

3 0112 105289190

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

ס פ ר

תורה נביאים וכתובים

מדויק היטב על פי המסורה

הוגה בעיון נמרץ על ידי החכם המובהק מהור"י

מאיר הלוי לעטערים

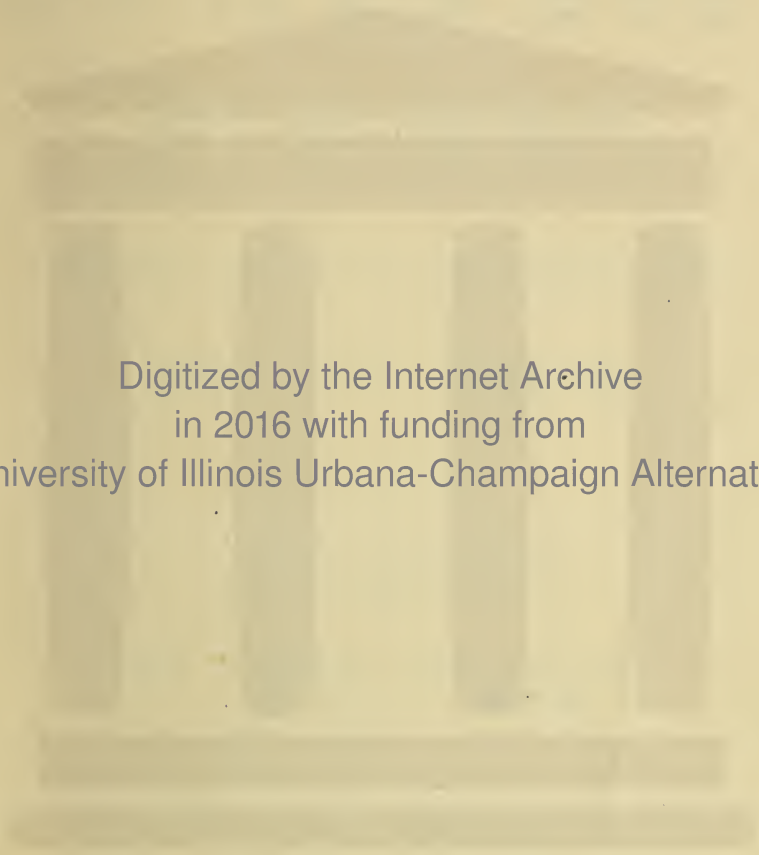
מתורגם אנגלית על ידי

ר' יצחק ליעסער.

ניו יארק:

היברו פאבלישינג קאמפאני

52-50 עלרידוז סטריט

Digitized by the Internet Archive
in 2016 with funding from
University of Illinois Urbana-Champaign Alternates

221.52.

847

1912c

תורה

THE FIVE BOOKS OF MOSES

CALLED

THE PENTATEUCH.

GENESIS	בראשית
EXODUS	שמות
LEVITICUS	ויקרא
NUMBERS	במדבר
DEUTERONOMY	דברים

ספר בראשית

GENESIS.

CAP. I. A

2 בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ והיתה תהו ובהו וחשך עלפני תהום ורוח אלהים 3 כרכפת עלפני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וברא אלהים אתהאור ברטוב וברל אלהים בין 4 האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך 5 ברא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד: 6 ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים אתהרקיע וברל בין המים אשר מתחת הרקיע ובין המים אשר מעל הרקיע ויהי 8 בן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני:

9 ויאמר אלהים יקו המים מתחת השמים אלמקום אחד ותרצה הנושה ויהי: ויקרא אלהים לבישה ארץ 11 ולמקנה המים קרא ימים וברא אלהים ברטוב: ויאמר אלהים תרשא הארץ וישא עשב מרביע ורע עץ פרי עשה פרי למיט אשר ורעבו עלהארץ ויהי: 12 ותוצא הארץ וישא עשב מרביע ורע למינה ועץ עשה פרי אשר ורעבו למינה וירא אלהים ברטוב: ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי:

14 ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה ויהי לאחת ולמינדים ולמים ושנים: 16 ויהי למארת ברקיע השמים להאר עלהארץ ויהי בן: ויעש אלהים אתשני המארת הגדלים אתהמאור הגדל למשלת היום ואתהמאור הקטן למשלת הלילה ואת הבורקים: והיו אתם אלהים ברקיע השמים להאר עלהארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים ברטוב: 19 ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי:

21 ויאמר אלהים וירצו המים שרין נפש תיה ועוף ועופף עלהארץ עלפני רקיע השמים: ויקרא אלהים אתה המינים הגדלים ואת קלינשם תחה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כלישף כנה למינה וירא 22 אלהים ברטוב: ויקרא אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו אתהמים בנים: והיו ירב הארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי:

24 ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש תיה למינה בהמה כה ורמש ותווצא ארץ למינה ויהי: ויעש אלהים אתה תחת הארץ למינה ואתהבהמה למינה ואת כלרמש הארמה למינה וירא אלהים ברטוב: ויאמר אלהים ויעשה אדם בצלמנו כדמותנו ויהי תהו ובהו ויעוף

השמים ובהמה וכלהארץ וכלהרמש הרמש על הארץ: ויקרא אלהים ואתהאדם בצלמנו בצלם אלהים ברא אתו וקר וקנה ברא אתם: ויקרא אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו אתהארץ ובשעה ויהו בדת תהו ובהו השמים ובהמה הרמשת על הארץ: ויאמר אלהים תהו נתתי לכם אתהכלעשב ורע ורע אשר עלפני כלהארץ ואתהכלעוף אשר בו פרי עיני ורע ורע לכם תיה לאכלה: ולכלחית הארץ ולכליעוף השמים ולכל רמש עלהארץ אשר בו נפש תיה אתהכלעוף אשר לאכלה ויהי: וירא אלהים אתהכלעוף אשר עשה והנה רטוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום השישי:

CAP. II. B

2 ויקלו השמים והארץ וכלצבאם: וכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה ונשבת ביום השביעי מכלמלאכתו אשר עשה: ויקרא אלהים אתיומים השביעי ויקרא אתו כי בו שבת מכלמלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

4 אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות ידנה אלהים ארץ ושמים: וכל שיח השדה טרם יהיה הארץ וכלעשב השדה טרם יצמח כי לא המיר ידנה אלהים עלהארץ ואדם אין לעבר אתהארמה: ואת יצלה מןהארץ והשקה אתהכלעוף האדמה: ויצא ידנה אלהים אתהאדם עפר מןהארמה ופח באפו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה: ומע ידנה אלהים וירצנו מןהעפר ונשם שם אתהאדם אשר יצר: ויצמח ידנה אלהים מןהארמה פלעץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הנו ועץ הדעת טוב ורע: ונהר יצא מעין להשקות אתהנו ומשם יפדו הנהר

11 לארבעה ראשים: שם האחר פישון הוא הסבב את כלהארץ החיילה אשרשם הנהב: ונהב הארץ תהוה טוב שם הגדלח וכן השם: והסידנהר השני יתח הוא הסבב את כלארץ כוש: והסידנהר השלישי יתח יתקל תהוה ויתקל קרמת אשר ונהר הרביעי תהוה פרת: והנה ידנה אלהים אתהאדם ויתנו בןעצו ללכנה ולשמנה: ויצא ידנה אלהים עלהאדם לאמר מכל עינינו אכל האכל: ומען הדעת טוב ורע לא תאכל ממש פי ביום אכלת ממש מית תמות: ויאמר ידנה אלהים לאדם הוית האדם לבדו אנשיהלו עז כנענו: ויצא ידנה אלהים מןהארמה פלחית השדה: ואת כלישף השמים נבא אלצבאם לראות מהיקרא

THE BOOK OF GENESIS.

BERESHITH,

CONTAINING THE HISTORY OF THE CREATION AND PATRIARCHS.

SECTION I. BERESHITH.

CHAPTER I.

1 In the beginning God created the heaven and the
2 earth. And the earth was without form and void,
and darkness was upon the face of the deep; and
the spirit of God was waving over the face of the
3 waters. And God said, Let there be light; and
4 there was light. And God saw the light that it
was good; and God divided between the light and
5 the darkness. And God called the light Day, and
the darkness he called Night. And it was evening
6 and it was morning, the first day. ¶ And God said,
Let there be an expansion in the midst of the
waters, and let it divide between waters and
7 waters. And God made the expansion and divided
between the waters which were under the expansion
and the waters which were above the expansion: and
8 it was so. And God called the expansion Heaven.
And it was evening and it was morning, the second
9 day. ¶ And God said, Let the waters under the
heaven be gathered together unto one place, and
10 let the dry land be visible: and it was so. And
God called the dry land Earth; and the gathering
together of the waters he called Seas. And God saw
11 that it was good. And God said, Let the earth bring
forth grass, herbs yielding seed, fruit-trees yielding
fruit after their kind, in which its seed is upon the
12 earth: and it was so. And the earth brought forth
grass, herbs yielding seed after their kind, and
trees yielding fruit, in which its seed is after their
13 kind: and God saw that it was good. And it was
14 evening and it was morning, the third day.* ¶ And
God said, Let there be lights in the expansion of
the heaven to divide between the day and the
15 night; and let them be for signs, and for seasons,
and for days, and years; And let them be for
lights in the expansion of the heaven, to give
16 light upon the earth: and it was so. And God
made the two great lights; the greater light to rule
the day, and the lesser light to rule the night; and
17 the stars. And God set them in the expansion of
the heaven to give light upon the earth. And to
rule by day and by night, and to divide between
the light and the darkness: and God saw that it
was good. And it was evening and it was morning,
18 the fourth day. ¶ And God said, Let the waters
bring forth abundantly moving creatures that have
life, and fowl that may fly above the earth in the
19 open expansion of the heaven. And God created
the great sea-monsters, and every living creature
that moveth, which the waters brought forth abundantly
after their kind, and every winged fowl after
20 its kind: and God saw that it was good. And
God blessed them, saying, Be fruitful and multiply,
and fill the waters in the seas, and let the fowl
21 multiply on the earth. And it was evening and it
was morning, the fifth day.* ¶ And God said, Let
the earth bring forth living creatures after their
kind, cattle, and creeping things, and beasts of the
22 earth after their kind: and it was so. And God
made the beasts of the earth after their kind, and
the cattle after their kind, and every thing that
creepeth upon the earth after its kind: and God saw
23 that it was good. And God said, Let us make man
in our image, after our likeness; and they shall
have dominion over the fish of the sea, and over the
fowl of the heaven, and over the cattle, and over
all the earth, and over every creeping thing that

creepeth upon the earth. And God created man in 27
his image. In the image of God created he him; 28
male and female created he them. And God blessed
them, and God said unto them, Be fruitful and multiply,
and fill the earth, and subdue it; and have
dominion over the fish of the sea, and over the fowl
of the heaven, and over every living thing that
moveth upon the earth. And God said, Behold I 29
have given unto you every herb bearing seed which
is upon the face of all the earth, and every tree on
which is the fruit of a tree yielding seed; to you
it shall be for food. And to every beast of the 30
earth, and to every fowl of the heaven, and to every
thing that creepeth upon the earth, wherein there is
life, (I have given) every green herb for food; and
it was so. And God saw every thing that he had 31
made, and behold, it was very good. And it was
evening and it was morning, the sixth day.

CHAPTER II.

¶ Thus were finished the heavens and the earth, 1
and all their host. And God had finished on the 2
seventh day his work which he had made, and he
rested on the seventh day from all his work which
he had made. And God blessed the seventh day, 3
and sanctified it; because thereon he had rested
from all his work which God had created in making
it.* ¶ These are the generations of the heavens and 4
of the earth when they were created, on the day
that the Lord God made earth and heaven. And 5
every plant of the field was not yet on the
earth, and every herb of the field had not yet
grown; for the Lord God had not caused it to rain
upon the earth, and man was not yet there to till
the ground. But there went up a mist from the 6
earth, and watered the whole face of the ground.
And the Lord God formed the man of dust from 7
the ground, and breathed into his nostrils the breath
of life; and the man became a living being. And 8
the Lord God planted a garden in Eden to the east-
ward, and he put there the man whom he had formed,
And the Lord God caused to grow out of the ground 9
every tree that is pleasant to the sight and good for
food; and the tree of life in the midst of the garden,
and the tree of the knowledge of good and evil.
And a river went out of Eden to water the garden, 10
and from there it was parted, and became four
principal streams. The name of the first is Pishon, the 11
same which compasseth the whole land of Havilah,
where there is gold. And the gold of that land is 12
good; there is the bdellium and the onyx stone.
And the name of the second river is Gihon, the 13
same which compasseth the whole land of Cush.
And the name of the third river is Hiddekel, the 14
same which floweth towards the east of Assyria;
and the fourth river is the Euphrates. And the 15
Lord God took the man, and put him into the
garden of Eden, to till it, and to keep it, And the 16
Lord God commanded the man, Saying, Of every
tree of the garden thou mayest freely eat; But 17
of the tree of the knowledge of good and evil, thou
shalt not eat of it; for on the day that thou eatest
thereof thou shalt surely die. And the Lord 18
said, It is not good that the man should be alone:
I will make him a help suitable for him.* And 19
the Lord God had formed out of the ground every
beast of the field, and every fowl of the heaven,
and he brought them unto the man to see what he
would call them; and whatsoever the man would

אתה נאדמה אשר לקח משם: ונרש אתה האדם ונשקל
מקדש לגדעון אתה הכרבים ואת לטת החרב המתהפכת
לשמר אתה הדרן עץ החיים: ם

CAP. IV. ד

והאלים ידע את חמה אשתו ופטר ותרד את לזון והאמר
קמתי איש אתי הנה: ותסף ללדת את אחיו את הבל
והיחבל רעה צאן וזון הנה עבד אדמה: ויהי מקץ
ימים נבא לזון מפני האדמה מנחה ליהוה: והבל הבוי
נסדא מנכרות צאט ומחלבתו ושע יהוה אל הבל
ואל מנחתו: ואל לזון ואל מנחתו לא שעה ותרד לזון
מאד ונפל פניו: והאמר יהוה אל לזון למה תרה לך
ולקח נפל פניו: הלוא אסתישב שאת ואם לא
תישב לפסח ספאת רבין ואלך תשוקתו ואתה המושל
בו: והאמר לזון אל הבל אחיו יהוה בהיותם בשדה וקם
לזון אל הבל אחיו וברגלו: והאמר יהוה אל לזון אי
הבל אחיך ואמר לא ידעתי השמר אתו אבוי: והאמר
מה עשית קול דמי אחיך שמעו אלי מדקדמה: ועתה
ארוה אתה מדקדמה אשר פצתה אתיפה לקחת את
דמי אחיך מידך: כי תעבד אתה נאדמה לא תהיה תחיה
לך וע ער תהיה בארץ: והאמר לזון אל יהוה יהוה עיני
מנשואי: הוירשתי אתי היום מעל פני האדמה והמנשוא אסתר
ותייתי וער בארץ והנה בל מצאי תרגי: והאמר לו יהוה
לכן בל דינג קח שבעתים וקח ונשום יהוה לזון ואת לבלתי
הבית אתו בל מצאו: ונא לזון מלפני יהוה ונש בארץ
וער קדמתיו: ונדע לזון את אשתו ופטר ותלד את
העוד ויהי עיר עיר ויקרא שם העיר כשם בני העוד:
ויוולד ללזון ויערד ויערד לזון את מתיחאל ומתיחאל
ילד את מתיחאל ומתיחאל ילד את למך: ויפדלו למך
שתי נשים שם נחמת עדה ושם השנית צלה: ותלד עדה
את הבל והיה אחי יושב אהל ומקנה: ושם אחיו ויבל הוא
היה אחי בל חפש כשור ועובב: וצלה נסדאו ילדה את
היבל לזון למש בל חרש נחשת וברזל ונרות והיבל לזון
נעמה: והאמר למך לנשיו עדה וצלה שמעו קולי נש
למך האנשה אמרתי כי איש הרגתי לפעמי ונדד
לחברתי: כי שבעתים וקססון ולמך שבעים ושבעים:
ונדע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו כה
שח כי שתילי אלהים נדע אחר פחת הבל כי הרגו
לזון: ולשת נסדאו ילד בן ויקרא את שמו אנט או
החל לקרא בשם יהוה: ם

CAP. V. ה

נה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם ברמות
אלהים עצה אחיו: וקר וקנה בראם ויברך אתם
ויקרא את שמם אדם ביום הבראם: ויהי אדם שלשים
ומאת שנה ויוולד ברמותו בצלמו ויקרא את שמו שת:
ויהיו ימי אדם אחריו הולידו את ששת שמה מאת שנה
ויוולד בנים ובנות: ויהיו בלזמי אדם אשר יחי ושע
מאות שנה ושלושים שנה ומת: ם ויהי ששת חמש
שנים ומאת שנה ויוולד את אנטש: וחרשת אחריו הולידו

לו וכל אשר יקראלו האדם נפש חיה הוא שמו:
כי ויקרא האדם שמות לכל בהמה ולעוף השמים ולכל
21 חיה השדה ולאדם וישא שור כנעני: ויפל יהוה
אלהים את תרדמה על האדם וישן וקח אהת מצלעתיו
22 ויסגר פשר החמה: ויבי ידה אלהים אתה מצלע אשר
23 לקח מן האדם לאשה ונבאה אל האדם: והאמר האדם
זאת הפעם עצם מעצמי ויבשר מבשרי לזאת וקרא אשה
24 כי מאיש לקחה זאת: על כן יעזב איש את אביו ואהו
כה אמו וירבץ באשתו והיו לבשר אחד: והיו שניהם
ערום האדם ואשתו ולא יבוששו:

CAP. III. ג

א ותקחש הנה ערום מכל חיה השדה אשר עשה יהוה
אלהים והאמר אלי האשה אף בראמי אלהים לא תאכלו
2 מכל עץ הגן: והאמר האשה אלי הנהש מפני עיניך
3 נאכל: ומפני העין אשר בותך הינו אמר אלהים לא
4 תאכלו ממנו ולא תנו בו פדחתו: והאמר תקחש
ה אלהי אשה לאמת תחתו: כי ידע אלהים כי ביום
אכלכם ממנו ונפקרו עיניכם ותינתם כאלהים ידע טוב
6 רועי: ותרא האשה כי טוב העין למאכל ובי תאיהיה
לעינים ותאמר העין להספיל ותקח מפיו ותאכל ותקח
7 גם לאשה עמה ויאכל: ותפללתה עיני שניהם ונדעו כי
שדמם הם ותפרו עלה תאנה וישעו להם תהרות:
8 וישמעו את קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום
ותחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן:
9 ויקרא יהוה אלהים אל האדם והאמר לו אכה: והאמר
אתי לקח שמעתי בגן וארא כירעם אנכי ואחבא:
11 והאמר בי הניד לך כי ערם אתה המדהעין אשר צויתך
12 לבלתי אכל ממנו אכלת: והאמר האדם האשה אשר
13 נתתה עמדי הוא נתהדלי מדהעין ויאכל: והאמר יהוה
אלהים לאשה מה זאת עשית והאמר האשה הנהש
14 השאני ונאכל: והאמר יהוה אלהים אל האשה כי עשית
זאת ארוה אתה מכל בהמה ומכל חיה השדה על
15 הנתך תלך ויפך תאכל בלזמי סוד: ואכה אשר
16 בידך ובוני האשה ובוני ורדך ובוני ורעה הוא יושפת ראש
17 ואתה תשופו עקבו: ם אל האשה אמר תרבה ארבה
עצבונך ותלד בעצב תלדי בגים ואל אישך תשוקתך
17 והוא ימשל לך: ם ולאדם אמר כי שמעת לקול
אישתך ותאכל מן העץ אשר צויתך לאמר לא תאכל
ממנו ארוה האדמה בעבונך בעצבון תאכלנה כל ימי
18 סוד: וקין ורדך תצמיח לך ואכלת את עשב השדה:
19 ובשת אשה תאכל לחם עד שובך אל האדמה
כי משה לקחת כירעפר אתה ואל עפר תשוב:
כ ויקרא אדם שם אשתו חנה כי היא היתה אם כל
21 חיי: ונעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור
וילבשם:
22 והאמר יהוה אלהים הן האדם הנה כאחד ממנו לרעה
טוב ורע ועתה הן פדושלח ידו ולקח גם מעין החיים
23 ונאכל תני לעלם: וישלחתו יהוה אלהים מן גן עדן לעבד

call every living creature, that should be its name.
 20 And the man gave names to all cattle, and to the fowl of the heaven, and to every beast of the field; but for man there was not found a help suitable
 21 for him. And the Lord God caused a deep sleep to fall upon the man, and he slept; and he took one of his ribs, and closed up the flesh instead
 22 thereof. And the Lord God forined the rib which he had taken from the man into a woman, and
 23 brought her unto the man. And the man said, This time it is bone of my bones, and flesh of my flesh; this shall be called Woman, [Ishah,] because
 24 out of Man [Ish] was this one taken. Therefore doth a man leave his father and his mother, and cleave unto his wife, and they become one flesh.
 25 And they were both naked, the man and his wife; and were not ashamed.

CHAPTER III.

1 Now the serpent was more subtle than any beast of the field which the Lord God had made; and he said unto the woman, Hath God indeed said, Ye shall not eat of every tree of the garden? And the woman said unto the serpent, We may eat of the fruit of the trees of the garden; But of the fruit of the tree which is in the midst of the garden, God hath said, Ye shall not eat of it, neither shall ye touch it, lest ye die. And the serpent said unto
 2 the woman, ye will surely not die; For God doth know, that, on the day ye eat thereof, your eyes will be opened, and ye will be as God, knowing
 3 good and evil. And when the woman saw that the tree was good for food, and that it was pleasant to the eyes, and the tree was desirable to make one wise, she took of its fruit, and did eat, and gave
 4 also unto her husband with her, and he did eat. And the eyes of both of them were opened, and they felt that they were naked; and they sewed fig-leaves
 5 together, and made themselves aprons. And they heard the voice of the Lord God walking in the garden in the cool of the day; and the man and his wife hid themselves from the presence of the Lord
 6 God amongst the trees of the garden. And the Lord God called unto the man, and said unto him,
 7 Where art thou? And he said, Thy voice I heard in the garden; and I was afraid, because I am
 8 naked; and I hid myself. And he said, Who told thee that thou art naked? Hast thou eaten of the tree, whereof I commanded thee that thou
 9 shouldst not eat? And the man said, The woman whom thou gavest to be with me, she gave me
 10 of the tree, and I did eat. And the Lord God said unto the woman, What is this that thou hast
 11 done? And the woman said, The serpent beguiled me, and I did eat. And the Lord God said unto the serpent, Because thou hast done this, be thou
 12 cursed above all the cattle, and above every beast of the field; upon thy belly shalt thou go, and dust
 13 shalt thou eat all the days of thy life: And I will put enmity between thee and the woman, and between thy seed and her seed; he shall bruise thy
 14 head, and thou shalt wound his heel. ¶ Unto the woman he said, I will greatly multiply thy pain and (the suffering of) thy conception; in pain shalt thou bring forth children: and for thy husband shall be thy desire, but he shall rule over thee.
 15 ¶ And unto Adam he said, Because thou hast hearkened unto the voice of thy wife, and hast eaten of the tree of which I commanded thee, saying, Thou shalt not eat of it; cursed be the ground for thy sake; in pain shalt thou eat of it all the
 16 days of thy life. And thorns and thistles shall it bring forth to thee; and thou shalt eat the herbs
 17 of the field. In the sweat of thy face shalt thou eat bread, till thou return unto the ground, for out of it was thou taken; for dust thou art, and
 18 dust shalt thou return. And the man called his wife's name Eve [Chavvah]; because she was
 19 the mother of all living [Chay]. And the Lord God made unto Adam and to his wife coats of
 20 skins, and clothed them. ¶ And the Lord God said, Behold, the man is become as one of us, to know good and evil; and now, lest he put forth his hand, and take also of the tree of life, and
 21 eat, and live for ever— Therefore the Lord God sent him forth from the garden of Eden, to till
 22 the ground from which he was taken. So he drove out the man; and he placed at the east of the

garden of Eden the Cherubim, and the flaming sword which revolveth, to guard the way to the tree of life.

CHAPTER IV.

¶ And the man knew Eve his wife; and she
 1 conceived, and bore Cain, and said, I have gotten a man from the Lord. And she bore again, his
 2 brother, Abel; and Abel was a keeper of sheep, but Cain was a tiller of the ground. And it came to
 3 pass in process of time, that Cain brought of the fruit of the ground an offering unto the Lord. And
 4 Abel—he also brought of the firstlings of his flock, and of the fittest thereof; and the Lord had
 5 respect unto Abel and to his offering; But unto Cain and to his offering he had not respect; and it
 6 was very displeasing to Cain, and his countenance fell. And the Lord said unto Cain, Why art thou
 7 wroth? and why is thy countenance fallen? If thou
 8 doest well, shalt thou not be accepted? and if thou doest not well, sin lieth at the door; and unto thee
 9 is its desire, but thou canst rule over it. And Cain talked with Abel his brother; and it came to
 10 pass when they were in the field, that Cain rose up against Abel his brother, and slew him. And the
 11 Lord said unto Cain, Where is Abel thy brother? And he said, I know not; am I my brother's
 12 keeper? And he said, What hast thou done? the voice of thy brother's blood crieth unto me from
 13 the ground. And now be thou cursed from the ground, which hath opened its mouth to receive
 14 thy brother's blood from thy hand: When thou tillest the ground, it shall not henceforth yield
 15 its strength unto thee; fugitive and vagabond shalt thou be on the earth. And Cain said unto the
 16 Lord, My punishment is greater than I can bear. Behold, thou hast driven me out this day from
 17 the face of the ground; and from thy face shall I be hid; and if I shall be a fugitive and a vagabond
 18 on the earth, it will come to pass, that every one that findeth me will slay me. And the Lord said
 19 unto him, Therefore whosoever slayeth Cain, vengeance shall be taken on him seven-fold. And the
 20 Lord set a sign unto Cain, that any one finding him should not kill him. And Cain went out from
 21 the presence of the Lord, and dwelt in the land of Nod, on the east of Eden. And Cain knew his
 22 wife, and she conceived, and bore Enoch; and he built a city, and called the name of the city after
 23 the name of his son Enoch. And unto Enoch was born Irad; and Irad begat Methusael; and
 24 Methusael begat Methushael; and Methushael begat Lemech.* And Lemech took unto himself two
 25 wives, the name of one was Adah, and the name of the other Zillah. And Adah bore Jubal; he was
 26 the father of such as dwell in tents, and have cattle. And his brother's name was Jubal; he was
 27 the father of all such as play on the harp and gultar. And Zillah, she also bore Tubal-cain, an
 28 artificer in every article of copper and iron; and the sister of Tubal-cain was Naamah. And Le-
 29 mech said unto his wives, Adah and Zillah, hear my voice; ye wives of Lemech, hearken unto my
 30 speech; for I have slain a man to my own wounding, and a young man to my hurt. If Cain shall
 31 be avenged seven-fold, truly Lemech seventy and seven-fold. And Adam knew his wife again; and
 32 she bore a son, and called his name Seth [Seth]; for God (said she) hath appointed me another seed
 33 instead of Abel, whom Cain slew. And to Seth, 26 to him also there was born a son; and he called his name Enosh; then began men to call upon the name of the Lord.*

CHAPTER V.

¶ This is the book of the generations of Adam. 1 On the day that God created man, in the likeness of God made he him: Male and female created 2 he them; and blessed them, and called their name Adam, on the day when they were created. And 3 Adam lived a hundred and thirty years, and begat a son in his likeness, after his image; and called his name Sheth. And the days of Adam after he had 4 begotten Sheth were eight hundred years; and he begat sons and daughters. And all the days that 5 Adam lived were nine hundred and thirty years; and he died. ¶ And Sheth lived a hundred and five 6 years, and begat Enosh. And Sheth lived after he 7 had begotten Enosh eight hundred and seven years;

פ פ פ ב 2

ארבעים שבע שנים ושמונה מאות שנה ויולד בנים
 8 ובנות: והיו בלתי־מרטות שמים עשרה שנה ותשע מאות
 9 שנה ומת: ׀ והיו אלוש תשעים שנה ויולד את־קנן:
 10 והיו אלוש אחר הולידו את־קנן המש עשרה שנה
 11 ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות
 12 אלוש המש שנים ותשע מאות שנה ומת: ׀ והיו קנן
 13 שבעים שנה ויולד את־מהללאל: והיו קנן אחר הולידו
 14 את־מהללאל ארבעים שנה ושמונה מאות שנה ויולד
 15 בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות עשר שנים ותשע מאות
 16 שנה ומת: ׀ והיו מהללאל המש שנים וששים שנה
 17 ויולד את־רד: והיו מהללאל אחר הולידו את־רד
 18 שלשים שנה ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות:
 19 והיו בלתי־מרטות המש ותשעים שנה ושמונה מאות
 20 שנה ומת: ׀ ויחידרד שמים וששים שנה ומאת
 21 שנה ויולד את־הנף: ויחידרד אחר הולידו את־הנף
 22 כ שמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות
 23 שמים וששים שנה ותשע מאות שנה ומת: ׀ והיו
 24 הנף המש וששים שנה ויולד את־מחשלה: ויחידרד
 25 הנף את־האלהים אחר הולידו את־מחשלה שלש
 26 מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות המש
 27 וששים שנה ושלש מאות שנה: ויחידרד הנף את־
 28 מה האלהים ואינו ברקלקת אתו אלהים: ׀ והיו מחשלה
 29 שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את־למך: והיו
 30 מחשלה אחר הולידו את־למך שנים ושמונים שנה
 31 ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות שבע
 32 מחשלה תשע וששים שנה ותשע מאות שנה ומת: ׀ והיו
 33 למך שנים ושמונים שנה ומאת שנה ויולד בן:
 34 ויקרא את־שמו נח לאמר הו' נתמט ממנושתי ומצנן
 35 ל ידתי מן־הארמה אשר ארכה ידתי: והיו־למך אחר
 36 הולידו את־ינוח המש ותשעים שנה וחמש מאות
 37 שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות שבע
 38 ושבעים שנה ושבע מאות שנה ומת: ׀ ויחיד
 39 נח בן־חמש מאות שנה ויולד נח את־שם את־חם
 40 ואת־יפת:

CAP. VII. 1

1 ויאמר יהוה לנח בא־אתה וכל־ביתך אל־התבה כי
 2 אהי ראתי צדיק לפני כבוד הו': מפל והבהמה
 3 המהוהה תהוה־לך שבעה שבעה איש ואשתו ומך
 4 הבהמה אשר לא טהרה הוא שנים איש ואשתו: גבי
 5 מיוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לתיות ורעי על־
 6 בני בלתי־ראי: כי לימים עוד שבעה אנוי ממטר על־
 7 הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את־כל־
 8 היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה: ונחש נח בכל
 9 אשר־יצאו ידתי: והם בן־שש מאות שנה והמבול הוה
 10 מים על־הארץ: ונבא נח וכל־בניו וישׁרבו אתו אל־
 11 התבה מפני מן המבול: מן־הבהמה המהוהה ומן
 12 הבהמה אשר אינה טהרה ימדהוהו וכל אשר־מש
 13 על־הארמה: שנים שנים באו אליהם אל־התבה וזכר
 14 ונקבה באשר צנה אלהים את־נח: והיו לשבעת הימים
 15 וימי המבול היו על־הארץ: בשנת שש־מאות שנה לחי
 16 נח בחיול השני בשבעה־עשר יום לחודש ביום הוה
 17 נבקעו המימיות והיום רב־ה ארבת השמים נפתח:
 18 והיו הגשם על־הארץ ארבעים יום וארבעים לילה:
 19 בעצם היום הוה בא נח ושׁוהים ופת בניהם ואשת
 20 נח ושלשת נשׁרבו אתם אל־התבה: חמה וכל־המה
 21 למינה וכל־הבהמה למינה וכל־הרמש הרמש על־
 22 הארץ למנוה וכל־העוף למנוה בלתי־בשר בלתי־
 23 נקבא אל־נח אל־התבה שנים שנים מכל־בשר אשר

ארבעים שבע שנים ושמונה מאות שנה ויולד בנים
 8 ובנות: והיו בלתי־מרטות שמים עשרה שנה ותשע מאות
 9 שנה ומת: ׀ והיו אלוש תשעים שנה ויולד את־קנן:
 10 והיו אלוש אחר הולידו את־קנן המש עשרה שנה
 11 ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות
 12 אלוש המש שנים ותשע מאות שנה ומת: ׀ והיו קנן
 13 שבעים שנה ויולד את־מהללאל: והיו קנן אחר הולידו
 14 את־מהללאל ארבעים שנה ושמונה מאות שנה ויולד
 15 בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות עשר שנים ותשע מאות
 16 שנה ומת: ׀ והיו מהללאל המש שנים וששים שנה
 17 ויולד את־רד: והיו מהללאל אחר הולידו את־רד
 18 שלשים שנה ושמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות:
 19 והיו בלתי־מרטות המש ותשעים שנה ושמונה מאות
 20 שנה ומת: ׀ ויחידרד שמים וששים שנה ומאת
 21 שנה ויולד את־הנף: ויחידרד אחר הולידו את־הנף
 22 כ שמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות
 23 שמים וששים שנה ותשע מאות שנה ומת: ׀ והיו
 24 הנף המש וששים שנה ויולד את־מחשלה: ויחידרד
 25 הנף את־האלהים אחר הולידו את־מחשלה שלש
 26 מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות המש
 27 וששים שנה ושלש מאות שנה: ויחידרד הנף את־
 28 מה האלהים ואינו ברקלקת אתו אלהים: ׀ והיו מחשלה
 29 שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את־למך: והיו
 30 מחשלה אחר הולידו את־למך שנים ושמונים שנה
 31 ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות שבע
 32 מחשלה תשע וששים שנה ותשע מאות שנה ומת: ׀ והיו
 33 למך שנים ושמונים שנה ומאת שנה ויולד בן:
 34 ויקרא את־שמו נח לאמר הו' נתמט ממנושתי ומצנן
 35 ל ידתי מן־הארמה אשר ארכה ידתי: והיו־למך אחר
 36 הולידו את־ינוח המש ותשעים שנה וחמש מאות
 37 שנה ויולד בנים ובנות: והיו בלתי־מרטות שבע
 38 ושבעים שנה ושבע מאות שנה ומת: ׀ ויחיד
 39 נח בן־חמש מאות שנה ויולד נח את־שם את־חם
 40 ואת־יפת:

CAP. VI. 1

1 והיו בתי־הגל האדם רב־ב עליפני האדמה ובנות וילדו
 2 להם: וראו בניה־אלהים את־בנות האדם כי טבת הנה
 3 ויקחו להם נשים מפל אשר כהרו: ויאמר יהוה לא־
 4 רון רוחי באדם כל־היום בשנים הוא בשר והנו ימו מאה
 5 ושנים שנה: הנפלים הנו בארץ בימים ההם וגם אחר
 6 כן אשר נבא בני האלהים אל־בנות האדם וילדו להם
 7 המה הנכרים אשר מיכלם אנשי השם: פ
 8 ונבא ידתי כי רב־ה רעת האדם בארץ וכל־יצור
 9 מחשבת לבו רע כל־היום: ונעם ידתי כרצונה
 10 את־האדם בארץ ונתעבב אליבני: ויאמר יהוה אמה
 11 את־האדם אשר־בראתי מעל פני האדמה מאדם ער
 12 בהמה ודורמש ומדועף השמים כי נתמתי כי עשיתם:
 13 ונח מצא חן בעיני יהוה:

8 and he begat sons and daughters. And all the days of Sheth were nine hundred and twelve years; 9 and he died. ¶ And Enosh lived ninety years, and 10 begat Kenan. And Enosh lived after he had begotten Kenan eight hundred and fifteen years; and 11 he begat sons and daughters. And all the days of Enosh were nine hundred and five years; and 12 he died. ¶ And Kenan lived seventy years, and 13 begat Mahalalel. And Kenan lived after he had begotten Mahalalel eight hundred and forty years; 14 and he begat sons and daughters. And all the days of Kenan were nine hundred and ten years; 15 and he died. ¶ And Mahalalel lived sixty and five 16 years, and begat Jared. And Mahalalel lived after he had begotten Jared eight hundred and thirty 17 years; and he begat sons and daughters. And all the days of Mahalalel were eight hundred ninety 18 and five years; and he died. ¶ And Jared lived a hundred sixty and two years, and begat Enoch. 19 And Jared lived after he had begotten Enoch eight hundred years; and he begat sons and daughters. 20 And all the days of Jared were nine hundred 21 sixty and two years; and he died. ¶ And Enoch lived sixty and five years, and begat Methushelah. 22 And Enoch walked with God after he had begotten Methushelah three hundred years; and begat sons 23 and daughters. And all the days of Enoch were 24 three hundred sixty and five years. And Enoch walked with God, and he was no more; for God 25 had taken him. ¶ And Methushelah lived a hundred and eighty and seven years and begat Lemech. 26 And Methushelah lived after he had begotten Lemech seven hundred eighty and two years; and 27 he begat sons and daughters. And all the days of Methushelah were nine hundred sixty and nine 28 years; and he died. ¶ And Lemech lived a hundred 29 eighty and two years, and begat a son. And he called his name Noah, [Noah,] saying, This one shall comfort us concerning our work and the toil of our hands, because of the ground which the 30 Lord hath cursed. And Lemech lived after he had begotten Noah five hundred ninety and five years; 31 and begat sons and daughters. And all the days of Lemech were seven hundred seventy and seven 32 years; and he died. ¶ And Noah was five hundred years old, and Noah begat Shem, Ham, and Japheth.

CHAPTER VI.

1 And it came to pass, when men began to multiply on the face of the earth, and daughters were born 2 unto them, That the sons of God saw the daughters of men, that they were fair; and they took them- 3 selves wives of all whom they chose. And the Lord said, My Spirit shall not always strive for the sake of man, for that he is but flesh; yet his days (of grace) shall be a hundred and twenty 4 years. The giants were on the earth in those days; and also after that, when the sons of God came in unto the daughters of men, and they bore children to them; these became the mighty men, who were 5 of old the men of renown.* ¶ And God saw that the wickedness of man was great on the earth, and that every imagination of the thoughts of his 6 heart was only evil continually. And it repented the Lord that he had made man on the earth, and 7 it grieved him at his heart. And the Lord said, I will destroy the man whom I have created from the face of the earth; both man and beast, and the creeping things and the fowls of the heaven; for it 8 repenteth me that I have made them. But Noah found grace in the eyes of the Lord.

SECTION II. NOAH.

9 ¶ These are the generations of Noah; Noah was a just, perfect man in his generation; Noah walked

with God. And Noah begat three sons, Shem, Ham, 10 and Japheth. And the earth was corrupt before 11 God; and the earth was filled with violence. And 12 God looked upon the earth, and behold, it was corrupt, for all flesh had corrupted his way upon 13 the earth. ¶ And God said unto Noah, The end of all flesh is come before me; for the earth is 14 filled with violence through them, and I will destroy them with the earth. Make thee an ark of gopher- 15 wood, rooms shalt thou make in the ark, and shalt pitch it within and without with pitch. And this 16 is the manner in which thou shalt make it: The length of the ark shall be three hundred cubits, the breadth of it fifty cubits, and the height of it thirty cubits. A window shalt thou make to the 17 ark, and thou shalt finish it above, to be one cubit broad, and the door of the ark shalt thou set in the side thereof; with lower, second, and third 18 stories shalt thou make it. And as regards myself, I will bring a flood of waters upon the earth, to destroy all flesh, wherein is the breath of 19 life, from under the heavens; every thing that is on the earth shall perish. But I will establish 20 my covenant with thee; and thou shalt come into the ark, thou, and thy sons, and thy wife, and thy sons wives with thee. And of every living thing, 21 of all flesh, two of every sort shalt thou bring into the ark, to keep them alive with thee: male and female shall they be. Of the fowls after their 22 kind, and of the cattle after their kind, of every creeping thing of the earth after its kind, two of every sort shall come unto thee, to keep them alive. And thou, for thy part, take unto thee of all food 23 that is eaten, and thou shalt gather it to thee; and it shall be unto thee, and unto them for food. 24 Thus did Noah; according to all that God had 25 commanded him, so he did.*

CHAPTER VII.

And the Lord said unto Noah, Come thou and all 1 thy household into the ark; for thee have I seen righteous before me in this generation. Of every 2 clean beast thou shalt take to thee seven pairs of each, the male and his female; and of beasts that are not clean two, the male and his female. Also 3 of the fowls of the heaven, seven pair of each, the male and the female; to keep seed alive upon the face of all the earth. For after only seven days more, 4 I will cause it to rain upon the earth forty days and forty nights; and I will blot out every living substance that I have made from off the face of 5 the earth. And Noah did all just as the Lord had 6 commanded him. And Noah was six hundred years 7 old when the flood of waters was upon the earth. And Noah went in, and his sons, and his wife, and 8 his sons' wives with him, into the ark, because of the waters of the flood. Of the clean beasts, and 9 of the beasts that are not clean, and of the fowls, and of every thing that creepeth upon the earth. One pair of each went in unto Noah into the ark, 10 the male and the female, as God had commanded Noah. And it came to pass, after the seven days, 11 that the waters of the flood were upon the earth. In the six hundredth year of Noah's life, in the 12 second month, on the seventeenth day of the month, on this same day, were all the fountains of the great deep broken up, and the windows of 13 heaven were opened. And the rain fell upon the 14 earth forty days and forty nights. On that self- 15 same day entered Noah, and Shem, and Ham, and Japheth, the sons of Noah, and Noah's wife, and the three wives of his sons with them, into the ark: 16 They, and every beast after his kind, and all the cattle after their kind, and every creeping thing that creepeth upon the earth after its kind, and 17 every fowl after his kind, every bird, every thing that hath wings. And they went in unto Noah 18 into the ark, one pair of each, of all flesh, wher in

יָבֵד וְקָצֵר וְקָר וְחָם וְקָזַח וְתַרְחַף וְיוֹם וְלַגְלָה לֵאמֹר
יִשְׁפְּתוּהוּ:

CAP. IX. ט

וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת־יָם וְאֶת־בְּרִיּוֹתָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פְּרוּ וּרְבוּ א
וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ: וּמִצְרָאֵם וְחִמְבָּם יִהְיֶה עַל כָּל־חַיַּת
הָאָרֶץ וְעַל כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם כֹּכֵל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאָרֶץ
וּבְכָל־דָּבָר הַיָּם בְּרִבְבָם נַחֵם: כָּל־דָּמִשׁ אֲשֶׁר הוּאֵי לָכֶם
יִהְיֶה לְאֹכְלָה כַּרְכַּר עֲשֵׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־: אֲדָמָשׁ
בְּנִפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ: וְאֲדָ אֶת־דַּמְכֶם לִפְשֹׁתֵיכֶם
אֲרֹדֶשׁ מִן־כָּל־חַיָּה אֲרֹדְשֶׁנּוּ וּמִן־הָאָדָם מִיֵּד אִישׁ אֵחָיו
אֲרֹדֶשׁ אֶת־נַפְשׁוֹ הָאָדָם: שִׁפְדָּ כִּם הָאָדָם פֶּאֶדָם דָּמִי
וּשְׁפָדָּ בִי בְּצַלְמִי אֱלֹהִים יִשָּׂא אֶת־הָאָדָם: וְאִתָּם פְּרוּ
וּרְבוּ שִׁרְצוּ בָאָרֶץ וּרְבִיבוּהָ: ס וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֵלֶי
נַח וְאֶל־בְּרִיּוֹתָיו אֲתוּ לֵאמֹר: וְאֵיךְ הֵנִי מִקִּים אֶת־בְּרִיתִי
אִתְּכֶם וְאֵת־וְרִבְבֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם: וְאֵת כָּל־נַפְשׁוֹ חַיָּה אֲשֶׁר

אִתְּכֶם כֵּשֶׁף בְּכַהֲנָה וּבְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ אִתְּכֶם מִכָּל וְאֵיךְ
הַחַיָּה לְכָל חַיַּת הָאָרֶץ: וְהִקְמֵתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם
וְלֹא־יִבְרַת כָּל־בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמִּבּוּל וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד
מִבִּיל לַשָּׁמַיִם הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים וְאֵת אֶת־יִבְרַת
אֲשֶׁר־אֲנִי נָתַן בֵּינִי וּבֵינְכֶם וּבֵין כָּל־נַפְשׁוֹ חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם
לְדֹרֹת עוֹלָם: אֶת־קִשְׁטִי נָתַתִּי בְּעָנָן וְהוּחָה לְאוֹת בְּרִית
בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ: יִהְיֶה בְּעָנָן עִנָּן עֲלֵה־הָאָרֶץ וְרָאִתָּה
הַקִּשְׁת׃ וְנִבְרַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינְכֶם וּבֵין
כָּל־נַפְשׁוֹ חַיָּה כְּכָל־בָּשָׂר וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד הַמִּבּוּל
לַשָּׁמַיִם כָּל־בָּשָׂר: וְהוּחָה הַקִּשְׁת׃ בְּעָנָן וְרָאִתָּה לִבְרִית
בְּרִית עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל־נַפְשׁוֹ חַיָּה כְּכָל־בָּשָׂר
אֲשֶׁר עֲלֵה־הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֲלֵיכֶם וְאֵת אֶת־יִבְרַת
אֲשֶׁר אֶת־יִבְרַתִּי בֵּינִי וּבֵין כָּל־בָּשָׂר אֲשֶׁר עֲלֵה־הָאָרֶץ: פ

וַיְהִי בִּגְרִיטֵי הַיָּמָיִם מִדְּתַמְתְּהָ שֶׁם תָּם וְהָיָה וְחָם וְיָם
אָבִי נִנְעָן: שְׁלֵשָׁה אֵלֶּה בְּנֵי־נֹחַ וּמֵאֵלֶּה נִפְצָה כָּל־הָאָרֶץ:
נֹחַ נֹחַ אִישׁ הַאֲדָמָה וְנֹשֶׁע בְּרָם: וְנִשְׁת׃ מִדְּבַר וְיִשְׁעוּ
וְהִתְגַּל בְּתוֹךְ אֶת־לָהֶם: בְּרָא הֵם אָבִי נִנְעָן אֵת עֵרֶת אָבִיו
וַיַּעַד לִשְׁרָאֵתוֹ בְּהוֹרֵן: וְהָיָה שֶׁם וְהָיָה אֶת־הַשְּׂמֵלָה
וַיְשִׁימוּ עֲלֵשֶׁבֶט שְׁנַיִם וְגִלְמוֹ אֶת־נֹחַ וְכִפְסוּ אֵת עֵרֶת
אָבִיהֶם וּפְרִידָם אֶת־נֹחַ וְיִרְתָּה אֲבִיהֶם לֹא רָאָה: וַיִּקְרָן
נֹחַ מִיַּעַן יָבֵד אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה לוֹ בְּעֵינֵי הַקָּנוֹן: וַיֹּאמֶר
הָ אֲרִיֹר נִנְעָן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה לְאֹתוֹ: וַיֹּאמֶר כָּרְחָד יִהְיֶה
אֵלָיו שֶׁם וְיִהְיֶה נִנְעָן עֶבֶד לָמוֹ: וַיִּפֹּחַ שֶׁם וְהָיָה אֱלֹהִים לִפְתַּח וְיִשְׁכַּן
בְּאֶהֱלֵשֶׁם וְיִהְיֶה נִנְעָן עֶבֶד לָמוֹ: וַיַּחֲדָם אֶת־הַמִּבּוּל
שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְחַמְשִׁים וָשֵׁנָה: וְהָיָה כָּל־יִמְיָהֶם תִּשְׁעַ
מֵאוֹת שָׁנָה וְחַמְשִׁים וָשֵׁנָה: וְהָיָה

CAP. X.

וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת בְּרִיטָם שֶׁם תָּם וְהָיָה וְהַלְלוּ לָהֶם בְּיָם
אֶת־הַמִּבּוּל: כִּי יָפֵת נֹחַ וְנֹחַ וְיָפֵת וְנֹחַ וְהַלְלוּ וְיִשְׁכַּן
וְחִתִּים: וּבְנֵי נֹחַ אֲשֶׁבֶן וְרִיפָת וְחַנְרָמָה: וּבְנֵי יִתָּן
אֵלִישָׁה וְתַרְשִׁישׁ סָתִים וְחִדְעִים: מֵאֵלֶּה נִפְרְדוּ אֵין נְשִׁיִם
בְּאֶרֶצְהֶם אִישׁ לְשֵׁנָה לְמִשְׁפַּחְתָּם בְּיָהֳרָם: וּבְנֵי תָם
כִּשׁ וְיַעֲרָם וְפוֹט וְכַנְנִז: וּבְנֵי כִשׁ מִבְּאֵר תּוֹלֵדָה וְכַנְנִז

כִּי רַחַח חִיָּים: וְהָבָיִם וְכָר וְיִנְקָה מִכָּל־בָּשָׂר כָּאֵן
16 כָּאֲשֶׁר עָזָה אֲתוֹ אֱלֹהִים וְסָנֵר יִהְיֶה בְּעֵינֵי: וְהָיָה הַמִּבּוּל
17 אֲרִבְעִים יוֹם עֲלֵה־הָאָרֶץ וְרָבוּ הַמַּיִם וַיִּשְׂאוּ אֶת־הַתְּהֹמֹת
18 וַתָּרָם מֵעַל הָאָרֶץ: וְנִבְנְרוּ הַמַּיִם וְרָבוּ מֵאֵד עֲלֵה־הָאָרֶץ
19 וְתִקַּף הַתְּהֹמֹת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם: וְהַמַּיִם גָּבְרוּ מֵאֵד מֵאֵד
עֲלֵה־הָאָרֶץ וְכִפְסוּ כָּל־הָאָרֶץ הַגְּבוּהֹת אֲשֶׁר־תַּחַת כָּל־
כ הַשָּׁמַיִם: חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה אִמָּה מִלְּמַעְלָה גָּבְרוּ הַמַּיִם וְכִפְסוּ
21 הָהָרִים: וַיַּעַן כָּל־בָּשָׂר וְהִרְמַשׁ עֲלֵה־הָאָרֶץ בְּעוֹף וּבְכַהֲנָה
22 וּבְחַיָּה וּבְכָל־הַשָּׂרָץ הַשָּׂרָץ עֲלֵה־הָאָרֶץ וְכָל הָאָדָם: כָּל
אֲשֶׁר נִשְׁמַת־רוּחַ חַיִּים בָּאִפּוֹ מִכָּל אֲשֶׁר בְּחַיָּה מֵתוֹ:
23 וַיַּחַח אֶת־כָּל־הַיָּקוֹם: אֲשֶׁר עֲלֵפְנֵי הָאֲדָמָה מֵאֲדָם
עַד־בְּהֵמָה עַד־דָּמִשׁ וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם וּמִיַּד מִדְּהָאָרֶץ
24 וַיִּשְׂאֵר אֲדָנָם וְאֲשֶׁר אֲתוֹ בְּחַיָּה: וְנִבְנְרוּ הַמַּיִם עַל־
הָאָרֶץ חֲמִשִּׁים וָמֵאוֹת יוֹם:

CAP. VIII. ח

וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת־יָם וְאֵת כָּל־חַיָּה וְאֶת־כָּל־בְּהֵמָה
אֲשֶׁר אֲתוֹ בְּחַיָּה וַיִּבְרַךְ אֱלֹהִים רַחַח עֲלֵה־הָאָרֶץ וַיִּשְׁכֵּן
2 הַמַּיִם: וַיִּסְכְּרוּ מִעֵינֵי הַיָּם וַאֲרַבַּת הַשָּׁמַיִם וַיִּקְלַא
3 הַנְּשָׁם מִדְּהַשָּׁמַיִם: וַיִּשְׁכֵּן הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ הַלְלוּ וְשׁוּב
4 וַיַּחֲסְרוּ הַמַּיִם מִקְלַעַת חֲמִשִּׁים וָמֵאוֹת יוֹם: וַתִּנְחַח הַתְּהֹמֹת
5 הַיָּם וְהַיָּם הַשְּׂבִיעִי בְּשַׁבְעַת־עֶשְׂרֵה יוֹם לַחֲדָשׁ עַל הַיָּם אֲרָרְטוּ:
ה וְהַמַּיִם הָיוּ הַלְלוּ וְהַסּוּר עַד הַחֲדָשׁ הַיָּם שִׁבְעִי בְּשִׁבְעִי
6 בְּאֶתֶר לַחֲדָשׁ נִרְאָ רֵאשִׁי הָהָרִים: וְהָיָה מִקֵּץ אֲרִבְעִים
7 יוֹם וַיַּפְתַּח נֹחַ אֶת־חַלְוֹן הַתְּהֹמֹת אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיִּשְׁלַח אֶת־
הַתְּרָב וַיֵּצֵא וַיָּבֹא וְשׁוּב עַד־רִבְעִית הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ:
8 וַיִּשְׁלַח אֶת־הַיָּבוֹנָה מֵאֲתוֹ לְרֹאשׁ הַקָּלוֹ הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי
9 הָאָרֶץ: וְלֹא־יָבֹא הַיָּבוֹנָה מִטַּחַח לְכַרְחָנִילָה וַיִּתְּשֵׁב
אֵלָיו אֶת־הַתְּרָב כִּי מִים עֲלֵפְנֵי כָּל־הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יָדוֹ
י וְיִקְלַח וַיִּבֹא אֵתָה אֵלָיו אֶת־הַתְּרָב: וַיַּחַל עוֹד שְׁבַעֶת
11 יָמִים אֲרָרְטוּ וַיִּסַּף שְׁלַח אֶת־הַיָּבוֹנָה מִדְּתַמְתְּהָ: וַתִּבֹּא
אֵלָיו הַיָּבוֹנָה לְעֵת עָרִב וְהָיָה עֲלֵה־הָיָם טַרְחַף בְּפִיָּה וַיַּעַד
12 נֹחַ כִּי־קָלוֹ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ: וַיַּחַל עוֹד שְׁבַעֶת יָמִים
13 אַחֲרֵים וַיִּשְׁלַח אֶת־הַיָּבוֹנָה וְלֹא־יָבֹא שׁוּבֵי־אֵלָיו עוֹד: וְהָיָה
בְּאַחַת וָשִׁשִּׁי־מֵאוֹת שָׁנָה בְּרֵאשׁוֹן בְּאֶתֶר לַחֲדָשׁ חָרְבוּ
הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ וְסָר נֹחַ אֶת־מִכְסַּת הַתְּהֹמֹת וַיִּרְא וְהָיָה
14 חָרְבוּ פְנֵי הָאֲרָמָה: וּבְחֲדָשׁ הַשְּׁנִי בְּשַׁבְעַת־עֶשְׂרִים יוֹם
15 לַחֲדָשׁ יָבֵשׁ הָאָרֶץ: ס וַיַּדְבַּר אֱלֹהִים אֲלֵי־נֹחַ לֵאמֹר:
16 צֵא מִדְּתַמְתְּהָ אֵתָהּ וְאֶשְׁתַּךְ וּבְנֵיךְ וְהַיָּבוֹנָה אִתְּךָ:
17 כָּל־חַיָּה אֲשֶׁר־אִתְּךָ מִכָּל־בָּשָׂר בְּעוֹף וּבְכַהֲנָה וּבְכָל־
הַבְּהֵמָה תִּרְמַשׁ עֲלֵה־הָאָרֶץ וְהָיָה אִתְּךָ וּשְׂרָצוּ בָאָרֶץ וּפְרוּ
18 וּרְבוּ עֲלֵה־הָאָרֶץ: וַיֵּצֵאוּ אֶת־בְּרִיּוֹתָיו וְאֶשְׁתּוֹ וְנִשְׂרָצוּ אֲתוֹ:
19 כָּל־חַיָּה אֲשֶׁר־תִּרְמַשׁ וְכָל־חַיָּה עֲלֵה־הָאָרֶץ וְהָיָה
כ לְמִשְׁפַּחְתְּהֶם: וַיֵּצֵא מִדְּתַמְתְּהָ: וַיִּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה
וַיִּקַּח מִכָּל וְהַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הַעוֹף הַטְּהוֹר וַיַּעַל
21 עֹלֹת בְּמוֹזְבֵּחַ: וַיִּבְרַח יְהוָה אֶת־נֹחַ וְאֶת־בְּנָיִם וַיֹּאמֶר יְהוָה
אֲלֵי־לִבּוֹ לֹא אֶסַּף לְקַלְלֵל עוֹד אֶת־הָאָדָמָה כִּי־בָרָא
הָאָדָם כִּי יֵצֵר לִבִּי הָאָדָם רַע מִנְּעוּרָו וְלֹא־אֶסַּף עוֹד
22 לְהַכּוֹת אֶת־כָּל־חַיָּה כָּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי: יָד כָּל־יָמֵי הָאָרֶץ

16 is the breath of life. And they that went in, went in male and female of all flesh, as God had commanded him; and then the Lord shut him in.*
 17 And the flood was forty days upon the earth; and the waters increased, and bore up the ark, and it
 18 was lifted up above the earth. And the waters prevailed, and increased greatly upon the earth; and the ark floated along upon the face of the
 19 waters. And the waters prevailed exceedingly upon the earth; and all the high mountains that are
 20 under the whole heavens were covered. Fifteen cubits above them did the waters prevail; and the
 21 mountains were (thus) covered. And all flesh perished that moved upon the earth, both of fowl, and
 22 of cattle, and of beast, and of every creeping thing that creepeth upon the earth, and every man.
 23 All in whose nostrils was the breath of life, of
 24 all that were on the dry land, died. And it swept off every living substance which was upon the face of the ground, both man, and cattle, and
 25 creeping things, and fowls of the heaven; and they were swept from the earth; and Noah only was left, together with those that were with him in
 26 the ark. And the waters prevailed upon the earth one hundred and fifty days.

CHAPTER VIII.

1 And God remembered Noah, and every living thing, and all the cattle that were with him in the ark; and God caused a wind to pass over the earth, and
 2 the waters were assuaged; The fountains also of the deep, and the windows of heaven were stopped;
 3 and the rain from heaven was restrained. And the waters returned from off the earth, gradually
 4 returning; and the waters were abated after the end of the hundred and fifty days. And the ark
 5 rested in the seventh month, on the seventeenth day of the month, upon the mountains of Ararat.
 6 And the waters decreased continually until the tenth month; in the tenth month, on the first day
 7 of the month, were the tops of the mountains seen; And it came to pass at the end of forty
 8 days, that Noah opened the window of the ark which he had made; And he sent forth a raven
 9 which went forth to and fro, until the waters were dried up from off the earth. He then sent forth a
 10 dove from him, to see if the waters were abated from off the face of the ground. But the dove
 11 found no resting-place for the sole of her foot, and she returned unto him unto the ark; for there
 12 was water on the face of the whole earth; then he put forth his hand, and took her, and brought
 13 her into the ark. And he stayed yet another seven days, and again he sent forth the dove out of the
 14 ark. And the dove came in to him at the time of evening; and, lo, an olive-leaf plucked off was
 15 in her mouth; so Noah knew that the waters were abated from off the earth. And he stayed yet
 16 other seven days, and sent forth the dove; but she returned not again unto him any more. And it
 17 came to pass in the six hundredth and first year, in the first month, on the first day of the month,
 18 that the waters were dried up from off the earth; and Noah removed the covering of the ark, and
 19 looked, and, behold, the face of the ground was dry. And in the second month, on the seven and
 20 twentieth day of the month, was the earth perfectly dried up.* † And God spoke unto Noah, saying
 21 Go forth from the ark, thou, and thy wife, and thy sons, and thy sons' wives with thee. Every
 22 living thing that is with thee, of all flesh, both of fowl, and of cattle, and of every creeping thing
 23 that creepeth upon the earth, bring forth with thee; that they may breed abundantly on the earth, and
 24 be fruitful, and multiply upon the earth. And Noah went, and his sons, and his wife, and
 25 his sons' wives with him. Every beast, every creeping thing, and every fowl, whatsoever creepeth
 26 upon the earth, after their families, went forth out of the ark. And Noah built an altar unto the
 27 Lord, and he took of every clean cattle, and of every clean fowl, and offered burnt-offerings on
 28 the altar. And the Lord smelled the sweet savour; and the Lord said in his heart, I will not again
 29 curse the ground any more for the sake of man; although the imagination of man's heart is evil
 30 from his youth; neither will I again smite any more every thing living, as I have done. All the
 31 while the earth remaineth, seed-time and harvest,

and cold and heat, and summer and winter, and day and night, shall not cease.

CHAPTER IX.

And God blessed Noah and his sons, and said unto
 2 them, Be fruitful, and multiply, and replenish the earth. And the fear of you, and the dread of you, 2
 shall be upon every beast of the earth, and upon every fowl of the heaven; wha'ever is that moveth
 3 upon the earth, and all the fishes of the sea, are delivered unto your hand. Every moving thing that
 4 liveth shall be yours for food; even as the green herbs have I given you all things. But flesh in 4
 which its life is, which is its blood, shall ye not eat. Your blood, however, on which your lives 5
 depend, will I require: at the hand of every beast will I require it; and at the hand of man, at the
 6 hand of every man's brother will I require the life of man. Whoso sheddeth man's blood, by man 6
 shall his blood be shed; for in the image of God made he man. And you, be ye fruitful, and multi- 7
 ply; bring forth abundantly on the earth, and multiply thereon.* † And God spoke unto Noah, and 8
 his sons with him, saying, And I, behold, I establish my covenant with you, and with your seed
 9 after you; And with every living creature that is with you, of the fowl, of the cattle, and of every
 10 beast of the earth with you, from all those that go out of the ark, for every beast of the earth. And 11
 I will establish my covenant with you; and all flesh shall not be cut off any more by the
 12 waters of a flood; neither shall there be any more a flood to destroy the earth. And God said, This
 13 is the token of the covenant which I make between me and you, and every living creature that is with
 14 you, for perpetual generations. My bow I do set in the cloud, and it shall be for a token of the
 15 covenant between me and the earth. And it shall come to pass, that, when I bring a cloud over the
 16 earth, and the bow shall be seen in the cloud, I will remember my covenant, which is between me
 17 and you and every living creature of all flesh; and the waters shall no more become a flood to destroy
 18 all flesh. And the bow shall be in the cloud; and I will look upon it, that I may remember the ever-
 19 lasting covenant between God and every living creature, of all flesh, that is upon the earth. And
 20 God said unto Noah, This is the token of the covenant which I have established between me and all
 21 flesh that is upon the earth.* † And the sons of Noah that went forth from the ark, were Shem,
 22 Ham, and Japheth: and Ham was the father of Canaan. These three were the sons of Noah, and
 23 of them was the whole earth overspread. And Noah, who was a husbandman, began his work, and
 24 he planted a vineyard. And he drank of the wine, and became drunken; and he uncovered himself
 25 within his tent. And Ham, the father of Canaan, saw the nakedness of his father, and told it his
 26 two brothers without. And Shem and Japheth took a garment, and laid it upon the shoulders of both
 27 of them, and went backward, and covered the nakedness of their father; and their faces were
 28 turned backward, and they saw not their father's nakedness. And Noah awoke from his wine, and
 29 discovered what his younger son had done unto him. And he said, Cursed be Canaan; a servant
 30 of servants shall he be unto his brethren. And he said, Blessed be the Lord, the God of Shem; and
 31 Canaan shall be a servant unto them. May God enlarge the boundaries of Japheth, and may he
 32 dwell in the tents of Shem; and Canaan shall be a servant unto them. And Noah lived after the flood
 33 three hundred and fifty years. And all the days of Noah were nine hundred and fifty years; and he died.

CHAPTER X.

† Now there are the generations of the sons of
 1 Noah: Shem, Ham, and Japheth; and unto them were sons born after the flood. The sons of Japheth
 2 were: Gomer, and Magog, and Madai and Javan, and Tubal, and Meshech, and Tirass. And the sons of
 3 Gomer: Ashkenaz, Riphath, and Togarmah. And Javan's sons: Elishah, Tarshish, Kittim, and Do-
 4 danim. From these were separated the isles of the nations in their lands, every one after his tongue;
 5 after their families, in their nations. And the sons of Ham: Cush and Mizrayim, Put and Canaan. And
 6 the sons of Cush: Seba and Havilah, Sabtah and Raamah, and the sons of Raamah: Sheba and Dedan. And Cush begat Nimrod; he be- 8

אתעבר: ותישלח אצרכי הולדו אתעבר שלש שנים
 15 וארבע מאות שנה וילד בנים ובנות: ם נחד 16
 17 ובר ארבע ושלושים שנה וילד אתפלג: ותישעבר
 אצרכי הולדו ושלושים שלשים שנה וארבע מאות שנה
 18 וילד בנים ובנות: ם ותישעבר שלש שנה וילד
 19 אתדעיו: ותישעבר אצרכי הולדו אתדעיו חמש שנים
 20 ובאיתם שנה וילד בנים ובנות: ם ותי רעי שתים
 21 ושלושים שנה וילד אתדעיו: ותי רעי אצרכי הולדו
 22 אתדעיו: שבע שנים ובאיתם שנה וילד בנים ובנות:
 23 ם ותי רעי שלשים שנה וילד אתדעיו: ותי רעי
 24 אצרכי הולדו אתדעיו באיתם שנה וילד בנים ובנות:
 25 ם ותי רעי חמש וששים שנה וילד אתדעיו: ותי
 26 וילד אצרכי הולדו אתדעיו ותישעבר שנה ומאת
 27 שנה וילד בנים ובנות: ם ותישעבר שבעים שנה
 28 וילד אתאברם אתדעיו ואתדעיו: ואלה תולדות תרה
 29 תרה וילד אתאברם אתדעיו ואתדעיו ותינן הולד
 30 אתלוט: נפת רהן עלפני תרה אביו בארץ מלדתו
 31 בארץ כשדים: ונקח אברם ונתור להם נשים שם אשתו
 32 אברם שרו ושם אשתדעיו מלכה בתדעיו אברמלכה
 33 ואביו וסבה: ותי שרי נקרה אין לה וילד: ונקח תרה
 34 אתאברם כעו ואתלוט ברהן ברהן ואת שרי בלתי
 35 אשת אברם בני ונאו אחם מאור כשדים ללכת אצרה
 36 כעו ונבא ערדעיו ונבשו שם: ותי ומרתרה חמש
 37 שנים ובאיתם שנה נפת תרה בתרה:

CAP. XII

פ פ פ 3

1 באמר דעה אל אברם לך לך מארצה וממולדתי ומבית
 2 אבך אל הארץ אשר ארצה: ואעשה לני גדול ואברכה
 3 ונאדלה שמך ויהי ברכיה: ואברכה מברכה ומקללה
 4 אלו וברכה בה כל משפחת האדמה: וילך אברם באשר
 5 דבר אליו דעה וילך אתו לוט ואברם ברחמיש שנים
 6 ושבעים שנה כצאתו מחנן: ונקח אברם אתדעיו אשתו
 7 ואת לוט בן אחיו ואתדל רכושם אשר רכשו ואת
 8 חמש אשר ישו בתהן ונאו ללכת ארצה כעו ונבאו
 9 ארצה כעו: ונבא אברם בארץ עד מקום שכם עד
 10 אלון מורה והכניס או בארץ: וברא דעה אל אברם
 11 ויאמר לרעה אמן אתדעיו הואת וכן שם מנחם לדעה
 12 הנראה אליו: ונתקח משם תרה מקדם לביתדל ויש
 13 אהלה ביתדל מלך והני מקדם מקדם מנחם לדעה
 14 ונקרא בשם דעה: וישע אברם הלך ויבס הנבזה: ם
 15 ותי רעב בארץ ובר אברם מצרמה לעור שם ברכב
 16 הרעב בארץ: ותי באשר הקריב לבוא מצרמה ויאמר
 17 אלשרי אשתי נהניא דעתי כי אשה יתכרמה אתי:
 18 ותי כיראו אתך המצרים ואמרו אשתי זאת תרני
 19 אתי ואתך ימיו: אמרנא אתה את למנן ויטבילי
 20 בנכורך ותותה נפשי בגלדך: ותי כבוא אברם מצרמה
 21 ויראו המצרים אתדעיו כירמה הוא מקח האשה
 22 אתה שרי פרעה ונגללו אתה אל פרעה ונתקח האשה

8 ורעה וסבהא ובעי רעה שפא דדעו: ויש ילך את
 9 נמנר הוא החל להנות נבא בארץ: והאיה נברא
 10 לפני דעה עלפני ואמר נמנר נבא צד לפני דעה:
 11 ותי ראשת ממלכתו ככל ארצה ואבד לכנה ארצה:
 12 שנוער: מרדאין הווא נא אשור וכן אתנינה ואת
 13 רחבת עיר ואתדלחה: ואתדלסו כן נעה וכן כלה
 14 הוא העיר הגולה: ומצרים ילך אתדלוחים ואתענמים
 15 ואתדלחבים ואתדפתחים: ואתדפתחים ואתדפתחים
 16 אשר נאו משם פלשתים ואתדפתחים: ם ונענן
 17 ילך אתדעיו ככרו ואתדחת: ואתדחובוס ואתדחובוס
 18 ואת המושבי: ואתדחוי ואתדעיו ואתדסעיו: ואת
 19 הארתי ואתדחמרי ואתדחמרי ואתד חמרי ואתד
 20 חמרי: ותי גבול כענני מצדן באכה תרה ערענה
 21 באכה סלמה ונמרה וארמה ורבים ערלשע: אלה
 22 בנידם למשפחתם ללשונם פארעתם בארץ: ם
 23 ולשם ילך נסדווא אבי בלביעבר אתי נפת הגדול:
 24 בני שם עילם ואשור וארפכשד וילד וארם: ובעי ארם
 25 עין וילד ותר ומש: וארפכשד ילך אתדשלה ושלח
 26 ילך אתדעבר: וילעבר ילך שני בנים שם האחד פלג
 27 כי במוי נפלחה הארץ ושם אחיו קעון: וקעון ילך את
 28 אלמנר ואתשלה ואתדחמרי ואתדחמרי: ואתדחמרי
 29 ואתדחמרי ואתדחמרי: ואתדחמרי ואתדחמרי ואת
 30 שבא: ואתדחמרי ואתדחמרי ואתדחמרי כלה אלה בני
 31 קעון: ותי מושקם מושא באכה ספרה תר הקדם:
 32 אלה בנישם למשפחתם ללשונם פארעתם ללשונם:
 33 אלה משפחת בניעם לתולדות בניעם ומאלה נפרדו
 34 הניעם בארץ אתר המבול: ם

CAP. XI

1 ותי כלהארץ שפה אחת ודברים אתרים: ותי כנסים
 2 מקדם ומצאו כקנה בארץ שנוער ונבשו שם: ויאמרו
 3 איש אלרעהו תבה נלכנה לבנים ונשרפה לשרפה
 4 ותי להם הלכנה לאבן ותחמר תיה להם לחמר:
 5 ויאמרו תבה: ונבדילנו עיר ומגדל וראשו בשמים
 6 ונעשהדענו שם פורפוז עלפני כלהארץ: ותר דעה
 7 לראת אתדעיו ואתדעיו אשך בני בני הארם:
 8 ויאמר דעה הן עם אחד ושפה אחת לכלם תה החלם
 9 לעשות ונמה לאיבער מהם כל אשר ומו לעשות:
 10 ותי נבחה ונבא אדם שפתם אשר לא ישמש איש
 11 שפת רעהו: ונקח דעה אתם משם עלפני כלהארץ
 12 ותרדלו לבנה דעיו: עלפני קרא שמה ככל כשדים
 13 ככל דעה שפת כלהארץ ומשם הפצם דעה עלפני
 14 כלהארץ: ם
 15 אלה תולדות שם שם כדמאת שנה וילד אתארפכשד
 16 שקתם אתר המבול: ותישם אצרכי הולדו אתארפכשד
 17 חמש מאות שנה וילד בנים ובנות: ם וארפכשד
 18 חי חמש ושלושים שנה וילד אתשלה: ותי ארפכשד
 19 אצרכי הולדו אתשלה שלש שנים וארבע מאות שנה
 20 וילד בנים ובנות: ם ושלח חי שלשים שנה וילד

9 gan to be a mighty man on the earth. He was a mighty hunter before the Lord; wherefore it is said, Even as Nimrod, a mighty hunter before the Lord. And the beginning of his kingdom was Babel, and Erech, and Accad, and Calneh, in the land of Shinar. Out of that land went forth Asshur, and built Nineveh, and the city of Rechoboth, and Calah. And Resen between Nineveh and Calach; the same is the great city. And Mizrayim begat the Ludim, and Ananiim, and Lehabini, and Naphtuchim. And the Pathrusim, and Casluchim, (out of whom came the Pelishtim,) and the Caphtorim. And Canaan begat Sidon his first-born, and Heth, and the Jebusite, and the Emorrite, and the Girgashite, and the Hivite, and the Arkit, and the Sinite, and the Arvadite, and the Zenarite, and the Hamathite; and afterward were the families of the Canaanites spread abroad. And the border of the Canaanites was from Sidon, as thou comest to Gerar, unto Gazzah; as thou goest unto Sodom and Gomorrah, and Admah, and Zeboyim, even unto Lesha. These are the sons of Ham, after their families, after their tongues, in their countries, in their nations. ¶ But unto Shem also, the father of all the children of Eber, the brother of Japheth the elder, were children born. The sons of Shem: Elam, and Asshur, and Arpachshad, and Lud, and Aram. And the children of Aram: Uz, and Hul, and Gether, and Mash. And Arpachshad begat Shelach; and Shelach begat Eber. And unto Eber were born two sons; the name of one was Peleg, for in his days was the earth divided; and his brother's name was Joktan. And Joktan begat Almodad, and Sheleph, and Hazar-maveth, and Jerach, and Adoram, and Uzal, and Diklah, and Obal, and Abimael, and Sheba, and Ophir, and Havilah, and Jobab; all these were the sons of Joktan. And their dwelling was from Mesha, as thou goest unto Sephar, the mount of the east. These are the sons of Shem, after their families, after their tongues, in their lands, after their nations. These are the families of the sons of Noah, after their generations, in their nations; and from these were the nations separated on the earth after the flood.*

CHAPTER XI.

1 ¶ And the whole earth was of one language, and of one kind of words. And it came to pass, as they journeyed toward the east, that they found a plain in the land of Shinar, and they dwelt there. 2 And they said to one another, Go to, let us make bricks, and burn them thoroughly. And thus the brick served them for stone, and slime served them for mortar. And they said, Go to, let us build ourselves a city, and a tower, the top of which may reach unto heaven; and let us make ourselves a name, lest we be scattered abroad upon the face of the whole earth. And the Lord came down to see the city and the tower which the children of man were building. And the Lord said, Behold, it is one people, and they have all one language, and this is the first thing they undertake to do; and now shall they not be restrained in all which they have imagined to do? Go to, let us go down, and confound their language, that they may not understand one another's speech. So the Lord scattered them abroad from there over the face of all the earth; and they left off to build the city. 9 Therefore is the name of it called Babel, because the Lord did there confound the language of all the earth; and from there did the Lord scatter them abroad over the face of all the earth. ¶ These are the generations of Shem: Shem, when a hundred years old, begat Arpachshad, two years after the flood. And Shem lived after he had begotten Arpachshad five hundred years; and begat sons and daughters. ¶ And Arpachshad lived five and thirty years, and begat Shelach. And Arpachshad lived after he had begotten Shelach four hundred and three years; and begat sons and daughters. 14 ¶ And Shelach lived thirty years, and begat Eber.

And Shelach lived after he had begotten Eber four hundred and three years; and begat sons and daughters. ¶ And Eber lived four and thirty years and begat Peleg. And Eber lived after he had begotten Peleg four hundred and thirty years; and begat sons and daughters. ¶ And Peleg lived thirty eight years, and begat Reu. And Peleg lived after he had begotten Reu two hundred and nine years; and begat sons and daughters. ¶ And Reu lived two and thirty years, and begat Serug. And Reu lived after he had begotten Serug two hundred and seven years; and begat sons and daughters. ¶ And Serug lived thirty years, and begat Nachor. And Serug lived after he had begotten Nachor two hundred years; and begat sons and daughters. ¶ And Nachor lived nine and twenty years, and begat Terach. And Nachor lived after he had begotten Terach a hundred and nineteen years; and begat sons and daughters. ¶ And Terach lived seventy years, and begat Abram, Nachor, and Haran. Now these are the generations of Terach: Terach begat Abram, Nachor, and Haran; and Haran begat Lot. And Haran died before his father Terach in the land of his nativity, in Ur of the Chaldees.* And Abram and Nachor took themselves wives; the name of Abram's wife was Sarai; and the name of Nachor's wife was Milcah, the daughter of Haran, the father of Milcah, and the father of Yiscah. But Sarai was barren; she had no child. And Terach took Abram his son, and Lot, the son of Haran, his son's son, and Sarai his daughter-in-law, the wife of his son Abram; and they went forth with them from Ur of the Chaldees, to go into the land of Canaan; and they came unto Charan, and dwelt there. And the days of Terach were two hundred and five years; and Terach died in Charan.

SECTION III. LECH LECHA.

CHAPTER XII.

¶ Now the Lord had said unto Abram, Get thee out of thy country, and out of thy birthplace, and from thy father's house, unto the land that I will show thee. And I will make of thee a great nation, and I will bless thee, and make thy name great; and thou shalt be a blessing: And I will bless those that bless thee, and him that curseth thee, will I curse; and in thee shall all families of the earth be blessed. So Abram departed, as the Lord had spoken unto him, and Lot went with him; and Abram was seventy and five years old at his departure out of Charan. And Abram took Sarai his wife, and Lot his brother's son, and all their substance that they had acquired, and the persons that they had obtained in Charan; and they went forth to go into the land of Canaan; and they came into the land of Canaan. And Abram passed through the land unto the place of Shechem, unto the plain of Moreh; and the Canaanite was then in the land. And the Lord appeared unto Abram, and said, Unto thy seed will I give this land. And he built there an altar unto the Lord, who had appeared unto him. And he removed from there unto the mountain on the east of Beth-el, and pitched his tent, having Beth-el on the west, and 'Ai on the east; and he built there an altar unto the Lord, and called upon the name of the Lord. And Abram journeyed farther, still going on toward the south. ¶ And there arose a famine in the land; and Abram went down into Egypt to sojourn there; for the famine was grievous in the land. And it came to pass, when he was come near to enter into Egypt, that he said unto Sarai his wife, Behold now, I know that thou art a woman of handsome appearance: And it may come to pass, when the Egyptians shall see thee, that they will say, This is his wife; and they may kill me, but thee they will save alive. Say then, I pray thee, thou art my sister, that it may go well with me for thy sake, and my soul live because of thee.* And it came to pass, when Abram was come into Egypt, that the Egyptians beheld the woman that she was very fair. The princes also of Pharaoh saw her, and commended her to Pharaoh; and the woman was taken into Pharaoh's house. And he did well to Abram

צמרה ומלך אדמה ומלך צבאים ומלך פלע הוא צמח
 נצרכו אהם מלהמה בעמק השדים: את כדורלעמר
 9 מלך עילם ותדעל מלך נים ואמרפל מלך שניר וארדן
 מלך אלרם ארבעה מלכים אתהחמשה: ועמק השדים
 בארת בארת חמר נניסו מלךסדם ועמדה בשארעמדה
 11 ונשארם ירה נסו: וקחו אתגלדלדךסדם ואתמרה
 ואתדלדאלקם בלטי: וקחו אתגלט ואתדרכשי בדאתי
 12 אברם ובלכו ויהא יושב בסדם: ויבא הדלטי ויגר
 13 לאברם העברי והוא שכן באלני ממרא האמרי אחי
 14 אשכל ואחי עור והם פעלי בריתאברם: וישמע אברם
 כי נשבה אחי וירק אתהינכיו ולידי בותו שמעה עשר
 15 ושלוש מאות ורדת ערה: ודלק גלגלם וליה היא
 16 ועבדיו נכס ורדדסם עדתובה אשר משמאל למשק:
 17 וישב את כלהרדש וגם אתדלוט אחיו ורדשו השיב
 18 וגם אתהנשים ואתהנשים: ויצא מלךסדם לקראתו
 19 אחרי שובו מהכות אתכדורלעמר ואתדמלכים אשר
 20 אתו אלעמק שנה הוא עמק המלך: ומלדלדק מלך
 21 שלם הוציא להם וגו והוא כהן לאל עלון: ויברכו
 22 ואמר ברוך אברם לאל עלון קנה שמם וארץ: ויברך
 23 אל עלון אשרמגן צדק כנגד וימדלו משער מבל:
 24 ויאמר מלךסדם אלאברם חדלי נפש הדרכש קחלך:
 25 ויאמר אברם אלמלך סדם חרמתי ידי אלדעה אל
 26 עלון קנה שמם וארץ: אסימחט וער שרדלעל ואם
 27 אקח ממלאשרלך ולא האמר אני הנשחית אתאברם:
 28 בלעזי רקאשר אכלו הנשים ותלק האנשים אשר הלכו
 29 אתי עור אשכל וממרא הם יקחו חלקם: ׀

CAP. XV. טו

אניו ודקרים האלה ויהי כדבריהם אלאברם כמתנה
 לאמר אתהרא אברם אנכי מגן לך שבה הרבה
 מאד: ויאמר אברם אלני יהי מהמתקדלי ואני
 2 הולך ערבי ויבדמשק ביתי הוא דמשק אלעזר: ויאמר
 3 אברם קו לי לא נתמה ורע ותהי בדביתי וירש אחי:
 4 ותהי דבריותה אליו לאמר לא ירשנה ויה כדאם אשר
 5 יצא ממעמד הוא ירשני: ויצא אתו התועה ויאמר
 6 הבהנא השממה וספר הפוכבים אסתובל לספר
 7 אתם ויאמר לו כה תהי ורעה: והאמן ביתה ויחשבה
 8 לו צדקה: ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מאר
 9 שדים לתת לך אתהארץ ואתה שמה: ויאמר
 10 אדני יהוה כמה ארע כי ארששה: ויאמר אליו קחה
 11 לי נעלה משלשת ועו משלשת ואל משלש ויה ויגדל:
 12 ויחדלו אתגלאלה ויחבר אתם בתוך ויפון אישבתת
 13 לקראת רעהו ואתהצפר לא בחר: ויגרד היטי עלי
 14 הפגרים וישב אתם אברם: ויהי השמש לבוא ותרדפה
 15 נפלה עלאברם והנה אקמה השקפה ויגלה נפלה עליו:
 16 ויאמר לאברם ידע תדע בירני ודעה ורעה בארץ לא
 17 לדם ועלדם ועני אתם ארבע מאות שנה: וגם את
 18 דעו אשר יעבדו ון אביו ואחריו: וצאו ברדש ודלו:
 19 ואתה תבוא אלעבטוד בשלום תקבר בשיבה טובה: ׀

CAP. XIII. יג

16 בית פרעה: ולאברם השיב בעטובה ויחדלו צאודקבר
 17 הנמלים ועבדים ושפחה ואתת והמלים: ויגע דעה ו
 18 אתפרעה נניסו ודלים ואתיבתו עלדבר שרי אשת
 19 אברם: ויקרא פרעה ולאברם ויאמר מהזאת עשית לי
 20 למה לאדנת לי כי אשתך הוא: למה אפרת אתי
 21 הוא ואקח אתה לי לאשה ועמה הנה אשתך קח ודך:
 22 כ רצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואתאשתו ואת
 23 בלדאשרלו:

א ועל אברם מצרים הוא ואשתו ובלדאשרלו ולוט עמו
 2 ויגרה: ואברם כבר מאד במקנה כסףס ובהוב: וילך
 3 למסעיו מגב ועדביתאל עדהמלכות אשרהיה שם
 4 אגלה בתחלה בין ביתאל ובין העי: אלמקום המזבח
 5 אשרעשה שם בראשנה ויקרא שם אברם בשם יהוה:
 6 והנסללוט חלף אתאברם הנה צאודקבר ואהלים:
 7 ולאישא אתם הארץ לשבת והנו ביהנה רכושם רב
 8 ולאיקלו לשבת יהוה: ויחדרכ בין רעי מקנהאברם
 9 ובין רעי מקנהדלוט ותגעלו ותפרו או ישב בארץ:
 10 ויאמר אברם אללוט אלנא תהי מריבה ביני ובינך ובין
 11 רעי ובין רעך בראנשים אהים אנה: הלא בלהארץ
 12 לפנד הפד נא מעלי אסיחשמאל ואמנה ואסדמין
 13 ואשמאלה: וישאלוט אתעניו ורא אתגלדלכר הורחן
 14 כי קלה משקה לפני: שחת יהוה אתסדם ואתעמדה
 15 בנהדעה בארץ מצרים כפאה צער: ויבחרלו לוט את
 16 בלדכר הורחן ופע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו:
 17 אברם ישב בארדנגען ולוט ישב בערי הכפר ויאהל
 18 עדסדם: ואנשי סדם רעים ותפאים ליהוה מאד: ויהוה
 19 אמר אלאברם אתר הפרדלוט מעמו שא נא עניך
 20 וראה מקנתים אשראתה שם עפנה ונגבה וקדמה
 21 ונמיה: כי אתגלדלכר ארץ אשראתה ראה לך אתנה
 22 ולרעה ערועלים: ושמתי אתרועה כגסר הארץ אשר:
 23 אסיובל איש למטת אתהצפר הארץ שם ורעה ומנה:
 24 קום התהלך בארץ לארבה ולרעה כי לך אתננה:
 25 ויארל אברם ויבא יושב באלני ממרא אשר בהררן
 26 ויברשם מזבח ליהוה: ׀

CAP. XIV. יד

א ויהי בימי אמרפל מלךששניר ארדן מלך אלרם
 2 כדורלעמר מלך עילם ותדעל מלך נים: עיש מלהמה
 3 אתפרע מלך סדם ואתדרכשי מלך עמדה שגב ומלך
 4 אדמה ושמאבר מלך צבאים ומלך פלע הואצער: כלי
 5 אלה חברו אלעמק השדים הוא וגם המלח: שמים
 6 עשרה שנה עברו אתכדורלעמר וישלשעשרה שנה
 7 קדו: ובארבע עשרה שנה בא כדורלעמר ותמלכים
 8 אשר אתו ויבי אתהפאים בעשורת קרלים ואתהיונים
 9 בהם ואת האמים בשנה קרותים: ואתהחרי בהררם
 10 שער עד אל סאן אשר עליהמדבר: וישבו ויבאו
 11 אלעין משפט הוא קרש ויבי אתגלדלכר העמלק וגם
 12 אתדמרי הישב בהצנן הגר: וצאו מלךסדם ומלך

for her sake; and he received sheep, and oxen, and he-asses, and men-servants, and mald-servants, and she-asses, and camels. But the Lord plagued Pharaoh and his house with great plagues because of Sarai, Abram's wife. And Pharaoh called Abram, and said, What is this thou hast done unto me? Why didst thou not tell me that she is thy wife? Why saidst thou, She is my sister? and so I took her to me for a wife; now, therefore, behold, here is thy wife, take her, and go thy way. And Pharaoh commanded some men concerning him, who accompanied him and his wife, and all that he had.

CHAPTER XIII.

1 And Abram went up out of Egypt, he, and his wife, and all that he had, and Lot with him, into the south. And Abram was very rich in cattle, in silver, and in gold. And he went on his journeys from the south even to Beth-el, unto the place where his tent had been at the beginning, between Beth-el and Ai; Unto the place of the altar, which he had made there at the first; and Abram called there on the name of the Lord.* And Lot also, who went with Abram, had flocks, and herds, and tents. And the land was not able to bear them, that they might dwell together; for their substance was great, so that they could not dwell together. And there arose a strife between the herdmen of Abram's cattle, and the herdmen of Lot's cattle; and the Canaanite and the Perizzite dwelled there in the land. And Abram said unto Lot, Let there be no strife, I pray thee, between me and thee and between my herdmen and thy herdmen; for we are near relatives. Is not the whole land before thee? Separate thyself, I pray thee from me: if thou wilt take the left hand, then I will go to the right; or if thou depart to the right, then I will go to the left. And Lot lifted up his eyes, and beheld all the plain of Jordan, that it was well watered everywhere; before the Lord destroyed Sodom and Gomorrah, (it was) like the garden of the Lord, like the land of Egypt, till thou comest unto Zoar. Then Lot chose himself all the plain of Jordan; and Lot journeyed east; and they separated themselves the one from the other. Abram dwelt in the land of Canaan; and Lot dwelt in the cities of the plain, and pitched his tents, till close to Sodom. But the men of Sodom were wicked and sinners before the Lord exceedingly. And the Lord said unto Abram, after Lot was separated from him, Lift up now thy eyes, and look from the place where thou art, northward, and southward, and eastward, and westward; For all the land which thou seest, to thee will I give it, and to thy seed forever. And I will make thy seed as the dust of the earth; so that if a man can number the dust of the earth, then shall thy seed also be numbered. Arise, walk through the land in the length of it, and in the breadth of it; for unto thee will I give it. Then Abram pitched his tent, and came and dwelt in the grove of Mamre, which is in Hebron, and he built there an altar unto the Lord.*

CHAPTER XIV.

1 ¶ And it came to pass, in the day of Amraphel king of Shinar, Arioch king of Ellasar, Kedorlaomer king of Elam, and Tidal king of Goyim; That these made war with Bera king of Sodom, and with Birsha king of Gomorrah, Shinab king of Admah, and Shemeber king of Zeboyim, and the king of Bela, which is Zoar. All these joined together in the vale of Siddim, which is now the salt sea. Twelve years had they served Kedorlaomer, but in the thirteenth year they rebelled. And in the fourteenth year came Kedorlaomer, and the kings that were with him, and they smote, the Rephaim in Ashteroth-karnayim, and the Zuzim in Ham, and the Emim in Shaveh-kiriathayim, And the Horites in their mountain Seir, unto El-paran, which is by the wilderness. And they returned, and came to Emishpat, which is Kadesh, and smote all the country of the Amalekites, and also the Emorites, that dwelt in Hazezon-tamar. And then went out the king of Sodom, and the king of Gomorrah, and the king of Admah, and the

king of Zeboyim, and the king of Bela, (the same is Zoar;) and they joined battle with them in the vale of Siddim; With Kedorlaomer king of Elam, and with Tidal king of Goyim, and Amraphel king of Shinar, and Arioch king of Ellasar; four kings with five. And the vale of Siddim was full of slime-pits; and the kings of Sodom and Gomorrah fled, and fell therein; and they that remained fled to the mountain. And they took all the goods of Sodom and Gomorrah, and all their victuals, and went their way. And they took Lot, Abram's brother's son, who dwelt in Sodom, and his goods, and departed. And there came one that had escaped, and told it to Abram the Hebrew; but he dwelt in the grove of Mamre the Emorite, brother of Eshcol, and brother of Aner, and these were confederates of Abram. And when Abram heard that his brother was taken captive, he armed his trained servants, born in his own house, three hundred and eighteen, and pursued them into Dan. And he divided himself against them, he and his servants, by night, and smote them, and pursued them unto Hobab, which is on the left hand of Damascus. And he brought back all the goods; and he also brought again his brother Lot, and his goods, and also the women, and the people. And the king of Sodom went out to meet him (after his return from smiting Kedorlaomer, and the kings that were with him) at the valley of Shaveh, which is the kings' vale. And Malkizidek king of Salem brought forth bread and wine; and he was a priest of the most high God. And he blessed him, and said, Blessed be Abram of the most high God, the possessor of heaven and earth. And blessed be the most high God, who hath delivered thy enemies into thy hand. And he gave him tithes of all.* And the king of Sodom said unto Abram, Give me the persons, and the goods take to thyself. And Abram said to the king of Sodom, I have lifted up my hand unto the Lord, the most high God, the possessor of heaven and earth. That I will not take from a thread even to a shoe-latchet, and that I will not take any thing that is thine; lest thou shouldst say, I have made Abram rich: Save only that which the young men have eaten, and the portion of the men who went with me, Aner, Eshcol, and Mamre—these may take their portion.

CHAPTER XV.

¶ After these things the word of the Lord came unto Abram in a vision, saying, Fear not Abram; I am thy shield, thy reward shall be exceedingly great. And Abram said, Lord God, what wilt thou give me, seeing I go childless, and the steward of my house is Eliézer of Damascus? And Abram said, Behold to me thou hast given no seed; and lo, one born in my house will be my heir. And behold, the word of the Lord came unto him, saying, This one shall not be thy heir; but he that shall come forth out of thy own bowels shall be thy heir. And he brought him forth abroad, and said, Look now toward the heaven, and count the stars, if thou be able to count them; and he said unto him, So shall thy seed be. And he believed in the Lord; and he accounted it to him for righteousness.* And he said unto him, I am the Lord that brought thee out of Ur of the Chaldees, to give unto thee this land, to inherit it. And he said, Lord God, whereby shall I know that I shall inherit it? And he said unto him, Take me a heifer of three years old, and a she-goat of three years old, and a ram of three years old, and a turtle-dove, and a young pigeon. And he took unto him all these, and divided them in the midst, and laid each piece one opposite to the other; but the birds he did not divide. And the birds of prey came down upon the carcasses; but Abram drove them away. And when the sun was about going down, a deep sleep fell upon Abram; and lo, a horror, dark and great, fell upon him. And he said unto Abram, Know of a surety that thy seed shall be a stranger in a land which is not theirs, and they will make them serve, and they will afflict them four hundred years. And also that nation whom they shall serve, will I judge; and afterward shall they go out with great substance. But thou shalt come to thy fathers in peace; thou shalt be

16 ויהי רביעי וישבו הנה כי לאישלם עין האמרי עד
 17 הנה: ויהי חמישי באה ונצלה הנה והנה העור עשן
 18 ולפני דהו אשר עבר בין הנהים האלה: בינם הוהו
 ברת ויהי ארבעה ברת לאמר לתרעה ותחי את
 הארץ הוהו מנהר ערה הנהר הקהל הנהר פרת:
 19 ארבעה ואת הנהר ואת הנהר ואת הנהר ואת
 20 הנהר ואת הנהר פאים: ואת הנהר ואת הנהר ואת
 הנהר ואת הנהר: ס

16 ויהי רביעי וישבו הנה כי לאישלם עין האמרי עד
 17 הנה: ויהי חמישי באה ונצלה הנה והנה העור עשן
 18 ולפני דהו אשר עבר בין הנהים האלה: בינם הוהו
 ברת ויהי ארבעה ברת לאמר לתרעה ותחי את
 הארץ הוהו מנהר ערה הנהר הקהל הנהר פרת:
 19 ארבעה ואת הנהר ואת הנהר ואת הנהר ואת
 20 הנהר ואת הנהר פאים: ואת הנהר ואת הנהר ואת
 הנהר ואת הנהר: ס

16 ויהי רביעי וישבו הנה כי לאישלם עין האמרי עד
 17 הנה: ויהי חמישי באה ונצלה הנה והנה העור עשן
 18 ולפני דהו אשר עבר בין הנהים האלה: בינם הוהו
 ברת ויהי ארבעה ברת לאמר לתרעה ותחי את
 הארץ הוהו מנהר ערה הנהר הקהל הנהר פרת:
 19 ארבעה ואת הנהר ואת הנהר ואת הנהר ואת
 20 הנהר ואת הנהר פאים: ואת הנהר ואת הנהר ואת
 הנהר ואת הנהר: ס

CAP. XVI. טו

1 וישרי אשת אברם לא ילדה לו וקה שפחה מצרית
 2 ושמה הרה: ותאמר שרי אל אברם ההוה נצחתי
 ויהי מלדתי בארץ אל שפחתי אולי אבנה ממנה
 3 וישמע אברם לקול שרי: ותקח שרי אשת אברם
 את הרה המצרית שפחה מקץ עשר שנים לשבת
 אברם בארץ כנען ותחן אתה לאברם אישה לו לאשה:
 4 ויבא אליהר ותהר ותרא כי הרתה ותקח בנהתה
 5 בנינה: ותאמר שרי אל אברם חמסי עלך אני נסתי
 שפחתי בחוקך ותרא כי הרתה ואקח בנינה ושפט
 6 ויהי בני ובנינה: ויאמר אברם אל שרי הנה שפחתי
 בידך עשרתה הטוב בנינה ותענה שרי ותקח מפניה:
 7 וימצאה מלאך ויהי עליון המים במדבר על הנהר
 8 ברהר שור: ויאמר הנה שפחת שרי אימנה באת ואנה
 9 תלכי ותאמר מפני שרי גברתי אני ברת: ויאמר
 לה מלאך ויהי שוכי אל גברתך ותהני תחת יהי:
 ויאמר לה מלאך ויהי ברהר ארבה את הנהר ולא
 11 יאסר מרב: ויאמר לה מלאך ויהי הנה הנה וילדת
 12 בן וקראת שמו וישמעאל ויהי אל שרי:
 13 והוא ויהי פרא אדם ויהי כלל הנה כלל ויעלף כל
 14 אסוי וישכן: ותקרא שרינה הרהר אליה אתה אל
 15 ראי כי אמרה וגם היום ראתי אחר ראי: עליכן קרא
 16 לבאר באר לחי ראי הנה בודקת וכן ברה: וסלה
 הנה לאברם בן וקרא אברם שם בני אשר ילדה הנה
 16 וישמעאל: ואברם בן שנים עשר שנים בלדת
 הנה את וישמעאל לאברם: ס

CAP. XVII. יז

1 ויהי אברם בן השנים שנה ותשע שנים ויהי
 אל אברם ויאמר אליו אישאל שרי התמך לפני הנה
 2 המים: ואמנה ברת בני ובעד ורבה איתך במאד
 3 מאד: ויפל אברם על פניו ודבר אתו אלהים לאמר:
 4 אלי הנה ברת אנה ויהי לאב המון עום: ולא יקרא
 5 עד ארבעה אברם ויהי שם אברם בן אברהם
 6 ויהי ויהי: ותברתי אתך במאד מאד ויהי ויהי
 7 ומלכם מקד ונאי: ותקמתי את ברת בני ובעד
 8 וכן ויהי אשתי לדרתם לברת עולם לחיות לה
 9 לאלהם ולרעה אשתי: ונסתי לה ולרעה אשתי
 את ארץ מצרית את כל ארץ כנען לאשת עולם ויהי
 9 להם לאלהם: ויאמר אלהים אל אברם ואתה את

CAP. XVIII. יח

פ פ פ פ

1 ויבא אליו ויהי באלני ממרא ויהי ישב פתח האהל
 2 כהם היום: וישא עינו וירא ונהו שלשה אנשים נצבים
 3 עליו וירא וירץ לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה:
 4 ויאמר אליו אסנא מצאתי הן בנינה אליה תיבך מעל
 5 עבדי: וקחנא מעשרמים ונדחי רגליכם והשני תחת
 6 היין: ואקחה פתלחם ונעניו לבכם אתר תעברו כר
 7 עליון גברתם על עבדכם ויאמרו בן תעשה באשר
 8 דברת: וימרו אברם האלה אל שרה ויאמר מרי
 9 שלש סאם קמה סלת לוישי ונשי ענות: ואל שרה
 10 הנה אברם ויחן בן בן בן ויבן ויבן ויבן ויבן
 11 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 12 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 13 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 14 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 15 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 16 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 17 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 18 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 19 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן
 20 וישות אתו: ויקח המאד ויחן ויבן ויבן ויבן

16 buried in a good old age. Yet the fourth generation shall come hither again; for the iniquity of the Amorites will not be full until then. And it came to pass, when the sun had gone down, and it was dark, that behold a smoking furnace, and a burning flame, which passed between those pieces.

18 On the same day the Lord made a covenant with Abram, saying, Unto thy seed have I given this land, from the river of Egypt unto the great river, the river Euphrates: The Kenites, and the 20 Kenizzites, and the Kadonites. And the Hittites, 21 and the Perizzites, and the Rephaim, And the Amorites, and the Canaanites, and the Girgashites, and the Jebusites.

CHAPTER XVI.

1 ¶ Now Sarai, Abram's wife, bore him no children; and she had an Egyptian handmaid, whose name 2 was Hagar. And Sarai said unto Abram, Behold now, the Lord hath restrained me from bearing; 3 go in, I pray thee, unto my maid; it may be that I may obtain children by her. And Abram hearkened to the voice of Sarai. And Sarai, Abram's 4 wife, took Hagar, the Egyptian, her maid, after Abram had dwelt ten years in the land of Canaan, and gave her to her husband Abram to be his wife. 5 And he went in unto Hagar, and she conceived; and when she saw that she had conceived, her mistress became of little esteem in her eyes. And Sarai said unto Abram, I suffer wrong through thee; I have placed my maid into thy bosom; and when she saw that she had conceived, I became of little esteem in her eyes; may the Lord judge 6 between me and thee. But Abram said unto Sarai, Behold, thy maid is in thy hand; do to her as it pleaseth thee. And when Sarai dealt hardly with 7 her, she fled from her face. And an angel of the Lord found her by a fountain of water in the wilderness, by the fountain on the way to Shur. 8 And he said, Hagar, Sarai's maid, whence camest thou? and whither wilt thou go? And she said, From the face of my mistress Sarai I am fleeing. 9 And the angel of the Lord said unto her, Return to thy mistress, and submit thyself under her hands. 10 And the angel of the Lord said unto her, I will multiply thy seed exceedingly, that it shall not be 11 numbered for multitude. And the angel of the Lord said unto her, Behold, thou art with child, and wilt bear a son, and thou shalt call his name Ishmael; because the Lord hath heard thy affliction. 12 And he will be a wild man; his hand will be against every man, and every man's hand against him; and in the presence of all his brethren 13 shall he dwell. And she called the name of the Lord that spoke unto her, Thou art an all-seeing God; for she said, Have I not also seen here a 14 vision after he appeared to me? Wherefore the well was called Beër-lachai-roi; behold, it is between Kadesh and Bared. And Hagar bore Abram 15 a son; and Abram called the name of his son, 16 whom Hagar bore, Ishmael. And Abraham was eighty and six years old, when Hagar bore Ishmael to Abram.

CHAPTER XVII.

1 And when Abram was ninety and nine years old, the Lord appeared to Abram, and said unto him, I am the Almighty God; walk before me, and be 2 thou perfect. And I will make my covenant between me and thee, and I will multiply thee exceedingly. And Abram fell on his face, and God spoke 3 with him, saying, As for me, behold my covenant is with thee, and thou shalt become the father of a multitude of nations. Neither shall thy name 4 any more be called Abram, but thy name shall be Abraham; for the father of a multitude of nations 5 have I made thee. And I will make thee exceedingly fruitful, and I will cause thee to become 6 nations; and kings shall come out of thee.* And I will establish my covenant between me and thee 7 and between thy seed after thee in their generations for an everlasting covenant: to be a God unto 8 thee, and to thy seed after thee. And I will give unto thee, and to thy seed after thee, the land wherein thou sojournest, all the land of Canaan, 9 for an everlasting possession; and I will be thy God. And God said unto Abraham, But thou, for thy part, shalt keep my covenant, thou and thy

seed after thee, in their generations. This is my 10 covenant, which ye shall keep, between me and between you, and between thy seed after thee: Every man-child among you shall be circumcised. 11 And ye shall circumcise the flesh of your foreskin; and this shall serve as the token of the covenant between me and you. And at eight days old shall 12 every man-child in your generations be circumcised among you, he that is born in the house, or bought with money of any stranger, who is not of 13 thy seed. He that is born in thy house, and he that is bought with thy money, must needs be circumcised; and my covenant shall be in your flesh for an everlasting covenant. And any uncircum- 14 cised male, who circumciseth not the flesh of his foreskin, that soul shall be cut off from his people; he hath broken my covenant. ¶ And God said 15 unto Abraham, As for Sarai thy wife, thou shalt not call her name Sarai; but Sarah shall her name be. And I will bless her, and give thee also a 16 son of her; yea I will bless her, and she shall become a mother of nations; kings of people shall spring from her. Then Abraham fell upon his face, 17 and laughed; and he said in his heart, Shall a child be born unto him that is a hundred years old? and shall Sarah, who is ninety years old, bear? And 18 Abraham said unto God, O that Ishmael might live before thee! And God said, Truly, Sarah thy wife shall bear thee a son; and thou shalt call his name Isaac; and I will establish my covenant with him for an everlasting covenant, for his seed after him. 19 And as for Ishmael, I have heard thee: behold, I have blessed him, and will make him fruitful, and will multiply him exceedingly; twelve princes shall he beget, and I will make of him a great nation. 20 But my covenant will I establish with Isaac, whom Sarah shall bear unto thee at this set time in the 21 next year. And when he had left off talking with him God went up from Abraham. And Abraham now 22 took Ishmael his son, and all that were born in his house, and all that were bought with his money, every male among the men of Abraham's house; 23 and he circumcised the flesh of their foreskin on the selfsame day, as God had spoken unto him.* And Abraham was ninety and nine years old, when 24 he was circumcised in the flesh of his foreskin. And Ishmael his son, was thirteen years old, when 25 he was circumcised in the flesh of his foreskin. On the selfsame day was Abraham circumcised, 26 with Ishmael his son. And all the men of his house, born in the house, and bought with money of the stranger, were circumcised with him.

SECTION IV. VAYERA.

CHAPTER XVIII.

1 And the Lord appeared unto him in the grove of Mamré; while he was sitting at the door of the tent in the heat of the day. And he lifted up his 2 eyes and looked, and lo, three men stood near him; and when he saw them, he ran to meet them from the door of the tent, and bowed himself to the ground; And he said, My Lord, if now I have 3 found favor in thy eyes, pass not away, I pray thee, be fetched, and wash your feet, and rest yourselves under the tree. And I will fetch a morsel of bread, 4 and comfort ye your heart, after that ye may pass on; since ye have once passed by your servant. 5 And they said, so do, as thou hast spoken. And Abraham hastened into the tent unto Sarah, and 6 said, Make ready quickly three measures of fine meal, knead it, and make cakes. And Abraham 7 ran unto the herd, and fetched a calf tender and good, and gave it unto a young man, and he hastened to dress it. And he took cream and milk, and the calf which he had dressed, and set it before 8 them; and he stood by them under the tree, and they did eat. And they said unto him, Where is Sarah thy wife? And he said, behold, in the tent. 9 And he said, I will certainly return unto thee at this time next year; and lo, Sarah thy wife shall have a son. And Sarah heard it at the door of the tent, which was behind him. Now Abraham and 10 Sarah were old and well stricken in years; it had ceased to be with Sarah after the manner of women. Therefore Sarah laughed within herself, saying, 11 After I am waxed old shall I have pleasure, my lord

9 בן פאו בעל קרתי: ויאמרו: וישלחם ויאמרו האחד
 בארלטר וישפט שפט עתה קדע לך מהם ופצרו באיש
 בלוט מאד וישו לשקר הבלת: וישלחו האנשים את
 10 דם וביאו אתילוט אליהם הכתה ואתהבלת קנרו:
 ואתהאנשים אשרפחה הכית הפו בסנורים מקמן
 11 ועדגדול וילאו למצא הפחה: ויאמרו האנשים אל
 לוט ער מרלף פה החוובקנו ובעתדך וכל אשרלך בעיר
 12 הוצא מדהמקום: ברמשתתים אהטו אתהמקום הזה
 ברנדלה צנקתם אתפני דעה וישלבת דעה לשחתה:
 13 ונצא לוט ודבר | אלחחצו | לקחי בתתו ויאמר קימו
 14 צאו מדהמקום הזה ברמשתות דעה אתהעיר ונתו
 15 כמעקב בעיע חתנו: וכמו השטר עלה יאיש הבלאיש
 בלוט לאמר קום לך אתאשהך ואתישתי בתדך
 16 הנמצאת פדהמפה בענן העיר: ותמהמה | בתוכו
 17 האנשים בדו ובודאשתו וברד שתי בתתו בחמלת
 18 דעה עליו ונארו ונחוו מתוך לעיר: ויהי כהוציאתם
 19 אתם הרוצה ויאמר המלט עלנפשוך אלחביט אתדך
 20 ואלהעמד בכלהכבר הורה המלט פדהמפה: ויאמר
 21 לוט אליהם אליא ארני: הנהנא מצא עבדך חן בעינך
 22 ותגדל חסדך אשר עשית עמדי לחנות אתנפשי
 23 ואתי לא איכל להמלט הורה פדהמכני הרעה ומה:
 24 הנהנא העיר הלא קרבה לנים שמה ונתו מאמר כ
 25 אמלכה נא שמה הלא מצער הוא ותתו נפשי: ויאמר
 26 אליו מה נשאתי פיך גם לדבר הזה לבלתי הפכי את
 27 העיר אשר דברתי: מרד המלט שמה כי לא איכל
 28 לעשות דבר ערפאתך שמה עלכן קרא שםהעיר
 29 צער: השמש נצא עלהארץ ולוט בא צעה: ויהיה
 30 המטר עלסולם ועלצמרה ופרת ואש מאת דעה מד
 31 השמים: ותפך אתהערים הלא ואת כלהכבר ואתכה
 32 כליושבי הערים וצמח הארמה: ותפס אשתו מאחורו
 33 ותתו ציב מלח: וישקם אברהם בעקר אליהמקום
 34 אשרעמד שם אתפני דעה: וישקף עלפני סולם
 35 ועמדה ועל כלפני ארץ הכבר ורא והנה עלה קימר
 36 הארץ כקטור הכבשן: ויהו בשחת אלהים אתעירי
 37 הכבר ותפר אליהם אתאברהם ושלח אתילוט מתוך
 38 הדפכה כהפך אתהערים אשרושב בהן לוט: ועל
 39 לוט מצער וישב בהר ושתי בתתו עמו כי ורא לשבת
 40 בעצור וישב כמנהגה היא ושתי בתתו: והאמר הכבדה
 41 אליהצעה אבינו וכן ואיש אין הארץ למוז עלינו
 42 בהר כלהארץ: לכה נשקה אתאבינו ין ומשכבה
 43 עמו ותחז מאבתי ורע: ותשקן אתאבותנו ין בלילה
 44 הוא ותבא הכבדה ותשקב אתאביה ולא ידע בשכבה
 45 ובקומה: ויהו מקומות האמר הכבדה אליהצעה
 46 הושכבתי שם אתאבי נשקתי ין ומסלילה ובאי
 47 שכבי עמו ותחז מאבתי ורע: ותשקן גם בלילה יהיה לה
 48 אתאבותנו ין ותקם הצעירה ותשקב עמו ולא ידע
 49 בשכבה ובקומה: ותברכן שתי בנותילוט מאבתי: ותלך
 50 הכבדה בן ותקרא שמו מאב הוא אברמאב ער

13 הותדדלי ענהו ואלו יקו: ויאמר דעה אל אברהם
 14 למה זה צחקך שרה לאמר הלא אמנם אלה ונאי וקנתי:
 15 הופלא מדהו דבר למועד אשרוב אלה בעת חנה
 16 ולשנה בן: ותכחש שרה | לאמר לא צחקתי כי |
 17 ראה ויאמר | לא כי צחקתי: ויקמו משם האנשים
 18 וישקפו עלפני סולם ואברהם הלך עמו לשלחם:
 19 ודעה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עשרה:
 20 ואברהם היו דעה לני גדול ועצום והכרברו כל בני
 21 הארץ: כי ידעתו למען אשר יצא אתבניו ואתבתו
 22 אהריו ושמו דרך ויהו לעשות צדקה ומשפט למען
 23 כל הדיא ויהו עלאברהם את אברהם עליו: ויאמר
 24 דעה וקח סולם ונצלה כרהרה ותמאתם כי בהרה
 25 מאר: אנהנא ונארה הבעקתתה הנהא אלי עשו |
 26 כלל ואסלא אדעה: ונפנו משם האנשים ונלו סלמה
 27 ואברהם ערנו עמד לפני דעה: ויש אברהם ויאמר
 28 הלא חספה צדיק עסדשעו: אולי יש המשום צדיקם
 29 בתדך העיר הלא חספה ולאישא למקום למען המשום
 30 כה הצדיקם אשר בקרבה: הללה לך מעשת | דבר
 31 הזה להמית צדיק עסדשעו ודעה בעצדיק פרשע הללה
 32 לך השפט כלהארץ לא יעשה משפט: ויאמר דעה
 33 אסימאצא בסולם המשום צדיקם בתוך העיר ונשאתי
 34 לכלהמקום בעבורם: וישן אברהם ויאמר הנהנא
 35 הואלתי לדבר אל ארני ואנכי עפר ואפר: אולי חסרון
 36 המשום הצדיקם המשה החשונות בחמשה אתדל
 37 העיר ויאמר לא אשוחת אסימאצא שם ארבעים וחמשה:
 38 ויסף עוד לדבר אליו ויאמר אולי ימצאן שם ארבעים
 39 ויאמר לא אעשה בעבור הארבעים: ויאמר אלנא יר
 40 לארני ונאברה אולי ימצאן שם שלשים ויאמר לא
 41 אעשה אסימאצא שם שלשים: ויאמר הנהנא הואלתי
 42 לדבר אל ארני אולי ימצאן שם עשרים ויאמר לא
 43 אשוחת בעבור העשרים: ויאמר אלנא יר לארני
 44 ונאברה ארבעים אולי ימצאן שם עשרה ויאמר לא
 45 אשוחת בעבור העשרה: וילך דעה באשר כלה לדבר
 46 אלאהם דם ואברהם שב למקומו:

CAP. XIX. יט

א ונבאו שני המלאכים סלמה בערב ולוט ישב בעער
 1 סולם ויראילוט ויקם לקראתם וישתחו אפים ארצה:
 2 ויאמר הנהנא ארני סורו נא אל בית עבדכם ולנו
 3 ונחצו ונלכס והשכמתם ונלכתם לדרככם ויאמרו
 4 לא כי כרחוק גלן: ונפצרכם מאד ונסו אליו ונבאו
 5 אל ביתו ונשכ להם משקה ומצות אפה ונאכלו: מרם
 6 ישכבו ואנשי העיר אנשי סולם נסבו עלדבות מצער
 7 ה ועד נקו כלהינים מקנזה: ויקראו אלילוט ויאמרו לו
 8 איה האנשים אשרבאו אליך הלילה הוציאם אלנו
 9 ונדעה אותם: ונצא אליהם לוט הפחה וישלח סגר
 10 אחריו: ויאמר אלנא אתי תרעו: הנהנא לי עשית בנות
 11 אשר לא ידעו איש אינהנא אתהן ונשתי לך
 12 כטוב בעיניכם רק לאנשים הלא אל תעשו דבר פועל

13 also being old? And the Lord said unto Abraham, Wherefore did Sarah laugh, saying, Shall I of a
 14 surely bear a child, since I am old? is anything too hard for the Lord? At the time appointed I will return unto thee, at this time next year, and Sarah shall have a son.* Then Sarah denied, saying, I laughed not; for she was afraid; but he said, Nay; indeed thou didst laugh. And the men rose up from there and looked toward Sodom; and Abraham went with them to bring them on the way. And the Lord said, shall I hide from Abraham what I am about doing? Seeing that Abraham shall surely become a great and mighty nation, and all the nations of the earth shall be blessed in him? For I know him, that he will command his children and his household after him, that they shall keep the way of the Lord, to do righteousness and justice; in order that the Lord may bring upon Abraham that which he hath spoken concerning him. And the Lord said, Because the cry against Sodom and Gomorrah is great, and because their sin is very grievous, I will go down now, and see if they have done according to the cry against them, which is come unto me: destruction (shall come upon them); and if not, I will know it.
 22 And the men turned their faces from there, and went toward Sodom; but Abraham stood yet before the Lord. And Abraham drew near, and said, Wilt thou then destroy the righteous also with the wicked? Peradventure there are fifty righteous within the city; wilt thou then also destroy and not spare the place for the sake of the fifty righteous that are therein? Far be it from thee to do after this manner, to slay the righteous with the wicked, and that the righteous should be as the wicked; far be this from thee; shall the Judge of all the earth not exercise justice? And the Lord said, If I find in Sodom fifty righteous within the city, then will I spare all of the place for their sake. And Abraham answered and said, Behold now, I have taken upon me to speak unto the Lord, although I am but dust and ashes: Peradventure there will I lack five of the fifty righteous; wilt thou then destroy all the city for the (lack of) these five? And he said, I will not destroy, if I find there forty and five. And he spoke yet again unto him, and said, Peradventure there will be found there forty. And he said, I will not do it for the sake of the forty. And he said, Oh, let not the Lord be angry, and I will speak: Peradventure there will be found there thirty. And he said, I will not do it, if I find there thirty. And he said, Behold now, I have taken upon me to speak unto the Lord: Peradventure there will be found there twenty. And he said, I will not destroy for the sake of the twenty. And he said, Oh, let not the Lord be angry, and I will speak yet but this once: Peradventure there will be found there ten. And he said, I will not destroy, for the sake of the ten.
 33 And the Lord went away, when he had finished speaking with Abraham; and Abraham returned unto his place.*

CHAPTER XIX.

1 And the two angels came to Sodom in the evening, and Lot was sitting in the gate of Sodom; and when Lot saw them he rose up to meet them, and he bowed himself with his face to the ground.
 2 And he said, Behold now, my lords, turn in, I pray you, into your servant's house, and tarry all night, and wash your feet, and ye can rise up early, go on your way. And they said, Nay; but we will abide in the street all night. And he pressed upon them greatly, and they turned in unto him, and entered into his house; and he made them a feast, and baked unleavened bread, and they did eat. But before they had lain down, the men of the city, even the men of Sodom, compassed the house round, both old and young, all the people from every quarter: And they called unto Lot, and said unto him, Where are the men who came in to thee this night? bring them unto us, that we may know them. And Lot went out unto them, at the entrance (of the house), and shut the door after him. And he said, I pray you, my brethren, do not act wickedly. Behold now, I have two daughters who have not known man; let me, I pray you, bring them out unto you, and do ye to them

as is good in your eyes; only unto these men do nothing, since they have once come under the shadow of my roof. And they said, Stand back. 9 And they said, This one man came in to sojourn, and he will needs be a judge; now will we deal worse with thee than with them. And they pressed sorely upon the man Lot, and they came near to break the door. But the men put forth their hand, 10 and pulled Lot to them into the house, and the door they locked. And the men that were at the entrance of the house they smot with blindness, both small and great,* so that they wearied themselves to find the entrance. And the men said unto Lot, 11 Hast thou here any besides? a son-in-law, and thy sons, and thy daughters, and whatsoever thou hast in the city, bring out of this place. For we 13 will destroy this place, because the cry against them is waxed great before the face of the Lord; and the Lord hath sent us to destroy it. And Lot 14 went out and spoke unto his sons-in-law, who were to marry his daughters, and said, Arise, get yourselves out of this place, for the Lord will destroy this city; but he seemed as one that jesteth in the eyes of his sons-in-law. And as the morning dawn 15 arose, the angels urged Lot, saying, Arise, take thy wife, and thy two daughters that are here, lest thou be consumed for the iniquity of the city. And 16 while he yet lingered, the men laid hold of his hand, and the hand of his wife, and of the hand of his two daughters, because the Lord desired to spare him; and they brought him forth, and set him without the city. And it came to pass, when they 17 had brought them forth abroad, that he said, Escape for thy life, look not behind thee, neither stay thou in all the plain; escape to the mountain, lest thou be consumed. And Lot said unto them, 18 Oh, not so, my lord! Behold now, thy servant hath 19 found grace in thy eyes, and thou hast magnified thy kindness, which thou hast showed unto me in saving my life; and I cannot escape to the mountain, lest the evil overtake me, and I die. Behold 20 now, this city is near to flee thereunto, and it is little; oh, let me, I pray thee, escape thither. (as it is but little), that my life may be saved.* And 21 he said unto him, See, I have favored thee concerning this thing also, that I will not over throw this city, of which thou hast spoken. Hasten thee, 22 escape thither; for I cannot do any thing till thou has come thither. Therefore was the name of the city called Zoar. The sun rose over the earth, 23 when Lot entered into Zoar. And the Lord rained 24 upon Sodom and upon Gomorrah brimstone and fire, from the Lord, out of heaven; and he overthrew 25 those cities, and all the plain, and all the inhabitants of the cities, and that which grew upon the ground. But his wife looked back from behind 26 him, and she became a pillar of salt. And Abraham got up early in the morning to the place where he had stood before the Lord: And he 28 looked toward Sodom and Gomorrah, and toward all the land of the plain, and beheld, and lo, smoke went up from the earth as the smoke of a furnace. And it came to pass, when God destroyed the cities 29 of the plain, that God remembered Abraham, and sent Lot away out of the midst of the overthrow, when he overthrew the cities in which Lot had dwelt. And Lot went up out of Zoar, and dwelt in 30 the mountain, and his two daughters with him, for he feared to dwell in Zoar; and he dwelt in a cave, he, and his two daughters. And the first-born said 31 unto the younger, Our father is old, and there is not a man in the country to come in unto us after the manner of all the earth: Come, let us make 32 our father drink wine, and we will lie with him, that we may preserve seed of our father. And they 33 made their father drink wine that night; and the first-born went in, and lay with her father, and he perceived not when she lay down, nor when she arose. And it came to pass on the morrow, that the first- 34 born said unto the younger, Behold, I lay yesternight with my father; let us make him drink wine this night also, and go thou in, and lie with him, that we may preserve seed of our father. And 35 they made their father drink wine that night also; and the younger arose, and lay with her father, and he perceived not when she lay down, nor when she arose. And both the daughters of Lot became with 36 child by their father. And the first-born bore a 37 son, and called his name Moab; the same is the

11 האמר והאם עשיתי עשייתך: וברע הדבר מאד בעיני
 12 אברתם על אדני בני: ואמר אלהים אל אברתם אל
 13 וברע בעיניך על דגשך ועל אמתך כל אשר תאמר אלך
 14 שנה שמע בקולך כי כדחתך יקרא לך ורעי: וגם אתי
 15 בדהאמה לני אשר שמע כי ודעתך הוא: ושכם אברתם
 16 בבקר ויחללם ותמת מים ויהן אל דגשך שם על
 17 שכם ואת דגלך וישלחה ותלך ותחע במדבר באר
 18 שבע: ויכלו המים מדהמתך ותשלך את הדגל תחת
 19 אדני השמים: ותלך ותשב לה מגד ורחק במשעני
 20 אשר כי אמרה אל ארצה במות תלך ותשב מגד
 21 ותשא את ידך ותברך: ושמע אלהים את קול העל
 22 ויקרא מלאך אלהים אל דגשך מדישמים ואמר לה
 23 מיהלך דגשך את מירא: ברשמע אלהים אל קול העל
 24 באשר הואשם: קומי שאי את דגשך ותחוקי אתי
 25 דך כי ברלתי נדול אשר מיני: וספרת אלהים את עיניך
 26 ותרא באר מים ותלך ותמלא את דממת מים ותשכ
 27 את העיני: ויהי אלהים את העל ויגדל וישב במדבר
 28 ויהי רבה קשת: וישב במדבר פאתו ותקדלו אמי אשה
 29 מארץ מצרים: **ס**

30 ויהי דעת הווא ואמר אבימלך ויפלו שרעבא אל
 31 אברתם ואמר אלהים עמך בכל אשר אתה עשה:
 32 ועשה השבעה לו באלהים הנה אשתך לך ולני
 33 ולגבתי חסר אשר עשיתי עמך תעשה עמך וימי
 34 הארץ אשר ערפתה בה: ואמר אברתם אנכי אשר בני:
 35 ודוכת אברתם את אבימלך על אחת באר המים אשר
 36 גלו עבדי אבימלך: ואמר אבימלך לא דעתי מי
 37 עשה את הדבר הנה ונסאמה לא דעתי לי וגם אני
 38 לא שמעתי בלתי היום: ונחן אברתם צא ויברך ויהן
 39 לאבימלך וברתי שנים ברחו: וצב אברתם אתי
 40 שבע בבשת וצא לברתו: ואמר אבימלך אל אברתם
 41 מה הנה שבע בבשת האלה אשר העבת לברתי:
 42 ואמר כי את שבע בבשת תחן מדי בעבור תהיה לי
 43 לעדה כי פרתתי את דכאר ואת: על פי קרא למקו
 44 והוא באר שבע כי שם נשבעו שנתם: וברתי ברת
 45 בכאר שבע וגם אבימלך ויפלו שרעבא וישבו אל
 46 ארץ פלשתיים: וימי אשל בכאר שבע ויקראשם בשם
 47 ויהי אל מלום ויגר אברתם בארץ פלשתיים וימסרבים **ס**

CAP. XXII. כב

1 ויהי אתר הדברים האלה ותאלהם נסה את אברתם
 2 ואמר אליו אברתם ואמר הני: ואמר קח לא את
 3 בקר את חזקה אשר ארבת את ציחך ודך לך אל ארץ
 4 המרה ותגלו שם לעדה על אתר הרים אשר אמר
 5 אליך: וישכם אברתם בבקר ובכש את דמלו ונחן
 6 את שני נערו ואת את ציחך בני ונכסו עץ עלה וקם
 7 תלך אל המקום אשר אמר לו תאלהם: ביום השלישי
 8 וישא אברתם את עיניו וראו את המקום מרחק: ואמר
 9 אברתם אל נערו שברלכם מה נסיתם מרחק: ואמר
 10 גלתי ערבה ותשסתי ותיסבה אליכם: ויפח אברתם

36 היום: ותצעה נסדוה גלתי בן ותקרא שני בועמי
 37 הוא אני בוגר עמון ערבים: **ס**

CAP. XX. כ

1 וישע משם אברתם ארצה הגב השב קדקדש וכן
 2 שור חרר בגרר: ואמר אברתם אל שרה אשתו אתי
 3 הוא השלח אבימלך מלך גרר ונחן את שרה: וקא
 4 אלהים אל אבימלך בחלום הלילה ואמר לו הנה מת
 5 על האשה אשר לקחת והיא בעלת בעל: ואבימלך
 6 לא קרב אליה ואמר אלני דעני בסעדיק סברי: הלא
 7 הוא אמר לי אתי הוא והיא נסדוה אמרה אתי היא
 8 בתם לבדי ובנכני פני עשיתי זאת: ואמר אליו האלהים
 9 בקלם גם אנכי דעתי כי בתם לבבך עשית זאת ואחשך
 10 גם אנכי אותך מחסול על כן לא נסדוה לנגע אלי:
 11 ותמה השב אשתו יאיש ברנבא הוא ותפלו בערה
 12 ותהי ואסא וק משב הע ברמות תמת אנה וכל אשר
 13 לך: וישכם אבימלך בבקר ויקרא לכל עבדיו וידבר
 14 את כל הדברים האלה באונתם ויראו האנשים מאד:
 15 ויקרא אבימלך לאברתם ואמר לו מה עשית לי ומה
 16 תמתי לך ברחותי על ועל ממלכתי וסאנה ויגלה
 17 מעשיו אשר עשית עמך: ואמר אבימלך
 18 אל אברתם מה ראתי כי עשית את הדבר הזה: ואמר
 19 אברתם כי אמרתי רק אדוני את אלהים במקום הנה
 20 ותרני על דבר אשתי: ונסאמה אתי בת דאבי הוא
 21 אך לא בת דאמי ותהרלי לאשה: והיו כאשר תעש
 22 אתי אלהים מבית אבי ואמר לה הנה הסוד אשר תעשי
 23 עמך אל כל המקום אשר נבא שמה אמר לי אתי
 24 הוא: ונחן אבימלך צא ויברך ועברם ושפלת ויהן
 25 לאברתם וישב לו את שנה אשתי: ואמר אבימלך
 26 הנה ארצי לפניך בשבם בעיניך שב: ולשנה אמר
 27 הנה נחתי אלת בשם לאחד הנה הוא לך בשם ענים
 28 לכל אשר אתה עת כל ונכחתי: ותפלו אברתם אל
 29 האלהים וירפא אלהים את אבימלך ואת אשתי ואמרתיו
 30 מלך: כדעור עזר הנה בער בלתי לבית אבימלך
 31 על דבר שנה אשת אברתם: **ס**

CAP. XXI. כא

1 ויהן פקד את שרה כאשר אמר תעש הנה לשנה
 2 כאשר דבר: ותהי ותלך שנה לאברתם בן לוקני
 3 לבומר אשר דבר את אלהים: ויקרא אברתם את
 4 שם בני הנולדו אשר יגלהו שנה יצחק: ומל
 5 אברתם את ציחך בני ברשמע מים כאשר עה אתי
 6 אלהים: ואברתם ברמאת שנה בהגלו לו את ציחך
 7 בני: ותאמר שנה ציחך עשה לי אלהים בלהשמע
 8 ציחך: ותאמר מי מלל לאברתם ויעקה בנים שנה
 9 ביהרתי בן לוקני: ויגדל תלך ומל תעש אברתם
 10 משנתה נדול ביום וימל את ציחך: ותרא שנה את
 11 בדהי המצות אשר גלתי לאברתם מצחק: ותאמר
 12 לאברתם גרש האמה והאית בעה כי לא יושך בך

38 father of the Moabites unto this day. And the younger, she also bore a son, and called his name Ben-ammi: the same is the father of the children of Ammon unto this day.

CHAPTER XX.

1 ¶ And Abraham journeyed from there toward the south country, and dwelt between Kadesh and Shur, and sojourned in Gerar. And Abraham said of Saraha his wife, She is my sister; and Abimelech the king of Gerar sent and took Sarah. But God came to Abimelech in a dream by night, and said to him, Behold, thou shalt die for the sake of the woman whom thou hast taken; for she is a man's wife. But Abimelech had not come near to her; and he said, Lord, wilt thou then slay also a righteous nation? Said he not unto me, She is my sister? and she, even she herself, said, He is my brother; in the integrity of my heart and the innocency of my hands have I done this. And God said unto him in the dream, Yea, I also well know that thou hast done this in the integrity of thy heart; therefore did I also withhold thee from sinning against me; for this cause I suffered thee not to touch her. And now restore the man's wife, for he is a prophet, and he will pray for thee, that thou mayest live; and if thou restore her not, know thou, that thou shalt surely die, thou and all that are thine. And Abimelech rose early in the morning, and called all his servants, and told all these things in their hearing; and the men were greatly afraid. Then Abimelech called Abraham, and said unto him, What hast thou done unto us? and in what have I offended thee, that thou hast brought on me and on my kingdom a great sin? deeds that ought not to be done thou hast done unto me. And Abimelech said unto Abraham, What sawest thou, that thou didst this thing? And Abraham said, Because I thought, Surely there is no fear of God in this place, and they will slay me for the sake of my wife. And yet indeed she is my sister, the daughter of my father, but not the daughter of my mother; and she became my wife. And it came to pass, when God caused me to wander from my father's house, that I said unto her, This is thy kindness which thou shalt show unto me; at every place whither we shall come, say of me, He is my brother. And Abimelech took sheep, and oxen, and menservants, and women-servants, and gave them unto Abraham, and restored to him Sarah his wife. And Abimelech said, Behold, my land is before thee: dwell where it is pleasing in thy eyes. And unto Sarah he said, Behold, I have given thy brother a thousand pieces of silver: behold, this is to thee a covering of the eyes unto all that are with thee; and with all others thou canst thus justify thyself. And Abraham prayed unto God; and God healed Abimelech, and his wife, and his maid-servants, so that they could bear children. For the Lord had fast closed up every womb of the house of Abimelech, because of Sarah, Abraham's wife.

CHAPTER XXI.

1 ¶ And the Lord visited Sarah as he had said, and the Lord did unto Sarah as he had spoken. And Sarah conceived, and bore unto Abraham a son in his old age, at the appointed time of which God had spoken to him. And Abraham called the name his son that was born unto him, whom Sarah bore to him, Isaac. And Abraham circumcised his son Isaac, at eight days old, as God had commanded him.* And Abraham was a hundred years old, when his son Isaac was born unto him. And Sarah said, God hath made me joy, whoever hearth it will laugh concerning me. And she said, Who would have said unto Abraham, that Sarah should have given children suck? yet I have born a son in his old age. And the child grew, and was weaned; and Abraham made a great feast on the day that Isaac was weaned. And Sarah saw the son of Hagar the Egyptian, whom she had born unto Abraham, mocking. Wherefore she said unto Abraham, Cast out this bond-woman and her son;

for the son of this bond-woman shall not be heir with my son, with Isaac. And the thing was very grievous in Abraham's eyes, because of his son. And God said unto Abraham, Let it not be grievous in thy eyes because of the lad, and because of thy bond-woman; in all that Sarah may say unto thee, hearken unto her voice; for in Isaac shall thy seed be called. And also of the son of the bond-woman will I make a nation, because he is thy seed. And Abraham rose up early in the morning, and took bread, and a bottle of water, and gave it unto Hagar, putting it onto her shoulder, and the child, and sent her away; and she departed, and wandered astray in the wilderness of Beër-sheba. And the water was spent from the bottle, and she cast the child under one of the shrubs. And she went, and seated herself down at some distance, a good way off, about a bow-shot; for she said, I cannot look on when the child dieth; so she sat at a distance, and lifted up her voice, and wept. And God heard the voice of the lad; and an angel of God called to Hagar out of heaven, and said unto her, What alleth thee, Hagar? Fear not; for God hath heard the voice of the lad, there where he is. Arise, lift up the lad, and lay on him with thy hand; for I will make him a great nation. And God opened her eyes, and she saw a well of water; and she went and filled the bottle with water, and gave the lad drink. And God was with the lad; and he grew up, and dwelt in the wilderness, and became an archer. And he dwelt in the wilderness of Paran; and his mother took him a wife out of the land of Egypt.* ¶ And it came to pass at that time, that Abimelech, and Phicol the chief captain of his host, spoke unto Abraham, saying, God is with thee in all that thou doest: now therefore swear unto me here by God, that thou wilt not deal falsely with me, nor with my son, nor with my son's son; (but) according to the kindness that I have done unto thee, shalt thou do unto me, and to the land wherein thou hast sojourned. And Abraham said, I will swear. And Abraham reproved Abimelech because of a well of water, which Abimelech's servants had violently taken away. And Abimelech said, I know not who hath done this thing; neither didst thou tell me; nor have I heard of it except this day. And Abraham took sheep and oxen, and gave them unto Abimelech; and both of them made a covenant. And Abraham set seven ewe-lambs of the flock, by themselves. And Abimelech said unto Abraham; What mean these seven ewe-lambs which thou has set by themselves? And he said, For these seven ewe-lambs shalt thou take from my hand, that they may be a witness unto me that I have dug this well. Therefore he called that place Beër-sheba; because there they swore both of them. Thus they made a covenant at Beër-sheba; then Abimelech rose up, and Phicol the chief captain to his host, and they returned into the land of the Philistines. And Abraham planted an orchard in Beër-sheba, and called there on the name of the Lord, the God of everlasting. And Abraham sojourned in the land of the Philistines many days.*

CHAPTER XXII.

¶ And it came to pass after these things, that God did tempt Abraham, and he said unto him, Abraham, and he said, Behold, here am I. And he said, Take now thy son, thy only son, whom thou lovest, even Isaac, and get thee into the land of Moriah; and offer him there for a burnt-offering upon one of the mountains which I tell thee of. And Abraham rose up early in the morning, and saddled his ass, and took two of his young men with him, and Isaac his son; and he clave the wood for the burnt-offering, and arose, and went unto the place of which God had told him. On the third day Abraham lifted up his eyes, and saw the place afar off. And Abraham said unto his young men, abide ye here with the ass, and I and the lad will go yonder, and we will worship, and then come again unto you. And Abraham took the wood for the burnt-offering, and laid it upon Isaac his son; and he took in his hand the fire and the knife;

ותמי לך והמקרה אשר בו לך נתתה לפני בני עמי
 12 נתתה לך קבר מתד: וישמחו אברהם לפני עיניך: ויאמר
 13 לך: ואת עפרו אשר עמדתו לאמר אך אסאף את
 14 לו שמעני נחתי באפי השדה קח ממני ואקברה את
 15 מתי שמה: וכן עפרו את אברהם לאמר לו: ארני
 16 שמעני ארץ ארבע מאת שקל כסף בני וביתך מה
 17 הוא ואת מתת קבר: ושמע אברהם אל עפרו וישקל
 18 אברהם לשקל את הכסף אשר דבר באוני בריחת
 19 ארבע מאת שקל כסף עבר לספר: וקם | שדה עפרו
 20 אשר במכפלה אשר לפני מקרא השדה והמקרה אשר
 21 בו ובריתו אשר בידה אשר בלגבלו סביב לאברהם
 22 לקברה לפני בריחת כהל בא שער עירו: ואת רבו
 23 קבר אברהם את שרה אשתו אל מערת שדה המכפלה
 24 על פני מקרא הוא הקרוי בארץ כנען: וקם השדה
 25 והמקרה אשר בו לאברהם לאות קברו מאת בריחתו: ס

CAP. XXIV. כד

ואברהם וכן בא מימים יתנה בקר את אברהם בכל:
 2 ויאמר אברהם אל עבדו וכן ביתו המשל בכל אשר
 3 לו שישמע ידע תחת ידיו: ואשבעה בידה אלתי
 4 השמים ואלתי הארץ אשר לאיתקח אשה לפני מבט
 5 הכנעני אשר איב יושב בקרבו: כי אל ארצי ואל
 6 מולדתי תפד וקחת אשה לפני ליתקח: ויאמר אליו
 7 העבד אולי לאתתה האשה ללכת אחרי אלה הארץ
 8 ה זאת החשב אישיל איתך אלה ארץ אשר יצאת
 9 משם: ויאמר אליו אברהם השמר לך פד תשיב את
 10 בני שמה: ויהי | אלתי השמר אשר לקחי מבית
 11 אבי ומארץ מולדתי ואלתי דבר לי ואשר נשבע לי
 12 לאמר לך ידע את איתך הארץ ה זאת הוא ישלח מלאכי
 13 לפניך ולקחת אשה לפני משם: ואסילא תאתה האשה
 14 ללכת אחריך ונקחת משבעתי ואת רב את בני לא תשב
 15 שמה: ותשם העבד את ידו תחת רד אברהם ארני
 16 וישבע לו על ידי רבו הוה: וקח העבד עשרה גמלים
 17 ממשלו ארני וכל טוב ארני ויהי וקם וילך אל
 18 ארם ויבנים אל עיר נחור: ובקד הנמלים מתוך לעיר
 19 אל באר המים לעת ערב לעת צאת השאבת: ויאמר לו
 20 יהי אלה ארני אברהם אברהם אלהי לפני היום וישעה
 21 הסד עש ארני אברהם: והנה אבני נזב לעיני המים
 22 וביה אש הליד יצאת לישאב מים: והנה העבד אשר
 23 אביר אלה המראם כדף אשתו ואברהם שמה ויס
 24 נמלך אשקה אתה הבהת לעבדך ליתקח ויהי אדע
 25 כי עשית הסד עס ארני: ויהיהוה טרם כלה לדבר
 26 והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת
 27 יתרו אחי אברהם ובהה עלי שמה: והעבד טבת בראה
 28 מאד בתולה ואיש לא רעהה ותרד העינה ותמלא כפה
 29 ותמל: וירץ העבד לקראתה ויאמר הנמאני נא מצט
 30 מים מבקד: ותאמר שמה ארני ותמלר ותרד כפה על
 31 ידה ותמשקרו: ותפל לתשקתו ותאמר גם לגמלה אשאב
 32 עד אסבלו לשותה: ותמלר ותשר כפה אל בית שרת וירץ כ

את עמי העלה וישם על יצחק בנו וקח בידו את רבקה
 1 ואתה ואת כל גבולו שנתם יתנו: ויאמר יצחק אלה
 2 אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר בני בני ויאמר הנה
 3 ראש ורעיו ונחה השה לעלה: ויאמר אברהם אלהים
 4 וראדו השה לעלה בני גבולו שנתם יתנו: ונבאו
 5 אלהימוס אשר אמרלו האלהים וכן שם אברהם
 6 את המובס ויערף את העינים ויעקד את יצחק בנו וישם
 7 אתו על המובס ממעל לעינים: וישלח אברהם את
 8 ידו וקח את המבאבל לשחט את בניו: ויקרא אליו
 9 מלאך יהוה מן השמים ויאמר אברהם | אברהם ויאמר
 10 בני: ויאמר אל השלח ידך אל בניגור ואל תעש לו
 11 מאומה כי עתה ידעתי כי רבא אלהים אתה ולא תשבת
 12 אל בניגור את הדין ממני: וישא אברהם את עינו ורא
 13 ויהוה אל אחד נאוו בסכר בקרניו וילך אברהם וקח
 14 את רבקה ויעלה לעלה תחת בניו: ויקרא אברהם שם
 15 במקום ההוא ויהי | וראה אשר יאמר היום בתי יהיה
 16 ויקרא מלאך יהוה אל אברהם שנית מן השמים:
 17 ויאמר בני נשבעתי נאסיתו כי ען אשר עשית את
 18 הדבר הזה ולא תשבת את בניגור את הדין: כירבך
 19 אברך ותרבה ארבה את בניגור כבוכי השמים ויהוה
 20 אשר על שפת הים וירש ויעד את שער אביו: והתברכו
 21 בו ועד כל בני הארץ יקב אשר שמעת בקלי: וישב
 22 אברהם אל יצחקו ויקמו גבולו יתרו אל באר שבע
 23 וישב אברהם בבאר שבע: פ

CAP. XXIII. כג

ויהי אחרי הדברים האלה ויגר אברהם לאמר הנה
 1 ילדה איתי בנתיאב בני לנחור אחי: את עין כפרו
 2 ואת רבו אחי ואת קמאל אבי ארם: ואת עשו ואת חו
 3 ואת פלגש ואת ידן ואת בתואל: וכתואל ילד את
 4 רבקה שמנה אלה לרבה מלכה לנחור אחי אברהם:
 5 ופלגשו ושמה ראומה ותלד ויגדו את רבקה ואת
 6 יצחק ואת יתחש ואת מערה:

CAP. XXIII. כג

פ פ פ פ פ

ויהי בני שרה מאה שנה ושנים שנה ושבע שנים
 1 שני בני שרה: ותמת שרה בקרת ארבע הוא הקרוי
 2 בארץ ענן ויבא אברהם לספר לשנה ולבתתה:
 3 וקם אברהם משל פני מתי וידבר אל בניגור לאמר:
 4 ואתחש אבני עמקם תנו לי אהות לך עמקם ואקברה
 5 מתי מלפני: ויעני בריחת את אברהם לאמר לו: שמעני |
 6 ארני וישא אלהים | אמה בתוכנו במבתי קברתי קבר
 7 את מתך איש ממנו את קברו לא יכלה מקום מקבר
 8 מתך: וקם אברהם וישתחו לעסדת ארץ לבניגור:
 9 וידבר אהם לאמר איש את נפשכם לקבר את מתי
 10 מלפני שמעני ופגעני בעפרו בקדאר: ויהוה את
 11 מערת המכפלה אשר לו אשר בקעה שרדו בכסף
 12 מלא ותננה לי בתוככם לאות קבר: ויפרון ישב בתוך
 13 בריחת בני עפרו חתי את אברהם באוני בריחת
 14 לכל בא שער עירו לאמר: לא ארני שמעני השדה

7 and they went both of them together. And Isaac spoke unto Abraham his father, and said, My father; and he said, Here am I, my son. And he said, Behold, here is the fire and the wood; but
8 where is the lamb for a burnt-offering? And Abraham said, God will provide himself the lamb for a burnt-offering, my son; so they went both
9 of them together. And they came to the place which God had told him of; and Abraham built there an altar, and laid the wood in order, and bound Isaac his son, and laid him on the altar
10 above the wood. And Abraham stretched forth his hand, and took the knife to slay his son. But the angel of the Lord called unto him out of heaven, and said, Abraham, Abraham; and he said, Here
11 am I. And he said, Lay not thy hand upon the lad, neither do thou the least unto him; for now I know that thou fearest God, seeing that thou hast not withheld thy son, thy only one, from me.
12 And Abraham lifted up his eyes, and looked, and behold, there was a ram that was afterward caught in a thicket by his horns; and Abraham went and took the ram, and offered him up for a burnt-
13 offering in the stead of his son. And Abraham called the name of that place, Adonai-yireh; as it is said to this day, On the mount of the Lord
14 it shall be seen. And the angel of the Lord called unto Abraham the second time out of heaven.
15 And said, By myself have I sworn, saith the Lord, since, because thou hast done this thing, and hast
16 not withheld thy son, thy only one: That I will greatly bless thee, and I will exceedingly multiply
17 thy seed as the stars of the heaven, and as the sand which is upon the seashore; and thy seed
18 shall possess the gate of his enemies: And in thy seed shall all the nations of the earth be blessed;
19 because that thou hast obeyed my voice. And Abraham returned unto his young men; and they rose up, and went together to Beër-sheba; and Abraham
20 dwelt in Beër-sheba.* ¶ And it came to pass after these things, that it was told to Abraham, saying, Behold, Milcah, she also, hath borne children unto
21 Nachor thy brother; * Uz his first born, and Buz his brother, and Kemuel the father of Aram, and
22 Kesed, and Chazo, and Pildash, and Yidiaph, and Bethuel. And Bethuel begat Rebekah; these eight did Milcah bear to Nachor, Abraham's brother.
23 And his concubine, whose name was Rûmah, she also bore Tebach, and Gacham, and Thachash, and Maachah.

SECTION V. CHAYE SARAH,
CHAPTER XXIII.

1 ¶ And the lifetime of Sarah was a hundred and twenty-seven years; (these) were the years of the
2 life of Sarah. And Sarah died in Kiryath-arba, the same in Hebron in the land of Canaan; and Abraham came to mourn for Sarah, and to weep
3 for her. And Abraham stood up from before his dead, and spoke unto the sons of Heth, saying,
4 A stranger and a sojourner I am with you; give me a possession for a burying-place with you, that
5 I may bury my dead out of my sight. And the children of Heth answered Abraham, saying unto
6 him: Hear us, my lord; a prince of God thou art among us; in the choice of our sepulchres bury thy
7 dead; none of us shall withhold from thee his sepulchre, so that thou mayest bury thy dead.
8 And Abraham stood up and bowed himself to the
9 people of the land, to the children of Heth. And he spoke with them, saying, If it be your mind
10 that I should bury my dead out of my sight, hear me, and intercede for me with Ephron the son of
11 Zochar, That he may give me the cave of Machpelah, which is his, which is at the end of the
12 field; for as much money as it is worth he shall give it me, for a possession as a burying-place
13 amongst you. And Ephron dwelt among the children of Heth; and Ephron the Hittite answered
14 Abraham in the hearing of the children of Heth, and of all those that went in at the gate of his
15 city, saying, Nay, my lord, hear me: the field I give to thee, and the cave that is therein, I give it
16 to thee; and in the presence of the sons of my people do I give it to thee; bury thy dead. And
17 Abraham bowed himself down before the people of the land. And he spoke to Ephron in the hearing
18 of the people of the land, saying, But if thou

wouldst only hear me; I will give thee money for the field, take it off me, and I will bury my dead there. And Ephron answered Abraham, saying unto
19 him, My lord, hearken unto me: a piece of land is worth four hundred shekels of silver, what is that
20 between me and thee? only bury thy dead. And Abraham understood the meaning of Ephron; and
21 Abraham weighed out to Ephron the silver which he had named in the hearing of the sons of Heth, four hundred shekels of silver, current with the
22 merchant.* And the field of Ephron, which was in Machpelah, which was before Mamré, the field,
23 and the cave which was therein, and all the trees that were in the field, that were in all its borders
24 round about, were made sure. Unto Abraham for a bought possession in the presence of the children
25 of Heth, before all that went in at the gate of his city. And after this, Abraham buried Sarah his
26 wife in the cave of the field of Machpelah, before Mamré, which is Hebron, in the land of Canaan.
27 And the field, with the cave that is therein, was made sure unto Abraham for a possession as a burying-place by the sons of Heth.

CHAPTER XXIV.

¶ And Abraham was old, well stricken in years; 1 and the Lord had blessed Abraham in all things. And Abraham said unto his servant, the eldest of 2 his house, who ruled over all that he had, Put, I pray thee, thy hand under my thigh: And I will make thee swear by the Lord, the God of heaven, and the God of the earth, that thou shalt not take a wife unto my son from the daughters of the 3 Canaanites, among whom I dwell. But unto my country, and to my birthplace shalt thou go, and take a wife unto my son, unto Isaac. And the 4 servant said unto him, Peradventure the woman will not be willing to follow me unto this land: must I then bring thy son again unto the land from which thou camest? And Abraham said unto 5 him, Beware thou, that thou bring not my son thither again. The Lord, the God of heaven, who 6 took me from my father's house, and from the land of my birth, and who spoke unto me, and who swore unto me, saying, Unto thy seed will I give this land: he will send his angel before thee, and thou shalt take a wife unto my son from there. But if the woman should not be willing to follow 7 thee, then shalt thou be clear from this my oath: only my son thou shalt not bring thither again. And the servant put his hand under the thigh of 8 Abraham his master, and swore to him concerning this matter.* And the servant took ten camels of 9 the camels of his master, and departed, with all kinds of precious things of his master in his hand; and he arose, and went to Mesopotamia, unto the city of Nachor. And he made the camels to kneel 10 down without the city by a well of water at the time of the evening, at the time that the women go out to draw water. And he said, O Lord, the 11 God of my master Abraham, I pray thee, send me good speed this day, and deal kindly with my master Abraham. Behold, I stand by the well of 12 water; and the daughters of the men of the city come out to draw water. And let it come to pass 13 that the maiden to whom I shall say, Let down thy pitcher, I pray thee, that I may drink; and she shall say, Drink, and to thy camels also will I give drink, be the one thou hast appointed for 14 thy servant Isaac; and thereby shall I know that thou hast shown kindness unto my master. And it came to pass, before he had yet finished speaking, that, behold, Rebekah came out, who was born to 15 Bethuel, the son of Milcah, the wife of Nachor, Abraham's brother, with her pitcher upon her shoulder. And the maiden was of a very handsome 16 appearance, a virgin, neither had any man known her; and she went down to the well, and filled her pitcher, and came up. And the servant ran to 17 meet her, and said, Let me, I pray thee, drink a little water out of thy pitcher. And she said, 18 Drink, my lord; and she hastened and let down her pitcher upon her hand, and gave him to drink. And when she had finished giving him drink, she 19 said, also for thy camels will I draw water, until they have finished drinking. And she hastened, 20 and emptied her pitcher into the trough, and ran again unto the well to draw water, and drew for

51 טוב: והדרבקה לפתך קח וגו' ותהי אשה לבדך ולדך
 52 כאשר דבר הויה: והי כאשר שמע עבד אברהם את
 53 דבריהם ושתחו ארצה לדודו: ויצא העבד בליל כסף
 54 וכלי זהב וגדים נתון לרבקה ומגדת נתון לאחיה
 55 ולקאחיה: ויאכלו וישתו ולא ויאשים אשר עמו וילטו
 56 ויבטחו בלבב ואמר שלחני לדוני: ואמר אחיה ואמה
 57 חשב העני אתה ימים או עשור אתך בדרך: ואמר
 58 אלהם אל תאחזו אתי ויהיה העלית דרכי שלחני
 59 ואלכה לדוני: ויאמרו וקרא לעצב ומשאלה אתיפיה:
 60 ויקרא לרבקה ואמרו אליה בתלכי עבדאיש הוה
 61 ותאמר אלה: וישלח אתרבקה אהתם ואתמקמתה
 62 ואתעבד אברהם ואתאנשו: ויברכו אתרבקה ויאמרו
 63 לה אחותי את הו' לאלפי רבבה ורשך ורעך את שני
 64 שגאיו: ותקם רבקה ויגדתיה ותרבבה עלדגמלים
 65 ושלכנה אתרי האיש ויפק העבד אתרבקה בדרך:
 66 ויצחק בא מבוא באר לחי ראי והוא יושב בארץ עניב:
 67 ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב וישא עינו וירא
 68 והנה גמלים באים: ותשא רבקה אתיעציה ותרא את
 69 יצחק ותפל מעל גמלי: ותאמר אליהעבד מיהאיש
 70 הלזה הולך בשדה לקראתך ואמר העבד הוא אדני
 71 ותפק העיפה ותתקם: ותספר העבד לצחק את כל
 72 הדברים אשר עשה: ויבא יצחק האלה שרה אמו
 73 ויפק אתרבקה ותהרלו לאשה מארבה ומתם יצחק
 74 אתרי אמי: פ

Cap. XXV. כה

1 יוסף אברהם ויפק אשה ושמה קטורה: ותלד לו את
 2 גרון ואתישון ואתמחן ואתמדן: ואתישבק ואתי
 3 שוח: ויקשן ילד ואתשבא ואתדגן ויגו דין היו
 4 אשורם וקטושם וקאמים: ויגו מרון עיפה ומפר ויפק
 5 ואבידע ואלדעה בלילה בני קטורה: ונתן אברהם
 6 אתגל אשרלו ליצחק: ולבני השילשים אשר
 7 לאברהם נתן אברהם מתנת וישלחם מעל יצחק בן
 8 בעוטת חי קדמה אלארץ קרם: ואלה ימי שגרתיו
 9 אברהם אשריו מאת שנה ושבעים שנה והמש שנים:
 10 ויגיע זמת אברהם בשנה טובה וקו ושבע ויאסף אל
 11 עמיתו ויקבוראוהו יצחקוישמעאל בניו אלמצבת המכילה
 12 אלשרה עפרן בןגבר החתי אשר עלפי ממרא:
 13 השורה אשר קנה אברהם מאת גינתת שנה קבר
 14 אברהם ושרה אשתו: והיו אחרי מות אברהם ויבקר
 15 אלהים אתיצחק בן יושב יצחק עבד באר לחי ראי: פ
 16 ואלה תולדות ישמעאל בןאברהם אשר ילדה הדר
 17 במצרת שפתת שרה לאברהם: ואלה שמות בני
 18 ישמעאל בשמתם שותלדתם בפי ישמעאל ביה ויקבר
 19 וארבאל ומבשם: ומשמע דומה ומשא: ויחד ותימא
 20 שור ופיש וקדמה: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם
 21 בתצרתם ובשרתם שניםעשר נשיאם לאמהם: ואלה
 22 שני חי ישמעאל מאת שנה ושלושים שנה ושבע שנים
 23 ויגיע זמת ויאסף אי עמיו: וישבעו בחילה ערשור

21 עוד אל הכאר לשאב ותשאב לקלגמליו: והאיש
 22 משתאה לה מחריש לדעת ההצלות הויה דרכו אס
 23 לא: והו כאשר כלו הגמלים לשחתו ויפק האיש עם
 24 ויב קצת משקלו ושני אגמלים עלדיה ושנה ויב
 25 משקלם: ויאמר בתמי את גידו נא לי הנה קרב
 26 אכר מקום לט ללון: ותאמר אלו ויתבטחאל אנכי בך
 27 מלכה אשר ילדה לנחור: ותאמר אלו ויתבטח נס
 28 מספוא רב עמט נסמקום ללון: ויפק האיש ושתחו
 29 לדודו: ויאמר ברוך הוה אלו אדני אברהם אשר
 30 לאעבב הסרו ואמתו מעם אדני אנכי בדרך נתני הוה
 31 בית אתי אדני: ותרוץ בעלל ויגד לבית אמה בדרבים
 32 האלה: וירבקה את ושמו לבו מרץ לבו אירדאיש
 33 החוצה אל העין: והו' בראת אתדגם ואתדגמיה
 34 עלדני אחתו וקשמו אתדבר רבקה אחתו לאמר
 35 להדבר אלי האיש ויבא אלדאיש והנה עמד על
 36 הגמלים עלהינו: ויאמר בוא ברוך הוה למה תעמד
 37 בדרך ואנכי פניתי הבית ומקום לגמלים: ויבא האיש
 38 הביתה והפתח הגמלים ומתן פבו ומספוא לגמלים
 39 ומים לרחץ רגליו ורגלי האנשים אשר אתו: וישם
 40 לפניו לאכל ויאמר לא אכל עד אסדברתי דברי ויאמר
 41 דברי: ויאמר עבד אברהם אנכי: ויהיה ברוך אתאדני
 42 מאד ויגדל ויתרלו צאן ויבקר וכסף וזהב ועבדים ושפחת
 43 וגמלים חמרים: ותלד שרה אשת אדני בן לאדני
 44 אתרי וקנתה ויתרלו אתגל אשרלו: וישבעני אדני
 45 לאמר לאתפק אשה לבני מבטת בניעני אשר אנכי
 46 ישב בארצו: אסלא אלה בידאבי ויפק ואלמשפחתי
 47 ולקחת אשה לבני: ואמר אל אדני אלי לאתלך האשה
 48 אדני: ויאמר אלי ויהי אשרהתלכתי לפניו שלח
 49 כלאבי אתך והצילתי דרכך ויקחת אשה לבני משפחתי
 50 ומבית אבי: אז ותקח מביתי כי תקוא אלמשפחתי
 51 ואסלא יתנו לך הויה נתן מקאלתי: ויבא היום אל
 52 העין ויאמר הוה אלו אדני אברהם אסדודו נא
 53 מצלתי דרכי אשר אנכי הלך עליה: הנה אנכי נצב
 54 עלעין הים והנה העלמה היצאת לשאב ואמרתיו
 55 אליה השקורניא מעשמים מדרך: ויאמרה אלו נס
 56 אמה שמה וגם לגמלך אשאב הוא האשה אשרהבית
 57 הוה לבדאדני: אני טרם אכלה לבדך אללבי והנה
 58 רבקה יצאת וקרה עלשכמה ותרד העינה ותשאב
 59 ואמר אליה השקוני נא: ותמלך ותורד ברה מעליה
 60 ותאמר שמה וגם לגמלך אשאב ואשת וגם הגמלים
 61 השקתה: ויאסף אהו ואמר בתמי את ותאמר בית
 62 בתואל בדרך אשר ילדהו מלכה ואשם נתן על
 63 אשה ויאמרים עלדיה: ואפק ויאמרה ליהוה
 64 ויבקר אתיה אלו אדני אברהם אשר הגדו ברוך
 65 אמת לקחת אתיבדאדני אדני לבני: ושתה אסדשכם
 66 עשים חסד ואמת אתאדני הגדו לי ואסלא הגדו
 67 לי ואפנה עלמין או עלשמאל: ונתן לבו ובתואל
 68 ויאמרו מיהו נא ויבר לא טבל דברי אלה רע אד

21 all his camels. And the man was wondering at her; remaining silent, to discover whether the
 22 Lord had made his journey prosperous or not. And it came to pass, as the camels had finished drinking, that the man took a golden ear-ring, half a shekel in weight, and two bracelets for her hands,
 23 ten gold shekels in weight; and he said, Whose daughter art thou? tell me, I pray thee; is there room in thy father's house for us to stay this
 24 night in? And she said unto him, I am the daughter of Bethuel the son of Milcah, whom she
 25 bore unto Nachor. She said moreover unto him, We have both straw and provender in plenty, as
 26 also room to lodge in. And the man bowed down his head, and prostrated himself before the Lord.*
 27 And he said, Blessed be the Lord, the God of my master Abraham, who hath not withdrawn his
 28 mercy and his truth from my master; I being on the way, which the Lord hath led me, to the
 29 house of the brethren of my master. And the maiden ran, and told at her mother's house these
 30 things. And Rebekah had a brother, and his name was Laban; and Laban ran unto the man, unto
 31 the well. And this came to pass, when he saw the ear-ring and the bracelets upon his sister's hands, and when he heard the words of Rebekah his
 32 sister, saying, Thus spoke the man unto me; and he came unto the man; and, behold, he was standing by the camels at the well. And he said,
 33 Come in, thou blessed of the Lord; wherefore standest thou without? while I have prepared the
 34 house and room for the camels. And the man came into the house, and he ungrudged the camels; and he gave straw and provender for the camels; and water to wash his feet, and the feet of the
 35 men that were with him. And there was set food before him to eat; but he said, I will not eat, until I have spoken my words. And he said
 36 speak on. And he said, I am Abraham's servant.
 37 And the Lord hath blessed my master greatly; and he is become great; and he hath given him flocks, and herds, and silver, and gold, and men-servants,
 38 and maid-servants, and camels, and asses. And Sarah my master's wife bore a son to my master
 39 after she was become old; and he hath given unto him all that he hath. And my master made me swear, saying, Thou shalt not take a wife for my son
 40 from the daughters of the Canaanites, in whose land I dwell: But thou shalt go unto my father's house, and to my kindred, and take a wife unto
 41 my son. And I said unto my master, Peradventure the woman will not follow me. And he said unto me, The Lord, before whom I have walked, will send his angel with thee, and prosper thy way; that thou mayest take a wife for my son from my
 42 kindred, and from my father's house. Then shalt thou be clear from my oath, when thou comest to my kindred; and if they do not give thee one,
 43 (then) shalt thou be clear from my oath. And I came this day unto the well, and said, O Lord, the God of my master Abraham, if thou wouldst but
 44 prosper my way on which I am going. Behold, I stand by the well of water; and it shall be the young woman who cometh forth to draw water, and I say to her, Give me, I pray thee, a little
 45 water out of thy pitcher to drink? And she say to me, Both drink thou, and also for thy camels will I draw: this shall be the wife whom the
 46 Lord hath destined for my master's son. And before I had yet finished speaking to my own heart, behold, Rebekah came forth with her pitcher on her shoulder; and she went down unto the well, and drew water; and I said unto her, Let me
 47 drink, I pray thee. And she made haste, and let down her pitcher from her shoulder, and said, Drink, and also to thy camels I will give drink; and I drank, and she made the camels drink also.
 48 And I asked her, and said, Whose daughter art thou? And she said, The daughter of Bethuel, Nachor's son, whom Milcah bore unto him; and I put the ear-ring upon her face, and the bracelets upon her hands. And I bowed down my head, and prostrated myself before the Lord; and I blessed the Lord, the God of my master Abraham, who had led me in the right way to take the daughter
 49 of my master's brother for his son. And now if ye will deal kindly and truly with my master, tell me: and if not, tell me, that I may turn to the

right or to the left. Then Laban and Bethuel 50 answered and said, The thing hath proceeded from the Lord; we cannot speak unto thee bad or good. Behold, Rebekah is before thee, take her, and go, 51 and let her be the wife of thy master's son, as the Lord hath spoken. And it came to pass, when 52 Abraham's servant heard their words, that he prostrated himself to the earth unto the Lord.* And 53 the servant brought forth vessels of silver, and vessels of gold, and garments, and gave them to Rebekah; and precious things he gave to her brother and to her mother. And they did eat and 54 drink, he and the men that were with him, and tarried the night; and they rose up in the morning, and he said, Send me away unto my master. And 55 her brother and her mother said, Let the maiden abide with us, a year or ten months; after that she seeing the Lord hath prospered my way; send me 56 away that I may go to my master. And they said, 57 We will call the maiden, and inquire her own decision. And they called Rebekah, and said unto 58 her, Wilt thou go with this man? And she said, I will go. And thereupon they sent away Rebekah 59 their sister, and her nurse, and Abraham's servant, and his men. And they blessed Rebekah, and said 60 unto her, Our sister, be thou the mother of thousands of myriads, and let thy seed possess the gate of those who hate them. And Rebekah arose 61 with her maidens, and they rode upon the camels, and followed the man, and the servant took Rebekah, and went his way. And Isaac came from a walk to the well Lachai-roi; for he dwelt in the south country; and Isaac was gone out to meditate in the field toward evening; and he lifted up his eyes, and saw, and, behold, camels were coming. And Rebekah lifted up her eyes, and she saw 64 Isaac; and she alighted off the camel. And she 65 said unto the servant, Who is yonder man that walketh in the field toward us? And the servant said, This is my master; therefore she took a veil, and covered herself. And the servant told Isaac 66 all the things that he had done. And Isaac brought 67 her into the tent of Sarah his mother, and took Rebekah, and she became his wife, and he loved her; and Isaac was comforted after his mother's death.*

CHAPTER XXV.

Then Abraham took again a wife, and her name 1 was Keturah. And she bore him Ziram, and Yok- 2 sam, and Medan, and Midian, and Yishbak, and Shuah. And Yokshan begat Sheba, and Dedan. 3 And the sons of Dedan were Asshurim and Lepishim, and Lethimmim. And the sons of Midian: 4 Ephah, and Epher, and Chanoch, and Abida, and Eldaah. All these were the children of Keturah. And Abraham gave all that he had unto Isaac. 5 But unto the sons of the concubines that Abraham had, Abraham gave gifts; and he sent them away from Isaac his son, while he was yet living, eastward, unto the east country. And these 7 are the days of the years of Abraham's life which he lived, one hundred seventy and five years. Then Abraham departed this life, and died 8 in a good old age, an old man, and full of years, and was gathered to his people. And his sons 9 Isaac and Ishmael buried him in the cave of Machpelah, in the field of Ephron the son of Zochar the Hittite, which is before Mamre; The field 10 which Abraham purchased of the sons of Heth: there was Abraham buried, with Sarah his wife. And it came to pass after the death of Abraham, 11 that God blessed Isaac his son; and Isaac dwelt by the well Lachai-roi.* ¶ Now these are the generations of Ishmael, Abraham's son, whom Hagar the Egyptian, Sarah's handmaid, bore unto Abraham. And 13 these are the names of the sons of Ishmael, by their names, according to their generations: the first-born of Ishmael, Nebayoth, and Kedar, and 14 Abdeël, and Mibsam, And Mishma, and Dumah, 15 and Massa. Chadad, and Tema, Yetur, Naphish, 16 and Kedemah.* These are the sons of Ishmael, 16 and these are their names, by their towns, and by their castles; twelve princes according to their nations. And these are the years of the life of 17 Ishmael, one hundred and thirty and seven years: and he departed this life and died; and was gath-

אשר על-פני מצרים באכה אשורה על-פני כל אחיו ונפלו:

פ פ 61

1 ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את-
 2 יצחק: ויהי יצחק בן-ארבעים שנה בחרתו את-רבקה
 3 בת-בתואל הארמי מפקן ארם אחות לבן הארמי לו
 21 לאשה: וישמר יצחק ליהוה לנכת אשתו כי עקרה
 22 הוא וישתר לו יהוה ותתר רבקה אשתו: ותתעצו
 הקנים בכרכה ותאמר אסיתן למה זה אנכי ותלך לדרש
 23 את-יהוה: ואמר יהוה לה שני לים בכמנך ושני
 לאמים ממעוך יפרו ולאם מלאם יאמן רוב ועבר
 24 צער: וימלאו ימה ללדת והנה תומם בכמנה: ויצא
 הראשון ארמוני כלי באחרת שער וקרא שמו ישו:
 26 ואחריו-כן יצא אחיו והיו אחות בעקב עשו וקרא
 27 שמו יעקב ויצחק בן-ששים שנה בלדת אתם: ויגדלו
 הנערים והיו עשו איש רע צד איש שדה ויעקב איש
 28 חם ישוב אהלים: ויאבד יצחק את-עשו כרצונו כפי
 29 ורבקה אהבת את-יעקב: ויגד יעקב ויגד ונבא עשו
 ל מדהשדה והוא ערף: ואמר עשו אל-יעקב הלעשי
 נא מן-האדם האדם הזה כי ערף אנכי על-יבן קרא
 31 שמו ארום: ואמר יעקב מברה כיום את-יבכרתך לי:
 32 ויאמר עשו והנה אנכי הולך למות וקמהנה לי בבנה:
 33 ויאמר יעקב השבעה לי כיום וישבע לו והקבר את-
 34 בלתי ליעקב: ויעקב נתן לעשו לחם ויניד עדים
 ויאכל וישתה ועקב ויבן עשו את-יבכרתו: פ

CAP. XXVII.

א ויהי רעב בארץ מלכות הראובין אשר היה בימי
 אברהם ויגף יצחק אל-אבימלך מלך-פלשתים ויגרה:
 2 ונבא אליו יהוה ואמר אל-ימך מצרמה שכן בארץ
 3 אשר אמר אליך: יור בארץ וואתה עמה ויאבדך
 ב-הלך ולורעה אמן את-בלד-הרצת האל ויבקמתי את-
 4 השבעה אשר נשבעתי לאברהם אביך: והרביתי את-
 ורעה ככוכבי השמים ונתתי לורעה את כל-הארצת
 5 האל והתברכו בורעה כל בני הארץ: עקב אשר שמע
 אברהם בקול וישמר משמרתו מצותי חקותי ותורתיו:
 6 וישב יצחק בגרה: וישאלו איש המקום לאשתו ויאמר
 7 אחתי הוא כי ירא לאמר אשה פתחתי וישאלו איש המקום
 8 על-רבקה כירשבת מראה הוא: ויהי כי יארכלו שם
 הנמים וישלח אבימלך מלך פלשתים בעד החלום וירא
 9 והנה יצחק מנחם את רבקה אשתו: ויקרא אבימלך
 ליעקב ויאמר אף הנה אשתך הוא ואך אמרת אחתי
 הוא ויאמר אליו יצחק כי אמרתי פראמנות עליה:
 10 ויאמר אבימלך מדהזאת עשית לט כמעט שלב אחד
 11 העם את-אישתך וקבאת עליט אשם: ויצו אבימלך את-
 ב-העם לאמר הניע באיש הזה ובאשתו מות ימות:
 12 וינכע יצחק בארץ ההוא וימצא פשעה ההוא מצא
 13 שערים ויבכרו יהוה: ויגבל האיש וגדף הלוך ויגדל
 14 עד ב-הגבל מאד: ויחורלו מקרה-צאן ומקנה בקר ועבדה
 15 מן-רבה ונקאו אתו פלשתים: וכל-הבארת אשר חפרו

עברי אביו בימי אברהם אביו סתמים פלשתים
 16 וימלאם צער: ויאמר אבימלך אל-יצחק לך כמעט
 17 ויעצמת ממני מאד: וגדף משם יצחק ויבן ב-המסד
 18 וישב שם: וישב יעקב ויגרה: ואת-בארת המים אשר
 חפרו בימי אברהם אביו סתמים פלשתים אחרו מות
 אברהם ונקרא לזון שמות כשמת אשר-קרא לזון אביו:
 19 ויחפרו עבד-יצחק כחלל וימצאו-שם באר מים חיים:
 20 וירבו רעי גדר עבדיו: ויצחק לאמר לט המים ויקרא כ
 21 שסי-באר עשק כי התעשקו עמי: ויחפרו באר אחרת
 22 וירבו ויסד-עלה ויקרא שמה עינות: וישתק משום
 23 ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחובת
 24 ויאמר ב-היתה רחובת היתה לנו ופרטו בארץ: ויגל
 25 משם באר שבע: וירא אליו יהוה בלילה ההוא ויאמר
 26 אנכי אלוך אברהם אביך אל-הינני ב-האתק אביו
 ויברכתך והרביתי את-ורעה ב-בית אברהם עבדו:
 27 ויבן שם מזבח ויקרא בשם יהוה וישש אהלו ויכרר
 28 שם עבד-יצחק באר: ואבימלך הלך אליו מנה ונאחזת
 29 מרעהו ויביל שר-בבאי: ויאמר אל-הם יצחק מדוע
 30 באתם אלי ואתם שנאתם אתי ותשלחוני מארצכם:
 31 ויאמרו ראו ראינו ב-הנה יהוה עמך ונאמר תהי נא
 32 אלה בנותי בנינו ויבנה ויבחרה ברית עמך: אם
 33 תעשה עמי רעה כאשר לא נענך ובאשר עשיתי עמך
 34 רכשתי וישלחך בשלום אמה עתה כרדך יהוה: וישל
 35 להם משחה ויאכלו וישתו: וישכמו בכקר וישבעו
 36 איש לאחיו וישלחם יצחק וילכו מאתו בשלום: והיו
 37 כיום ההוא ונבא עבד יצחק ויגדו לו על-אדות הבאר
 38 אשר חפרו ויאמרו לו ומצא מים: וקרא אותה שבעה
 39 על-שם שסי-הער באר שבע עד היום הנה: ס ויהי
 40 עשו בן-ארבעים שנה ויחם אשה את-יהודית בת-בארי
 41 החתי ואת-כשמת בת-אילן החתי: ויחנן פרת רחלה
 42 ליעקב ולרבקה: ס

CAP. XXVII. כו

ויהי ב-יבן יצחק ויבקרין עינו מראת ויקרא את-עשו
 א בני הגדל ויאמר אליו בני ויאמר אליו הנני: ויאמר
 2 הגרניא ונתתי לא רעותי וים מותי: ועתה שארני בלך
 3 הלוך וקשפת וצא אשתך ויעדה לי צדה: וישדה-לי
 4 מטעמים כאשר אהבתה והביאה לי ואכלה ב-ביתך
 5 חברכך נפש בטרם אמות: ורבקה שמעת כדבר יצחק
 6 אל-עשו כפי ג-הך עשו השדה לצד צד לחביא: ורבקה
 7 אמרה אל-יעקב בנה לאמר הנה שמעתי את-אביך
 8 כדבר אל-עשו אחיך לאמר: הביאה לי צד וישדה-לי
 9 מטעמים ואכלה ויאבדה ויאבדה בקר ויגרה ונתה
 10 בני שמע בקול לאשר אני מצאת אחר: לך-נא אל-הצאן
 11 וקח-לי משום שני גדי עזים טובים ואנישה אתם מטעמים
 12 לאביך כאשר אהב: ויבאת לאביך ואכל בעבר אשר
 13 יבדך לפני מותי: ויאמר יעקב אל-רבקה אמי ס
 14 עשו אתי איש שער ואני איש חלק: אילי יושני אב
 15 ויהיני בעינו כמטעפת ויבאתי עלי קולח ולא בדרתי:

18 ered unto his people. And they dwelt from Chavllah unto Shur, that is before Egypt, as thou goest toward Assyria: he dwelt in the presence of all his brethren.

SECTION VI. TOLEDOTE.

19 ¶ And these are the generations of Isaac, the son of Abraham: Abraham begat Isaac. And Isaac was forty years old when he took Rebekah, the daughter of Bethuel the Syrian, of Padanaram, the sister to Laban the Syrian, to himself as wife. And Isaac entreated the Lord in behalf of his wife, because she was barren: and the Lord was entreated of him, and Rebekah his wife conceived.

22 And the children struggled together within her; and she said, If it be so, why did I desire this?

23 And she went to inquire of the Lord. And the Lord said unto her, Two nations are in thy womb, and two manner of people shall be separated from thy bowels; and one people shall be stronger than the other people; and the elder shall serve the younger. And when her days to be delivered were fulfilled, behold, there were twins in her womb.

25 And the first came out red, all over like a hairy garment; and they called his name Esau. And after that came his brother out, his hand holding on to Esau's heel; and his name was called Jacob: and Isaac was sixty years old when she bore them.

27 And the boys grew up; and Esau was an expert hunter, a man of the field; and Jacob was a plain man, dwelling in tents. And Isaac loved Esau, because he did eat of his venison; but Rebekah loved Jacob. And Jacob at one time boiled pottage, and Esau came from the field, and he was faint. And Esau said to Jacob, Let me swallow down, I pray thee, some of that yonder red pottage, for I am faint; therefore was his name called Edom. And Jacob said, Sell me this day thy right of first-born. And Esau said, Behold, I am going to die; and what profit then can the right of first-born be to me? And Jacob said, Swear to me this day; and he swore unto him, and he sold his right of first-born unto Jacob. Then Jacob gave Esau bread and pottage of lentiles, and he did eat and drink, and he rose up, and went his way; thus Esau despised the birthright.

CHAPTER XXVI

1 ¶ And there was a famine in the land, beside the first famine that was in the days of Abraham; and Isaac went unto Abimelech, the king of the Philistines, unto Gerar. And the Lord appeared unto him, and said, Go not down into Egypt; dwell in the land which I shall tell thee of. Sojourn in this land, and I will be with thee, and will bless thee: for unto thee, and unto thy seed, will I give all these countries, and I will perform the oath which I swore unto Abraham thy father; And I will cause thy seed to multiply as the stars of heaven, and I will give unto thy seed all these countries; and in thy seed shall all the nations of the earth bless themselves. Because that Abraham obeyed my voice, and kept my charge, my commandments, my statutes, and my laws.* And Isaac dwelt in Gerar. And the men of the place asked (him) concerning his wife; and he said, She is my sister; for he feared to say, She is my wife; lest, (said he,) the men of the place should kill me for Rebekah, because she is of a handsome appearance. And it came to pass, when he had been there a long time, that Abimelech, the king of the Philistines, looked out at a window, and saw, and behold, Isaac was sporting with Rebekah his wife. And Abimelech called Isaac, and said, Behold, of a surety she is thy wife; and how saidst thou, She is my sister? And Isaac said unto him, Because I thought, Perhaps I may die for her. And Abimelech said, What is this thou hast done unto us? How easily might one of the people have lain with thy wife, and thou wouldst have brought guiltiness upon us. And Abimelech charged all his people, saying, He that toucheth this man or his wife shall surely be put to death. Then Isaac sowed in that land, and received in the same year a hundred-fold: so the Lord blessed him.* And the man became great, and went forward and grew, until he became very great; And he had possession of flocks, and possession of herds, and great store of servants;

and the Philistines envied him. And all the wells which his father's servants had dug in the days of Abraham his father, these the Philistines stopped, and filled them with earth. And Abimelech said unto Isaac, Go away from us; for thou hast become much mightier than we. And Isaac departed thence, and pitched his tent in the valley of Gerar, and dwelt there. And Isaac dug again the wells of water, which they had dug in the days of Abraham his father, and which the Philistines had stopped after the death of Abraham; and he called their names after the names by which his father had called them. And the servants of Isaac dug in the valley, and found there a well of springing water. And the herdmen of Gerar did strive with Isaac's herdmen, saying, The water is ours; and he called the name of the well Essek; because they strove with him. And they dug another well, and they strove for that also; and he called the name of it Sitnah. And he removed from there, and dug another well; and for that they strove not; and he called the name of it Rechoboth, and he said, For now the Lord hath made room for us, and we shall increase in the land.* And he went up from there to Beer-sheba. And the Lord appeared unto him the same night, and said, I am the God of Abraham thy father; fear not, for I am with thee, and I will bless thee, and multiply thy seed for the sake of Abraham my servant. And he built there an altar, and called upon the name of the Lord, and pitched there his tent; and the servants of Isaac dug there a well. Then Abimelech went to him from Gerar, and Achuzzath his friend, and Phicol the chief captain of his army. And Isaac said unto them, Wherefore come ye to me, seeing that ye do hate me, and have sent me away from you? And they said, We saw clearly that the Lord was with thee; and we said, Let there be now an oath between us and thee; and we will make a covenant with thee; That thou shalt do us no hurt, as we have not touched thee, and as we have done unto thee nothing but good, and have sent thee away in peace: thou art now one blessed of the Lord.* And he made them a feast, and they ate and drank. And they rose up betimes in the morning, and they swore one to the other; and Isaac sent them away, and they departed from him in peace. And it came to pass the same day, that Isaac's servants came, and told him concerning the well which they had dug, and they said unto him, We have found water. And he called this Shihab; therefore is the name of the city Beer-sheba unto this day. ¶ And when Esau was forty years old he took to wife Judith the daughter of Beeri, the Hittite, and Bahsemath the daughter of Elon the Hittite. And they were a grief of mind unto Isaac and to Rebekah.

CHAPTER XXVII.

¶ And it came to pass, when Isaac was old, and his eyes were too dim to see, that he called Esau his eldest son, and said unto him, My son; and he said unto him, Behold, here am I. And he said, Behold now, I am grown old, I know not the day of my death: Now therefore take, I pray thee, thy weapons, thy quiver and thy bow, and go out to the field, and hunt for me some venison; And make me savory food, such as I love, and bring it to me, that I may eat; that my soul may bless thee before I die. And Rebekah heard as Isaac was speaking to Esau his son. And Esau went to the field to hunt for venison, and to bring it. And Rebekah spoke unto Jacob her son, saying, Behold, I hear thy father speak unto Esau thy brother, saying, Bring me venison, and make me savory food, that I may eat and bless thee before the Lord before my death. And now, my son, obey my voice in that which I command thee. Go, I pray thee, to the flock, and fetch me from there two good kids; and I will make them savory food for thy father, such as he loveth: And thou shalt bring it to thy father, that he may eat; for the sake that he may bless thee before his death. And Jacob said to Rebekah his mother, Behold, Esau my brother is a hairy man, and I am a smooth man: peradventure my father will feel me, and I shall then seem to him as a deceiver; and I would bring upon me a curse, and not a blessing.

13 ותאמר לו אמו על קולחה בני אד שמע בקלי ודך
 14 קדולי: בלך נחך ונבא לאמו ותעש אמו משעמים
 15 כאשר אהב אביו: ותקח רבקה את־בניה עשו בניה
 הגדל החמלה אשר אהבה בבת ותלכש את־עקב בניה
 16 הקטן: ואת ערת נדה העולם הלבשה על־היו ועל
 הלכת צארו: ותתן את־המשעמים ואת־התחם אשר
 17 עשתה ביד עקב בניה: ונבא אל־אביו ואמר אביו
 18 ויאמר הני מי אתה בני: ויאמר עקב אל־אביו אנכי
 עשו בכרד עשיתי כאשר דברת אלי קום נא שכרה
 כ ואכלה מצודי בעקור חברבני נפשך: ויאמר יצחק אל־
 בנו מה־הנה מהרת למצא בני ויאמר כי הרבה הנה
 21 אל־הך לפני: ויאמר יצחק אל־עקב נשדוּנא ונמשך
 22 בני האמה וה בני עשו אסלא: והנש עקב אל־יצחק
 אביו ונמשרו ויאמר הכל קול עקב והבנים היו עשו:
 23 ולא הכירו פיהו דיו כתי עשו אחיו שערות חברבני:
 24 ויאמר אתה זה בני עשו ויאמר אני: ויאמר נעשה לי
 כה
 25 ואכלה מצוד בני למען חברכה נפשי על־י וואכל
 26 ונבא לו יון נשח: ויאמר אביו יצחק אביו נשדוּנא
 27 ושקרלו בני: והנש ושקרלו ברה את־בת בניו וינברכו
 28 ויאמר ראה ריח בני כרחת שדה אשר ברבני הנה: והנש
 לך והאלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב־דגן ותירש:
 29 ועבדך עמים ושתתני לך לאמים הנה גבור לאחך
 וישפתו לך בני אמה ארבה ארה ומברכה ברוך:
 30 והיו כאשר פלה יצחק לבנה את־עקב והיו אך יצא
 ונא עקב מאת פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצוד:
 31 והנש בסודא משעמים ונבא לאביו ויאמר לאביו יקם
 32 אביו ויאכל מצוד בנו בעקור חברבני נפשך: ויאמר לו
 33 יצחק אביו מה־אתה ויאמר אני בנה בכרד עשו: ותברך
 יצחק תהנה גדלה עד־מאד ויאמר מראפא הוא הנש
 ציד ונבא לו וואכל מכל בערם טבא ומברכו בסודך
 34 הנה: כשמע עשו את־דברי אביו ויצעק עקבה גדלה
 35 וכה עד־מאד ויאמר לאביו ברבני נבאני אביו: ויאמר
 36 בא אתך במרמה ונחך ברבתי: ויאמר הני קרא שמו
 עקב ויעקבני זה משעמים את־ברתי לקח והנה עקבה
 37 לקח ברבתי ויאמר הלא־אעלה לי ברבתי: ונש יצחק
 ויאמר לשו הו גבור שמתיו לך ואת־קל־אחיו נתתו
 לו לעבדים והנן ותירש סמכותו ולכה אפוא מה אעשה
 38 בני: ויאמר עשו אל־אביו חברכה אחת ויאמר אביו
 39 ברבני נבאני אביו משמע עשו קלו בנה: ונש יצחק אביו
 ויאמר אליו הנה וישמע הארץ הנה משקה ומטל
 מ השמים מעל: ועל־תרבה תהנה ואת־אחך פעלר הנה
 41 כאשר תהיה ופרכתו עלו מעל צאוד: והנשם עשו את
 עקב על־חברכה אשר ברבני אביו ויאמר עשו בלש
 42 וקרבו וי אכל אביו ואת־הנה את־עקב אחיו: והנש
 לרבנה את־דבר עשו בניה הגדל והשלח ותכרבא
 לעקב בניה הקטן ותאמר אליו הנה עשו אחך מה־נתת
 43 לך להרעה: ועקבה בני שמע בכלל וקום ברחלך אל
 44 לבן אחי תהנה: והשבת עמי ומש אהיה ער אשר

CAP. XXVIII.

והקרא יצחק אל־עקב ויברך אותו וישירו ואמר לו לא
 2 תקח אשה מבנות כנען: קום לך פלנה ארם בית־ה
 בתואל אביו אמה וקח־לך משם אשה מבנות לבן אחי
 3 אמה: ואל שדי ויבדד אהר ופרה ורבה והיתה לקבל
 4 עמם: ותסוד־ך את־ברכת אברהם לך ולרשעך אמה
 לדשחק את־אחיי בניך אשר־נתן אלהים לאברהם:
 5 וישלח יצחק את־עקב ויך פלנה ארם אל־לבן ביד
 6 בתואל הרצמי אחי רבקה אם יעקב ועשו: וברא עשו
 7 ברבך יצחק את־עקב ושלח אותו פלנה ארם לקרתי
 לו משם אשה כברוהו אהו וצו עליו לאמר אל־תקח
 8 אשה מבנות כנען: וישמע עקב אל־אביו ואל־אמו
 9 ויך פלנה ארם: וברא עשו כי רעות בנות כנען בעיני
 יצחק אביו: ויך עשו אל־ישמעאל ויקח את־מחלובת
 10 לישמעאל כדאברהם אחותו ונתנו על־נפשו לו לאשה:
 11

CAP. XXIX.

והנש עקב מבאר שבע ויך תהנה: ונפני במקום גלן
 2 שם ברבא השמש וקח מאכלי המקום והשם מראשתיו
 3 וישכב במקום ההוא: ובדלם והנה סלם מצב ארצה
 4 וראשו מניע השמורת־הנה מלאכי אלהים עלים ורדום
 5 בו: והנה הנה עקב עליו ויאמר אני הנה אלהי אברהם
 6 אביך ואלה יצחק הארץ אשר שכב עליה לך
 7 אחנה ולרעה: והנה ורעה גשפר הארץ ופרצתי נה
 8 וקדתי וצפתי ונערה וברכו בך כל־משפת ארצה
 9 ובורתי: והנה אביו עקב וישתדך בכל אשר־עלך
 10 והשבתך אל־ארצתי הנהת כי לא אנוכך עד אשר אה
 11 עשיתי את־אשר־דמה לך: וינשן עקב משנתו ויאמר
 12 אבן יש הנה במקום הנה ואבני לא היתה: וירא ויאמר
 13 מה־טובא המקום הנה אין זה כי אם־בית אלהים והנה
 14 שער השמים: והשכם עקב בכרד וקח את־האבן אשר
 15 שם מראשתיו והשם אתה מצבה וינשן שמן על־ראשה:
 16 והקרא את־שם־המקום ההוא בית־אל ואולם לז שם
 17 הנהיר לראשונה: ותר עקב נדה לאמר אם־הנה
 18 אלהים עמדי ושמרני בכרד הנה אשר אנכי הולך ומסד
 19 לי לחם לאכל ובגד ללבוש: ושכתי בשלום אל־בית אביו
 20 והנה הנה לי לאלהים: והאבן הזאת אשר־שמתי מצבה
 21 הנה בית אלהים וכל אשר יתקד־לי עשר אנשתי לך:
 22

CAP. XXX.

ויוצא עקב בגלו ויך ארצה בני־קנעם: וברא תהנה
 2 באר בשדה הגדלשם שלשה עדר־צאן רבעים עליה
 3 כי מן־הבאר הווא ושקו העדרים והאבן גדלה על
 4 פי הבאר: והאספ־שמה כל־העדרים בגלוי את־האבן
 5 מכל פי הבאר והשקו את־הצאן והשיבו את־האבן על־

13 ותאמר לו אמו על קולחה בני אד שמע בקלי ודך
 14 קדולי: בלך נחך ונבא לאמו ותעש אמו משעמים
 15 כאשר אהב אביו: ותקח רבקה את־בניה עשו בניה
 הגדל החמלה אשר אהבה בבת ותלכש את־עקב בניה
 16 הקטן: ואת ערת נדה העולם הלבשה על־היו ועל
 הלכת צארו: ותתן את־המשעמים ואת־התחם אשר
 17 עשתה ביד עקב בניה: ונבא אל־אביו ואמר אביו
 18 ויאמר הני מי אתה בני: ויאמר עקב אל־אביו אנכי
 עשו בכרד עשיתי כאשר דברת אלי קום נא שכרה
 כ ואכלה מצודי בעקור חברבני נפשך: ויאמר יצחק אל־
 בנו מה־הנה מהרת למצא בני ויאמר כי הרבה הנה
 21 אל־הך לפני: ויאמר יצחק אל־עקב נשדוּנא ונמשך
 22 בני האמה וה בני עשו אסלא: והנש עקב אל־יצחק
 אביו ונמשרו ויאמר הכל קול עקב והבנים היו עשו:
 23 ולא הכירו פיהו דיו כתי עשו אחיו שערות חברבני:
 24 ויאמר אתה זה בני עשו ויאמר אני: ויאמר נעשה לי
 כה
 25 ואכלה מצוד בני למען חברכה נפשי על־י וואכל
 26 ונבא לו יון נשח: ויאמר אביו יצחק אביו נשדוּנא
 27 ושקרלו בני: והנש ושקרלו ברה את־בת בניו וינברכו
 28 ויאמר ראה ריח בני כרחת שדה אשר ברבני הנה: והנש
 לך והאלהים מטל השמים ומשמני הארץ ורב־דגן ותירש:
 29 ועבדך עמים ושתתני לך לאמים הנה גבור לאחך
 וישפתו לך בני אמה ארבה ארה ומברכה ברוך:
 30 והיו כאשר פלה יצחק לבנה את־עקב והיו אך יצא
 ונא עקב מאת פני יצחק אביו ועשו אחיו בא מצוד:
 31 והנש בסודא משעמים ונבא לאביו ויאמר לאביו יקם
 32 אביו ויאכל מצוד בנו בעקור חברבני נפשך: ויאמר לו
 33 יצחק אביו מה־אתה ויאמר אני בנה בכרד עשו: ותברך
 יצחק תהנה גדלה עד־מאד ויאמר מראפא הוא הנש
 ציד ונבא לו וואכל מכל בערם טבא ומברכו בסודך
 34 הנה: כשמע עשו את־דברי אביו ויצעק עקבה גדלה
 35 וכה עד־מאד ויאמר לאביו ברבני נבאני אביו: ויאמר
 36 בא אתך במרמה ונחך ברבתי: ויאמר הני קרא שמו
 עקב ויעקבני זה משעמים את־ברתי לקח והנה עקבה
 37 לקח ברבתי ויאמר הלא־אעלה לי ברבתי: ונש יצחק
 ויאמר לשו הו גבור שמתיו לך ואת־קל־אחיו נתתו
 לו לעבדים והנן ותירש סמכותו ולכה אפוא מה אעשה
 38 בני: ויאמר עשו אל־אביו חברכה אחת ויאמר אביו
 39 ברבני נבאני אביו משמע עשו קלו בנה: ונש יצחק אביו
 ויאמר אליו הנה וישמע הארץ הנה משקה ומטל
 מ השמים מעל: ועל־תרבה תהנה ואת־אחך פעלר הנה
 41 כאשר תהיה ופרכתו עלו מעל צאוד: והנשם עשו את
 עקב על־חברכה אשר ברבני אביו ויאמר עשו בלש
 42 וקרבו וי אכל אביו ואת־הנה את־עקב אחיו: והנש
 לרבנה את־דבר עשו בניה הגדל והשלח ותכרבא
 לעקב בניה הקטן ותאמר אליו הנה עשו אחך מה־נתת
 43 לך להרעה: ועקבה בני שמע בכלל וקום ברחלך אל
 44 לבן אחי תהנה: והשבת עמי ומש אהיה ער אשר

13 And his mother said unto him, Upon me by thy
 curse, my son; only obey my voice, and go fetch
 14 them to me. And he went, and fetched, and
 brought them to his mother; and his mother made
 15 savory food, such as his father loved. And Re-
 bekah took the goodly garments of her eldest son
 Esau, which were with her in the house, and
 16 clothed therewith Jacob her youngest son; and
 the skins of the kids she put upon his hands, and
 17 upon the smooth part of his neck; And she gave
 the savory food and bread, which she had prepared,
 18 into the hand of Jacob her son. And he came
 unto his father, and said, My father; and he said,
 19 Here am I; who art thou my son? And Jacob
 said unto his father, I am Esau thy first-born;
 I have done as thou didst speak to me: arise I
 pray thee, sit here and eat of my venison, that
 20 thy soul may bless me. And Isaac said unto his
 son, How is it that thou hast found it so quickly,
 my son? And he said, Because the Lord thy God
 21 brought it before me. And Isaac said unto Jacob,
 Come near, I pray thee, that I may feel thee, my
 son, whether thou be truly my son Esau or not.
 22 And Jacob went near unto Isaac his father, and he
 felt him; and he said, The voice is the voice of
 23 Jacob, but the hands are hands of Esau. And he
 recognized him not, because his hands were hairy,
 as his brother Esau's hands; so he blessed him.
 24 And he said, Art thou indeed my son Esau? and
 25 he said, I am. And he said, Bring it near to me,
 and I will eat of my son's venison, that my soul
 may bless thee. And he brought it near to him,
 and he did eat, and he brought him wine, and he
 26 drank. And Isaac his father said unto him, Come
 near, I pray thee, and kiss me, my son. And he
 came near, and kissed him: and he smelled the
 smell of his garments and blessed him, and said,
 27 See, the smell of my son is the smell of the field
 28 which the Lord hath blessed.* And may God give
 thee of the dew of heaven, and the fatness of the
 earth, and plenty of corn and wine; Nations shall
 29 serve thee, and people bow down to thee; be lord
 over thy brethren, and thy mother's sons shall
 bow down to thee; cursed be they that curse thee,
 30 and blessed be they that bless thee. And it came
 to pass, as soon as Isaac had made an end of
 blessing Jacob, and Jacob was yet scarcely gone
 out from the presence of his father, that Esau his
 31 brother came in from his hunting. And he also
 made savory food, and brought it unto his father,
 and said unto his father, Let my father arise,
 and eat of his son's venison, in order that thy
 32 soul may bless me. And Isaac his father said
 unto him, Who art thou? And he said, I am thy
 33 son, thy first-born, Esau? And Isaac trembled
 greatly, exceedingly, and said, Who was it? where
 is he that had hunted venison, and brought it me,
 and I ate of all before thou camest, and blessed
 34 him? yea, he shall also remain blessed. When
 Esau heard the words of his father, he uttered a
 great and exceedingly bitter cry, and said unto
 35 his father, Bless me, also me, my father. And he
 said, Thy brother came with subtily, and took
 36 away thy blessing. And he said, Hath he been
 therefore named Jacob, because he hath supplanted
 me these two times? my right of first-born he took
 away; and, behold, now he hath taken away my
 blessing; and he said, Hast thou not reserved a
 37 blessing for me? And Isaac answered and said
 unto Esau, Behold, I have made him thy lord
 and all his brethren have I given to him for servants;
 and with corn and wine have I endowed him;
 38 and what can I do now for thee, my son? And
 Esau said unto his father, Hast thou then but one
 blessing, my father? bless me, also me, my
 39 father. And Esau lifted up his voice, and wept.
 And Isaac his father answered and said unto him,
 Behold, thy dwelling shall be the fatness of the
 earth, and (blessed) by the dew of heaven from
 40 above; And by thy sword shalt thou live, and thy
 brother shalt thou serve; and it shall come to
 pass, that when thou shalt have the dominion,
 41 thou canst break his yoke from off thy neck. And
 Esau hated Jacob because of the blessing where-
 with his father had blessed him; and Esau said
 in his heart, The days of mourning for my father
 will be at hand; then will I slay my brother
 42 Jacob. And Rebekah was informed of the words of
 Esau her elder son; and she sent and called Jacob,
 her younger son, and said unto him, Behold, thy
 brother Esau doth comfort himself, with regard to
 43 thee, purposing to kill thee. Now therefore, my

son, obey my voice; and arise, flee thou to Laban
 my brother, to Charan; And tarry with him 44
 short time, until thy brother's fury turn away;
 Until thy brother's anger turn away from thee, and 45
 he forget that which thou hast done to him; then
 will I send, and fetch thee from there; why should
 I be deprived of both of you at once in one day? 46
 And Rebekah said to Isaac, I am weary of my life
 because of the daughters of Heth; if Jacob take a
 wife from the daughters of Heth, such as these,
 from the daughters of the land, what good will life
 do me?

CHAPTER XXVIII.

And Isaac called Jacob, and blessed him, and I
 charged him, and said unto him, Thou shalt not
 take a wife from the daughters of Canaan. Arise, 2
 go to Padan-aram, to the house of Bethuel thy
 mother's father; and take thyself from there a wife
 of the daughters of Laban thy mother's brother.
 And God, the Almighty, bless thee, and make thee 3
 fruitful, and multiply thee, that thou mayest be
 come a multitude of people. And may he give thee 4
 the blessing of Abraham, to thee, and to thy seed
 with thee; that thou mayest inherit the land of
 thy sojourn, which God gave unto Abraham.* And 5
 Isaac sent away Jacob, and he went to Padan-aram,
 unto Laban, the son of Bethuel the Syrian, the
 brother of Rebekah, the mother of Jacob and Esau.
 And when Esau saw that Isaac had blessed Jacob, 6
 and sent him away to Padan-aram, to take himself
 from there a wife; and in blessing him had given
 him a charge, saying, Thou shalt not take a wife
 of the daughters of Canaan;* And that Jacob had 7
 obeyed his father and his mother, and was gone
 to Padan-Aram: Then saw Esau that the daughters 8
 of Canaan were evil in the eyes of Isaac his father;
 And Esau went unto Ishmael, and took Machalath 9
 the daughter of Ishmael, Abraham's son, the sister
 of Nebayoth in addition to his wives, to himself
 as a wife.

SECTION VII. VAYETZAY.

And Jacob went out from Beër-sheba, and went 10
 toward Charan. And he lighted upon a certain 11
 place, and tarried there all night, because the sun
 was set; and he took one of the stones of the
 place, and put it for his pillow, and laid himself
 12 down in that place. And he dreamed, and behold
 a ladder was set up on the earth, and the top of it
 reached to heaven; and behold, angels of God were
 ascending and descending on it. And, behold, the 13
 Lord stood above it, and said, I am the Lord, the
 God of Abraham thy father, and the God of Isaac;
 the land whereon thou liest, to thee will I give it,
 and to thy seed; And thy seed shall be as the 14
 dust of the earth, and thou shalt spread abroad
 to the west, and to the east, and to the north
 and to the south; and in thee and thy seed shall
 all the families of the earth be blessed. And, behold, 15
 I am with thee, and will keep thee whithersoever
 thou goest, and will bring thee again into this land;
 for I will not leave thee, until I have done what
 I have spoken to thee of. And Jacob awakened out 16
 of his sleep, and he said, Surely the Lord is present
 in this place; and I knew it not. And he was 17
 afraid, and said, How fearful is this place! this is
 none other but the house of God, and this is the
 gate of heaven. And Jacob rose up early in the 18
 morning, and took the stone that he had put for
 his pillow, and set it up for a pillar, and poured
 oil upon the top of it. And he called the name of 19
 that place Beth-el; but Luz was the name of that
 city in former times. And Jacob made a vow, say-
 20 ing, If God will be with me, and will keep me on
 this way which I am going, and will give me bread
 to eat, and raiment to put on, And I come again 21
 in peace to my father's house: then shall the Lord
 be my God; And this stone, which I have set
 for a pillar, shall be God's house; and of all that
 thou wilt give me I will surely give the tenth
 unto thee.*

CHAPTER XXIX.

Then Jacob lifted up his feet and went unto the 1
 land of the children of the east. And he looked, 2
 and behold there was a well in the field, and in
 there were three flocks of sheep lying by it; for out
 of that well they watered the flocks; and the
 3 sons upon the mouth of the well was great. And
 there all the flocks were wont to ass-m.e; and
 they rolled then the stone from the mouth of the
 well, and watered the sheep; and they put the stone
 again upon the mouth of the well in its place,

2 וַתִּרְאֵהוּ יַעֲקֹב בְּרִחְלוֹ וַיֹּאמֶר מַה־הָיָה לָאֱלֹהִים אֲלֵיךָ אֲשֶׁר-
 3 קָנִיתָ מִצֶּדֶק בְּרִיבְרָאָהּ׃ וַיֹּאמֶר הִנֵּה אָתָּה בִּלְבָבְךָ בָּא אֵלַי׃
 4 וַתֵּלֶךְ עִלְיֶרְכָב וַיִּבְרָךְ וַיִּבְרָךְ בְּפָאֵיכֶם מִמֶּנִּי׃ וַתִּחְלְצוּ אֶת־
 5 בְּלִבְתָּה שִׁפְחָתָה לְאִשָּׁה נְכַיָּא אֵלֶיךָ יַעֲקֹב׃ וַתֵּסֶר בְּלִבְתָּה
 6 וַתֵּלֶךְ לְיַעֲקֹב בִּן׃ וַיֹּאמֶר רַחֵם יְהוָה אֱלֹהִים יָמֶיךָ שְׂמִיעַ
 7 קְרָלִי וַתִּחְלְצֵנִי בִּן עִלְיֶרְכָב קְרָאָה שְׁמוֹ בִּן׃ וַתֵּסֶר עוֹד
 8 וַתֵּלֶךְ בְּלִבְתָּה שִׁפְחַת רַחֵל בִּן שְׁנֵי לְיַעֲקֹב׃ וַיֹּאמֶר רַחֵם
 9 נַפְשִׁי אֱלֹהִים׃ וַתַּפְלִתֵנִי עִם־אֶחָיו נִסְיָבְתִּי וַתִּקְרָא
 10 שְׁמוֹ נַפְתָּלִי׃ וַתֵּרָא לֵאמֹר לֵאמֹר בִּן עִפְרָה מִלְּתָה וַתִּקְרָא אֶת־
 11 זְלֵפָה שִׁפְחָתָה וַתִּתֵּן אֹתָהּ לְיַעֲקֹב לְאִשָּׁה׃ וַתֵּלֶךְ זְלֵפָה
 12 שִׁפְחַת לֵאמֹר לְיַעֲקֹב בִּן׃ וַיֹּאמֶר לֵאמֹר בִּנְךָ וַתִּקְרָא אֶת־
 13 שְׁמוֹ בִּדָן׃ וַתֵּלֶךְ זְלֵפָה שִׁפְחַת לֵאמֹר בִּן שְׁנֵי לְיַעֲקֹב׃
 14 וַיֹּאמֶר לֵאמֹר בִּנְךָ אֲשֶׁר־נָתַן בְּיַד וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ
 15 אִשֶׁר׃ וַיֵּלֶךְ רַאֲשֵׁן בִּימֵי קַיְוָה־הַשָּׁמַיִם וַיִּמְצָא דְוָאִים
 16 בַּשָּׂדֶה נְכַיָּא אִתָּם אֲלֵלֵאָה אִמּוֹ וַיֹּאמֶר רַחֵם אֲלֵלֵאָה
 17 הַנִּתְּנָא לִי מִדְּוָאֵי בְּנֵי׃ וַיֹּאמֶר לֵה מְעַלְמֵס קַח־מִן אֶת־
 18 אִישִׁי וְלִקְחֵת יָם אֲתִדְוָאֵי בְּנֵי וַיֹּאמֶר רַחֵם לְבִן יַעֲקֹב
 19 עֵבֶד הַלֵּילָה לֵאמֹר דְּוָאֵי בְּנֵי׃ וְכַאֲשֶׁר יַעֲקֹב מִדְּוָאֵי־שֵׁב
 20 בְּעֵרְבֵי וַתִּצְאָה לֵתָּה לְקַרְאָתִי וַיֹּאמֶר אֵלַי תְּבֹא בִּן שִׁבְרָה
 21 שְׂכִימְתָּה בְּדְוָאֵי בְּנֵי וַיִּשְׁכַּב עִמָּה בְּלִילָה הַזֹּאת וַיִּשְׁמַע
 22 אֱלֹהִים אֲלֵלֵאָה וַתֵּסֶר וַתֵּלֶךְ לְיַעֲקֹב בִּן מִמְשִׁי׃ וַיֹּאמֶר
 23 לֵאמֹר נָתַן אֱלֹהִים שְׂכָרִי אֲשֶׁר־נָתַתִּי שִׁפְחָתִי לְאִשִּׁי וַתִּקְרָא
 24 שְׁמוֹ וַיִּשְׁכַּר׃ וַתֵּסֶר עוֹד לֵאמֹר וַתֵּלֶךְ בְּרִישֵׁי לְיַעֲקֹב׃
 25 וַיֹּאמֶר לֵאמֹר וַתֵּבְרֵן אֱלֹהִים אֶת־יָדְךָ טוֹב הַפְּעִים וַתְּבֹרֵךְ
 26 אִישִׁי בְּרִיבְרָאָתִי לִי שִׁשָּׁה בְּיָם וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ וְבִלְחֵן׃
 27 וַאֲחֵר יִלְדָה בֵּת וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמָהּ דִּיקָה׃ וַתֵּבְרֵן אֱלֹהִים
 28 אֶת־רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֲלֵיָהּ אֱלֹהִים אֲתִרְחַמֶּהּ׃
 29 וַתֵּסֶר וַתֵּלֶךְ בִּן וַיֹּאמֶר אִתָּה אֱלֹהִים אֲתִרְחַמֶּהּ בִּן וַתִּקְרָא
 30 אֶת־שְׁמוֹ וַיִּסַּף יַעֲקֹב יָמֵי דְרַחֵל בִּן אֶת־יָדְךָ וַיִּבְרָךְ אֶת־
 31 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 32 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 33 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 34 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 35 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 36 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 37 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 38 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 39 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 40 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 41 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 42 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 43 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 44 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 45 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 46 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 47 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 48 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 49 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 50 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 51 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 52 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 53 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 54 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 55 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 56 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 57 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 58 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 59 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 60 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 61 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 62 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 63 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 64 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 65 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 66 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 67 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 68 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 69 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 70 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 71 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 72 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 73 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 74 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 75 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 76 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 77 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 78 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 79 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 80 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 81 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 82 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 83 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 84 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 85 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 86 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 87 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 88 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 89 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 90 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 91 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 92 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 93 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 94 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 95 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 96 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 97 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 98 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 99 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ
 100 לְבָבְךָ וַתֵּלֶךְ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ אֶת־יָדְךָ

4 כִּי הִבֵּאתִי לְמִקְרָאָהּ׃ וַיֹּאמֶר לָהּ עֵלֶב אֶת־מַצֵּן אִתָּם
 5 וַיֹּאמֶר מִהֵרָא אֲחֵיטִי׃ וַיֹּאמֶר לָהּ הִדְרִיעַתְּ אֶת־לְבָבִי
 6 בְּרִחְוֵיךָ וַיֹּאמֶר וַיִּעָנֵי׃ וַיֹּאמֶר לָהּ הַשְׁלִיכִי לִי וַיֹּאמֶר
 7 יְשֻׁלִים וְהֵלֵךְ רַחֵל בְּתֵי בֵּתָה עִם־הַצֹּאֵן׃ וַיֹּאמֶר הֵן עוֹד
 8 הַיּוֹם יִחְלוּ לֹא־עֵת הַסָּפֵף הַמְּקַנֵּת הַשִּׁקְוֹ הַזֶּאֱן וְלִבִּי
 9 רָעִי׃ וַיֹּאמֶר לֹא עֵלֶב עַד אֲשֶׁר אֲסַפּוּ כָּל־הַנְּעָרִים
 10 וְיִלְלוּ אֶת־הַצֹּאֵן מִלֵּב׃ כִּי הִבֵּאתִי וַיִּשְׁקֵנִי וַיִּשְׁקֵנִי
 11 מִדְּסֵר עִיָּם וְרַחֵל וְכֹהֵל אֶת־הַצֹּאֵן אֲשֶׁר לְאִיְהוָה כִּי רָעָה
 12 הָיָא׃ וְהֵן בְּאִשְׁרֵי רָעָה יַעֲקֹב אֲתִדְחַל בְּתִלְבָּן אֶת־
 13 אִמּוֹ וַתִּצְאָן לְבִן אִמּוֹ וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב וַיֵּלֶךְ אֶת־הַצֹּאֵן
 14 מִעַל פִּי הַבְּאֵר וַיִּשֶׁק אֶת־הַצֹּאֵן לְבִן אִמּוֹ׃ וַיִּשֶׁק יַעֲקֹב
 15 לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת־קֶלְוֹ וַיִּבְרַךְ׃ וַיֵּסֶר יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אֶת־
 16 אֶבְרָה הָיָא וְכִי בְּרַבְרָבָה הָיָא וַתִּרְצֵן וַתֵּסֶר לְאִיְהוָה׃ וְהֵן
 17 כְּשִׁמְעֵי לְבִן אֲתִישְׁמַעִי וַיַּעֲקֹב בְּרַחֲמָתִי וַתִּרְצֵן לְקַרְאָתִי
 18 וַתִּתְקַלְלוּ וַיִּשְׁקִילוּ וַיִּבְרָאוּ אֶל־בְּתוּי מְסַר לְבָבִי אֶת־
 19 כָּל־הַנְּעָרִים הַזֵּלֵתִי׃ וַיֹּאמֶר לוֹ לְבִן אֶתְּ עֵצְמִי וּבִשְׁרִי
 20 אֶתָּה וַיִּשֶׁב עִמִּי הַיּוֹם יוֹם׃ וַיֹּאמֶר לְבִן יַעֲקֹב הִבֵּר
 21 אֶת־יָדְךָ וַיִּבְרַחֵתִי הַיּוֹם הַנִּיחָה לִי מִהַרְמִשְׁתְּרָתִי׃
 22 וְלִלְבָבִי שְׂמִי בְּיַת שֵׁם הַרְדֵּלָה לֵאמֹר וַיִּשֶׁב הַמְּטַנָּה רַחֵל׃
 23 וַיִּעָנֵי לֵאמֹר רַבֹּת וְרַחֵל הַנְּחָה וַתִּתְהַר וַיִּפֹּת מִרְאָתִי׃
 24 וַיַּעֲקֹב יַעֲקֹב אֲתִדְחַל וַיֹּאמֶר אֲעִבְדֶּךָ שְׁבַע שָׁנִים בְּרַחֵל
 25 בְּתֵי הַמְּטַנָּה׃ וַיֹּאמֶר לְבִן טוֹב תִּתֵּי אִתָּה לִךְ מִמֵּתִי
 26 אִתָּה לֹא־שִׂי אֲחֵר שְׂבָה עִמִּי׃ וַיַּעֲבֵד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שְׁבַע
 27 שָׁנִים וַתִּבְרֵן בְּעֵינֵי כְּנָעִים אֲחֵרִים בְּאֶבְרָתָה אִתָּה׃ וַיֹּאמֶר
 28 יַעֲקֹב אֶל־לְבָבִי הִבֵּה אֶת־אִשְׁתִּי כִּי מָלֵא יָמִי וְאִבְיָאָה
 29 אֵלַיךָ׃ וַיֹּאסֵף לְבִן אֶת־כָּל־אִשְׁתֵּי הַמְּכָנָזִים וַיֵּשֶׁב מִשְׁתָּהּ׃
 30 וַתֵּי בְּעֵרְבֵי וַתִּקְרָא אֶת־לֵילָה בְּתֵי מִבָּא אִתָּה אֵלַי וַיִּבָּא
 31 אֵלַיךָ׃ וַתִּתֵּן לְבִן לֵה אֶת־זְלֵפָה שִׁפְחָתָה לְרַחֵל בְּתֵי שִׁפְחָתִי׃
 32 וְהֵן בְּבִכְרִי וַתִּתְהַר וַיִּלְדָה וַיֹּאמֶר אֲלֵלֵאָה מִהַדְוָאִת
 33 עֵשֶׂת לִי הִלָּא בְּרַחֵל עֵבְרָתִי׃ עֵבֶד וְלֵבָה רַמִּיתִי׃ וַיֹּאמֶר
 34 לְבִן לֹא־עֵשָׂה בִּן בְּמִקְוִמֵס לְתַת הַשְּׂעִירָה לְפַע הַבְּכִירָה׃
 35 מִלָּא שְׂבָבִי וְאֵת וַתִּתֵּן לִךְ וַיִּסְאֲדוּאִת בְּעֵבְרָה אֲשֶׁר
 36 תַּעֲבֵד עִמִּי עוֹד שְׁבַע־שָׁנִים אַחֲרוֹת׃ וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב בִּן
 37 וַיִּמְלֵא שְׁבַע וְאֵת וַתִּחְלְצֵנִי אֲתִדְחַל בְּתֵי לוֹ לְאִשָּׁה׃ וַתִּתֵּן
 38 לְבִן לְרַחֵל בְּתֵי אֶת־בְּלִיקָה שִׁפְחָתִי לֵה לְשִׁפְחָתִי׃ וַיִּבָּא
 39 גַם אֲלִדְחַל וַיִּבָּרַךְ גַּם־אֲתִדְחַל מִלָּאָה וַיַּעֲבֵד עִמִּי עוֹד
 40 שְׁבַע־שָׁנִים אַחֲרוֹת׃ וַתֵּרָא הַיּוֹם כִּרְשֻׁעָה לֵאמֹר וַתִּפְחַח
 41 אֲתִרְחַמֶּה וְרַחֵל וַתֵּסֶר עֵבְרָה׃ וַתֵּסֶר לֵאמֹר וַתֵּלֶךְ בִּן וַתִּקְרָא
 42 שְׁמוֹ רַאֲשֵׁן כִּי־רָאָה הַיּוֹם בְּעֵינֵי בִּן עֵתָה
 43 יַאֲבָבִי אִישׁ׃ וַתֵּסֶר עוֹד וַתֵּלֶךְ בִּן וַיֹּאמֶר כִּי־שְׁמַע
 44 הַיּוֹם כִּי־שְׁמַע אֲנִי וַתִּחְלְצֵנִי לוֹ שְׁלֹשָׁה בְּיָם וַתִּקְרָא שְׁמוֹ
 45 לֵה לֵה׃ וַתֵּסֶר עוֹד וַתֵּלֶךְ בִּן וַיֹּאמֶר הַפְּעִים אֲחֵה אֶת־
 46 הַיּוֹם עֲלֵיךְ קְרָאָה שְׁמוֹ הַיּוֹם וַתִּמְעַד מִלְּתָה׃
 CAP. XXX. 5

4 וַתֵּרָא רַחֵל כִּי לֹא יִלְדָה לְיַעֲקֹב וַתִּקְרָא רַחֵל בְּאִתְחָתָה
 5 וַיֹּאמֶר אֶל־יַעֲקֹב הַבְּרִיָּה כִּי־יָם וַאֲסִי־אֶזְן מִתָּה אֲלֵיךָ׃

4 And Jacob said unto them, My brethren, whence
5 are ye? And they said, Of Charan are we. And
6 he said unto them, Know ye Laban the son of Nachor?
7 And they said, We know him. And he said unto
8 them, Is he well? And they said, He is well; and,
9 behold, Rachel his daughter cometh with the
10 sheep. And he said, Lo, the day is yet long,
11 it is not time that the cattle should be driven
12 home; water ye the sheep, and go and feed them.
13 And they said, We cannot, until all the flocks be
14 gathered together, then do they roll the stone
15 from the mouth of the well; and we water the
16 sheep. And while he was yet speaking with them,
17 Rachel came with her father's sheep; for she was
18 a shepherdess. And it came to pass when Jacob
19 saw Rachel the daughter of Laban his mother's
20 brother, and the sheep of Laban his mother's
21 brother, that Jacob went near, and rolled the stone
22 from the mouth of the well, and watered the flock
23 of Laban his mother's brother. And Jacob kissed
24 Rachel, and lifted up his voice, and wept. And
25 Jacob told Rachel that he was her father's brother,
26 and that he was Rebekah's son: and she ran and
27 told her father. And it came to pass, when Laban
28 heard the tidings of Jacob his sister's son, that
29 he ran to meet him, and embraced him, and kissed
30 him, and brought him to his house. And he told
31 Laban all these things. And Laban said to him,
32 Surely thou art my bone and my flesh. And he
33 abode with him the space of a month. And
34 Laban then said unto Jacob, Because thou art my
35 brother, shouldst thou therefore serve me for
36 naught? tell me, what shall thy wages be? And
37 Laban had two daughters; the name of the elder
38 was Leäh, and the name of the younger was
39 Rachel. And the eyes of the Leäh were tender;
40 but Rachel was of handsome form and handsome
41 appearance.* And Jacob loved Rachel; and he said,
42 I will serve thee seven years for Rachel thy
43 younger daughter. And Laban said, It is better
44 that I give her to thee, than that I should give
45 her to another man; abide with me. And Jacob
46 served for Rachel seven years; and they seemed
47 unto him but a few days, through the love he had
48 to her. And Jacob said unto Laban, Give me my
49 wife, for my days are fulfilled, that I may go in
50 unto her. And Laban gathered together all the
51 men of the place, and made a feast. And it
52 came to pass in the evening, that he took Leäh his
53 daughter, and brought her to him; and he went
54 in unto her. And Laban gave unto his daughter
55 Leäh, Zilpah his maid for a handmaid. And it
56 came to pass that in the morning, behold, it was
57 Leäh: and he said to Laban, What is this thou
58 hast done unto me? did I not serve with thee for
59 Rachel? wherefore then hast thou deceived me?
60 And Laban said, It is not done so in our place,
61 to give in marriage the younger before the first-born.
62 Fulfill the week of this, and we will give thee this
63 one also, for the service which thou shalt serve
64 with me yet seven other years. And Jacob did
65 so, and fulfilled the week of the first; and he
66 gave him Rachel his daughter for a wife. And
67 Laban gave to Rachel his daughter Bilhah his
68 handmaid to be her maid. And he went in also
69 unto Rachel, and he loved also Rachel more than
70 Leäh; and he served with him yet seven other
71 years. And when the Lord saw that Leäh was
72 hated, he opened her womb; but Rachel was barren.
73 And Leäh conceived, and bore a son, and she
74 called his name Reùben; for she said, Surely the
75 Lord hath looked upon my affliction, because now
76 my husband will love me. And she conceived
77 again and bore a son; and she said, Because the
78 Lord heard that I was hated, he hath given me
79 this one also; and she called his name Simeon.
80 And she conceived again, and bore a son; and she
81 said, Now this time will my husband be joined
82 unto me, because I have born him three sons;
83 therefore was his name called Levi. And she
84 conceived again, and bore a son; and she said,
85 This time will I praise the Lord; therefore she
86 called his name Judah: and she left off bearing.

CHAPTER XXX.

1 And when Rachel saw that she bore Jacob no children,
2 Rachel envied her sister; and she said unto
3 Jacob, Give me children, and if not, I die. And
4 Jacob's anger was kindled against Rachel; and he
5 said, -Am I in God's stead, who hath withheld

from thee the fruit of the womb? And she said,
6 Behold, (here is), my maid Bilhah, go in unto her;
7 and she shall bear upon my knees, that I may also
8 have children by her. And she gave him Bilhah
9 her handmaid for wife, and Jacob went in unto her.
10 And Bilhah conceived, and bore Jacob a son.
11 And Rachel said, God hath judged me, and hath
12 also heard my voice, and hath given me a son:
13 therefore called she his name Dan. And Bilhah,
14 Rachel's maid, conceived again, and bore Jacob
15 a second son. And Rachel said, Contests of God
16 have I contended with my sister, I have also pre-
17 vailed; and she called his name Naphtali. When
18 Leäh now saw that she had left off bearing, she
19 took Zilpah her maid, and gave her to Jacob for
20 wife. And Zilpah, Leäh's maid, bore Jacob a son.
21 And Leäh said, Good luck hath come: and she
22 called his name Gad. And Zilpah, Leäh's maid,
23 bore a second son unto Jacob. And Leäh said,
24 To my happiness; for the daughters will call me
25 blessed: and she called his name Asher.* And
26 Reùben went in the days of the wheat harvest, and
27 found mandrakes in the field, and he brought them
28 unto Leäh his mother; then Rachel said to Leäh,
29 Give me, I pray thee, (some) of thy son's man-
30 drakes. And she said unto her, Is it not enough
31 that thou hast taken my husband? and wouldst
32 thou also take away my son's mandrakes? And
33 Rachel said, Therefore shall he be with thee to-
34 night for thy son's mandrakes. And Jacob came
35 out of the field in the evening, and Leäh went
36 out to meet him, and said, Unto me thou must come
37 in; for surely I have obtained thee as a reward
38 with my son's mandrakes. And he lay with her
39 that night. And God hearkened unto Leäh, and
40 she conceived and bore Jacob a fifth son. And
41 Leäh said, God hath given me my reward, because
42 I have given my maid to my husband: and she
43 called his name Issachar. And Leäh conceived
44 again, and bore a sixth son unto Jacob. And Leäh
45 said, God hath endured me with a good dowry; now
46 will my husband dwell with me, because I have
47 borne him six sons; and she called his name Ze-
48 bulum. And afterward she bore a daughter, and
49 she called her name Dinah. And God remem-
50 bered Rachel, and God hearkened to her, and
51 opened her womb. And she conceived, and bore
52 a son; and she said, God hath taken away my re-
53 proach. And she called his name Joseph, saying,
54 The Lord shall add to me another son. And it
55 came to pass, when Rachel had borne Joseph, that
56 Jacob said unto Laban, Send me away, that I may
57 go unto my own place, and to my country. Give
58 me my wives and my children, for whom I have
59 served thee, and let me go; for thou knowest my
60 service with which I have served thee. And Laban
61 said unto him, If I could but find favor in thy eyes;
62 I have learned by experience that the Lord hath
63 blessed me for thy sake.* And he said, Appoint
64 me thy wages, and I will give them. And he said
65 unto him, Thou knowest how I have served thee,
66 and what thy cattle hath become with me. For it
67 was a little which thou hadst before I came, and it
68 is now increased into a multitude; and the Lord
69 hath blessed thee since my coming; and now when
70 shall I provide also for my own house? And he
71 said, What shall I give thee? And Jacob said,
72 Thou shalt not give me the least; if thou wilt do
73 this thing for me, I will again feed and keep thy
74 flock: I will pass through all thy flock to-day,
75 removing from there every speckled and spotted
76 lamb, and every brown lamb among the sheep,
77 and whatever is spotted and speckled among the
78 goats; and such shall be after this my reward.
79 And my righteousness shall testify for me in time
80 to come, when it shall come with my reward before
81 thy face; every one that is not speckled and spotted
82 among the goats, and brown among the sheep, that
83 shall be counted stolen with me. And Laban said,
84 Well, let it be according to thy word. And he re-
85 moved on that day the he-goats that were ring-
86 streaked and spotted, and all the she-goats that
87 were speckled and spotted, every one that had some
88 white on it, and all the brown among the sheep,
89 and gave them into the hand of his sons. And he
90 put a space of three days' journey between himself
91 and Jacob; and Jacob fed the flocks of Laban that
92 were left. And Jacob took himself rods of green
93 poplar, and of the hazel and chestnut tree; and
94 peeled thereon white streaks, laying bare the white

יצאק ויצאק חקני אתה יצאקו בדר ולקו חקני אתה יצאקו
 26 בקר תגלעד: ויאמר לבן לעיניך מה עשית ותגלב את
 לבני ותגרב אתבנתו כשקבת חרבו: למה תגבאת
 לביתו ותגלב אתו ולא תגדת לי ואשלחה בשמחה
 ובישרים בתו ובכסוד: ולא ושמחתי לעיני לבני ולבנותי
 28 עתה הסקלת עשוי: שדלאל ידו לעשות לעיניך עו
 29 אביכם אמש: אמר אל לאמר השמר לה מדבר עבר
 יצאק מטוב עדרני: ועמה הלך הלכת בירכבך נכספתה
 לבית אביך למה נגבת אתה יצאק: וכן יצאק ויאמר
 31 ללבן כי יראתי כי אפרתי פדתול אתבנותיך מעמי:
 עם אשר תמצא אתה יצאקו לא יחיה עד אחיני הכר
 32 לה מה עמך וקחך ולא ידע יצאק כי רחל נקבתם:
 ויבא לבן באהל יצאק: ובאהל לאה ובאהל שתי
 33 האהלות ולא מצא ויצא מאהל לאה ויבא באהל רחל:
 ורחל לקחה אתהתרפלים ותשקם בכר תגלע ותשב
 34 עליהם וימשש לבן אתבןדאחל ולא מצא: ותאמר לה
 אל אביך אל תרבי בניי אדני כי לוא אכל לקום משקך
 36 בדרך נשים לו ורחש ולא מצא אתהתרפלים: ויהי
 ליצאק גרב בלבן וכן יצאק ויאמר ללבן מודישש
 37 מה חסאתי כי רלאת אתה: כימשששת אתהתרפלים
 מהמצאתי מכל בלרביהתי שים בה עד אתי ותתך
 38 ויכדו בין שני: זה עשרים שנה אבי עמך רחלך
 39 ונתת לא שכלו ואלי יצאת לא אכלתי: טרפה לא
 הבאתי אלך אבי חסונה מדי תבסגנה ונבתי יום
 40 ונבתי לילד: היתי ביום אכלתי חרב וברח בלילך
 41 ותברך שתי מעיני: והילי עשרים שנה בביתך עברתיך
 42 ארבע עשרה שנה בשתי בתיך ושש שנים בעצמי
 ותחלף אתמשקבתי עשרת מינים: לולי אלו אבי
 43 אלו אבהים ופחד יצאק היה לי כי עתה רובם שיהיה
 אתיני: ואתיני עמי ראה אלהים ויבא אמש: וכן
 44 לבן ויאמר אלי יצאק הבנות בנותי והבנים בני ותצאן
 צאן וכל אשראתה ראה לידוא ולבנותי מהאצשה
 45 לאלה היום או לבניה אשר ילדו: ועמה לכה נברתה
 46 ברית אל ואתה והיה לך בני ובניך: ויקח יצאק אבן
 47 וירמה מעבה: ויאמר יצאק לאחיו לקחו אבנים ויקחו
 48 אבנים וישתגלו ויבאבו שם עליהגל: ויקראלו לבן
 49 ויר שנתחא ויצאק קרא לו גלעד: ויאמר לבן הגל
 50 היה עד בני ובניך היום שילבו קראשמי גלעד:
 51 והמצפה אשר אמר לך היה בני ובניך: כי יסתר איש
 52 מרעהו: אסתתה אתבנותי ואסתתק נשים עליבתי
 53 אין איש עמי ראה אלהים עד בני ובניך: ויאמר לבן
 54 לעיניך הנה הגל הוא והנה המעבה אשר ידתי בני
 55 ויבני: עד הגל הנה ועדה המעבה אסאי לא אעבר
 56 אליך אתהגל הנה ואסאתה לאחיעבר אלי אתהגל
 57 הנה ואתהמעבה הואת לרעה: אלו אבהים ואלתי
 58 נחור ישפטי בלתי אלהי אביכם וישבע יצאק בפחד
 59 אביו ויחנק: ויבא יצאק ובה בדר ויקרא לאחיו לאכל
 60 לחם ויאכלו לחם גלעתי בכר:

לו יצאק מקל לבנה לח ולח וירמון ופאל בהן פאלות
 38 לבנות מחשה חלבן אשר עלהמקלות: ויצא אתי
 המקלות אשר פצל ברהמין בשקתות המים אשר
 39 כהאן הצאן לשחות לכח העצאן כהאן לשחות:
 40 ויחמו הצאן אלהמקלות והצאן ויבאנו עקרים ונקדים
 41 וטלאים: והבשבים הפריד יצאק ויהי פני הצאן אלעקר
 42 ובלהים בעצא לבן וישת לו עדרים לבדו ולא שתם
 43 עלצאן לבן: ויהי בכליהם הצאן המקשרות ושם
 יצאק אתהמקלות לעני הצאן ברהמים להמנה
 44 במקלות: ובהעמשה הצאן לא שים והיה העמשים
 45 ללבן והקשרים ליצאק: ויפרץ האש מאד מאד וידר
 46 לו צאן רבות ושפחות וקבדים וקמלים וחמרים:

לא CAP. XXXI

א וישמע אתדברי בני לבן לאמר לקח יצאק את כל
 אשר לאבניו ומאשר לאבני עשה את בלרביהתי הנה:
 2 ויבא יצאק אתדני לבן והנה אינו עמו כחמול שלשום:
 3 ויאמר יהוה אלי יצאק שוב אל ארץ אבותך ולמלאתך
 4 ואתה עמך: וישלח יצאק ויקרא לרחל וללאה השנה
 5 ה אל צאנו: ויאמר להן אולי אהפני אביכן כר
 6 אינו אלי כחמול שלשום ואלתי אבי הנה עמדי: ואתנה
 7 ודעתו כי בכלכוח עברתי את אביכו: ואביכו תחל כי
 8 ותחלף אתמשקבתי עשרת מינים ולאתתני אלהים להרע
 9 עמך: אסדה יאמר נקדים הנה שקרך וילדו כל הצאן
 10 נקדים ואסדה יאמר עקרים הנה שקרך וילדו כל
 11 הצאן עקרים: ויצל אלהים אתמקנה אביכם ותחלי:
 12 ויהי בעת יום הצאן ואשא עיני וראה בחלום והנה
 13 העמודים העלים על הצאן עקרים וקדים וקדים:
 14 ויאמר אלי מלאך האלהים בחלום יצאק ואמר העי:
 15 ויאמר שאינא עיניך וראה בלרעותים העלים על
 16 הצאן עקרים וקדים וקדים: כי יראתי את כל אשר לבן
 17 ויבא יצאק ויבא אל ביתי אל אשר שם מעבה
 18 אשר גדת לי שם גר עתה קום צא מלך ארץ ואת
 19 ושוב אל ארץ מולדתך: ותפן רחל ולא ותאמרנה לו
 20 העוד לט תלך ותחלה בבית אבתי: הלא נקדחת
 21 נחשבת לו כי מקדת ויבא ויבא אל אתבספט: כי
 22 בלרעותי אשר הציל אלהים מאבתי לט הוא ולבני
 23 ועמה כל אשר אמר אלהים אליך עשה: וקם יצאק
 24 וישא אתבניו ואתנשיו עלהמקלים: ותגב אתהגל
 25 מקוהו ואתבןדבשו אשר רכש מקנה קאנו אשר
 26 רכש בפניו אהם לבוא אליצחק אביו ארצה פניו:
 27 ולבן הלך לבן אתצאנו ותגב רחל אתהתרפלים אשר
 28 לאבתי: ויגב יצאק אתחלב לבן הארמי עלבלי הדי
 29 כי לו ברח הוא: ויברח הוא וכל אשרמי עלבלי הדי
 30 אתהגור ושם אתבניו הר הגלעד: ויהי ללבן ביום
 31 השלישי כי ברח יצאק: ויחן אתאחיו עמו ויחן
 32 אתחיו הרך שבעת ימים ויבך אתו בכר תגלעד: ויבא
 33 אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו השמר
 34 בהלך פדתברך עמי יצאק מטוב עדרני: וישע לבן את

23 which was on the rods. And he set the rods which he had peeled in the gutters in the watering troughs, where the flocks came to drink, just before the flocks, and where they conceived, when they conceived, when they came to drink. And the flocks conceived before the rods, and brought forth ring-streaked, and speckled. And these lambs did Jacob separate, and set the faces of the flocks toward the ring-streaked, and whatever was brown in the flock of Laban; and he put his own flocks by themselves, and put them not with Laban's cattle. And it came to pass, whensoever the stronger cattle did conceive, that Jacob laid the rods before the eyes of the cattle in the gutters, that they might conceive among the rods. But when the cattle were feeble, he put them not in; so the feebler belonged to Laban, and the stronger to Jacob. And the man increased exceedingly, and he had many flocks, and maid-servants, and men-servants, and camels, and asses.

CHAPTER XXXI

1 And he heard the words of Laban's sons, saying, Jacob hath taken away all that was our father's, and of that which was our father's hath he gotten all this wealth. And Jacob beheld the countenance of Laban, and, behold, it was not toward him as before. And the Lord said unto Jacob, Return unto the land of thy fathers, and to thy birth-place; and I will be with thee. And Jacob sent and called Rachel and Leah to the field unto his flock. And he said unto them, I see your father's countenance, that it is not toward me as before; but the God of my father hath been with me. And ye know well that with all my power I have served your father. And your father hath deceived me, and changed my wages ten times; but God suffered him not to do me evil. If he said thus, The speckled shall be thy wages; then bore all the flocks speckled; and if he said thus, The ring-streaked shall be thy reward; then bore all the flocks ring-streaked. Thus God took away the cattle of your father, and gave them to me. And it came to pass at the time that the flocks conceived, that I lifted up my eyes, and saw in a dream, and, behold, the rams which leaped upon the flocks were ring-streaked, speckled, and grizzled. And an angel of God spoke unto me in the dream, Jacob; and I said, Here am I. And he said, Lift up now thy eyes and see, all the rams which leap upon the flocks are ring-streaked, speckled, and grizzled; for I have seen all that Laban doth unto thee. I am the God of Beth-el, where thou anointedst a pillar, where thou madest unto me a vow: now arise, get thee out from this land, and return unto the land of thy birth. And Rachel and Leah answered and said unto him, Is there yet any portion or inheritance for us in our father's house? Were we not counted of him as strangers? for he hath sold us; and he hath quite consumed also our money. For all the riches which God hath taken from our father, that is ours, and our children's; now then, whatsoever God hath said unto thee, do.* Then Jacob rose up, and set his sons and his wives upon camels. And he led away all his cattle, and all his goods which he had gotten, the cattle of his acquiring, which he had gotten in Padan-aram, to go to Isaac his father into the land of Canaan. And Laban was gone to shear his sheep; and Rachel stole the images that were her father's. And Jacob stole away unawares to Laban the Syrian, by not letting him know that he was going to flee. And he fled with all that he had; and he rose up, and passed over the river, and set his face toward the mount Gilead. And it was told to Laban on the third day that Jacob was fled. And he took his brethren with him, and pursued after him a seven days' journey; and he overtook him at the mount of Gilead. And God came to Laban, the Syrian, in a dream of the night, and said unto him, Take Thou heed that thou speak not to Jacob either good or bad. Then Laban overtook Jacob; now Jacob had pitched his tent on the mount, and Laban with his brethren pitched on the mount of Gilead. And Laban said to Jacob, What hast thou done,

that thou hast stolen away unawares to me, and led away my daughters, as captives taken with the sword? Wherefore didst thou flee away secretly, and steal away from me; and why didst thou not tell me, that I might have sent a messenger with mirth, and with songs, with tabret, and with harp? And (why) hast thou not suffered me to kiss my sons and my daughters? now thou hast acted foolishly in so doing. It is in the power of my hand to do you hurt; but the God of your father spoke unto me yesternight, saying, Take thou heed that thou speak not to Jacob either good or bad. And now, thou wouldst needs be gone, because thou greatly longest after thy father's house; (yet) wherefore hast thou stolen my gods? And Jacob answered and said to Laban, Because I was afraid, for I said, Peradventure thou wouldst take by force thy daughters from me. With whomsoever thou findest thy gods, let him not live; before our brethren seek out thou what is thine with me, and take it to thee; but Jacob knew not that Rachel had stolen them. And Laban went into the tent of Jacob, and into the tent of Leah, and into the tent of the two maid-servants; but he found nothing; he then went out of the tent of Leah, and entered into Rachel's tent. Now Rachel had taken the images, and put them in the saddle-cushion of the camel, and sat upon them; and Laban searched the tent, and found nothing. And she said to her father, Let it not displease my lord that I cannot rise up before thee; for the custom of women is upon me; and thus he searched, but found not the images. Now Jacob became wroth, and quarrelled with Laban; and Jacob answered and said to Laban, What is my trespass? what is my sin, that thou hast so hotly pursued after me? Although thou hast searched all my goods, what has thou found of all the articles of thy household? set it here before my brethren and thy brethren, that they may judge between us both. These twenty years have I been with thee: thy ewes and thy she-goats have not cast their young; and the rams of thy flock have I not eaten. That which was torn of beasts I brought not unto thee; I had to bear the loss of it, of my hand didst thou require it, whatever was stolen by day, or stolen by night. (Where) I was in the day the heat consumed me, and the frost by night; and my sleep departed from my eyes. These twenty years have I been in thy house; I have served thee fourteen years for thy two daughters, and six years for thy flocks; and thou hast changed my wages ten times. Except the God of my father, the God of Abraham, and the Fear of Isaac, had been with me, surely thou hadst now sent me away empty; my affliction and the labor of my hands God hath seen, and decided yesternight.* And Laban answered and said unto Jacob, The daughters are my daughters, and the children are my children, and the flocks are my flocks, and all that thou seest is mine; but as to my daughters, what can I do unto them this day, or unto their children whom they have born? And now, come thou, let us make a covenant, I and thou; and let it be for a witness between me and thee. And Jacob took a stone, and set it up for a pillar. And Jacob said unto his brethren, Gather stones; and they took stones, and made a heap; and they ate there upon the heap. And Laban called it Yegar-sahadutha; but Jacob called it Galed. And Laban said, This heap is a witness between me and thee this day; therefore called he its name Galed; And Mitzpah; for he said, The Lord shall watch between me and thee, when we are absent one from the other; If thou shouldst afflict my daughters, or if thou shouldst take other wives besides my daughters, when there is no man with us; see, God is witness between me and thee. And Laban said to Jacob, Behold this heap, and behold this pillar, which I have cast up between me and thee; Witness be this heap and witness be this pillar, that I will not pass by this heap, and that thou shalt not pass unto me by this head and this pillar, for evil. The God of Abraham and the God of Nachor shall judge between us, the God of thy father; but Jacob swore by the Fear of his father Isaac. Then Jacob slew some cattle upon the mount, and called his brethren to eat bread; and they did eat bread, and tarried all night on the mount.*

שם המקום פניאל ביראתי אלהים פנים אל פנים
 ותקל נפשי: ויורדלו השמש כאשר עבר את פניאל
 ותא זלע על דרכו: על לכן לא יאכלו בני ישראל את
 עד הנשף אשר על פת הנדף עד היום הזה כי נעל בפת
 נדף יעקב בנד הנחה:

CAP. XXXIII. לב

וישא יעקב עיניו וראה והנה עשו בא ועמו ארבע מאות
 איש בחז אלהיהם על לאה ועל רחל ועל שתי
 השפחות: ושם את השפחות ואת ילדיהן ראשנה ואת
 לאה וילדיה אחרים ואת רחל ואת יוסף אחרים:
 והוא עבר לפניהם ומשחו ארצה שבע פעמים עד
 נשחו עד אחיו: ורח עשו לקראתו ויבקרו ויפל על
 צוארו וישקו ויבכו: וישא את עיניו וראה את הדיקים
 ואת הילדים ואמר כיראלה לך ואמר הילדים אשר
 הן אלהים אתי עבדך: ותגשו השפחות הנה וילדיהן
 ומשחתי: ותגש גם לאה וילדיה משחתי ואמר נגש
 יוסף ורחל ומשחתי: ואמר מי לה כל השמנה הנה
 אשר פגשתי ואמר למצאתיך בעני אדני: ואמר עשו
 ישל יב אחי הן לך אשר לך: ואמר יעקב אל לא
 אסבא כעמית חן בעיניך ולקחת ממתי מדי כי על
 כן ראתי פניך בראת בני אלהים ותרגני: קדנא את
 בדתי אשר הבאת לך בדתני אלהים וכי ישל רחל
 ויפצרו וינח: ואמר נסעה ונלכה ואלכה לנעדי:
 ואמר אליו אדני דע ביהולדים רבים ותצא ויבקר
 עלות על דפקום יום אחד ומתו כל הוצא: ועברגא
 אדני לפני עבדו ואי אתה קלה לאני לרגל המלאכה
 אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אקא אל אדני
 שיערה: ואמר עשו אצוהנא עמך מדהים אשר את
 ואמר למה זה אצוהנאך בעני אדני: וישב ביום ההוא
 עשו לדרבו שיערה: ויעקב נסע בספתו וכן לו בית
 ולמקורו עשה ספת עליו קרא שם המקום כבוד: ו
 ובה יעקב שלם עד שכם אשר בארז כנען כבא:
 כספן אהם וכן את פני העיר: וכן את חלקת השדה
 אשר נקדושים אהלו מיד בני המור אבי שכם במאה
 קשימה: ועבר שם מובח ונקרא לו אל אלו ישראל: ס

CAP. XXXIV. לד

ותצא דינה בת לאה אשר לקחה ליעקב לראות בבנות
 הארץ: וראה אהה שכם בן המור הבן וישא הארץ
 וינח אתה וישקב אתה וינח: ותדבק נפשו בדינה
 בת יעקב ויאהב אתה וינח נדבר על לב הנח: ואמר
 שכם אל המור אביו לאמר כחל את הדינה ואת
 לאשה: ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו ויבני הן
 את המכרות בשדה הנחיש יעקב ערבאם: ונא המור
 אברשם אל יעקב לדבר אתו: ובע יעקב באו מן
 השדה פשעם ותעצבו האנשים ונח להם מאד כי
 נבלה עשה בישראל לשכם את בת יעקב וכן לא יעשה:
 ונדבר המור אתם לאמר שכם בני השדה נשש בבחכם
 חט נא אתה לך לאשה: ונתחננו אתה בעיניכם חטור

CAP. XXXIII. לב

א ושכם לבן בכרך וישק לבני ולבנותי ויבדך אתהם
 ב נדך וישב לבן למקומו: ויעקב הלך לדרבו ויפצרו
 ג מלאכי אלהים: ואמר יעקב כאשר ראם מנהי אלהים
 ד וינקרא שם המקום הרה פנים:

פ ה פ 8

4 וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו ארצה שער
 ה שדה אדומו ויצו אתם לאמר כה תאמרו לאדני לעשו
 ב ה אמר עבדך יעקב עסלכן נחמי ואת ער ערתי:
 6 ויחל שור המור צאן ועבד ושפחה ואשלחה לנחדי
 7 לאדני למצאתיך בעניך: ושכו המלאכים אל יעקב
 לאמר באנו אל אחיך אל עשו וגם הלך לקראתך וארבע
 8 מאות איש עמו: וראה יעקב מאד וצר לו ויחז את
 הים אשר ארצו ואת הוצא ואת הבקר והממלים לשני
 9 מחותו: ואמר אסיבוא עשו אלהי המנה האמת והנה
 י הנה המחנה הניסא לפליטה: ואמר יעקב אלה
 אבי אברהם ואליו אבי יצחק הנה האמר אלי שוב
 11 לארצה ולמולדתי ואסיבה עמך: קמתי מכל הממדים
 ומבולדתי אשר עשית אתי עבדך כי בממלי בערתי
 12 ואת הנה הנה ועתה הנה לשני מחותו: הציני נא
 מן אחי מיד עשו קרובא אביו אתו פדווא והכי אם
 13 על בנים: ואתה אמרת הטיב איש עמך ושמתי את
 14 רגעי כחול הים אשר לא יספר מרב: וכן שם כלילה
 15 הווא וינח מדהבא ברו מנה לעשו אחיו: עתם
 16 מאתם ותישם עשרים רחלים מאתם ואילים עשרים:
 17 ומלים מיניקות וביניהם שלשים פרות ארבעים ופרים
 18 עשרה אונת עשרים ועזים עשרה: וכן בדי עבדו
 עדר עדר לבדו ואמר אל עבדו עבדו לפני ונח
 18 תישמו בין עדר ובין עדר: ויצו את הדין אשר כי
 19 יפוש עשו אחי ושאלה לאמר למראתך ואמר הלך
 20 ולמי אלה לפניך: ואמר לעבדך יעקב ממה הוא
 כ שלחה לאדני לעשו והנה נסדרא את ריטו: ויצו גם
 את השני גם את השלישי גם את הרביעי ואת
 העדרים לאמר כדבר הנה תדברון אל עשו במעאכם
 21 אתו: ואמרתם גם הנה עבדך יעקב את ריטו בראמר
 אכפרה פניו בממחה הוללת לפני ואמר בן ארצה
 22 פניו אולי ישא פני: ותעבר המנה על פניו והוא לן
 23 כלילה והוא במחנה: ונקם כל לילה הוא וינח את
 שתי נשיו ואת שתי שפחותו ואת אחי עשר ויליו
 24 ועבר את מעד יבני: ויחם ויעברם את רחל ויעבר
 כה את ישראל: ויחור יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד
 26 עלות השחר: וראה כי לא יכל לו וינח בכף רגלו ויפל
 27 כרניו יעקב בהאבק עמו: ואמר שלחני כי עלה
 28 השחר ואמר לא אשלחך כי אסרבתיני: ואמר אליו
 29 מה שמך ואמר יעקב: ואמר לא יעקב ואמר עוד
 שמך כי אסיראך בירשתי עסאלתים ועסאלתים
 ל ותקל: וישאל יעקב ואמר הנדוהנא שמך ואמר
 31 למה זה השאל לשמי ויבדך את שם: ונקרא יעקב

CHAPTER XXXII.

1 And early in the morning Laban rose up, and kissed his sons and his daughters and blessed them; and Laban departed, and returned unto his own place.
 2 And Jacob went on his way, and there met him angels of God. And when Jacob saw them, he said, This is a host of God; and he called the name of that place Machanayim.

SECTION VIII. VAYISHLACH.

4 ¶ And Jacob sent messengers before him to Esau his brother unto the land of Seir, the country of Edom. And he commanded them, saying Thus shall ye speak unto my lord, to Esau, Thus hath said thy servant Jacob, With Laban have I sojourned, and stayed until now. And I have acquired oxen, and asses, flocks, and men-servants, and women-servants; and I send now to tell my lord, to find grace in thy eyes. And the messengers return to Jacob, saying, we came to thy brother, to Esau, and also he cometh to meet thee, and four hundred men with him. Then Jacob was greatly afraid, and he felt distressed; and he divided the people that were with him, and the flocks, and the herds, and the camels, into two bands. And he said, if Esau should come to the one band and smite it, then the other band which is left may escape. And Jacob said, O God of my father Abraham, and God of my father Isaac, the Lord who saidst unto me, Return unto thy country, and to thy birthplace, and I will deal well with thee: I am not worthy of all the kindness, and of all the truth, which thou hast shown unto thy servant; for with my staff I passed over thy Jordan; and now I am become two bands. Deliver me, I pray thee, from the hand of my brother, from the hand of Esau; for I fear him, lest he will come and smite me, the mother with the children. And thou saidst, I will surely do thee good, and make thy seed as the sand of the sea, which cannot be numbered for multitude.* And he lodged there that same night; and he took of that which he carried with him a present for Esau his brother: Two hundred she-goats, and twenty he-goats, two hundred ewes, and twenty rams. Thirty milch camels with their colts, forty cows, and ten bulls, twenty she-asses, and ten foals. And he delivered them into the hand of his servants, every drove by itself; and he said unto his servants, Pass on before me, and put a space between drove and drove. And he commanded the foremost, saying, When Esau my brother should meet thee, and ask thee, saying, Whose art thou? and whither art thou going? and for whom are these before thee? Then shalt thou say, They belong to thy servant, to Jacob; it is a present sent unto my lord, to Esau; and, behold, also, he is himself behind us. And so he commanded also the second, also the third, as also all that followed the droves, saying, After this manner shall ye speak unto Esau, when ye find him. And say ye moreover, Behold, also thy servant Jacob is behind us. For he said, I will appease him with the present that goeth before me, and afterward I will see his face; peradventure he will receive me kindly. The present went thus on before him; and he lodged himself that night in the camp. And he rose up that night, and he took his two wives, and his two women-servants, and his eleven sons, and passed over the ford of the Yabkok. And he took them, and sent them 24 over the stream, and sent over what he had. And Jacob was left alone; and there wrestled a man with him until the breaking of the day. And when he saw that he could not prevail against him, he struck against the hollow of his thigh; and the hollow of Jacob's thigh was put out of joint, as he was wrestling with him. And he said, Let me go, for the day hath dawned. And he said, I will not let thee go until thou hast blessed me. And he said unto him, What is thy name? and he said, Jacob. And he said, Not Jacob shall any more be called thy name, but Israel; for as a prince hast thou power with God and with men, and hast prevailed. And Jacob asked him, and said, Tell me, I pray thee, thy name. And he said, Wherefore is it that thou dost ask after my name? And he blessed him there.* And Jacob called the name of the place Peniel: for I have seen an angel of God face to face, and my life hath been preserved. And the sun rose unto him as he passed by Penuel, and he halted upon his

thigh. Therefore do the children of Israel not eat the sinew which shrank, which is upon the hollow of the thigh, unto this day; because he struck against the hollow of Jacob's thigh on the sinew that shrank.

CHAPTER XXXIII.

And Jacob lifted up his eyes, and looked, and I behold, Esau came, and with him four hundred men. And he divided the children unto Leah, and unto Rachel, and unto the two handmaids. And he put the handmaids and their children foremost, and Leah and her children after, and Rachel and Joseph hindmost. And he himself passed on before them, and bowed himself to the ground seven times, until he came near to his brother. And Esau ran to meet him, and embraced him, and fell on his neck, and kissed him; and they wept. And he lifted up his eyes, and saw the women and the children; and said, Who are these with thee? And he said, The children whom God hath graciously given thy servant.* Then came the handmaids near, they and their children, and they bowed themselves. And Leah also with her children came near, and they bowed themselves; and after that came Joseph near and Rachel, and they bowed themselves. And he said, What meanest thou by all this drove which I have met? And he said, To find grace in the eyes of my lord. And Esau said, I have enough, my brother, keep unto thyself what thou hast. And Jacob said, This must not be, I pray thee; if I have but found grace in thy eyes, then do thou receive my present at my hand; since I have seen thy face, it is as though I had seen the face of an angel, and because thou hast received my kindly. Take, I pray thee, my present that I brought to thee; because God hath dealt graciously with me, and because I have a plenty of all. And he urged him, and he took it. And he said, Let us depart, and move farther, and I will travel near thee. And he said unto him, My lord knoweth that the children are tender, and the flocks and herds with young are a charge on me; and if they should overdrive them one day, all the flock would die. Let my lord, I pray thee, pass on before his servant; and I will lead on slowly, according to the cattle that goeth before me, and the children may be able to travel, until I come unto my lord unto Seir. And Esau said, Let me, I pray thee, leave with thee some of the people that are with me. And he said, What needeth it? let me only find grace in the eyes of my lord. So Esau returned that day on his way unto Seir. And Jacob journeyed to Succoth and built himself a house, and for his cattle he made booths; therefore he called the name of the place Succoth. ¶ And Jacob came in good health to the city of Shechem, which is in the land of Canaan, when he came from Padan-aram; and he encamped before the city. And he bought the parcel of the field, where he had spread his tent, at the hand of the children of Chamor, the father of Shechem, for a hundred kesitah. And he erected there an altar, and called it, El-Elohe-Yisrael.*

CHAPTER XXXIV.

¶ And Dinah the daughter of Leah, whom she had born unto Jacob, went out to look about among the daughters of the land. And Shechem the son of Chamor the Hivite, the prince of the country, saw her; and he took her, and lay with her, and did her violence. And his soul clave unto Dinah the daughter of Jacob, and he loved the maiden, and spoke kindly unto the maiden. And Shechem spoke unto Chamor his father, saying, Get me this girl for wife. And Jacob heard that he had defiled Dinah his daughter; but his sons were with his cattle in the field; and Jacob held his peace until they were come. And Chamor the father of Shechem went out unto Jacob to speak with him. And the sons of Jacob came from the field when they heard it, and the men were grieved, and it excited their anger greatly; because he had wrought a disgraceful thing in Israel to lie with the daughter of Jacob, and this ought not to be done. And Chamor spoke with them, saying, The soul of Shechem my son longeth for your daughter; give her, I pray you, unto him for wife. And intermarry with us; your daughters ye shall give unto us; and our daughters ye may take unto yourselves.

1 וְלֹא וְאֶת־בְּתוּלֹתַי תִּקְחוּ לָכֶם׃ וְאֵת־עַמְּבֹרֵי הַתְּאֵרִץ תִּתְּנוּ
 2 לַפְּנֵיכֶם שְׂבו וְסִחְרִיהוּ וְדֹאחוּ בָהֶן׃ וְיֹאמֶר שָׂכֵם אֵלֶי
 3 אֲבִיהֶן וְאֵלֵהֶם אֲמַצְחֶנּוּ בְּיַעֲקֹב וְאִשְׁרֵי תֹאמְרוּ אֵלָיו
 4 אָחִי׃ וְהָרְבוּ עֲלֵי מֵאֵד מֵדֵר וּמִתָּן וְאֶתְהִי כַּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ
 5 אֵלַי תִּתְּנֵלִי אֶת־הַנֶּגֶז׃ לְאִשָּׁה׃ וְיַעֲנֶה בְּנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שָׂכֵם
 6 וְאֶת־חֲמֹר אֲבִיו בְּמִדְּמָה וְיִדְבְּרוּ אֲשֶׁר טָמָא אֶת הַדָּבָר
 7 אֲהַתֵּם׃ וְיֹאמְרוּ אֵלֵהֶם לֹא נִכְלָה לַעֲשׂוֹת הַדָּבָר הַזֶּה
 8 לְחַת אֶת־אֲחֹתֵנוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר־לוֹ מִדְּלָה בִּיהַרְפָּה הוּא
 9 לָנוּ׃ אֲדִי־בֹאֹת נָאוֹת לָכֶם אִם תְּהִיוּ כִמְנוּ לְהַמְלִיל לָכֶם
 10 כְּלוֹזְכֵר׃ וְתַתְּנוּ אֶת־בְּתוּלֹתַי לָכֶם וְאֶת־בְּתוּכֵיכֶם נִקְחֻלֵנוּ
 11 וְיִשְׂכְּבוּ אִתְּכֶם הַיְטִי לַעֲמֹד אַחֶר׃ וְאִסְרָא תִשְׁמַעֵנִי אֵלַי
 12 לְהַמְלִיל וְלִקְחֵנִי אֶת־בְּתוּלֵי הַלְּבָבוֹת׃ וְיִטְבוּ דְבַרְהֵם בְּיַעֲנֵי
 13 חֲמֹר וּבְעֵינֵי שָׂכֵם בְּדַחְמִיר׃ וְלֹא־אֲחֵר הַנֶּגֶז לַעֲשׂוֹת
 14 הַדָּבָר כִּי־חָפֵץ בְּבַת־יַעֲקֹב הוּא וְכִבְדָּה מְכַל בֵּית אֲבִיו׃
 15 וְיָבֵא חֲמֹר וְשָׂכֵם בְּנֵי אֶל־שַׁעַר עִירָם וְיִדְבְּרוּ אֶל־אִנְשֵׁי
 16 עִירָם לֵאמֹר׃ הַאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׂלָמֵיכֶם הֵם אֲחֵנוּ וְשָׂבוּ
 17 בְּאֵרֶץ וּסְחָרוּ אִתָּהּ וְהֵאֵרֶץ הִנֵּה רַחֲבֵתִים לָכֶם לַפְּנֵיכֶם
 18 אֶת־בְּנוֹתֵיכֶם נִקְחֻלֵנוּ לְנָשִׁים וְאֶת־בְּתוּלֵי נַתָּן לָהֶם׃ אֲדִי
 19 בֹאֹת יֵאָחֲזוּ לָנוּ הַאֲנָשִׁים לְשִׁבְתָּ אֲחֵנוּ לְהוֹיֵת לַעֲמֹד
 20 בְּהַמְלִיל לָנוּ כְּלוֹזְכֵר כַּאֲשֶׁר הֵם נְמַלִּים׃ מִקְּנֹתָם וּקְנִינָם
 21 וְכִלְבֵּי־בַתְּמָתָם הַלּוּא לָנוּ הֵם אֲךָ נָאוֹתָה לָרֹם וְיִשְׂבוּ
 22 אִתָּנוּ׃ וְיִשְׁמַעֵנִי אֶל־חֲמֹר וְאֶל־שָׂכֵם בְּנֵי כְּלִי־צֶאֱן שַׁעַר
 23 עִירוֹ וְיִמְלִילוּ כְּלוֹזְכֵר כְּלִי־צֶאֱן שַׁעַר עִירוֹ׃ וְיִהְיֶה בְּיָמֵם
 24 הַשְּׁלִישִׁי בְּהוֹתָם כַּאֲבִים וְתִתְּנוּ שְׁנֵי־בְנֵי־יַעֲקֹב שְׂמֵעוֹן
 25 וְלוֹ אֲחִי רִיבֵה אִישׁ חֲרֹבוֹ וְיָבֵאוּ עֲלֵהֶינִי כֶסֶף וְתִרְנִי
 26 כְּלוֹזְכֵר׃ וְאֶת־חֲמֹר וְאֶת־שָׂכֵם בְּנֵי הַרְנָה לְפִי־חֲרֹב וְתִתְּנוּ
 27 אֶת־יְדֵיהֶם מִבֵּית שָׂכֵם וְיָצֵאוּ׃ בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עֲלֵיתְחַלְלִים
 28 וְיָבֹאוּ הָעִיר אֲשֶׁר טָמָא אֲוֹתָם׃ אֶת־צֹאֵנָם וְאֶת־בְּקָרָם
 29 וְאֶת־חֲמֹרֵיהֶם וְאֶת אֶת־שָׂכֵם בְּעִיר וְאֶת־אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה לָקְחוּ׃
 30 וְאֶת־קְלָבֵיהֶם וְאֶת־קְלָטֵיהֶם וְאֶת־נִשְׂוֵיהֶם שָׂבוּ וְיָבֹאוּ וְאֵת
 31 כְּלִי־אֲשֶׁר בְּבֵית׃ וְיֹאמֶר יַעֲקֹב אֶל־שְׂמֵעוֹן וְאֶל־לוֹ עֲבַדְתֶּם
 אֹתִי לְהַבְּאִשְׁנִי כִּישֵׁב הָאָרֶץ בְּכַנְעַן וּבְפָרֹצַי וְאֵלֹהֵי מִתְּ
 32 מִסְפָּה וְנֹאסְפוֹ עָלַי וְהִנֵּהנִי וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי וּבִתִּי׃ וְיֹאמְרוּ
 הַבְּנָיִה וְיַעֲשֶׂה אֶת־אֲחֹתוֹתַי׃

CAP. XXXV. לה

1 וְיֹאמֶר אֵלֵהֶם אֶל־יַעֲקֹב קוּם עֲלֶה בֵּית־אֵל וּשְׁבִי־שָׁם
 2 וְעֲשֵׂה־שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַעֲרָאָה אֵלֶיךָ בְּקָרְנֵי מִצְעַן עֵשׂוֹ
 3 אֲחִיךָ׃ וְיֹאמֶר יַעֲקֹב אֶל־בִּיתוֹ וְאֵל כְּלִי־אֲשֶׁר עִמּוֹ הִסְרוּ
 4 אֶת־אֲלוֹתֵי הַנֶּגֶז אֲשֶׁר בְּחַקְכֶם וְהִטְהִירוּ וְהַחֲלִיפוּ
 5 שְׂמֵלְתֵיכֶם׃ וְתִקְחֵהוּ וְעֲלֶה בֵּית־אֵל וְאֶעֱשֶׂה־שָׁם מִזְבֵּחַ
 6 לְאֵל הַעֲרָאָה אֹתִי בְּיָמֵם וְיִהְיֶה עִמִּי בְּהַרְדָּה אֲשֶׁר
 7 הִקְלַמְתִּי׃ וְתִתֵּן אֶל־יַעֲקֹב אֶת כְּלִי־אֲלוֹהֵי הַנֶּגֶז אֲשֶׁר בְּיָדֵם
 8 וְאֶת־בְּנוֹתָם אֲשֶׁר בְּאֲנָוֵתָם וְשֵׁמֶן אֲהָם יַעֲבֹד תַּחַת
 9 הָאֵלֶּה אֲשֶׁר עִם־שָׂכֵם׃ וַיַּסַּע וַיְהִי וַחַתַּת אֵלֵהֶם עַל־
 10 הַנְּהָרִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא דָרְסוּ אֲחֵרֵי בְנֵי יַעֲקֹב׃
 11 וְיָבֵא יַעֲקֹב לְלוּהָ אֲשֶׁר בְּאֵרֶץ כְּנָעַן הוּא בֵּית־אֵל הוּא
 12 וְכִלְיָהֵם אֲשֶׁר־עִמָּו׃ וַיָּבֹן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמִקְוֹם
 13 אֵל בֵּית־אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ אֵלָיו הָאֵלֹהִים בְּקָרְנֵי מִצְעַן

1 וְאֵלֶּה הַחֲלוּצוֹת עֵשׂוֹ הוּא אֲדָוִם׃ עֵשׂוֹ לָקַח אֶת־נְשָׁיו מִכְּנַעַן׃
 2 כְּנָעַן אֶת־עֵדָה בְּתֵּי־אֵלֹהֵי כְּחֹתִי וְאֶת־אֶחְיָאֵלִיבְמָה בְּתִישְׁבָּה
 3 בְּתַצְבְּעֵן הַחֲוִי׃ וְאֶת־בִּשְׂמַת בְּתִישְׁבָּעֵנָא אֲחֹת נְכוּת׃
 4 וְתַלְדָּה עֵדָה לְעִישׂוֹ אֶת־אֶלְפֹו וּבִשְׂמַת לְדָה אֶת־רֵעִיאֵל׃
 5 וְאֶחְיָאֵלִיבְמָה לְדָה אֶת־עִישׂוֹ וְאֶת־עֵלֶם וְאֶת־קִרְחָה אֵלֶּה
 6 בְּנֵי עֵשׂוֹ אֲשֶׁר וְלִדְוִלוֹ בְּאֵרֶץ כְּנָעַן׃ וַיָּחַץ עֵשׂוֹ אֶת־נְשָׁיו
 7 וְאֶת־בְּנָיו וְאֶת־בְּתוּלוֹתָיו וְאֶת־קְלָבֵי־נַפְשׁוֹת בֵּיתוֹ וְאֶת־מִקְנֵהוּ
 8 וְאֶת־קְלָבֵי־בְהֵמָתוֹ וְאֵת כְּלִי־קִנְיָנוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֵרֶץ כְּנָעַן
 9 וַיַּלְךְ אֶל־אֵרֶץ מִצְרַיִם יַעֲקֹב אֲחִיו׃ כִּי־הִיָּה רְכוּשׁוֹ רַב
 10 מִשְׁכַּת חֲתוּ לוֹ וְיָבֵא אֶת־בְּתוּלֵי־בָרְתָּם לְשֵׂאת אִתָּם׃
 11 מִכְּנַעַן מִקְנֵיהֶם׃ וַיִּשָּׁב עֵשׂוֹ בְּהַר שֵׁעִיר עֵשׂוֹ הוּא אֲדָוִם׃
 12 וְאֵלֶּה הַחֲלוּצוֹת עֵשׂוֹ אֲבִי אֲדָוִם בְּהַר שֵׁעִיר׃ אֵלֶּה שְׂמוֹת
 13 בְּתִישְׁבָּעֵנִי אֶלְפֹו בְּתִישְׁבָּעֵנִי אֶת־עֵדָה אֲשֶׁת עֵשׂוֹ רֵעִיאֵל בְּתִישְׁבָּעֵנִי
 14 אֶת־עֵשׂוֹ׃ וַיְהִי בְנֵי אֶלְפֹו חֲמִין אִימֵר צֶפֶן וְנַחֲשָׁן
 15 וְקִנְיָן׃ וְחַמְנֵעִי וְהִתֵּה פִילֵשׁ לְאֶלְפֹו בְּתִישְׁבָּעֵנִי וְתַלְדָּה
 16 לְאֶלְפֹו אֶת־יִמְלָק אֵלֶּה בְנֵי עֵדָה אֲשֶׁת עֵשׂוֹ׃ וְאֵלֶּה בְנֵי
 17 רֵעִיאֵל נַחֲשָׁן חַתַּת חֲרָח שְׂמָה וּמִוֵּה אֵלֶּה הָיוּ בְנֵי בִשְׂמַת אֲשֶׁת

CAP. XXXVI. לו

10 And with us shall ye dwell; and the land shall be open before you; dwell and trade ye therein, and acquire possessions therein. And Shechem said unto her father and unto her brother, Let me but find grace in your eyes, and whatever ye may say unto me, I will give. Ask of me ever so much dowry and gift, and I will give, just as ye may say unto me; but give me the maiden for wife.

13 And the sons of Jacob answered Shechem and Chamor his father with cunning, and spoke; because he had defiled Dinah their sister. And they said unto them, We cannot do this thing, to give our sister to one that is uncircumcised; for that would be a reproach unto us. But on this condition will we consent unto you; if ye will become as we are, that every male of you be circumcised:

16 Then will we give our daughters unto you, and we will take your daughters unto us; and we will dwell with you, and we will become one people. But if ye will not hearken unto us, to be circumcised, then will we take our daughter, and go our way. And their words were pleasing in the eyes of Chamor, and in the eyes of Shechem, the son of Chamor, and the young man deferred not to do the thing, because he had delight in Jacob's daughter; and he was the most honored of all the house of his father.

20 And Chamor and Shechem his son came unto the gate of their city, and spoke with the men of their city, saying, These men are peaceably inclined with us; therefore let them dwell in the land, and trade therein; and the land, behold, it is large enough on all sides before them; their daughters we will take unto us for wives, and our daughters we will give unto them. Only with this condition will the men consent unto us to dwell with us, to become one people, if every male among us be circumcised, as they are circumcised. Their cattle and their substance and every beast of theirs — will they not be ours? only let us consent unto them, that they may dwell with us. And unto Chamor and unto Shechem his son hearkened all that went out of the gate of his city; and all the males were circumcised, all that went out of the gate of his city. And it came to pass on the third day, when they were sore, that two of the sons of Jacob, Simeon and Levi, Dinah's brothers, took each his sword, and came upon the city unresisted and slew all the males. And they slew Chamor and Shechem his son with the edge of the sword; and they took Dinah out of Shechem's house, and went out. The sons of Jacob came upon the slain, and spoiled the city, because they had defiled their sister. They took their sheep, and their oxen, and their asses, and that which was in the city, and that which was in the field.

29 And all their wealth, and all their little ones, and their wives they took captive, and spoiled; and all that was in the house. And Jacob said unto Simeon and Levi, Ye have troubled me, to cause me to be hated among the inhabitants of the land, among the Canaanites and the Perizzites; and as I am but few in number, they may gather themselves together against me, and slay me; and I would be destroyed, I and my house. And they said, Should he deal with our sister as with a harlot?

CHAPTER XXXV.

1 ¶ And God said unto Jacob, Arise, go up to Beth-el, and dwell there; and make there an altar unto the God that appeared unto thee when thou fleddest from the face of Esau thy brother. Then said Jacob unto his household, and to all that were with him, Put away the strange gods that are among you, and cleanse yourselves, and change your garments. And let us arise, and go up to Beth-el; and I will make there an altar unto the God who answered me on the day of my distress, and was with me on the way which I went. And they gave unto Jacob all the strange gods which were in their hand, and the earrings which were in their ears; and Jacob hid them under the oak which was near Shechem. And they journeyed; and the terror of God was upon the cities that were round about them, and they did not pursue after the sons of Jacob. So Jacob came to Luz,

which is in the land of Canaan, that is, Beth-el, he said all the people were with him. And he built there an altar, and called the place El-beth-el; because there God appeared unto him, when he fled from the face of his brother. And Deborah Rebekah's nurse died, and she was buried beneath Beth-el under an oak; and he called its name Allon-bachuth. ¶ And God appeared unto Jacob again, when he came from Padan-aram, and blessed him. And God said unto him, Thy name is Jacob; thy name shall not be called any more Jacob, but Israel shall be thy name; and he called his name Israel. And God said unto him, I am God the Almighty; be fruitful and multiply; a nation and an assemblage of nations shall spring from thee, and kings shall come out of thy loins.* And the land which I gave to Abraham and to Isaac, to thee will I give it; and to thy seed after thee will I give the land. And God went up from him on the place where he had spoken with him.* And Jacob set up a pillar at the place where he had spoken with him, a pillar of stone; and he poured a drink offering thereon, and he poured oil thereon. And Jacob called the name of the place where God had spoken with him, Beth-el. And they journeyed from Beth-el; and there was yet some distance to come to Ephrath, when Rachel travailed, and she had hard labor. And it came to pass, when she was in hard labor, that the midwife said unto her, Fear not; for this child also is a son for thee. And it came to pass, as her soul was departing, (for she died) that she called his name Ben-oni; but his father called him Benjamin. And so Rachel died, and was buried on the way to Ephrath, which is Bethlehem. And Jacob set a pillar upon her grave; this is the pillar of Rachel's grave unto this day. And Israel journeyed, and spread his tent beyond the tower of flocks (Eder). And it came to pass, when Israel dwelt in that land, that Reuben went and lay with Bilhah his father's concubine; and Israel heard it. ¶ Now the sons of Jacob were twelve. The sons of Leah, Jacob's first-born, Reuben, and Simeon, and Levi, and Judah, and Issachar, and Zebulun. The sons of Rachel, Joseph, and Benjamin. And the sons of Bilhah, Rachel's handmaid, Dan, and Naphtali. And the sons of Zilpah, Leah's handmaid, Gad, and Asher: these are the sons of Jacob, that were born to him in Padan-aram. And Jacob came unto Isaac his father unto Mamre, the city of Arba', which is Hebron, where Abraham and Isaac had sojourned. And the days of Isaac were one hundred and twenty-eight years. And Isaac departed this life, and died, and was gathered unto his people, old and full of days; and Esau and Jacob his sons buried him.

CHAPTER XXXVI.

¶ Now these are the generations of Esau, who is Edom. Esau took his wives of the daughters of Canaan; Adah the daughter of Elon the Hittite, and Aholibamah the daughter of Anah the daughter of Zibeon the Hivite; and Bahsemath Ishmael's daughter, the sister of Nebayoth. And Adah bore to Esau Eliphaz; and Bahsemath bore Reuel; and Aholibamah bore Yeuish, and Ya'lam, and Korach: these are the sons of Esau, that were born unto him in the land Canaan. And Esau took his wives, and his sons, and his daughters, and all the persons of his house, and his cattle, and all his beasts, and all his substance, which he had gotten in the land of Canaan; and went into another country from the face of his brother Jacob. For their riches were more than that they might dwell together; and the land of their sojourning could not bear them, because of their cattle. Thus dwelt Esau in mount Seir: Esau in Edom. And these are the generations of Esau the father of the Edom in mount Seir. These are the names of Esau's sons: Eliphaz the son of Adah the wife of Esau, Reuel the son of Bahsemath the wife of Esau. And the sons of Eliphaz were Teman, Omar, Zepho, and Gat'am, and Kenaz. And Timna was concubine to Eliphaz Esau's son; and she bore to Eliphaz Amalek: these were the sons of Adah, Esau's wife. And these are the sons of Reuel: Nachath, and Zerach, Shammath, and Mizzah; these were

14 עשו: ואלה היו בני אהליבמה בתענה בתצבעון אשת
 15 עשו ותלד לעשו אתיעיש ואתיעלם ואתירחא: אלה
 16 אלופי בני ערעשו בני אליפו בכור עשו אלופ תימן אלופ
 17 אומר אלופ צפו אלופ קנן: אלופ קרח אלופ עמב
 18 אלופ עמלק אלה אלופי אלוף בארץ ארם אלה בני
 19 עדה: ואלה בני רעואל בני עשו נחל אלופ וברו
 20 אלופ שמה אלופ מנה אלה אלופי רעואל בארץ ארם
 21 אלה בני בשמת אשת עשו: ואלה בני אהליבמה אשת
 22 עשו אלופ יעיש אלופ יעלם אלופ קרח אלה אלופי
 23 אהליבמה בתענה אשת עשו: אלה בני ערעשו ואלה
 24 אלופיהם הוא ארם: ם אלה בני ערעשו הנרי
 25 ישיב הארץ לזמן ושובל ועבדו וענה: ורשון ואמר
 26 ורשון אלה אלופי הנרי בני ערעו בארץ ארם: והיו
 27 בני רשון חרי והימם ונחות לזמן תמנע: ואלה בני
 28 ושובל יעלן ועמנת ויעבל שפו ואונם: ואלה בני צבעון
 29 ואנה וענה הוא ענה אשר מצא אתדומם בכדבר ברעתו
 30 אתהחמרים לצבעון אביו: ואלה בניענה ורשון ואהליבמה
 31 בתענה: ואלה בני רשון חמון ואשפן וחתן וכהן:
 32 אלה בניאמר בלזמן ונחן ועמן: אלה בנירשון עין ואבן:
 33 אלה אלופי חחרי אלופ לזמן אלופ שובל אלופ צבעון
 34 אלופ עדה: אלופ רשון אלופ אצור אלופ רשון אלה
 35 אלופי הנרי לאלפתם בארץ ערעו: ם
 36 ואלה המלכים אשר מלכו בארץ ארם לפני מלך מלך
 37 לבני ישראל: ומלך בארם כלע ברבעור ושם ערו
 38 הנכה: ונחל ומלך תחתיו יובב כורח מבצרה:
 39 נחל יובב ומלך תחתיו חשם מארץ תימני: נחל
 40 חשם ומלך תחתיו נהר בכדבר הנכה אתמרון
 41 בשדה מאוב ושם ערו עות: נחל נהר ומלך תחתיו
 42 שמלה מששרקה: ונחל שמלה ומלך תחתיו שאול
 43 מרחבות הנרי: ונחל שאול ומלך תחתיו בעל הנן
 44 ברעבור: ונחל בעל הנן ברעבור ומלך תחתיו
 45 נהר ושם ערו עשו ושם אשתו מותיבאל בתמטרד
 46 בת מן וכה: ואלה שמות אלופי עשו למשפחתם
 47 למקמתם בשמתם אלופ תמנע אלופ עולה אלופ יתן:
 48 אלופ אהליבמה אלופ אלה אלופ פינן: אלופ קנן
 49 אלופ תימן אלופ מבצר: אלופ מדיאל אלופ ערם
 50 אלה אלופי ארם למשבתם בארץ ארזתם הוא עשו
 51 ואבי ארם:

Cap. XXXVII. לו

פ פ ט

1 וישב יעקב בארץ מצרי אביו בארץ גושן אלה והלחית
 2 יעקב יוסף בדשבעי ששנה שנה היה רעה את-אחיו
 3 בצאן והוא נשר את-בני בלחה ואת-בני ולפה נשי אביו
 4 ונבא יוסף את-ביתם רעה אל-אביהם: וישאל אהב
 5 את-יוסף מקל-בגדו כירבוקים הוא לו ונשה לו בתנת
 6 פסים: ויראו אחיו כיראתו אהב אביהם מכל-אחיו
 7 ה וישאן אתו ולא יכלו דברו לשלם: וחלם יוסף חלום
 8 ענין לאחיו ויוספו עוד שנה אתו: ויאמר אליהם שמעו

14 the sons of Bahsemath, Esau's wife. And these were the sons of Aholibamah, the daughter of Anah the daughter of Zibeon, Esau's wife: and she bore to Esau Yetush, and Ya-lam, and Korach.

15 These are the dukes of the sons of Esau; the sons of Eliphaz the first-born of Esau: duke Teman,

16 duke Omar, duke Zepho, duke Kenaz. Duke Korach, duke Ga-tam, duke Amalek; these are the dukes of Eliphaz in the land of Edom; these are

17 the sons of Adah. And these are the sons of Reüel Esau's son: duke Nachath, duke Zerach, duke Shammah, duke Mizzah; these are the dukes of Reüel in the land of Edom; these are the sons

18 of Bahsemath, Esau's wife. And these are the sons of Aholibamah, Esau's wife: duke Yeush, duke Ya-lam, duke Korach; there are the dukes of Aholibamah the daughter of Anah, Esau's wife.

19 These are the sons of Esau, and these are their 20 dukes; this is Edom.* ¶ These are the sons of Seir the Chorite, who inhabited the land: Lotan,

21 and Shobal, and Zibeon, and Anah, and Dishon, and Etzer, and Dishan; these are the dukes of the Chorites, the children of Seir in the land of

22 Edom. And the children of Lotan were Chori and 23 Heman; and Lotan's sister was Timna. And these were the children of Shobal: Alvan, and Mana-

24 chath, and Ebal, Shepho, and Onam. And these are the children of Zibeon: both Ajah, and Anah; this was that Anah that found the mules in the wilderness, as he fed the asses of Zibeon his

25 father. And these are the children of Anah: Dishon, and Aholibamah the daughter of Anah.

26 And these are the children of Dishan: Chemdan,

27 and Eshban, and Yithran, and Cheran. These are the children of Etzer: Bilhan, Zavaan, and Akan.

28 These are the children of Dishan: Uz, and Aran.

29 These are the dukes of the Chorites: duke Lotan,

30 duke Shobal, duke Zibeon, duke Anah; Duke Dishon, duke Etzer, duke Dishan; these are the dukes of the Chorites, after their dukes in the

31 land of Seir. ¶ And these are the kings that reigned in the land of Edom, before there reigned

32 any king over the children of Israel. And there reigned in Edom Bela the son of Beür; and his

33 name of his city was Dinhabah. And Bela died, and there reigned in his stead Yobab the son of

34 Zerach of Bozrah. And Yobab died, and there reigned in his stead Chusam of the land of

35 Teman. And Chusam died, and there reigned in his stead Hadad the son of Bedad, who smote

36 Midian in the field of Moab; and the name of his city was Avith. And Hadad died, and their

37 reigned in his stead Samlah of Masrekah. And Samlah died, and there reigned in his stead Shaül of

38 Rechoboth by the river. And Shaül died, and there reigned in his stead Baal-chanan the son of

39 Achbor. And Baal-chanan the son of Achbor died, and there reigned in his stead Hadar, and the

40 name of his city was Patü; and his wife's name was Mehetabel, the daughter of Matred, the daughter

41 of Me-zahab.* And these are the names of the dukes of Esau, according to their families, after

42 their places, by their names: duke Timna, duke

43 Alvah, duke Yetheth, Duke Aholibamah, duke

44 Elah, duke Pinon. Duke Kenaz, duke Teman,

45 duke Mibzar, Duke Magdiël, duke Iram; these are the dukes of Edom, according to their habitations in the land of their possession: this is Esau the father of Edom.

SECTION IX VAYESHEB.

CHAPTER XXXVII.

1 ¶ And Jacob dwelt in the land of his father's so-

2 journings, in the land of Canaan. These are the generations of Jacob. Joseph, being seventeen years old, was feeding the flock with his brothers; and he was as a lad with the sons of Bilhah, and with the sons of Zilpah, his father's wives; and Joseph brought evil reports of them

3 unto his father. Now Israel loved Joseph more than all his children, because he was the son of his old age; and he made him a coat of many

4 colors. And when his brothers saw that their father loved him more than all his brothers, they hated him, and could not speak peaceably unto

5 him. And Joseph dreamed a dream, and he told it to his brothers: and they hated him yet the

6 more. And he said unto them, Hear, I pray

you, this dream which I have dreamed. And behold, we were binding sheaves in the field, and lo, my sheaf arose, and also remained standing upright; and, behold, your sheaves placed themselves round about, and made obeisance to my sheaf. And his brothers said to him, Shalt thou indeed

8 reign over us? or shalt thou indeed have dominion over us? And they hated him yet the more for his dreams, and for his words. And he dreamed yet

9 another dream, and told it to his brothers; and he said, Behold, I have dreamed a dream more; and, behold, the sun and the moon and eleven stars made obeisance to me. And he told it to

10 his father, and to his brothers; and his father rebuked him, and said unto him, what is this dream that thou hast dreamed? Shall we indeed

11 come, I and my mother, and thy brothers, to bow down ourselves to thee to the earth? And his

12 brothers envied him; but his father noted the matter (in his mind).* And his brothers went to feed

13 their father's flocks in Shechem. And Israel said unto Joseph, Do not thy brothers feed (the flocks) in Shechem? come, and I will send thee unto

14 them. And he said to him, Here am I. And he said to him, Go, I pray thee, see whether it be

15 well with thy brothers, and well with the flocks; and bring me word again. So he sent him from the vale of Hebron, and he came to Shechem. And a certain man found him, and

16 behold, he was wandering astray in the field; and the man asked him, saying, What seekest thou? And he said, I seek my brothers; tell me, I pray

17 thee, where they are feeding their flocks? And the man said, They are departed hence; for I heard

18 them say, Let us go to Dothan. And Joseph went after his brothers, and found them in Dothan. And when they saw him afar off, even before he

19 came near unto them, they conspired against him to slay him. And they said one to another, Behold, here comes this man of dreams. And now

20 come and let us slay him, and cast him into one of the pits, and we will say, Some evil beast hath devoured him; and we shall see what will become

21 of his dreams. And when Reüben heard it, he delivered him out of their hand; and he said, Let us not put him to death. And Reüben said unto them,

22 Do not shed blood; but cast him into this pit that is in the wilderness, but do not lay hand upon

23 him;—in order that he might deliver him out of their hand, to bring him back again to his father.* And it came to pass, when Joseph was come unto

24 his brothers, that they stript Joseph of his coat, the coat of many colors that was on him; and they

25 took him, and cast him into the pit; and the pit was empty; there was no water in it. And they

26 sat down to eat bread; and they lifted up their eyes and looked, and, behold, a company of Ishmaelites was coming from Gilead; and their camels were bearing spicery, and balm, and lotus, going to carry it down to Egypt. And Judah said unto

27 his brothers, What profit will it be if we slay our brother, and conceal his blood? Come, and let us

28 sell him to the Ishmaelites, but let our hand not be upon him; for he is our brother, our flesh. And his brothers hearkened to him. And when

29 the Midianitish men, merchants, passed by, they drew and lifted up Joseph out of the pit, and sold Joseph to the Ishmaelites for twenty pieces of silver; and they brought Joseph into Egypt. And

30 when Reüben returned unto the pit, and, behold, Joseph was not in the pit, he rent his clothes. And he returned unto his brothers, and said, The child is not there; and I, whither shall I go? And

31 they took Joseph's coat, and killed a he-goat, and dipped the coat in the blood; and they sent the coat of many colors, and they brought it to their father, and said, This have we found: acknowledge, we pray thee, whether it be thy son's coat or not.

32 And he recognized it, and said, it is my son's coat; an evil beast hath devoured him; Joseph is surely torn in pieces. And Jacob rent his clothes,

33 and put sackcloth upon his loins, and mourned for his son many days. And all his sons and all his

34 daughters rose up to comfort him; but he refused to be comforted; and he said, For I must go down unto my son, mourning, into the grave, thus his father wept for him. And the Midianites sold him into Egypt unto Potiphar, an officer of Pharaoh's, the captain of the guards.*

CAP. XXXVIII. לח

1 ויהי בעת ההוא עמד ודודה מאת אחיו ונט ערואיש
 2 עדלמי ושמו חרבה: ויראשם הדודה כתיאש כענין
 3 ושמו שוע וחקקה נבא אליה: וסבר ותלד בן וקרא
 4 את־שמו ער: וסבר עוד ותלד בן וקרא את־שמו אונן:
 5 וחספ עוד ותלד בן וקרא את־שמו שלח ונעם כענין
 6 בלדחה אתו: וחקק דודה אשה לער כבודו ושמה
 7 חמר: ויהי ער כבוד דודה אש כענין דודו וחסתי
 8 דודה: ויאמר ודודה לאונן פא אלאשת אחך ונפם
 9 אתה והקם ורע לאחך: ונרע אונן כי לא לו הדנה
 10 הנרע ודנה אסבא אלאשת אחיו ושתת ארצה לבלתי
 11 נתחורע לאחיו: ונרע כענין דנה אשר עשה נמח נס
 12 אתו: ויאמר דודה לחמר בלתי שבו אלמנה ביתי
 13 אבך ער־יגדל שלח בני כי אמר פרקמת נסדיא
 14 פאחיו ותלד חמר ותשב בית אבתי: ונרעו חמסות וקמת
 15 כתישוע אשת־דודה ונעם דודה ונעל על־גונן זאלו
 16 הוא ודודה רעו הדלמי המנחה: ויגד לחמר לאמר
 17 הגה המיד עלה המנחה לה: זאלו: וחסר בגדי אלמנתה
 18 מעללה והקם כענין ותנשלה ותשב בפתח עינים אשר
 19 לו לאשה: ונראה דודה ונחשבה לוונה כי כסתרה
 20 פניה: ונט אליה אל־היורד ויאמר הבהנא אבוא אלך
 21 כי לא ידע כי בלתי הוא ותאמר מהתחילי כי תבוא
 22 אלי: ויאמר אנכי אשלח נרעונים מדהנאן ותאמר
 23 אסתתן ערבן עד שלחה: ויאמר מה הערבן אשר
 24 אתדלך ותאמר חמך ופתלך ומסך אשר בגדך ומך
 25 לה ונבא אליה ותבר לו: ותקם ותלד ותסר ציפה
 26 מעלה ותקפש בגדי אלמנתה: וישלח דודה את־גני
 27 העינים ביד רעו הדלמי לקחת הערבן מיד האשה
 28 הוא מצאה: וישאל את־אנשי מקמה לאמר אתה הן־קדשה
 29 ולא כענינים על־ההרף ויאמרו לאדוניה בנה קדשה:
 30 וישב אל־דודה ויאמר לא מצאתה ונם אנשי המקום
 31 אמרו לאדוניה בנה קדשה: ויאמר דודה תפודלה
 32 פן נדחה לבח הגה שלחתי נגדי הנה ואתה לא מצאתה:
 33 ויהי כמשלש חדשים ויגד לידודה לאמר נחתה חמר
 34 בלחך ונם הגה הרה לוטנים ויאמר דודה הציאנה
 35 כה ותשרף: הוא מצאת והיא שלחה אל־חמה לאמר
 36 לאש אשר־אלה לו אנכי הנה ותאמר הברנא למי
 37 החתמת והפחיתים והמטה האלה: עבר דודה ויאמר
 38 צדקה ממני כרעלכן לאנתתהי לשלח בני ולא־תספ
 39 עוד לדעתה: ויהי בעת לדחה והגה תאימים בכסניה:
 40 ויהי בלדחה וסודך ותקח המלחלה ותקטר על־דודו
 41 שני לאמר זה יבא ראשונה: ויהי כמשעב דוד ויהי יבא
 42 אחיו ותאמר מדהפצת עלך ברח וקרא שמי פרץ:
 43 ויאמר יבא אחיו אשר על־ידו השני וקרא שמי נרה: ס

CAP. XXXIX. לט

א ויוסף הויד מצרופה וקלדו פושפח סלים פרעה שר
 המסכותים איש מצרי מיד השממאלים אשר הוידדו

שמה: נתי דנה את־יוסף ויהי איש מעלה ויהי בבית
 אדונו המצרי: ונרא אדונו כי דנה אתו וכל אשר
 דנה עשה דנה מעלה בידו: ונמצא יוסף הן בעינו
 השנת אתו וספקדו על־ביתו וכל־ישליו נתן בידו
 ויהי מלא ספקד אתו בביתו וכל כל־אשר ישליו וספקד
 דנה את־בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברבת דודה
 בכל־אשר ישליו בבית ובשדה: ועוב כל־אשר־לו ביד
 יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אסתלקם אשר־היא
 איכל נתי יוסף ויהי־תאר ופה מראה: ויהי אסר
 הדברים האלה ותשא אשת־אדונו את־עיניה אל־יוסף
 ותאמר שכבה עמי: ונמאן ויאמר אלאשת אדונו הן
 אילי לא־תע אתי מהרבבות וכל אשר־ישליו נתן בידו:
 אינט גדול בבית הזה ממני ולא־תסד ממני מאומה
 כי אסתתך כאשר את־אשתו ואך אעשה הנהגה הגדלה
 הזאת ותסאתי לאלקים: ויהי כדברה אל־יוסף וים יוס
 ואל־שמע אליה לשכב אצלה לחיות עמה: ויהי כהיום
 היה ונבא הפותה לעשות מלאכתו וכן איש כענין
 הבית שם בבית: ותתפשהו בבגדי לאמר שכבה עמי
 ועוב בגדי בידה ונם יבוא החוזה: ויהי כראיתה
 כרעוב בגדי בידה ונם החוזה: ותקרא לאנשי ביתה
 ותאמר להם לאמר ראו הבוא לנו איש עברי לצחק
 בני כה אל לשכב עמי וקרא בקול גדול: ויהי כשמעו
 כ־הנרימות קולי וקרא ועוב בגדי אצלי ונם יבוא
 החוזה: ונחה בגדי אצלה ערבוה אצלו אל־ביתו:
 ונדבר אליו בדברים האלה לאמר כה אל העבד
 העברי אשר־הבאת לנו לצחק בך: ויהי כבדומו קולי
 וקרא ועוב בגדי אצלי ונם החוזה: ויהי כשמעו
 אצלו את־דברי אשתו אשר דברה אליו ויסרם
 האלה עשה לו עבדה נתי אצלו וקח אדונו יוסף אתו
 ויחגרו אל־בית הסדר מקום אשר־אסרו הבלד אסורים
 ונדרשם בבית הסדר: נתי דנה את־יוסף ונט אליו
 הסדר ונתן חנו כענין ער בית־הסדר: ונתן ער בית
 הסדר כדחוסף את כל־האסורים אשר בבית הסדר
 ואת כל־אשר נשים־שם הוא הנה עשה: וכן ער בית
 הסדר ראה את־קבל־מאומה בידו כאשר דנה אתו
 ואשר־הוא עשה דנה מעלה: 2

CAP. XL. מ

ויהי אסר הדברים האלה חסאו משנה מלך־מצרים
 והאפה לאדעתים מלך מצרים: ונקח פרעה על שני
 פרסיו על ער המשקום ועל ער האפים: ונתן אתם
 במשקל בית ער המבוקים וכל־בית הסדר מקום אשר
 יוסף אסר שם: וספקד ער המסכותים את־יוסף אתם
 ויצאת אתם ויהיו וימם במשקל: ויחלמו חלום שניהם
 איש חלמו בלילה אחד איש כפתחו חלמו המשקה
 והאפה אשר למלך מצרים אשר אסורים בבית הסדר:
 ונבא אליהם יוסף כספקד ונרא אתם והקם ויפיהם:
 וישאל את־סרבו פרעה אשר אתו במשקל בית אדונו
 לאמר מדוע פניהם רעים היום: ויאמרו אליו חלום

CHAPTER XXXVIII.

1 ¶ And it came to pass at that time, that Judah went down from his brothers, and he pitched his tent with a certain Adullamite whose name was Chirah. And Judah saw there a daughter of a certain Canaanite, whose name was Shua; and he took her, and went in unto her. And she conceived, and bore a son; and he called his name 'Er. And she conceived again, and bore a son; and she called his name Onan. And she again bore another son; and she called his name Shelah; and he was at Chezib, when she bore him. And Judah took a wife for 'Er his first-born, whose name was Tamar. And 'Er, Judah's first-born, was displeasing in the eyes of the Lord; and the Lord slew him. And Judah said unto Onan, Go in unto thy brother's wife, and take her, as her brother-in-law, and raise up seed to thy brother. Onan thus knew that the seed should not be his, and it came to pass, when he went in unto his brother's wife, that he spilled it on the ground, so as not to give seed unto his brother. And the thing which he did was displeasing in the eyes of the Lord; wherefore he slew him also. 11 Then said Judah to Tamar, his daughter-in-law, Remain a widow at thy father's house, till Shelah my son be grown; for he thought, lest peradventure he die also, as his brothers have done. And Tamar went and dwelt in her father's house. 12 And many days had elapsed when the daughter of Shua, Judah's wife, died; and after Judah was comforted, he went up unto his sheep-shearers, he and his friend Chirah the Adullamite, to Timnah. And it was told unto Tamar, saying, Behold, thy father-in-law goeth up to Timnah to shear his sheep; and she put her widow's garments off from her, and covered herself with a veil, and concealed her face, and seated herself at the cross-road, which is by the way to Timnah; for she saw that Shelah was grown, and she was not given unto him for wife. And Judah saw her and thought her to be a harlot; because she had covered her face. And he turned unto her by the way, and said, Go to, I pray thee, let me come unto thee; (for he knew not that she was his daughter-in-law.) And she said, What wilt thou give me, that thou mayest come in unto me? 17 And he said, I will send thee a kid from the flock. And she said, If thou wilt give me a pledge, till thou send it. And he said, What is the pledge which I shall give thee? And she said, Thy signet, and thy scarf, and thy staff that is in thy hand. And he gave them unto her, and came in unto her, and she conceived by him. And she arose, and went away, and laid by her veil from her, and put on the garments of her widowhood. And Judah sent the kid by the hand of his friend the Adullamite, to take the pledge out of the woman's hand; but he found her not. 21 Then he asked the men of her place, saying, Where is the harlot, that was at the cross-road on the highway? And they said, There hath been no harlot in this neighborhood. And he returned to Judah, and said, I cannot find her; and also the men of the place have said, There hath been no harlot in this place. And Judah said, Let her keep it, lest we be put to shame; behold, I sent this kid, and thou hast not found her. 24 And it came to pass about three months after, that it was told to Judah, saying, Tamar thy daughter-in-law hath played the harlot; and also, behold, she is with child by prostitution. And Judah said, Lead her forth, and let her be burnt. 25 When she was led forth, she sent to her father-in-law, saying, By the man, whose these are, am I with child; and she said, Acknowledge, I pray thee, to whom belong these, the signet, the scarf, and staff. And Judah acknowledged them, and said, She hath been more righteous than I; because that I gave her not to Shelah my son. And he knew her not again any more. And it came to pass at the time of her travail, that, behold, 28 twins were in her womb. And it came to pass, when she travailed, that the one put out his hand; and the midwife took and bound upon his hand a scarlet thread, saying, This came out first. And it came to pass, as he drew back his hand, that, behold his brother came out; and she said, How hast thou broken forth? this breach is upon thee; therefore his name was called Perez. And afterward came out his brother, that had the scarlet thread upon his hand; and his name was called Zerah.*

CHAPTER XXXIX.

1 ¶ And Joseph was brought down to Egypt; and

Potiphar, an officer of Pharaoh, the captain of the guards, an Egyptian, bought him of the hands of the Ishmaelites, who had brought him down thither. And the Lord was with Joseph, and he was a prosperous man; and he was thus in the house of his master the Egyptian. And when his master saw that the Lord was with him, and that the Lord caused all that he did to prosper in his hand; Joseph found grace in his eyes, and he served him; and he made him overseer over his house, and all that he had he put into his hand. 5 ¶ And it came to pass from the time he had made him overseer in his house, and over all that he had, that the Lord blessed the Egyptian's house for the sake of Joseph; and the blessing of the Lord was upon all that he had, in the house and in the field. And he left all that he had in Joseph's hand; and he troubled himself not about aught he had, save the bread which he did eat. And Joseph was handsome in form and handsome in appearance.* And it came to pass after these things, that his master's wife cast her eyes upon Joseph; and she said, Lie with me. But he refused, and said unto his master's wife, Behold, my master troubleth himself not about what is with me in the house, and he hath committed all that he hath into my hand; There is none greater in this house than I; neither hath he kept back any thing from me but thee, because thou art his wife: how then can I do this great evil, and sin against God? And it came to pass, as she spoke to Joseph day by day, and he hearkened not unto her, to lie by her, or to be with her; that it came to pass one particular day, that he went into the house to do his business; and there was none of the men of the house there-within. And she caught him by his garment, saying, Lie with me; and he left his garment in her hand, and fled, and ran out into the street. And it came to pass, when she saw that he had left his garment in her hand, and was fled forth, that she called unto the men of her house, and spoke unto them, saying, See, he hath brought in unto us a Hebrew man to have his sport with us; he came in unto me to lie with me, and I cried with a loud voice: And it came to pass, when he heard this that I lifted up my voice and cried, that he left his garment with me, and fled, and ran out into the street. And she laid up his garment by her 16 until his lord came home. And she spoke unto him according to these words, saying, The Hebrew servant whom thou hast brought unto us, came in unto me to have his sport with me. And it came to pass, as I lifted up my voice and cried, that he left his garment with me, and fled forth. And it came to pass, when his master heard the words of his wife, which she spoke unto him, saying, After this manner hath thy servant done to me; that his wrath was kindled. And Joseph's master took him, and put him into the prison, the place where the king's prisoners were imprisoned; and he was there in the prison. But the Lord was with Joseph, and caused him to find kindness, and gave him favor in the eyes of the superintendent of the prison. And the superintendent of the prison committed into Joseph's hand all the prisoners that were in the prison; and whatsoever they did there, was done through him. The superintendent of the prison looked not after the least that was under his hand, because the Lord was with him; and that which he did, the Lord made to prosper.*

CHAPTER XL.

¶ And it came to pass after these things, that 1 the butler of the king of Egypt and the baker committed an offense, against their lord the king of Egypt. And Pharaoh was wroth against his two officers, against the chief of the butlers, and against the chief of the bakers. And he put them in ward in the house of the captain of the guards, into the prison, the place where Joseph was confined. And the captain of the guards charged Joseph with them, and he served them; and they continued a season in ward. And they dreamed a dream, both of them, each his dream in one night, each in accordance with the interpretation of his dream, the butler and the baker of the king of Egypt, who were confined in the prison. And Joseph came in unto them in the morning, and looked at them, and, behold, they were sad. And he asked the officers of Pharaoh that were with him in ward in his lord's house, saying, 3 Wherefore look ye so sadly to-day? And they said unto him, We have dreamed a dream, and there is none to interpret it. And Joseph said unto

14 וְעַל וְתִקַּף שִׁמְלֹתָיו וְכָא אֶל־פְּרָעָה׃ וַיֹּאמֶר פְּרָעָה 14
 אֲלֵי־סֹפֵר הַלֹּחַם הַלְמִיתִי וְחָדָר אֵין אִתִּי וְאֵין שְׂמֵחַ׃
 15 עֲלֶיךָ לֵאמֹר תִּשְׁמַע הַלֹּחַם לְפָנַי אֲתוּן׃ וַיִּזַן יוֹסֵף אֶת־
 16 פְּרָעָה לֵאמֹר בְּלִבְךָ אֱלֹהִים׃ וַיַּעַן אֶת־שִׁלֹּחַם פְּרָעָה׃
 17 וַיְדַבֵּר פְּרָעָה אֲלֵי־יוֹסֵף בְּחֻלְמֵי הַיָּגֵן עַד שֶׁשָּׁפַת הַיָּדָיִם׃
 18 וַהֲגֵן מִדְּהִיָּאָר עֵלַת שֶׁבַע פְּרוֹת בְּרִיאַת בֶּשֶׂר וְרֵחַ׃
 19 הָאֵר וְתַרְעִינָה בָּאֵת׃ וַהֲגֵה שֶׁבַע־פְּרוֹת אֲחֵרוֹת עֵלַת׃
 20 אֲחֵרֵינוּ דְלוֹת וְרַעֲוֵת תֹּאֵר מֵאֵר וְרַקּוֹת בֶּשֶׂר לֹא־דִיאִיתִי
 21 כְּהֵנָּה בְּבִלְעָרְיָן מִצְרַיִם לְרַעֲ׃ וְהַאֲבִלְהָה הַפְּרוֹת הַרְקוֹת כ־
 22 וְתַרְעִינָת אֵת שֶׁבַע הַפְּרוֹת הַרְאֵשֶׁת הַבְּרִיאַת׃ וְהַבְּאֵנָה 22
 אֲלֵי־קַרְבֵּנָה וְלֹא נִדְעָ כִּי־בָאָו אֲלֵי־קַרְבֵּנָה וּמִדְּאֵינוּ רַעֲ
 23 כַּאֲשֶׁר בְּתַחֲלֵהוּ וְאִקְוִן׃ וְאֵין בְּחֻלְמֵי הַיָּגֵן שֶׁבַע שְׂבָלִים 23
 עֵלַת בְּקַנְהָ אֲתֵךְ מִלְּאֵת וּמְבוֹת׃ וַהֲגֵה שֶׁבַע שְׂבָלִים 23
 צִמִּית דְּקוֹת שְׂדֵפוֹת קָרִים צִמִּיתוֹת אֲחֵרֵיהֶם׃ וְתַבְלִילָן 24
 הַשְּׂבָלִים נִדְלַת אֵת שֶׁבַע הַשְּׂבָלִים הַטְּבוֹת וַיֹּאמֶר אֶל־
 25 הַתַּרְעִינָם וְאֵין מַעֲד לִי׃ וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־פְּרָעָה הַלֹּחַם כ־
 פְּרָעָה אֲתֵךְ הוּא אֵת אֲשֶׁר הֵאֲלֵהֶם עֵשָׂה הַיָּד לְפָרְעָה׃
 26 שֶׁבַע פְּרוֹת הַטְּבוֹת שֶׁבַע שָׁנִים הֵנָּה וְשֶׁבַע הַשְּׂבָלִים 26
 הַטְּבוֹת שֶׁבַע שָׁנִים הֵנָּה הַלֹּחַם אֲתֵךְ הוּא׃ וְשֶׁבַע הַפְּרוֹת 27
 הַרְקוֹת וְהַרְעֵת הַעֵלַת אֲחֵרֵינוּ שֶׁבַע שָׁנִים הֵנָּה וְשֶׁבַע
 28 הַשְּׂבָלִים הַרְקוֹת שְׂדֵפוֹת הַקָּרִים הַיָּדוּ שֶׁבַע שָׁנֵי רַעֲב׃
 הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר הַבְּרִיתִי אֶל־פְּרָעָה אֲשֶׁר הֵאֲלֵהֶם עֵשָׂה 28
 הַרְאָה אֶת־פְּרָעָה׃ וַהֲגֵה שֶׁבַע שָׁנִים בָּאֵת שֶׁבַע דְּוָל 29
 בְּבִלְעָרְיָן מִצְרַיִם׃ וְקָמֵי שֶׁבַע שָׁנֵי רַעֲב אֲחֵרֵינוּ וְשִׁפְחָה 3
 31 כִּלְהִשְׁבִּיעַ בְּאֵרֵן מִצְרַיִם וְכֹלֵה הַרְעֵב אֶת־בְּלָעָרְיָן׃ וְלֹא־
 32 יִדְעָ הַשֶּׁבַע בְּאֵרֵן מִפְּנֵי הַרְעֵב הַיָּדֵי אֲחֵרֵינוּ כִּי־בִקְרָב
 33 הוּא מֵאֵר׃ וְעַל הַשְּׁנוֹת הַחֲלוֹם אֶל־פְּרָעָה פְּעָמִים כִּי־
 34 נִזְן הַדְּבָר מִעַם הָאֱלֹהִים וּמִמֶּדֶד הָאֱלֹהִים לְעִשְׂתוֹ׃
 35 וְעֵתָה יָבֵא פְּרָעָה אִישׁ נִזְוֹן וְהֵם וְיִשְׁתַּדּוּ עֲלֵיהֶם׃
 36 מִצְרַיִם׃ וַיַּעַשׂ פְּרָעָה וַיִּפְקֵד פְּקִידִים עֲלֵי־בְלָעָרְיָן וְחָמֵשׁ 34
 אֶת־בְּלָעָרְיָן מִצְרַיִם כְּשֶׁבַע שָׁנֵי הַשֶּׁבַע׃ וַיִּקְבְּעוּ אֶת־כֹּלֵה לֵה
 35 אֶבֶל הַשְּׁנוֹת הַטְּבוֹת הַבָּאֵת הָאֵלֶּה וַיַּצְבְּרֵדָר תַּחַת דָּר־
 36 פְּרָעָה אֶבֶל בְּעָרִים וְשִׁמְרוּ׃ וַהֲגֵה הָאֶבֶל לְפַקְדוֹן לְאֵרֵן 36
 לְשֶׁבַע שָׁנֵי הַרְעֵב אֲשֶׁר תַּחֲנוּן בְּאֵרֵן מִצְרַיִם וְלֹא־תִבְרַת
 37 הָאֵרֵן בְּרַעֲב׃ וַיִּטַּב הַדְּבָר בְּעֵינֵי פְּרָעָה וּבְעֵינֵי כָּל־
 38 עַבְדָּיו׃ וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֲלֵי־בְקָרָיו הַמִּצְמָא כֹּה אִישׁ אֲשֶׁר 38
 רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ׃ וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֲלֵי־יוֹסֵף אֲחֵרֵי וַהֲדַע 39
 אֱלֹהִים אִתְּךָ אֶת־בְּלִדְוֹת אֲדִנְיָו וְהֵם כְּמִדָּה׃ אֵתָה 4
 40 תַּחֲתָה עֲלִיבִיתִי וְעֲלִיפִידִי יִשַׁק בְּלִבְעִימִי רַק כִּפְסָא אֲנִיל
 41 מִמֶּךָ׃ וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֲלֵי־יוֹסֵף רֵאֵה נַתִּיתִי אֲתֵךְ עַל כָּל־
 42 אֵרֵן מִצְרַיִם׃ וְחֹסֶר פְּרָעָה אֲתִיטְבַעְתּוּ מִשֶּׁל דָּו וְתַחַן 42
 אֲתֵךְ עֲלֵי־דִי יוֹסֵף וְשֶׁבַע אֲתוּן בְּגִד־שֵׁשׁ מִשֶּׁל רַב־
 43 הַחֹקֶב עֲלֵי־צֹארוֹ׃ וַיְרַכֵּב אֲתוּן בְּמַרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה וַיִּשְׁנֵה 43
 לֵי וַיִּקְרָא לְפָנָיו אֲבָדָה וְנַתַּן אֲתוּן עַל בְּלָעָרְיָן מִצְרַיִם׃
 44 וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֲלֵי־יוֹסֵף אֵין פְּרָעָה וּבְלִעְדִּיד לֹא־יִרְוֶה 44
 אִישׁ אֲתֵיךְו וְאֲתִדְוִלוּ בְּבִלְעָרְיָן מִצְרַיִם׃ וַיִּקְרָא פְּרָעָה 45
 שְׁמֵי־יוֹסֵף צִמִּית פִּעְנֵה וְתַחֲדָלוּ אֶת־אֲמַנְתָּה בְּתַפְשִׁי פִּעַ 45
 בְּתָן אֵן לֵאשְׁתִּי וַיַּצֵּא יוֹסֵף עֲלֵי־אֵרֵן מִצְרַיִם׃ וַיִּסַּף כִּד־

חֲלַמְנו וּפְחָר אֵין אִתּוּ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הַלֹּא לֹא־לֵאמֹר
 9 פְּתַרְנִים סִפְרַנָּה לִי׃ וְסִפְרָה שֶׁר־הַמִּשְׁקִים אֶת־חֲלַמְנו
 10 לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחֻלְמֵי הַדְּהִיָּנָפִן לְפָנָי׃ וּבְגִפֵּן שִׁלְעָה
 11 שְׂרִיגִים וְהָא בְּפִתְחָה עֲלֵתָה נִצְחָה הַבְּשִׁילוֹ אֲשִׁבְלֵתִיהָ
 12 עֲבָדִים׃ וְכּוֹס פְּרָעָה לְבָדִי וַיִּקַּח אֶת־הַנְּעִיבִים וַיִּשְׁחַט
 13 אֲתָם אֲל־כּוֹס פְּרָעָה וַיִּקַּח אֶת־דְּבִיבִים עֲלֵיכֶם פְּרָעָה׃
 14 וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף וְהָ פְּרָעָה שִׁלְעָה וְשִׁרְיִים שִׁלְעָה יָמִים
 15 הֵם׃ בְּעוֹד וְשִׁלְעָה יָמִים וַיֵּשֶׂא פְּרָעָה אֶת־רֹאשׁוֹ וַיִּשְׁבַּח
 16 עֲלֵיבְנֵהוּ וְהִתַּם כּוֹס־פְּרָעָה בְּדָדוֹ כְּמִשְׁפַּט הַרְאֵשֶׁן אֲשֶׁר
 17 הָיִתָּה מִשְׁקָרוֹ׃ כִּי אִמְזַכְרַתִּי אֲתֵךְ כַּאֲשֶׁר יִטַּב לְךָ
 18 וְיִשְׁתַּחֲוֶנָה עַמִּידִי חֹסֶד וְתִזְכְּרַתִּנִי אֶל־פְּרָעָה וְהַצִּמְתִּי
 19 מִדְּהִבּוֹת הַיָּד׃ כִּי־יִנְבֹּב נִבְחִיתִי מֵאֵרֵן הַנְּעִיבִים וְנִסְפַּח
 20 לֹא־עִשִׂיתִי מֵאִתְּךָ כִּי־שָׂמָה אֲתֵךְ בְּבוֹד׃ וַהֲרֵא שֶׁר־הַאֲסִים
 21 כִּי־טוֹב פִּתְרֵה וַיֹּאמֶר אֲלֵי־יוֹסֵף אֲדִיאֵי בְּחֻלְמֵי וְהֵנָּה
 22 שִׁלְעָה סְלִי חַרִי עֲלֵי־רֹאשִׁי׃ וּבְסֵל עֲלִיוֹן מִקַּל מֵאֶבֶל
 23 פְּרָעָה מִשְׁנַח אִפָּה וְהַיָּפוֹ אֶבֶל אֲתָם מִדְּחַסֵּל מַעַל
 24 רֹאשִׁי׃ וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ פְּרָעָה שִׁלְעָה הַפְּלוֹם
 25 שִׁלְעָה יָמִים הֵם׃ בְּעוֹד וְשִׁלְעָה יָמִים וַיֵּשֶׂא פְּרָעָה אֶת־
 26 רֹאשׁוֹ מִצְלִיד וְחִלְהָ אִתְּךָ עֲלֵיכֶם וְאֶבֶל הַיָּפוֹ אֲתֵי
 27 כ־בְּשִׁרְךָ מִצְלִיד׃ וְהָיִי כִּי־וֹם הַשְּׁלִישִׁי וּם הַלְחַת אֲתֵי
 28 פְּרָעָה וַעֲשֵׂה מִשְׁתַּחֲוִי לְבִלְעָבְדָיו וַיֵּשֶׂא אֶת־רֹאשׁוֹ שֶׁר־
 29 הַמִּשְׁקִים וְאֶת־רֹאשׁוֹ שֶׁר־הָאֲסִים בְּתוֹךְ עַבְדָּיו׃ וַיִּשָּׁב
 30 אֶת־שֶׁר־הַמִּשְׁקִים עֲלֵי־מִשְׁקָרוֹ וַיִּתֵּן כּוֹס עֲלֵיכֶם פְּרָעָה׃
 31 וְאֵת שֶׁר־הָאֲסִים תַּחֲלֵה כַּאֲשֶׁר פִּתְרֵה לָהֶם יוֹסֵף׃ וְלֹא־יִזְכֹּר
 32 שֶׁר־הַמִּשְׁקִים אֶת־יוֹסֵף וְיִשְׁכַּחְרוּ׃

CAP. XLI. מא

פ פ פ 10

1 וַיְהִי מִקְצֵי שְׁנֵתִים יָמִים וַיַּרְעֵה חֲלֹם וַהֲגֵה עַמֵּד עֲלֵי־
 2 הַיָּדָר׃ וַהֲגֵה מִדְּנִיאָר עֵלַת שֶׁבַע פְּרוֹת וְפִת מִרְאָה
 3 וּבְרִיאַת בֶּשֶׂר וְתַרְעִינָה בָּאֵת׃ וַהֲגֵה שֶׁבַע פְּרוֹת אֲחֵרוֹת
 4 עֵלַת אֲחֵרֵינוּ מִדְּנִיאָר רַעֲוֹת מִרְאָה וְרַקּוֹת בֶּשֶׂר
 5 וְתַעֲמִדְנָה אֶעֱלֵה הַפְּרוֹת עֲלֵי־שָׁפַת הַיָּדָר׃ וְהַאֲבִלְהָה הַפְּרוֹת
 6 רַעֲוֹת הַמִּרְאָה וְרַקּוֹת הַבֶּשֶׂר אֵת שֶׁבַע הַפְּרוֹת וְפִת
 7 הַמִּרְאָה וְהַבְּרִיאַת וְיִקְצֵן פְּרָעָה׃ וַיִּשְׁוֹן חֲחֵם שְׁנֵת
 8 וַהֲגֵה וְשֶׁבַע שְׂבָלִים עֵלַת בְּקַנְהָ אֲתֵךְ בְּרִיאַת וּמְבוֹת׃
 9 וַהֲגֵה שֶׁבַע שְׂבָלִים דְּקוֹת וְשִׁדּוּפַת קָרִים צִמִּיתוֹת אֲחֵרֵינוּ׃
 10 וְתַבְלִילָנָה וְיִקְצֵן פְּרָעָה וַהֲגֵה חֲחֵם׃ וְהָיִי בְּבִקְרַת הַפְּעָנִים
 11 רַחֵוּ וְשִׁלְחָה וַיִּקְרָא אֶת־בְּלִעְדִּיִּים מִצְרַיִם וְאֶת־כָּל־
 12 חֲכָמָה וְסִפְרָה לָהֶם אֶת־חֲלֻמֵי וְאֶדְפַּחְתִּי אִתְּכֶם
 13 לְפָרְעָה׃ וַיְדַבֵּר שֶׁר־הַמִּשְׁקִים אֶת־פְּרָעָה לֵאמֹר אֲתֵי
 14 חֲטָאִי אֵין מִזְכֹּר הַיּוֹם׃ פְּרָעָה קָנַף עֲלֵי־בְקָרָיו וַתֵּן אֲתֵי
 15 כְּמִשְׁמֵד בֵּית שֶׁר־הַטְּבוֹתִים אֲתֵי וְאֵת שֶׁר־הָאֲסִים׃
 16 וְנַחֲלִיקָה חֲחֵם בְּלִילָה אֲחֵד אֵין וְהוּא אִישׁ בְּפִתְרָן
 17 חֲלַמְנו חֲלַמְנו׃ וְשֵׁם אֲתָנוּ נַעֲרֵי עַבְדֵי עַבְדֵי לְשֶׁר הַטְּבוֹתִים
 18 וְנִסְפְּרִילוּ וְנִפְתַּרְלָה אֶת־חֲלֻמֵיִנִי אִישׁ בְּחֻלְמֵי פִתְרֵה׃
 19 וְהָיִי כַּאֲשֶׁר פִּתְרַתְּנוּ כִּן הָיִה אֲתֵי הַשִּׁיב עֲלֵי־בִי וְאֲתֵי
 20 תַּחֲלָה׃ וַיִּשְׁלַח פְּרָעָה וַיִּקְרָא אֶת־יוֹסֵף וַיַּרְצֵהוּ מִדְּבַר־

them, Do not interpretations belong to God? tell it to me, I pray you. The chief of the butlers then told his dream to Joseph, and said to him, In my dream, behold, a vine was before me; and on the vine were three branches; and it was as though it budded, shot forth its blossoms, and on its clusters the grapes became ripe: And Pharaoh's cup was in my hand; and I took the grapes, and pressed them out into Pharaoh's cup, and I placed the cup into Pharaoh's hand. And Joseph said unto him, This is its interpretation: The three branches are three days; Within yet three days will Pharaoh lift up thy head, and restore thee unto thy office; and thou shalt place Pharaoh's cup into his hand, after the former manner when thou wast his butler. Therefore, if thou thinkest on me when I shall be well with thee, then show kindness, I pray thee, unto me, and make mention of me unto Pharaoh, and bring me out of this house; For indeed I was stolen away out of the land of the Hebrews; and here also have I not done the least that they should put me into the dungeon. And when the chief of the bakers saw that he had well interpreted, he said unto Joseph, I also (saw) in my dream, and, behold, I had three baskets with fine bread on my head: And in the uppermost basket there was of all manner of bakemets; used as food for Pharaoh; and the birds did eat them out of the basket from my head. And Joseph answered and said, This is the interpretation: The three baskets are three days; Within yet three days will Pharaoh lift up thy head from off thee, and will hang thee on a tree; and the birds shall eat thy flesh from off thee.* And it came to pass on the third day, which was Pharaoh's birthday, that he made a feast unto all his servants; and he lifted up the head of the chief of the butlers and the head of the chief of the bakers among his servants. And he restored the chief of the butlers unto his butlership; and he placed the cup in Pharaoh's hand; But the chief of the bakers he hanged, as Joseph had interpreted to them. Yet the chief of the butlers did not remember Joseph, and forgot him.

SECTION X. MICKETZ.
CHAPTER XLI.

1 ¶ And it came to pass at the end of two full years, that Pharaoh dreamed; and, behold, he stood by the river. And, behold, there came up out of the river seven cows, of good appearance and fat in flesh; and they fed in the meadow. 2 And, behold, seven other cows came up after them out of the river, ill-favored and lean in flesh; and they stood by the other cows upon the brink of the river. And the ill-favored and lean-fleshed cows did eat up the seven well-favored and fat cows. And Pharaoh awoke. And he slept and dreamed a second time; and, behold, seven ears of corn came up on one stalk, rank and good. And, behold, seven thin ears and blasted with the east wind sprung up after them. And the seven thin ears swallowed up the seven rank and full ears. And Pharaoh awoke, and, behold, it was a dream. And it came to pass in the morning that his spirit was troubled; and he sent and called for all the magicians of Egypt, and all the wise men thereof; and Pharaoh told them his dream; but there was none that could interpret the same unto Pharaoh. Then spake the chief of the butlers unto Pharaoh, saying, My faults 10 I must call to remembrance this day: Pharaoh was wroth with his servants, and put me in ward in the house of the captain of the guards, me and the chief of the bakers; And we dreamed a dream in one night, I and he; we dreamed each in accordance with the interpretation of his dream. And there was with us a Hebrew lad, a servant to the captain of the guards; and we told him, and he interpreted to us our dreams; to each according to his dream did he interpret. And it came to pass, just as he had interpreted to us, so it was; me he restored unto my office, and him he hanged. Then Pharaoh sent and had Joseph called, and they brought him hastily out of the dungeon; and he shaved himself, and changed his garments, and came unto Pharaoh.* And Pharaoh said unto

Joseph, I have dreamed a dream, and there is none that can interpret it: and I have heard say of thee, that thou canst understand a dream to interpret it. And Joseph answered Pharaoh, saying, 16 It is not in me; God will give an answer for the peace of Pharaoh.* And Pharaoh said unto Joseph, 17 In my dream, behold, I stood upon the brink of the river; And, behold, there came up out of the river seven cows, fat in flesh and good in shape; and they fed in the meadow; And, behold, seven 18 other cows came up after them, poor and very ill-shaped and lean in flesh; I never saw any like these in all the land of Egypt for ugliness; And 20 the lean and the ill-favored cows did eat up the first seven fat cows; And when they had eaten 21 them up, it could not be known that they had eaten them; but their appearance was still as bad as at the beginning. And I awoke. And I saw 22 in my dream, and, behold, seven ears came up on one stalk, full and good; And, behold, seven 23 ears, withered, thin, blasted with the east wind, sprung up after them; And the thin ears devoured the seven good ears; and I told this unto the magicians; but there was none that could tell it to me. And Joseph said unto Pharaoh, The dream 25 of Pharaoh is one, that which God is about to do, he hath told to Pharaoh. The seven good cows are seven years; and the seven good ears are seven years; the dream is one. And the seven thin and ill-favored cows that came up after them are seven years; and the seven empty ears, blasted with the east wind, shall be seven years of famine. This is the thing which I have spoken unto Pharaoh: What God is about to do he hath shown 28 unto Pharaoh. Behold, there are coming seven 29 years of great plenty throughout all the land of Egypt: And there shall arise seven years of famine 30 after them, when all the plenty shall be forgotten in the land of Egypt; and the famine shall consume the land; And the plenty shall not be known 31 in the land by reason of that famine following it; for it shall be very grievous. And as it respecteth that the dream was doubled unto Pharaoh twice, it is because the thing is firmly resolved on by God, and God hath meant to bring it to pass. Now therefore let Pharaoh look out a man discreet and wise, and set him over the land of Egypt. Let Pharaoh do this, and let him appoint 34 officers over the land, and take up the fifth part (of the produce) of the land of Egypt in the seven years of plenty. And let them gather up all the 35 food of those good years that are coming, and lay up corn under the hand of Pharaoh, as food in the cities, and keep the same. And that food shall 36 be for a store to the land against the seven years of famine, which shall be in the land of Egypt; that the land be not cut off through the famine. And the thing was good in the eyes of Pharaoh, 37 and in the eyes of all his servants. And Pharaoh said unto his servants, Can we find such a one as this, a man in whom the spirit of God is?* And Pharaoh said unto Joseph, Inasmuch as God 39 hath caused thee to know all this, there is none so discreet and wise as thou: Thou shalt be over my house, and according to thy word shall all my people be ruled; only in regard to the throne will I be greater than thou. And Pharaoh said 41 unto Joseph, See, I have set thee over all the land of Egypt. And Pharaoh took off his ring 42 from his hand, and put it upon Joseph's hand, and arrayed him in vestures of fine linen, and put a golden chain about his neck; And he caused 43 him to ride in the second chariot which he had; and they cried before him, Bend the knee: and he placed him (thus) over all the land of Egypt. And 44 Pharaoh said unto Joseph, I am Pharaoh; but without thee shall no man lift up his hand or his foot in all the land of Egypt. And Pharaoh 45 called Joseph's name Zaphenathpa'neah; and he gave him Asenath the daughter of Potiphera, the priest of On, for wife. And Joseph went out over all the land of Egypt. And Joseph was 46 thirty years old when he stood before Pharaoh the king of Egypt; and Joseph went out from the pre-

21 ואמר איש אל אחיו אבל אשמים | אהתו על אחי 21
 אשר ראש צרת נפש ברחוק אליו לא שמעתי על-
 22 פן באה אליה הצדה הזאת: וכן ראובן אתם לאמר
 הלא אמרתי אליכם | לאמר אל תחטאו בגידול ולא
 23 שמעתם וגם דינתי הנה נרשט: והם לא ידעו כי שמעו
 24 יוסף כי בגלגל ביתם: וסב מלחם בדרך משב
 25 אלהם ודבר אליהם וקח מאתם את שמעון ויבא אתו
 26 לעזרים: ויצו יוסף ומלאי אה-כליהם בר והקשיבו
 27 כספיהם איש אל שונו ולתת להם עדה לדרך ויש
 28 להם כן: והשא את שמכם על המינים הלכו משם:
 29 ונפחה הארץ אחישו לתת מספוא לחמרו במלך מרא
 30 אתיבספו והידידא כפי אמיתותו: ויאמר אל אחיו
 31 רשעב כספי וגם הנה באמסותי וצא לכם הדרך איש
 32 אל אחיו לאמר מהיאת עשה אלהים לנו: והבא אל-
 33 עקב אביהם צדקה כנען בנידו לו את בלדגורח אתם
 34 לאמר: ודבר ראש ארץ הארץ אתה קשוח ונתן אתה ל
 35 במרגלים את הארץ: ויאמר אליו כנים אהת לא הוית
 36 מרגלים: אשם עשר אהת אחם בני אבי אתה איש
 37 ותקנן היום את אביש בארץ כנען: ויאמר אליה איש
 38 ארץ הארץ בואת אלע כי כנים אתם אחיכם האחד
 39 הנידו אתי ואת דעבון בחיכם קרו ולטו: והביאו את
 40 אחיכם הנמן אל ואלהו כי לא מרגלים אתם כי כנים
 41 אתם את אחיכם אמן לכם ואת הארץ חסררו: והיו לו
 42 גם מריקים שקדם והיה איש צור-כספו בשקן
 43 מרא את הבריות כספיהם הנה ואביהם מראו: ויאמר
 44 אלהם עקב אביהם אתי שלפתם יוסף איננו ושמעון
 45 איננו ואת בנימן הקדו על הנה קלנה: ויאמר ראובן
 46 אל אביהם לאמר ארשע בני תמות אסלא אביש
 47 אליו הנה אתי מלדי ואני אשיבתי אלדו: ויאמר לא
 48 יד בני עינכם בראו מת והוא לבדו נשאר וקרובו
 49 אמן בדרך אשר תלטיבה והיחדתם אתי שבת בנימן
 50 שאולה:

CAP. XLIII. כג

2 והרעב כבד בארץ: והיו באשר פלו לאכל את השקר 2
 אשר הביאו ממצרים ואמר אלהם אביהם שבו שקבר
 3 לט מעט אכל: ויאמר אליו יהודה לאמר העד העד
 4 בני האיש לאמר לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם:
 5 אשלישן משלח את אחות אתה נדה ונשברה קח
 6 אכל: ואם ארץ משלח לא נדב בידאיש אמר אליה
 7 לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם: ויאמר ישראל לקח
 8 דעתם לו לחדו לאיש העד לכם אח: ויאמרו שאלו
 9 שאלה איש לט ולמולדת לאמר העד אביכם הו הנש
 10 לכם אח ועורלו עליהם הרברים האלה הודעו נדע כי
 11 ואמר הודעו את אחיכם: ויאמר יהודה אל ישראל
 12 אביו שלחה העד אתי תקמה ועלבה והנה ולא נמות
 13 גם אהתנו גם אתה גם ספטי: אביו ארבעת מדי תבקש
 14 אסלא הביאתו אליך והצאתו לפנה והצאתי לך
 15 וכלימנים: כי לאלה התמקדת בליתיה שבת ויה

שלישם שנה בקמרו לפני פרעה מלך מצרים ויצא
 47 יוסף מלפני פרעה ונעבר בכל ארץ מצרים: ותש
 48 הארץ בשבע שני השבע לקמצים: וקבץ אתיב-אכלו
 49 שבע שנים אשר היו בארץ מצרים ונתקבל בערים
 50 אכל שרדה העיר אשר סביבותיה ונתן בתוכה: ויצבר
 51 יוסף כר כחול הים ורבה מאד יד כדחול לספר כר
 52 אין מספר: וליוסף יולד בנים בערים הבהו שנת
 53 הרעב אשר ילדו אסנת בתיפטי פרע כהן און:
 54 ויקרא יוסף אתיכם הבור מנשה פינטי אלהים את
 55 בלעמל ואת בלכות אביו: ואת שם השני קרא אפרים
 56 כי דיברתי אלהים בארץ עניו: ותכלנה שבע שני השבע
 57 אשר הנה בארץ מצרים: ותחלנה שבע שני הרעב
 58 לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל
 59 ארץ מצרים הנה לחם: ותרעב כל ארץ מצרים וצאק
 60 העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו
 61 אליוסף אשר-יאמר לכם הנשוו: והרעב הנה על כל
 62 פני הארץ ופסחו יוסף אתיב-אשר בהם וישבר למצרים
 63 נתון הרעב בארץ מצרים: וכל הארץ בא מצרימה
 64 לשבר אליוסף ויתקן הרעב בכל הארץ:

CAP. XLIII. מכ

1 וברא עקב כי ישיבבר במצרים ויאמר עקב לבניו
 2 לפנה תתראו: ויאמר הנה שמעתי כי ישיבבר במצרים
 3 ורד-שמה ושברדלני משם ונתנה ולא נמות: וינרו
 4 את יוסף עשרה לשבר בר מצרים: ואת בנימין אתו
 5 יוסף לא-שלח עקב את אחיו כי אמר פוידקאני אסו:
 6 ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאם ביהנה הרעב
 7 בארץ כנען: ויוסף רוא השליט על הארץ הוא המשיב
 8 לקלעם הארץ ויבאו אתו יוסף וישתחורלו אפים
 9 וצדו: וברא יוסף את אחיו ויכרם ונתגבר אליהם
 10 ונדבר אתם קשות ויאמר אלהם מאן באתם ויאמרו
 11 מצרים כנען לשבר-אכל: ונבר יוסף את אחיו והם
 12 לא הכירו: וינבר יוסף את החלמות אשר הלם להם
 13 ויאמר אלהם מרגלים אתם לראות את ענתת הארץ
 14 באתם: ויאמרו אליו לא אלע ויעבדו באו לשבר-אכל:
 15 כלט בני איש אחד נחט כנים אהת לאהנו עבדו
 16 מרגלים: ויאמר אלהם לא כידענת הארץ באתם
 17 לראות: ויאמרו שנים עשר עבדו אחם ואהת בני
 18 איש אחד בארץ כנען והנה הקמן את אבינו היום
 19 והאחד איננו: ויאמר אלהם יוסף הוא אשר דברתי
 20 אלהם לאמר מרגלים אתם: בואת תבנות וי פרעה אס
 21 תצאו מנה כי אס-בבוא אחיכם הקמן הנה: שלחו
 22 מכס אתה וינח את אחיכם ואסמו וקחתי דבר-כם
 23 האמת אתכם ואס-לא תו פרעה כי מרגלים אתם:
 24 ויאסף אתם אל-משקד שלשת ימים: ויאמר אלהם
 25 יוסף ביום השלישי נתן עשו וחו אתה-אלהים אני
 26 ורא: אס-כנים אתם אחיכם אחד יאסר ככות משמרם
 27 ואתם לכו הביאו שבר כקמן בחיכם: ואת אחיכם
 28 הקמן תביאו אלי ויאמרו דבר-כם ולא תמותו וישש-בו:

ence of Pharaoh, and went throughout all the land of Egypt. And the earth brought forth in the seven years of plenty by handfuls. And he gathered up all the food of the seven years, which were in the land of Egypt, and laid up the food in the cities; the food of the field in the city, which was round about it, laid he up in the same. And Joseph heaped up corn as the sand of the sea, very much; until he left off numbering, for it was without number. And unto Joseph were born two sons before the years of famine came, whom Assenath the daughter of Poti-phera' the priest of On, bore unto him. And Joseph called the name of the first-born Menasseh: For God (said he) hath made me forget all my toil, and all my father's house. And the name of the second he called Ephraim; For God (said he) hath caused me to be fruitful in the land of my affliction.* And the seven years of plenty, that was in the land of Egypt, were ended. And the seven years of famine began to come, just as Joseph had said; and there was famine in all the countries, but in all the land of Egypt there was bread. And when all the land of Egypt also felt hunger, the people cried to Pharaoh for bread; and Pharaoh said unto all the Egyptians, Go unto Joseph; what he saith to you, do. And the famine was over all the face of the earth; and Joseph opened all the store-houses, wherein corn was, and sold unto the Egyptians; for the famine grew strong in the land of Egypt. And all the countries came into Egypt to buy corn of Joseph; because the famine was sore in all the countries.

CHAPTER XLII.

1 And when Jacob saw that there was corn in Egypt, Jacob said unto his sons, Why do ye look at one another? And he said, Behold, I have heard that there is corn in Egypt; get you down thither, and buy for us provision from there, that we may live, and not die. And ten brothers of Joseph went down to buy corn in Egypt. But Benjamin, Joseph's brother, Jacob sent not with his brothers; for he said, Lest mischief befall him. 2 And the sons of Israel came to buy corn among those that came; for the famine was in the land of Canaan. And Joseph—he was the governor over the land, it was he that sold corn to all the people of the land; and Joseph's brothers came, and bowed themselves down before him with the face to the earth. And Joseph saw his brothers, and he recognized them; but made himself strange unto them and spoke roughly unto them; and he said unto them, Whence come ye? And they said, From the land of Canaan to buy food. And Joseph recognized his brothers, but they recognized him not. And Joseph remembered the dreams which he had dreamed concerning them, and he said unto them, Ye are spies; to see the nakedness of the land are ye come. And they said unto him, No, my lord, thy servants are only come to buy food. 3 We are all sons of one man; and we are true men; thy servants have never been spies. And he said unto them, No! but to see the nakedness of the land are ye come. And they said, We, thy servants, are twelve brothers, sons of one man in the land of Canaan; and, behold, the youngest is this day with our father, and one is no more. And Joseph said unto them, It is as I have spoken unto you, saying, Ye are spies; Hereby shall ye be proved: By the life of Pharaoh, ye shall not go forth hence, except your youngest brother come hither. Send one of you, and let him fetch your brother, and ye shall be kept in prison, that your words may be proved, whether the truth be with you; and if not, by the life of Pharaoh, ye are surely spies. And he put them together into ward three days. And Joseph said unto them on the third day, This do, and live; I fear God.* If ye be true men, let one of your brothers remain imprisoned in the house of your confinement; but ye, go, carry home what you have bought for the want of your household. 4 But your youngest brother bring unto me; so shall your words be verified, and ye shall not die. And they did so. And they said to one another, Truly we are guilty concerning our brother, in that we saw the anguish of his soul,

when he besought us, and we would not hear; therefore is this distress come upon us. 22 Reuben answered them, saying Did I not say unto you, thus, Do not sin against the child; and ye would not hear? and behold, his blood also is now required. And they knew not that Joseph understood them; for he spoke unto them by an interpreter. And he turned himself away from them, and wept; and returned to them again, and spoke with them, and took from them Simeon, and bound him before their eyes. And Joseph commanded to fill their sacks with corn, and to restore every man's money into his sack, and to give them provision for the way; and he did unto them thus. And they loaded their asses with their corn, and departed thence. And one of them opened his sack to give his ass provender in the inn: when he espied his money, for, behold, it was in the mouth of his sack. And he said unto his brothers, My money hath been restored; and, lo, it is even in my sack: and their heart failed them, and they were afraid, saying one to another, What is this that God hath done unto us? And they came unto Jacob their father unto the land of Canaan, and they told him all that had befallen them; saying, The man, the lord of the land, spoke roughly to us, and took us as though we were espying the country. And we said unto him, We are true men; we have never been spies: We are twelve brothers, sons of our father; the one is no more, and the youngest is this day with our father in the land of Canaan. And the man, the lord of the country, said unto us, Hereby shall I know that ye are true men; leave one of your brothers here with me, and (the food for) the want of your households take ye and be gone; And bring your youngest brother unto me; then shall I know that ye are no spies, but that ye are true men; your brother I will give up to you, and in the land ye shall be allowed to traffic. And it came to pass as they were emptying their sacks, that, behold, every man's bundle of money was in his sack; and when they saw the bundles of their money, they and their father, they were afraid. And Jacob their father said unto them, Me ye have bereaved of my children: Joseph is gone, and Simeon is gone, and Benjamin ye will take away; all these things are against me. 23 And Reuben said unto his father, thus, Two of my sons shalt thou slay, if I bring him not to thee; soften him into my hand, and I will bring him back to thee. And he said, My son shall not go down with you; for his brother is dead, and he alone is left; and if mischief befall him by the way in which ye go, then will ye bring down my gray hairs with sorrow to the grave.

CHAPTER XLIII.

And the famine was sore in the land. And it came to pass, when they had completely eaten up the provisions which they had brought out of Egypt, that their father said unto them, Go again, buy us a little food. And Judah said unto him, thus, The man did solemnly protest unto us, saying, Ye shall not see my face, except your brother be with you. If thou wilt send our brother with us, we will go down and buy thee food; But if thou sendest him not, we will not go down; for the man said unto us, Ye shall not see my face, except your brother be with you. And Israel said, Wherefore have ye dealt so ill with me, as to tell the man that ye have yet another brother? And they said, The man inquired particularly concerning us, and our kindred, saying, Is your father yet alive? have ye another brother? and we told him according to the tenor of these words; could we possibly know that he would say, Bring down your brother? And Judah said unto Israel his father, Send the lad with me, and we will arise and go; that we may live, and not die, both we, and thou, as also our little ones. I will be surety for him; from my hand shalt thou require him; if I bring him not unto thee and set him before thee, then shall I have sinned against thee all the days. For, if we had not lingered, surely we had now re-

לא ירהווק וחסף אמר לאשר על ביות קום רדף אתך
האנשים והשונתם ואמרת אלדם למה שלמתם רעה
תחת טובה: הלא זה אשר ישתה אילי בו היא נחש
ויהש בו הרעתם אשר עשיתם: תשגם ודבר אלדם
אתה דברים האלה: ויאמרו אילי למה דבר אילי
דברים האלה חלילה לעבדיך מעשות כדבר הוה: הן
כסף אשר מצאנו בפי אמתהושי השיבט אלק מארץ
כנען ואך נגב מבית איליך כסף או רוב: אשר ימצא
אתי מעבדיך ומת ונסאנחט נהיה לאילי לעבדים:
ויאמר גסעתה כדברכם כדעוה אשר ימצא אתי הנהיה
לי עבד ואסם תהיו נקום: ומדדו ויודו איש את
אמתוהו ארצה ופתחו איש אמתוהו: ותפש כבודו
החל ובקמן כלה וימצא הנביט באמתחת בנימן:
והרעו שמלתם בעמם איש על חמרו והשבו העירי:
ויבא הנהיה ואחיו ביתה יוסף והיא ערעו שם ויפלו
לפניו ארצה: ויאמר לדם יוסף מהדמנעשה הוה אשר
עשיתם הלא דעתם כריתש יתש איש אשר כמלי:
ויאמר הנהיה מהדנמר לאילי מהדנבר ומהדנבס
האלהים כשאן ענען עבדיך השג עבדים לאילי נס
אזתו גם אשר נמצא הנביט כדו: ויאמר חלילה לי
מעשות זאת היאש אשר נמצא הנביט כדו הוא הנהיה
עבד ואסם עול לשלום אל ארביכם:

ס ס ס א 11

ויגש אליו הנהיה ויאמר כי אילי ודברני עבדך דבר
באני אילי ואליתר אספק בעבדך כי כמדו כפרעה:
אילי שאל אתעבדך לאמר תשללכם אב ארצה:
ויאמר לא אילי לשלטי אב וכן חלד וקנים קנן ואחיו
מת ויתר לא לבדו לאמו ואביו ארבו: והאמר אל
עבדך הנהיה אלי ואשיקה עיני עלי: ויאמר אל
אילי לא יוכל הנצר לעוב את אביו ועב את אביו ומת:
והאמר אל עבדך אסלא ירד ארביכם הקנן ארבי לא
חספן לראות פני: והו כי עלט אל עבדך אבי ונדר
לו את דברי אילי: ויאמר אביט שבו שבידלע מעט
אכל: ויאמר לא טבל לנדת אביט אהיו הקנן אתע
וירדט כרלא טבל לראות פני היאש ואחיו הקנן
אינט אתע: ויאמר עבדך אבי אילע אתם דעתם כי
שנים ילהלי אשתי: ויצא הארד מאחי ואמר אף
סרף סרף ולא ראיתו ערנה: ולקחתם גסאתך
מעם פני וקברו אסן הוירדתם את שביתי ברעה
שאלה: ועתה כבא אל עבדך אבי ותגער אינט אתע
ונפשו קשורה כנפשו: הנה כראות כראון הנצר ומת
וירדו עבדך את שביט את עבדך אביט בנין שאלה:
כי עבדך ערב את הנצר מעם אבי לאמר אסלא אביט
אלך ותטאתי לאבי כרנעמים: ועתה תשיבני עבדך
פתח הנצר עבד לאילי ותגער ילע גסאיו: כראך
אצלה אל אבי ותגער אינט אתי פן אצלה ברע אשר
ימצא את אבי:

11 פנימים: ויאמר אלכם ישראל אכלם אסרו אסרו
זאת עשו קרו מוכרת הארץ בכלכם הוירדו לאיש
מנחה מעט צרי ומעט רבש נכחת ולט כמנים ושקרים:
12 וכסף משנה קרו בדרם ואתה כסף המושב בפי
13 אמתהושי תשיבו בדרם אילי משנה הוא: ואת
14 ארביכם קרו וקומו שובו אל ארצה: ואל שדי וכן לכם
15 רחמים לפני היאש ושלה לכם את ארביכם את ראת
16 בנימן ואי כאשר שקלתי שקלתי: וקרו האנשים את
17 המנחה הזאת ומשנה כסף לקרו בדרם ואת בנימן
18 תלכו מרדו מצרים ויעמדו לפני יוסף: ורא יוסף
19 אתם את בנימן ויאמר לאשר על ביות הבא את האנשים
20 הנחתה וטבח טבח ודון כי אתי יאכלו האנשים
21 בעבדתי: ויעש היאש כאשר אמר יוסף וקב היאש
22 את האנשים ביתה יוסף: ויראו האנשים כי רובא
23 בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף השב באמתהושי
24 בתחלה אנהו מבאים להתעלל עלינו ולהתנפל עלינו
25 ולקחת אתנו לעבדים ואת דמרת: וישו אל ארצה
26 אשר על ביות יוסף ויבדו אילי פתח הבית: ויאמרו
27 כי אילי ירד וירעו בתחלה לשבר אכל: והו כירכבו
28 אל המלון ופתחה את אמתהושי והנה כסד איש בפי
29 אמתהושי כספנו כמשקלו וישב אתי בידע: וכסף אתך
30 הורדע בידע לשבר אכל לא ידעו מרשם כספנו
31 באמתהושי: ויאמר שלום לכם אלתיא אלתיכם
32 ואלתי אביכם נתן לכם מטמן באמתהושי כספכם
33 כא עלי וימצא אלכם את שמעון: וקב היאש את
34 האנשים ביתה יוסף ומדמים וירחצו רגליהם נתן
35 כספוא לתמריכם: וקבו את דימניה ערפוא יוסף
36 בערניה כי שמעו בישם ויאלו לחם: וקב יוסף הנחתה
37 וירביא לו וישאל מה אשר בידם הנחתה וישתתרו
38 ארצה: וישאל להם שלום ויאמר שלום אביכם
39 הקנן אשר אמרתם הערעו ח: ויאמרו שלום לעבדך
40 לאביט ערעו ח ויקרו וישתחו: וישו עיניו ברא את
41 בנימן אחיו כראמו ויאמר הנה אחיכם הקנן אשר
42 אמרתם אלי ויאמר אלתיס וקנו פני: ומתד יוסף כר
43 וקברו הנמו אל אחיו ויבקש לבכות וקב התדרת
44 וקב שמה: וירחץ פניו ויצא ותאסף ויאמר שמי
45 לחם: וישומו לו לבדו ולדם לבדם ולמצרים האכלים
46 אתו לבדם כי לא וכלו המצרים לאכל את הערבים
47 לחם ברתעבה הוא למצרים: וישבו לפניו הבכל
48 ככברו והוציע כעצרתו וחתהו האנשים איש אל
49 רעהו: וישו משאח מאת פניו אלדם וסרב משאח בנימן
50 ממשאח דלם חמס ידו וישתו ושקרו עמו:

א ויצו את אשר על ביותו לאמר מלא את אמתחת האנשים
אכל כאשר ויכלון וישו נשים כסף איש בפי אמתהושי:
2 ואת הנביט יביע הכסף השים בפי אמתחת הקנן ואת
3 כסף שקרו וישו דבר יוסף אשר דבר: הבקר אור
4 והאנשים שקלו חמס חמריכם: הם ואת אתהושי

11 turned the second time. And their father Israel said unto them, If it must be so now, do this: take of the best products of the land in your vessels, and carry down to the man a present, a little balm, and a little honey, spices and lotus, 12 pistachio-nuts and almonds; And twofold money take in your hand; and the money that was put back in the mouth of your sacks, you must carry back in your hand; peradventure it was an oversight; Also your brother take along, and arise, go 13 again unto the man. And may God the Almighty give you mercy before the man, that he may send away to you your other brother, and Benjamin. And I, if I am to be bereaved, let me be be- 14 reaved. And they took that present; and twofold money they took in their hand, as also Benjamin; and they rose up, and went down to 15 Egypt; and stood before Joseph.* And when Joseph saw Benjamin with them, he said to the superintendent of his house, Bring these men into the house, and slay, and make ready; for with 16 me shall these men dine at noon. And the man did as Joseph had said; and the man brought 17 the men into Joseph's house. And the men were afraid, because they were brought into Joseph's 18 house; and they said, Because of the money that came back in our sacks at the first time are we brought in; that he may seek occasion against us, and fall upon us, and take us for bondmen, 19 together with our asses. And they came near to the man who was appointed over Joseph's house, and they spoke with him at the door of 20 the house. And they said, Pardon, my lord, we 21 came down at the first time to buy food: And it came to pass, when we came to the inn, that we opened our sacks, and, behold, every man's money was in the mouth of his sack, our money 22 in its full weight; and we have brought it back down in our hand to buy food; we know not who 23 hath put our money in our sacks. And he said, Peace be to you, fear not; your God, and the God of your father, hath given you a treasure in your sacks; your money hath come to me. And 24 he brought Simeon unto them. And the man brought the men into Joseph's house; and he gave them water, and they washed their feet, and he 25 gave provender to their asses. And they made ready the present before Joseph came home at noon; for they had heard that they should eat bread there. And when Joseph came home, they 26 brought him the present which was in their hand into the house, and bowed themselves to him to the earth. And he asked them after their well- 27 fare, and said, Is your old father well, of whom ye spoke? Is he yet alive? And they answered, Thy servant, our father, is in good health, he is yet alive. And they bowed down their heads, and 28 prostrated themselves. And he lifted up his eyes and saw his brother Benjamin, his mother's son, and said, Is this your youngest brother, of whom 29 ye spoke unto me? And he said, God be gracious unto thee, my son.* And Joseph hastened away, for his affection toward his brother became en- 30 kindled, and he sought to weep; and he entered into his chamber, and wept there. And he washed his face, and came out, and refrained himself, 31 Set on the bread.* And they set on for him by himself, and for them by themselves; and for the Egyptians, who did eat with him, by themselves; because the Egyptians may not eat bread with the Hebrews; for that is an abomination unto the 32 Egyptians. And they sat before him, the first-born according to his prior birth, and the youngest according to his youth; and the men marvelled one 33 at the other. And he sent portions unto them from before him; but Benjamin's portion exceeded the portions of all of them five-fold. And they drank, and were merry with him.

CHAPTER XLIV.

1 And he commanded the superintendent of his house, saying, Fill the sacks of these men with food, as much as they can carry, and put every man's 2 money in the mouth of his sack. And my cup, the silver cup, thou shalt put in the mouth of the sack of the youngest, and the money for his corn. And he did according to the word of Joseph which he had spoken. As soon as the morning

was light, the men were sent away, they and their asses. They were gone out of the city, not yet 4 far off, when Joseph said unto the superintendent of his house, Up, follow after the men; and when thou hast overtaken them, say unto them, Wherefore have ye returned evil for good? Is not this 5 out of which my lord drinketh, and whereby indeed he divineth? ye have done evil in so doing. And he overtook them, and he spoke unto them 6 these same words. And they said unto him, 7 Wherefore will my lord speak such words as these? God forbid that thy servants should do any thing like this. Behold the money, which we found 8 in the mouth of our sacks, we brought back unto thee out of the land of Canaan: how then should we steal out of thy lord's house silver or gold? With whomsoever of thy servants it be found, let 9 him die; and we also will be bondmen unto thy lord. And he said, Now also let it be according 10 to your words: he with whom it is found shall be my servant; but ye shall be blameless. And they made haste, and every one of them took 11 down his sack to the ground, and every one opened his sack. And he searched, at the eldest he began, and at the youngest he left off; and the cup was found in Benjamin's sack. Then they 12 rent their clothes, and every one loaded his ass, and they returned to the city.* And Judah 13 and his brothers came into Joseph's house, and he was yet there; and they fell down before him on the ground. And Joseph said unto them, What deed 14 is this that ye have done? ye knew not that such a man as I can certainly divine? And Judah 15 said, What shall we say unto my lord? what shall we speak? or how shall we justify ourselves? God hath found out the iniquity of thy servants: behold we are servants unto my lord, both we, as also he in whose hand the cup was found. And he said, God forbid that I should do this: 16 the man in whose hand the cup was found, he shall be my servant; and as for you, go you up in peace unto your father.

SECTION XL. VAYIGGASH.

¶ Then Judah came near unto him, and said, 17 Pardon, my lord, let thy servant, I pray thee, speak a word in my lord's ears, and let not thy anger burn against thy servant; for thou art even as Pharaoh. My lord asked his servants, saying, Have ye a father, or a brother. And we 18 said unto my lord, We have an old father, and a little child born in his old age; and his brother is dead, and he alone is left of his mother, and his father loveth him. And thou saidst unto thy 19 servants, Bring him down unto me, that I may set my eye upon him. And we said unto my lord, 20 The lad cannot leave his father; for if he should leave his father, he would die. And thou saidst unto thy servants, Except your youngest brother come down with you, ye shall not see my face any more. And it came to pass, when we came up 21 unto thy servant my father, that we told him the words of my lord. And our father said, Go back 22 and buy us a little food. And we said, We cannot go down: if our youngest brother be with us, then will we go down; for we cannot see the man's face, except our youngest brother be with us. And thy servant my father said unto us, Ye know 23 that my wife bore me two sons; And the one went out from me, and I said, Surely he hath been torn to pieces; and I have not seen him up to this time. And if ye take this one also from 24 me, and mischief befall him, ye will bring down my gray hairs with sorrow to the grave. And 25 now, when I come to thy servant my father, and the lad be not with us; seeing that his life is bound up in the lad's life,* It will come to pass, 26 that when he seeth that the lad is not with us, he will die; and thy servants would thus bring down the gray hairs of thy servant our father with sorrow to the grave. For thy servant became 27 surety for the lad unto my father, saying, If I bring him not unto thee, then shall I have sinned against my father all the days. Now therefore, 28 I pray thee, let thy servant abide instead of the lad as bondman to my lord; and let the lad go up with his brothers. For how shall I go up to my father, and the lad be not with me? I should perhaps be compelled to witness the evil which would come on my father.

ה' הלילה ואמר יעקב ויעקב ואמר ה' ואמר אני
האל אלהי אביך אליתודא מרדה מצרומה פרלתי נולד
א' אשכנח שם: אני אבד עמך מצרומה ואני אשכנח
ה' נסעלה ויפס ישת דו עליעוד: מקם יעקב מבאר
ה' שבע נשאו בנדישראל אתיעקב אבותם ואתשפס
ו' ואתנשדם בעגלות אשרשלח פרעה לשאת אתו:
ה' ויקחו אתמקנתם ואתרכושם אשר רכשו בצרן כנען
ו' ויבאו מצרומה יעקב וכלבדו אתו: קניו ובעי קניו אתו
ה' בנתיו ובעתו קניו וכלבדו אתו מצרומה: ס
ו' ואלה שמות בנדישראל הבאים מצרומה יעקב ובעיו
ה' דבר יעקב ראובן: ובעי ראובן חנך ופלוה וחסון וקרמי:
ה' ובעי שמעון ומואל המין ואבד ובן וצמר ושאל בך
ה' הכנענית: ובעי לג' גרשון קהת ומררי: ובעי יהודה צר
ה' ואיון ושלה ופרץ ורחל וימית ערוואון בצרן כנען ותיו בנדי
ה' פרץ חסון וממיל: ובעי וישכר חילע ופזר ויוב ושמרון:
ה' ובעי ובלחן פרד ואלון ויחלאל: אלה ובעי לאה אשר ילדה
ה' ליעקב בספרן ארם ואת דינה בתו כלנפש בעיו ובעתו
ה' שלשים וראש: ובעי גר צפון וחגי שוני ואצבן צר
ה' וארדי וראלי: ובעי אשר ומנה ושה וישון ובריעה
ה' וישרה אלתם ובעי אשר בריעה חבר ומלכאל: אלה בעי ופזר
ה' אשר עתו לבן ולאה בתו ופזר איתאלה ליעקב שש
ה' עשרה נפש: בעי רחל אשת יעקב יוסף ובעיון: וילד
ה' ל' יוסף בצרן מצרים אשר ילדה לו אסנת בתפופי פרע
ה' בתו אן אתמנשה ואתדפרום: ובעי בנימן בלע ובקר
ה' ואשבד גרא ונעמן אתו וראש מים חסים ואדי: אלה
ה' בעי רחל אשר ילד ליעקב כלנפש ארבעה עשר:
ה' ובינך חסים: ובעי נפתלי חצאל וגיני וצור ושלים:
ה' אלה בעי בלחה אשר עתו לבן לרחל בתו וילד אתה
ה' אלה ליעקב כלנפש שבעה: כלנפש הבאה ליעקב
ה' מצרומה יצא ר'כו מלכד נשי בנדייעקב כלנפש ששים
ה' ונש: ובעי יוסף אשר ילדו במצרים נפש שנים כל
ה' הנפש לביתיעקב הבאה מצרומה שבעים: ס ואת
ה' ויהיה שלח לפניו אליוסף לדוורת לפניו נשנה ויבאו
ה' ארצה נשון: ואמר יוסף מדבבתו בעל לקבאתישראל
ה' אביו נשנה ויבא אליו ויפל עלצוואריו ויבקש עלצוואריו
ה' עור: ואמר ישראל אליוסף אמיתה הפעם אתדי ראיתי
ה' אתפניך כי עורך חי: ואמר יוסף אליוסף ואלבית
ה' אביו אעלה ונאנידה לפרעה ואמרה אליוסף וביתאבי
ה' אשר בצרןכנען באו אלי: והנאשים רעי צאן כראשני
ה' מקנה היו ונאנם ובקרים וכלאשר להם הביאו: והיה
ה' כירקרא להם פרעה ואמר מהמעששים: ואמרתם
ה' אנשי מקנה היו עבדך משועבי ועדעתה גם אנחנו גם
ה' אבותינו ונא אתהעגלות אשרשלח יוסף לשאת אתו
ה' רעי צאן:

CAP. XLVII. מז

ה' ויבא יוסף חנך לפרעה ואמר אבי ואחי ונאנם ובקרים
ה' וכלאשר להם באו מצרן כנען ודגם בארץ נשון: ומקנה
ה' אחיו לקח המעשה אנשים וצאנם לפני פרעה: ואמר

CAP. XLV. מה

ה' א ולא יכל יוסף להתאפק לכל הנכבדים עליו ויקרא
ה' התיצו כלראש מעלי ולא יעמד איש אתו בהרעו יוסף
ה' אליהיו: ותתן אתיכלו בבקו וישמעו מצרים וישמע
ה' בית פרעה: ואמר יוסף אליהיו אני יוסף העוד אבי
ה' חי ולא ידעו אהיו לעשות אתו כי נהדלו מפניו: ואמר
ה' יוסף אליהיו נשדעו אלי ונשנו ואמר אני יוסף אדוכם
ה' ה אשרמכרתם אתי מצרומה: ועתה ואלתעצבו ואל
ה' ידו בעיניכם כירמכרתם אתי הנה כי למחיה שלחתי
ה' אלהים לפניכם: ביהיה שנתים הרעב בקרב הארץ
ה' ועוד חמש שנים אשר אידהרשי וקציר: וישלחתי
ה' אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולתהיות לכם
ה' לפלטה נולדה: ועתה לאאתם שלחתי אתי הנה כי
ה' האלהים וישמני לאב לפרעה ולאיון לכלביתו ומשל
ה' בכלארץ מצרים: מדרו ועלו אלאבי ואמרתם אליו
ה' בה אמר בנה יוסף שמני אלהים לארון לכלמצרים
ה' וידה אלי אתפניך: ושבת בצרןכנען והיה קרוב
ה' אלי אלה אבך ובעי נדה ונאנך ובקרה וכלאשר לך:
ה' וכלכלתי אבך שם כירעוד חמש שנים רעב פדתהרשי
ה' אתה וביתך וכלאשר לך: והנה עיניכם ראות ועיני
ה' אתי בנימן כירפי המדבר אלכם: והגדתם לאבי
ה' אתידללבדו במצרים ואת כלאשר ראיתם ומרתם
ה' והגדתם אתאבי הנה: ויפל עלצוואר בנימצרומה ויבק
ה' ובעיון בקה עלצוואריו: וישק כללאהיו ויבק עלרם
ה' ויאחרי בן דברו אהיו אתו: וינקל נשמי בית פרעה
ה' לאמר באו אתו יוסף וינחם בעיני פרעה ובעיני עבדיו:
ה' ויאמר פרעה אליוסף אמר אלאתחך ואת עשו עמי
ה' אתבערתי וכלברבאו ארצה כנען: וקחו אתאביכם
ה' ואתבתיהם ויבאו אלי ואתנה לכם אתטוב ארץ מצרים
ה' ואלכו אתחלב הארץ: ואתה צוניה ואת עשו קחה
ה' לכם בארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ושאתם
ה' אתאביכם וקאתם: ועינכם אלחתי לעלכלכם בר
ה' טוב כלארץ מצרים לכם ודא: וישטרבן בני ישראל
ה' ותתן להם יוסף עגלות עלפי פרעה ותתן להם צנה
ה' לדרך: לבלם נתן לאיש חלפות שמלת ולבנימן נתן
ה' שלשמיאות כסה והמש חלפת שמלת: ולאביו שלח
ה' כזאת עשרה המרים ושאים טובים מצרים וישר אתה
ה' נשאת בר וזהם וקצון לאביו לדרך: וישלח אתהיו
ה' כה וילכו ואמר אלהם אליתיונו בדרך: ויגלו ממצרים
ה' ויבאו ארץ כנען אליעקב אביהם: ויגדו לו לאמר עוד
ה' יוסף חי ויבדדו משל בכלארץ מצרים ונחם לבו כי לא
ה' האמן להם: ויבדדו אליו את כלדבריו יוסף אשר דבר
ה' אלהם ונא אתהעגלות אשרשלח יוסף לשאת אתו
ה' ותחי רוח יעקב אדוכם: ואמר ישראל רב עודאספת
ה' בני דו אלה ואתעו בקדם אמות:

CAP. XLVI. מז

ה' א ויבט ישראל וכלאשרלו ויבא בארה שבע ויחב ויחזים
ה' לאלהיו אביו ויתקם: ואמר אלהים ולישראל כמראת

20 יעקב שני חזיו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו
 21 ומישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ואמר לו אמנם
 מצאתי חן בעיניך שיםניא לך פתח ורבי ועשית עמדי
 חסד ואמת אלמא תקברני במצרים: ושכבתי במצבתי ל
 22 וישאתני ממצרים וקברתני בקברתם ואמר אני אעשה
 כדברך: ויאמר השבכה לי וישבע לו וישמתו ישראל 23
 על ראש המטה:

CAP. XLVIII. מֶח

24 ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אבך
 חלה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים:
 25 ועד לעיניך ויאמר הנה בןך יוסף בא אליך ויתחבק
 26 וישאל וישב על המטה: ויאמר יעקב אל יוסף אל שני
 27 נראה אלי בלוח בארץ כנען וקברך אתי: ויאמר אלי
 28 הניני מפרך ותרביחך ויתחבק לקבל עצים ונתתי את
 29 הארץ הזאת לרצתך אחרך אחות עולם: ועתה שני
 30 בניך הנולדים לך בארץ מצרים ער בא אלך מצרימה
 31 ליתם אפרים ומנשה בראובן ושמוען ודן: ומולדתך
 32 אשר יהולדת אחרים לך יהיו על שם אחיהם יקרא
 33 בלחמם: ואנו בכאן מפרך מתה עלי רחל בארץ כנען
 34 בקברך בעוד כבדת ארץ לבא אפרתה וקברתה שם
 35 בדרך אפרת הוא בית לחם: ורא וישראל את בני
 36 יוסף ויאמר מראיה: ויאמר יוסף אל אביו בני הם
 37 אשר נתת לי אלהים בנה ויאמר קחסינא אלי ואברכם:
 38 ועני וישראל בבדו מוקן לא יוכל לראות בנש אתם
 39 אליו וישק להם ויחבק להם: ויאמר ישראל אל יוסף
 40 ראה פניך לא פללתי והנה ראה אתי אלהים גם
 41 את צדקך: ויוצא יוסף אתם מעם כרבו וישתדו לאסוף
 42 ארצה: ויקח יוסף את שני בנים את אפרים כימינו משמאל
 43 וישראל ואת מנשה בשמאלו מימין וישראל בנש אליו:
 44 וישלח וישראל את ימיו וישת על ראש אפרים והוא
 45 הצעיר ואת שמאלו על ראש מנשה שכל את ידיו כי
 46 מנשה הבכור: ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר
 47 החולקו אבתי לפניו אברכם והצחק האלהים הרעה
 48 אתי מעודי עד ימים הנה: המלאך הנאל אתי מכל
 49 ימי ברכי ויחנך ויקרא בדם שמי ושם אבתי
 50 אברכם ויחנך ויהי ללב בברך הארץ: ורא יוסף כי
 51 ישת אביו וימיתו על ראש אפרים נבדו בעיניו ויחנך
 52 ד אביו לחסד הוא מעל ראש אפרים על ראש מנשה:
 53 ויאמר יוסף אל אביו לא יבן אבי ביהו הבכר שום ימית
 54 על ראשו: וימאן אביו ויאמר ובעתי בני דעתי נסדוא
 55 והחילעם ונסדוא יגדל ואולם אתו הקטן יגדל משם
 56 ונרשו והנה מלא העולם: ויברכם ביום ההוא לאמור בך
 57 וברך וישראל לאמר ישמך אלהים באפרים ובמנשה
 58 בשם את אפרים לפני מנשה: ויאמר ישראל אל יוסף
 59 הנה אני מת והנה אלהים עמכם והשיב אתכם אל
 60 ארץ אבותיכם: ואני נתתי לך שכרם בארץ גשן ונחתו
 61 לקחתו מן האמלך בחרבו ובמשתו:

פרעה אלאויהו מדרמשיתכם ויאמרו אל פרעה רעה
 4 זאן עבדך נביאנתו נביאנתו: ויאמרו אל פרעה
 5 למה בארץ באנו כראון מיתה לצאן אשר לעבדך כר
 6 דבר הרעב בארץ כנען ומה ישברעא עבדך בארץ
 7 נשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אבך ואתך באו
 8 אליך: ארץ מצרים לפניך הוא כמיטב הארץ הישב
 9 את אבך ואת אבך ישבו בארץ גשן ואסדעת ויש
 10 עם אשדחיל ושמתם שרי מקנה על אשדחיל: ויבא
 11 יוסף את יעקב אביו ונעמדו לפני פרעה ויברך יעקב
 12 את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני תהי:
 13 ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מנחי שלשים ומאת
 14 שנה משן ורעים היו ימי שני חיי ולא היטו אדמי שני
 15 חיי אבתי בימי מנחם: ויברך יעקב את פרעה ויצא
 16 מלפני פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ותן להם
 17 ארצה בארץ מצרים במישב הארץ בארץ רעמסס באשר
 18 ציה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל
 19 בית אביו להם לפי השר: ולחם אין בקד הארץ כי
 20 כבר נרקב מאד ותלה ארץ מצרים וצרי כנען מפני
 21 הרעב: וילקט יוסף את כל הכסף המצא בארץ מצרים
 22 ובארץ כנען כשבר אשדחם שברים ויבא יוסף אתי
 23 הכסף בית פרעה: ויהם הכסף בארץ מצרים מצרים
 24 כנען ויבאו כל המצרים אל יוסף לאמר הדהלט להם
 25 ולמה נמות נעמד כי אפס כסף: ויאמר יוסף הבו מקניכם
 26 ואתנה לכם כמקניכם אפיאם כסף: ויבאו את מקניהם
 27 אל יוסף ותן להם יוסף להם כספים ובמקנה הצאן
 28 ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם כלם בקדמקניהם
 29 בשנה ההוא: ותחת השנה ההוא ויבאו אליו בשנה
 30 השנית ויאמרו לו לא נבדך מאדנו כי אסיתם הכסף
 31 ומקנה הבקיה אלא דענו לא נשאר לפני בלתי אד
 32 ונתנו את אדמתנו: למה נמות לעיניך גם אדמתנו
 33 קנה אדמתו ואת אדמתו בלחם ונתה ונתה ונתה
 34 עבדים לפרעה והודרע ונתה ולא נמות ונאדמה לא
 35 כחם: ויכון יוסף את כל אדמת מצרים לפרעה כחמבר
 36 מצרים איש שדדו כיתוק עלהם הרעב ונתה הארץ
 37 לפרעה: ואת הרים הגבו אתו לערים מקנה גבול
 38 מצרים ויחדקו: רק אדמת הבתים לא קנה כי הן
 39 לבתיהם מאת פרעה ויכלו את חקם אשר נתן להם
 40 פרעה על בן לא מכרו את אדמתם: ויאמר יוסף אל
 41 העם הן קיתו אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה היא
 42 לכם ורע ורעם אתה אדמה: והנה כחבואת ונתתם
 43 חמישית לפרעה וארבע ערית להם לכם לחי השנה
 44 בה ולא תלכם ולא אשר בבתים ולאכל ולשכם: ויאמרו
 45 הוהאנתו נמצאתו בעיני אדני ויהיו עבדים לפרעה:
 46 וישם אתה יוסף לחק עד היום הנה על אדמת מצרים
 47 לפרעה לחמש רבן אדמת הבתים לבדם לא היתה
 48 לפרעה: וישב וישראל בארץ מצרים בארץ גשן ונחתו
 49 בה ויפרי ורבו מאד:
 50 ויהי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי

3 Pharaoh. And Pharaoh said unto his brothers, What is your occupation? And they said unto Pharaoh, Thy servants are shepherds, both we, as
4 also our fathers. They said moreover unto Pharaoh, To sojourn in the land are we come; because there is no pasture for the flocks of thy servants, for the famine is sore in the land of Canaan; and now let thy servants dwell, we pray
5 thee, in the land of Goshen. And Pharaoh said unto Joseph, thus, Thy father and thy brothers
6 are come unto thee: The land of Egypt is before thee; in the best of the land let thy father and brothers dwell; let them dwell in the land of Goshen; and if thou knowest that there are among them men of activity, then appoint them rulers
7 over my cattle. And Joseph brought in Jacob his father, and placed him before Pharaoh; and
8 Jacob blessed Pharaoh. And Pharaoh said unto
9 Jacob, How old art thou? And Jacob said unto Pharaoh, The days of the years of my pilgrimage are one hundred and thirty years: few and evil have been the days of the years of my life, and have not attained unto the days of the years of the life of my fathers in the days of their pilgrimage. And Jacob blessed Pharaoh, and went
10 out from before Pharaoh.* And Joseph assigned places of residence for his father and his brothers, and gave them a possession in the land of Egypt, in the best of the land, in the land of
11 Ra'messes, as Pharaoh had commanded. And Joseph supplied his father, and his brothers, and all his father's household, with bread, in proportion to their families. And there was no bread in all the land; for the famine was very sore; and the land of Egypt and the land of Canaan fainted
12 by reason of the famine. And Joseph gathered up all the money that was found in the land of Egypt, and in the land of Canaan, for the corn which they bought; and Joseph brought the money
13 into Pharaoh's house. And when the money failed in the land of Egypt, and in the land of Canaan, all the Egyptians came unto Joseph, and said, Give us bread; for why should we die in thy presence, since the money is all gone? And Joseph said, Give up your cattle, and I will give you
14 for your cattle, if the money be all gone. And they brought their cattle unto Joseph; and Joseph gave them bread in exchange for horses, and for the flocks of sheep, and for the herds of cattle, and for the asses; and he supplied them with bread
15 for all their cattle for that year. And when that year was ended, they came unto him in the second year, and said unto him, We will not hide it from my lord, now that our money with our herds of cattle hath entirely passed into the possession of my lord; there is naught left in sight
16 of my lord, but our bodies, and our land. Wherefore shall we die before thy eyes, both we and our land? buy us and our land for bread; and we and our land will be servants unto Pharaoh; and give us seed, that we may live, and not die, and
17 that the land be not rendered desolate. And Joseph bought all the land of Egypt for Pharaoh; for the Egyptians sold every man his field, because the famine prevailed over them: so the land became Pharaoh's. And as for the people, he removed them to the cities, from one end of the borders of Egypt even to the other end thereof.
18 Only the land of the priests bought he not; for the priests had a portion assigned them by Pharaoh, and they ate their portion which Pharaoh gave them: therefore they did not sell their land.
19 Then said Joseph unto the people, Behold, I have bought you this day and your land for Pharaoh: lo, here is seed for you, and sow ye the land.
20 And it shall come to pass in the harvest times, that ye shall give the fifth part unto Pharaoh; and four parts shall be your own, for the seed of the field, and for your food, and for those belonging to your households, and for food for your little ones.* And they said, Thou hast saved our lives: let us but find grace in the eyes of my lord, and we will be Pharaoh's servants. And Joseph made it a statute unto this day over the land of Egypt, that Pharaoh should have the fifth part; except the land of the priests alone became not Pharaoh's. And Israel dwelt in the land of Egypt, in the country of Goshen; and they had possessions therein, and were fruitful, and multiplied exceedingly.

SECTION XII. VAYECHEE.

And Jacob lived in the land of Egypt seventeen
21 years: and the days of Jacob, the years of his life, were one hundred forty and seven years. And
22 when the time of Israel drew near that he was to die, he sent to call his son Joseph, and said unto him, If now I have found grace in thy eyes, put, I pray thee, thy hand under my thigh; and deal with me in kindness and truth; bury me not,
23 I pray thee, in Egypt. But when I shall lie with my fathers, thou shalt carry me out of Egypt and bury me in their burying-place. And he said, I will do as thou hast said. And he said, Swear
24 unto me; and he swore unto him; and Israel bowed himself upon the head of the bed.

CHAPTER XLVIII.

And it came to pass after these things, that
25 some one said to Joseph, Behold, thy father is sick; and he took his two sons with him, Menasseh and Ephraim. And some one told Jacob, and
26 said, Behold, thy son Joseph is coming unto thee; and Israel strengthened himself, and sat upon the bed. And Jacob said unto Joseph, God, the
27 Almighty, appeared unto me at Luz in the land of Canaan, and blessed me, and he said unto me,
28 Behold, I will make thee fruitful, and multiply thee, and I will make of thee a multitude of people; and I will give this land to thy seed after thee for an everlasting possession. And now thy
29 two sons, who were born unto thee in the land of Egypt, before I came unto thee into Egypt, shall be mine; Ephraim and Menasseh shall be
30 unto me as Reuben and Simeon. And thy issue, which thou begetteth after them, shall be thine, after the name of their brothers shall they be called in their inheritance. And as for me, when
31 I came from Padan, Rachel died by me in the land of Canaan on the way, when yet there was some distance to come unto Ephrath: and I buried her there on the way of Ephrath, the same is Beth-lechem. And Israel perceived the sons of
32 Joseph, and said, Who are these? And Joseph said unto his father, They are my sons, whom
33 God hath given me in this place. And he said, Bring them, I pray thee, unto me, and I will bless them.* Now the eyes of Israel were dim through
34 age, he could not see; and he brought them near unto him, and he kissed them, and embraced them. And Israel said unto Joseph, To see
35 thy face I had not hoped; and, lo, God hath shown me also thy seed. And Joseph brought them out from between his knees, and he bowed himself with his face to the earth. And Joseph took
36 them both, Ephraim in his right hand toward Israel's left, and Menasseh in his left hand toward Israel's right, and brought them near unto him. And Israel stretched out his right hand, and laid it upon Ephraim's head, who was the younger, and his left hand upon Menasseh's head; he laid his hands wittingly; although Menasseh was the first-born. And he blessed Joseph, and said, The God, before whom my fathers Abraham and Isaac did walk, the God who fed me from my first being unto this day, The angel who redeemed me from all evil, bless the lads; and let my name be called on them, and the name of my fathers Abraham and Isaac; and let them grow into a multitude in the midst of the earth.* And when Joseph saw that his father would lay his right hand upon the head of Ephraim, it displeased him; and he took hold of his father's hand, to remove it from the head of Ephraim unto the head of Menasseh. And Joseph said unto his father, Not so, my father; for this is the first-born, put thy right hand upon his head. And his father refused, and said, I know, my son, I know, he also shall become a people, and he also shall be greater; but truly his younger brother shall be greater than he, and his seed shall become a multitude of nations. And he blessed them that day, saying, With thee shall Israel bless, saying, God make thee as Ephraim and Menasseh; and so he set Ephraim before Menasseh. And Israel said unto Joseph, Behold I die; but God will be with you, and bring you again unto the land of your fathers. Moreover I have given unto thee one portion above thy brothers, which I took out of the hand of the Amorite with my sword and with my bow.*

CAP. L. 2

CAP. XLIX. מט

1 ויפל יוסף על פניו אביו ויבך עליו וישקלו: ויצו יוסף 2
 את עבדיו את הרפאים להניח את אביו בתנוה הרפאים
 3 את ישראל: ומלאו ארבעים יום כי בן ימלא ימי
 4 הנהגתו ויבכו את מצרים שבעים יום: ויעברו ימי
 5 בכות ויבך יוסף אל בית פרעה לאמר אביא מצאתי
 6 הן בעיניכם ודבר לא באוני פרעה לאמר: אבי השביעי
 7 לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר בקרית לי בארץ גושן
 8 שמה תקברני ומה אעלה לא: ואקברה את אבי ואשבה:
 9 ואמר פרעה עלה וקבר את אביו כאשר השביעי:
 10 ויצל יוסף לקבר את אביו ויצלו אתו כל עבדיו פרעה
 11 וקני ביתו וכל קני ארץ מצרים: וכל בית יוסף ואחיו
 12 ובית אביו רק טפס ונאנח ויבקרו שובו בארץ גושן:
 13 ויצל גמל וסורבב וספרשים ודני המהנה כבוד מאד:
 14 ויבא ערנין האחד אשר בעבר הירדן וספרשים:
 15 מספר גדול וקבר וישל אביו אבל שבעת ימים:
 16 וירא וישב בארץ הגושן את אביאבל בנך האחד ואמר
 17 אבליקבר הן למצרים עליכן קרא שמה אבל מצרים
 18 אשר בעבר הירדן: וישעו גמיו לו בן כאשר צוים:
 19 וישאו אתו בניו ארצה גושן ויקברו אתו במערת שרה
 20 המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחות קבר
 21 מאת עפרן החתי על פני מצרא: והשב יוסף מצרימה
 22 היא ואחיו וכל העולם אתו לקבר את אביו אתו קברו
 23 את אביו: ויראו אחיוסף ברמת אביהם ויאמרו לו
 24 ישממנו יוסף והשוב ישוב לט את כל הנהגה אשר נמלנו
 25 אתו: ויצו אליוסף לאמר אבדי צוה לפני מותי לאמר:
 26 כהתאמר לי יוסף אלא שא לא פשע אחיך וזאתם
 27 בדיעה נמלוד ומה שא לא לפשע עבדתי אלתי אבדי
 28 מבך יוסף בדיקום אליו: וילכו ויסארוו ויפלו לפניו
 29 ויאמרו הננו לך לעבדים: ויאמר אליהם יוסף אל
 30 תיראו כי התחת אלהים אני: ותאם חשבתי על רעה
 31 אלהים חשבה לטובה למען עשה פנים הנהן להחיות
 32 עשרב: ומה אלתיאני אני אכלכל אתכם ואני
 33 טפסם ונתם אתכם וידבר עליכם: וישב יוסף במצרים
 34 היא ובית אביו ותי יוסף מאה ועשר שנים: וירא
 35 יוסף את פנים בניו שלשים גם בני מדיד בדימשה ילדו
 36 על ברכיו יוסף: ויאמר יוסף אל אחיו אני מת ואתם
 37 פקדו: וקבר ויחלה ואתכם מדיאנין ואת אל
 38 הארץ אשר נשבע לאברהם לזחק וליזקב: וישבע
 39 יוסף את בניו ישראל לאמר פקדו: ופקדו אלהים אתכם
 40 והחלתם את מצאתי מותי: גמת יוסף בדימעה ועשר
 41 שנים ויהנו אתו וישם בארץ במצרים:

א ויקרא יזקב אל בניו ויאמר האספו ואתדה לכם את
 2 אשר יקרא אתכם באחרית הימים: ודיקבו ושמשו בני
 3 יזקב ושמשו אל ישראל אביהם: ואיבן ככרי אתה מתי
 4 וראשית אני נהר שאת ותר עני: פחו כלמים אל תוהיה
 5 כי עלית משכבי אבדי או חללה רצני עלה: פ
 6 שמענו ולו אתים כלי חסם מכרתתם: בסדם אל תבא
 7 נפשי בקהלם אל תהר ככדי כי באפם נהי איש וירגום
 8 עקר ישרי: אהר אפם כי עו ועברתם כי קשתה אל תלקם
 9 ביזקב ואפסם בישראל: פ
 10 ויהיה אתה ויהי אחיך ויהי בלרע אבדי ושמשו לה
 11 בני אבדי: ער אהר יהודה משרף בני עלית בדי רבין
 12 בארה וכלבוא מי וקמע: לא יסור שבת מיהודה ומלח
 13 מבין רגליו עד כדבא שילה וכו וקחת עמים: אסרי
 14 לגפו ערה ולשרקה בני אתני ככס בני לבשו וכדס
 15 עקבים סותה: חכלילי עינים מגן ולבד שנים מחלב: פ
 16 ובינן לחות מיים ושבוה לחות אלתי ורבתם על צדן: פ
 17 יששקר חמני גרם רבין בן המשפתים: וירא מנה
 18 כי טוב ואתה ארץ כי ונמה וט שכמו לסכל ויהי לסס
 19 עבד: פ הן רבו עמי כאשר שבתי ישראל: ויהי
 20 הן נהש על ידך שפינו על ארצה הגשך עקב סים
 21 ויפל רבבו אחור: לישעמה קחתי יהיה: פ עד יהיה
 22 כי יעטו ויהי עד עקב: פ כאשר שמעה לחמי ויהי
 23 וכן בעניני מלך: פ נפתלי אלה טלחה הנהן אמר
 24 שפר: פ בן פרת יוסף בן פרת על צדן בנות צדנה
 25 על שור: וימקדו רבו משמטה בעלי חיים: ותשב
 26 באתנו קשתו ופשו ורצני דיו מידו אבדי יזקב משם
 27 כה רעה אבן ישראל: מאל אבדי ויעורף ואת שדי ויבקר
 28 ברכת שמים מעל ברכת תרום רבצת תחת ברכת
 29 שמים ורחם: ברכת אבדי וברו על ברכת יהוה עד
 30 תאצו ובעת עלים ויהי לראש יוסף ויהי לך נהר אחיו: פ
 31 בנימין ואב יוסף בפקדו יאכל עד ולערב חלק שלל:
 32 כל אלה שבתו ישראל שנים ואת אשר דבר
 33 לם אביהם ויבד אולם איש אשר כבדו בך
 34 אתם: ורצו אותם ויאמר אולם אני נאספ אל עמי קברו
 35 אתי אל אבותי אל תמעה אשר בשדה עפרון החתי:
 36 במערה אשר בשדה המכפלה אשר על פני מצרא
 37 בארץ גושן אשר קנה אברהם את השדה: מאת עפרן
 38 החתי לאחות קבר: שמה קברו את אברהם ואת שרה
 39 אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה
 40 קברתי את לאה: מקנה השדה ומערה אשר בו מאת
 41 בני החתי: ויזל יזקב לצות את בניו מאספ ויהי אל
 42 המה ויעו מאספ אל עמי:

ספר שמות

EXODUS.

CAP. I. א

א ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרים את יעקב אש
 ב וביהו באו: ראובן שמעון לוי יהודה: יששכר ובין
 ג ובנימן: דן ונפתלי גד ואשר: ויהי כל נפש יצא יחד
 ד יעקב שבעים נפש ויוסף הנה במצרים: וגמת יוסף וכל
 ה אחיו וכל הדר הרוא: ובני ישראל פרו וישרצו ורבו
 ונעצמו במצור מאד ותמלא הארץ אדם: ו
 ז נקם מלך-הקש על-מצרים אשר לא-הניח את-יוסף:
 ח ואמר אל-עמו הנה עם בני ישראל רב ועצום ממש:
 ט הבה נתחכמה לו פדירה והנה בית-קמחא מלחמה
 י ונסוף מ-סדנא על-שאטו ונלחם-בו ועלה מן-הארץ:
 יא נישוף עליו שרי מסים למען נעשו בסבלתם וכן ערי
 יב מסכנות לפרעה את-פחם ואת-דעמסם: וכאשר יעו
 יג אתו בן ורעה וכן יפרצו וינקצו מפני בני ישראל: ויעבדו
 יד מצרים את-בני ישראל בפרד: וימרדו את-חורם
 טו בעבדה קשה בחמר ובלבנים ובכל-עבדה בשדה את
 טז כל-עבדקם אשר-יעבדו בהם בפרד: ואמר מלך
 מז מצרים למלכה העברית אשר שם האמת שפחה ושם
 יח השנית פניה: ואמר בילדכן את-העבריות וראיתן על-
 יט האבנים אסבן הוא נחמתן אתו ואסבת הוא ויהי:
 כ ותביאן המלכה את-האלהים ולא-עשו כאשר דבר אליהן
 כא מלך מצרים ותחנן את-הילדים: ויקרא מלך-מצרים
 כב למלכה ואמר להן מדוע עשיתן הדבר הזה ותחנן
 כג את-הילדים: ותאמרן המלכה אל-פרעה כי לא כנשים
 כד המצרות העברית קרנות הנה בטרם תבוא אלתי
 כה המלכה וילדו: וישב אלהים למלכה וירכב העם ונעצמו
 כו מאד: והיו ביראו המלכה את-האלהים ויעש להם
 כז פחים: ויצו פרעה לכל-עמו לאמר גלה-הבן-הולד הארה
 כח תשליכו וכל-הבת תחנן: ו

א לבי ותלך העלמה ותקרא אדום הילד: ותאמר לה
 ב בת-פרעה הילכי אחי-הילד הזה ותנקדי לי ואני אתן
 ג את-יששכרך ותקח האשה הילד ותנקדי: ויגדל הילד
 ד ותבארו לבת-פרעה ויהרקה לבן ותקרא שמו משה
 ה ותאמר כי מן-המים משתתו: והיו ביוםם היום ויגדל
 ו ז משה ויצא אל-אחיו ברא בסבלתם וירא איש מצר
 ח מכה אש-עבדי מאחיו: וכן כה וכה ברא כראין איש
 ט מן את-המצור ויסמרו בחול: ויצא ביום השני והנה
 י שני-אנשים עברים נצים ואמר לרשע למה חכה רשע:
 יא ואמר מי שמך לאיש שר ושפט עליה הלהרני אתה
 יב אמר כאשר הנית את-המצור וירא משה ואמר אכן
 יג נדע הדבר: ושמע פרעה את-הדבר הזה ויבקש לך-די
 יד את-משה ויבדח משה מפני פרעה משב בארד-מרון
 טו משב על-הבאר: וילכתו מידן עבד בנות ומבאיה
 טז ותדלנה ותמלאנה את-הדממים להשקות צאן אביהן:
 יז ויבאו הרעים ויגדשום נקם משה וישתין וישק אתי
 יח צאנם: ותבאנה אל-ישראל אבותו ואמר מדוע מרתן
 יט בא היום: ותאמרן איש מצר העלית מני הרעים וגם
 כ דלה דלה לט וישק את-הצאן: ואמר אל-בנותיו ואני
 כא למה זה עבדתן את-האיש קראו לו ואכל לחם: ויאל
 כב משה לשבת את-דאיש ותן את-עפרה בתו למשה:
 כג ותלך בן וירא את-שמו נרשם כי אמר נר היתה
 כד בארץ עבריה: ו

CAP. III. א

א ומשה הנה רעה את-צאן יתרו חתנו בנותו ויגד
 ב את-הצאן אתר המדבר ויבא אל-הר האלהים הרבה:
 ג וירא מלאך יהוה אליו בלבת-אש מתוך הסנה ברא
 ד והנה הסנה בער באש והסנה איננו אכל: ואמר משה
 ה אסדו-נא ואראה את-המראה הנדל הנה מדוע לא
 ו יבער הסנה: ברא יהוה כי סר לראות ויקרא אליו
 ז אלהים מתוך הסנה ואמר משה משה ואמר הני:
 ח ואמר אל-מקרב הלבם של-עולדי מעל רגליך כי המקום
 ט אשר אתה עומד עליו אדמת-קדש הוא: ואמר אנכי
 י אלתי אבדך אלתי אבדתיך אלתי יצחק ואלתי יעקב
 יא נספר משה פניו כי ירא מהביט אל-האלהים: ואמר
 יב הנה ראה ראיתי את-עני עמי אשר במצרים ואת-

CAP. II. ב

א ויגד איש מבית לוי נחם את-בית-לוי: ותבר האשה
 ב ותלך בן וירא אתו כרסוב הוא ותצמנוו שלשה ימים:
 ג ולא-הקלה עוד הצפוני ותקח-לו תבת נזם ותחמרה
 ד בחמר ובנפת ותשם בה את-הילד ותשם בסוף על-
 ה שפת היתר: ותחבב אחיו מרחק לדעה מה-יעשה
 ו לו: ותבר בת-פרעה לרחץ על-הואר ונשרתה הלבת
 ז אמתה ותחמרה: ותפתח ותראו את-הילד והגיד-ער
 ח ככה ותחמל עליו ותאמר מלך העברים הו: ותאמר
 ט אחתו אל-בת-פרעה האלד וקבאתי לך אשה מינקת
 י מן העברית ויניק לך את-הילד: ותאמר-לה בת-פרעה

THE BOOK OF EXODUS.

SHEMOTH.

CONTAINING THE HISTORY OF THE ISRAELITES IN EGYPT, AND THEIR REDEMPTION,
TO THE BUILDING OF THE TABERNACLE.

SECTION XIII. SHEMOTH.

CHAPTER I.

1 ¶ Now these are the names of the children of Israel, that came into Egypt; with Jacob were they 2 come, every man and his household. Reuben, 3 Simeon, Levi, Judah, Issachar, Zebulun, and Benjamin, Dan, and Naphtali, Gad, and Asher. And all the souls that came out of the loins of Jacob were seventy souls; together with Joseph who was 6 already in Egypt. And Joseph died, with all his 7 brothers, and all that generation. And the children of Israel were fruitful, and increased abundantly, and multiplied, and waxed exceedingly mighty; and 8 the land was filled with them. ¶ Now there rose up a new king of Egypt, who knew not Joseph. 9 And he said unto his people, Behold, the people of the children of Israel is more numerous and 10 mightier than we: Come on, let us deal wisely with it; lest it multiply, and it come to pass, that, when there happen to be a war, it join also unto our enemies, and fight against us, and depart out 11 of the land. And they thereupon did set over it taskmasters, to afflict it with their burdensome labors; and it built treasure cities, for Pharaoh, 12 Pithom and Raameses. But in the measure that they afflicted the same, so it multiplied and so it spread itself out; and they felt abhorrence because of the 13 children of Israel. And the Egyptians compelled 14 the children of Israel to labor with rigor: And they made their lives bitter with hard labor, in mortar, and in bricks, and in all manner of labor in the field; besides all their own service, wherein 15 they made them labor with rigor. And the king of Egypt said to the Hebrew midwives, of whom the name of the one was Shiphrah, and the name 16 of the other Puah; And he said, When ye do the office of a midwife to the Hebrew women, ye shall have due regard upon the birth: if it be a son, then shall ye kill him; but if it be a daughter, then 17 may she live. But the midwives feared God, and they did not as the king of Egypt had commanded 18 then, but saved the men-children alive.* And the king of Egypt called for the midwives, and he said unto them, Why have ye done this thing, and have 19 saved the men-children alive? And the midwives said unto Pharaoh, Because the Hebrew women are not as the Egyptian women; for they are lively; ere the midwife cometh in unto them they are delivered. And God dealt well with the midwives; and the people multiplied, and waxed very mighty. 21 And it came to pass, because the midwives feared 22 God, that he made them houses. And Pharaoh charged all his people, saying, Every son that is born ye shall cast into the river, and every daughter ye shall save alive.

CHAPTER II.

1 And there went a man of the house of Levi, and 2 took a daughter of Levi. And the woman conceived, and bore a son; and when she saw him that he was a goodly child, she hid him three months. 3 And when she could no longer hide him, she took for him a box of bulrushes, and daubed it with slime and with pitch; and she put the child therein, and laid it amidst the flags by the brink of the 4 river. And his sister placed herself afar off, to 5 ascertain what would be done to him. And the daughter of Pharaoh came down to wash herself at the river; and her maidens walked along by the side of the river; and when she saw the box among the flags, she sent her maid and fetched it, 6 And she opened it, and saw the child, and, behold, it was a weeping boy; and she had compassion on him, and said, This is one of the Hebrews' children. 7 Then said his sister to Pharaoh's daughter, Shall I go and call thee a nurse of the Hebrew women,

that she may nurse for thee the child. And 8 Pharaoh's daughter said to her, Go; and the maiden went and called the mother of the child. And Pharaoh's daughter said unto her, Take away 9 this child, and nurse him for me, and I will give thee wages; and the woman took the child, and nursed him. And the child grew up, and she 10 brought him unto Pharaoh's daughter, and he became to her a son; and she called his name Moses; and she said, Because out of the water have I drawn him.* And it came to pass in those days, when 11 Moses was grown up, that he went out unto his brethren, and looked on their burdensome labors; and he saw an Egyptian man smiting a Hebrew man, one of his brethren. And he looked this way 12 and that way, and when he saw that there was no one by, he smote the Egyptian, and hid him in the sand. And when he went out the second day, he 13 hold, two Hebrew men were striving together; and he said unto him that was in the wrong, Wherefore smitest thou thy fellow? And he said, Who made 14 thee a chief and a judge over us? intendest thou to kill me, as thou hast killed the Egyptian? And Moses feared, and said, Surely the thing is become known. And Pharaoh heard this thing, and he 15 sought to slay Moses; but Moses fled from the face of Pharaoh, and tarried in the land of Midian, and he sat down by a well. Now the priest of Midian 16 had seven daughters; and they came and drew water, and filled the troughs to water their father's flock. And the shepherds came and drove them 17 away; but Moses arose and helped them, and watered their flock. And when they came to 18 Reuel their father, he said, Wherefore are ye come home so soon to-day? And they said, An Egyptian man delivered us out of the hand of the shepherds; and he also drew water for us, and watered the flock. And he said unto his daughters, And 20 he said unto his daughters, And where is he? wherefore have ye left the man? call him, that he may eat bread. And Moses was content to dwell 21 with the man; and he gave Zipporah his daughter to Moses. And she bore a son, and he called his 22 name Gershom; for he said, I have been a stranger in a foreign land. ¶ And it came to pass in this 23 long time, that the king of Egypt died; and the children of Israel sighed by reason of the bondage, and they cried; and their complaint came up unto God by reason of the bondage. And God heard 24 their groaning, and God remembered his covenant with Abraham, with Isaac, and with Jacob. And 25 God looked upon the children of Israel, and God took cognizance of them.*

CHAPTER III.

¶ And Moses was keeping the flock of Jithro his 1 father-in-law, the priest of Midian; and he led the flock far away into the desert, and came to the mountain of God, to Choreb. And an angel of the 2 Lord appeared unto him in a flame of fire out of the midst of a thorn-bush; and he looked, and, behold, the thorn-bush was burning with fire, but the thorn-bush was not consumed, And Moses said, 3 I must turn aside, and see this great sight, why the thorn-bush is not burnt. And when the Lord saw 4 that he turned aside to see, God called unto him out of the midst of the thorn-bush, and said Moses, Moses; and he said, Here am I. And he said, 5 Draw not nigh hither; put off thy shoes from off thy feet; for the place whereon thou standest is holy ground. And he said, I am the God of thy 6 father, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob; and Moses hid his face; for he was afraid to look up to God. And the Lord said, 7

לַקַּח מִמֶּנּוּ יוֹאֵר וְשִׁפְתָהּ תִּבְשֶׁת וְהָיוּ הַמַּיִם אֶשֶׁר
 תִּקַּח מִדְּבַר יְהוָה לְהַם מִבְּשֵׁתוֹ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־
 יְהוָה בְּנִי אֲדֹנָי לֹא אֵישׁ דְּבָרִים אֲנִי גַם מִתְּמֹל גַּם
 מִשִּׁלְּשָׁם גַּם כִּמּוֹ דְּבַר אֶל־עַבְדְּךָ כִּי כִבְדֶּרְךָ וּכְבוֹד
 11 לְשׁוֹן אֲנִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו מִי שָׁם פֶּה לֹאֲדַם אִם
 מִדְּמָטוֹם אֵלֶם אִם חַרְשׁ אִם פֶּקֶח אִם עֵר בְּלֹא אֲנִי יְהוָה:
 12 וְעַתָּה לֵךְ וְאָבִי אֲהַיֶּה עִם־פִּיךָ וְהִרְחַקְךָ אֶשֶׁר תִּכְבֶּר:
 13 וַיֹּאמֶר בְּנִי אֲדֹנָי שְׁלֵחַנָּה בְּדַת־תְּשֻׁלְחָה: וַתִּרְאֶה יְהוָה
 14 בְּמִשְׁחָה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֲהַיֶּךָ אֲחִיךָ הַלְוִי דַעְתִּי כִּי־דַבֵּר
 15 דַּבְרִי הֵאָּ וְגַם הִתְהַדַּוּ יָצָא לְקַרְאֲתְךָ וְהָיָה וְשִׁמַּח
 16 בְּלִבִּי: וַתִּדְרַת אֵלָיו וְשִׁמַּח אֶת־הַדְּבָרִים בְּפִי וְאָבִי
 17 אֲהַיֶּה עִם־פִּיךָ וְהִסְפַּדוּ הַדְּרִיטִי אֲחֵכֶם אֵת אֶשֶׁר תִּשְׁׁוּן:
 18 וַתִּדְרַת יָד לֵךְ אֲהַיֶּם תִּתֶּנָּה הֵאָּ וְהִתְחַלַּק לְפָנֶי וְאַתָּה
 19 תִּתְּנֶהוּ לְכֹלֵהֶם: וְאַתְּדַבְּרָה בְּהֵן תִּקַּח בְּיַדְךָ אֶשֶׁר

תִּקְשָׁר וְאֶת־הַתְּאֵת:
 18 תִּלַּךְ מֹשֶׁה וַיִּשָׁב וְאֶלְעָזָר הַחֵטִי וַיֹּאמֶר לוֹ אֵלְכָה נָא
 וְאִשׁוּבָה אֶל־אֲחִי אֶשְׂרֵי־בְּמִצְרַיִם וְאַרְצָה הַעֲרֹם הָיִים
 19 וַיֹּאמֶר יְהוָה לְמֹשֶׁה לֵךְ לְשִׁלֹּם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 20 בְּמִדְבַר לֵךְ שָׁב מִצְרַיִם כִּי־מָתוּ בְּלִדְוֵאֲשֵׁי־הַמִּבְּקָשִׁים
 21 אֶת־נַפְשֶׁךָ: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־בָּנָיו וַיָּרֻכְבּוּ
 22 עַל־הַחֲמֹד וַיִּשָׁב אֶרְצָה מִצְרַיִם וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־מִטְרָה
 23 הָאֲדָמָה בְּיָדוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּלִפְתָּךְ לִשְׁׁב
 24 מִצְרַיִם רָאֵה בְּלִדְוֵאֲפֹתֶיךָ אֶשְׂרֵי־שִׁמְתִי בְיָדְךָ וְעֵשִׂיתָם
 25 לְפָנֶי פִּרְיָה וְעָלִי אֲסַחֵן אֶת־לִבִּי וְלֹא יִשְׁחַח וְעֵשִׂיתָם
 26 וְאַמְרַת אֶל־פְּרָעֹה כֹּה אָמַר יְהוָה בְּנִי יִשְׂרָאֵל:
 27 וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי שִׁלַח אֶת־בְּנֵי וְעַבְדֵי וְהַמַּאֲלִלְתֵּנוּ הַיְהוּאֲכִי:
 28 דַּרְגֵי אֲתִּיבְנֶךָ בְּכַרְדִּי: וַיְהִי בְּכַרְדֵּךְ בְּמִלֹּן וּפְגַשְׁתִּי יְהוָה
 29 וַיִּבְקַשׁ בְּמִתּוֹ: וַתִּקַּח צִפְרָה צֹר וַתִּכְרַת אֶת־צִדְעֹת בָּהֶּה
 30 וַתִּנְעַן לְרַגְלָיו וַיֹּאמֶר כִּי בְּסֻדְדָּמַי אֲהֵה לִי: וַיִּרְף מִמֶּנּוּ
 31 אִם אֲמַלְה חֲסוֹן דְּמַיִם לְמֹלֶת:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן לֵךְ לְקַרְאֵת מֹשֶׁה הַמְדַבֵּר וְלֵךְ
 27 וּפְגַשְׁתִּיו בְּהַר הָאֲדָמָה וְיִשְׁדָּלוּ: וַיֵּרַד מֹשֶׁה לְאַהֲרֹן
 28 אֵת בְּלִדְבָרֵי יְהוָה אֶשֶׁר שִׁלְחוֹ וְאֵת בְּלִדְוֵאֲתָהּ אֶשֶׁר
 29 צִוָּהוּ: וַיִּלַּךְ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֵּאָסְפוּ אֶת־בְּלִדְוֹנֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל:
 30 וַיִּדְבֵּר אַהֲרֹן אֵת בְּלִדְוֵדְבָרִים אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה אֵלָיו
 31 בְּשֵׁה וַיִּשַׁח הַתָּהָת לַעֲנֵי הָעָם: וַיֵּאָסְפוּ רַגְעַם וַיִּשְׁמְעוּ כִּי־
 32 דִּבֶּר יְהוָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאֵה אֶת־עַמְּם וַיִּקְרְוּ
 33 וַיִּשְׁמָעוּ:

CAP. V. ה

וַאֲמַר בְּנֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֶל־פְּרָעֹה כֹּה־אָמַר
 4 יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת־דָּמָי וְהָיָה לִי בְּמִדְבָר:
 5 וַיֹּאמֶר פְּרָעֹה מִי יְהוָה אֶשְׂרֵי אֲשַׁמְעֵ בְּקֹל לִשְׁחַת אֶת־
 6 יִשְׂרָאֵל לֹא יִדְעִיתִי אֶת־יְהוָה וְגַם אֶת־יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁחֵחַ:
 7 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַעֲבָרִים נִקְרָא עֲלֵינוּ נִקְרָא נָא רַבְדֵּךְ
 8 שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָר וְנִבְחַח לִדְהֵה אֲלֵהֶם כִּי־פָגַעַת
 9 בְּדַבְרֵךְ אִם בְּחַרְבֵי: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִלֵּךְ מִצְרַיִם לָקַח מֹשֶׁה
 10 וְאַהֲרֹן מִפְּרִשְׁתּוֹ אֶת־הָעָם מִמִּצְרַיִם לָקַח לְסִבְלֵתֵיהֶם:
 11 וַיֹּאמֶר פְּרָעֹה הַקְּרָבִים עֲתָה גַם הֲרָדוּן וְהִשְׁבַּחְתָּם אֲחֵם

צִעְקָתָם שִׁמְעִיתִי מִפְּנֵי וַיִּשְׁׁוּ כִי יִדְעִיתִי אֶת־מִבְּקָאוֹ:
 8 וְאֵדָר לְהַצִּילוֹ מִיַּד מִצְרַיִם וּלְהַצִּילוֹ מִיַּד־אֲרָצָה הַזֹּאת
 9 אֶל־אֲרָץ מִטְּבַח וְרִחְבָּה אֶל־אֲרָץ וְכַת חֶלֶב וְדִבְשׁ אֶל־
 10 מַקוֹם הַכְּנָעִי וְתַחְתִּי וְהַאֲמִיר וְהַפְּרִדוּ וְהִרְדּוּ וְהִטְטוּ:
 11 וְעַתָּה הֵנָּה צִעְקַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כִּי־אֵל וְגַם־דְּאִיתִי אֶת־
 12 הַלְוָחַן אֶשֶׁר מִצְרַיִם לְחַצְצִים אֲחֵם: וְעַתָּה לָקַח וְאִשְׁלַחְךָ
 13 אֶל־פְּרָעֹה וְהִנֵּה אֶת־עַמִּי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: וַיֹּאמֶר
 14 מֹשֶׁה אֶל־פְּרָעֹה מִי אֲנִי כִי אֵלְךָ אֶל־פְּרָעֹה וְכִי־
 15 אֵצִיף אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם: וַיֹּאמֶר כִּי־אֲהַיֶּךָ
 16 עַמְּךָ וְהִתְחַלַּק הָאֵת כִּי אֲנִי שִׁלְחָתְךָ בְּנֵי־אֲרָץ אֶת־
 17 הָעָם מִמִּצְרַיִם תִּעֲבֹדוּן אֶת־הָאֲלֹהִים עַל הַר הַזֶּה: וַיֹּאמֶר
 18 מֹשֶׁה אֶל־פְּרָעֹה הֵנָּה אֲנִי כִי בָא אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 19 וְאָמַרְתִּי לְהָם אֲלֵהוּ אֲבוֹתֵיהֶם שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם וְאַמְרִילִי
 20 מִדְּשִׁמְךָ מַה אָמַר אֲלֵכֶם: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶל־מֹשֶׁה אֲהַיֶּה
 21 אֶשֶׁר אֲהַיֶּה וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהַיֶּה שְׁלַחְנִי
 22 אֲלֵכֶם: וַיֹּאמֶר עַד אֲלֵהֶם אֶל־מִי כֹּה תֹאמַר אֶל־
 23 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֲלֵהוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֲלֵהוּ אֲבֹרְתֶם אֲלֵהוּ
 24 יִצְחָק וְאֵלֵהוּ יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֲלֵיכֶם וְהִדְשִׁמְנִי לַעֲלֵם וְהָיָה
 25 וְכִי־לָרַד דָּר: לֵךְ וְאִסַּפְתָּ אֶת־זִנְיֹת יִשְׂרָאֵל וְאַמְרַת
 26 אֲלֵהֶם יְהוָה אֲלֵהוּ אֲבוֹתֵיכֶם וְהָיָה אֵלֵי אֲלֵהוּ אֲבֹרְתֶם
 27 יִצְחָק וְיַעֲקֹב לֹאֲמַר פֶּקֶד פְּקֹדֵתִי אֲתֵכֶם וְאַתִּי־עֵשִׂיתִי
 28 לְכֶם בְּמִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר אֲהַיֶּה אֲתֵכֶם מִעַן מִצְרַיִם אֶל־
 29 אֲרָץ הַכְּנָעִי וְתַחְתִּי וְהַאֲמִיר וְהַפְּרִדוּ וְהִטְטוּ אֶל־
 30 אֲרָץ וְכַת חֶלֶב וְדִבְשׁ: וְשִׁמְעִי לְקַלְךָ וְכִי־בָאת אֲהַיֶּה וְקִוִּי
 31 יִשְׂרָאֵל אֶל־עַלְךָ מִצְרַיִם וְאַמְרַתֶם אֵלָיו יְהוָה אֲלֵהוּ
 1 הַעֲבָרִים יִקְרָה עֲלֵינוּ וְעַתָּה נִקְרָה־נָא רַבְדֵּךְ שְׁלַחְנִי מִיַּם
 2 בְּמִדְבָר וְנִבְחַח לִדְהֵה אֲלֵהֶם: וְאָנֹכִי יִדְעִיתִי כִי־לֹאֲהֵוּ
 3 אֲתֵכֶם מִלֵּךְ מִצְרַיִם לְקַלְךָ וְלֹא בְּהַרְבֵּה: וְשִׁלַּחְתִּי
 4 אֶת־יָדִי וְהִבְחִיתִי אֶת־מִצְרַיִם כִּכֹּל וְפִלְאֵתִי אֶשֶׁר־
 5 בְּקִרְבִּי וְאַתְרִירְבֹן וְשִׁלַּח אֲחֵכֶם: וְעַתָּה אֶתְּנֶן הָעָם־
 6 הַזֶּה בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וְהָיָה כִּי תִלְחָקוּ לֹא תִלְחָקוּ רַיָּם:
 7 וְשִׁאֲלָה אֲשֶׁר מִשְׁכַּחְתֶּם וּמִצְרַת בִּיתְהֶם כִּי־לִרְכַשְׁתֶּם וְכֹל־
 8 זָהָב וְשִׁמְלַח וְשִׁמְחָם עַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־בְּנֵיכֶם וְעַל־לְחָם־
 9 אֶת־מִצְרַיִם:

CAP. IV. ד

וַיִּנֶן מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֵן לֹא־אֲמַיִט לִי וְלֹא יִשְׁמְעִי בְּקֹלִי
 1 כִּי יֹאמְרוּ לֹא־נִרְאָה אֱלֹהֵי יְהוָה: וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה מִנֵּה
 2 כִּי־כֵן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה: וַיֹּאמֶר הַשְׁלִיכֵנוּ אֶרְצָה וְיִשְׁלַכְנוּ
 3 אֶרְצָה וְהָיָה לְחַרְשׁ וְגַם מֹשֶׁה מִפְּנֵיו: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
 4 מֹשֶׁה שְׁלַח רַבְדֵּךְ וְאַחֲזֵה בְּנֵי־יִשְׁחָלֵהוּ דָוּ וְחַסֵּךְ מִי יְהוָה:
 5 לְכִשְׁתָּה כִּכְפֹּ: לְמַעַן אֲמַיִט כִּי־נִרְאָה אֱלֹהֵי יְהוָה אֲלֵהוּ
 6 אֲתֵכֶם אֲלֵהוּ אֲבֹרְתֶם אֲלֵהוּ יִצְחָק וְאֵלֵהוּ יַעֲקֹב: וַיֹּאמֶר
 7 יְהוָה לוֹ עַד הַבֹּאֲנָה יָדְךָ בְּחִסְדְּךָ וְנָבֵא דָוּ בְּחִסְדְּךָ
 8 וְיִצְאָה וְהָיָה דָוּ מִצְרַעַת פְּשִׁלְנִי: וַיֹּאמֶר הַשֵּׁב רַבְדֵּךְ אֶל־
 9 חִיְקֵךָ וְהִשָּׁב דָּו אֶל־חִיְקֵךָ וְיִצְאָה מִחִיְקֵךָ וְהָיָה־שְׁבָרָה
 10 כִּכְשֶׁרֶךָ: וְהָיָה אֶסֶר־לֹא אֲמַיִט לֵךְ וְלֹא יִשְׁמְעִי לְקַל הָאֵת
 11 הַרְאִשׁוֹן וְהִאֲמִיר לְקַל הָאֵת הַאֲחֵרֹן: וְהָיָה אֶסֶר־לֹא
 12 אֲמַיִט גַּם לִשְׁנֵי הָאֲחֵרוֹת הָאֵלֶּה וְלֹא יִשְׁמְעִנוּ לְקַלְךָ

1 I have truly seen the affliction of my people that is
 2 in Egypt and have heard its cry by reason of its
 3 taskmasters; yea, I know its sorrows; And I am
 4 come down to deliver it out of the hand of the
 5 Egyptians, and to bring it up out of that land
 6 unto a land, good and large, unto a land flowing
 7 with milk and honey; unto the place of the Canaan-
 8 ites, and the Hittites, and the Amorites, and the
 9 Perizzites, and the Hivites, and the Jebusites.
 10 Now therefore, behold, the cry of the children of
 11 Israel is come unto me: and I have also seen the
 12 oppression wherewith the Egyptians oppress them.
 13 And now then go, and I will send thee unto
 14 Pharaoh, and thou shalt bring forth my people the
 15 children of Israel out of Egypt. And Moses said
 16 unto God, Who am I, that I should go unto
 17 Pharaoh, and that I should bring forth the children
 18 of Israel out of Egypt? And he said, Because I
 19 will be with thee; and this shall be unto thee the
 20 token, that I have sent thee: when thou hast
 21 brought forth the people out of Egypt, we shall
 22 serve God upon this mountain. And Moses said
 23 unto God, behold, if I come unto the children of
 24 Israel, and say unto them, The God of your fathers
 25 hath sent me unto you; and they then say to me,
 26 What is his name? what shall I say unto them?
 27 And God said unto Moses, I will be that I will be:
 28 and he said, Thou shalt say unto the children of
 29 Israel, I will be hath sent me unto you. And
 30 God said moreover unto Moses, Thus shalt thou
 31 say unto the children of Israel, The Everlasting One,
 32 the God of your fathers, the God of Abraham, the
 33 God of Isaac, and the God of Jacob, hath sent me
 34 unto you: this is my name for ever, and this is my
 35 memorial unto all generations.* Go, and assemble
 36 the elders of Israel, and say unto them, The Ever-
 37 lasting One, the God of your fathers, the God of
 38 Abraham, of Isaac, and of Jacob, hath appeared
 39 unto me, saying, I have surely taken cognizance of
 40 you and of that which is done to you in Egypt:
 41 And I have said, I will bring you up out of the
 42 affliction of Egypt, unto the land of the Canaanites
 43 and the Hittites, and the Amorites and the Periz-
 44 zites, and the Hivites, and the Jebusites, unto a
 45 land flowing with milk and honey. And they will
 46 hearken unto thy voice: and thou shalt come, thou
 47 and the elders of Israel; unto the king of Egypt,
 48 and ye shall say unto him, The Everlasting One,
 49 the God of the Hebrews hath met with us; and now
 50 let us go, we beseech thee, a three days' journey
 51 into the wilderness, that we may sacrifice to the
 52 Lord our God. But I am sure that the king of
 53 Egypt will not let you go, unless it happen through
 54 a mighty hand. And I will stretch out my hand,
 55 and I will smite Egypt with all my wonders which
 56 I will do in the midst thereof; and after that he
 57 will let you go. And I will give this people favor
 58 in the eyes of the Egyptians; and it shall come to
 59 pass, that, when ye go, ye shall not go empty:
 60 But every woman shall ask of her neighbor, and
 61 of her that sojourneth in her house, vessels of
 62 silver, and vessels of gold, and garments; and ye
 63 shall put them upon your sons, and upon your
 64 daughters; and ye shall empty out Egypt.

CHAPTER IV.

1 And Moses answered and said, But, behold, they
 2 will not believe me, nor hearken unto my voice;
 3 for they will say, The Lord hath not appeared unto
 4 thee. And the Lord said unto him, What is that
 5 in thy hand? and he said, A staff. And he said,
 6 Cast it on the ground; and he cast it on the
 7 ground, and it became a serpent; and Moses fled
 8 from before it. And the Lord said unto Moses,
 9 Put forth thy hand, and grasp it by the tail; and
 10 he put forth his hand, and laid hold of it, and it
 11 became a staff in his hand. In order that they
 12 may believe that there hath appeared unto thee
 13 the Everlasting One, the God of their fathers, the
 14 God of Abraham, the God of Isaac, and the God
 15 of Jacob. And the Lord said furthermore unto him,
 16 Do put thy hand into thy bosom; and he put his
 17 hand into his bosom; and when he took it out,
 18 behold, his hand was laprous, white as snow. And
 19 he said, Put thy hand again into thy bosom: and
 20 he put his hand again into his bosom; and when
 21 he pulled it out of his bosom, behold, it was
 22 turned again as his other flesh. And it shall come
 23 to pass, if they will not believe thee, neither

24 hearken to the voice of the first sign, that they
 25 will believe the voice of the latter sign. And it
 26 shall come to pass, if they will not believe also
 27 these two signs, and will not hearken unto thy
 28 voice, that thou shalt take of the water of the
 29 river, and pour it upon the dry land; and the
 30 water which thou shalt take out of the river shall
 31 become blood upon the dry land. And Moses said
 32 unto the Lord, Pardon, O Lord, I am not a man of
 33 words, neither yesterday, nor the day before, nor
 34 since thou hast spoken unto thy servant; for I am
 35 heavy of speech, and heavy of tongue. And the
 36 Lord said unto him, Who hath given a mouth to
 37 man? or who maketh him dumb, or deaf, or seeing,
 38 or blind? is it not I the Lord? Now therefore go,
 39 and I will be with thy mouth, and I will teach thee
 40 what thou shalt speak. And he said, Pardon, O
 41 Lord, send, I pray thee, by the hand of him whom
 42 thou wouldst send. And the anger of the Lord
 43 was kindled against Moses, and he said, Is there
 44 not Aaron, thy brother, the Levite? I know that he
 45 can speak well; and also, behold, he cometh forth
 46 to meet thee; and when he seeth thee, he will be
 47 glad in his heart. And thou shalt speak unto him,
 48 and put the words in his mouth: and I will be with
 49 thy mouth, and with his mouth, and I will teach
 50 you what ye shall do. And he shall speak for
 51 thee unto the people; and he shall be, yea he shall
 52 be to thee as a mouth, and thou shalt be to him
 53 as a god. And this staff shalt thou take in thy
 54 hand, wherewith thou shalt do the signs.* ¶ And
 55 Moses went and returned to Jethro his father-in-
 56 law, and said unto him, Let me go, I pray thee,
 57 and return unto my brethren that are in Egypt, and
 58 see whether they be yet alive; and Jethro said to
 59 Moses, Go in peace. And the Lord said unto
 60 Moses in Midian, Go, return into Egypt; for all
 61 the men are dead who sought thy life; and Moses
 62 took his wife and his sons, and set them upon an
 63 ass, and he returned to the land of Egypt; and
 64 Moses took the staff of God in his hand. And the
 65 Lord said unto Moses, When thou goest to return
 66 into Egypt, regard well all the wonders which I
 67 have put in thy hand, and do them before Pharaoh;
 68 but I will harden his heart, and he will not let
 69 the people go. And thou shalt say unto Pharaoh, Thus
 70 hath said the Lord, My son, my first-born, is Israel.
 71 And I said unto thee, Let my son go, that he may
 72 serve me; and thou refusest to let him go; so, be-
 73 hold, I will slay thy son, thy first-born. And as
 74 he was on the journey in the inn, the Lord met
 75 him, and sought to kill him. Then took Zipporah
 76 a sharp instrument, and cut off the foreskin of her
 77 son, and cast it at his feet, and said, Surely a
 78 bloody relative art thou to me. And then he with-
 79 drew from him; when she said, A bloody relative,
 80 but only in respect of the circumcision. ¶ And the
 81 Lord said to Aaron, Go to meet Moses, into the
 82 wilderness; and he went and met him by the mount
 83 of God, and kissed him. And Moses told Aaron
 84 all the words of the Lord wherewith he had sent
 85 him, and all the signs which he had commanded
 86 him. And Moses and Aaron went and assembled
 87 all the elders of the children of Israel: and Aaron
 88 spoke all the words which the Lord had spoken
 89 unto Moses; and he did the signs before the eyes
 90 of the people. And the people believed; and when
 91 they heard that the Lord had visited the children
 92 of Israel, and that he had looked upon their affliction,
 93 then they bowed their heads and worshipped.*

CHAPTER V.

1 And after that Moses and Aaron went in, and I
 2 said unto Pharaoh, Thus hath said the Everlasting
 3 One, the God of Israel, Let my people go, that they
 4 may hold a feast unto me in the wilderness. And
 5 Pharaoh said, Who is the Everlasting, whose voice
 6 I am to obey, to let Israel go? I know not the
 7 Everlasting, nor will I let Israel go. And they
 8 said, The God of the Hebrews hath met with us:
 9 let us go, we pray thee, a three days' journey into
 10 the desert, and sacrifice unto the Lord our God;
 11 lest he fall upon us with the pestilence, or with
 12 the sword. And the king of Egypt said unto them,
 13 Wherefore do ye, Moses and Aaron, hinder the
 14 people from their works? get you unto your own
 15 affairs. And Pharaoh said, Behold, the people of
 16 the land now are many, and ye disturb them in the

6 מפלגתם: ויצו פרעה ביום ההוא את־הנגשים כלם
 7 ואת־שטריו לאמר: לא תאספון לתת תבן לכם ללכך
 8 הלבנים כחמול שלשם הם ילכו וקששו להם תבן:
 9 ואת־תבנתם הלבנים אשר הם עשים תמול שלשם
 10 תשימו עליהם לא תגרשו ממני כי־נרפים הם על־פני
 11 הם צעקים לאמר נלכה נזכרה לאלהינו: תכבר העבדה
 12 על־האנשים ונעשורכה ואל־ישנו בדבר־רשק: ונא
 13 ננשי העם ושטריו ונאמר אל־העם לאמר בה אמר
 14 פרעה איני נתן לכם תבן: אתם לכו קחו לכם תבן
 15 מאשר תמצאו כי אין נגרע מעבדתכם דבר: ויפץ העם
 16 בקל־ארץ מצרים לקושש קוש לתבן: והנגשים אינים
 17 לאמר כלו מעשיכם דברנים בזומא כאשר בקורות
 18 תבן: ויבו שטריו בני ישראל אשר־שמו עלבם ננשי
 19 פרעה לאמר מדוע בני כליהם חקכם ללכך כחמול
 20 שלשם נס־תמול נס־יהום: ונאו שטריו בני ישראל
 21 ויצעקו אל־פרעה לאמר למה תעשה בה לגבדי: תבן
 22 אין נתן לגבדי ולבנים אמרים לו עשו יהי עבדי
 23 מקים והקאת עמך: ונאמר נרפים אתם נרפים עלבן
 24 אתם אמרים נלכה נזכרה לדוד: ועתה לכו עבדו
 25 ותבן לאינתן לכם ותבן לבנים תתני: ויראו שטריו בני
 26 ישראל אתם ברע לאמר לא־תגרעו מלבונכם דבר־יום
 27 כ בזומא: ויפגעו את־משה ואת־אהרן נצבים לקראתם
 28 בצאתם מאת פרעה: ויאמרו אליהם ירא דעה עלבם
 29 וישפט אשר הבאשתם את־יהוה בניי פרעה וביעיני
 30 עבדיו לת־תרכב בידם ליהוה: וישב משה אל־יהוה
 31 ויאמר אדני למה הדלתה לעם הזה למה זה שלחתי:
 32 ונאזו באחי אל־פרעה לדבר בשלמה הרע לעם הזה ותאכל
 33 לא־הצלת את־עמך:

CAP. VI. 1

א ויאמר יהוה אל־משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה
 ב כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מצרץ:
 14 ס ס ס
 2 וידבר אלהים אל־משה ויאמר אליו אני יהוה: ונא
 3 אל־אברהם אל־יצחק ואל־יעקב באל שדי ושמתי דעה
 4 לא נודעתי להם: ונס הקמתי את־בריתי אתם לתת
 5 לכם את־ארץ גשן את ארץ מצרים אשר־גר בה:
 6 וה אני שמעתי את־נאקת בני ישראל אשר מצרים
 7 מצרים אתם ונאמר את־בריתי לכו אמר לבני־ישראל
 8 אני יהוה והוצאתי אתכם ממצרים ויצאתי
 9 אתכם מעבדתם והצאתי אתכם ביד רוע נסיה ובשפטים
 10 גדלים: ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלהים
 11 וידעתם כי אני יהוה אלהיכם המוציא אתכם ממצרים
 12 ממצרים: ותבאתי אתכם אל־ארץ אשר נשאתי
 13 לכם מידע אני יהוה: וידבר משה בן אל־בני ישראל
 14 ולא שמעו אל־משה מקצר רוח ומצבחה קשה: ס
 15 וידבר יהוה אל־משה לאמר: בא דבר אל־פרעה מלך
 16 מצרים וישלח את־בני־ישראל מצרץ: וידבר משה

CAP. VII. 1

א ויאמר יהוה אל־משה ראה נתתיך אלהים לפרעה ואתרן
 ב אחיך יהוה נביאך: אתה תדבר את כל־אשר אצוה
 3 ואתרן אחיך ידבר אל־פרעה וישלח את־בני־ישראל
 4 מצרץ: ואני אקשה את־לב פרעה וירבית את־אתי
 5 ואת־מפתי בארץ מצרים: ולא־ישמע אלכם פרעה
 6 ונתתי את־בני מצרים והוצאתי את־בנאית את־עמי
 7 בני־ישראל מצרץ מצרים בשפטים גדלים: וידע מצרים
 8 כי־אני יהוה בנשתי את־יהוה על־מצרים והוצאתי את
 9 בני־ישראל ממצרים: ועש משה ואתרן כאשר צוה יהוה
 10 אתם בן עשו: ומשה ברשעים שנה ואתרן בדרשש
 11 ושמנים שנה בדברם אל־פרעה: ס
 12 ויאמר יהוה אל־משה ואל־אתרן לאמר: כי דבר
 13 אלכם פרעה לאמר הניו לכם מופת ואמרת אל־אתרן
 14 קח את־מטהך והשלך ל־פני־פרעה הניו לתניו: ויבא משה
 15 ואתרן אל־פרעה ויעשו בן כאשר צוה יהוה וישלך
 16 אתרן את־מפתו לפני פרעה ולפני עבדיו והניו לתניו:
 17 ויבא נס־פרעה לחכמים ולמשפטים ויעשו נס־יהם
 18 חרטי מצרים בקבוצתם בן: וישלחו איש משרו

6 pursuit of their labors. And Pharaoh commanded on the same day the taskmasters of the people,
 7 and its officers, say, Ye shall no more give the
 8 people straw to make the bricks, as yesterday and
 9 the day before; they themselves shall go and gather
 10 themselves straw. And the number of the bricks,
 11 which they did make heretofore, ye shall impose
 12 upon them, ye shall not diminish aught thereof;
 13 for they are idle; therefore they cry, saying, Let
 14 us go and sacrifice to our God. Let the work be
 15 made to lie heavily upon the men, that they may
 16 have enough to do therein; and that they may not
 17 pay attention to false words. And the taskmas-
 18 ters of the people and its officers went out, and they
 19 said to the people, saying, Thus saith Pharaoh, I
 20 will not give you any straw, Go ye get yourselves
 21 straw from wherever ye can find it; yet not
 22 the least shall be taken off from your work. And
 23 the people scattered themselves abroad throughout
 24 all the land of Egypt to gather stubble instead of
 25 straw. And the taskmasters were urgent, saying,
 26 Fulfill your works, every day its due portion, just
 27 as when there was straw. And the officers of the
 28 children of Israel, whom the taskmasters of Pharaoh
 29 had set over them, were beaten, as these
 30 said, Wherefore have ye not fulfilled your task in
 31 making brick as heretofore, both yesterday and to-
 32 day? And the officers of the children of Israel
 33 came and cried unto Pharaoh, saying, Wherefore
 34 dealest thou thus with thy servants? Straw is not
 35 given unto thy servants, and, Make bricks, say
 36 they to us: and, behold, thy servants are beaten,
 37 and thy people are treated as sinners. But he
 38 said, Idle are ye, idle; therefore say ye, Let us go
 39 and sacrifice to the Lord. And now go, work, and
 40 straw shall not be given you; yet the required
 41 number of bricks shall ye deliver. And the officers
 42 of the children of Israel saw themselves in the
 43 evil necessity to say, Ye shall not diminish aught
 44 from your bricks, every day of its task. And they
 45 met Moses and Aaron, standing in their way, as
 46 they came forth from Pharaoh. And they said
 47 unto them, May the Lord look upon you, and
 48 judge; because ye have made our savor to be ab-
 49 horred in the eyes of Pharaoh, and the eyes of his
 50 servants, to put a sword in their hand to slay
 51 us.* And Moses returned unto the Lord, and said,
 52 Lord wherefore hast thou let so much evil come
 53 upon this people? why is it that thou hast sent me?
 54 For, since I came unto Pharaoh to speak in thy
 55 name, he hath done more evil to this people; but
 56 thou hast in nowise delivered thy people.

CHAPTER VI.

1 Then said the Lord unto Moses, Now shall thou
 see what I will do to Pharaoh; for with a strong
 hand shall he send them away, and with a strong
 hand shall he drive them out of his land.

SECTION XIV. VAAYRAH.

2 ¶ And God spoke unto Moses, and said unto him,
 3 I am the Lord; And I appeared unto Abraham,
 4 unto Isaac, and unto Jacob, by the name of God,
 5 the Almighty, but by my name The Eternal was
 6 I not made known to them. And as I did also
 7 establish my covenant with them, to give unto
 8 them the land of Canaan, the land of their pil-
 9 grimage, wherein they sojourned: So have I also
 10 heard the groaning of the children of Israel, whom
 11 the Egyptians compel to labor; and I have re-
 12 membered my covenant. Therefore say unto the
 13 children of Israel, I am the Eternal, and I will
 14 bring you out from under the burdens of the Egypt-
 15 tians, and I will release you from their bondage,
 16 and I will redeem you with an outstretched arm,
 17 and with great judgments: And I will take you
 18 to me for a people, and I will be to you for a
 19 God; and ye shall know that I am the Lord your
 20 God, who bringeth you out from under the burdens
 21 of the Egyptians. And I will bring you in unto
 22 the land, concerning which I did lift up my hand
 23 to give it to Abraham, to Isaac, and to Jacob; and
 24 I will give it you for an heritage: I am the Lord.
 25 And Moses spoke thus unto the children of Israel;
 26 but they hearkened not unto Moses for anguish of
 27 spirit, and for cruel bondage. ¶ And the Lord
 28 spoke unto Moses, saying, Go in, speak unto
 29 Pharaoh the king of Egypt, that he shall let the
 30 children of Israel go out of his land. And Moses
 31 spoke before the Lord, saying, Behold, the chil-

dren of Israel have not hearkened unto me: how
 then shall Pharaoh hear me, whereas I am of un-
 32 circumsised lips? ¶ And the Lord spoke unto Moses
 33 and unto Aaron, and gave them a charge unto the
 34 children of Israel, and unto Pharaoh, the king of
 35 Egypt, to bring forth the children of Israel out of
 36 the land of Egypt.* ¶ These are the heads of their
 37 family divisions: The sons of Reuben the first-born
 38 of Israel: Chanoch, and Pallu, Chebron, and Carmi;
 39 these are the families of Reuben. And the sons of
 40 Simeon: Yemuel, and Yamin, and Ohad, and Yachin,
 41 and Zochar, and Shaul the son of the Canaanitish
 42 woman; these are the families of Simeon. And
 43 these are the names of the sons of Levi according
 44 to their generations: Gershon, and Kehath, and
 45 Merari; and the years of the life of Levi were
 46 one hundred and thirty and seven years. And
 47 the sons of Gershon: Libini, and Shimi, accord-
 48 ing to their families. And the sons of Kehath: 13
 49 Amram, and Yizhar, and Chebron, and 'Uzziel; and
 50 the years of the life of Kehath were one hundred
 51 and thirty and three years. And the sons of 19
 52 Merari: Machli and Mushi; these are the families
 53 of Levi according to their generations. And Amram
 54 took himself Yochebed his aunt for wife; and she
 55 bore unto him Aaron and Moses; and the years of
 56 the life of Amram were one hundred and thirty
 57 and seven years. And the sons of Yizhar: Korach, 21
 58 and Nepheg, and Zichri. And the sons of 'Uzziel: 22
 59 Michael, and Elzaphan, and Sithri. And Aaron 23
 60 took himself Elisheba, daughter of Amminadab,
 61 sister of Nachshon, for wife; and she bore unto him
 62 Nadab, and Abihu, Elazar, and Ithamar. And the 24
 63 sons of Korach: Assir, and Elkanah, and Ablas-
 64 saph; these are the families of the Korchites. And 25
 65 Elazar the son of Aaron took himself one of the
 66 daughters of Putiel for wife; and she bore unto him
 67 Phinehas: these are the heads of the divisions of
 68 the Levites according to their families. These 26
 69 are Aaron and Moses, to whom the Lord said, Bring
 70 forth the children of Israel out of the land of
 71 Egypt according to their armies. These are they 27
 72 that spoke to Pharaoh the king of Egypt, to bring
 73 forth the children of Israel out of Egypt: these are
 74 Moses and Aaron. And it came to pass on the day 28
 75 when the Lord spoke unto Moses in the land of
 76 Egypt.* ¶ Then spoke the Lord unto Moses, saying, 29
 77 I am the Lord; speak thou unto Pharaoh the king
 78 of Egypt all that I speak unto thee. And Moses 30
 79 said before the Lord, Behold, I am of uncircum-
 80 cised lips, and how shall Pharaoh hearken unto me?

CHAPTER VII.

¶ And the Lord said unto Moses, See, I have made 1
 thee a god to Pharaoh; and Aaron thy brother shall
 be thy prophet. Thou shalt speak all that I 2
 shall command thee; and Aaron thy brother shall
 speak unto Pharaoh, that he send away the chil- 3
 dren of Israel out of his land. And I will harden 4
 the heart of Pharaoh, and I will multiply my signs
 and my wonders in the land of Egypt. And Pha- 4
 raoh will not hearken unto you, and I will lay my
 hand upon Egypt, and bring forth my armies, my
 people, the children of Israel, out of the land of 5
 Egypt by means of great judgments. And the 5
 Egyptians shall know that I am the Lord, when I 6
 stretch forth my hand over Egypt, and bring out
 the children of Israel from the midst of them.
 And Moses and Aaron did so; as the Lord com- 6
 manded them, so they did. And Moses was eighty 7
 years old, and Aaron eighty and three years old,
 when they spoke unto Pharaoh.* ¶ And the Lord 8
 said unto Moses and unto Aaron, saying, If Pha- 8
 raoh shall speak unto you, saying, Show a miracle
 for yourselves: then shalt thou say unto Aaron,
 Take thy staff and cast it down before Pharaoh;
 it shall become a serpent. And Moses and Aaron 10
 went in unto Pharaoh, and they did so, as the
 Lord had commanded; and Aaron cast down his
 staff before Pharaoh, and before his servants, and
 it became a serpent. Then Pharaoh also called 11
 for the wise men and the sorcerers; and they also,
 the magicians of Egypt, did with their secret arts

13 ויהי להניח ובלע מטה אהרן אתימטתם: ודוק לב
 14 פרעה ולא שמע אליהם כאשר דבר יהוה: ם ואמר
 15 יהוה אל־משה קבר לב פרעה מאן לשלח העם: לך
 אל־פרעה כבדך הנה יצא המכות והצבת לקראתי על־
 שפת היאר והמטה אשר־הפך לנהש תפח בידך:
 16 ואמרת אליו יהוה אליו העברים שלחני אלך לאמר
 שלח את־עמי ונעבדני במדבר והנה לא־שמעת עד־הנה:
 17 כה אמר יהוה בואת מדע כי אני יהוה הנה אלני מכה
 בנשה אשר־בדודי על־המים אשר בואר והפכו לדם:
 18 והנה אשר־בואר תמת ובאש היאר ונלצו מצרים
 19 לשתות מים מן־הואר: ם ואמר יהוה אל־משה
 אמר אל־אהרן קח מטה ושחרףך על־מימי מצרים
 על־הנהרות ו על־איהרותם ועל־אממדם ועל כל־מקנה
 מימדם והיידם והנה דם כבד־ארץ מצרים ובעשים
 20 ובאבנם: ונעשרו־בן משה ואהרן כאשר צוית יהוה
 ודם כבשה־בן את־המים אשר בואר לעני פרעה ולעני
 21 עבדיו והפכו לדימים אשר־בואר לדם: והנה אשר־
 בואר מכה ובאש היאר ולא־יכלו מצרים לשתות מים
 22 מן־הואר ויהי הדם כבד־ארץ מצרים: ונעשרו־בן חרממי
 מצרים כל־שֶׁה־הסוֹתֹק לב־פרעה ולא־שמע־אלהם כאשר
 23 דבר יהוה: וכן פרעה ונבא אל־ביתו ולא־שח לבו
 24 נס־לזאת: ונחפרו כל־מצרים סביבת היאר מים לשתות
 25 כי לא יכלו לשתות ממימי היאר: ומלא שבעת ימים
 אהרן הכהן־יהוה את־הואר: ם

26 ואמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה ואמרת אליו כה
 אמר יהוה שלח את־עמי ונעבדני: ואם־מאן אתה לשלח
 27 הנה אנכי נגף את־בנות־יבולך בצפרדעים: ושחך היאר
 צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחצר משכבך ועל־מטותך
 28 ובבית עבדך ובעמך וכל־מטותיך ובמשארותיך: ובה
 ובבגדך ובכל־בגדך ועל־הצפרדעים:

Cap. VIII. ח

1 ואמר יהוה אל־משה אמר אל־אהרן נמה את־ידך
 במטה על־הנהרות על־הוארים ועל־האממים ותעל את
 2 הצפרדעים על־ארץ מצרים: ויש אהרן את־ידו על
 מימי מצרים ותעל הצפרדע והכס את־ארץ מצרים:
 3 ונעשרו־בן חרמטמים כל־מדם ונעלו את־הצפרדעים
 4 על־ארץ מצרים: ויקרא פרעה למשה ולא־הן ואמר
 הנהרו אל־יהוה ויסר הצפרדעים ממני ומעמי ונשאלתי:
 5 את־העם ונבחי ליהוה: ואמר משה לפרעה הנהפאי
 על־למתי ו אשתד לך ולעבדך ולעמך להסרית
 6 הצפרדעים ממה ומבטך רק בואר תשארה: ואמר
 לקחתי ואמר כדברך למען תדע בראן ביהוה אל־היי:
 7 ויסרו הצפרדעים ממה ומבטך ומעבדך ומעמך רק
 8 בואר תשארה: ונבא משה ואהרן מים פרעה וצעק
 משה אל־יהוה על־דבר הצפרדעים אשר־עם לפרעה:
 9 ונעש יהוה כדבר משה ונמחו הצפרדעים מן־הנהרות
 10 מן־הנהרות ומן־השדות: ונצברו אתם המים המים
 11 ותכאש הארץ: ונרא פרעה כי היתה הנהרה ונכבד

CAP. IX. ט

1 ואמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה ודברת אליו כה
 אמר יהוה אליו העברים שלח את־עמי ונעבדני: כי
 2 אדמאן אתה לשלח ויודך שסוֹק עם: הנה יהוה הנה
 3 הנה במקנה אשר בשדה בשוסים כחמורים כחמלים
 4 כפגרים וכצאן דבר קבד מאר: והפלו יהוה בן מים
 5 ישראל ובן מקנה מצרים ולא ימת ככל־לבע ישראל
 6 דבר: ונעש יהוה כדבר משה ונראה יהוה כדבר
 7 הנה בארץ: ונעש יהוה את־הסבד הנה מסהרת ונת
 8 כל מקנה מצרים וממקנה בני־ישראל לאימת אהרן:
 9 ושלח פרעה הנה לאימת ממקנה ישראל עד־אמת
 10 ונכבד לב פרעה ולא שלח את־העם: ם

11 ואמר יהוה אל־משה ואל־אהרן קחו לכם מלא חפניכם
 פוח כבשן ורדפו משה השמימה לעני פרעה: והנה
 לאבס על בל־ארץ מצרים הנה על־הואים ועל־הבהמה
 לשתן פוח אבנעשת כבד־ארץ מצרים: ונקחי את

12 in like manner. And they cast down every man his staff, and they became serpents; but Aaron's staff swallowed up their staves. But the heart of Pharaoh was hard, and he hearkened not unto them; as the Lord had spoken. ¶ And the Lord said unto Moses, The heart of Pharaoh is obdurate, he refuseth to let the people go. Get thee unto Pharaoh in the morning; lo, he goeth out unto the water; and thou shalt place thyself opposite to him by the brink of the river; and the staff which was turned to a serpent shalt thou take in thy hand. And thou shalt say unto him, The Eternal, the God of the Hebrews, hath sent me unto thee, saying, Let my people go, that they may serve me in the wilderness: and, behold, thou wouldst not hear, up to this time. Thus hath said the Lord, By this thou shalt know that I am the Lord: behold, I will smite with the staff that is in my hand upon the waters which are in the river, and they shall be turned to blood. And the fish that is in the river shall die, and the river shall stink; and the Egyptians shall loath to drink water from the river. ¶ And the Lord said unto Moses, Say unto Aaron, Take thy staff, and stretch out thy hand over the waters of Egypt, over their streams, over their rivers, and over their ponds, and over all their pools of water, that they become blood; and there shall be blood throughout all the land of Egypt, also in vessels of wood, and in vessels of stone. And Moses and Aaron did so, as the Lord had commanded; and he lifted up (his hand) with the staff, and smote the waters that were in the river, before the eyes of Pharaoh, and before the eyes of his servants; and all the waters that were in the river were turned to blood. And the fish that was in the river died; and the river stank, and the Egyptians could not drink water from the river; and the blood was throughout all the land of Egypt. And the magicians of Egypt did so with their secret arts: and the heart of Pharaoh remained hardened, and he did not hearken unto them; as the Lord had spoken. And Pharaoh turned away and went into his house, and he did not set his heart to this thing also. And all the Egyptians dug in the neighborhood of the river for water to drink; for they could not drink of the water of the river. And full seven days elapsed, after that the Lord had smitten the river. ¶ And the Lord said unto Moses, Go in unto Pharaoh, and say unto him, Thus hath said the Lord, Let my people go, that they may serve me. And if thou refuse to let them go, behold, I will smite all thy borders with frogs: And the river shall bring forth frogs abundantly, and they shall go up and come into thy house, and into thy sleeping chamber, and upon thy bed, and into the house of thy servants, and among thy people, and into thy ovens, and into thy kneading-troughs; And upon thee, and upon thy people, and upon all thy servants, shall the frogs come up.

CHAPTER VIII.

1 And the Lord said unto Moses, Say unto Aaron, Stretch forth thy hand with thy staff over the streams, over the rivers, and over the ponds, and cause the frogs to come up over the land of Egypt. And Aaron stretched out his hand over the waters of Egypt; and the frogs came up, and the frogs came up, and covered the land of Egypt. And the magicians did so with their secret arts, and brought up the frogs over the land of Egypt. Then did Pharaoh call for Moses and Aaron, and said, Entreat the Lord, that he may take away the frogs from me, and from my people; and I will let the people go, that they may sacrifice unto the Lord. And Moses said unto Pharaoh, Arrogate thyself glory over me: for what time shall I entreat for thee, and for thy servants, and for thy people, to destroy the frogs from thee and from thy houses, that they may remain in the river only? And he said, For to-morrow; and he said, Be it according to thy word; in order that thou mayest know that there is none like unto the Lord our God.* And the frogs shall depart from thee, and from thy houses, and from thy servants, and from thy people; only in the river shall they remain. And Moses and Aaron went out from Pharaoh; and Moses cried unto the Lord on account of the frogs which he had inflicted on Pharaoh. And the Lord did according to the word of Moses; and the frogs died out of the houses, out of the courts,

and out of the fields. And they gathered them together in many heaps; and the land stank. But when Pharaoh saw that there was a respite, he hardened his heart, and hearkened not unto them; as the Lord had spoken. ¶ And the Lord said unto Moses, Say unto Aaron, Stretch out thy staff, and smite the dust of the earth, and it shall become lice throughout all the land of Egypt. And they did so; and Aaron stretched out his hand with his staff, and smote the dust of the earth, and the lice were thus on man, and on beast; all the dust of the land became lice throughout all the land of Egypt. And the magicians did so with their secret arts to bring forth the lice, but they could not; so were the lice upon man and upon beast. Then said the magicians unto Pharaoh, This is a finger of God; but Pharaoh's heart remained hardened, and he hearkened not unto them: as the Lord had spoken. ¶ And the Lord said unto Moses, Rise up early in the morning, and place thyself before Pharaoh; lo, he goeth forth to the water; and say unto him, Thus hath said the Lord, Let my people go, that they may serve me. For if thou wilt not let my people go, behold, I will send against thee, and against thy servants, and against thy people, and into thy houses various wild beasts; and the houses of the Egyptians shall be full of the wild beasts, and also the ground whereon they dwell. And I will distinguish on that day the land of Goshen, in which my people abideth, so that no wild beasts shall be there; to the end thou mayest know that I am the Lord in the midst of the earth.* And I will put a distinction between my people and thy people; to-morrow shall this sign be. And the Lord did so; and there came a grievous multitude of beasts into the house of Pharaoh, and into the house of his servants; and in all the land of Egypt, the land was laid waste by reason of the wild beasts. And Pharaoh called for Moses and for Aaron, and said, Go ye, sacrifice to your God in the land. And Moses said, It is not proper to do so; for the abomination of the Egyptians must we sacrifice to the Eternal our God; lo, if we should sacrifice the abomination of the Egyptians before their eyes, would they not stone us? A three days' journey will we go into the wilderness, and sacrifice to the Lord our God, just as he may say unto us. And Pharaoh said, I will surely let you go, that ye may sacrifice to the Eternal your God in the wilderness; only do not go very far away; entreat for me. And Moses said, Behold, I am going out from thee, and I will entreat the Lord, and the wild beasts shall depart from Pharaoh, from his servants, and from his people, to-morrow; only let Pharaoh deal deceitfully any more, so as not to let the people go to sacrifice to the Lord. And Moses went out from Pharaoh, and entreated the Lord. And the Lord did according to the word of Moses; and he removed the wild beasts from Pharaoh, from his servants, and from his people; there remained not one. But Pharaoh hardened his heart at this time also, and he did not let the people go.

CHAPTER IX.

¶ And the Lord said unto Moses, Go in unto Pharaoh, and speak to him, Thus hath said the Eternal, the God of the Hebrews, Let my people go, that they may serve me. For if thou refuseth to let them go, and still holdest on to them, Behold, the hand of the Lord will be sent against thy cattle which is in the field, against the horses, against the asses, against the camels, against the oxen, and against the sheep;—a very grievous pestilence. And the Lord will distinguish between the cattle of Israel and the cattle of Egypt; and not one head shall die of all that belongeth to the children of Israel. And the Lord appointed a set time, saying, To-morrow will the Lord do this thing in the land. And the Lord did this thing on the morrow, and all the cattle of Egypt died; but of the cattle of the children of Israel there died not one. And Pharaoh sent, and, behold, there had not died of the cattle of the Israelites even one; but the heart of Pharaoh remained hardened, and he did not let the people go. ¶ And the Lord said unto Moses and unto Aaron, Take unto yourselves your hands full of soot of the furnace, and let Moses throw it heavenward before the eyes of Pharaoh. And it shall become small dust over all the land of Egypt, and shall become upon man and beast an inflammation, producing

2 ולמען תספור באוני בנה ובדבוק את אשר תעשה להי
 3 במצרים ואת־אתני אשר־עמתי עם ונדעם קראני
 4 דתני: תבא משה ואתן אל־פרעה ואמרו אליו כה
 5 אמר יהוה אלני העברים ערמתי מאנת לענת מפני
 6 שלח עמי ועבדני: כי אסמאן אתה לשלח את־עמי
 7 הני מביא מתר ארבה בגבול: וכסה את־עין הארץ
 8 ולא יוכל לראת את־הארץ ואכל את־החיה הפלטה
 9 הנשארת לכם מן־הבקר ואכל את־החיה העמה לכם
 10 מן־השדה: ומלאו בתוך ובתני בל־עבדני ובתני בל־
 11 מצרים אשר לא־ראו אבתך ואבות אבתך מיום
 12 היותם על־הארץ עד היום הנה נפון מצא מעם פרעה:
 13 ויאמרו עבדי פרעה אליו ערמתי יהוה זה לנו למעש
 14 שלח את־האנשים ועבדו את־יהוה אלהתם הפרם תדע
 15 כי אבקה מצרים: וישב את־משה ואת־אתן אל
 16 פרעה ויאמר אלכם לכו עבדו את־יהוה אלהיכם כי ומי
 17 הדקים: ויאמר משה בנערתי ובנקנתי נלך בקנתי
 18 ובכנתינו בלאנו ובכנתינו נלך כי הנידתי לנו: ויאמר
 19 אלכם הוה בן־היה עמכם כאשר אשלח אתכם ואת
 20 עמכם ראו כי רעה נדע פניכם: לא בן לבו את־הקרים
 21 ועבדו את־יהוה כי אתה אתם מקבשים וירש אתם מאת
 22 פני פרעה: ויאמר יהוה אל־ארץ מצרים ויאכל את־כרם
 23 מצרים ועל הארץ מצרים ויאכל את־כרם
 24 עשב הארץ את בל־אשר השאר הבקר: ויש משה את
 25 משה על־ארץ מצרים והנה נהו רחיקים בארץ בל־
 26 היום הוהו ובל־הלילה הבקר היה ורוח הקדים נשא
 27 את־הארבה: ועל הארבה על בל־ארץ מצרים ונח בכל
 28 וכל מצרים קבר מאד לפניו לא־היה בן ארבה בל־הו
 29 ואחריו לא היתהו: ויבס את־עין בל־הארץ וקשה
 30 הארץ ויאכל את־כל־עשב הארץ ואת בל־פני היין אשר
 31 הותר הבקר ולא־ותר פלירק עין ובעשב השדה
 32 בכל־ארץ מצרים: וימתר פרעה לקרא למשה ולאתן
 33 ויאמר השאת ליהוה אלהיכם ולכם: וקרא שם נל־השאת
 34 אך הפעם והשחירו ליהוה אלהיכם וישראל יק את
 35 המות הוה: וצא מעם פרעה ויעמר אל־יהוה: ויפך
 36 יהוה רחמים חנק מאד וישא את־הארבה מחקנתי ומה
 37 סוף לא נשאר ארבה אחר בכל בגול מצרים: ויחוק יהוה
 38 את־לב פרעה ולא שלח את־בני ישראל: פ
 39 ויאמר יהוה אל־משה נסה רך על־השמים ויהי חשך על־
 40 ארץ מצרים וימש חשך: ויש משה את־יהוה על־השמים
 41 ויהי חשך אפלה בכל־ארץ מצרים שלשת ימים: לא־ראו
 42 איש את־אחיו ולא־קמו איש מפתחו שלשת ימים ולכל־
 43 בני ישראל היה אור ממשבתו: וקרא פרעה אל־משה
 44 ויאמר לכו עבדו את־יהוה כי צאנכם ובקרכם ויג נמי
 45 שפכם נלך עמכם: ויאמר משה־גם־אתה תפון בדני ובחיים כה
 46 ועלת ועשית ליהוה אלהי: וגם־מקנתי נלך עמני לא
 47 תשאור פרסה כי מפני נפח לעבד את־יהוה אלהי
 48 ונאנתי לא־יבדע מן־עבד את־יהוה ער־באני עמה: ויחוק
 49 יהוה את־לב פרעה ולא אהי לשלחם: ויאמר לו פרעה

1 פת הבקשו תעמדו לפני פרעה ונזק אתי משה
 2 השמעה ויהי שחן אבעבעת פרס באדם ובבהמה:
 3 ולא־יכלו החרטום לעמד לפני משה מפני השחן כי
 4 היה השחן בחרטום ובכל־מצרים: ויחוק יהוה את
 5 לב פרעה ולא שמע אלכם כאשר דבר יהוה אל־
 6 משה: ויאמר יהוה אל־משה השכם בכרך
 7 ותתיב לפני פרעה ואמרת אליו כה־אמר יהוה אלני
 8 העברים שלח את־עמי ועבדני: כי בפעם הזאת אני
 9 שלח את־כל־מגפתי אל־לכך ובכבדתיך ובעמך בעבור
 10 תדע כי אין כלי בכל־הארץ: כי עתה שליחתי אתי
 11 יהי ואך איתך ואת־עמך בקרתי ותפחד מן־הארץ:
 12 ואלם בעבור זאת העבדתיך בעבור הראית את־כחי
 13 ולמען ספר שמי בכל־הארץ: עתה מסתולל בעמי
 14 בל־כחי שליחם: הני מטטר קעת מתר קבר קבר מאד
 15 אשר לא־היה בל־הו במצרים למ־היום הנסיה ועד
 16 עתה: ועתה שלח הו את־מקדו ואת בל־אשר לה
 17 כשדה בל־הארץ ותבהמה אשר־ימצא בשדה ולא יאסר
 18 הכותה ויבד עילתם הבקר נמות: הוה את־דבר יהוה
 19 מעבדי פרעה היום את־עבדתי ואת־מקדו אלהיכם:
 20 ויבדע את־עמך לכו אל־דבר יהוה ויבדע את־עבדתי ואת
 21 מקדו בשדה: פ
 22 ויאמר יהוה אל־משה נסה את־יהוה על־השמים ויהי
 23 קבר בכל־ארץ מצרים על־האדם ועל־הבהמה ועל כל־
 24 עשב השדה בארץ מצרים: ויש משה את־משהו על
 25 השמים ויהוה נפן ללח וקבר ותהלה אש ארצה ומטר
 26 היה קרד על־ארץ מצרים: ויהי קרד ואש מחלקת
 27 בתוך הבקר קבר מאד אשר לא־היה בל־הו בכל־ארץ
 28 כה מצרים מאן היתה לני: ויך הבקר בכל־ארץ מצרים
 29 את בל־אשר בשדה מאדם ועד־בהמה ואת בל־עשב
 30 השדה הנה הבקר ואת־בל־עין השדה שבר: ובק בארץ
 31 גשן אשר־שם בני ישראל לא היה קרד: וישלח פרעה
 32 מקרא למשה ולאתן ויאמר אלכם תמתי הפעם יהוה
 33 הצדיק ואני ועמי הרשעים: המיתו אל־יהוה ורב מות
 34 קלת אלהים ויבד ואשלחה אתכם ולא תספן לעמד:
 35 ויאמר אליו משה בצאתי את־העיר אפרש את־בפי אל־
 36 יהוה הפלאת הדין והכרד לא תהיידע למען תדע
 37 כי ליהוה הארץ: ואמה ועבדתי ידעתי כי פרס תיראן
 38 מפני יהוה אלהים: והשפתה השערה וקתה כי השערה
 39 אביב והשפתה גבעל: והחנה והקסמת לא יגו כי
 40 אפילת הדי: וצא מלשה מעם פרעה את־העיר תפרש
 41 בפני אלהיך ויחילו פללות ויבדו ויבדו לא־תתק
 42 ארצה: תבא פרעה ברחל המטר והבדו ויבדו ויבדו
 43 לה ויבדו לחסא ויבדו לכו יהוה ועבדתי: ויחוק לב פרעה
 44 ולא שלח את־בני ישראל כאשר דבר יהוה בל־משה:

CAP. X.

פ פ פ פ

ו יאמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה בא אל־משה ויאמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה בא אל־משה ויאמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה בא אל־משה ויאמר יהוה אל־משה בא אל־פרעה בא אל־משה

10 boils, throughout all the land of Egypt. And they took the soot of the furnace, and stood before Pharaoh; and Moses threw it up heavenward; and it became an inflammation, producing boils, upon
 11 man, and upon beast. And the magicians could not stand before Moses because of the inflammation; for the inflammation was upon the magicians, and
 12 up all the Egyptians. And the Lord hardened the heart of Pharaoh, and he hardened not unto them; as the Lord had spoken unto Moses.
 13 ¶ And the Lord said unto Moses, Rise up early in the morning, and place thyself before Pharaoh, and say unto him, Thus hath said the Eternal, the God of the Hebrews, Let my people go, that they
 14 may serve me. For at this time I send all my plagues against thy heart, and against thy servants, and against thy people; in order that thou mayest know that there is none like me on all the earth.
 15 For even now I might have stretched out my hand, and I might have smitten thee and thy people with the pestilence; and thou wouldest have been cut off from the earth; But for this cause have I allowed thee to remain, in order to show thee my power; and in order that they may proclaim my name
 17 throughout all the earth* If thou dost yet wantonly oppress my people, so as not to let them go:
 18 Behold, then will I let rain, about this time tomorrow, a very grievous hail, the like of which hath not been in Egypt since the day of its foundation even until now. And now send, and bring under shelter thy cattle, and all that thou hast in the field; (for) every man and beast that shall be found in the field, and shall not be brought into the house, upon them shall the hail come down, and they shall die. He that feared the word of the Lord among the servants of Pharaoh made his
 21 servants and his cattle flee into the houses: And he that regarded not the word of the Lord left
 22 his servants and his cattle in the field. ¶ And the Lord said unto Moses Stretch forth thy hand toward heaven, and there shall be hail in all the land of Egypt, upon man, and upon beast, and upon every herb of the field in the land of Egypt
 23 And Moses stretched forth his staff toward heaven; and the Lord sent thunder and hail, and the fire ran down to the ground; and the Lord rained hail upon the land of Egypt. And there was hail, and fire was flaming up amidst the hail, very grievous, the like of which had not been in all the land of
 25 Egypt, since it had become a nation. And the hail smote throughout all the land of Egypt all that was in the field, both man and beast; and every herb of the field did the hail smite, and
 26 every tree of the field did it break. Only in the land of Goshen, where the children of Israel were,
 27 there was no hail. And Pharaoh sent, and called for Moses and Aaron, and he said unto them, I have sinned this time; the Eternal is the righteous,
 28 and I and my people are the wicked. Entreat the Lord that there may be no more of the thunders of God, and hail; and I will let you go, and ye shall
 29 no longer stay here. And Moses said unto him, As soon as I am gone out of the city, I will spread out my hands unto the Lord: the thunders shall cease, and the hail shall not be any more; in order that thou mayest know how that to the Lord be-
 30 longeth the earth. But as for thee and thy servants, I know that ye are not yet afraid before
 31 the Lord God. And the flax and the barley were smitten; for the barley was in the ear, and the flax
 32 was bolted. But the wheat and the millet were not smitten; for they are late-ripening.* And
 33 Moses went away from Pharaoh out of the city, and spread out his hands unto the Lord; and the thunders and hail ceased, and the rain was not
 34 poured out upon the earth. And when Pharaoh saw that the rain, and the hail, and the thunders had ceased, he sinned yet farther, and hardened his
 35 heart, he and his servants. And the heart of Pharaoh remained hardened, and he did not let the children of Israel go; as the Lord had spoken by the hand of Moses.

SECTION XV. BO,

CHAPTER X.

1 ¶ And the Lord said unto Moses, Go in unto Pharaoh; for I have hardened his heart, and the heart of his servants, in order that I might display these

my signs in the midst of them: And in order 2 that thou mayest tell in the ears of thy son, and of thy son's son, the wonders which I have wrought in Egypt, and my signs which I have shown among them; and ye shall know now that I am the Lord. And Moses and Aaron came in unto Pharaoh, and 3 said unto him, Thus saith the Eternal, the God of the Hebrews, How long yet wilt thou refuse to humble thyself before me? let my people go, that they may serve me. For, if thou refusetst to let 4 my people go, behold, I will bring to-morrow locusts into thy boundary. And they shall cover 5 the face of the earth, so that one shall not be able to see the earth; and they shall eat the residue of that which escaped, which hath been left unto you from the hail, and they shall eat off every tree which growth for you out of the field: And 6 thy houses, and the houses of all thy servants, and the houses of all the Egyptians shall be full of them; such as neither thy fathers, nor thy fathers' fathers have seen, since the day of their being upon the earth, until this day; and he turned himself, and went out from Pharaoh. And the servants of 7 Pharaoh said unto him, How long shall this man be unto us for a snare? let the men go, that they may serve the Lord their God: knowest thou not yet that Egypt is destroyed? And Moses was 8 brought back with Aaron unto Pharaoh; and he said unto them, Go ye, serve the Lord your God; who all are they that shall go? And Moses said, 9 With our young and with our old will we go; with our sons and with our daughters, with our flocks and with our herds will we go; for we are to hold a feast unto the Lord. And he said unto 10 them, So be the Lord with you, as I will let you go, together with your little ones: look, surely your intentions are evil. Not so; go now ye men, 11 and serve the Lord, for this you desire: and they were driven out from Pharaoh's presence.* ¶ And 12 the Lord said unto Moses, Stretch out thy hand over the land of Egypt for the locusts, and they shall come up over the land of Egypt, and eat every herb of the earth, all that the hail hath left. And 13 Moses stretched forth his staff over the land of Egypt, and the Lord urged an east wind over the land all that day, and all the night; when it was morning, the east wind bore along the locusts. And 14 the locusts went up over all the land of Egypt and rested in all the boundaries of Egypt; in very large masses; before them there were no such locusts as they, and after them there will not be any such. And they covered the face of the 15 whole earth, so that the earth was darkened; and they ate every herb of the land, and all the fruit of the trees which the hail had left: and there was not left any green thing on the trees, or on the herbs of the field, throughout all the land of Egypt. Then made Pharaoh haste to call for Moses and 16 Aaron; and he said, I have sinned against the Lord your God, and against you. And now for- 17 give, I pray thee, my sin only this once, and entreat the Lord your God, that he may take away from me only this death. And he went out from 18 Pharaoh, and entreated the Lord. And the Lord 19 turned a very strong west wind, which bore away the locusts, and cast them into the Red Sea; there was not left one locust in all the boundary of Egypt. But the Lord hardened Pharaoh's heart, 20 so that he did not let the children of Israel go. ¶ And the Lord said unto Moses, Stretch out thy 21 hand toward heaven, and there shall be darkness over the land of Egypt, and it shall be a darkness of the night. And Moses stretched forth his hand 22 toward heaven; and there was a thick darkness in all the land of Egypt three days: They saw not 23 one another, neither did they rise, any one from his place, for three days; but for all the children of Israel there was light in their dwellings.* And 24 Pharaoh called for Moses, and said, Go yet, serve the Lord; only your flocks and your herds shall remain behind: also your little ones may go with you. And Moses said, Even thou also must give 25 into our hand sacrifices and burnt-offerings, that we may sacrifice (them) unto the Eternal, our God. And also our cattle must go with us, there shall 26 not be left behind a single hoof, for thereof must we take to serve the Lord our God; and we cannot know with what we must serve the Lord, until we come thither. But the Lord hardened Pha- 27 rah's heart, and he would not let them go.

15 דברת עולם תקדו: שבעת ימים נצות תאכלו אך ביום
 הראשון תשכיתו שאר מקמתכם כי לראש המזן
 ונקרתה הנפש הוא מישאל מיום הראשון עד יום

השבעי: וביום הראשון מקראתכם לביום השביעי 16

מקראתכם יהיה לכם כל-מלאכה לא תעשה לכם:
 אך אשר יאכל לכל-נפש הוא לבדו יעשה לכם:

17 ושמתם את-המצות כי כעצם היום הזה רוצאתי את-
 צבאותכם מערץ מצרים ושמתם את-היום הזה

18 לדתיתכם דברת עולם: בראשון בארבעה עשר יום לחדש
 בשנה תאכלו מצות עד יום האחר וצתרים לחדש

בשבעי: שבעת ימים שאר לא ימצא בכתבים כי כל 19
 אכל מחמשת ונקרתה הנפש הוא מצות ישראל בשר

ובאורח הארץ: כל-מחמשת לא תאכלו בכל משבתתכם 20
 תאכלו מצות: **ס**

21 ויקרא משה לכל-העם ישראל ויאמר אליכם משבו וקחו
 לכם צאן למשפתותי ושחטו הפסח: ולקחתם את-ה

22 אוזב ושבתם בדם ארבעה והעשם אל-המשקוף
 ואל-שתי המזוזות כדום אחדם את-המזוזה

23 איש משפתותיו עד-בקר: ועבר היום לנגח את-מצרים
 וראה את-הדם על-המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח

24 והיה על-הפתח ולא יתן המשחית לכא אל-בתיכם לנגח:
 ושמתם את-הדבר הזה לחקולו ולבנות ערשלים:

25 והיה ברתבאי אלה-הארץ אשר יתן ה' לכם כאשר 26
 דבר ושמתם את-העבודה הזאת: והיה בראימו

27 אליכם בניכם מה העבודה הזאת לכם: ואמרתם ובר 28
 פסח הוא ליהוה אשר פסח על-בתי בני-ישראל במצרים

29 בנגפו את-מצרים ואת-בתי הגיל וקר העם וישחטו:
 וילכו וישבו בני ישראל כאשר צוה ה' את-משה

30 ואהרן בן-עשו: ס ותתן פחצי הלילה ויהיה דבר כל-בשר 31
 בארץ מצרים מבקר פרעה הישב על-בסאי עד בכור

32 השבי אשר בבית הבור וכל בכור בהמה: וקם פרעה 33
 לילה הוא וכל-עבדיו וכל-מצרים ואתו צעקה גדלה

34 במצרים בראין בית אשר אדשם מת: וקרא למשה 35
 ולאמר לילה ויאמר קומו צאו מתוך עמי נס-אתם נס:

36 בני ישראל ולכו עבדו את-יהוה כדברכם: נס-צאלכם 37
 נס-בכרכם קחו כאשר דברתם ולכו וברכתם נס-את:

38 ותחוק מצרים על-הדם למחר לשלחם מדהארץ כי 39
 אמרו כלנו מתים: וישא העם את-בצקו פרס המזן

40 משארתם צרת בשבתם על-שכמם: ובני-ישראל 41
 עשו כדבר משה וישאלו ממצרים כל-בשר וכל

42 ושמלת: ויהיה נתן את-הן העם בעני מצרים וישאלו 43
 ויגזלו את-מצרים: **פ**

44 ויסעו בני-ישראל מצרים סבתה בשש-מאות אלף 45
 רגל הנקרים לבד משף: ונס-ערב רב עשר אתם וצאן

46 ובקר מקנה בשר מאד: וישא את-הבצק אשר הוציא 47
 ממצרים ענת מצות כי לא תמץ כדבר מצרים ואל

48 יכלו לדחממם וסבתה לא עשו להם: ומשלב בני 49
 ישראל אשר ישבו במצרים שלשים שנה וארבע מאות

50 יום היה להם לזכרון ותעם אתו תג ליהוה לדתיתכם

10 לך מגיל השמר לך אלה-הם ראות פני כי ביום
 29 ראית פני המות: ויאמר משה בן דברת לא-אסף עוד
 ראות פניך:

CAP. XI. יא

1 ויאמר יהוה אל-משה עוד נגע אחר אביא על-פרעה
 ועל-מצרים אחריו: ושלח אתכם מנה כשלוש גולה

2 גרש יגרש אתכם מנה: דבריא באוני העם וישאלו
 איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כל-בשר וכל

3 וקב: ותמן יהיה את-הן העם בעני מצרים גם האש
 משה גדול מאד בארץ מצרים בעני עבר-פרעה ובעני

4 העם: ס ויאמר משה לה אמר יהוה פחצת הלילה אני
 ה יוצא בתוך מצרים: ומת כל-בשר בארץ מצרים

מבכור פרעה הישב על-בסאי עד בכור השפחה אשר
 6 אתר הרחם וכל בכור בהמה: והיתה צעקה גדלה

7 בכל-ארץ מצרים אשר כפרו לא נותנה וקמרו לא
 8 חספ: ולכלו בני ישראל לא ירחיק-ללב לשנו למאש

9 ועד-בהמה למען תרעון אשר יפלה יהוה בן מצרים
 10 ובני ישראל: וירדו כל-עבדיו אלה אל-השפתותיו

11 לאמר צא אתה וכל-העם אשר-ברכך ואת-השפחה-לך
 12 וצא מעם-פרעה ברתבאי: ס ויאמר יהוה אל-משה

13 לא-ישמע אליכם פרעה למען רבות מיפתי בארץ
 14 מצרים: ומשה ואהרן עשו את-קול-ה' ופסח

15 לפני פרעה ויחוק יהוה את-לב פרעה ולא-שלה את-
 16 בני-ישראל מצריו: **ס**

CAP. XII. יב

1 ויאמר יהוה אל-משה ואל-אהרן בארץ מצרים לאמר:
 2 החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי

3 השנה: דברו אל-בני-עדת ישראל לאמר בעשר לחדש
 4 הזה ויקחו להם איש עה לבית-אבת עה לבית: ואס

5 ימצט הבית מקושת משה ולקח הוא ושכנו הקרב אל-
 6 ביתו במקפת נפש את לפי אכלו חכפו על-השח:

7 עה תמים וקר בדישנה יהיה לכם מדהבשים וקר
 8 העני תקדו: והיה לכם למשמרת אתו עד ארבעה עשר

9 יום לחדש הזה ושחטו אתו כל קהל עדת-ישראל בן
 10 הערבים: ולקחו מרתם ותתנו על-שתי המזוזות ועל

11 המשקוף על הבתים אשר-יאכלו אתו בהם: ואכלו
 12 את-הבשר בלילה הזה צליאש ומצות על-מדרים

13 יאכלו: אל-תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי
 14 אס-צליאש ראשו על-כרעיו ועל-קרבו: ולא-תותירו

15 ממנו עד-בקר והתיר ממנו עד-בקר באש תשרפו: וקבה
 16 תאכלו אתו מתיכם חרטים ונעליכם ברגליכם ומקלכם

17 בידכם ואכלתם אתו בחפזון פסח הוא ליהוה: ועברתי
 18 בארץ-מצרים בלילה הזה ותפיתי כל-בשר בארץ

19 מצרים מנאם ועד-בהמה ובכל-אלו מצרים אעשה
 20 שפטים אני יהוה: והיה ה' לכם לאת על הבתים

21 אשר אתם שם וראיתי את-הדם ופסחתי עליכם ולא
 22 יהיה ככם נגף למשחית בהפתי בארץ מצרים: והיה

23 היום הזה לכם לזכרון ותעם אתו תג ליהוה לדתיתכם

23 And Pharaoh said unto him, Get thee away from me; take heed to thyself, see my face no more; on the day thou seest my face thou shalt die.
24 And Moses said, Thou hast spoken well, I will not see thy face again any more.

CHAPTER XI.

1 ¶ And the Lord said unto Moses, Yet one plague more will I bring upon Pharaoh, and upon Egypt; after that he will let you go hence: when he doth let you go, he shall surely thrust you out altogether from here. Speak now in the ears of the people, and let them ask every man of his neighbor, and every woman of her neighbor, vessels of silver, and vessels of gold. And the Lord gave the people favor in the eyes of the Egyptians; also the man Moses was very great in the land of Egypt, in the eyes of Pharaoh's servants, and in the eyes of the people.* ¶ And Moses said, Thus hath said the Lord, About midnight will I go out in the midst of Egypt: And there shall die every first-born in the land of Egypt, from the first-born of Pharaoh that is to sit upon his throne, even unto the first-born of the maid-servant that is behind the mill; and every first-born of cattle.
2 And there shall be a great cry throughout all the land of Egypt, the like of which hath never been, and the like of which will not be any more. But against any of the children of Israel not a dog shall move his tongue, neither against man or beast; in order that ye may know how that the Lord doth distinguish between the Egyptians and Israel. And all these thy servants shall come down unto me, and bow themselves down unto me, saying, Get thee out, and all the people that followeth thee; and after that I will go out: and he went out from Pharaoh in a burning anger. ¶ And the Lord said unto Moses, Pharaoh will not hearken unto you; in order that my wonders may be multiplied in the land of Egypt. And Moses and Aaron did all these wonders before Pharaoh; and the Lord hardened Pharaoh's heart, and he did not let the children of Israel go out of his land.

CHAPTER XII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses and Aaron in the land of Egypt, saying, This month shall be unto you the chief months: the first shall it be unto you of the months of the year. Speak ye unto all the congregation of Israel, saying, On the tenth day of this month they shall take to themselves every man a lamb for every family, a lamb for every house: And if the household be too small for a lamb, then shall he take it with his neighbor who is next unto his house, according to the number of the souls; every man according to what he eateth shall ye make a count for the lamb. A lamb without blemish, a male of the first year shall ye have; from the sheep, or from the goats may ye take it. And ye shall have it in keeping until the fourteenth day of the same month; and then the whole assembly of the congregation of Israel shall kill it toward evening.
2 And they shall take of the blood, and put it on the two side-posts and on the upper door-post, in the houses, whereln they shall eat it. And they shall eat the flesh in that night, roasted by the fire, with unleavened bread; together with bitter herbs shall they eat it. You shall not eat of it raw, nor in any wise sodden with water; but roasted by the fire; its head with its legs, and with its entrails. And ye shall not let any thing of it remain until morning; and that which remaineth of it until morning ye shall burn with fire. And thus shall ye eat it. With your loins girded, your shoes on your feet, and your staff in your hand; and ye shall eat it in haste, it is passover unto the Lord. And I will pass through the land of Egypt in this night, and I will smite every first-born in the land of Egypt, both man and beast; and against all the gods of Egypt will I execute judgments: I am the Lord. And the blood shall be to you for a token upon the houses where ye are; and when I see the blood, I will pass over you; and there shall be no plague against you to destroy. And when I smite (others) in the land of Egypt. And this day shall be unto you for a memorial; and

ye shall celebrate it as a feast unto the Lord; throughout your generations, as an ordinance for ever shall ye celebrate it. Seven days shall ye eat unleavened bread; but on the first day ye shall have away leaven out of your houses; for whosoever eateth leavened bread, that soul shall be cut off from Israel, from the first day until the seventh day. And on the first day there shall be a holy convocation, and on the seventh day there shall be a holy convocation to you; no manner of work shall be done on them, save what is eaten by every man, that only may be prepared by you. And ye shall observe the unleavened bread; for on this selfsame day have I brought forth your armies out of the land of Egypt; therefore shall ye observe this day in your generations as an ordinance for ever. In the first month, on the fourteenth day of the month, at evening, shall ye eat unleavened bread, until the one and twentieth day of the month at evening. Seven days no leaven shall be found in your houses; for whosoever eateth that which is leavened, even that soul shall be cut off from the congregation of Israel, whether he be a stranger, or one born in the land. Nothing that is leavened shall ye eat; in all your habitations shall ye eat unleavened bread.* ¶ And Moses called for the elders of Israel, and said unto them, Draw out and take for yourselves lambs according to your families, and kill the passover sacrifice. And ye shall take a bunch of hyssop, and dip in the blood that is in the basin, and strike the lintel and the two side-posts with the blood that is in the basin; and none of you shall go out from the door of his house until the morning. And the Lord will pass through to smite the Egyptians; and when he seeth the blood upon the lintel, and on the two side-posts, the Lord will pass over the door, and will not suffer the destroyer to come in unto your houses to smite. And ye shall observe this thing, as an ordinance for thee and for thy sons for ever. And it shall come to pass, when ye be come into the land which the Lord will give you, according as he hath promised, that ye shall keep this service. And it shall come to pass, when your children shall say unto you, What mean ye by this service? That ye shall say, It is the sacrifice of the passover unto the Lord, who passed over the houses of the children of Israel in Egypt, when he smote the Egyptians, and our houses he spared; and the people bent the head and bowed themselves. And the children of Israel went away, and did as the Lord had commanded Moses and Aaron, so did they.* ¶ And it came to pass at midnight, that the Lord smote every first-born in the land of Egypt, from the first-born of Pharaoh that was to sit on his throne unto the first-born of the captive that was in the dungeon; and all the first-born of cattle. And Pharaoh rose up in the night, he, and all his servants, and all the Egyptians; and there was a great cry in Egypt; for there was not a house where there was not some one dead. And he called for Moses and Aaron by night, and said, Rise up, get you forth from among my people, both ye and the children of Israel; and go, serve the Eternal, as ye have spoken. Also your flocks and your herds take, as ye have spoken, and be gone; and bless me also. And the Egyptians were urgent upon the people, to make haste to send them away out of the land; for they said, We are all dying. And the people took up their dough before it was yet leavened, their kneading-troughs being bound up in their clothes upon their shoulders. And the children of Israel had done according to the word of Moses; and they had asked of the Egyptians vessels of silver, and vessels of gold, and garments. And the Lord had given the people favor in the eyes of the Egyptians, so that they gave unto them what they required; and they emptied out Egypt. ¶ And the children of Israel journeyed from Ra'messes to Succoth, about six hundred thousand men on foot, beside children. And a mixed multitude also went up with them; and flocks, and herds, a very large amount of cattle. And they baked of the dough, which they had brought forth out of Egypt, unleavened cakes, for it was not leavened; because they were thrust out of Egypt, and could not tarry, neither had they prepared any provisions for themselves. Now the time of the residence of the children of Israel, which they dwelt in Egypt, was

השביעי את בני ישראל לאמר פקדו פקדו אלהים אתכם
 ותגזלכם את צמאתי מנה אהבם: וישעו מסכת חטתי כ
 באתם בקצה המדבר: וידהוה הלך לפניכם וימס בעמדם
 ענין לנתתם המדבר ולילה בעמדם אש ללואר להם
 ללקח וימס ולילה: לא ימש עמדי הענין וימס ועמדי
 ראש זלזה לפני העם: **ס**

CAP. XIV. ד

וידבר ה' ויהי אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל וישבו
 ויחזו לפני פני ה' וידברו בין מקדל ובין תם לפני בעל
 צפון ויכרו חתני עליהם: ואמר פרעה לבני ישראל
 להקים הם בארץ סגור עליהם המדבר: ותקחי את לב
 פרעה ותתן את הרים ואקברה בפרעה וקבלוהו ויעשו
 מצרים קראי ויהי משורבו: ויעל למלך מצרים כי ה
 ברח העם והפך לבב פרעה ועבריו אלהים ויאמר
 מדינות ששית כרשעו את ישראל מעבדתי: ואמר
 את דרכבו ואת עמו לקח עמי: ויחן שש מצות רכב
 בחזו וכל רכב מצרים ושלשם על בקלו: ויתחן ה' ויהי
 את לב פרעה מלך מצרים ויהי אחר בני ישראל ויבן
 ישראל תצאים בך רמה: ויודפו מצרים את הרים וישעו
 אותם וימס עליהם כל סוס רכב פרעה ופרשיו וחילו
 על פני תחזית לפני בעל צפון: ופרעה הקריב וישאו
 בגר ישראל את עיניהם והנה מצרים: וימס את הרים
 ויראו מאד ויעקבו בגר ישראל את הרים: ויאמר אל
 משה המפל אדוק קרבים במצרים לקחתנו למות במדבר
 מדינות ששית לנו להוציאם מצרים: הלא הנה הדין
 אשר דברתי אלק במצרים לאמר חלל מלך מצר
 את מצרים: כי לנו עבר את מצרים ממהת במדבר:
 ויאמר משה אלהים את היראו התעצבו וראו את
 ישועת ה' אשר יעשה לכם היום כי אשר ראיתם את
 מצרים היום לא תספו לראות עוד ערועלים: והנה
 ילקחם לכם ואתם תחשוני: **פ**

ויהי ויהי אל משה לאמר: קדשילו כל בטר פטר
 בלדתם בבני ישראל באדם ובבהמה לו הוא: ויאמר
 משה אלהים וזכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים
 מבית עבדים כי בתוך יד הוציא ה' אתכם מנה ולא
 יאכל חמין: היום אסם וצאים בחדש האביב: והנה
 קריב את ה' אל ארץ הנגב וההי והאמלי והעני
 ותובסו אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ ובה חלב
 ודבש ועבדת את העובדה ה זאת בחדש הנה: שבעת
 ימים תאכל מצת ביזים ושבועי חג ליהוה: משח
 יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמין ולא יראה
 לך שאר בכל יבנה: והגדת לבני ישראל הנה לאמר
 בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים: והנה לך
 לאות על ידך ויורשו בני עיניך למען תהיה תערת הנה
 בסוף כי יגד חלקה הוצאת הנה ממצרים: ושמת
 את הנה הנה למעשה מימים ימימה: **ס**

ויהי ויהי אל משה לאמר: קדשילו כל בטר פטר
 בלדתם בבני ישראל באדם ובבהמה לו הוא: ויאמר
 משה אלהים וזכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים
 מבית עבדים כי בתוך יד הוציא ה' אתכם מנה ולא
 יאכל חמין: היום אסם וצאים בחדש האביב: והנה
 קריב את ה' אל ארץ הנגב וההי והאמלי והעני
 ותובסו אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ ובה חלב
 ודבש ועבדת את העובדה ה זאת בחדש הנה: שבעת
 ימים תאכל מצת ביזים ושבועי חג ליהוה: משח
 יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמין ולא יראה
 לך שאר בכל יבנה: והגדת לבני ישראל הנה לאמר
 בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים: והנה לך
 לאות על ידך ויורשו בני עיניך למען תהיה תערת הנה
 בסוף כי יגד חלקה הוצאת הנה ממצרים: ושמת
 את הנה הנה למעשה מימים ימימה: **ס**

ויהי בשלח פרעה את הרים ולא יתנם אלהים הנה ארץ
 שלשמים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פדיתם העם
 בראתם מלחמה וישבו מצרים: ויפס אלהים את העם
 ויגד המדבר יסויו חמשים עלו בגר ישראל ארץ
 מצרים: ויחן משה את צמאת יוסף עמי כי השבע

ויהי ויהי אל משה לאמר: קדשילו כל בטר פטר
 בלדתם בבני ישראל באדם ובבהמה לו הוא: ויאמר
 משה אלהים וזכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים
 מבית עבדים כי בתוך יד הוציא ה' אתכם מנה ולא
 יאכל חמין: היום אסם וצאים בחדש האביב: והנה
 קריב את ה' אל ארץ הנגב וההי והאמלי והעני
 ותובסו אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ ובה חלב
 ודבש ועבדת את העובדה ה זאת בחדש הנה: שבעת
 ימים תאכל מצת ביזים ושבועי חג ליהוה: משח
 יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמין ולא יראה
 לך שאר בכל יבנה: והגדת לבני ישראל הנה לאמר
 בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים: והנה לך
 לאות על ידך ויורשו בני עיניך למען תהיה תערת הנה
 בסוף כי יגד חלקה הוצאת הנה ממצרים: ושמת
 את הנה הנה למעשה מימים ימימה: **ס**

CAP. XIII. ג

ויהי ויהי אל משה לאמר: קדשילו כל בטר פטר
 בלדתם בבני ישראל באדם ובבהמה לו הוא: ויאמר
 משה אלהים וזכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים
 מבית עבדים כי בתוך יד הוציא ה' אתכם מנה ולא
 יאכל חמין: היום אסם וצאים בחדש האביב: והנה
 קריב את ה' אל ארץ הנגב וההי והאמלי והעני
 ותובסו אשר נשבע לאבותיך לתת לך ארץ ובה חלב
 ודבש ועבדת את העובדה ה זאת בחדש הנה: שבעת
 ימים תאכל מצת ביזים ושבועי חג ליהוה: משח
 יאכל את שבעת הימים ולא יראה לך חמין ולא יראה
 לך שאר בכל יבנה: והגדת לבני ישראל הנה לאמר
 בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים: והנה לך
 לאות על ידך ויורשו בני עיניך למען תהיה תערת הנה
 בסוף כי יגד חלקה הוצאת הנה ממצרים: ושמת
 את הנה הנה למעשה מימים ימימה: **ס**

ויהי בשלח פרעה את הרים ולא יתנם אלהים הנה ארץ
 שלשמים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פדיתם העם
 בראתם מלחמה וישבו מצרים: ויפס אלהים את העם
 ויגד המדבר יסויו חמשים עלו בגר ישראל ארץ
 מצרים: ויחן משה את צמאת יוסף עמי כי השבע

ויהי בשלח פרעה את הרים ולא יתנם אלהים הנה ארץ
 שלשמים כי קרוב הוא כי אמר אלהים פדיתם העם
 בראתם מלחמה וישבו מצרים: ויפס אלהים את העם
 ויגד המדבר יסויו חמשים עלו בגר ישראל ארץ
 מצרים: ויחן משה את צמאת יוסף עמי כי השבע

41 four hundred and thirty years. And it came to pass at the end of the four hundred and thirty years, and it happened even on the selfsame days, that all the armies of the Lord went out from 42 the land of Egypt. A night to be observed was this unto the Lord to bring them out from the land of Egypt: this is that night holy to the Lord, to be observed by all the children of Israel in their 43 generations. ¶ And the Lord said unto Moses and Aaron, This is the ordinance of the passover: No 44 stranger shall eat thereof. But every man's servant that is bought for money, when thou hast 45 circumcised him, then shall he eat thereof. A resident foreigner and a hired servant shall not eat 46 thereof. In one house shall it be eaten; thou shalt not carry forth aught of the flesh abroad out of the 47 house; and no bone shall ye break in it. All the 48 congregation of Israel shall prepare it. And when a stranger sojourneth with thee, and will prepare the passover to the Lord, let his males be circumcised, and then let him come near and prepare it, and he shall be as one that is born in the land; but no uncircumcised person shall eat 49 thereof. One law shall be to him that is home-born, and unto the stranger that sojourneth among 50 you. And all the children of Israel did so; as the Lord had commanded Moses and Aaron, so did 51 they. ¶ And it came to pass on the selfsame day, that the Lord did bring forth the children of Israel out of the land of Egypt by their armies.*

CHAPTER XIII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 Sanctify unto me all the first-born, whatsoever openeth the womb among the children of Israel, 3 both of man and of beast: it is mine. And Moses said unto the people, Remember this day, on which ye came out from Egypt, out of the house of slavery; for by strength of hand the Lord brought you out from here; and no leavened bread 4 shall be eaten. This day go ye out, in the month 5 of Abib. And it shall be, when the Lord doth bring thee into the land of the Canaanites, and the Hittites, and the Amorites, and the Hivites, and the Jebusites, which he hath sworn unto thy fathers to give unto thee, a land flowing with milk and honey, that thou shalt perform this service in 6 this month. Seven days shalt thou eat unleavened bread, and on the seventh day shall be a feast to the Lord. Unleavened bread shall be eaten these seven 7 days; and there shall not be seen with thee any leavened bread, neither shall there be seen with thee 8 any leaven in all the boundaries. And thou shalt tell thy son on that day, saying, This is done for the sake of that which the Lord did unto me 9 when I came forth out of Egypt. And it shall be unto thee for a sign upon thy hand, and for a memorial between thy eyes, in order that the law of the Lord may be in thy mouth; for with a strong hand hath the Lord brought thee forth out 10 of Egypt. And thou shalt keep this ordinance in its season, from year to year. ¶ And it shall be, when the Lord doth bring thee into the land of the Canaanites, as he hath sworn unto thee and to thy fathers, and giveth it to thee, That thou shalt set apart all that openeth the womb unto the Lord; and every firstling that cometh of a beast which thou shalt have, the males, shall 13 belong to the Lord. And every firstling of an ass shalt thou redeem with a lamb; and if thou wilt not redeem it, then shalt thou break its neck; and all the first-born of man among thy children shalt thou redeem.* And it shall be, when thy son asketh thee in time to come, saying, What is this? that thou shalt say unto him, By strength of hand the Lord brought us forth out of Egypt, out 15 of the house of slavery; And it came to pass, when Pharaoh obstinately refused to let us go, that the Lord slew all the first-born in the land of Egypt, both the first-born of man, and the first-born of beast; therefore do I sacrifice to the Lord all that openeth the womb, being males; but all 16 the first-born of my children must I redeem. And it shall be for a sign upon thy hand, and for frontlets between thy eyes; that by strength of hand the Lord brought us forth out of Egypt.

SECTION XVI. BESHALLACH.

17 And it came to pass, when Pharaoh led the people go, that God did not lead them the way through the land of the Philistines, because it was near; for God said, Lest peradventure the people repent 18 when they see war, and return to Egypt. But God led the people about, by the way of the wilderness, to the Red Sea; and the children of Israel

went up armed out of the land of Egypt. And 19 Moses took the bones of Joseph with him; for he had caused the children of Israel to swear, saying, God will surely visit you, and ye shall then carry up my bones away hence with you. And they took 20 their journey from Succoth, and encamped in Etham, at the edge of the wilderness. And the Lord went 21 before them by day in a pillar of cloud, to lead them the way; and by night in a pillar of fire, to give light to them; that they might go by day and by night: He took not away the pillar of cloud 22 by day, nor the pillar of fire by night, from before the people.

CHAPTER XIV.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 1 Speak unto the children of Israel, that they turn 2 back and encamp before Pi-hachiroth, between Migdol and the sea; in front of Baäl-zephon; opposite to this shall ye encamp by the sea— And Pharaoh 3 will say of the children of Israel, They are entangled in the land, the wilderness hath shut them in. And I will harden the heart of Pharaoh, that 4 he shall follow after them; and I will get myself honor of Pharaoh, and on all his host; and the Egyptians shall know that I am the Lord; and they did so. And it was told to the king of Egypt that 5 the people had fed; and the heart of Pharaoh and of his servants was changed with respect to the people, and they said, What is this which we have done, that we have let Israel go from serving us? And he made ready his chariot, and took his people 6 with him. And he took six hundred chosen chariots, 7 and all the chariots of Egypt, and captains over every one of them. And the Lord hardened the 8 heart of Pharaoh, the king of Egypt, and he pursued after the children of Israel; and the children of Israel went out with a high hand.* And the 9 Egyptians pursued after them, and they overtook them encamping by the sea, all the horses and chariots of Pharaoh, and his horsemen, and his army, beside Pi-hachiroth, before Baäl-zephon. And when Pharaoh drew nigh, the children of 10 Israel lifted up their eyes, and, behold, the Egyptians were marching after them, and they were greatly afraid; and the children of Israel cried out unto the Lord. And they said unto Moses, Is it 11 because there were no graves in Egypt, that thou hast taken us away to die in the wilderness? what is this which thou hast done to us, to bring us 12 forth out of Egypt? Is not this the word that we spoke unto thee in Egypt, saying, Let us alone, that we may serve the Egyptians? for it is better for us to serve the Egyptians than that we should die in the wilderness. And Moses said unto the people, 13 Fear ye not, stand still, and see the salvation of the Lord, which he will do for you to-day; for as ye have seen the Egyptians to-day, ye shall not see them again any more for ever. The Lord will fight 14 for you, and ye shall hold your peace. ¶ And the 15 Lord said unto Moses, Wherefore criest thou unto me? speak unto the children of Israel, that they go forward; But do thou lift up thy staff, and stretch 16 out thy hand over the sea, and divide it; and the children of Israel shall go through the midst of the sea on dry ground. And I, behold, I will harden 17 the heart of the Egyptians, and they shall follow them; and I will get myself honor on Pharaoh, and on all his host, on his chariots, and on his horsemen. And the Egyptians shall know that I am 18 the Lord, when I have got myself honor on Pharaoh, on his chariots, and on his horsemen. And 19 the angel of God, that went before the camp of Israel, removed and went behind them; and the pillar of cloud removed from before them, and stood behind them; And it came between the camp of 20 the Egyptians and the camp of Israel; and it was a cloud and darkness to the first (but it gave light by night (to these): and the one came not near unto the other all the night. And Moses stretched 21 out his hand over the sea; and the Lord drove back the sea with a strong east wind all that night, and made the sea dry land, and the waters were divided. And the children of Israel went into the 22 midst of the sea upon the dry ground; and the waters were a wall unto them, on their right hand and on their left. And the Egyptians pursued, 23 and went in after them, all Pharaoh's horses, his chariots, and his horsemen, to the midst of the sea. And it came to pass in the morning watch, that 24 the Lord looked unto the camp of the Egyptians with the pillar of fire and of the cloud, and brought into confusion the camp of the Egyptians; And he 25 took off the wheels of their chariots, and caused

23 חלקו שלשת־מים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו
 24 מרתה ולא יכלו לשותת מים מרתה כי מרים הם על־
 25 קו קרא־שמה מרה: וילנו העם על־משה לאמר מה
 26 נשתה: ויצעק אלהיה ויורו דהו עץ בשלח אל־
 27 המים ומתקן המים שם עם לו חק משפט ושם נסדו:
 28 ואמר אִם־שמעו שמעו לקול־דהו אלהה ותשור בעינו
 29 קעשה ותאונת במצותיו ושמרת כל־חקיו כל־המצוה
 30 אשר־שמתי במצרים לא־אשים עלדך כי אני דהו
 31 רפאך: ׀ ויבאו אילמה ושם שתים עשרה ענות מים
 32 ושבעים תמרים ותגדשם על־המים:

CAP. XVI. טז

33 ויסעו מאילם ויבאו כל־ענת בני־ישראל אל־מדבר־סין
 34 אשר־בדאילים ובין סנין בתמישה עשר יום לתדש
 35 השני לצאתם מארץ מצרים: וילנו כל־ענת בני־ישראל
 36 על־משה ועל־אהרן במדבר: ויאמרו אלהם בני ישראל
 37 מה־זו מותנו ביד־יהוה בארץ מצרים בשבתנו על־ספר
 38 הקשר באכלנו לחם לשבע ביהוצאתם אותנו אל־
 39 המדבר הזה להמת את־כל־התקול הזה בקרב: ׀
 40 ויאמר דהו אל־משה הגני ממטר לחם לקם לחם ביהוצאם
 41 ויצא העם וילקטו דבריוס ביזמו למען אנטו הלד
 42 פתורתו אסלא: ויהו בינם הששי והכינו את אשר־
 43 יבאו דהו משנה על אשר־ילקטו יום יום: ויאמר
 44 משה ואהרן אל־כל־בני ישראל ערב ונדעם כי דהו
 45 הוציא אתכם מארץ מצרים: ובקר וראיתם את־קבד
 46 דהו בשמע את־תלנתכם על־דהו ונתנו מה כי תלנו
 47 עלנו: ויאמר משה בת דהו לחם בקרב קשר לאכל
 48 ולחם בבקר לשבע בשמע דהו את־תלנתכם אשר
 49 אתם מליגם עליו ונתנו מה לאי־עלנו תלנתכם כי על־
 50 דהו: ויאמר משה אל־אהרן אמר אל־כל־ענת בני
 51 ישראל קרבו לפני דהו כי שמע את תלנתכם: ויהו
 52 כדבר אהרן אל־כל־ענת בני־ישראל וישעו אל־המדבר
 53 והנה כבוד דהו נראה בנגון: ׀

54 וידבר דהו אל־משה לאמר: שמעתי את־תלנות בני
 55 ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים האכלו קשר
 56 ובבקר תשבגערלכם ונדעם כי אני דהו אלהיכם:
 57 ויהו בקרב ותעל השלל ותקם את־המהו ובבקר היתה
 58 שכבת השלל סביב למחנה: ותעל שכבת השלל ויהו
 59 על־פני המדבר יקן מהקפס יקן בקפס על־הארץ:
 60 ויראו בני־ישראל ויאמרו איש אל־אחיו מה־הוא כי לא
 61 דשו מהדיאו ויאמר אלהם הוה לחם אשר נתן
 62 דהו לקם לאכלו: וה הדרב אשר עזר דהו לקטו
 63 ממש איש לפי אכלו ומה ללנתלל מספר נפשיתכם
 64 איש לאשר באהלו תקחו: בעשרון בני ישראל וילקטו
 65 המדבר והממשט: ותמוזו בעמר ולא העדיף המדבר
 66 ותממשט לא החסר איש לפי־אכלו לקטו: ויאמר
 67 משה אלהם איש אל־אחיו ממש ערבבך: ולא־שמעו
 68 אל־משה ויורו אנשים ממש ערבבך יגרו תולעים
 69 ויבאש הקצה על־משה: וילקטו אתו בבקר בבקר איש

70 ויאמר מצרים אנטה מפני ישראל כי דהו נלקם להם
 71 במצרים: ׀

72 ויאמר דהו אל־משה נסה את־ידך על־הם וישבו המים
 73 על־מצרים על־דרכו ועל־פרשו: והט משה את־ידו
 74 על־הם וישב הם לפנות בקר לאתנו ומצרים נסים
 75 לקראתו ויער דהו את־מצרים בתוך הים: וישבו
 76 המים ויכסו את־הרכב ואת־הפרשים לכל חל פרעה
 77 הבאים אחרתם בים לא־נשאר בהם עד־אחר: ובני
 78 ישראל הלכו בבישה בתוך הים והמים להם חמה מימנם
 79 ומשמאלם: וישע דהו ביום הוהו את־ישראל מיד
 80 מצרים וירא ישראל את־מצרים מת על־שפת הים: וירא
 81 ישראל את־דהו הגדלו אשר עשה דהו במצרים ויראו
 82 הים את־דהו ויאמנו בדהו ובמשה עבדו: ׀

CAP. XV. טו

83 אִישׁ־יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיַּרְדֵּי הוֹאֵת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ
 84 לֵאמֹר אִישִׁי־הַיַּרְדֵּי כִּי־נָאָה נָאָה סוֹס
 85 וְרִכְבּוֹ רַמָּה בָּיָם: כֵּן וַחֲמַת יְהוָה וַיִּרְדּוּ
 86 לַיַּשְׁוּעָה יְהוָה אֱלֹהֵי וַיִּגְדּוּ אֱלֹהֵי
 87 אֲבֵי וַאֲרַמְּנֵי: דְּהוֹ אִישׁ מַלְחָמָה דְּהוֹ
 88 שָׁמַי: מִרְבַּבַת פִּרְעֵה וַחֲלוּ דְהוּ בָּיָם וּמִבְחַר
 89 שְׁלֹשׁוֹ טָבָעוּ בַּסּוֹפֹ: תַּלְמִית וּכְסָמֵי־וַיְרִדוּ בַּמַּצּוֹלַת כַּמֵּד
 90 אֲבִי: וַיִּמְנַח דְּהוֹ נֶאֱדָרֵי בַּכַּח וַיִּמְנַח
 91 דְּהוֹ תַרְעַץ אוֹיֵב: וּכְרַב נְאוֹתָ תַּחֲרִם
 92 קַמִּיד תַּשְׁלַח תַּרְנֶךְ וַיִּכְלַמוּ כַּפְשׁ: וּבְרוּחַ
 93 אֶפְדִּי נַעֲרַמְרָמִים נַעֲבֹ כַּמְרַעַר
 94 וְנִלִּים קַפְאוּ תַּחֲמַת כַּלְבִּיִּם: אֲמַר
 95 אוֹיֵב אֶרְדָּף אֲשֵׁי אַחֲלַק שְׁלַל הַמַּלְאָמֵי
 96 נַפְשִׁי אֶרְיֵק תַּרְבִּי תוֹרִישְׁמוּ דֵי: נַשְׁפַּת
 97 בְּרִיתְךָ כַּפְמוּ יָם צַלְלוּ כַּעֲפַרְתַּת בַּמִּים
 98 אֶדְרִיִּים: מִרְבַּמְכֶּה בָּאֵלִים דְּהוֹ מִי
 99 כַּמְכֶּה נֶאֱדָר פִּקְרֶשׁ נִירָא תַּחֲלַת עֲשׂוּדָה
 100 פְּלָא: נְשִׁית יִמְנַח הַבְּלַעֲמוּ אֲרִי: נְחִית
 101 בַּחֲסִידָה עֲסִינֵי נְאֻלַת נִתְלַח בַּעֲזָה אֶלְעֵנָה
 102 קַרְשֶׁד: שְׁמַעֵי עַמִּים וַיִּנְוֹן חֵיל
 103 אֱהוּ יִשְׁבִי פִלְשֶׁת: אֲוּ נִבְהַלוּ אֶלּוֹפֵי
 104 אָדוּם אֱלִי מוֹאֵב אֶחְזִינֵי רַעַד נִמְנו
 105 כָּל יִשְׁבֵי כְּנַעַן תַּפַּל עֲלֵיכֶם אִימְתַּל
 106 וַפְחַד בְּגִדֵל וְרוּיָהּ יִדְמֵי כְּאֲבוֹן עַד־
 107 יַעֲבֹר עַמְךָ דְּהוֹ עַד־יַעֲבֹר עֲסִינֵי
 108 קָתִי: הַבֵּאטוּ וַתַּטְעֲמוּ בְּתַר נַחֲלַתְךָ כִּסְוֹן
 109 לַשְׁבַּתְךָ פִּלְתָה דְּהוֹ מִקְדַּשׁ אֲדִינֵי כוֹנֵנֵי
 110 דְּהוֹ: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעַלְמֵי עַד: כִּי
 111 כָּא סוֹס פִּרְעֵה כִּרְכַּבוּ וּבְכַרְשׁוֹ בָּיָם וַיִּשַׁב עֲלֵהֶם
 112 אֲדִימֵי הָיָם וּבְנֵי וּבְנֵי חֲלָטוּ בַּבִּישָׁה בַּתוֹךְ הָיָם: ׀
 113 וַתַּקַּח מִרְיָם הַנְּבִיאָה אֶזְרוֹת אֶתְרוֹן אֶת־דִּיתָהּ בַּיהוָה וַתִּצְאָן
 114 כָּל־תַּיְהוֹשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּחֲפִים וּבְמַחֲלַת: וַתַּזַּן לָהֶם מִרְיָם
 115 שִׁירוֹ לַיהוָה כִּי־נָאָה נָאָה סוֹס וְרִכְבּוֹ רַמָּה בָּיָם: ׀
 116 וַיִּפַּע מֹשֶׁה אֶת־יִשְׂרָאֵל מִסִּטְוֹת וַיִּצְאֹ אֶל־מִדְּבַר־שׂוֹר

them to move onward with difficulty; and the Egyptians said, Let us flee from the face of Israel; for the Lord fighteth for them against the Egyptians.*
 26 ¶ And the Lord said unto Moses, Stretch out thy hand over the sea, and the waters shall return over the Egyptians, over their chariots, and over their horsemen. And Moses stretched forth his hand over the sea, and the sea returned, when the morning appeared, to its strength; while the Egyptians were fleeing against it; and the Lord overthrew the
 28 Egyptians in the midst of the sea. And the waters returned, and covered the chariots, and the horsemen with all the host of Pharaoh that came after them into the sea: there remained of them not even one.
 29 But the children of Israel walked upon dry ground in the midst of the sea; and the waters were unto them a wall on their right hand, and on their left. Thus the Lord saved Israel on that day out of the hand of the Egyptians; and Israel saw the Egyptians dead upon the shore of the sea.
 31 And Israel saw that great power which the Lord had shown on the Egyptians; and the people feared the Lord, and then believed in the Lord, and in Moses his servant.

CHAPTER XV.

1 ¶ Then sang Moses and the children of Israel this song unto the Lord, and thus did they say, I will sing unto the Lord, for he hath triumphed gloriously: the horse and his rider hath he thrown into the sea. My strength and song is the Lord, and he is become my salvation: he is my God, and I will declare his praise, the God of my father, and I will exalt him. The Eternal is the lord of war; 4 the Eternal is his name. The chariots of Pharaoh and his host hath he hurled into the sea; and the chosen of his captains are sunk in the Red Sea.
 5 The depths have covered them; they went down to the bottom as a stone. Thy right hand, O Lord, is become glorious in power; thy right hand, O Lord, hath dashed in pieces the enemy. And in the greatness of thy excellency hast thou overthrown those that rose up against thee; thou didst send forth thy wrath, it consumed them as stubble. And with the breath of thy nostrils the waters were heaped up together, the floods stood upright as a wall; congealed were the depths in the heart of the sea. The enemy said, I will pursue, I will overtake, I will divide the spoil; my desire shall be satisfied upon them; I will draw my sword, my hand shall destroy them. Thou didst blow with thy wind, the sea covered them: they sunk as lead in mighty waters. Who is like unto thee, O Lord, among the mighty? who is like unto thee, glorious in holiness, fearful in praises, doing wonders?
 12 Thou didst stretch out thy right hand, the earth swallowed them. Thou ledest forth in thy kindness the people thou hast redeemed; thou guidest it in thy strength unto the habitation of thy holiness.
 14 Nations hear it, and tremble: orrow seizeth the inhabitants of Palestine. Then were troubled the dukes of Edom; the mighty men of Moab, trembling seizeth them; faint-hearted become all the inhabitants of Canaan. Fear and dread shall fall upon them; by the greatness of thy arm they shall be still as a stone; till thy people pass over, O Lord, till this people pass over, which thou hast purchased. Thou wilt bring them, and plant them on the mountain of thy inheritance, the place, O Lord, which thou hast wrought for thy residence, the sanctuary,
 18 O Lord, which thy hands have established. The Lord will reign for ever and ever. For the horse of Pharaoh went in with his chariots and with his horsemen into the sea, and the Lord brought again upon them the waters of the sea; but the children of Israel went on dry ground through the midst of the sea. ¶ Then took Miriam the prophetess, and all the sisters of Aaron, a timbrel in her hand; and all the women went out after her with timbrels and with dances. And Miriam began her song to them, Sing ye to the Lord, for he hath triumphed gloriously: the horse and his rider hath he thrown into the sea. ¶ And Moses caused Israel to depart from the Red Sea, and they went out into the wilderness of Shur; and they went three days in

the wilderness, and found no water. And they came to Marah; but they could not drink the waters of Marah, for they were bitter; therefore they called its name Marah. And the people murmured against Moses, saying, What shall we drink? And he cried unto the Lord; and the Lord showed him a tree, which he cast into the waters, and the waters were made sweet: there he made for them a statute and an ordinance, and there he proved them. And he said, If thou wilt diligently hearken to the voice of the Lord thy God, and wilt do that which is right in his eyes, and wilt give ear to his commandments, and wilt keep all his statutes: I will put none of those diseases upon thee, which I have brought upon the Egyptians; for I the Lord am thy physician.* ¶ And they came to Elim, and there were twelve wells of water, and seventy palm-trees: and they encamped there by the water.

CHAPTER XVI.

And they took their journey from Elim, and all the congregation of the children of Israel came unto the wilderness of Sin, which is between Elim and Sinai, on the fifteenth day of the second month after their departing out of the land of Egypt. And the whole congregation of the children of Israel murmured against Moses and Aaron in the wilderness: And the children of Israel said unto them, Would to God that we had died by the hand of the Lord in the land of Egypt, when we sat by the flesh-pot, when we ate bread to the full; for ye have brought us forth into this wilderness, to kill this whole assembly with hunger. ¶ Then said the Lord unto Moses, Behold, I will let rain for you bread from heaven; and the people shall go out and gather a certain portion every day, in order that I may prove it, whether it will walk in my law, or not. And it shall come to pass, on the sixth day, when they prepare what they shall have brought in, that it shall be twice as much as they shall gather daily. And Moses and Aaron said unto all the children of Israel, At evening, then shall ye know that it is the Lord who hath brought you out from the land of Egypt; and in the morning, then shall ye see the glory of the Lord; since he heareth your murmurings against the Lord; and what are we, that ye should murmur against us? And Moses said, When the Lord giveth you in the evening flesh to eat, and bread in the morning to the full; since the Lord heareth your murmurings which ye murmur against him:—what are we then? not against us are your murmurings, but against the Lord. And Moses said unto Aaron, Say unto all the congregation of the children of Israel, Come near before the Lord; for he hath heard your murmurings. And it came to pass, as Aaron was speaking unto the whole congregation of the children of Israel, that they turned round toward the wilderness, and, behold, the glory of the Lord appeared in the cloud.* ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, I have heard the murmurings of the children of Israel; speak unto them, saying; Toward evening ye shall eat flesh, and in the morning ye shall be filled with bread; and ye shall know that I am the Eternal your God. And it came to pass, that at evening the quails came up, and covered the camp; and in the morning there was a layer of dew round about the camp. And when the layer of dew was gone up, behold, there was upon the face of the wilderness something fine in grains, small as the hoar-frost, on the ground. And when the children of Israel saw it, they said one to another, It is manna, for they knew not what it was; and Moses said unto them, This is the bread which the Lord hath given you to eat. This is the thing which the Lord hath commanded, Gather of it every man according to his eating; an omer for every head, according to the number of your persons that every man hath in his tent, shall ye take. And the children of Israel did so: 17 and they gathered, some much, some little. And when they measured it with an omer, he that had gathered much had nothing over, and he that had gathered little had no lack: every man according to his eating, had they gathered. And Moses said, 19 Let no man leave of it till the morning. But they hearkened not unto Moses; but some men left of it until morning, and it bred worms, and stank; and Moses was wroth with them. And so they gathered it every morning, every man according to his

23 ערבא קאמט: תחלש דויע איתעמלק ואתעמ
 לפתתב:
 24 ואמר יהוה אל משה כתב זאת וקרו כספר ושים באוני
 דויע ברמחה אמתה אתקבר עמלק ממתת וישמים:
 וכן משה מכתב וקרא שמו דיהונובי: ויאמר ביהוה על
 25 כס יה מלחמה לדתה בעמלק מיד דר:

CAP. XVIII. יח

פ פ פ 17 יז

26 וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה
 27 אלהים למשה ול ישראל עמי ביהוצא דנה את ישראל
 28 ממצרים: ויקח יתרו חתן משה את צפורה אשת משה
 29 אחר שלוחיה: ואת שני בניה אשר שם האחד גרשמ
 30 כי אמר עד היותי בארץ נכריה: ושם האחד אלישור
 31 כי אצלו אבי בניו וצילו מקרב פרעה: ויבא יתרו
 32 חתן משה ובעו ואשתו אל משה אל מדבר אשר הוא
 33 תהה שם הר האלהים: ויאמר אל משה אני התקנ
 34 יתרו בא אלך ואשתך ושני בניה עמה: ויצא משה
 35 לקראת חתנו וישתחו וישקלו וישאלו איש לדעתו
 36 לשלום ויבאו האלה: ויספר משה לחתנו את כל
 37 אשר עשה יהוה לפרעה ולמצרים על ארץ ישראל
 38 את כל בהתקאה אשר מצאתם בדרך וצלם ויהי ויחד
 39 יתרו על כל הטובה אשר עשה יהוה לישראל אשר
 40 הצילו מיד מצרים: ויאמר יתרו ברוך יהוה אשר הציל
 41 אתכם מיד מצרים ומיד פרעה אשר הציל אתהיכם
 42 ממתת דמצרים: עתה ידעתי כי גדול יהוה מכל
 43 האלהים כי בדבר אשר דר עליהם: ויקח יתרו חתן
 44 משה עליו ויבקים לאלהים ויבא אהרן וכל וקני ישראל
 45 לאכל לחם עסדתן משה לפני האלהים: ויהי מן החרת
 46 משב משה לשפט אתהיכם וינצור העם על משה מיד
 47 הכהן עדהיכר: ויבא חתן משה את כל אשר הוא
 48 עשה לעם ויאמר מדהיבך הוה אשר אתה עשה לעם
 49 מדוע אתה יושב לבדך וכלהיכם נצב עלך מדבר
 50 ערעב: ויאמר משה לחתנו כירבא אלי העם לדרש
 51 אלהים: כיהיה להם דבר בא אלי ונפטתי בין איש
 52 ובין בעדו וידועתי אתהיכן האלהים ואתהוחרתיו:

53 ויאמר חתן משה אליו לא טובו הכהן אשר אתה עשה:
 54 נכל חבל נשאתם וסדיעם הוה אשר נעמך כירבא
 55 מיד דהיכר לאתקבל עשדו לבדך: עתה ישמך בכל
 56 אינצף ויהי אלהים עמך הוה אתה לעם מול האלהים
 57 והבאת אתה אתהדיכרים אלהאליהם: והוחרתה
 58 אתהם אתהיכרים ואתהוחרת וידועת להם אתהיכר
 59 וכלו בה ואתהיכעשה אשר נעשיו: ואתה תהוה מכל
 60 העם אנשחיל וראי אלהים אלני אמת שניא בצע
 61 ושבתי עלהם שרי אלפים שרי מאות שרי חמישים ושרי
 62 עשרת: ונפטו אתהיכם בכל עת יהוה כל בהיכר גדול
 63 וביאו אליך וכלהיכר תקפו ונפטרתם וקל מעלך
 64 ונשא אתך: אם אתהיכר הוה מעשה וצוק אלהים
 65 וקלעת עלך וגם כלהיכם הוה על מקמו יבא בשלום:

22 כפי אכלו הם השמש ונקם: ויהי ביום הששי לקפו
 23 להם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל בני ישראל העדה
 24 ויחדו למשה: ויאמר אלהם הוה אשר דבר דהי
 25 שכתן שבתקדש לדתך מחר את אשרהאפו אפו
 26 ואת אשרתבשלו בשלו ואת כל בהיעוף החדו לכם
 27 למשמרת עדהיכר: ויחדו אתו עדהיכר כאשר צוה
 28 בה משה ולא הבאיש וימה לאדחתה בו: ויאמר משה
 29 אכלתו היום כיהיבת היום לדתה היום לא תמצאו
 30 שבתה: ששת ימים תלקטו וביום השביעי שבת לא
 31 תהיבו: ויהי ביום השביעי יצאו מדתהם ללקט ולא
 32 מצאו: ס ויאמר יהוה אל משה עדהיכם מאמתם
 33 לשמר מצותי וחרתיו: ראו כיהיה נתן לכם השבת
 34 על לבן הוה נתן לכם ביום הששי לחם ימים שבו איש
 35 תחתיו אליצא איש ממקמו ביום השביעי: וישבתו העם
 36 ביום השביעי: ויקראו ביהישראל אתשמו מן הוה
 37 כירע נה לבן ונצמו בצפוחת ברבש: ויאמר משה ויה
 38 הדבר אשר צוה יהוה מלא העמר משם למשמרת
 39 לדדתכם למען ויבאו אתהיכם אשר האכלתי אתכם
 40 במדבר ביהוצא אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה אל
 41 אהרן וכן צנצת אמת ותשמע מלא העמר מן הנה
 42 אתו לפני יהוה למשמרת לדדתכם: כאשר צוה יהוה
 43 אל משה ויחידו אתהו אתהו לפני העדה למשמרת: ובעי ישראל
 44 אכלו אתהימן ארבעים שנה ערעבם אל ארץ נשבת
 45 אתהימן אכלו ערעבם אל ארץ כנען: והעמר
 46 עשרת האפה הוה:

CAP. XVII. יז

1 נקשו כל עבת בני ישראל מן ברסון למסעתם על
 2 פי דנה ונתנו ברפדים ואין מים לשבת העם: וירב
 3 העם ער משה ויאמדו תנדלו מים ונשתה ויאמר להם
 4 משה מדתריבו עמדי מדתנסון אתיהוה: ויצא שם
 5 העם למים וקלו העם על משה ויאמר למה זה העליתם
 6 ממצרים להמית אתי ואת בני ואת בני בצמא: ויצעק
 7 משה אליהו לאמר מה אעשה לכם הוה עוד מעט
 8 וסבלני: ויאמר יהוה אל משה עבר לפני העם וקח
 9 אתך מקני ישראל ומטה אשר הכית בו אתהווא קח
 10 בידך והלכת: והני עמד בקיוד שם ו עלהיצור כחרב
 11 והכית בצור ויצא מעט מים ושתה העם ויש כן משה
 12 לעני וקני ישראל: ויקרא שם הקום מסה ומריבה
 13 על ריב: ו בני ישראל ועל נסתם אתיהוה לאמר הש
 14 יהוה בקרבי אסאין

15 ויבא עמלק ויחם עמישראל ברפורם: ויאמר משה
 16 אל יהוה בחר לי אנשים וצא הלחם בעמלק מחר
 17 אבי נצב על ראש הנבעה ומטה האלהים ביד: ויש
 18 דויע כאשר אמרו משה להקם בעמלק ומשה
 19 אהרן וחרו עלו ראש הנבעה: והוה כאשר רים משה
 20 ידו וגבר ישראל וכאשר ימים היו וגבר עמלק: ויהי
 21 משה בדרים ויקרעו וישימו תחתיו וישב עליו ואהרן
 22 יחדו חמטו בדי מטה אחר ומטה אחר ויהי דיו אמתה

eating; and when the sun waxed hot, it melted.
 23 And it came to pass on the sixth day, that they gathered twofold bread, two omers for every one; and all the rulers of the congregation came and told it to Moses. And he said unto them, This is what the Lord hath spoken, A rest, a holy rest is unto the Lord to-morrow: that which ye will bake, bake to-day, and what ye will see, see to-day; and all the remaining lay up for you to be kept until the morning. And they laid it up till the morning, as Moses had bidden; and it did not stink, nor was there any worm therein. And Moses said, Eat it to-day; for a sabbath is this day unto the Lord: to-day ye will not find it in the field. Six days shall ye gather it; but on the seventh day, the sabbath, on it there shall be none. And it came to pass on the seventh day, that there went out some of the people to gather; and they found nothing. ¶ And the Lord said unto Moses, How long refuse ye to keep my commandments and my laws? See, that the Lord hath given you the sabbath; therefore he giveth you on the sixth day bread for two days; remain ye, every man in his place, let no man go out of his place on the seventh day. So the people rested on the seventh day. And the house of Israel called the name thereof Manna, [Man]; and it was like coriander-seed, white, and its taste was like wafers made with honey. And Moses said, This is the thing which the Lord hath commanded, One omer-full of it is to be kept for your generations; in order that they may see the bread which I gave you to eat in the wilderness, when I brought you forth out of the land of Egypt. And Moses said unto Aaron, Take a flask, and put therein an omer-full of manna, and lay it up before the Lord, to be kept for your generations. As the Lord had commanded Moses, so did Aaron lay it up before the Testimony, to be kept. And the children of Israel ate the manna forty years, until they came to an inhabited land; the manna they did eat, until they came unto the borders of the land of Canaan. But the omer is a tenth part of an ephah.*

CHAPTER XVII.

1 ¶ And all the congregation of the children of Israel journeyed from the wilderness of Sin, after their journeyings, by the order of the Lord; and they encamped in Rephidim, and there was no water for the people to drink. And the people quarreled with Moses, and said, Give us water that we may drink; and Moses said unto them, Why will ye quarrel with me? why will ye tempt the Lord?
 3 And the people thirsted there for water; and the people murmured against Moses, and said, For what purpose is it that thou hast brought us up out of Egypt, to kill me and my children and my cattle with thirst? And Moses cried unto the Lord, saying, What shall I do unto this people? but little is wanting and they will stone me.
 5 And the Lord said unto Moses, Pass on before the people, and take with thee some of the elders of Israel; and thy staff, wherewith thou smotest the river, take in thy hand, and go. Behold, I will be standing before thee there upon the rock at Horeb; and thou shalt smite the rock, and there shall come out from it water, and the people shall drink; and Moses did so before the eyes of the elders of Israel. And he called the name of the place Massah and Meribah; because of the quarrelling of the children of Israel, and because they tempted the Lord, saying, Is then the Lord among us, or not? ¶ Then came Amalek, and fought with Israel in Rephidim. And Moses said unto Joshua, Choose for us men, and go out, fight with Amalek; to-morrow I will stand on the top of the hill with the staff of God in my hand. And Joshua did as Moses had said to him, to fight with Amalek; and Moses, Aaron, and Chur went up to the top of the hill. And it came to pass, when Moses held up his hand, that Israel prevailed; and when he let down his hand, that Amalek prevailed. But when the hands of Moses became heavy, they took a stone and put it under him, and he sat thereon; and Aaron and Chur supported his hands, one on one side, and the other on the other side; and his hands were steady until the going down of

the sun. And Joshua discomfited Amalek and his people with the edge of the sword.* ¶ And the Lord said unto Moses, Write this for a memorial in the book, and rehearse it in the ears of Joshua; for I will utterly blot out the remembrance of Amalek from under the heavens. And Moses built an altar, and called its name Adonay Nissy [The Lord is my Banner]. And he said, Because the Lord hath sworn on his throne, that the Lord will have war with Amalek from generation to generation.

SECTION XVII. YITHRO.

CHAPTER XVIII.

¶ And Jithro, the priest of Midian, Moses' father-in-law, heard all that God had done for Moses, and for Israel his people, that the Lord had brought forth Israel out of Egypt. Then took Jithro, the 2 father-in-law of Moses, Zipporah, the wife of Moses, after he had sent her back, And her two 3 sons; of whom the name of the one was Gershom; for he said, I have been a stranger in a foreign land: And the name of the other was Eliézer; for 4 the God of my father was my help, and delivered me from the sword of Pharaoh. And Jithro, the 5 father-in-law of Moses, came with his sons and his wife unto Moses, unto the wilderness, where he was encamped at the mount of God. And he sent 6 word unto Moses, I thy father-in-law Jithron am coming unto thee, with thy wife, and her two sons with her. And Moses went out to meet his 7 father-in-law, and bowed himself, and kissed him; and they asked each other after their welfare; and they went into the tent. And Moses told his 8 father-in-law all which the Lord had done unto Pharaoh and to the Egyptians on account of Israel; all the hardship which had come upon them by the way, and how the Lord had delivered them. And 9 Jithro rejoiced over all the goodness which the Lord had done to Israel, that he had delivered it out of the hand of the Egyptians. And Jithro said, 10 Blessed be the Lord, who hath delivered you out of the hand of the Egyptians, and out of the hand of Pharaoh, who hath delivered the people from under the hand of the Egyptians. Now 11 I know that the Eternal is great above all gods; for by the very thing wherein they sinned presumptuously was punishment brought upon them. And Jithro, the father-in-law of Moses, offered a 12 burnt-offering and sacrifices unto God; and Aaron came, with all the elders of Israel, to eat bread with the father-in-law of Moses, before God.* And 13 it came to pass on the morrow, that Moses sat to judge the people; and the people stood around Moses from the morning unto the evening. And the 14 father-in-law of Moses saw all that he did to the people; and he said, What is this thing that thou doest to the people? why sittest thou thyself alone, and all the people standing around thee from morning until evening? And Moses said 15 unto his father-in-law, Because the people cometh unto me to inquire of God. When they have a 16 matter of dispute, they come unto me; and I judge between one and the other, and I make them know the statutes of God, and his laws. And the father-in-law of Moses said unto him, The thing that 17 thou doest is not good. Thou wilt surely wear away both thou, and this people that is with thee; for the thing is too heavy for thee; thou wilt not be able to perform it by thyself alone. Now hearken 18 unto my voice, I will give thee counsel, and may God be with thee, Be thou for the people a mediator with God, that thou mayest bring the causes unto God. And thou shalt explain to them the 19 statutes and the laws; and thou shalt make them know the way wherein they must walk, and the work that they must do. Moreover, thou shalt 20 select out of all the people able men, such as fear God, men of truth, hating (their own) gain; and place these over them, as rulers of thousands, rulers of hundreds, rulers of fifties, and rulers of tens. And let them judge the people at all times; 21 and it shall be, that every great matter they shall bring unto thee, but every small matter they shall judge themselves; so shall it be easier for thee, when they shall bear with thee. If thou wilt do 22 this thing, and God commandeth it thee, then wilt thou be able to endure; and also the whole of this

CAP. XX. כ

1 וישמע משה לקול חתנו ויש כל אשר אמר: והבחר
 משה אנשׁי־חיל מכל־ישראל ותן אתם ראשים על־
 2 הַעַם שְׂרֵי אֲלֹפִים שָׂרָה מֵאוֹת שָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְשָׂרֵי עֶשְׂרֵת:
 26 וַשְּׁמֹנוּ אֶת־הָעָם בְּכָל־עֵת אֶת־דַּבְרֵךְ הַקּוֹשֶׁה וַיֵּבְאוּ אֶל־
 27 מֹשֶׁה וְכַל־דַּבְרֵךְ הַקָּדוֹן יִשְׁפֹּטוּ הֵם: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה אֶת־
 חַתְנוֹ וַעֲלָךְ לוֹ אֶל־אַרְצוֹ: פ

CAP. XIX. יט

1 א בחרש השלישי לצאת בני־ישראל מארץ מצרים בזם
 2 היה בא מדבר סיני: ויסעו מרפדים ויבאו מדבר
 3 סיני וחתנו ובחרש ישראל נגד ההר: ומשה
 4 עלה אל־האלהים ויקרא אליו דודו מדהרר לאמר כה
 5 תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל: אתם ראתם
 6 אשר עשיתי למצרים ואשא אתכם על־כַּנְפֵי נְשִׁירִים
 7 וְאָבָא אֲתֶכֶם אֵלַי: ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם
 8 את־ברית הברית לִי סגולה מכל־העמים כִּדְלִי כִּל־
 9 הָאָרֶץ: ואם תחורלי ממלכת כננים וניו קדוש אלה
 10 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תְּדַבֵּר אֲלֵיכֶם שְׂרָאֵל: וְכָאֵם מֹשֶׁה וַיְקַרָּא
 11 לְיוֹנָתָן הָעָם וַיִּשְׂמַע לַפְּנֹתָם אֶת כַּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
 12 אָמַר דָּוִד: וַעֲלֵנו כַּל־הָעָם חָדָו וַיֹּאמְרוּ כֹל אֲשֶׁר־דִּבֶּר
 13 יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע מֹשֶׁה אֶת־דְּבָרֵי הָעָם אֲלֵיהֶם: וַיֹּאמֶר
 14 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִנֵּה אֲנִי בְּכַף אֵלֶיךָ בַּעֲבַד בַּעֲבַד
 15 יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְרֵי עַמֶּךָ וְיִסְכַּדְךָ אֲמֵנו לְעוֹלָם וְעַד
 16 מֹשֶׁה אֶת־דְּבָרֵי הָעָם אֲלֵיהֶם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 17 לֵךְ אֶל־הָעָם וְקַדְשֵׁם הַיּוֹם וּמָחָר וּכְבֹּסוּ שְׂמֹלֹתֶם: הַיּוֹם
 18 וּבְנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָרַד יְהוָה לַעֲנִי
 19 כַּל־הָעָם עֲלֵיךְ סִינַי: וְהִגַּבְלֹת אֶת־הָעָם סָבִיב לְאֹמֶר
 20 הַשְּׂמֵרוּ לָכֶם עֲלוֹת בְּרַח וַעֲנֵנו בְּקִרְוֵנו כַּל־הַנֶּגֶז בְּרַח
 21 מֵת יוֹמָת: לֹא־חָנַע בּוֹ יָד בְּרַסְקוֹל יִסְכַּל אֶרְצָה יְרֵה
 22 אִם־בְּהִמָּה אִם־אִישׁ לֹא חָזַק בְּמִשְׁדֵּךְ הַיּוֹבֵל הַמָּה יַעֲלוּ
 23 בְּרַח: יְהוָה מֹשֶׁה מְדַבֵּר אֶל־הָעָם וַיְקַדֵּשׁ אֶת־הָעָם
 24 וּכְבֹּסוּ שְׂמֹלֹתֶם: וַיֹּאמֶר אֶל־הָעָם הֵן וּבְנִים לְשִׁלֹּשׁ
 25 יָמִים אֶלְחָצְנוּ אֶל־אֲשֵׁה: וְהֵן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִרַת
 26 הַבְּקָר וְהֵן לֵלֶת וְהַרְקִים וְעַן קָבֵר עֲלֵיהֶן וְקַל שָׂפָךְ
 27 חוֹן מָאָד וְחָרַד כַּל־הָעָם אֲשֶׁר בְּמִתְנָה: וַיֹּאֵם מֹשֶׁה
 28 אֶת־הָעָם לְקִרְאָת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּתַהֲמוֹת חַתְּמוֹ בְּתַהֲמוֹת
 29 הַהָר: וְהֵן סִינַי עֲשֵׂן כֹּלֹ מִלְּפָנֵי אֲשֶׁר יָרַד עֲלָיו יְהוָה
 30 בְּאֵשׁ וְעֵלַ עֲשֵׂנוּ כַּעֲשֵׂן הַבְּקָר חַתְּמוֹ בְּתַהֲמוֹת מָאָד:
 31 וְהֵן קוֹל הַשְּׂפָר הַדּוֹלֵךְ חוֹן מָאָד מֵאֵר דְּבַר הָאֱלֹהִים
 32 כִּי יַעֲנֵנו בְּקוֹל: יְהוָה יְהוָה עֲלֵיךְ סִינַי אֶל־דָּאֵשׁ הַרְר
 33 וַיְקַרָּא יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל־רֹאשׁ הַרְר מַעַל מֹשֶׁה: וַיֹּאמֶר
 34 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה יְרַד הַעַד בְּעַם פְּרֹדְתֶרְסוּ אֶל־יְהוָה לְרֹאח
 35 וְקַל מִמֶּנּוּ רַב: וְהֵם הַבְּרָגִים הַנְּעִשִׂים אֶל־יְהוָה וַיְחַדְּשׁוּ
 36 פְּרֹדְרַח בְּהֵם יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֹא־יִכְוֹל
 37 הָעָם לַעֲלֹת אֶל־יְהוָה סִינַי בְּרֹאחָה הַעֲדָתָה כֵּן לְאֹמֶר
 38 הַיּוֹבֵל אֶת־יְהוָה וְקִשְׁלוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלָיו יְהוָה לֵךְ־יְרַד
 39 וְעִלֵּית אִתָּה וְאַחֲרָי עִמָּךְ וְהַבְּנִימֵם וְהָעָם אֶל־תִּרְסוּ
 40 כֹה לְעִלֵּית אֶל־יְהוָה פְּרֹדְרַח־בְּהֵם: יְהוָה מֹשֶׁה אֶל־הָעָם
 41 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם:

CAP. XXI. כא

1 ויבחר אלהים את כל־הדברים האלה לאמר: ם אנכי א
 2 יהיה אלהיך אשר והצאתך מארץ מצרים מבית עבדים:
 3 לא־יהיה לך אלהים אחרים על־פְּנֵי: לא־תַשְׁתַּחֲוֶה לַעֲלָךְ
 4 פֶּסֶל וְכַל־תַּמְנוּנֵה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם וּמִמַּעַל וְאֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
 5 מִתְחַת וְאֲשֶׁר בַּיָּם: מִתְחַת לָאָרֶץ: לא־תַשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם
 6 וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קָדוֹם כְּבוֹד עֵינָי
 7 אֲבָת עֲלֵבְנִים עֲלִשְׁלֹשִׁים וְעֵל־רַבְעִים לְשָׁנָי: וְעֵשְׂתִּי
 8 חֶסֶד לְאֲלֹפִים לֹא־בְּוֹ וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹת: ם לֹא הָיָא
 9 אֶת־שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא כִּי לֹא יַקְרָא יְהוָה אֶת־אֲשֶׁר־
 10 יִשָּׂא אֶת־שְׁמֵי לְשׂוֹא: פ
 11 וְכֹר אֲתִיוֹם הַשָּׁבָת לְקִדְשׁוֹ: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֵשְׂתִּי
 12 כַּל־מְלֹאכְתְּךָ: וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבָת וְלַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא
 13 תַעֲשֶׂה כַּל־מְלֹאכְתָּה אִתָּה: וְכֹרֶךְ וְיִתְחַדְּךָ עֲבָדְךָ וְנַאֲמָדְךָ
 14 וְכַל־מְלֹאכְתְּךָ וְיִתְחַדְּךָ אֲשֶׁר בְּשִׁעְרֶיךָ: כִּי שֵׁשֶׁת־יָמִים עֲשֶׂה־
 15 יְהוָה אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם
 16 וַעֲתָ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲלֵיכֶם יְהוָה אֲתִיוֹם הַשָּׁבָת
 17 וְכֹרֶשְׁתֶּה: ם כְּבֹד אֶת־יְהוָה וְאֶת־יָמֶיךָ לְמַעַן יִרְצֶנּוּ
 18 יְמֶיךָ עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ יְתֵן לָךְ: ם לֹא
 19 תִרְצָח: ם לֹא תִנְאַף: ם לֹא תַגְנוֹב: ם לֹא
 20 תַעֲנֵה בְּהִנָּח עַד שָׂקֶךָ: ם לֹא תַחְמוֹד בֵּית רֵעֶךָ
 21 ם לֹא תַחְמוֹד אֲשֶׁת רֵעֶךָ וְעַבְדוֹ וְנַאֲמָתוֹ וְשׂוֹרוֹ וְחַמְרוֹ
 22 וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: פ
 23 וְכַל־הָעָם רֹאִים אֶת־הַקּוֹל וְאֶת־הַלְפָּדִים וְאֵת קוֹל
 24 הַשְּׂפָר וְאֶת־יְהוָה עֲשֵׂן וַיֵּרָא הָעָם וַיָּנֻחוּ וַעֲמָדוּ מִרְחָק:
 25 וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר־אֲתָה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֶל־יְהוָה
 26 עֲבָדוּ אֱלֹהִים פְּרֹדְמֹת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם אֶל־תִּירְאוּ
 27 כִּי לְבַגְבוֹד נָסוּת אֲתֶכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבְעִבּוֹד תַּתְּרֶה
 28 יְהוָה עַל־פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי תַחֲסָאוּ: וַעֲמָד הָעָם מִרְחָק
 29 וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל־הָעָרְפֶּל אֲשֶׁר־שָׂם הָאֱלֹהִים: ם
 30 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כֹּה תֹאמֶר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲתֶם
 31 רִאִיִּים כִּי מִדְּהַשְּׁמִים דַּבַּרְתִּי עִמָּכֶם: לֹא תַעֲשׂוּן אִתִּי
 32 אֱלֹהִי כֹסֵף וְאֶלְתִּי וְהֵב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם: מִזְבֵּחַ אֲדָמָה
 33 תַעֲשׂוּהֶלִי תִבְחַת עֲלָיו אֶת־עֲלֹתֶיךָ וְאֶת־שְׁלָמֶיךָ אֶת־
 34 אֲבָוֹ אֱלֹהֶיךָ וּבְרַחֲבֶיךָ: וְאִם־מִזְבֵּחַ וּבְנִימֵה תַעֲשׂוּהֶלִי
 35 לֹא־תַכְנֶנּוּ אֲתָנּוּ גֹוֹת כִּי תִרְצָךְ תַּקַּח עֲלֶיהָ וְתַתְּלָהּ:
 36 וְלֹא־תַתְּלָהּ בַּמַּעֲלָת עַל־מִזְבְּחֵי אֲשֶׁר לֹא־תִתְּלָהּ
 37 עֲרֹחֹתָ עֲלָיו:

CAP. XXII. פ

1 ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם: כי תקנה עבד א
 2 עברי שש שנים יעבד ובשבעת יצא לחפשי חנם: אם
 3 בגפו יבא בגפו יצא אם־בעל אשה הוא והצאה אשתו
 4 עמו: אם־אֲדוּלָו יִתְּלָהּ אִשָּׁה וְלִדְהֶלִי בְנִים אוֹ בָּנוֹת
 5 הַאֲשֵׁה וְלִדְהֶלִי תַתְּתָה לְאֲדוּנָהּ הוּא יֵצֵא בְּגֹפוֹ: וְאִם־ה
 6 אִמְרָ יֹאמֶר הָעֶבֶד אֶבְחַתִּי אֶת־אֲדוּלָו אֶת־אֲשֵׁתוֹ וְאֶת־בְּנֵי
 7 לָא יֵצֵא חָפְשִׁי: וְהַיִּשְׁוֹ אֲדוּלָו אֶל־הָאֱלֹהִים וְהַיִּשְׁוֹ אֶל־
 8 לָא יֵצֵא חָפְשִׁי:

21 people will come to its place in peace.* And Moses hearkened to the voice of his father-in-law, and did
22 all that he had said. And Moses chose able men out of all Israel, and placed them as heads over the people, rulers of thousands, rulers of hundreds,
23 rulers of fifties, and rulers of tens. And they judged the people, at all times; any difficult cause they brought unto Moses, but every small cause
24 they judged themselves. And Moses dismissed his father-in-law; and went his way unto his own land.*

CHAPTER XIX.

1 ¶ In the third month, after the children of Israel were gone forth out of the land of Egypt, the same
2 day they came into the wilderness of Sinai. For they had departed from Rephidim, and they came to the desert of Sinai, and encamped in the wilderness; and Israel encamped there opposite the
3 mount. And Moses went up unto God, and the Lord called unto him from the mount, saying, Thus
4 shalt thou say to the house of Jacob, and tell the children of Israel: Ye have yourselves seen
5 What I have done unto the Egyptians, and how I bore you on eagles' wings, and brought you unto
6 myself. Now therefore, if you will truly obey my voice, and keep my covenant, then shall ye be
7 unto me a peculiar treasure above all nations; for all the earth is mine: And yet shall be unto me
8 a kingdom of priests, and a holy nation; these are the words which thou shalt speak unto the children
9 of Israel. And Moses came and called for the elders of the people, and laid before them all these
10 words which the Lord had commanded him. And all the people answered unanimously, and said, All
11 that the Lord hath spoken will we do; and Moses returned the words of the people unto the Lord.
12 And the Lord said unto Moses, Behold I will come unto thee in a thick cloud, for the sake that the people may hear when I speak with thee, and that
13 also in thee they shall believe for ever; and Moses told the words of the people unto the Lord. And
14 the Lord said unto Moses, Go unto the people, and sanctify them to-day and to-morrow, and let them
15 wash their clothes. And they shall be ready against the third day; for on the third day will the Lord
16 come down, before the eyes of all the people, upon mount Sinai. And thou shalt set bounds unto
17 the people, round about, saying, Take heed to yourselves, that ye go not up into the mount, nor touch
18 the border of it; whosoever toucheth the mount shall surely be put to death. Yet not a hand
19 shall touch him, but he shall surely be stoned, or shot through; whether it be beast or man, it shall not live; when the trumpet soundeth long,
20 they may come up to the mount. And Moses went down from the mount unto the people, and sanctified the people; and they washed their clothes.
21 And he said unto the people, Be ready against the third day; approach not unto a woman. And
22 it came to pass on the third day when it was morning, that there were thunders and lightnings, and a heavy cloud was upon the mount, and the voice of the cornet was exceedingly loud; so that
23 all the people that were in the camp trembled. And Moses brought forth the people out of the
24 camp to meet with God; and they placed themselves at the foot of the mount. And mount
25 Sinai smoked in every part, because the Lord had descended upon it in fire; and the smoke thereof ascended as the smoke of a furnace, and the whole
26 mount quaked greatly. And the voice of the cornet went on, and waxed louder and louder; Moses spoke, and God answered him with a loud voice.*
27 And the Lord came down upon mount Sinai, on the top of the mount; and the Lord called Moses up to the top of the mount, and Moses went up.
28 And the Lord said unto Moses, Go down, charge the people, lest they break through unto the Lord
29 to gaze, and many of them might perish. And the priests also, who come near to the Lord, shall sanctify themselves; lest the Lord break forth
30 among them. And Moses said unto the Lord, The people cannot come up to mount Sinai; for thou hast charged us, saying, Set bounds about the
31 mount and sanctify it. And the Lord said unto him, Go, get thee down, and then shalt thou
32 come up, thou, and Aaron with thee; but the priests and the people shall not break through to come up unto
33 the Lord, lest he break forth among them. So Moses went down unto the people, and spoke unto
34 them.

CHAPTER XX.

¶ And God spoke all these words, saying, I
1 ¶ I am the Lord thy God, who have brought thee 2 out of the land of Egypt, out of the house of slavery. Thou shalt have no other gods before me. 3 Thou shalt not make unto thyself any graven 4 image, or any likeness of any thing that is in heaven above, or that is on the earth beneath, or that is in the water under the earth. Thou shalt 5 not bow thyself down to them, nor serve them; for I the Lord thy God am a jealous God, visiting the iniquity of the fathers upon the children, unto the third and fourth generation of them that hate me; And showing mercy unto the thousandth genera- 6 tion of them that love me, and keep my commandments. ¶ Thou shalt not take the name of the Lord 7 thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain. ¶ Remem- 8 ber the sabbath day to keep it holy. Six days 9 shalt thou labor, and do all thy work. But the 10 seventh day is the sabbath in honor of the Lord thy God; on it thou shalt not do any work, neither thou, nor thy son, nor thy daughter, thy man- 11 servant, nor thy maid-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates; For in six 12 days the Lord made the heavens and the earth, the sea, and all that is in them, and rested on the seventh day; therefore the Lord blessed the sabbath day, and hallowed it. ¶ Honor thy father and thy 13 mother; in order that thy days may be prolonged upon the land which the Lord thy God giveth thee. ¶ Thou shalt not kill. ¶ Thou shalt not commit 14 adultery. ¶ Thou shalt not steal. ¶ Thou shalt 15 not bear false witness against thy neighbor. ¶ Thou shalt not covet thy neighbor's house. ¶ Thou shalt not covet thy neighbor's wife, nor his man- 16 servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his ass, nor any thing that is thy neighbor's.* ¶ And 17 all the people perceived the thunders, and the lightnings and the sound of the cornet, and the moun- 18 tain smoking; and when the people saw it, they removed trembling, and stood afar off. And they 19 said unto Moses, Speak thou with us, and we will hear; but let not God speak with us, lest we die. And Moses said unto the people, Fear not; for in 20 order to prove you, did God come, and in order that his fear may be before your faces, that ye 21 sin not. And the people stood afar off, and Moses 22 drew near unto the thick darkness where God was.* ¶ And the Lord said unto Moses, Thus shalt thou 23 say unto the children of Israel, Ye have seen that from heaven I have spoken with you. Ye shall not 24 make any thing with me: gods of silver, and gods of gold ye shall not make unto yourselves. An 25 altar of earth shalt thou make unto me, and shalt sacrifice thereon thy burnt-offerings, and thy peace-offerings, thy sheep, and thy oxen: In every place where I shall permit my name to be mentioned, I will come unto thee, and I will bless thee. And 26 if thou wilt make me an altar of stone, thou shalt not build it of hewn stone; for if thou lift up thy tool upon it, thou hast polluted it. Neither shalt 27 thou go up by steps upon my altar, that thy nakedness be not laid open thereon.

SECTION XVIII. MISHPAHIM.

CHAPTER XXI.

¶ And these are the laws of justice which thou 1 shalt set before them. If thou buy a Hebrew 2 servant, six years shall he serve; and in the seventh he shall go out free for nothing. If he came 3 in by himself, he shall go out by himself; if he was the husband of a woman, then shall his wife go out with him. If his master should give him 4 a wife, and she bear him sons or daughters: the wife and her children shall belong to her master, and he shall go out by himself. And if the servant 5 should plainly say, I love my master, my wife, and my children; I will not go out free: Then shall 6 his master bring him unto the judges, and he shall bring him to the door, or unto the door-post;

אחר מיטב שרדו ומיטב פרמו ישלם: ם כרחצא
 אש ומצאה קצים ונאכל נדש או הנקה או השקה
 שלם ישלם המכר את הדבצרה: ם כרתון אש
 אלרעו כספ אדכלים לשמר ונגב מביח האש אב
 ומצא ונגב שלם שנים: אסלא ומצא ונגב אב
 בעל דבית אלרעאלודים אסלא שלח דו במלאכת
 רעו: על כל דבר פשע על שור על מור על שיה
 על שלמה על כל אבדה אשר יאמר כדוא זה עד
 האלות: בא דבר שניהם אשר ירשינן אלוים ישלם
 שנים לרעו: ם כרתון אש אלרעו מור אשור
 ארשה וכל בניה לשמר ומת ארנשכר ארנשכה אן
 ראה: שבצת ויהי תורה בין שניהם אסלא שלח דו
 במלאכת רעו ולקח בעלו ולא ישלם: ואם נגב
 ונגב מעמו ישלם לבעלו: אסטרף וסטרף ובאר עד
 הספרה לא ישלם:

ו כרשאל אש מעם רעו והשכר אמת בעלו אד
 עמו שלם ישלם: אסבעלו עמו לא ישלם אסכר
 דוא בא בשכרו: ם וכרפתה אש בחולה אשר
 לא ארשה ושכב עמה מור ומרעה לו לאשה: אס
 כאן ומא אביה לחתה לו כספ ישלם במור הבתולת:
 ם מכשפה לא תחיה: כל שוכב עם בניה מות
 יומת: ם זבח לאלותים זרם בתי לדנה לבדו:
 וגר לא חונה ולא תלחצו כרנים היתם בארץ מצרים: כ
 כל אלקמה ותום לא תענו: אסענה תענה אתו כי
 אסענק וצנק אלי שמע אשמע צעקתו: ודנה אפי
 ודנתי אתכם בדרך ודנתי ושיכם אלמתי וביכם וזמים: ם
 אסכספ ו תלתי את עמי את העני עמך לא תחיה לו
 בגשה אד תשימש עליו נשד: אס תבל תחבל שלמת
 רעך ערבא השמש תשיבט לו: כי דוא כסותה לבדיה
 הוא שמלתי לערו במה תשכב ויהי כר צעק אלי ושמעתי
 כרתני אני: ם אלוים לא תפגל ונשיא תפגל לו
 האר: מלאתה ומעך לא תאחר בכור בגוד תמדל:
 כר תעשה לשורך לצאנך שבעת ימים דנה עם אמו ביום
 השמיני תתנול: ואנשך קדש תתנו לו ובשר בשדה
 טרפה לא תאכלו לכלב תשלכן אתו: ם

CAP. XXIII. כג

לא תשא שמע שוא אלתשת דך עברשע לדות עד
 חקם: לא תחיה את ריבים לרע ולא תענה על רב
 לנפת אתר רבים להקח: וכל לא תהדר בריבו: ם
 כי תפגע שור איבה או חמור ענה השב תשיבט לו:
 ם כרתנא חמור שואף רבץ תחם משאו תדלת
 מעוב לו עוב תעוב עמו: לא תהא משפם אבנד
 בריבו: מבר שוקר תרחק ונגב וצדיק אל סורג
 כי לא אצדיק רשע: ושחר לא תחך כי השחר יעד
 פקחים וסלף דברי צדיקים: וגר לא תלחץ ואתם
 דעתם את עפש הר כרנים היתם בארץ מצרים:
 ולש שנים תורע את ארעך ואספת את הרבאותה:
 והשביעת השמטנה ומשפחה ואכלו אבי עמך ותלם

דלת או אלהמותה ורצע ארעו אתאנט כמרצע
 ועבדו לעלם: ם וכרמקר אש את דבתי לאמה
 לא תצא קצאת הנקדים: אסדעה בעני ארעה אשר
 לא יקה וספדה לעם וכר לאומשל לכנה כבדור
 בה: ואסלכני יענה כמשפט הבנות ונשה קלה: אס
 אחרת וקרלו שארה כסותה ונתנה לא גרע: ואם
 שלש אלה לא ינשה לה וצאה חנם אן כספ: כ
 מכה אש ומת מות יומת: ואשר לא צדה והאלוים
 אנה לדו ושמתי לך מיום אשר יום שמה: ם וכר
 דך אש על דבתי לרעו בערמה מעם מובדו תקדש
 למות: ם ומכה אביו ואמו מות יומת: ם ונגב
 אש וכדור ומצא כדור מות יומת: ם ומקלל אביו
 ואמו מות יומת: ם וכרובן אנשים והבה אש
 את דבתי באבן או באגף ולא ימות וכל למשכב:
 ם אלוים ותחלף בתוך על משפחה וקה המכה רק
 כ שבתו וכן ורפא רפא: ם וכרפה אש את עבדו
 או את אמתו כשכט ומת תת דו נקם נקם: אך אס
 ום אי וימים עמד לא יקם כי כספו דוא: ם וכר
 יצו אנשים ונגפו אשה הרח וצאו ולידה ולא דנה אפן
 עניש ונש כאשר ישת עליו בעל האשה ונתן כפללים:
 ואסאן דנה ונתנה נפש תחת נפש: ען תחת עין ען
 תחת עין ד תחת ד רגל תחת רגל: כנה תחת כנה
 כצע תחת כצע חסרה תחת חסרה: ם וכרפה אש
 אדעין עבדו אד אדעין אמתו ושחתה לחפשי שלחט
 מרת עני: ואסען עבדו ארען אמתו יפיל לחפשי שלחט
 תחת עני:

וכרנה שור את אש או אדאשה ומת סקול וסקל
 השור ולא יאכל את בשרו ובעל השור יקר: ואם שור
 נגח הוא מחמל שלם ודעד בעליו ולא ישלמי
 תמתי אש או אשה השור וסקל ונסבעלו יומת:
 אסכפר וימת עליו ונתן פרץ נפשו בכל אשר וימת
 עליו: ארבו יח ארבת יח כמשפט הנה יעשה לו:
 אסעבד יח השור או אמה כספ ו שלשים שקלים וכו
 לאדנו השור וסקל: ם וכרפתה אש כור או כר
 יכרה אש בר ולא יכסע ופלי שפה שור או חמור:
 בעל הבור ישלם כספ ושיב לבעלו ומת דהלו:
 ם ורעה שוראש את שור רעו ומת וכדור את
 השור הני וצו את כספו ונס את דבתי וצו: או ודע
 כי שור נגח הוא מחמל שלם ולא ישמרט בעלו
 שלם ישלם שור תחת השור ומת דהלו: ם כי
 ונביאש שור ארשה וטבורו או מקור חמשה כקר ישלם
 תחת השור וארבע צאן תחת השיה:

CAP. XXII. כב

א אסכמתרת ומצא ונגב והבה ומת אן לו דמים:
 אסרתה השמש עליו דמים לו שלם ישלם אסרץ
 לו ונקר בנגבתו: אסדמצא ומצא כדור הנקרה
 משור עד חמור עד שיה חיים שנים ישלם: ם כי
 וכר אש שיה ארסם ושלח את בעייה וכר בשדה

and his master shall bore his ear through with an awl; and he shall serve him till the jubilee.

7 ¶ And if a man sell his daughter for a maid-servant, she shall not go out as the men-servants go out. If she please not her master, to whom she hath assigned her, then shall he aid her to be redeemed; unto a strange nation he shall have no power to sell her, seeing he hath dealt faithfully with her. And if he should assign her unto his son, then shall he do unto her after the right of the daughters. If he take himself another wife, her food, her raiment, and her duty of marriage, shall he not diminish. And if he do not these three things unto her, then shall she go out free, without money. ¶ He that smiteth a man, so that he die, shall surely be put to death. And if he did not lie in wait, but God let it come into his hand, then will I appoint thee a place whither he shall flee. ¶ But if a man come presumptuously upon his neighbor, to slay him with guilt, from my altar shalt thou take him, that he may die. ¶ And he that smiteth his father, or his mother, shall surely be put to death. ¶ And he that stealeth a man, and selleth him, and he be found in his hand, shall surely be put to death. ¶ And he that curseth his father, or his mother, shall surely be put to death. ¶ And if men strive together, and one smite the other with a stone, or with the fist, and he die not, but keepeth his bed: If he rise again, and walk abroad upon his crutch, then shall he that smote him be quit only he shall pay for the loss of his time, and shall cause him to be thoroughly healed.* ¶ And if a man smite his servant or his maid, with a rod, and he die under his hand, it shall be surely avenged. Nevertheless, if he continue alive a day or two, it shall not be avenged; for he is his money. ¶ If men strive, and hurt a woman with child, so that her children depart from her, and yet no farther mischief follow: he shall be surely punished, (with a fine,) according as the husband of the woman will lay upon him; and he shall pay this by the decision of the judges. And if any mischief follow, then shalt thou give life for life. Eye for eye, tooth for tooth, hand for hand, foot for foot, burning for burning, wound for wound, bruise for bruise. ¶ And if a man smite the eye of his servant, or the eye of his maid, that it perish, he shall let him go free for the sake of his eye. And if he strike out his man-servant's tooth, or his maid-servant's tooth, he shall let him go free for the sake of his tooth.

28 ¶ If an ox gore a man or a woman, that he die: then shall the ox be surely stoned, and his flesh shall not be eaten; but the owner of the ox shall not be quit. But if the ox were wont to gore in time past, and warning have been given to his owner, and he hath not kept him in, and he killeth a man or a woman: the ox shall be stoned, and his owner also should of right be put to death; But there shall be laid on him a sum of money in atonement, and he shall give the ransom of his life whatsoever may be laid upon him. If he gore a son, or gore a daughter, according to this judgment shall be done unto him. If the ox gore a man-servant or a maid-servant, thirty shekels of silver shall he give to his master, and the ox shall be stoned. ¶ And if he dig a pit, or if a man dig a pit, and do not cover it, and an ox or an ass fall therein: The owner of the pit shall make it good, he shall make restitution in money unto the owner thereof; and the dead beast shall be his. ¶ And if one man's ox hurt the ox of another, that he die: then shall they sell the live ox, and divide his money; and the dead ox also they shall divide. But if it be known that the ox was wont to gore in time past, and his owner hath not kept him in: he shall surely pay ox for ox; and the dead shall belong to him. ¶ If a man steal an ox or a sheep, and kill it, or sell it: five oxen shall he restore for one ox, and four sheep for one sheep.

CHAPTER XXII.

1 If a thief be found while breaking in, and be smitten so that he die, there shall no blood be shed for him. If the sun be risen upon him, there shall be blood shed for him; he shall make full restitution; if he have nothing, then shall he be sold for his theft. If the thing stolen be actually found in his hand alive, whether it be ox, or ass, or sheep, he shall restore double.* ¶ If a man cause a field or vineyard to be eaten off, and he let his beasts enter, and they feed in another man's field; with the best of his own field, and with the best of his own vineyard, shall he make

restitution. ¶ If a fire break out, and meet with thorns, so that stacks of corn, or the standing corn, or the field, be consumed thereby, he that kindled the fire shall surely make restitution. ¶ If a man do deliver unto his neighbor money or vessels to keep, and it be stolen out of the man's house; if the thief be not found, he shall pay double. If the thief be not found, then shall the master of the house be brought unto the judges, (to swear) that he have not stretched out his hand against his neighbor's goods. For all manner of trespass, for ox, for ass, for lamb, for raiment, or for any manner of lost thing, of which he can say, This is it, before the judges shall come the cause of both parties, and he, whom the judges may condemn, shall pay double unto his neighbor. ¶ If a man deliver unto his neighbor an ass, or an ox, or a lamb, or any beast, to keep; and it die, or be hurt, or driven away, no man seeing it: Then shall an oath of the Lord be between them both that he have not stretched out his hand against his neighbor's goods; and the owner of it shall accept this, and he shall not make it good. But if it be stolen from him, he shall make restitution unto the owner thereof. If it be torn in pieces, then let him bring it as evidence; that which was torn he shall not make it good. ¶ And if a man borrow ought of his neighbor, and it be hurt, or die, the owner thereof, not being with it, he shall surely make it good. But if the owner thereof be with it, he shall not make it good; if it be a hired thing, the loss is included in its hire. ¶ And if a man seduce a virgin that is not betrothed, and lie with her, he shall surely endow her to be his wife. If her father refuse to give her unto him, he shall pay money according to the dowry of virgins. ¶ Thou shalt not suffer a witch to live. Whosoever lieth with a beast shall surely be put to death. ¶ If he that sacrificeth unto any god, save unto the Lord only, shall be utterly destroyed. And a stranger thou shalt not vex, and shalt not oppress him; for strangers ye were in the land of Egypt. Ye shall not afflict any widow, or fatherless child. If thou afflict him in any wise; (for if he cry at all unto me, I will surely hear his cry.) My wrath shall wax hot, and I will slay you with the sword; and your wives shall be widows, and your children fatherless.* ¶ If thou lend money to my people, the poor; by these, thou shalt not be to him as a lender of money; thou shalt not lay upon him usury. If thou take at all thy neighbor's raiment in pledge, thou shalt restore it unto him by the time the sun goeth down; For it is his only covering, it is his raiment for his skin; wherein shall he sleep? and it shall come to pass, when he crieth unto me, that I will hear; for I am gracious.* ¶ The judges thou shalt not revile; and a ruler among thy people thou shalt not curse. The first of thy ripe fruits, and of thy liquors, shalt thou not delay to offer; the first-born of thy sons shalt thou give unto me. In like manner shalt thou do with thy ox, with thy sheep; seven days it shall be with its dam; on the eighth day thou shalt give it me. And holy men shall ye be unto me; and so flesh that is torn of beasts in the field, shall ye not eat; to the dogs shall ye cast it.

CHAPTER XXIII.

¶ Thou shalt not receive a false report; put not thy hand with the wicked to be an unrighteous witness. ¶ Thou shalt not follow a multitude to do evil; neither shalt thou speak in a cause, to incline after many, to wrest judgment. Neither shalt thou countenance a poor man in his cause. ¶ If thou meet thy enemy's ox or his ass going astray, thou shalt surely bring it back to him again. ¶ If thou see the ass of him that hateth thee lying under his burden, and wouldest forbear to unload him, (thou must not do so, but) thou shalt surely unload with him.* ¶ Thou shalt not wrest the judgment of the poor in his cause. Keep thyself far from a false speech; and him who hath been declared innocent and righteous thou shalt not slay; for I will not justify the wicked. And thou shalt take no bribe; for the bribe blindeth the clear-sighted, and perverteth the words of the righteous. And a stranger shalt thou not oppress; for ye know well the spirit of the stranger, seeing ye yourselves were strangers in the land of Egypt. And six years thou shalt thou sow thy land, and shalt gather in the fruits thereof; But the seventh year shalt thou let it rest and lie still; that the needy of thy people may eat (of it); and what they leave the beasts of the field shall eat; in like manner shalt thou deal with thy vineyard, and with thy olive tree.

וְזָרַק עֲלֵיהֶם וְיָאָמַר הֵן רִמְזֵהֶנּוּ אֲשֶׁר כָּתַב יְהוָה
עַמְּכֶם עַל כִּלְתֵּיכֶם הָאֵלֶּה: וְעָל מִשָּׁה וְאֶתְרֹן רֹבֵל
וְאֶבְדֵּהָ וְשִׁבְעִים מִקֵּץ יִשְׂרָאֵל: וְרָאָ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
וְתַתַּח רָגְלָיו כִּמְעֵשֶׂה לְבַת הַסַּפִּיר וְעַנְנֵם הַשָּׁמַיִם
לְשִׁמְרֵי: וְאֶל־אֲצִיל בֶּן יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יְהוָה מִחוּץ אֶת־
הָאֱלֹהִים וְיִאֲבָלוּ מִשְׁתֵּי: ׀ וְיָאָמַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
עַל־הַ אֵל יְהוָה הַרְרָה הַיְהוּדִים וְאֶתְנֶה לָּךְ אֶת־לִלְתָה הָאֶבֶן
וְהַיְהוּדִה וְהַשְּׂמֵרָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם: וְעַם מִשְׁהָה
(דַּחֲשֵׁי מִשְׁתֵּי) וְעַל מִשָּׁה אֶל־דֶּרֶךְ הָאֱלֹהִים: וְאֶל־
הַקִּבְּיִם אֲמַר שְׁבִילֵנוּ כֹּה־נָּה אֲשֶׁר נִשְׁיֵב אֲלֵכֶם הַיְהוָה
אֶתְרֹן חֹדֶר עַמְּכֶם מִדְּבַעַל דְּבָרִים: וְעַם אֲלֵהֶם: וְעַל
מִשָּׁה אֶל־דֶּרֶךְ וְעַם הַקִּבְּיִם אֶת־דֶּרֶךְ: וְיִשְׁבֵּן כְּבוֹד־יְהוָה
עַל־דֶּרֶךְ סֵיף וְכַסְפֵּי הַקִּבְּיִם שֶׁשֶׁת יָמִים וְיִקְרָא אֶל־מִשָּׁה
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ הַקִּבְּיִם: וּמֵרָאָה כְּבוֹד יְהוָה כָּאֵשׁ
אֶכְלֵת בְּרֹאשׁ הַר הַקִּבְּיִם בֶּן יִשְׂרָאֵל: וְיִבָּא מִשָּׁה
בְּתוֹךְ הַקִּבְּיִם וְעַל אֶל־דֶּרֶךְ יְהוָה מִשָּׁה: דֶּרֶךְ אֲרַבְעִים יוֹם
וְאֲרַבְעִים לַיְלָה:

CAP. XXV. כה

פ פ פ פ

וְדִבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְיִקְחִילוּ תְרוּמָה מֵעַת כֹּל־אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבַעַל לִפְנֵי תַקְוֵי
אֶת־תְּרוּמֹתָיו: וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחֶנּוּ מֵאֵתֶם וְהָבִי
וְכִכַּר וְחִשְׁתִּי: וְחִבְלֹת וְאֶרְבָּן וְתִלְמֹת שֵׁץ וְשֵׁץ וְעִזִּים: ׀
וְעֹרֹת אֵילִם מְאֹדִים וְעֹרֹת תְּחָשִׁים וְעֵץ שִׁטִּים: שָׁמֶן
לְמָאֵר בְּשָׂמִים לְשֵׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְרֹחַת הַסַּפִּירִים: אֲבִי־
שָׂרִים וְאֲבֵנֵי מִלֵּאִם לְאֹפֶר וְלַחֲשׁוֹ: וְעֵשׂוֹ לִי מִקְדָּשׁ
וְשִׁכְנֵתִי בְתוֹכָם: כֹּל־אִישׁ אֲשֶׁר אֵלֵי מֵרָאָה אֶתְנֶה אֶת־תְּבִנֹת
הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־תְּבִנֹת כִּלְבֵּיָו וְכֵן מִשְׁוֹ: ׀ וְעֵשׂוֹ
וְאֶתְנֶה וְעֵץ שִׁטִּים אֲמִתִּים וְעֵץ אֲרָבוֹ וְאֶתְנֶה וְחֵצֵי רְחִיבוֹ
וְאֶתְנֶה וְחֵצֵי קִמְתֵּי: וְנִצְפִית אֹתָם וְהָבִי סֹדֶר מִבַּת וּמִרְחֵץ
הַחֲצֵץ וְעִשִׂית עֲלֵיו וְךָ וְהָבִי סָבִיב: וְהִצַּקְתָּ לוֹ אֲרֻבֵּעַ
טִבְעֹת וְהָבִי וְהִתְתֶּה עַל אֲרֻבֵּעַ עֲמֻמָּתָיו וְעִשִׂית טִבְעֹת עַל־
צִלְעוֹ הָאֶחָת וְעִשִׂית טִבְעֹת עַל־צִלְעוֹ הַשְּׂנִיית: וְעִשִׂית כִּדִּי
עַל שְׁטִים וְנִצְפִית אֹתָם וְהָבִי: וְהִבֵּאת אֶת־הַדְּבָרִים בְּטִבְעֹת
עַל צִלְעוֹת הָאֶרֶץ לְשֵׂאת אֶת־הָאֶרֶץ בָּהֶם: בְּטִבְעֹת הָאֶרֶץ
וְהָיוּ הַדְּבָרִים לֹא יִסְרוּ מִמֶּנּוּ: וְהִתַּת אֶל־הָאֶרֶץ אֶת־הַקִּמְתֵּי
אֲשֶׁר אֵתָּן אֵלֶיךָ: וְעִשִׂית כִּפְרֹת וְהָבִי סֹדֶר אֲמִתִּים וְחֵצֵי
אֲרֻבֵּה וְאֶתְנֶה וְחֵצֵי רְחִיבוֹ: וְעִשִׂית שְׁנַיִם כְּרִבִּים וְהָבִי
מִקְשֵׁה תְּעִשָׂה אֹתָם מִשְׁעֵי קִנְיַת הַכִּפְרֹת: וְעִשִׂית כְּרִיב
אֶתְנֶה מִקְשֵׁה מִזֵּה וְכְרִיבֵי־אֶתְנֶה מִקְשֵׁה מִזֵּה מִדְּבַר־כִּפְרֹת
תַּעֲשֶׂוּ אֶת־הַדְּבָרִים עַל־שֵׁץ קִצְמוֹ: וְהָיוּ הַכְּרִיבִים
פְּרִשֵׁי כִנְפִים לְמִמְלָה לְכַבֵּים בְּנִפְתָּרִים עַל־הַכִּפְרֹת
וְנִפְתָּרִים אִישׁ אֶל־אֶחָיו אֶל־הַכִּפְרֹת הָיוּ פִּנֵי הַכְּרִבִּים:
וְהִתַּת אֶת־הַכִּפְרֹת עַל־הָאֶרֶץ מִלְּמַעְלָה וְאֶל־הָאֶרֶץ תִּתֵּן
אֶת־הַכִּפְרֹת אֲשֶׁר אֵתָּן אֵלֶיךָ: וְעִשִׂית לָּךְ שֵׁם וְהַכְרִיבֵי
אֶתְנֶה מֵעַל הַכִּפְרֹת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרִבִּים אֲשֶׁר עַל־הָאֶרֶץ
הַגִּבְרָת אֶת־פְּלִאֲשֶׁר אֶתְנֶה אֶתְנֶה אֲלֵכֶם יִשְׂרָאֵל: ׀
וְעִשִׂית שְׁלֹשׁ עֵץ שִׁטִּים אֲמִתִּים אֲרָבוֹ וְאֶתְנֶה וְחֵצֵי רְחִיבוֹ וְאֶתְנֶה

וְהָאֵכָל מִתֵּת הַשְּׂמֵרָה כִּמְעֵשֶׂה לְכִרְכַּף לְחֹסֶף: שֶׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲשֶׂה מִצִּיָּד וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי תִשְׁבַּח לְמִן עֵת שִׁדְרָךְ
וְכַמְלִךְ וְנִקְשַׁת כְּדָאֲתָתְךָ וְנִגְרָ: וְכָל־אִשׁ אֶתְנֶה
אֲלֵכֶם תִּשְׁמְרוּ וְשֵׁם אֲלֵהֶם אֲחֵרִים לֹא תִזְכִּירוּ לֹא
יִשְׁמְעוּ עַל־פִּי: שְׁלֹשׁ רָגְלִים תִּתֵּן לִי בְּשֵׁנָה: אֶת־תֵּן
הַמְצוֹת הַשְּׂמֵרָה שִׁבְעַת יָמִים הָאֵכָל מֵעַת כָּאֲשֶׁר צִוִּיתִךָ
לְמִוְלֵי חֹדֶשׁ הָאֲזִיבִי כִּי־בֹ אֶתָּם מִמְּעִדִים וְלִאֲרָא
פִּנֵי רִבְּבִים: וְהִנֵּה הַקִּבְּיִם כְּבוֹדֵי מִצִּיָּד אֲשֶׁר תוֹרַע בְּשִׁדְרָה
וְהִנֵּה הָאֵכָף בְּצֵאת הַשְּׂמֵרָה כָּאֵסֶף אֶת־מִצִּיָּד מִדְּשִׁדְרָה:
שְׁלֹשׁ קִמְתִּים בְּשֵׁנָה וְהֵאֵה כְּלִי־זָרֶךְ אֶל־פְּנֵי הָאֶרֶץ
וְהָיוּ: לְאֶתְרֹכֶת עַל־הַקִּבְּיִם וְכַסְפֵּי וְלִאֲרָא לְכַסְפֵּי
עַד־כִּכְרִי: רֵאשִׁית כְּבוֹדֵי אֶתְרֹכֶת תְּבִיא בֵּית יְהוָה
אֶתְנֶה לְאֶתְרֹכֶת וְךָ כְּחֵלֶב אֵמֹן: ׀
וְהֵנּוּ אֲנִי שֹׁלַח מִלֵּאֵךְ לְפָנֶיךָ לְשִׁמְרֵה כְּבוֹדֵךְ וְלִבְרִיאֵךְ
אֶל־הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר הִכְתִּיתִי: הַשְּׂמֵרָה מִשְׁוֹ וְשִׁמְעוּ כִּלְכֵּל
אֶתְחַמֵּר בְּכִי לֹא יֵשֶׁא לְפִשְׁעֵכֶם כִּי שָׁמֵ כְּכַרְבוֹ: כִּי
אֶתְשַׁמְעוּ תִשְׁמְעוּ כִּלְכֵּל וְעִשִׂית כֹּל אֲשֶׁר אֶדְבַר וְאֶבְרָא
אֶת־אֲבִיךָ וְצִוִּיתִי אֶת־בְּרִיךְ: כִּי־יִבְרַךְ מִלֵּאֵלֵי לְפָנֶיךָ
וְהִבְרִיאֵךְ אֶל־הָאֵמֶר וְתִתֵּנִי לְפָנֶיךָ וְתִכְנֹנֵנִי הַיּוֹם וְהַיּוֹמִי
וְהַיּוֹמִתִּי: לְאֶת־שִׁמְרֵה לְאֵלֵהֶם וְלֹא תִעָבְרוּ וְלֹא
תַעֲשֶׂה כִּמְעֵשֶׂה כִּי תִרְם תִּרְסָם וְשָׁרֵךְ תִּשְׁפַר
כֹּה מַעֲלֵתֶם: וְעִבְדֶתֶם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְכַדֵּךְ אֶת־
לְחֵמֶךָ וְאֶת־מִימְךָ תִּסְרֹתִי מִחֵלֶה מִכְּרֶךָ: ׀ לֹא
תִרְחַה מִשְׁבִּלָה וְעִקְרָה כָּאֲרָא אֶת־מִסְפֵּר יָמֶיךָ אֲמֵלֵא:
אֶת־אֶמְתִּי אֲשַׁלַּח לְפָנֶיךָ וְהִמְתִּי אֶת־כִּלְדֵּהֶם אֲשֶׁר
תִּבְא בָהֶם וְתַחֲתֵי אֶת־כִּלְדֵּי־אֲבִיךָ אֵלֶיךָ עֹרֶף: וְשִׁלַּחֲתִי
אֶת־הַצִּיָּדָה לְפָנֶיךָ וְנִרְשָׁה אֶת־הַחֲוִי אֶת־הַכְּנַעֲנִי וְאֶת־
כַּחֲתִי מִלְּפָנֶיךָ: לֹא אֲנִרְשֶׁת מִכְּנַעַד בְּשֵׁנָה אֶתְנֶה פֶךְ
לְהָרֵךְ הָאֶרֶץ שְׁמֵכָה וְרִבְּה עֲלֶיךָ מִתֵּת הַשְּׂמֵרָה: מֵעַת
מֵעַת אֲנִרְשֶׁת מִכְּנַעַד עַד אֲשֶׁר תִּפְתָּה וְתִתְחַלֵּת אֶת־הָאֶרֶץ:
כִּי שִׁתִּי אֶת־הַכְּנַעֲנִי מִכִּסְרֹה וְעִרְסִים פְּלִשְׁתִּים וּמִדְּבַר
עַד־הַיָּדָה כִּי אֵתָּן בְּכֶדֶם אֶת־שְׁבִי הָאֶרֶץ וְנִרְשִׁמְתִּי
מִכְּנַעַד: לְאֶתְרֹכֶת לָהֶם וְלֹאֲלֵהֶם כִּפְרֹת: לֹא יִשְׁבֹּו
בְּאֶרְצֶךָ כִּדְחִימוּ אֶתְךָ לִי כִּי תִעָבֵד אֶת־אֱלֹהֵיהֶם כִּי
יְהוָה לָךְ לְמִקְשָׁת:

CAP. XXIV. כד

וְאֶל־מֹשֶׁה אָמַר עַל־הַ אֶל־יְהוָה אֶתְנֶה וְאֶתְרֹן רֹבֵל וְאֶבְדֵּהָ
וְשִׁבְעִים מִקֵּץ יִשְׂרָאֵל וְהַשְּׂמֵרָתָם מִחֻזָּק: וְעַל מִשָּׁה
לְבָרוֹ אֶל־יְהוָה וְהֵם לֹא יִשְׁוּ וְהֵם לֹא יִעֲלוּ עִמִּי: וְיִבָּא
מִשָּׁה וְיִסְפֵּר לָהֶם אֶת כִּלְדֵּי־כִּדְרָה וְהָיוּ אֶת כִּלְדֵּי־מִסְפָּרִים
וְעַל כִּלְדֵּי־הֶם יָבִי אֶתְנֶה וְאֶתְנֶה כִּלְדֵּי־הַכְּרִיבִים אֲשֶׁר־דִּבַּר
יְהוָה נַעֲשֶׂה: וְכַתְּבֵה מִשָּׁה אֶת כִּלְדֵּי־כִּדְרָה וְהָיוּ שְׁנַיִם
יְבַכְּרֵךְ וְכֵן מִזְכָּה תַתַּח הַר הַקִּבְּיִם וְשִׁמְעוּ עֲשֶׂה־הַמַּצְבֵּה
לְשֵׁעִים יִשְׂרָאֵל שְׁבִי יִשְׂרָאֵל: וְיִשְׁלַח אֶת־נְעִירֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְעֲלֵו עֵלֵת וְיִזְכְּרוּ וְיִבְחִים שְׁלֵמִים לְיְהוָה פְּרִים: וְנִקַּח
מִשָּׁה חֵצֵי הַיָּם וְשֵׁם בְּאֵנֶת חֵצֵי הַיָּם וְרַק עַל־
הַמְּזֻבָּה: וְנִקַּח סֹפֶר הַכְּרִיבֹת וְיִקְרָא כָּאֲנִי הֵינִם וְיִאֲמָרוּ
כֹּל אֲשֶׁר־דִּבַּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמְעוּ: וְכַדֵּךְ מִשָּׁה אֶת־הֵינִם

12 Six days shalt thou do thy work, and on the seventh day shalt thou rest; that thy ox and thy ass may repose, and the son of thy hand-maid, 13 and the stranger, may be refreshed. And in all things that I have said unto you be on your guard; and of the name of other gods ye shall make no mention, it shall not be heard of thy mouth. 14 Three times shalt thou keep a feast unto me in the year. The feast of unleavened bread shalt thou keep; seven days shalt thou eat unleavened bread, as I commanded thee, in the time appointed of the month of Abib; for in it thou comest out from Egypt; and none shall appear before me empty. 16 And the feast of harvest, of the first-fruits of thy labors, which thou hast sown in thy field; and the feast of ingathering, at the conclusion of the year, when thou gatherest in thy labors out of the field. 17 Three times in the year shall all thy males appear before the Lord, the Eternal. Thou shalt not offer the blood of my sacrifice with leavened bread; neither shall the fat of my festive sacrifice remain until morning. The first of the first-fruits of thy land shalt thou bring unto the house of the Lord thy God. Thou shalt not see the kid in its mother's milk.* ¶ Behold, I send an angel before thee, to keep thee on the way, and to bring thee unto the place which I have prepared. Beware of him, and obey his voice, disobey him not; for he will not pardon your transgression, because my name is in him. But if thou wilt carefully hearken to his voice, and do all that I shall speak: then will I be an enemy unto thy enemies, and afflict those that afflict thee. For my angel shall go before thee, and bring thee into the Emorites, and the Hittites, and the Perizzites, and the Canaanites, the Hivites, and the Jebusites; and I will cut them off. Thou shalt not bow down to their gods, nor serve them, nor do after their deeds; but thou shalt utterly overthrow them, and completely break down their statutory images. And ye shall serve the Lord your God, and he will bless thy bread, and thy water; and I will remove sickness from the midst of thee.* ¶ There shall be no one casting her children, nor a barren woman, in thy land; 27 the number of thy days I will make full. My terror will I send before thee, and will bring in confusion all the people to which thou shalt come; and I will make all thy enemies turn their back unto thee. And I will send hornets before thee, and they shall drive out the Hivite, the Canaanite, and the Hittite, from before thee. I will not drive them out from before thee in one year; lest the land become desolate, and the beast of the field multiply against thee. Little by little will I drive them out from before thee, until thou be increased and canst possess the land. And I will set thy bounds from the Red Sea unto the sea of the Philistines, and from the desert unto the river; for I will deliver into your hand the inhabitants of the land, and thou shalt drive them out before thee. 32 Thou shalt not make a covenant with them, nor 33 with their gods. They shall not dwell in thy land, lest they cause thee to sin against me; for thou mightest (be led to) serve their gods, and this would surely be a snare unto thee.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ And unto Moses he said, Come up unto the Lord, thou, and Aaron, Nadab, and Abihu, and seventy of the elders of Israel; and ye shall bow yourselves down afar off. And Moses alone shall come near unto the Lord, but they shall not come nigh; and the people shall not go up with him. And Moses came and told the people all the words of the Lord, and all the laws of justice; and all the people answered with one voice, and said, All the words which the Lord hath spoken will we do. 4 And Moses wrote down all the words of the Lord, and he rose up early in the morning, and built an altar at the foot of the mount, and twelve pillars, according to the twelve tribes of Israel. And he then sent the young men of the children of Israel, and they offered burnt offerings, and sacrificed peace-offerings unto the Lord, of oxen. And Moses took the half of the blood, and put it in basins; and the (other) half of the blood he sprinkled on 7 the altar. And he took the book of the covenant, and read in the hearing of the people; and they said, All that the Lord hath spoken will we do and

obey. And Moses took the blood and sprinkled it 8 on the people, and said, Behold the blood of the covenant, which the Lord hath made with you concerning all these words. Then went up Moses, with Aaron, Nadab, and Abihu, and seventy of the elders of Israel. And they saw the God of Israel; and the place under his feet was like a paved work of brilliant sapphire, and like the color of heaven in clearness. And against the nobles of the children of Israel he stretched not forth his hand; and they saw (the glory of) God, and did eat and drink. ¶ And the Lord said unto Moses, come up 12 to me to the mount, and remain there: and I will give thee the tables of stone, with the law, and the commandment which I have written, to teach them. And Moses rose up, and his servant Joshua; and 13 Moses went up to the mount of God. And unto the 14 elders he said, Tarry ye for us here, until the time we come again unto you; and, behold, Aaron and Chur are with you, whoever may have any cause to be decided, let him come unto them. And Moses 15 went up to the mount, and the cloud covered the mount.* And the glory of the Lord abode upon 16 mount Sinai, and the cloud covered it six days; and he called unto Moses on the seventh day out of the midst of the cloud. And the appearance of 17 the glory of the Lord was like a devouring fire on the top of the mount, before the eyes of the children of Israel. And Moses went into the midst of 18 the cloud, and ascended the mount; and Moses was on the mount forty days and forty nights.

SECTION XIX. TERUMAIL.

CHAPTER XXV.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 1 Speak unto the children of Israel, that they may 2 bring me an offering; from every man whose heart prompteth him thereto shall ye take my offering. And this is the offering which ye shall take from 3 them: gold, and silver, and copper. And blue, and purple, and scarlet yarn, and linen thread, and goats' hair, and rams' skins died red, and badgers' 5 skins, and shittim wood, Oil for lighting, spices 6 for the anointing oil, and for the incense of spices, Onyx stones, and stones for setting, for the ephod, 7 and for the breastplate. And they shall make me 8 a sanctuary; and I will dwell in the midst of them. In accordance with all that I show thee, the pattern of the tabernacle, and the pattern of all the instruments thereof, even so shall ye make it. ¶ And they shall make an ark of shittim wood; 10 two cubits and a half shall be its length, and a cubit and a half its breadth, and a cubit and a half its height. And thou shalt overlay it with pure gold, 11 within and without shalt thou overlay it; and thou shalt make upon it a crown of gold round about; 12 And thou shalt cast for it four rings of gold, and put them on the four corners thereof; namely, two rings shall be on the one side of it, and two rings 13 on the other side of it. And thou shalt make staves of shittim wood, and overlay them with gold. And thou shalt place the staves into the 14 rings, upon the sides of the ark, that the ark may be borne with them. In the rings of the ark shall 15 the staves remain; they shall not be removed therefrom. And thou shalt put into the ark the testi- 16 mony which I will give unto thee.* And thou shalt 17 make a cover of pure gold; two cubits and a half shall be its length, and a cubit and a half its breadth. And thou shalt make two cherubim of 18 gold, of beaten work shalt thou make them, on the two ends of the cover. And make one cherub 19 on the one end, and the other cherub on the other end; from the cover itself shall ye make the cherubim on the two ends thereof. And the cheru- 20 bim shall be spreading forth their wings on high, overshadowing the cover with their wings, with their faces turned one to the other; toward the cover shall the faces of the cherubim be directed. And 21 thou shalt put the cover above upon the ark; and in the ark shalt thou put the testimony which I will give unto thee. And I will meet with thee 22 there, and I will speak with thee from above the cover, from between the two cherubim which are upon the ark of the testimony, all that which I will command thee unto the children of Israel. ¶ Thou 23 shalt also make a table of shittim wood; two cubits shall be its length, and a cubit its breadth,

14 בעדף בארץ ריעת האהל יהיה כרחם על צדי המשכן
 מזה ומזה לכפתי: ועשית מקשה לאהל ערת אולם
 מאדמים ומקשה ערת תחשים מלמעה: **ס**
 15 ועשית את־הקרחים למשכן צצי שטים עקרים: עשר **טו**
 אמות ארך הקרח ואמה וחצי האמה רחב הקרח
 האחד: שתי דות לקרח האחד משלבת אשה אל־
 17 אולתה כדומשה לכל קרשי־המשכן: ועשית את־הקרחים
 למשכן עשירים קרח לפאת ענבה תמנה: וארבעים **טז**
 ארבע־ספם תעשה תחת עשירים הקרח שני ארלים תחת־
 18 הקרח האחד לשתי דתיו ושני ארלים תחת־הקרח
 האחד לשתי דתיו: ולצלע המשכן השנית לפאת צפון **כ**
 עשירים קרח: וארבעים ארבעים ספף שני ארלים תחת **כא**
 הקרח האחד ושני ארלים תחת הקרח האחד: ולדבתי **כב**
 המשכן גמה תעשה שעה קרשים: ושני קרשים תעשה
 למקוצית המשכן בדרכות: והיו תאמם מלמעה ותהיו **כג**
 יהיו תמים על־ראשו אל־הטבעת האחת בן הדור
 לשניים לשני המקוצית יהיו: והיו שמנה קרשים **כד**
 וארבעים ספף שעה עשר ארעים שני ארלים תחת **כה**
 הקרח האחד ושני ארלים תחת הקרח האחד: ועשית **כז**
 ברוחם צצי שטים תעשה לצלע־המשכן האחד: ועשית **כח**
 תמשה ברוחם לקרשי־המשכן השנית והמשנה
 ברוחם לקרשי־צלע המשכן לדרכות: גמה: והקריח **כט**
 התילו בתוך הקרשים מברח מדהקצה אל־הקצה:
 30 ואת־הקרשים תצפה וזה ואת־טבעתיהם תעשה וזה
 דתים לבריתם וצפית את־הבריתם וזה: והקמת את **ל**
 המשכן כמשפטו אשר הראית בהר: **ס** ועשית **כא**
 32 חציבת תבלת וארנון ותולעת שני ועש משוך מעשה
 חשב עשה אתם כרבים: ונתת אתה על־ארבעת **כב**
 עמודי שטים מקצפם וזה ונתתם זה על־ארבע **כג**
 קסתי: ונתתה את־הקסתי תחת הברכה והבאת אלה **כד**
 מבית לחציבת את ארון העדות והבדילה תחציבת לכם
 34 בין הקדש ובין קדש הקדשים: ונתת את־הכפרת על
 ארון העדות בקדש הקדשים: ושמת את־השלולן מתוך **כה**
 לכפרת ואת־המטה נכח השלולן על צלע המשכן תמנה
 36 והשלולן תתן על־צלע צפון: ועשית מסך לפתח האהל
 תבילת וארנון ותולעת שני ועש משוך מעשה רחבם: **כז**
 ועשית למסך המשה עמודי שטים וצפית אתם וזה ונתתם **כח**
 וזה ונתתם להם המשה ארצי נחשת: **ס**

CAP. XXVII. כז

ועשית את־המוקבם צצי שטים המש אמות ארך והמש **א**
 אמות רחב רביעי יהיה המוקב ושלוש אמות קמתו: **ב**
 ועשית קרנתיו על ארבע פתחו ממש תתין קרנתו **ג**
 וצפית אתו נחשת: ועשית קרנתו לדשתי חצי ומוקמתו **ד**
 ומולתיו ומתחתיו לכל־כלי־המעשה הנחשת: ועשית **ה**
 ולו מקבר מעשה רשת נחשת ועשית על־הרשת ארבע **ו**
 טבעות נחשת על ארבע קצותיו: ונתתה אתה תחת **ז**
 כרכב המוקב מלמטה תחתה ולשתי עד חצי המוקב: **ח**
 ועשית בדים מלמסך בדי צצי שטים וצפית אתם ונתת:

24 וחצי קמתו: וצפית אתו וזה סדור ועשית לו גר וזה **א**
 כה קבוב: ועשית לו מסגרת טפח קבוב ועשית וזרזוב **ב**
 26 למסגרתו קבוב: ועשית לו ארבע טבעת וזה ונתת **ג**
 את־הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע קרניו: לעמת **ד**
 27 המסגרת תתין הטבעת לבתים לבדים לשאת את־
 28 השלולן: ועשית את־הבדים צצי שטים וצפית אתם **ה**
 29 וזה ונשא אתם את־השלולן: ועשית קרנתיו ופנתיו **ו**
 וקשתיו ומנקתיו אשר יסך ביה וזה סדור מעשה אתם: **ז**
 ל ונתת על־השלולן להם פנים לפני תמיד: **ס**
 31 ועשית מערת וזה סדור מקשה תעשה המערה וזה **א**
 ונתת גביעה כפתורה ופרתיה ממה יהיו: ושערה **ב**
 קלים וצאים מעשה שלשה: וכן מערה מערה האחד **ג**
 33 שלשה קני מערה מערה השני: שלשה נבעים משקרים **ד**
 כקנה האחד כפתר ופתר ושלשה נבעים משקרים **ה**
 כקנה האחד כפתר: ופתח בן שלשת הקלים הנצאים **ו**
 34 מדרגתיה: ובמערה ארבעה נבעים משקרים כפתורה **ז**
 35 ופרתיה: וכפתר תחת שני הקלים ממה וכפתר תחת **ח**
 שני הקלים ממה וכפתר תחת־שני הקלים ממה לששת **ט**
 36 הקלים הנצאים מדרגתיה: כפתריתם וקנתם ממה **י**
 37 יהיו כלה מקשה אתה וזה סדור: ועשית את־הרתיה **יא**
 שכבה ותעלה את־הרתיה האחד על־עבר פניה: ומולתיה **יב**
 38 ומחתיה וזה סדור: ספר וזה סדור תעשה אתה את **יג**
 39 בזה־הכלים האלה: וראה ועשה בתבניתם אשר־אתת **יד**
 40 וראה כהר: **ס**

CAP. XXVI. כו

1 ואת־המשכן תעשה עשר ריעת שש משוך ותבלת **א**
 וארנון ותולעת שני כרבים מעשה חשב מעשה אתם: **ב**
 2 ארך הוריעה האחת שמנה וצפרים באמה ורחב **ג**
 ארבע באמה הוריעה האחת מדה אחת לכל־הוריעות: **ד**
 3 המש הוריעת תתין חברת אשה אל־אחתה המש ריעת **ה**
 4 חברת אשה אל־אחתה: ועשית ללאת תבלת על שפת **ו**
 הוריעה האחת מקצה כחברת ובן־מעשה בשפת הוריעה **ז**
 הקוצנה במחברת השנית: המשום ללאת תעשה **ח**
 5 הוריעה האחת תמשים ללאת מעשה בקצה הוריעה **ט**
 אשר במחברת השנית מקבילת הללאת אשה אל־ **י**
 6 אחתה: ועשית משום קרני וזה וחברת את־הוריעת **יא**
 7 אשה אל־אחתה בקרבים והיו המשכן אחד: ועשית **יב**
 ריעת עום לאהל על־המשכן עשת־השורה ויעת **יג**
 8 מעשה אתם: ארך הוריעה האחת שלשים באמה **יד**
 9 ורחב ארבע באמה הוריעה האחת מדה אחת לעשתי **טו**
 עשורה ויעת: וחברת את־המש הוריעת לבד ואת־ **טז**
 10 שש הוריעת לבד ובפלת את־הוריעה הששית אל־מול **יז**
 11 מן האהל: ועשית המשום ללאת על שפת הוריעה **יח**
 האחת הקוצנה כחברת תמשים ללאת על שפת **יט**
 12 הוריעה החברת השנית: ועשית קרני נחשת המשום **כ**
 13 והבאת את־הקרסים בללאת וחברת את־האהל ונתת **כא**
 14 אחד: וסרה העדף בוריעה האהל חצי הוריעה העלית **כב**
 15 תסרה על ארצי המשכן: והאמה מזה והאמה מזה

24 and a cubit and a half its height. And thou shalt overlay it with pure gold, and make thereto a crown of gold round about. And thou shalt make unto it a rim of a hand's breadth round about; and thou shalt make a golden crown on its rim round about. And thou shalt make for it four rings of gold, and thou shalt put the rings on the four corners that are on its four feet. Close under the rim shall the rings be; as receptacles for the staves, 28 to bear the table. And thou shalt make the staves of shittim wood, and overlay them with gold; and the table shall be borne with them. 29 And thou shalt make its dishes, and its spoons, and its supporters, and its purifying tubes, wherewith (the bread) is to be covered: of pure gold shalt thou make them. And thou shalt set upon 31 the table show-bread before me always.* ¶ And thou shalt make a candlestick of pure gold: of beaten work shall the candlestick be made; its shaft, and its branches, its bowls, its knobs, and its flowers, shall be out of one piece with it. And six branches shall come out of its sides; three branches of the candlestick out of the one side, 33 and three branches of the candlestick out of the other side. Three bowls, almond-shaped, shall be on one branch, with a knob and a flower; and three bowls, almond-shaped, on the other branch, with a knob and a flower: so on the six branches 34 that come out of the candlestick. And on the candlestick itself shall be four bowls, almond-shaped, (with) its knobs and its flowers. And there shall be a knob under the two branches that come out of the same, and a knob under the two branches that come out of the same, and a knob under the two branches that proceed out of the candlestick. Their knobs and their branches shall be out of one piece with it; all of it shall be one 36 piece of beaten work of pure gold. And thou shalt make its seven lamps; and when they light its lamps, it shall give light toward the body of it. 38 And its tongs, and its snuff-dishes shall be of pure gold. Out of a talent of pure gold shall he make 40 it, with all these vessels. And look that thou make them after their pattern, which thou wast shown on the mount.*

CHAPTER XXVI.

1 ¶ The tabernacle also shalt thou make of ten curtains, of twisted linen thread, and blue, and purple, and scarlet yarn, with cherubim, of weaver's work shalt thou make them. The length of each curtain shall be eight, and twenty cubits, and the breadth of each curtain four cubits, there shall be 3 one measure for all the curtains. Five of the curtains shall be coupled together, one to another; and the other five curtains shall be coupled, one to 4 another. And thou shalt make loops of blue on the edge of the one curtain which is on the outside in the (one) coupling; and the like shalt thou make on the edge of the curtain which is the out- 5 most in the second coupling. Fifty loops shalt thou make on the one curtain, and fifty loops shalt thou make on the edge of the curtain that is in the second coupling; the loops shall be fixed opposite 6 each other. And thou shalt make fifty hooks of gold; and thou shalt couple the curtains together one unto the other with the hooks, and the taber- 7 nacle shall thus be one piece. And thou shalt make curtains of goats' hair for a tent over the tabernacle; eleven curtains shall thou make the 8 same. The length of each curtain shall be thirty cubits, and the breadth of each curtain four cubits there shall be one measure for the eleven 9 curtains. And thou shalt couple five of the curtains by themselves, and six of the curtains by themselves; and thou shalt double the sixth curtain 10 toward the front side of the tabernacle. And thou shalt make fifty loops on the edge of the one curtain that is the outmost in the (one) coupling, and fifty loops on the edge of the curtain of the second 11 coupling. And thou shalt make fifty hooks of copper; and thou shalt put the hooks into the loops, and couple the tent together, that it may be one 12 piece. And the part hanging over in the excess of the curtains of the tent, the half curtain which is over, shall hang down over the back part of the

tabernacle. And the cubit on the one side and 13 the cubit on the other side in the excess of the length of the curtains of the tent, shall be hanging down over the sides of the tabernacle on this side and on that side, to cover it. And thou shalt 14 make a cover for the tent of rams' skins dyed red, and a cover of badgers' skins above.* ¶ And thou 15 shalt make the boards for the tabernacle of shittim wood, standing up. Ten cubits shall be the 16 length of each board, and a cubit and a half shall be the breadth of each one board. There shall be 17 two tenons for every board, fitted in, one against the other: the like shalt thou make for all the boards of the tabernacle. And thou shalt make 18 the boards for the tabernacle: twenty boards for the south side, on the right. And forty sockets of 19 silver shalt thou make under the twenty boards; two sockets under the one board for its two tenons, and two sockets under the other board for its two tenons. And for the other side of the tabernacle, 20 for the north side, there shall be twenty boards; And their forty sockets of silver; two sockets under 21 the one board, and two sockets under the other board. And for the back wall of the tabernacle, 22 westward, thou shalt make six boards. And two 23 boards shalt thou make for the corners of the tabernacle in the back wall. And they shall be 24 closely fitting together beneath, and they shall be closely joined together on the top by means of one ring; thus shall it be for both of them; for the two corners shall they be. And so they shall be 25 eight boards, and their sockets of silver, sixteen sockets; two sockets under the one board, and two sockets under the other board. And thou shalt 26 make bars of shittim wood: five for the boards of the one side of the tabernacle; And five bars for 27 the boards of the other side of the tabernacle, and five bars for the boards of the side of the tabernacle, for the back wall, westward; And the middle bar in the midst of the boards, passing from 28 the one end to the other end. And the boards 29 thou shalt overlay with gold, and their rings thou shalt make of gold, as receptacles for the bars; and thou shalt overlay the bars with gold. And 30 thou shalt rear up the tabernacle, according to the fashion thereof, which thou hast been shown on the mount.* ¶ And thou shalt make a veil 31 of blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen, of weavers' work shall it be made, with cherubim. And thou shalt hang it upon four pillars 32 of shittim wood overlaid with gold; their hooks also shall be of gold; upon four sockets of silver. And thou shalt hang up the veil under the hooks; 33 and thou shalt bring in thither within the veil the ark of the testimony; and the veil shall divide unto you between the holy place and the holy of holies. And thou shalt put the cover upon the ark 34 of the testimony in the holy of holies. And thou 35 shalt set the table without the veil, and the candlestick over against the table on the side of the tabernacle, toward the south; and the table thou shalt put on the north side. And thou shalt make a 36 hanging for the door of the tent, of blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen; the work of the embroiderer. And thou shalt make for the 37 hanging five pillars of shittim wood, and overlay them with gold, their hooks also shall be of gold; and thou shalt cast for them five sockets of copper.*

CHAPTER XXVII.

¶ And thou shalt make the altar of shittim 1 wood: five cubits long, and five cubits broad, a foursquare shall the altar be, and three cubits shall be its height. And thou shalt make its 2 horns on its four corners, from itself and shall its horns be; and thou shalt overlay it with copper. And thou shalt make its pots to receive its ashes, 3 and its shovels, and its basins, and its forks, and its fire-pans; all its vessels thou shalt make of copper. And thou shalt make for it a grating, of a 4 network of copper; and thou shalt make upon the net four rings of copper, on its four corners. And 5 thou shalt put it under the compass of the altar beneath, and the net shall reach, even to the half of the altar. And thou shalt make staves for the 6 altar, staves of shittim wood, and overlay them

7 with copper. And the staves shall be put into the rings, and the staves shall be upon the two sides of the altar, when they bear it. Hollow, of boards, shalt thou make it; as it was shewn to thee on the mount, so shall they make it.* ¶ And thou shalt make the court of the tabernacle, for the south side, on the right, the hangings for the court, of twisted linen, shall be a hundred cubits in length, for the one side. And its pillars shall be twenty, with their twenty sockets of copper; the hooks of the pillars and their fillets shall be of silver. And likewise for the north side in the length there shall be hangings one hundred cubits in length, and its pillars twenty with their twenty sockets of copper; the hooks of the pillars and their fillets shall be of silver. And (for) the breadth of the court on the west side shall be fifty cubits of hangings; their pillars shall be ten, and their sockets ten. And the breadth of the court on the front side, eastward, shall be fifty cubits. And fifteen cubits of hangings shall be on the one wing; their pillars shall be three and their sockets three. And on the other wing, shall be fifteen cubits of hangings; their pillars shall be three, and their sockets three. And for the gate of the court shall be a hanging of twenty cubits, of blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen, the work of the embroiderer; with four pillars for the same, and their four sockets.* All the pillars round about the court shall be filleted with silver; their hooks shall be of silver, and their sockets of copper. The length of the court shall be one hundred cubits, and the breadth fifty by fifty, and the height five cubits, of twisted linen, and the sockets for the same of copper. All the vessels of the tabernacle in all the service thereof, and all its pins, and all the pins of the court, shall be of copper.

SECTION XX. TETZAVVEH.

20 ¶ And thou shalt command the children of Israel, that they bring thee pure olive oil, beaten out, for the lighting, to cause a light to burn always. In the tabernacle of the congregation, without the veil, which is before the testimony shall Aaron with his sons light it (for) from the evening to the morning, before the Lord; as a statute for ever unto their generations, on behalf of the children of Israel.

CHAPTER XXVIII.

1 ¶ And thou shalt let come near unto thee Aaron thy brother, and his sons with him, from among the children of Israel, that he may be a priest unto me; Aaron, Nadab and Abihu, Elazar and Ithamar, the sons of Aaron. And thou shalt make holy garments for Aaron thy brother, for glory and for ornament. And thou shalt speak unto all that are wisehearted, whom I have filled with the spirit of wisdom, that they may make garments for Aaron, to sanctify him, that he may be a priest unto me. And these are the garments which they shall make; a breastplate, and an ephod, and a robe, and a checkered coat, a mitre, and a girdle; and they shall make holy garments for Aaron thy brother, and for his sons, to be a priest unto me. And they shall take the gold, and the blue, and purple, and scarlet yarn, and the linen. ¶ And they shall make the ephod, of gold, of blue, and of purple, of scarlet yarn, and twisted linen, of weaver's work. Two shoulder-pieces shall it have joined at the two edges thereof; by which it shall be joined together. And the belt for girding, which is upon it, shall be of the same make, out of the same piece with itself; of gold, of blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen. And thou shalt take two onyx stones, and engrave on them the names of the children of Israel: six of their names on the one stone, and the names of the remaining six on the other stone, according to the order of their birth. With the work of an engraver in stone, like the engraving of a signet, shalt thou engrave the two stones with the names of the children of Israel; fitted in settings of gold shalt thou make them. And thou shalt put the two stones upon the shoulder-pieces of the ephod as stones of memorial unto the children of Israel; and Aaron shall bear their names before the Lord upon his two shoulders for a memorial.* ¶ And thou shalt make casings of gold; and two chains of pure gold, with knots at the ends, of wreathed work shalt thou make them, and thou shalt fasten the wreathed chains to the casings. ¶ And thou shalt make the breastplate of judgment, of weaver's

work; after the work of the ephod thou shalt make it; of gold, of blue, and purple, and scarlet yarn, and of twisted linen shalt thou make it. Four-square shall it be, double; a span in length, and a span in breadth. And thou shalt set in it settings of stones, even four rows of stones: the first row a sardius, a topaz, and an emerald; this shall be the first row. And the second row, a carbuncle, a sapphire, and a diamond. And the third row, an opal, a turquoise, and an amethyst. And the fourth row, a chrysolite, and an onyx, and a jasper; they shall be fitted in golden casings when they are set in. And the stones shall be according to the names of the children of Israel, twelve, according to their names; (engraved) with the engraving of a signet, every one according to his name, shall they be for the twelve tribes. And thou shalt make on the breastplate chains with knots at the ends, of wreathed work, of pure gold. And thou shalt make on the breastplate two rings of gold, and shalt put the two rings on the two ends of the breastplate. And thou shalt put the two wreathed chains of gold in the two rings, on the ends of the breastplate. And the (other) two ends of the two wreathed chains thou shalt fasten on the two casings, and put them on the shoulder-pieces of the ephod on the outside thereof. And thou shalt make two rings of gold, and thou shalt put them on the two ends of the breastplate on its border, which is on the opposite side of the ephod, inward. And thou shalt make two more rings of gold, and shalt put them on the two shoulder-pieces of the ephod underneath, toward its front part, close by its seam, above the girdle of the ephod. And they shall fasten the breastplate by its rings unto the rings of the ephod with a lace of blue, that it may remain on the girdle of the ephod, and that the breastplate be not loosed from the ephod. And Aaron shall bear the names of the children of Israel in the breastplate of judgment upon his heart, when he goeth in unto the holy place, for a memorial before the Lord continually. And thou shalt put into the breastplate of judgment the Urim and the Thummim, and they shall be upon Aaron's heart, when he goeth in before the Lord; and Aaron shall bear the judgment of the children of Israel upon his heart before the Lord continually.* ¶ And thou shalt make the robe of the ephod altogether of blue woollen yarn. And there shall be an opening in the top of it, in the midst thereof; it shall have a binding of woven work, round about its opening, as it is on the opening of an habergeon, so shall it be thereon, that it be not rent. And thou shalt make on its lower hem pomegranates of blue, and purple, and scarlet yarn, round about its lower hem; and bells of gold between them round about: A golden bell shall be on the lower hem of the robe round about. And it shall be upon Aaron when he ministereth; and his sound shall be heard when he goeth in unto the holy place before the Lord, and when he cometh out, that he die not. ¶ And thou shalt make a plate of pure gold, and grave upon it, like the engraving of a signet, Holy unto the Lord. And thou shalt fasten it on a lace of blue, and it shall be upon the mitre; upon the front of the mitre shall it be, and shall be upon Aaron's forehead; and Aaron shall atone for the iniquity of the holy things, which the children of Israel shall hallow in all their holy gifts; and it shall be upon his forehead always, that they may be received in favor before the Lord. And thou shalt make the coat of linen checkered, and thou shalt make a mitre of linen, and a girdle shalt thou make of embroiderer's work. And for Aaron's sons shalt thou make coats, and thou shalt make for them girdles; and bonnets thou shalt make for them, for glory and for ornament. And thou shalt clothe therewith Aaron thy brother, and his sons with him; and thou shalt anoint them, that consecrate them, and sanctify them, that they may be priests unto me. And thou shalt make them linen breeches to cover their nakedness; for Aaron's sons even unto the thighs shall they reach. And they shall be upon Aaron, and upon his sons, when they come in unto the tabernacle of the congregation, or when they come near unto the altar to minister in the holy place; that they bear not iniquity, and die; a statute for ever shall it be for him and for his seed after him.*

CHAPTER XXIX.

1 ¶ And this is the thing thou shalt do unto them to hallow them, to become priests unto me: Take one young bullock, and two rams without blemish, And unleavened bread, and unleavened cakes, mingled with oil, and unleavened wafers, anointed with oil; of fine wheaten flour shalt thou make of them. And thou shalt put them into one basket, and bring them near in the basket with the bullock and the two rams. And Aaron and his sons shalt thou bring near unto the door of the tabernacle of the congregation, and shalt wash them with water.

5 And thou shalt take the garments, and clothe Aaron with the coat, and the robe of the ephod, and the ephod, and the breastplate, and gird him with the girdle of the ephod: And thou shalt put the mitre upon his head, and thou shalt fasten the holy crown upon the mitre. Then shalt thou take the anointing oil, and pour it upon his head, and anoint him. And his sons shalt thou bring near, and clothe them with coats. And thou shalt gird them with the girdles, Aaron and his sons, and bind the bonnets on them; and the priest's office shall be theirs for a perpetual statute: and thus shalt thou consecrate Aaron and his sons. And thou shalt cause the bullock to be brought before the tabernacle of the congregation: and Aaron and his sons shall lay their hands upon the head of the bullock.

11 And thou shalt kill the bullock before the Lord, by the door of the tabernacle of the congregation. And thou shalt take of the blood of the bullock, and put it upon the horns of the altar with thy finger, and all the remaining blood shalt thou pour out beside the bottom of the altar. And thou shalt take all the fat that covereth the inwards, and the midriff above the liver, and the two kidneys, and the fat that is upon them, and burn them upon the altar. But the flesh of the bullock, and his skin, and his dung, shalt thou burn with fire, without the camp: it is a sin-offering. And the one ram shalt thou take; and Aaron and his sons shall lay their hands upon the head of the ram. And thou shalt slay the ram, and thou shalt take his blood, and sprinkle it upon the altar round about. And the ram shalt thou cut in pieces, and wash his inwards, and his legs, and put them with his pieces, and with his head.

18 And thou shalt burn the whole ram upon the altar, it is a burnt-offering unto the Lord; it is a sweet savor, an offering made by fire unto the Lord.

19 And thou shalt take the other ram; and Aaron and his sons shall lay their hands upon the head of the ram. Then shalt thou kill the ram, and take of his blood, and put it upon the tip of Aaron's right ear, and upon the tip of the right ear of his sons, and upon the thumb of their right hand, and upon the great toe of their right foot, and sprinkle the blood upon the altar round about.

21 And thou shalt take of the blood that is upon the altar, and of the anointing oil, and sprinkle them upon Aaron, and upon the garments, and upon his sons, and upon the garments of his sons with him: and he shall be hallowed, together with his garments, and his sons, and the garments of his sons with him. And thou shalt take of the fat that is upon the rump, and the fat and the midriff above the liver, and the two kidneys, and the fat that is upon them, and the right shoulder; for it is a ram of consecration;

23 And one loaf of bread, and one cake of the oiled bread, and one wafer, out of the basket of the unleavened bread that is before the Lord. And thou shalt put all this upon the hands of Aaron, and upon the hands of his sons; and thou shalt make with them a waving before the Lord. And thou shalt then take them from their hands, and burn them upon the altar upon the burnt-offering; for a sweet savor before the Lord, it is an offering made by fire unto the Lord. And thou shalt take the breast of the ram of the consecration that belongeth to Aaron, and upon it therewith a waving before the Lord; and it shall belong to thee as thy portion. And thou shalt sanctify the breast which hath been waved, and the shoulder which hath been lifted up, of the ram of the consecration, of that which belongeth to Aaron, and of that which belongeth to his sons: That they shall belong to Aaron, and to his sons, as a statute forever, from the children of Israel; for it is a heave-offering; and a heave-offering it shall remain from the children of Israel, from the sacrifices of their peace-offerings, as their heave-offering unto the Lord. And the holy garments belonging to Aaron shall be for his

sons after him, to anoint them therein, and to consecrate them therein. Seven days shall that one of his sons put them on who is to be priest in his place, who is to go into the tabernacle of the congregation to minister in the sanctuary. And the ram of the consecration shalt thou take, and seethe his flesh in a holy place. And Aaron with his sons shall eat the flesh of the ram, and the bread that is in the basket, by the door of the tabernacle of the congregation. And they shall eat those things, whereas the anointment was made, to consecrate them and to sanctify them; but a stranger shall not eat thereof, because they are holy. And if aught of the flesh of the consecration sacrifice, or of the bread, remain unto the morning, then shalt thou burn the remainder with fire; it shall not be eaten, because it is holy. And thou shalt do unto Aaron, and to his sons thus, all as I have commanded thee; and thou shalt consecrate them. And a bullock shalt thou offer every day for a sin-offering as an atonement: and thou shalt cleanse the altar, in as much as thou makest an atonement upon it; and thou shalt anoint it, to sanctify it. Seven days shalt thou make an atonement upon the altar and sanctify it; and the altar shall be most holy; whatsoever toucheth the altar shall be holy. And thou shalt offer upon the altar: Two sheep of the first year for every day, continually. The one sheep shalt thou offer in the morning; and the other sheep shalt thou offer toward evening. And a tenth part of fine flour mingled with the fourth part of a hin of beaten oil, and the fourth part of a hin of wine for a drink-offering, shall be for the one sheep. And the other sheep shalt thou offer toward evening; according to the meat-offering of the morning, and according to its drink-offering shalt thou do unto it, for a sweet savor, an offering made by fire unto the Lord. A continual burnt-offering throughout your generations (shall this be) at the door of the tabernacle of the congregation before the Lord; where I will meet with you, to speak unto thee there. And I will meet there with the children of Israel, and it shall be sanctified by my glory. And I will sanctify the tabernacle of the congregation, and the altar; and both Aaron and his sons will I sanctify; that they may be priests unto me. And I will dwell among the children of Israel, and I will be to them for a God. And they shall know that I am the Eternal, their God, who brought them forth out of the land of Egypt, that I might dwell among them: I am the Lord their God.

CHAPTER XXX.

¶ And thou shalt make an altar to burn incense upon, of shittim wood shalt thou make it. A cubit shall be its length, and a cubit its breadth, four-square shall it be; and two cubits shall be its height from its base; shall its horns be. And thou shalt overlay it with pure gold, its top, and its sides round about, and its horns; and thou shalt make unto it a crown of gold round about. And two-rings of gold shalt thou make for it beneath its crown, on its two corners shalt thou make them, upon both its sides; and they shall be as receptacles for the staves to bear it by means of them. And thou shalt make the staves of shittim wood, and overlay them with gold. And thou shalt put it before the vail that is before the ark of the testimony, before the mercy-seat that is over the testimony, where I will meet with thee. And Aaron shall burn thereon incense of spices; every morning when he dresseth the lamps, shall he burn it. And when Aarighth the lamps to be ward evening shall he burn it; a perpetual incense before the Lord, throughout your generations. Ye shall not offer thereon any strange incense, or burnt-sacrifice, or meat-offering; and a drink-offering shall ye not pour thereon. And Aaron shall make an atonement upon its horns once in the day with the blood of the sin-offering of the day of atonement, once in the year shall he make atonement upon it, throughout your generations; it is most holy unto the Lord.

SECTION XXI. KI TISSAH.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 11 When thou takest the sum of the children of 12 Israel, of those who are to be numbered of them, thou shalt they give every man a ransom for his soul unto the Lord, when they number them; that there be no plague among them, when they number them. This shall they give, every one that passeth among those that are numbered: Half shekel after the shekel of the sanctuary, twenty gerahs to the shekel; the half of the shekel shall be the tribute

11 בני ה'קדש לאבדו חסדו ואתיבגדו בני לבתו: ואת
 שמו חמשהו ואתקפצת חסדו לקדש ככל אשר
 צויתך יעשו: **ד**
 12 ואמר יהוה אלמשה לאמר: ואתה דבר אל בני ישראל
 13 לאמר אך אתשבתו חסדו כי את הוא בני ובניכם
 לדתכם לדעת כי אני יהוה מקדשכם: ושמתם את
 14 השבת כי קדש הוא לכם מחללה מות יומת כי כל
 העושה בה מלאכה ונחרתה תפיש והוא מקרב עמיה:
 15 ששת ימים יעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתו
 16 קדש לדתו כלהויעשה מלאכה ביום השבת מות יומת:
 17 ושמו בני ישראל אתהשבת לשמות אתהשבת
 לדתם כרת עולם: בני ובני בני ישראל את הוא
 18 לעלם ברשעת ימים עשה יהוה אתהשמים ואתהארץ
 19 וביום השביעי שבת ותפיש: **ה** ותן אלמשה ככלתו
 לדבר אתו בחר סניו שני לתת העדת לדת אבן כתבים
 כמצבתי אליהם:

Cap. XXXII. לב

1 א וברא העם כרבשש משה לדתת מדהתר וקחל העם
 עלאבדו ואמרו אליו קום עשהלנו אלהים אשר
 2 ילכו לפנינו בדהו משה האיש אשר העלנו מארץ
 מצרים לא ידעט מדהתו לו: ואמר אלם אבדו
 3 פרוץ נזמ ה'קדש באנו נשכם מיכם ובתים
 4 והביאו אלי: ותפרקו כלעלם אתיזמ ה'קדש אשר
 5 באוניכם וביאו אלאבדו: וקח מידם וצר אתו בחרט
 6 ונעשו עגל מסכה ויאמרו אלה אלהיך ישראל אשר
 7 העלך מארץ מצרים: ורא אבדו וכן מוכח לפניו וקרא
 8 אבדו ואמר תג לדתו מקר: חסדו ממחרת ועלו עלת
 9 ונעשו שלמים ושבת העם לאכל ושתי וקמו לעחק: **א**
 10 ודבר יהוה אלמשה לדבר כי שרת עמך אשר העלית
 11 מארץ מצרים: כרו מחר מרתנדך אשר צויתם עשו
 12 להם עגל מסכה ושתתורלו ותבדלו ויאמרו אלה
 13 אלהיך ישראל אשר העלך מארץ מצרים: ואמר יהוה
 14 אלמשה ראיני אתהעם הוה ונעת עמךשהערה הוא:
 15 ועתה הנתח לי וסראפי בהם ואבכם ואעשה איתם
 16 לנו פדול: ותל משה אתפני יהוה אלהיו ואמר לפה
 17 יהוה ורדה אפך בנימדך אשר הוצאת מארץ מצרים ככת
 18 גדול ובדך חקקו: לפה אמרו מצרים לאמר ברעה
 19 הוציאת לדת אתם בדרים ולכלתם מעל פני האדמה
 20 שוב מרתו אפך ותעם עלהרעה לעמך: וזר לאבדכם
 21 עליהק ולישראל עבדך אשר נשבעת להם בדך ותדבר
 22 אלהם ארבה אתהעמים כמקובי השמים וכלהארץ
 23 הוות אשר אפרתי אתן לדעכם ומלד לעלם: ונחם
 24 יהוה עלהרעה אשר דבר לעשות לעמו: **ב**
 25 וכן נבד משה מדהתר ושני לתת העדת בדת לדת
 26 כתבים משני עברדים מנה ומנה הם כתבים: ותלולת
 27 מעשה אלהים תמה ותמכתב כתבם אלהים הוא תהית
 28 עליהקלת: ונשעו וישע אתקול העם ברעה ואמל
 29 אלמשה קול מלחמה כמתער: ואמר אין קול ענית

11 ויה השקל מהצית השקל תרופה ליהוה: כל העבד
 עלהעקדים מבו עשרים שנה ומעלה יתן תרופת יהוה:
 12 העשיר לא ירבה ותל לא ומעט ממחצית השקל
 13 לתת אתתרופת יהוה לכפר עלנפשתיכם: ולקחת את
 14 כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו עלנשבת
 15 אהל מועד ויהו לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר
 עלנפשתיכם: **ג**
 16 ודבר יהוה אלמשה לאמר: ועשית כוד נחשת וכן
 17 נחשת לרצה ונתת אתו בראהל מועד ובין המנחם
 18 ונתת שפה מים: ורעצו אבדו וכונו ממש אתידיהם
 19 ואתינוליהם: כבאם אלהיך מועד ורצמרים ולא
 20 ימתו או בנשפתם אליהמוכת לשרת להקמיר אשה
 21 ליהוה: ורעצו ידכם וינוליהם ולא ימתו ויהוה להם
 22 הקיעולם לו ולרשו לדתם: **ד**
 23 ודבר יהוה אלמשה לאמר: ואתה קחלך בשמים
 24 ראש מרדורו חמש מאות וקמךבשם כחציתו חמישים
 25 ומאתם וקחיהשם חמישים ומאתם: וקרה חמש
 26 מאות גשקל הקדש ושמן ות קין: ועשית אתו שמן
 27 משחתךקדש רחם מרחת מעשה רחם שמן משחת
 28 קדש יהוה: ומשחת בו אתאהל מועד ואת ארון העדת:
 29 ואתהשולחן ואתקלכליו ואתהמנחה ואתפליה ואת
 30 מזבח הקטרת: ואתמוכת העלה ואתקלכליו ואת
 31 הכר ואתכינו: וקדשת אתם יהו קדש קדשים כל
 32 ל הנהג בהם יקדש: ואתאהרן ואתבניו חמשת וקדשת
 33 אתם לבתו לו: ואלבני ישראל תדבר לאמר שמן
 34 משחתךקדש יהוה נה לי לדתים: עלבשר אדם
 35 לא יסך ובמתנתו לא תעשו כמותו ואשר ותן ממש על
 36 יהוה להם: איש אשר יקח כמותו ואשר ותן ממש על
 37 ור נכרת מעמו: **ה** ויאמר יהוה אלמשה קחלך
 38 סמים נזף: ושחלת וחלבה סמים ולבנה ובה בד כבד
 39 לה יהוה: ועשית אתה קמרת רחם מעשה רחם ממלח
 40 טהור קדש: ושחקת ממנה רחם ונתתה ממנה לפני
 41 העדת באהל מועד אשר איער לה שמה קדש קדשים
 42 תהיה להם: ותקמרת אשר תעשה כמתנתה לא
 43 תעשו להם קדש תהיה לה לדתו: איש אשר יעשה
 44 כמותה להרים בה ונכרת מעמו: **ו**

Cap. XXXI. לא

1 ודבר יהוה אלמשה לאמר: ראה קראתי בשם בצלאל
 2 בראוי כדודר למטה יהודה: ואמלא אתו רוח אלהים
 3 כחכמהובחנהובדנהובכלמלאכה: לחשב מחשבת
 4 לעשות בנדב ובכסף ובנחשת: ובחרשת אבן מלאות
 5 ובחרשת עץ לעשות בכלמלאכה: ואני הנה נתתי אתו
 6 את אהליאב כדאויסמך למשרדו וכלב כדלמסכהלב
 7 נתתי חכמה ועשו את כלאשר צויתך: אתו אהל מועד
 8 ואתהארץ לעדת ואתהכפרת אשר עליו ואת כלכלי
 9 האהל: ואתהשולחן ואתפליה ואתהמנחה וההרה:
 10 ואתקלכליה ואת מזבח הקטרת: ואתמוכת העלה
 11 ואתקלכליו ואתההכור ואתכינו: ואח בנך השדר ואת

14 to the Lord. Every one that passeth among those
 15 that are numbered, from twenty years old and
 above, shall give the tribute unto the Lord. The
 rich shall not give more, and the poor shall not give
 less than the half of a shekel, as a tribute unto
 the Lord, to make an atonement for your souls.
 16 And thou shalt take the money of the atone-
 ment from the children of Israel, and shalt employ
 it for the service of the tabernacle of the congrega-
 tion; and it shall be unto the children of Israel
 as a memorial before the Lord, to make an atone-
 17 ment for your souls. ¶ And the Lord spoke unto
 18 Moses, saying, Thou shalt also make a laver of
 copper, with its foot of copper, to wash withal;
 and thou shalt set it between the tabernacle of
 the congregation and the altar, and thou shalt put
 19 therein water. And Aaron and his sons shall wash
 20 out of it their hands and their feet. When they
 go into the tabernacle of the congregation, shall
 they wash themselves with water, that they die
 not; or when they come near to the altar to min-
 21 ister, to burn an offering made by fire unto the
 Lord. And they shall wash their hands and their
 feet, that they die not; and it shall be to them a
 statute for ever, even to him and to his seed
 22 throughout their generations. ¶ And the Lord
 23 spoke unto Moses, saying, And thou, take unto
 thyself principal spices: of pure myrrh five hun-
 dred shekels, and of sweet cinnamon, its half
 shall be two hundred and fifty shekels, and of
 sweet calamus two hundred and fifty shekels.
 24 And of cassia five hundred shekels, after the
 shekel of the sanctuary, and of olive-oil one hin.
 25 And thou shalt make of it an oil of holy anoint-
 ing, a mixture, compounded after the art of the
 apothecary; an oil of holy anointing shall it be.
 26 And thou shalt anoint therewith the tabernacle of
 the congregation, and the ark of the testimony.
 27 And the table and all its vessels, and the candle-
 stick and its vessels, and the altar of incense,
 28 And the altar of burnt-offering with all its vessels,
 29 And the laver and its foot. And thou shalt sanctify
 them, and they shall be most holy; whatso-
 30 ever toucheth them shall be holy. And Aaron and
 his sons shalt thou anoint, and consecrate them to
 31 be priests unto me. And unto the children of
 Israel shalt thou speak, saying, An oil of holy
 anointing shall this be unto me throughout your
 32 generations. Upon the flesh of man shall it not
 be poured, and after its proportion shall ye not
 33 make any thing like it; it is holy, and holy shall
 it be unto you. Whosoever compoundeth the like
 of it, or whosoever putteth any of it upon a
 34 stranger, shall be cut off from his people. ¶ And
 the Lord said unto Moses, Take unto thee spices,
 balm, and onycha, and galbanum, spices, with
 35 pure frankincense; of each shall there be an equal
 weight. And thou shalt make it an incense, a
 mixture after the art of the apothecary, well
 36 mingled together, pure and holy. And thou shalt
 pour some of it fine, and offer of it before the
 testimony in the tabernacle of the congrega-
 37 tion, where I will meet with thee; most holy shall it
 be unto you. And as for the incense which thou
 shalt make, according to its proportion, shall ye
 not make any unto yourselves; holy shall it be
 38 unto thee for the Lord. Whosoever shall make the
 like of it, to smell thereon, shall be cut off from
 his people.

CHAPTER XXXI.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
 2 See, I have called by name Bezaleel the son of
 Uri, the son of Chur, of the tribe of Judah:
 3 And I have filled him with the spirit of God, in
 wisdom, and in understanding, and in knowledge,
 4 and in all manner of workmanship. To devise
 works of art, to work in gold, and in silver, and
 5 copper, And in the cutting of stones, to set them,
 and in the carving of wood, to work in all man-
 6 ner of workmanship. And behold, I have also
 given with him Aholiab, the son of Achissamach,
 of the tribe of Dan, and in the heart of all that
 are wise-hearted have I put wisdom; and they
 7 shall make all that I have commanded thee; The
 tabernacle of the congregation, and the ark of the
 testimony, and the cover that is thereupon, and all
 8 the vessels of the tabernacle; And the table and
 its vessels, and the pure candlestick with all its
 9 vessels, and the altar of incense; And the altar of
 burnt-offering with all its vessels, and the laver
 10 and its foot; And the cloths of service, and the

holy garments for Aaron the priest, and the gar-
 ments of his sons, to minister therein: And the
 anointing oil, and the incense of spices for the holy
 place: all as I have commanded thee shall they do.
 ¶ And the Lord said unto Moses as followeth,
 12 And thou shalt speak unto the children of Israel,
 saying, Above all, my sabbaths shall ye keep; for a
 sign it is between me and you throughout your
 generations; that ye may know that I am the Lord
 who doth sanctify you. And ye shall keep the
 14 sabbath, for it is holy unto you; every one that de-
 fileth it shall surely be put to death; for whoso-
 ever doeth any work thereon, that soul shall be
 cut off from among his people. Six days may work
 15 be done; but on the seventh is the sabbath of
 rest, holy to the Lord: whosoever doeth any work
 on the sabbath-day, shall surely be put to death.
 And the children of Israel shall keep the sabbath,
 16 to observe the sabbath throughout their generations,
 for a perpetual covenant. Between me and the
 17 children of Israel it shall be a sign for ever; for
 in six days the Lord made the heavens and the
 earth, and on the seventh day he rested, and was
 refreshed.* ¶ And he gave unto Moses, when he
 13 had finished speaking with him upon mount Sinai,
 the two tables of the testimony, tables of stone,
 inscribed with the finger of God.

CHAPTER XXXII.

And when the people saw that Moses delayed to
 come down from the mount, the people assembled
 themselves together around Aaron, and they said
 unto him, Up, make us gods, that shall go before
 us; for of this man Moses, who hath brought us
 up out of the land of Egypt, we know not what is
 become of him. And Aaron said unto them, Take
 2 out the golden ear-rings, which are in the ears of
 your wives, of your sons, and of your daughters,
 and bring them unto me. And all the people took
 3 out the golden ear-rings, which were in their cars,
 and brought them unto Aaron. And he took them
 4 from their hand, and fashioned it in a mould, and
 he made of it a molten calf; and they said,
 These are thy gods, O Israel, that have brought
 thee up out of the land of Egypt. And when
 5 Aaron saw this, he built an altar before it; and
 Aaron called out, and said, A feast unto the Lord
 is to-morrow. And they rose up early on the mor-
 6 row, and offered burnt-offerings, and brought near
 peace-offerings; and the people sat down to eat and
 to drink, and rose up to play. ¶ And the Lord
 7 spoke unto Moses, Get thee down; for thy peo-
 ple, which thou hast brought up out of the land
 of Egypt, hath become corrupt: They have turned
 8 aside quickly from the way which I have com-
 manded them; they have made themselves a molten
 calf; and they have bowed themselves to it, and
 have sacrificed unto it, and have said, These are
 thy gods, O Israel, that have brought thee up out
 of the land of Egypt. And the Lord said unto
 9 Moses, I have seen this people, and behold, it is a
 stiffnecked people. And now let me alone, and my
 10 wrath shall wax hot against them, and I will make
 an end of them; and I will make of thee a great
 nation. Thereupon Moses besought the Lord his
 11 God, and said, Why, O Lord, shall thy wrath wax
 hot against thy people, that thou hast brought
 forth out of the land of Egypt, with great power
 and with a mighty hand? Wherefore should the
 12 Egyptians say thus, For mischief did he bring
 thee out, to slay them in the mountains, and to
 13 destroy thee from the face of the earth? Turn
 from thy fierce wrath, and repent thee of the evil
 decreed against thy people. Remember Abraham,
 14 Isaac, and Israel, thy servants, to whom thou didst
 swear by thy own self, and speak unto them, I will
 multiply your seed as the stars of heaven; and all
 this land that I have spoken of will I give unto
 your seed, and they shall inherit it for ever. And
 14 the Lord bethought himself of the evil which he
 had spoken to do unto his people. ¶ And Moses
 15 turned about, and went down from the mount with
 the two tables of the testimony in his hand; tables
 inscribed on both their sides; on the one side and
 on the other were they inscribed. And the tables
 16 were the work of God, and the writing was the
 writing of God, engraved upon the tables. And
 17 Joshua heard the noise of the people in its shout-
 ing, and he said unto Moses, There is a noise of
 18 war in the camp. And he said, It is not the
 voice of a shout for mastery, neither is it the voice
 of a cry for defeat; the noise of singing do I hear.

11 ודשמחו איש פתח אהלו: ודבר דתה אל משה פנים
 ארבעים כאשר ודבר איש ארבעים ושב אל המהמה
 ומשרתו ילשע בדען נזר לא יביש מתוך אהלו: פ
 12 ואמר משה אל דתה ראה אתה אמר אלי העל ואתה
 היום דתה ואתה לא תדעמני את אשר השלח עמי ואתה
 13 אמרת דקמך בשם נסממאת חן בעיני: ועתה אבי
 נא מצאתי חן בעיניך דיעני נא את דרכך ואתה דקמך
 14 אממאתיך בעיניך וראה כי עמך בני הנה: ויאמר בני
 15 זלכו ונתת לי דך: ויאמר אליו אביאן פניך הלכים אל
 16 קמלתי מך: וכפרו ודע אפוא ברממאתי חן בעיניך אני
 ועמך הלאו בלבתיך עמי ונפילתי אני ועמך מכל העם
 אשר על פני האדמה: פ
 17 ויאמר דתה אל משה גם אתה דבר הנה אשר דברתי
 18 אעשה ברממאת חן בעיני ואתה דקמך בשם: ויאמר דראני
 19 נא את פניך: ויאמר אני אביאך כל טובי על פניך
 20 ודראתי בשם דתה לפניך ונתתי את אעני: אתו ודחמתי
 21 את אעני אתם: ויאמר לא תוכל לדעת אתי ונעבתי
 22 על דעורי: דתה בעבר כבודי ושמתיך בנקרת הצור
 23 ושכתי כפי עקבך עד עברי: וספרתי את כפי וראתי
 24 את דאתי ופני לא ראה: פ

CAP. XXXIV. לך

1 ויאמר דתה אל משה פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים
 2 וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות
 הראשונים אשר שברתי: דתה נזח לבקר וילתי בבקר
 3 אל דתה סני ונצבת לי שם כדראש הנה: ואיש לא
 4 יעלה עמך וגם איש לא יראה בכל דתה: וסדאן תבקר
 5 אל דתה אל משה דתה הלא: ונפסל שני לוחות אבנים
 6 כראשונים וישלם משה בבקר ועל אל דתה סני כאשר
 7 צוה דתה אתו ונפח בדיו שני לוחות אבנים: וברך דתה
 8 בללון ותמצב עמו שם וקרא בשם דתה: ועשד דתה
 9 על פניו וקרא דתה אל דתה חן ונחן ארץ אפים
 10 ודברתס ואת: נצח חסד לאלפים נשא עון ופסעו
 11 ותשא נקמה לא ינקח פקר: ונח אבות על בנים ועל
 12 בני בנים על שלשים ועל רביעים: ומהר משה ונפך
 13 ארצה ושמחה: ויאמר אביא מצאתי חן בעיניך אלני
 14 דך נא אלני בקרבי כי עסקה ערף הוא וסלחת
 15 לשעתי ולחמאתי ונחלתני: ויאמר דתה אנכי ברת
 16 ברית נגד כל העשה נפלות אשר לא יבראו בכל
 17 הארץ ובכל העולם וראה כל העם אשר אתה בקרבו
 18 את ממשתי דתה כדענא הוא אשר אני עשה עמך:
 19 שמי דך את אשר אנכי מצוה היום הנני נחש מפניך
 20 את דתה אמרו ונבנעני ודחתי ודפרזי ודחתי ודחמתי
 21 השמר דך פדחברת ברית ליושב דארץ אשר אתה בא
 22 עליה פד דתה למוקש בקרבך: כי אתי מוכותם תחנן
 23 ואת מצבתם תשברן ואת אשריו תבחרן: כי לא
 24 תשפוטו לאל אחר כי דתה קנא שמי אל קנא דתה:
 25 פדחברת ברית ליושב דארץ ונני אהבי אל העם

19 ונבנה ונאן קול ענת חלושה קול ענת אנכי שמעי ונח
 כאשר קרב אל המהמה ורא אתה העגל ומחלת דתה
 את משה וישלח מידו את העגל וישקר אתם פתח
 כ הנה: נחם אתה העגל אשר עשו וישקר באש וחסן עד
 אשר דק ונח על פני המים בשק את ישראל:
 21 ויאמר משה אל דתה ואתה דתה היום כדחברת
 22 עלי וטאה נזלה: ויאמר דתה לא יעלה את ארצי אתה
 23 דעת את העם כי ברע הוא: ויאמרו לי עשה לילי אלהים
 24 אשר ילכו לפני ברנא: משה האיש אשר העלנו מארץ
 מצרים לא דענו מה דתה לו: ויאמר להם למי וזה
 התקדו ונתת לי ואל שברו באש ונצא העגל הנה:
 כה ורא משה את העם כי פרוה הוא כדפסעה ארצו
 26 לשמעה בקמדם: ונעמד משה בשער המהמה ויאמר
 27 מי לדתה אל ונאספו אליו כל בני לוי: ויאמר להם
 כדאמר דתה אלני ישראל שימו אשר ידכו על דתה
 עברו ושובו משער לשער כממה דתה אשר את דתה
 28 ואיש את דתה ואיש את דתה: ונעשו בלילי כדבר
 משה ושל מדהים בינם הווא כשלוש אלפי איש:
 29 ויאמר משה כללם ודכם היום לדתה כי איש בבני
 30 ל ודחמתי וקחת עליכם היום ברבה: דתה מכתת ויאמר
 משה אל העם אתם הטאתם הטאה נזלה וטאה אעלה
 31 אל דתה אולי אכפרה בעד הטאתכם: וישב משה אל
 דתה ויאמר אנא הטא היום הנה הטאה נזלה ונעשו
 32 להם אלני רוב: ועתה אסדחשא הטאתם ואסאן מתני
 33 נא מספרך אשר כתבת: ויאמר דתה אל משה מי אשר
 34 הטא לי אמקט מספרי: ועתה דך ודתה את העם אל
 אשר דברתי לך דתה מלאכי דך לפניך ויבנים פקדו
 35 לה ופדתי עליכם הטאתם: נחף דתה את העם על אשר
 עשו אתה העגל אשר עשה אתה: פ

CAP. XXXIII. לך

1 ודבר דתה אל משה דך עליה מזה אתה העם אשר
 העלתי מארץ מצרים אל דתה ארץ אשר נשבעתי לאבותיכם
 2 לאמך ולעמך לאמר דתה ארץ ונשבעתי ונשבעתי לפניך
 3 מלאך ונשבעתי אתה דתה אמרו ודחמתי ודפרזי ודחתי
 4 ודחמתי: אל דתה וכת הלב ודבש כי לא אעלה בקרבך
 5 כי עסקה ערף אתה פדא בקר דתה: וישמע העם
 6 את דתה דתה הנה ודחמתי ודפרזי ודחמתי ודחמתי
 7 ויאמר דתה אל משה אמר אל בני ישראל אתם עשיתם
 8 קשה ערף נע אתה אעלה בקרבך ונפלת דתה ודחתי
 9 ערף מלדך ודחתי מזה אעשה דך: ונתנעלו בני
 10 ישראל את עדם מיד חורב: ומשה וכן אתה דתה
 11 ונחלתו: מרזח לפניה דתה ודחתי מדהמה וקרא לו
 12 אהל מועד ודתה כל ממשתי דתה נא אל אהל מועד
 13 אשר מידו לפניה: דתה כצאת משה אל דתה ונח
 14 ונחמו כל העם ונצבו איש פתח אהלו ודחמתי ודחמתי
 15 משה עד באו האהלה: דתה קנא משה האהלה ודחתי
 16 עמך הנני ועמד פתח האהל ודבר עם משה: ודחתי
 17 כל העם את עמך הנני עמד פתח האהל ונחמו כל העם

19 And it came to pass, when he came nigh unto the camp, and he saw the calf, and the dancing; that the anger of Moses waxed hot, and he cast from his hands the tables, and broke them at the foot of the mount. And he took the calf which they had made, and burnt it in fire, and ground it to a powder, and he strewed it upon the water, and made the children of Israel drink of it. And Moses said unto Aaron, What hath this people done unto thee, that thou hast brought upon it so great a sin? And Aaron said, Let not the anger of my lord wax hot: thou knowest the people, that it is bent on mischief. And they said unto me, Make us gods: that shall go before us; for of this man Moses, who brought us up out of the land of Egypt, we know not what hath become of him. And I said unto them, Who hath any gold? They took it off themselves and gave it to me, and I cast it into the fire, and there came out this calf. And Moses saw the people that it had become unruly; for Aaron had made it unruly for a disgrace among their opponents. Moses then placed himself in the gate of the camp, and said, Whosoever is on the Lord's side, let him come unto me! and there assembled themselves unto him all the sons of Levi. And he said unto them, Thus hath said the Eternal, the God of Israel, Put ye every man his sword by his side, and go ye hither, and thither, from gate to gate in the camp, and slay every man his brother, and every man his companion, and every man his relative. And the children of Levi did according to the word of Moses; and there fell of the people on that day about three thousand men. And Moses said, Consecrate yourselves to-day to the Lord, yea even every man on his son, and on his brother; and to bestow upon you this day a blessing. And it came to pass on the morrow, that Moses said unto the people, Ye have sinned a great sin: and now I will go up unto the Lord; peradventure I may obtain an atonement for your sin. And Moses returned unto the Lord, and said, Oh, this people hath sinned a great sin, and they have made themselves gods of gold. Yet now, if thou wilt forgive their sin;— but if not, blot me out, I pray thee, from thy book which thou hast written. And the Lord said unto Moses, Whosoever hath sinned against me, him will I blot out from my book. And now go, lead the people unto the place of which I have spoken unto thee; behold, my angel shall go before thee; but on the day when I visit I will visit their sin upon them. And the Lord sent a plague among the people, because that they had made the calf which Aaron made.

CHAPTER XXXIII.

1 ¶ And the Lord said unto Moses, Depart, go up from here, thou and the people that thou hast brought up out of the land of Egypt, unto the land which I swore unto Abraham, to Isaac, and to Jacob, saying, Unto thy seed will I give it:— And I will send before thee an angel; and I will drive out the Canaanite, the Emorite, and the Hittite, and the Perizzite, the Hivite, and the Jesubite:— Unto a land flowing with milk and honey; for I will not go up in the midst of thee, because thou art a stiffnecked people; lest I consume thee on the way. And when the people heard these evil tidings, they mourned; and no man did put his ornaments on him. For the Lord had said unto Moses, Say unto the children of Israel, Ye are a stiffnecked people; should I go up one moment in the midst of thee, I would consume thee; now therefore put off thy ornaments from thee, and I shall know what I will do unto thee. The children of Israel then stripped themselves of their ornaments (they wore) from (the time they were at) mount Horeb. And Moses took the tent, and pitched it without the camp, afar off from the camp, and called it, Tabernacle of the congregation; and it came to pass, that every one who sought (instruction of) the Lord went out unto the tabernacle of the congregation, which was without the camp. And it came to pass, that when Moses went out unto the tent, all the people would rise up, and stand every man at the door of his tent, and look after Moses, until he was gone into the tent. And it came to pass, that as Moses entered into the tent, the pillar of cloud descended, and stood at the door of the tent, and spoke with Moses. And when all the people saw the pillar of cloud stand at the door of the tent; then all the people rose up and prostrated themselves, every man at the

door of his tent. And the Lord spoke unto Moses face to face, as a man speaketh unto his friend; and then he returned into the camp, but his servant, Joshua the son of Nun, a young man, departed not out of the tent. ¶ And Moses said unto the Lord, See, thou sayest unto me, Bring up this people; but thou hast not let me know whom thou wilt send with me; and yet thou hast said, I have chosen thee by name, and thou hast also found grace in my eyes. Now, therefore, I pray thee, if I have found grace in thy eyes do make me know thy way, that I may know thee, in order that I may find grace in thy eyes; and consider that this nation is thy people. And he said, My presence shall go in advance, and I will give thee rest. And he said unto him, If thy presence go not (with us), carry us not up from here. For wherein shall it be known in any wise that I have found grace in thy eyes, I with thy people? is it not in that thou goest with us? so shall we be distinguished, I and thy people, from all the people, that are upon the face of the earth.* ¶ And the Lord said unto Moses, Also this thing that thou hast spoken will I do; for thou hast found grace in my eyes, and I have chosen thee by name. And he said, Let me see, I beseech thee, thy glory. And he said, I will cause all my goodness to pass before thy face, and I will proclaim, by name, the Lord before thee; and I will be gracious to whom I will be gracious, and I will show mercy to whom I will show mercy. And he said, Thou canst not see my face; for no man can see me, and live. And the Lord said, Behold, there is a place by me, and thou shalt stand upon the rock; And it shall come to pass, while my glory passeth by, that I will put thee in the cleft of the rock, and I will cover thee with my hand, until I have passed by. And then I will take away my hand, and thou shalt see my back parts; but my face shall not be seen.*

CHAPTER XXXIV.

¶ And the Lord said unto Moses, Hew thyself two tables of stone like unto the first; and I will write upon these tables the words which were on the first tables, which thou didst break. And he was ready by the morning, and came up in the morning unto mount Sinai, and present thyself there to me on the top of the mount. And no man shall come up with thee, neither let any man be seen throughout all the mount; neither let the flocks or herds feed near this mount. And he hewed two tables of stone like unto the first, and Moses rose up early in the morning, and went up unto mount Sinai, as the Lord had commanded him; and he took in his hand the two tables of stone. And the Lord descended in a cloud, and stood with him there, and proclaimed, by name, the Lord. And the Lord passed by before him, and proclaimed, The Lord is the immutable, eternal Being, the omnipotent God, merciful and gracious, long-suffering and abundant in beneficence and truth; Keeping mercy unto the thousandth (generation); forgiving iniquity and transgression and sin, but who will by no means clear the guilty; visiting the iniquity of the fathers upon the children, and upon the children's children, unto the third and to the fourth generation. And Moses made haste, and bowed his head toward the earth, and prostrated himself. And he said, if now I have found grace in thy eyes, O Lord, let the Lord, I pray thee, go among us; even because it is a stiffnecked people; and pardon thou our iniquity and our sin, and take us for thy heritage.* And he said, Behold, I make a covenant; before all thy people will I perform wonders, such as have not been done on all the earth, nor in any nation; and all the people amongst whom thou art shall see the work of the Lord; for it is a terrible thing that I will do with thee. Observe thou that which I command thee this day; behold, I will drive out before thee the Emorite, and the Canaanite, and the Hittite, and the Perizzite, and the Hivite, and the Jesubite. Take heed to thyself, lest thou make a covenant with the inhabitants of the land against which thou goest up, lest it be for a snare in the midst of thee; But their altars shall ye destroy, and their statues shall ye break, and their groves shall ye cut down. For thou shalt worship no other god; for the Lord whose name is Watchful, is a watchful God. Make thou then no covenant with the inhabitants of the land; lest that, if they go astray after their gods, and sacrifice

10 ואתימכסו אתיכרסו ואתכרסו אתיכרתו אתעקרו
 11 ואתאזניו אתיבאן ואתיכרו אתיכרתו אתסרת ואת סרת
 12 תפסך אתיחללו ואתיכרו ואתדלכלו ואת לחם
 13 תפנים ואתמרת הקאר ואתילקה ואתיחיה ואת
 14 עמן ואתמזבז הקמרת ואתיכרו ואת עמן
 15 המשה ואת קמרת הפנים ואתיכסד הפחח לפחח
 16 המשקו את מוכת הלה ואתימכר הקשת אשר
 17 לו אתיכרו ואתדלכלו ואתיכרו ואתיכרו את כלע
 18 החצר ואתיכרו ואתאזניה ואת קסך עשר החצר
 19 אתיחלת המשכן ואתיחלת החצר ואתיחלתיהם
 20 ואתיכרו ואתיכרו לשרת בקרש ואתיכרו ואתיכרו לשרת
 21 הכהן ואתיכרו בניו לבקו ונצא כלענת בני ישראל
 22 מלפני משה ונבא כל אש אשרישאו לבו וכל אשר
 23 נדבה רוחו אלו הביאו אתיחומת ויהי למלאכת אהל
 24 מעד ולכליעברתו ולבניו הקדש ונבא האזנים
 25 עלהעשים כל ורכיב לב הביאו חח וגם וטבעת וטבא
 26 כלכלי זב וכלאיש אשר הניח תעפת וזב ליהור
 27 וכלאיש אשרימצא אתו תכלת וארנמן ותולעת שני
 28 ושני ועזם ולרת אילם מאדמים ולרת תחשים הביאו
 29 כלמרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יהוה
 30 וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכלמלאכת העברה
 31 הביאו וכלאיש חכמתלב ביהוה טו ונבאו מטה
 32 אתיחללת ואתיחללנו אתיחללת השני ואתהשני
 33 וכלהעשים אשר נשא לבו אתה בחכמה טו את
 34 העזים ותמטאם הביאו את אבני השנים ואת אבני
 35 המלאים לאפוד ולחשו ואתהשנים ואתהשמן למאור
 36 ולשמן המשחה ולקמרת הפנים כלאיש ואשה אשר
 37 נדב לבם אתה להביא לכלהמלאכה אשר צוה יהוה
 38 לעשות בידמשה ודבאו בני ישראל יחד ליהוה
 39 ויאמר משה אלכל בני ישראל ראו קרא יהוה השם
 40 בצלאל בןאורי בןחור למטה יהודה וימלא אתו
 41 רוח אלהים בחכמה בחכמה וברעת ובכלמלאכה
 42 ולחשב מחשבת לעשת כורבובקסחובחשת ובחשת
 43 אכן למלאכת ובהרשתען לעשות בכלמלאכת מחשבת
 44 ולחורת נתן בלבם הוא ואהליאב בןאחיסף למטהדן
 45 ומלא אתם חכמתלב לעשות כלמלאכת הרש והשוב
 46 ורכם בחכלת ובארנמן בתולעת השני ובשני וארי
 47 עשי כלמלאכה וחסב מחשבת
 48 CAP. XXXVI. לו

10 וקברו לאלהיהם וקרא לה ואקלת מוכהו וקברת
 11 מנמקו לבנה חנו בנתו אחרי אלהתו חנו אחרי
 12 13 מנך אחרי אלהתו אלתו מסכה לא תעשהלך את
 14 תהמצות חמור שבעת ימים תחל מצות אשר צויתך
 15 למישה חמור כי בחשי האבוב ואת ממערהו
 16 כלפטר חסם לו וכלמנקה חמור פטר שור ישראל
 17 18 וכטר חמור חפדה בשה ואסלא חפדה ונרפתי כל
 19 כבוד מנך חפדה ולאירא פני רוקם ששת ימים
 20 תעבר וימים השביעי תשבת כחריש ובקציר תשבתו
 21 ויהי עבדת המשה לך ככורי קציר חטים וכל האסף
 22 תקופת השנה שלש פעמים בשנה וראה כלובוקך
 23 אתפני הארן ויהי אלתו ישראל כראשית עזים
 24 מנך ותחבת אתיכלה ולאחמד איש אתאצב
 25 כעלתך לראות אתפני יהוה אלהיך שלש פעמים בשנה
 26 בתאחשתע עלהעין כחכרתו ולאילן לבקר ובה תה
 27 הקסו ראשת ככורי אדמקה הביאו בית יהוה אלהיך
 28 לאתבשל זר כחלב אמו
 29 ויאמר יהוה אלמשה כחכרתך אתהדברים האלה כי
 30 עלפני הדברים האלה כרתו אתך ברית ואתישראל
 31 ויהישם עמידה ארבעים יום וארבעים לילה לחם
 32 לא אכל ומים לא שקה וכתב עלהחלת את דברי
 33 הברית עשרת הדברים ויהי כדחת משה מטר סיני
 34 ועני לחת העדת בידמשה בחדתו מןההר ומשה לא
 35 ל ידע כי קרו עיר פניו בדברו אתו ורא אהרן וכלבני
 36 אליו ויקרא אלהם משה ושבו אליו אהרן וכל
 37 השואם בעדה ודבר משה אלהם ואתכרו ועשוכל
 38 בני ישראל וצום את כלאשר דבר יהוה אתו כמר
 39 40 סיני וכל משה מדבר אתם ותן עלפניו מסכה ונבא
 41 משה לפני יהוה לדבר אתו וסור אתהמסכה עדאמתו
 42 להוציא ודבר אלבני ישראל את אשר יצוה וראו בני
 43 ישראל אדפני משה כי קרו עיר פני משה והשיב משה
 44 אתהמסכה עלפניו עדבאו לדבר אתו
 45 CAP. XXXV. ס

1 א ויקהל משה אתכליעדת בני ישראל ויאמר אלהם
 2 אלה הדברים אשרצוה יהוה לעשות אתם ששת ימים
 3 תעשה מלאכה וימים השביעי יהיה לכם קדש שבת
 4 שבתו ליהוה כלהעשה בו מלאכה וימתו לאתבערו
 5 אש בכל משבתכם כיום השבת
 6 ויאמר משה אלכליעדת בני ישראל לאמר ויה הדבר
 7 אשרצוה יהוה לאמר קרו מאתכם תרומה ליהוה כל
 8 רכיב לבו וביאה את תרומת יהוה וזב ובסף ויהשת
 9 וזבלה וארנמן ותולעת שני ועש ועזים ולרת אילם
 10 ויהימים ולרת תחשים ונצי שטים ולשמן למאור
 11 ובשמים לשמן המשחה ולקמרת הפנים ואבנישנים
 12 ואבני מלאים לאפוד ולחשו וכלחכמתלב כנס ונבאו
 13 ונעשו את כל אשר צוה יהוה אתהמשכן ואתאזניו

unto their gods, any one call thee, and thou eat
 16 of his sacrifice; And lest thou take of thy daughters
 unto thy sons; and when his daughters go
 17 astray after their gods, they make thy sons also
 go astray after their gods. Thou shalt not make
 18 leavened bread shalt thou keep; seven days shalt
 thou eat unleavened bread, as I have commanded
 thee, in the time of the month of Abib; for in
 19 the month of Abib thou wentst forth out of
 Egypt. All that openeth the womb is mine; and
 20 every firstling that is a male among thy cattle,
 whether ox or lamb. But the firstling of an ass
 shalt thou redeem with a lamb; and if thou
 21 redeem him not, then shalt thou break his neck,
 all the first-born of thy sons shalt thou re-
 deem, and none shall appear before me empty.
 22 Six days thou mayest work, but on the seventh
 day shalt thou rest; even in ploughing time and
 23 in harvest shalt thou rest. And the feast of
 weeks shalt thou observe, with the first-fruits
 24 of the wheat harvest; and the fest of ingathering
 at the closing of the year. Thrice in the
 year shall all thy males appear before the
 25 Lord, the Eternal, the God of Israel. For I will
 cast out nations before thee, and enlarge thy
 borders; yet shall no man desire thy land, when
 thou goest up to appear in the presence of the
 26 Lord thy God thrice in the year. Thou shalt not
 offer the blood of my sacrifice with leaven;
 neither shall be left unto the morning the sacrifice
 27 of the feast of the passover. The first of the first-
 fruits of thy land shalt thou bring unto the
 house of the Lord thy God; thou shalt not see the
 28 face of a kid in his mother's milk.* ¶ And the Lord
 said unto Moses, Write thee down these words;
 for after the covenant of the words have I made
 29 with thee a covenant and with Israel. And he
 remained there with the Lord forty days and
 forty nights; bread he did not eat, and water
 he did not drink; and he wrote upon the tables
 the words of the covenant, the ten command-
 30 ments. And it came to pass, when Moses came
 down from mount Sinai, with the two tables of
 the testimony in Moses' hand, when he came
 31 down from the mount, that Moses knew not that
 the skin of his face shone, because he had spoken
 32 with him. And Aaron and all the children of
 Israel saw Moses, and, behold, the skin of his
 face shone; and they were afraid to come nigh
 33 unto him. But Moses called unto them, and then
 returned unto him Aaron and all the princes of
 34 the congregation; and Moses spoke to them. And
 afterward all the children of Israel came nigh;
 and he commanded them all that which the Lord
 35 had spoken with him on mount Sinai.* And
 when Moses had done speaking with them, he
 put a veil over his face. But when Moses went
 in before the Lord to speak with him, he took
 the veil off, until he came out; and then he
 came out, and spoke unto the children of Israel
 that which he had been commanded. And the
 children of Israel saw the face of Moses, that
 the skin of Moses' face shone; and Moses put
 the veil again over his face, until he went in
 to speak with him.

SECTION XXII. VAYAKHEL.

CHAPTER XXXV.

1 ¶ And Moses gathered together all the congrega-
 tion of the children of Israel, and said unto
 2 them, These are the things which the Lord hath
 commanded, that ye should do them. Six days
 shall work be done, but on the seventh day
 there shall be to you a holy day, a sabbath of
 3 rest to the Lord; whosoever doth work thereon
 shall be put to death. Ye shall not kindle any
 fire throughout your habitations upon the sab-
 4 bath day. ¶ And Moses said unto all the con-
 gregation of the children of Israel, as followeth,
 5 commanded, saying, Take ye from among you an
 offering unto the Lord; whosoever is of a willing
 6 heart, let him bring it, an offering of the Lord:
 Gold, and silver, and copper. And blue, and
 7 purple, and scarlet yarn, and linen thread, and
 goats' hair, And rams' skins dyed red, and
 8 badgers' skins, and shittim wood. And oil for
 the lighting, and for the incense of spices, and
 9 for the incense of spices. And onyx stones,
 and stones for setting, for the ephod, and for the

breastplate. And all the wise-hearted among 10
 you shall come, and make all that which the
 Lord hath commanded: The tabernacle, its tent, 11
 and its covering, its hooks, and its boards, its
 bars, its pillars, and its sockets; The ark, and 12
 its staves (with) the mercy-seat, and the veil of
 the separation; The table, and its staves, and all 13
 its vessels, and the showbread; And the candle- 14
 stick for the lighting, and its vessel, and its
 lamps, with the oil for the lighting; And the 15
 altar of incense, and its staves, and the anoint- 16
 oil, and the incense of spices, and the hanging
 for the door at the entrance of the tabernacle; 17
 The altar of burnt-offering, with its grating of 18
 copper, its staves, and all its vessels, the laver 19
 and its foot; The hangings of the court, its 20
 pillars, and its sockets, and the hanging for the
 door of the court; The pins of the tabernacle 21
 and the pins of the court, and their cords; The
 cloths of service, to do service therewith in the 22
 holy place, the holy garments for Aaron the
 priest, and the garments of his sons, to minister 23
 in as priests. And all the congregation of the
 children of Israel departed from the presence of 24
 Moses.* And they came, every man whose heart
 stirred him up; and every one whom his spirit 25
 made willing, brought the Lord's offering for the
 work of the tabernacle of the congregation, and
 for all its service, and for the holy garment. And 26
 they came, the men with the women; whoever
 was willing-hearted, brought bracelets, and ear- 27
 rings, and finger-rings, and tablets, all kinds of
 ornaments of gold, and every man that offered an
 offering of gold unto the Lord. And every man 28
 with whom was found blue, and purple, and
 scarlet yarn, and linen thread, and goats' hair,
 and rams' skins dyed red, and badgers' skins,
 brought them. Every one that did offer an offer- 29
 ing of silver and copper brought it as the Lord's
 offering; and every one with whom was found
 shittim wood for any work of the service, brought 30
 it. And all the women that were wise-hearted
 spun with their hands, and they brought that
 which they had spun, of the blue, and of the
 purple, and of the scarlet yarn, and of the linen
 thread. And all the women whose heart stirred 31
 them up in wisdom spun the goats' hair. And
 the princes brought the onyx stones, and the
 stones for setting, for the ephod, and for the
 breastplate; And the spice and the oil for the 32
 lighting, and for the anointing oil, and for the
 incense of spices. Every man and woman, whose
 heart made them willing to bring for all manner
 of work, which the Lord had commanded to be
 made, by the hand of Moses, even that brought
 the children of Israel as a free-will offering unto
 the Lord.* ¶ And Moses said unto the children of 33
 Israel, See, the Lord hath called by name Bezalel
 the son of Uri, the son of Chur, of the tribe of
 Judah; And he hath filled him with the spirit 34
 of God, in wisdom, in understanding, and in
 knowledge, and in all manner of workmanship;
 And to devise works of art, to work in gold, and
 35 in silver, and in copper. And in the cutting of
 stones, to set them, and in the carving of wood,
 to make any manner of work of art. And to
 teach hath he put in his heart, both to him, and
 to Ahioiab, the son of Achissamach, of the tribe
 of Dan, of Dan. He hath filled them with wis-
 dom of heart, to execute all manner of work, of
 of the engraver, and of the designing weaver,
 and of the embroiderer, in blue, and in purple,
 in scarlet yarn, and in linen thread, and of the
 weaver, of those that do every species of work,
 and of those that devise works of art.

CHAPTER XXXVI.

And Bezalel and Ahioiab, and every wise-hearted 1
 man, in whom the Lord hath put wisdom and
 understanding to know how to do every manner
 of work for the service of the sanctuary, shall
 make all, just as the Lord hath commanded. And 2
 Moses called for Bezalel and Ahioiab, and every
 wise-hearted man in whose heart the Lord had
 put wisdom, every one whose heart stirred him
 up to come near unto the work to do it: And 3
 they received from Moses the whole of the offer-
 ing, which the children of Israel had brought
 for the work of the service of the sanctuary, to
 make it; and these brought unto him yet more
 free-will offerings morning after morning. And 4
 then came all the wise men, that wrought all

ותולעת שני ועש משוך מעשה חשב עשה אתה כרבים:
 36 בעש ליה ארבעה עמתי שטים ונצפם וקב ויהי וקב
 37 ונצק ליה ארבעה אדני-רספ: בעש מסך לפתח האהל
 תכלת וארנמן ותולעת שני ועש משוך מעשה רסם:
 38 ואת-עמדין ומשה ואת-גוריתים וצפה ראשיתם וחסקרתם
 וקב ואדניתם המשה וחסת:

לו CAP XXXVII.

בעש בצלאל את-הארן עצי שטים אמתים וחצי ארפו א
 ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו: ונצפרו וקב סהור 2
 מקות ומקוץ בעש לו ור וקב סביב: ונצק לו ארבע 3
 טבעות וקב על ארבע פצמתי ושתי טבעת על-צללו
 האהת ושתי טבעת על-צללו השנית: בעש בדי עצי 4
 שטים ונצף אתם וקב: וקב את-הבדים בטבעת על 5
 צללת הארן לשאת את-הארן: בעש בפרת וקב סהור 6
 אמתים וחצי ארפו ואמה וחצי רחבה: ובעש שני כרבים 7
 וקב מקצה עשה אתם משני קצות הבפרת: כרוב אחד 8
 מקצה מנה וכרוב-אחד מקצה מנה מזה-בפרת עשה
 את-הכרבים משני קצויותו: והיו הכרבים פרשי כנפים 9
 למעלה סבבים כמנפים על-הבפרת ופניתם איש אל-
 אתו אל-הבפרת היו פני הכרבים: 10

בעש את-השלחן עצי שטים אמתים ארפו ואמה רחבו 1
 ואמה וחצי קמתו: ונצף אתו וקב סהור בעש לו ור וקב 11
 סביב: ובעש לו מספרת טפה סביב בעש ורחבה 12
 למספרתו סביב: ונצק לו ארבע טבעות וקב וחסן אחד 13
 הטבעת על ארבע הפאת אשר לארבע רגליו: לעמת 14
 המספרת היו הטבעות כתיים לבדים לשאת את-השלחן:
 בעש את-הבדים עצי שטים ונצף אתם וקב לשאת את- 15
 השלחן: ובעש את-הכלים אשר על-השלחן את-הקרתיו 16
 ואת-כפתו ואת מנקותיו ואת-הדיקשות אשר יסד בהן
 וקב סהור: 17

בעש את-המזבח וקב סהור מקשה עשה את-המזבח 17
 וקבו וקחו גביעיה פפתיהם ופרסיהם ממנה היו: ושעיה 18
 וקנים וצאים מצדתה שלשה: קני מולד מצדה האחד
 ושלושה קני מנחת מצדה השני: שלשה וקנים משקרים 19
 בקנה האחד כפתר ופחד ושלושת וקנים משקרים
 בקנה האחר כפתר ופחד בן שלשת וקנים וצאים מן 20
 המזבח: ובמזבח ארבעה וקנים משקרים כפתרה 21
 ופרסיה: וכפתר תחת שני וקנים ממנה וכפתר תחת 22
 שני וקנים ממנה וכפתר תחת-שני וקנים ממנה
 לששת וקנים וצאים ממנה: כפתרתם וקנתם ממנה 23
 היו קלה מקשה אחת וקב סהור: בעש את-הכרתיה 24
 שבעה ומקשתיה ומפתחיה וקב סהור: כפר וקב סהור 25
 עשה אתה ואת קלכליה: 26

בעש את-המזבח חסקרת עצי שטים אמה ארפו ואמה 26
 רחבו רבעו ואמתים קמתו ממנו היו קרתיו: ונצף אתו 27
 וקב סהור את-גינו ואת-קרתיו פסיה ואת-קרתיו בעש 28
 לו ור וקב סביב: ושתי טבעת וקב עשה-לו מתחת 29
 לזרו על שתי צלעותיו על שני צדיו לבתים לבדים לשאת 30

ה איש ממלאכתו אשר-תמה עשום: ויאמרו אלימשה 1
 לאמר מרבים העם להביא מדי העבודה למלאכה אשר- 2
 6 צוה יהוה לעשות אתה: ויצו משה ויעבדו קול במחנה
 לאמר איש ואשה אל-עשו-עוד מלאכה לתרומת הקדש 3
 7 ויכלא העם מרובאי: והמלאכה היתה להם לכל-המלאכה
 8 לעשות אתה ודותר: 8 ובעשו כל-העם לב בעשני
 המלאכה את-המשכן עשר ורעית שש משוך ותכלת 9
 וארנמן ותולעת שני כרבים מעשה חשב עשה אתם: 10
 9 ארף הנרעה האחת שמנה ועשרים באמה ורחב ארבע
 באמה הנרעה האחת מדה אחת לכל-הנרעית: ויחבר 11
 את-המשך הנרעית אחת אל-האחת והמשך ורעית חבר אחת
 אל-אחרת: ובעש ללאת תכלת על שפת הנרעה האחת 12
 מקצה במחברת בן עשה בקצה הנרעה הקצונה
 12 במחברת השנית: המשים ללאת עשה הנרעה האחת
 והמשים ללאת עשה בקצה הנרעה אשר במחברת 13
 השנית מקבילת הוללות אחת אל-אחת: ובעש המשים
 13 קרסי וקב ויחבר את-הנרעית אחת אל-אחת בקרסים
 ויהי המשכן אחד: 14

בעש ורעית עוים לאהל על-המשכן עש-מזערה ורעית 14
 15 עשה אתם: ארף הנרעה האחת שלשים באמה וארבע
 אמות רחב הנרעה האחת מדה אחת לעשתי עשרה 16
 ורעית: ויחבר את-המשך הנרעית לבד ואת-שש הנרעית 17
 לבד: ובעש ללאת המשים על שפת הנרעה הקצונה
 במחברת והמשים ללאת עשה על-שפת הנרעה החברת 18
 השנית: ובעש קרסי וחסת המשים לחבר את-האהל 19
 לדות אחד: ובעש כנסה לאהל ערת אולם מאדמים 20
 כ ומכסה ערת תחשים מלמעלה: 8 ובעש את-הקרשים
 21 למשכן עצי שטים עמדים: עשר אמת ארף הקרש
 22 ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד: שתי דות לקרש
 האחד משלבת אחת אל-אחת בן עשה לכל קרשי 23
 המשכן ובעש את-הקרשים למשכן עשרים קרשים 24
 לפאת וקב חומתו: וארבעים אדני-רספ עשה תחת 25
 עשרים הקרשים שני אדנים תחת-הקרש האהל לשתי 26
 דותיו ושני אדנים תחת-הקרש האחד לשתי דותיו: 27

כה ולצלע המשכן השנית לפאת צפון עשה עשרים קרשים: 28
 26 וארבעים אדניתם כספ שני אדנים תחת הקרש האחד
 27 ושני אדנים תחת הקרש האחר: וליד-כתי המשכן אמה
 28 עשה שלשה קרשים: ושני קרשים עשה למקצנת המשכן
 29 בדיקתים: והיו תואמם מלמשה ויהיו יהוה תמים אל-
 ראשו אל-הטבעת האחת בן עשה לשניהם לשני 30
 ל המקצנות: והיו שמתן קרשים ואדניתם כספ ששה עשר 31
 31 אדנים שני אדנים שני אדנים תחת הקרש האחד: בעש
 בריח עצי שטים המשה לקרשי צלע-המשכן האחרת: 32
 32 והמשה בריחם לקרשי צלע-המשכן השנית והמשה
 33 בריחם לקרשי המשכן לדיקתים אמה: ובעש את-הכרתים
 34 התיבן לבריה כהוד הקרשים מזה-המזבח אל-המזבח: ואת-
 הקרשים צפון וקב ואת-טבעתם עשה וקב כתיים לבריתם 35
 לו ונצף את-הכרתים וקב: ובעש את-הכרת תכלת וארנמן 36

the work of the sanctuary, every man from his own work which they were doing. And they said unto Moses, thus, The people bring more than is required for the service of the work, which the Lord hath commanded to make. And Moses gave the command and they caused it to be proclaimed throughout the camp, saying, Let neither man nor woman do any more work for the offering of the sanctuary: so the people were restrained from bring (more). And the stuff prepared was sufficient for all the work to make it, and there was some over.* ¶ And all the wise-hearted man, among those who wrought the work, made the tabernacle of ten curtains; of twisted linen thread, and blue, and purple, and scarlet yarn; with cherubin, of weaver's work, made he them. The length of each curtain was twenty-eight cubits, and the breadth of each curtain four cubits: there was one measure for all the curtains. And he coupled together five of the curtains one to another; and the other five curtains he coupled one to another. And he made loops of blue on the edge of the one curtain, which was the outside in the coupling; the like he made on the border of the curtain, which was the outmost on the second coupling. Fifty loops made he on the one curtain, and fifty loops made he on the edge of the curtain which was in the second coupling: the loops were fixed opposite to each other. And he made fifty hooks of gold; and he coupled the curtains together one unto the other with the hooks, and the tabernacle became thus one piece. ¶ And he made curtains of goats' hair for a tent over the tabernacle; eleven curtains made he the same. The length of each curtain was thirty cubits, and four cubits was the breadth of each curtain; there was one measure for the eleven curtains. And he coupled five of the curtains by themselves, and six of the curtains by themselves. And he made fifty loops on the edge of the curtain that was the outmost in the coupling, and fifty loops made he on the edge of the curtain of the second coupling. And he made fifty hooks of copper, to couple the tent together that it might be one piece. And he made a covering for the tent of rams' skins, dyed red, and a covering of badgers' skins above.* ¶ And he made the boards for the tabernacle, of shittim wood, standing up. Ten cubits was the length of each board, and one cubit and a half was the breadth of each one board. There were two tenons for every board, fitted in, one against the other: the like made he for all the boards of the tabernacle. And he made the boards for the tabernacle: twenty boards for the south side, on the right. And forty sockets of silver made he under the twenty boards; two sockets under the one board for its two tenons, and two sockets, under the other board for its two tenons. And for the other side of the tabernacle, for the north side, he made twenty boards. And their forty sockets of silver; two sockets under the one board, and two sockets under the other board. And for the back wall of the tabernacle, westward, he made six boards. And two boards made he for the corners of the tabernacle in the back wall. And they were closely fitting beneath, and they were closely joined together on the top, by means of one ring; thus he did to both of them, for both the corners. And so there were eight boards, and their sockets of silver, sixteen sockets, two sockets under every board. And he made bars of shittim wood; five, for the boards of the one side of the tabernacle: And five bars for the boards of the other side of the tabernacle, and five bars for the boards of the tabernacle for the back wall, westward. And he made the middle bar to pass through the midst of the boards from the one end to the other end. And the boards he overlaid with gold, and their rings he made of gold, as receptacles for the bars, and he overlaid the bars with gold. And he made the veil of blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen; of weaver's work made he it, with cherubin. And he made thereunto four pillars of shittim wood, and overlaid them with gold, their hooks also were of gold; and he cast for them four sockets of silver. And he made a hanging for the door of the tabernacle, of blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen; and the work of the embroiderer. And its five pillars

with their hooks: and he overlaid their tops and made their fillets with gold; and their five sockets were of copper.

CHAPTER XXXVII.

¶ And Bezazel made the ark of shittim wood: 1 two cubits and a half was it length, and a cubit and a half its breadth, and a cubit and a half its height. And he overlaid it with pure gold within 2 and without, and made for it a crown of gold round about. And he cast for it four rings of gold, for the four corners thereof; even two rings on the one side of it, and two rings on the other side of it. And he made staves of shittim wood, 4 and overlaid them with gold. And he put the 5 staves into the rings upon the sides of the ark, to bear the ark. And he made a cover of pure 6 gold: two cubits and a half was its length, and one cubit and a half its breadth. And he made 7 two cherubim of gold, of beaten work made he them, on the two ends of the cover; One cherub 8 was on the one end, and the other cherub on the other end; out of the cover itself made he the cherubim on the two ends thereof. And the 9 cherubim were spreading forth their wings on high, overshadowing with their wings the cover, with their faces one to the other; toward the cover were the faces of the cherubim directed. ¶ And he made the table of shittim wood; 10 cubits was its length, and a cubit its breadth, and a cubit and a half its height; And he overlaid it with pure gold, and made thereto a crown 11 of gold round about. And he made unto it a 12 rim of a hand's breadth round about, and made a golden crown on its rim round about. And he 13 cast for it four rings of gold, and he put the rings on the four corners, that were on the four feet thereof. Close under the rim were the rings, 14 as receptacles for the staves to bear the table. And he made the staves of shittim wood, and 15 overlaid them with gold, to bear the table. And 16 he made the vessels which were upon the table, its dishes, and its spoons, and its purifying tubes, and the supporters wherewith (the bread) was covered, of pure gold.* ¶ And he made the 17 candlestick of pure gold; of beaten work made he the candlestick, its shaft, and its branches, its bowls, its knobs, and its flowers, were out of one piece with it. And six branches were coming 18 out of its sides; three branches of the candlestick out of its one side, and three branches of the candlestick out of the other side thereof. Three 19 bowls, almond-shaped, were on one branch, with a knob and a flower; and three bowls, almond-shaped, were on the other branch, with a knob and a flower; so on the six branches that were coming out of the candlestick. And on the candlestick itself were four bowls, almond-shaped, with its knobs, and its flowers: And a knob was 21 under two branches that came out of the same, and a knob under two branches that came out of the same, and a knob under two branches that came out of the same, for the six branches that proceeded out of it. Their knobs and their 22 branches were out of one piece with it; all of it was one piece of beaten work, of pure gold. And 23 he made its seven lamps, and its snuffers, and its snuff-dishes, of pure gold. Of a talent of pure 24 gold made he it, and all its vessels. ¶ And he 25 made the altar of incense of shittim wood: its length was a cubit, and its breadth a cubit; it was foreshare, and two cubits was its height; from itself were its horns. And he overlaid it 26 with pure gold, its top, and its sides round about, and its horns; and he made unto it a crown of gold round about. And two rings of gold he made 27 for it beneath its crown, on its two corners, upon both its sides, as receptacles for the staves to bear it by means of them. And he made the 28

28 הפרקת מאת אדנים למאת הככר ככר לארון: ואת־
האלף ושבע המאות תמסרה ושבעים עשה ויום לעמודים
וצפה ראשיהם וחסק אתם: ותחשת התנפה שבעים
29 כפר ואלפים וארבע־מאות שקל: ויעש קה את־ארזי
3 כפר הארז מיעד ואת מניח הנחשת ואת־מכבר הנחשת
אשר־לו ואת כל־כלי המזבח: ואת־ארזי החצר סביב
31 ואת־ארזי עשר החצר ואת כל־יתדות המשכן ואת־כל
יתרת החצר סביב:

CAP. XXXIX. לט

4 ומוֹת־התבלת והארנמן ותולעת השני עשו בגד־הקודש
לשירת בקדש ויעשו את־בגדי הקדש אשר לאהרן כאשר
צוה ה' את־משה:
5 ויעש את־האפרזרוב התבלת וארנמן ותולעת שני ועש
2 משור: וירקעו את־פתי הודם וקצץ פתילם לעשות
3 בתוך התבלת ובתוך הארנמן ובתוך תולעת השני
4 ובתוך השש מעשה חשב: כתפת עשור־לו הכרת על־שני
קצותיו הקר: וחשב אפרזרו אשר עליו ממש הוא
5 כמעשרו רוב התבלת וארנמן ותולעת שני ועש משור
6 כאשר צוה ה' את־משה: ויעשו את־אבני השטנים
מסכת משבצת רוב מפתול פתתי חותם על־שמות
7 בני ישראל: וקם על כתפת האפרזרוב אבני וקרון
לבני ישראל כאשר צוה ה' את־משה: 8

9 ויעש את־החשן מעשה חשב כמעשה אפרזרוב התבלת
וארנמן ותולעת שני ועש משור: רבוע היה כפול עשו
10 את־החשן ורת ארבו ורת רחבו כפול: ומלא־רבו
ארבעה טורי אבן טור אדם פנימה וברקת הטרור האחד:
11 והטרור השני לפך ספור והולם: והטרור השלישי לשם
12 שבו ואחלקה: והטרור הרביעי מרשיש שהם והשפר
13 מיוסבת משבצת רוב כמלאכתם: והאבנים על־שבת
14 בני־ישראל הנה שתיים עשרה על־שבתם פתתי הרת
איש על־שמו לשנים עשר שקט: ויעשו על־החשן
15 שרשרת נבלת מעשה עבת רוב טורור: ויעשו שתי
משבצת רוב ושתי טבעת רוב ויתנו את־שתי הטבעת
על־שני קצות החשן: ויתנו שתי העבבת הרוב על־
17 שתי הטבעת על־קצות החשן: ואת שתי קצות שתי
העבבת נתנו על־שתי המשבצת החגים על־כתפת
18 האפרזרוב למל פניו: ויעשו שתי טבעת רוב וישמי על־
19 שני קצות החשן על־שפתו אשר אל עבר האפרזרוב:
ועשו שתי טבעת רוב ויתנו על־שתי כתפת האפרזרוב
20 מלמטה ממל פניו לעמת מחברתו ממל לחשב האפרזרוב:
והכמו את־החשן מטבעתו ארטבעת האפרזרוב כפתול
21 התבלת לרות על־חשב האפרזרוב ולא־רוח החשן מעל האפרזרוב
כאשר צוה ה' את־משה: 22

23 ועש את־מגיל האפרזרוב מעשה ארנן כליל התבלת: ופרז
24 המעל בחתום כפי חורא שופה לפיו סביב לא יקרע:
ועשו על־שולי המעל רמוני התבלת וארנמן ותולעת
25 שני משור: ויעשו פעמני רוב טורור ויתנו את־הפעמנים
26 בתוך הרמנים על־שולי המעל סביב בתוך הרמנים:

27 ואתו בהם: ועש את־הבדדים עצי שטים וצף אתם
28 רוב: ועש את־שמן המשחה לרש ואת־קלחת הסמים
ל'הוד מעשה רחם:

CAP. XXXVIII. לח

1 ויעש את־מונח העולה עצי שטים חמש אמות ארכו
2 וחמש אמות רחבו רבוע ושלוש אמות קמתו: ועש
קרתיו על ארבע פנתיו מניו הנו קרתיו וצף אתו
3 הנחשת: ועש את־כלכלי המזבח את־הסדרת ואת־העצים
את־המוקרת את־המוללת ואת־המוחתת כלכליו עשה
4 הנחשת: ויעש לפנכה מכבר מעשה רשת נחשת תחת
5 כרכבו מלמטה עד־רצו: וצק ארבע טבעת בארבע
6 הקצות למכבר הנחשת בתים לבדים: ועש את־הבדדים
7 עצי שטים וצף אתם הנחשת: ורוב את־הבדדים כטבעת
על צלעת המזבח לשאת אתו בהם נקוב לוח עשה
8 אתו: 8 ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת
במקאת העבאת אשר צבאו פתח אהל המזב: 9
9 ויעש את־החצר לפאת רוב תימנה קלעי החצר שש
10 משור מאה באמה: עמודים עשרים ואדניהם עשרים
11 הנחשת ווי העמודים ותשוקתם כסף: ולפאת צפון מאה
באמה עמודים עשרים ואדניהם עשרים נחשת ווי
12 העמודים ותשוקתם כסף: ולפאתים קלעים חמשים
באמה עמודים עשרה ואדניהם עשרה ווי העמודים
13 ותשוקתם כסף: ולפאת קרמה מורה חמשים אמה:
14 קלעים חמשת־עשרה אמה אלהתת עמודים שלשה
15 ואדניהם שלשה: ולפתח השנית מנה ומונה לשער
החצר קלעים חמש עשרה אמה עמודים שלשה
16 ואדניהם שלשה: כל־קלעי החצר סביב שש משור:
17 והאדנים לעמודים כסף ווי העמודים ותשוקתם כסף
וצפוי ראשיהם נחש ורת חמש שקים כסף כל עמוד
18 החצר: ומסך שער החצר מעשה רובם התבלת וארנמן
ותולעת שני ועש משור ועשרים אמה ארך וקומה ברחב
19 חמש אמות לעמת קלעי החצר: ועמודים ארבעה
ואדניהם ארבעה נחשת ורתם כסף וצפוי ראשיהם
20 כ ותשוקתם כסף: וכל־יתדות המשכן ולהצר סביב נחשת:

כב ס ס ס

21 אלה פקדי המשכן משכן העדת אשר פקד עלי־
22 משה עבד ה' לומר ביד איתמר בן־אהרן הכהן: והצלאל
בן־אורי בן־הור למטה יהודה עשה את כל־אשר־צוה
23 ה' את־משה: ואהו אהרן־אב בן־אחיסמך למטה־הור
הרש וחשב ורלם בהבלת ובארנמן ובתולעת השני
24 ובשש: 8 כל־ההוב העשוי למלאכה בכל מלאכת
הקדש ויהי רוב התנפה תשע ועשרים ככר ושבע
25 מה מאות ושלושים שקל בשקל הקדש: ובספ פקדי העדה
מאת ככר ואלף ושבע מאות ותמשה ושבעים שקל
26 בשקל הקדש: בקע לזוללת פחצות השקל בשקל
הקדש לכל העבר על־הבדדים מבו עשרים שנה ומעלה
לשש־מאות אלה ושלושת אלפים חמש מאות ותמשים:
27 ויהי מאת ככר הכסף לצאת את אדני הקדש ואת אדני

29 staves of shittim wood, and overlaid them with gold. And he made the holy anointing oil, and the pure incense of spices, according to the work of the apothecary.*

CHAPTER XXXVIII.

1 ¶ And he made the altar of burnt-offering of shittim wood; five cubits was its length, and five cubits its breadth: it was foursquare, and three cubits its height. And he made its horns on its four corners, from itself were its horns; and he overlaid it with copper. And he made all the vessels of the altar, the pots, and the shovels, and their basins, and the forks, and the fire-pans: all its vessels made he of copper. And he made for the altar a grating, a network of copper, under its compass beneath, even unto the half of it. And he cast four rings on the four corners of the grating of copper, as receptacles for the staves. And he made the staves of shittim wood, and overlaid them with copper. And he put the staves into the rings on the sides of the altar, to bear it by means of them; hollow, of boards made he it. ¶ And he made the laver of copper, and its foot of copper, of the mirrors of the assembled women, who had assembled in troops at the door of the tabernacle of the congregation. ¶ And he made the court: on the south side, on the right, the hangings of the court were of twisted linen, of one hundred cubits; Their pillars were twenty, with their twenty sockets of copper; the hooks of the pillars and their fillets were of silver. And for the north side one hundred cubits; their pillars were twenty, with their twenty sockets of copper; the hooks of the pillars and their fillets were of silver. And for the west side were hangings of fifty cubits; their pillars were ten, and their sockets ten; the hooks of the pillars and their fillets were of silver. And for the front side, eastward, fifty cubits. Hangings of fifteen cubits, were on the one wing; their pillars were three, and their sockets three. And for the other wing, on both sides of the gate of the court, were hangings of fifteen cubits; their pillars were three, and their sockets three. All the hangings of the court round about were of twisted linen. And the sockets for the pillars were of copper; the hooks of the pillars and their fillets, of silver; and the overlaying of their tops was of silver; and all the pillars of the court were filleted with silver.* And the hanging for the gate of the court was the work of the embroiderer, of blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen; and twenty cubits was the length, and the height in the breadth, was five cubits, answering to the hangings of the court. And the pillars for the same were four, with their four sockets of copper; their hooks were of silver, and the overlaying of their tops and their fillets, of silver. And all the pins of the tabernacle, and of the court round about were of copper.

SECTION XXIII. PEKUDAY.

21 ¶ These are the accounts (of the articles furnished) for the tabernacle, even of the tabernacle of the testimony, which were counted according to the order of Moses, that served one of the Levites, by the hand of thamar, the son of Aaron, the priest. And Bezalel the son of Uri, the son of Chur, of the tribe of Judah, made all that the Lord had commanded Moses. And with him was Aholiab the son of Achissamach, of the tribe of Dan, an engraver, and a skillful weaver, and an embroiderer in blue, and in purple, and in scarlet yarn, and in linen thread. ¶ All the gold that was applied to the work in all the work of the sanctuary, to wit, the gold of the offering, was twenty and nine talents, and seven hundred and thirty shekels, after the shekel of the sanctuary. And the silver of those that were numbered of the congregation was one hundred talents, and a thousand seven hundred and seventy and five shekels, after the shekel of the sanctuary: A bekah for every head, that is, half a shekel, after the shekel of the sanctuary, for every one that went to be numbered, from twenty years old and upward, for six hundred thousand and three hundred and twenty thousand and five hundred and fifty. And the

hundred talents of silver served to cast the sockets of the sanctuary, and the sockets of the vail; one hundred sockets to the hundred talents, a talent for every socket. And of the thousand twenty seven hundred and seventy and five shekels he made hooks for the pillars, and overlaid their tops and filleted them. And the copper of the offering, was seventy talents, and two thousand and four hundred shekels. And he made therewith the sockets of the door of the tabernacle of the congregation, and the altar of copper, and the grating of copper for it, and all the vessels of the altar: And the sockets of the court round about, and the socket of the court gate, and all the pins of the tabernacle, and all the pins of the court round about.

CHAPTER XXXIX.

And of the blue, and purple, and scarlet yarn, they made the cloths of service, to do the service in the holy place; and they made the holy garments which were for Aaron, as the Lord had commanded Moses.* ¶ And he made the ephod, of gold, blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen; And they did beat the gold into thin plates, and cut it into wires, to work it in the blue, and in the purple, and in the scarlet yarn, and in the linen, with weaver's work. They made shoulder-pieces for it, joined on; on both its edges was it thus joined together. And the belt for girding it on, that was upon it, was of the same piece with itself, of the same make; of gold, blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen; as the Lord had commanded Moses. ¶ And they wrought the onyx stones enclosed in casings of gold, engraved with the engraving of a signet, after the names of the children of Israel. And he put them on the shoulder-pieces of the ephod, as stones of memorial to the children of Israel; as the Lord had commanded Moses. ¶ And he made the breastplate with weaver's work, like the work of the ephod: of gold, blue, and purple, and scarlet yarn, and twisted linen. It was four square, double did they make the breastplate: it was a span in length, and a span in breadth, double. And they set in it four rows of stones: the first row, a sardius, a topaz, and an emerald; this was the first row. And the second row, a carbuncle, a sapphire, and a diamond. And the third row, an opal, a turquoise, and an amethyst. And the fourth row, a chrysolite, an onyx, and a jasper: they were fitted in golden casings when they were set in. And the stones were according to the names of the children of Israel, twelve, according to their names, (engraved) with the engraving of a signet, every one according to his name, for the twelve tribes. And they made upon the breastplate chains with knots at the ends, of wreathed work, of pure gold. And they made two casings of gold, and two golden rings; and they put the two rings on the two ends of the breastplate. And they put the two wreathed chains of gold in the two rings on the ends of the breastplate. And the two ends of the two wreathed chains they fastened on the two casings, and they put them on the shoulderpieces of the ephod, on the outside thereof. And they made two golden rings, and put them on the two ends of the breastplate, on its border, which was on the opposite side of the ephod, inward. And they made two more golden rings, and put them on the two shoulder-pieces of the ephod underneath, toward its front part, close by its seam, above the girdle of the ephod. And they fastened the breastplate by its rings unto the rings of the ephod with a lace of blue, that it might remain on the girdle of the ephod, and that the breastplate might not be loosed from the ephod; as the Lord had commanded Moses.* ¶ And he made the robe of the ephod of woven work, altogether of blue woolen yarn. And there was an opening in the midst of the robe, as the opening of an abbergon, with a binding round about the opening, that it should not be rent. And they made upon the lower hem of the robe pomegranates of blue, and purple, and scarlet yarn, twisted. And they made bells of pure gold; and they put the bells between the pomegranates upon the lower hem of the robe, round about, between the pome-

מזבח העלה ואזיב לבביו וקדשת את המזבח והיה
 11 מזבח קדש קדושים ומשחת את הכהן ואזיבו וקדשתו
 12 אתו והקרבת את אבריו ואזיבו את פתח אהל מעד
 13 וההצת אתם בגדים והלבשת את אבריו את בגדי הקדש
 14 ומשחת אתו וקדשת אתו ובקו לי: ואזיבו חקריי
 15 והלבשת אתם כתנת: ומשחת אתם כאשר משחת את
 16 אביכם וקדש לי והזהר להיות להם משחתם לכהנת
 17 עולם לדרתם: ויעש משה ככל אשר צוה דעה אתו
 18 כן עשה: ׀ והיו בחדש הראשון בשנה השנית
 19 באהרן לדוש הוקם המשכן: והקם משה את המשכן
 20 והוא את אבריו והשם את חקריו והוא את חברתיו והקם
 21 את עמדתו: ופרש את האהל על המשכן והשם את
 22 מבסה האהל עליו מלמעלה כאשר צוה דעה אתימשה:
 23 ׀ והקם והוא את הערות אלה האון והשם את העדים על
 24 האון והוא את העפרות על האון מלמעלה: וכא אה
 25 האון אלה משכן והשם את פרכת המסך והקם על און
 26 הערות כאשר צוה דעה אתימשה: ׀ והקם את
 27 השלחן באהל מעד על ירך המשכן צפונה מתוך לפרכת:
 28 מעד עליו ערך לחם לפני דעה כאשר צוה דעה את
 29 משה: ׀ והשם את העמדה באהל מעד נכח השלחן
 30 על ירך המשכן ונבנה: ועל הערה לפני דעה כאשר
 31 צוה דעה אתימשה: ׀ והשם את המזבח והקם באהל
 32 מעד לפני הפרכת: והקם עליו קמרת סמים כאשר
 33 צוה דעה אתימשה: ׀ והשם את מסך הפתח
 34 למשכן: ואת מזבח העלה שם פתח משכן אהל מעד
 35 ועל עליו את העלה ואת המזבח כאשר צוה דעה
 36 אתימשה ׀ והשם את הכהן בראש מעד ובין
 37 המזבח והוא עמה מים לרחצה: והחזו מים משה
 38 ואברו ובקו אתידיהם ואתינגלותם: כבאם אלה
 39 מעד ובקרבתם אלה המזבח והחזו כאשר צוה דעה
 40 אתימשה: ׀ והקם את החצר סביב למשכן ולמזבח
 41 והוא את מסך שער החצר וכל משה אתימלכה: ׀
 42 והקם העגן ואלה אהל מעד וקבד דעה מלא את
 43 המשכן: ולא תכל משה לבוא אל אהל מעד כי
 44 שכן עליו העגן וקבד דעה מלא את המשכן: והעלית
 45 העגן מעל המשכן יסע בני ישראל בכל מסעותם:
 46 ואמלא עולה העגן ולא ישע ערום העלות: כי עגן
 47 דעה על המשכן יזם ואש תהיה ללה בו לעיני כל
 48 בתישראל בכל מסעותם:

26 פצעו ורמו פצעו ורמו על שולי המעיל סביב לשדרת
 27 כאשר צוה דעה אתימשה: ׀ ויעש את הערות
 28 שש מצעה אהרן לאהרן ולבניו: ואת המצנפת שש
 29 ואת פארי המצנפת שש ואת מכנסו הקד שש משור:
 30 ואת האבנט שש משור ותכלת וארזון ותולעת שני
 31 ל מצעה הקם כאשר צוה דעה אתימשה: ׀ ויעשו את
 32 צין גורית קדש וזה סגור וכתבו עליו ככתב פתחו
 33 הוחם קדש לדעה: והתו עליו פתיל תכלת לתת על
 34 המצנפת מלמעלה כאשר צוה דעה אתימשה: ׀ ותכל
 35 כל עבדת משכן אהל מעד ויעשו בני ישראל ככל
 36 אשר צוה דעה אתימשה כן עשו: ׀
 37 וביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כלכליו
 38 קרסו קרסו ברתו ומערו וארזו: ואת מבסה עורח
 39 האילם המצדמים ואתימכסו עלת החתשים ואת פרכת
 40 לה המסך: את ארון הקדת ואתיבניו ואת הכפרת: את
 41 השלחן ואתיבניו ואת לחם הפנים: את העמדה
 42 והמזבח ואתינגלות ערת המערכה ואת כלכליה ואת
 43 שמן המאור: ואת מזבח הזהב ואת שמן המשחה ואת
 44 קמרת הסמים ואת מסך פתח האהל: את מזבח
 45 הקדשת ואתימכסו הקדשת אשר לו אתיבניו ואתיכל
 46 ׀ כליו אתיבניו ואתיבניו: את קלע החצר אתימכסו
 47 ואת ארזיה ואתימסכו לשער החצר אתימכסו ואתימכסו
 48 ואת כלכלי עבדת המשכן לאהל מעד: אתיבניו
 49 השדרה לשדרת בפרשת המשכן ואתיבניו לאהרן הבתן
 50 ואתיבניו בניו לבתן: ככל אשר צוה דעה אתימשה
 51 כן עשו בני ישראל את כל עבדתה: והרא משה את
 52 כל המלאכה והנה עשו אתה כאשר צוה דעה כן עשו
 53 ויברך אתם משה: ׀

CAP. XL. B

א ויברך דעה אל משה לאמר: ביום החדש הראשון
 2 באהרן לדוש היום אתימשכן אהל מעד: ושמת שם
 3 את ארון העדות וסבת על האון אתימפרכת: והבאת
 4 אתימשכן ואתיבניו ואתיבניו והבאת אתימלכה והעלית
 5 אתינגלות: ונתתה אתימזבח הזהב לקמרת לפני און
 6 הערות ושמת אתימסך הפתח למשכן: ונתתה את
 7 מזבח העלה לפני פתח משכן אהל מעד: ונתת את
 8 הכיר בראש מעד ובין המזבח ונתת שם מים: ושמת
 9 את החצר סביב ונתת אתימסך שער החצר: ולקחת
 10 את שמן המשחה ומשחת את המשכן ואת כל אשר בו
 11 וקדשת אתו ואת כלכליו והנה קדש: ומשחת אתי

26 granates; A bell and a pomegranate, a bell and a pomegranate, round about the lower hem of the robe, to minister therein; as the Lord had commanded Moses. ¶ And they made the coats of linen, of woven work, for Aaron and for his 28 sons. And the mitre of linen, and the goodly bonnets of linen, and linen breeches of twisted linen thread. And the girdle of twisted linen, and blue, and purple, and scarlet yarn, the work of the embroiderer; as the Lord had commanded 30 Moses. ¶ And they made the plate of the holy crown of pure gold, and wrote upon it a writing, like the engraving of a signet, Holy to the 31 Lord. And they put on it a lace of blue, to place it upon the mitre above; as the Lord had 32 commanded Moses. ¶ Thus was finished all the work of the tabernacle of the tent of the congregation; and the children of Israel had made it in accordance with all that the Lord had 33 commanded Moses, so had they made it.* ¶ And they brought the tabernacle unto Moses, the tent, and all its vessels, its hooks, its boards, its bars, 34 and its pillars, and its sockets. And the covering of ram's skins dyed red, and the covering of badgers' skins, and the veil of the separating; The ark of the testimony, and its staves, 35 and the mercy seat; The table, and all its vessels, and the showbread; The pure candlestick, 36 with its lamps, the lamps to be set in order thereupon, and all its vessels, and the oil for 38 the lighting. And the golden altar, and the anointing oil, and the incenses of spices, and the hanging for the door of the tabernacle; The 39 copper altar, and the grating of copper which belonged to it, its staves, and all its vessels, its laver and its foot; The hangings of the court, 40 its pillars and its sockets, and the hanging for the courtgate, its cords, and its pins, and all the vessels of the service of the tabernacle, for 41 the tent of the congregation: The cloths of service to do the service in the holy place, and the holy garments for Aaron the priest, and the 42 garments of his sons, to minister therein. All, just as the Lord had commanded Moses, so had 43 the children of Israel done all the work. And Moses did look over all the work, and, behold, they had done it as the Lord had commanded, even so had they done it: and Moses blessed them.*

CHAPTER XL.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 On the first day of the first month shalt thou set up the tabernacle of the tent of the congregation. And thou shalt put therein the ark of the testimony, and separate the ark with the 4 veil. And thou shalt bring in the table, and arrange the order of the showbread upon it; and thou shalt bring in the candlestick, and light 5 the lamps thereof. And thou shalt set the altar of gold for the incense before the ark of the testimony; and thou shalt put up the hanging 6 at the door of the tabernacle. And thou shalt set the altar of burnt-offering before the door of the tabernacle of the tent of the congregation. 7 And thou shalt set the laver between the tabernacle of the congregation and the altar, and 8 thou shalt put water therein. And thou shalt set up the court round about, and put up the hanging at the gate of the court. And thou 9 shalt take the anointing oil, and anoint the tabernacle, and all that is therein; and thou shalt hallow it, with all its vessels, and it shall 10 be holy. And thou shalt anoint the altar of

burnt-offering, and all its vessels; and thou shalt sanctify the altar, and the altar shall be most holy. And thou shalt anoint the laver with 11 its foot, and sanctify it. And thou shalt bring 12 near Aaron and his sons unto the door of the tabernacle of the congregation, and wash them with water. And thou shalt clothe Aaron with 13 the holy garments; and thou shalt anoint him, and sanctify him, that he may be a priest unto me. And his sons shalt thou bring near, and 14 clothe them with coats: And thou shalt anoint 15 them, as thou hast anointed their father, that they may be priests unto me; and this shall be, that their anointing shall be unto them for an everlasting priesthood throughout their generations. And Moses did so; all, just as the Lord 16 had commanded him, so did he.* ¶ And it came 17 to pass in the first month in the second year, on the first of the month, that the tabernacle was 18 reared up. And Moses reared up the tabernacle, and placed its sockets, and set up its boards, and put in its bars, and reared up its pillars. And 19 he spread the tent over the tabernacle, and put the covering of the tent over it above; as the 20 Lord had commanded Moses. ¶ And he took and 21 put the testimony into the ark, and placed the staves on the ark; and he put the mercy-seat upon the ark above. And he brought the ark into 22 the tabernacle, and set up the veil of the separation, and made therewith a separation for the ark of the testimony; as the Lord had commanded 23 Moses. ¶ And he put the table in the tabernacle of the congregation, upon the side of the 24 tabernacle, northward without the veil. And he arranged upon it the order of bread before the 25 Lord; as the Lord had commanded Moses. ¶ And he placed the candlestick in the tabernacle of the congregation, opposite the table, on the side of the tabernacle, southward. And he lighted the 26 lamps before the Lord; as the Lord had commanded Moses. ¶ And he placed the golden altar 27 in the tabernacle of the congregation before the veil. And he burnt thereon the incense of spices; 28 as the Lord had commanded Moses.* ¶ And he 29 put up the hanging at the door to the tabernacle. And the altar of burnt-offering he placed by the 30 door of the tabernacle of the tent of the congregation; and he offered upon it the burnt-offering and the meat-offering; as the Lord had 31 commanded Moses. ¶ And he set the laver between the tabernacle of the congregation and the altar, and put water there, for washing. And Moses 32 and Aaron and his sons washed therefrom their hands and their feet. When they went in unto 33 the tabernacle of the congregation, and when they came near unto the altar, they washed themselves; as the Lord had commanded Moses. ¶ And he 34 reared up the court round about the tabernacle and the altar, and put up the hanging of the gate of the court; and so did Moses finish the work.* ¶ And the cloud covered the tent of the 35 congregation, and the glory of the Lord filled the tabernacle. And Moses was not able to enter into 36 the tent of the congregation; because the cloud abode thereon, and the glory of the Lord filled the tabernacle. And when the cloud was taken 37 up from over the tabernacle, the children of Israel were wont to go onward in all their journeyings. But if the cloud was not taken up, 38 then they journeyed not till the day that it was taken up. For the cloud of the Lord was upon 39 the tabernacle by day, and a fire was by night on it, before the eyes of all the house of Israel, throughout all their journeyings.

ספר ויקרא

LEVITICUS.

CAP. I. א.

אתדמנחה אשר עשה מאלה לידה והקריבה אל
 הכהן והניחה אלדמום: והיום הכהן מדהמנחה
 אתאופרתה והקטיר המזבח אשה ריח ניחח לידה:
 והותרת מדהמנחה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי
 ידה: כלדמנחה אשר הקריבו לידה לא תעשה
 תמן כי כלשאר וכלדבש לאתקטירו משם אשה
 לידה: קרבן ראשית מקריבו אתם לידה ואלדמום
 לא תעלו קרח ניחח: וכלקרבן מנחתך במלח המלח
 ולא תשבית מלח בריח אלהך מעל מנחתך על כל
 קרבן מקריב מלח: ם ואסתקריב מנתת בבורים
 לידה אביב קלו ראש גרש פרמל הקריב את מנתת
 בפרדי: ונתת עליה שמן ושמנת עליה לבנה מנחה
 דוא: והקטיר הכהן אתאופרתה מנשה ומשמנה
 על כללבנתה אשה לידה: ם

CAP. III. ב

ואסתבט שלמים קרבנו אם מדהקריב הוא מקריב אם
 וקר אסתקריב המים יקריבנו לפני דה: וסמך דו
 עלראש קרבנו ושחטו פתח אהל מצד ימין בני
 אהרן הבהנים אתהנים עלדמום סביב: והקריב
 מנבח השלמים אשה לידה אתהחלב המנסה את
 הקריב ואת כלתחלב אשר עלהקריב: ואת שתי הכלית
 ואתהחלב אשר עלהן אשר עלהבסלים ואתהותרת
 עלהקבד עלהכלית יסנה: והקטירו אתו בנר
 אהרן המנחה עלהעצם אשר עלהעצם אשר על
 האש אשה ריח ניחח לידה: ם

ואסתהצאן קרבנו לבח שלמים לידה וקר או יקרה
 המים יקריבנו: אסתשב הואמקריב אתיקרבנו והקריב
 אתו לפני דה: וסמך אתידו עלראש קרבנו ושחט
 אתו לפני אהל מצד ימין בני אהרן אתדמו על
 המנבח סביב: והקריב מנבח השלמים אשה לידה
 חלבו האלה תמיהה למת העצה יסנה ואתהחלב
 המנסה אתהקריב ואת כלתחלב אשר עלהקריב:
 ואת שתי הכלית ואתהחלב אשר עלהן אשר על
 הבסלים ואתהותרת עלהקבד עלהכלית יסנה:
 והקטירו הכהן המנחה לים אשה לידה: ם

ואסת קרבנו הקריבו לפני דה: וסמך אתידו על
 ראשו ושחט אתו לפני אהל מצד ימין בני אהרן את
 דמו עלדמום סביב: והקריב משם קרבנו אשה לידה
 אתהחלב המנסה אתהקריב ואת כלתחלב אשר על
 הקריב: ואת שתי הכלית ואתהחלב אשר עלהן אשר על
 הבסלים ואתהותרת עלהקבד עלהכלית יסנה:
 והקטירו הכהן המנחה לים אשה לידה: ם

א ויקרא אלמשה וידבר דה אליו מאהל מצד לאמר:
 דבר אלבני ישראל ואמרת אלם כיהקריב משם
 קרבן לידה מדהמנחה מדהקריב ומדהצאן מקריבו
 אתיקרבנכם: אסעלה קרבנו מדהקריב וקר המים
 יקריבנו אלפתח אהל מצד ימין אתו לראש לפני
 דה: וסמך דו על ראש העלה וערצה לו לבשר עליו:
 ושחט אתדמו המנבח לפני דה והקריבו בני אהרן
 הבהנים אתהנים וירקו אתהנים עלדמום סביב
 אשרפתח אהל מצד: והפשיש אתהעלה ונתח אתה
 לתהיה: ונתח בני אהרן הכהן אש עלדמום וירקו
 עצים עלהאש: ויערטו בני אהרן הבהנים את התהים
 אתהראש ואתהפדו עלהעצם אשר עלהאש אשר
 עלדמום: וקריבו וקריבו ירחץ במים והקטיר הכהן
 אתהכל המנחה עלה אשה ריח ניחח לידה: ם
 ואסתהצאן קרבנו מן הבשבים או מדהנים לעלה
 וקר המים יקריבנו: ושחט אתו על ירך המנבח צפה
 לפני דה וירקו בני אהרן הבהנים אתדמו עלדמום
 סביב: ונתח אתו לתהיה ואתראשו ואתפדו וקר
 הכהן אתם עלהעצם אשר עלהאש אשר עלדמום:
 והקריב והקריש ירחץ במים והקריב הכהן אתהכל
 והקטיר המנחה עלה דוא אשה ריח ניחח לידה: ם
 ואם מדהעוף עלה קרבנו לידה והקריב מדהתהים
 או מרבע הונה אתיקרבנו: והקריבו הכהן אלדמום
 ומלך אתראשו והקטיר המנחה ומצח דמו על קר
 המנחה: והקריב אתמקו המנחה והשליך אתה אצל
 המנבח קרמא יקריבנו: והשטע אתו בכנף לא
 יכריל והקטיר אתו הכהן המנחה עלהעצם אשר
 עלהאש עלה דוא אשה ריח ניחח לידה: ם

CAP. II. ב

א ופשי כיהתקריב קרבן מנחה לידה סלת דה קרבנו
 רצק עליה שמן ונתח עליה לבנה: והביאה אלבני
 אהרן הבהנים וקמו משם מלא קמחו מסתה ומשמנה
 על כללבנתה והקטיר הכהן אתאופרתה המנחה
 אשה ריח ניחח לידה: והותרת מדהמנחה לאהרן
 ולבניו קדש קדשים מאשי דה: ם וכי תקרב
 קרבן מנחה אשה תור סלת חלות מצת כלולת בשמן
 וירקונו מצות משתהים בשמן: ם ואסתמה על
 המנבח קרבנו סלת כלולת בשמן מצה תהיה: פתות
 אתה פתים וצפת עליה שמן מנחה דוא: ם ואם
 מנחת מדהשטת קרבנו סלת בשמן תעשה: והבאת

THE BOOK OF LEVITICUS.

VAYIKRA.

CONTAINING THE ORDINANCES FOR THE SACRIFICES, SANCTUARY, PURIFICATIONS, FESTIVALS, ETC.

SECTION XXIV. VAYIKRA.

CHAPTER I.

1 ¶ And the Lord called unto Moses, and spoke unto him out of the tabernacle of the congregation, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, If any one of you wish to bring an offering unto the Lord: of the cattle, either of the herds, or of the flocks, shall ye bring your offering. If his offering be a burnt-sacrifice of the herds, then shall he offer a male without blemish: unto the door of the tabernacle of the congregation shall he bring it, that it may be favorably received for him before the Lord. And he shall lay his hand upon the head of the burnt-offering; and it shall be accepted for him to make atonement for him. And he shall kill the young steer before the Lord: and the sons of Aaron the priests shall bring near the blood, and they shall sprinkle the blood round about upon the altar that is by the door of the tabernacle of the congregation. And he shall flay the burnt-offering, and cut it into its pieces. And the sons of Aaron the priest shall put fire upon the altar, and lay the wood in order upon the fire; And the sons of Aaron the priests shall lay in order the parts, the head, and the fat, upon the wood that is on the fire which is upon the altar; But its inwards and its legs shall he wash in water; and the priest shall burn the whole on the altar, as a burnt-sacrifice, an offering made by fire, of a sweet savor unto the Lord. ¶ And if his offering be of the flocks, or of the goats, for a burnt-sacrifice: then shall he offer a male without blemish as the same. And he shall kill it on the side of the altar, northward, before the Lord; and the sons of Aaron the priests shall sprinkle its blood upon the altar round about. And he shall cut it into its pieces, with its head and its fat; and the priest shall lay them in order on the wood that is on the fire which is upon the altar; But the inwards and the legs shall he wash with water; and the priest shall bring near the whole, and burn it upon the altar; it is a burnt-sacrifice, an offering made by fire, of a sweet savor unto the Lord.* ¶ And if of fowls be the burnt-sacrifice for his offering to the Lord: then shall he bring his offering of turtle-doves, or of young pigeons. And the priest shall bring it near unto the altar, and pinch off its head, and burn it on the altar; and the blood thereof shall be wrung out on the wall of the altar. And he shall remove its crop with its feathers, and cast it beside the altar on the east part, at the place of the ashes. And he shall cleave it by its wings, but shall not divide it asunder; and the priest shall burn it upon the altar, upon the wood that is on the fire: it is a burnt-sacrifice, an offering made by fire, of a sweet savor unto the Lord.

CHAPTER II.

1 ¶ And when any person wish to offer a meat-offering unto the Lord: then shall his offering be of fine flour; and he shall pour upon it oil, and put thereon frankincense. And he shall bring it to one of the sons of Aaron the priest; and he shall take therefrom his handful of its flour, and of its oil, with all its frankincense; and the priest shall burn the memorial of it upon the altar, as an offering made by fire, of a sweet savor unto the Lord. And what is left of the meat-offering shall belong to Aaron and to his sons: it is a most holy thing, from the fire-offerings of the Lord. ¶ And if thou bring an oblation of a meat-offering baked in the oven, it shall be of fine flour, unleavened cakes mingled with oil, or unleavened wafers anointed with oil. ¶ And if thy oblation be a meat-offering baked in a pan, it shall be made of fine flour mingled with oil, unleavened. Thou shalt break it in pieces, and pour thereon oil: it is a meat-offering.* ¶ And if thy oblation be a meat-offering

baked in the deep pan, it shall be made of fine flour with oil. And thou shalt bring the meat-offering, which shall be made of these things, unto the Lord; and the offerer shall present it unto the priest, who shall bring it near unto the altar. And the priest shall take up from the meat-offering its memorial, and shall burn it upon the altar; it is an offering made by fire, of a sweet savor unto the Lord. And that which is left of the meat-offering shall belong to Aaron and his sons: it is a most holy thing, from the fire-offerings of the Lord. No meat-offering, which ye shall bring unto the Lord, shall be prepared leavened; for of whatever is leaven, or of any honey, ye shall not sacrifice an offering made by fire unto the Lord. As an oblation of the first-fruits shall ye offer them unto the Lord; but on the altar shall they not come for a sweet savor. And every oblation of thy meat-offering shalt thou season with salt; and thou shalt not suffer the salt of the covenant of thy God to be lacking from thy meat-offering; with all thy offerings shalt thou offer salt. ¶ And if thou offer a meat-offering of the first-fruits unto the Lord: of ripe ears of corn dried in the fire, of pounded corn, or of full ears, shall thou offer the meat-offering of thy first-fruits. And thou shalt put upon it oil, and lay thereon frankincense; it is a meat-offering. And the priest shall burn its memorial, from its pounded corn, and from its oil, with all its frankincense; it is an offering made by fire unto the Lord.*

CHAPTER III.

¶ And if his oblation be a sacrifice of peace-offering, if he offered it of the herds, whether it be a male or female, he shall offer it without blemish before the Lord. And he shall lay his hand upon the head of his offering, and kill it at the door of the tabernacle of the congregation; and the sons of Aaron the priests shall sprinkle the blood upon the altar round about. And he shall offer the sacrifice of the peace-offering, as a fire-offering unto the Lord, the fat that covereth the inwards, and all the fat that is upon the inwards. And the two kidneys, and the fat that is on them, which is on the flanks, and the midriff above the liver, with the kidneys, shall he remove it. And Aaron's sons shall burn it on the altar, upon the burnt-offering, which is upon the wood that is on the fire: it is an offering made by fire, of a sweet savor unto the Lord. ¶ And if of the flocks be the offering for a sacrifice of peace-offering unto the Lord, male or female, without blemish, shall he offer it. If he offer a sheep for his offering, then shall he bring it near before the Lord. And he shall lay his hand upon the head of his offering, and kill it before the tabernacle of the congregation; and the sons of Aaron shall sprinkle its blood upon the altar round about. And he shall offer the sacrifice of the peace-offering as a fire-offering unto the Lord, the best part thereof, the whole rump, hard by the backbone shall he take it off; and the fat that covereth the inwards, and all the fat that is upon the inwards; And the two kidneys, and the fat that is upon them, which is on the flanks, and the midriff above the liver, with the kidneys, shall he remove it. And the priest shall burn it upon the altar, the best part thereof, the offering made by fire unto the Lord. ¶ And if a goat be his offering, then shall he bring it near before the Lord. And he shall lay his hand upon its head, and kill it before the tabernacle of the congregation; and the sons of Aaron shall sprinkle its blood upon the altar round about. And he shall offer thereof his offering, as a fire-offering unto the Lord, the fat that covereth the inwards, and all the fat that is upon the inwards. And the two kidneys, and the fat that is upon them, which is on the flanks, and the midriff above the liver, with the kidneys shall he remove it. And the priest shall burn them upon the altar; as the food of the

27 ואם נפש אחת מתקא בשנוה מעם הארץ קצטתה
 28 אחת ממצות דעה אשר לא תעשנה ואשם: או הדע
 אליו חטאתו אשר תקא והביא קרבט שערית עיב
 29 תמימה וקבה על חטאתו אשר תקא: וקמד אתידו
 על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום העלה:
 ולקח הבתן מדמה באגביו וטמן על קרנת מוכח העלה ל
 30 ואת גלד דמה ישפך אל יסוד המוקח: ואת גלד חלבקה
 31 יסור כאשור יסור חלב מעל גבה השקלים והקמיר
 הבתן במזבחה לרתי יחם לידה וכפר עליו הבתן
 ונסלח לו: D

32 ואם קבש יביא קרבט לחטאת וקבה תמימה וביאור: 32
 33 וקמד אתידו על ראש החטאת ושחט אתה לחטאת
 34 במקום אשר ישחט את העלה: ולקח הבתן מוכם
 החטאת באגביו וטמן על קרנת מוכח העלה ואת גל
 35 דמה ישפך אל יסוד המוקח: ואת גלד חלבקה יסור
 36 כאשור יסור חלב הכשב מוכח השקלים והקמיר הבתן
 אתם המזבחה על אש דעה וכפר עליו הבתן על
 חטאתו אשר תקא ונסלח לו: D

CAP. V. ה

37 ונפש ברתקא ושמה קול אלה דתא עד או דתא
 38 או דע אסלוא גיד ונשא שני: או נפש אשר תגע בקבל
 39 דבר טמא או בנבלח חיה טמא או בנבלח בהמה
 40 טמאה או בנבלח שרץ טמא ונעלם ממש דתא טמא
 41 ואשם: או כי יגע בטמא אדם לכל טמאיו אשר טמא
 42 בה ונעלם ממש ונעלם דע ואשם: או נפש כי תשבע
 43 לבטא בשפתים דרעו: או להשיב לכל אשר יבא
 44 האדם בשבעה ונעלם ממש וזיארע ואשם לאת
 45 מאלה: דעה כדאשם לאת מאלה ודתיה אשר
 46 תקא עליה: והביא את אשמו לידה על חטאתו אשר
 47 תקא וקבה מדבצא בשבעה או שערית עיב לחטאת
 48 וכפר עליו הבתן מחטאתו: ואסלא חניע דו די שיה
 49 והביא את אשמו אשר תקא שתי תרים אשר יגד
 50 וינה לידה חתך לחטאת ואחד לעלה: והביא אדם
 51 את לבתו והקריב את אשר לחטאת ראשונה ומקל את
 52 ראשו ממל ערפו ולא יבדיל: דעה מוכח החטאת על
 53 קור המוכח והשאר בדם יצמה אל יסוד המוכח חטאת
 54 דתא: ואת השני יצעה עלה במשפט וכפר עליו הבתן
 55 מחטאתו אשר תקא ונסלח לו: D ואסלא חניע
 56 דו לשתי תרים או לשני בניו ויהי ויהי את קרבט
 57 אשר תקא שערית האפה סלת לחטאת לא תשים עלה
 58 שמן ולא יתן עלה לבנה כי חטאת דתא: והביאה אל
 59 הבתן ומקח הבתן: מפנה מלוא קמצי את האוקרה
 60 והקמיר המזבחה על אש דעה חטאת דתא: וכפר
 61 עליו הבתן על חטאתו אשר תקא מאת מאלה ונסלח
 62 לו והתה לבתן כמזבחה: D ודבר דעה אל משה
 63 לאמר: נפש ברתמלל מכל ומקא בשנוה מקדשי
 64 דעה ויהי את אשמו לידה אל תמים מדבצא בקרב
 65 כפר שקלים בשקל תגדש לאשם: ואת אשר תקא

16 והקמירם הבתן המזבחה לחם אשה לרתי יחם כל חלב
 17 לידה: יצח עולם לרתי חכם בכל משבתים כל חלב
 18 וקבדם לא תאכלו: D

CAP. IV. ד

1 ודבר דעה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 2 לאמר נפש ברתקא בשנוה מכל מצות דעה אשר
 3 לא תעשנה ועשה מאת מכה: אם הבתן המשיח
 4 תקא לאשמת עיב וקרוב על חטאת אשר תקא
 5 פר בדבקר תמים לידה לחטאת: והביא את הדבר
 6 אל מפתח אהל מיזב לפני דעה וקמד אתידו על ראש
 7 הבר ושחט את הדבר לפני דעה: ולקח הבתן המשיח
 8 מוכם הבר והביא אתו אל אהל מיזב: ושכל הבתן את
 9 אגביו בדם והתו מדהים שבע פגמים לפני דעה
 10 אתיפי פרקת הקדש: ונתן הבתן מדהים על קרנת
 11 מוכח קרנת המים לפני דעה אשר באהל מיזב ואתו
 12 קבדם הבר ושפך אל יסוד מוכח העלה אשר שחט
 13 אהל מיזב: ואת גלד חלב פר החטאת רים ממש את
 14 החלב המוכח על המזבחה ואת גלד חלב אשר על
 15 המזבחה: ואת שתי סבלות ואת החלב אשר עלתן אשר
 16 על המזבחה ואת חתיכות על המזבחה וסרנה:
 17 כאשור יסור מיזב ובה השקלים והקמירם הבתן על
 18 מוכח העלה: ואתיזב הבר ואת גלד בשרו על ראשו
 19 ועל כרעיו וקרבו ופרשו: והביא את גלד חלב
 20 מיזב למזבחה אל מקום שדור אל שפך הדשן ושקף
 21 אתו על עינים כאש על שפך הדשן ישרה: D
 22 ואם חטאת מכל משה דעה ונעלם דבר ממש הקהל
 23 ועשו אתם מכל מצות דעה אשר לא תעשנה ואשם:
 24 ונדעה חטאת אשר תקא עלה וקרבו הקהל פר
 25 בדבקר לחטאת והביא אתו לפני אהל מיזב: וקמצי
 26 וקני דעה אתיזבם על ראש הבר לפני דעה ושחט
 27 אתיזב לפני דעה: והביא הבתן המשיח מוכם הבר
 28 אל אהל מיזב: ושכל הבתן אגביו מדהים ויהי
 29 שבע פגמים לפני דעה אתיפי הקדש: ומדהים
 30 ואת גלד חלב אשר לפני דעה אשר באהל
 31 מיזב ואת מוכח המים ושפך אל יסוד מוכח העלה אשר
 32 שחט אהל מיזב: ואת גלד חלב רים ממש והקמיר
 33 המזבחה: ועשה לפר כאשור עשה לפר החטאת כן
 34 עשה לו וכפר עלתם הבתן ונסלח להם: והביא את
 35 הבר אל מיזב למזבחה ושחט אתו כאשור שחט את הבר
 36 הראשון חטאת הקהל דתא: D
 37 אשר נשא תקא ועשה אתם מכל מצות דעה אלה
 38 אשר לא תעשנה בשנוה ואשם: ארדהע אליו חטאתו
 39 אשר תקא בה והביא את קרבטו שער עיב ובר תמים:
 40 וקמד ידו על ראש השער ושחט אתו במקום אשר
 41 בת: ושחט את העלה לפני דעה חטאת דתא: ולקח הבתן
 42 מוכם חטאת באגביו ונתן על קרנת מוכח העלה ואת
 43 דמה ישפך אל יסוד מוכח העלה: ואת גלד חלב וקמיר
 44 המזבחה כחלב ובה השקלים וכפר עליו הבתן מחטאתו
 45 ונסלח לו: D

offering made by fire for a sweet savor, is all the fat unto the Lord. A perpetual statute shall it be for your generations throughout all your dwellings: no fat nor blood shall ye eat.*

CHAPTER IV.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
 2 Speak unto the children of Israel, saying, If any person do sin through ignorance against any of the prohibitions of the Lord which ought not to be done,
 3 and do any of them; If the anointed priest do sin to bring guiltiness on the people: then shall he bring near for his sin, which he hath committed, a young bullock without blemish, unto the Lord,
 4 for a sin-offering. And he shall bring the bullock unto the door of the tabernacle of the congregation before the Lord; and he shall lay his hand upon the head of the bullock, and kill it; bullock before the Lord. And the anointed priest shall take some of the bullock's blood, and bring it into the tabernacle of the congregation: And the priest shall dip his finger in the blood; and he shall sprinkle of the blood seven times before the Lord, before the veil of the sanctuary. And the priest shall put some of the blood upon the horns of the altar of the incense of spices before the Lord, which is in the tabernacle of the congregation; and all the (remaining) blood of the bullock shall he pour out at the bottom of the altar of burnt-offering, which is at the door of the tabernacle of the congregation. And all the fat of the bullock of the sin-offering shall he take off from the same: the fat that covereth the inwards, and all the fat that is upon the inwards, And the two kidneys, and the fat that is upon them, which is on the flanks, and the midriff above the liver, with the kidneys, shall he remove it. As it is taken off from the bullock of the sacrifice of peace-offering; and the priest shall burn the skin upon the altar of burnt-offering, and the sin of the bullock, and all his flesh with his head, and with his legs, and his inwards, and his dung. Even the whole bullock, shall he carry forth without the camp, unto a clean place, to where the ashes are poured out, and burn him on the wood with fire; upon where the ashes are poured out shall he be burnt.
 13 ¶ And if the whole congregation of Israel sin through ignorance, and a thing be hidden from the eyes of the assembly, and they do any one of all the prohibitions of the Lord which ought not to be done, and they become guilty: When now the sin becometh known through which they have sinned: then shall the congregation offer a young bullock for a sin-offering, and shall bring him before the tabernacle of the congregation. And the elders of the congregation shall lay their hands upon the head of the bullock before the Lord; and they shall kill the bullock before the Lord. And the anointed priest shall bring some of the bullock's blood unto the tabernacle of the congregation: And the priest shall dip his finger in some of the blood, and sprinkle it seven times before the Lord, before the veil. And some of the blood shall be put upon the horns of the altar which is before the Lord, that is in the tabernacle of the congregation; and all the (remaining) blood shall he pour out at the bottom of the altar of burnt-offering, which is at the door of the tabernacle of the congregation. And all his fat shall he take from him, and burn it upon the altar. And he shall do with the bullock as he did with the bullock of the sin-offering; so shall he do with this: and the priest shall make an atonement for them, and it shall be forgiven unto them. And he shall carry forth the bullock to without the camp, and burn him as he burnt the first bullock; it is a sin-offering of the congregation. ¶ If a ruler should sin, and do any one of the prohibitions of the Lord his God which ought not to be done, through ignorance, and become guilty; If now his sin, wherein he hath sinned, come to his knowledge, he shall bring as his offering, a female without blemish, unto the Lord. And he shall lay his hand upon the head of the goat, and kill it on the place where they kill the burnt-offering before the Lord; it is a sin-offering. And the priest shall take some of the blood of the sin-offering with his finger, and put it upon the horns of the altar of burnt-offering; and the (remainder of) its blood shall he pour out at the bottom of the altar of burnt-offering. And all its fat shall he burn upon the altar; as the fat of the sacrifice of peace-offering; and the priest shall make an atonement for him concerning his sin, and it shall be forgiven unto him.* ¶ And if any person of the common people should sin through ignorance, by his doing any one of the prohibitions of the Lord, which ought not to be done, and become guilty. If now his sin, which he hath

committed, come to his knowledge: then shall he bring as his offering, a goat, a female, without blemish, for his sin which he hath committed; And he shall lay his hand upon the head of the sin-offering, and slay the sin-offering on the place of the burnt-offering. And the priest shall take some of the blood thereof with his finger, and put it upon the horns of the altar of burnt-offering; and all the (remaining) blood thereof shall he pour out at the bottom of the altar. And all the fat thereof shall he remove, as the fat is removed from off the sacrifice of peace-offering; and the priest shall burn it upon the altar for a sweet savor unto the Lord; and the priest shall make an atonement for him, and it shall be forgiven unto him. ¶ And if he bring a sheep for a sin-offering, a female without blemish shall he bring it. And he shall lay his hand upon the head of the sin-offering, and slay it for a sin-offering on the place where they kill the burnt-offering. And the priest shall take some of the blood of the sin-offering with his finger, and put it upon the horns of the altar of burnt-offering; and all the (remaining) blood thereof shall he pour out at the bottom of the altar: And all the fat thereof shall he remove, as the fat of the sheep is removed from the sacrifice of the peace-offering; and the priest shall burn the same upon the altar, upon the offerings made by fire unto the Lord; and the priest shall make an atonement for him for him for his sin that he hath committed, and it shall be forgiven unto him.

CHAPTER V.

¶ And if any person sin, because he heareth the voice of adjuration, and he is a witness, since he hath either seen or knoweth something; if he do not tell it, and thus bear his iniquity; Or if there be a person who toucheth any unclean thing, whether it be the carcass of an unclean beast, or the carcass of unclean cattle, or the carcass of an unclean creeping thing, and it escape his recollection; and he becometh aware that he is unclean, and hath (thus) incurred guilt; if he touch the uncleanness of man, whatsoever uncleanness of the kind it be by which he can be defiled, and it escape his recollection; but he becometh aware of it, and (that) he hath (thus) incurred guilt; Or if any person swear, by pronouncing with his lips to do evil, or to do good (to himself), in whatsoever it be that a man pronounceth with an oath, and it escape his recollection; but he becometh aware of it that he hath incurred guilt by any one of these: And it shall be, if he have incurred guilt by any one of these (things), that he shall confess that concerning which he hath sinned; And he shall bring his trespass-offering unto the Lord for his sin which he hath committed, a female from the flocks, a sheep or a goat, for a sin-offering; and the priest shall make an atonement for him concerning his sin. And if his means be not sufficient for a sheep, then shall he bring as his offering (for the trespass) which he hath committed, two turtle-doves, or two young pigeons, unto the Lord; one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering. And he shall bring them unto the priest, and he shall offer that which is for the sin-offering first, and pinch off its head by the back of its neck, but shall not divide it asunder: And he shall sprinkle some of the blood of the sin-offering upon the wall of the altar; and the rest of the blood shall be wrung out at the bottom of the altar; it is a sin-offering. And the second shall he prepare as a burnt-offering, according to the prescribed order; and the priest shall make an atonement for him for his sin which he hath committed, and it shall be forgiven unto him.* ¶ But if his means be not sufficient for two turtle-doves, or two young pigeons, then shall he bring as his offering for that which he hath sinned, the tenth part of an ephah of fine flour for a sin-offering; he shall not put upon it any oil, nor shall he put thereupon any frankincense; for it is a sin-offering. And he shall bring it to the priest; and the priest shall take from it his handful, as its memorial, and burn it on the altar, upon the fire-offerings of the Lord: it is a sin-offering. And the priest shall make an atonement for him concerning his sin that he hath committed in one of these, and it shall be forgiven unto him; and it shall belong to the priest, as the meat-offering. ¶ And the Lord spoke unto Moses saying, If any person commit a trespass, and sin through ignorance, against the holy things of the Lord, then shall he bring as his trespass-offering unto the Lord a ram without blemish out of the flocks, in value of two shekels of silver, after the shekel of the sanctuary, for a trespass-offering.

מדתקדש ישלם ואת הקדשתו יזקף עליו ונתן אתו לבתו
 ובהן וכפר עליו באיל האשם ונסלח לו: **ס**
 ואם נפש כי תחטא ותשטה אתה מבלי מצות ה'ה אשר
 לא תשיטה ולא תדע ואשם וזשא שני: והבא איל
 תמים מדהצאן בערקה לאשם אל הבהן וכפר עליו ובהן
 על שגגתו אשר שגג והוא לא ידע ומסלח לו: ואשם הוא
 אשם אשם ליהיה: **ס**
 ודבר ה'ה אל משה לאמר: גפש כי תחטא ומקלה
 מעל בידה ונחש בצמתו בפקדון ארבתשומת יד או
 בגול או עשק את עמיתו: ארמץ אברה ונחש כה
 ונשבע על שקר על אמת מכל אשר יעשה האדם לחטא
 בהנה: והיה כרחמא ואשם והשיב את הנהגלה אשר
 גול או את הנהגשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקר
 אתו או את הדאבה אשר מצא: או מכל אשר יעש
 עליו לשקר ושלם אתו בראשו ונמשתו יפה עליו לאשר
 כה הוא לו ונתנו ביום אשמתו: ואת אשר שגג יביא לידה איל
 תמים מדהצאן בערקה לאשם אל הבהן: וכפר עליו
 הבהן לפני ה'ה ונסלח לו על אמת מכל אשר יעשה
 לאשמתו הו: **פ**

CAP. VII, 1

ותא תורת האשם קדש קדשים הוא: במקום אשר
 ישחטו את העולה ישחטו את האשם ואת דמיו יזקק
 על המזבח קרוב: ואת כל חלבו יקריב ממנו את
 האלה ואת החלב המזבח את הנקב: ואת שתי
 הפלית ואת החלב אשר עליון אשר על הבסקים ואת
 היתרת על הכבד על הפלית וסוקיה: ורקטור אתם
 הבהן המזבחה אשר לידה אשם הוא: כל דבר
 בבקשים יאכלו במקום קדוש ויכל קדש קדשים הוא:
 כחמאת באשם תורה אחת להם הבהן אשר יקריבו
 לו ידעה: והבהן המקריב את העלת איש עוד העלה אשר
 הקריב לבתן לו ידעה: וכל מעשה אשר תאפה בתנור
 וכל מעשה כפרהשת ועל מזבח לבתן המקריב אתה
 לו תתנה: וכל מעשה בלוקה בשמן ותדקה לקליפי
 אהרן ודעה איש באהיו: **פ**

ותא תורת רבח השלמים אשר יקריב ליהיה: אם על
 תודה יקריבו ותקריב: על רבח תתודה חלות מצות
 בלוקה בשמן ורקטור מצות משחים בשמן וסלת מרבת
 חלת בלוקה בשמן: על חלת לחם חמץ יקריב קריבו
 על רבח תורת שלמים: והקריב ממש אהרן מכל קריבו
 תרובה ליהיה לבתן תרוב אתים השלמים לו ידעה:
 ובשר ובה תורת שלמים ביום קריבו יאכל לא ידעה:
 ממש ערדקר: ואסענד: או יקריב ובה קריבו ביום
 הקריבו את רבחיו יאכל ומקחתה ותותר ממש יאכל:
 ותותר ממשר הובה ביום השליש באש יקריב: ואם
 האכל יאכל מקשר ובה שלמים ביום השליש לא
 ירצה המקריב אתו לא יושב לו פניל ה'ה והגפש
 האכלת ממש עונה חטא: ותבשר אשר יע בקלמא
 לא יאכל באש יתרה: ותבשר בלחודו יאכל בשר:
 ותגפש אשר הואכל בשר מובה השלמים אשר ליהיה כ
 ומטאתו עליו ונכרתה הגפש והוא מעמיה: וגפש כר
 תנע בקלמא בטמאת אדם או בבהמה בטמאה או
 בקלשקן טמא ויכל משר-נבה השלמים אשר ליהיה
 ונכרתה הגפש והוא מעמיה: ודבר ה'ה אל משה
 לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר כל חלב שור וכשב
 וזן לא תאכלו: וחלב ובלה וחלב טרפה יעשה לכל
 מלאכה ויכל לא תאכלו: כי כל אכל חלב מן
 הבהמה אשר יקריב ממה אשר ליהיה ונכרתה הגפש

מדתקדש ישלם ואת הקדשתו יזקף עליו ונתן אתו לבתו
 ובהן וכפר עליו באיל האשם ונסלח לו: **ס**
 ואם נפש כי תחטא ותשטה אתה מבלי מצות ה'ה אשר
 לא תשיטה ולא תדע ואשם וזשא שני: והבא איל
 תמים מדהצאן בערקה לאשם אל הבהן וכפר עליו ובהן
 על שגגתו אשר שגג והוא לא ידע ומסלח לו: ואשם הוא
 אשם אשם ליהיה: **ס**
 ודבר ה'ה אל משה לאמר: גפש כי תחטא ומקלה
 מעל בידה ונחש בצמתו בפקדון ארבתשומת יד או
 בגול או עשק את עמיתו: ארמץ אברה ונחש כה
 ונשבע על שקר על אמת מכל אשר יעשה האדם לחטא
 בהנה: והיה כרחמא ואשם והשיב את הנהגלה אשר
 גול או את הנהגשק אשר עשק או את הפקדון אשר הפקר
 אתו או את הדאבה אשר מצא: או מכל אשר יעש
 עליו לשקר ושלם אתו בראשו ונמשתו יפה עליו לאשר
 כה הוא לו ונתנו ביום אשמתו: ואת אשר שגג יביא לידה איל
 תמים מדהצאן בערקה לאשם אל הבהן: וכפר עליו
 הבהן לפני ה'ה ונסלח לו על אמת מכל אשר יעשה
 לאשמתו הו: **פ**

CAP. VI, 1

פ פ פ כה 25

ותדבר ה'ה אל משה לאמר: צו את אהרן ואת בניו
 לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מזבחה על
 המזבח כל העולה ערדקר ואש המזבח יקריב בו:
 ולבש הבהן מרו כר ומנס-כר ילבש על בשרו
 ותרים את הולשו אשר האכל האש את העלה על
 המזבח ושמו אצל המזבח: ופשט את בגדיו ולבש
 בגדים אחרים והוציא את הולשו אל מחוץ למזבחה אל
 מקום טהור: והאש על המזבח ותקריבו לא תבנה
 ובער עלה הבהן עצים בבקר בבקר ועפר עלה העלה
 ותקטור עלה חלב השלמים: אש תמיד תקריב על
 המזבח לא תבנה: **ס** וזאת תורת המעשה הקריב
 אתה בני אהרן לפני ה'ה אלפי המזבח: ותרים
 ממש בקמצו מסלת המענה ומשמנה ואת כל הבלבנה
 אשר על המענה ותקטור המזבח ביום ידחה אפרתה
 ליהיה: והתותר ממנה יאכלו אהרן ובניו מצות האכל
 במקום קדש כהצר אהל מיטד יאכלו: לא תאפה
 חמץ חלקם נתתי אתה מאשי קדש קדשים הוא כחמאת
 ופאשם: כל דבר בבני אהרן ואכלה הקדשם ליהיה יבם
 מאשי ודעה כל אשר יע בהם קדש: **פ**
 ודבר ה'ה אל משה לאמר: זה קרבן אהרן ובניו
 אשר יקריבו ליהיה ביום הקשה אתו מעשית האפה
 חלת מיתה תמיד מחציתה בבקר ומחציתה בערב:
 על מחבת בשמן תעשה מרבת תביאה הפני מיתה
 חו פתים מקריב ריסיניהם ליהיה: והבהן המשח תחתיו
 מבוני יעשה אתה הקדשם ליהיה כליל הקטור: וכל
 מיתה בתן כליל תתנה לא תאכל: **פ**
 ודבר ה'ה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל

16 And that, in which he hath sinned against the holy thing, shall he pay, and shall add its fifth part thereto, and give it unto the priest; and the priest shall make an atonement for him with the ram of the trespass-offering, and it shall be forgiven unto him. ¶ And if any person sin, and commit any one of the prohibitions of the Lord which ought not to be done; and he know not whether he have incurred guilt, and so bear his iniquity; 17 Then shall he bring a ram without blemish out of the flocks, of the usual value, for a trespass-offering, unto the priest; and the priest shall make an atonement for him concerning his sin of ignorance, wherein he hath erred and knoweth it not, and it shall be forgiven unto him. It is a trespass-offering: he hath in trespassing 18 passed against the Lord. ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, If any person sin, and commit a trespass against the Lord; if he, namely, lie unto his neighbor in that which was delivered to him to keep or in a loan, or in a thing taken away by violence, or if he have withheld the wages of his neighbor; or if he have found something which was lost, and lie concerning it, and swear falsely; in any one of all these 19 which a man can do, to sin thereby: Then shall it be, when he hath sinned and is conscious of his guilt, that he shall restore what he hath taken violently away, or the wages which he hath withheld, or that which was delivered to him to keep, 20 or the lost thing which he hath found.* Or any one thing about which he may have sworn falsely; and he shall restore it in its principal, and the fifth part thereof shall he add thereto; unto him to whom it appertaineth shall he give it, on the day when he confesseth his trespass. And his 21 trespass-offering shall he bring unto the Lord a ram without blemish out of the flocks, of the usual value, for a trespass-offering, unto the priest: 22 And the priest shall make an atonement for him before the Lord, and it shall be forgiven unto him, for any one thing of all that he may have done to trespass thereby.

SECTION XXV. TZAV.

CHAPTER VI.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 Command Aaron and his sons, saying, This is the law of the burnt-offering: It is the burnt-offering, which shall be burning upon the altar all night unto the morning, and the fire of the altar shall 3 be burning on it. And the priest shall put on his linen garment, and linen breeches shall he put upon his flesh, and he shall lift up the ashes which the fire hath made by consuming the burnt-offering 4 on the altar, and he shall place them beside the altar. And he shall take off his garments, and 5 shall put on other garments, and carry forth the ashes without the camp, unto a clean place. And the fire upon the altar shall be burning on it, it shall not be put out, and the priest shall burn wood on it every morning; and he shall lay in order upon it the burnt-offering, and he shall 6 burn thereon the fat of the peace-offerings. A perpetual fire shall be burning upon the altar; it shall 7 not go out. ¶ And this is the law of the meat-offering: (one of the sons of Aaron shall bring it 8 near before the Lord, in front of the altar. And he shall lift up from it his handful, of the four of the meat-offering, and of its oil, and all the frankincense which is upon the meat-offering, and he shall burn it upon the altar, for a sweet savor, as 9 its memorial, unto the Lord. And what is left thereof shall Aaron and his sons eat: unleavened 10 shall it be eaten in a holy place, in the court of the tabernacle of the congregation shall they eat it. It shall not be baked leaven; as their 11 portion have I given it from my offerings made by fire; it is most holy, as is the sin-offering, and as is the trespass-offering. All the males among the 12 children of Aaron shall eat of it, as a fixed portion for ever in your generations from the fire-offerings of the Lord: every one that toucheth 13 the same shall be holy.* ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, This is the offering of Aaron and of his sons, which they shall offer unto the 14 Lord on the day when he is anointed, the tenth part of an ephah of fine flour for a meat-offering perpetually; half of it in the morning, and the 15 other half of it in the evening. In a pan, with oil, shall it be made, well sodden shall thou bring it twice baked, a meat-offering of broken 16 pieces, shall thou offer it for a sweet savor unto the Lord. And the priest that shall be anointed 17 in his stead among his sons shall offer it: it is a statute for ever, unto the Lord; it shall be wholly burnt. And every meat-offering of a priest shall 18 be wholly burnt, it shall not be eaten. ¶ And the

Lord spoke unto Moses, saying, Speak unto Aaron 18 and to his sons, saying, This is the law of the sin-offering: On the place where the burnt-offering is killed shall the sin-offering be killed before the Lord; it is most holy. The priest who maketh 19 atonement with its blood shall eat it; in a holy place shall it be eaten, in the court of the tabernacle of the congregation. Whatsoever may touch 20 the flesh thereof shall be holy; and if there should be sprinkled any of its blood upon a garment, whatsoever it hath been sprinkled on shalt thou wash out in a holy place. And any earthen vessel wherein 21 it may have been boiled shall be broken; and if it have been boiled in a copper vessel, it shall be both scoured and rinsed with water. Every male 22 among the priests may eat thereof; it is most holy. And every sin-offering whereof any of the blood 23 is brought into the tabernacle of the congregation to make atonement therewith in the holy place, shall not be eaten; it shall be burnt in fire.

CHAPTER VII.

¶ And this is the law of the trespass-offering: It 1 is most holy. On the place where they kill the 2 burnt-offering shall they kill the trespass-offering; and the blood thereof shall be sprinkled upon the altar round about. And all its fat shall be 3 offered up from it; the rump, and the fat that covereth the inwards, And the two kidneys, and the 4 fat that is on them, which is on the flanks, and the midriff above the liver, with the kidneys shall he remove the same: And the priest shall burn 5 them upon the altar for an offering made by fire unto the Lord; it is a trespass-offering. Every 6 male among the priests may eat thereof; in a holy place shall it be eaten: it is most holy. As the 7 sin-offering is, so is the trespass-offering; there is one law for them: the priest that maketh atonement therewith, his shall it be. And the priest 8 that offereth any man's burnt-offering,—the skin of the burnt-offering which he hath offered shall belong to this priest alone. And every meat-offering 9 that is baked in the oven, and all that is dressed in the deep pan, and in the flat pan, shall belong to the priest that offereth it alone. And every 10 meat-offering which is mingled with oil, or dry, shall belong to all the sons of Aaron, to one as much as the other.* ¶ And this is the law of the 11 sacrifice of peace-offering, which one may happen to offer unto the Lord. If he offer it for a thanksgiving, then shall he offer with the sacrifice of thanksgiving unleavened cakes mingled with oil, and 12 unleavened wafers anointed with oil, and fine flour, well sodden, made into cakes mingled with oil. Together with cakes of leavened bread shall he 13 bring his offering, with the sacrifice of his thanks giving peace-offering. And he shall offer thereof 14 one out of every oblation for a heave-offering unto the Lord; to the priest that sprinkleth the blood of the peace-offering—to him shall it belong. And the flesh of the sacrifice of his thanksgiving- 15 peace-offering shall be eaten the same day that it is offered; he shall not leave any of it until the morning. But if the sacrifice of his offering be 16 a vow, or a voluntary offering, it shall be eaten the same day that he offereth his sacrifice: and on the morrow also shall what is left thereof be eaten. But what is left of the flesh of the sacrifice, 17 on the third day shall it be burnt with fire. And if the intention was to eat of the flesh of the sacrifice of his peace-offering on the third day, it shall not be favorably received; to him who offereth it shall it not be accounted; it shall be an abomination, and the person that eateth of it shall bear his iniquity. And the flesh, that toucheth 18 any unclean thing, shall not be eaten, with fire shall it be burnt; and as for the flesh, every one that is clean may eat thereof. But the person that 19 eateth the flesh of the sacrifice of peace-offering, that pertaineth unto the Lord, having his uncleanness upon him, even that person shall be cut off from his people. And any person that toucheth 20 any unclean thing, as the uncleanness of man, or any unclean beast, or any abominable unclean thing, and eateth of the flesh of the sacrifice of peace-offering, which pertaineth unto the Lord, even that person shall be cut off from his people. And the Lord spoke unto Moses, saying, 21 Speak unto the children of Israel, saying, Every 22 manner of fat, of ox, or of sheep, or of goat shall ye not eat. And the fat of a beast that dieth of 23 itself, and the fat of that which is torn by beasts, may be used for any manner of work, but ye shall 24 in no wise eat of it. For whosoever eateth the fat 25 of the cattle, of which one can offer an offering made by fire unto the Lord, even the person that

ואת־פרשו שרף באש מרחו למחנה כאשר צוה ה' ויהי
 18 את־משה: וקרב את איל העלה וסמכו אהרן ובניו
 את־ידיהם על־ראש האיל: וישחט ויזרק משה את־
 19 הדם על־מזבח סביב: ואת־האיל נתח לנתחו ויקטר
 20 משה את־הראש ואת־הנתחים ואת־הקדר: ואת־הקרב
 21 ואת־הכרשים רתן כמים וקטר משה את־כל־האיל
 המנחה עלה הוא לר־ידי־יחם אשה הוא לדונה
 22 כאשר צוה ה' ויהי את־משה: וקרב את־האיל השני
 איל המלאים וסמכו אהרן ובניו את־ידיהם על־ראש
 23 האיל: וישחט ויזח משה מדמו ותחן על־תנוד און
 24 אהרן המניח ועל־בנהו רז המניח ועל־בנהו רגלו
 המניח: וקרב את־בני אהרן ותחן משה מדמם על־
 25 תנוד אונם המניח ועל־בנהו דם המניח ועל־בנהו כגלים
 המניח ויזרק משה את־הדם על־מזבח סביב: ויזח כה
 26 ואת־המזבח ואת־האיל ואת־כל־החלב אשר על־הקרב
 ואת־יתרת הבכור ואת־ישתי הכלית ואת־חלבון ואת
 27 שוק המזין: ומכל המזאת אשר ולפני ידו לקח חלת
 מצה אחת וחלת לחם שמן אחת וירקוק את־השם
 28 על־החלבים ועל שוק המזין: ותחן את־החלב על כפי
 29 אהרן ועל כפי בניו ויזח אתם תעפה לפני ה': ויזח
 משה אתם מעל כפיהם ויקטר המזבחה על־העלה
 30 מלאים הם לרית יזחם אשה הוא לדונה: ויזח משה
 את־התחנה ויזכירו תעפה לפני ה' ויהי מזיל המלאים
 31 למשה יהי למנה כאשר צוה ה' ויהי את־משה: ויזח ל
 משה משמן המשחה ומדמם אשר על־המזבח וז על־
 32 אהרן על־בגדיו ועל־בגד בניו ועל־בגד בניו ויקדש
 את־אהרן את־בגדיו ואת־בגד בניו ואת־בגד בניו ויקדש
 33 ויאמר משה אל־אהרן ואל־בניו שלח את־הבשר פתח
 אהל מעד ושם תאכלו אותו ואת־הלחם אשר בכל
 34 המלאים כאשר צוית' לאמר אהרן ובניו ואכלו: ותעטר
 35 בבשר ובלחם באש תשרפו: ומפתח אהל מעד לא
 תצאו שבעת ימים עד זום מלאות ימי מלאים כי שבעת
 36 ימים ומלא את־ידיכם: כאשר נשח ביום ה' ויהי צוה ה' ויהי
 לעשת לכפר עליכם: ופתח אהל מעד תשבו וימים
 37 ולילה שבעת ימים וישחרתם את־משמרת ה' ולא
 תמותו בירבן צוית': ועש אהרן ובניו את כל־הדברים
 אשר־צוה ה' את־בני־משה:

CAP. IX. ט

26 ס ס ס ס

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ובניו וזקני
 1 ישראל: ויאמר אל־אהרן קדלך עגל בדבקר לחמאת
 2 ואיל לעלה תמימם וקרב לפני ה': ואל־בני ישראל
 3 תדבר לאמר קחו שיער־עזים לחמאת ועגל וקבש כפר
 4 שנה תמימם לעלה: ושור ואיל לשלמים לזבח לפני
 5 ה' וזכה ומזכה בלילה בשמן כי היום ה' ויהי וקרא
 6 אליכם: וקחו את אשר צוה משה אל־בני אהל מעד
 7 וקרב ואת יתרת הבכור ואת־ישתי הכלית ואת־חלבון
 8 ויקטר משה המזבחה: ואת־הבשר ואת־לורו ואת־בשר

האכלת מעמיה: וקדדם לא תאכלו בכל משבתכם
 27 לצוף ולבנהו: בל־בש אשר־תאכלו כל־דם ונקרתה
 הגשף הריא מעמיה:
 28 ודבר ה' ויהי אל־משה לאמר: דבר אל־בני ישראל
 29 לאמר המקריב את־זבח שלמיו לדונה ויבי את־קרבנו
 ל לדונה מנבח שלמיו: יהי הביאנה את אשר צוה את
 30 החלב על־התחנה ויביא את החזה להניח אתו תעפה
 לפני ה': והקטר הבנהו את־החלב המנחה ויהי
 31 החזה לאהרן ובניו: ואת שוק המזין תתע תרומה
 32 לבנהו מובחי שלמים: המקריב את־דם השלמים ואת
 33 החלב מבני אהרן לו תתע שוק המזין למנה: כי
 את־חזה התעפה ואת שוק התרומה לקחתו מצאת
 34 בני־ישראל מובחי שלמים ואתם אתם לאהרן הבנהו
 35 ומשחת בניו מאש ידו ביום הקריב אתם לבנהו
 36 לדונה: אשר צוה ה' לתת להם ביום משחת אתם
 37 מאת בני ישראל חפת עולם לדתכם: ואת התורה
 לעלה למנחה ולחמאת ולאשם ולמלאים וקרב
 38 השלמים: אשר צוה ה' ויהי את־משה בדר סני ביום
 צוה את־בני ישראל להקריב את־קרבניהם לדונה
 במדבר סיני:

CAP. VIII. ח

וידבר ה' אל־משה לאמר: קח את־אהרן ואת־בניו
 אתו ואת הבגדים ואת שמן המשחה ואת פר החמאת
 3 ואת שני האילים ואת סל המצות: ואת כל־העדר
 4 הקהל אל־פתח אהל מעד: ועש משה כאשר צוה
 5 ה' ויהי אהרן ובעד העדה אל־פתח אהל מעד: ויאמר
 6 משה אל־העדה זה הדבר אשר־צוה ה' לעשות:
 7 וקרב משה את־אהרן ואת־בניו וירדח אתם במים:
 8 ותחן עליו את־הקנת ונתר אתו באבנט ובלבש אתו
 9 את־המעיל ותחן עליו את־האפר ותער אתו בחשב
 10 האפר ויאמר לו כי: ועש עליו את־החשן ותחן אל־
 11 החשן את־האזורים ואת־החמים: ועש את־המנפת על־
 ראשו ועש על־המנפת אל־מיל קונו את צין הוקב
 12 עור הקדש כאשר צוה ה' ויהי את־משה: ויזח משה
 את־שמן המשחה ומשח את־המשכן ואת־כל־אשר־בו
 13 ויקדש אתם: וז מנע על־המזבחה שבע פעמים ומשח
 את־המזבח ואת־כל־כליו ואת־הבקר ואת־בניו לקדשם:
 14 ויצק משמן המשחה על ראש אהרן ומשח אתו
 15 לקדשו: וקרב משה את־בני אהרן ובלבשם כהנול
 16 וחקר אתם אבנט חשב להם מנבנות כאשר צוה
 17 ה' ויהי את־משה: ועש את פר החמאת וסמך אהרן
 18 ובניו את־ידיהם על־ראש פר החמאת: וישחט ויזח
 19 משה את־הדם ותחן על־קדחות המזבח סביב באצבעו
 20 ויהמא את־המזבח ואת־הדם יצק אל־סוד המזבח
 21 ויקדשו לכפר עליו: ויזח את־כל־החלב אשר על־
 22 הקרב ואת יתרת הבכור ואת־ישתי הכלית ואת־חלבון
 23 ויקטר משה המזבחה: ואת־הבשר ואת־לורו ואת־בשר

26 eateth it shall be cut off from his people. Moreover ye shall eat no manner of blood, in any of your dwellings; whether it be of fowl or of cattle.

27 Whatsoever person it be that eateth any manner of blood, even that person shall be cut off from his people. ¶ And the Lord spoke unto Moses,

29 saying, Speak unto the children of Israel, saying, He that offereth the sacrifice of his peace-offering unto the Lord shall bring his oblation unto the Lord from the sacrifice of his peace-offering. His own hands shall bring it, as the fire-offerings of the Lord; the fat with the breast shall he bring, the breast that it may be waved

31 for a wave-offering before the Lord. And the priest shall burn the fat upon the altar; but the breast shall belong to Aaron and to his sons.

32 And the right shoulder shall ye give unto the priest for a heave-offering, of the sacrifices of your peace-offerings. The one that offereth the blood of the peace-offerings and the fat, among the sons of Aaron, shall have the right shoulder for

34 his part. For the breast which hath been waved and the shoulder which hath been lifted up have I taken from the children of Israel from the sacrifices of their peace-offerings; and I have given them unto Aaron the priest and unto his sons as a fixed portion for ever from the children of Israel.

35 This is the portion of the anointing of Aaron, and of the anointing of his sons, from the fire-offerings of the Lord, on the day when he brought them

36 near to become priests unto the Lord. Which the Lord commanded ye give unto them, on the day that he anointed them, from the children of Israel, as a fixed portion for ever throughout their generations. This is the law of the burnt-offering, of the meat-offering, and of the sin-offering, and of the trespass-offering, and of the consecration-offering, and of the sacrifice of the peace-offering;

38 Which the Lord commanded Moses on mount Sinai, on the day that he commanded the children of Israel to offer their oblations unto the Lord, in the wilderness of Sinai.*

CHAPTER VIII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,

2 Take Aaron and his sons with him, and the garments, and the anointing oil, and the bullock for the sin-offering, and the two rams, and the basket of unleavened bread; And all the congregation shall thou assemble together unto the door of the tabernacle

4 of the congregation. And Moses did as the Lord had commanded him; and the assembly came together unto the door of the tabernacle of the congregation. And Moses said unto the congregation,

5 This is the thing which the Lord hath commanded to do. And Moses brought near Aaron and his

7 sons, and washed them with water. And he put upon him the coat, and girded him with the girdle, and clothed him with the robe, and put upon him the ephod, and he girded him with the belt of the ephod, and bound it unto him therewith.

8 And he put on him the breastplate; and he put on the breastplate the Urim and the Thummim. And he put the mitre upon his head; and he placed upon the mitre, toward the front thereof, the golden plate, the holy crown; as the Lord had commanded

10 Moses. And Moses took the anointing oil, and anointed the tabernacle and all that was therein, and sanctified them. And he sprinkled thereof upon the altar seven times; and he anointed the altar and all its vessels, also the laver and its

12 foot, to sanctify them. And he poured of the anointing oil upon Aaron's head, and he anointed him, to sanctify him. And Moses brought near the

13 sons of Aaron, and clothed them with coats, and girded them with girdles, and bound the bonnets on them; as the Lord had commanded Moses.*

14 And he brought near the bullock of the sin-offering; and Aaron and his sons laid their hands upon the

15 head of the bullock of the sin-offering. And some one slew him; and Moses took the blood, and put it upon the horns of the altar round about with his finger, and purified the altar, and the (remaining) blood he poured out at the bottom of the altar, and sanctified it, to make henceforth atonement

16 upon it. And he took all the fat that was upon the inwards, and the midriff of the liver, and the two kidneys, and their fat, and Moses burnt them

17 upon the altar. But the bullock, and his hide, and his flesh, and his dung, he burnt with fire without the camp; as the Lord had commanded

Moses. And he brought near the ram of the burnt-offering; and Aaron and his sons laid their hands upon the head of the ram. And some one killed him; and Moses sprinkled the blood upon the altar round about. And the ram he cut into the proper 20 pieces; and Moses burnt the head, and the pieces, and the fat. And he washed the inwards and the 21 legs in water; and Moses burnt the whole ram upon the altar: it was a burnt-sacrifice for a sweet savor; an offering made by fire unto the Lord; as the Lord had commanded Moses.* And he brought 22 near the other ram, the ram of consecration; and Aaron and his sons laid their hands upon the head of the ram. And some one slew him; and Moses 23 took some of his blood, and put it upon the tip of Aaron's right ear, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot. And he brought near Aaron's sons, and Moses put 24 some of the blood upon the tip of their right ear, and upon the thumb of their right hand, and upon the great toe of their right foot; and Moses sprinkled the blood upon the altar round about. And he 25 took the fat, and the rump, and all the fat that was upon the inwards, and the midriff of the liver, and the two kidneys, and their fat, and the right shoulder; And out of the basket of unleavened 26 bread, that was before the Lord he took one unleavened cake, and one cake of oiled bread, and one wafer, and he put them on the fat, and upon the right shoulder; And he placed the whole upon 27 the hands of Aaron, and upon the hands of his sons, and made with them a waving before the Lord. And Moses then took these things from 28 their hands, and burnt them on the altar upon the burnt-offering; they were a consecration-offering for a sweet savor, a fire-offering were they unto the Lord. And Moses took the breast, and made 29 therewith a waving before the Lord; from the ram of consecration was it given to Moses as his portion; as the Lord had commanded Moses.* And 30 Moses took some of the anointing oil, and of the blood which was upon the altar, and sprinkled the same upon Aaron, and upon his garments, and upon his sons, and upon the garments of his sons with him; and he sanctified Aaron, his garments, and his sons, and the garments of his sons with him. And Moses said unto Aaron and to his sons, Boll 31 ye the flesh at the door of the tabernacle of the congregation; and there shall ye eat it with the bread that is in the basket of the consecration; as I have commanded, saying, Aaron and his sons shall eat it. And that which is left of the flesh and of 32 the bread shall ye burn with fire.* And from the 33 door of the tabernacle of the congregation shall ye not go forth seven days, until the days of your consecration be at an end; for seven days shall your consecration last. As they have done this 34 day, so hath the Lord commanded to do farther, to make an atonement for you. And at the door 35 of the tabernacle of the congregation shall ye abide day and night seven days, and keep the charge of the Lord, that ye die not; for so have I been commanded. And Aaron and his sons did 36 all the things which the Lord had commanded by the hand of Moses.

SECTION XXVI, SHEMINEE.

CHAPTER IX.

¶ And it came to pass on the eighth day that 1 Moses called Aaron and his sons, and the elders of Israel; And he said unto Aaron, Take unto thy- 2 self a young calf for a sin-offering, and a ram for a burnt-offering, without blemish, and bring them near before the Lord. And unto the children of 3 Israel shalt thou speak, saying, Take ye a he-goat for a sin-offering; and a calf and a sheep, both of the first year, without blemish, for a burnt-offering; Also a bullock and a ram for peace-offerings, to 4 sacrifice before the Lord, and a meat-offering mingled with oil; for this day the Lord will appear unto you. And they brought that which Moses 5 had commanded before the tabernacle of the congregation; and all the congregation drew near and stood before the Lord. And Moses said, This thing 6 which the Lord hath commanded shall ye do; and then will the glory of the Lord appear unto you.

12 וידבר משה אל אהרן ואל אלעזר ואל איתמר ו בניו
 העותרים קחי אתהמונה העותרת מאשי דעה ואכלוה
 13 משנת אצל המזבח כי קדש קדשים הוא: ואכלתם
 אותה במקום קדוש כי תקח ותקבלו: הוא מאשי דעה
 14 כירבן צניתי: ואת חוה התעפרה ואת שוק התרומה
 15 תאכלו במקום מדרו אמה ובגדד אתה ואתה ואתה
 16 והקבלו נחט מנחת שלמי בני ישראל: שוק התרומה
 17 תחנה התעפרה על אשי החלבים: וביאו להקריף תעפרה
 18 לפני דעה דעה לך ולבגדד אתה להקדש שלם כאשר
 19 צוה דעה: ואת שיעור התעפרה קדש קדש משה ודעה
 20 שרף וקריף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן העותרים
 21 לאמר: מדוע לא אכלתם אתהתעפרה במקום הקדש
 22 כי קדש קדשים הוא ואתה ו עתן לכם לשאת את עתן
 23 העזרה לכפר עליכם לפני דעה: הן לא ידעו את
 24 דעה אל הקדש פנימה אבל תאכלו אתה כקדש כאשר
 25 צניתי: וידבר אהרן אל משה הן ימים הקריבו את
 26 השאתם ואתלפתם לפני דעה ותקראנה אתי באלה
 27 ואכלתי תעפרה ימים היטב בעיני דעה: וישמע משה
 28 ויטב בעיניו: פ

CAP. XI. א

1 וידבר דעה אל משה ואל אהרן לאמר אלהם: דברו
 2 אל בני ישראל לאמר ואת חתה אשר תאכלו מכל
 3 הבהמה אשר על הארץ: כל מפרסת פרסה ושפעת
 4 שפע פרסת מעלת נרה כבהמה אתה תאכלו: אך את
 5 זה לא תאכלו ממעלי הנרה ומפרסן הפרסה את
 6 הנמל ברמזלה נרה הוא ופרסה אינו מפרס טמא הוא
 7 לכם: ואת השפן ברמזלה נרה הוא ופרסה לא יפרס
 8 טמא הוא לכם: ואת הארנבת ברמזלת נרה היא
 9 ופרסה לא הפרסה טמאה הוא לכם: ואת החזיר
 10 מפרס פרסה הוא ושפע שפע פרסה הוא נרה לא
 11 יד טמא הוא לכם: מפרס הוא לא תאכלו ובגדד את
 12 תניו טמאים הם לכם: את זה תאכלו מכל בנימי
 13 כל אשר לו סנפיר וקשקשת בנימי בנימי ובחלים
 14 אתם תאכלו: וכל אשר אדלו סנפיר וקשקשת בנימי
 15 ובחלים מכל שרץ המום ומכל נפש חיה אשר בנימי
 16 שרץ הם לכם: ושקנן דעו לכם מפרסם לא תאכלו
 17 ואת יבולתם תשקפו: כל אשר אדלו סנפיר וקשקשת
 18 בנימי שקנן הוא לכם: ואת אלה השקנניו מדהוה לא
 19 יאכלו שקנן הם אתהששור ואתהפרס ואת השועה:
 20 ואת הדגה ואתהאנה למניה: את כל עורב למיני:
 21 ואת פת העונה ואתהתחטם ואתהששור ואתהששור
 22 למניה: ואתהבוס ואתהששור ואתהששור: ואת
 23 החשקשת ואתהתקת ואתהתקת: ואת החשקשת ואתהתקת
 24 למניה ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 25 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 26 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 27 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 28 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 29 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 30 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 31 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 32 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 33 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 34 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 35 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 36 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 37 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 38 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 39 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 40 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 41 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 42 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 43 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 44 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 45 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 46 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 47 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 48 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 49 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 50 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 51 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 52 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 53 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 54 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 55 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 56 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 57 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 58 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 59 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 60 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 61 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 62 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 63 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 64 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 65 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 66 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 67 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 68 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 69 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 70 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 71 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 72 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 73 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 74 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 75 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 76 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 77 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 78 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 79 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 80 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 81 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 82 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 83 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 84 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 85 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 86 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 87 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 88 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 89 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 90 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 91 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 92 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 93 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 94 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 95 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 96 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 97 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 98 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 99 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת
 100 ואתהתקת ואתהתקת: ואתהתקת ואתהתקת

1 דעה: ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה
 2 אתהשאתך ואתהעלה וקבר בעזרה ובעד העם ועשה
 3 אתהקרב העם וכפר בעדם כאשר צוה דעה: וקרב
 4 אהרן אל המזבח וישחט את עזל החטאת אשר לו:
 5 ויקרבו בני אהרן ואתההם אלו ויטבלו וישחטו
 6 ויהו על קרנות המזבח ואתההם יצק אל יסוד המזבח:
 7 ואתההכלב ואתההכלית ואתההערת מדהכבד מר
 8 החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה דעה את
 9 משה: ואתהבשר ואתהעור שרף באש מחוץ למחנה:
 10 וישחט אתהעלה וימצאו בני אהרן אלו אתההם
 11 ויקרבו על המזבח סביב: ואתהעלה המצואו אלו
 12 לתחיה ואתההראש וקטר על המזבח: ויהו את
 13 הקרב ואתההקריש וקטר על העלה המזבחה: וקרב
 14 את קרבן העם ויהו אתהשעיר החטאת אשר לעם
 15 וישחטו וישחטו קראשיו: וקרב אתהעלה וישחטו
 16 במשפט: וקרב אתהמונה וימלא כפו מנה וקטר
 17 על המזבח מלבד עלת הקרב: וישחט אתהשור ואת
 18 האיל ובה השלמים אשר לעם וימצאו בני אהרן את
 19 הדם אלו ויקרבו על המזבח סביב: ואתההכלבים
 20 מדהשור ומדהאל האלה והמכה והפלת וותרת
 21 הקבד: וישחט אתההכלבים עלההוה וקטר אתהכלבים
 22 המזבחה: ואת ההוה ואת שוק תנין אהרן אהרן
 23 תעפרה לפני דעה כאשר צוה משה: וישא אהרן את
 24 ידו אלהים ויברכם ויהו משנת החטאת והעלה
 25 והשלמים: ויבא משה ואהרן אל אהרן מיד וימצאו אהרן
 26 אתההעם וירא כבוד דעה אל בלההעם: וימצא אש
 27 מלפני דעה ותאכל על המזבח אתהעלה ואתההכלבים
 28 וירא בלההעם ויהו ויפלו על פניהם:

CAP. X.

1 ויקחו בני אהרן נדב ונביהו איש מחפתו ויהו בהן
 2 אש וישמו עליה קמרת ויקריבו לפני דעה אש ויהו
 3 אשר לא צוה אהם: וימצא אש מלפני דעה ותאכל
 4 אותם ויהו לפני דעה: ויאמר משה אל אהרן הוא
 5 אשר דבר דעה: ולאמר בקרבי אקדש ועל לפני בלההעם
 6 אקבר דהם אהרן: וקרא משה אל מישאל ואל אלעזר
 7 בני עזאל יד אהרן ויאמר אלהם קרבו שוא אתהתחכם
 8 מאת פני הקדש אל מחוץ למחנה: ויקרבו וישאם
 9 משה אל אהרן ואלעזר ואל איתמר: בניו ראשיכם אל
 10 תפגעו ובגדדכם לא תפרמו ולא תמותו ועל בלההערה
 11 יקאח ואחיהם כל בית ישראל ויבט אתהששור אשר
 12 שרף דעה: ומפתח אהל מועד לא תצאו פתחמתי כר
 13 עמן משנת דעה עליכם בששור כדבר משה פ
 14 וידבר דעה אל אהרן לאמר: הן ושכר אלתשת
 15 אתה ויבגד אתה בבאכם אל אהל מועד ולא תמותו
 16 תהפ עלים לדחמכם: ולהבדיל בין הקדש ובין החל
 17 ובין המטא ובין הקדוה: ולהודת את בני ישראל את
 18 בלההעם אשר דבר דעה אליהם בדהמשה: פ

7 And Moses said unto Aaron, Draw near unto the altar, and prepare thy sin-offering, and thy burnt-offering, and make an atonement for thyself, and for the people; and prepare the offering of the people, and make an atonement for them; as the

8 Lord commanded. And Aaron drew near unto the altar; and he slew the calf of the sin-offering,

9 which was for himself. And the sons of Aaron brought the blood unto him; and he dipped his finger in the blood, and put it upon the horns of the altar; and the (remaining) blood he poured out at the bottom of the altar. And the fat, and the kidneys, and the midriff from the liver of the sin-offering, he burnt upon the altar; as the Lord

11 had commanded Moses. And the flesh and the hide he burnt with fire without the camp. And he slew the burnt-offering; and the sons of Aaron presented unto him the blood, and he sprinkled it upon the altar round about. And the burnt-offering they presented unto him, in its proper pieces, together with the head; and he burnt them upon

14 the altar. And he washed the inwards and the legs; and he burnt them upon the burnt-offering on the altar. And he brought near the people's offering; and he took the goat of the sin-offering which belonged to the people, and slew it, and made atonement with its blood, as the first.

16 And he brought near the burnt-offering, and offered it according to the prescribed manner.* And brought near the meat-offering, and he filled his hand thereof, and burnt it upon the altar, beside the burnt-sacrifice of the morning. He slew also the bullock and the ram, the sacrifice of peace-offering which belonged to the people; and the sons of Aaron presented unto him the blood, and he sprinkled it upon the altar round about. Also the fat of the bullock, and of the ram, the rump, and that which covereth the inwards, and the kidneys, and the midriff of the liver; And they put these pieces of fat upon the breasts, and he burnt the fat upon the altar; And with the breasts and the right shoulder Aaron made a waving before the

22 Lord; as Moses had commanded. And Aaron lifted up his hands toward the people, and blessed them; and came down after he had offered the sin-offering, and the burnt-offering, and peace-offerings.

23 And Moses and Aaron went into the tabernacle of the congregation, and came then out, and blessed the people; and the glory of the Lord appeared unto all the people.* And there came forth a fire from before the Lord, and consumed upon the altar the burnt-offering and the fat; and when all the people saw this, they shouted, and fell on their faces.

CHAPTER X.

1 And Nadab and Abihu, the sons of Aaron, took each his censer, and they put therein fire, and put thereon incense; and they brought near before the Lord a strange fire, which he had not commanded them. And there went out a fire from before the Lord, and consumed them, and they died before the Lord. Then said Moses unto Aaron, This is what the Lord hath spoken, saying, On those who are near unto me will I be sanctified, and before all the people will I be glorified; and

4 Aaron held his peace. And Moses called unto Mishael and Elzaphan, the sons of 'Uzzieleh, the uncle of Aaron, and said unto them, Come near, carry your brethren before the sanctuary to you without the camp. And they came near, and carried them in their coats to without the camp; as

6 Moses had spoken. And Moses said unto Aaron, and unto Elazar and unto Ithamar, his sons, The hair of your head you shall not let grow long, and your garments you shall not rend, that ye die not, and that he be not wrath upon the whole congregation; but your brethren, the whole house of Israel, may bewail the burning which the Lord

7 hath kindled. And from the door of the tabernacle of the congregation shall ye not go out, lest ye die; for the anointing oil of the Lord is upon you; and they did according to the word of

8 Moses. ¶ And the Lord spoke unto Aaron, saying, Wine or strong drink shalt thou not drink, neither thou, nor thy sons with thee, when ye go in unto the tabernacle of the congregation, lest ye die; it shall be a statute for ever throughout your generations. So that ye may be able to distinguish between the holy and the unholy,

11 and between the unclean and the clean; And that ye may be able to teach the children of Israel all

the statutes which the Lord hath spoken unto them by the hand of Moses.* ¶ And Moses spoke unto Aaron, and unto Elazar and unto Ithamar his sons, that were left, Take ye the meat-offering that is left of the fire-offerings of the Lord, and eat it unleavened beside the altar; for it is most holy. And ye shall eat it in a holy place, because it is

13 is thy fixed portion, and the fixed portion of thy sons, from the fire-offerings of the Lord; for so have I been commanded. And the breast which hath been waved and the shoulder which hath been lifted up, shall ye eat in a clean place, thou, and thy sons, and thy daughters with thee; for as thy fixed portion, and the fixed portion of thy sons, have they been given from the sacrifices of peace-offerings of the children of Israel. The shoulder

15 which is waved and the breast which is lifted up, shall they bring with the fat of the fire-offering, to make therewith a waving before the Lord; and then shall it be thine, and thy sons with thee, as a fixed portion for ever; as the Lord hath commanded.* And the goat of the sin-offering Moses sought diligently, and behold, it was burnt and he was angry with Elazar and Ithamar, the sons of Aaron who had been left, and said, Wherefore have ye not eaten the sin-offering in the holy place, seeing that it is most holy, and that he hath given it to you to bear the iniquity of the congregation, to make atonement for them before the Lord. Behold, its blood was not brought within the holy place; ye should then have eaten it in the holy place, as I commanded. And Aaron spoke unto Moses, Behold, this day have they offered their sin-offering, and their burnt-offering before the Lord; and things as these have befallen me; and if I had eaten the sin-offering to-day, would it have been pleasing in the eyes of the Lord. And when Moses heard this, 20 it was pleasing in his eyes.*

CHAPTER XI.

¶ And the Lord spoke unto Moses and to Aaron, I saying unto them, Speak unto the children of 2 Israel, saying, These are the beasts which ye may eat among all the beasts that are on the earth. Whatsoever divideth the hoof, and is cloven-footed, 3 and cheweth the cud, among the beasts, that may ye eat. But these shall ye not eat, of those that 4 chew the cud, or of those that divide the hoof; the camel; because he cheweth the cud, but divideth not the hoof; he is unclean unto you. And the 5 cony; because he cheweth the cud, but divideth not the hoof; he is unclean unto you. And the hare; 6 because he cheweth the cud, but divideth not the hoof; he is unclean unto you. And the swine; because he divideth the hoof, and is cloven-footed, but he cheweth not the cud; he is unclean unto you. Of your flesh shall ye not eat, and their carcasses shall ye not touch; they are unclean unto you. These may ye eat, of all that are in the waters: 9 All that have fins and scales in the waters, in the sea, and in the rivers, them may ye eat. But all 10 that have not fins and scales in the seas, and in the rivers, of whatever moveth in the waters, and of any living thing which is in the waters, shall be an abomination unto you; And an abomination 11 shall they remain unto you; of their flesh shall ye not eat, and their carcasses ye shall have in abomination. Whatsoever hath not fins and scales 12 in the waters, shall be an abomination unto you. And these shall ye have in abomination among 13 the fowls; they shall not be eaten, they are an abomination: The eagle, and the ossifrage, and the osprey. And the vulture, and the kite after his 14 kind; Every raven after his kind; And the os-15-16 trich, and the night-hawk, and the cuckoo, and the hawk after his kind; And the little owl, and the 17 cormorant, and the great owl. And the swan, and the pelican, and the gier-eagle. And the stork, 18 the heron after his kind, and the lapwing, and the bat. All flying insects that walk upon four feet, shall 20 be an abomination unto you. Yet these may ye eat, 21 among all the flying insects that walk on four feet, which have spring-legs above their feet, to leap therewith upon the earth. These of them may ye 22 eat: The locust after its kind, and the sol'amm after its kind, and the carcel after its kind, and

ימי סוּדָה לָבֵן אוֹ לְבַת תִּבְיָא כִּבְשׁ בְּדַשְׁנָהוּ לַעֲלָה וְכַךְ
 זִנְהָ אֲרִירָה לְחַמָּת אֲלִפְסָתָה אֲחִילְמָעֶד אֲלִי־הִכְהֵן;
 וְהִקְרִיבוּ לִפְנֵי יְהוָה וְכִפֵּר עָלֶיהָ וְסִדְרָה מִמֶּכֶר דְּמֵהָ
 וְאֵת חֲרֵט הַיְלִידָת לְקַרְוֹ אוֹ לְנִמְכָּהּ: וְאִם־לֹא תִמְצָא
 יְהוָה דִּי שָׁה וְיִלְקַחָהּ שְׁתַּמְרֵיִם אוֹ שְׁנֵי כַּעֲזָה אַחַד
 לַעֲלָה וְאַחַד לְחַמָּתָה וְכִפֵּר עָלֶיהָ הַכְהֵן וְסִדְרָה: **ס**

CAP. XIII. יג

וְדַכְרֵה דְהָא אֲלִי־מָשָׁה וְאַל־אֲתָרְן לְאָמֵר: אָדָם כִּירְתֵיהָ
 כְּעוֹר־בָּשָׂרוֹ שֵׁאת אֲדִסְפַּחַת אוֹ בְהִרַת וְהֵהָ כְּעוֹר־בָּשָׂרוֹ
 לִנְעֵנֵי צָרַעַת וְהִכָּה אֲלֵ־אֲתָרְן הַכְהֵן אוֹ אֲל־אֶחָד מִבְּנֵי
 הַכֹּהֲנִים: וְרָאָה הַכְהֵן אֶת־הַנֶּעֱנֵנִי כְּעוֹר־בָּשָׂרוֹ וְשֵׁשׁ
 בַּלְיַגַּי הַפֶּפֶר לָבֵן וּמְרָאָה הַנֶּעֱנֵנִי עַמֶּק מְעוֹר בָּשָׂרוֹ נֶעֱנֵנִי צָרַעַת
 הָיָה וְרָאִוּוּ הַכְהֵן וּמָמָא אַחִוּוּ: וְאִם־בִּרְחָה לְבָנָהּ הָיָה
 כְּעוֹר בָּשָׂרוֹ וְעַמֶּק אֲדִמְרָאָה מִדְּהֵעוֹר וְשִׁעָה לְאִדְפַּד
 לָבֵן וְהִסְקֵר הַכְהֵן אֶת־הַנֶּעֱנֵנִי שְׁבַעַת יָמִים: וְרָאִוּוּ הַכְהֵן
 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְהֵהָ הַנֶּעֱנֵנִי עִמָּד בְּעִנְיֵוֹ לֹא־פָשְׁתָה הַנֶּעֱנֵנִי
 כְּעוֹר הַכְהֵן וְהֵהָ הַנֶּעֱנֵנִי יָמִים שְׁנַיִת: וְרָאִוּוּ הַכְהֵן
 אַחִוּוּ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁנַיִת וְהֵהָ כִּהָה הַנֶּעֱנֵנִי וְלֹא־פָשְׁתָה
 הַנֶּעֱנֵנִי כְּעוֹר וְסִדְרָוּ הַכְהֵן מִסְפַּחַת הָיָה וּכְכֶם בְּנִדְוֹ וְסִדְרָוּ:
 וְאִם־פָּשְׁתָה חֲפָשָׁה מִסְפַּחַת כְּעוֹר אַחַדְוֹ הִרְאִוּוּ אֲל־
 הַכְהֵן לְשִׁדְרָתוֹ וְרָאָה שְׁנַיִת אֲלִי־הִכְהֵן: וְרָאָה הַכְהֵן
 וְהֵהָ פָּשְׁתָה מִסְפַּחַת כְּעוֹר וּמָמָאוֹ הַכְהֵן צָרַעַת הָיָה: **ס**
 נֶעֱנֵנִי צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאֶרֶס וְהִכָּה אֲלִי־הִכְהֵן: וְרָאָה הַכְהֵן
 וְהֵהָ שֵׁאת־לְבָנָהּ כְּעוֹר וְהָיָה הַכְהֵן שֵׂעִר לָבֵן וּמַחֲחָ
 כְּשֵׂר חִי בְשֵׁאת: צָרַעַת נִשְׁנַת הָיָה כְּעוֹר בָּשָׂרוֹ וּמָמָאוֹ
 הַכְהֵן לָבֵן וְסִדְרָוּ כִּי טָמָא הָיָה: וְאִם־פָּרַחַת הַפְּרַח הַצָּרַעַת
 כְּעוֹר וּכְפַסְתָה הַצָּרַעַת אֶת כְּלֵי־הַנֶּעֱנֵנִי מִרְאִישׁוֹ וְעַד
 וְנִגְלִיוּ לְכָל־מִרְאֵה עֵינֵי הַכְהֵן: וְרָאָה הַכְהֵן וְהֵהָ כְּפַסְתָה
 הַצָּרַעַת אֶת־כְּלֵי־בָשָׂרוֹ וְסִדְרָוּ אֶת־הַנֶּעֱנֵנִי כְּלוֹ הַפֶּפֶר לָבֵן
 מְקוֹדֵה הָיָה: וּבַיּוֹם הַרְּאִוּוּ כִּי בָּשָׂר חִי טָמָא: וְרָאִוּוּ
 וְהַכְהֵן אֶת־הַבָּשָׂר חִי וּמָמָאוֹ הַבָּשָׂר חִי טָמָא הָיָה
 צָרַעַת הָיָה: אוֹ כִּי יִשׁוּב הַבָּשָׂר חִי וְהַפֶּפֶר לָלָבֵן וּכְכָא
 אֲלִי־הִכְהֵן: וְרָאִוּוּ הַכְהֵן וְהֵהָ נַחֲפָד הַנֶּעֱנֵנִי לְלָבֵן וְסִדְרָוּ
 הַכְהֵן אֶת־הַנֶּעֱנֵנִי מְקוֹדֵה הָיָה: **ס**

וּבָשָׂר כִּירְתֵיהָ כִּירְתֵיהָ כִּירְתֵיהָ שְׁחָן וְנִרְפָּא: וְהֵהָ בְּמִגְוֹם
 הַשְּׁחָן שֵׁאת לְבָנָהּ אוֹ בְהִרַת לְבָנָהּ אֲדִמְרָמֵת וְנִרְאָה
 אֲלִי־הִכְהֵן: וְרָאָה הַכְהֵן וְהֵהָ מִרְאֵה שִׁפְלַת כְּעוֹדֵר
 וְשִׁעָה הַפֶּפֶר לָבֵן וּמָמָאוֹ הַכְהֵן נֶעֱנֵנִי צָרַעַת הָיָה בְּשִׁחָן
 פְּרִחָה: וְאִם וְרָאָה הַכְהֵן וְהֵהָ אֲדִמְרָה שֵׂעִר לָבֵן וְשִׁפְלַת
 אֲיִנְהָ מִדְּהֵעוֹר הָיָה כִּהָה הַכְהֵן שְׁבַעַת יָמִים:
 וְאִם־פָּשְׁתָה חֲפָשָׁה כְּעוֹר וּמָמָאוֹ הַכְהֵן אַחִוּוּ נֶעֱנֵנִי הָיָה: וְאִם־
 תַּחֲחִיִּיהָ תַּעֲמֵד הַבְּהֵרַת לֹא פָּשְׁתָה צָרַחַת הַשְּׁחָן הָיָה
 וְסִדְרָוּ הַכְהֵן: **ס** אוֹ כְּשֵׂר כִּירְתֵיהָ כְּעוֹר מִכְתָּב־אֵשׁ
 תִּחִיִּיהָ מִתַּנְתֵּי הַמְּכֹהָ בְהִרַת לְבָנָהּ אֲדִמְרָמֵת אוֹ לְבָנָהּ:
 וְרָאָה אַחֵהָ הַכְהֵן וְהֵהָ נַחֲפָד שֵׂעִר לָבֵן בְּבִרְחָה וּמְרָאָה
 מְמָק מִדְּהֵעוֹר צָרַעַת הָיָה בְּמִגְוֹם פְּרִחָה וּמָמָאוֹ אַחִוּוּ הַכְהֵן
 נֶעֱנֵנִי צָרַעַת הָיָה: וְאִם וְרָאָה הַכְהֵן וְהֵהָ אֲדִמְרָמֵת
 שֵׂעִר לָבֵן וְשִׁפְלַת אֲיִנְהָ מִדְּהֵעוֹר הָיָה כִּהָה הַכְהֵן וְהִסְקֵרוּ

הַכְהֵן לְמִינֵוֹ וְאֶת־הַחֵבֶד לְמִינֵוֹ: וְכֹל שֵׂעִר הַשְּׁחָן
 כְּאִשְׁרֵי אֲרָבַע רִגְלִים שֵׁעֵן הָיָה לָכֶם: וְלֹאֲכָהּ הַטְּמָאוֹ
 כִּי־לִבְיַנְעֵנֵי בְּגָבְלֵתֶם וְשֵׂעִר עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל־הַנֶּשָׂא מִבְּגָבְלֵתֶם
 וּכְכֶם בְּנִדְוֹ וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל־הַנֶּשָׂא אֲשֶׁר־הָיָה
 מִפְּרִחַת פְּרָחָה וְשֵׁעֵן אֲיִנְהָ שְׁבַעַת יָמִים וְנִרְאָה אֲיִנְהָ מִשְׁעָה
 וְכֹל־הַנֶּשָׂא הֵם לָכֶם כְּלִבְיַנְעֵנֵי בְּהֵם וּמָמָאוֹ: וְכֹל וְהִזְרַק עָלֵי־
 כְּפָיו בְּגָבְלֵתֵיהֶם הַרְּלַחַת עַל־אַרְבַּע מַמְאִים הֵם לָכֶם
 כְּלִבְיַנְעֵנֵי בְּגָבְלֵתֶם וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב: וְהַנֶּשָׂא אֶת־בְּגָבְלֵתֶם
 וּכְכֶם בְּנִדְוֹ וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב כְּמָמָאֵם הָיָה לָכֶם: **ס**
 וְהָיָה לָכֶם הַטְּמָא בְּשִׂיחַ הַשְּׁחָן עַל־הָאָרֶץ הַחֹלֶד וְהַעֲכָר
 לְהַעֲבֹב לְמִינֵוֹ: וְהַאֲנִקָּה וְהַכְּחַל וְהַלְּטָאוֹ וְהַתַּמְטָאוֹת וְהַתְּשִׁמָּת:
 אֵלֶּה הַטְּמָאִים לָכֶם בְּגָבְלֵתֶם שֵׁחָן כְּלִבְיַנְעֵנֵי בְּהֵם בְּמַחֶם
 וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל אֲשֶׁר־יִפֹּל עָלָיו מֵהֵם וּבְמַחֶם
 וּמָמָאוֹ מִבְּגָבְלֵתֵי־עֵץ אוֹ בְּגַד אוֹדֵעוֹ אוֹ שֵׁק בְּלִפְלֵי־
 אֲשֶׁר־יִשְׁעָה מְלֹאָהּ בְּהֵם בְּמָיִם וְכָא וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב
 וְסִדְרָוּ: וְכֹל־לִפְלֵי־חַרְשׁ אֲשֶׁר־יִפֹּל מִתָּהּ אֲלֵ־חַיְבוּ כָּל־
 אֲכָל־אֲשֶׁר יְכֹאֵ עָלָיו מֵהֵם וּמָמָאוֹ וְכֹל־מִשְׁקָהּ אֲשֶׁר יִשְׁתָּה
 וְהָיָה בְּגָבְלֵתֵי־וּמָמָאוֹ: וְכֹל אֲשֶׁר־יִפֹּל מִבְּגָבְלֵתֶם וְעָלָיו וּמָמָאוֹ
 מִקְדוֹ וּבְיָרִים וְחַץ מַמְאִים הֵם וּמָמָאִים הָיוּ לָכֶם: אֶךְ
 מִגְוֹן וְכֹדוֹ מִקְדוֹ־מִים הָיָה מְקוֹדֵה וְנֶעֱנֵנִי בְּגָבְלֵתֶם וּמָמָאוֹ:
 וְכִי יִפֹּל מִבְּגָבְלֵתֶם עַל־בָּצְרָעֶה וְרוּעַ אֲשֶׁר יִרְעֶה מְקוֹדֵה
 הָיָה: וְכִי יִסְדְּרִים עַל־בָּצְרָעֶה וְנִפֹּל מִבְּגָבְלֵתֶם עָלָיו טָמָא
 הָיָה לָכֶם: **ס** וְכִי יִמֹּת מִדְּבַחְמָהּ אֲשֶׁר־הָיָה לָכֶם
ס לֹאֲכָלָהּ לִנְעֵנֵי בְּגָבְלֵתֶם וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב: וְהַאֲכָל מִבְּגָבְלֵתֶהּ
 וּכְכֶם בְּנִדְוֹ וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב: וְהַנֶּשָׂא אֶת־בְּגָבְלֵתֶהּ וּכְכֶם
 בְּנִדְוֹ וּמָמָאוֹ עַד־הָעֶרֶב: וְכֹל־הַשְּׂחָן הַשְּׁחָן עַל־הָאָרֶץ
 שֵׁעֵן הָיָה לֹא אֲכָל: כָּל־הַזָּבֵד עַל־הָחֹן וְכֹל וְהִזְרַק
 עַל־אַרְבַּעַת עַד בְּגָמְרָה רִגְלִים לְכָל־הַשְּׂחָן הַשְּׁחָן עַל־
 הָאָרֶץ לֹא תִאֲכָלוּם כִּי־שֵׁעֵן הֵם: אֲלֵ־תִשְׁקָנוּ אֶת־
 גַּבְשִׁתֵּיכֶם בְּגָבְלֵתֶם הַשְּׂחָן וְלֹא תִטְמָאוּ בָהֶם וּמָמָאוֹ
 בָּהֶם: כִּי אִנִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם הַיּוֹמָם קִדְשִׁים
 כִּי קִדַּשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמָאוּ אֶת־נִפְשֹׁתֵיכֶם בְּגָבְלֵתֶם הַשְּׂחָן
 מִהַרְמֵשׁ עַל־הָאָרֶץ: כִּי אִנִּי יְהוָה הַמִּשְׁעָה אֶתְכֶם מֵאָרֶץ
 מִצְרַיִם לְהִית לָכֶם לֵאלֹהִים הַיּוֹמָם קִדְשִׁים כִּי קִדַּשׁ
 אֲנִי: וְאֵת תּוֹרַת הַבְּרִית הַזֹּאת וְכֹל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמִישַׁת
 בְּמִיָם וּלְכָל־נֶפֶשׁ הַשְּׂחָן עַל־הָאָרֶץ: לִהְבָּרִיל בֵּין
 הַטְּמָא וּבֵין מְקוֹדֵה וּבֵין הַחַיָּה הַנֶּאֱכָלַת וּבֵין הַחַיָּה אֲשֶׁר
 לֹא תִאֲכָל:

CAP. XII. יב

פ פ פ פ פ פ פ פ פ פ

א וְדַכְרֵה דְהָא אֲלִי־מָשָׁה לְאָמֵר: דַּכְרֵ אֲלִי־בֵנִי וְשֵׂאֵל
 לְאָמֵר אֲשֶׁה כִּי תוֹרִיעַ וְתִלְחַד וְגַר וְטָמָאָה שְׁבַעַת יָמִים
 בַּיּוֹם עַדַת דְּחָתָה טָמָאָה: וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יִמָּלֵךְ בָּשָׂר
 מִקְרָח: וּשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשָׁת יָבֵם תִּשְׁבֵּב בְּדַמֵּי מְקָרָה
 בְּגָבְלֵתֶם לֹא־תִנְעֵ וְאַל־תִּמְקַדְּשׁ לֹא תִבֵּא עַד־מִלְּאֵת
 הַיָּמִי מְקָרָה: וְאִם־יִמְכָּה חֹלֵד וּמָמָאוֹ שְׁבַעַת יָמִים בְּנִתְחָה
 וְשְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁשֵׁת יָמִים תִּשְׁבֵּב עַל־דַּמֵּי מְקָרָה: וּבְמַלְּאֵת

23 the chagab after its kind. But all flying insects, which have four feet, shall be an abomination unto you; And through these shall ye be rendered unclean; whosoever toucheth the carcass of them shall be unclean until the evening; And whosoever beareth ought of their carcass shall wash his clothes, and be unclean until the evening. Every species of beast, which divideth the hoof and is not cloven-footed nor cheweth the cud, is unclean unto you: every one that toucheth the same shall be unclean. And all that walk upon their paws, among all manner of beasts that walk on four feet, are unclean unto you; whosoever toucheth their carcass shall be unclean until the evening. And he that beareth their carcass shall wash his clothes, and be unclean until the evening: unclean shall they be unto you. ¶ And these shall be unclean unto you among the creeping things that creep upon the earth: The weasel, and the mouse, and the tortoise after its kind, And the hedgehog, and the chameleon, and the lizard, and the snail, and the mole. These shall be unclean to you among all that creep: whosoever doth touch them, when they are dead, shall be unclean until the evening. 32 And every thing upon which any part of them, when they are dead, doth fall, shall be unclean; whether it be any lesse of wood, or raiment, or skin, or sack, or any vessel, wherewith any work can be done, must be put into water, and it shall be unclean until the evening, when it shall be clean.* And every earthen vessel whereto any part of them falleth, whatsoever is in it shall be unclean; and itself shall ye break. All kinds of food which may be eaten, on which water cometh, shall be unclean; and all drink that may be drunk, shall be rendered unclean in every vessel. And every thing whereupon any part of their carcass falleth, shall be unclean; an oven, or ranges for pots, shall be broken down, they are unclean; and unclean shall they be unto you. Nevertheless, a fountain, or pit, receptacles for water, shall be clean; but he that toucheth their carcass shall be unclean. And if any part of their carcass fall upon any sowing-seed which hath been sown, it shall be clean. But if any water be put upon the seed, and any part of their carcass fall thereon, it shall be unclean unto you. ¶ And if any cattle die, which is allowed to you as food, and if that toucheth its carcass shall be unclean until the evening. And he that eateth of its carcass shall wash his clothes, and be unclean until the evening; he also that beareth its carcass shall wash his clothes, and be unclean until the evening. 41 And every creeping thing that creepeth upon the earth is an abomination, it shall not be eaten. 42 Whatsoever goeth upon the belly, and whatsoever goeth upon four feet, down to whatsoever hath many feet among all creeping things that creep upon the earth, shall ye not eat; for they are an abomination. Ye shall not make yourselves abominable with any creeping thing that creepeth; and ye shall not make yourselves unclean with them, 44 that ye should be defiled thereby. For I am the Lord your God; ye shall therefore sanctify yourselves, and ye shall be holy; for I am holy: neither shall ye make yourselves unclean with any manner of creeping thing that creepeth upon the earth. But the Lord and you have brought you up out of the land of Egypt, to be your God; ye shall therefore be holy, for I am holy. This is the law of the beasts, and of the fowl, and of every living creature that moveth in the waters, and of every creature that creepeth upon the earth: 47 To distinguish between the unclean and the clean, and between the beast that may be eaten and the beast that may not be eaten.

SECTION XXVII. TAZREEANG.

CHAPTER XII.

1 ¶ And the Lord Spoke unto Moses, saying, 2 Speak unto the children of Israel, saying, If a woman have conceived seed, and borne a male child: then shall she be unclean seven days, even in the days of the separation for her infirmity 3 shall she be unclean. And on the eighth day shall the flesh of his foreskin be circumcised. And thirty and three days shall she then continue in the blood of her purification; any thing hallowed shall she not touch, and into the sanctuary shall she not come, until the days of her purification be at an end. But if she bear a female child, then shall she be unclean two weeks, as in her separation; and sixty and six days shall she continue in the blood of the purification. And at the completion of the days of her purification, for a son, or for a daughter, she shall bring a sheep of the first year for a burnt-offering, and a

young pigeon, or a turtle-dove, for a sin-offering, unto the door of the tabernacle of the congregation, unto the priest. And he shall bring it near before the Lord, and make an atonement for her and she shall be cleansed from the issue of her blood; this is the law for her that hath given birth to a male or to a female. And if her means will not suffice for a lamb, then shall she take two turtle-doves, or two young pigeons, the one for a burnt-offering, and the other for a sin-offering; and the priest shall make an atonement for her, and she shall be clean.

CHAPTER XIII.

¶ And the Lord spoke unto Moses and unto Aaron, 1 saying, If a man shall have in the skin of his 2 flesh a swelling, a rising, or a bright spot, and it might become in the skin of his flesh the plague of leprosy: then shall he be brought unto Aaron the priest, or unto one of his sons the priests. 3 And if the priest shall see the plague in the skin of the flesh, and the hair in the plague be turned white, and then appereth the plague be deeper than the skin of his flesh: it is the plague of leprosy; and (so soon as) the priest shall see him, he shall pronounce him unclean. But if it be a 4 white bright spot in the skin of his flesh, and its appearance be not deeper than the skin, and the hair be not turned white: then shall the priest shut up the plague seven days. And the priest 5 shall see him on the seventh day; and, behold, if the plague have remained unchanged in its appearance, the plague have not spread in the skin: then shall the priest shut him up seven days more.* 6 And the priest shall see him again on the seventh day; and, behold, if the plague be somewhat pale, and the plague have not spread in the skin: then shall the priest pronounce him clean; it is a rising, and he shall wash his clothes, and be clean. But if the rising should spread abroad in 7 the skin, after he hath been seen by the priest for his cleansing, he shall be seen again by the priest. And if the priest see that, behold, the rising have 8 spread abroad in the skin, then shall the priest pronounce him unclean: it is leprosy. ¶ If the 9 plague of leprosy happen to be on a man, then shall he be brought unto the priest; And the 10 priest shall see, and, behold, if there be a white swelling in the skin, and the hair in it have turned white, or there be a trace of healthy flesh in the swelling: It is an inveterate leprosy in the 11 skin of his flesh, and the priest shall pronounce him unclean; he shall not shut him up, for he is unclean. And if the leprosy break out abroad 12 in the skin, and the leprosy cover all the skin of (him that hath) the plague from his head even to the foot, so far as the eyes of the priest can see: If now the priest should see, that, be- 13 hold, the leprosy have covered all his flesh, he shall pronounce the plague clean; it is all turned white, he is clean. But on the day that healthy 14 flesh appereth therein, he shall be unclean. And 15 the priest shall see the healthy flesh, and pronounce him to be unclean; the healthy flesh is unclean, it is leprosy. Or if the healthy flesh turn again, 16 and be changed unto white, he shall come unto the priest; And if the priest see him, and, be- 17 hold, the plague be turned into white: then shall the priest pronounce the plague clean; he is clean.* 18 ¶ And if there be a person who hath had in his 19 skin an inflammation, and hath been healed, And 20 if there be on the place of the inflammation a white swelling, or a white and dark red bright spot, he shall be shown to the priest; And if 21 the priest see, and, behold, its appearance be lower than the skin, and the hair thereof have been turned white: then shall the priest pronounce him unclean, it is the plague of leprosy broken out in the inflammation. But if the priest see it, 22 and, behold, there be no white hair therein, and if it be not lower than the skin, and it be pale: then shall the priest shut him up seven days. 23 And if it now spread abroad in the skin, then shall the priest pronounce him unclean: it is the plague (of leprosy). But if the bright spot remain in its place, and spread not, it is a scar of the inflammation; and the priest shall pronounce him clean.* ¶ Or if there be a person in whose 24 skin there is a place burnt by fire, and the mark of the burning become the bright spot, white and dark red, or white; And if the priest see it, and, 25 behold, the hair in the bright spot have been turned white, and its appearance be deeper than the skin: it is leprosy, broken out in the fire-wound; and the priest shall pronounce him unclean, it is the plague of leprosy. But if the priest see it, and, behold, there be in the bright spot no white hair, and it be not lower than the skin, and it be pale: then shall the priest shut

אתו וקרב אתו מדהבגד או מדהעור או מדהשתי או
 מדהעורב: ואם תראה שד בבגד או בשתי או בעורב
 או בקלכליעור פחת הוא באש תשרפם את אשר
 בו הנגע: והבגד או השתי או העורב או קלכליעור העור
 אשר הכבס ושר מים הנגע ובכס שנית ושר: זאת
 תורת נגע צרעת בגד הצמר או הפשתים או השתי או
 העורב או קלכליעור לשרפו או לשמאו:

יד. Cap. XIV. פ פ פ כח

וידבר יהוה אל משה לאמר: זאת תורה תורת המצורע
 ביום שיהרתי ויקרא אל הבקו: והוא הבקו אל מחוץ
 למחנה וראה הבקו והנה נראא נגיפת צרעת מדהעור:
 והנה הבקו ולקח למספר שמיצפרים חיות טהרות
 וצץ אחד ושני חולצת ואוב: והנה הבקו ושטט את ה
 הצפור האחת אל כל דרש על מים חיים: אתה הצפר
 החיה יקח אלה ואת צץ הארז ואת שני החולצת ואת
 האוב וטבל אותם ואתו הצפר החיה ברם הצפר השדה
 על המים החיים: והנה על המספר מדהצרעת שבע
 פעמים ושרפו ושלה אתה הצפר החיה על פני השדה:
 ובכס המספר את בניו ונלח את כל שעריו ורחץ במים
 ושרו ואחר יבוא אל דמחנה השב מחוץ לאהל שבעת
 ימים: והנה ביום השביעי ילח את כל שעריו את ראשו
 ואת זקנו ואת גבת עליו ואת כל שעריו ילח ובכס את
 בניו ורחץ את דבשורו במים ושרו: וביום השמיני יקח
 שני צפרים חיים ומבשה אחת בתשניתה תמחה
 ושלישה עשרונים סלח מנחה בלילה בשמן ולח אחד
 שמן: ותשמד הבקו המסור את האש המסור ואתם
 לפני יהוה פתח אהל מעד: ולקח הבקו את הדבש
 האחד והקריב אתו וישטט ואת ילח השמן והנה אהבם
 תעשה לפני יהוה: ושטט את הדבש במקום אשר
 ישטט את הדבש ואת החולה במקום הקדש כי תהטאת
 האשם הוא לבקו קדש קדשים הוא: ולקח הבקו מים
 האשם ותן הבקו על חניף או המספר תמנית ועל
 בלן דו תמנית ועל בלן רגלו תמנית: ולקח הבקו
 מלח השמן וצק על צפר הבקו השמאלית: וטבל הבקו
 את ימניו תמנית מדהשמן אשר על צפר השמאלית
 והנה מדהשמן באצבעו שבע פעמים לפני יהוה: ומותר
 השמן אשר על צפר ימין הבקו על חניף או המספר
 תמנית ועל בלן דו תמנית ועל בלן רגלו תמנית על
 דם האשם: והנה בשמן אשר על צפר הבקו יתן על
 ראש המספר וכפר עליו הבקו לפני יהוה: וישנה תורת
 את הדבש ואת הכפר על המספר מממנתו ואחר ישטט
 את הדבש: ותעלה הבקו את העלה ואת המחה הממנה
 וכפר עליו הבקו ושרו: ם ואסדל הוא ואין ידו
 משנת ולקח כבש אחד אשם לתעשה לכפר עליו וישורן
 סלח אחד בליל בשמן למנחה ולח שמן: ושתי תרים
 או שני בני יונה אשר משני דו והנה אחד תמנית ואת
 עלה: וביא אהב ביום השמיני לשרפו אל הבקו:

הבקו שבעת ימים: וראו הבקו ביום השביעי אם
 פשה תפשה בעור ומא הבקו אלו נגע צרעת הוא:
 ואם תחממה תעמד תהרת לא פשה בעור והוא בקה
 שאת המכה הוא ושרו הבקו בקרבת המכה הוא: ם
 ואש או אשה כיהנה בו נגע בראש או בוקו: וראה
 הבקו את הנגע והנה בראשו עמק מדהעור ובו שער
 צהב הן ומא אתו הבקו נתק הוא צרעת הראש או
 הבקו הוא: וכיראה הבקו את הנגע והנה אר
 בראשו עמק מדהעור ושער שר או בו המספר הבקו
 את הנגע הנתק שבעת ימים: וראה הבקו את הנגע ביום
 השביעי והנה לא פשה הנתק ולא היה בו שער צהב
 ויראה הנתק אין עמק מדהעור: ותחלחל ואת הנגע
 לא ילח והמספר הבקו את הנגע שבעת ימים שנית:
 וראה הבקו את הנגע ביום השביעי והנה לא פשה
 הנתק בעור ויראהו אעני עמק מדהעור ושרו אלו
 תה הבקו ובכס בניו ושרו: ואם פשה ופשה הנתק בעור
 אחר שיהרתי: וראו הבקו והנה פשה הנתק בעור
 לא יצפר הבקו לשער הצהב טמא הוא: ואם בעניו
 עמד הנתק ושער שר צמדו נרפא הנתק מותר הוא
 ושרו הבקו: ם ואש ארששה כיהנה בעור בשרם
 תהרת תהרת לבקו: וראה הבקו ויראה בעור בשרם
 תהרת תהרת לבקו פהק הוא פרח בעור מותר הוא: ם
 ואש כי יקט ראשו קרח הוא מותר הוא: ואם מפאת
 פניו יקט ראשו נקח הוא מותר הוא: וכיראה תהרת
 או תפחת נגע לבן אדם צרעת פחת הוא בקרחתו
 או תפחתו: וראה אלו הבקו והנה שאת הנגע לבקו
 את ממת בקרחתו או תפחתו כמראה צרעת עור בשר:
 איש צרוע הוא טמא הוא טמא ומא הבקו בראשו
 נגעו: והצרוע אשר בו הנגע יתן פרמים וראשו
 יהיה פרוץ ועל שרפם יטא ומא ומא יקרא: קלמי
 אשר הנגע בו ומא טמא הוא כד יטב מחוץ למחנה
 מישבו: ם והבגד כיהנה בו נגע צרעת בבגד צמר
 או בבגד פשתים או בשתי או בערב לפשתים ולצמר
 או בעור או בכלי מלאכת עור: והנה הנגע יבדק או
 אדם בבגד או בעור או בשתי או בערב או בקלכליעור
 : עור נגע צרעת הוא ויראה את הבקו: וראה הבקו את
 הנגע והמספר את הנגע שבעת ימים: וראה את הנגע
 ביום השביעי כרפשה הנגע בבגד או בשתי או בערב
 או בעור לכל אשר יעשה העור למלאכה צרעת ממאת
 הנגע טמא הוא: ושרף את הבגד או את השתי או את
 הערב בצמר או בפשתים או את כלכליעור העור אשר
 היה בו הנגע כרפשת ממאת הוא באש תשרפו: ואם
 וראה הבקו והנה לא פשה הנגע בבגד או בשתי או
 בערב או בקלכליעור: והנה הנגע בבגד או בשתי או
 בו הנגע והמספר שבעת ימים שנית: וראה הבקו אחר
 הדבש את הנגע והנה לא הפך הנגע את עליו והנגע לא
 פשה טמא הוא באש תשרפם פחת הוא בקרחתו או
 תפחתו: ואם ראה הבקו והנה בקה הנגע אחר הדבש

27 him up seven days. And the priest shall see him on the seventh day; if now it have spread abroad in the skin, then shall the priest pronounce him
 28 unclean: it is the plague of leprosy. And if the bright spot remain in its place, (and it have not spread abroad in the skin, and it be pale: it is a swelling of the fire-wound; and the priest shall pronounce him clean; for it is a scar of the fire-
 29 wound.* ¶ And if there be a man or woman on whom there arise a plague, on the head or on
 30 the beard: Then shall the priest see the plague; and, behold, if its appearance be deeper than the skin, and there be in it a yellow thin hair: then shall the priest pronounce him unclean, it is a dry scall, it is the leprosy of the head or of the
 31 beard.* And if the priest see the plague of the scall, and, behold, its appearance be not deeper than the skin, and there be no black hair in it: then shall the priest shut up the plague of the
 32 scall seven days. And the priest shall see the plague on the seventh day; and, behold, if the scall have not spread, and there be in it no yellow hair, and the appearance of the scall be not
 33 deeper than the skin: Then shall he be shaved, but the scall he shall not shave; and the priest
 34 shall shut up the scall seven days more. And the priest shall see the scall on the seventh day; and, behold, if the scall have not spread in the skin, and its appearance be not deeper than the skin: then shall the priest pronounce him clean, and he shall wash his clothes, and be clean.
 35 But if the scall should spread abroad in the skin after his being pronounced clean: Then shall the priest see him; and, behold, if the scall have spread in the skin, the priest shall not seek
 37 the yellow hair: he is unclean. But if the scall have remained stationary in its color, and black hair have grown up therein: the scall is then healed, he is clean; and the priest shall pronounce him clean. ¶ And if there be a man or a woman having in the skin of their flesh bright
 38 spots, white bright spots; And if the priest do see, and, behold, there are in the skin of their flesh bright spots, pale and white: it is a freckly
 40 eruption grown in the skin; he is clean.* ¶ And if there be a man whose hair of the head fall off,
 41 he is a bald head; he is clean. And if from the side of his face his hair fall off, he
 42 is forehead-bald; he is clean. But if there be on the bald head, or the bald forehead, an eruption, white and dark red: it is the leprosy sprung up
 43 on his bald head, or his bald forehead. And the priest shall see him; and, behold, if the swelling of the eruption be white and dark red on his bald head, or on his bald forehead, like the appearance of the leprosy on the (other parts of) the skin
 44 of the flesh: He is a leprous man, he is unclean; the priest shall pronounce him unclean; his plague
 45 is on his head. And the leper on whom the plague is, his clothes shall be rent, and his head shall be bare, and he shall cover himself up to his
 46 upper lip, and he shall be unclean. ¶ And he shall call out. All the days whereon the plague which rendereth unclean is on him, he shall be unclean; alone shall he dwell; without the camp shall his
 47 habitation be. ¶ And if there be a garment on which there arise a plague of leprosy, whether it be on a woollen garment, or a linen garment;
 48 Whether it be on the warp, or on the woof; of linen, or of woollen; whether on a skin, or on any
 49 thing made of skin; And the plague be dark green or dark red, on the garment, or on the skin, or on the warp, or on the woof, or on any article
 50 made of skin: it is the plague of leprosy; and it shall be shown unto the priest. And the priest shall see the plague, and shut up the plague seven
 51 days. And if he see the plague on the seventh day, that the plague have spread in the garment, either in the warp, or in the woof, or in the skin, or in any article that is made of skin: the plague
 52 is a corroding leprosy; it is unclean. And he shall then burn that garment, whether warp or woof, in woollen or in linen, or any article of skin, whereon the plague is; for it is a corroding
 53 leprosy, in fire shall it be burnt. And if the priest shall see, and, behold, the plague have not spread on the garment, either on the warp, or on the
 54 woof, or on any article of skin: Then shall the priest command that they wash the thing whereon the plague is, and he shall shut it up seven
 55 days more.* And if the priest see, after the plague hath been washed, and, behold, the plague have not changed its color, and the plague have not spread: it is unclean, in fire shalt thou burn it: it is a decay on its inside or on its outside

And if the priest see, and, behold, the plague
 56 have become pale after its having been washed: then shall he tear it out from the garment, or from the skin, or from the warp, or from the
 57 woof.* And if it appear again on the garment, either on the warp, or on the woof, or on any instrument of skin: it is a growing plague; with fire shalt thou burn that whereon the plague is. And
 58 the garment, either the warp or the woof, or every instrument of skin, which thou shalt wash, and the plague depart therefrom, shall be washed the second
 59 time, when it shall be clean. This is the law of the plague of leprosy on a garment of woollen or linen, either in the warp, or the woof, or any article of skin, to pronounce it clean or unclean.

SECTION XXVIII. METZORANG.
 CHAPTER XIV.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 1
 This shall be the law of the leper on the day of 2
 his being cleansed: He shall be brought unto the priest. And the priest shall go forth to without 3
 the camp; and if the priest see, and, behold, the plague of leprosy be healed on the leper: Then 4
 shall the priest command to take for him that is to be cleansed two healthy, clean, birds, and cedar wood, and a string of scarlet yarn, and soap. And the priest shall command that one of the 5
 birds be killed in an earthen vessel over running water. As for the living bird, he shall take it 6
 and the cedar wood, and the string of scarlet yarn, and the hyssop, and he shall dip these and the living bird into the blood of the bird that was killed over the running water: And he shall sprinkle 7
 upon him that is to be cleansed from the leprosy seven times; and when he hath cleansed him, he shall let the living bird fly forth into the open field. And he that is to be cleansed shall wash his 8
 clothes, and shave off all his hair, and wash himself in water; and he shall be clean, and after that he may come into the camp; but he shall tarry outside of his tent seven days. And it shall 9
 be on the seventh day, that he shall shave off all his hair, his head, and his beard, and his eyebrows, even all his hair shall he shave off; and he shall wash his clothes, he shall also wash his flesh in water, when he shall be clean. And on 10
 the eighth day he shall take two sheep without blemish, and one ewe of the first year without blemish, and three-tenths parts of fine flour for a meat-offering, mingled with oil, and one log of oil. And the priest who cleanseth shall cause 11
 the man that is to be made clean, and these things, to stand before the Lord, at the door of the tabernacle of the congregation: And the priest 12
 shall take the one sheep, and offer the same for a trespass-offering, with the log of oil; and he shall make with them a waving before the Lord.* And he shall slay the sheep on the place where the sin-offering and the burnt-offering are killed, in the holy place; for as the sin-offering so doth the trespass-offering belong to the priest: it is most holy. And the priest shall take some of the 14
 blood of the trespass-offering; and the priest shall put it upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot. And the priest shall take some of the log of oil, 15
 and pour it into the palm of his own left hand. And the priest shall dip his finger of the right 16
 hand in the oil that is in his left hand, and he shall sprinkle of the oil with his finger seven times before the Lord. And of the rest of the oil 17
 that is in his hand shall the priest put upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of right hand, and upon the great toe of his right foot, upon the blood of the trespass-offering. And what is left of the oil that 18
 is in the priest's hand, he shall put upon the head of him that is to be cleansed; and the priest shall (thus) make an atonement for him before the Lord. And the priest shall prepare the sin- 19
 offering, and make an atonement for him that is to be cleansed from his uncleanness; and afterward shall he kill the burnt-offering: And the priest 20
 shall offer the burnt-offering and the meat-offering upon the altar; and the priest shall (thus) make an atonement for him, and he shall be clean.* ¶ But if he be poor, and his means do 21
 not suffice, then shall he take one sheep for a trespass-offering that is to be waved, and an atonement for him; and one-tenth part of fine flour mingled with oil for a meat-offering, and a log of oil; And two turtle-doves, or two young 22
 pigeons, for which his means suffice; and one shall be a sin-offering, and the other a burnt-offering.

46 ולשאת אלמטה ולכהרת: לרדת ביום הטמא וביום
47 הטהר זאת תורת הטהרת: **ס**

CAP. XV. ט

48 ודבר יהיה אלמשה ואלאהרן לאמר: דברו אל בני
49 ישראל ואמרתם אליהם איש איש כי יהיה נב משקו
ויובי טמא הוא: זאת תהיה טמאתו ויובי כר בשור
50 אתזומו ואתהיתים בשור מזונו טמאתו הוא: כל
51 המשקב אשר ישקב עליו הוב ישקא וכלהכל אשר
52 ישב עליו וטמא: ואיש אשר יגע במשקבו ויבס בגדיו
53 ורחץ במים וטמא וטהור: והישב עלהכל אשר
54 ישב עליו הוב ויבס בגדיו ורחץ במים וטמא וטהור:
55 ודגנע בבשר הוב ויבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד
56 הטהר: ובידק הוב בטהור ויבס בגדיו ורחץ במים
57 וטמא וטהור: וכלהמרכב אשר ירכב עליו הוב
58 וטמא: וכלהדגנע בכל אשר יהיה תחתיו וטמא עד
59 הטהר ויעשא אותם ויבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד
60 הטהר: וכל אשר יגע בו והיו לאשפתו במים
61 ויבס בגדיו ורחץ במים וטמא וטהור: וכלהתרש
62 אשר יגע בו הוב ישקב וכלהכל יצין אשפתו במים: וקר
63 שדר הוב מזונו וקפר לו שבעת ימים לטהרתו ויבס
64 בגדיו ורחץ בשור במים חיים וטהר: וביום השמיני
65 יקדלו שתי תרים או שני בני ינה ובאו לפני ה' אל
66 פתח אהל מועד ויתנם אלההם: ועשה אתם הכול
67 אתד הטאת והאחד עלה וכפר עליו הכול לפני ה'
68 מזונו: **ס** ואיש כרתצא ממונו שכבתורע ורחץ
69 במים אתכלבשרו וטמא וטהור: וכלהגור וכל
70 שור אשר יהיה עליו שכבתורע ויבס במים וטמא עד
71 הטהר: ואשה אשר ישקב איש אתה שכבתורע ורחצו
72 במים וטמאו וטהור: **ס**

73 ואשה כרתתה ובה דם יהיה ובה בבשרה שבעת ימים
74 תהיה בדתה וכלהדגנע בה וטמא וטהור: וכל אשר
75 תשקב עליו בדתה וטמא וכל אשר תשקב עליו וטמא:
76 וכלהדגנע במשקבה ויבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד
77 הטהר: וכלהדגנע בכלכל אשר תשקב עליו ויבס בגדיו
78 ורחץ במים וטמא וטהור: ואם עלהמשקב הוא או
79 עלהכל אשר הוא ושבת עליו בגנורו וטמא עד
80 הטהר: ואם שכב ישקב איש אתה ותהי נדתה עליו
81 וטמא שבעת ימים וכלהמשקב אשר ישקב עליו וטמא:
82 **ס** ואשה כרתוב זב דמה ימים רבים בלא שתנדהה
83 או כרתוב עלנתה כלמי זוב טמאתה בימי נדתה
84 תהיה טמאה הוא: כלהמשקב אשר תשקב עליו כל
85 ימי זובה במשקב נדתה ויהיה וכלהכל אשר תשקב
86 עליו טמא יהיה כטמאת נדתה: וכלהדגנע גם וטמא
87 ויבס בגדיו ורחץ במים וטמא וטהור: ואם שדרה
88 מזוניה וקפרה לה שבעת ימים ואתד הטהר: וביום
89 השמיני תפודלה שתי תרים או שני בני ינה ויהי
90 אתם אלההם ואלפת אהל מועד: ועשה הכול
91 אתהאחד הטאת ואתהאחד עלה וכפר עליה הכול

24 אלפתה אתהמועד לפני ה': ולקח הכול אתדכש
האשם ואתלג העמן והגוף אתם הכול הטעה לפני
25 ה': ושחט אתדכש האשם ולקח הכול מדם האשם
והמן עלההעד אתדמטהר והקמית ועלבתו זה והקמית
26 ועלבתו רגלו והקמית: ומדהשמן יצק הכול עלכפר
27 הכול השמאלית: והיה הכול באבקו לפני מדהשמן
28 אשר עלכפר השמאלית שבע פעמים לפני ה': והמן
הכול מדהשמן אשר עלכפר עלההעד את המטהר
הקמית ועלבתו זה והקמית ועלבתו רגלו והקמית על
29 מקום דם האשם: והטהר מדהשמן אשר עלכפר הכול
ל ימן עלהראש המטהר לכפר עליו לפני ה': ועשה
אתהאחד מדהתרים או מדבני הינה מאשר חשני הוי:
31 את אשר חשני זה אתהאחד הטאת ואתהאחד עלה
32 עלהמנחה וכפר הכול על המטהר לפני ה': ואת תורת
אשר בו יגע צרעת אשר לאתשני יוד בטהרתו: **ס**
33 ודבר יהיה אלמשה ואלאהרן לאמר: כי תבאו אל
34 ארץ כנען אשר אני נתן לכם לאחזה ונתתי יגע צרעת
לה בבית כנען ואתוכם: ובא אשר לו הבית והעד לכהן
35 לאמר כנען נראה לי בביתו: וצה הכול וטמא אתהבית
במים: ובא הכול לראות אתהנגע וטמא כל אשר
36 בבית ואחד כן ובא הכול לראות אתהבית: וראה את
הנגע והיה הנגע בקורת הבית שקפורה ודקרת או
37 אדמתה ומראתו שפל מדקור: וצה הכול מדהבית
38 אלפתח הבית והסגד אתהבית שבעת ימים: ועב
הכול ביום השביעי וראה והיה פשה הנגע בקורת הבית:
39 וצה הכול והלעו אתהאבלים אשר בהו הנגע והשליכו
40 אתהן אלמחץ לעיר אלמקום טמא: ואתהבית יקצו
41 מבית סביב ושפטו אתהעפר אשר הקצו אלמחץ
42 לעיר אלמקום טמא: ולקחו אבנים אחרות ותיבאו
43 אלהתת האבנים ועפר אתר יקח וטמא אתהבית: ואם
ישב הנגע וקרה בבית אתר חלץ אתהאבנים ואתר
44 הקצות אתהבית ואתר המוח: ובא הכול וראה והיה
פשה הנגע בבית צרעת ממאתה הוא בבית טמא הוא:
45 והמן אתהבית אתאבלו ואתצציו ואת כלצפר הבית
46 והציא אלמחץ לעיר אלמקום טמא: והבא אתהבית
47 כלמי הסגד אתו וטמא וטהור: והשקב בבית
48 ויבס אתהגדיו והאכל בבית ויבס אתהגדיו: ואם בא
בא הכול וראה והיה לאפשה הנגע בבית אתר וטמא
49 אתהבית וטמא הכול אתהבית כי נרפא הנגע ולקח
לחטאת אתהבית שתי צפרים וצן אתו ושני תולעת ואב:
50 ושחט אתהצפר והאת אתכלהתרש עלמים חיים:
51 ולקח אתהצפר ואתהאב ואתו שני התולעת ואת
הצפר הטהר וטבל אתם בדם הצפר השחוקה ובמים
52 חיים והיה אלהבית שבע פעמים: וטמא אתהבית
בדם הצפור ובמים חיים ובצפר הטהר ובצן הטהר
53 ובאב ובשני התולעת: ושלו אתהצפר הטהר אל
54 מחץ לעיר אלמחץ השדה וכפר עלהבית וטהר: ואת
55 הטהרה לכלהנגע הצרעת ולנמו: ולצרעת הבית ולבית:

23 And he shall bring them on the eighth day of his being cleansed unto the priest, unto the door of the tabernacle of the congregation, before the Lord. And the priest shall take the sheep of the trespass-offering, and the log of oil; and the priest shall make with them a waving before the Lord.

24 And he shall kill the sheep of the trespass-offering; and the priest shall take some of the blood of the trespass-offering, and put it upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot. And some of the oil shall the priest pour into the palm of his own left hand: And the priest shall sprinkle with his finger of the right hand some of the oil that is in his left hand, seven times before the Lord;

25 And the priest shall put of the oil that is in his hand upon the tip of the right ear of him that is to be cleansed, and upon the thumb of his right hand, and upon the great toe of his right foot; upon the place of the blood of the trespass-offering; And what is left of the oil that is in the priest's hand he shall put upon the head of him that is to be cleansed, to make an atonement for him before the Lord. And he shall offer the one of the turtle-doves, or of the young pigeons, from what his means enable him (to bring); Even what his means enable him, the one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering, with the meat-offering; and the priest shall (thus) make an atonement for him that is to be cleansed, before the Lord. This is the law of him on whom is the plague of leprosy, whose means are not sufficient when he is cleansed.* ¶ And the Lord spoke unto Moses and unto Aaron, saying, When ye come into the land of Canaan, which I give to you for a possession, and I put the plague of leprosy on a house of the land of your possession: Then shall he that owneth the house come and tell the priest, saying, Something like a leprosy hath shown itself to me in the house. And the priest shall command that they clear out the house, before the priest go into it to see the plague, that all be not made unclean that is in the house; and after this shall the priest go in to see the house.

26 And he shall view the plague, and, behold, if the plague be in the walls of the house, in depressions, dark green or dark red, and their appearance be deeper than the wall: Then shall the priest go out of the house to the door of the house, and lock up the house seven days.

27 And the priest shall come again on the seventh day; and if he see, that, behold, the plague have spread in the walls of the house: Then shall the priest command that they break out the stones on which the city is; and they shall cast them forth without the city on an unclean place. And the house he shall cause to be scraped within round about; and they shall pour out the rubbish that they have scraped off without the city on an unclean place. And they shall take other stones, and put them into the place of these stones; and other mortar shall he take, and shall plaster the house. And if the plague come again, and break out in the house, after he hath taken away the stones, and after the house hath been scraped, and after it hath been plastered:

28 Then shall the priest come; and if he see that, behold, the plague have spread in the house, it is a corrosive leprosy in the house; it is unclean.

29 And he shall break down the house, its stones, and the timbers thereof, and all the mortar of the house; and he shall carry them forth to without the city, unto an unclean place. And he that goeth into the house, all the days that it is locked up, shall be unclean until the evening.

30 And he that lieth in the house shall wash his clothes; and he that eateth in the house shall wash his clothes. But if the priest should come in, and see, and, behold, the plague have not spread in the house, after the house was plastered: then shall the priest pronounce the house clean, because the plague is healed. And he shall take, to atone for the house, two birds, and cedar wood, and a string of scarlet yarn, and hyssop; And he shall kill the one bird in an earthen vessel over running water; And he shall take the cedar wood, and the hyssop, and the scarlet yarn, and the living bird, and dip them in the blood of the slain bird, and in the running water, and sprinkle on the house seven times: And he shall atone for the house with the blood of the bird, and with the running water, and with the living bird, and with the cedar wood, and with the hyssop, and with the string of scarlet yarn; But he shall let fly forth the living bird out of the city into the open field, and make (thus) an atonement for the house, and it shall be clean.* This is the law for all manner of plague of leprosy, and scall, And for the leprosy of a garment and

of a house, And for a swelling, and for a rising, and for a bright spot; To teach on the day when something is unclean, and on the day when it is clean: this is the law of the leprosy.

CHAPTER XV.

¶ And the Lord spake unto Moses and to Aaron, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, When any man have a running issue out of his flesh: because of his issue he is unclean. And this shall be his uncleanness in his issue: whether his flesh run with his issue, or his flesh be stopped from his issue, it is his uncleanness. Every bed, whereon he may lie that hath the issue, shall be unclean; and every vessel, whereon he may sit, shall be unclean. And any man that toucheth his bed shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And he that sitteth on any vessel, whereon he hath the issue may sit, shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And he that toucheth the flesh of him that hath the issue shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And if he that hath the issue spit upon him that is clean: then shall this one wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And what saddle soever he that hath the issue may ride upon shall be unclean. And whosoever toucheth any thing, that may be under him, shall be unclean until the evening; and he that beareth any of these things shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And whosoever he that hath the issue may touch, and he have not rinsed his hands in water, shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And an earthen vessel that he who hath the issue may touch, shall be broken; and every vessel of wood shall be rinsed in water. And when he that hath an issue becometh clean of his issue: then shall he number to himself seven days for his cleansing, and wash his clothes, and bathe his flesh in running water, and then shall he be clean. And on the eighth day shall he take unto himself two turtle-doves, or two young pigeons, and come before the Lord, unto the door of the tabernacle of the congregation, and give them unto the priest: And the priest shall offer to him, the one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering; and the priest shall make an atonement for him before the Lord for his issue.* And if any man's seed of copulation go out from him, then shall he bathe all his flesh in water, and be unclean until the evening. And any garment, and any skin, whereon the seed of copulation may be, shall be washed with water, and be unclean until the evening. And if a man should lie with a woman with seed of copulation, then shall they bathe themselves in water, and be unclean until the evening. ¶ And if a woman have an issue, so that blood flow from her flesh: then shall she be in her state of separation seven days; and whosoever toucheth her shall be unclean until the evening. And every thing that she may touch in her separation shall be unclean: and whatever she may sit upon shall be unclean. And whosoever toucheth her bed shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And whosoever toucheth any vessel, that she may sit upon, shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And if something be on the bed, or on any thing whereon she may sit, when he toucheth it, he shall be unclean until the evening. And if any man should lie with her, and the uncleanness of her separation come upon him, he shall be unclean seven days; and every bed whereon he may lie shall be unclean. ¶ And if a woman have an issue of her blood many days out of the time of her separation, or if it run beyond the time of her separation: all the days of the issue of her uncleanness shall she be as in the days of her separation; she shall be unclean. Every bed whereon she may lie all the days of her issue shall be unto her as the bed of her separation; and whatever vessel she may sit upon shall be unclean, as the uncleanness of her separation. And whosoever toucheth these things shall be unclean; and he shall wash his clothes, and bathe himself in water, and be unclean until the evening. And when she becometh clean of her issue, then shall she number to herself seven days, and after that shall she be clean.* And on the eighth day shall she take unto herself two turtle-doves, or two young pigeons, and bring them unto the priest, to the door of the tabernacle of the congregation. And the priest shall offer the one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering; and the priest shall make an atonement for her before the Lord

24 הָדָר אֲשֶׁר לְבֶשׂ כְּבֹאֵן אֶל־הַקֹּדֶשׁ וְהַיָּהוּם שָׁם: וְהַחֵץ
 אֶת־בִּשְׂרוֹ בַּיּוֹם בְּמִקְוֵם קִדְוֶה וְלִבְשׁ אֶת־בְּגָדָיו וְיָצָא
 וַעֲשֵׂה אֶת־עֲלֹתוֹ וְאֶת־עֲלֹת הָעֹם וְכֹפֶר כַּעֲדוֹ וּבַעֲד הָעֹם:
 וְאֵת הַלֶּבֶת הַחֲטָאתַי יִקְטֹר הַמִּזְבֵּחַ: וְהַמְשַׁלַּח אֹתוֹ 25
 הַשְּׂעִיר לַעֲזָאוֹל יִכָּסֶּם בְּגָדָיו וְהָחֵץ אֶת־בִּשְׂרוֹ בַּיּוֹם
 וְאֶת־רִיבּוֹ יָבֹא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְאֵת פֶּר הַחֲטָאתַי וְאֵת 27
 שְׂעִיר הַחֲטָאתַי אֲשֶׁר הִזְבֵּא אֶת־דָּמָם לְכֹפֶר בְּקֹדֶשׁ יִצְאֵי
 אֶל־מִדְּבַר לְמִחְנֵה וְשָׂרְפוּ בְּאֵשׁ אֶת־עֲרֹתָם וְאֶת־בִּשְׂרוֹם
 וְאֶת־פְּרָשָׁם: וְהִשְׂרַף אֹתָם יִכָּסֶּם בְּגָדָיו וְהָחֵץ אֶת־בִּשְׂרוֹ 28
 בַּיּוֹם וְאֶת־רִיבּוֹ יָבֹא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ: וְהַזֶּה לְכֶסֶם לְחֻקֹּת 29
 עֹלָם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ חֲשֵׁנָה אֶת־נַפְשֹׁתֶיכֶם
 וְכִלְמֵלֶאכֶּה לֹא תַעֲשׂוּ הַזָּוָה וְהַזֶּה נִגְרַ בְּתוֹכְכֶם:
 כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה וְכֹפֶר עֲלֵיכֶם לְפָנַי אֲחַכֶּם מִכֹּל הַפְּאִתִּים 5
 לִפְנֵי זֶה הַמִּסְדָּר: שֶׁבֶת שִׁבְתָּן הִיא לְכֶסֶם וְעֵינֵיכֶם 31
 אֶת־נַפְשֹׁתֶיכֶם תִּקַּח עֹלָם: וְכֹפֶר הַבְּהֵן אֲשֶׁר־מִשָּׁה 32
 אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֵא אֶת־זֵדוֹ לְכוֹהֵן פָּתַח אָבִיו וְלִבְשׁ אֶת־ 33
 בְּגָדֵי הַדָּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: וְכֹפֶר אֶת־מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֵת 34
 אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְכֹפֶר וְעַל הַבְּהֵנִים וְעַל־כָּל־עַם
 הַקְּהָל וְכֹפֶר: וְהַזֶּה־חֻזָּאת לְכֶסֶם לְחֻקֹּת עֹלָם לְכֹפֶר עַל־ 34
 כִּנְיֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטָּאתָם אֲחַת בַּעֲשֵׂה נֶפֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ
 דְּוָה אֶת־מֹשֶׁה:
 פ

CAP. XVII. ז'

וְדַבֵּר דְּוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֲהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו 2
 וְאֵל כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם זֶה הַדָּד אֲשֶׁר־ 3
 צִוִּיתָ דְּוָה לֵאמֹר: אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁחַט 3
 שׂוֹר אֲדָבָשׁב אֲרֻצָּה בַּפִּתְיָה אוֹ אֲשֶׁר יִשְׁחַט מִדָּבָר 4
 לְמִחְנֵה: וְאֵל־לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יִבְיֹאוּ לְהִקְרִיב 4
 קָרְבָן לַיהוָה לִפְנֵי מִשְׁכַּן דְּוָה דָּם יִחַשֵׁב לֵאשׁ הַזֶּהֹא 5
 דָּם שֹׁפֵךְ וְנִבְרַת הָאִישׁ הַזֶּהֹא מִקְרָב עֵמוֹ: לִמְנוֹן עַל־ 7
 יָבִיֵא כִּנְיֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־זִבְחֹתָם אֲשֶׁר דָּם וְזִבְחֹם עַל־ 8
 פְּנֵי הַשְּׂעִיר וְהַיָּהוּם לַיהוָה אֶל־פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶל־ 9
 הַבְּהֵן וְזִבְחֵי וְזִבְחֵי שְׁלָמִים לַיהוָה אוֹתָם: וְזִקֵּן הַבְּהֵן 6
 אֶת־דָּמָם עַל־מִזְבֵּחַ דְּוָה פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְהַקְטִיר הַחֶלֶב 7
 לְרִיחַ יְחִיָּה לַיהוָה: וְלֹא־יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת־זִבְחֹתָם לַשְּׂעִירִים 7
 אֲשֶׁר דָּם וְזִים אֶת־רִיבּוֹתָם חֲפַת עֹלָם חֲזֵה־נָתַתָּ לָהֶם
 לְדוֹרָתָם: וְאַל־תִּם הַאֲמֵר אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן 8
 הַגֵּר אֲשֶׁר־יִגֵּר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר־עִלָּה עִלָּה אוֹרְבָתָ: וְאֵל־ 9
 פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא יִבְיֹאֲנָה לַעֲשׂוֹת אִתּוֹ לַיהוָה וְנִבְרַת 10
 הָאִישׁ הַזֶּהֹא מֵעַמּוֹ: וְאִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן 11
 הַגֵּר הֵגַר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֵאָכֵל כִּלְיֵם וְחִתִּית פִּנֵי בִנְפֹשׁ 11
 אֲכָלַת אֶת־הֵדִים וְהַבְּרִית אֶתָּה מִקְרָב עִמּוֹ: כִּי־ 11
 נַפְשׁ הַבֶּשֶׂר בְּדָם הִיא וְאֵנִי נִחְמוֹ לְכֶסֶם עַל־הַמִּזְבֵּחַ 12
 לְכֹפֶר עַל־נַפְשֹׁתֶיכֶם כִּי־דָם הוּא בְּנַפְשׁ וְכֹפֶר: עַל־כֵּן 12
 אִמְרַתִּי לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל כִּלְיֵנָפֶשׁ מִכֶּם לֹא־תֹאכְלוּ דָם וְהַגֵּר 13
 נִגְרַ בְּתוֹכְכֶם לֹא־יֹאכַל דָּם: וְאִישׁ אִישׁ מִכֵּן יִשְׂרָאֵל 13
 וּמִדְּבַר הֵגַר בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יִצְדַּח צִיד הַזֶּה אוֹרְשׁוֹ אֲשֶׁר 14
 יֵאָכֵל וְשֹׁפֵךְ אֶת־דָּמוֹ וְכֹסֵדוֹ בַּעֲפָר: כִּי־נַפְשׁ כִּלְבֶּשֶׂר 14
 דָּמוֹ בְּנַפְשׁוֹ הִיא וְאִמְרַ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל דָּם כִּלְבֶּשֶׂר לֹא

31 לִפְנֵי דְוָה מִזִּבְ טַמְאָתָה: וְהַזֶּהֹתָם אֶת־בִּישְׂרוֹתְךָ אֶת־ 31
 מִטְמָאתָם וְלֹא יָקִיחוּ כְּבִמְאֵתָם כְּטַמְאָם אֶת־מִשְׁכַּנִּי אֲשֶׁר־ 32
 בְּתוֹכָם: וְאֵת הַזֶּהֹתָ הַזֶּבֶב וְאֲשֶׁר הִנָּה מִכֵּן שִׁכְבַת־חֲרָע 33
 לְטַמְאָתָהּ: וְהַזֶּהֹתָ בְּנִדְחָהּ הַזֶּבֶב אֶת־זוֹבוֹ לְגֵר וְלִנְקֵבָהּ 33
 וְלֹאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם־טַמְאָה:

CAP. XVI. טו

פ פ כ ט

1 וְדַבֵּר דְּוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שֵׁנִי בְּעַן אֲהֲרֹן בְּקִרְבָּתָם 1
 2 לְפָנַי־הֵנָּה וְעַתָּה: וְיֹאמַר דְּוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אֲהֲרֹן 2
 אַחֲדָי וְאֵל־יָבֵא כָּל־עַלֹת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לְפָנֶיךָ אֶל־ 3
 פְּנֵי הַכֹּפֶרֶת אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ וְלֹא יָמוּת כִּי־בִגְזַן אֶרְאֶה 3
 עַל־הַכֹּפֶרֶת: בּוֹזֵאת יָבֵא אֲהֲרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ כֹּפֶר כָּךְ 4
 4 כֹּפֶר לַחֲטָאתַי וְאֵל־לַעֲלֹה: כַּתְּחִלָּה יִקְדֵּשׁ לְבָשׁ וּמְכַסֵּד 4
 כִּדְּוָה עַל־בִּשְׂרוֹ וּבֹאבֵגָט כִּדְּוָה וּבִמְאֻנְפַת כִּדְּוָה 5
 5 הַכֹּהֲנֵי־קֹדֶשׁ לָם וְהָחֵץ בַּיּוֹם אֶת־בִּשְׂרוֹ וְלִבְשָׁם: וְכֹפֶר 5
 עֲדַת כִּנְיֵי יִשְׂרָאֵל וְיָחַ שְׂנֵי־שָׂעִירֵי עֹזֹם לַחֲטָאתַי וְאֵל־ 6
 6 אֹהֶר לַעֲלֹה: וְהַקְרִיב אֲהֲרֹן אֶת־פֶּר הַחֲטָאתַי אֲשֶׁר־לוֹ 6
 7 וְכֹפֶר כַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ: וְלֶחֶם אֲחִישֵׁי הַשְּׂעִירִים וְעֹנֵד 7
 8 אֹתָם לִפְנֵי דְוָה פָּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְיָקַח אֲהֲרֹן עַל־שְׂעִירֵי 8
 הַשְּׂעִירִים אֲהֲרֹן וְגֵרֹת אֹהֶל לַיהוָה וְגֵרֹל אֹהֶר לַעֲזָאוֹל: 9
 9 וְהַקְרִיב אֲהֲרֹן אֶת־הַשְּׂעִיר אֲשֶׁר עִלָּה עִלָּיו הַגֵּרֹל לַיהוָה 9
 י וְעִשׂוּהוּ חֲטָאתַי: וְהַשְּׂעִיר אֲשֶׁר עִלָּה עִלָּיו הַגֵּרֹל לַעֲזָאוֹל 10
 יִמְצָדֵתוּ לִפְנֵי דְוָה לְכֹפֶר עִלָּיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לַעֲזָאוֹל 11
 11 הַמִּדְבָּרָה: וְהַקְרִיב אֲהֲרֹן אֶת־פֶּר הַחֲטָאתַי אֲשֶׁר־לוֹ 11
 12 וְכֹפֶר כַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ וְשִׁחַת אֶת־פֶּר הַחֲטָאתַי אֲשֶׁר־לוֹ: 12
 וְלֶחֶם מִלֵּא־הַחֲמֵתָה נִגְדַל־אֵשׁ מִעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי דְוָה 13
 13 וּמִלֵּא חֲמִינֵי קִטְרַת טַמִּים הַזֶּה וְהִבֵּיא מִבֵּית לְפָנֶיךָ: 13
 14 וְעַתָּה אֶת־הַקֹּדֶשׁ עַל־רֵאשִׁית לִפְנֵי דְוָה וְכֹסֶה וְעַן הַקִּטְרַת 14
 14 אֶת־הַכֹּפֶרֶת אֲשֶׁר עַל־הַזֶּהֹדוֹת וְלֹא יָמוּת: וְלֶחֶם מִדָּם 15
 15 הַפֶּר וְהֵזֶה בְּאֻזְבָּעֵי עֵלִיפִי הַכֹּפֶרֶת קִרְמָה וְלִפְנֵי הַכֹּפֶרֶת 15
 16 זֶה שְׂכַר־פְּקֻדָּים מִדְּבַר־כֶּסֶם אֲבָבְכֵנוּ: וְשִׁחַת אֶת־שְׂעִירֵי 16
 17 וְעִשׂוּהוּ אֶת־דָּמוֹ כַּאֲשֶׁר לָעֹם וְהִבֵּיא אֶת־דָּמָם אֶל־מִבֵּית לְפָנֶיךָ 17
 18 וְעִשׂוּהוּ וְלִפְנֵי הַכֹּפֶרֶת: וְכֹפֶר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטְמָאתַי כִּי־ 18
 18 יִשְׂרָאֵל וּמִפְשַׁעֲתֵיכֶם לְכָל־חַטָּאתָם וְכִן יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד 18
 19 הַשְּׂכָן אֹתָם כַּחֲדָי טַמְאָתָם: וְכָל־אֹתָם לֹא־יִדְוָהוּ בְּאֹהֶל 19
 20 מוֹעֵד כְּבֹאֵן לְכֹפֶר בְּקֹדֶשׁ עֲרִיצָתוֹ וְכֹפֶר כַּעֲדוֹ וּבַעֲד 20
 21 בֵּיתוֹ וּבַעֲד כִּלְקֹהֶל יִשְׂרָאֵל: וְיָצָא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר־ 21
 21 לְפָנֶיךָ וְכֹפֶר עִלָּיו וְלֶחֶם מִדָּם הַפֶּר וּמִדָּם הַשְּׂעִירֵי 21
 22 וְעַתָּה עַל־קִרְבוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְהֵזֶה עֲלֵיו מִדְּבַר־כֶּסֶם 22
 22 כַּאֲבָשִׁי שֶׁבַע פְּעֻמִּים וְטִרְוֹ וְקִדְשׁוֹ מִטְמָאתַי כִּנְיֵי יִשְׂרָאֵל: 22
 23 כְּוַל־כֹּפֶר אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ 23
 24 וְהַקְרִיב אֶת־הַשְּׂעִיר הַחֵי: וְסָמַךְ אֲהֲרֹן אֶת־שְׂעִירֵי דָד עַל־ 24
 25 רֵאשִׁית הַשְּׂעִירֵי הַחֵי וְהַזֶּהֹתָ עִלָּיו אֶת־כִּלְיֵנָפֶשׁ כִּנְיֵי יִשְׂרָאֵל 25
 26 וְאֶת־כִּלְיֵנָפֶשׁ עִינֵיכֶם לְכָל־חַטָּאתָם וְעַתָּה אֹתָם עַל־רֵאשִׁית 26
 27 הַשְּׂעִיר וְשַׁלַּח בִּידֵי־אִישׁ עִתֵי הַמִּדְבָּרָה: וְהִשָּׂא הַשְּׂעִירֵי 27
 28 עִלָּיו אֶת־כִּלְיֵנָפֶשׁ עֹזֹם אֶל־אֲרֻץ נוֹרָה וְשַׁלַּח אֶת־הַשְּׂעִירֵי 28
 29 בַּמִּדְבָּר: וְכֹא אֲהֲרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וְשִׁחַת אֶת־דְּבַר־ 29

31 for the issue of her uncleanness.* And ye shall separate the children of Israel from their uncleanness; that they may not die in their uncleanness, when they defile my tabernacle that is in their midst. This is the law of him that hath an issue, and of him whose seed goeth from him, and is defiled therewith; And of her that is suffering in her separation, and of him that hath an issue, of the man, and of the woman, and of him that lieth with her that is unclean.

SECTION XXIX. ACHARAY MOTH.

CHAPTER XVI.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses after the death of the two sons of Aaron, when they had come near before the Lord, and died: And the Lord said unto Moses, Speak unto Aaron thy brother, that he come not at all times into the holy place within the veil, before the mercy-seat, which is upon the ark, that he die not; for in the cloud will I appear upon the mercy-seat. With this shall Aaron come into the holy place: with a young bullock for a sin-offering, and a ram for a burnt-offering. A holy linen coat shall be put on, and linen breeches shall he have upon his flesh, and with a linen girdle shall he gird himself, and a linen mitre shall he bind on his head; these are holy garments; therefore shall he wash his flesh in water, and then put them on. And from the congregation of the children of Israel shall he take two goats for a sin-offering, and one ram for a burnt-offering. And Aaron shall bring near the bullock of the sin-offering, which is for himself, and make an atonement for himself, and for his house. And he shall take the two goats, and place them before the Lord at the door of the tabernacle of the congregation. And Aaron shall put lots upon the two goats; one lot "for the Lord," and the other lot "for 'Azazel.'" And Aaron shall bring near the goat upon which fell the lot "for the Lord," and offer him for a sin-offering. But the goat on which fell the lot "for 'Azazel,'" shall be placed alive before the Lord, to make an atonement with him, by sending him away to 'Azazel into the wilderness. And Aaron shall bring near the bullock of the sin-offering, which is for himself, and he shall make an atonement for himself, and for his house; and he shall kill the bullock of the sin-offering which is for himself. And he shall take a censer full of burning coals of fire from off the altar before the Lord, and both his hands full of incense of spices, pounded fine, and bring it within the veil; and he shall put the incense upon the fire, before the Lord; that the cloud of the incense may envelop the mercy-seat that is upon the testimony, that he die not. And he shall take of the blood of the bullock, and sprinkle it with his finger above toward the mercy-seat, eastward; and before the mercy-seat shall he sprinkle seven times the blood with his finger. And he shall kill the goat of the sin-offering, that is for the people, and bring his blood to within the veil, and do with that blood as he did with the blood of the bullock, and sprinkle it above the mercy-seat, and before the mercy-seat. And he shall make an atonement for the holy place, because of the uncleanness of the children of Israel, and because of their transgressions in all their sins; and so shall he do for the tabernacle of the congregation, that abideth among them in the midst of their uncleanness. And there shall not be any man in the tabernacle of the congregation when he goeth in to make an atonement in the holy place, until he come out; and so shall he make an atonement for himself, and for his household, and for the whole congregation of Israel.* And he shall then go out unto the altar that is before the Lord, and make an atonement upon it; and he shall take of the blood of the bullock, and of the blood of the goat, and put it upon the horns of the altar round about. And he shall sprinkle upon it of the blood with his finger seven times; and he shall cleanse it, and hallow it from the uncleanness of the children of Israel. And when he hath made an end of atoning for the holy place, and the tabernacle of the congregation, and the altar; then shall he bring near the live goat. And Aaron shall lay both his hands upon the head of the live goat, and confess over him all the iniquities of the children of Israel, and all their transgressions in all their sins, putting them upon the head of the goat, and he shall send him away by the hand of a man appointed thereto into the wilderness: And the goat shall bear upon him all their iniquities unto a land not inhabited; and so shall he send away the

goat into the wilderness. And Aaron shall then go into the tabernacle of the congregation, and he shall take off the linen garments, which he had put on when he went into the holy place, and he shall leave them there: And he shall bathe his flesh with water in a holy place, and put on his garments; and come then forth, and offer his burnt-offering, and the burnt-offering of the people, and make an atonement for himself, and for the people.* And the fat of the sin-offering shall he burn upon the altar. And he that carrieth the goat to 'Azazel, shall wash his clothes, and bathe his flesh in water, and afterward he may come into the camp. And the bullock for the sin-offering, and the goat for the sin-offering, the blood of which was brought in to make atonement in the holy place, shall one carry forth without the camp; and they shall burn in fire their skins, and their flesh, and their dung. And he that burneth them shall wash his clothes, and bathe his flesh in water, and afterward he may come into the camp. And it shall be unto you a statute for ever: in the seventh month, on the tenth of the month, ye shall afflict yourselves (by fasting), and no work shall ye do, whether it be one of your own country, or the stranger that sojourneth among you. For on that day shall the high-priest make an atonement for you, to cleanse you; from all your sins before the Lord shall ye be clean. It shall be a sabbath of rest unto you, and ye shall afflict yourselves (by fasting), as a statute for ever. And the priest, who shall be anointed, and who shall be consecrated to minister as priest in his father's stead, shall make the atonement; and he shall put on the linen clothes, the holy garments. And he shall make an atonement for the holy of holies; and for the tabernacle of the congregation, and for the altar, shall he make an atonement; and also for the priests, and for all the people of the congregation shall he make an atonement. And this shall be unto you as a statute for everlasting, to make an atonement for the children of Israel for all their sins once a year: and he did as the Lord had commanded Moses.*

CHAPTER XVII.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 1 Speak unto Aaron, and unto his sons, and unto all the children of Israel, and say unto them, This is the thing which the Lord hath commanded, saying, Any man whatsoever of the house of Israel, that killeth an ox, or a sheep, or a goat, in the camp, or that killeth it out of the camp, and bringeth it not to the door of the tabernacle of the congregation, to offer it as an offering unto the Lord before the tabernacle of the Lord: as blood-guiltiness shall it be imputed unto that man, blood hath he shed; and that man shall be cut off from among his people. In order that the children of Israel may bring their sacrifices, which they slay in the open field, and bring them unto the Lord, to the door of the tabernacle of the congregation, unto the priest, and slay them as sacrifices of peace-offerings unto the Lord. And the priest shall sprinkle the blood upon the altar of the Lord at the door of the tabernacle of the congregation; and he shall burn the fat for a sweet savor unto the Lord. So that they shall offer no more their sacrifices unto evil spirits, after which they have gone astray: a statute for ever shall this be unto them throughout their generations.* And unto them shalt thou say, Whatsoever man there be of the house of Israel, or of the strangers who may sojourn among them, that offereth a burnt-offering or a sacrifice, and bringeth it not unto the door of the tabernacle of the congregation, to offer it unto the Lord: even that man shall be cut off from among his people. And if there be any man of the house of Israel, or of the strangers that sojourn among them, that eateth any manner of blood: I will set my face against the person that eateth the blood, and I will cut him off from among his people. For the life of the flesh is in the blood; and I have appointed it for you upon the altar to make an atonement for your souls; for the blood it is that maketh an atonement for the soul. Therefore have I said unto the children of Israel, No one of you shall eat blood, and the stranger that sojourneth among you shall not eat blood. And if there be any man whatsoever of the children of Israel, or of the strangers that sojourn among them, who catcheth by hunting any beast or fowl that may be eaten: then shall he pour out the blood thereof, and cover it up with dust. For the life of all flesh is its blood, on which its life dependeth; therefore have I said unto the children of Israel,

תאכלו כי נפש כלבשר דמו הוא בלאבליו יברת:
 10 וכלנפש אשר האכל נבלה וטרפה בארצה ובגר וכבש
 16 בגדיו ורתיב בגדיו וכמא עדהשירב וטמא: ואם לא וכבש
 וקשרו לא ירתיב ונשא עונו: פ

CAP. XVIII. יח

2 ונדבר דעה אלימשה לאמר: דבר אלבע ישראל
 3 ואמרת אלכם אני דעה אלתיכם: כמעשה ארץמצרים
 אשר ישבתםבה לא תעשו וכמעשה ארץכנען אשר
 4 אני מביא אתכם שמה לא תעשו ובחוקתיה לא תלכו:
 5 אתמשפט עמנו ואתהקתו השמרו ללכת בהם אני
 6 ודעה אלתיכם: ושמרתם אתחוקתי ואתמשפטי אשר
 7 יעשה אתם האדם ותי בהם אני דעה: פ איש איש
 8 אלהלשאר בשרו לא תקרבו לגלות ערותו אני דעה:
 9 פ ערות אביו וערות אמו לא תגלה אמוך הוא לא
 10 תגלה ערוהו: פ ערות אשתאביו לא תגלה
 11 ערות אביו הוא: פ ערות אחותו בתאביו או
 12 בתאמו מולדת בוח או מולדת חוץ לא תגלה ערותו:
 13 פ ערות בתיבנו או בתיבתו לא תגלה ערותו כי
 14 ערותהו יהוה: פ ערות בתיאשת אביו מולדת
 15 אביו אחותו היא לא תגלה ערוהו: פ ערות
 16 אחותאביו לא תגלה שאר אביו הוא: פ ערות
 17 אחותאמו לא תגלה בראשאר אמו הוא: פ ערות
 18 אחותאביו לא תגלה אלאשתו לא תקרב דעהו היא:
 19 פ ערות בלתי לא תגלה אשת בנו הוא לא תגלה
 20 ערוהו: פ ערות אשתאביו לא תגלה ערות
 21 אביו הוא: פ ערות אשה ובתה לא תגלה ארתי
 22 בתיבנה ואתבתיבתה לא תקח לגלות ערותה שארה
 23 הגה ומה הוא: ואשה אל אחותה לא תקח לצרר לגלות
 24 ערותה עליה בתיבה: ואלאשה בנות ממאתה לא תקרב
 25 לגלות ערותה: ואלאשת עמיתך לא יחתן שקבתך
 26 לגרע לטמאיהבה: ומורעה לא יחתן להעביר למלך ולא
 27 תחלל אתישם אלקהו אני דעה: ואתזכר לא תשכב
 28 משכבי אשה תועבה הוא: ובכלבימה לא יחתן שקבתך
 29 לטמאיהבה ואשה לא יתעמד לפני בהמה לרבעה תבל
 30 הוא: ולא יטמא בכלאילה כי בכלאילה נטמאו גוים
 31 אשר אני משלח מפניהם: ותטמא הארץ ואפקר עינה
 32 עליה ותקא הארץ אתישוביה: ושמרתם אתם אתחוקתי
 33 ואתמשפטי ולא תעשו מכל התועבות האלה הארצה
 34 והגר דגר בהתיכם: כי אתכלהדתועבת האל עשו אנשי
 35 הארץ אשר לפניכם ותטמא הארץ: ולא תקרא הארץ
 36 אתכם בטמאכם אתה כאשר קאה אתיהני אשר
 37 לפניכם: כי כלאשר יעשה מכל התועבות האלה ויברתו
 38 הנפשות העשש מקרב עמם: ושמרתם אתמשפתי
 39 לבלתי עשות מוקדות תועבות אשר נעשו לפניכם ולא
 40 תטמאו בהם אני דעה אלתיכם:

יט CAP. XIX. פ פ פ 30

2 ונדבר דעה אלימשה לאמר: דבר אלכלעדת בני

ישראל ואמרת אלכם קדשים תהיו כי קדוש אני דעה:
 1 אלתיכם: איש אמו ואביו תיראו ואתשבתתי תשמרו
 2 אני דעה אלתיכם: אלהינו אלדגלים ואלוהי מלכה
 3 לא תעשו לכם אני דעה אלתיכם: וקי תובדו ובה
 4 שלמים לדעה לרצונם תשברו: בהם ובחכם אבול
 5 ומתחלת לדעה ערנים תהולשי באש יעשה: ואם
 6 האכל אכל ביום השלישי פעל הוא לא ירעה: ואכלו
 7 עונו ושא בראתקדש דעה חלל ויברתה העשש הוה
 8 מעמיה: ובקורכם אתקצור ארצכם לא תכלה פאת
 9 שדה להצר ולקט קצרת לא תלקט: ובקמך לא תעלל
 10 ופרט ברמך לא תלקט לעני ולגר תצנכ אתם אני דעה
 11 אלתיכם: לא תגנוב ולא תקבשו ולא תשקר איש
 12 בעמיתו: ולא תשבעו בשמי לשקר חללת אתישם
 13 אלקהו אני דעה: לא תעשק אתגרע ולא תגול לא
 14 חלץ פולת שקבר אהו עד בקר: לא תחלל חרש ולפני
 15 עור לא תחן כשיל נראה מאלדו אני דעה: לא תעשו
 16 עול במשפט לא תשא מידול ולא תהדו פני גרול
 17 בעדק משפט עמיתך: לא תשקף רכיל בעמד לא תעמד
 18 עליהם רגל אני דעה: לא תשנא אתאחיו בלבבך
 19 דוכח תוכיח אתעמיתך ולא תשא עליו חטא: לא
 20 תקם ולא תטר אתבע עיני ואהבת לרעה קמך אני
 21 דעה: אתחוקתי השמרו בהמתך לא תרכיב בלאים
 22 שדה לא תורע בלאים ובגר בלאים שטטט לא יעלה
 23 עלך: ואיש כרששב אדאשה שכבתורע הוא שפחה כ
 24 גזרפת לאיש והפדה לא נפדתה או הפשה לא נטר
 25 לה בקרת הנה לא ימנו ברלא הפשה: ותביא אתך
 26 אשמי לדוה אלתח אהל מולד איל אשם: וכפר
 27 עליו בהבן באיל האשם לפני דעה עלחטאתו אשר
 28 חטא ונסלה לו חטאתו אשר חטא: פ

29 וכיבאו אל הארץ והעמם בלעין מאכל וערלתם
 30 ערלתו אתדפיו שלש שנים דעה לכם ערלים לא אבול:
 31 ובשנה הרביעת דעה בלפניו קדש הלולים לדעה:
 32 ובשנה החמישית האבול אתדפיו לדוסוף לכם הבואתי
 33 אני דעה אלתיכם: לא תאכלו עליהם לא תחשו
 34 ולא תעונו: ולא תקפו פאת ראשכם ולא תשוח את
 35 פאת וקד: וערש לפש לא תחט בכשרכם ותבנת
 36 קענעו ולא תחטו בהם אני דעה: אלהתחלל אתיהנה
 37 להוטתה ולא תחונה הארץ ומלאה הארץ ומה: אתי
 38 שבתתי חטמרו ומקדשי תראו אני דעה: אל תפס
 39 אלהבת ואלהידועים אל תבקשו לטמאה בהם אני
 40 דעה אלתיכם: מפני שיהו חקים ודברתי עם וכו ובראת
 41 מאלדו אני דעה: פ וקדשך אהו גר בארצכם לא
 42 חני אתו: באורח משה דעה לכם הערוער אתכם
 43 ואהבת לו קמך כרגלים יותם בארץ מצרים אני דעה
 44 אלתיכם: לא תעשו עול במשפט במל במשפט
 45 ובמשורה: מאוני צדק אבירצדק אפס צדק חוץ צדק
 46 דעה לכם אני דעה אלתיכם אשרהוצאתי אתכם מארץ
 47 מצרים: ושמרתם אתכל חוקתי ואתכל משפטי
 48 ועשיתם אתם אני דעה: פ

The blood of every manner of flesh shall ye not eat; for the life of a.l flesh is its blood, every one
15 who eateth it shall be cut off. And every person that eateth that which hath died of itself, or that which was torn by beasts, be this one born in your own country, or a stranger, shall both wash his clothes, and bathe himself in water, and be clean until the evening, when he shall be clean.
16 But if he wash (them) not, nor bathe his flesh, then shall he bear his iniquity.

CHAPTER XVIII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
2 Speak unto the children of Israel, and say unto them, I am the Lord your God. After the doings of the Land of Egypt, wherein ye have dwelt, shall ye not do; and after the doings of the land of Canaan whither I am bringing you, shall ye not do; and in their customs shall ye not walk.
3 My ordinances shall ye do, and my statutes shall ye keep, to walk therein: I am the Lord your God. And ye shall keep my statutes, and my ordinances, which if a man do, he shall live in them: I am the Lord.* ¶ None of you shall approach to any that are near of kin to him, to uncover their nakedness: I am the Lord. ¶ The nakedness of thy father, or the nakedness of thy mother, shalt thou not uncover: she is thy mother, thou shalt not uncover her nakedness. ¶ The nakedness of thy father's wife shalt thou not uncover; it is thy father's nakedness. ¶ The nakedness of thy sister, the daughter of thy father, or the daughter of thy mother, whether she be born at home, or born abroad,—even the nakedness of any of these shalt thou not uncover. ¶ The nakedness of thy son's daughter, or of thy daughter's daughter,—even the nakedness of any of these, shalt thou not uncover; for theirs is thy own nakedness. ¶ The nakedness of thy father's wife's daughter, be she gotten of thy father, she is thy sister,—thou shalt not uncover her nakedness. ¶ The nakedness of thy father's sister shalt thou not uncover: she is thy father's near kinswoman. ¶ The nakedness of thy mother's sister shalt thou not uncover; for she is thy mother's near kinswoman. ¶ The nakedness of thy father's brother shalt thou not uncover: his wife shall thou not approach, she is thy aunt. ¶ The nakedness of thy daughter-in-law shalt thou not uncover. She is thy son's wife, thou shalt not uncover her nakedness. ¶ The nakedness of thy brother's wife shalt thou not uncover, it is thy brother's nakedness. ¶ The nakedness of a woman and her daughter shalt thou not uncover; her son's daughter, or her daughter's daughter shalt thou not take, to uncover her nakedness; for they are near kinswomen: it is incest.
18 And a woman together with her sister shalt thou not take, to vex her, to uncover her nakedness, beside the other, in her lifetime. And a woman in the separation of her nakedness shalt thou not approach, to uncover her nakedness. And with thy neighbor's wife shalt thou not lie carnally, to uncover thyself with her. And any of thy seed shalt thou not let pass through (the fire) to Molech, and thou shalt not profane the name of thy God: I am the Lord.* And with a man shalt thou not lie, as with a woman: it is an abomination. And with any beast shalt thou not lie to defile thyself therewith; neither shall any woman stand before a beast to lie down thereto: it is confusion. Do not defile yourselves through any of these things: for through all these have become defiled the nations which I cast out before you: And the land became defiled;—wherefore I have visited its iniquity upon it, and the land itself vomited out its inhabitants.* Ye shall therefore keep my statutes and my ordinances, and ye shall not commit any of these abominations; neither any of your own nation, nor the stranger that sojourneth among you. (For all these abominations have the men of the land done, who were before you, and the land hath become defiled).* That the land may not vomit you out also, when ye defile it, as it hath vomited out the nations that were before you. For whosoever shall commit any of these abominations,—even the souls that commit them shall be cut off from among their people. Therefore shall ye keep my charge, so that ye commit not any one of these abominable customs, which were committed before you, and that ye do not defile yourselves therewith: I am the Lord your God.

SECTION XXX. KEDOSHIM.

CHAPTER XIX.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
2 Speak unto all the congregation of the children of Israel, and say unto them. Ye shall be holy; for I the Eternal your God am holy. Ye shall fear every man his mother and his father, and my sab-

baths shall ye keep: I am the Lord your God. Ye 4 shall not turn unto the idols, and molten gods shall ye not make to yourselves: I am the Lord your God. And if ye offer a sacrifice of peace- 5 offering unto the Lord, ye shall offer it so that it may be favorably received from you. On the same 6 day ye offer it shall it be eaten, and on the morrow; and whatever is left until the third day, shall be burnt with fire. And if the intention was that 7 it should be eaten on the third day, it is an abomination, it shall not be favorably received. And whoever eateth it shall bear his iniquity; be- 8 cause he hath profaned the hallowed thing of the Lord: and that soul shall be cut off from among his people. And when ye reap the harvest of your 9 land, thou shalt not wholly reap the corners of thy field, neither shalt thou gather up the gleanings of thy harvest. And thou shalt not glean thy 10 vineyard, and the single grapes that drop in thy vineyard shalt thou not gather up; for the poor and the stranger shall thou leave them: I am the Lord your God. Ye shall not steal; neither shall ye 11 deny (another's property in your hand) to your neighbor, one to another. And ye shall not swear by my 12 name falsely, and thou shalt not thus profane the name of thy God: I am the Lord. Thou shalt not 13 withhold any thing from thy neighbor, nor rob him: there shall not abide with thee the wages of him that is hired, through the night until morning. Thou shalt not curse the deaf, nor put a stumbling- 14 block before the blind; but thou shalt be afraid of thy God: I am the Lord.* Ye shall do no un- 15 righteousness in judgment; thou shalt not respect the person of the poor, nor honor the person of the great; in righteousness shalt thou judge thy neighbor. Thou shalt not go up and down as a 16 talebearer among thy people; thou shalt not stand (idly) by the blood of thy neighbor: I am the Lord. Thou shalt not hate thy brother in thy heart: thou 17 shalt indeed rebuke thy neighbor, and not bear sin on account of him. Thou shalt not avenge nor 18 bear any grudge against the children of thy people; but thou shalt love thy neighbor as thyself: I am the Lord. My statutes shall ye keep; thy cattle 19 shall thou not let gender with a diverse kind; thy field shalt thou not sow with mingled seeds; and a garment of mingled kinds, of linen and woollen, shall not come upon thee. And if a man lie carnally 20 ally with a woman, that is a bond-maid, betrothed to a man, but who hath neither been redeemed, nor hath her freedom been given her: there shall a scourging be decreed; they shall not be put to death, because she was not free. And he shall 21 bring his trespass-offering unto the Lord, unto the door of the tabernacle of the congregation: a ram for a trespass-offering. And the priest shall make 22 an atonement for him with the ram of the trespass-offering before the Lord for his sin which he hath done; and he shall be forgiven for his sin which he hath committed. ¶ And when ye 23 come into the land, and plant any kind of tree bearing edible fruit, then shall ye count the fruit thereof, as uncircumcised: three years shall it be as uncircumcised unto you, it shall not be eaten. But in the fourth year shall all its fruit 24 be holy for praise-giving unto the Lord. And in 25 the fifth year shall ye eat of its fruit, in order that it may increase unto you its productiveness: I am the Lord your God. Ye shall not eat upon 26 the blood; nor shall ye use enchantment, nor observe times. Ye shall not cut round the corners 27 (of the hair) of your head neither shalt thou destroy the corners of thy beard. And for the dead 28 shall ye not make any incision in your flesh; and any ridded writing shall you not fix on yourselves: I am the Lord. Do not profane thy 29 daughter, to cause her to be a prostitute; lest the land fall to prostitution, and the land become full of incest. My sabbaths shall ye keep, and my 30 sanctuary shall ye reverence: I am the Lord. Turn 31 not unto them that have familiar spirits and unto wizards; seek (them) not, to be defiled by them: I am the Lord your God. Before the hoary head 32 shalt thou rise up, and honor the face of the old man; and thou shalt be afraid of thy God: I am the Lord.* ¶ And if a stranger sojourn with thee, 33 in your land, ye shall not vex him. As one born 34 in the land among you, shall be unto you the stranger that sojourneth with you, and thou shalt love him as thyself; for ye were strangers in the land of Egypt: I am the Lord your God. Ye shall 35 do no unrighteousness in judgment, in meteyard, in weight, or in measure. Just balances, just 36 weights, a just ephah, and a just hin, shall ye have: I am the Lord your God, who have brought you forth out of the land of Egypt. Ye shall 37 therefore observe all my statutes, and all my ordinances, and do them: I am the Lord.*

CAP. XXI. כא

פ פ פ לא 31

1 ואמר יהוה אל־משה אמר אל־הקדושים בני אהרן
 2 ואמרת אל־הם לנפש לא־יטמא בעמיו: כי אם־לשארו
 3 הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו: ולאחתו
 4 הבתולה הקרובה אליו אשר לא־הנקה לאיש לה: ויטמא:
 5 לא ויטמא בעל בעמיו להטלו: לא־יקרה קרחה בראשם:
 6 ופאת זקנם לא יגדלו: ובקשרם לא ישרשו שרשרת:
 7 קדשים יהיו לאלהיהם ולא יתללו עם אלהיהם כי
 8 את־איש יהוה להם אלהיהם הם מקרבים: והיו קדשו:
 9 אשה וזה תחלה לא יקחו: ואשה נחשה מאשה לא
 10 יקחו: וקדשו הוא לא־יהיו: וקדשוהו כי אלהיהם אלהים:
 11 הוא מקרבים קדשו הנה לך כי קדשו אני יהוה מקדשכם:
 12 ובה איש בתו כי תהל לזנות את־אבהו תוא מחללת
 13 באש תשרף: ׀ ותבנה תיבול מאהו אשר־יוצק
 14 על־ראשו: ושמן המשחה ומלא את־ידו ללבש את־
 15 הבגדים את־ראשו לא יפרע וקדו לא יפרם: ועל
 16 כל־נפשמת לא יבא לאביו ולאמו לא ויטמא: ומד
 17 המקדש לא יבא ולא יתלל את־מקדש אלתו כי נזר
 18 שמן משחת אלתו עליו אני יהוה: הוא אשה בבתולה
 19 יקח: אלקמה וירשעה תחלה וזה את־אחלה לא יקח
 20 כי אם־בתולה בעמיו וקח אשה: ולא־תחלו ריש בעמיו
 21 כי אני יהוה מקדשיו: ׀ ונדבר יהוה אל־משה
 22 לאמר: דבר אל־אֶהרן לאמני איש מוצק לדרתים אשר
 23 יתנה בו מים לא יקרב להקריב להם אלתו: כי כל
 24 איש אשר־בו מים לא יקרב איש עור או פסח או הרם
 25 או שריו: או איש אשר־היה בו שבר רגל או שבר
 26 קי: או־נזן ארסן או תבלל בעמיו או קרב או לקח כ
 27 או מרחו אשף: כל־איש אשר־בו מים מוצק אהרן
 28 יבנה לא יגש להקריב את־איש יהוה מים בו את־הם
 29 אלתו לא יגש להקריבו: להם אלתו מקדש הקדשים
 30 ונדבר־קדשים ואכל: אך אלהיהם לא יבא: ואל
 31 המזבח לא יגש ברמים בו ולא תחלל את־מקדשי כי
 32 אני יהוה מקדשם: ונדבר־משה אל־אֶהרן ואל־בניו
 33 ואל־כל־בני ישראל:

CAP. XXII. כב

1 ונדבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־אֶהרן ואל־בניו
 2 ואל־מקדשי בני־ישראל ולא יתללו את־שם קדשי
 3 אשר הם מקדשים לי אני יהוה: אמר אל־הם לדרתים
 4 כל־איש אשר־יקרב מכל־העמים אל־הקדשים אשר
 5 יקדשו בני־ישראל ליהוה ויטמאו עליו ונכרתה הנפש
 6 הנהו מקדש: אני יהוה: איש איש מוצק אהרן ויהוה
 7 צוהו או־נב בקדשים לא יאכל עד אשר ישרו והיגע
 8 בכל־מאכל־נפש או איש אשר־מצא ממש שכבתו־רע:
 9 או־איש אשר יגע בכל־שרץ אשר יטמאו או באדם
 10 אשר יטמאו: ויטמאו לכל־טמאת: נפש אשר תגעבו וטמאת
 11 עד־הקרב ולא יאכל מן־הקדשים כי אם־בתוך כשרו
 12 בעמיו: ובה השמש ושחר ואחר יאכל מן־הקדשים
 13 כי לא־יהוה הוא: ובה ובה לא יאכל לטמאתו־בה
 14 ׀

CAP. XX. כ

1 ונדבר יהוה אל־משה לאמר: ואל־בני ישראל האמר
 2 איש איש מבני ישראל ומדברו: דבר בני־ישראל אשר
 3 והו מורעו למלך מות יומת עם הארץ ודמרו באבן:
 4 ואני אתן את־פני באיש יהוה והכרתי אתו מקרב עמי
 5 כי מורעו נתן למלך למען טמא את־מקדשו ולחלל את
 6 שם קדשו: ואם העלם יעלמו עם הארץ את־עניניהם
 7 מן־ראש יהוה כחתו מורעו למלך לבלתי דמות אתו:
 8 ושמתי אני את־פני באיש יהוה ובמשפחתי והכרתי
 9 אתו ואתו: כל־היונים אֶהריו לזנות את־הי מלך מקרב
 10 עמם: והנפש אשר הפגה אלהתם ואל־הנדענים
 11 לזנת את־יהם ונתתי את־פני בעשתי יהוה והכרתי אתו
 12 מקרב עמי: והתקדשתם והייתם קדשים כי אני יהוה
 13 אלהיכם: ושמתם את־חמתי ושייתם אתם אני יהוה
 14 מקדשכם: כי־איש איש יקלל את־אביו ואת־אמו
 15 מות יומת אביו ואמו קלל דמו בו: ואיש אשר ינאף
 16 את־אשת איש אשר ינאף את־אשת רעהו מות־יומרת
 17 הנאף והנאפת: ואיש אשר ישכב את־אשת אביו ערת
 18 אביו גלה מות־יומרתו שניתם דמותם בס: ואיש אשר
 19 ישכב את־בתו מות יומרתו שניתם תכל עשו דמותם
 20 בס: ואיש אשר ישכב את־זכר משכב אשה תועבה
 21 עשו שניתם מות יומרתו דמותם בס: ואיש אשר יקח
 22 את־אשה ואת־אמה ומה הוא באש ישרפו אתו ואת־ה
 23 ואל־את־העדה ומה בתוכם: ואיש אשר והו שכבתו
 24 בבמה מות יומת ואת־הבמה מקרנו: ואשה אשר
 25 תקרב אל־כל־בהמה לרבעה אתה הרעת את־האשה
 26 ואת־הבהמה מות יומרתו דמותם בס: ואיש אשר־יקח
 27 את־אחיו בת־אביו ואת־בת־אמו וראה את־ערוותה יהוה
 28 תראה את־ערותו חסד יהוה ונקרתו לעיני בני עמם
 29 ערנת אתה גלה עיני שאו: ואיש אשר־ישכב את־אשה
 30 דה ונלה את־ערותו את־מקרה העזי יהוה גלתה את
 31 מקור דמיה ונקרתו שניתם מקרב עמם: וערת אחות
 32 אמה ואתו אביד לא תגלה כי את־שארו הערה עינים
 33 כ שאו: ואיש אשר ישכב את־דרתו ערת יהוה גלה
 34 חטאם שאו ערירים ומתו: ואיש אשר יקח את־אשת
 35 אחיו גדה יהוה ערת אתו גלה ערירים יהוה: ושמתם
 36 את־כל־חמתי ואת־כל־משפחתי נעשיתם אהם ולא־תקרא
 37 אתכם הארץ אשר אני מקיב אתכם שמה לעבות בה:
 38 ולא תחלו בחקתי הנו אשר־אני משלח מפניכם כי
 39 את־כל־אלה עשו ואקצו בס: ואמר להם אתם תירשו
 40 את־ארצתם ואני אתנה לכם לרשת אתה ארץ ובה
 41 חלב ודבש אני יהוה אלהיכם אשר־הבאתי אתכם
 42 בה מדתמים: והבדלתם ואת־הבהמה והעדרה לטמאה
 43 ובדיעותם הטמא לשחר ואת־חשקצו את־נפשחלם
 44 בבמה ובעוף ובכל־אשר תרמש האדמה אשר־הבאתי
 45 להם לטמא: והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה
 46 ואבדל אתכם מן־העמים להיות לי: ואיש אראשה בר
 47 דהוה בהם אוב או דעני מות יומרתו באבן ודמו אהם
 48 דמותם בס:

CHAPTER XX.

SECTION XXXI. EMORE.

CHAPTER XXII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses saying,
 2 And to the children of Israel shalt thou say, whatsoever man of the children of Israel, or of the strangers that sojourn in Israel, that giveth any of his seed unto Molech, shall surely be put to death; the people of the land shall stone him
 3 with stones. And I will set my face against that man, and I will cut him off from among his people; because of his seed hath he given unto Molech, in order to defile my sanctuary,
 4 and to profane my holy name. And if the people of the land should in any way hide their eyes from that man, when he giveth of his seed unto Molech, so as not to kill him; Then will I set my face against that man, and against his family, and I will cut him off, and all that go astray after him, to go astray after Molech, from among their people. And the person that turneth unto such as have familiar spirits, and unto wizards, to go astray after them,—then will I set my face against that person, and will cut him off from among his people. Sanctify yourselves therefore, and be ye holy; for I am the
 8 Lord your God.* And ye shall keep my statutes, and do them; I am the Lord who sanctify you.
 9 For every one whatever that curseth his father or his mother shall be put to death; his father or his mother hath been cursed, his blood shall be upon him. And if there be a man that committeth adultery with a man's wife, (whoever it be) that committeth adultery with his neighbor's wife; then shall the adulterer be put to death, together with his adulteress. And a man that lieth with his father's wife, hath uncovered his father's nakedness: both of them shall be put to death: their blood shall be upon them. And if a man lie with his daughter-in-law, both of them shall be put to death; they have committed an unnatural deed; their blood shall be upon them.
 13 And if a man lie with a male, as they lie with a woman, both of them have committed an abomination: they shall be put to death; their blood shall be upon them. And if a man take a woman and her mother, it is incest: in fire shall they burn him and them; that there be no incest among you. And a man that lieth with a beast shall be put to death; and the best also shall ye slay.
 16 And if a woman approach unto any beast to lie down thereto, thou shalt kill the woman, and the beast; they shall be put to death; their blood shall be upon them. And if a man take his sister, the daughter of his father, or the daughter of his mother, and he see her nakedness, and she see his nakedness: it is a disgraceful deed; and they shall be cut off before the eyes of their people; the nakedness of his sister hath he uncovered; his iniquity shall he bear. And if a man lie with a woman suffering of her separation, and uncover her nakedness, and he lay open the fountain, and she uncover the fountain of her blood; then shall both of them be cut off from the midst of their people.
 19 And the nakedness of thy mother's sister or of thy father's sister shalt thou not uncover; for his near of kin he uncovereth; their iniquity shall they bear. And the man that lieth with his uncle's wife, hath uncovered his uncle's nakedness: their sin shall they bear; childless shall they die. And if a man do take his brother's wife, it is an abominable act: the nakedness of his brother hath he uncovered; childless shall they remain. And keep ye all my statutes, and all my ordinances, and do them; that the land, whither I bring you to dwell therein, may not vomit you forth.* And ye shall not walk in the customs of the nation which I cast out before you; for all these things they committed, and therefore I felt loathing for them. And I said unto you, Ye shall possess their land, and I will give it unto you to possess it, a land flowing with milk and honey: I am the Eternal your God, who have separated you from the
 25 nations.* Ye shall therefore make a difference between the clean beast, and the unclean, and ye shall not make your souls abominable by the beast, or by the fowl, or by any manner of thing that creepeth on the ground, which I have separated from you as unclean. And ye shall be holy unto me, for I the Lord am holy; and I have separated you from the nations, that ye should be mine. And if there be among men or women one that hath a familiar spirit, or that is a wizard, they shall be put to death: with stones shall they stone them: their blood shall be upon them.

¶ And the Lord said unto Moses, Speak unto the priests the sons of Aaron, and say unto them, None (of them) shall defile himself on the dead, among his people; But on his kin, that is near unto him, (that is,) on his mother, and on his father, and on his son, and on his daughter, and on his brother. And on his sister that is a virgin, that is right unto him, who hath had no husband: on her may he defile himself. The chief man among his people shall not defile himself, to be profaned thereby. They shall not make any baldness upon their head, and the corner of their beard shall they not shave off, and in their flesh shall they not make any incision. Holy shall they be unto their God, and they shall not profane the name of their God; for the offerings of the Lord, the bread of their God, do they offer, they shall therefore be holy. A woman that is a harlot, or one profaned, shall they not take; and a woman put away from her husband shall they not take; for holy is he unto his God. And thou shalt sanctify him; for the bread of thy God doth he offer; holy shall he be unto thee: for I the Lord, who sanctify you, am holy. And if the daughter of any priest profane herself by committing incest, her father doth she profane: with fire shall she be burnt. ¶ And the priest that is highest, among his brethren, upon whose head the anointing oil hath been poured, and who hath been consecrated to put on the garments, shall not let the hair of his head grow long, and his garments shall he not rend; Neither shall he go in to any dead body; even on his father, and on his mother, shall he not defile himself. And out of the sanctuary shall he not go, that he may not profane the sanctuary of his God; for the crown of the anointing oil of his God is upon him: I am the Lord. And he shall take a wife in her virgin state. A widow, and a divorced woman, and one profaned, (and) a harlot, these shall he not take; but a virgin of his own people shall he take for wife; So that he may not profane his seed among his people; for I, the Lord, do sanctify him.* ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, Speak unto Aaron, saying, Whosoever of thy seed, in their generations, it be on whom there is any blemish, shall not approach to offer the bread of his God. For whatsoever man it be on whom there is a blemish, shall not approach: a blind, or a lame man, or one that hath a flattened nose, or a man one of whose limbs is too long. Or a man who hath a broken foot, or a broken hand. Or a crookedbacked, or a dwarf, or one that hath a blemish in his eye, or the itch, or the scurvy, or the testicles broken. Every man on whom there is a blemish, of the seed of Aaron the priest, shall not come nigh to offer the first-offerings of the Lord: there is a blemish on him; he shall not come nigh to offer the bread of his God. The bread of his God, both of the most holy, and of the holy things he may eat. Only unto the wall, and unto the altar shall he not come nigh, because there is a blemish on him; that he profane not my holy things; for I the Lord do sanctify them. And Moses spoke thus unto Aaron, and to his sons, and unto all the children of Israel.

CHAPTER XXII.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, I speak unto Aaron and to his sons, that they keep themselves away from the holy things of the children of Israel, (so that they profane not my holy name) which they hallow unto me: I am the Lord. Say unto them, In your generations, if there be any man of all your seed, that approacheth unto the holy things, which the children of Israel hallow unto the Lord, having his uncleanness upon him, that soul shall be cut off from my presence: I am the Lord. Any man whatsoever of the seed of Aaron, that is a leper, or hath a running issue, shall not eat of the holy things, until he be clean; and whose toucheth any thing that is unclean by the dead, or a man whose seed goeth from him; or a man who toucheth any creeping thing, whereby he may be made unclean, or a man through whom he can be rendered unclean, through any kind of uncleanness which he hath: The person that toucheth any such shall be unclean until the evening, and he shall not eat of the holy things, unless he have bathed his flesh in water. And when the sun hath set, he shall be clean; and afterward he may eat of the holy things: because it is his food. That which dieth of itself, or is torn by beasts, shall he not eat, to defile himself therewith: I am the Lord. And they shall

9 השביעי מקראקדש כלמלאכת עבדה לא תעשו: פ
 10 ונדבר וזה אלמשה לאמר: דבר אל בני ישראל
 11 ואמרת אליהם כיהתאו אלההימן אשר אני נתן לכם
 12 וקצרתם אתקצירתה וקבאתם אתקציר ראשית קצירכם
 13 אלכנח: ותקח אתהעומר לפני וזה לרצונכם
 14 מקצרת השבת יעני חכמן: ועשיתם ביום העצום
 15 אתהעומר כבש תמים בדישתו לעלה ליהוה: ומחרתו
 16 שני עשרים סלת בלולה בשמן אשה ליהוה ריח
 17 נחת ונסכה יין רביעת הזון: ולכם וקלי וברמל לא
 18 תאכלו עדעצם תום היום הזה עד הביאכם אתרצון
 19 אלותיכם חקת עולם לדרתיכם בכל משבתותכם: פ
 20 וספרתם לכם מקצרת השבת מיום הביאכם אתהעומר
 21 התעפה שבעי שבתות חממת תהנינה: עד מקצרת
 22 השבת השביעת חספרו תעשוים יום והקרבתם מנחה
 23 חדשה ליהוה: ממשבתותיכם תביאו לכם תעפה
 24 שמים שני עשרים סלת תהנינה הזון תאפינה בבורים
 25 ליהוה: והקרבתם עלהלהם שבעת כבשים תמים
 26 בני שנה ופר בדבקר אחד ואלם שעם יהו עליה
 27 ליהוה ומנתתם מןשעם אשה ריחנחת ליהוה:
 28 ועשיתם שיעורעם אחד לחמאת יעני כבשים בני
 29 שנה לנחש שלמים: ותקח חכמן אתם על לחם
 30 הכפרים תעפה לפני וזה עלשני כבשים קדש יהו
 31 ליהוה לכהן: וקראתם בעצם: תום הנה מקראקדש
 32 יהו לכם כלמלאכת עבדה לא תעשו חקת עולם
 33 בכלמשבתותיכם לדרתיכם: ובקצרתם אתקציר ארצכם
 34 לאתכלה פאת שדה בקצרה ולקט קצירה לא תלקט
 35 לפני ולרז תעוב אתם אני ויהו אלותיכם: פ

23 ונדבר וזה אלמשה לאמר: דבר אל בני ישראל
 24 לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהו לכם שבועון
 25 וכרון חרופת מקראקדש: כלמלאכת עבדה לא תעשו
 26 והקרבתם אשה ליהוה: פ ונדבר וזה אלמשה
 27 הוא מקראקדש וזה לכם ועניתם אתנפשותיכם
 28 והקרבתם אשה ליהוה: וכלמלאכה לא תעשו בעצם
 29 היום הנה כי יום פפרים הוא לכפר עליכם לפני וזה
 30 אלותיכם: כי כלתעפש אשר לאתענה בעצם היום
 31 הנה ונכרתה קממיה: וכלתעפש אשר תעשה כל
 32 מלאכה בעצם היום הנה תאבדתי אתהנפש הזוא
 33 מערב עמו: כלמלאכה לא תעשו חקת עולם
 34 לדרתיכם בכל משבתותיכם: שבת שבתו הוא לכם
 35 ועניתם אתנפשותיכם בתעשה לחדש בערב מערב עד
 36 ערב השבת שבתכם: פ

33 ונדבר וזה אלמשה לאמר: דבר אל בני ישראל
 34 לאמר בחדש השביעי יום לחדש השביעי הנה חג הסוכות
 35 שבעת ימים ליהוה: ביום הראשון מקראקדש כל
 36 מלאכת עבדה לא תעשו: שבעת ימים תקריבו אשה
 37 ליהוה ביום השמיני מקראקדש יהוה לכם והקרבתם
 38 אשה ליהוה עצרת הוא כלמלאכת עבדה לא תעשו:

9 אני וזה: ושמרו אתמשמרתו ולאישואו עליו חטא
 10 ומתו בו כי תחלוני אני וזה מקדשם: וכליוך לא
 11 יאכל קדש תועב כהן ושכיר לאתכל קדש: וכהן
 12 כיריקה נפש קנין כספו הוא יאכל בו וילד בורו הם
 13 ואכלו בלחמו: ובתכונן כי תהיה לאיש ור הוא בתרומת
 14 הקדשים לא תאכל: ובתכונן כי תהיה אלמנה ויתושפה
 15 ותרע אין לה ושבה אל בית אביה כעשריה מלחם
 16 אביה תאכל וכליוך לאתכל בו: ואיש כיראכל קדש
 17 בשגגה וספף חמשתו עליו ונתן לכהן אתהקדש: ולא
 18 תחלו אתקדש בני ישראל את אשרתוימו ליהוה:
 19 והישוא אותם ימן אשמה באקלם אתהקדשותם כי אני
 20 וזה מקדשם: פ

20 ונדבר וזה אלמשה לאמר: דבר אל בני ישראל
 21 ואל כלבני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית
 22 ישראל ומחנהו בשראעל אשר יקריב קרבנו לכל
 23 נדריהם ולכלנדבותם אשריקריבו ליהוה לעלה:
 24 לרצונכם תמים וקר בקרך כבשבים ובעזים: כל אשר
 25 בו מום לא תקריבו כיראעל לרצון וזה לכם: ואיש כיר
 26 יקריב ובחשלים ליהוה לפלא נדר או לנדבה כבקר
 27 או בצאן תמים יהוה לרצון כלמיים לא יהוהו: עצרת
 28 או שבור אתרצון ארפלת או גרב או נלפת לא
 29 תקריבו אלה ליהוה ואשלו לאתחטו מכם עלהמנבח
 30 ליהוה: ושור ושה שרוע וקלוט נדבה תעשה אלו ולגדר
 31 לא רדעה: ומינף ובהנה ונתקן ובורות לא תקריבו ליהוה
 32 כה ובארצכם לא תעשו: ומד כדבקר לא תקריבו אתלהם
 33 אלותיכם מכלאלה כי משחתם בהם מום פם לא רצו
 34 לכם: פ ונדבר וזה אלמשה לאמר: שור ארכשב
 35 ארנו כי יולד וזה שבעת ימים תחת אמו ומיום
 36 השמיני תחלה רדעה לקרבן אשה ליהוה: ושור או
 37 שיה אתו ואתיבנו לא תשחטו: ביום אחד: וקרבנותו
 38 ובחנותה ליהוה לרצונכם תוכיחו: ביום ההוא יאכל
 39 לארנותיהו: ארכשב ארכבקר אי וזה: ושמתם מעותי
 40 ועשיתם אתם אני וזה: ולא תחלו אתקדש קדשי
 41 ונקדשתי בתוך בני ישראל אני וזה מקדשכם:
 42 המציא אתכם מצרין מצרים לתיות לכם לאלהים
 43 אני וזה: פ

33 ונדבר וזה אלמשה לאמר: דבר אל בני ישראל
 34 ואמרת אליהם מועדי וזה אשרתקראו אתם מקרא
 35 קדש אלה הם מועדי: עשית ימים תעשה מלאכה וימים
 36 השביעי שבת שבתו מקראקדש כלמלאכה לא תעשו
 37 שבת הוא ליהוה בכל משבתותיכם: פ
 38 אלה מועדי וזה מקרא קדש אשרתקראו אתם
 39 במועדים: בחדש הראשון בארבעה עשר לחדש בין
 40 הערבים פסח ליהוה: ובחמשה עשר יום לחדש הנה
 41 חג המצות ליהוה שבעת ימים מצות תאכלו: ביום
 42 הראשון מקראקדש יהוה לכם כלמלאכת עבדה לא
 43 תעשו: והקרבתם אשה ליהוה שבעת ימים ביום

CAP. XXIII. כג

23 ונדבר וזה אלמשה לאמר: דבר אל בני ישראל
 24 ואמרת אליהם מועדי וזה אשרתקראו אתם מקרא
 25 קדש אלה הם מועדי: עשית ימים תעשה מלאכה וימים
 26 השביעי שבת שבתו מקראקדש כלמלאכה לא תעשו
 27 שבת הוא ליהוה בכל משבתותיכם: פ
 28 אלה מועדי וזה מקרא קדש אשרתקראו אתם
 29 במועדים: בחדש הראשון בארבעה עשר לחדש בין
 30 הערבים פסח ליהוה: ובחמשה עשר יום לחדש הנה
 31 חג המצות ליהוה שבעת ימים מצות תאכלו: ביום
 32 הראשון מקראקדש יהוה לכם כלמלאכת עבדה לא
 33 תעשו: והקרבתם אשה ליהוה שבעת ימים ביום

keep my charge, that they may not bear sin through it, and die therefore, if they profane it: 10 I am the Lord who sanctify them. And no stranger shall eat of a holy thing: a sojourner of a priest, or a hired servant, shall not eat of a 11 holy thing. But if a priest buy a person with his money, then may he eat of it, and those that are born in his house, may eat of his 12 bread. And if the daughter of a priest be married unto a stranger, she may not eat of the 13 offered part of holy things. But the daughter of a priest, if she be a widow, or divorced, and have no child, and is returned unto her father's house, as in her youth, may eat of her father's 14 bread; but no stranger shall eat thereof. And if a man eat a holy thing unwittingly, then shall he add the fifth part thereof unto it, and he shall make good unto the priest the holy 15 thing. And they shall not profane the holy things of the children of Israel, which they offer unto the Lord: And load on themselves 16 the iniquity of trespass, when they eat their holy things: for I am the Lord who sanctify 17 them.* ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 18 Speak unto Aaron, and unto his sons, and unto all the children of Israel, and say unto them, If there be any man of the house of Israel, or of the strangers in Israel, that offereth his oblation, be it for any manner of vows, or for any manner of free-will-offerings, which they may offer unto the Lord for a burnt-offering: 19 Then shall it be, that it may be favorably received for you, a male without blemish, of the 20 oxen, of the sheep, or of the goats. Whatsoever on which there is a blemish shall ye not offer; for it will not be favorably received for 21 you. And when a man offereth a sacrifice of peace-offering unto the Lord as a vow, or a free-will-offering of the herds or of the flocks: it shall be without blemish to be favorably received; 22 no kind of bodily defect shall be thereon. A blind, or broken-limbed, or maimed animal, or one having a wen, or itch, or scurvy,—ye shall not offer these unto the Lord, and a fire-offering shall ye not make of them upon the altar unto 23 the Lord. And an ox or a lamb that hath a limb too long or too short, that mayest thou offer for a freewill-offering; but for a vow it shall not be favorably received. And one that is bruised, or crushed, or broken, or cut in the testicles, shall ye not offer unto the Lord; and 25 in your land shall ye not make the like. And from a stranger's hand shall ye not offer the bread of your God from any of these; because their corruption is on them, a bodily defect is on them: they shall not be favorably received 26 for you. ¶ And the Lord spoke unto Moses, 27 saying, When a bullock, or a sheep, or a goat, is brought forth, then shall it remain seven days by its mother; and from the eighth day and thenceforth shall it be favorably received for an offering made by fire unto the Lord. And 28 whether it be ox or sheep, ye shall not kill it 29 and its young both in one day. And when ye offer a sacrifice of thanksgiving unto the Lord, offer it so that it may be favorably received of 30 you. On the same day shall it be eaten up; ye shall leave none of it until the morning: I am 31 the Lord. And ye shall keep my commandments 32 and do them: I am the Lord. And ye shall not profane my holy name; so that I may be sanctified 33 the Lord. And ye shall keep my commandments 34 who sanctify you. That brought you out of the land of Egypt, to be unto you a God: I am the Lord.*

CHAPTER XXIII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 Speak unto the children of Israel, and say unto them, The feasts of the Lord, which ye shall proclaim to be holy convocations,—these are my 3 feasts. Six days may work be done; but on the seventh day is the sabbath of rest, a holy convocation: no kind of work shall ye do thereon: it is the sabbath (holy) unto the Lord in all 4 your dwellings. ¶ These are the feasts of the Lord, the holy convocations, which ye shall proclaim in their seasons: On the fourteenth day of the first month, toward evening, is the passover-lamb to be offered unto the Lord. And on the 5 fifteenth day of the same month is the feast of unleavened bread unto the Lord: seven days must 6 ye eat unleavened bread. On the first day there

shall be a holy convocation unto you: no servile work shall ye do thereon. And ye shall offer an 8 offering made by fire unto the Lord seven days: on the seventh day is a holy convocation; no servile work shall ye do. ¶ And the Lord spoke 9 unto Moses, saying, Speak unto the children of 10 Israel, and say unto them, When ye shall have come into the land which I give unto you, and reap the harvest thereof; then shall ye bring an 11 omer full of the first of your harvest unto the priest; And he shall wave the omer before the 12 Lord, that it may be favorably received for you; on the morrow after the holy day shall the priest wave it. And ye shall offer on the day when ye 13 wave the omer, a male sheep without blemish of the first year for a burnt-offering unto the Lord, and the meet-offering thereof shall be two tenth 14 parts of fine flour mingled with oil, as an offering made by fire unto the Lord, for a sweet savor: with its drink-offering of wine, the fourth part of 15 a hin. And neither bread, nor parched corn, 16 nor green ears, shall ye eat, until the self-same day, until ye have brought the offering of your 17 God: it shall be a statute forever throughout your generations in all your dwellings. ¶ And ye shall 18 count unto you from the morrow after the holy day, from the day that ye bring the omer of the wave-offering, (that) it be seven complete weeks: 19 Even unto the morrow after the seventh week 20 shall ye number fifty days; and ye shall then offer a new meat-offering unto the Lord. Out of your 21 own habitations shall ye bring two wave-loaves of two tenth parts; of fine flour shall they be; leavened shall they be baked; they are the first-fruits unto the Lord. And we shall offer with 22 the bread seven sheep without blemish of the first year, and one young bullock, and two rams: they shall be for a burnt-offering unto the Lord, with their meat-offering, with their drink-offerings, an offering made by fire, of a sweet savor unto the 23 Lord. And ye shall sacrifice one he-goat for a 24 sin-offering, and two sheep of the first year for a sacrifice of peace-offering. And the priest shall 25 make with them together with the bread of the first-fruits a waving before the Lord, together with the two sheep; holy shall they be to the 26 Lord for the priest. And ye shall proclaim on the self-same day, that it may be a holy convocation unto you; no servile work shall ye do; it shall be a statute for ever in all your dwellings throughout your generations. And when ye reap 27 the harvest of your land, thou shalt not cut away altogether the corners of thy field when thou reapest, and the gleanings of thy harvest shalt thou not gather up, unto the poor, and to the 28 stranger shalt thou leave them: I am the Lord your God.* ¶ And the Lord spoke unto Moses 29 saying, Speak unto the children of Israel, saying, 30 In the seventh month, on the first day of the month, shall ye have a rest, a (day of) memorial month; shall ye have a rest, a (day of) meeting of sounding the cornet, a holy convocation. No 31 servile work shall ye do; and ye shall offer an offering made by fire unto the Lord. ¶ And the 32 Lord spoke unto Moses, saying, But on the tenth day of this seventh month is the day of atonement, a holy convocation shall it be unto you, and ye shall fast; and ye shall offer an offering made by fire unto the Lord. And no manner 33 of work shall ye do on this same day; for it is a day of atonement, to make an atonement for you before the Lord your God. For whatsoever 34 person it be that fasteth not on this same day, shall be cut off from among his people. And if there be any person that doth any work on this same day, then will I destroy the same person from among his people. No manner of work 35 shall ye do; it shall be a statute for ever throughout your generations, in all your dwellings. A 36 sabbath of rest it shall be unto you, and ye shall fast: on the ninth day of the month at evening (shall ye begin), from evening unto evening shall ye celebrate your sabbath.* ¶ And 37 the Lord spoke unto Moses saying, Speak unto 38 the children of Israel, saying, On the fifteenth day of this seventh month, shall be the feast of tabernacles for seven days unto the Lord. On 39 the first day shall be a holy convocation: no servile work shall ye do. Seven days shall ye offer an offering made by fire unto the Lord: on the eighth day shall be a holy convocation unto you; and ye shall offer an offering made by fire unto the Lord, it is a solemn assembly; no ser-

CAP. XXV. כה

פ פ פ לב 32

1 וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי חבאו אלהיכם אשר אני נתון לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים תעבד שדה ושש שנים תזרע ושנת השבת תעזב את הארץ ואת הארץ תרמי וברקנה השביעית שבת שנתה: לארץ שבת ליהוה: שדה לא תורע וברקנה לא תזרע: את ספח קצירך לא תקצור ואת יעובי נודך לא תקצר שנת שבתן יהיה לארץ: והיתה שבת הארץ לכם לאגלה לה ולעבדך ולאמנתך ולשכירך ולתושבך הגרים עמך: ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תרעה בלהבותיה לאכל: וספרת לה שבע שבתות שנים שבע שנים שבע שנים: והיו לה ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה: והעברת שופר תרועה בתרשי השבועי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבדו שופר בקול ארבעים: וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם הדר בארץ לזבל ישבה ויבל הוא חרנה לכם ובהם איש אלהותו ואיש אלמשפתו תשבו: ויבל הוא שנת החמישים שנה תרעה לכם לא תורעו ולא תקצרו את מספחיה ויבל תבצרו את יעוביה: בי ויבל הוא קדש תהיה לכם כד השדה תאכלו את הבואה: בשנת היובל הזאת תשבו איש אלהותו: וקחתם מן המזבד למקדש עמך או קנה מיד עמיתך אלהותו איש את אחיו: במספר שנים אחר היובל תקנה מאת עמיתך במספר שנה תבואת ומקדשי: לפי רב השנים תרבה מקנתו וקטן מעט השנים תמנע מקנתו כי מספר תבואת הוא מן שנה: ולא תנו איש את עמיתו וקראת מאלתך כי איך יהיה אלהים: ועשיתם את חקותי ואת משפטי תשמרו ועשיתם אתם ושבחתם על הארץ לבטח: והנה הארץ תרעה ואתם תשבעו ושבחתם לבטח עליה: וכן תאמרו ומי יאכל בשנת השביעית הן לא נודע: ולא נאסף את הבואה: וצויה אתי ברכתי לכם בשנה הששית ועשית את הבואה לשלש השנים: והרעתם את השנה השמינית ואתם תאכלו את הבואה וישן עד השנה החשינית ערבו את הבואה תאכלו וישן: והארץ לא תמזבז לצמית כדלי הארץ כדגרים ותושבים אתם עמך: ויבל ארץ אחותכם נאקה תחת לארץ: מ כרימך אודך ומן מהותו ונאגלו כה תקרב אליו ואל את ממך אחיו: ואיש כי לא תהיה לו נאל השנה ידו ונאף כדו נאלתו: והשב את שני ממקדו והשב את הנהיג לאיש אשר ממך לו ושב לאחותו: ואם לא מצאנה ידו די השב לו ושב ממקדו כד תקנה אתו עד שנת היובל והא יובל ושב לאחותו: מ ואיש כרימך בית משב עד חזקה ויהיה נאלתו עדתם שנת ממקדו ומים תהיה נאלתו: ואם לא ינאל עד מלאת לו שנה תמקדו וקם הבית אשר יעבדו אשר לא היה לצמית לקנה אתו לדרתו

37 אלה מועדי יהוה אשר חקרא אתם מקרא קדש לגרוב אשה ליהוה עליה ומנחה וזבח ונסכים ודברים בזמו: מלבד שבתת יהוה ומלבד מועדיהם ומלבד כל הנדבכים ומלבד כל הנדבכים אשר תתן ליהוה: אך בהמשה יום זה לתרשי השבועי באספכם את הבואה הארץ תתן את חגי יהוה שבעת ימים ביום הראשון שבתו וביום השמיני שבתו: ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפת תמרים וענף עזרבה וערבי נחל ושמתם לפני יהוה אלהיכם שבעת ימים: ותקם אתו חגי ליהוה שבעת ימים בשנה חקת עולם לדרתכם כחדש השבועי תתנו אתו: בסבת תשבו שבעת ימים כלהאורח בישראל ישובו בסבת: למען ידעו לדרתכם כי בסבות דושבתי אתי בני ישראל בהוציא אתם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: וידבר משה את משה יהוה אל בני ישראל: פ

CAP. XXIV. כד

1 וידבר יהוה אל משה לאמר: זו איתני ישראל וקדו אלו שמון ות נדב כתיב למאור להעלה נה המד: מחוץ לפרכת העדת באהל מועד ערף אתו ארון מערב ערפך לפני יהוה תמיד חקת עולם לדרתכם: על המערה המזוהה ערף את הנהרות לפני יהוה תמיד: פ ולקחת סלת ואפית אתה שתיים עשרה חלות שני עשרים יהוה תקלה האחת: ושמת אתם שתיים מערכות שש המערכת עליה שלתן המזבד לפני יהוה: ותתן עליה מערכת לבנה ובה ותהיה ללחם לאופרה אשה ליהוה: ביום השבת ביום השבת ערפתי לפני יהוה תמיד כאת בני ישראל ברית עולם: ותהיה לארון ולבניו ואלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאשי יהוה חקדעולם: מ וצא בדאשה ישראלית והיא כדאיש מצרי בתוך בני ישראל וצא במנהג בני ישראלית ואיש ישראלית: וקם כד האשה הישראלית אתה השם וקבל תביאו אתו אל משה ושם אמר שלמת בת דברך למשה הן: ויעהדי במשמר לפרש להם עלפי יהוה: פ

13 וידבר יהוה אל משה לאמר: והצא את המקל אל מחוץ למחנה וקמו כל השומעים את דבריהם על ראשו ורגמו אתו כלהויה: ואל בני ישראל תדבר לאמרו איש אתו כריקל אלהו ונשא חטאו: ויבך שם יהוה מות ימת רעם ורגמו בו כלהויה כר באורח בנקבו שם ימת: ואיש כי יקח כד נפש אתם מות ימת: ומכה נפש בהמה ושלמה נפש תחת נפש: ואיש כרתו כ מים בעמיתו באשר עשה כן עשה לו: שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן באשר יתן מים באדם כן יתן לו: ומכה בהמה ושלמה: ומכה אדם ימת: כ ששפט אחר תהיה לכם כגר כאורח יהוה כי אני יהוה אלהיכם: וידבר משה אל בני ישראל ויצאו את המקל אל מחוץ למחנה ורגמו אתו אפן ובני ישראל עשו כבאשר צוה יהוה את משה:

37 vile work shall ye do. These are the feasts of the Lord, which ye shall proclaim to be holy convocations, to offer an offering made by fire unto the Lord, burnt-offering, and meat-offering, sacrifice, and drink-offering, every thing upon its day: Beside the sabbaths of the Lord, and beside your gifts, and beside all your vows, and beside all your freewill-offerings, which ye may give unto the Lord. But on the fifteenth day of the seventh month, when ye have gathered in the fruit of the land, shall ye keep the feast of the Lord seven days: on the first day shall be a rest, and on the eighth day shall be a rest. And ye shall take unto yourselves on the first day the fruit of the tree hadar, branches of palm-trees, and the boughs of the myrtle-tree, and willows of the brook; and ye shall rejoice before the Lord your God seven days. And ye shall keep it as a feast unto the Lord seven days in the year: it shall be a statute for ever throughout your generations; in the seventh month shall ye celebrate it. In booths shall ye dwell seven days; all that are Israelites born shall dwell in booths. In order that your generations may know, that I caused the children of Israel to dwell in booths, when I brought them forth out of the land of Egypt; I am the Lord your God. And Moses declared the feasts of the Lord unto the children of Israel.*

CHAPTER XXV.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 Command the children of Israel, that they bring unto thee pure beaten olive-oil, for the lighting, to cause the lamp to burn continually. Without the vail of the testimony, in the tabernacle of the congregation, shall Aaron put it in order (for) from evening unto morning before the Lord continually; as a statute for ever in your generations. Upon the pure candlestick shall be put in order the lamps, before the Lord, continually. ¶ And thou shalt take fine flour, and bake thereof twelve cakes: of two tenth parts shall each one cake be. And thou shalt place them in two rows, six in a row, upon the pure table before the Lord. And thou shalt put upon each row pure frankincense, that it may be unto the bread or a memorial, as a fire-offering unto the Lord. On every and each sabbath day shall he place it in order before the Lord continually, (obtained) from the children of Israel as an everlasting covenant. And it shall belong to Aaron and to his sons; and they shall eat it in a holy place; for it is most holy unto him, from the fire-offerings of the Lord, as a perpetual fixed portion. ¶ And there went forth a son of an Israelitish woman, but who was the son of an Egyptian man, among the children of Israel; and there quarded together in the camp this son of the Israelitish woman and an Israelitish man. And the son of the Israelitish woman pronounced the (holy) Name, and blasphemed; and they brought him unto Moses: (and his mother's name was Shelomith, the daughter of Dibri, of the tribe of Dan.) And they placed him in ward, until the decision of the Lord could be explained to them. ¶ And the Lord spoke unto Moses, 14 saying, Lead forth the blasphemer to without the camp; and all that have heard him shall lay their hands upon his head; and all the congregation shall stone him. And unto the children of Israel shall thou speak, saying, Whatsoever man that blasphemeth the name of the Lord, 16 But he that pronounced the name of the Lord (with blasphemy) shall be put to death, all the congregation shall stone him; be he a stranger or be he one that is born in the land, when he pronounceth the (holy) Name (with blasphemy,) 17 he shall be put to death. And he that taketh the life of any man shall surely be put to death. 18 And he that taketh the life of a beast shall make 19 it good: beast for beast. And if a man cause a bodily defect in his neighbor, as he hath done, 20 so shall it be done to him. Breach for breach, eye for eye, tooth for tooth: in the manner as he hath caused a bodily defect in a man, so shall it be done to him.* And he that killeth a beast, shall make restitution for it; and he that killeth a 22 man, shall be put to death. One manner of judicial law shall ye have, the stranger shall be equal to one of your own country; for I am the Lord your God. And Moses spoke to the children of Israel; and they led forth the blasphemer to without the camp, and they stoned him with stones; and the children of Israel did as the Lord had commanded Moses.

SECTION XXXII. BEHAR.
CHAPTER XXV.

¶ And the Lord spoke unto Moses on mount Sinai, saying, Speak unto the children of Israel, 2 and say unto them, When ye come into the land which I give unto you; then shall the land keep a sabbath unto the Lord. Six years shalt thou sow thy field, and six years shalt thou prune thy vineyard, and gather in the fruit thereof; But 4 in the seventh year there shall be a sabbath of rest unto the land, a sabbath (in honor) of the Lord: thy field shall thou not sow, and thy vineyard shall thou not prune. That which growth 5 of its own accord of thy harvest shalt thou not reap, and the grapes of thy undressed vine shall thou not gather; a year of rest shall it be unto the land. And (the product of) the sabbath of 6 the land shall be unto you for food, for thee, and for thy maid-servant, and for thy maid-servant, and for thy hired laborer, and for thy stranger, that sojourn with thee; And for thy cattle, and for 7 the beasts that are in thy land shall all its products be (left) for food. ¶ And thou shalt number 8 unto the seven sabbaths of years, seven years seven times; and the space of the seven sabbaths of years shall be unto thee forty and nine years. And then shalt thou cause the sound of the cornet 9 to be heard, in the seventh month, on the tenth day of the month; on the day of atonement shall ye sound the cornet throughout all your land. And ye shall hallow the fiftieth year, and pro- 10 claim freedom throughout the land unto all the inhabitants thereof; it shall be a jubilee unto you; and ye shall return, every man, unto his possession, and ye shall return, every man, unto his family. A jubilee shall this, the fiftieth year, 11 be unto you: ye shall not sow, nor reap that which growth of itself in it, nor gather in it the fruit of the undressed vines. For it is the 12 jubilee; holy shall it be unto you: from the field shall ye eat the products thereof. In this year 13 of the jubilee shall ye return, every man, unto his possession.* And if thou sell ought unto thy neighbor, or buy ought of thy neighbor's hand, ye shall not overreach one the other: Ac- 14 cording to the number of years after the jubilee shalt thou buy of thy neighbor, according to the number of harvest years shall he sell unto thee: According to the multitude of years shalt 15 thou increase the price thereof, and according to the fewness of years shalt thou diminish the price thereof; for a number of harvests doth he sell unto thee. And ye shall not overreach one the other; 16 but thou shalt be afraid of thy God; for I am the Lord your God, and ye shall keep all my statutes, 17 and my ordinances shall ye shall do them; and then shall ye dwell in the land in safety.* And the land shall yield its fruit, and ye shall 18 eat your fill, and dwell in safety therein. And 19 if ye should say, What shall we eat in the seventh year? behold, we are not permitted to sow, and we cannot gather in our harvest: Then 20 will I command my blessing unto you in the sixth year, and it shall bring forth a harvest for three years. And when ye sow in the eighth 21 year, then shall ye eat yet of the old harvest; until the ninth year, until its harvest come in, shall ye eat of the old store. And the land 22 shall not be sold for ever: for the land is mine; and sojourners are ye with me. And in all the land 23 of your possession ye shall grant a redemption for the land.* ¶ If thy brother become poor, and 24 sell away some of his possession; then may his nearest of kin come and redeem what his brother hath sold. And if the man have none to redeem 25 it, and he acquire the means, sufficient to be able to redeem it himself: Then let him reckon 26 the years since his sale, and restore the overplus unto the man to whom he sold it; and so shall he return unto his possession. But if his means do 27 not suffice to enable him to restore it to him; then shall that which he hath sold remain in the hand of him that hath bought it until the year of the jubilee; and it shall be freed in the jubilee, and he shall return unto his possession.* ¶ And 28 if a man sell a dwelling-house in a walled city; then shall the time of redemption last till the end of the year of his sale; a full year shall his time of redemption last. And if it be not redeemed 29 within the expiration of a full year; then shall the house which is in the walled city remain as a permanence to him that bought it throughout his generations; it shall not become freed in the

8 את־איביכם וּפְלֹל לְפָנֵיכֶם לְחֹבֶה וַיְדַוּ מִכֶּם חַמְשָׁה
 מָאַה וּמָאַה מִכֶּם רִבְבָה וַיְדַוּ וַיִּפְלֹ וַיִּפְלֹ אִיְבֵיכֶם לְפָנֵיכֶם
 9 לְחֹבֶה וַיִּפְתּוּ וַאֲלֵיכֶם הַדְּרֹתַי אֲתֹכֶם הַדְּרֹתַי אֲתֹכֶם
 וַתִּקְרַעְתֶּם אֶת־בְּרִיתֵי אֲתֹכֶם וְאֵתֹכֶם יָסֹן טָעֶן וַיִּשָּׁן
 11 מִפְּנֵי חֲדָשׁ הַחַיָּאוֹ וַתַּחְתּוּ מִשְׁבְּעֵי בְּתוּכְכֶם וּלְאֵתֹכֶם
 12 נִפְשֵׁי אֲתֹכֶם וְהַתְּחַלַּבְתִּי בְּתוּכְכֶם הַחַיָּוִי לָכֶם לְאֵלֵיכֶם
 13 וְאַתֶּם תִּדְוָרְלִי לַעֲסֹם אֵי דֹהָ אֵלֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
 אֲתֹכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִהֵרָא לָכֶם עֲבָדִים וְאֲשֶׁר מִטַּחַת
 עַלְכֶם וְאֵלֶיךָ אֲתֹכֶם קֹמֵמוֹת:
 14 וְאִסְדָּלָא תַשְׁמַעוּ לִי וְלֹא תַעֲשׂוּ אֶת בְּלִת־עֲשׂוֹת הָאֵלֹהִם:
 15 וְאִסְדָּחַקְתִּי תַמְאֵסוּ וְאַם אֲחִי־מִשְׁפַּחְתִּי תַעֲנֵל נַפְשֵׁיכֶם
 16 לְבַלְחֵי עֲשׂוֹת אֲתִכְלִימְצוֹת לְהַפְרֹכֶם אֲחִי־בְרִיתִי: אֶף־
 17 אֵי אֲעִשֶׂה־נְאוֹת לָכֶם וְהַפְקַדְתִּי עַלְכֶם בְּהֵלָה אֲחִי־
 הַחִפְתָּ וְאֲתִפְקַדְתִּי חֲמַכְלוֹת עֵינַם וּמְדַבְּרַת נַפְשׁ וְרַעֲתָם
 18 לְרֵיךְ וְרַעֲתָם וְאֶבְלְדוּ אִיְבֵיכֶם: וְתַחְתּוּ פִּי כִכֶּם וְנַפְשֵׁיכֶם
 19 לְפָנֵי אִיְבֵיכֶם וְרַדוּ כִכֶּם שְׂאֵלְכֶם וְנַסְתֶּם וְאֶבְדְּתֶם
 20 אֲתֹכֶם: וְאִסְדָּחַקְתֶּם לֹא תַשְׁמַעוּ לִי וְחֲסִילִי לְפָנֵי
 21 אֲתֹכֶם שִׁבְעַ עַל־חַטֹּאתֵיכֶם: וְשִׁבְרֵי אֲחִי־נַחֲצוּ עַלְכֶם
 22 וְתַחְתּוּ אֲחִי־שִׁמְכֶם כְּכַרְל וְאֲחִי־אַרְצֵכֶם כְּחָשָׂה: וְתַם
 23 לְרֵיךְ כִּכֶּם וּלְאֵתֹנֹ אֲרַצְכֶם אֲחִי־טִלְהָ וְעֵץ הָאֶרֶץ לֹא
 24 יִתֵּן פְּרוֹ: וְאִסְחַלְטֵי עַמִּי קָרִי וְלֹא תֹאכְוּ לַשִּׁמְעֵי לִי
 25 וְנַסְפַחְתִּי עַלְכֶם מְכָה שִׁבְעַ כְּחַטֹּאתֵיכֶם: הַשְּׁלַחְתִּי כִכֶּם
 26 אֲחִי־חַיֵּת הַשִּׁדָּה וְשִׁכְלָה אֲתֹכֶם וְהַבְרִיתֵה אֲחִי־בְהַמְחַסֵּם
 27 הַמַּעֲשִׂה אֲתֹכֶם וְנִשְׁמַו דְּרִיכְכֶם: וְאִסְדָּחַלְהָ לֹא תִנְסְרוּ
 28 לִי הַתְּלַתְתֶּם עַמִּי קָרִי: הַתְּלַתְתִּי אֶף־אֵי עַמְּכֶם כְּבָרִי
 29 הַבִּיתִי אֲתֹכֶם נִסְאֵי שִׁבְעַ עַל־חַטֹּאתֵיכֶם: וְהַבְּאִתִּי כֹה
 30 עַלְכֶם חֹרֵב נִקְמָתִי וְקִסְי־בְרִית אֲחִי־סִפְתָּם אֶל־עֵרֵבֶם
 31 וְשַׁלַּחְתִּי חֹרֵב בְּתוּכְכֶם וְתַחְתּוּ כְּבִי־אֵיִב: כַּשְׁבֵּר לָכֶם
 32 מִשְׁדֵּחַלְחַם וְאֶפֶי עָשָׂר וְנִשְׁמַו לְחֻמְכֶם כְּתַעַר אֶחָד הַחֵשְׁבוּ
 33 לְחֻמְכֶם כְּמִשְׁקַל וְאִכְלַתֶּם וְלֹא תַשְׁבַּעוּ: ׀ וְאִסְ־
 34 בֹּזֹאת לֹא תַשְׁמַעוּ לִי הַתְּלַתְתֶּם עַמִּי כְּבָרִי: הַתְּלַתְתִּי
 35 עַמְּכֶם כְּחַמְתְּכֵי וְחִסְתִּי אֲתֹכֶם אֶף־אֵי שִׁבְעַ עַל־
 36 חַטֹּאתֵיכֶם: וְאִכְלַתֶּם בְּשֹׂר מִיְכֶם וּבְשֹׂר בְּתוּכְכֶם תֹּאכְלוּ:
 37 וְהַשְּׁמַדְתִּי אֲחִי־בְּמַתֵּיכֶם הַחַרְבִּי אֲחִי־בְּמַיְכֶם וְתַחְתּוּ אֶת־
 38 פְּנֵיכֶם עַל־פְּנֵי גַלְיֹלֵיכֶם וְנַגְלָה נַפְשֵׁי אֲתֹכֶם: וְתַחְתּוּ
 39 אֲחִי־עֵרֵבֶם חֲרָבָה וְהַשְּׁמַדְתִּי אֲחִי־מַקְדְּשֵׁיכֶם וְלֹא אֲרִיחַ
 40 בְּרִית יְחֻדְכֶם: וְהַשְּׁמַדְתִּי אֵי אֲחִי־הָאֶרֶץ וְשִׁמְעִי עֲלֵהָ
 41 אִיְבֵיכֶם הַיְשִׁיכִים בָּהּ: וְאַתְּכֶם אֲוֵהָ בַעֲוִים תְּבִירְתִּי
 42 אֲחִי־כֶם חֹרֵב וְהַחַיָּה אֲרַצְכֶם שִׁמְכָה וְעֵרֵבֶם יְהִי חֲרָבָה:
 43 אֵי תַרְצָה הָאֶרֶץ אֲחִי־שִׁבְתָּהָ בִלְיַי וְהַשְּׁמָה וְתַחְתּוּ
 44 בְּאֶרֶץ אִיְבֵיכֶם אֵי חַשְׁבַת הָאֶרֶץ הַרְצָה אֲחִי־שִׁבְתָּהָ:
 45 כִּלְיַי הַשְּׁמָה תַשְׁבַּת אֶת אֲשֶׁר לֹא־שִׁבְתָּהּ בְּשִׁבְתֵּיכֶם לֹא־
 46 כְּשִׁבְתְּכֶם עֲלֵהָ: וְהַשְּׁמַרְיִים כִּכֶם וְהַבְּאִתִּי מִיךְ כִּכְבֶּם
 47 כְּאַרְצַת אִיְבֵיכֶם וְרַדְתֶּם אֲתֶם קוֹל עֲלֵה וְרַדְתֶּם וְנִסְ מַסְתִּי
 48 חֹרֵב וּפְלֹל וְאֵי חֲרָב: וְכִשְׁלֹו אִשִּׁי־בְּאֵתֹו כְּכַפְּרֵי־חֹרֵב
 49 וְרַדְתֶּם אֵן וְלֹא־חַחְתֶּה לָכֶם חֲנוּכָה לְפָנֵי אִיְבֵיכֶם: וְאִכְלַתֶּם
 50 בַעֲוִים וְאֶבְלָה אֲתֹכֶם אֶרֶץ אִיְבֵיכֶם: וְהַשְּׁמַרְיִים כִּכֶם
 51 יִמְכְּוּ בַעֲוִים בְּאַרְצַת אִיְבֵיכֶם וְאַף בְּעִשְׂתֵּי אֲתֹכֶם אֲתֹכֶם

31 לֹא תָא כִּיכֹל: וְכַתִּי הַחַצְרִים אֲשֶׁר אֵיְדְלֵם חֲקֹה־
 32 כִּכֹּב עַל־שִׁדְהָ הָאֶרֶץ תִּשְׁבֵּנֵם אֵלֶה תִּחַדְלוּ וּבִכְלֹ
 33 יָצָא: וְעַר־חַלּוּם כַּתִּי עַר־אֲחֻסְתֶּם נֶאֱלַת עוֹלָם תִּחַדְתֶּם
 34 לְחַסֵּם: וְאַשֶׁר יַעֲלֵא מִדְּגִלּוֹם וְנָא מִכְּדֻרֵיכֶם וְעַר־
 35 אֲחֻסְתֶּם כִּיכֹל כִּי כַתִּי עַר־חַלּוֹם הוּא אֲחֻסְתֶּם חַחְד־
 36 כִּי שְׂרָאֵל: וְשִׁדְהָ מַעֲרֵשׁ עֵרֵבֶם לֹא יִמְכַר כִּי־אֲחֻסְתֶּם
 37 לַה עוֹלָם הוּא לָכֶם: ׀ וְכִי־יִמְדֵךְ אֶחָד וְיַשֶּׁה יְהוּ עֵמֶךְ
 38 וְחַסְנוּקָתֵךְ כִּי עַר וְתוּשֵׁב יְהוּ עֵמֶךְ: אֵלֵי־תַקַּח מֵאִתּוֹ נֶשֶׁךְ
 39 וְתַרְבִּית וְרֹאיתֵךְ מֵאֶלֶיךָ וְתִי אֶחָד עֵמֶךְ: אֲחִי־כִסְפֶךָ
 40 לְאֲחֻסְתֶּם לִי כִשְׁדֶךָ וּבְמַרְבִּית לְאֲחֻסְתֶּם אֶבְלָךְ: אֵי דֹהָ
 41 אֵלֵיכֶם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֲתֹכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְחַת לָכֶם
 42 אֲחִי־אֶרֶץ כְּנָעַן לְחַיֵּת לָכֶם לְאֵלֵיכֶם: ׀ וְכִי־יִמְדֵךְ
 43 אֶחָד עֵמֶךְ וְנִמְכַרְתְּךָ לְאֲחֻסְעֵבֶר כִּי עֵבֶרֶת עֵבֶר:
 44 ׀ כִּשְׁכִיר כְּחֹשֶׁב הַיָּה עֵמֶךְ עַד־שִׁשִּׁתֵּי הַיּוֹל כֵּעֶבֶר עֵמֶךְ:
 45 וְנָא מֵעַמֶּךָ הוּא וּבְנֵי עַמִּי וְשֹׁב אֶל־מִשְׁפַּחְתּוֹ וְאֶל־
 46 אֲחֻסְתֵּם אֲבָחְוּוּ שְׁשׁוּב: כִּי־עֵבֶרְתֶּם הֵם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֲתֹכֶם
 47 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יִמְכְּרוּ מִמְּכַרְתֵּי עֵבֶר: לֹא־תַרְדֶּה כִּי
 48 בְּפָרְךָ וְרֹאיתֵךְ מֵאֶלֶיךָ: וְעַבְדֶּךָ וְאִמְתֶּךָ אֲשֶׁר יַחְדְּלֶךָ
 49 כַּמַּת הַיּוֹם אֲשֶׁר כְּבִי־בִתְיֹכֶם מִתָּם חָקְנוּ עֵבֶר וְאַמְרוּ:
 50 וְנִם מִכֵּלֵי הַחֹשְׁבִים הַיָּרִים עַמְּכֶם מִתָּם חָקְנוּ וּמִמִּשְׁפַּחְתֵּם
 51 אֲשֶׁר עַמְּכֶם אֲשֶׁר הוֹלִידוּ כְּאַרְצֵכֶם יְהוּ לָכֶם לְאֲחֻסְתֶּם:
 52 וְהַתְּחַלְתֶּם אֲתֶם לְכַנְעִים אֲחֵרֵיכֶם לְרַשֵּׁת אֲחֻסְתֵּם לְעַלְמֵם
 53 בְּכֶם תַעֲבָדוּ וּבְאֵיכֶם כְּגִיר־שְׂרָאֵל אִשִּׁי כַּאֲחֻוֹ לֹא־
 54 תַרְדֶּה כִּי כְּפָרְךָ: ׀ וְכִי תַשִּׁיג יָד עַר וְתוּשֵׁב עֵמֶךְ
 55 וְכִי אֶחָד עַמִּי וְנִמְכַר לַעַר תוּשֵׁב עֵמֶךְ אֵו לְעַבְדֶּךָ
 56 מִשְׁפַּחַת עַר: אֲחֵרִי נִמְכַר נֶאֱלַה תִּחַדְדְלוּ אֶחָד מֵאֲחֻוֹ
 57 אֲרִדּוּ אֵו אֲרִדּוּ וְיִגְלֵלוּ אֲחִי־שָׂרֵךְ כְּשֵׁרֹו
 58 מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ יִגְלַעַל אֲחֻסְתֵּיכֶם יְהוּ וְנִגְאֵל: חַשְׁבֵּ עַם־
 59 לְכֹוֹ מַשְׁנֵת הַיְכָלוֹ כִּי עַר שֵׁנַת הַיּוֹל וְהַיָּה כִסֶּף מִמְכָרוֹ
 60 בְּמִסְפַּר שָׁנַים כִּי־יִשְׁכַּר וְהַיָּה עַמִּי: אִסְעוּד רַבּוֹת
 61 בְּשָׁנַים לְפָנֵיךָ יָשִׁיב נֶאֱלַתוֹ מִכֶּסֶף מִקְנָתוֹ: וְאִסְדַּמְעַט
 62 נִשְׂאָר כְּשָׁנַים עַד־שִׁשִּׁתֵּי הַיּוֹל וְחַשְׁבִּילוֹ כְּפִי שְׁנוֹ יָשִׁיב
 63 אֲחִי־נֶאֱלַתוֹ: כְּשִׁכִּיר שָׁנָה כְּשָׁנָה יְהוּ עַמִּי לְאִי־רַדְתֵּם
 64 בְּפָרְךָ לְעַנְיָ: וְאִסְדָּלָא יַעֲלֵא כְּאַלֶּה וְנָא כְּשֵׁנַת הַיּוֹל
 65 הוּא וּבְנֵי עַמִּי: כִּילִי כְּגִיר־שְׂרָאֵל עֵבֶרִים עֵבֶרִי הֵם
 אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֲתֹכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֵי דֹהָ אֵלֵיכֶם:

CAP. XXVI. טו

א לא־תַעֲשׂוּ לָכֶם אֵלִילִים וּפְסַל וּמַצֵּבָה לְאֲחֻקֵי־לָכֶם
 וְאִכּוּ מִשְׁכִּיתֵי לֹא תַחַנּוּ כְּאַרְצְכֶם לְהַשְׁתַּחֲוֹת עֲלֵיהֶם כִּי
 2 אֵי דֹהָ אֵלֵיכֶם: אֲחִי־שְׁבַתְתִּי תַשְׁמָרוּ וּמְקַדְּשִׁי תִרְאוּ
 אֵי דֹהָ:
 3 אִסְדָּחַקְתִּי הַלְמוּ וְאֲחִי־מְצוֹתֵי תַשְׁמָרוּ וְעֵשִׂיתֶם אֲתֶם:
 4 וְתַחְתּוּ נִשְׁמַיְכֶם בְּעַתֶּם וְתַחַנּוּ הָאֶרֶץ וּבִכְלוּ וְעֵץ הַשִּׁדְהָ
 5 יִתֵּן פְּרוֹ: ׀ לֹא לָכֶם הֵישׁ אֲחִי־כְבֹּד וּבְצִיר יַשִּׁיב אֶרֶץ־
 6 וְרַע וְאִכְלַתֶּם לְחֻמְכֶם לְשִׁבְעַ וְיִשְׁבַּתֶּם לְכַמַּת כְּאַרְצְכֶם:
 7 וְתַחְתּוּ שְׁלֹם בְּאֶרֶץ שׁוֹכְבֹתֶם וְאֵן מְחַרְדֵי הַשִּׁכְחִי יְהוּ
 8 וְתִהְיֶה רִדְאוֹן חֹרֵב לְאֲחֻסְעֵבֶר כְּאַרְצְכֶם: וְרַדְפַתְּכֶם

פ פ פ ל ג 33

31 jubilee. But the houses of the villages which have no wall round about them shall be counted as the fields of the country; they shall have the right of redemption, and they shall become freed in the jubilee. And (respecting) the cities of the Levites, the houses of the cities of their possession, a perpetual right of redemption shall belong to the Levites. And if a man of the Levites redeem something; then shall the house that was sold, and the city of his possession, become freed in the jubilee; for the houses of the cities of the Levites are their possession among the children of Israel. And a field of the suburbs of their cities shall not be sold; for a perpetual possession is it unto them. ¶ And if thy brother become poor, and fall in decay with thee: then shalt thou assist him, (yea) a stranger, or a sojourner, that he may live with thee. ¶ Thou shalt not take of him any usury or increase; but thou shalt be afraid of thy God: that thy brother may live with thee. Thy money shalt thou not give him upon usury, nor lend him thy victuals for increase. I am the Lord your God, who have brought you forth out of the land of Egypt, to give unto you the land of Canaan, to be unto you a God. ¶ And if thy brother become poor near thee, and be sold unto thee: thou shalt not compel him to work as a bond-servant. But as a hired laborer, as a sojourner, shall he be with thee; until the year of the jubilee shall he serve with thee: And then shall he depart from thee, he and his children with him; and he shall return unto his own family, and unto the possession of his fathers shall he return. For my servants are they, whom I brought forth out of the land of Egypt: they shall not be sold as bond-men are sold. Thou shalt not rule over him with rigor; but thou shalt as fear of thy God. ¶ And if thy bond-man and thy bond-woman that shall remain thine, shall be of the nations that are round about you; of them may ye buy bond-man and bond-woman. And also of the children of the strangers that sojourn with you, of them may ye buy, and of their families that are with you, which they have begotten in your land; and they shall remain to you as a possession. And ye may transfer them as an inheritance for your children after you, to inherit them for a possession; you may hold them to service for ever; but over your brethren the children of Israel, one over the other, ye shall not rule with rigor. ¶ And if a stranger or sojourner wax rich near thee, and thy brother become poor near him, and he sell himself unto the sojourning stranger near thee, or to a descendant of a stranger's family: After he hath sold himself shall he have the right of redemption; one of his brethren may redeem him. ¶ Either his uncle, or his uncle's son, may redeem him, or any that is near of kin unto him of his family may redeem him; or if he obtain the means, he may redeem himself. And he shall reckon with him that bought him from the year that he sold himself to him unto the year of the jubilee; and the price of his sale shall be according to the number of years, as the time of a hired laborer shall he have been with him. If there be yet many years, according to them shall he return the price of his redemption out of his purchase-money. And if there remain but few years unto the year of the jubilee: then shall he reckon with him; according to his years shall he return the price of his redemption. As a laborer hired from year to year shall he be with him; he shall not rule over him with rigor before thy eyes. And if he be not redeemed by (one of) these means: then shall he go out in the year of the jubilee, and his children with him.* For unto me are the children of Israel servants, my servants are they, whom I have brought forth out of the land of Egypt: I am the Eternal your God.

CHAPTER XXVI.

1 Ye shall not make yourselves any idols, and a graven image, or a standing image shall ye not rear up unto you, and any carved stone shall you not place in your land, to bow down upon it! 2 For I am the Eternal your God. My sabbaths shall ye keep, and my sanctuary shall ye reverence: I am the Lord.

SECTION XXXIII. BECHUCKOTAY.

3 ¶ If in my statutes ye walk, and if my commandments ye keep and do them: Then will I give to you rains in their due season, and the earth shall yield her products, and the tree of the field shall yield its fruit. And the threshing shall reach with you unto the vintage, and the vintage shall reach unto sowing-time; and ye shall eat your bread to the full, and ye shall dwell

in safety in your land.* And I will give peace in the land, and ye shall lie down, with none to make you afraid; and I will remove evil beasts out of the land, and the sword shall not pass through your land. And if ye shall chase your enemies, and they shall fall before you by the sword. And five of you shall chase a hundred, and a hundred of you shall chase ten thousand; and your enemies shall fall before you by the sword. And I will turn myself unto you, and make you fruitful, and multiply you; and I will establish my covenant with you.* And ye shall eat very old store, and the old shall ye remove away because of the new. And I will set my dwelling among you; and my soul shall not loath you. And I will walk among you, and I will be to you a God, and ye shall be to me a people. I am the Eternal your God, who have brought you forth out of the land of Egypt, that ye should not be their bond-men; and I have broken the bands of your yoke, and caused you to walk upright. ¶ But if ye will not hearken unto me, and will not do all these commandments; And if my statutes ye despise, and if my ordinances your soul loath, so as not to do all my commandments, in that ye break my covenant: Then will I also do this unto you, and I will afflict you with terror, consumption, and the burning ague, that consume the eyes, and cause sorrow of heart; and ye shall sow in vain your seed, for your enemies shall eat it. And I will set my face against you, and ye shall be struck down before your enemies; and they that hate you shall bear rule over you; and ye shall flee while there is no one pursuing you. And if with these things I even ye will not yet hearken unto me: then will I chastise you yet more, sevenfold for your sins. And I will break the pride of your power; and I will make your heaven as iron, and your earth as copper: And in vain shall your strength be spent; for your land shall not yield her products, and the tree of the land shall not yield its fruit. And if ye walk yet contrary unto me, and if you refuse to hearken unto me: then will I bring more plagues upon you, sevenfold according to your sins. And I will send out against you the beasts of the field, which shall rob you of your children, and destroy your cattle, and diminish yourselves; so that your roads shall be desolate. And if notwithstanding these things ye will not be reformed by me, and walk contrary unto me: Then will I also walk contrary unto you, and I will punish you sevenfold for your sins. And I will bring over you the sword, avenging the quarrel of my covenant, so that ye shall be gathered together within your cities; and then will I send the pestilence among you, that ye shall deliver yourselves into the hand of the enemy; When I break unto you the staff of bread; and ten women shall bake your bread in one oven, and they shall deliver your bread again by weight; and ye shall eat, and not be satisfied. ¶ And if notwithstanding this ye will not hearken unto me, but walk contrary unto me: Then will I also walk contrary unto you in fury; and I, even I, will chastise you sevenfold for your sins. And ye shall eat the flesh of your sons, and the flesh of your daughters shall ye eat. And I will destroy your high-places, and cut down your sun-images, and cast your carcases upon the carcases of your idols; and my soul shall loath you. And I will render your cities a waste and I will make desolate your sanctuaries, and I will not smell the savor of your sweet odors. And I will surely make desolate the land; and your enemies who dwell therein shall be astonished at it. And you will I scatter among the nations, and I will draw out after you the sword; and your land shall be a desolate wild, and your cities shall be a waste and solitary. Then shall the land satisfy its sabbaths, all the days of its desolation, when ye are in the land of your enemies; then shall the land rest, and satisfy its sabbaths. All the days of its desolation shall it rest, the time which it did not rest in your sabbaths, when ye dwelt upon it. And regarding those that are left of you, I will send a faintness into their hearts in the lands of their enemies; and the sound of a leaf shaken shall chase them; and they shall flee, as fleeing from the sword; and they shall fall with none pursuing. And they shall stumble one over the other, as before the sword, without one pursuing; and ye shall have no power to stand up before your enemies. And ye shall be lost among the nations, and the land of your enemies shall consume you. And they that are left of you shall pine away in their iniquity in the land of your enemies; and also through the iniquities of their fathers shall they pine away, with them

13 אתה בין טוב ובין רע בערפך הבהן בין ימים: ואם
 14 יגאל יגאלנה וספח משיטו על ערפך: ואיש בערפך
 את ביתו קדש לדתה ותעריכו הבהן בין טוב ובין רע
 15 כאשר יערך אתו הבהן בין ימים: ואם בערפך יגאל
 את ביתו וספח ממשיט בערפך עליו ותהי לו: ואם
 16 משנה אחתו יקדש איש לדתה ותהי ערפך לפי ורע
 17 ורע תמר שערים בעמשים שקל כסף: אם משנת
 18 הובל יקדש שדו בערפך ימים: ואם אתר הובל
 יקדש שדו וחשכלו הבהן את הבהן על פי השנים
 19 העולות עד שנת הובל ונכר מערפך: ואם יגאל יגאל
 את השנה המקדש אתו וספח ממשיט בערפך עליו
 20 וקם לו: ואם לא יגאל את השנה ואם מקר את השנה
 21 לאיש אתר לא יגאל עד: ותהי השנה בצאתו ביבל
 22 קדש לדתה בשנה הנכרם לבנה תהיה אחותו: ואם
 את השנה מקנתי אשר לא משנה אחותו יקדש לדתה:
 23 וחשכלו הבהן את מקפת הערפך עד שנת הובל ונתן
 24 את הערפך בינם והוא קדש לדתה: בשנת הובל ישיב
 25 השנה לאשר קנתי מאתו לאשר לו אחות הארץ: וכל
 26 ערפך ותהי בשקל הקדש עשרים נדה ותהי השקל:
 27 אך בכורו אשר וקבר לדתה בבהמה לא יקדש איש
 אתו אם שור אם שנה לדתה הוא: ואם בבהמה הסמאה
 28 וסנה בערפך ספח משיטו עליו ואם לא יגאל ומקר
 בערפך: אך כל חרם אשר חרם איש לדתה מקר
 29 אשר לו מאדם ובהמה ומשנה אחותו לא יקבר ולא
 יגאל כל חרם קדש יקדש הוא לדתה: כל חרם אשר
 30 חרם מן האדם לא יסדה מות יומת: וכל מעשר הארץ
 31 מנרע הארץ מפר הימן לדתה הוא קדש לדתה: ואם
 32 יגאל יגאל איש ממעשרו משיטו יספ עליו: וכל מעשר
 33 בקר וצאן כל אשר יעבר תחת השקט העשירי ותהי
 קדש לדתה: לא יקבר בדשוב לרע ולא ימרט ואם
 34 המד ימרט ותהי הוא ותמרתו ותהי קדש לא יגאל:
 אלה המצות אשר צוה דתה אתי משה אל בני ישראל
 בדת סיני:

מ ימרו: ותהנו את ציונם ואת ציון אבתם במעלה אשר
 41 מעלרכי ואף אשר הלכו עמי בקרי: אדאני אלך עמם
 בקרי ותבאתי אלהם בארץ אבותם ארצו ונע לבבם
 42 הערל ואו ירצו את ציונם: תכרתי את בריתי וקרב
 ואף את בריתי יחלק ואף את בריתי אברתם אפר
 43 והארץ אפר: והארץ תשוב מהם ותרץ את שבתותיה
 בהשמה מהם והם ירצו את ציונם עני ובעני במשפט
 44 מאסו ואת דתתי נעלה נפשם: ואף נסאת בהיותם
 בארץ אבותם לא מאסתים ולא יגעלתם לכלהם להפר
 45 בריתי אתם כי אני יהוה אלהתם: ותכרתי להם ברית
 ראשונים אשר הוצאת אתם מארץ מצרים ליעני העמים
 46 להיות להם לאלהים אני דתה: אלה התקנים והמשפטים
 ותורת אשר נתתי בפי בני ישראל בדת סיני
 בדת משה:

Cap. XXVII. כז

2 א ונדבר דתה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ואמרת אלהם איש כי יפלא נדר בערפך נפש לדתה:
 3 ותהי ערפך הובר מן עשרים שנה ועד קדשים שנה
 4 ותהי ערפך חמשים שקל כסף בשקל הקדש: ואם
 5 נקבה היא ותהי ערפך שלשים שקל: ואם מקדש
 6 שנים ועד בדשורים שנה ותהי ערפך הובר עשרים
 שקלים ולנקבה עשרת שקלים: ואם מקדש ועד
 7 בקדוש שנים ותהי ערפך הובר חמשה שקלים כסף
 ולנקבה ערפך שלשת שקלים כסף: ואם מקדש שנים
 8 ולנקבה עשרה שקלים: ואם מקדש הוא מערפך העמידו
 לפני הבהן והערך אתו הבהן על פי אשר תשיג ד הנדר
 9 יעריכו הבהן: ס ואם בהמה אשר יקריבו ממנה
 קרבן לדתה כל אשר נתן ממנו לדתה יתה קדש: לא
 10 תחליפו ולא ימיר אתו טוב ברע ארבע בטוב ואם המד
 ימיר בהמה בבהמה ותהי הוא ותמרתו ותהי קדש:
 11 ואם בבהמה סמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן
 12 לדתה והעמיד אתי בהמה לפני הבהן: והערך הבהן

ח ז ק

40 And they shall then confess their iniquity, and the iniquity of their fathers (that) through their trespass which they trespassed against me, and also that (because) they had walked contrary unto me: I also had to walk contrary unto them, and to bring them into the land of their enemies; and then shall their uncircumcised heart be humbled, and then shall they satisfy their iniquity.

42 And I will then remember my covenant with Jacob, and also my covenant with Isaac, and also my covenant with Abraham will I remember; and the land will I remember. For the land shall be forsaken by them, and shall satisfy its sabbaths, while it lieth desolate without them, and they shall satisfy their iniquity; because, even because my ordinances they despised, and my statutes their soul loathed. And yet for all that, though they be in the land of their enemies, will I not cast them away, neither will I loath them, to destroy them utterly, to break my covenant with them; for I am the Lord their God. But I will remember for their sakes the covenant of their ancestors, whom I brought forth out of the land of Egypt before the eyes of the nations, that I might be unto them a God: I am the Lord.

46 These are the statutes and ordinances and laws, which the Lord made between him and the children of Israel on mount Sinai, by the hand of Moses.*

CHAPTER XXVII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
2 Speak unto the children of Israel, and say unto them, If a man make a particular vow, (to give) the estimated value of persons in honor of the Lord: If the estimated value concern a male from twenty years old, and unto sixty years old, then shall the estimation be fifty shekels of silver, after the shekel of the sanctuary. And if it be a female, then shall the estimation be thirty shekels. And if (the person be) from five years old and unto twenty years old, then shall the estimation of the male be twenty shekels, and for the female ten shekels. And if (the person be) from a month old and unto five years old, then shall the estimation of the male be five shekels of silver, and for the female the estimation (shall be) three shekels of silver. And if (the person be) from sixty years old and upward, if it be a male, then shall the estimation be fifteen shekels, and for the female ten shekels. But if he be too poor for this estimation, then shall he present himself before the priest, and the priest shall value him; according to the ability to pay him that hath vowed shall the priest value him. ¶ And if it be a beast, whereof men can bring an offering unto the Lord, all that a man giveth of such unto the Lord shall be holy. He shall not alter it, nor change it, a good for a bad one, or a bad for a good one; and if he should change beast for beast, then shall it together with its exchange be holy. And if it be any unclean beast, of which they cannot offer a sacrifice unto the Lord, then shall he present the beast before the priest. And the priest shall value it, whether it be good or bad; as the priest valueth it, so shall it be. And if he will redeem it, then shall he add a fifth part thereof unto the estimated value. And if a

man sanctify his house as holy unto the Lord, then shall the priest value it, whether it be good or bad; as the priest may value it, so shall it stand. And if he that sanctified it will redeem his house, then shall he add the fifth part of the money of the estimated value unto it, and it shall remain his.* And if a man sanctify some part of a field of his possession unto the Lord, then shall the estimation be in proportion to its required seed: the seed of a chomer of barley at fifty shekels of silver. If immediately after the year of the jubilee he sanctify his field, according to this estimation shall it stand. But if after the jubilee he sanctify his field, then shall the priest reckon unto him the money in proportion to the years that remain, until the year of the jubilee, and it shall be deducted from the estimation. And if he that sanctified the field will redeem it, then shall he add the fifth part of the money of the estimated value unto it, and it shall be assured to him. But if he will not redeem the field, or if he have sold the field to another man, it shall not be redeemed any more. But the field, when it is freed in the jubilee, shall be holy unto the Lord, as a devoted field: to the priest shall it belong as his possession.* And if a man sanctify a field which he hath bought, which is not of the fields of his possession, unto the Lord. Then shall the priest reckon unto him the amount of the estimated value to the year of the jubilee; and he shall give this estimation on that day, as a holy thing unto the Lord. In the year of the jubilee the field shall return unto him of whom he bought it, to the one to whom belongeth the possession of the land. And all estimations of value shall be according to the shekel of the sanctuary; twenty gerahs shall be the shekel. Only the first-born which shall, by being first-born, be sacred unto the Lord among cattle, no man shall sanctify; whether it be ox, or lamb, it is the Lord's. And if it be an unclean animal, then shall he redeem it according to the estimated value, and he shall add its fifth part thereto; and if it be not redeemed, then shall it be sold according to the estimated value. But any devoted thing, which a man may devote unto the Lord of all that he hath, both of man and beast, and of the field of his possession, shall not be sold nor redeemed: every devoted thing is most holy unto the Lord.* Any one condemned, who shall be condemned to death among men, shall not be redeemed: he shall be put to death. And every tithe of the land, of the seed of the land, or of the fruit tree, belongeth to the Lord; it is holy unto the Lord. And if a man will redeem any part of his tithe, its fifth part shall he add thereto.* And concerning the tithe of the herds, or of the flocks, whatsoever passeth under the rod, the tenth shall be holy unto the Lord. He shall not search whether it be good or bad, neither shall he change it; and if he should change it, then both it and the exchange thereof shall be holy; it shall not be redeemed. These are the commandments, which the Lord commanded Moses for the children on mount Sinai.

ספר במדבר

NUMBERS.

CAP. I. א.

1 וידבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד
 2 לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים
 3 לאמר: שאו את ראש בלעדת בני ישראל למשפחתם
 4 לבית אבתם במספר שמות בלזכר לגלגלתם: מן
 5 עשרים שנה ומעלה בל יצא צבא בישראל תפקדו אתם
 6 לצבאתם אתה ואהרן: ואחכם יהיו איש איש למטה.
 7 איש ראש לבית אבתו הוא: ואלה שמות האנשים
 8 אשר יעמדו אצלם לראובן אליצר בן שור: לשמטון
 9 שלמאל בן צורישני: ליהודה נחשון בן עמינדב:
 10 ליששכר נתנאל בן צוער: לזבולן אליאב בן חלון:
 11 לבני זוסף לאפרים אלשמע בן עמדידור למנשה גמליאל
 12 בן פדהצור: לבנימין אכיתן בן נדנעני: ללוי אחיעזר בן
 13 למשה חן שנים וששים בן עכבון: לגד אליסף בן
 14 רעואל: לנפתלי אחריע בן ענן: אלה קריצי העדה
 15 נשיאי מטות אבותם ראשי אלפי ישראל הם: ויקח
 16 משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו בשמות:
 17 ואת כל העדה הקהילו באהל לחדש השני ותקדו
 18 על משפחתם לבית אבתם במספר שמות מן עשרים
 19 שנה ומעלה לגלגלתם: כאשר צוה יהוה את משה
 20 ואת אהרן: ויהיו בני ישראל מן עשרים שנה ומעלה
 21 כל יצא צבא בלזכר מן עשרים שנה ומעלה כל
 22 יצא צבא: פקדיתם למטה ראובן ששה וארבעים אלף
 23 תחמש מאות: פ
 24 לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקדו
 25 במספר שמות לגלגלתם בלזכר מן עשרים שנה
 26 ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה שמעון חשעיה
 27 תחמישים אלף ושלוש מאות: פ
 28 לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 29 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 30 יהודה ארבעה וארבעים אלף ושש מאות: פ
 31 לבני זבולן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 32 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 33 זבולן ששכר ארבעה תחמישים אלף וארבע מאות: פ
 34 לבני יוסף תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 35 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 36 יוסף ארבעה וארבעים אלף ושש מאות: פ
 37 לבני ראובן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 38 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 39 ראובן ארבעה וארבעים אלף ושש מאות: פ
 40 לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 41 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 42 שמעון חשעיה תחמישים אלף ושש מאות: פ
 43 לבני יהודה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 44 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 45 יהודה ארבעה וארבעים אלף ושש מאות: פ
 46 לבני זבולן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 47 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 48 זבולן ששכר ארבעה תחמישים אלף וארבע מאות: פ
 49 לבני יוסף תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 50 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 51 יוסף ארבעה וארבעים אלף ושש מאות: פ
 52 לבני ראובן תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 53 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 54 ראובן ארבעה וארבעים אלף ושש מאות: פ

1 לבני זוסף תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 2 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 3 זוסף ארבעים אלף ו
 4 תחמש מאות: פ
 5 לבני מנשה תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 6 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 7 מנשה בנימין חמשה וששים אלף וארבע מאות: פ
 8 לבני בנימין תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 9 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 10 בנימין חמשה וששים אלף ושבע מאות: פ
 11 לבני אשר תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 12 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 13 אשר אהרן וארבעים אלף ותחמש מאות: פ
 14 בני נפתלי תולדתם למשפחתם לבית אבתם במספר שמות
 15 מן עשרים שנה ומעלה כל יצא צבא: פקדיתם למטה
 16 נפתלי שלשה תחמישים אלף וארבע מאות: פ
 17 אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל
 18 שנים עשר איש איש אחד לבית אבתו היו: והיו כל
 19 פקדו בני ישראל לבית אבתם מן עשרים שנה ומעלה
 20 בל יצא צבא בישראל: והיו בלזכר מן עשרים שנה ומעלה
 21 כל יצא צבא: פקדיתם למטה שמעון חשעיה תחמישים
 22 אלף ושלוש מאות תחמש מאות תחמישים: ותלתם
 23 למטה אבתם לא התפקדו בתוכם: פ
 24 וידבר יהוה אל משה לאמר: אך את משה לוי לא תפקד
 25 ואת ראשים לא תשא בתוך בני ישראל: ואתה תפקד
 26 את הלויים על משכן העדות ועל כל בלילה ועל כל אשר
 27 לו תמה ושא את המשכן ואת כל בליו והם ישרתו
 28 וסביב למשכן חנו: ובנפם המשכן ירדו אתו הלויים
 29 וקבצת המשכן וקמו אתו תלויים והנך תקרב וימרת:
 30 וחנו בני ישראל איש על מחנהו ואיש על דלתו לצבאתם:
 31 ותלויים חנו סביב למשכן העדות ולא ידעה קצף על
 32 עדת בני ישראל ושמרו הלויים את משמרת משכן
 33 העדות: ונשאו בני ישראל ככל אשר צוה יהוה אתי
 34 משה בן עשר: פ
 35 **Cap. II. ב**
 36 ודבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: איש על דלתו
 37 באחת לבית אבתם חנו בני ישראל מנוד סביב לאהל
 38 מועד חנו: והלויים קרובה מורתח תגל מסנה ודעה
 39 לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן עמינדב: וצבאו

THE BOOK OF NUMBERS.

CONTAINING THE HISTORY OF THE ISRAELITES IN THE DESERT.

BEMIDBAR,

SECTION XXXIV. BEMIDBAR.

CHAPTER I.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses in the wilderness of Sinai, in the tabernacle of the congregation, on the first day of the second month, in the second year after their going out of the land of 2 Egypt, saying, Take ye the sum of all the congregation of the children of Israel, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, every male according to 3 their polls: From twenty years old and upward, all that are able to go forth to war in Israel: these shall ye number according to their armies, 4 thou and Aaron. And with you there shall be one man each of every tribe; a man who is the head 5 of his family division. And these are the names of the men that shall stand with you; of Reuben: 6 Eltzur the son of Sheueur Of Simeon; Shelumiel 7 the son of Zurishaddai. Of Judah; Nachshon the 8 son of 'Amminadab. Of Issachar; Nethanel the 9 son of Zuar Of Zebulun; Eliä the son of Chelon. 10 Of the children of Joseph, of Ephraim; Elishama the son of 'Ammihud; of Menasseh; Gamliel the 11 son of Pedahzur Of Benjamin; Abidan the son 12 of Gidoni. Of Dan; Achiezer the son of 'Ammi- 13 shaddai. Of Asher; Pagiël the son of 'Ochran. 14 Of Gad; Elyassaph the son of Deuel 15 Of Naphtali; Achira the son of 'Eanan. 16 These were the selected of the congregation, the 17 princes of the tribes of their fathers; the heads of the thousands of Israel were they. And Moses 18 and Aaron took these men who are expressed by name. And all the congregation they assembled 19 together on the first day of the second month, and they were enrolled in the lists of their pedigrees after their families, by the descent from 20 their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, according to 21 their polls. As the Lord had commanded Moses, so did he number them in the wilderness of Sinai.* ¶ And there were of the children of Reuben the first-born of Israel, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names according to their polls, every male from twenty years old and upward, all 22 that were able to go forth to war; Those that were numbered of the tribe of Reuben, were forty 23 and six thousand and five hundred. ¶ Of the children of Simeon, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, those that were numbered of them, by numbering the names according to their polls, every male from twenty years old and upward, all that were able 24 to go forth to war; Those that were numbered of the tribe of Simeon, were fifty and nine thousand and three hundred. ¶ Of the children of Gad, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all 25 that were able to go forth to war; Those that were numbered of the tribe of Gad, were forty 26 and five thousand six hundred and fifty. ¶ Of the children of Judah, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war, 27 Those that were numbered of the tribe of Judah, were seventy and four thousand and six hundred. 28 ¶ Of the children of Issachar, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war; Those that were numbered of the tribe of Issachar, were fifty and four thousand 29 and four hundred. ¶ Of the children of Zebulun, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all 30 that were able to go forth to war; Those that were numbered of the tribe of Zebulun, were fifty 31 and seven thousand and four hundred. ¶ Of the children of Joseph, namely, of the children of Ephraim, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all

that were able to go forth to war. Those that 32 were numbered of the tribe of Ephraim, were forty thousand and five hundred. ¶ Of the children 33 of Menasseh by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war; Those that 34 were numbered of the tribe of Menasseh, were thirty and two thousand and two hundred. ¶ Of 35 the children of Benjamin, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war; Those that were numbered of the 36 tribe of Benjamin, were thirty and five thousand and four hundred. Of the children of Dan, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war; Those that were num- 37 bered of the tribe of Dan, were sixty and two thousand and seven hundred. ¶ Of the children of 38 Asher, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war; Those that were numbered of the tribe of Asher, were forty 39 and one thousand and five hundred. ¶ Of the 40 children of Naphtali, by their generations, after their families, by the descent from their fathers, by numbering the names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war; Those that were numbered of the tribe of Naphtali, were fifty and three thousand and four hundred. 41 ¶ These are those that were numbered, whom 42 Moses numbered with Aaron, and the princes of Israel, being twelve men; one man each for his family division were they. Thus were all those 43 that the number of children of Israel, by the descent from their fathers, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war in Israel.— Even all they that were numbered, 44 were six hundred thousand and three thousand and five hundred and fifty. But the Levites, after 45 the tribe of their fathers, were not numbered among them. ¶ For the Lord had spoken unto 46 Moses, saying, Only the tribe of Levi shalt thou not number, and their sum shalt thou not take, among the children of Israel; But thou shalt 47 appoint the Levites over the tabernacle of the testimony, and over all its vessels, and over all things that belong to it: they shall carry the 48 tabernacle, and all its vessels; and they shall minister unto it; and round about the tabernacle shall they encamp. And when the tabernacle is to be 49 carried forward, the Levites shall take it down; and when the tabernacle is to be pitched, the 50 Levites shall set it up; and the stranger that cometh nigh shall be put to death. And the children of Israel shall pitch their tents, every man by his own camp, and every man by his own 51 standard, according to their armies. But the 52 Levites shall encamp round about the tabernacle of the testimony, that there be no wrath upon the congregation of the children of Israel; and the Levites shall keep the charge of the tabernacle of the testimony. And the children of Israel did so: 53 all, just as the Lord had commanded Moses, so d.d. they.*

CHAPTER II.

¶ And the Lord spake unto Moses and unto 1 Aaron, saying, Every man by his own standard, 2 by the ensigns of their family division, shall the children of Israel pitch their tent; at some distance round about the tabernacle of the congregation shall they encamp. And they, who encamp on the 3 east, toward the rising of the sun, shall be (those who belong to) the standard of the camp of Judah according to their armies; and the prince of the children of Judah shall be Nachshon the son of 4 'Amminadab. And his host, and those that were 4 numbered of them, were seventy and four thousand

והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו: ושמו
 את משכנתו ואת משכנת כל העדה לפני אהל מועד
 לעבד אתי עבדת המשכן: ושמו אתי כלבלי אהל
 מועד ואת משכנת בני ישראל לעבד את עבדת המשכן:
 ועמדת אתי הללו לכהן ולבניו נתונים נתונים המה
 לו מאת בני ישראל: ואת אהרן ואת בניו תפקד ושמו
 את בניהם והיו תהיה נזמ: פ
 ונדבר דעה אל משה לאמר: ואני הנה לקחתי אתי
 הללו עם בני ישראל תחת כלבבך פאר רחם מבני
 ישראל תהיו לי הללו: כי לי כלבבכו ביום הבתי כל
 בכור בארץ מצרים הקדשתי לי כלבבכו בישראל
 מאדם עד בהמה ליהו אני יהו: פ
 ונדבר דעה אל משה במדבר סיני לאמר: פקד אתי
 בני לוי אבתם למשפחתם כל זכר מבן חדש
 ומעלה תפקדו: ופקד אתם משה על בני דעה
 כאשר צוה: וידוע אלה בני לוי בשמחת גרשון וקרת
 ומרי: ואלה שמות בני גרשון למשפחתם לבני
 ושמו: ובני קרת למשפחתם זמרים והיה תרחו
 ויזאלי: ובני מררי למשפחתם מחלי ומשילי אלה הם כ
 משפחת הלוי לכות אבתם: לגרשון משפחת אלה
 ומשפחת השמעני אלה הם משפחת גרשוני: פקדיתם
 במספר כל זכר מבן חדש ומעלה פקדיתם שבעת
 אלפים וחמש מאות: משפחת גרשני אחרי המשכן
 וזני יהיה: וישא ביתאב לגרשני אלספה בן לאל: כ
 ומשמרת בני גרשון באהל מועד המשכן והאהל מבשרו
 ופקד פתח אהל מועד: וקלעו חצר ואתי סוף פתח
 החצר אשר על ידי משכן ועל ידי מזבח קיב ואת מיתניו
 לכל עבדתו: פ ולקחת משפחת העמרמי ומשפחת
 העזרי ומשפחת החבזני ומשפחת העזאלי אלה הם
 משפחת הקרת: במספר כל זכר מבן חדש ומעלה
 שמנת אלפים ועשר מאות שמוני משמרת הקדש:
 משפחת בני קרת תהיו על גד המשכן תימנה: וישא
 ביתאב למשפחת הקרת אלספון בן דנואל: ומשמרתם
 הארץ והשלחן והמזבח והמנחות וכל הקדש אשר
 ישרתי בהם תפקדו וכל עבדתו: וישא נשיא הלוי
 אלספון דארתן הכהן פקדת שמו משמרת הקדש:
 למררי משפחת המחלי ומשפחת המשי אלה הם
 משפחת מררי: ופקדיתם במספר כל זכר מבן חדש
 ומעלה ששת אלפים ומאתים: וישא ביתאב למשפחת
 מררי צוראל בן דאבתול על גד המשכן וזני צפתי:
 ופקדת משמרת בני מררי קרשי המשכן וברחיו
 וצמדיו וצמדיו וכלכליו וכל עבדתו: ומררי החצר
 סביב ואתנייהם ויתתם ומיתריהם: ותחנים לפני המשכן
 קדמה לפני אהל מועד: ומררה משה ואהרן ובניו
 שמיים משמרת המקדש למשמרת בני ישראל והיו
 תהיה ימת: כל פקדו הללו אשר פקד משה ואהרן
 על בני דעה למשפחתם כל זכר מבן חדש ומעלה
 שנים ועשרים אלף: פ ואמר דעה אל משה פקד מ

ה ופקדיתם ארבעה ושבעים אלף ויש מאות: ותחנים
 עליו משה וישמר וישא לבני יששכר ומלך בן דנואל:
 וצבאו ופקדו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות:
 משה ובולן וישא לבני ובולן אלסב בן דחן: וצבאו
 ופקדו שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: כל
 הפקדים למחנה דעה מאת אלף ושנים אלף וששת
 אלפים וארבע מאות לצבאתם וישא יסעו: פ
 מחנה ראובן ומימנה לצבאתם וישא לבני ראובן אלסור
 בן דשיראור: וצבאו ופקדו ששה וארבעים אלף וחמש
 מאות: ותחנים עליו משה שמעון וישא לבני שמעון
 שלמיאל בן צירישי: וצבאו ופקדיתם תשעה וחמשים
 אלף ושלוש מאות: ומשה גד וישא לבני גד אלספה
 בן דרעאל: וצבאו ופקדיתם חמשה וארבעים אלף
 ויש מאות וחמשים: כל הפקדים למחנה ראובן מאת
 אלף וארבע וחמשים אלף וארבע מאות וחמשים לצבאתם
 ושנים יסעו: פ וסעו אהל מועד מחנה הללו בתוך
 המחנות כאשר יחזו פו יסעו איש עליו לדגלתו: פ
 גדל מחנה אפרים לצבאתם יהו וישא לבני אפרים
 אלספני בן עמיהוד: וצבאו ופקדיתם ארבעים אלף
 וחמש מאות: ועליו משה משה וישא לבני משה
 גמליאל בן דפרעור: וצבאו ופקדיתם שנים ושלושים
 אלף ומאתים: ומשה בנימן וישא לבני בנימן אביהו
 בן דרעני: וצבאו ופקדיתם חמשה ושלושים אלף וארבע
 מאות: כל הפקדים למחנה אפרים מאת אלף ושמיני
 כה אלפים ומאה לצבאתם ושלושים יסעו: פ
 מחנה דן צפתי לצבאתם וישא לבני דן אחיעזר בן
 עמישי: וצבאו ופקדיתם שנים וששים אלף וישבע
 מאות: ותחנים עליו משה אשר וישא לבני אשר
 געניאל בן געח: וצבאו ופקדיתם אחד וארבעים אלף
 וחמש מאות: ומשה נפתלי וישא לבני נפתלי אחיעזר
 ל בן דענו: וצבאו ופקדיתם שלשה וחמשים אלף וארבע
 מאות: כל הפקדים למחנה דן מאת אלף ושבעה
 וחמשים אלף ויש מאות לאחריה ויסעו לדגלתו: פ
 אלה פקדו בני ישראל לכות אבתם כל פקדו המחנות
 לצבאתם שש מאות אלף ושלושת אלפים וחמש מאות
 וחמשים: ותלוים לא תפקדו בתוך בני ישראל כאשר
 צוה דעה את משה: ועשו בני ישראל כל אשר צוה
 דעה את משה כדעתו לדגלתם וכוונתו איש למשפחתו
 על לבית אבתו: פ

CAP. III. 3

א ואלה תולדת בניו ומשה ביום הבר דעה אתי משה
 ב בן סיני: ואלה שמות בני אהרן הכהן ויהו וצבאו
 ג אלסון ואתמר: אלה שמות בני אהרן והתחנים
 ד המשנים אשר מלא הם להסון: וצבאו וצבאו
 ע לפני דעה בהקרבם אש ודעה לפני דעה במדבר סיני
 וינים לאדני להם ויסעו אלסור ואתמר על בני אהרן
 אבתם: פ
 ונדבר דעה אל משה לאמר: תהיה אתי משה לוי

5 and six hundred. And those that encamp next unto him shall be the tribe of Issachar; and the prince of the children of Issachar shall be Nethanel the son of Zuar. And his host, and those that were numbered thereof, were fifty and four hundred and four hundred. (Then) the tribe of Zebulun; and the prince of the children of Zebulun shall be Eliab the son of Chelon. And his host, and those that were numbered thereof, were fifty and seven thousand and four hundred. All that were numbered of the camp of Judah were one hundred thousand and eighty thousand and six thousand and four hundred, according to their armies; they shall first set forward. ¶ The standard of the camp of Reuben shall be on the south side, according to their armies; and the prince of the children of Reuben shall be Elizur the son of Shedeir. And his host, and those that were numbered thereof, were forty and six thousand and five hundred. And those that encamp by him shall be the tribe of Simeon; and the prince of the children of Simeon shall be Shelumiel the son of Zurishaddai. And his host, and those that were numbered of them, were fifty and nine thousand and three hundred. Then the tribe of Gad; and the prince of the sons of Gad shall be Eliasaph the son of Reuel. And his host, and those who were numbered of them, were forty and five thousand and six hundred and fifty. All that were numbered of the camp of Reuben were one hundred thousand and fifty and one thousand and four hundred and fifty, according to their armies; and as the second shall they set forward. ¶ Then shall the tabernacle of the congregation, the camp of the Levites, set forward in the midst of the camps: as they encamp, so shall they set forward, every man in his place after their standards. ¶ The standard of the camp of Ephraim shall be on the west side, according to their armies; and the prince of the sons of Ephraim shall be Elishama the son of Ammihud. And his host, and those that were numbered of them, were forty thousand and five hundred. And by him shall be the tribe of Menasseh; and the prince of the children of Menasseh shall be Gamiel the son of Pedahzur. And his host, and those that were numbered of them, were thirty and two thousand and two hundred. Then the tribe of Benjamin; and the prince of the sons of Benjamin shall be Abidan the son of Gideon. And his host, and those that were numbered of them, were thirty and five thousand and four hundred. All that were numbered of the camp of Ephraim were one hundred thousand and eight thousand and one hundred, according to their armies; and as the third shall they set forward. ¶ The standard of the camp of Dan shall be on the north side, according to their armies; and the prince of the children of Dan shall be Achiszer the son of 'Ammishaddai. And his host, and those that were numbered of them, were sixty and two thousand and seven hundred. And those that encamp by him shall be the tribe of Asher, and the prince of the children of Asher shall be Paziël the son of 'Ochran. And his host, and those that were numbered of them, were forty and one thousand and five hundred. Then the tribe of Naphtali; and the prince of the children of Naphtali shall be Achira the son of 'Enan. And his host, and those that were numbered of them, were fifty and three thousand and four hundred. All those that were numbered of the camp of Dan were one hundred thousand and fifty and seven thousand and six hundred; the hindmost shall they set forward according to their standards. ¶ These are those that were numbered of the children of Israel according to their family divisions; and all those that were numbered of the camps, according to their armies, were six hundred thousand and three thousand and fifty. But the Levites were not numbered among the children of Israel; as the Lord had commanded Moses. And the children of Israel did all just as the Lord had commanded Moses, so did they encamp by their standards, and so did they set forward every one after his family, by his division.*

CHAPTER III.

1 ¶ And these are the generations of Aaron and Moses, on the day that the Lord spoke with Moses, on mount Sinai. And these are the names of the sons of Aaron: the first-born Nadab, and Elihu, and Elazar, and Ithamar. These are the names of the sons of Aaron: the first-born Nadab and Abihu, and who were consecrated to minister as priests. And Nadab and Abihu died before the Lord, when they offered a strange fire before the Lord, in the wilderness of Sinai, and they had no children: and Elazar and Ithamar ministered as priests in

the life-time of Aaron their father. ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, Bring the tribe of Levi near, and present the same before Aaron the priest, that they may serve him. And they shall keep his charge, and the charge of the whole congregation before the tent of the congregation, to do the service of the tabernacle. And they shall keep all the vessels of the tent of the congregation, and the charge of the children of Israel, to do the service of the tabernacle. And thou shalt give the Levites unto Aaron and to his sons; as associates are they given unto him out of the children of Israel. And Aaron and his sons shalt thou instruct, that they shall guard well their priest's office; and the stranger that cometh nigh shall be put to death. ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, And I, behold, I have taken the Levites from the midst of the children of Israel instead of every first-born that openeth the womb among the children of Israel; and the Levites shall be mine. Because mine is every first-born on the day when I smote every first-born in the land of Egypt: I hallowed unto me every first-born in Israel: man and beast. ¶ And the Lord spoke unto Moses in the wilderness of Sinai, saying, Number the children of Levi after their divisions, by their families; every male of them from a month old and upward shall thou number. And Moses numbered them according to the order of the Lord, as he had been commanded. And these were the sons of Levi by their names: Gershon, and Kehath, and Merari. And these are the names of the sons of Gershon after their families: Libni, and Shimi. And the sons of Kehath after their families: 'Amram, and Yizhar, Chebron, and 'Uzziel. And the sons of Merari after their families: Machi, and Musi; these are the families of the Levites according to their family divisions of Gershon: the family of the Libnites, and the family of the Shimites; these are the families of the Gershunites. Those that were numbered of them, by the numbering of all the males from a month old and upward, even those that were numbered of them, were seven thousand and five hundred. The families of the Gershunites used to encamp behind the tabernacle, westward. And the prince of the family division of the Gershunites was Elyassaph the son of Laël. And the charge of the sons of Gershon in the tabernacle of the congregation was the tabernacle and the tent, its covering, and the hanging for the door of the tabernacle of the congregation. And the hangings of the court, and the curtain for the door of the court, which is by the tabernacle and by the altar, round about, and its cords for all the service thereof. ¶ And of Kehath: the family of the Amramites, and the family of the Yizharites, and the family of the Chebronites, and the family of the 'Uzzielites; these are the families of the Kehathites. By the numbering of all the males, from a month old and upward, they were eight thousand and six hundred, keeping the charge of the sanctuary. The families of the sons of Kehath used to encamp on the side of the tabernacle, southward. And the prince of the division of the families of the Kehathites was Elizaphan the son of 'Uzziel. And their charge was the ark, and the table, and the candlestick, and the altars, and the vessels of the sanctuary which are used for the service, and the vail, and all belonging thereto. And the chief over the princes of the Levites was Elazar the son of Aaron the priest, having the oversight of those that kept the charge of the sanctuary. Of Merari: the family of the Machiites, and the family of the Musiites; these are the families of Merari. And those that were numbered of them, by the numbering of all the males, from a month old and upward, were six thousand and two hundred. ¶ And the chief of the division of the families of Merari was Zurieël the son of Abichayil; they used to encamp on the side of the tabernacle, northward. And under the custody and charge of the sons of Merari were the boards of the tabernacle, and its bars, and its pillars, and its sockets, and all its vessels, and all that belongeth thereto. And the pillars of the court round about, and their sockets, and their pins, and their cords. But those that encamped before the tabernacle toward the east, even before the tabernacle of the congregation toward the rising of the sun, were Moses, and Aaron, and his sons, keeping the charge of the sanctuary for the charge of the children of Israel; and the stranger that came nigh was to be put to death. All that were numbered of the Levites, whom Moses numbered with Aaron, at the order of the Lord, according to their families, all the males from a month old and upward, were twenty and two thousand.* ¶ And the Lord said 40

unto Moses, Number all the first-born males of the children of Israel from a month old and upward, and take the number of their names. And thou shalt take the Levites for me, I am the Lord, instead of all the first-born among the children of Israel; and the cattle of the Levites instead of all the first-born among the cattle of the children of Israel. And Moses numbered, as the Lord had commanded him, all the first-born among the children of Israel. And all the first-born males, by the numbering of the names, from a month old and upward, of those that were numbered of them, were twenty and two thousand two hundred and seventy and three. ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, Take the Levites instead of all the first-born among the children of Israel, and the cattle of the Levites instead of their cattle; and the Levites shall be mine: I am the Lord. And (for) those that are to be redeemed, the two hundred and seventy and three of the first-born of the children of Israel, who are more than the Levites. Thou shalt take five shekels apiece for the poll: after the shekel of the sanctuary shalt thou take, twenty gerahs to the shekel. And thou shalt give unto Aaron and to his sons the money, (for) those who are to be redeemed of those that are over the number of them. And Moses took the redemption-money of those that were over in number above those who were deemed by the Levites: Of the first-born of the children of Israel did he take the money; a thousand three hundred and sixty and five shekels, after the shekel of the sanctuary. And Moses gave the money of those who were redeemed unto Aaron and unto his sons, by the order of the Lord; as the Lord had commanded Moses.*

CHAPTER IV.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses and unto Aaron, 2 saying, Take the sum of the sons of Kehath from among the sons of Levi, after their families, by 3 their divisions. From thirty years old and upward even until fifty years old, all that are fitted for the service, to do work at the tabernacle of 4 the congregation. This shall be the service of the sons of Kehath at the tabernacle of the con- 5 gregation: Thy most holy things. And Aaron shall come with his sons, when the camp setteth forward, and they shall take down the vail of the separation, and cover therewith the ark of the 6 testimony; and they shall put over it a covering of badgers' skins, and they shall spread over all 7 a cloth wholly of blue (woollen) yarn; and they shall put in its staves. And over the table of the showbread shall they spread a cloth of blue, and put thereon the dishes, and the spoons, and the 8 tubes, and the staves of the covering; and the continual bread shall be thereon: And they shall spread over them a cloth of scarlet, and cover the same with a covering of badgers' skins; and 9 they shall put in its staves. And they shall take a cloth of blue, and cover the candlestick of the lighting, and its lamps, and its tongs, and its snuff dishes, and all the oil-vessels thereof, where- 10 with they minister by it: And they shall put it and all its vessels within a covering of badgers' 11 skins, and they shall put it upon a barrow. And over the golden altar shall they spread a cloth of blue, and cover it with a covering of badgers' 12 skins; and they shall put in its staves. And they shall take all the vessels of the service, where- with they minister in the sanctuary, and put them in a cloth of blue, and cover them with a covering of badgers' skins; and they shall put them on a 13 barrow. And they shall take away the ashes from the altar, and spread over it a cloth of 14 purple: And they shall put upon it all its vessels, wherewith they minister upon it, the fire-pans, the forks, and the shovels, and the basins, all the vessels of the altar: and they shall spread 15 over it a covering of badgers' skins, and put in its staves. And when Aaron and his sons have thus made an end of covering the sanctuary, when the camp is to set forward: they shall, after that, the sons of Kehath come to carry it; but they shall not touch any holy thing, lest they die: these are the things which the sons of Kehath are to carry at the tabernacle of the con- 16 gregation. And under the supervision of Elazar the son of Aaron the priest shall be the oil for the lighting, and the incense of spices, and the daily meat-offering, and the anointing-oil: the supervision of all the tabernacle, and of all that is therein, over the sanctuary, and over its vessels.* ¶ And the Lord spoke unto Moses and unto

Aaron, saying, Do ye not cause the tribe of the 18 families of the Kehathites to be cut off from among 19 the Levites: But thus do unto them, that they may live, and not die, when they approach unto the most holy things: Aaron and his sons shall go in, and appoint them, every one, to his service and to his burden; That they may not go in to see 20 when the holy things are covered, and die.

SECTION XXXV. NAHSSO.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 21 Take also the sum of the sons of Gershon, by their 22 divisions, after their families; From thirty years 23 old and upward until fifty years old shalt thou number them; all that are fitted for the service, to do work in the tabernacle of the congregation. This shall be the service of the families of the 24 Gershunites, to serve, and to carry: They shall carry the curtains of the tabernacle, and of the 25 tent of the congregation, its covering, and the covering of the badgers' skins that is over it above, and the hanging for the door of the tabernacle of the congregation. And the hanging of the court, 26 and the hanging for the door of the gate of the court, which is by the tabernacle and by the altar round about, and their cords, and all the vessels of their service; and all that is delivered to them shall they perform. By the order of Aaron 27 his sons shall be all the service of the sons of the Gershunites, in all their carrying, and in all their service; and ye shall designate unto them in charge 28 all which they have to carry. This is the service of the families of the sons of the Gershunites at the tabernacle of the congregation: their charge shall be under the supervision of Ithamar the son 29 of Aaron the priest. ¶ The sons of Merari, shalt thou number after their families, by their divi- 30 sions; From thirty years old and upward, even 31 until fifty years old, shalt thou number them, every one that is fitted for the service, to do the work of the tabernacle of the congregation. And 32 this is what is confided to them to carry, regarding all their service at the tabernacle of the congregation: The boards of the tabernacle, and its bars, and its pillars, and its sockets. And 33 the pillars of the court round about, and their sockets, and their pins, and their cords, with all their instruments, and all which belongeth there- 34 to; and by name shall ye designate (to them) the vessels which are confided to them to carry. This 35 is the service of the families of the sons of Merari, regarding all their service, at the tabernacle of the congregation, under the supervision of Ithamar the son of Aaron, the priest.* And Moses with Aaron 36 and the princes of the congregation numbered the sons of the Kehathites after their families, and after their divisions. From thirty years old and 37 upward, even until fifty years old, every one that was fitted for the service, for the work at the tabernacle of the congregation. And those that 38 were numbered of them after their families were two thousand seven hundred and fifty. These were 39 the families of the Kehathites, all that could do service at the tabernacle of the congregation, whom Moses with Aaron numbered by the order of the Lord through the hand of Moses.* ¶ And those that were numbered 40 of the sons of Gershon, after their families, and after their divisions. From thirty years old and 41 upward, even until fifty years old, every one that was fitted for the service, for the work at the tabernacle of the congregation. And those that 42 were numbered of them after their families were two thousand and six hundred and thirty. These are they that were numbered 43 of the families of the sons of Gershon, all that could do service at the tabernacle of the congregation, whom Moses with Aaron numbered by the order of the Lord. And those that were numbered 44 of the families of the sons of Merari, after their families, after their divisions. From thirty years 45 old and upward, even until fifty years old, every one that was fitted for the service, for the work at the tabernacle of the congregation. Even those 46 that were numbered of them after their families, were three thousand and two hundred. These are those that were numbered of the families of the sons of Merari, whom Moses with Aaron numbered by the order of the Lord through the hand of Moses. All those that were numbered of the 47 Levites, whom Moses with Aaron and the chiefs of Israel numbered, after their families, and after their divisions. From thirty years old and upward, even 48 until fifty years old, every one that came to do the service of the ministry, and the service of the carrying at the tabernacle of the congregation. Even those that were numbered of them, were 49 eight thousand and five hundred and eighty. By 49

47 בָּהּ דַּמִּים הַמֵּאֲדָרִים לְמִים וְכִתְתָה כְּמִנְהַ וְנִסְפָּהּ וְיָבֵהּ
 48 הַחֵדָּה הַאֲשֶׁה לְאֵלֶּה בְּקִרְבַּ עֲמִה: וְאִסְלָא נִטְמָאָה
 49 הַאֲשֶׁה וְסִדְרָהּ הָיָא וְנִקְרָהּ וְנִרְעָה וְנִעַ: זֹאת הַחֵדָּה
 50 הַנִּקְנָאת אֲשֶׁר תִּשְׁפֹּה אֵשֶׁה תַּחַת אִישָׁה וְנִטְמָאָה: אִי
 51 אִישׁ אֲשֶׁר תִּשְׁכַּר עֲלָיו רַחַם קִנְיָה וְקִנְיָ אֶת־אִישָׁתָּה
 וְהִעֲמִד אֶת־הָאִישָׁה לִפְנֵי יְהוָה וְעִשָּׂה לָּהּ הַכֹּהֵן אֵת כָּל־
 52 הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: וְנִקְרָה אִישׁ מִזֶּנֶן הַאֲשֶׁה הַזֶּה וְנִטְמָא
 אֶת־עֵצָוָה:

CAP. VI.

1 וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 2 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ אֲדָאִישָׁה כִּי וּפְלֵא לְהִירָד נָדָר נוֹרָה
 3 לְהִירָד לַיהוָה: מִזֶּנֶן וְשִׁכַר יוֹר חֲמִין מִן וְחֲמִין שִׁכַר לֹא
 4 יִשְׁתֶּה וְכָל־מִשְׁרַת עֵינָיִם לֹא יִשְׁתֶּה וְעֵינָיִם לֹחִים וְיִבְשִׁים
 5 לֹא יֵאָכְל: כָּל יָמֵי נַוְרוֹ מִכָּל אֲשֶׁר וְעִשָּׂה מִזֶּנֶן מִן
 6 מִתְרַצֵּם וְיִדְוֶג לֹא יֵאָכְל: כְּלִימֵי נַדָר נוֹרוֹ תַעֲרֵר לֹא
 7 יַעֲבֹר עַל־דָּאִישׁוֹ עַרְמִילֹת הַזָּהָב אֲשֶׁר־יִנְדָר לַיהוָה קִדְשׁ
 8 יְהוָה בְּכָל פְּרַע שִׁכַר רֵאשִׁי: כְּלִימֵי הַוִּירָה וְלֵהֲתֵי עַל־
 9 נֶפֶשׁ מֵת לֹא יִבֹּא: לֵאמֹר וְלֵאמֹר לֵאחֻזֵי וְלֵאחֻזֵי לֹא־
 10 יִטְמָא לָהֶם כִּי נָוֵר אֲלֵהֶו עַל־דָּאִישׁוֹ: כָּל יָמֵי
 11 נַוְרוֹ קִדְשׁ הָיָא לַיהוָה: וְכִרְמִזֹּת מֵת עֲלָיו כִּפְתַּע פְּתָאם
 12 וְנִמָּא רֵאשׁ נַוְרוֹ וְנִלְחַד רֵאשׁוֹ בְּיוֹם סִדְרָתוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי
 13 וְנִלְחַט: וּבְיוֹם הַשְּׁמִיעִי וְבֵא שְׁתֵי תַרְסִים אוֹ שְׁנֵי בַּיִת וְנִיחָה
 14 אֶל־הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְעִשָּׂה הַכֹּהֵן אֶחָד
 15 לְחִמָּת אֶחָד וְלֵעֵלָה וְכִכַּר עֲלָיו מֵאֲשֶׁר הָיָא עַל־הַנֶּפֶשׁ
 16 וְקִדְשׁ אֶת־דָּאִישׁוֹ בְּיוֹם הַהוּא: וְהִירָד לַיהוָה אֶת־יָמֵי נַוְרוֹ
 17 וְהִבִּיא קֶבֶשׁ בְּדִשְׁתָּו לְאִשִּׁם וְהִמִּים הַרְאִישִׁים וּפְלֵא כִּי
 18 טָמֵא נַוְרוֹ: וְזֹאת חֻקֵּי הַנִּדָּר הַזֶּה בְּיוֹם מִלֵּאת יָמֵי נַוְרוֹ וְיָבֵא
 19 אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְהִקְרִיב אֶת־דִּקְרָנָה לַיהוָה
 20 כִּכֹּשׁ תְּשִׁינָהוּ תַמִּים אֶחָד לְעֵלָה וְכִבְשֵׂה אֶחָת בְּיַד־
 21 שְׁתֵּה תִשְׁמֶה לְחִמָּת וְאִילֵּא אֶחָד תַּמִּים לְשִׁלְמִים: וְכָל
 22 מִצְוֹת סֵלַת הַחַל בְּלִילַת בִּשְׁמֵן וְרִקְוֵן מִצְוֹת מִשְׁתִּים
 23 בִּשְׁמֵן וּמִתְהַקֵּם וּסְבִיבִים: וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְעִשָּׂה
 24 אֶת־חִמָּתוֹ וְאֶת־עֵלָתוֹ: וְאֶת־הָאֵיל עִשָּׂה וְנָח שְׁלָמִים
 25 לַיהוָה עַל כָּל הַמִּצְוֹת וְעִשָּׂה הַכֹּהֵן אֶת־מִחְתָּו וְאֶת־נִסְבֹּ:
 26 וְנִלְחַד הַנַּוִּיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת־רֵאשׁ נַוְרוֹ וְלִקַּח אֶת־
 27 שִׁכַר רֵאשׁ נַוְרוֹ וְנָח עַל־דָּאִישׁ אֲשֶׁר־תַּחַת וְנָח שְׁלָמִים:
 28 וְלִקַּח הַכֹּהֵן אֶת־הַרְעֵז בְּשֵׁלֶה מִקְדָּהֶל חֵלֶת מִצֵּה אֶחָת
 29 מִדְּהַסֵּל וְרִקְוֵן מִצֵּה אֶחָד וְנָח עַל־כַּפֵּי הַנַּוִּיר אֶת־
 30 הַתְּעִלָּתוֹ אֶת־עֲוֹנוֹ: וְהִנֵּחָ אוֹתָם הַכֹּהֵן וְהִתְעַפֶּה לִפְנֵי יְהוָה
 31 קִדְשׁ הוּא לְכַהֵן עַל מִנְהַ הַתְּעַפָּה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוֹמָה
 32 וְאֶחָד יִשְׁתֶּה הַנַּוִּיר חֵן: זֹאת חֻקֵּי הַנִּדָּר אֲשֶׁר הִירָדְכֵנִי
 33 לַיהוָה עַל־נַוְרוֹ מִלְכָּד אֲשֶׁר־מִשְׁעִי יְדֹ כִּי נַוְרוֹ אֲשֶׁר
 34 יִירָד בְּנֵי עִשָּׂה עַל חֻקֵּי נַוְרוֹ: פ

22 וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֲבֹתָן וְאֶל־בְּנֵי
 23 לֵאמֹר כֹּה הִכְרַזְתֶּם אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמַר לָהֶם: פ
 24 וְהִכְרַזְתֶּם יְהוָה וְשִׁמְרֵד: פ יֵאֵר יְהוָה וְפָנָיו אֲלֵיכֶם
 25 וְיִדְוֶג: פ וְשֵׂא יְהוָה וּפָנָיו אֲלֵיכֶם וְשֵׂא לָהֶם שְׁלָמִים: פ
 26 וְשִׂמֵי אֶת־שְׂמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵין אֶבְרָבָם: פ

47 מֵאוֹת וְשִׁמְנִים: עַל־כֵּי יְהוָה פָּקַד אוֹתָם בְּד־מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ
 48 עַל־עֲבֻדָּתוֹ וְעַל־מִשְׁאוֹ וּפְקָדוֹ אֲשֶׁר־עָוִה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ
 CAP. V. ה

1 וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 2 וְשִׁלְחוּ מִדִּבְרֵימְהֶן כְּלִימֵי צִדִּיק וְכִלְיָב וְכָל טָמֵא לְנֶפֶשׁ:
 3 מִזְכָּר עַד־נִקְבָה תִּשְׁלַחוּ אֶל־מִדְּוָן לְמַחְנֵה תִּשְׁלַחוּם וְלֹא
 4 יִטְמָאוּ אֶת־מַחְנֵיהֶם אֲשֶׁר אֵין שָׂכָן בְּחוּבָם: וְעִשְׂרֹכָן בְּנֵי
 5 יִשְׂרָאֵל וְשִׁלְחוּ אוֹתָם אֶל־מִדְּוָן לְמַחְנֵה כַּאֲשֶׁר דַּבֵּר
 6 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּנֵי עֵשׂוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ

7 וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ
 8 אֲדָאִישָׁה כִּי יִעֲשֶׂוּ מִכְּלִימָת הָאָדָם לְמַעַל מַעַל בְּיהוָה
 9 וְאִשְׁמָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא: וְהִתְנַוֵּו אֶת־חִמָּתָם אֲשֶׁר עֵשׂוֹ
 10 וְהִשִּׁיב אֶת־דָּאִישׁוֹ בְּרֵאשׁוֹ וְחִמְשִׁתּוֹ יִסַּף עֲלָיו וְנָח לְאֲשֶׁר
 11 אִשִּׁם לוֹ: וְאִסְדָּוֵן לְאִישׁ גֹּאֵל לְהִשִּׁיב הָאִשִּׁם אֵלָיו הָאִשִּׁם
 12 הַמִּשְׁעֵב לַיהוָה לְכַהֵן מִלְכָּד אֵיל הַכִּפְרִים אֲשֶׁר וְכִפַּר
 13 פוֹ עֲלָיו: וְכִלְת־הַרְמָה לְכָל־קִדְשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 14 יִקְרִיבו לְכַהֵן לוֹ הַהוּא: וְאִישׁ אֶת־קִדְשֵׁי לוֹ הָיוּ אִישׁ
 15 אֲשֶׁר־יִתֵּן לְכַהֵן לוֹ הַהוּא: פ

16 וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 17 וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי־תִשְׁטַח אִשְׁתּוֹ וּמַעֲלָה בּוֹ
 18 מַעַל: וְשָׁכַב אִישׁ אִתָּה שִׁכְבַּת־רֵרַע וְעֵלָם מִשְׁעֵי אִישָׁה
 19 וְנִסְתַּדְרָה הָיָא נִטְמָאָה וְעַד אֵין בָּהּ הָיָא לֹא נִתְפַּשֵּׁר:
 20 וְעִבַר עֲלָיו רֹחַקִּנְיָה וְקִנְיָ אֶת־אִישָׁתּוֹ הָיָא נִטְמָאָה אוֹ
 21 עִבַר עֲלָיו רֹחַקִּנְיָה וְקִנְיָ אֶת־אִישָׁתּוֹ הָיָא לֹא נִטְמָאָה:
 22 וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת־אִישָׁתּוֹ אֶל־הַכֹּהֵן וְהִבִּיא אֶת־קִרְבָּה
 23 עֲלָיהּ עֲשִׂירַת הָאִפֶּה קִמּוֹחַ שְׁעָרִים לְאִיִּצָק עֲלָיו שְׁמֵן
 24 וְלֵאֲיִתּוֹן עֲלָיו לְבָנָה כִּי־מִנְתָּה קִנְיָה הוּא מִנְתָּה וְקִרְוֵן
 25 מִכְּרַת עֵוֹן: וְהִקְרִיב אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהִמְנִדָה לִפְנֵי יְהוָה:
 26 וְלִקַּח הַכֹּהֵן מִיָּם קִדְשִׁים כְּכִלְיֵה־רֵשׁ וּמִדְּוָן עֲשֶׂר
 27 יְהוָה בְּקִרְבָּה מִשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָח אֶל־הַמִּים: וְהִעֲמִיד
 28 הַכֹּהֵן אֶת־הָאִישָׁה לִפְנֵי יְהוָה וְקִרַע אֶת־רֵאשׁ הָאִישָׁה וְנָח
 29 עַל־כַּפֵּיהָ אֵת מִנְתָּה הַרְעֵז מִנְתָּה קִנְיָה הוּא וְכִדֵּי הַכֹּהֵן
 30 יְהוּ מִי הַמְרִים הַמְּאָרְרִים: וְהִשְׁבִּיעַ אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְאָמַר
 31 אֶל־הָאִישָׁה אִסְרֵלֹא שָׁכַב אִישׁ אִתְךָ וְאִסְרֵלֹא שְׁטִית
 32 טָמָאָה תַּחַת אִישָׁךְ הֲלֵין מִמֵּן הַמְרִים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה:
 33 וְאֵת כִּי שְׁטִית תַּחַת אִישׁוֹ וְכִי נִטְמָאָת וְהוּא אִישׁ כִּדֵּי אֶת־
 34 שְׁכַבְתּוֹ מִכְּלֵצֵר אִישׁוֹ: וְהִשְׁבִּיעַ הַכֹּהֵן אֶת־הָאִישָׁה
 35 בְּשִׁבְעַת הָאֵלֶּה וְאָמַר הַכֹּהֵן לְאִישָׁה יְהוּ יְהוָה אוֹתְךָ לְאֵלֶּה
 36 וְלִשְׁבִּיעַ בְּתוֹךְ עַמְּךָ בְּתַת יְהוָה אֶת־רִיבְךָ נִפְלֵת וְאֶת־
 37 בִּטְנְךָ צָבָה: וְבִאוּ דַמִּים הַמְּאָרְרִים הָאֵלֶּה בְּמַעֲוֵד לְצִבּוֹת
 38 כְּסֵן וְלִפְלִ יְהוּ וְאֶמְרָה הָאִישָׁה אִמֵּן וְאָמֵן: וְכִתַּב אֶת־
 39 הָאֵלֶּת הָאֵלֶּה הַכֹּהֵן כְּכַפֵּר וּמִתָּה אֶל־מִי הַמְרִים: וְהִשְׁקָה
 40 אֶת־הָאִישָׁה אֶת־מִי הַמְרִים הַמְּאָרְרִים וְכָבֵא בְּהַ מִנְתָּה
 41 הַמְּאָרְרִים לְמְרִים: וְלִקַּח הַכֹּהֵן מִנְהַ מִנְהַ אֵת מִנְתָּה
 42 הַקִּנְיָה וְנִתַּע אֶת־הַמְּנִיחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־
 43 הַמְּנִיחָה: וְכִמֵּץ הַכֹּהֵן מִדִּבְרֵימְהֶן אֶת־אֹפְרַתָּה וְהִקְטִיר
 44 הַמְּנִיחָה וְאֶת־וִשְׁקָה אֶת־הָאִישָׁה אֶת־הַמִּים: וְהִשְׁקָה
 45 אֶת־דַּמִּים יְהוָה אֶת־נִטְמָאָה וְהַמַּעַל מִעַל בְּאִישָׁה וְכָבֵא

the order of the Lord through the hand of Moses, did he appoint them, every one to his proper service, and to his proper carrying: and they were numbered, as the Lord had commanded Moses.*

CHAPTER V.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
2 Command the children of Israel, that they send out of the camp every leper, and every one that hath an issue, and whosoever is defiled by the 3 dead: Both male and female shall ye send out, to without the camp shall ye send them; that they defile not their camps, in the midst whereof 4 I dwell. And the children of Israel did so, and they sent them out to without the camp: as the Lord had spoken unto Moses, so did the children 5 of Israel. ¶ And the Lord spoke unto Moses, 6 saying, Speak unto the children of Israel, If any man or woman commit any sin against a fellow-man, thereby doing a trespass against the 7 Lord, and this person thus become guilty: Then shall they confess their sin which they have committed; and he shall make restitution for his trespass with the principal thereof, and its fifth 8 part shall add thereto, and give it unto him against whom he hath trespassed. But if the man has no kinsman to whom restitution could be made for the trespass, then shall the trespass which is restored unto the Lord, belong to the priest; besides the ram of the atonement, whereby 9 an atonement shall be made for him. And every offering of all the holy things of the children of Israel, which they bring unto the priest, shall be 10 his. And every man's hallowed things shall be his: whatsoever any man giveth to the priest, 11 shall belong to him.* ¶ And the Lord spoke unto 12 Moses, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them. If the wife of any man go 13 aside, and commit a trespass against him, And a man lie with her carnally, and it be hidden from the eyes of her husband, because she hath been secretly defiling him, and there be no witness 14 against her, and she have not been detected in the fact: And the spirit of jealousy come over him, and he be jealous of his wife, and she have been defiled; or the spirit of jealousy come over him, and he be jealous of his wife, and she have not 15 been defiled: Then shall the man bring his wife unto the priest, and he shall bring her offering for her, the tenth part of an ephah of barley-meal; he shall not pour any oil upon it, nor put any frankincense thereupon; for it is a meat-offering of jealousy, a meat-offering of memorial, 16 bringing iniquity to remembrance. And the priest shall bring her near, and place her before the 17 Lord. And the priest shall take hot water in an earthen vessel; and the dust that is on the floor of the tabernacle the priest shall take, and 18 put into the water; And the priest shall place the woman before the Lord, and uncover the woman's head, and put upon her hands the meat-offering of memorial, it is the meat-offering of jealousy; and in the hand of the priest shall be 19 the bitter waters that bring the curse. And the priest shall charge her by an oath, and he shall say unto the woman, If no man have lain with thee, and if thou hast not gone aside to uncleanness behind thy husband: then be thou free from these bitter waters that bring the curse. But if thou hast gone aside behind thy husband, and if thou hast been defiled, and some man have lain with thee besides thy husband:— And the priest shall charge the woman with an oath of imprecation, and the priest shall say unto the woman, The Lord then make thee a curse and an oath among thy people, when the Lord doth cause thy 22 thigh to fall away, and the woman shall say, these waters that bring the curse shall go into thy bowels, to cause the belly to swell, and the thigh to fall away; and the woman shall say, 23 Amen, amen. And the priest shall write these curses on a roll, and he shall blot them out with 24 the bitter waters. And he shall cause the woman to drink the bitter waters that bring the curse; and the waters that bring the curse shall enter 25 into her for bitterness. And the priest shall take out of the woman's hand the meat-offering of jealousy, and he shall wave the meat-offering before the Lord, and bring it near to the altar: 26 And the priest shall take a handful from the meat-offering as its memorial, and burn it upon the altar, and after that shall he cause the woman 27 to drink the water. And when he hath made her drink the water, then shall it come to pass, if she have been defiled, and have committed a trespass against her husband, that the waters that bring the curse shall enter into her, for bitterness, and her belly shall swell, and her thigh shall

fall away; and the woman shall become a curse among her people. And if the woman have not 28 been defiled, but be clean: then shall she remain unharmed, and she shall conceive seed. This 29 is the law of jealousies, when a woman goeth aside behind her husband, and hath been defiled; Or 30 when the spirit of jealousy cometh over him, and he be jealous of his wife; and he shall place the woman before the Lord, and the priest shall do 31 unto her altogether according to this law. And 31 the man shall be guiltless from iniquity; but this woman shall bear her iniquity.

CHAPTER VI.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 1 Speak unto the children of Israel, and say unto 2 them, When either man or woman pronounce an especial vow, the vow of a Nazarite, to be abstinent in honor of the Lord: Then shall he abstain 3 from wine and strong drink, vinegar of wine, or vinegar of strong drink shall he not drink, and any infusion of grapes shall he not drink, and grapes, fresh or dried, shall he not eat. All the 4 days of his abstinence shall he eat nothing that is made of the grape-vine, from the kernels even 5 to the husk. All the days of the vow of his abstinence no razor shall pass over his head; until the days be completed, in which he abstaineth 6 in honor of the Lord, shall he be holy, letting grow untouched the hair of his head. All the days 7 of his abstinence in honor of the Lord shall he not come near any dead body. On his father, on his 8 mother, on his brother, or on his sister, shall he not make himself unclean, when they die; because the consecration of his God is upon his head. All 9 the days of his abstinence is he holy unto the Lord. And if some one die very suddenly by him, and he thus defile his consecrated head: then shall he shave his head on the day of his being cleansed, 10 on the seventh day shall he shave it. And on the eighth day shall he bring two turtle-doves, or two young pigeons, to the priest to the door of the 11 tabernacle of the congregation: And he shall 11 shall prepare the one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering, and make an atonement for him, because he hath sinned through the dead; and he shall hallow his head on that same day. And he shall consecrate unto the Lord (again) 12 the days of his abstinence, and he shall bring a sheep of the first year for a trespass-offering; but the prior days shall not be counted, because his consecration hath been defiled. And this is the 13 law of the Nazarite: On the day when the days of his abstinence are completed, shall he present himself at the door of the tabernacle of the congregation: And he shall bring his offering unto 14 the Lord, one male sheep of the first year without blemish for a burnt-offering, and one ewe of the first year without blemish for a sin-offering, and one ram without blemish for a peace-offering. And 15 a basket of unleavened bread, cakes of fine flour mingled with oil, and unleavened wafers anointed with oil; and their meat-offering, and their drink-offerings. And the priest shall bring them near 16 to the Lord, and he shall prepare his sin-offering, and his burnt-offering: And the ram shall he prepare for a sacrifice of peace-offering unto the Lord, with the basket of unleavened bread; and the priest 17 shall prepare his meat-offering and his drink-offering; and the Nazarite shall stand at the door 18 of the tabernacle of the congregation his consecrated head; and he shall take the hair of his consecrated head, and put it on the fire which is under the sacrifice of the peace-offering. And 19 the priest shall take the shoulder of the ram when it is cooked, and one unleavened cake out of the basket, and one unleavened wafer, and he shall put them upon the hands of the Nazarite, after he hath shaved his consecrated (head). And 20 the priest shall make with them a waving before the Lord; it is a holy gift for the priest, together with the bread that was waved and the shoulder: and he shall lift up his offering, and the Nazarite drink wine. This is the law of the 21 Nazarite who hath vowed; his offering unto the Lord for his abstinence, besides that which he may be able to give: according to his vow which he may vow, so must he do in addition to what is required by the law of his abstinence. ¶ And the 22 Lord spoke unto Moses, saying, Speak unto 23 Aaron and unto his sons, saying, Thus shall ye bless the children of Israel, saying unto them, 24 ¶ The Lord bless thee, and preserve thee; 24 The Lord make his face shine unto thee, and be 25 gracious to thee; ¶ The Lord lift up his countenance unto thee, and give thee peace. ¶ And the 26 Lord shall put my name upon the children of Israel: and I will bless them.*

לעלה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר 24
 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה 25
 חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן אֲלִיצֹר בְּדֹשְׁדִיאוֹ: 26
 בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי נִשְׂאִי לִבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בְּדֹשְׁדִיאוֹ: 36
 קָרְבָּנוֹ קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק 37
 אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים 38
 סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה 38
 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי 39
 לַעֲלֹה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר 41
 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה 42
 חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן שְׁלֹמִיאֵל בְּדֹשְׁדִיאוֹ: 43

בְּיוֹם הַשִּׁשִּׁי נִשְׂאִי לִבְנֵי נֹד אֱלִישָׁף בְּדִיעוּאֵל: קָרְבָּנוֹ 42
 קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק אֶחָד 43
 כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים סֶלֶת 44
 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה קְהָרְתָ: 44
 פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי לַעֲלֹה: 45
 שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם 46
 אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה 47
 וְהָ קָרְבַּן אֱלִישָׁף בְּדִיעוּאֵל: 48

בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נִשְׂאִי לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֲלִישָׁמֶע בְּדִעְמִידוֹ: 48
 קָרְבָּנוֹ קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק 49
 אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים 50
 סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה 51
 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי 51
 לַעֲלֹה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר 52
 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה 53
 חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן אֲלִישָׁמֶע בְּדִעְמִידוֹ: 54

בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי נִשְׂאִי לִבְנֵי מְנַשֶּׁה נְמַלְיָאל בְּדִפְרָחִיר: 54
 קָרְבָּנוֹ קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק 55
 אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים 56
 סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה 56
 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי 57
 לַעֲלֹה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר 58
 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה 59
 חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן נְמַלְיָאל בְּדִפְרָחִיר: 60

בְּיוֹם הַחֲשִׁיבִי נִשְׂאִי לִבְנֵי בְּנִימִן אֲבִיהוֹן בְּדִנְדֵּעִי: קָרְבָּנוֹ 61
 קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק אֶחָד 62
 כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים סֶלֶת 62
 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה 62
 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי 63
 לַעֲלֹה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר 64
 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה 65
 חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן אֲבִיהוֹן בְּדִנְדֵּעִי: 66

בְּיוֹם הַיָּשִׁירִי נִשְׂאִי לִבְנֵי בִן אֲחִישָׁר בְּדִנְמִישִׁירִי: קָרְבָּנוֹ 67
 קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק אֶחָד 68
 כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים סֶלֶת 68
 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה 68
 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי 69

א וְהָיָ בְיוֹם בְּלוֹת מִשֶּׁה לְדָקִים אֶת־הַמִּשְׁכָּן וּמִשֶּׁה אֹתוֹ
 וְהִקְשָׁ אֹתוֹ וְאֶת־לִבְלוֹ וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־לִבְלוֹ
 2 מִמִּשְׁחָם וְהִקְשָׁ אֹתָם: וְהִקְרִיבוּ נִשְׂאִי יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי
 3 בֵּית אֲבֹתָם הֵם נִשְׂאִי הַמִּשְׁטָר הֵם הַעֲמִידִים עַל־הַפְּקָדִים:
 4 וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי הָיָה שְׁעִיר־עִזֹּת צֶבַע וְשֵׁנִי עֶשְׂרֹן
 5 בֶּקֶר עֵגֶלָה עַל־שְׁנֵי הַנְּשָׂאִים וְשׂוֹר לְאֶחָד וְהִקְרִיבוּ אוֹתָם
 6 לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי מִשְׁחָה לֵאמֹר: כֹּחַ מֵאֲתָם
 7 יְהוָה לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת אֱלֹהִים מִזֶּדֶן וְנִתְחַה אוֹתָם אֶל־
 8 הַלָּוִים אִישׁ כְּפִי עֲבָדְתוֹ: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הַעֲגֹלֹת וְאֶת־
 9 הַבְּקָר וַתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלָּוִים: אֵת ׀ שְׁתֵּי הַעֲגֹלֹת וְאֶת־
 10 אַרְבַּע הַבְּקָר נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבָדְתָם: וְאֵת ׀
 11 אַרְבַּע הַעֲגֹלֹת וְאֵת שְׁמֹנֶת הַבְּקָר נָתַן לִבְנֵי מְרָרִי כְּפִי־
 12 עֲבָדְתָם בִּיד אֶתְמֶר בְּדֹאֲתָן הַכְּהֹן: וְלִבְנֵי קֹהֵל לֹא
 13 נָתַן כִּי־עֲבַדְתָּ וְהִאֲשֵׁר עֲלֵהֶם בְּתַתָּ יִשְׂאִי: וְהִקְרִיבוּ
 14 הַנְּשָׂאִים אֵת הַנֶּהֱת הַמְּנוּכָח בְּיוֹם הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ וְהִקְרִיבוּ
 15 הַנְּשָׂאִים אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
 16 מֹשֶׁה נִשְׂאִי אֶחָד לְיוֹם נִשְׂאִי אֶחָד לְיוֹם וְהִקְרִיבוּ אֶת־
 17 קָרְבָּנָם לַחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ: ׀ וְהָיָ הַמִּקְרִיב בְּיוֹם הַרְאִשִׁתָּן
 18 אֶת־קָרְבָּנוֹ נְחִשׁוֹן בְּדִעְמִידֶיךָ לְמִשֶּׁה יְדֹדֶךָ: וְהִקְרִיבוּ
 19 קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק אֶחָד
 20 כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים סֶלֶת
 21 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה
 22 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי
 23 לַעֲלֹה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר
 24 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה
 25 חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן נְחִשׁוֹן בְּדִעְמִידֶיךָ: 26

בְּיוֹם הַשֵּׁנִי הַקָּרִיב נְתַנְאֵל בְּדִצְעֹר נִשְׂאִי וַיִּשְׁכֶּר: הַקָּרִיב 18
 19 אֶת־קָרְבָּנוֹ קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ 20
 מִזָּבֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ 21
 22 מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה עֶשְׂרֹן 23
 24 וְהֵב מְלֵאָה קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־ 25
 26 אֶחָד בְּדִשְׁתִּי לַעֲלֹה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח 27
 28 הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים 29
 30 בְּנִי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן נְתַנְאֵל בְּדִצְעֹר: 31

בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי נִשְׂאִי לִבְנֵי וְהִיָן אֵילֵאֵב בְּדַחְלוֹן: קָרְבָּנוֹ 32
 33 קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק אֶחָד
 34 כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים סֶלֶת
 35 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה
 36 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי
 37 לַעֲלֹה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ: וְלִזְבַּח הַשְּׁלָמִים בֶּקֶר
 38 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנִי־שָׁנָה
 39 חֲמִשָּׁה וְהָ קָרְבַּן אֵילֵאֵב בְּדַחְלוֹן: 40

בְּיוֹם הַרְבִּיעִי נִשְׂאִי לִבְנֵי רֵאוּבֵן אֲלִיצֹר בְּדִשְׁדִיאוֹ: 41
 42 קָרְבָּנוֹ קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזָּבֶק 43
 44 אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינֶם ׀ מְלֵאִים 44
 45 סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִמְנוּחָה: כֹּף אֶתְּ עֶשְׂרֶה וְהֵב מְלֵאָה 45
 46 קְהָרְתָ: פֶּר אֶחָד בְּדִבְקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂי־אֶחָד בְּדִשְׁתִּי 46

CHAPTER VII.

1 ¶ And it came to pass on the day that Moses had finally set up the tabernacle, and had anointed, and sanctified it, and all its vessels, as also the altar and all its vessels, and had anointed them, and sanctified them: That the princes of Israel, the heads of their family divisions, who were the princes of the tribes, the same who had superintended the numbering, offered. And they brought their offering before the Lord, six covered wagons, and twelve oxen; a wagon for two princes, and an ox for each one: and they presented them 4 before the tabernacle. And the Lord spoke unto 5 Moses, saying, Take it from them, that they may be used to do the service of the tabernacle of the congregation; and thou shalt give them unto the Levites, to every man according to his service, 6 And Moses took the wagons and the oxen, and 7 gave them unto the Levites. Two of the wagons and four of the oxen he gave unto the sons of 8 Gershon, according to their service: And four of the wagons and eight of the oxen he gave unto the sons of Merari, according to their service, under the supervision of Ithamar, the son of Aaron the 9 priest. But unto the sons of Kehath, he gave none; because the service of the sanctuary belonged to them, they were to bear upon their shoulders. 10 The princes also offered for the dedicating of the altar on the day that it was anointed; and the princes presented their offering before the altar. 11 And the Lord said unto Moses, One prince each on a given day, shall they offer their offering, 12 for the dedication of the altar.* ¶ And he that offered his offering on the first day was Nachshon the son of 'Amminadab, of the tribe of Judah: 13 And his offering was one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meat-offering; 14 On spoon of ten shekels of gold, full of incense; 15 One young bullock, one ram, one sheep of the first 16 year, for a burnt-offering; One he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of peace-offering, 17 two oxen, five rams, five he-goats, five sheep of the first year; this was the offering of Nachshon the son of 'Amminadab. ¶ On the second 18 day Nathanel the son of Zuar, the prince of Issachar, did offer: He offered for his offering one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a 19 meat-offering; One spoon of ten shekels of 20 gold, full of incense; One young bullock, one ram, 21 one sheep of the first year for a burnt-offering; One 22 he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of 23 peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, 24 five sheep of the first year; this was the offering 25 of Nathanel the son of Zuar. ¶ On the third day Eliab the son of Chelon, the prince of the children of Zebulun, (did offer): His offering was one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both 26 of them full of fine flour mingled with oil for a 27 meat-offering; One spoon of ten shekels of gold, 28 full of incense; One young bullock, one ram, one 29 sheep of the first year, for a burnt-offering; One 30 he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of 31 peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, 32 five sheep of the first year; this was the offering 33 of Eliab the son of Chelon. ¶ On the fourth day Elizur the son of Shedeur, the prince of the children of Reuben, (did offer): His offering was one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both 34 of them full of fine flour mingled with oil for a 35 meat-offering; One spoon of ten shekels of gold, full of 36 incense; One young bullock, one ram, one sheep 37 of the first year, for a burnt-offering; One he-goat 38 for a sin-offering; And for a sacrifice of

peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, 39 five sheep of the first year; this was the offering 40 of Elizur the son of Shedeur. ¶ On the fifth day 41 Shelumiël the son of Zurishaddai, the prince of the children of Simeon, (did offer): His offering was 42 one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both 43 of them full of fine flour mingled with oil for a 44 meat-offering; One spoon of ten shekels of gold, 45 full of incense; One young bullock, one ram, one 46 sheep of the first year, for a burnt-offering; One 47 he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of 48 peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, 49 five sheep of the first year; this was the offering 50 of Shelumiël the son of Zurishaddai.* ¶ On the 51 sixth day Elyassaph the son of Deuel, the prince of the children of Gad, (did offer): His offering was 52 one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both 53 of them full of fine flour mingled with oil for a 54 meat-offering; One spoon of ten shekels of gold, 55 full of incense; One young bullock, one ram, one 56 sheep of the first year, for a burnt-offering; One 57 he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of 58 peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, 59 five sheep of the first year; this was the offering 60 of Elyassaph the son of Deuel. ¶ On the seventh 61 day Elishama the son of 'Ammihud, the prince of the children of Ephraim, (did offer): His offering 62 was one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of 63 seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; 64 both of them full of fine flour mingled with oil 65 for a meat-offering; One spoon of ten shekels of 66 gold, full of incense; One young bullock, one 67 ram, one sheep of the first year, for a burnt-offering; One he-goat for a sin-offering; And 68 for a sacrifice of peace-offering, two oxen, five 69 rams, five he-goats, five sheep of the first year; 70 this was the offering of Elishama the son of 71 'Ammihud. ¶ On the eighth day Gamliël, the son 72 of Pedahzur, the prince of the children of Menasseh, (did offer): His offering was one silver 73 charger, the weight whereof was a hundred and 74 thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, 75 after the shekel of the sanctuary; both of them full 76 of fine flour mingled with oil for a meat-offering; 77 One spoon of ten shekels of gold, full of incense; 78 One young bullock, one ram, one sheep of the first 79 year, for a burnt-offering; One he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of peace-offering, 80 two oxen, five rams, five he-goats, five sheep of 81 the first year; this was the offering of Gamliël 82 the son of Pedahzur. ¶ On the ninth day Abidan 83 the son of Gidoni, the prince of the children of Benjamin, (did offer): His offering was one silver 84 charger, the weight whereof was a hundred and 85 thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, 86 after the shekel of the sanctuary; both of them full 87 of fine flour mingled with oil for a meat-offering. 88 One spoon of ten shekels of gold, full of 89 incense; One young bullock, one ram, one 90 sheep of the first year, for a burnt-offering; One 91 he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of 92 peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, 93 five sheep of the first year; this was the offering 94 of Abidan the son of Gidoni. ¶ On the tenth 95 day Achîezer the son of 'Ammishaddai, the prince 96 of the children of Dan, (did offer): His offering 97 was one silver charger, the weight whereof was a 98 hundred and thirty shekels, one silver bowl of 99 seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; 100 both of them full of fine flour mingled with oil for 101 a meat-offering; One spoon of ten shekels of gold, 102 full of incense; One young bullock, one ram, one 103 sheep of the first year, for a burnt-offering;

11 וְיִשְׂרָאֵל אֲתִידְבִּירֶם עַל־הַלּוּמִים׃ וְהִנֵּה אֶרְבֵּן אֲתִידְבִּירֶם׃
 הַטֵּפֶה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהוּא לַעֲבֹד אֶת־
 12 עֲבֹדַת יְהוָה׃ הַלּוּמִים יִסְמְכוּ אֲתִידְבִּירֶם עַל רֹאשׁ הַכְּרִים׃
 וְנִשְׂטֵה אֲתִידְבִּירֶם הַטָּמֵא וְאֲתִידְבִּירֶם עַל־לִדְהוֹ לַכֹּפֵר
 13 עַל־הַלּוּמִים׃ וְהַטְּמֵאִת אֲתִידְבִּירֶם לִפְנֵי אֶרְבֵּן וּלְפָנַי בְּנֵי
 14 וְהַטְּפֵה אִתְּם תִּטְפֵּה לִדְהוֹ׃ וְהַכְּרִים וְהַטְּמֵאִת אֲתִידְבִּירֶם מִתּוֹךְ
 15 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל הַלּוּמִים׃ וְאֲתִידְבִּירֶם וְכֹאֵה הַלּוּמִים׃
 16 לַעֲבֹד אֲתִידְבִּירֶם מִיַּד וְשִׁדְרַת אִתְּם וְהַטְּפֵה אִתְּם תִּטְפֵּה׃
 17 כִּי נְתֻנִים נְתַנִּים הֵמָּה לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חַתַּח פְּסֻרַת
 18 בְּלִדְהֵם כְּבוֹד כָּל מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַחְתִּי אִתְּם לִי׃ כִּי
 19 לִי בְּלִבְכוֹר בְּכֵן יִשְׂרָאֵל כְּאַרְם וּבְכַמְהָ בְּיוֹם הַחַתִּי
 20 כִּלְבַכְבוֹר בְּאַרְץ מִצְרַיִם הַקְּדָשְׁתִּי אִתְּם לִי׃ וְאַחַךְ אֲתִידְבִּירֶם
 21 הַלּוּמִים תַּחַת כִּלְבַכְבוֹר בְּכֵן יִשְׂרָאֵל׃ וְאֲתִידְבִּירֶם אֶת־
 22 הַלּוּמִים נְתַנִּים׃ לְאֶרְבֵּן וּלְבֵנֵי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד
 23 אֲתִידְבִּירֶם בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּהַחֵל מִיַּד וּלְכַפֵּר עַל־בְּנֵי
 24 יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִדְהוּ בְּכֵן יִשְׂרָאֵל וְנָתַן בְּנִשְׁת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 25 אֶל־הַקְּדָשׁ׃ וְנִשְׂטֵה מִשְׁה אֶרְבֵּן וּלְבַעֲרַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 26 לַלּוּמִים כָּל־אֲשֶׁר־צִוִּיתִי יְהוָה אֲתִידְבִּירֶם לַלּוּמִים קִרְיָשׁוֹ
 27 לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְחַתְּמָא הַלּוּמִים וְיַכְבוּסוּ בְּנֵי־הָאָרֶץ
 28 וְהִנֵּה אֶרְבֵּן אִתְּם תִּטְפֵּה לִפְנֵי יְהוָה וְיַכְבוּסוּ עֲלֵיהֶם אֶרְבֵּן
 29 לְטַהֵרֶם׃ וְאֲתִידְבִּירֶם כֹּאֵה הַלּוּמִים לַעֲבֹד אֲתִידְבִּירֶם בְּהַחֵל
 30 מִיַּד לִפְנֵי אֶרְבֵּן וּלְפָנַי בְּנֵי כֹאֵשׁ צִוִּיתִי יְהוָה אֲתִידְבִּירֶם
 31 עַל־הַלּוּמִים בְּנֵי עֵשׂוֹ לָהֶם׃ ׀ וְיַדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁה
 32 לְאִמְרוֹ׃ וְאֵת אֲשֶׁר לָהֶם מִבְּנֵי־הַשָּׁמַיִם וְעֲשִׂירִים שָׁהָ וְעֵמֶלֶה
 33 וְכֹאֵה לַעֲבֹד צִבְאָה בְּעֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד׃ וּמִבְּנֵי הַמִּשְׁכָּן
 34 שָׁהָ וְשׁוֹב מִצְבֵּא הַעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד׃ וְשִׁדְרַת אֲתִידְבִּירֶם
 35 אֲחִיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד לְשִׁמֵּשׁ מִשְׁמֶרֶת הַעֲבֹדָה לֹא יַעֲבֹד קִבְּהָ
 36 תַּעֲשֶׂה לָהֶם בְּמִשְׁמֶרֶת׃ ׀

CAP. IX. ט

1 וְיַדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁה בְּמַדְבַּר־סִינַי בְּשָׁהָ הַשְּׁנִינָה
 2 לְצִבְאָתָם מִאַרְץ מִצְרַיִם בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לְאִמְרוֹ׃ וְנִשְׂטֵה
 3 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲתִידְבִּירֶם בְּמִוֶּזְרוֹ׃ בְּאַרְבַּעַת עֲשָׂר־יוֹם
 4 בְּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין הָעֲרָבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמַעֲדוֹ כְּכֹל־חֻקְתּוֹ
 5 וּכְכֹל־מִשְׁפָּטוֹ תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ׃ וְיַדְבֵּר מִשְׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 6 לַעֲשֵׂת הַפֶּסַח׃ וְנִשְׂטֵה אֲתִידְבִּירֶם בְּרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עֲשָׂר
 7 יוֹם לְחֹדֶשׁ בֵּין הָעֲרָבִים בְּמַדְבַּר סִינַי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתִי יְהוָה
 8 אֶת־מִשְׁה בְּנֵי עֵשׂוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְהָיוּ אֲנִישֵׁי אֲשֶׁר הָיוּ
 9 טָמְאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא־יִבְלוּ לַעֲשֵׂת־הַפֶּסַח בְּיוֹם הַהוּא
 10 וְיַקְרְבוּ לִפְנֵי מִשְׁה וּלְפָנַי אֶרְבֵּן כְּיוֹם הַהוּא׃ וְאִמְרוּ
 11 הָאֲנִישֵׁי הַהֵמָּה אֵלָיו אֲנִי־נִשְׂטֵה לְנֶפֶשׁ אָדָם לְמַדָּה
 12 נִגְרַע לְכַלְתֵּי הַקְּרִיב אֲתִידְבִּירֶם יְהוָה בְּמַעֲדוֹ בְּחֹדֶשׁ בְּנֵי
 13 יִשְׂרָאֵל׃ וְנִאֲמָר אֲלֵיהֶם מִשְׁה עֲמִדוּ וְאֲשַׁמְעֵה מִדְּבַר־יְהוָה
 14 יְהוָה לָכֶם׃ ׀
 15 וְיַדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁה לְאִמְרוֹ׃ דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 16 לְאִמְרוֹ אִישׁ אִישׁ בְּרִדְהוֹ טָמֵא׃ לְנֶפֶשׁ אִי בְּרִדְהוֹ רַחֲבָה
 17 לָכֶם אִי לְדַרְתֵּיכֶם וְנִשְׂטֵה פֶסַח לִיתְהוּהוּ׃ בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי
 18 בְּאַרְבַּעַת עֲשָׂר יוֹם בֵּין הָעֲרָבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל־מִצְוַת
 19 וּמִרְיִם וְאֶלֶהוּ׃ לְאִי־שִׁאֲרוֹ מִמֶּנּוּ עֲדִיבְכֶם וְנִשְׂטֵה לֹא

10 לַעֲלֹה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבֶח הַשְּׁלָמִים בְּקָרֶךְ
 11 שְׁנַיִם אֵילִם הַמִּשְׁה עֲתָרִים הַמִּשְׁה כְּבָשִׂים בְּנִרְשָׁנָה
 12 הַמִּשְׁה וְהַ קָּרְבָן אֲחִיצֵר בְּדַעֲמִישָׁה׃ ׀
 13 בְּיוֹם עֲשִׂיתִי עֲשֶׂר יוֹם נִשְׂאִי לִבְנֵי אֲשֶׁר פָּנִיעֵאל בְּדַעֲבָה׃
 14 קָרְבָנוֹ קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק
 15 אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שָׁקֶל בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינִים וּמֵלֵאִים
 16 סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמַנְחָה׃ כֹּף אֶחָת עֲשָׂרָה וְהֵב מִלֵּאָה
 17 קָמְרַת׃ פֶּר אֶחָד בְּדִבְכָר אֵיל אֶחָד כְּבִישָׂאֶחָד בְּרִשְׁתּוֹ
 18 לַעֲלֹה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבֶח הַשְּׁלָמִים בְּקָרֶךְ
 19 שְׁנַיִם אֵילִם הַמִּשְׁה עֲתָרִים הַמִּשְׁה כְּבָשִׂים בְּנִרְשָׁנָה
 20 הַמִּשְׁה וְהַ קָּרְבָן פִּנְיָעֵאל בְּדַעֲבָה׃ ׀
 21 בְּיוֹם שְׁנַיִם־עֲשָׂר יוֹם נִשְׂאִי לִבְנֵי נִפְחָלִי אֲחִיצֵר בְּדַעֲבָה׃
 22 קָרְבָנוֹ קִצְרֵת־כֶּסֶף אֶחָת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק
 23 אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שָׁקֶל בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵינִים וּמֵלֵאִים
 24 סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְמַנְחָה׃ כֹּף אֶחָת עֲשָׂרָה וְהֵב מִלֵּאָה
 25 קָמְרַת׃ פֶּר אֶחָד בְּדִבְכָר אֵיל אֶחָד כְּבִישָׂאֶחָד בְּרִשְׁתּוֹ
 26 לַעֲלֹה׃ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת׃ וּלְזֶבֶח הַשְּׁלָמִים בְּקָרֶךְ
 27 שְׁנַיִם אֵילִם הַמִּשְׁה עֲתָרִים הַמִּשְׁה כְּבָשִׂים בְּנִרְשָׁנָה
 28 הַמִּשְׁה וְהַ קָּרְבָן אֲחִיצֵר בְּדַעֲבָה׃ ׀
 29 וְנָתַן וְהִנֵּכַת הַמּוֹבַח בְּיוֹם הַמִּשְׁה אֹתוֹ מֵאֵת נִשְׂאִי יִשְׂרָאֵל
 30 קִצְרֵת כֶּסֶף שְׁתֵּים עֲשָׂרָה מִזֶּרֶק־כֶּסֶף שְׁנַיִם עֲשָׂר כֶּסֶף
 31 וְהֵב שְׁתֵּים עֲשָׂרָה׃ שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקְּצֵה הָאֶחָת כֶּסֶף
 32 וְשְׁבַעִים הַמּוֹרֵק הָאֶחָד כָּל כֶּסֶף הַכֵּלִים אֶלְפִים וְאַרְבַּע
 33 מֵאֹת בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ׃ כֶּפֹת וְהֵב שְׁתֵּים־עֲשָׂרָה מִלֵּאָה
 34 קָמְרַת עֲשָׂרָה עֲשָׂרָה הַכֹּף בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כִּלְזֶבֶח הַכֶּפֹת
 35 עֲשִׂירִים וּמֵאָה׃ כִּלְבַכְבֵּר לַעֲלֹה שְׁנַיִם עֲשָׂר פְּרִים אֵילִם
 36 שְׁנַיִם־עֲשָׂר כְּבָשִׂים בְּנִרְשָׁנָה שְׁנַיִם עֲשָׂר וּמִנְחָתָם וּשְׂעִיר־
 37 עִזִּים שְׁנַיִם עֲשָׂר לְחַטָּאת׃ וְכֹל בְּקָרְוֹנְכָה הַשְּׁלָמִים עֲשִׂירִים
 38 וְאַרְבַּעַת פְּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֲתָרִים שְׁשִׁים כְּבָשִׂים בְּנִרְשָׁנָה
 39 שְׁנַיִם שְׁשִׁים וְאֵת הַזֶּבֶח הַמּוֹבַח אֶרְבֵּי הַמִּשְׁה אֹתוֹ׃ וּכְכֹא
 40 מִשְׁה אֶל־אֶהֱלֵךְ לְדַבֵּר אֹתוֹ וְנִשְׂטֵה אֲתִידְבִּירֶם מִדְּבַר
 41 אֵלָיו מִעַל הַכְּפֹרֶת אֲשֶׁר־עַל־אֶרְבֵּן הָעֲדָת מִבֵּין שְׁנֵי הַקְּרִיבִים
 42 וְיַדְבֵּר אֵלָיו׃

CAP. VIII. ח

פ פ פ לו 36

1 וְיַדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁה לְאִמְרוֹ׃ דְּבַר אֶל־אֶרְבֵּן וְאֶמְרַת
 2 אֵלָיו וְהַקְּצֵה לְךָ אֲתִידְבִירֶם אֶל־מִלֵּל בְּנֵי דַעֲמִוֶר׃ וְאִי־יוֹשְׁבֵי־עַת
 3 הַמִּדְבָּר׃ וְנִשְׂטֵה בֵּין אֶרְבֵּן אֶל־מִלֵּל בְּנֵי הַמִּדְבָּר הַקְּצֵה נִרְתִּיה
 4 כֹּאֵשׁ צִוִּיתִי יְהוָה אֲתִידְבִירֶם׃ וְהֵב מִצְּשֵׁה הַמַּעֲרָה מִקְּשֵׁה
 5 וְהֵב עֲדִירֶבְרָעָה עֲרִפְרָחָה מִקְּשֵׁה הוּא כְּמִדְּבַר־אֶהֱלֵךְ אֲשֶׁר הִרְאֵה
 6 יְהוָה אֲתִידְבִירֶם בְּנֵי עֵשָׂה אֲתִידְבִירֶם׃ ׀
 7 וְיַדְבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁה לְאִמְרוֹ׃ קַח אֲתִידְבִירֶם מִתּוֹךְ בְּנֵי
 8 יִשְׂרָאֵל וְשִׁדְרַת אִתְּם׃ וְכֹדֵה־תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֵרֶם הַזֶּה
 9 עֲלֵיהֶם מִן הַטָּמֵא וְהַקְּבִירוּ הַזֶּה עַל־בְּלִי־בִשְׂרָם וּכְכֹסוּ
 10 בְּנֵי־הֵם וְהַטְּהִירוּ׃ וְלָקְרוּ פֶר בְּדִבְכָר וּמִנְחָתוֹ סֹלֶת בְּלוּלָה
 11 בְּשֶׁמֶן וּפְרִשְׁתֵּי בְּדִבְכָר תַּחַךְ לְחַטָּאת׃ וְהַקְּבִירָה אֶת־
 12 הַלּוּמִים לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְהַקְּבִירָה אֲתִידְבִירֶם בְּנֵי
 13 יִשְׂרָאֵל׃ וְהַקְּבִירָה אֲתִידְבִירֶם לִפְנֵי יְהוָה וְהַחֲזִי בְּנֵי

70-71 One he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, five sheep of the first year; this was the offering of Achiezer the son of 'Ammishaddai.*

72 ¶ On the eleventh day Pagiel the son of 'Ochran, the prince of the children of Asher, (did offer):

73 His offering was one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meat-offering; One spoon

74 of ten shekels of gold, full of incense; One young bullock, one ram, one sheep of the first year for a burnt-offering; One he-goat for a sin-offering;

75 And for a sacrifice of peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, five sheep of the first year; this was the offering of Pagiel the son of 'Ochran. ¶ On the twelfth day Achira the son of 'Enan, the prince of the children of Naphtali, (did offer): His offering was one silver charger, the weight whereof was a hundred and thirty shekels, one silver bowl of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary: both of them full of fine flour mingled with oil for a meat-offering;

76 One spoon of ten shekels of gold, full of incense;

77 One young bullock, one ram, one sheep of the first year, for a burnt-offering; One he-goat for a sin-offering; And for a sacrifice of peace-offering, two oxen, five rams, five he-goats, five sheep of the first year; this was the offering of Achira the son of 'Enan. ¶ This was the dedication-offering of the altar, on the day when it was anointed, from the princes of Israel: Twelve silver chargers, twelve silver bowls, twelve golden spoons; A hundred and thirty shekels was the weight of each silver charger, and seventy of each bowl; the silver of all the vessels was two thousand and four hundred shekels, after the shekel of the sanctuary: Twelve golden spoons, full of incense; ten shekels was the weight of each spoon, after the shekel of the sanctuary; all the gold of the spoons was a hundred and twenty shekels.* All the oxen for the burnt-offering were twelve bullocks, the rams were twelve, the sheep of the first year twelve, with their meat-offering; and the he-goats for sin-offering were twelve. And all the oxen for the sacrifice of the peace-offerings were twenty and four bullocks, the rams were sixty, the he-goats sixty, the sheep of the first year sixty: this was the dedication-offering of the altar, after it had been anointed. And when Moses went into the tabernacle of the congregation to speak with Him, then heard he the voice speaking unto him from off the mercy-seat that was upon the ark of testimony, from between the two cherubim: and thus he spoke unto him.

SECTION XXXVI. BEHANGALOTECHA.

CHAPTER VIII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,

2 Speak unto Aaron, and say unto him, When thou lightest the lamps, then shall the seven lamps give light toward the body of the candlestick. And Aaron did so; toward the body of the candlestick did he light its lamps; as the Lord had commanded Moses. And this was the workmanship of the candlestick: It was of beaten gold, from the shaft thereof, unto the flowers thereof, it was beaten work; according unto the pattern which the Lord had shown Moses, so made he the candlestick.

3 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,

4 Take the Levites from the midst of the children of Israel, and cleanse them. And thus shalt thou do unto them, to cleanse them: Sprinkle upon them water of purification, after they have let the razor pass over all their flesh, and then let them wash their clothes, and so shall they be clean.

5 And they shall take a young bullock with his meat-offering, fine flour mingled with oil; and another young bullock shalt thou take for a sin-offering.

6 And thou shalt bring near the Levites before the tabernacle of the congregation; and thou shalt assemble together the whole congregation of the children of Israel. And when thou hast brought near the Levites before the Lord, then shall the children of Israel lay their hands upon the Levites:

7 And Aaron shall make with the Levites a waving before the Lord from the children of Israel, that they may be ready to execute the service of the Lord. And the Levites shall lay their hands upon

the heads of the bullocks: and thou shalt prepare the ox as a sin-offering, and the other as a burnt-offering, unto the Lord, to make an atonement for the Levites. And thou shalt place the Levites before Aaron and before his sons, and make with them a waving before the Lord. Thus shalt thou separate the Levites from the midst of the children of Israel: and the Levites shall be mine.* And after that shall the Levites go in to do the service of the tabernacle of the congregation: after thou shalt have cleansed them, and made with them a waving. For they are wholly given unto me from the midst of the children of Israel: instead of every one that openeth the womb of every first-born of the children of Israel, I have taken them unto me. For mine are all the first-born of the children of Israel, both of man and beast: on the day that I smote every first-born in the land of Egypt did I sanctify them unto myself. And I have taken the Levites, instead of all the first-born among the children of Israel. And I have given the Levites as a gift to Aaron and to his sons from the midst of the children of Israel, to do the service of the children of Israel in the tabernacle of the congregation, and to make an atonement for the children of Israel; that there be no plague among the children of Israel, when the children of every one come night unto the sanctuary. And so did Moses, and Aaron, and all the congregation of the children of Israel, to the Levites: according unto all that the Lord had commanded Moses concerning the Levites, so did the children of Israel unto them. And the Levites purified themselves, and they washed their clothes; and Aaron made with them a waving before the Lord: and Aaron made an atonement for them to cleanse them. And after that went the Levites in to do their service in the tabernacle of the congregation before Aaron, and before his sons: as the Lord had commanded Moses concerning the Levites, so did they unto them. ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, This shall be the rule for the Levites: From twenty and five years old and upward shall he go into the ranks to do the service of the tabernacle of the congregation; And from the age of fifty years shall he go out of the ranks of the service, and he shall serve no more: But he shall wait on his brethren in the tabernacle of the congregation, to keep the charge, but the service shall he not perform; thus shalt thou do unto the Levites in the discharge of their office.*

CHAPTER IX.

¶ And the Lord spoke unto Moses in the wilderness of Sinai, in the second year after their coming out of the land of Egypt, in the first month, saying, That the children of Israel shall prepare the passover-lamb at its appointed season. On the fourteenth day of this month, toward evening, shall ye prepare it at its appointed season: according to all its ordinances, and according to all its prescribed rules, shall ye prepare it. And Moses spoke unto the children of Israel, that they should prepare the passover-lamb. And they prepared the passover-lamb on the fourteenth day of the first month toward evening in the wilderness of Sinai: according to all that the Lord had commanded Moses, so did the children of Israel. But there were certain men, who had been defiled by the dead body of a man, and they could not prepare the passover-lamb on that day; and they came before Moses and before Aaron on that day. And these men said unto him, We are defiled by the dead body of a man, and therefore shall we be kept back, so as not to offer the sacrifice of the Lord at its appointed season in the midst of the (other) children of Israel. And Moses said unto them, Wait ye, and I will hear what the Lord will command concerning you. ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, Speak unto the children of Israel, saying, If any man whatever should be unclean by reason of a dead body, or be on a distant journey, among you or your posterity: yet shall he prepare the passover-lamb unto the Lord; In the second month on the fourteenth day toward evening shall they prepare it, with unleavened bread and bitter herbs shall they eat it: They shall leave none of it until morning, and no bone shall they break on it: according to the whole ordinance of the passover-lamb shall they

13 prepare it. But the man that is clean, and is not on a journ-y, and forbearth to prepare the passover-lamb, even that same soul shall be cut off from his people; because the offering of the Lord hath he not brought at its appointed season, his sin shall that men bear. And if a stranger sojourn among you, and will prepare the passover-lamb unto the Lord; according to the ordinance of the passover-lamb, and according to the prescribed rule, so shall he prepare it; one statute shall be for you, both for the stranger, and for the native born in the land.* ¶ And on the day that the tabernacle was reared up the cloud covered the tabernacle, and the tent of the testimony; and in the evening there was upon the tabernacle as it were the appearance of fire, until morning.

16 So it used to be always; the cloud covered it (by day), and the appearance of fire by night. And as the cloud was taken up from the tabernacle, then after that did the children of Israel journey forward; and in the place where the cloud halted, there did the children of Israel encamp. At the order of the Lord did the children of Israel journey forward, and at the order of the Lord they encamped; all the days that the cloud abode upon the tabernacle did they remain in camp. And when the cloud tarried upon the tabernacle many days, then did the children of Israel keep the charge of the Lord, and journeyed not forward.

20 And at times it was, that the cloud remained but a few days upon the tabernacle; at the order of the Lord they abode in camp, and at the order of the Lord they journeyed forward. And at times it was, that the cloud remained from evening until morning; and when the cloud was taken up in the morning, they journeyed forward; or a day and a night, and when the cloud was taken up, they journeyed forward; Or two days, or a month, or a year; so long as the cloud tarried upon the tabernacle, to remain thereon, did the children of Israel remain encamped, and journeyed not forward; but when the cloud was taken up, they journeyed forward. At the order of the Lord they journeyed forward; the charge of the Lord they kept, at the order of the Lord by the hand of Moses.

CHAPTER X.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 Make unto thyself two trumpets of silver, beaten out of one piece shalt thou make them; and they shall serve thee for the calling of the congregation, and for the setting forward of the camps. 3 And when they shall blow with both, all the congregation shall assemble themselves unto thee at the door of the tabernacle of the congregation. 4 And if they blow with but one, then shall assemble themselves unto thee the princes of the five of the thousands of Israel. And when ye blow an alarm, then shall set forward the camps that encamp on the east side. And when ye blow an alarm the second time, then shall set forward the camps that encamp on the south side: an alarm shall they blow for their setting forward. But at the assembling of the assembly, ye shall blow, but ye shall not sound an alarm. And the sons of Aaron, the priests, shall blow with the trumpets; and they shall be to you for an ordinance for ever throughout your generations. And if ye go to war in your land against the oppressor that oppresseth you, then shall ye blow an alarm with the trumpets; and ye shall be remembered before the Lord your God, and ye shall be saved from your enemies. 10 And on the day of your gladness, and on your appointed festivals, and on the beginnings of your months, shall ye blow with the trumpets over your burnt-offerings, and over the sacrifices of your peace-offerings; and they shall be to you for a memorial before your God: I am the Lord your God. ¶ And it came to pass in the second year, in the second month, on the twentieth day of the month, that the cloud was taken up from off the tabernacle of the testimony. And the children of Israel set forward on their journeys from the wilderness of Sinai, and the cloud habited in the wilderness of Paran. And they set forward for the first time at the order of the Lord by the hand of Moses. And the standard of the camp of the children of Judah set forward at the first, according to their armies: and over their host was Nachshon the son of 'Ammihadab. And over the host of the tribe of the children of Issachar was Nethanel the son of Zuar. And over the host of the tribe of the children of Zebulun was Eliab the son of Chelon. 17 And (in the mean time) the tabernacle was taken down; and then set forward the sons of Gershon and the sons of Merari, the bearers of the tabernacle. Then set forward the standard of the camp of Reuben, according to their armies: and over their host

was Elizur the son of Shedeur. And over the host of the tribe of the children of Simeon was Shelumie; the son of Zurishaddai. And over the host of the tribe of the children of Gad was Elyassaph the son of Deuel. And then set forward the children of the Kéathites, the bearers of the sanctuary: and the others set up the tabernacle against they came. Then set forward the standard of the camp of the children of Ephraim according to their armies: and over their host was Elshana the son of 'Ammihud. And over the host of the tribe of the children of Manassch was Gamliel the son of Pedahzur. And over the host of the tribe of the children of Benjamin was Abidau the son of Gildoni. Then set forward the standard of the camp of the children of Dan, the rereward of all the camps, according to their hosts: and over their host was Achíezer the son of 'Ammishaddai. And over the host of the tribe of the children of Asher was Fagiel the son of 'Ochran. And over the host of the tribe of the children of Naphtali was Achira the son of 'Enan. In this order were the journeys of the children of Israel according to their armies, when they set forward. ¶ And Moses said unto Chobab, the son of Reuel the Midianite, the father-in-law of Moses, We are journeying unto the place of which the Lord hath said, This will I give unto you: come thou with us, and we will do thee good; for the Lord hath spoken (to bring) good upon Israel. And he said unto him, I will not go; but to my own land, and to my birthplace will I go. And he said, Do not, I pray thee, leave us; since thou dost find out the places where we were to encamp in the wilderness, and thou hast been to us instead of eyes. And it shall be, if thou go with us, ye shall be, that the same goodness which the Lord may do unto us, will we do unto thee. And they set forward from the mount of the Lord a three days' journey, and the ark of the covenant of the Lord went before them in the three days' journey, to search out for them a resting-place. And the cloud of the Lord was over them by day, when they set forward from the camp.* ¶ And it came to pass, when the ark set forward, that Moses said, Rise up, Lord, and let thy enemies be scattered; and let those that hate thee flee before thy face. And when it rested, he said, Return, O Lord, among thy myriads of the thousands of Israel.

CHAPTER XI.

¶ And it came to pass as the people complained in a manner displeasing in the ears of the Lord, the Lord heard it, and his anger was kindled, and the fire of the Lord burnt among them, and consumed at the uttermost part of the camp. And the people then cried unto Moses, and Moses prayed unto the Lord, and the fire appeared. And he called the name of the place Taberah; because the fire of the Lord had burnt among them. And the mixed multitude that was among them felt a lustful longing; and the children of Israel also wept again, and said, Who will give us flesh to eat. We remember the fish, which we could eat in Egypt for naught; the cucumbers, and the melons, and the leeks, and the onions, and the garlic; but now our soul is faint: there is nothing at all, only to the manna are our eyes (directed). But the manna was like coriander-seed, and its color as the color of the bellium. The people went about and gathered it, and ground it in a mill, or made cakes in a mortar, and baked it in the fire, or made cakes of it; and its taste was as the taste of cakes mixed with oil. And when the dew fell upon the camp in the night, the manna fell upon it. And Moses heard the people weep according to their families, every man at the door of his tent; and the anger of the Lord was kindled greatly; and in the eyes of Moses also was it displeasing. And Moses said unto the Lord, Wherefore hast thou done evil to thy servant? and wherefore have I not found favor in thy eyes, that thou layest the burden of all this people upon me? Was it I who have conceived all this people? or was it I who have begotten them? that thou shouldst say to me, Carry them in thy bosom, as a nursing father beareth the sucking child, unto the land which thou hast sworn unto their fathers? Whence shall I obtain flesh to give unto all this people? for they weep around me, saying, Give us flesh, that we may eat. I am not able by myself alone to bear all this people, because it is too heavy for me. And if thou wilt thus deal with me, then slay me, I pray thee, at once, if I have found favor in thy eyes; that I may not see my wretchedness. ¶ And the Lord said unto Moses, Gather unto me seventy men of the elders of Israel, whom thou knowest to be the elders of the people, and its officers; and take them unto the tabernacle of the congregation, and they

17 וראתם לדבר בעבדכי במשה: ויחראף ויהי גם
 18 נלדך: והגזן סר מעל האהל והנה מרים מערבת פלגיו
 19 וישן אהרן אל מרים והנה מערבת: ויאמר אהרן אל
 20 משה בני אדוני אל תגא תשת עליו הטאת אשר נאמרו
 21 ואשר הטאת: אל תגא תהי כמת אשר בראתו מרים
 22 אמו ויאכל הצי בשור: ויצעק משה אל יהוה אל
 23 נא רפא נא לה:
 24 ויאמר יהוה אל משה ואהיה ידך ידך בקניה הלא
 25 חקלם שבעת ימים חסרו שבעת ימים מחוץ למחנה
 26 ואחר תאסף: ותסגר מרים מחוץ למחנה שבעת ימים
 27 והיום לא נסע עד הארץ מרים: ואחר נסע היום מהצרות
 28 ויהי במדבר פארן:

CAP. XIII. י'

פ פ פ פ פ 37

1 וידבר יהוה אל משה לאמר: שלח לך אנשים וחקרו
 2 את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל איש את
 3 איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם: ושלה
 4 אתם משה ממדבר פארן עלפי ידה כלם אנשים
 5 ראשי בני ישראל יהוה: ואלה שמותם למטה ראובן
 6 שמש בן חבור: למטה שמעון שפט בן חורי: למטה
 7 יהודה פלב בן דפנה: למטה יששכר יואל בן דוסת:
 8 למטה אפרים הושע בן נון: למטה בנימין פלטי בן
 9 רפוא: למטה זבולון גיאל בן דוסת: למטה יוסף
 10 למטה מנשה נדי בן בוסת: למטה דן נמאל בן גמלי:
 11 למטה אשר סתור בן מקיאל: למטה נפתלי נחבי
 12 בן פסי: למטה לוי נאאל בן גמדי: אלה שמות
 13 האנשים אשר שלח משה לתור את הארץ ויקרא
 14 משה ליושע בן נון ויושע: וישלח אתם משה לתור
 15 את ארץ כנען ויאמר אלהם עלו זה בניב ואלתם
 16 אתיהר: וראתם את הארץ מה היא ואת העם הישב
 17 עליה התיקן הוא רפה המעט הוא אסרוב: ומה הארץ
 18 אשר הוא יושב בה הטובה הוא אסרוב ומה הערים
 19 אשר הוא יושב בהן הקבועים אם כמבצרים: ומה
 20 הארץ השמנה הוא אסרוב הנשבה עץ אסרוב
 21 והתחוקתם ולחקתם מפרי הארץ והמים ימי בכורי
 22 עינים: ויעלו ויחזרו את הארץ מן הרוב לבא
 23 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 24 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 25 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 26 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 27 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 28 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 29 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 30 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 31 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 32 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 33 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 34 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 35 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 36 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 37 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 38 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 39 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 40 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 41 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 42 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 43 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 44 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 45 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 46 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 47 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 48 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 49 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 50 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 51 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 52 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 53 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 54 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 55 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 56 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 57 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 58 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 59 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 60 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 61 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 62 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 63 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 64 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 65 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 66 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 67 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 68 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 69 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 70 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 71 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 72 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 73 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 74 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 75 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 76 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 77 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 78 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 79 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 80 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 81 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 82 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 83 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 84 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 85 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 86 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 87 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 88 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 89 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 90 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 91 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 92 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 93 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 94 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 95 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 96 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 97 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 98 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 99 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו
 100 ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו ויגלו

17 אתם אל תחלו מיני והתאבדו שם עמך: ויחזרו ויבשרתי
 18 עמך שם ואצלו מן הדורות אשר עלך ושמתו עליהם
 19 וישאו אתך במשא העם ולא תישא אתה לבדך: ואל
 20 העם האחד התקדשו למטה ואצלם בשר כי בבתם
 21 באו ידה לאמר מי ואכלו בשר כרסוב לו במערים
 22 ומה ידה לם בשר ואצלם: לא יום אחד האכלו
 23 ולא ימים ולא המשה ימים ולא עשרה ימים ולא
 24 כ עשרים יום: עד הרש ימים עד אשר יצא מאצלם ויהי
 25 לם לזרא וכן כדמאסם את ידה אשר כדרכם
 26 ותבכו לפני לאמר למה זה יצאו מעצרים: ויאמר
 27 משה ששמיאת אלה רבלי העם אשר אני בקרבו
 28 ואתה אפרת בשר אתם לם ואכלו הרש ימים: והוא
 29 וכך ישתו לם ויצא לם אם אתה לדין היום ואסף
 30 לם ויצא לם:
 31 ויאמר יהוה אל משה הנה ידה תקצר עתה תראה
 32 הוקרה דברי אסלוא: ויצא משה וידבר אל העם את
 33 דברי יהוה ואסף שבעים איש מקני העם ויעמד אתם
 34 סביב האהל: ויבד יהוה ויבדן וידבר אליו ואצל
 35 מן הדורות אשר עליו ויהי על שבעים איש הוקנים ויהי
 36 בנים עליהם היום ויתנבאו ולא יספו: וישארו שני
 37 אנשים במחנה שם האהל ואלה ושם השני ימיד
 38 ויהי עליהם היום והמה כבתים ולא יצאו האהל
 39 ויתנבאו במחנה: וירץ השני מן למשה ויאמר אלמר
 40 ומיד מתנבאים במחנה: ויהי והישע בדניו משרת
 41 משה מבקריו ויאמר אלני משה כלם: ויאמר לו משה
 42 המקנא אתה לי ומה יתן כלכם ידה נביאים ביהוה ויהי
 43 את דברו עליהם: ויאסף משה אל המחנה הוא וקני
 44 בני ישראל: ויהי נסעו מאת יהוה ויהי ויהי ויהי ויהי
 45 על המחנה בקרבו עם בהו ויבדן יום זה סביבות המחנה
 46 ובאמתם על פני הארץ: וקם העם ללבוים היום וכל
 47 הלילה וכל יום הקדחת ויאסף את השלש המעליט אסף
 48 עשרה הקדים וישמרו לם שטח סביבות המחנה:
 49 הבשר ערדו בין שניהם טרם יקרת ואף יהיה הרה כלם
 50 ויך יהיה כלם מכה רבה מאד: ויקרא את השם ימקום
 51 והוא קברות המאד כרשם קברו את העם המתאים:
 52 להמקברות המאד נסעו העם הצרות ויהי מהצרות: פ

CAP. XII. י"ב

1 ויבדו מרים ואהרן במשה על אדות האשה הבשורת
 2 אשר לקח בראשה כשית לקח: ויאמרו הבה אר במשה
 3 רבד יהיה הלא נסדנו רבד וישמע יהוה: והאיש
 4 משה עץ מאד מכל האדם אשר על פני הארמה: ס
 5 ויאמר יהוה פתאם אל משה ואל אהרן אל מרים:
 6 צאו שלשתכם את אהל מועד וצאו שלשתם: ויבד
 7 יהוה בעמוד ענן ויגמד פתח האהל ויקרא אהרן ומרים
 8 וצאו שניהם: ויאמר שמענא דברי אסיה ויבאלם
 9 יהוה במראה אליו אתודע כחלום אדברבו: לא יכן
 10 עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא: פה אלפה אדבר
 11 כי ומראה ואל כחזרת והמעט יהיה ויבט ומדול לא

17 shall stand there with thee. And I will come down and speak with thee there: and I will take some of the spirit which is upon thee, and I will put it upon them; and they shall bear with thee the burden of the people, and thou shalt not bear it by thyself alone. And unto the people shalt thou say, Hold yourselves ready against to-morrow, that ye may eat flesh; for ye have wept in the ears of the Lord, saying, Who shall give us flesh to eat? for it was better with us in Egypt: thus will the Lord give you flesh, and ye shall eat. Not one day shall ye eat, nor two days, nor 19 five days, nor ten days, nor twenty days; But up to a full month, until it come out at your nostrils, and it become loathsome unto you; because that ye have despised the Lord who is in the midst of you, and ye have wept before him, saying, Why did we come forth out of Egypt? 21 And Moses said, Six hundred thousand men on foot is the people, in the midst of whom I am; and yet thou hast said, Flesh will I give them, that they may eat a whole month. Shall flocks and herds be slain for them, that they may suffice for them? or shall all the fish of the sea be gathered together for them, that they may suffice for them? 23 And the Lord said unto Moses, Should the Lord's hand be too short? now shalt thou see whether my word shall come to pass unto thee or not. 24 And Moses went out, and spoke to the people the words of the Lord; and he assembled seventy men from the elders of the people, and placed them 25 round about the tabernacle. And the Lord came down in a cloud and spoke unto him; and he took some of the spirit that was upon him, and put it upon the seventy men, the elders; and it came to pass, that, when the spirit rested upon them, they prophesied, but they did not so any more. And there remained two men in the camp, the name of the one was Eldad, and the name of the other Medad; and the spirit rested upon them; and they were of those that were written down, but they had not gone out unto the tabernacle; and they prophesied in the camp. And there ran a young man, and told to Moses, and said, Eldad and Medad are prophesying in the 28 camp. And Joshua the son of Nun, the servant of Moses from his youth, answered and said, My lord Moses, forbid them. And Moses said unto him, Art thou zealous for my sake? And oh that one might render all the people of the Lord prophets, that the Lord would put his spirit upon 30 them!* And Moses retired back into the camp, he with the elders of Israel. And a wind went forth from the Lord, and drove up quails from the sea, and scattered them over the camp, about a day's journey on this side, and about a day's journey on the other side, round about the camp, and about 32 two cubits high over the face of the earth. And the people arose all that day, and all that night, and all the following day, and they gathered the quails; he that had taken the least, had gathered ten homers; and they spread them out for themselves round about the camp. The flesh was yet between their teeth, it was not yet chewed: when the wrath of the Lord was kindled against the people, and the Lord smote among the people a 34 very great plague. And he called the name of that place Kibroth-hatta'avah; because there they 35 buried the people that had lustfully craved. From Kibroth-hatta'avah the people journeyed unto Chazeroth; and they remained at Chazeroth.

CHAPTER XII.

1 ¶ And Miriam and Aaron spoke against Moses, on account of the Ethiopian woman whom he had married; for an Ethiopian woman had he married. 2 And they said, Hath then only with Moses the Lord spoken? hath he not also spoken with us? 3 And the Lord heard it. (But the man Moses was very meek, more so than any man who was upon 4 the face of the earth.) ¶ And the Lord said suddenly unto Moses, and unto Aaron, and unto Miriam, Go out ye three unto the tabernacle of the 6 congregation; and these three went out. And the Lord came down in a pillar of cloud, and stood at the door of the tabernacle; and he called Aaron 6 and Miriam, and both of them went out. And he said, Hear now my words: If there be a prophet of your kind, I, the Lord, do make myself known unto him in a vision, in a dream do I speak with him. Not so is my servant Moses, in 8 all my house is he faithful. Mouth to mouth do

I speak with him, even evidently, and not in dark speeches; and similitude of the Lord doth he behold: wherefore then were ye not afraid to speak against my servant, against Moses? And the anger of the Lord was kindled against them, and he went away. And the cloud departed from off the tabernacle; and, behold, Miriam became leprous, (white) as snow; and Aaron turned toward Miriam, and, behold, she was leprous. Then said Aaron unto Moses, Alas, my lord, do not, I beseech thee, account to us as sin that wherein we have done foolishly, and wherein we have sinned. Let her not be as a dead-born child, of which half the flesh is consumed, when it cometh out of its mother's womb. And Moses cried unto the Lord, saying, O God! do thou heal her, I beseech thee.* ¶ And the Lord said unto Moses, If her father had spit in her face, would she not be ashamed seven days? let her be shut up seven days outside of the camp, and after that let her be brought in again. And Miriam was shut up outside of the camp seven 15 days; and the people did not set forward till Miriam was brought in again. And afterward the 16 people removed from Chazeroth, and encamped in the wilderness of Paran.

SECTION XXXVII. SHELACH LECHA.

CHAPTER XIII.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 1 Send thou out some men that they may spy out 2 the land of Canaan, which I give unto the children of Israel; one man each of every tribe of their fathers shall ye send, every one who is a prince among them. And Moses sent them out from the 3 wilderness of Paran by the order of the Lord: they all were men, (who) were heads of the children of Israel. And these are their names. Of the tribe 4 of Reuben, Shamma the son of Zacur. Of the tribe of Simeon, Shaphat the son of Chori. Of the tribe 5 of Judah, Caleb the son of Yephunneh. Of the 7 tribe of Issachar, Yigal the son of Joseph. Of the tribe of Ephraim, Hoshèa, the son of the Nun. 8 Of the tribe of Benjamin, Palti the son of Raphu. 9 Of the tribe of Zebulun, Gaddièl the son of Sodi. 10 Of the tribe of Joseph, of the tribe of Manasseh, 11 Gaddi the son of Sussi. Of the tribe of Dan, 12 'Ammièl the son of Gemalli. Of the tribe of Asher, 13 Sethur the son of Michaèl. Of the tribe of Naph- 14 tall, Nachbi the son of Vophsi. Of the tribe of 15 Gad, Geiuel the son of Michi. These are the names 16 of the men whom Moses sent to spy out the land; and Moses called Hoshèa the son of Nun, Joshua [Yehoshua']. And Moses sent them to spy out 17 the land of Canaan, and he said unto them, Go you up this way at the south side, and go up into the 18 mountain; And see the land, what it is; and the people that dwell therein, whether they be strong or weak, whether they be few or many; And what 19 the land is on which they dwell, whether it be good or bad; and what the cities are in which they dwell, whether in open places, or in strongholds; And what the land is, whether it be fat or lean, 20 whether there be trees therein, or not; and take ye courage, and take away some of the fruit of the land. Now the time was the season of the first 21 ripening of grapes.* And they went up, and spied out of the land from the wilderness of Zin unto 22 Rehob, on the road to Chamath. And they ascended on the south side, and came unto Hebron; and there were Achiman, Sheshai, and Talmai, the children of 'Anak; (now Hebron had been built seven years before Zoàn in Egypt.) And they came 23 unto the valley of Eshcol, and they cut down from there a branch with one cluster of grapes, and they bore it upon a barrow between two; and (they took some) of the pomegranates and of the figs. That place was called the valley of Eshcol, on account of the cluster which the children of Israel cut down from there. And they returned from spy- 25 ing out the land at the end of forty days. And 26 they went and came to Moses, and to Aaron, and to all the congregation of the children of Israel, unto the wilderness of Paran, to Kadesh; and they brought back word unto them, and unto all the congregation, and showed them the fruit of the land. And they told him, and said, We came unto 27 the land whither thou didst send us, and truly doth it flow with milk and honey; and this is its fruit. Nevertheless the people are strong that dwell in 28 the land, and the cities are very strongly walled, and great; and the children of 'Anak also have we

26 ויסא אחר וביאורו אלה הארץ אשר בא שמך ורעו
 וירשנה: והעמלקי והכנעני יושב בקמץ קרר פט וקטו כח
 לקם במדבר הרד יס סוף: פ
 27 ויחבר דעה אל משה ואל אחרן לאמר: עד מה לי לדעה
 הדעה הזאת אשר קמה מלניע עלי אנתחלות בני
 28 ישראל אשר קמה מלניע עלי שמעתי: אמר אלהם חר
 אני ואסדרנה אמלא כאשר דברתם באוני בן אשה
 לקם: במדבר הזה ופלו פריכם וכל פקדיכם לקבל
 29 מספרכם מן עשרים שנה ומעלה אשר הלינתם עלי:
 אסדרתם הבאו אלה הארץ אשר נשאתי את ידי לשכן
 30 אחכם בה כי אסדרלב ברוּפיה ודוּשעו ברעון: וטפכם
 31 אשר אסרתם לבו דעה וביאורו אתם ודעו את הארץ
 אשר מאסתם בה: ופריכם אתם ופלו במדבר הזה:
 32 ובניכם היו רעים במדבר ארבעים שנה ונשאו אתי
 33 ושמעתי עתם פקדיכם במדבר: במספר הימים אשר
 34 תרתם את הארץ ארבעים יום יום לשנה יום לשנה
 השאו את עיניכם ארבעים שנה ודעתם את הארץ:
 אני דעה דברתי אמלא זאת אעשה לכל העדה רדעה לה
 35 הזאת הישרים עלי במדבר הנה יקמו ועם ימות:
 והאנשים אשר שלח משה לתור את הארץ וישבו
 36 פלגו עליו את גדל העדה להציא רעה על הארץ:
 37 נמתי האנשים מצאי דבת הארץ רעה במעפה לפני
 38 דעה: ודוּשעו ברעון וקבל ברוּפיה חזו מן האנשים הרם
 39 החלבים לתור את הארץ: ויחבר משה את הדברים
 האלה אל כל בני ישראל ויחאבדו העם מאד: ומשכו
 40 בכבד ויעלו אלה אשר הדר לאמר הנוט וילטי אל המצוקים
 41 אשר אמר דעה כי הטאט: ויאמר משה לפה זה אתם
 42 עברים אתפי דעה והוא לא תצלח: אלתעלו כי אין
 43 ידעה בקרבכם ולא תצליח לפני איביכם: כי העמלקי
 44 והכנעני עם לפניכם ופלתם כהרוב ברעלכם שבתם
 מאחר דעה ולא תדעה דעה עמכם: ויעפלו לעלות אל
 45 ראש החר וארן ברת דעה ומשה לא קשו מקרב
 46 המצותה: ובר העמלקי והכנעני יושב בקר הנה ויחכם מה
 47 בפתם עד החרק: פ

CAP. XV. טו

26 ויחבר דעה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל
 ואמרת אלהם כי תבאו אלה הארץ משבתים אשר אני
 27 נתן לקם: ונעשיתם אשה לדעה עלי ארזכא לפלא
 28 נדר או בנזבה או במעריכם לעשות ריח יחיה לדעה
 29 מן הדבקר או מן האנא: והקריב המקריב קרבי לדעה
 30 מנחה סלת עשור כלול ברביעית החן שמן: חן
 31 כלסך רביעית החן תעשה על העלה או לזבח לבכש
 32 האחד: או לזלל תעשה מנחה סלת שני עשרים כלולה
 33 בשמן שלשית החן: חן כלסך שלשית החן מקריב
 34 בידעיהם לדעה: וידעיהם ברדבך עלי ארזכא
 35 לפלא אדר או שלמים לדעה: והקריב על הדבקר
 36 מנחה סלת שלשה עשרים כלול בשמן חצי החן:
 37 חן מקריב לזשה חצי החן אשה רביעית לדעה:

29 עם: עמלק יושב בארץ הנגב ויחתי והכנעני והאמרי
 5 יושב בקר והכנעני יושב עלהם ועל ד הערבה: והם
 6 בלב את העם אל משה ואמר עליה נעלה ונרשנו אתה
 31 כירובל טפל לה: והאנשים אשר עלו עמו אמרו לא
 32 טפל לעלות אלהים כירובל הוא מעט: ויצאו רפת
 הארץ אשר תרו אתה אל בני ישראל לאמר הארץ
 אשר עברנו בה לתור אותה ארץ אכלת יושביה היא
 33 וכל העם אשר ראית בתוכה אנשו מרות: ועם ראית
 את העפלים בני ענק מן העפלים ומה בעינינו כחגבים
 34 וכן היינו בעיניהם:

CAP. XIV. ד

1 והשאו גדל העדה וחתם את חיקולם ויבטי העם כלילה
 2 הדוא: וילטו על משה ועל אהרן כל בני ישראל ויאמרו
 3 אלהם כל העדה לדמתו בארץ מצרים או במדבר
 4 הנה לדמתו: ולמה דעה מביא אתם אלה הארץ הזאת
 5 לטפל כהרוב וישנו וטפנו יהיו לבו חלוא טוב לנו שוב
 6 מצרימה: ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה:
 7 ה מצרימה: ויפל משה ואהרן על פניהם לפני כל קהל
 6 העדה בני ישראל: וידוּשעו ברעון וקבל ברוּפיה מן
 7 התרים את הארץ קרעו בגדיהם: ויאמרו אל כל העדה
 8 בתישראל לאמר הארץ אשר עברנו בה לתור אותה
 9 טובה הארץ מאד מאד: אספרכן בט דעה והביא
 10 אתכם אלה הארץ הזאת ונתנה לנו ארץ אשר היא ארץ חלב
 9 ודבש: אך בודעה אלתמרו ואתם אלתוראו את העם
 10 הארץ כי להטת הם סר עמם משלחם ודונה אתם אל
 11 י חרדאם: ויאמרו כל העדה לדעם אתם פאבנים וכבוד
 12 דעה נראה באהל מועד אל כל בני ישראל: פ

11 ויאמר דעה אל משה עד אנה ונאצני העם הנה ועוד
 אנה לא יאמינו בי בכל האותות אשר עשיתי בקרבם:
 12 אבנו בדבר ואירשנו ואעשה אתה לטורנדול ועצום
 13 ממנו: ויאמר משה אל דעה ושמעו מצרים כדעלת
 14 בקחך את העם הנה מקרבם: ויאמרו אליו שוב הארץ
 הזאת שמעו פאתה דעה בקרב העם הנה אשר עיצו
 15 בעיני נראה: אתה דעה נענה עמד עליהם ובעמדי עין
 16 אתה החר לפניהם ויזם ובעמדי אי לילה: והמחה
 את העם הנה כאיש אחר ויאמרו היום אשר שמענו את
 17 שמעך לאמר: מבלתי וכלת דעה להביא את העם
 18 הנה אלה הארץ אשר נשבעת לקם וישתטם במדבר: ועתה
 19 ויחלני כח ארצי כאשר דברת לאמר: דעה ארד
 אפס ורבי חסר נשא עין ופשע ונקח לא ינקה פקר עין
 20 אבות עלינום על שלשים ועל רבעים: סלחניא לעין
 21 העם הנה כנגד חסדך וכאשר נשאתה לעם הנה מצרים
 22 ויחלני: ויאמר דעה סלחתי ברדבך: ואולם חיאני
 23 ויסא אחר ויחברו את גדל העדה אשר עשיתי במצרים
 24 ובמדבר ונסו אתי זה עשר עממים ולא שמי שקול:
 25 אסדרבו את הארץ אשר נשבעתי אבותם וכל מנאצי
 26 לא דאיתי: ועברי כלב עקב הנה רח אתה עמו

29 seen there. The Amalekites dwell in the southern country; and the Hittites, and the Jebusites, and the Amorites, dwell in the mountains; and the Canaanites dwell by the sea, and by the margin of the Jordan. And Caleb stilled the people toward Moses, and he said, We can easily go up, and take possession of it; for we are well able to overcome it. But the men who had gone up with him said, We are not able to go up against the people; for they are stronger than we. And they brought up an evil report of the land which they had spied out unto the children of Israel, saying, The land through which we have passed to spy it out, is a land that consumeth its inhabitants; and all the people that we saw in it are men of a great strength. And there we saw the giants, the sons of 'Anak, of the giants' (family): and we were in our own eyes as grasshoppers, and so were we in their eyes.

CHAPTER XIV.

1 And all the congregation lifted up their voice, and cried aloud; and the people wept that night. And all the people murmured against Moses and against Aaron; and the whole congregation said unto them, Oh who would grant that we had died in the land of Egypt! or that we might but die in this wilderness! And wherefore doth the Lord bring us unto yonder land, to fall by the sword? that our wives and our children may become a prey? Is it not better for us to return to Egypt? And they said one to another, Let us appoint a chief, and let us return to Egypt. Then fell Moses and Aaron on their faces before all the assembly of the congregation of the children of Israel. And Joshua, the son of Nun, and Caleb the son of Yephunneh, of those that had spied out the land, rent their garments. And they said unto all the congregation of the children of Israel, as followeth, The land, through which we have passed to spy it out, this land is exceedingly good.* If the Lord have delight in us, then will he bring us into this land, and give it to us: a land which is flowing with milk and honey. Only against the Lord do ye not rebel; and then ye need not fear the people of the land; for they are our bread: their shadow is upon us, parted from them, while the Lord is with us; and ye fear them not. But all the congregation said to stone them with stones: when the glory of the Lord appeared in the tabernacle of the congregation unto all the children of Israel. ¶ And the Lord said unto Moses, How long yet shall this people provoke me? and how long yet will they not believe in me, with all the signs which I have shown in the midst of them? I will smite them with the pestilence, and root them out, and I will make of thee a nation greater and mightier than they. And Moses said unto the Lord, But when the Egyptians hear, from the midst of whom thou hast brought up in thy might this people:— And when they tell to the inhabitants of this land, who have heard that thou, Lord, art in the midst of this people, that face to face thou, Lord, art seen, and that thy cloud standeth over them, and that in a pillar of cloud thou goest before them by day, and in a pillar of fire by night:— That thou hast killed this people as one man: then will the nations that have heard thy fame, say in this manner, That because the Lord was not able to bring this people into the land which he had sworn unto them, hath he slain them in the wilderness. And now, I beseech thee, let the greatness of thy power of the Lord be made manifest, as thou hast spoken, saying, The Eternal is long-suffering, and abundant in beneficence, forgiving iniquity and transgression; but who will by no means clear the guilty, visiting the iniquity of the fathers upon the children, upon the third and upon the fourth generation. Pardon, I beseech thee, the iniquity of this people, according to the greatness of thy beneficence, and as thou hast been indulgent to this people, from Egypt even until hitherto. And the Lord said, I have pardoned according to thy word. But as truly as I live, and as all the earth is filled with the glory of the Lord:— That all the men who have seen my glory and my signs, which I have displayed in Egypt and in the wilderness, and have tempted me these ten times, and have not hearkened to my voice, Shall surely not see the land which I have sworn unto their fathers, yea all those that have provoked me shall not see it. 24 But my servant Caleb, as a reward that he had

another spirit with him, and followed me fully,— therefore will I bring him into the land wherunto he went; and his seed shall possess it. And the 25 Amalekites and the Canaanites dwell in the valley: to-morrow turn you, and set forward into the wilderness by the way to the Red Sea.* ¶ And the 26 Lord spoke unto Moses and unto Aaron, saying, How long (shall indulgence be given) to this evil 27 congregation, that murmur against me? the murmurings of the children of Israel, (which they murmur against me, have I heard. Say unto them, 28 As truly as I live, saith the Lord, as ye have spoken in my ears, so will I do to you: In this 29 wilderness shall your carcases fall, and all that were numbered of you, according to your whole number, from twenty years old and upward; ye who have murmured against me: Truly ye shall 30 not come into the land, concerning which I have lifted up my hand to let you dwell therein; save Caleb the son of Yephunneh, and Joshua the son of Nun. But your little ones of which ye said, 31 They would become a prey, them will I bring in, and they shall know the land which ye have despised. But as for you, your carcases shall fall in 32 this wilderness. And your children shall wander 33 about in the wilderness forty years, and bear your backslidings, until your carcases be spent in the wilderness. After the number of the days in which 34 ye spied out the land, forty days, yea, each one day for a year, shall ye bear for your iniquities, forty years; and ye shall experience my withdrawal (of protection). ¶ And the Lord have spoken 35 I, surely, this will I do unto all this evil congregation that have assembled against me: in this wilderness shall they be spent, and therein shall they die. And the men whom Moses had sent to 36 spy out the land, and who returned, and caused all the congregation to murmur against him, by bringing up an evil report against the land, Even these 37 men that had brought up the evil report of the land, died by the plague before the Lord. But 38 Joshua the son of Nun, and Caleb the son of Yephunneh, remained alive of those men, who had gone to spy out the land. And Moses spoke these 39 words unto all the children of Israel; and the people mourned greatly. And they rose up early 40 in the morning, and went up to the top of the mountain, saying, Lo, here we are, and we will go up unto the place of which the Lord hath spoken; for we have sinned. And Moses said, 41 Wherefore now do ye transgress the order of the Lord? and it will not prosper. Do not go up, for 42 the Lord is not among you; that ye may not be smitten before your enemies. For the Amalekites 43 and the Canaanites are there before you, and ye will fall by the sword; since, because ye are turned away from the Lord, the Lord also will not be with you. Yet they persisted to go up unto 44 the top of the mountain; but the ark of the covenant of the Lord, and Moses, did not move out of the camp. Then came down the Amalekites, 45 and the Canaanites that dwelt on that mountain, and smote them, and discomfited them, even unto Chormah.,

CHAPTER XV.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 1 Speak unto the children of Israel, and say unto 2 them, When ye shall have come into the land of your habitations, which I give unto you, And ye 3 will prepare a fire-offering unto the Lord, a burnt-offering, or a sacrifice, in performing a pronounced vow, or as a freewill-offering, or your solemn feasts, to prepare a sweet savor unto the Lord, of the herds of the flocks: Then shall he that bring- 4 eth his offering unto the Lord, bring as a meat-offering a tenth part of fine flour mingled with the fourth of a hin of oil. And wine for a drink-offer- 5 ing, the fourth of a hin, shalt thou prepare with the burnt-offering or sacrifice, for each one sheep. But for a ram, shalt thou prepare as a meat-offer- 6 ing two tenth parts of fine flour mingled with the third of a hin of oil. And wine for the drink- 7 offering, the third of a hin, shalt thou bring, for a sweet savor unto the Lord.* And when thou pre- 8 pare a bullock for a burnt-offering, or for a sacrifice, in performing a pronounced vow, or a peace-offering unto the Lord: Then shall he bring with 9 the bullock as a meat-offering, three tenth parts of fine flour mingled with half a hin of oil. And 10 wine shalt thou bring for a drink-offering, half a hin, as a fire-offering of a sweet savor unto the

CAP. XVI

פ פ פ פ

1 בכה יעשה לשור האחד או לאיל האחד ארלשה
 2 כבכשים או בעזים: כמספר אשר תעשו קנה תעשו
 3 לאחד כמספרם: קלהאורח יעשה קנה אתאלה
 4 להקריב אשה ריחניהם ליהוה: וקרינו אתכם נר או
 5 אשרבתוככם לדרתכם ועשה אשה ריחניהם ליהוה
 6 כאשר תעשו כן יעשה: הקהל הקה אחת לכם ולגר הגר
 7 חת מולם לדרתכם ככם כגר היה לפני יהוה: ויהיה
 8 אחת ומשפט אחד יהיה לכם ולגר הגר אתכם: פ
 9 ודבר יהוה אלמשה לאמר: דבר אלבני ישראל
 10 ואמרת אליהם בהאם ארצהאין אשר אני מביא אתכם
 11 שמה: והיה כאבלכם מלחם הארץ תרימו תרומה
 12 ליהוה: ראשית ערשתכם חלה תרימו תרומה כתרומת
 13 גן כן תרימו אתה: מראשית ערשתכם תתנו ליהוה
 14 תרומה לדרתכם: פ וכן תשנו ולא תעשו את
 15 קלהמציאת האלה אשרדבר יהוה אלמשה: את כל
 16 אשר ענה יהוה אליכם בירמשה מדברים אשר צוה
 17 יהוה ותלאה לדרתכם: והיה אם מצני העדה נעשתה
 18 לשונה ועשו קלהעדה פר בקבר אחד לעלה לרית
 19 ידחף ליהוה ומתנו ונסכו במשפט אשרעזים את
 20 לחמת: וכפר הבלו עקלעדת בני ישראל ונסלח
 21 לכם כשיגנה הוא והם הביאו אתקרבנם אשה ליהוה
 22 ותשאם לפני יהוה עלשינותם: ונסלח לקלעדת בני
 23 ישראל ולגר הגר בתוכם כי לקלהם בשגור: פ
 24 ואםנפש אחת תחטא בשגור והקריבה עו בהשיטה
 25 לחטאת: וכפר הבלו עליהנפש השגת בחטאה בשגור
 26 לפני יהוה לכפר עליו ונסלח לו: האורח בבני ישראל
 27 ולגר הגר בתוכם ויהיה אחת יהיה לכם לעשה בשגור:
 28 ל ונפש אשרשענה: כד רמה מהאורח ומדגור את
 29 יהוה הוא מענה ונחתה הנפש הוא מקרב עמה:
 30 כי דבריהוה קה ואתמצותו הפר הקרות: ואתה הנפש
 31 יהוה ענה קה: פ

32 והיו בניישראל במדבר ויצאו איש מקוש עזים
 33 ביום השבת: וקריבו אתו המצאים אתו מקוש עזים
 34 אלמשה ואלאהרן ואל כל העדה: ונערו אתו במשטר
 35 לה כי לא פדש מהיעשה לו: פ ויאמר יהוה אלמשה
 36 מה זומת האיש רטם אתו כאבנים קלהעדה מרין
 37 למתנה: ויצאו אתו קלהעדה אלמיתח למתנה ורנינו
 38 אתו כאבנים ומת כאשר צוה יהוה אתמשה: פ
 39 ויאמר יהוה אלמשה לאמר: דבר אלבני ישראל
 40 ואמרת אליהם ועשו לכם ציצת עלנפש ברתם לדרתם
 41 ותתנו עלציצת הנפש פתיל חבלת: והיה לכם לציצת
 42 וראות אתו ותרמתם אתקרבמיות יהוה נעשתים אתם
 43 ולא תתורו אתר לכבכם ואתרי עינים אשראתם
 44 פ ויום אתרתם: למען תוכרו ועשתים אתקרבמיותי
 45 והייתם קרשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר
 46 הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני
 47 יהוה אלהיכם:

1 בכה קרה בוצאת בדתת בדתו ויהו ואלהים בני
 2 אלאב ואן בדתת בני ראובן: וקמו לפני משה
 3 ואמרו מבני ישראל חמשים ומאתים נשיא עדה
 4 קראו מועד אנשישם: וקראו עלמשה ועלאהרן
 5 ויאמרו אליהם רב לכם כי קלהעדה בלם קרשים
 6 ובתוכם יהוה ומדות תנשאו עלקהל יהוה: וישמע
 7 משה ויפל עלפניו: ודבר אלקרה ואלכלעדתו
 8 לאמר בקר ודע יהוה אתישראל ואתהקווש והקריב
 9 אליו ואת אשר ובחרבו וקריב אליו: ואת עשו קרר
 10 לכם מהמות קרה וקלעדתו: ותנו כהן או ושימו
 11 עליון קמרת לפני יהוה מקר יהוה האיש אשריבחר
 12 יהוה הוא הקדוש רבילכם בני לוי: ויאמר משה אל
 13 קרה שמעדיא בני לוי: המעט מכם כדבריהם אליו
 14 ישראל אתכם מעבת ישראל להקריב אתכם אליו לעבר
 15 אתעבדת משכן יהוה ולעמד לפני העדה לשרתם:
 16 ויקרב אתה ואתלעאתך בגרען אתה ובנשמתם נסי:
 17 בהנה: לכן אתה וכלעדתך הגרעים עליהוה ואהרן
 18 מהדוא בני חלוט עליו: וישלח משה לקרא לדתו
 19 ולאבירם בני אלאב ויאמרו לא נעלה: המעט בני
 20 העליתנו מארץ ובת חלב ודבש לתמתנו במדבר כר
 21 תשתרר עלינו נסיהשתרר: אף לא אלארץ ובת חלב
 22 ודבש הביאתנו ומתחלש נחלת שרה וברם העלו
 23 האנשים היום תגבר לא נעלה: ותר למשה מאד
 24 ויאמר אליהוה אלתפן אלמנתם לא תמיר את
 25 מדם נשאתי ולא תרשתי אתיהוה מהם: ויאמר משה
 26 אלקרה אתה וכלעדתך היו לפני יהוה אתה ורם
 27 ואהרן מקר: וקחו איש מהמתו ונתתם עליהם קמרת
 28 ודקרתם לפני יהוה איש מהחתו חמשים ומאתים
 29 מהחת ואתה ואהרן איש מהחת: וקחו איש מהחתו
 30 וחתו עליהם אש וישמו עליהם קמרת ונעמו פתח
 31 אהל מעד משה ואהרן: וקהל עליהם קרה אתכל
 32 העדה אלפתח אהל מעד נרא כבודיהוה אלכל
 33 העדה: פ ודבר יהוה אלמשה ואלאהרן לאמר: כ
 34 הברלו מתוך העדה הזאת ואכלה אתם פרגני: וישלו
 35 עלפניהם ויאמרו אל אליו הרוחת לקלבישר האיש
 36 אתר וחסא ועל קלהעדה תקאף: פ ודבר יהוה
 37 אלמשה לאמר: דבר אליהעדה לאמר העלו מסביב
 38 למשכדקרה יהוה ואבירם: תקם משה וקל אל
 39 דתו ואבירם וכליו אתרי וקני ישראל: ועבר אל
 40 העדה לאמר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים
 41 האלה ואלתנשו ככל אשר יהוה ואתם פרתסו ככל
 42 חאתם: ויעלו מגל משכדקרה דתו ואבירם מסביב
 43 ויהו ואבירם וצאו נצבים פתח אהליהם וישתם
 44 ובניהם ופסם: ויאמר משה בואת ותרעו כיהוה שלחתי
 45 לעשות את כלמהעשים האלה ככלא מלכי: אסיבמות
 46 קלהאם ויתנו אלה וקרת קלהאם: וקרי עליהם
 47 קלהאם:

11 Lord. Thus shall it be done for each one bullock, or for each one ram, or for a lamb, be it of the 12 sheep or of the goats. According to the number that ye may prepare, so shall ye do to every 13 one according to their number. All that are born in the country shall do these things after this manner, in offering a fire-offering of a sweet savor 14 unto the Lord. And if a stranger sojourn with you, or whosoever may be among you in your generations, and will make an offering made by fire, of a sweet savor unto the Lord: as ye do, so shall 15 he do. Congregation! one statute shall be for you, and for the stranger that sojourneth: a statute for ever in your generations; as ye are, so shall the 16 stranger be before the Lord. One law and one code shall be for you, and for the stranger that sojourn- 17 eth with you.* ¶ And the Lord spoke unto Moses, 18 saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, When ye come into the land 19 whither I bring you: Then shall it be, that, when ye eat of the bread of the land, ye shall set aside 20 a heave-offering unto the Lord. As the first of your doughs shall ye set aside a cake for a heave-offering, like will ye set aside of the threshing- 21 floor, so shall ye set this aside.* Of the first of your doughs shall ye set aside a cake for a heave- 22 offering, in your generations. ¶ And if ye err, and do not observe all these commandments, which 23 the Lord hath spoken unto Moses. All that the Lord hath commanded you by the hand of Moses, from the day that the Lord commanded (the same) 24 and thenceforward, among your generations: Then shall it be, if through inadvertence of the congregation, it was committed by ignorance, that all the congregation shall prepare one young bullock for a burnt-offering, for a sweet savor unto the Lord, with his meat-offering, and his drink-offering, ac- 25 cording to the prescribed manner, and one he-goat for a sin-offering: And the priest shall make an atonement for all the congregation of the children of Israel, and it shall be forgiven unto them: for it is (a sin of) ignorance; and they have brought their offering, a sacrifice made by fire unto the Lord, and their sin-offering before the Lord, for 26 their (sin of) ignorance: And it shall be forgiven unto all the congregation of the children of Israel, and unto the stranger that sojourneth among them: for by all the people (was it done) in 27 ignorance.* ¶ And if any person sin through ignorance, then shall he bring a she-goat of the first 28 year for a sin-offering. And the priest shall make an atonement for the person that hath erred, in his sinning through ignorance before the Lord, to make an atonement for him, that it may be for- 29 given unto him. For the native born among the children of Israel, and for the stranger that so- 30 journeth among them;—one law shall be for you, for him that acteth through ignorance. But the person that doth aught with a high hand, be he one born in the land, or a stranger, the same dishonoreth the Lord; and that person shall be cut 31 off from among his people. Because the word of the Lord hath he despised, and his commandment hath he broken; that person shall be 32 cut off, his iniquity is upon him. ¶ And while the children of Israel were in the wilderness, they found a man gathering sticks upon the sabbath- 33 day. And they that found him gathering sticks brought him for judgment unto Moses and Aaron, 34 and unto all the congregation. And they put him in ward; because it had not been declared what should be done to him. ¶ And the Lord said unto Moses, The man shall be put to death: all the con- 35 gregation shall stone him with stones without the camp. And all the congregation brought him forth 36 without the camp, and they stoned him with stones, and he died: as the Lord had commanded 37 Moses.* ¶ And the Lord said unto Moses, as fol- 38 loweth. Speak unto the children of Israel, and say to them, that they shall make themselves fringes on the corners of their garments through- 39 out their generations, and that they shall put upon the fringe of the corner a thread of blue: And it shall be unto you for a fringe, that ye may look upon it, and remember all the commandments of the Lord, and do them; and that ye seek not after (the inclination of) your own heart and (the de- 40 light of) your eyes, in pursuit of which ye have been led astray. In order that ye may remember, and do all my commandments, and be holy unto 41 your God. I am the Lord your God, who brought you out of the land of Egypt, to be your God: 42 I am the Lord your God.

SECTION XXXVIII. KORACH.

CHAPTER XVI.

¶ Now Korach, the son of Yizhar, the son of 1 Kehath, the son of Levi, was presumptuous, to- gether with Dathan and Abiram, the sons of Ellab, and On, the son of Peleth, sons of Reuben: So that 2 they rose up before Moses, with certain men of the children of Israel, in number two hundred and fifty; (who were) princes of the congregation, called to the assembly, men of renown. And they as- 3 sembled themselves against Moses, and against Aaron, and said unto them, Ye assume too much; for the whole of the congregation are all of them holy, and the Lord is among them; wherefore 4 then will you lift yourselves up above the congre- gation of the Lord? And when Moses heard it, he 5 fell upon his face: And he spoke unto Korach and 6 unto all his company, saying, To-morrow,—then will the Lord make known who is his, and who is holy, that he may cause them to come near unto him; and him whom he shall choose will he cause to come near unto him. This do ye: Take yourselves 7 censers, Korach and all his company; And put 8 therein fire, and put upon them incense before the Lord, to-morrow; and it shall be that the man whom the Lord will choose, he shall be the holy 9 one; you assume too much, ye sons of Levi. And 10 Moses said unto Korach, Hear, I pray you, ye sons of Levi: It is but little for you, that the God of 11 Israel hath separated you from the congregation he Israel, to bring you near unto himself, to do the service of the tabernacle of the Lord, and to stand before the congregation to minister for them? 12 And he hath brought thee near, and all thy 13 brethren the sons of Levi with thee; and now will ye seek the priesthood also? For which cause (be- 14 ware), thou and all thy company that are gathered together against the Lord; for Aaron, what is he, that ye should murmur against him? And Moses 15 sent to call Dathan and Abiram, the sons of Ellab; but they said, We will not come up: Is too little 16 that thou hast brought us up out of a land flowing with milk and honey, to kill us in the wilderness, that thou wilt assume to make thyself also a prince over us? Moreover thou hast not brought 17 us into a land flowing with milk and honey, and thou hast not given us inheritance of fields and vineyards: wilt thou bore out the eyes of these 18 men? we will not come up. And this displeas'd 19 Moses greatly, and he said unto the Lord, Have no respect unto their offering; I have not taken away an ass of any one of them, nor have I done wrong to any one of them. And Moses said unto 20 Korach, Thou and all thy company, be ye before the Lord, thou, and they, and Aaron, to-morrow: 21 And take ye every man his censor, and put incense upon them, and bring ye near before the Lord 22 every man his censor, two hundred and fifty cen- sers; thou also, and Aaron, each his censor. And 23 they took every man his censor, and put fire on them, and laid incense thereupon; and they stood at the door of the tabernacle of the congregation with Moses and Aaron. And Korach assembled 24 against them all the congregation unto the door of the tabernacle of the congregation; and the glory of the Lord then appeared unto all the con- 25 gregation.* ¶ And the Lord spoke unto Moses and 26 unto Aaron, saying, Separate yourselves from the 27 midst of this congregation, and I will make an end of them in a moment. And they fell upon their 28 faces, and said, O God, the God of the spirits of all flesh, shall one man do this, and with all the congregation wouldst thou be wroth? ¶ And the 29 Lord spoke unto Moses saying, Speak unto the 30 congregation, saying, Get you away from about the dwelling of Korach, Dathan, and Abiram. And 31 Moses rose up and went unto Dathan and Abiram; and there went after him the elders of Israel. 32 And he spoke unto the congregation, saying, De- 33 part, I pray you, from the tents of these wicked men, and touch nothing which belongeth to them, lest ye be destroyed through all their sins. So 34 they got away from the dwelling Korach, Dathan, and Abiram, on every side: and Dathan and Abiram came out, standing (boldly) at the door of their tents, with their wives, and their sons, and their little ones. And Moses said, Through this 35 shall ye know that the Lord hath sent me to do all these deeds; that (I have) not done them out of my own heart. If these men die as all men die, and 36 if the visitation of all men be visited on them:

מקדוה ויבא משה אל אהל העדות והנה פרח משה
 אהרן לבית לו ויצא פרח ויצין ויגמל שקדים ויצא 24
 משה את יכלהמטת מלבו ויהו אל לבבו ישראל
 ויהו ויקרו איש מקדו: פ
 ויאמר יהוה אל משה השב את משה אהרן לפני העדות 25
 למשמרת לאות לבנימדי והקל חלונתם מעלו ולא
 ימתו: וישש משה כאשר צוה יהוה אתו בן עשה: פ 26
 ויאמרו בני ישראל אל משה לאמר הן נעשע אברנו בלע 27
 אברנו: כל הקרב והקרב אל משהו יהוה וימת האם 28
 תמנו לגוע:

CAP. XVIII.

ויהו אהרן אהרן ויקדו ובית אביהו אהרן תשא 29
 את עינו המקדש ואתה ויקדו אהרן תשא את עינו בתחתם:
 וגם את אהרן משה לו שבת אביו הקרב אהרן ויקלו 30
 עליו וישתחו ויקדו אהרן לפני אהל העדות:
 ושמו משמרת ומשמרת כל ימי האהל אך אל כלי הקדש 31
 ואל המזבח לא יקרב ולא ימתו בסדום נסאחם: ויקלו 32
 עליו ושמו את משמרת אהל מיעד לכל עבדת האהל
 וזר לא יקרב אלכם: ושמרתם את משמרת הקדש 33
 ואת משמרת המזבח ולא יתו עד קצף על בני ישראל:
 ואני הנה לקחתי את אחיכם היום מתוך בני ישראל 34
 לכם מקהת נטלים ליהוה לעבד את עבדת אהל מיעד:
 ואתה ויקדו אהרן תשמרו את קהנתכם לכל ימי 35
 ולמבית לקרבת וצדקתם עבדת מקהת אהרן את קהנתכם
 והזר הקרב ימת: פ

ויקדו יהוה אל אהרן ואני הנה נתתי לך את משמרת 36
 תרומתי לכל קדשי בני ישראל לך נטפים למשחה
 ולבגדו לתקיעולם: ויה יהוה לך מקדש הקדשים אך 37
 האש כל ימיך לבלימנתחם ולכלי חטאתם ולכלי
 אשם אשר ישיבו לי קדש קדשים לך הוא ולבגדו:
 בקדש הקדשים תאכלו כל צורך יאכל אותו קדש יהוה 38
 לך: ותדלק תרומת מזנם בלתיטפת בני ישראל לך 39
 ונתמים ולבגדו ולבגדו אהרן לתקיעולם כל ימי 40
 בביתך יאכל אתו: כל תלב יתור וכל תלב תירוש 41
 ודגן ראשיתם אשר יתש ליהוה לך נתמים: בכורי כל 42
 אשר בארץ אשר יבוא ליהוה לך יהוה כל ימיך 43
 בביתך יאכלו: כל תרומת בני ישראל לך יהוה: כל פטר 44
 ורם כל ימיך אשר יקריבו ליהוה בארם ובביתך 45
 יהוה לך אך ופרה תפדה את בכור האדם ואת בכור 46
 הבקרה המצאה תפדה: ופרו מן הבקדש תפדה 47
 בערבך כסף תמשת שקלים בעקל הקדש עשרים 48
 גרה הוא: אך בכור שור או בכור כשב ארבעה ען 49
 לא תפדה קדש הם את דמם תורק עליהמזבח ואת 50
 חלבם תקטיר אשה לרם נחם ליהוה: ובשום יהוה 51
 לך כחוד התעורר ובשוק הזמן לך יהוה: כל תרומת 52
 הקדשים אשר ירמו בני ישראל ליהוה נתתי לך ולבגדו 53
 ולבגדו אהרן לתקיעולם ברת מלח עולם הוא לפני 54
 יהוה לך ולקדש אהרן: ויאמר יהוה אל אהרן בארצם 55

לא יהוה שלקינו: ואם בראה יבא יהוה ופצתה 56
 האדמה את פיה ובלעה אתם ואת כל אשר להם והרו 57
 חיים שאלה נדעם כי נאצו האנשים האלה אתי 58
 יהוה: והיו ככלתו ליתר את כל ימיך האלה והקבע 31
 האדמה אשר תחתיהם: ותפתח הארץ את פיה ותבלע 32
 אתם ואת בתיכם ואת כל האדם אשר לך ואת כל 33
 הרכוש: ויהוה גם וכל אשר להם חיים שאלה ותכם 34
 עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל: וכל ישראל אשר 35
 סביבתיכם נסו לקלם כי אמרו פדתלעט הארץ: 36
 לה ואש יצאה מאת יהוה והאכל את החמשים ומאתים איש 37
 מקרבי הקהלת: פ

CAP. XVII.

ויקדו יהוה אל משה לאמר: אמר אל אלקיך ברארן 38
 הלהו ורם את המחתת מן השרפה ואת ראש ורה 39
 הלהו כי קדשו: את מחותת החטאים הלהו בנפשם 40
 ועשו אתם קרני פחים צפי למזבח ביהקדשם לפני 41
 יהוה ויקדשו והיו לאות לבני ישראל: ויחך אלעזר 42
 הלהו את מחותת החטא אשר יקריבו השקדים 43
 וירקעו צפי למזבח: וקחו לבני ישראל למזן אשר 44
 לא יקרב איש זר אשר לא מנע אהרן הוא להקטיר 45
 קמחת לפני יהוה ולא יתוה בקרב ויקדו בני ישראל 46
 יהוה ביהמשה לו: פ
 ויקלו כל עבדת בני ישראל מקדחת על משה ועל אהרן 47
 לאמר אתם המסם את ימים יהוה: והיו בוקרל העדה 48
 על משה ועל אהרן ונסו אל אהל מיעד ויהו כסרו 49
 העגן וברא בכבוד יהוה: ויבא משה ואהרן אליהו אהל 50
 מיעד: פ ויבדו יהוה אל משה לאמר: הרמו מתוך 51
 העדה הואת ואכלה אתם כרנע ויפלו על פניהם: ויאמר 52
 משה אל אהרן קח את המחתת ותדלקה אש מעל 53
 המזבח ואיש קמדת ויהוה מנדה אליהנה וכפר 54
 עליהם כירא קצף מלפני יהוה תהל לפניך ויחך 55
 אהרן כאשר ויהו משה ירוץ אל תוך הקהל והנה תהל 56
 בגגו בעם והו את המחתת וכפר עליהם: בעמר 57
 ביהמטם ויבן חטים ומצער המצפה: והיו המטם 58
 במצפה ארבעה עשר אלף ושבע מאות מלבד המטם 59
 על ידי הקרח: וישב אהרן אל משה אל פתח אהל 60
 מיעד והמצפה נעצרה: פ
 ויבדו יהוה אל משה לאמר: דברו אל בני ישראל 61
 ויחך מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל ישיאיהם 62
 לבית ואתם שנים עשר מטה אש את שמו תכתב על 63
 מטריו: ואת שם אהרן תכתב על מטה לו כי מטה אהרן 64
 קראש בית אבותם: והנחתם באהל מיעד לפני העדות 65
 כי אשר איני לכם שמה: פ יהוה האיש אשר אבתיך 66
 מפרו ופרח תשכתי מעלי את כלתו בני ישראל אשר 67
 הם מליטם עליכם: ויבדו משה אל בני ישראל ויחמו 68
 אליו כל ישיאיהם מטה לנשיא אהרן מטה לנשיא אהרן 69
 לבית אבתם שנים עשר מטה ויטה אהרן מתוך משהם: 70
 ונח משה את המטת לפני יהוה באהל העדות: ויהו 71

30 then hath the Lord not sent me. But if the Lord do create a new thing, and the earth open her mouth, and swallow them up, with all that appertaineth unto them, and they go down alive into the pit; then shall ye understand that these men
31 have provoked the Lord. And it came to pass, when he had made an end of speaking, all these words that the ground that was under their mouth, and
32 cloven asunder: And the earth opened her mouth, and swallowed them up, and their houses, and all the men that appertained unto Korach, and all their goods. And they went down, they, and all they that appertained to them, alive into the pit; and the earth closed over them, and they disappeared from the midst of the congregation. And all Israel that were round about them died at their cry; for they said, Perhaps the earth may swallow us up (also). And there came out a fire from the Lord, and consumed the two hundred and fifty men that had offered the incense.

CHAPTER XVII.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
2 Speak unto Elazar the son of Aaron the priest, that he lift up the censers out of the burning, and throw out the fire far away; for they have been
3 hallowed: The censers of these sinners against their own lives; and they shall make of them broad plates for a covering for the altar; for they brought them near before the Lord, and they have thus become hallowed; and they shall serve for
4 a sign unto the children of Israel. And Elazar the priest took the copper censers, which they that were burnt had brought near; and they beat them out for a covering unto the altar: As a memorial
5 out for the children of Israel, in order that no stranger, who is not of the seed of Aaron, should come near to burn incense before the Lord; that he become not as Korach, and as his company; as the Lord has spoken by the hand of
6 Moses. ¶ And all the congregation of the children of Israel murmured against Moses and Aaron on the morrow, saying, It is you who have caused
7 the people of the Lord to die. And it came to pass, when the congregation assembled against Moses and against Aaron, that they looked toward the tabernacle of the congregation, and, behold, the cloud covered it; and the glory of the
8 Lord appeared. And Moses came with Aaron before the tabernacle of the congregation.* ¶ And
9 the Lord spoke unto Moses, saying, Remove yourselves from the midst of this congregation, that I may consume them in a moment. And they fell
10 upon their faces. And Moses said unto Aaron, Take the censer, and put therein fire from off the altar, and put on incense, and carry (it) quickly unto the congregation, and make an atonement for them; for the wrath is gone forth from
11 the Lord; the plague hath begun. And Aaron took as Moses had commanded, and he ran into the midst of the assembly; and, behold, the plague had begun among the people; and he put on the incense, and made an atonement for the people.
12 And he stood between the dead and the living; and the plague was stayed. And those who died in the plague were fourteen thousand and seven hundred, besides those that had died about the
13 matter of Korach. And Aaron returned unto Moses, to the door of the tabernacle of the congregation, after the plague had been stayed.*
14 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying,
15 Speak unto the children of Israel, and take from them one staff each for a family division, from all their princes, according to their family divisions, twelve staves: the name of each man shalt thou write upon his staff. And the name of Aaron shalt thou write upon the staff of Levi; for there shall be but one staff for the head of their family division. And thou shalt lay them down in the tabernacle of the congregation before the testimony, where I usually meet with you.
16 And it shall come to pass, that the staff of the man whom I shall choose, shall blossom; and I will ally from around me the murmurings of the children of Israel, which they murmur against you, and
17 And Moses spoke unto the children of Israel, and all their princes gave him each a staff, one for every prince, according to their family divisions, twelve staves: and the staff of Aaron was among their staves. And Moses laid down the staves before the Lord in the tabernacle of the testimony.
18 And it came to pass on the morrow, that as Moses went into the tabernacle of the testimony, behold, the staff of Aaron for the house of Levi had budded;

and it brought forth buds, and produced blossoms, and yielded ripe almonds. And Moses brought out all the staves from before the Lord unto all the children of Israel; and they looked (at them), and took away every one his staff. ¶ And the Lord said unto Moses, Carry back the staff of Aaron, before the testimony, to be kept as a token against the children of rebellion, that there may be an end of their murmurings from around me, and they die not. And Moses did so; as the Lord had commanded him, so did he. ¶ And the children of Israel said unto Moses, thus, Behold, we perish; we are lost, we are all lost. Every one that cometh near at all unto the tabernacle of the Lord must die: shall we totally perish?

CHAPTER XVIII.

¶ And the Lord said unto Aaron, Thou and thy sons and thy father's house with thee shall bear the iniquity of the sanctuary; and thou and thy sons with thee shall bear the iniquity of your priesthood. And also thy brethren, the tribe of Levi, the tribe of thy father, bring thou near with thee, that they may be joined with thee, and minister unto thee; while thou and thy sons with thee shall be before the tabernacle of the testimony. And they shall keep thy charge, and the charge of all the tabernacle: only unto the vessels of the sanctuary and unto the altar shall they not come near, that they may not die, either they or you. And they shall be joined unto thee, and keep the charge of the tabernacle of the congregation, respecting all the service of the tabernacle; and a stranger shall not come nigh unto you. And ye shall keep the charge of the sanctuary, and the charge of the altar; that there be not any more wrath upon the children of Israel. And I, behold, I have taken your brethren the Levites from the midst of the children of Israel; unto you are they given as a gift for the Lord, to perform the service of the tabernacle of the congregation. And thou and thy sons with thee shall keep your priesthood concerning every matter of the altar, and for that within the veil, where ye shall serve: as a service of gift do I give you your priesthood; and the stranger that cometh nigh shall be put to death. ¶ And the Lord spoke unto Aaron, And I, behold, I give thee the charge of my heave-offerings; of all the hallowed things of the children of Israel, unto thee have I given them as an official portion, and to thy sons, as a fixed right for ever. This shall belong to thee of the most holy things, from the fire-offerings; every oblation of theirs, namely, every meat-offering of theirs, and every sin-offering of theirs, and every trespass-offering of theirs, which they shall render unto me, shall, as most holy things, belong to thee and to thy sons. In a most holy place shalt thou eat it: every male shall eat it; holy shall it be unto thee. And this shall be thine, as the heave-offering of their gift, of all the wave-offerings of the children of Israel; unto thee have I given them, and to thy sons and to thy daughters with thee, as a fixed portion for ever: every one that is clean in thy house may eat thereof. All the best of oil, and all the best of wine, and of corn, the first-fruits thereof which they shall offer unto the Lord, to thee have I given them. The first ripe fruit of whatsoever is in their land, which they may bring unto the Lord, shall be thine: every one that is clean in thy house may eat thereof. Every thing devoted in Israel shall be thine. Whatever openeth the womb of all flesh, which they bring unto the Lord, be it of men or of cattle, shall be thine: nevertheless thou shalt redeem the first-born of man, and the firstling of the unclean cattle shalt thou redeem. And those that are to be redeemed from a month old shalt thou redeem, according to the usual estimation of five shekels of silver, after the shekel of the sanctuary, which is twenty gerahs. But the firstling of an ox, or the firstling of a sheep, or the firstling of a goat, thou shalt not redeem; they are holy; their blood shalt thou sprinkle upon the altar, and their fat shalt thou burn as a fire-offering, for a sweet savor unto the Lord. And their flesh shall be thine: as the breast that is waved and as the right shoulder shall it be thine. All the heave-offerings of the holy things, which the children of Israel set apart unto the Lord, I have given to thee, and to thy sons and to thy daughters with thee, as a fixed portion for ever: It is a covenant of salt for ever before the Lord for thee and for thy seed with thee. And the Lord said unto Aaron, In their land shalt thou have no inheritance, and

I am thy portion and thy inheritance among the 21 children of Israel.* ¶ And to the children of Levi, behold, I have given every tithe in Israel, for an inheritance, in lieu of their service which they render, the service of the tabernacle of the congregation. And the children of Israel shall not 22 henceforth come nigh unto the tabernacle of the 23 congregation, to bear sin, to die thereby. But they of the tribe of Levi themselves shall perform the service of the tabernacle of the congregation, and they shall bear their iniquity: a statute for ever shall it be throughout your generations; and among the children of Israel shall they not possess 24 any inheritance. But the tithes of the children of Israel, which they offer as a heave-offering unto the Lord, have I given to the Levites for an inheritance: therefore have I said unto them, Among the children of Israel shall they obtain no inheritance. ¶ And the Lord spoke unto Moses, say- 25 ing, And unto the Levites shalt thou speak, and 26 say unto them, When ye take from the children of Israel the tithes which I have given you from them for your inheritance: then shall ye separate therefrom a heave-offering of the Lord, the tenth 27 part of the tithe. And your heave-offering shall be reckoned unto you, like the corn of the threshing- 28 floor, and as the fulness of the wine-press. Thus shall ye also offer a heave-offering unto the Lord from all your tithes, which ye may receive from the children of Israel; and ye shall give thereof the heave-offering of the Lord to Aaron the priest. 29 From all your gifts shall ye set apart every heave-offering of the Lord, from every best part thereof, 30 its hallowed portion, therefrom.* And thou shalt say unto them, When ye have separated the best thereof from it: then shall (the remainder) be counted unto the Levites as the produce of the threshing-floor, and as the produce of the wine- 31 press. And ye may eat it in every place, ye and your households; for it is your reward in lieu of your service at the tabernacle of the congrega- 32 tion. And ye shall not bear any sin by reason of it, when ye have separated its best part from it; and the holy things of the children of Israel shall ye not profane, lest ye die.

SECTION XXXIX. CHUCKATH.

CHAPTER XIX.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses and unto Aaron, 2 saying, This is the statute of the law which the Lord hath commanded, saying, Speak unto the children of Israel, that they bring unto thee a completely red cow, on which there is no blemish, 3 upon which no yoke hath ever come. And ye shall give her unto Elazar the priest, and he shall lead her forth to without the camp, and some one 4 shall slay her before his face: And Elazar the priest shall take some of her blood with his finger; and he shall sprinkle in the direction of the front of the tabernacle of the congregation of 5 her blood seven times. And some one shall burn the cow before his eyes; her skin, and her flesh, and her blood, with her dung, shall he burn. 6 And the priest shall take cedar-wood, and hyssop, and a scarlet string, and cast it into the midst 7 of the burning of the cow. And the priest shall wash his clothes, and he shall bathe his flesh in water, and afterward may he come into the camp; and the priest shall be unclean until the evening. 8 And he that burneth her shall wash his clothes in water, and bathe his flesh in water; and he 9 shall be unclean until the evening. And a man that is clean shall gather up the ashes of the cow, and lay them up without the camp in a clean place; and it shall be kept for the congregation of the children of Israel for a water of sprinkling: 10 it is a purification-offering. And he that gathereth up the ashes of the cow shall wash his clothes, and be unclean until the evening; and it shall be unto the children of Israel, and unto the stranger that sojourneth among them, for a statute for ever. 11 He that toucheth the dead body of any human 12 person shall be unclean seven days. Such a one shall purify himself with it on the third day and on the seventh day, when he shall be clean, but if he purify himself not on the third day, and on 13 the seventh day, he shall not be clean. Who- soever toucheth the dead body, the person of any man that is dead, and purifieth himself not, hath de- filed the tabernacle of the Lord; and that soul shall be cut off from Israel; because the water of sprinkling was not sprinkled upon him, he shall be unclean; his uncleanness is yet upon him. 14 This is the law, when a man dieth in a tent:

Every one that cometh into the tent, and all that is in the tent, shall be unclean seven days. And 15 every open vessel, on which there is not a closely fitting cover, is unclean. And whosoever toucheth 16 in the open field one that hath been slain with a sword, or a dead body, or a bone of a man, or a grave, shall be unclean seven days. And they 17 shall take for the unclean person some of the ashes of the burnt purification-offering, and they shall put thereupon running water in a vessel.* And a 18 clean person shall take hyssop, and dip it in the water, and sprinkle it upon the tent, and upon all the vessels, and upon the persons that have been there, and upon him that hath touched the bone, or the one slain, or the dead, or the grave: 19 And the clean person shall sprinkle upon the unclean on the third day and on the seventh day; and when he hath purified him on the seventh day, then shall he wash his clothes, and bathe himself in water, and shall be clean at evening. But a 20 man that is unclean, and doth not purify himself, that soul shall be cut off from among the congrega- tion; because the sanctuary of the Lord hath de- filed; the water of sprinkling hath not been sprinkled upon him; he is unclean. And it shall 21 be unto them for a perpetual statute; and he that sprinkleth the water of sprinkling shall wash his clothes; and he that toucheth the water of sprinkling shall be unclean until the evening. And what- 22 soever the unclean person may touch shall be unclean; and the person that touches him shall be unclean until the evening.

CHAPTER XX.

¶ And the children of Israel, the whole congre- 1 gation, came into the desert of Zin in the first month, and the people abode in Kadesh; and Miriam died there, and was buried there. And 2 there was no water for the congregation; and they assembled themselves together against Moses and against Aaron. And the people quarreled with 3 Moses, and said thus, Oh that we had but perished when our brethren perished before the Lord! And 4 why have ye brought the congregation of the Lord into this wilderness, to die there, we and our cattle? And wherefore have ye caused us to come up 5 out of Egypt, to bring us in unto this evil place? it is no place, for sowing, or of figs, or of vines, or of pomegranates; and water even there is none to drink. And Moses and Aaron went from the 6 presence of the assembly unto the door of the tabernacle of the congregation, and they fell upon their faces; and the glory of the Lord appeared unto them.* ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 7 Take the staff, and gather the assembly together, 8 thou, with Aaron thy brother, and ye shall speak unto the rock before their eyes, that it shall give forth its water; and thou shalt bring forth for them water out of the rock, and give drink to the congregation and their cattle. And Moses took 9 the staff from before the Lord, as he had commanded him. And Moses and Aaron assembled the congre- 10 gation together before the rock, and he said unto them, Hear now, ye rebels! shall we out of this rock bring forth water for you? And Moses lifted 11 up his hand, and he smote the rock with his staff twice; and there came out much water, and the congregation drank, together with their cattle. ¶ And 12 the Lord said unto Moses and Aaron, Because ye have not confided in me, to sanctify me before the eyes of the children of Israel: therefore shall ye not bring this congregation into the land which I have given to them. These are the waters of Meri- 13 bath; where the children of Israel quarreled with the Lord, and through which he was sanctified.* ¶ And Moses sent messengers from Kadesh unto 14 the king of Edom, Thus hath said thy brother Israel, Thou knowest all the hardship that hath befallen us. How our fathers went down into 15 Egypt, and we dwelt in Egypt many days; and the Egyptians did evil to us, and to our fathers: And we cried unto the Lord, and he heard our 16 voice, and he sent a messenger, and caused us to go forth out of Egypt; and, behold, we are in Kadesh, a city at the utmost end of thy border. Let us pass, we pray thee, through thy country: 17 we will not pass through field, or through vineyard, and we will not drink the water of the wells: by the king's highway will we go, we will not turn to the right hand nor to the left, until we have passed thy border. And Edom said unto him, Thou 18 shalt not pass through my land, lest I come against thee with the sword. And the children of Israel 19 said unto him, We will go by the highway: and

21 וישלח ישראל מלאכים אל־סוּחַן מלך־הַאֲמֹרִי לֵאמֹר: 22 אַעֲבֹדָה בְּאֲרָצְךָ לֹא נֹשֵׂא בְשׂוֹנְהוּ וּבְכֶרֶם לֹא נֹשֵׂהָ מִי 23 בְּאֶרֶץ כְּנָדָה הַמֶּלֶךְ נֹלֵךְ עַד אֲשֶׁר־עֲבַר בְּכַף: וְלֹא־נִתַּן 24 סוּחַן אֶת־יִשְׂרָאֵל עֵבֶר בְּגִבְלוֹ וְאִשְׁפֵּחַ סוּחַן וְאִשְׁפֵּחַ עֲלֵמֹם 25 וַיָּצֵא לְקִבְרָת יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה וַיָּבֵא הַדָּהָה וְהַלְחָם 26 בְּיִשְׂרָאֵל: וַתְּבוֹי יִשְׂרָאֵל לַמִּדְבָּר וַיִּרְשׁ אֶת־אֲרָצוֹ 27 מֵאֲרָן עַד־בֶּבֶל עַמּוּן כִּי עַד בְּבֵל בְּנֵי עַמּוּן: וַחֲבָה 28 יִשְׂרָאֵל אֶת בְּלִתְעֹרֹם הָאֵלָה וַיִּשָּׁב יִשְׂרָאֵל בְּבִלְעֵזֶר 29 הָאֲמֹרִי בְּחִשְׁבוֹן וּבְגִלְבֹּתֵיהֶם: כִּי הִשְׁבֹּן עֵיר סוּחַן 30 מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי הָיָה וְהוּא נִלְחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הָרִאשֹׁן 31 וַחֲבָה אֶת־כְּלִי־אֲרָצוֹ מִדָּו אֲרָן: עַל־כֵּן וַאֲמָרוּ הַיִּשְׂרָאֵלִים 32 בְּאוֹ הִשְׁבֹּן חֲבָה וַחֲבֹנָן עֵיר סוּחַן: כִּי־רָשָׁה הָאֲרָז 33 מִחִשְׁבוֹן לְדָבָה מִקִּרְיַת סוּחַן אֲבָלָה עַד מוֹאָב בְּצִלְ 34 בְּמֹת אֲרָן: אוֹרְלָךְ מוֹאָב אֲבָרְתָ עַם־קִמּוֹשׁ עָתָּה כִּנּוּ 35 פְּלִיטִים וּבְנֵיתוֹ בְּשִׁבּוֹת לְמֶלֶךְ אֲמֹרִי סוּחַן: וַיִּתֵּם אֲבָד 36 חִשְׁבוֹן עַד־יִבֵּן וַעֲשִׂים עַד־נֹפֵחַ אֲשֶׁר עַד־מִדְבָּא: וַיִּשָּׁב 37 יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הָאֲמֹרִי: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרִגְלֵי אֶת־עֹר 38 וְהַלְבֹּדוּ בְּנֵיהֶם וַיִּירֹשׁ אֶת־הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר־שָׂם: וַחֲפֵט וַיִּצְלַח 39 הַדָּד הַבָּשָׂן וַיָּצֵא עוֹל מִלְּחַמ־יָבֶשֶׁן לְקִרְיַתָּם הָיָה וְכָל־ 40 עַמּוֹ לְמַלְחָמָה אֲרָרְעִי: וַאֲמַר הָדָה אֶל־מֹשֶׁה אֶת־הַרְאָה 41 אֹתוֹ כִּי בָרַךְ נִתְּמָה אֹתוֹ וְאֶת־כְּלֵעִמּוֹ וְאֶת־אֲרָצוֹ וַעֲשִׂיתָ 42 לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסוּחַן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר וַיִּשָּׁב בְּחִשְׁבוֹן: 43 וַיָּבֹאוּ אֹתוֹ וְאֶת־כִּנּוּ וְאֶת־כְּלֵעִמּוֹ מִדְּבַלְתֵי הַשְּׂאִירִילֹת 44 שָׂרְדֵי וַיִּרְשׁ אֶת־אֲרָצוֹ:

CAP. XXII. כב

1 וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲתוּם בְּעִרְבוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לְרֵתֶן 2 יַחְדָּו:

40 מ ס ס ס ס

3 וַיָּרָא בָלָק בְּדַצְפּוֹר אֶת בְּלִאֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֲמֹרִי: 4 וַיָּבֵר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מֵאֹד כִּי רִבְדִּיאוֹ וַיִּקַּח מוֹאָב מִפְּנֵי 5 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַאֲמַר מוֹאָב אֶל־קִמּוֹן מֶלֶךְ עַמּוֹ וַחֲבָה 6 הַקְּנִיָּה אֶת־דָּלִיָּהּ בְּחֵטֵי בְּלָחָף הַשּׂוֹר אֶת נֶגֶף הַשְּׂפִיחָה 7 וּבָלָק בְּדַצְפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בֵּעַת הַהוּא: וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים 8 אֶל־בְּלָעַם בְּדִבְעוֹר פְּתוּדָה אֲשֶׁר עַל־הַנָּהָר אֲרָן בְּנֵי 9 עַמּוֹ לְקִרְיַת־אֵלֹי לֵאמֹר זֵה עַם יִצְאָ מִמִּצְרָיִם הִנֵּה כִסְהָ 10 אֶת־עֵינַי הָאֵינִי וְהוּא יֹשֵׁב מִמֶּלֶךְ: וַעֲשֵׂה לְכֹהֵן יָאֵר אֲרָדִי 11 לִי אֶת־הָעָם הַזֶּה כִּי־עֲצִימִים הוּא מִמֶּנִּי אוֹלֵי אוֹיְבֵי נְכַד־ 12 בּוֹ וְאֲרָשֻׁט מִדֶּה־אֲרָן כִּי זָעַמָה אֶת אֲשֶׁר־הִבְרַךְ מִכְּרֶךְ 13 וְאֲשֶׁר תֹּארֵר יֹאדֵר: וַחֲלָמוֹקֵי מוֹאָב וַחֲקֵי מֶלֶךְ וַחֲקֵי־מִסְבִּים 14 וַיָּבֵאוּ אֶל־בְּלָעַם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבַר־בָּלָק: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם 15 לֵיט פֹּה הַלְלֵה וְהִשְׁבַּתִי אֲחֵכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבֹר הָדָה 16 אֵלַי וַיִּשְׁבּוּ שְׂרֵי־מוֹאָב עַם־בְּלָעַם: וַיָּבֵא אֶל־בְּלָעַם 17 מִן־הָאֲשִׁימִים הָאֵלָה עֹמֵד: וַאֲמַר בְּלָעַם 18 אֶל־הָאֱלֹהִים בָּלָק בְּדַצְפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלַי הִנֵּה 19 הָעָם הַזֶּה יִצְאָ מִמִּצְרָיִם וְכִסֵּם אֶת־עֵינַי הָאֲרָן עָשָׂה לְפָנֶיךָ קְבוּדָה 20 לִי אֹתוֹ אוֹלֵי אוֹיְבֵי לְהַלְחֵם בּוֹ וַיִּרְשָׁתוּ: וַאֲמַר אֲלֵיהֶם 21 אֶל־בְּלָעַם לֹא תִחַךְ עִמָּדָם לֹא תֹאדֵר אֶת־הָעָם כִּי בָרַךְ 22 הוּא: וַיִּקַּם בְּלָעַם בְּכַבֵּר וַאֲמַר אֶל־שָׂרֵי בָלָק לְבֹי אֵל־

בְּמִסְלַח נִגְלַח וְאִם־מִמֶּךָ נִשְׁתַּח וְאִי וּמִקֵּץ וְנִתְמָי מִכְּבֹם 23 כִּי רַק אֶדְבָרֶךָ בְּרַגְלֵי אַעֲבֹדָה: וַאֲמַר לֹא תִחַבֵּר וַיָּצֵא 24 אֹתוֹם לְקִרְיַתוֹ בְּעַם כְּבֹד וּבְכֵן חוֹדָה: וַמֵּאֲזִן אֲלֵיהֶם עָתָּה 25 אֶת־יִשְׂרָאֵל עֵבֶר בְּגִבְלוֹ וַיִּט יִשְׂרָאֵל מֵעֵלוֹ: 26 וַיִּסְעוּ מִקְדָּשׁ הַבָּא מִי־יִשְׂרָאֵל בְּלִתְעֹרֹם דֶּה הַר־ 27 וַאֲמַר הָדָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן בְּנֵי הָהָר עַל־גִּבְלוֹ 28 אֲרָרְעִי־אֹתוֹם לֵאמֹר: יִאֲסַף אֲרָן אֲלֵעִמּוֹ כִּי לֹא יֵבֵא אֶל־ 29 הָאֲרָן אֲשֶׁר נִתְּמָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל אֲשֶׁר־קִרְיַתם אֶת־פִּי 30 לְמִי מִרְיָה: קַח אֶת־אֲרָן וְאֶת־אֲלֹתָיו בְּעַת הַשָּׁלֵחַ אֹתָם 31 דֶּה הַר־: וַחֲפֵשֵׁט אֶת־אֲרָן אֶת־בְּנֵי־וְהַלְבִּישְׁתֶּם אֹתִי 32 אֲלֵעוֹר בְּעַת וְאֲרָן יִאֲסַף וּמֵת שָׂם: וַעֲשֵׂה מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר 33 צִוָּה הָדָה וַיִּצְלַח אֶל־הָרֶה לְעֵינַי בְּלִתְעֹרֹם: וַחֲפֵשֵׁט 34 מֹשֶׁה אֶת־אֲרָן אֶת־בְּנֵי־וְנִלְבַּשׁ אֹתָם אֶת־אֲלֵעוֹר בְּעַת 35 וַחֲמַת אֲרָן שָׂם כִּי־רָשָׁה הַר־נָדָר מֹשֶׁה וְאֲלֵעוֹר מִדֶּה־הַר־: 36 וַיִּרְאוּ בְּלִתְעֹרֹה כִּי נָע אֲרָן וַיִּבְּסוּ אֶת־אֲרָן שְׁלֹשִׁים 37 יוֹם כָּל בַּיִת יִשְׂרָאֵל: 38

CAP. XXI. כא

1 וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מִלְּדָוִד יֹשֵׁב הַגִּבְעָה בִּי יִשְׂרָאֵל 2 הַדָּד הַחֲתָרִים וְהַלְחָם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב וַיִּמְשַׁע שָׂבִי: וַיִּדְר 3 יִשְׂרָאֵל נָדָר לִדְהָה וַאֲמַר אֲסִנְתוֹ חֲמֹן אֶת־הָעָם הָדָה 4 כִּדִּי וְהַדְּרַמְתִּי אֶת־עֵרְוָתוֹ: וַיִּשְׁמַע הָדָה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל 5 חֲמֹן אֶת־הַכְּנַעֲנִי וַיִּתְּנֶם אֹתָם וְאֶת־עֵרְוָתָם וַיִּקְרָא שֵׁם־ 6 הַכְּנַעֲנִי דְרָמָה: 7

8 וַיִּסְעוּ מִדֶּה הַר־הַדָּד וַיִּסְתַּח לְסַבֵּב אֶת־אֲרָן אֲרָן־ 9 הַחֲקָרִי נִפְשֵׁה־הָעָם בְּהַר־: וַיְדַבֵּר הָעָם בְּאֵלֵיהֶם וַיִּכְמַשְׁהוּ 10 לְמַה הַשְׁלִיחַט מִמִּצְרָיִם לְמַת בְּמִדְבָר כִּי אֵין לָהֶם 11 וְאֵין מִיִּם וַחֲפֵשֵׁט קָבָה בְּלָחָם הַקְּלָקֵל: וַיִּשְׁלַח הָדָה 12 בְּלָעַם אֶת הַחֲשִׁיט הַשְּׂרָפִים וַיִּשְׁבֹּט אֶת־הָעָם וַחֲמַת עִם־ 13 רֶב־בְּיִשְׂרָאֵל: וַיָּבֵא הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וְאֲמַר הִיִּסְרִי כִּי־ 14 דְּבַרְתָּ בְּיַדְהָ וַיְבַדֵּה הַחֲפָלֵל אֶל־הָדָה וַיִּסְרִי מִקְּלַעֵי אֶת־ 15 הַחֲשִׁיט וַחֲפָלֵל מֹשֶׁה בְּעַד הָעָם: וַאֲמַר הָדָה אֶל־ 16 מֹשֶׁה עָשֵׂה לָךְ שָׂרָף וְעִשִׂים אֹתוֹ עַל־עֵינַי הָדָה כִּלְבִּי־שׂוֹד 17 וְרָאָה אֹתוֹ הָדָה: וַעֲשֵׂה מֹשֶׁה נִחַשׁ נִחַשׁ וַחֲשִׁיט עַל־ 18 הָעָם וַהֲדָה אֲסִנְשָׁף הַחֲשִׁיט אֶת־אִשׁ הַחֲשִׁיט אֶל־נִחַשׁ 19 הַחֲשִׁיט הָדָה: וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲתוּם בְּאֵבֶת: וַיִּסְעוּ 20 מִמוֹתָה וַחֲמַת בְּעֵינַי הַחֲבָרִים בְּמִדְבָר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מוֹאָב 21 מִמִּזְרַח הַשְּׁמֶשׁ: מִשָּׁם נִסְעוּ וַחֲמַת בְּנִתַל וְהָדָה מִשָּׁם 22 נָסְעוּ וַחֲמַת מֵעֵבֶר אֲרָן אֲשֶׁר בְּמִדְבָר הַזֶּה יִצְאָ מִגִּבְלוֹ 23 אֲמֹרִי כִּי אֲרָן נְבֹל מוֹאָב בֶּן מוֹאָב וַיְבַדֵּה אֶת־הָדָה: 24 עַל־כֵּן וַאֲמַר בְּסִפְרֵי מִלְחֵמַת הָדָה אֶת־דְּבַר כִּסּוּפָה וְאֶת־ 25 הַחֲחָלִים אֲרָן: וְאֲשֶׁר הַחֲחָלִים אֲשֶׁר נֹשֵׂה לְשִׁבְתָּ עַד 26 וַיִּשְׁתַּח לְכַבֵּל מוֹאָב: וַחֲשִׁיט בְּאֵדָה הוּא הַכָּאֵר אֲשֶׁר 27 אֲמַר הָדָה לְמֹשֶׁה אֲסַף אֶת־הָעָם וְאֶתְּנֶה לָהֶם מִיִּם: 28 ס 29 אִי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשְּׂפִיחָה הַזֹּאת עַל בְּאֵר עַרְוֵה: 30 בְּאֵר חֲסִינָה שְׂרֵים קִרְיַת דְּרִיבִי הָעָם בְּמִלְחָמָה בְּמִשְׁעַתָּם 31 וּמִמִּדְבָר כִּמְנָה: וּמִמְחֵהָ נִתְּחָלֵל וּמִתְחָלֵל בְּמֹת: 32 וּמִבְּמֹת הָיָה אֲשֶׁר בְּשׂוֹה מוֹאָב רָאשׁ הַחֲסִינָה וַחֲשִׁיטָה 33 עַל־כֵּן הַחֲשִׁיט:

1 if we drink of thy water, I and my cattle, then
 will I pay its value, I will do thee no injury, only
 20 on foot will I pass through. And he said, Thou
 shalt not pass through; and Edom came out
 against him with much people, and with a strong
 21 hand. And as Edom thus refused to permit Israel
 to pass through his border, Israel turned away
 22 from him.* ¶ And they set forward from Kadesh;
 and the children of Israel, the whole congregation,
 23 came unto mount Hor. And the Lord said unto
 Moses and Aaron at mount Hor, by the boundary
 24 of the land of Edom, as followeth, Aaron shall
 be gathered unto his people; for he shall not enter
 into the land which I have given unto the chil-
 25 dren of Israel, because ye rebelled against my
 order at the waters of Meribah. Take Aaron and
 Elazar, his son, and cause them to go up unto
 26 mount Hor: And cause Aaron to take off his gar-
 ments, and clothe therewith Elazar his son; and
 Aaron shall be gathered in, and he shall die there.
 27 And Moses did at the Lord had commanded; and
 they went up to mount Hor before the eyes of all
 28 the congregation. And Moses caused Aaron to
 take off his garments, and he clothed therewith
 Elazar his son; and Aaron died there on the top
 29 down from the mount. And when all the congrega-
 tion saw that Aaron was departed, they wept for
 Aaron thirty days, even all the house of Israel.

CHAPTER XXI.

1 ¶ And when the Canaanite, the king of 'Arad, who
 dwelt in the south, heard that Israel was coming
 by the way of the spies; he made an attack on
 2 Israel, and took from them some prisoners. And
 Israel made a vow unto the Lord, and said, if thou
 wilt but deliver this people into my hand, then
 3 will I devote their cities. And the Lord hearkened
 to the voice of Israel, and he delivered up the
 Canaanites; and they devoted them and their cities;
 and they called the name of the place Chormah.
 4 ¶ And they set forward from mount Hor by the
 way to the Red Sea, to go round the land of Edom;
 and the spirit of the people became impatient be-
 5 cause of the way. And the people spoke against
 God, and against Moses, Wherefore have ye brought
 us up out of Egypt to die in the wilderness? for
 there is no bread, and there is no water; and our
 6 soul loatheth this miserable bread. And the
 Lord let loose against the people poisonous ser-
 pents, and they bit the people; and there died much
 7 people of Israel. And the people then came to
 Moses, and they said, We have sinned, for we
 have spoken against the Lord, and against thee;
 pray unto the Lord, that he take away from us the
 8 serpents. And Moses prayed for the people. And
 the Lord said unto Moses, Make thyself a serpent,
 and set it upon a pole; and it shall come to pass,
 9 that whoever is bitten shall look at it, and he shall
 live. And Moses made a serpent of copper, and put
 it upon a pole; and it came to pass, that when a
 10 serpent had bitten any man, and he looked up
 to the serpent of copper, he remained alive.* And
 the children of Israel set forward, and encamped
 11 in Oboth. And they journeyed from Oboth, and
 encamped at 'Iyeha'abarim, in the wilderness, which
 is before Moab, toward the rising of the sun.
 12 From there they set forward and encamped in the
 13 va'ley of Zered. From there they set forward,
 and encamped on the other side of Arnon, which is
 in the wilderness, and which cometh out of the
 boundary of the Emorites: for Arnon is the border
 of Moab, between Moab and between the Emorites.
 14 Therefore mention is made in the book of the wars
 of the Lord, of Vaheb in Supha, and of the brooks
 15 of Arnon, and the descent of the brooks, that
 turneth toward Shebeth-'Ar, and leaneth upon the
 16 border of Moab; And from there to the well; this
 is the well where the Lord said unto Moses, Assem-
 ble the people and I will give them water. ¶ Then
 17 did Israel sing this song, Come up, O well; sing
 ye unto it: Well, which the princes have dug,
 which the nobles of the people have hollowed out
 with the sceptre, with their staves:—and from the
 19 wilderness of Mattanah: And from Mattanah to
 20 Nachaliel; and from Nachallél to Bamoth; And
 from Bamoth to the valley, which is in the fields
 of Moab, to the top of Pisgah, which looketh

toward the desert.* ¶ And Israel sent messengers 21
 unto Sichon the king of the Emorites, saying, Let
 me pass through thy land; we will not turn aside
 into field, or into vineyard; we will not drink the
 water of a well; by the king's highway will we go
 along, until we have passed thy border. But Sichon 23
 would not suffer Israel to pass through his border;
 and Sichon assembled all his people together; and
 went out against Israel into the wilderness; and
 he came to Yahaz, and fought against Israel. And 24
 Israel smote him with the edge of the sword, and
 took possession of his land from Arnon unto Yab-
 bok, even unto the children of 'Ammon; for the
 border of the children of 'Ammon was strong. And 25
 Israel took all these cities; and Israel dwelt in all
 the cities of the Emorites, in Cheshbon, and in all
 the villages thereof. For Cheshbon was the city 26
 of Sichon the king of the Emorites; and he had
 fought against the former king of Moab, and taken
 all his land out of his hand, up to the Arnon.
 Therefore said the poets, Come into Cheshbon, let 27
 the city of Sichon be built and established. For a
 fire is gone out of Cheshbon, a flame from the city
 of Sichon: it hath consumed 'Ar-Moab, the men of
 the high places of the Arnon. Wo to thee, Moab! 29
 thou art lost, O people of Kemosh; he hath suffer-
 ed his sons to become fugitives, and his daugh-
 ters to go into captivity, unto the king of the
 Emorites, Sichon. We have thrown them down; 30
 lost is Cheshbon even unto Dibon, and we have
 laid waste (all) up to Nophach, which reacheth unto
 Medeba. Thus Israel dwelt in the land of the Em- 31
 orites, and Moses sent to spy out Ya'zer, and 32
 they captured the villages thereof, and drove out the
 Emorites that were there. And they turned and 33
 went up by the way of Bashan; and Og, the king
 of Bashan, went out against them, he and all his
 people, to the battle at Edrei.* And the Lord said 34
 unto Moses, Fear him not; for into thy hand have
 I delivered him, and all his people, and his land;
 and thou shalt do unto him as thou hast done
 unto Sichon, the king of the Emorites, who dwelt
 at Cheshbon. And they smote him and his sons, 35
 and all his people, until there was none left
 unto him that escaped; and they took possession of
 his land.

CHAPTER XXII.

And the children of Israel set forward, and en- 1
 camped in the plains of Moab, on this side of the
 Jordan, opposite Jericho.

SECTION XL. - BALAK.

¶ And Balak the son of Zippor saw all that Israel 2
 had done to the Emorites. And Moab was greatly 3
 afraid of the people, because it was numerous; and
 Moab was horrified because of the children of Israel.
 And Moab said unto the elders of Midian, Now will 4
 this assemblage devour all that is round about us, as
 the ox devoureth the grass of the field; and Balak the
 son of Zippor was king of Moab at that time. And 5
 he sent messengers unto Bil'am the son of Beor
 to Pethor, which is by the river, in the land of
 the children of his people, to have him called;
 saying, Behold, there is a people come out from
 Egypt; behold, it covereth the surface of the earth,
 and it is abiding opposite to me: And now do 6
 but come, curse me this people; for it is too
 mighty for me; peradventure I may be able to
 smite it, that I may drive it out of the land; for I
 know that he whom thou blessest is blessed, and he
 whom thou cursest is cursed. And the elders 7
 of Moab and the elders of Midian departed with the
 rewards of divination in their hand; and they
 came unto Bil'am, and spoke unto him the words
 of Balak. And he said unto them, Remain you 8
 here this night, and I will bring you word again,
 as the Lord may speak unto me; and the princes of
 Moab abode with Bil'am. And God came unto 9
 Bil'am, and said, Who are these men with thee?
 And Bil'am said unto God, Balak, the son of Zip- 10
 por, the king of Moab, hath sent unto me, (saying,)
 Behold, there is the people that is come out of 11
 Egypt, and covereth the face of the earth; now
 come, denounce it for me; peradventure I shall be
 able to fight against it, and drive it away. And 12
 God said unto Bil'am, Thou shalt not go with
 them: thou shalt not curse the people; for it is
 blessed.* And Bil'am rose up in the morning, and 13
 said unto the princes of Balak, Go back to your
 land; for the Lord refuseth to give me leave to

CAP. XXIII. כג

1 ואמר בלעם אל בלק גהזילו בנה שבעה מזבחת והבן
 2 לי בנה שבעה פרים ושבעה אילים: נעש בלק כאשר
 3 דבר בלעם ויעל בלק ובלעם פר ואיל במזבח: ויאמר
 4 בלעם לבלק התעב ועלעלתו ואלכה אולי יקרה
 5 ויהי לקראתי ודבר מהיראני ונתתי לך וגוף שפי:
 6 וקר אליהם אל בלעם ויאמר אליו את שבעת המזבחת
 7 ערכתי ואתל פר ואיל במזבח: והשם יהיה דבר כפי
 8 בלעם ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: וישב אליו
 9 והנה נעב ועלעלתו הוא וכל שריו מאוב: וישא משלו
 10 ויאמר בן אדם יחתי בלק מלך-מאוב מהררר קדם
 11 לכה אהרלי יעקב ולכה ועמה ישראל: מה אעב לא
 12 קבה אל ומה אונם לא ועם יהוה: פרמראש צירם
 13 אראו ומגיטת אטונט הרעם לקבד ישבו ובעיני לא
 14 יתחשב: מי מזה עפר יעקב ומספר את רבני ישראל
 15 ממת נפשי מות ישרים וחתו אחרתי כבוד: ויאמר
 16 בלק אל בלעם מה ישית לי ללב איכי לקחתיו והנה
 17 ברקת ברך: וכן ויאמר הלא את אשר ישם יהוה
 18 כפי אתו ואומר לדבר: ויאמר אליו בלק לך לא אתי
 19 אל יבקום אחר אשר תראנו מישם אפם קצוה תראה
 20 וכלו לא תראה וקבנתי מישם: ונקדו שנה עפים
 21 אל תראש הפסנה וכן שבעה מזבחת ועל פר ואמר
 22 במזבח: ויאמר אל בלק התעב כה עלעלתו ואני
 23 אקרה כה: וקר יהוה אל בלעם והשם דבר כפי
 24 ויאמר שוב אל בלק וכה תדבר: ויבא אליו והשם נעב
 25 עלעלתו וערו מאוב אתו ויאמר לו בלק מה דבר
 26 ויהי: וישא משלו ויאמר קום בלק וישע האוניה
 27 ערי בני צפר: לא איש אל וכוזב-והאדם והאונות
 28 הווא אמר ולא יעשה ודבר ולא יקומה: והנה בך
 29 לקחתיו וברך ולא אביה: לא היקום און בעקב וראו
 30 ראה עמל בישוראל יהוה אלהיו עמו ותדעת מלך בו:
 31 אל מציאם ממערים פתיעת דאם לו: כי לא נחש
 32 בעקב ולא יקום בישוראל בעת אמר לעקב ולישראל
 33 מה דפשל אל: הרעם בלביא לבים וכארי ותשא לא
 34 ישעב עד יאכל טרף ויסתלקים ישעה: ויאמר בלק
 35 אל בלעם נסיקב לא חקנני נספרך לא תברכני: וכן
 36 בלעם ויאמר אל בלק הלא דברתי אלה לאמר כל
 37 אשר דבר יהוה אתו אעשה: ויאמר בלק אל בלעם
 38 לכה ויאמר אל בלקום אליו ישר בלעם ראי האלוים
 39 וקחו לי מישם: וקח בלק את בלעם ראי האלוים
 40 הישקר על בני השמיני: ויאמר בלעם אל בלק בנה
 41 לי בנה שבעה מזבחת והבן לי בנה שבעה פרים
 42 ושבעה אילים: נעש בלק כאשר אמר בלעם ועל פר
 43 ואיל במזבח:

CAP. XXIV. כד

1 ורא בלעם כי טוב בעיני יהוה לבקר את ישראל ולא
 2 הלך בפנעם בפנעם לקראת נחשים ונחש את ישראל
 3 כפי: וישא בלעם את שפניו ורא את ישראל שכן

4 ארצכם כי מאן יהוה לתתי ללך עמכם: ויקמו שרי
 5 מאוב ויבאו אל בלק ויאמרו מאן בלעם הלך עמנו:
 6 ונסף עוד בלק שלח שרים רבים ונקבדים מאלה:
 7 ויבאו אל בלעם ויאמרו לו מה אמר בלק בן בלעם אל
 8 נא חקנני מלךך אלי: כרכבר אכבדך מאד וכל אשר
 9 תאמר אלי אעשה ולכרתי קבדתי את העם הזה: וכן
 10 בלעם ויאמר אל עברי בלק אסיחלך בלק מלא ביתי
 11 כסף וזהב לא אוכל לעבר אתפי ויהוה אלהי לעשות
 12 קטנה או גדולה: והנה שבו נא בנה נסאתם היללה
 13 ותעשה מה דבר יהוה דבר עמי: ויבא אלהים אל
 14 בלעם לילה ויאמר לו אסלקרא לך באי האששים קום
 15 לך אפם ואך את הדבר אשר אדבר אלה אתי תעשה:
 16 וקם בלעם בכקר חובש את אוננו וגוף עשירי מאוב:
 17 ויתרא אלהים כבודך הוא ויתעב מלאך יהוה כבוד
 18 לשמן לו והוא רכב על אוננו ושני ערני עמו: ותרוא
 19 האתון את מלאך יהוה נעב כבודך ורבו שלמה בליו
 20 ותש האתון מה דברך ותלך כשנה ערף בלעם את האתון
 21 להטחה בררך וצמל מלאך יהוה כמשול הכרמים
 22 כה נר מה ונר מה: וסרא האתון את מלאך יהוה
 23 ותלחץ אל הנהך ותלחץ את הנל בלעם אל הנהך ונסף
 24 להטחה: ונסף מלאך יהוה עבוד וצמל במקום ער
 25 אשר אדברך לנשות ימן ושמאלי: וסרא האתון את
 26 מלאך יהוה ותרפץ תחת בלעם ויתרא בלעם ערף
 27 את האתון במקל: ופתח יהוה את פי האתון ויאמר
 28 לבלעם מה עשיתי לך כי הביתו נה שלש רגלים:
 29 ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי לו ישתדל כד
 30 לי כי עתה תרפד: ותאמר האתון אל בלעם הלא אנכי
 31 אתי אשר דברת עלי משה ערבים תהו כחשן
 32 חסבתי לעשות לך כה ויאמר לו: ויגל יהוה את שפני
 33 בלעם ורא את מלאך יהוה נעב כבודך ורבו שלמה
 34 בליו וקר השתו לאפיו: ויאמר אליו מלאך יהוה על
 35 מה הבית את אנתך נה שלש רגלים הנה אנכי ואתי
 36 לשמן כררש כבודך לנני: ותרואי האתון ותש לפני
 37 נה שלש רגלים אולי נסחה מפני כי עתה נסאתה
 38 תנני ואתה תנני: ויאמר בלעם אל מלאך יהוה
 39 האתני כי לא דעתי כי אתה נעב לקראתי כבודך ועתה
 40 לי אסרע בעיניך אשובה לי: ויאמר מלאך יהוה אל
 41 בלעם לך עמד האששים ואפם את הדבר אשר אדבר
 42 אלה אתו תדבר וגוף בלעם עשירי בלק: והשמו
 43 בלק אתו בלעם וצא לקראתו אל עיר מאוב אשר
 44 על גבול ארץ אשר כבדה נשבו: ויאמר בלק אל
 45 בלעם הלא שלח שלחתי אלה לקרא לך למה לא
 46 הקבת אל האמנם לא אוכל בכרך: ויאמר בלעם אל
 47 בלק הגדבתי אלה עתה הכול אוכל דבר מאומה
 48 הדבר אשר ישם אלהים כפי אתו אדבר: וגוף בלעם
 49 עס בלק ויבאו קרתי השות: ויחב בלק כר וצא וישלח
 50 לבלעם ולשריו אשר אתו: והנה בכקר וכן בלק את
 51 בלעם ויעליו כמות ככל נרא מישם קצה העם:

14 go with you. And the princes of Moab rose up,
 15 and they went unto Balak, and said, Bil'am re-
 16 fuseth to come with us. And Balak sent yet again
 17 princes, more in number, and more honorable than
 18 those. And they came to Bil'am, and said to him,
 19 Thus hath said Baak the son of Zippor, Do not
 20 suffer thyself, I pray thee, to be prevented from
 21 coming unto me: For I will honor thee greatly,
 22 and whatsoever thou mayest say unto me will I
 23 do; and only come, I pray thee, denounce me this
 24 people. And Bil'am answered and said unto the
 25 servants of Balak, If Balak would give me his
 26 house full of silver and gold, I could not trans-
 27 gress the order of the Lord my God, to do a small
 28 or a great thing. And now, I pray you, tarry
 29 ye also here this night, that I may know what
 30 the Lord will farther speak with me. And God
 31 came unto Bil'am at night, and said unto him, If
 32 to call thee the men have come, rise up, go with
 33 them; but only the word which I shall speak unto
 34 thee, that shalt thou do.* And Bil'am rose up
 35 in the morning, and saddled his ass, and went
 36 with the princes of Moab. And the anger of God
 37 was kindled, because he went; and an angel of the
 38 Lord placed himself in the way to be a hindrance
 39 to him; and he was riding upon his ass, and his
 40 two servants were with him. And the ass saw
 41 the angel of the Lord standing in the way, with
 42 his sword drawn in his hand; and the ass turned
 43 aside out of the way, and went into the field; and
 44 Bil'am smote the ass, to make her turn into the
 45 way. But the angel of the Lord stepped into a
 46 path between the vineyards, (with) a wall on this
 47 side, and a wall on that side. And when the ass
 48 saw the angel of the Lord, she foresaw herself
 49 against the wall, and pressed Bil'am's foot against
 50 the wall; and he smote her again. And the angel
 51 of the Lord went yet farther, and stood in a nar-
 52 row place, where there was no way to turn either
 53 to the right or to the left. And when the ass
 54 saw the angel of the Lord, she lay down under
 55 Bil'am: whereupon Bil'am's anger was kindled,
 56 and he smote the ass with a stick. And the Lord
 57 opened the mouth of the ass, and she said unto
 58 Bil'am, What have I done unto thee, that thou
 59 hast smitten me these three times? And Bil'am
 60 said unto the ass, Because thou hast mocked me:
 61 had I but a sword in my hand, I would as-
 62 surely have now killed thee. And the ass said
 63 unto Bil'am, Am not I thy ass, upon which thou
 64 hast ridden from thy commencement unto this day?
 65 was I ever wont to do so unto thee? and he said,
 66 No. Then the Lord opened the eyes of Bil'am, and
 67 he saw the angel of the Lord standing in the way,
 68 with his sword drawn in his hand; and he bowed
 69 down his head and prostrated himself on his face.
 70 And the angel of the Lord said unto him, Where-
 71 fore hast thou smitten thy ass these three times?
 72 behold, I went out to be a hindrance; because
 73 the journey which is odious to me was too quickly
 74 begun. And the ass saw me, and turned aside
 75 before me these three times; if she had not turned
 76 aside from me, I would surely now not only have
 77 slain thee, but saved her alive. And Bil'am said
 78 unto the angel of the Lord, I have sinned; for I
 79 knew not that thou wast standing against me
 80 in the way; but now, if it be evil in thy eyes,
 81 I will return home again. And the angel of the
 82 Lord said unto Bil'am, Go with the men; how-
 83 ever, only the word which I will speak unto thee,
 84 that shalt thou speak; and Bil'am went with the
 85 princes of Balak. And when Balak heard that
 86 Bil'am was come, he went out to meet him unto
 87 'Ir-Moab, which is on the border of Arnon, which
 88 is at the outmost end of the boundary. And Balak
 89 said unto Bil'am, Did I not earnestly send unto
 90 thee to have the called? wherefore camest thou not
 91 unto me? in truth, am I not able to honor thee?
 92 And Bil'am said unto Balak, Lo, I am come unto
 93 thee; have I now any power whatever to speak the
 94 least the word that God may put in my mouth,
 95 that alone must I speak.* And Bil'am went with
 96 Balak, and they came unto Kiryath-chuzoth. And
 97 Balak slew oxen and sheep, and sent to Bil'am,
 98 and to the princes that were with him. And it
 99 came to pass in the morning, that Balak took
 100 Bil'am, and brought him up into the high places
 101 of Baal, and he saw thence a portion of the people.

CHAPTER XXIII.

And Bil'am said unto Balak, Build me here 1
 seven altars, and prepare me here seven bullocks 2
 and seven rams. And Balak did as Bil'am had 3
 spoken; and Balak and Bil'am offered a bullock 4
 and a ram on every altar. And Bil'am said unto 5
 Balak, Place thyself by the burnt-offering; and I 6
 will go, peradventure the Lord will come to meet 7
 me, and whatsoever he may show me I will tell 8
 thee; and he went thoughtfully alone. And God 9
 met Bil'am; and he said unto him, The seven 10
 altars have I made ready, and I have offered a bul- 11
 lock and a ram upon every altar. And the Lord 12
 put a word in Bil'am's mouth, and said, Return 13
 unto Balak, and thus shalt thou speak. And he 14
 returned unto him, and, lo, he was standing by his 15
 burnt-offering, he, and all the princes of Moab. 16
 And he took up his parable, and said, From Aram 17
 did Balak send for me, the king of Moab, out of 18
 the mountains of the east, Come, curse me Jacob, 19
 and come, defy Israel: How shall I denounce, 20
 whom God hath not denounced? and how shall I 21
 defy, whom the Lord hath not defied? For from 22
 the top of rocks I see him, and from hills I behold 23
 him; lo, it is a people that shall dwell alone, and 24
 among the nations it shall not be reckoned. Who 25
 can count the dust of Jacob, and number the 26
 fourth part of Israel? May my soul die the 27
 death of the righteous, and may my last end be 28
 like his! And Balak said unto Bil'am, what hast 29
 thou done unto me? to denounce my enemies did I 30
 take thee, and, behold, thou hast even blessed 31
 them. And he answered and said, Must I not take 32
 heed to speak that only which the Lord may put 33
 in my mouth? And Balak said unto him, Come, 34
 I pray thee, with me unto another place, from 35
 where thou canst see them; nevertheless a portion 36
 of them only wilt thou see, but the whole of 37
 them thou wilt not see; and denounce them for 38
 me from there. And he brought him to the field 39
 of the watchmen, on the top of Pisgah, and he 40
 built seven altars, and offered a bullock and a 41
 ram on every altar. And he said unto Balak, 42
 Place thyself here by thy burnt-offering, while I 43
 will repair to yonder place. And the Lord met 44
 Bil'am, and put a word in his mouth, and said, 45
 Return unto Balak, and thus shalt thou speak. 46
 And he came to him, and, behold, he was stand- 47
 ing by his burnt-offering, and the princes of Moab 48
 with him; and Balak said unto him, What hath 49
 the Lord spoken? And he took up his parable, and 50
 said, Rise up, Balak, and hear; bend hither 51
 thine ear unto me, son of Zippor! God is not a 52
 man, that he should lie; nor a son of man, that 53
 he should repent; hath he said, and shall he not 54
 do it? and hath he spoken, and shall he not fulfil 55
 it? Behold, to bless I have received (the word); 56
 and he hath blessed, and I cannot reverse it. He 57
 hath not beheld any wrong in Jacob, nor hath he 58
 seen perverseness in Israel: the Lord his God is 59
 with him, and the glory of the king dwelleth 60
 among him. God, who brought them out of Egypt, 61
 is to them like the heights of the reem. For there 62
 is not enchantment in Jacob, nor is there any 63
 divination in Israel: at the proper time shall it 64
 be said to Jacob and to Israel, what God hath 65
 work. Behold, it is a people, that shall rise 66
 up as a lioness, and as a lion shall it raise itself; 67
 it will not lie down until it have eaten the prey, 68
 and have drunk the blood of the slain. And 69
 Balak said unto Bil'am, Neither shalt thou 70
 denounce them, nor shalt thou any wise bless them. 71
 But Bil'am answered and said unto Balak, Have I 72
 not spoken unto thee, saying, All that the Lord 73
 will speak, that must I do? And Balak said unto 74
 Bil'am, Come, I pray thee, I will take thee unto 75
 another place, peradventure it may be pleasing in 76
 the eyes of God that thou mayest denounce them 77
 for me from there. And Balak took Bil'am unto 78
 the top of Peor, that looketh toward the desert, 79
 and Bil'am said unto Balak, Build me here seven 80
 altars, and prepare me here seven bullocks, and 81
 seven rams. And Balak did as Bil'am had said, 82
 and he offered a bullock and a ram on every altar.

CHAPTER XXIV.

And when Bil'am saw that it was pleasing in 1
 the eyes of the Lord to bless Israel, he went not, 2
 as at other times, to seek for enchantments, but 3
 he set his face toward the wilderness. And Bil'am 4
 lifted up his eyes, and when he saw Israel encamp- 5
 ed according to their tribes, there came unto

ד ד ד מא 41

11 וידבר יהוה אל משה לאמר: סניחם בראשיתך כד
 אהרן הכהן הששב את המחתה מעל בני ישראל בקנא
 אהרונאית בתקנם ולא כלהו את בני ישראל בקנאית:
 12 לכן אמר יהוה ענו לו את בריתי שלום: והתחת לו
 13 ולורתי אחיו בריית כהנת שלום מחת אשר קנא לאלהיו
 14 ויכפר על בני ישראל: ושם איש ישראל המכה אשר
 15 הכה את הדמדומית ומר בן סלוא נשיא בית אב לשמעני:
 16 ושם האשה המכה המדומית קנני בתצור ראש אמת
 17 בית אב במדון הוא: **ד**

ד ד ד מא 41

16 וידבר יהוה אל משה לאמר: ציוור את הדמדומים הביתים
 17 אותם: כי צדקים הם לכם בנבולתם אשר יגלו לכם על
 18 דבר פצור ועל דבר קנני בתנשיא מדון אתם המכה
 19 ביום המעשה על דבר פצור: ויהי אחרי המעשה: **ד**

CAP. XXVI. כו

1 ואמר יהוה אל משה ואל אלעזר בן אהרן הכהן לאמר: **א**
 2 שאו את ראש ו כל עבדת בני ישראל מן עשרים שנה
 3 ומעלה לבית אבתם בלוא צבא בישראל: וידבר
 4 משה ואלעזר הכהן אתם בערבת מאב על ידיו ויהי
 5 לאמר: מן עשרים שנה ומעלה כאשר צוה יהוה את
 6 משה ובני ישראל הנאזים מצרץ מצרים: ראובן בנור
 7 ישראל בני ראובן הנוד משפחת הנדבי לפלוא משפחת
 8 הפלוא: לחציו משפחת החציוני לברמי משפחת
 9 הכרמי: אלה משפחת הראובני והיו פקדיהם שלשה
 10 וארבעים אלה ושבע מאות ושלשים: ובני פלוא אליאב:
 11 ובני אליאב נמאל והיו נאבירם הואדנתו ונאבירם קרואי
 12 העדה אשר הגו על משה ועל אהרן בענת דבר
 13 בהצתם על ידיו: והפסח הואש את פיהו וחבלע אדם
 14 ואת דברו ביום העדה באכל האש את חמשיה ומאמיה
 15 איש והיו להם: ובני לרזח לאמת: **ב** בני שמעון
 16 למשפחתם לנמאל משפחת הנמאלי לזמן משפחת
 17 הנמיני לזמן משפחת הנביני: לזרח משפחת הנרתי
 18 לשאול משפחת השאולי: אלה משפחת השמעוני שנים
 19 ועשרים אלה ומאמיהם: **ג** בני גד למשפחתם לצפן
 20 משפחת הגפוני לחמי משפחת הנצי לשוני משפחת
 21 השוני: לאוני משפחת האוני לצר משפחת הערי:
 22 לארוד משפחת הארודי לאראלי משפחת האראלי:
 23 אלה משפחת בני גד לפקדיהם ארבעים אלה חמשה
 24 מאות: **ד** בני יהודה עד ואנו נחמ עד ואנו מצרץ
 25 קנני: והיו בני יהודה למשפחתם לשלח משפחת
 26 השלני לפרץ משפחת הפרצי לזרח משפחת הזרחי:
 27 והיו בני פרץ לחציו משפחת החציוני לחמלי משפחת
 28 החמלי: אלה משפחת יהודה לפקדיהם שלשה ושבעים
 29 אלה וחמשה מאות: **ה** בני יששכר למשפחתם חולצ
 30 משפחת החולצי לפה משפחת הפוני: לזשוב משפחת
 31 הזשבי לשמרון משפחת השמרני: אלה משפחת יששכר
 32 כה לפקדיהם ארבעה וששים אלה ושלש מאות: **ו** בני
 33 זבולן למשפחתם לסרי משפחת הסרדי לאלון משפחת

3 לשבטיו ותהי עליו רוח אלהים: והוא משלו ואמר
 4 ואם בלעם בנו בער ונאם הגבר שתם הענין: ואם
 5 שמע אמר אל אשר מחנה שדי יחזה נפל וגלוי
 6 עינים: מהדעבו אלהיו יעקב משכנתו ישראל:
 7 כנחלים נמיו כננת עלו נהר כנחלים נמע דיה פארנים
 8 צלמים: תלמים מלכו ורטי במים רבים ורם
 9 מאג מלכו ותנשא מלכתו: אל מוצאו ממצרים
 10 בתועפת ראם לו יאכל נים צריו ועצמתיהם יגרם
 11 וחציו ומחז: קרע ששב בארץ וכלבוא מי וקמט
 12 מקרנד ברוד ואררוד ארור: ונתתא בלק אל בלעם
 13 וספק את כפיו ואמר בלק אל בלעם לך איבי קראתו
 14 והגו ברבת ברוד זה שלש פעמים: ועמה ברחלך
 15 אל מקומך אמרת כדו אכבוד והנה מננה והנה
 16 מקבד: ואמר בלעם אל בלק בלא גם אל מלאכך
 17 אשר שלחת אלי רפתי לאמר: אסירתו לך בלק מלא
 18 ביתו כסף וזהב לא אוכל לעבר אחי: וזה לעשות
 19 סוכה או רעה מלכי אשר ידבר יהוה אתו אדברי:
 20 ועמה הגו רחל לעמי לכה אינני אשר עשה העם
 21 הנה לעמך באחרית הימים: והוא משלו ואמר ואם
 22 בלעם בנו בער ונאם הגבר שתם הענין: ואם שמע
 23 אמר אל וזה רעת עליון מחנה שדי יחזה נפל וגלוי
 24 עינים: אראנו ולא עמה אשרנו ולא קרוב הרך טוב
 25 מעלב וקם שקט מישראל ומחז פאתי מאב וקרנד
 26 בל בני שתי: וזה אדם ורשה ורעה ורשה שער איבי
 27 וישראל עשה חיל: ורד מעקב והאבד שרר מעיר:
 28 כ ברא את צמלק והוא משלו ואמר ראשית נים צמלק
 29 ואחריתו ערי אבד: ברא את הדמיו והוא משלו ואמר
 30 איתו משיבד ושם בסלע קנף: כי אסדתה לגבר קן
 31 עד מה אשור תשקד: והוא משלו ואמר אי מי יהיה
 32 משמו אל: וצים מיד בתים ועו אשור וער עבר ונס
 33 כה הוא ערי אבד: וקם בלעם ורד וישב מקמני ונס
 34 בלק הרך לדרבו: **ד**

CAP. XXV. כה

1 וישב ישראל בשטים והל העם לזנות אל בנות מאב:
 2 וחקראן לעם לזכות אלהיהן ויאכל העם נישפתו
 3 לאלהיהן: וצמד ישראל לבגל פצור וחרת את יהוה
 4 בישראל: ואמר יהוה אל משה קח את כל דרשי העם
 5 וזקע אותם ליהוה נר השמש וישב תרון את יהוה
 6 ה מישראל: ואמר משה אל שפט ישראל יהוה איש
 7 אנשיו והצדקים לבגל פצור: והנה איש מבני ישראל
 8 בא וקרוב אל אחיו את הדמדומית לעני משה ולעני כל
 9 עבת בני ישראל וקמה בכים פתח אהל מעד: ברא
 10 פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן נקם מידו העדה וקח
 11 רמח ברוד: ונבא אחר איש ישראל אל הנקמה וקח
 12 את שניהם את איש ישראל ואת האשה אל הנקמה
 13 ותצור המכה מעל בני ישראל: והיו המתים במספה
 14 צדקה ועשרים אלה:

3 him the spirit of God. And he took up his parable, and said, Thus saith Bil'am the son of Beor, and thus saith the man whose eyes are open; 4 Thus saith he who heareth the sayings of God, who seeth the vision of the Almighty, falling down, 5 with unvalled eyes: How beautiful are thy tents, O Jacob, thy dwellings, O Israel! As streams are they spread forth, as gardens by the river's side, as aloë-trees which the Lord hath planted, as cedar-trees beside the waters. Water runneth out of His buckets, that his seed may be moistened by abundance of water; and exalted above Agag shall be his King, and raised on high shall be his kingdom. God, who brought him forth out of Egypt, is to him like the heights of the reëm; he will devour nations, his oppressors, and their bones will he break, and pierce (them) 9 through with his arrows. He coucheth, he lieth down as a lion, and as a lioness: who shall make him rise up? They that bless thee be blessed, 10 and they that curse thee be cursed. And the anger of Balak was kindled against Bil'am, and he struck his hands together; and Balak planted, as Bil'am. To denounce my enemies did I call thee, and, behold, thou hast even blessed them these 11 three times. And now fee thou to thy place: I thought to honor thee greatly; but, lo, the Lord 12 hath kept thee back from honor. And Bil'am said unto Balak, Did I not already speak to thy messengers, whom thou sentest unto me, saying, If 13 Balak would give me his house full of silver and gold, I could not transgress the order of the Lord, to do good or evil out of my own heart: what 14 the Lord will speak, that must I speak? And now, behold, I am going unto my people: come, I will advise thee against what this people will 15 do to thee people in the end of days. And he took up his parable and said, Thus saith Bil'am the son of Beor, and thus saith the man whose 16 eyes are open; Thus saith he who heareth the sayings of God, and knoweth the knowledge of the Most High, who seeth the vision of the Almighty, 17 falling down, with unvalled eyes: I see him, but not now; I behold him, but not nigh; there steppeth forth a star out of Jacob, and there ariseth a sceptre out of Israel, and he pierceth the chiefs of Moab, and destroyeth all the children 18 of Sheth. And Edom shall be a conquest, and Seir shall be a conquest for his enemies; and 19 Israel shall do valiantly. And there shall rule the one from Jacob, and he shall destroy whatever escapeth out of the city. And he looked on Amalek; and he took up his parable, and said, The first of nations is Amalek; but his latter end shall be destruction 20 for ever. And he looked on the Kenites, and took up his parable, and said, Strong is thy dwelling-place, and placed on the rock is thy nest. Nevertheless the Kenite shall be wasted: whither will 21 Asshur carry thee away captive? And he took up his parable, and said, Alas, who shall live when 22 God doth appoint this one? But ships will come from the coast of Kittim, and will afflict Asshur, and will afflict Eber; and he also will be given to 23 destruction for ever. And Bil'am rose up, and went and returned to his place; and Balak also went his way.

CHAPTER XXV.

1 ¶ And Israel abode in Shittim, and the people began to commit inceased with the daughters of 2 Moab. And they called the people unto the sacrifices of their gods; and the people did eat, and 3 bowed themselves down to their gods. And Israel joined themselves unto Baal-peor; and the anger 4 of the Lord was kindled against Israel. And the Lord said unto Moses, Take all the heads of the people, and (cause them to) hang the (guilty) up before the Lord, in the face of the sun, that the fierce anger of the Lord may be turned away from 5 Israel. And Moses said unto the judges of Israel, Slay ye every one his men that have been joined 6 unto Baal-peor. And, behold, one of the children of Israel came, and brought unto his brethren a Midianitish woman, before the eyes of Moses, and before the eyes of all the congregation of the children 7 of Israel, and these were weeping by the door of the tabernacle of the congregation.* And when Phinehas, the son of Elazar, the son of Aaron the priest, saw it, he rose up from the midst of the congregation, and took a javelin in his hand; and he went after the man of Israel 8 into the tent, and thrust both of them through, the man of Israel, and the woman through her body; and the plague was stayed from the children 9 of Israel. And those that died in the plague were twenty and four thousand.

SECTION XLI. PINEHAS.

¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 10 Phinehas, the son of Elazar, the son of Aaron the priest, hath turned away my wrath from the children of Israel, while he was zealous in my stead 11 in the midst of them, that I consumed not the children of Israel in my indignation. Therefore 12 say, Behold, I give unto him my covenant of peace; and it shall be unto him and unto his seed after 13 him a covenant of an everlasting priesthood; because he was zealous for his God, and made an atonement for the children of Israel. Now the 14 name of the man of Israel that was slain, who was slain with the Midianitish woman, was Zimri, the son of Sahu, a prince of a family division among the Simeonites. And the name of the Midianitish woman that was slain was Cozbi, the daughter of Zur; he was head of tribes, of a family division in Midian. ¶ And the Lord spoke unto 15 Moses, saying, Attack the Midianites and smite 16 them; For they are enemies unto you with their 17 wives, wherewith they have beguiled you in the matter of Peor, and in the matter of Cozbi, the daughter of a prince of Midian, their sister, who was slain on the day of the plague for the sake of

CAPTER XXVI.

And it came to pass after the plague, ¶ That 1 the Lord spoke unto Moses and unto Elazar the son of Aaron the priest, saying, Take ye the sum 2 of all the congregation of the children of Israel, from twenty years old and upward, by the descent from their fathers, all that are able to go forth to war in Israel. And Moses with Elazar 3 the priest spoke with them in the plains of Moab by the Jordan opposite Jericho, saying, (Take the sum of the people) from twenty years old and upward as the Lord commanded: Moses and the children of Israel, who went forth out of the land of Egypt.* Reuben, the eldest son of Israel: the 5 children of Reuben, of Chanoch, the family of the Chanochites; of Pallu, the family of the Palluites; of Chebron, the family of the Chebronites; 6 of Carmi, the family of the Carmites. These are 7 the families of the Reubenites; and those that were numbered of them were forty and three thousand and seven hundred and thirty. And the sons of 8 Pallu: Eliab. And the sons of Eliab: Nemuël, and 9 Dathan, and Abiram. These are Dathan and Abiram, men called to the assembly, who quarreled against Moses and against Aaron in the company of Korach, at the time they quarreled against the Lord; When the earth opened her 10 mouth, and swallowed them up together with Korach, while that company died, when the fire devoured the two hundred and fifty men; and they became a sign. But the sons of Korach did not 11 die. ¶ The sons of Simeon after their families: 12 of Nemuël, the family of the Nemuëlites; of Yamin, the family of the Yaminites; of Yachin, the family of the Yachinites; Of Zerach, the family of 13 the Zerachites; of Shaul, the family of the Shaulites. These are the families of the Simeonites, 14 twenty and two thousand and two hundred. ¶ The children of Gad after their families: of Zephora, the family of the Zephorites; of Chaggi, the family of the Chagites; of Shuni, the family of the Shunites; Of Ozni, the family of the Oznites; of 15 'Eri, the family of the 'Erites; Of Arod, the 16 family of the Arodites; of Arëli, the family of the Arëlites; These are the families of the children of 17 Gad according to those that were numbered of them, forty thousand and five hundred. ¶ The sons of 18 Judah were 'Er and Onan; and 'Er with Onan died in the land of Canaan. And the sons of 19 Judah after their families were: of Shelah, the family of the Shelanites; of Perez, the family of the Perezites; of Zerah, the family of the Zerahites. And the sons of Perez were: of Chebron, 20 the family of the Chebronites; of Chamul, the family of the Chamullites. These are the families of 21 Judah, according to those that were numbered of them, seventy and six thousand and five hundred. ¶ The sons of Issachar after their families: of 22 Tola, the family of the Tola'ites; of Puva, the family of the Punites; Of Yashub, the family of the Yashubites; of Shimron, the family of the Shimronites. These are the families of Issachar 23 according to those that were numbered of them, sixty and four thousand and three hundred. ¶ The sons of Zebulun after their families: of 24 Sered, the family of the Sardites; of Elon, the family of the Elonites; of Yachleël, the family of

27 ישראל כי לא נתנן להם נחלה בתוך בני ישראל: אלה
 28 פקדני משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את בני ישראל
 29 בערבת מאב על ידן יהוה: ובאלה לא נתנה אש
 30 בפקדני משה ואלעזר הכהן אשר פקדו את בני ישראל
 31 במדבר סיני: כראמר יהוה להם מות מתו במדבר ולא
 32 נטר מהם אש כי באשר דברתה בדיבורי: ׀

CAP. XXVII. כז

1 ותקרבנה בעות צלפחד בדתר בנילעל בדמבר כד
 2 מנשה למשפחת מנשה ברויסף ואלה שמות בנותיו מולך
 3 נעה ונולה ומלכה ותרצה: ותעמדה לפני משה ולפני
 4 אלעזר הכהן ולפני הנשיאים וכל העדה פתח אהל מועד
 5 לאמר: אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה
 6 הנקודים על־יהוה בעדתי קרב כרחמאי מת ובנים לא
 7 היו לו: למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו כי אין
 8 לו בן והיה לנו חלק בתוך אחיו אבינו: ויקרב משה את
 9 משפטן לפני יהוה: ׀

10 ויאמר יהוה אל משה לאמר: כן בעת צלפחד דברת
 11 נטו חמן להם אחות נחלה בתוך אחי אביהם והעברת
 12 את נחלת אביהן להן: ואל בני ישראל תדבר לאמר
 13 איש כרמותו ובן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו:
 14 ואסאין לו בת ונתתם את נחלתו לאחיו: ואסאין לו
 15 אחים ונתתם את נחלתו לאחי אביו: ואסאין אחים
 16 לאביו ונתתם את נחלתו לשאר הקרב אליו ממשפחתו
 17 וירש אתה והיתה לבני ישראל חקת משפט כאשר
 18 צוה יהוה את משה: ׀

19 ויאמר יהוה אל משה עלה אל הר הגבוהם הנה וראה
 20 את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: וראתה אתה
 21 ונאספת אל עמוך גסי אמה כאשר נאספן ארצו אחי:
 22 כאשר מרתים ׀ במדבר צון במריבת העדה להקדישני
 23 במים לעיניכם הם מריבות קרב מריבות: ׀ ׀

24 נדבר משה אל יהוה לאמר: בקר יהוה אליו והיות
 25 לכל־בשר איש על־העדה: אשר יצא לפניו ואשר
 26 בא לפניו ואשר יצא ואשר יבאם ולא תהיה ענת
 27 יהוה כצאן אשר אדלקם רעה: ויאמר יהוה אל משה

28 קח־לך את יהושע בן־נון איש אשר רוח בו וכמדת את
 29 ידך עליו: והצפדת אתו לפני אלעזר הכהן ולפני כל
 30 העדה וצוית אתו לעיניכם: והתתה מידך עליו לפני
 31 ישמש כל־עדת בני ישראל: ולפני אלעזר הכהן עמד
 32 ושאל לו במשפט הארים לפני יהוה על־פיו יצא ועל־

33 פיו יבא והוא וכל בני ישראל אתו וכל העדה: ועש משה
 34 כאשר צוה יהוה אתו וקח את יהושע בעמדו לפני
 35 אלעזר הכהן ולפני כל העדה: ונשקו את ידיו עליו ויצאו
 36 כאשר דבר יהוה בדיבורו: ׀

CAP. XXVIII. כח

1 וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרת
 2 אליהם את־קרבני לחמם לאש ריח־נחוח תשמרו להקריב
 3 לי כמעוד: ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו להוה
 4 כבשים בקרשנה חמישים שנים ליום עלה הקוד: ארבע

27 האלני החלאל משפחת החלאל: אלה משפחת
 28 תבולתי לפקדיהם ששים אלה חמשי מאות: ׀ בני
 29 יוסף למשפחתם מנשה ואפרים: בני מנשה למכיר

30 משפחת המכיר ומכיר הולד את־גלעד לגלעד משפחת
 31 מנשה: אלה בני גלעד אשר משפחת האשכנזי לחלק
 32 משפחת החלקי: ואשראל משפחת האשכנזי ושם
 33 משפחת השכמי: ושמידע משפחת השמידעי והפר

34 משפחת החפרי: וצלפחד בדתר לאתיו לו בנים כי
 35 אסבעת ושם בעות צלפחד מולך ונעה נולה מלכה
 36 ותרצה: אלה משפחת מנשה ופקדיהם שנים חמשים

37 אלה ושבע מאות: ׀ אלה בני־אפרים למשפחתם
 38 לשותלה משפחת השתלתי לבכר משפחת הבכרי
 39 לתמן משפחת התמני: ואלה בני שותלה לען משפחת

40 הערני: אלה משפחת בני־אפרים לפקדיהם שנים
 41 ושלושים אלה חמשי מאות אלה בני־יוסף למשפחתם: ׀
 42 בני בנימן למשפחתם לבלע משפחת הבלעי לאשבל

43 משפחת האשכלי לאחים משפחת האחדמי: לשפופם
 44 משפחת הישפמי ולחם משפחת הישפמי: והיו כפר
 45 כלע ארד ונגמון משפחת הארדי לנגמון משפחת הנגמי:

46 אלה בני־נגמון למשפחתם ופקדיהם חמשה וארבעים
 47 אלה ושש מאות: ׀ אלה בני־דן למשפחתם לשוחם
 48 משפחת השוחמי אלה משפחת דן למשפחתם: כל־

49 משפחת הישדמי לפקדיהם ארבעה וששים אלה וארבע
 50 מאות: ׀ בני אשר למשפחתם לימנה משפחת
 51 הימנה לישוי משפחת הישוי לבריעה משפחת הבריעי:

52 לבני בריעה לחבר משפחת החברי למלכיאל משפחת
 53 המלכיאלי: ושם בת־אשר שרח: אלה משפחת בני־

54 אשכנז לפקדיהם שלשה חמשים אלה וארבע מאות: ׀
 55 בני נפתלי למשפחתם לחמציאל משפחת החמציאלי לנטי
 56 משפחת הנטי: לצר משפחת הצרי לשלם משפחת

57 השלמי: אלה משפחת נפתלי למשפחתם ופקדיהם
 58 חמשה וארבעים אלה וארבע מאות: אלה פקדני בני־

59 ישראל שש־מאות אלה ואלה שבע מאות ושלושים: ׀
 60 וידבר יהוה אל משה לאמר: לאלה תחלק הארץ
 61 בתחלה במספר שמות: לרב תרבה נחלתו ולקטש

62 תמקש נחלתו איש לפי פקדיו וכן נחלתו: אך־בגורל
 63 תחלק את־הארץ לשמות משותפותם: ויחלו: על־פי
 64 גורל תחלק נחלתו בין רב למקט: ׀ ואלה פקדני

65 הגוי למשפחתם לגרשון משפחת גרשני לקחת
 66 משפחת הקרתי למקדי משפחת המרי: אלה משפחת
 67 לו משפחת הלבני משפחת הקרני משפחת המחלי

68 משפחת המיש משפחת הקרתי וקרתי הולד את־עמרם:
 69 ושם אשת עמרם זכור בת־לו אשר ילדה אתה
 70 לעזי במצרים ותלד לעמרם את־אחיו ואת־משה ואת
 71 מרים אחיהם: ותלד לאחיו את־קרב ואת־אכהוא את־

72 אלעזר ואת־אתמר: ונתת קרב ואכיהוא בהקרבים
 73 אש־יהוה לפני יהוה: והיו פקדיהם שלשה ושישים אלה
 74 כל־הכר מבדודש ומעלה כי לא תפקדו בתוך בני

27 the Yach'eel'ites. These are the families of the Zebulunites according to those that were numbered of them, sixty thousand and five hundred.

28 † The sons of Joseph after their families are Menasseh and Ephraim. The sons of Menasseh: of Machir, the family of the Machirites; and Machir begat Gil'ad; of Gil'ad, the family of the Gil'adites. These are the sons of Gil'ad: of Pezer, the family of the Pezerites; of Chelek, the family of the Chelekites; and of Assriël, the family of the Assriëlites; and of Shechem, the family of the Shichmites; and of Schemida', the family of the Schemida'ites; and of Chepher, the family of the Chepherites. And Zelopchad the son of Chepher had no sons, but only daughters; and the names of the daughters of Zelopchad were Machlah, and No'ah, Choglah, Milcah, and Tirzah. These are the families of Menasseh; and those that were numbered of them were fifty and two thousand and seven hundred. † These are the sons of Ephraim after their families: of Shuthelah, the family of the Shuthelahites; of Becher, the family of the Becherites; of Tachan, the family of the Tachanites. And these are the sons of Shuthelah: of Eran, the family of the Eranites. These are the families of the sons of Ephraim according to those that were numbered of them, thirty and two thousand and five hundred: these are the sons of Joseph after their families. † The sons of Benjamin after their families: of Bela', the family of the Bal'ites; of Ashbel, the family of the Ashbelites; of Achiram, the family of the Achiramites; of Shephupham, the family of the Shuphamites; of Chupham, the family of the Shuphamites.

40 And the sons of Bela' were Ard and Na'anam: of Ard, the family of the Ardites; and of Na'anam, the family of the Na'amites. These are the sons of Benjamin after their families; and those that were numbered of them were forty and five thousand and six hundred. † These are the sons of Dan after their families: of Shucham, the family of the Shuchamites; these are the families of Dan after their families. All the families of the Shuchamites, according to those that were numbered of them, were sixty and four thousand and four hundred. † The children of Asher after their families: of Yimnah, the family of the Yimnites; of Yishvi, the family of the Yishvites; of Beri'ah, the family of the Beri'ites. Of the sons of Beri'ah: of Cheber, the family of the Chebrites; of Malkiël, the family of the Makiëlites. And the name of the daughter of Asher was Serach. These are the families of the sons of Asher according to those that were numbered of them, fifty and three thousand and four hundred. † The sons of Naphtali after their families: of Yachzeël, the family of the Yachzeëlites; of Guni, the family of the Gunites; of Yezer, the family of the Yizrites; of Shilem, the family of the Shillemites. These are the families of Naphtali according to their families; and those that were numbered of them were forty and five thousand and four hundred. These were the numbered of the children of Israel, six hundred thousand, and one thousand, seven hundred and thirty.* † And the Lord spoke unto Moses, saying, Unto these shall the land be divided for an inheritance according to the number of the names. To the large tribe shalt thou give the more inheritance, and to the small shalt thou give the less inheritance: to each according to those that were numbered thereof shall its inheritance be given. Nevertheless, through the lot shall the land be divided; according to the names of the tribes of their fathers shall they obtain their inheritance. By the decision of the lot shall the inheritance of each be divided, according as they are many or few. † And these are those that were numbered of the Levites after their families: of Gershon, the family of the Gershunites; of Kehath, the family of the Kehathites; of Merari, the family of the Merarites. These are the families of Levi: the family of the Libites, the family of the Chebronites, the family of the Machlites, the family of the Mushites, the family of the Korchites; and of Kehath begat 'Amram. And the name of 'Amram's wife was Yochebed, the daughter of Levi, whom (her mother) bore to Levi in Egypt; and she bore unto Amram, Aaron and Moses, and Miriam their 60 sister. And there were born unto Aaron, Nadab, and Abihu, Elazar, and Ithamar. And Nadab and Abihu died, when they offered a strange fire before the Lord. And those that were numbered of them were twenty and three thousand, all the males from a month old and upward; for they were not numbered among the children of Israel, because there was not given unto them any inheritance

among the children of Israel. These are those that were numbered by Moses and Elazar the priest, who numbered the children of Israel in the plains of Moab by the Jordan, opposite Jericho. † And among these there was not one man of those whom Moses and Aaron the priest had numbered, who numbered the children of Israel in the wilderness of Sinal. For the Lord had said of them, They shall surely die in the wilderness; and there was not left of them one man, save Caleb the son of Yephunneh, and Joshua the son of Nun.

CHAPTER XXVII.

† And there came night the daughters of Zelopchad the son of Chepher, the son of Gil'ad, the son of Machir, the son of Menasseh, of the families of Menasseh the son of Joseph; and these are the names of his daughters, Machlah, No'ah, and Choglah, and Milcah, and Tirzah. And they stood before Moses, and before Elazar the priest, and before the princes, and all the congregation, by the door of the tabernacle of the congregation, saying, Our father died in the wilderness; but he was not among the company of those that gathered themselves together against the Lord in the company of Korach; but in his own sin he died, and sons he had not. Why should the name of our father be done away from the midst of his family, because he hath no son? Give unto us a possession among the brothers of our father. And Moses brought their cause before the Lord.* † And the Lord spoke unto Moses, saying, The daughters of Zelopchad speak rightly: thou shalt indeed give them a possession as an inheritance among the brothers of their father; and thou shalt cause the inheritance of their father to pass unto them. And unto the children of Israel shalt thou speak, saying, If a man die, and have no son, then shall ye cause his inheritance to pass unto his daughter. And if he have no daughter, then shall ye give his inheritance unto his brothers. And if he have no brothers, then shall ye give his inheritance unto his father's brothers. And if his father have not brothers, then shall ye give his inheritance unto his kinsman that is next to him of his family, and he shall inherit it; and it shall be unto the children of Israel a statute of justice, as the Lord hath commanded Moses. † And the Lord said unto Moses, Go thou up unto this mount of 'Abarim, and see the land which I have given unto the children of Israel. And when thou hast seen it, then shalt thou also be gathered unto thy people, as Aaron thy brother hath been gathered. Because ye rebelled against my order in the desert of Zin, at the quarreling of the congregation, to sanctify me through the waters before their eyes: these are the waters of Meribah in Kadesh, in the wilderness of Zin. † And Moses spoke unto the Lord, saying, Let the Lord, the God of the spirits of all flesh, appoint a man over the congregation. Who may go out before them, and who may come in before them, and who may lead them out, and who may bring them in; that the congregation of the Lord be not as a flock which have no shepherd. And the Lord said unto Moses, Take to thyself Joshua the son of Nun, a man in whom there is a spirit, and thou shalt lay thy hand upon him; and thou shalt cause him to stand before Elazar the priest, and before all the congregation; and thou shalt give him a charge before their eyes. And thou shalt put some of thy greatness upon him; in order that all the congregation of the children of Israel may be obedient. And before Elazar the priest shall he stand, and he shall ask of him after the judgment of the Urim before the Lord: at h's direction shall they go out, and at his direction shall they come in, he, and all the children of Israel with him, and all the congregation. And Moses did, as the Lord had commanded him; and he took Joshua, and caused him to stand before Elazar the priest, and before all the congregation; and he laid his hands upon him, and gave him a charge; as the Lord had commanded by the hand of Moses.*

CHAPTER XXVIII.

† And the Lord spoke unto Moses, saying, I Command the children of Israel, and say unto them, My offering, my bread for my sacrifices consumed by fire, for a sweet savor unto me, shall ye observe to offer unto me in its due season. And thou shalt say unto them, This is the offering made by fire which ye shall bring unto the Lord: Sheep of the first year without blemish, two on every day, as a continual burnt-offering. The one sheep shalt thou prepare in the morning, and the other sheep

וּמִנְחָתָהּ וְעֹלֹת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם בְּמִשְׁפַּחַם לְרִחַם
 7 יְחִיחַ אִשָּׁה לְיָדָהּ: ׀ וּבְעֶשְׂרֵה לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הָיָה
 מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם וְעִוְתֵם אֲתַנְּפֹתֵיכֶם כָּל־
 8 מִלֻּקְחָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עִלָּה לַיהוָה רִיחַ יְחִיחַ
 פֶּר דַּבָּרֶךָ אֲחֵךְ אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה שְׁבַע־
 9 תְּמִימִם יְהִיו לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה
 עֶשְׂרִינִים לֶפֶר שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל הָאֶחָד: עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן
 11 לִכְבֵּשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַקִּבְשִׁים: וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד הַטָּמֵא
 מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַכֹּפָרִים וְעֹלֹת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם:
 12 ׀ וּבַחֲמִשָּׁה עֶשְׂרֵי יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי מִקְרֵא־קֹדֶשׁ
 יְהִי לָכֶם כְּלִמְלֻכַת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהַחֲטִים תֵּן לַיהוָה
 13 שִׁבְעַת יָמִים: וְהִקְרַבְתֶּם עִלָּה אִשָּׁה־רִיחַ יְחִיחַ לַיהוָה פָּרִים
 בְּגִרְבָּךְ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵי אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה
 14 אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי תְּמִימִם יְהִיו: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן
 שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לֶפֶר הָאֶחָד לְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרֵי פָּרִים שְׁנֵי
 15 עֶשְׂרִינִים לְאֵיל הָאֶחָד לְשְׁנֵי אֵילִים: וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לִכְבֵּשׂ
 16 הָאֶחָד אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי כִבְשִׁים: וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד הַטָּמֵא
 מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם: ׀ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
 17 פָּרִים בְּגִרְבָּךְ שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה
 18 שְׁנֵה אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וּנְסִכֵיהֶם לְפָרִים
 19 לְאֵילִם וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם בְּמִשְׁפָּט: וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד
 20 הַטָּמֵא מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם: ׀ וּבַיּוֹם
 21 הַשְּׁלִישִׁי פָּרִים עֶשְׂתֵּי־עֶשְׂרֵי אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה
 22 אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם וּנְסִכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 23 וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם בְּמִשְׁפָּט: וְשִׁעִיר הַטָּמֵא אֶחָד
 24 מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם: ׀ וּבַיּוֹם
 25 הַרְבִּיעִי פָּרִים עֶשְׂרֵה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה
 26 אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי תְּמִימִם: מִנְחָתָם וּנְסִכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 27 וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם בְּמִשְׁפָּט: וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד הַטָּמֵא
 28 מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַתְּמִיד מִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם: ׀ וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי
 29 פָּרִים חֲמִשָּׁה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי תְּמִימִם:
 30 וּמִנְחָתָם וּנְסִכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם
 31 בְּמִשְׁפָּט: וְשִׁעִיר הַטָּמֵא אֶחָד מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַתְּמִיד
 32 מִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם: ׀ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי פָּרִים שְׁבַע־
 33 אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה אַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי תְּמִימִם:
 34 וּמִנְחָתָם וּנְסִכֵיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם
 35 בְּמִשְׁפָּטָם: וְשִׁעִיר הַטָּמֵא אֶחָד מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַתְּמִיד
 36 מִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם: ׀ בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֵרַת יְהוָה לָכֶם
 רִיחַ יְחִיחַ לַיהוָה פֶּר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה
 37 שְׁבַע־תְּמִימִם: מִנְחָתָם וּנְסִכֵיהֶם לֶפֶר לְאֵיל וּלְכִבְשִׁים
 38 בְּמִסְפָּרָם בְּמִשְׁפָּט: וְשִׁעִיר הַטָּמֵא אֶחָד מִלִּבְדָּה עֹלֹת
 39 הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ וּנְסִכֵיהֶם: אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיהֶם
 לִבְדָּה מִדְּרוֹכֵיכֶם וּגְדֻלְתֵיכֶם לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם
 וּלְנִסְכֵיכֶם וּלְשִׁלְמֵיכֶם:

הַכֵּשֶׁב אֶחָד תַעֲשֶׂה בְּכָדָךְ וְאֵת הַכֵּשֶׁב הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה
 ח עֵץ הַגִּבְעִים: וְגִישְׁרֵיהֶם הַאִפֵּה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה
 9 בַשֶּׁמֶן כְּחֵית רְבִיעִית הַחֵן: עֹלֹת הַתְּמִיד הַעֲשֶׂה כְּדַר סִנֵּי
 י לְרִיחַ יְחִיחַ אִשָּׁה לְיָדָהּ: וְנִסְכֵי רְבִיעִית הַחֵן לִכְבֵּשׂ
 8 הָאֶחָד בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשׁ שְׁכַר לַיהוָה: וְאֵת הַכֵּשֶׁב הַשְּׁנִי
 תַעֲשֶׂה עֵץ הַעֲרָבִים כְּמִנְחַת הַבָּכָר וְנִסְכֵוּ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה
 רִיחַ יְחִיחַ לַיהוָה: ׀
 9 וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁנֵי־כִבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֶשְׂרִינִים
 י סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכֵוּ: עֹלֹת שְׁבַת בְּשִׁבְתֵּי
 עֲלֵעֹלֹת הַתְּמִיד וּנְסִכֵיהֶם: ׀
 11 וּבְרֵאשִׁי חֲדָשִׁיכֶם תִּקְרְבוּ עִלָּה לַיהוָה פָּרִים בְּגִרְבָּךְ
 שְׁנַיִם וְאֵיל אֶחָד כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה שְׁבַע־תְּמִימִם:
 12 וְשִׁלְשָׁה עֶשְׂרִינִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לֶפֶר הָאֶחָד
 וְשְׁנֵי עֶשְׂרִינִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד:
 13 וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לִכְבֵּשׂ הָאֶחָד
 14 עִלָּה רִיחַ יְחִיחַ אִשָּׁה לַיהוָה: וְנְסִכֵיהֶם חֲצֵי הַחֵן יְהִי
 לֶפֶר וְשִׁלְשִׁית הַחֵן לְאֵיל וְרְבִיעִית הַחֵן לִכְבֵּשׂ יוֹ (אח)
 15 עֹלֹת יוֹשֵׁב בְּחֵדְשׁוֹ לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנָיִם: וְשִׁעִיר עִזִּים אֶחָד
 16 לְהַטָּאֵת לַיהוָה עֲלֵעֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכֵוּ: ׀
 17 וּבַחֹדֶשׁ הַרְאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עֶשְׂרֵי יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה:
 18 וּבַחֲמִשָּׁה עֶשְׂרֵי יוֹם לַחֹדֶשׁ הָיָה יְגַ שְׁבַע־יָמִים מִצֹּרֶת
 19 אֶזְכָּר: בַּיּוֹם הַרְאשׁוֹן מִקְרֵא־קֹדֶשׁ כְּלִמְלֻכַת עֲבָדָה לֹא
 20 תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה עִלָּה לַיהוָה פָּרִים בְּגִרְבָּךְ
 21 שְׁנַיִם וְאֵיל אֶחָד בְּלוּלָה כִּבְשִׁים בְּגִ שְׁנֵה תְּמִימִם יְהִיו
 כ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים
 21 לֶפֶר וְשְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל תַעֲשׂוּ עֶשְׂרֹן תַעֲשֶׂה
 22 לִכְבֵּשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַקִּבְשִׁים: וְשִׁעִיר הַטָּמֵא אֶחָד
 23 לְכֹפֶר עֲלֵיכֶם: מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַבָּכָר אֲשֶׁר לְעֹלֹת הַתְּמִיד
 24 תַעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה: בְּאֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לָכֶם
 אִשָּׁה רִיחַ־יְחִיחַ לַיהוָה עֲלֵעֹלֹת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכֵוּ:
 כה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם כְּלִמְלֻכַת עֲבָדָה
 26 לֹא תַעֲשׂוּ: ׀ וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה
 תַעֲשֶׂה לַיהוָה שְׁבַע־עֲתִיבֵם מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם כְּלִ
 27 מִלְּאֲכַת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם עִלָּה לְרִיחַ יְחִיחַ
 לַיהוָה פָּרִים בְּגִרְבָּךְ שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שְׁבַע־כִּבְשִׁים בְּגִ
 28 שְׁנָה: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לֶפֶר
 29 הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל הָאֶחָד: עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לִכְבֵּשׂ
 ל הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַקִּבְשִׁים: וְשִׁעִיר עִזִּים אֶחָד לְכֹפֶר עֲלֵיכֶם:
 31 מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם יוֹרִיכֶם
 וּנְסִכֵיהֶם: ׀

CAP. XXIX. כט

וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יְהִי לָכֶם
 1 כְּלִמְלֻכַת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם הַתְּרוּעָה יְהִי לָכֶם:
 2 וְשִׁבְעִים עִלָּה לְרִיחַ יְחִיחַ לַיהוָה פֶּר דַּבָּרֶךָ אֶחָד אֵיל
 3 אֶחָד כִּבְשִׁים בְּגִרְשָׁנָה שְׁבַע־תְּמִימִם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת
 בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִינִים לֶפֶר שְׁנֵי עֶשְׂרִינִים לְאֵיל:
 4 וְעֶשְׂרֹן אֶחָד לִכְבֵּשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַקִּבְשִׁים: וְשִׁעִיר
 5 עִזִּים אֶחָד הַטָּמֵא לְכֹפֶר עֲלֵיכֶם: מִלִּבְדָּה עֹלֹת הַחֹדֶשׁ

5 shalt thou prepare toward evening; And a tenth part of an ephah of fine flour for a meat-offering, mingled with the fourth part of a hin of beaten oil.

6 It is a continual burnt-offering, as it was prepared at mount Sinai, for a sweet savor, a sacrifice made by fire unto the Lord. And the drink-offering thereof shall be the fourth part of a hin for the one sheep; in the holy place shalt thou cause the strong wine to be poured out as a drink-offering unto the Lord. And the other sheep shalt thou prepare toward evening; as the meat-offering of the morning, and as the drink-offering thereof, shalt thou prepare it; an offering made by fire, for a sweet savor unto the Lord. ¶ And on the sabbath-day two sheep of the first year without blemish, and two tenth parts of fine flour for a meat-offering, mingled with oil, and the drink-offering thereof. This is the burnt-offering of the sabbath, on every sabbath, besides the continual burnt-offering, and its drink-offering. ¶ And on the beginning of your months shall ye bring as a burnt-offering unto the Lord, two young bullocks, and one ram, seven sheep of the first year without blemish. And three tenth parts of fine flour for a meat-offering, mingled with oil, for each one bullock; and two tenth parts of fine flour for a meat-offering, mingled with oil, for the one ram; And a tenth part of fine flour mingled with oil for a meat-offering for every sheep; as a burnt-offering for a sweet savor, a sacrifice made by fire unto the Lord. And their drink-offerings shall be half of a hin of wine for each bullock, and the third part of a hin for the one ram, and fourth part for every sheep; this is the burnt-offering of the new moon for every month throughout the months of the year.

15 And one he-goat for a sin-offering unto the Lord; beside the continual burnt-offering shall it be prepared with its drink-offering.* ¶ And in the first month, on the fourteenth day of the month, the passover-lamb (must be offered) unto the Lord.

17 And on the fifteenth day of this month is the feast; seven days shall unleavened bread be eaten. On the first day is a holy convocation; no manner of servile work shall ye do; And ye shall bring as a sacrifice made by fire for a burnt-offering unto the Lord, two young bullocks, and one ram, and seven sheep of the first year; without blemish shall they be unto you; And their meat-offering shall be of fine flour mingled with oil; three tenth parts for each bullock, and two tenth parts for the one ram; a tenth part each shall thou offer for every sheep, of the seven sheep; And one goat for a sin-offering, to make an atonement for you. Besides the burnt-offering of the morning, which is for a continual burnt-offering, shall ye prepare these. After this manner shall ye prepare daily, throughout the seven days, the food of the sacrifice made by fire, for a sweet savor unto the Lord; besides the continual burnt-offering.

25 shall it be prepared with its drink-offering. And on the seventh day shall ye have a holy convocation; no servile work shall ye do. ¶ And on the day of the first-fruits, when ye bring a new meat-offering unto the Lord, after your weeks are out, shall ye have a holy convocation; no servile work shall ye do. And ye shall bring as a burnt-offering for a sweet savor unto the Lord, two young bullocks, one ram, seven sheep of the first year; And their meat-offering of fine flour mingled with oil, three tenth parts for each one bullock, two tenth parts for the one ram. A tenth part each for every sheep, of the seven sheep. ¶ One he-goat to make an atonement for you; Besides the continual burnt-offering and its meat-offering shall ye prepare them; without blemish shall they be unto you together with their drink-offerings.

CHAPTER XXIX.

1 ¶ And in the seventh month, on the first day of the month, shall ye have a holy convocation; no servile work shall ye do; a day of blowing the trumpet shall it be unto you. And ye shall prepare as a burnt-offering for a sweet savor unto the Lord, one young bullock, one ram, seven sheep of the first year without blemish. And their meat-offering of fine flour mingled with oil, three tenth parts for the one bullock, and two tenth parts for the one ram. And one tenth part for every sheep, of the seven sheep; And one he-goat for a sin-offering, to make an atonement for you; Besides the burnt-offering of the newmoon, and its meat-offering, and the daily burnt-offering, and its meat-offering,

and their drink-offerings, according unto their prescribed manner; for a sweet savor, a sacrifice made by fire unto the Lord. ¶ And on the tenth day of this seventh month shall ye have a holy convocation; and ye shall afflict your persons; no manner of work shall ye do. And ye shall bring as a burnt-offering unto the Lord for a sweet savor, one young bullock, one ram, seven sheep of the first year; without blemish shall they be unto you. And their meat-offering shall be of fine flour mingled with oil, three tenth parts for the bullock, two tenth parts for the one ram, A tenth part each for every sheep, of the seven sheep; One he-goat for a sin-offering; besides the sin-offering of the atonement, and the continual burnt-offering, and the meat-offering thereof, and their drink-offerings.* ¶ And on the fifteenth day of the seventh month shall ye have a holy convocation; no servile work shall ye do; and ye shall keep a feast unto the Lord seven days. And ye shall bring as a burnt-offering, a sacrifice made by fire, for a sweet savor unto the Lord, thirteen young bullocks, two rams, and fourteen sheep of the first year; without blemish shall they be. And their meat-offering shall be of fine flour mingled with oil, three tenth parts for every bullock of the thirteen bullocks, two tenth parts for each one ram of the two rams, And a tenth part each for every sheep of the fourteen sheep. And one he-goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, its meat-offering and its drink-offering. ¶ And on the second day, twelve young bullocks, two rams, fourteen sheep of the first year without blemish; And their meat-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the sheep, shall be according to their number, after the prescribed manner; And one he-goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, and the meat-offering thereof, and their drink-offerings. ¶ And on the third day eleven bullocks, two rams, fourteen sheep of the first year without blemish; And their meat-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the sheep, shall be according to their number, after the prescribed manner; And one goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, and its meat-offering, and its drink-offering. ¶ And on the fourth day ten bullocks, two rams, fourteen sheep of the first year without blemish; Their meat-offering and their drink offerings for the bullocks, for the rams, and for the sheep, shall be according to their number, after the prescribed manner; And one he-goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, its meat-offering, and its drink-offering. ¶ And on the fifth day nine bullocks, two rams, fourteen sheep of the first year without blemish; And their meat-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the sheep, shall be according to their number, after the prescribed manner; And one goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, its meat-offering, and its drink-offering. ¶ And on the sixth day eight bullocks, two rams, fourteen sheep of the first year without blemish; And their meat-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the sheep, shall be according to their number, after the prescribed manner; And one goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, its meat-offering, and its drink-offerings. ¶ And on the seventh day seven bullocks, two rams, fourteen sheep of the first year without blemish; And their meat-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the sheep, shall be according to their number, after the prescribed manner; And one goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, its meat-offering, and its drink-offering.* ¶ On the eighth day shall ye have a solemn assembly; no servile work shall ye do. And ye shall bring as a burnt-offering, a sacrifice made by fire, for a sweet savor unto the Lord, one bullock, one ram, seven sheep of the first year without blemish. Their meat-offering and their drink-offerings for the bullock, for the ram, and for the sheep, shall be according to their number, after the prescribed manner; And one goat for a sin-offering; besides the continual burnt-offering, and its meat-offering, and its drink-offering. These shall ye prepare unto the Lord on your appointed festivals; besides your vows, and your freewill-offerings, consisting of your burnt-offerings, and of your meat-offerings, and of your drink-offerings, and of your peace-offerings.

CAP. XXX. 5

א ואמר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את משה:

פ פ פ פ פ

1 וידבר משה אל בני ישראל המטות לבני ישראל לאמר זה
 2 הדבר אשר צוה יהוה: איש בידו נדר ליהוה אר
 3 השבע שבועה לאמר אשל עלנפשו לא הול הדבר בכל
 4 הוצא מסו עשה: ואשה בדתה נדר ליהוה ואסרה
 5 אסר בבית אביה בערתי: ושמע אביה את העדה
 6 ואסרה אשר אסרה עלנפשה והחריש לה אביה וקמו
 7 כל בני דעה וכל אסר אשר אסרה עלנפשה יקום: ואם
 8 הניא אביה אתה ביום שמעו כל בני דעה ואסרה אשר
 9 אסרה עלנפשה לא יקום ויהוה יסלח לה בדיני אביה
 10 אתה: ואסריו תהיה לאש ונדתה עליה או מבטא
 11 שפתיה אשר אסרה עלנפשה: ושמע אשה ביום שמעו
 12 והחריש לה וקמו נדריה ואסרה אשר אסרה עלנפשה
 13 יקמו: ואם ביום שמע אשה יניא אותה והפר את נדרה
 14 אשר עליה ואת מבטא שפתיה אשר אסרה עלנפשה
 15 ידחה ויסלח לה: ונדר אלמנה וירושלה כל אשר אסרה
 16 עלנפשה יקום עליה: ואסרות אשה נדרה אי אסרה
 17 אסר עלנפשה בבעה: ושמע אשה והחריש לה לא
 18 הניא אתה וקמו כל בני דעה וכל אסר אשר אסרה על
 19 נפשה יקום: ואסרה הפר אסר אסר ביום שמעו
 20 כל מי הוצא שפתיה לנדרה ולאסר נפשה לא יקום אשה
 21 הפרם ויהוה יסלח לה: כל נדר וכל שבועת אסר לענת
 22 נפש אשה יקמו ואשה יפרני: ואם החריש תריש לה
 23 אשה מיום אליו יקום את בני דעה או את כל
 24 אסרה אשר עליה יקום אתם ביהחריש לה ביום שמעו:
 25 ואסרה הפר אסר אתה שמעו ונשא את נפשה: אלה
 26 החקים אשר צוה יהוה את משה בן איש לאשתו ביד
 27 אב לבתו בערתי בית אביה: פ

CAP. XXXI. לא

א וידבר יהוה אל משה לאמר: נלם נקמת בני ישראל
 2 מאת המדינים אשר תאסר אל עמדי: וידבר משה אל
 3 יהוה לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא יהוה על
 4 מדון לתת נקמת יהוה במדין: אלף למטה אלף למטה
 5 לכל מטות ישראל תשלחו לצבא: וימסרו מאלפי
 6 ישראל אלף למטה שבעים ושישה אלף חלוצי צבא: ושלח
 7 אתם משה אלף למטה לצבא אתם ואת סיניחם ביד
 8 אלעזר הכהן לצבא וכל הנדרש תמצרות התרועה
 9 ביהוה: ויצאו על יד מדון כאשר צוה יהוה את משה
 10 ונתנו בלוצר: ואת מלכי מדון הרע והתלליתם את
 11 אי ואת דרכם ואת צור ואת דבר ואת ידע המשת מלכי
 12 מדון ואת כלם בידעו הרע ביהוה: וישט ביה
 13 ישראל את נפש מדון ואת שבעם ואת כל בהמתם ואת
 14 כל מקנתם ואת כל חילם ביו: ואת כל עריותם
 15 במשבתם ואת כל שרתם שרפו באש: ויקחו את כל
 16 השלל ואת כל בהמתם באדם ובהמה: ויצאו אל

משה ואל אלעזר הכהן ואל עדת בני ישראל את החשבי
 1 ואת המלקוח ואת השלל אל המדונה אל ערבת מואב
 2 אשר על ידן יהוה: ויצאו משה ואלעזר הכהן
 3 וכל נשיא העדה לקראתם אל מדון למתה: ויקצף
 4 משה על סקתו החיל שר האלפים ושר המאות הבאים
 5 מצבא המלחמה: ואמר אליהם משה החיותם כל
 6 נקבה: הן חיה היו לבני ישראל בדבר בלעם למסר
 7 מעל בידה על דבר פער ותתי המנפה בערת יהוה:
 8 ועשה הרע בלוצר כמון וכל אשה ידעת איש למשקב
 9 וקר הרע: וכל הפך בנשים אשר לא ידעו משקב וקר
 10 הנהו לכם: ואתם הני מחוץ למחנה שבעת ימים כל
 11 הנהו נפש וכל אנש בקהל תחמאו ביום השלישי וביום
 12 השביעי אתם ושביכם: וכל בני וכל בלעזר וכל
 13 מעשה עמם וכל כל יצו תתקאו: ויאמר אלעזר
 14 הכהן אל משה ואל בני ישראל ואת הקת המורה
 15 אשר צוה יהוה את משה: אך את הנהו ואת הנהו
 16 את הנהו ואת הנהו ואת הנהו ואת הנהו: כל
 17 דבר ואת הנהו באש תבדו באש ושרד אך בני דעה
 18 ותקאו וכל אשר לא יבא באש תבדו ביום: ובכסם
 19 בידכם ביום השביעי ושרתם וקחו תבאו אל המדונה:
 20 ויאמר יהוה אל משה לאמר: שא את ראש מלקוח
 21 השביעי באדם ובבהמה אתה ואלעזר הכהן וראשי אבות
 22 העדה: הוציט את המלקוח בן תפשי המלחמה
 23 הוצאים לצבא ובן בלעזרה: והרמת לכם ליהוה
 24 מאת איש המלחמה הוצאים לצבא אחד נפש מחמש
 25 המאות מדיאדם ומדיבקר ומדיחמרים ומדיהוא:
 26 ממצותם תתנו ונתתה לאלעזר הכהן תרומת יהוה:
 27 וממצות בני ישראל תקח: ואתו מדיחמרים
 28 מדיאדם מדיבקר מדיחמרים ומדיהוא מכל בהמה
 29 ונתתה אתם ליום שמי משמרת משכן יהוה: וישע
 30 משה ואלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את משה: ויהו
 31 המלקוח ותר הבי אשר ביוו עת הצבא שא ששמית
 32 אלף ושבעים אלף חמשת אלפים: ובקר שנים ושבעים
 33 אלף: חמרים אחד וששים אלף: ונפש אדם מדיחמרים
 34 אשר לא ידעו משקב וקר כל נפש שנים ושלושים אלף:
 35 ותתי המצחה חלק הוצאים בצבא מספר הצוא שלש
 36 באות אלף ושלושים אלף ושבועת אלפים חמש מאות:
 37 ויהו חמסם ליהוה מדיהוא שש מאות חמש ושבעים:
 38 והבקר ששה ושלושים אלף ומכסם ליהוה שנים ושבעים:
 39 חמרים שלשים אלף חמש מאות ומכסם ליהוה אחד
 40 וששים: ונפש אדם ששה עשר אלף ומכסם ליהוה
 41 שנים וששים נפש: חתן משה את כלם תרומת יהוה
 42 לאלעזר הכהן כאשר צוה יהוה את משה: וממצות
 43 בני ישראל אשר חצה משה מדיהוא שש הוצאים:
 44 ותתי ממצת העדה מדיהוא שלש מאות אלף ושלושים
 45 אלף שבועת אלפים חמש מאות: ובקר ששה ושלושים
 46 אלף: חמרים שלשים אלף חמש מאות: ונפש אדם
 47 ששה עשר אלף: וקחו משה ממצות בני ישראל את

CHAPTER XXX.

1 And Moses said to the children of Israel according to all that the Lord had commanded Moses.

SECTION XLII. MATTOOTH.

2 ¶ And Moses spoke unto the heads of the tribes of the children of Israel, saying, This is the thing which the Lord hath commanded. If a man make a vow unto the Lord, or he swear an oath to bind his soul with an obligation: he shall not profane his word; according to all that proceedeth out of his mouth shall he do. And if a woman make a vow unto the Lord, and bind herself by an obligation, being in her father's house in her youth; and if after her father's vow, and her obligation wherewith she hath bound her soul, and her father be silent to her: then shall her vows stand, and every obligation wherewith she hath bound her soul and her father be silent to her: then shall all her vows stand, and every obligations, wherewith she hath bound her soul, shall stand. But if her father disallow her on the day that he heareth it: all her vows or her obligations, wherewith she hath bound her soul, shall not stand; and the Lord will forgive her, because her father hath disallowed her. And if she is given to a man, and have vows upon her, or what she may have uttered with her lips, wherewith she hath bound her soul; And her husband hear it, and be silent to her on the day that he heareth it: then shall her vows stand, and her obligations, wherewith she hath bound her soul, shall stand. But if on the day of her husband's hearing it, he disallow her: then doth he annul her vow which is upon her, and that which is upon her, and that which she hath uttered with her lips, wherewith she hath bound her soul; and the Lord will forgive her. But regarding the vow of a widow, or of her that is divorced, all, wherewith she hath bound her soul, shall stand for her. And if she had vowed in her husband's house, or had bound her soul by an obligation with an oath; And her husband heard it, and was silent to her, and disallowed her not: then all her vows shall stand, and every obligation, wherewith she hath bound her soul, shall stand. But if her husband hath annulled them on the day he heard them: then whatsoever proceeded out of her lips, concerning her vows, or concerning the obligation of her soul, shall not stand; her husband hath annulled them; and the Lord will forgive her. Every vow, and every binding oath to afflict the person, her husband may confirm it, or her husband may annul it. But if her husband should be silent to her from day to day: then hath he confirmed all her vows, or all her obligations, which are upon her; he hath confirmed them, because he was silent to her on the day that he heard them. But if he should annul them after (the day) that he hath heard them: then shall he bear her iniquity. These are the statutes, which the Lord commanded Moses, between a man and his wife, between the father and his daughter, being yet in her youth, in her father's house.*

CHAPTER XXXI.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 Execute the vengeance of the children of Israel on the Midianites, after which thou shalt be gathered unto thy people. And Moses spoke unto the people, saying, Arm from yourselves some men for the army, and let them go against the Midianites, to execute the vengeance of the Lord on Midian. A thousand each for every tribe, of all the tribes of Israel, shall ye send to the army. And there were levied out of the thousands of Israel, a thousand of every tribe, twelve thousand armed for the army. And Moses sent them, a thousand of every tribe, to the army; and Phinehas the son of Elazar the priest, to the army, with the holy vessels, and the trumpets for blowing the alarm in his hand, and they marched out against the Midianites, as the Lord had commanded Moses; and they slew every male. And the kings of Midian they slew, besides the rest of their men that were slain; namely, Evi, and Rekem, and Zur, and Chur, and Reba, the five kings of Midian; and Bil'am the son of Beor they slew with the sword. And the children of Israel took captives the women of Midian, and their little ones; and all their cattle, and all their flocks, and all their goods, they took as spoil. And all their cities wherein they dwell, and all their castles they burnt with fire. And they took all the spoil, and all the booty, both of men

and of cattle. And they brought unto Moses, and to Elazar the priest, and unto the congregation of the children of Israel, the captives, and the booty, and the spoil, unto the camp, to the plains of Moab, which are by the Jordan opposite Jericho.* ¶ And Moses, and Elazar the priest, and all the princes of the congregation, went forth to meet them, to without the camp. And Moses was wroth with the officers of the host, the captains over the thousands, and the captains over the hundreds, who had come from the war-campaign. And Moses said unto them, Have ye allowed all the females to live? Behold, these chiefly were the cause unto the children of Israel, through the counsel of Bil'am, to commit the gross trespass against the Lord in the matter of Peor; through which there was the plague among the congregation of the Lord. And now kill ye every male among the little ones, and every woman that hath known man by lying with him shall ye kill. But all among the women-children, that have not known a man by lying with him, keep alive for yourselves. But ye,—you must abide without the camp seven days: all ye who have killed any person, and all who have touched any one slain, shall purify yourselves on the third day, and on the seventh day; both you and your captives. And every garment, and whatever is made of skins, and every work of goats' hair, and every vessel made of wood, shall ye purify unto yourselves. ¶ And Elazar the priest said unto the men of the army who had gone to the battle, This is the ordinance of the law which the Lord hath commanded Moses: Nevertheless the gold, and the silver, the copper, the iron, the tin, and the lead. Every thing that cometh into the fire shall ye make go through the fire, and it shall be clean: only it shall be purified with the waters of sprinkling: and whatsoever doth not come into the fire shall ye cause to go through the water. And ye shall wash your clothes on the seventh day, and ye shall be clean, and after that may ye come into the camp.* ¶ And the Lord said unto Moses, as followeth: Take the sum of the booty of the captives, both of man and of cattle, thou, with Elazar the priest, and the chiefs of the families of the congregation: And thou shalt divide the booty, between those that carried on the war, who went out to the army, and between all the congregation. And thou shalt levy a tribute unto the Lord from the men of war who went out to the army, one individual from every five hundred, of the persons, and of the beef-cattle, and of the asses, and of the sheep: From their half shall ye take it; and thou shalt give it unto Elazar the priest, for a heave-offering of the Lord. And from the half of the children of Israel, thou shalt take one individual, as it may come, from any fifty, of the persons, of beef-cattle, of the asses, and of the flocks, of all manner of cattle; and thou shalt give the same unto the Levites, who keep the charge of the tabernacle of the Lord. And Moses with Elazar the priest did, as the Lord had commanded Moses. And the booty, being the rest of the spoil which the men of the army had taken, was of sheep and goats, six hundred thousand and seventy thousand and five thousand, And of beef-cattle, seventy and two thousand, And of asses, sixty and one thousand, And of human persons, of women that had not known man by lying with him, in all thirty and two thousand. And the half, the portion of those who had gone out in the army, was, in the number of sheep and goats, three hundred thousand and seven and thirty thousand and five hundred. And the tribute unto the Lord of the flocks was six hundred and seventy and five. And the beef-cattle were thirty and six thousand and the tribute thereof unto the Lord was seventy and two. And the asses were thirty thousand and five hundred and the tribute thereof unto the Lord was sixty and one. And the human persons were sixteen thousand and the tribute thereof unto the Lord was thirty and two persons. And Moses gave the tribute, the Lord's heave-offering, unto Elazar the priest, as the Lord had commanded Moses.* And from the half of the children of Israel, which Moses divided off from the men that had gone forth in the army,— (Now the half of the congregation was, of sheep and goats three hundred thousand and thirty thousand, seven thousand and five hundred. And beef-cattle thirty and six thousand. And asses thirty thousand five hundred. And human persons sixteen thousand.) And Moses took from this half of the children of Israel, as it came, one from every fifty, of man and of cattle, and gave the same unto the

הארץ לפני דעה ואמר חשבו הרוחם נקחם מדעה
 ומישראל יהיה הארץ הזאת לכם לאחיה לפני דעה:
 ואם לא תעשון כן הנה תשאם לדעה דש תשאכחם
 אשר תהא תשאם: כפר לכם ערים לספכם ודברת
 לצונכם ותשא מספכם מעשיו: ואמר בנידן ובעי כח
 ראובן אלמשה לאמר עברו עשיו כאשר איתי מצה:
 ספט ושט מקגו וכל פדמהט דודשם בער בגלעד:
 ועברו עברו כל הלחץ צבא לפני דעה למלקמה
 כאשר איתי דבר: ונעו להם משה את אלעזר הכהן
 ואח דודשע בדען ותדאש אבות המשות לבני ישראל:
 ואמר משה אליהם אם עברו בנידן ובגיראובן אהכם
 את הנה דין כל הלחץ למלקמה לפני דעה ותבדשה הארץ
 לפניכם ותתנם להם את ארץ בגלעד לאחיה: ואם לא ל
 עברו חלוצים אהכם ואתו חככם בארץ קניז: ונעו
 בנידן ובעי ראובן לאמר את אשר דבר דעה אל

עברו בני נעשה: נחש נעבר חלוצים לפני דעה ארץ
 קניז ואתם אחת נחלת מעבר לדבר: ותן להם משה
 לבנידן ולבני ראובן ולחצי שבט מנשה בדיסח את
 ממלכת סיון מלך האמרי ואת ממלכת עוג מלך הבשן
 הארץ לגריה בגבלת ערי הארץ סביב: ונחש בנידן
 את דיון ואת עשרת את עריר: ואת עשרת שופן ואת לה
 עור ונגבה: ואת דיון ואת עריר: ואת עשרת שופן ואת לה
 ודרת צאן: ובעי ראובן בעי את השבן ואת אלעזר
 את קריתים: ואת רוב ואת קמל מעון מסכת שם ואת
 שכמה וקרא בשמה את שמות הערים אשר בני:
 גלבו בני קמר בדימשה גלגדה וקלדה חורש את
 האמרי אשר דה: ותן משה את הלעד למכיר כד
 מנשה חשב כה: ואמר כד מנשה הלך וקלד את דתיהם
 וקרא אתהן חת אר: ונחש הלך וקלד את קנת ואת
 קנתיה וקרא לה נחש בשמו:

CAP. XXXIII. לו

לפני מנ

אלה מסע בני ישראל אשר יצא מארץ מצרים לצבאתם
 ביד משה ואהרן: וכתב משה את מצותים למסעיהם
 עלפי דעה ואלה מסעיהם למצואהם: ומסע מרעסם
 בנדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון
 ממחנת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמל לעיני כל
 מצרים: ומצרים מקברים את אשר הנה דעה ביד
 בלפסור ובאלחיהם עשה דעה שפטים: ומסע ביד
 ישראל מרעסם נחש בקמת: ומסע מסכת נחש באהם
 אשר בקצה המדבר: ומסע מאתם חשב עלפי החזית
 אשר עלפני בעל צפון נחש לפני מגיל: ומסע מפני
 חזית מעברו בחזיתיהם המדבריהם גלבו חרד שלשת
 ימים במדבר אהם נחש בפרה: ומסע מקרה נחש
 אילמה ובאילים שתים עשרה עינת מים ושבעים המרים
 ונתרשם: ומסע מאילם נחש על יד שוף: ומסע מים
 שוף נחש במדבר סין: ומסע מדבר סין נחש בדרמה:
 ומסע מדבריהם נחש באלוש: ומסע מאלוש נחש

האחו אחר מדבריהם מדבריהם ומדבריהם ותן
 אתם לרוחם שמר שמירת משכן דעה כאשר עדה
 דעה את משה: וקרב אל משה הפקדים אשר אלפי
 עבדו שרי האלפים ושרי המאות: ואמר אל משה
 עבדך נשאו את דאש אנשי המלקמה אשר בדת ולא
 נפקר מטע איש: וקרב את קרבן דעה איש אשר מצא
 כל ידו אצעה וקמדה טבעת עיניו וטמו לבקר על
 נשתי לפני דעה: וקח משה ואלעזר הכהן את הדוב
 מאתם כל כלי מעשה: ויהי כל ידו התרומה אשר
 הרימו לדעה ששה עשר אלף שבע מאות חמשים שקל
 מאת שרי האלפים ומאת שרי המאות: אנשי עבד
 כוון איש לו: וקח משה ואלעזר הכהן את הדוב מאת
 שרי האלפים והמאות ונבאו אתו אל אהל מועד וקרבן
 לבני ישראל לפני דעה: **ס**

CAP. XXXII. לב

ומקנה ורכ הנה לפני ראובן ולבנידן עשם מאד ויראו
 את ארץ עור ואת ארץ גלעד והנה המקום מקום מקנה:
 ונבאו בנידן ובעי ראובן ויאמרו אל משה ואל אלעזר
 הכהן ואל דושי העדה לאמר: עשרות דיבן ויעור
 ומדה וחשבון ואלעלה ושכם וכו: ובעי: הארץ אשר
 הנה דעה לפני ענת ישראל ארץ מקנה היא ולעברו
 מקנה: **ס** ויאמרו אסמיעטו חן בעיניו ותן ארתי
 הארץ הזאת לעברו לאחיה אל תעברו את הנה:
 ויאמר משה לבנידן ולבני ראובן האהלים: באו למלקמה
 ואתם תשבנו פה: ולמה תנואו את לב בני ישראל
 מעבר אל הארץ אשר נתן להם דעה: כה עשו אהלים
 בשלתי אתם מקרש ברע דאות את דה ארץ: ובעי
 ערנחל אשכול ויראו את דה ארץ ונאו את לב בני
 ישראל לבלתיבא אל הארץ אשר נתן להם דעה:
 ונתראף דעה ביום ההוא וישבע לאמר: אסיראו
 האנשים העלים ממערים מן ערשים שנה ומעלה את
 האדמה אשר נשבעתי לאבותם לעתק ולעלם כי לא
 מלאו אתי: בלתי כלב בדימה קמנו וירושע בדען
 כי מלאו אתי דעה: ונתראף דעה בישאל ונעם
 במדבר ארבעים שנה עדתם בלחזור העשה דעה
 בעי דעה: והנה קמלם חמת אבתים חרבות אנשים
 חטאים לספות עוד על חרון אף דעה אל ישראל: כי
 חשבון מאתדיו נחש עוד להנהו במדבר ושחתם לכל
 העם דעה: **ס** ונשאו אליו ויאמרו דרת חיים ובני
 למקנט פה ערים לספט: ונחש חלץ חיים לפני
 בני ישראל עד אשר אסביאום אל מסומם השב
 ספט עברי המכר מפני ישיבי הארץ: לא נשוב אל
 חתינו עד התחל בני ישראל איש נחלו: כי לא נחל
 אתם מעבר לדבר ותלצה כי באה נחלת אל מעבר
 הנהו מנהיה: **ס**
 כ ויאמר אליהם משה אסמיעטו את הדבר הנה אבי
 ונחלצו לפני דעה למלקמה: ונכר להם כל הלחץ את
 הנהו לפני דעה עד הירשו את אהו מפני: וקבשו

Levites, who kept the charge of the tabernacle of the Lord; as the Lord had commanded Moses. And there came near unto Moses the officers who had been over the thousands of the army, the captains of the thousands, and the captains of the hundreds. And they said unto Moses, Thy servants have taken the sum of the men of war who have been under our command, and there lacketh not one man of us. We have therefore brought an oblation unto the Lord, each what he hath gotten of vessels of gold, chains, and bracelets, finger-rings, ear-rings, and tablets, to make an atonement for our souls before the Lord. And Moses with Elazar the priest took the gold from them, all kinds of wrought articles. And all the gold of the offering that they offered up to the Lord, was sixteen thousand seven hundred and fifty shekels, from the captains of the thousands, and from the captains of the hundreds. The men of the army had taken spoil, every man for himself. And Moses and Elazar the priest took the gold from the captains of the thousands and of the hundreds, and they brought it into the tabernacle of the congregation, as a memorial for the children of Israel before the Lord.*

CHAPTER XXXII.

¶ Now the children of Reuben and the children of Gad had a very great multitude of cattle; and they saw the land of Ya'zer, and the land of Gil'ad, that, behold, the place was a place for cattle. And the children of Gad and the children of Reuben came, and said unto Moses, and unto Elazar the priest, and unto the princes of the congregation, as followeth, 'Ataroth, and Dibon, and Ya'zer, and Nimrah, and Cheshbon, and El'aleh, and Sebam, and Nebo, and Be'on. The country which the Lord hath smitten before the congregation of Israel, is a land for cattle; and thy servants have cattle. ¶ And they said, If we have found grace in thy eyes, let this land be given unto thy servants for a possession: do not compel us to go over the Jordan. And Moses said unto the children of Gad, and unto the children of Reuben, Shall your brethren go to the war, and will ye sit here? And wherefore will you turn aside the heart of the children of Israel from going over into the land which the Lord hath given them? Thus did your fathers, when I sent them from Kadeshbarnea' to see the land. For they went up as far as the valley of Eshcol, and they saw the land, and then they turned aside the heart of the children of Israel, so that they would not go into the land which the Lord had given them. And the anger of the Lord was kindled on that day, and he swore, saying, Surely none of the men that came up out of Egypt, from twenty years old and upward, shall see the land which I swore unto Abraham, unto Isaac, and unto Jacob; because they have not wholly followed me: Save Caleb the son of Yephunneh the Kenizzite, and Joshua the son of Nun; for they have wholly followed the Lord. And the anger of the Lord was thus kindled against Israel: and he made them wander about in the wilderness forty years, until all the generation was spent, that had done the evil in the eyes of the Lord. And now, behold, ye are risen up in your father's stead, a new race of sinful men, to augment yet more the fierce anger of the Lord toward Israel. For if ye turn away from after him, he will yet longer leave them in the wilderness; and ye will thus be destruction to all this people. ¶ And they came near unto him, and said, Sheepfolds will we build, until that we have brought them into their place; and our little ones shall dwell in the fortified cities, because of the inhabitants of the land. We will not return unto our houses, until the children of Israel have acquired for themselves every man his inheritance. For we will not take possession with them on the other side of the Jordan, and further on: when our inheritance hath come to us on this side of the Jordan eastward.* ¶ And Moses said unto them, If ye will do this thing, if ye will arm yourselves before the Lord for the war; And every armed man of you will go over the Jordan before the Lord, until he have driven out his enemies from before him. And when, only after the land hath been subdued before the Lord, ye will return, and ye be thus guiltless before the Lord, and before Israel: then shall this land be 23 yours for a possession before the Lord. But if ye

will not do so, behold, ye have sinned against the Lord; and ye shall experience the punishment of your sin which will overtake you. Build yourselves cities for your little ones, and folds for your flocks; and that which hath proceeded out of your mouth shall ye do. And the children of Gad and the children of Reuben said unto Moses, as followeth, Thy servants will do as my lord commandeth. Our little ones, our wives, our flocks 26 and all our cattle, shall remain there in the cities of Gil'ad; But thy servants will pass over, every 27 one that is armed for the army, before the Lord, to the war, as my lord speaketh. And Moses 28 commanded concerning them. Elazar the priest, and Joshua the son of Nun, and the chiefs of the families of the tribes of the children of Israel; And Moses said unto them, If the children of 29 Gad and the children of Reuben do pass with you over the Jordan, every one that is armed for the war, before the Lord, and the land shall be subdued before you: then shall ye give to them the land of Gil'ad for a possession; But if they should 30 not pass over armed with you, they shall take possessions among you in the land of Canaan. And the children of Gad and the children of Reuben answered, saying, That which the Lord hath 31 spoken concerning thy servants, even so will we do. We will indeed pass over armed before the 32 Lord into the land of Canaan, while ours remaineth the possession of our inheritance on this side of the Jordan. And Moses gave unto them, 33 to the children of Gad, and to the children of Reuben, and to half the tribe of Menasseh the son of Joseph, the kingdom of Sichon, the king of the Amorites, and the kingdom of 'Og, the king of Bashan, the land, with its cities within the boundaries, the cities of the country round about. And the children of Gad built Dibon, and 'Ataroth, 34 and 'Aro'er, and 'Atroth-shophan, and Ya'zer, 35 and Yogbehah, and Beth-nimrah, and Beth-haran, 36 fortified cities, and folds for flocks. And the children of Reuben built Cheshbon, and El'aleh, and Kiryathayim, and Nebo, and Ba'al-me'on (their 37 names being changed), and Shihmah; and they gave the former names unto the cities which they built. And the children of Machir the son of 38 Menasseh went to Gil'ad, and conquered it, and disposed the Amorites who were in it. ¶ And 39 Moses gave Gil'ad unto Machir the son of Menasseh; and he dwelt therein. And Ya'ir the son of Menasseh went and conquered the small towns thereof, and called them Chavoth-yair. And Nobach went and conquered Kenath, and the villages thereof, and called it Nobach, after his own name.

SECTION XLIII. MASSAY.

CHAPTER XXXIII.

¶ These are the journeys of the children of Israel, 1 who went forth out of the land of Egypt according to the armies, under the guidance of Moses and Aaron. And Moses wrote their departures 2 according to their journeys by the order of the Lord; and these are their journeys according to their departures. And they set forward from 3 Ra'meses in the first month: on the fifteenth day of the first month, on the morrow after the pass-over-sacrifice the children of Israel went out with a high hand before the eyes of all the Egyptians. And the Egyptians were burying all the first-born, 4 whom the Lord had smitten among them; and upon their gods also did the Lord execute judgments. And the children of Israel removed from 5 Ra'meses, and encamped in Succoth. And they removed from Succoth, and encamped in Etham, which is on the edge of the wilderness. And they 6 removed from Etham, and returned unto Pi-hachiroth, which is before Ba's-zephon; and they encamped before Migdol. And they removed from 7 before Pi-hachiroth, and passed through the midst of the sea into the wilderness; and they went a three days' journey in the wilderness of Etham, and encamped in Marah. And they removed from 8 Marah, and came unto Elim; and in Elim there were twelve springs of water, and seventy palm-trees; and they encamped there. And they re- 9 moved from the wilderness of Sin, and encamped in the wilderness of Sin. And they re- 10 moved from the wilderness of Sin, and encamped in Dophkah. And they removed from Dophkah, 11 and encamped in Alush. And they removed from Alush, and encamped at Rephidim, and there was 12 no water for the people to drink. And they re- 13

16 moved from Repidim, and encamped in the wilderness of Sinai. And they removed from the wilderness of Sinai, and encamped in Kibroth-hattavah.

17 And they removed from Kibroth-hattavah, and encamped in Chazeroth. And they removed from Chazeroth, and encamped in Rithmah. And they removed from Rithmah, and encamped in Rimmon-perez. And they removed from Rimmon-perez, and encamped in Libnah. And they removed from Libnah, and encamped in Rissah.

22 And they removed from Rissah, and encamped in Kehelathah. And they removed from Kehelathah, and encamped in Mount Shapher. And they removed from Mount Shapher, and encamped in Charadah. And they removed from Charadah, and encamped in Makheloth. And they shall turn yourselves to the eastern border from Chazer'-enan to Shepham: And the boundary shall go down from Shepham to Riblah, to the eastward of 'Ayin; and the boundary shall descend, and shall touch upon the coast of the sea of Kinnereth, eastward; And the border shall go down to the Jordan, and its terminating points shall be at the Salt Sea: this shall be your land after its boundaries round about. And Moses commanded the children of Israel, saying, This is the land which ye shall divide among yourselves by lot, which the Lord hath commanded to give unto the nine tribes, and to the half tribe. For the tribe 14 of the children of Reuben according to their family divisions, and the tribe of the children of Gad according to their family divisions, have received, — and the half of the tribe of Manasseh have received their inheritance: The two tribes and the 15 half tribe have received their inheritance on the side of the Jordan opposite Jericho eastward, toward the rising of the sun.* ¶ And the Lord 16 spoke unto Moses, saying, These are the names 17 of the men who shall parcel out unto you the land: Elazar the priest, and Joshua the son of Nun. And one prince each from every tribe shall 18 ye take to parcel out the land. And these are 19 the names of the men: Of the tribe of Judah, Caleb the son of Yephuneh; And of the tribe of 20 the children of Simeon, Shemu'el the son of 'Ammihud; Of the tribe of Benjamin, Elidai the 21 son of Kisslon; And of the tribe of the children 22 of Dan, the prince, Bukki the son of Yogli; Of 23 the children of Joseph, or the tribe of the children of Manasseh the prince, Channiel the son of Ephod; And of the tribe of the children of Ephraim the prince, Kemuel the son of Shiptan; And 24 of the tribe of the children of Zebulun, the prince, Elizaphan the son of Parnach; And of the tribe 25 of the children of Issachar the prince, Paltiel the son of 'Azzan; And of the tribe of the children of 26 Asher the prince, Achihud, the son of Shelomi; And of the tribe of the children of Naphtali the 27 prince, Pedahel the son of 'Ammihud.* These are 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55

¶ And the Lord spoke unto Moses in the plains of Moab by the Jordan opposite Jericho, saying, Speak unto the children of Israel, and say unto them, When ye pass over the Jordan into the land of Canaan: Then shall ye drive out all the inhabitants of the land from before you, and ye shall destroy all their statues, and all their molten images shall ye destroy, and devastate all their high places. And ye shall drive out (the inhabitants of) the land, and ye shall dwell therein; for unto you have I given the land to possess it. And ye shall divide the land by lot for an inheritance among your families; to the numerous shall ye give the more inheritance, and to the small in number shall ye give the less inheritance: there, where the lot designateth it for him, shall every one's possessions be; according to the tribes of your fathers shall ye divide it among yourselves. But if ye will not drive out the inhabitants of the land from before you: then shall it come to pass, that those whom ye will let remain of them shall be as thorns in your eyes, and as stings in your sides, and they shall trouble you, so that ye shall not dwell.

56 And it shall come to pass, that as I purposed to do unto them, will I do unto you.

CHAPTER XXXIV.

1 ¶ And the Lord spoke unto Moses, saying, 2 Command the children of Israel, and say unto them, When ye come into the land of Canaan, shall this be the land that shall fall unto you for an inheritance: The land of Canaan according to its boundaries. And the southern side shall be unto you from the wilderness of Zin along by the boundary of Edom, and your southern border shall commence at the utmost edge of the Salt Sea on its east side. And the border shall turn for you from the south of the ascent of 'Akrab-

him, and pass on to Zin: and its terminating points shall be to the south of Kadesh-barne', and shall go on to Chazar-adder, and pass on to 'Azmon: And the border shall turn from 'Azmon 5 unto the river of Egypt, and its terminating points shall be at the sea. And as the western border, 6 shall ye have the Great Sea for a border: this shall be your western border. And this shall be unto 7 you the northern border: from the Great Sea shall ye mark out for you (the boundary to) mount Hor: From mount Hor shall ye mark out (the 8 boundary) unto the entrance of Chamath; and the terminations of the border shall be toward Zedad: And the border shall go on to Ziphron, and its 9 terminating points shall be at Chazar'-enan: this shall be unto you the northern border. And ye 10 shall turn yourselves to the eastern border from Chazar'-enan to Shepham: And the boundary shall 11 go down from Shepham to Riblah, to the eastward of 'Ayin; and the boundary shall descend, and shall touch upon the coast of the sea of Kinnereth, eastward; And the border shall go down 12 to the Jordan, and its terminating points shall be at the Salt Sea: this shall be your land after its boundaries round about. And Moses commanded 13 the children of Israel, saying, This is the land which ye shall divide among yourselves by lot, which the Lord hath commanded to give unto the 14 nine tribes, and to the half tribe. For the tribe 15 of the children of Reuben according to their family divisions, and the tribe of the children of Gad according to their family divisions, have received, — and the half of the tribe of Manasseh have received their inheritance: The two tribes and the 16 half tribe have received their inheritance on the side of the Jordan opposite Jericho eastward, toward the rising of the sun.* ¶ And the Lord 17 spoke unto Moses, saying, These are the names 18 of the men who shall parcel out unto you the land: Elazar the priest, and Joshua the son of Nun. And one prince each from every tribe shall 19 ye take to parcel out the land. And these are 20 the names of the men: Of the tribe of Judah, Caleb the son of Yephuneh; And of the tribe of 21 the children of Simeon, Shemu'el the son of 'Ammihud; Of the tribe of Benjamin, Elidai the 22 son of Kisslon; And of the tribe of the children 23 of Dan, the prince, Bukki the son of Yogli; Of 24 the children of Joseph, or the tribe of the children of Manasseh the prince, Channiel the son of Ephod; And of the tribe of the children of Ephraim the prince, Kemuel the son of Shiptan; And 25 of the tribe of the children of Zebulun, the prince, Elizaphan the son of Parnach; And of the tribe 26 of the children of Issachar the prince, Paltiel the son of 'Azzan; And of the tribe of the children of 27 Asher the prince, Achihud, the son of Shelomi; And of the tribe of the children of Naphtali the 28 prince, Pedahel the son of 'Ammihud.* These are 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55

CHAPTER XXXV.

¶ And the Lord spoke unto Moses in the plains 1 of Moab by the Jordan opposite Jericho, saying, Command the children of Israel, that they give 2 unto the Levites from the inheritance of their possession cities to dwell in; and an open space for the cities round about them shall ye give (also) unto the Levites. And the cities shall serve 3 them to dwell in; and their open spaces shall be for their cattle, and for their goods, and for all their requirements. And the open spaces of 4 the cities, which ye shall give unto the Levites, shall reach from the wall of the city and outward a thousand cubits round about. And ye shall 5 measure from without the city on the east side two thousand cubits, and on the south side two thousand cubits, and on the west side two thousand cubits, and on the north side two thousand cubits, with the city in the midst: this shall be to them the open spaces of the cities. And the cities 6 which ye shall give unto the Levites shall be the six cities of refuge, which ye shall appoint that the manslayer may flee thither; and in addition to them shall ye give forty and two cities. All 7 the cities which ye shall (thus) give to the Levites shall be forty and eight cities, they with their open spaces. And the cities which ye shall 8 give of the possession of the children of Israel, from the tribe that hath many shall ye give many; but from the one that hath few shall ye give few: every one according to its inheritance which it may inherit shall give of its cities unto the Levites.* ¶ And the Lord spoke unto Moses, say- 9 ing, Speak unto the children of Israel, and say 10 unto them, When ye have passed over the Jordan

11 והקריתם לכם ערים עירי מקלט תהינה לכם וגם שמה
 12 רצח מכה נפש בשגגה והיו לכם הערים למקלט
 13 כנגד ולא ימות הרצח עד צמדו לפני העדה למשפט:
 14 והערים אשר תתנו ששערי מקלט תהינה לכם:
 15 אתו שלש הערים תתנו מעבר לירדן ואת שלש הערים
 16 שתנו בארץ כנען עירי מקלט תהינה: לבני ישראל
 17 ולעז ולחושב כותבם תהינה שש הערים האלה למקלט
 18 לנום שמה כל מכה נפש בשגגה: ואם כבלי בתרלו
 19 הכדו וימת רצח הוא מות וימת הרצח: ואם פאנו יד
 20 אשר ימותו בה הכדו וימת רצח הוא מות וימת הרצח:
 21 או כבלי עקוד אשר ימות בו הכדו וימת רצח הוא
 22 מות וימת הרצח: נאל הדם הוא ימות את הרצח
 23 כ בפעורו הוא ימתו: ואם כשגגה תהפנו אד השליך
 24 עליו בעדקה וימת: או באיבה הכדו כדו וימת מות
 25 יומת המכה רצח הוא נאל הדם ימת את הרצח כפטר
 26 בו: ואם כפתע כלא איבה הרפו אד השליך עליו כל
 27 כלי בלא צדקה: או כבלי אבן אשר ימות בה בלא ראות
 28 ויפל עליו וימת והוא לא יאנוב לו ולא מבקש רעתו:
 29 ושפטו העדה בין המכה ובין נאל הדם על המשפטים
 30 כה האלה: והצילו העדה את הרצח מיד נאל הדם והשיבו
 31 אתו העדה אל עיר מקלטו אשר נס שמה וישב בה עד
 32 מות הבקו הגדל אשר משח אתו בשמן הקדש: ואם
 33 יצא נצא הרצח אתו כבול עיר מקלטו אשר ינום שמה:
 34 ומצא אתו נאל הדם מחייו לגבול עיר מקלטו ורצח
 35 נאל הדם את הרצח אין לו דם: כי בעיר מקלטו ישב
 36 עד מות הבקו הגדל ואחרי מות הבקו הגדל ישוב הרצח
 37 אל ארץ אבותיו: והיו אלה לכם להקמת משפט לדרתיכם
 38 ל כל מושבתיכם: כל מכה נפש לפי עדים ורצח את
 39 הרצח ועד אחד לא יענה כנגד למות: ולא תקחו כפר
 40 לנפש רצח אשר יהוה רשע למות ברמות וימת: ולא
 41 יתקדו כפר לנום אל עיר מקלטו לשוב לשבת בארץ

ו לו CAP. XXXVI

ויקדו ראשי האבות למשפחת בני ישראל כד
 משה ממשפחת בני יוסף ודבדו לפני משה ולפני
 הנשאים ראשי אבות לבני ישראל: ואמר את אלני
 צנה יהיה לנת את הארץ כנחלה פטרל לבני ישראל
 וארני צנה בידה לנת את הנחלת על שדה אחת לבנתיו:
 והיו לאחד מבני שבטי בני ישראל לנשים ונערה
 נחלתו נחלת אבתי וטסה על נחלת המשה אשר
 תהינה להם ומערל נחלתו יציע: ואם יתיה היכל
 לבני ישראל וטסה נחלתו על נחלת המשה אשר
 תהינה להם ומנחלת משה אבתי יציע נחלתו: ויצו
 משה את בני ישראל על פי יהוה לאמר בן משה בני
 יוסף דברים: וזה הדבר אשר צוה יהוה לבנות על שדה
 לאמר לשוב בעיניהם תהינה לנשים אך למשפחת
 משה אבתם תהינה לנשים: ולא תסב נחלה לבני
 ישראל ממשח אל משה: כי איש נחלת משה אבתי
 ידבדו בני ישראל: וכל בת ירשת נחלה ממשוח בני
 ישראל לאחד ממשפחת משה אבה תהיה לאשה למען
 יירשו בני ישראל איש נחלת אבתי: ולא תסב נחלה
 ממשח למשה אחר בראש נחלתו ידבדו ממות בני
 ישראל: כאשר צוה יהוה את משה בן עשו בנות על שדה:
 ותהינה נחלה תרצה ותצלה ומלכה ונעה בנות על שדה
 לבני דרדו לנשים: ממשפחת בני משה ברוסות היו
 לנשים ותהי נחלתו על משה משפחת אבתי: אלה
 המצות והמשפטים אשר צוה יהוה בראשית אל בני
 ישראל בערבת מאב על דתו ויהו:

ח ז ק

11 into the land of Canaan; Then ye shall appoint
unto yourselves proper cities, that they be cities
of refuge for you; and thither shall flee the man-
12 slayer who killeth any person at unawares. And
these cities shall be unto you for a refuge from
the avenger; that the manslayer die not, until
he have stood before the congregation for trial.
13 And the cities which ye shall give, shall be six
14 cities of refuge unto you; Three of these cities
shall ye give on this side of the Jordan, and the
15 three other cities shall ye give in the land of
Canaan: cities of refuge shall they be. For the
children of Israel, and for the stranger, and for
the sojourner among them, shall these six cities
be for a refuge: that every one may flee thither
16 that killeth any person at unawares. And if he
have smitten him with an instrument of iron, so
that he die, he is a murderer: the murderer shall
17 surely be put to death. And if he have smitten
him with a stone which one can take in the
hand, wherewith he may die, and he die, he is
a murderer: the murderer shall surely be put to
18 death. Or if he have smitten him with an article
of wood, which one can take in the hand, where-
with he may die, and he die, he is a murderer:
19 the murderer shall surely be put to death. The
avenger of the blood himself shall slay the mur-
derer; when he meeteth him, shall he slay him.
20 And if he push against him out of hatred, or
he have hurled at him (any thing) by lying in
21 wait, that he die; Or if in enmity he have
smitten him with his hand, that he died, he that
smote him shall surely be put to death; (for) he
is a murderer: the avenger of the blood shall slay
22 the murderer, when he meeteth with him. But
if he have pushed against him accidentally with-
out enmity, or have cast upon him any thing
23 without lying in wait, Or with any stone where-
with a man may die, without seeing him, and he
have let it fall upon him that he died; whereas
he was not his enemy, and did not seek his
24 harm: Then shall the congregation judge between
the slayer and the avenger of the blood accord-
25 ing to these institutions; And the congregation
shall deliver the manslayer out of the hand of
the avenger of the blood, and the congregation
shall restore him to the city of his refuge, whither
he had fled; and he shall abide in it until the
26 death of the high-priest, who hath been anointed
with the holy oil. But if the manslayer should
at any time pass the boundary of the city of his
27 refuge, whither he may have fled; And the
avenger of the blood should find him beyond the
boundary of the city of his refuge, and the
avenger of the blood should kill the manslayer;
28 he shall not be guilty of blood; Because in the
city of his refuge shall he remain until the death
of the high-priest; but after the death of the high-
priest the manslayer may return unto the land
29 of his possession. And these things shall be unto
you for a statute of justice throughout your gen-
30 erations, in all your dwellings. Whoever it be that
killeth a person, according to the testimony of
witnesses shall the murderer be put to death; but
one witness shall not testify against any person
31 to cause him to die. Moreover ye shall take no
redemption money for the person of a murderer,
who is guilty of death; but he shall surely be
32 put to death. And ye shall take no redemption

money for him that hath fled to the city of his
refuge, that he should come again to dwell in the
land, until the death of the priest. And ye shall 33
not defile the land wherein ye are; for the blood
it is which defleth the land: and no atonement
can be made unto the land for the blood which
hath been shed therein, except through the blood
of him that hath shed it. And ye shall not render 34
unclean the land which ye inhabit, in the midst
of which I dwell; for I the Lord dwell in the midst
of the children of Israel.*

CHAPTER XXXVI.

¶ And there came near the chiefs of the divisions 1
of the family of the children of Giliad, the son of
Machir, the son of Manasseh, of the families of the
sons of Joseph; and they spoke before Moses, and
before the princes, the chiefs of the divisions of
the children of Israel; And they said, The Lord 2
hath commanded my lord to give the land for an
inheritance by lot to the children of Israel; and
my lord hath been commanded by the Lord to
give the inheritance of Zelophchad our brother
unto his daughters. And if they become the wives 3
of any of the sons of the (other) tribes of the
children of Israel: then will their inheritance be
taken from the inheritance of our fathers, and be
added to the inheritance of the tribe wheramong
they may be married; and from the lot of our in-
heritance will it be taken away. And whenever 4
the jubilee shall be to the children of Israel: then
will their inheritance be added unto the inheritance
of the tribe wheramong they may be married; and
from the inheritance of the tribe of our fathers
will their inheritance be taken away. And Moses 5
commanded the children of Israel by the order of
the Lord, saying, The tribe of the sons of Joseph
have spoken well. This is the thing which the 6
Lord hath commanded concerning the daughters
of Zelophchad, saying, To those who are pleasing
in their eyes may they become wives; however only
to the family of the tribe of their father shall
they become wives. And the inheritance of the 7
children of Israel shall not pass from tribe to
tribe; but the children of Israel shall adhere every
one to the inheritance of the tribe of his fathers.
8 And every daughter that inheriteth any possession
out of any tribe of the children of Israel, shall
become the wife unto one of the family of the
tribe of her father; in order that the children of
Israel may inherit every one the inheritance
of his fathers. And no inheritance shall pass 9
from one tribe to another tribe; but the tribes
of the children of Israel shall adhere, every one, to
his own inheritance.* Even as the Lord had 10
commanded Moses, so did the daughters of Zeloph-
chad; And Machlah, Tirzah, and Choglah, and 11
Milcah, and No'ah, the daughters of Zelophchad be-
came the wives of the sons of their uncles. (To 12
persons) of the families of the sons of Manasseh
the son of Joseph did they become wives, and their
inheritance remained in the tribe of the family of
their father. These are the commandments and 13
the ordinances, which the Lord commanded by the
hand of Moses unto the children of Israel, in the
plains of Moab by the Jordan opposite Jericho.

ספר דברים

DEUTERONOMY.

24 אחד לשבת: וסעו בעלי הרהר ונבאו עדינהל אשבל
 וירגלו אתה: וקחו בידם כפרי הארץ ויחזו אלט כח
 וישבו אתו דבר ויאמרו מיכה הארץ אשר יהיה אלהי
 25 נתן לו: ולא אביכם לעלת ותמרו אתי: ויהי אלהיכם: 26
 ותרגו כאהלכם ותאמרו בשנת יהיה אתו הוצאתו 27
 מארץ מצרים לתת אתו ביד האמרי להשמדתי: אנהו 28
 אנהש עלים אחזי הלכסו אתלכבט לאמר עם גדול ורם
 ממש ערים גדלות וכצורת בעמים ובידני ענקים ראיתי
 29 שם: ואמר אלכם לא תתעצו ולא תיראו ממים: 30
 ויהי אלהיכם הנהל לפניכם הוא יתם לכם ככל אשר ל
 31 נשוא אתכם במצרים לעניכם: וכמדבר אשר ראית
 אשר נשאל יהיה אלהך כאשר ישא איש אתיבטו ככל
 32 הנהלך אשר הלכתם עדלכאכם עדתהקום הנה: וכדבר
 33 הנה איכם מאמנם ביהוה אלהיכם: הנהלך לפניכם
 34 כהנהלך לתור לכם כקום לתחכם באשו לילה לראתכם
 35 כהנהלך אשר תלכידה ובעני וסם: וישמע יהוה אלה
 36 קול דברכם ונצאף וישבע לאמר: אבדראח איש לה
 באשים האלה הורו רוע הנה את הארץ הטובה אשר
 37 נשבעתי לתת לאבותיכם: ואלהי כלב כדפנה היא
 38 וראיה ולראון אתהארץ אשר נהדדתי ולבני ינו אשר
 39 מלא אחרי יהוה: ובכדי התאנף יהוה בללכם לאמר
 40 נסאתה לאתבא שם: ודשע בדני הנמדד להנה היא
 41 יבא שעה אתו חוק כיהוה ויחלה אתישראל: וספכם
 42 אשר אמרתם לבו יהוה ובינכם אשר לאירעו היום
 43 טוב ורע מה יבא עליה ולכם אתמה וסם וירשעו:
 44 יאתם פני לכם וסעו המדבר הנה ויסיו: ותעשו
 45 ותאמרו אלי הטאעו ליהוה אנהש נעלה ונלחמט ככל
 46 אשר צונו יהוה אלהינו ותהונו איש אתכלי מלחמתו
 ותהונו לעלת הנה: ויאמר יהוה אלי אמר לתם לא
 47 תעלו ולא תלחמו מי אני כהנהלך ולא תעפו לפני
 48 איביכם: ואמר אלכם ולא שמעו ותמרו אתי יהוה
 49 ותהונו ותעלו הנה: ונא אמרו וישב כהר הנה
 50 לקראתכם וירדפי אתכם כאשר תעשה הנהבכם ויהוה
 אתכם בשער עדיהמה: ותעשו ותבכו לפני יהוה מה
 51 ולא שמעו יהוה כהלכם ולא האון אלכם: ותשבו כקש
 52 ימים רבים כמים אשר ישבתם:

CAP. II. ב

1 ונפן וסעו המדבר הנה: וביסוף כאשר דבר יהוה
 2 אלי וקב אתהרשעו: ימים רבים: ס ויאמר
 3 יהוה אלי לאמר: רבילכם סב אתהנה הנה פני לכם
 4 אפנה: ואתהסם צו לאמר אתם עברים כגביל אחים

CAP. I. א

1 אלה הדברים אשר דבר משה אלכלישראל בעבר
 2 הנהו כמדבר בערבה מול סוף כדפאון וכדחפלא
 3 ולכו תוצרת ודו וקב: אחד עשר יום מרחב הנה הנה
 4 שיער עד קרש כרנע: ויהי בארבעים שנה בעשתרשער
 5 חדש באתו להודש דבר משה אלפני ישראל ככל
 6 אשר צונו יהוה אתו אלהם: אחרי כהנו את סיון מלך
 7 האמרי אשר יושב בחשבון ואתו עני מלך השני אשר
 8 יושב בעשתרת בארנע: בעבר הנהו כארץ מיאב
 9 דואיל משה באר אתהנהוה הזאת לאמר: יהוה
 10 אלהינו דבר אלנו בחרב לאמר רבילכם שבת הנה
 11 הנה: פנו וסעו לכם וכוהו הנה האמר: ואלכלישובנו
 12 בערבה הנה וכשפלה ונגב וכוחו הים ארץ כהננו
 13 והלבנו עדתנה הנה נהר פרת: ראה נתתי לפניכם
 14 אתהארץ באו ורשו אתהארץ אשר נשבע יהוה
 15 לאבותיכם לאברהם לאיזק וליצחק וליעקב לתת להם ולורעם
 16 אתהארץ: ואמר אלכם בעת ההוא לאמר לאראכל
 17 לבדי שאת אחכם: יהוה אלהיכם הנהב אחכם והכם
 18 היום כהובכי השמים רב: יהוה אלהי אבותכם יספ
 19 עליכם כהם אלה פעמים ויברך אתכם כאשר דבר
 20 לכם: איהה אשא לבדי כהנהב ומשאכם וריבכם:
 21 יהו לכם אנשים חכמים ונבנים ודעים לשבטיכם
 22 ואנשים כראשכם: ותעשו אתי ותאמרו טובהנהב
 23 אשר דברתי לעשות: ואקח אתהארץ שבטיכם אישים
 24 חכמים ודעים ואתו אותם ראשים עליכם שרי אלים
 25 ושרי מאותושרי המשים ושרי עשרתושרים לשבטיכם.
 26 ואצוה אתלפטטיכם בעת ההוא לאמר שמע כדאחכם
 27 ושפטתם צדק כדאיש וכדאחיו ובין גרו: לאתהונו
 28 פנים במשפט כפטן כנהל השמעון לאתהונו מפניאיש
 29 כי המשפט לאלהים הוא והדבר אשר יקשה מכם
 30 תקרבו אלי ושמעתי: ואצוה אתכם בעת ההוא את
 31 כלתהבדים אשר תעשו: וסעו מרחב ונהלך את כל
 32 המדבר הגדול והטהר והוא אשר ראיתם הנה הנה
 33 המדבר כאשר צונו יהוה אלהינו אתו ונבא עד קרש
 34 כרנע: ואמר אלכם באתם עתה האמרי אשר יהוה
 35 אלהינו נתן לנו: ראה נתן יהוה אלהיך לפניך את
 36 הארץ עלה רש כאשר דבר יהוה אלהי אבותיך לה
 37 אליהוואלסחת: ותקרבו אלי ככלכם ותאמרו נשלחה
 38 אנשים לפנינו ונהפריט אתהארץ וישבו אתנו דבר
 39 אתהנהלך אשר נעלההנה ואת השרים אשר נבא אליהו:
 40 וישב בעני הדבר ונאחז מקם שנים עשר אנשים אשר

THE BOOK OF DEUTERONOMY.

DEBARIM.

CONTAINING A RECAPITULATION OF THE HISTORY OF THE ISRAELITES IN THE DESERT,
AND OF SEVERAL LAWS; EMBRACING ALSO SOME NEW ENACTMENTS,
AND AN ACCOUNT OF THE LAST DAYS OF MOSES.

SECTION LXIV. DEBARIM.

CHAPTER I.

1 ¶These are the words which Moses spoke unto all Israel on this side of the Jordan, in the Wilderness, in the plain opposite Suph, between Paran, and Tophel, and Laban, and Chazeroth, and Di-
2 zahab. It is a journey of eleven days from Horeb by the way of mount Seir unto Kadesh-
3 barna'. And it came to pass in the fortieth year, in the eleventh month, on the first day of the month, that Moses spoke unto the children of Israel, according to all that the Lord had com-
4 manded him concerning them; After he had smitten Sichon the king of the Amorites, who dwelt in Cheshbon, and 'Og the king of Bashan, who dwelt at 'Ashtaroth in Edre'. On this side
5 of the Jordan, in the land of Moab, began Moses to explain this law, saying, The Lord our God
6 spoke unto us in Horeb, saying, Ye have tarried long enough at this mount: Turn you, and take
7 your journey, and go to the mountain of the Amorites, and unto all its neighboring places, in the plain, in the mountain, and in the lowlands, and in the southern country, and by the coast of the sea, to the land of the Canaanites, and unto the Lebanon, up to the great river, the river
8 Euphrats. Behold, I have given up the land before you: go in and take possession of the land which the Lord hath sworn unto your fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob, to give it unto
9 them and to their seed after them. And I said unto you at that time, as followeth, I am not
10 able alone to bear you: The Lord our God hath multiplied you, and, behold, ye are this day as
11 the stars of heaven for multitude. May the Lord the God of your fathers make you a thousand times as many more as ye are; and bless you, as
12 he hath spoken unto you.* How can I by myself alone bear your cumbrance, and your burden, and
13 your strife? Furnish for yourselves wise and understanding men, and those known among your tribes, and I will place them as chiefs over you.
14 And ye answered me, and said, The thing which
15 thou hast spoken is good to do. And I took the chiefs of your tribes, wise and known men, and I set them as heads over you, captains over
16 thousands, and captains over hundreds and captains over fifties, and captains over tens
17 and as officers for your tribes. And I commanded your judges at that time, saying, Hear the causes between your brethren, and
18 judge righteously, between a man and his brother, and between his stranger. Ye shall not respect
19 persons in judgment; the small as well as the great shall ye hear; ye shall not be afraid of any man; for the judgment belongeth to God: and the
20 cause that is too hard for you shall ye bring unto me, and I will hear it. And I commanded you at
21 that time all the things which ye should do. And we departed from Horeb, and we went through all that great and terrible wilderness, which ye have
22 seen, by the way of the mountain of the Amorites, as the Lord our God had commanded us; and we
23 came as far as Kadesh-barna'. And I said unto you, Ye are come unto the mountain of the Amorites, which the Lord our God doth give unto us.
24 Behold, the Lord thy God hath given up the land before thee: go up and take possession of it, as the Lord the God of thy fathers hath spoken unto thee: do not fear, and he not discouraged.* And ye all came near unto me and said, Let us send out men before us, that they may search out for us the land, and bring us word again concerning the way by which we must go up, and the cities to
25 which we shall come. And the thing was pleas- ing in my eyes; and I took of you twelve men,

one man for every tribe. And they turned and
24 went up into the mountain, and came unto the valley of Eshcol, and spied it out. And they took
25 in their hand some of the fruit of the land, and brought it down unto us; and they brought
26 us word again, and said, The land which the Lord our God doth give us is good. But you
27 would not go up, and ye rebelled against the order of the Lord your God; And ye murmured in your
28 tents, and said, On account of the hatred of the Lord toward us, hath he brought us forth out of the land of Egypt, to deliver us unto the hand of
29 the Amorites, to destroy us. Whither shall we go up? our brethren have made faint our heart, say-
30 ing, The people is greater and taller than we; the cities are great and fortified up to heaven; and moreover the sons of the 'Anakim have we seen
31 there. And I said unto you, Have no dread, nor be ye afraid of them. The Lord your God who
32 goeth before you, he it is who will fight for you; all just as he did for you in Egypt before your
33 eyes; And in the wilderness which thou hast seen, where the Lord thy God bore thee, as a man
34 doth bear his son, on all the way that ye have gone, until ye came unto this place. Yet in this
35 thing do ye not believe in the Lord your God. Who goeth before you on the way to seek out for
36 you a place for your encamping, in fire by night, to cause you to see on the way in which ye are
37 to go, and in a cloud by day. And the Lord
38 heard the voice of your words; and he was wroth, and swore, saying, Surely there shall not one of
39 these men of this evil generation see that god- land, which I have sworn to give unto your
40 fathers; Save Caleb the son of Yephunneh, he shall see it, and to him will I give the land upon
41 which he hath trodden, and to his children; because he hath wholly followed the Lord. Also
42 with me was the Lord angry for your sakes, saying, Also thou shalt not go in thither. Joshua
43 the son of Nun, who standeth before thee, he shall go in thither: him encourage; for he shall
44 cause Israel to inherit it.* And your little ones, of whom ye said, They will become a prey, and your children who know not this day either good
45 or evil, these shall go in thither; and unto them will I give it, and they shall possess it. But as
46 for you, turn you, and take your journey into the wilderness by the way of the Red Sea. And ye
47 answered and said unto me, We have sinned against the Lord; we indeed will go up and we
48 will fight, according to all that the Lord our God hath commanded us; and ye girded on every man
49 his weapons of war, and ye insisted to go up into the mountain. And the Lord said unto me, Say
50 unto them, Go not up, and do not fight; for I am not among you; lest ye be smitten before your
51 enemies. And I spoke unto you; but ye would
52 not hear; and ye rebelled against the order of the Lord, and you were presumptuous, and went up
53 into the mountain. And the Amorites, who dwell in that mountain, came out against you, and they
54 pursued you, as the bees do, and they overthrew you in Seir, as far as Chormah. And ye returned
55 and wept before the Lord; but the Lord hearkened not to your voice, nor gave ear unto you. And
56 ye tarried in Kadesh many days, according unto the days that ye tarried there.

CHAPTER II.

Then we turned, and took our journey into the
1 wilderness by the way of the Red Sea, as the Lord
2 had spoken unto me; and we traveled around mount
3 Seir many days.* ¶ And the Lord said unto me,
4 as followeth, Ye have traveled long enough around
5 this mountain; turn yourselves northward. And the
6 people command thou, saying, Ye are passing by
7 the border of your brethren the children of Esau,

והגשים והפזו לא השארתי שרדי: רק בהקמה בנות לה
 36 לט ולשלל הערים אשר לקרטי: מעשר אשר על שפת-
 נחל ארנו והעיר אשר בהחל ועד הנגלדה לא היתה קריה
 אשר שוקה מעט אתהכל נתן דעה אלהי לפני:
 37 רק אלארץ בגרעמו לא קבחה ללד נחל וכל ושרי
 הדר וכל אשר-ענה דעה אלהי:

CAP. III. 2

ונפן ונעל הרף הקשון ונצא עוז מלך-הבשן לקראת
 1 הוא ובלעמו למלחמה ארדע: ואמר דעה אלי אל
 2 תירא אתו כי בדרך נתי אתו ואת-בלעמו ואת-ארצו
 ועשית לו כאשר עשית לסחון מלך האמרי אשר ושב
 3 בחשבון: וזמן דעה אלהי בדעו גם אתעמו מלך
 4 הבשן ואת-בלעמו ונבדו עד-בלתי השאירו שרדי:
 5 ונלכד את-בלעמו בעת היות לא היתה קריה אשר
 לא-לקחה מאתם ששים עיר כלתבל ארנב ממלכת
 6 עת בקשון: כלאלה ערים בצרת חמה ובהם דלתים
 7 וברית לבר מער הפתח ורבה מאד: ונתתם אתם
 8 כאשר עשית לסחון מלך חשבון החכם בלעדי מות
 9 הגשים והפזו: ובלהבהמה ושלל הערים בנות לנו:
 10 ונחף בעת היות את-הארץ מד שני מלכי האמרי
 11 אשר בעבר היותו מנחל ארנו עד-הר הרמוז: צידנים
 12 וקראו לחרמון שרון ונאמרו וקראו שני: כלו ושרי
 13 המישור ובלהנגלדה ובלהבשן עד-סלבה וארדע ער
 14 ממלכת עוג בפשן: כי רקיעו מלך הבשן ושאר מיתר
 15 הרפאים הנה ערשו ערש כול הלה הוא ברפת בני
 16 עמון תשע אמות ארקה ורבע אמות רחבה באמרת
 17 אש: ואת-הארץ הזאת והשט בעת היתה באמרת
 18 אשר-על-נחל ארנו ונצי והנגלדה וערו ונתי לראובני
 19 ולגדי: ונתר הנלדה ובלהבשן ממלכת עוג נתי לחצי
 20 שכט המנשה כל חבל הארנב לכל-הבשן היות וקרא
 21 ארץ רפאים: ואיר בדמנשה לקח את-כלתבל ארנב
 22 עד-נכול הנשוהי והמצותי וקרא אתם על-שמו את
 23 הבשן חת יאר עד היום הנה: ולקבד נתי את-הנגלדה:
 24 וקראובני ולגדי נתי מדינגלדה ועד-נחל ארנו תד
 25 הנחל ונבל ועד נבם הנחל ונכול בני עמון: והעברת
 26 והתנת ונבל מכרת ועד גם הערבה גם המלח סבת
 27 אשדת הפסגה מנחה: ואצו אתכם בעת היות לאמר
 28 דעה אלהים נתן לכם את-הארץ הזאת לרשתה חלוצים
 29 תעבדו לפני אחיכם בני-ישראל כל-בני-חיל: רק
 30 נשכים ופסגם ומקובם דעמי כימקנה רב לכם ישבו
 31 בעריכם אשר נתי לכם: עד אשר-יגיע דעה ולאחיכם
 32 ככם ורשו נדחם את-הארץ אשר דעה אלהים נתן
 33 לכם בעבר נדחם ושבתם אש לרשותי אשר נתי
 34 לכם: ואת-השט צוית בעת היות לאמר ענד
 35 הראת את בלאשר עשה דעה אלהים לשני המלכים
 36 האלה בן-עשה דעה לכל-הממלכות אשר אתה
 37 עבר שמה: לא תיראום כי דעה אלהים הוא
 38 ונלחם לכם:

בגרעשו הישבים בשער ונראו מבם ונשמרתם מאד:
 1 ה אלהתנרו גם כי לאאתן לכם מארע עד מדרך כר
 2 הנל ביהודה לעשו נתי את-הר שער: אכל תשברו
 3 מאתם בכסף ואכלתם ומסמים חכרו מאתם בכסף
 4 ושתיתם: כי דעה אלהי ברקף בכל מעשה דף יד
 5 לכתה את-המקבר הגדל הנה נה ארבעים שנה דעה
 6 אלהי עמד לא הסרה דבר: ונעבר מאת אתי בני
 7 עשו הישבים בשער מדרך הערבה מאלת ומצו
 8 נבר: ס ונפן ועבר הרף מדרך מואב: ואמר
 9 דעה אלי אלהיך את-מואב ואלתנער גם מלחמה
 10 כי לאאתן לה מארע דשה כי לבני-לוי נתי את-ער
 11 דשה: האמים לפנים ישבו בה עם נחל ורב והם
 12 בענקים: רפאים וישבו ארדעם בענקים והמאבים
 13 יקראו להם אמים: ובשער ישבו החרים לפנים וכני
 14 עשו וירשום ושמדום מפניהם וישבו תחם כאשר
 15 עשה ישראל לארץ ורשתי אשר-נתן דעה להם: עתה
 16 קמו ועברו לכם את-נחל ורד ונעבר את-נחל ורד:
 17 ונחל אשר-הלכנו ומקדש ברנע עד אשר-עברת את
 18 עמל ורד שלשים שנה ערשם כל-הידור אנשי
 19 המלחמה מקרב המנזר כאשר נשבע דעה להם: גם
 20 יד-דעה היתה גם להם מקרב המנזר עד חמם:
 21 דעה כאשר-אמנו בלאנשי המלחמה למות מקרב העם:
 22 ס ונדבר דעה אלי לאמר: אתה עבר היום את-נחל
 23 מואב את-ער: וקרבתי מול בני עמון אלהיכם ואל-
 24 תאנו גם כי לאאתן מארץ בגרעמו לה דשה כי לבני
 25 לוי נתי דשה: אשר-רפאים תשכב ארדעו רפאים
 26 שברבת לפנים והעמלים יקראו להם ומומים: עם נחל
 27 ורב והם בענקים והעמלים דעה מפניהם וירשום וישבו
 28 תחם: כאשר עשה לבני עשו הישבים בשער אשר
 29 השמיד את-החרי מפניהם וירשום וישבו תחם עד היום
 30 הנה: והעיים הישבים בהערים עד-עונה כפתרים האצים
 31 מכפתר השמידם וישבו תחם: קומו עטו ועברו את-
 32 נחל ארנו ראה נתי בדרך את-סחון מלך-הבשן האמרי
 33 את-הארצו החל רש ונעברו בני מלחמה: היום הנה אהל
 34 חת הפודך ויראקף ודעמי העמים תחם בלהשמיד
 35 אשר ישמנו שמעו וננו ונחל מפני: ואשלח מלאכים
 36 ממדבר קדמות אלהים מלך חשבון הכרי שלום
 37 לאמר: אעברה בארצך בדרך בדרך אהל לא אסור
 38 ומן ושמואל: אכל בכסף חשבנתי ואכלתי ומם בכסף
 39 תחלתי ושתיתי רק אעברה ברנלי: כאשר עשר-לי בני
 40 עשו הישבים בשער והמאבים הישבים בער עד אשר-
 41 אעבר את-הנחל את-הארץ אשר-דעה אלהי נתן לנו:
 42 ל ולא אבה סחון מלך חשבון ונעברו בני ביהודה דעה
 43 אלהיך ואת-חלו ואמר את-לכבו למנו חתו בדרך כיום
 44 הנה: ס ונאמר דעה אלי ראה החלתי תת לפנדך
 45 את-סחון ואת-ארצו החל רש להשת את-ארצו: ונצא
 46 סחון לקראתנו הוא ובלעמו למלחמה הנה: ונתננו
 47 דעה אלהי לפנינו ונפ אתו ואת-בני ואת-בלעמו:
 48 ונלכד את-בלעמו בעת היותו ונתרם את-בלעמו מלח

who dwell in Seir: and they will be afraid of you; therefore take ye good heed unto yourselves! Do not contend with them; for I will not give unto you of their land, even so much as a foot's breadth; because unto Esau have I given mount Seir for an inheritance. Food shall ye buy of them for money, that ye may eat; and water also shall ye buy of them for money, that ye may drink.

For the Lord thy God hath blessed thee in all the works of thy hand; he hath provided for thee in thy wandering through this great wilderness: these forty years the Lord thy God hath been with thee; thou hast lacked nothing. And we passed away from our brethren the children of Esau, who dwell in Seir, from the way through the plain, from Elath, and from 'Ezron-gaber. ¶ And we turned and passed the way of the wilderness of Moab. And the Lord said unto me, Do not attack the Moabites, nor contend with them in battle; for I will not give thee from their land any inheritance; because unto the children of Lot have I given 'Ar for an inheritance. The Emim in times past dwelt therein, a people great, and numerous, and tall as the 'Anakim; As Rephaim were also they accounted, equally with the 'Anakim; and the Moabites called the Emim. And in Seir dwell the Chorim in times past; but the children of Esau drove them out, and they destroyed them from before them, and dwelt in their stead; as Israel hath done unto the land of his inheritance, which the Lord hath given unto them.

Now rise up, and get you over the brook Zered; and we passed over the brook Zered. And the time which we came from Kadesh-barnea, until we had passed over the brook Zered, was thirty and eight years; until all the generation of the men of war were spent from out the midst of the camp, as the Lord had sworn unto them. And also the hand of the Lord was against them, to destroy them from the midst of the camp; until they were spent. So it came to pass, when all the men of war were spent by dying from the midst of the people. ¶ That the Lord spoke unto me, saying, Thou art passing this day by the border of Moab, by 'Ar. And thou comest nigh opposite the children of 'Ammon: do not attack them, nor contend with them; for I will not give unto thee of the land of the children of 'Ammon any inheritance; because unto the children of Lot have I given it for an inheritance. As the land of Rephaim was it also accounted: Rephaim dwelt therein in times past; and the 'Ammonites called them Zamzummim; A people great, and numerous, and tall, as the 'Anakim; but the Lord destroyed them before them; and they drove them out, and dwelt in their stead: As he hath done to the children of Esau, who dwell in Seir, from before whom he destroyed the Chorim; and they drove them out and dwelt in their stead, even unto this day. And the 'Avvim, who dwell in open towns, as far as unto Gazzah,—the Caphtorim, who came forth out of Chaptor, destroyed them, and dwelt in their stead. Rise ye up, set forward, and pass over the brook Arnon; behold I have given into thy hand Sichon the king of Cheshbon, the Emorite, and his land: begin to drive him out and contend with him in battle.

This day will I begin to put the dread of thee and the fear of thee upon the nations that are under the whole heaven; whoever will hear the report of thee, shall tremble, and shall quake because of thee. And I sent messengers out of the wilderness of Kedemoth unto Sichon the king of Cheshbon, with words of peace, saying: Let me pass through thy land: always by the highway will I go along; I will not turn unto the right hand or unto the left. Food shalt thou sell me for money, that I may eat; and water for money shalt thou give me, that I may drink: only let me pass through on foot; (As the children of Esau who dwell in Seir and the Moabites who dwell in 'Ar, have done unto me;) until that I shall pass over the Jordan into the land which the Lord our God giveth us. But Sichon, the king of Cheshbon, would not suffer our passing by him; for the Lord thy God had hardened his spirit, and had made obstinate his heart, that he might deliver him into thy hand, as (hath happened) this day.* ¶ And the Lord said unto me, Behold, I have begun to give up Sichon and his land before thee: begin to drive him out, that shall mayest inherit his land. And Sichon came out against us, he and all his people, to the battle

of Yahaz. And the Lord our God gave him up 33 before us; and we smote him, and his sons, and all his people. And we conquered all his cities 34 at that time, and devoted every inhabited city, and the women, and the little ones; we left none that escaped. Only the cattle we took as booty 35 unto ourselves, and the spoil of the cities which we had captured. From 'Aro'er, which is by the 36 bank of the brook of Arnon, and the city that is in the brook, even unto Gil'ad, there was not one city which was too strong for us; the whole did the Lord our God give up before us. Only unto the 37 land of the children of 'Ammon didst thou not come nigh, unto the whole margin of the brook Yabbok, and the cities in the mountains, and unto whatsoever the Lord our God had forbidden us.

CHAPTER III.

And we turned, and went up the way to Bashan; 1 and 'Og the king of Bashan came out against us, and all his people, to the battle at Edre'l. And 2 the Lord said unto me, Fear him not; for into thy hand have I given him, and all his people, and his land; and thou shalt do unto him as thou hast done unto Sichon, the king of the Emorites, who dwelt at Cheshbon. And the Lord our God gave 3 into our hands also 'Og the king of Bashan, and all his people; and we smote him until none was left to him who escaped. And we conquered all 4 his cities at that time, there was not a city which we took not from them, sixty cities, all the region of Argob, the kingdom of 'Og in Bashan. All these 5 were fortified cities, with high walls, gates, and bars; besides the unwall'd towns, which were a great many. And we devoted them, as we had 6 done unto Sichon the king of Cheshbon, devoting every inhabited city, the women, and the little ones. But all the cattle, and the spoil of the 7 cities, we took as booty to ourselves. And we 8 took at that time out of the hand of the two kings of the Emorites the land which is on this side of the Jordan, from the river of Arnon unto mount Chermou; (The Sidonians call Chermou Siryon; 9 and the Emorites call it Seir;) All the cities 10 of the plain, and all Gil'ad, and all Bashan, unto Salchah and Edre'l, the cities of the kingdom of 'Og in Bashan. For only 'Og the king of Bashan 11 had been left of the remnant of the Rephaim: behold, his bedstead was a bedstead of iron; lo! it is in Rabbah of the children of 'Ammon: nine cubits is its length, and four cubits its breadth, after the arm of a man. And of this land, of which we 12 took possession at that time, from 'Aro'er, which is by the river Arnon, and half mount Gil'ad, and the cities thereof, I gave unto the Reubenites and to the Gadites. And the rest of Gil'ad, and all 13 Bashan, the kingdom of 'Og, I gave unto the half tribe of Manasseh; all the region of Argob, with all Bashan, this is called the land of Rephaim. Yair the son of Manasseh took all the region of 14 Argob up to the border of the Geshurites and the Ma'achathites; and he called them the (land of) Bashan, after his own name, the villages of Yair, unto the day.* And unto Machir I gave Gil'ad, 15 And unto the Reubenites and unto the Gadites I 16 gave from Gil'ad even unto the brook Arnon, the land within the river and that adjoining, even unto the brook Yabbok, the border of the children of 'Ammon; The plain also, and the Jordan, and 17 the adjoining land, from Kinnereth even unto the sea of the plain, the Salt Sea, under the declivities of Pissah, eastward. And I commanded 18 you at that time, saying, The Lord your God hath given you this land to possess it: armed shall ye pass over before your brethren the children of Israel, all that are fit to bear arms. But your 19 wives, and your little ones, and your cattle, (I know that ye have much cattle,) shall abide in your cities which I have given you;* Until that 20 the Lord have given rest unto your brethren, as well as unto you, and they also have taken possession of the land which the Lord your God giveth them beyond the Jordan: then shall ye return every man unto his possession which I have given you. And Joshua also I commanded at that 21 time, saying, Thy own eyes have seen all that the Lord your God hath done unto these two kings: thus will the Lord do unto all the kingdoms whither thou shalt pass. Ye shall not fear them; 22 for the Lord your God it is who fighteth for you.

ביום מתחת לארץ: ופתחשא עניך השמחה וראית
 איתשמשש ואתה הורה ואתה תבוכים כל צבא השמים
 ונחית השמחתם להם ועברתם אשר חלק דעה אלהך
 אלה לכל העמים תחת כל השמים: ואחכם לקח דעה
 ויצא אתכם מקור הפרק ממצרים להיות לו לכם נחלה
 כיום היום: ודעה התאריך על דברכם וישבע לבלתי
 עברי אתה יתרון ולבלתי רבא אתה יתרון הטובה אשר
 ידעה אלהך נתן לך נחלה: כי אנכי מת בארץ הזאת
 אני עבר אתה יתרון ואחם עברים ורשעתם אתה יתרון
 הטובה הזאת: השמר לכם פתשכתו אתי כרית דעה
 אליכם אשר קרת עמכם וישיתם לכם פסל תמונת
 כל אשר צוה דעה אלהך: כי דעה אלהך אש אכלה
 הוא אל קנא: **ב**

כח יתוליד כיום ובני כיום וישננתם בארץ והשתתם
 בשיתם פסל תמונת כל וישיתם הרע בעיני יתרה
 אלהך להבכסו: העידתי לכם היום אתה שמים ואת
 הארץ כראבד תאבדו מרד מעל הארץ אשר אתם
 עברים אתה יתרון שמה לרשעה לא תארונו: מים
 עליה כי השמר השמר: והפך דעה אתכם בעמים
 וישארתם מתי מספר כיום אשר יתג דעה אתכם
 שמה: ועברתם שם אלהים מעשה די אדם עין ואבן
 אשר לא יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא ירחו:
 ובקשתם משם את דעה אלהך ומצאת כי תרשעו
 בכל לבבך ובכל נפשך: בצדך ומצאת כל הדברים
 האלה באחרית הימים ושבת ער דעה אלהך ושמעת
 בקול: כי אל רחום דעה אלהך לא ירפך ולא ישתחך
 ולא ישבת את תבירת אבתך אשר נשבע לכם: כי
 שאלנו למים ראשונים אשר היו לפניך למדותים אשר
 ברא אלהים: אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה
 השמים הקדוה כדבר הגדול הזה או השמע כמדי:
 השמע עם קול אלהים כדבר מתוך האש כאשר שמעת
 אתה היום: או הנספה אלהים לבוא לקחת לו טי מקרב
 טי במסת באתת ובמפתחים ובמלחמה ובדך חוקר
 ובכרוע נסויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם
 דעה אלהים במצרים לעיני: אתה הראת לדעת כי
 דעה הוא האלהים אין עד מלבדו: מהשמים השמחה
 אתה קלו לישבך ועל הארץ הראה את אשוי הגדולה
 ודברו שמת מתוך האש: ותחת כי אהב את אבתך
 ובתר ברשעו אתה יתרון וצאק בפניו הגדל ממצרים:
 לדורש טים גדלים וצאקים ממה מקנה להביא לבת
 לך את ארצם ונחלה כיום היום: ודעת הים והשבת
 אל לבבך כי דעה הוא האלהים בשמים ממעל ועל
 הארץ מתחת אין עוד: ושמרת אתה יתרון ואת מצותיו
 אשר אנכי מצוה היום אשר יושב לך ולבנה אתה
 ולמנו תאריך: מים על האדמה אשר דעה אלהך נתן
 לך כל היום: **ב**
 אז יבדיל משה שלש ערים בעבר הנהר מן הנהר ושמע:
 לקם שמה רצח אשר רצח את הרלוו בכל דעת

ס ס ס מה 45

והתחנן אלהיה בעת ההוא לאמר: אלני דעה אתה
 הלהת לבראות את עבדך איתנו לך ואתה תחננה
 אשר מראל בשמים ובארץ אשר עשה כמשעך
 כה ובנובוקה: אעברה לא וראה אתה יתרון הטובה אשר
 בעבר הנהר הנה הטוב הנה חלקנו: ונתעבר דעה כי
 לעינכם ולא שמע אלני ואמר דעה אלני רב לך אל
 תספך דבר אל עוד כדבר הנה: עלה ראש הפסנה ושא
 עיניך ימה וצפנה ותימנה ומזרחה וראה בעיניך ככל
 תעבר אתה יתרון הנה: וגו את ירושע וחוקרי ואמרו
 כדעו עברי לפני העם הנה היא יתחיל אותם אתה יתרון
 אשר תראה: ונשב כנזא מול בית פנור: **ב**

CAP. IV. ד

א ועתה ישראל שמע ואלה המשפטים אשר
 אני מלמד אתכם לעשות למען תחיו ובאתם ורשעתם
 אתה יתרון אשר דעה אלהי אבותיכם נתן לכם: לא
 הספר על דבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרשו
 משם לשמר את מצות דעה אלהים אשר אנכי מצוה
 אתכם: עיניכם הראות את אשר עשה דעה כבעל
 פנור כי בל האיש אשר הלך אחרי בעל פנור השמידו
 דעה אלהך מקרבך: ואחם הדברים בידה אלהים
 היום בלכם היום: ראה ולמדתי אתכם הקים ומשפטים
 כאשר צונו דעה אלהי לעשות כן בקרב הארץ אשר
 אתם באים שמה לרשעה: ושמרתם וישיתם כי הוא
 הקמתם ובינתכם לעיני העמים אשר ישמעו את
 כל הדברים האלה ואמרו רק עם אלהים ונתן טע
 גדול הנה: כי מיני גדול אשר לו אתכם קרבים
 אלהי בידה אלהים ככל באנו אליו: ומי ניו גדול
 אשר לו הקים ומשפטים צדיקים ככל תורה הזאת
 אשר אנכי נתן למיני היום: רק השמר לך ושמר
 נפשך מאד פתחשבת את הדברים אשר דעו עניך
 ופדיתו מלבבך כל ימי תעך ותדעתם לבנה ולבני
 עניך: זם אשר עמדת לפני דעה אלהך בחרב כאמר
 דעה אלי הקדולי אתה יתרון ואשמע אתה כרי אשר
 ילמדו לראה אתי כל היום אשר הם היום על
 האדמה ואתי יתרון ילמדו: ותקרב ונעמדת תחת
 הנה הנה בער באש ערב השמים חשך עון וערפל:
 ודבר דעה אליכם מתוך האש קול דברים אתם
 שמעים ותמונה אינכם ראים ולתי קול: כדל לכם
 את דעתו אשר צוה אתכם לעשות עשרת הדברים
 וכתבם לעיני לחות אבנים: ואתי צוה דעה בעת
 הזאת ללמד אתכם הקים ומשפטים לעשות אתם
 בארץ אשר אתם עברים שמה לרשעה: ושמרתם
 מאד לנפשותיכם כי לא ראתם כל המנהג כיום דבר
 דעה אליכם בחרב מתוך האש: פתחשתו וישיתם
 לכם פסל תמונת כל פסל תמונת ובר או נקבה: תבנית
 כל בנה אשר בארץ תבנית כל צפור כנף אשר תשף
 משמים: תבנית כל רמש באדמה תבנית כל דעה אשר

SECEION XLV. VAETCHANNAN.

23 ¶ And I besought the Lord at that time, saying,
 24 O Lord Eternal, thou hast begun to show thy servant thy greatness, and thy mighty hand; for what god is there in heaven or on earth, that can do aught like thy works, and like thy mighty
 25 deeds? Let me go over, I pray thee, that I may see the good land which is on the other side of the Jordan, this goodly mountain, and the Lebanon. But the Lord was wroth with me for your sakes, and he would not hear me: and the Lord said unto me, Let it suffice thee; do not continue
 26 to speak unto me any more of this matter. Get thee up unto the top of Pisgah, and lift up thy eyes, westward, and northward, and southward, and eastward, and behold it with thy eyes; for
 27 thou shalt not pass over this Jordan. And do thou charge Joshua and strengthen him, and encourage him; for he shall go over before this people, and he shall divide out to them the land which
 28 thou shalt see. And we abode in the valley opposite Beth-peör.

CHAPTER IV.

1 ¶ And now, O Israel, hearken unto the statutes and unto the ordinances which I teach you to do; in order that ye may live, and go in and take possession of the land which the Lord, the God
 2 of your fathers, giveth unto you. Ye shall not add unto the word which I command you, nor shall ye diminish aught from it; that ye may keep the commandments of the Lord your God
 3 which I command you. Your own eyes have seen that which the Lord hath done because of Baäl-peör; for every man that followed Baäl-peör, him the Lord thy God hath destroyed from the midst
 4 of thee. But ye that did cleave unto the Lord your God, are alive, every one of you, this day.*
 5 See, I have taught you statutes and ordinances, just as the Lord my God commanded me; that ye may do so in the midst of the land whither
 6 ye go to take possession of it. Keep therefore and do them; for this is your mew wisdom and your understanding before the eyes of the nations, that shall hear all these statutes, and they will say, Nothing but a wise and understanding people is
 7 this great nation. For what great nation is there that hath gods so nigh unto it, as is the Lord our God at all times that we call upon him?
 8 And what great nation is there that hath statutes and ordinances so righteous as is all this law,
 9 which I lay before you this day? Only take heed to thyself, and guard thy soul all the days of thy life; but thou shalt make them known unto thy sons, and unto thy sons' sons: The day that thou stoodest before the Lord thy God at Horeb, when the Lord said unto me, Assemble for me the people, and I will cause them to hear my words, which they shall learn, to fear me all the days that they shall live upon the earth, and
 11 which they shall teach their children. And ye came near and stood at the foot of the mount; and the mount was burning with fire unto the
 12 midst of the heaven (from amidst) darkness, clouds, and thick darkness. And the Lord spoke unto you out of the midst of the fire; the sound of words ye heard, but any similitude ye saw not:
 13 there was nothing but a sound. And he told unto you his covenant, which he commanded you to perform, the ten commandments; and he wrote
 14 them upon two tables of stone. And me the Lord commanded at that time to teach you statutes and ordinances, that ye might do them in the land
 15 whither ye go over to possess it. Take ye therefore good heed of your souls; for ye saw no manner of similitude on the day that the Lord spoke unto you at Horeb out of the midst of the
 16 fire: That ye become not corrupt, and make yourselves a graven image, the similitude of any idol-figure, the likeness of a male or of a female,
 17 the likeness of any beast that is on the earth, the likeness of any winged fowl that flieth in the air of heaven. The likeness of any thing that
 18 creepeth on the ground, the likeness of any fish that is in the waters beneath the earth; And

that thou lift not up thy eyes unto the heavens, and thou see the sun, and the moon, and the stars, all the host of heaven, and be misled to bow down to them, and to serve them, those which the Lord thy God hath assigned unto all nations under the whole heaven. But you did the Lord take, and he brought you forth out of the iron furnace, out of Egypt, to be unto him a people of inheritance, as ye are this day. Farthermore the Lord was
 21 angry with me for your sakes, and he swore that I should not go over the Jordan, and that I should not go in unto that good land, which the Lord thy God giveth unto thee for an inheritance; For
 22 I must die in this land; I shall not go over the Jordan; but ye will go over and take possession of this good land. Take heed unto yourselves, that ye
 23 do not forget the covenant of the Lord your God, which he hath made with you, and make yourselves a graven image, the likeness of any thing, which the Lord thy God hath forbidden thee. For the
 24 Lord thy God is a consuming fire, yea, a watchful God. ¶ When thou begettest children, and children's children, and ye shall have remained long
 25 in the land, and ye become corrupt, and make a graven image, the likeness of any thing, and do the evil in the eyes of the Lord thy God, to provoke him to anger: I call this day the heavens
 26 and the earth to witness against you, that ye shall soon perish from off the land whereunto ye go over the Jordan to possess it; ye shall not remain many days upon it, but ye shall surely be destroyed. And the Lord will scatter you among
 27 the nations and ye will be left few in number among the nations, whither the Lord will lead you. And ye will serve there gods, the work of man's
 28 hands, wood and stone, which neither can see, nor hear, nor eat, nor smell. But thou wilt seek for
 29 there the Lord thy God, and wilt find him, if thou apply to him with all thy heart and with all thy soul. When thou art in tribulation, and all these
 30 things have overtaken thee, in the latter end of days; then wilt thou return to the Lord thy God, and be obedient unto his voice. For a merciful
 31 God is the Lord thy God; he will not forsake thee, nor destroy thee: and he will not forget the covenant of thy fathers which he hath sworn unto them. For do but ask of former days, which were
 32 before thee, since the day that God created man upon the earth, and from the one end of the heavens unto the other end of the heavens, whether
 33 there hath been the like of this great thing, or whether the like of it hath been heard? Hath
 34 ever a people heard the voice of a god, speaking out of the midst of the fire, as thou hast heard, and remained alive? Or hath a god essayed to go
 35 to take himself a nation from the midst of a nation, by proofs, by signs, and by wonders, and by war, and by a mighty hand, and by an outstretched arm, and by great terrors, like all that which the Lord your God hath done for you in Egypt before
 36 thy eyes? Unto thee it was shown, that thou mightest know, that the Eternal is the God: there is none else besides him. Out of the heavens he
 37 caused thee to hear his voice, to correct thee: and upon the earth he caused thee to see his great fire; and his words didst thou hear out of the midst of the fire. And therefore, because he loved thy
 38 fathers, he chose their seed after them, and brought thee out in his presence with his mighty power out of Egypt: To drive out nations greater and
 39 mightier than thou art, from before thee, to bring thee in, to give unto thee their land for an inheritance, as it is this day. Know therefore this day,
 40 and reflect in thy heart, that the Eternal is the God in the heavens above, and upon the earth beneath: there is none else. And thou shalt keep his statutes, and his commandments, which I command thee this day, that it may go well with thee, and
 41 with thy children after thee: and that thou mayest live many days upon the land which the Lord thy God giveth thee, for all times. ¶ Then Moses set
 42 aside three cities on this side of the Jordan, toward the rising of the sun: That thither might flee the manslayer, who should kill his neighbor un-
 43 aware, when he had not been an enemy to him in

מתוך חרשך והרר בער באש ותקרבן אלי בלראש
 שבטיכם וקניכם: ותאמרו הן הראש הנה אלהי
 אתדברו ואתדברו ואתקלו שמיט מתוך האש היום
 הנה ראש ירדבר אלהים אתדבאם הוי: ועמה למה
 נמות כי תאכלט האש הנדלה הזאת ארספים | אהט
 לשמע אתקול דנה אלהי עיר ומתט: כי מי כל
 בשר אשר שמע קול אלהים היום מדבר מתוך האש
 כמעט נהי: קרב אתה ושמע את קול אשר יאמר דנה
 אלהי ואת | תדבר אלי את בלראש דבר דנה
 אלהי אלהי ושמיט ועשוי: ושמיט דנה אתקול
 הדברים בדברכם אלי ויאמר דנה אלי שמעתי את
 קול דבר דנה היום אשר דברו אלהי ושיבו בלראש
 דברו: מיהו דנה לבכם זה להם לראש אתו ולשמר
 אתקול מצותי בלדמים: למה י"ב להם ולבנותם
 לעלם: דן אמר להם שיבו להם לאלהים: ואתה פה
 עמד עמד ודברה אלהי את בלדמעה ותקום
 והמשפטים אשר תלמדם ועשו בארץ אשר אני נתן
 להם לרשתה: ושמתם לעשות כאשר צוה דנה
 אלהים אתכם לא תסרו ימן ושאלו: בלדברך
 אשר צוה דנה אלהים אתכם תלכו למען תחיו ושוב
 לכם והארכתם ימים בארץ אשר תירשון:

CAP. VI. 1

וזאת המעוה תחזקם והמשפטים אשר צוה דנה
 אלהים ללמד אתכם לעשות בארץ אשר אתם עברים
 שמה לרשתה: למען תרא אתדנה אלהי לשמר
 אתבלדמתי ומצותי אשר אני מצוה אתה ובנות
 וברבנות כל ימי חמד ולמען יארכו ימיה: ושמיט
 ישראל ושמת לעשות ולשמר דן ואשר תרבו
 מאד כאשר דבר דנה אלהי אלהי דן ארץ וברת
 הלב דרבש:
 שמע ישראל דנה אלהי דנה: אחר: ואתה את
 דנה אלהי בלדברך ובלדמעה ובבלמאה:
 והוי הדברים האלה אשר אני מצוה היום עללבכם:
 ושנתם לבנד ודברת גם בשבת: בביתך ובלביתך
 בנד ובשבתך ובקודך: וקשרתם לאות עלגד וחו
 לשטפת פז עינד: ובהפתם עלמנות ביתך ובשעריך:
 ודנה בירבאת | דנה אלהי אלהי ארץ אשר נשבע
 לאבתך לאברתם ליתק ולעקב לית דן ערים
 גדלת וטבת אשר אלהי: ואשים מלאים בלמים
 אשר לאמלא וברת חצובים אחרם לא חצבת בלמים
 ויתים אשר לא נשמת ואכלת ושבעת: השמר דן פד
 חשבת אתדנה אשר הוצאת מארץ מצרים מברת
 עברים: אתדנה אלהי תירא ואתו תעבד ובשמי
 חשבע: לא תלכו אתר אלהים אחרים מאלה העמים
 אשר סביבותים: כי אל קנא דנה אלהי בקרבך
 שונדה ארדנה אלהי דן והשמדת מעל פני
 הארמה: | לא תוש אתדנה אלהים כאשר
 נשיתם במסד: שמד השמיון אתמצות דנה אלהים

דנה לארסנא לו מתמל שלשם וגם אלהת מדערים
 האל הוי: אתדבר כמדבר בארץ הישר לראבני
 ואתדבאמת בלעד לדן ואתדלו בקשן למשי: ואת
 מה התורה אשרשם משה לפני בני ישראל: אלה העדת
 ובהקים והמשפטים אשר דבר משה אלבני ישראל
 בצאתם ממצרים: בעבר הנהן פנו מל בית פער
 בארץ סוהן מלך האמרי אשר ישב בחשבון אשר
 דנה משה ובני ישראל בצאתם ממצרים: וירשו
 אתארצו ואתארץ | עני בלדדבשן שני מלך האמרי
 אשר בעבר הנהן מוכח שמיט: משה אשר על
 שפתנהל ארנו ועדנה שיון וזאת חרמון: וכל
 הערבה עבר הנהן מורה ועד ים הערבה תחת
 אשרת הפסגה: |

CAP. V. ה

תקרא משה אלכלישראל ויאמר אלהים שמע ישראל
 אתדבאמת ואתדמשפטים אשר אני דבר בארץ
 היום ולמדתם אתם ושמתם לעשותם: דנה אלהי
 ברת עמנו ברת ברכה: לא אתדבאמת ברת דנה
 אתדברת הזאת כי אהט אהט אלה פה היום בלע
 חיים: פעם בפנים דבר דנה עמכם קד מתוך
 ה האש: אני עמד בידנה ובניכם בעת דנה לדבר
 להם אתדבר דנה כי ראתם מפני האש ולאעלותם
 בקר לאמר: | אני דנה אלהי אשר הוצאתך
 מארץ מצרים מברת עברים: לאתנה לה אלהים
 אחרים עלפני: לאתעשרלה כסל | בלחמיה אשר
 בשמים | ממלע ואשר בארץ מתחת ואשר במים |
 ממתת לארץ: לאתשתחנה להם ולא תעבדם כי אני
 דנה אלהי אל קנא פקר ען אבות עלבנים ועל
 שלשים ועלרבעים לשנאי: ועשה חסד לאלפים
 לאברי ולשמר מצותי: | לא תשא אתשמהתנה
 אלהי לשוא כי לא יקה דנה את אשר אתשמנו
 לשוא: | שמד אתים השבת לקדשו כאשר צוה:
 דנה אלהי: ששת ימים תעבד ועשית פלמלאכתך:
 ויום השביעי שבת | לדנה אלהי לא תעשה כל
 מלאכה אתה ובנות ובמד ועבדך ואמחה ושורך וסמך
 וכל בהמה ונד אשר בשעריך למען ינוח עבדך
 ואמחה כמוד: תורת ברעב הית | בארץ מצרים
 ויצאך דנה אלהי משם בנד חוקה ובנד נשית על
 בן עקד דנה אלהי לעשות אתים השבת: | כפד את
 אבדך ואתדמך כאשר צוה דנה אלהי למען | יארכו
 ימיה ולמען יטב דן על האדמה אשרדנה אלהי
 נתן דן: | לא תרצח: | ולא תנאף: | ולא
 תגנב: | ולא תענה בהשע עד שוא: | ולא
 תחמד אשת רעד | ולא תחאה בית רעד שוד
 ועבדו ואמותו שורה תמול וכל אשר לשדך: | את
 הדברים האלה דבר דנה אלכלישראל בנד מתוך
 האש היגון והגרסל קול גדול ולא יסף ובהתם על
 שני לוח אבנים התם אלהי: והי שמיעכם אתדבר

times past; and that he should flee unto one of
 43 these cities and live. Bezer in the wilderness, in
 the plain country, for the Reubenites; and Ramoth
 in Gil'ad for the Gadites; and Golan in Bashan
 44 for the Manassites. And thus is the law which
 45 Moses set before the children of Israel; These
 are the testimonies, and the statutes, and the
 ordinances, which Moses spoke unto the children
 of Israel, when they came forth out of Egypt.
 46 On this side of the Jordan, in the valley opposite
 to Beth-peor, in the land of Sichon the king of the
 Amorites who dwell at Cheshbon, whom Moses
 and the children of Israel smote, after they were
 47 come forth out of Egypt; And they took possession
 of his land, and of the land of 'Og the king of
 Bashan, the two kings of the Amorites, who were
 on this side of the Jordan toward the rising of
 48 the sun; From 'Aro'er, which is on the bank of
 the river Arnon, even unto mount Sion, which is
 49 Chermon, And all the plain on this side of the
 Jordan eastward, even unto the sea of the plain,
 under the declivities of Pisgah.*

CHAPTER V.

1 ¶ And Moses called all Israel, and said unto them,
 Hear, O Israel, the statutes and the ordinances
 which I speak in your ears this day, that ye may
 learn them, and that ye may observe to do them.
 2 The Lord our God made a covenant with us in
 3 Horeb. Not with our fathers did the Lord make
 this covenant, but with us, we who are here all
 4 of us alive this day. Face to face did the Lord
 speak with you on the mount, out of the midst of
 5 the fire, (I was standing between the Lord and
 between you at that time, to announce to you the
 word of the Lord; for ye were afraid by reason
 of the fire, and ye went not up into the mount;)
 6 saying, ¶ I am the Lord thy God, who have
 brought thee out of the land of Egypt, from the
 7 house of slavery. Thou shalt have no other gods
 8 before me. Thou shalt not make unto thyself any
 graven image, any likeness of any thing that is in
 the heavens above, or that is on the earth beneath,
 9 or that is in the water under the earth: Thou
 shalt not bow thyself down unto them, nor serve
 them; for I the Lord thy God am a jealous God,
 visiting the iniquity of the fathers upon the chil-
 10 dren, and upon the third and upon the fourth
 generation of them that hate me, And showing
 kindness unto the thousandth generation of them
 11 that love me, and keep my commandments. ¶ Thou
 shalt not take the name of the Lord thy God in
 vain; for the Lord will not hold him guiltless that
 12 taketh his name in vain. ¶ Keep the sabbath-day
 to sanctify it, as the Lord thy God hath com-
 13 manded thee. Six days shall thou labor, and do
 14 all thy work; But the seventh day is the sabbath
 in honor of the Lord thy God; on it thou shalt
 not do any work, neither thou, nor thy son, nor
 thy daughter, nor thy man-servant, nor thy maid-
 servant, nor thy ox, nor thy ass, nor any of thy
 cattle, nor thy stranger that is within thy gates:
 in order that thy man-servant and thy maid-
 15 servant may rest as well as thou. And thou shalt
 remember that thou hast been a servant in the
 land of Egypt, and that the Lord thy God brought
 thee out from there by a mighty hand and by an
 outstretched arm; therefore hath the Lord thy
 God commanded thee to observe the sabbath-
 16 day. ¶ Honor thy father and thy mother, as
 the Lord thy God hath commanded thee; in
 order that thy days may be prolonged, and
 in order that it may go well with thee, in the
 land which the Lord thy God giveth thee.
 17 ¶ Thou shalt not kill. ¶ Neither shalt thou
 commit adultery. ¶ Neither shalt thou steal.
 ¶ Neither shalt thou bear false witness against
 18 thy neighbor. ¶ Neither shalt thou covet thy
 neighbor's wife. ¶ Neither shalt thou desire thy
 neighbor's house, nor his field, nor his man-
 servant, nor his maid-servant, nor his ox, nor his
 19 ass, nor anything that is thy neighbor's.* ¶ These
 words did the Lord speak unto all your assembly
 on the mount out of the midst of the fire, of
 the cloud, and of the thick darkness, with a
 great voice, but he did so no more; and he wrote
 them on two tables of stone, and he gave
 20 them unto me. And it came to pass, when ye
 heard the voice out of the midst of the darkness,
 while the mount was burning with fire, that ye

came near unto me, even all the heads of your
 tribes, and your elders; And ye said, Behold, the 21
 Lord our God hath caused us to see his glory and
 his greatness, and his voice have we heard out
 of the midst of the fire: this day have we seen
 that God can speak with man, who nevertheless
 may live. But now why should we die? for this 22
 great fire may consume us; if we continue to hear
 the voice of the Lord our God any more, then
 shall we die. For where is there any flesh, that 23
 hath heard the voice of the living God speaking out
 of the midst of the fire, like us, and hath remained
 alive? Do thou approach, and hear all that the 24
 Lord our God may say; and thou shalt speak unto
 us all that the Lord our God may speak unto thee;
 and we will hear and do it. And the Lord heard 25
 the voice of your words, while ye were speaking
 unto me; and the Lord said unto me, I have heard
 the voice of the words of this people, which they
 have spoken unto thee: they have done well in all
 that they have spoken. Who would grant that 26
 this their heart might remain in them, to fear me,
 and to keep all my commandments at all times;
 in order that it might be well with them, and
 with their children for ever! Go, say to them, 27
 Return you unto your tents. But as for thee, re- 28
 main thou here by me, and I will speak unto thee
 all the commandments, and the statutes, and the
 ordinances, which thou shalt teach them, that they
 may do them in the land which I give them to
 possess it. Observe ye then to do as the Lord 29
 your God hath commanded you; ye shall not turn
 aside to the right or to the left. Altogether in 30
 the way, which the Lord your God hath com-
 manded you, shall ye walk; in order that ye may
 live, and that it may be well with you, and that
 ye may remain many days in the land which ye
 will possess.

CHAPTER VI.

And this is the commandment, with the statutes, 1
 and the ordinances, which the Lord your God hath
 commanded to teach you, to do them in the land
 whither ye are passing over to possess it: In order 2
 that you mayest fear the Lord thy God, to keep
 all his statutes and his commandments, which I
 command thee, thou and thy son, and thy son's
 son, all the days of thy life; and in order that
 thy days may be prolonged. Hear, therefore, O 3
 Israel, and observe to do them; that it may be well
 with thee, and that ye may increase greatly, as
 the Lord the God of thy fathers hath spoken to
 4 thee, (in) the land flowing with milk and honey.*
 ¶ Hear, O Israel! The Lord, our God, is the One 4
 Eternal Being. And thou shalt love the Lord thy 5
 God with all thy heart, and with all thy soul, and
 with all thy might. And these words which I 6
 command thee this day, shall be in thy heart:
 And thou shalt teach them diligently unto thy 7
 children, and thou shalt speak of them when thou
 sittest in thy house, and when thou walkest by the
 way, and when thou liest down, and when thou
 riest up. And thou shalt bind them for a sign 8
 upon thy hand, and they shall be as frontlets be-
 tween thy eyes. And thou shalt write them upon 9
 the door-posts of thy house, and upon thy gates.
 ¶ And it shall be, when the Lord thy God shall 10
 bring thee into the land which he hath sworn unto
 thy fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob,
 to give unto thee the great and goodly cities, which
 thou didst not build: And houses full of all good 11
 things, which thou didst not fill, and wells hewed
 out which thou didst not hew, vineyards and olive-
 trees, which thou didst not plant; and thou hast
 eaten and art satisfied: Then beware that thou do 12
 not forget the Lord, who hath brought thee forth
 out of the land of Egypt, from the house of
 slavery. The Lord thy God shalt thou fear, and 13
 him shalt thou serve, and by his name shalt thou
 swear. Ye shall not go after other gods, of the 14
 gods of the nations which are round about you; For
 the Lord thy God is a watchful God among you;
 so that the anger of the Lord thy God may not be
 kindled against thee, and he destroy thee from off 15
 the face of the earth. ¶ Ye shall not tempt the 16
 Lord your God, as ye tempted him in Massah. Ye 17
 shall diligently keep the commandments of the Lord
 your God, and his testimonies, and his statutes,
 which he hath commanded thee. And thou shalt 18

18 רבים נגועים האלה מעט איכה איכל להודיעם: לא
 תראה מהם וכו' תזכור את אשר עשה יי'ה אלהיך
 19 לפרעה ולכל מצרים: הגמלת הגדלת אשר ראו עיניך
 והואת והמפתים ונתת התורה והורע הנטיה אשר
 20 הוצאת יי'ה אלהיך בן עשרה יי'ה אלהיך לכל העמים
 אשר ראתה ירא מפניהם: וגם את הערצה ישלח יי'ה
 21 אלהיך כס ער אבד הנשאים והנחמרים מפניך: לא
 תעזב מפניהם כבוד יי'ה אלהיך בקרבך אל גדול
 22 ועורא: ותשל יי'ה אלהיך את העגים האל מפניך מעט
 23 מעט לא תוכל בלתים מלך פד חרבה עזיך חנת השדה:
 ותנעם יי'ה אלהיך לפניך והיגם מרומה גדלה עד
 24 השמים: ונתן מלכיהם בידך ותאכרת את שמים מסחת
 השמים לא יתחזק איש בקרבו עד השמך אתם: כסיל
 25 אלהיהם השרפון באש לא יתחמד כסף וזהב עליהם
 ולקחת לך פן תיגש בו כי תעזבת יי'ה אלהיך הוא:
 ולא תביא חרובה אליהם ויהי חכם כמלו שקנן
 השקנני ותעב ו תתעבט בירתיך הוא: פ

CAP. VII. ח

1 כה יבוא יי'ה אלהיך אליה ארץ אשר ראתה באשמו
 לרשתה ועל עיני דברים מפניך החת והגנש והאמרי
 והכנעני והפלוזי והחוי והבוסי שבעה עמים רבים ועצמים
 2 מן: ותנעם יי'ה אלהיך לפניך והייתם הנכס
 3 תחרים אתם לא תחברת להם ברית ולא תהגם: ולא
 תחטתן כס בחף לא תחטן לבטן ובתו לא תחפך לבנה:
 4 כרסור אתיבנה מאחרי ועברו אלהים אתכם ויי'ה
 5 אלהי יי'ה כס והשמך מר: כראסיה תעשו להם
 6 מזבחתם תחצו ומצבתם תשברו ואשריהם תגדעו
 7 ומסליתם תשרפון באש: כי עם קדוש אתה ליי'ה
 8 אלהיך בך בתי ויי'ה אלהיך להיות לו לעם סגולה
 9 מכל העמים אשר עליה כס ורבות: לא מרבים מכל
 10 העמים השק יי'ה ויהי כס ורבות כס כראסיה המעט
 11 מכל העמים: כי מאהבת יי'ה אתכם ומשמרו את
 השבעה אשר נשבע לאבותיכם הוציא יי'ה אתכם ביד
 תורה ויפך מכות עבדים מיד פרעה מלך מצרים:
 12 תעלת כבוד יי'ה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר
 13 הברית והחסד לאהבו ולשמרי מצותו לאהר יי'ה:
 14 ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו לא יאחר לשנאו אל
 15 פניו ושלחלו: ושמרת את המצוה ואת התקנים ואת
 המשפטים אשר אנכי מצוה היום לעשותם:

פ פ כו 46

12 ויהי ו עקב תשמעו את המשפטים האלה ושמרתם
 וישיתם אתם ושמרו יי'ה אלהיך לך את הברית ואת
 13 החסד אשר נשבע לאבותי: ואהבך וירבה וירבה
 ויבך פריבנות ופד יאמך הייך ומישק ויאלהיך
 שגראלפך ועשתרת צאנך על הארמה אשר נשבע
 14 לאבותיך לתת לך: כרוד תהיה מכל העמים לא יהיה
 15 בך עקר ונקרה ובכרמסך: והסד יהיה מן כל חיל
 16 וכל מרד מצרים הרעים אשר ידעת לא ישמים בך
 17 ותתנם בכל שונאך: ואכלת את כל העמים אשר יי'ה
 אלהיך נתן לך לאיתנים עיני עליהם ולא תעבר את
 18 אלהיהם כרמקש הוא לך: כ פי האמר בלבבך

12 ויהי ו עקב תשמעו את המשפטים האלה ושמרתם
 וישיתם אתם ושמרו יי'ה אלהיך לך את הברית ואת
 13 החסד אשר נשבע לאבותי: ואהבך וירבה וירבה
 ויבך פריבנות ופד יאמך הייך ומישק ויאלהיך
 שגראלפך ועשתרת צאנך על הארמה אשר נשבע
 14 לאבותיך לתת לך: כרוד תהיה מכל העמים לא יהיה
 15 בך עקר ונקרה ובכרמסך: והסד יהיה מן כל חיל
 16 וכל מרד מצרים הרעים אשר ידעת לא ישמים בך
 17 ותתנם בכל שונאך: ואכלת את כל העמים אשר יי'ה
 אלהיך נתן לך לאיתנים עיני עליהם ולא תעבר את
 18 אלהיהם כרמקש הוא לך: כ פי האמר בלבבך

do that which is right and good in the eyes of the Lord; in order that it may be well with thee, and that thou mayest go in and take possession of the good land which the Lord hath sworn unto thy fathers. To cast out all thy enemies from before thee; as the Lord hath spoken. ¶ When thy son should ask thee in time to come, saying, What mean the testimonies, and the statutes, and the ordinances, which the Lord our God hath commanded you? Then shalt thou say unto thy son, We were bondmen unto Pharaoh in Egypt; and the Lord brought us out of Egypt with a mighty hand; And the Lord let come signs and wonders, great and sore, on Egypt, on Pharaoh, and on all his household before our eyes; And us he brought out from there; in order to bring us in, to give us the land which he had sworn unto our fathers. And the Lord commanded us to do all these statutes, to fear the Lord our God; that it might be well with us at all times, and that he might preserve us alive, as it is at this day. And it shall be accounted righteousness unto us, if we observe to do all this commandment before the Lord our God, as he hath commanded us.

CHAPTER VII.

¶ When the Lord thy God shall bring thee into the land whither thou goest to possess it, and cast out many nations before thee, the Hittites, and the Girgashites, and the Amorites, and the Canaanites, and the Perizzites, and the Hivites, and the Jebusites, seven nations, greater in number and mightier than thou; And when the Lord thy God shall give them up before thee, and thou dost smite them: thou shalt utterly destroy them; thou shalt not make any covenant with them, nor show mercy unto them. Neither shalt thou make marriages with them: thy daughters shalt thou not give unto his son, and his daughter shalt thou not take unto thy son. For he would turn away thy son from following me, so that they might serve other gods; and the anger of the Lord would be kindled against you, and he would destroy thee speedily. But thus shall ye do unto them: their altars shall ye pull down, and their statues shall ye break, and their groves shall ye cut down, and their graven images shall ye burn with fire. For thou art an holy people unto the Lord thy God; of thee the Lord thy God hath made choice to be unto himself a special people, above all the nations that are upon the face of the earth. Not because ye are more in number than all the nations, did the Lord desire you and make choice of you: for ye are the fewest of all the nations; But on account of the love of the Lord for you, and because he keepeth the oath which he hath sworn unto your fathers, hath the Lord brought you out with a mighty hand, and redeemed you out of the house of bond-men, out of the hand of Pharaoh the king of Egypt.* Know then that the Eternal thy God, is the God, the faithful God, who keepeth the covenant and the mercy with those that love him and with those that keep his commandments to the thousandth generation; And repayeth those that hate him to their face, to destroy them; he will not delay to him that hateth him, he will repay him to his face. Therefore shalt thou keep the commandment, and the statutes, and the ordinances, which I command thee this day, to do them.

SECTION XLVI. AYKEB.

¶ And it shall come to pass in reward for that ye will hearken to these ordinances, and keep, and do them, that the Lord thy God will keep unto thee the covenant and the kindness which he hath sworn unto thy fathers: And he will love thee, and bless thee, and multiply thee; and he will bless the fruit of thy womb, and the fruit of thy land, thy corn, and thy wine, and thy oil, the increase of thy cattle, and the young of thy flocks, in the land which he hath sworn unto thy fathers to give unto thee. Blessed shalt thou be above all the nations: there shall not be a barren male or female among thee, nor among thy cattle. And the Lord will take away from thee all sickness; and all the evil diseases of Egypt, which thou knowest, will be not put upon thee; but he will lay them upon all those that hate thee. And thou shalt consume all the nations which the Lord thy God giveth unto thee; thy eye shall not look with pity upon them: and thou shalt not serve their gods; which that would be a snare unto thee. ¶ If thou

shouldst say in thy heart, These nations are more numerous than I: how shall I be able to dispossess them? Thou shalt not be afraid of them; (but) thou shalt well remember what the Lord thy God did unto Pharaoh, and unto all Egypt: The great proofs which thy eyes have seen, and the signs, and the wonders, and the mighty hand, and the outstretched arm, whereby the Lord thy God brought thee out: In this wise will the Lord thy God do unto all the people of whom thou art afraid. Moreover the hornet will the Lord thy God send out against them, until they that are left, and hide themselves from thee, be destroyed. Thou shalt not be affrighted at them; for the Lord thy God is in the midst of thee, a mighty and terrible God. And the Lord thy God will chase out these nations before thee, little by little: thou shalt not be able to make an end of them speedily, lest the beasts of the field increase upon thee. And the Lord thy God will give them up before thee, and he will bring among them a mighty confusion, until they be destroyed. And he will give their kings into thy hand, and thou shalt destroy their name from under the heavens: no man shall be able to stand up before thee, until thou have destroyed them. The graven images of their gods shall ye burn with fire: thou shalt not covet the silver or gold that is on them, so that thou wouldst take it unto thyself, lest thou be ensnared thereby; for it is an abomination to the Lord thy God. And thou shalt not bring an abominable thing into the land, lest thou become accursed like it: thou shalt utterly detest it, and thou shalt utterly abhor it; for it is accursed.

CHAPTER VIII.

¶ All the commandment which I command thee this day shall ye observe to do; in order that ye may live, and multiply, and go in and take possession of the land which the Lord hath sworn unto your fathers. And thou shalt remember all that way which the Lord thy God hath led thee these forty years in the wilderness, in order to afflict thee, to prove thee, to know what is in thy heart, whether thou wouldst keep his commandments, or not. And he afflicted thee, and suffered thee to hunger, and he gave thee manna to eat, which thou knewest not, and which thy fathers had not known; in order that he might make thee know that not by bread alone man doth live, but by every thing that proceedeth out of the mouth of the Lord doth man live. Thy garment did not fall worn out from thee, and thy foot did not swell, these forty years. And thou shalt consider in thy heart, that, as a man chasteneth his son, so doth the Lord thy God chasten thee. And thou shalt keep the commandments of the Lord thy God, to walk in his ways, and to fear him. For the Lord thy God bringeth thee into a good land, a land of brooks of water, of fountains and depths that spring out of valleys and mountains; And land of wheat, and barley, and of the vine, and the fig-tree, and the pomegranate; a land of the oil-olive, and of honey: A land wherein thou shalt eat bread without scarceness, wherein thou shalt not lack any thing; a land the stones whereof are iron, and out of the mountains of which thou canst hew copper. And when thou hast eaten and art satisfied, then shalt thou bless the Lord thy God for the good land which he hath given thee.* Take heed unto thyself that thou forget not the Lord thy God, so as not to keep his commandments, and his ordinances, and his statutes, which I command thee this day: That when thou hast eaten and art satisfied, and hast built goodly houses, and dwelt therein; And when thy herds, and thy flocks multiply, and thy silver and thy gold are multiplied, and all that thou hast is multiplied: Thy heart be then not lifted up, and thou forget the Lord thy God, who hath brought thee forth out of the land of Egypt, from the house of slavery: Who hath led thee through the great and terrible wilderness, wherein are snakes, poisonous serpents, and scorpions, and drought, where there is no water; who hath brought forth thee water out of the flinty rock; Who hath fed thee in the wilderness with manna, which thy fathers knew not; in order to afflict thee, and in order to prove thee, to do thee good at thy latter end; And thou say in thy heart, My power, and the strength of my hand have gotten me this wealth. But thou shalt remember the Lord thy God; for it is he that giveth thee power to get wealth: in order that he might fulfil his covenant which he hath sworn unto thy fathers, as it is this

את העגל לקחתו ואשרף אתו | באש ואכל אתו פחול
 היטב עד אשר תקל לעפר ואשלף את עפרו אל הנהל
 הנה מדהרר: ובתעבדה ובמסה ובקברת הפאה
 מקצפים היום את הנה: ובשלח הנה אתכם מקדש
 ברנע לאמר עלו ורשו את הארץ אשר נתתי לכם
 ושמרו את פני הנה אליהם ולא האמנתם לי ולא
 שמעתם בקולי: למרים היוםם עמידתה מיום דעתי
 אתכם: ואתפלל לפני הנה את ארבעים היום ואת
 ארבעים הלילה אשר התנפלותי בראמר הנה להשמד
 אתכם: ואתפלל אל הנה ואמר אליו הנה אל תשתח
 עמך ונתלתך אשר פדת ברדף אשר הוצאת ממצרים
 בגר חזק: וכל לעבדך לאברתם ליתקן וליתקן אל
 תפן אל קשיו העם הזה ואל ירשו ולא תשא אתו: פן יאמרו
 הארץ אשר הוצאת משם מבלי יכלת הנה להביאם
 אל הארץ אשר דבר להם ומשאנתו אותם הוצאתם
 להביאם במדבר: ובר עמך ונתלתך אשר הוצאת בקדש
 הקדש ובדורשך הנמנה: **ב**

CAP. X.

בעת ההוא אמר הנה אלי פסלך שגדלת את בני
 בראשנים עולה אלי ההרה ועשית קח ארון עץ: ואתכל
 על גדלת את הדברים אשר היו על גדלת הראשנים
 אשר שברת ושמתם בארון: ואעש ארון עצי שטים
 ואפסל שגדלת את בני בראשנים ואפל ההרה ושני
 הדלת בתי: וכתב על גדלת כמכתב הראשון את
 עשרת הדברים אשר דבר הנה אליכם ביום מתוך האש
 ביום הקהל חתם הנה אלי: ואפן וארד מדהרר ואשם
 את הדלת בארון אשר עשיתי ויהו שם כאשר צני
 הנה: ובני ישראל קשו מאד את בני עמך שם
 מת אתו וקבר שם וקבו אל קברו בני ישראל: משם
 קשו הנגדה ואת הדגה: וקבתה ארון גדלים: בעת
 ההוא הבעל הנה את עשכם המל לשאת את ארון
 ברית הנה לצמד לפני הנה לשרתו ולקבד בשמו עד
 היום הזה: עלכן לא ידעה ללך חלק ונחלה עמך אתו
 הנה הוא נחלתו כאשר דבר הנה אליה לך: ואלי
 עברתי בדרך בימים בראשנים ארבעים יום וארבעים
 לילה וששע הנה אלי גם בפעם ההוא לא אבה הנה
 השוחק: ואמר הנה אלי קום קח למשע לפני
 העם והצו ורשו את הארץ אשר נשבעתי לאבותם
 לתת להם: **ב**

ועתה ישראל מה הנה אליה שאל מעמך כי אם
 לדעה את הנה אליה ללכת בכל דרכיו ולא אבה
 אתו ולעבד את הנה אליה בכל לבבך ובכל נפשך:
 לשמר את מצות הנה ואת דבריו אשר אנכי מצוה היום
 לשבך לך: הן לדעה את השמים ושמי השמים
 הארץ וכל אשר בה: כק באבתך השק הנה לא אבה
 אותם וברד ברעם אתתם גם מכל העמים ביום
 הנה: ומלתם את ערלת לבבכם ורשכם לא תקשו
 עוד: כי הנה אליהם הוא אלני האלהים ואתני הארנים

19 הנה אדשכם תשכח את הנה אליה וקבלת את
 אלהים אחרים ועבדתם ותשתחיתם להם העלתי בכם
 כ היום כי אבד האבדות: כיום אשר הנה מאבד
 מפניכם כן האבדון עקב לא תשמעו בקול הנה
 אליהם: **ב**

CAP. IX. ט

א שמע ישראל אתה עבר היום את הנה לבל לשת
 גים גדלים ועצמים מן ערים גדלת ובקרת בשמים:
 2 עמידה ורם בני ענקים אשר אתה דעת ואתה
 3 שמעת מי תצלב לפני בני ענק: ורעת היום כי הנה
 אליה ויה העבר לפניך איש אלה הוא לשמרתם
 והוא יגיע לפניה והורשתם והאבדתם מחר כאשר
 4 דבר הנה לך: אל האמר בלבבך בהנה הנה אליה
 אתם ומקפני לאמר בצדקתי הביאני הנה לשת
 את הארץ הזאת וברשעת היוםם האלה הנה מרשעם
 ה מקפני: לא בצדקתך ויבישר לבבך אתה כא לשת את
 ארעם כי ברשעת היוםם האלה הנה אליה מרשעם
 מקפני ולמני הנם את הנה אשר נשבע הנה לאבותיך
 6 לאברתם ליתקן וליתקן: ודעת כי לא בצדקתך הנה
 אליה נתן לך את הארץ הטובה הזאת לשתה כי
 7 עסקיה ערף אתה: וכל אל תשכח את אשר הקצפת
 את הנה אליה במדבר למד היום אשר הוצאת מארץ
 מצרים עד באכם עד המקום הזה ממרים היוםם עב
 8 הנה: ובחרב הקצפתם את הנה וחתאף הנה גם
 9 להשמד אתכם: בעלתי ההרה לקחת לוחת האבנים
 לוחת הברית אשר ברת הנה עמכם ואשע בך ארבעים
 יום וארבעים לילה להם לא אכלתי ומים לא שתיתי:
 10 והנה הנה אלי אתשני לוחת האבנים בתיכם באאע
 אליהם ונלחם בקלבי ברים אשר דבר הנה עמכם
 11 בך מתוך האש ביום הקהל: הנה מן ארבעים יום
 וארבעים לילה נתן הנה אלי אתשני לוחת האבנים
 12 לוחת הברית: ואמר הנה אלי קום רד מהר מנה
 כי שחת עמך אשר הוצאת ממצרים כרו מהר מדהרר
 13 אשר צויתם עש להם מסכה: ואמר הנה אלי לאמר
 14 ראיתי את העם הזה והנה עסקיה ערף הוא: הנה
 ממני ואשמדם ואמתה אתשעם מתחת השמים
 15 ואעשה אותה לגוי עצום ורב ממי: ואפן וארד מן
 ההר והנה בער באש ושני לוחת הברית על שתי ידי:
 16 וארא והנה חטאתם לדנה אליהם עשיתם לכם עגל
 מסכה כרתם מהר מדהרר אשר ענה הנה אתכם:
 17 ואתפש בשני הלוחת ואשלבם מעל שתי הי ואשברם
 18 לעצבים: ואתפלל לפני הנה בראשנה ארבעים יום
 וארבעים לילה להם לא אכלתי ומים לא שתיתי: על
 19 כל חטאתכם אשר חטאת לעשות רע בעני הנה
 להכעיסו: כי יגרתי מפני האף ותמהה אשר קצף הנה
 עליכם להשמד אתכם ושמע הנה אלי גם בפעם
 כ ההוא: ובאתרן התאנף הנה מאד להשמדו ואתפלל
 21 גם בעד אררן בעת ההוא: ואת חטאתכם אשר עשיתם

19 day. ¶ And it shall come to pass, that, if thou shouldst forget the Lord thy God, and walk after other gods, and serve them, and bow thyself down to them, I testify against you this day that ye shall surely perish; Like the nations which the Lord destroyeth from before you, so shall ye perish, in recompense of that ye would not hearken unto the voice of the Lord your God.

CHAPTER IX.

1 ¶ Hear, O Israel: Thou art to pass this day over the Jordan, to go in to drive out nations greater and mightier than thou, (to conquer) cities great and fortified up to heaven. A people great and tall, the children of the 'Anakim, whom thou knowest, and of whom thou hast heard say, Who can stand before the children of 'Anak! Understand therefore this day, that the Lord thy God it is who goeth over before thee, he is a consuming fire; he will destroy them, and he will subdue them before thy face; and thou wilt drive them out, and destroy them quickly, as the Lord hath spoken unto thee.* Thou must not say in thy heart, when the Lord thy God doth cast them out from before thee, as followeth, For my righteousness hath the Lord brought me in to possess this land; and that for the wickedness of these nations the Lord doth drive them out from before thee. 5 Not for thy righteousness, nor for the uprightness of thy heart, dost thou go in to possess their land; but for the wickedness of these nations doth the Lord thy God drive them out from before thee, and in order that he may fulfil the word which the Lord hath sworn unto thy fathers, 6 to Abraham, to Isaac, and to Jacob. And thou shalt know, that not for thy righteousness doth the Lord thy God give unto thee this good land to possess it; for thou art a stiff-necked people. 7 Remember, do not forget, how thou didst provoke the Lord thy God to wrath in the wilderness: from the day that thou wentest out of the land of Egypt, until ye came unto this place, have ye 8 been rebellious against the Lord. Also at Horeb ye provoked the Lord to wrath, so that the Lord was angry with you to destroy you. When I was gone up into the mount to receive the tables of stone, the tables of the covenant which the Lord had made with you, and I abode on the mount forty days and forty nights, bread did I not eat, 10 and water did I not drink. And the Lord gave unto me the two tables of stone inscribed by the finger of God; and on them (was written) according to all the words, which the Lord had spoken with you on the mount out of the midst 11 of the fire on the day of the assembly. And it came to pass at the end of forty days and forty nights, that the Lord gave unto me the two 12 tables of stone, the tables of the covenant. And the Lord said unto me, Arise, get thee down quickly form here: for thy people which thou hast brought forth out of Egypt have become corrupted; they have quickly turned aside out of the way which I have commanded them; they 13 have made themselves a molten image. And the Lord said unto me, thus, I have seen this people, 14 and, behold, it is a stiff-necked people: Let me alone, and I will destroy them, and blot out their name from under the heavens; and I will make of thee a nation mightier and more numerous than they. And I turned and came down from the 15 mount, and the mount was burning with fire; and the two tables of the covenant were upon my two 16 hands. And I looked, and, behold, ye had sinned against the Lord your God, ye had made yourselves a molten calf; ye had turned aside quickly out of the way which the Lord had commanded you. 17 And I took hold of the two tables, and cast them out of my two hands, and I broke them before 18 your eyes. And I threw myself down before the Lord, as at the first, forty days and forty nights; bread did I not eat, and water did I not drink; on account of all your sins which ye had committed, in doing what is evil in the eyes of the 19 Lord, to provoke him to anger. For I was afraid of the anger and the indignation, wherewith the Lord was wroth against you to destroy you; but the Lord hearkened unto me also at that time. 20 And with Aaron was the Lord very angry to destroy him; and I prayed also for Aaron at the same 21 time. And your work of sin, which ye had made, the calf, I took and burnt it in fire, and stamped it, grinding it very small, until it was as fine

as dust; and I cast the dust thereof into the brook that descendeth from the mount. And at Taberah, 22 and at Massah, and at Kibroth-hat-taavah, have ye been provoking the Lord to wrath. And when the Lord sent you from Kadesh-barne', saying, Go up and take possession of the land which I have given you: then rebelled ye against the order of the Lord your God, and ye believed not in him, and ye hearkened not to his voice. Rebellious have ye been against the Lord, from the day that I have known you. And I threw myself down before the 23 Lord those forty days and forty nights, which I threw myself down; because the Lord had said that he would destroy you. And I prayed unto the Lord, and said, O Lord Eternal, destroy not thy people and thy heritage, which thou hast redeemed through thy greatness, which thou hast brought forth out of Egypt with a mighty hand. Think of thy servants, of Abraham, of Isaac, and 24 of Jacob; turn not unto the stubbornness of this people, nor to its wickedness, nor to its sin: Lest (the inhabitants of) the land when thou hast brought us out say, Out of want of ability in the Lord to bring them into the land which he had promised them, and out of his hatred to them, hath he brought them out to slay them in the wilderness. 25 Whereas they are thy people and thy heritage, whom thou hast brought out by thy mighty power and by thy outstretched arm.*

CHAPTER X.

¶ At that time the Lord said unto me, Hew for 1 thyself two tables of stone like unto the first, and come up unto me into the mount; and make thyself an ark of wood. And I will write on the 2 tables the words that were on the first tables which thou hast broken; and thou shalt put them in the ark. And I made an ark of shittim-wood, and 3 hewed two tables of stone like unto the first; and I went up into the mount, with the two tables in my hand. And he wrote on the tables, like the 4 first writing, the ten commandments, which the Lord had spoken unto you on the mount out of the midst of the fire on the day of the assembly; and the Lord gave them unto me. And I turned 5 myself and came down from the mount, and I put the tables in the ark which I had made; and they have remained there, as the Lord hath commanded me. And the children of Israel took their journey 6 from the wells of the children of Ya'aqan to Mosserah: there Aaron died, and he was buried there; and Elazar his son became priest in his stead. From there they journeyed unto Gudgodah; 7 and from Gudgodah to Yotbatha, a land of brooks of waters. At that time did the Lord separate 8 the tribe of Levi, to bear the ark of the covenant of the Lord, to stand before the Lord to minister unto him, and to bless in his name, unto this day. Therefore was not assigned unto Levi any portion 9 or inheritance with his brethren: the Lord is his inheritance, as the Lord thy God hath spoken to him. And I stayed on the mount, like the first 10 days, forty days and forty nights; and the Lord hearkened unto me also at that time, the Lord would not destroy thee. And the Lord said unto 11 me, Arise, go on the journey before the people, that they may go in and take possession of the land, which I have sworn unto their fathers to give unto them.* ¶ And now, Israel, what doth the Lord 12 thy God require of thee, but to fear the Lord thy God, to walk in all his ways, and to love him, and to serve the Lord thy God with all thy heart and with all thy soul. To keep the commandments 13 of the Lord, and his statutes, which I command thee this day, for thy own good? Behold, to the 14 Lord thy God belong the heavens and the heavens of heavens, and the earth with all that is thereon; Yet only in thy fathers had the Lord delight, to 15 love them; he chose, therefore, their seed after them, namely you, from all the nations, as it is 16 this day. Remove therefore the obduracy of your heart, and be no more stiff-necked. For the Lord 17 your God is the God of gods, and the Lord of

כל־המצוה הזאת אשר אנכי מצוה אתכם לעשותה
 לאהבה את־יהוה אלהיכם ללכת בכל־דרכיו ולדבקה
 בו: ודרכי ישׁוה את־כל־דביו האלה מלפניכם ורשתם
 23 גוים גדלים ועצמים מכם: כל־המקום אשר תדוך כד
 24 הגלכם בו לכם יהיה מדהמדבר והלבנון מדהיור וחר־
 פרת ועד הים האחרון יהיה גב־לכם: לא־תצא אל־
 25 בפנים פחדם ומראם ותן: ויהי אלהיכם על־פני
 כל־הארץ אשר תדרכוה כאשר דבר לכם:

דברים יא יב

26 ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה: את־הברכה
 27 אשר שםנו אל־מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה
 אתכם היום: והקללה אס־לא תשמעו אל־מצות
 28 יהוה אלהיכם וסרתם מן־הדרך אשר אנכי מצוה
 אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא־
 ידעתם: ם והיה כי יבאך ויהי אלהיך אלהיך
 אשר־אתה בא־שמה לרשתה ונתתה את־הברכה
 על־תך גוים ואת־הקללה על־תך עמל: הלא־אתה
 5 בעבר הירדן אמר הלא אצל אלוני מרה: כי אתם
 הישב בערבה מול הירדן מבו השמש בארץ הכנעני
 31 עברים את־הירדן לבא לרשת את־הארץ אשר־יהיה
 אלהיכם נתן לכם ורשתם אתה ויבשתם־בה: ושמתם
 32 לעשות את כל־החקים ואת־המשפטים אשר אנכי נתן
 לפניכם היום:

CAP. XII יב

אֵלֶּה הַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשְׁמְרוּן לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ
 אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם לָכֶּךָ לְרִשְׁתָּהּ כְּלִי־נְהִימִים
 אֲשֶׁר־אתֶּם הַיּוֹם עַל־הָאָרֶץ: אֲבָר־הַמִּדְבָּר אֲתִדְבֹר
 2 הַמִּלְכּוֹת אֲשֶׁר עָבַדְתֶּם הַיּוֹם אֲשֶׁר אתֶּם וישׁם אתֶּם
 אֶת־אֱלֹהֵיכֶם עַל־הַרְרִים הַרְמִים וְעַל־הַגְּבוּעוֹת וְחַתַּת כָּל־
 3 עֵץ רֶגֶל: וְנִצַּמְתֶּם אֶת־מִזְבְּחֵיכֶם וְשִׁבְתֶּם אֶת־מִצְבְּחֵיכֶם
 וְאֲשִׁירֵיכֶם תִּשְׁרֹפוּן כְּאֵשׁ וּפְסָלֵי אֱלֹהֵיכֶם תִּגְדְּעוּן וְאִבַּדְתֶּם
 4 אֶת־שִׁלְמֵם מִן־הַמִּקְוֹס הַזֶּה: לֹא־תַעֲשׂוּן כֹּן לַיהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: כִּי אִם־אֱלֹהֵי־מִקְוֹס אֲשֶׁר־יִבְרָךְ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 7 מִכֹּל־שִׁבְטֵיכֶם לְשׁוֹם אֶת־שְׁמוֹ שֶׁם לְשִׁבְטֵי תִדְרֹשׁוּ
 וְבֵאתֶם שָׁמָּה: וְהֵבֵאתֶם שָׁמָּה עֲלֵיכֶם וְחֻכֵיכֶם וְאֵת
 6 מַעֲשֵׂיכֶם וְאֵת תְּרוּמַת זֶרֶם וְנִדְרֵיכֶם וְנִדְבָרֵיכֶם
 7 וּבְכֹרֹת בְּקֹרְבָנֵיכֶם וְצֹאנֵיכֶם: וְאֶל־חֲסֵי־שֵׁם לִפְנֵי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם וּשְׁמֹתֶם כֹּל מִשְׁחַל זֶרֶם אֲתֶם וְכֹתֵיכֶם אֲשֶׁר
 8 בְּרַב־תָּהּ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ: לֹא תַעֲשׂוּן כֹּל אֲשֶׁר אֶנְיִנוּ עֲשִׂים
 9 פֶּה הַיּוֹם אִישׁ כְּלִי־הַיְשׁוּר בְּעֵינָיו: כִּי לֹא־בֵאתֶם עַד־
 9 עָתָה אֶל־הַמַּעֲחָה וְאֶל־הַמַּחֲלָה אֲשֶׁר־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ נָתַן
 1 לָךְ: וְעִבְרֹתֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן וְלִשְׁבַתֶּם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְהוָה
 1 אֱלֹהֵיכֶם מַחֲלֵל אֲתֶם הַלֵּיל לָשֶׁבֶת מִכָּל־אֱלֹהֵיכֶם מִסְּבִיב
 וְיִשְׁבַּתֶּם־בָּשֶׁט: וְהָיָה מִקְוֹס אֲשֶׁר־יִבְרָךְ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 11 בּוֹ לְשׁוֹן שְׁמוֹ שֶׁם שָׁמָּה תִּבְאוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲנִי
 מִצְוֶה אֲתֶם עֲלֵיכֶם וְחֻכֵיכֶם מִעֲשֵׂי־חַיִּים וְתִרְמֹת
 12 זֶרֶם וְכֹל מִבְּרַח נִדְרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּדְרֹשׁ לַיהוָה: וּשְׁמֹתֶם
 לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲתֶם וּגְבוּיֵכֶם וְכֹתֵיכֶם וְעִבְרֵיכֶם

האל הגדל הגבור והגורא אשר לא־ישא פנים ולא יכה
 18 שחר: עשה משפט יהוה ואלמנה ותוב גר לתת לו
 19 לחם ושמה: ואתכם את־הער כרגלים היותם בארץ
 כ מצרים: את־יהוה אלהיך תירא אתו תעבד ובו תדבק
 21 ובשמו תשבע: הוא תהלהך והוא אלהיך אשר־ישׁוה
 אתך את־היגלות ואת־העבדות האלה אשר ראי עיניך:
 22 כשבעים לפי רדו אבתך מצרימה ומה שמך יהוה
 אלהיך כדוכי השמים לרב:

CAP. XI

א ואתה את יהוה אלהיך ושמת משמרתו וחקיו
 2 ומשפטיו ומצותיו כל־הימים: וידעתם היום כי לא
 את־בניכם אשר לא־ידעו אשר לא־ראו את־מוסר יהוה
 3 אלהיכם את־דורו את־דורו תחלה ורשו הנוטה: ואתי
 אתיו ואת־משפיו אשר עשה בתוך מצרים לפעלה
 4 מלך־מצרים ולכל־ארצו: ואשר עשה לחיל מצרים
 לסופו ולרבו אשר הוצי איתי מי־סוף על־פניהם
 7 בדרם את־רבים ואת־רבים יהוה עד היום הזה: ואשר
 6 עשה לכם במדבר עד־באכם בדרמקום הזה: ואשר
 עשה לדתו ולא־בכם בני לא־אב בדרמקום אשר פצתה
 7 הארץ ואת־הימים אשר ברגלים ברגב כל־ישראל: כי
 עינשׁ הראו את כל־מעשה יהוה הגדל אשר עשה:
 8 ושמתם את־כל־המצוה אשר אנכי מצוה היום לפני
 9 תהיו ואתם ורשתם את־הארץ אשר אתם עברים
 שמה לרשתה: ולמען תאריכו ימים על־הארמה אשר
 10 נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם ולרעם ארץ זבת
 1 חלב ודבש: ם כי הארץ אשר אתה בא־שמה
 לרשתה לא בארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם
 11 אשר תורע את־רצון הדין בתוך גנן הרק: והארץ
 אשר אתם עברים שמה לרשתה ארץ הרים ובקעת
 12 למטר השמים תשתהמים: ארץ אשר־יהיה אלהיך
 13 דרש אתה תמיד עלי יהוה אלהיך בה מרשת השנה
 ושי ארית שנה: ם והיה א־משפט השמעו אל־
 מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את־יהוה
 14 אלהיכם ולעבדו ככל־לבבכם וככל־נפשכם: ונתתי
 15 מטר־ארצכם בעתו וירח ומלקח ואספת ונגד וחדשך
 16 ויהיך: ונתתי עשב בשדה לבקמתך ואכלת ושבעת:
 17 השמרו לכם פדפתה לבככם וסרתם ויבדתם אלהים
 17 אחרים והשתחיתם להם: והיה א־יהוה בכם ועזר
 את־השמים ולא־יהי מטר והארמה לא תהן את־יובלה
 ואת־תם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה נתן
 18 לכם: ושמתם את־דברי אלה על־לבבכם ועל־נפשכם
 וקשרתם אתם לאות על־ידיכם והיו לשופט בין עיניכם:
 19 ולמדתם אתם את־בניכם לדרב גם בשבתה בביתך
 כ ובלכתך בדרך ובשבתך ובמוקד: ובתבתם על־מונות
 21 ביתך ובשעריך: למען רבו ומכם ומי בניכם על־
 הארמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת לרשׁ כמי
 22 השמים על־הארץ: ם כי א־שמר תשמיו אתי

lords, the great, the mighty, and the terrible God, who hath no regard to persons, and taketh no bribe; Who executeth justice for the fatherless and the widow, and loveth the stranger, to give him food and raiment. Love ye then the stranger; for you have been strangers in the land of Egypt. The Lord thy God shalt thou fear: him shalt thou serve, and to him shalt thou cleave, and by his name shalt thou swear. He is thy praise, and he is thy God, who hath done for thee these great and fearful things, which thy own eyes have seen. With seventy persons did thy fathers go down into Egypt; and now the Lord thy God hath made thee like the stars of heaven in multitude.

CHAPTER XI.

1 Thou shalt therefore love the Lord thy God, and keep his charge, and his statutes, and his ordinances, and his commandments, all the days. And ye shall know this day, that (I speak) not with your children who have not known, and who have not seen the chastisement of the Lord your God, his greatness, his strong hand, and his outstretched arm; And his signs, and his acts, which he displayed in the midst of Egypt, unto Pharaoh the king of Egypt, and unto all his land; 2 And what he did unto the army of Egypt, unto its horses, and to its chariots; over whom he caused the water of the Red Sea to flow, as they pursued after you, and whom the Lord destroyed 3 unto this day; And what he did unto you in the wilderness, until ye came unto this place; And what he did unto Dathan and Abiram, the sons of Eliab, the son of Reuben; how the earth opened her mouth, and swallowed them up, and their households, and their tents, and all the living substance that followed them, in the midst 4 of all Israel; But it is your own eyes which have seen all the great acts of the Lord which he hath done. Ye shall therefore keep all the commandment which I command you this day, that ye may be strong, and go in and take possession of the land, whither ye go over to possess it; 5 And in order that ye may live many days in the land, which the Lord hath sworn unto your fathers to give unto them, and to their seed, a land flowing with milk and honey.* ¶ For the land, whither thou goest in to possess it, is not like the land of Egypt, from where ye came out, where thou sowest thy seed, and waterest it with thy foot, as a garden of herbs; But the land, whither ye go over to possess it, is a land of mountains and valleys, from the rain of heaven doth it drink water. A land which the Lord thy God careth for; always are the eyes of the Lord thy God upon it, from the beginning of the year 6 even unto the end of the year. ¶ And it shall come to pass, if ye will hearken diligently unto my commandments which I command you this day, to love the Lord your God, and to serve him 7 with all your heart and with all your soul, That I will send rain for your land in due season, the first rain and the latter rain, that thou mayest gather in thy corn, and thy wine, and thy oil. And I will give grass in thy field for thy cattle; and thou shalt eat and be satisfied. Take heed to yourselves, that your heart be not deceived, and ye turn aside, and serve other gods, and worship them; (For) then the Lord's wrath will be kindled against you, and he will shut up the heavens that there be no rain, and the land will not yield her products; and ye shall perish quickly from off the good land which the Lord giveth unto you. Therefore shall ye lay up these my words in your heart and in your soul; and ye shall bind them for a sign upon your hand, and they shall be as frontlets between your eyes. And ye shall teach them to your children, to speak of them when thou sittest in thy house, and when thou walkest by the way, and when thou liest down, and when thou risest up. And thou shalt write them upon the door-posts of thy house, and upon thy gates. In order that your days may be multiplied, and the days of your children, in the land which the Lord swore unto your fathers to give unto them, as the days of the heavens over the 8 earth.* ¶ For if ye will diligently keep all this

commandment which I command you, in order to do it, to love the Lord your God, to walk in all his ways, and to cleave unto him: Then will the Lord drive out all these nations from before you, and ye shall supplant nations greater and mightier than yourselves. Every place whereon the sole of thy foot may tread shall be yours: from the wilderness and the Lebanon, from the river, the river Euphrates, even unto the Western Sea shall be your boundary. There shall no man be able to stand up before you; the dread of you and the fear of you will be the Lord your God lay upon all the land which ye may tread upon, as he hath spoken unto you.

SECTION XLVII. REAY.

¶ Behold, I lay before you this day a blessing and a curse: The blessing, if ye will hearken unto the commandments of the Lord your God, which I command you this day; And the curse, if ye will not hearken unto the commandments of the Lord your God, and ye turn aside out of the way which I command you this day, to go after other gods, which ye know not. ¶ And it shall come to pass, when the Lord thy God shall have brought thee in unto the land whither thou goest to possess it, that thou shalt put the blessing upon mount Gerizim, and the curse upon mount 'Ebal. Behold, they are on the other side of the Jordan, far away in the direction of the going down of the sun, in the land of the Canaanites, who dwell in the plain opposite Gilgal, near the grove of Moreh. For ye are about to pass over the Jordan to go in to take possession of the land which the Lord your God giveth you; and ye shall possess it, and dwell therein. And ye shall then observe to do all the statutes and ordinances which I set before you this day.

CHAPTER XII.

These are the statutes and ordinances, which ye shall observe to do, in the land which the Lord, the God of thy fathers, giveth unto thee to possess it, and all the days that ye live upon the earth. Ye shall utterly destroy all the places whereon the nations which ye are about to drive out served their gods, upon the high mountains, and upon the hills, and under every green tree; And ye shall overthrow their altars, and break their statues, and their groves shall ye burn with fire; and the graven images of their gods shall ye hew down; and ye shall destroy their name out of the same place. Ye shall not do so unto the Lord your God; But unto the place which the Lord your God may choose out of all your tribes to put his name there, even unto his habitation shall ye repair, and thither shalt thou come; And ye shall bring thither your burnt-offerings, and your sacrifices, and your tithes, and the heave-offering of your hand, and your vows, and your freewill-offerings, and the first-born of your herds and of your flocks; And ye shall eat there before the Lord your God, and ye shall rejoice with all the acquisition of your hand, ye and your households, wherewith the Lord thy God may have blessed thee. Ye shall not do after all the manner that we do here this day, every one whatsoever is right in his own eyes. For ye are not as yet come to the rest and to the inheritance, which the Lord thy God giveth thee. But ye will go over the Jordan, and dwell in the land which the Lord your God causeth you to inherit, and he will give you rest from all your enemies round about, so that ye may dwell in safety.* And then shall it be, that the place which the Lord your God will choose to cause his name to dwell there,—(even) thither shall ye bring all that I command you: your burnt-offerings, and your sacrifices, your tithes, and the heave-offering of your hand, and all your choice vows which ye may vow unto the Lord; And ye shall rejoice before the Lord your God, ye, and your sons, and your daughters, and your men-servants, and your maid-serv-

1 ומהתמים והלוי אשר בשערים כי אין לו חלק ומחלה
 2 אתכם: השמר לה פדתעלה עלתה בבלבמקום אשר
 3 תראה: כי אסבמקום אשריבחר דעה באחד שבשע
 4 שם מעלה עלתה ושם תעשה כל אשר אני מצוה:
 5 רק בבלאת נפשך הנבחר ואבלת השר כברסת דעה
 6 אלתה אשר נתתה בבלשערה הקימא והסדור ואבלת
 7 בצבי ובאלי: רק הדם לא תאכלו עלהארץ תשפכט
 8 במים: לאתכל לאכל בשערה מעשר דגנה ותרשת
 9 ותרדך ובכלת בקרה וצאנה וכלדורה אשר תור
 10 ותרדך ותרומת דה: כי אסלפני דעה אלתה האכלת
 11 במקום אשר ובחר דעה אלתה בו אתה ובנה ובתה
 12 ועבדך ואמתך והלוי אשר בשערה תשפכת לפני דעה
 13 אלתה בכל משלח דה: השמר לה פדתעוב אר
 14 חלוק בלומה על אדמתה: ם בירדחוב דעה
 15 אלתה אתיבלה באשר דבר לה ואמרת אכלת בשר
 16 קרואנה נשפך לאכל בשר בבלאת נשפך האכל
 17 בשר: בירדחוב ממה המקום אשר ובחר דעה אלתה
 18 לשום שמו שם ובהנה מבקרה ומצאנה אשר נתן
 19 דעה לה באשר צויתך אבלת בשערה בכל את
 20 נשפך: אך באשר אכל אתהגבוי ואתהאל בן האכלת
 21 הטמא והסדור דהו ואבלת: רק חוק לבלתי אכל
 22 דהם כי הדם הוא הנפש ולאחאכל הנפש עסהבשר:
 23 לא האכלת עלהארץ תשפכט במים: לא האכלת למען
 24 יטוב לה ולבנה אחדך ברתעשה הנשך פניג דה:
 25 רק קדשך אשרהו לה ועבדך תשא ובאת אל
 26 המקום אשריבחר דעה: ונשית עלתה בבשר דהם
 27 עלמובח דעה אלתה וחסובחד ושפך עלמובח
 28 דעה אלתה והבשר תאכל: שמר תשמעת את כל
 29 הדברים האלה אשר אני מצוה למען יטוב לה ולבנה
 30 אחדך עהשלים כי תעשה הטוב והשר בעיני דעה
 31 אלתה: ם בירדחית דעה אלתה אתהגבים אשר
 32 אתה באשמה לרשת אותם מפנה הרשת אתם ולשבת
 33 בארצם: השמר לה פדתקש אתהים אתה השמרת
 34 מפנה ופדתרש לאלהים לאמר אלה עבד העים
 35 האלה אתאלהים ואשפוחן נסאני: לאתעשר
 36 בן לדעה אלתה כי כלהשבת דעה אשר שנה עשו
 37 לאלהים כי גם אתהגידם ואתקנותם ישרפו באש
 38 לאלהים:

CAP. XIV. ד

1 דעים אתם לדעה אלתיכם לא התגדו ולא תשימו
 2 קדחה בן עיניכם למת: כי עם קדוש אתה לדעה.
 3 אלתך ובה בחר דעה לדנות לו לעם סגולה מכל
 4 העמים אשר עלפני האדמה: ם לא האכל בל
 5 תיעבה: זאת בהבנה אשר תאכלו שור עה נשבים
 6 ושה עים: איל זבוי וחמור ואין ורשון ותאו וזמר: וכל
 7 בהמה מפרכת פרסה ושפעת שסע שתי פרסויו מכלת
 8 יגדה בבנהמה אתה תאכלו: אך אתהה לא תאכל
 9 ממעלה העדה ומפרכי הפרסה השמטה אתהגמול
 10 ואתהדאגבת ומתהשפן ברתעלה גדה הקה ופרסיה
 11 לא הפרוט ממאים הם לבם: ואתהחמור ברתפרס
 12 פרסה הוא ולא גדה טמא הוא לבם מפסדם לא תאכל
 13 ובגבלתם לא תעו: ם אתהה תאכלו מכל אשר
 14 במים כל אשרלו מפיר וקשקשת תאכלו: וכל אשר
 15 אדלו מפיר וקשקשת לא תאכלו טמא הוא לבם: ם
 16 בלצפור קדחה תאכלו: ונה אשר לאתאכלו מרם
 17 הצפר והפרס והשונות: והראה ואתהראה ותתה למתה:

CAP. XIII. ג

1 את בלהדבר אשר אני מצוה אתכם אתו השמרו
 2 לשעות אחרתך עליו ולא תחם מעט: ם
 3 ברתים בקדך נבא או תלם תלם ועתן אלתך אור
 4 או מפת: וקא האות והמפת אשרדבר אלתך לאמר
 5 ולכה אתה אלתיים אתים אשר לאתעמם ועבדום:
 6 לא תשמע אלתכר הנביא הוא או אלהים החלים
 7 הנוא כי משה דעה אלתיכם אתכם לדעת השכם
 8 אתים אתהדעה אלתיכם בבללבכם ובבלנשפכם:
 9 אתהי דעה אלתיכם חלטו ואתו תדעו ואתמקווח

ants, and the Levite who is within your gates; because he hath not any portion nor inheritance
 13 with you. Take heed to thyself that thou offer not thy burnt-offerings in every place which thou
 14 mayest see; But in the place which the Lord will choose in one of thy tribes, there shalt thou offer thy burnt-offerings, and there shalt thou do
 15 all that I command thee. Notwithstanding, according to all the longing of thy soul, mayest thou kill and eat flesh, according to the blessing of the Lord thy God which he hath given thee, in all thy gates: the unclean and the clean may eat thereof, as of the roebuck, and as of the hart.
 16 Only the blood shall ye not eat: upon the earth shall ye pour it out as water. Thou mayest not eat within thy gates the tithe of thy corn, or of thy wine, or of thy oil, nor the first-born of thy herds or of thy flocks, nor any of thy vows which thou mayest vow, nor thy freewill-offerings, and
 18 the heave-offering of thy hand: But before the Lord thy God must thou eat them in the place which the Lord thy God may choose, thou, and thy son, and thy daughter, and thy man-servant, and thy maid-servant, and the Levite who is within thy gates; and thou shalt rejoice before the Lord thy God with all the acquisition of thy hand.
 19 Take heed to thyself that thou forsake not the Levite as long as thou livest upon thy land.
 20 ¶ When the Lord thy God will enlarge thy border, as he hath spoken unto thee, and thou dost say, I wish to eat flesh, because thy soul longeth to eat flesh: then mayest thou, according to all the longing of thy soul, eat flesh. If the place which the
 21 Lord thy God may choose to put his name there be too far for thee: then mayest thou kill of thy herds and of thy flocks, which the Lord hath given thee, as I have commanded thee; and thou shalt eat in thy gates according to all the longing of thy soul. But as the roebuck and the hart are eaten, so shalt thou eat the same: the unclean and the clean may eat thereof together. Only be firm so as not to eat the blood; for the blood is the life; and thou shalt not eat the life with the
 24 flesh. Thou shalt not eat it: upon the earth shalt thou pour it out like water. Thou shalt not eat it; in order that it may go well with thee, and with thy children after thee, when thou wilt do
 26 what is right in the eyes of the Lord. Nevertheless thy holy things which thou mayest have, and thy vows, shalt thou take, and go unto the place
 27 which the Lord may choose: And thou shalt offer thy burnt-offerings, the flesh and the blood, upon the altar of the Lord thy God; and the blood of thy sacrifices shall be poured out upon the altar of the Lord thy God, and the flesh shalt thou eat.
 28 Observe and hear all these words, which I command thee: in order that it may go well with thee, and with thy children after thee for ever, when thou wilt do what is good and right in the eyes of the Lord thy God.* ¶ When the Lord thy God will cut off the nations, whither thou goest to drive them out from before thee, and thou shalt succeed them, and dwell in their land: Then take heed to thyself that thou be not snared by following them, after they have been destroyed from before thee; and that thou inquire not after their gods, saying, How did these nations serve
 31 their gods? even so will I do likewise. Thou shalt not do so unto the Lord thy God: for every abomination to the Lord, which he hateth, have they done unto their gods: for even their sons and their daughters have they burnt in the fire to their gods.

CHAPTER XIII.

1 What thing soever I command you, even that shall ye observe to do: thou shalt not add thereto, and
 2 thou shalt not diminish therefrom. ¶ If there arise in the midst of thee a prophet, or a dreamer of dreams, and he giveth thee a sign or a token,
 3 And the sign or the token come to pass, whereof he spake unto thee, saying, Let us go after other gods, which thou dost not know, and let us serve
 4 them: Then shalt thou not hearken unto the words of that prophet, or unto that dreamer of dreams: for the Lord your God proveth you, to know whether ye indeed love the Lord your God
 5 with all your heart and with all your soul. After the Lord your God shall ye walk, and he shall ye fear, and his commandments shall ye keep, and his voice shall ye obey, and him shall ye serve,

and unto him shall ye cleave. And that prophet, or that dreamer of dreams, shall be put to death; because he hath spoken revolt against the Lord your God, who hath brought you out of the land of Egypt, and who hath redeemed you out of the house of bond-men, to mislead thee from the way which the Lord thy God commanded thee to walk therein; and thou shalt put the evil away from the midst of thee. ¶ If thy brother, the son of thy mother, or thy son, or thy daughter, or the wife of thy bosom, or thy friend, who is (dear to thee) as thy own soul, should entice thee, in secret, saying, Let us go and serve other gods, which thou dost not know, either thou, or thy fathers: Some of the gods of the nations which are round about you, that are nigh unto thee, or that are far off from thee, from one end of the earth even unto the other end of the earth: Then shalt thou consent unto him, nor shalt thou hearken unto him; nor shall thy eye look with pity on him, nor shalt thou spare, nor shalt thou conceal it for him; But thou shalt surely kill him; thy hand shall be the first upon him to put him to death, and the hand of all the people afterward. And thou shalt stone him with stones, that he die; because he sought to mislead thee from the Lord thy God, who hath brought thee out of the land of Egypt, from the house of bond-men. And all Israel shall hear it, and they shall be afraid, and they shall not do any more such a wicked deed as this is in the midst of thee. ¶ If thou shouldst hear concerning one of thy cities, which the Lord thy God hath given thee to dwell there, saying, There have gone forth men, children of worthlessness, from the midst of thee, and have misled the inhabitants of their city, saying, Let us go and serve other gods, which ye have not known: Then shalt thou inquire, and make search, and ask diligently; and, behold, if it be true, the thing is certain, such an abomination hath been wrought in the midst of thee: Then shalt thou smite the inhabitants of that city with the edge of the sword, devoting it utterly, and all that is therein, and the cattle thereof, to the edge of the sword. And all its spoil shalt thou gather into the midst of the market-place thereof, and thou shalt burn with fire the city, and all its spoil entirely, unto the Lord thy God; and it shall be a ruinous heap for ever: It shall not be built again. And there shall not cleave to thy hand aught of the devoted things; in order that the Lord may turn from the fierceness of his anger, and grant thee mercy, and have mercy upon thee, and multiply thee, as he hath sworn unto thy fathers: When thou wilt hearken to the voice of the Lord thy God, to keep all his commandments which I command thee this day, to do what is right in the eyes of the Lord thy God.*

CHAPTER XIV.

¶ Ye are the children of the Lord your God: ye shall not cut yourselves, nor make any baldness between your eyes for the dead. For a holy people art thou unto the Lord thy God, and the Lord hath made choice of thee to be unto himself a peculiar nation above all the nations that are upon the face of the earth. ¶ Thou shalt not eat any abominable thing. These are the beasts which ye may eat: The ox, the sheep, and the goat. The hart, and the roebuck, and the fallow deer, and the chamois, and the gazelle, and the wild ox, and the antelope. And every beast that hath parted hoofs, and whose feet are cleft into two claws, and cheweth the cud among the beasts—that alone may ye eat. Nevertheless these shall ye not eat of those that chew the cud, and of those that possess the divided cloven hoof: The camel, and the hare, and the coney: for they chew the cud, but divide not the hoof; unclean are they unto you. And the swine, because it divideth the hoof, yet cheweth not the cud, it is unclean unto you; of their flesh shall ye not eat, and their dead carcases shall ye not touch. ¶ This may ye eat of all that is in the waters: All that hath fins and scales may ye eat; And whatsoever hath not fins and scales shall ye not eat: it is unclean unto you. ¶ Every clean bird may ye eat. But these are they which ye shall not eat of them: The eagle, and the osprey, and the vulture after his kind. And every 14

13 ובשנה השביעית השלחת הפשי מעמד: וביחשלתה
 14 הפשי מעמד לא תשלח רוקם: העניק תעניק לו
 מצאיק ומגניק ומיקבך אשר ברבך דעה אלהך תתן
 לו: וחרת כי עבר דעת בארץ מצרים ופדך דעה
 15 אלהך עליון אנכי מצוה אתה דבר הנה היום: ודעה
 16 כייצור אלה לא אצא מעמד כי אהבך ואתיביתך
 17 כרטיב לו עמד: ולקחת אתה אתה דעה ונתתה באני
 18 ובדלת ודעה קח עבר עולם ואף לאהבה תעשה
 19 לאהבה בעיניך בשלחך אתי הפשי מעמד כי משנה
 20 שפר שפר עבדך שש שנים וברבך דעה אלהך בכל
 אשר תעשה:
 21 גלתהכור אשר יולד בבקרה ובצאנה הנה תקדוש
 לדעה אלהך לא תעבד בכבוד שורך ולא הנה כבוד
 22 צאנה: לפני דעה אלהך תאכלט שנה בשנה במקום
 23 אשר יבחר דעה אתה ויבחר: וכדעה בו מים פסח
 או עור כל מים גד לא תוקחט לדעה אלהך: בשעריך
 24 תאכלט השמא ותסודר דעה בצבי וקאל: רק אתדמו
 לא תאכל עלהדמך תעשה פסח:
 CAP. XVI טו

שמור אתחדש האביב ועשית פסח לדעה אלהך כי
 2 תחדש האביב הוציאך דעה אלהך ממצרים קלוח:
 3 ותחת פסח לדעה אלהך צאן וקרן במקום אשר יבחר
 4 דעה לשכון שמו שם: לא תאכל עליו חמץ שבעת ימים
 5 תאכל עליו מצות לחם עני כי בחפזו יצאת מצרץ
 6 מצרים למצן תוכר אתיוס צאתך מצרץ מצרים כל
 7 ימי דעה: ולא יראה קח שאר בגליבולך שבעת ימים
 8 ולא ילך מדהשור אשר תובח בערב ביום הראשון
 9 לבקר: לא תוכל לזבח אתה פסח באחד שעריך אשר
 10 דעה אלהך נתן קח: כי אבי אלהים אשר יבחר
 11 דעה אלהך לשכון שמו שם תובח אתה פסח בערב
 12 כבא השמש מיצר צאתך ממצרים: ובשלת וקבלת
 13 במקום אשר יבחר דעה אלהך בו ופעת בבקר ותלכת
 14 לאלהך: ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת
 15 לדעה אלהך לא תעשה מלאכה: ש שבעה שבעת
 16 חפשיך מתחל דרמש פקמה תחל לספר שבעה
 17 שבעות: ועשית חג שבעות לדעה אלהך מסח דעת
 18 דעה אשר תתן באשר וברבך דעה אלהך: ושמת
 19 לפני דעה אלהך אתה ובקע ובקע ויבחר ויבחר ויבחר
 20 והלוי אשר בשעריך ויבחר ותתום ותאלמנה אשר
 21 בקרדך במקום אשר יבחר דעה אלהך לשכון שמו
 22 שם: ותרת כרעך הנה במקום ושמת ועשית את
 23 הדמיוס האלה:
 24 חג הסלת תעשה קח שבעת ימים באסוף מרעה
 25 ומקבד: ושמת בהך אתה ובקע ובקע ויבחר ויבחר
 26 והלוי ויבחר ותתום ותאלמנה אשר בשעריך: שבעת
 27 ימים תחג לדעה אלהך במקום אשר יבחר דעה כי
 28 וברבך דעה אלהך בכל תבואתך ובכל מעשה ידך
 29 ויחית אך עמח: שלש פעמים בשנה וראה כלתבנתך

14 ואת ברעב למינו: ואת בת הענה ואת החמס ואת
 15 החסח ואת העני למינו: אתה בום ואת הענישון
 16 והתעמת: וקחת ואת הענישון ואת הענישון: ונתתה
 17 והאנסה למנה ויחזיקת והענישון: וכל ערץ הענישון
 18 הוא לקם לא אכלו: כל ערץ שור האכלו: לא תאכלו
 19 כללבלה לגר אשר בשעריך תענה ואלה או מר
 20 לקרי כי עם קדוש אתה לדעה אלהך לא תאכלט עני
 21 כחלב אמו:
 22 עשר תעשר את כלתבואת ורעה ורעה השנה שנה
 23 שנה: ואכלה לפני דעה אלהך במקום אשר יבחר
 24 לשכון שמו שם מעשר דעה תרשע ויבחרך ובכרת
 25 בקרה וצאנה למצן תלמד לראה אתדעה אלהך כל
 26 היום: ויבחרה מפר תרדך כי לא תוכל שאנו
 27 כירחק מפר במקום אשר יבחר דעה אלהך לשון
 28 שמו שם כי וברבך דעה אלהך: ונתתה בכסף ותרם
 29 הכסף בקרה ותלכת אלהים במקום אשר יבחר דעה
 30 אלהך בו: ונתתה בכסף בכל אשר תאנה נפשך בקרה
 31 ובצאן ובין ובשפר ובכל אשר תאנה נפשך ואכלת
 32 שם לפני דעה אלהך ושמת אתה ויבחר: והלוי
 33 אשר בשעריך לא תעבט כי אין לו חלק ויבחר עמך:
 34 ש מצוה שלש שנים תוצא אתה ממעשר תבואתך
 35 בשנה היות ותחת בשעריך: ובה הלוי כי אדלו חלק
 36 ותחלה עמך ויבחר ותתום ותאלמנה אשר בשעריך ואכלו
 37 ושבעו למצן וברבך דעה אלהך בכל מעשה ידך אשר
 38 תעשה:
 CAP. XV טו

29 מקץ שבעת שנים תעשה שמחה: ונה דבר השמחה
 30 שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש
 31 אתדעה ואת אהיו ברבך שמה לדעה: אתה יבחר
 32 חגש ואשר דעה קח אתה ואתה ששם קח: אפס כי
 33 לא יתירבך נתון כרעך וברבך דעה אלהך אשר
 34 דעה אלהך תרדך בקרה לדעה: רק אסד שמו
 35 תשמע בקול דעה אלהך לשמר לעשות את כל המצוה
 36 הזאת אשר אני מצוה היום: כרעה אלהך ברבך
 37 באשר דבר קח ותעבטת יום רבים ואתה לא תעבט
 38 ומשלת ביום רבים ובה לא ימשלו: ש כרעה
 39 קח אביון מאחד אלה באחד שעריך בארץ אשר
 40 דעה אלהך נתן קח לא תאמץ אתה לבקר ולא תקבל
 41 אתדעה מאחד האביון: כרעתה תפתח אתדעה לו
 42 ותעבט מעבטת די מחסו אשר חסר לו: השמר קח
 43 פד דעה דבר עסל לבקר בלעל לאמר קרבה שרת
 44 השבע שנת השמחה ורעה ענה בקרה האביון ולא
 45 תתן לו וקרא עליו לא ידעה דעה קח: נתן תתן
 46 לו ולא תרע לבדך בתתה לו כי בגל דבר דעה
 47 וברבך דעה אלהך בכל מעשה ויבחר משלח דעה: כי
 48 לא תחל אביון מקרב הארץ עליון אנכי מצוה לאמר
 49 פתח תפתח אתדעה לאתך לענה ולאביון בארץ: ש
 50 כרעך קח אחד קרעך: או העבד ויבחר שש שנים

CAP. XV טו

29 מקץ שבעת שנים תעשה שמחה: ונה דבר השמחה
 30 שמוט כל בעל משה ידו אשר ישה ברעהו לא יגש
 31 אתדעה ואת אהיו ברבך שמה לדעה: אתה יבחר
 32 חגש ואשר דעה קח אתה ואתה ששם קח: אפס כי
 33 לא יתירבך נתון כרעך וברבך דעה אלהך אשר
 34 דעה אלהך תרדך בקרה לדעה: רק אסד שמו
 35 תשמע בקול דעה אלהך לשמר לעשות את כל המצוה
 36 הזאת אשר אני מצוה היום: כרעה אלהך ברבך
 37 באשר דבר קח ותעבטת יום רבים ואתה לא תעבט
 38 ומשלת ביום רבים ובה לא ימשלו: ש כרעה
 39 קח אביון מאחד אלה באחד שעריך בארץ אשר
 40 דעה אלהך נתן קח לא תאמץ אתה לבקר ולא תקבל
 41 אתדעה מאחד האביון: כרעתה תפתח אתדעה לו
 42 ותעבט מעבטת די מחסו אשר חסר לו: השמר קח
 43 פד דעה דבר עסל לבקר בלעל לאמר קרבה שרת
 44 השבע שנת השמחה ורעה ענה בקרה האביון ולא
 45 תתן לו וקרא עליו לא ידעה דעה קח: נתן תתן
 46 לו ולא תרע לבדך בתתה לו כי בגל דבר דעה
 47 וברבך דעה אלהך בכל מעשה ויבחר משלח דעה: כי
 48 לא תחל אביון מקרב הארץ עליון אנכי מצוה לאמר
 49 פתח תפתח אתדעה לאתך לענה ולאביון בארץ: ש
 50 כרעך קח אחד קרעך: או העבד ויבחר שש שנים

15 vane after his kind. And the ostrich, and the night-hawk, and the cuckoo, and the hawk after his kind, The little owl, and the great owl, and the swan, And the pelican, and the gier-eagle, and the cormorant, And the stork, and the heron after his kind, and the lap-wing, and the bat. And every winged insect is unclean unto you: It shall not be eaten. All clean fowls may ye eat. Ye shall not eat any thing that dieth of itself; unto the stranger that is in thy gates canst thou give it, that he may eat it; or thou mayest sell it unto an alien; for thou art a holy people unto the Lord thy God: thou shalt not see the kid in its mother's milk.* ¶ Thou shalt truly tithe all the produce of thy seed, which the field bringeth forth year by year. And thou shalt eat before the Lord thy God, in the place which he will choose to cause his name to dwell there, the tithe of thy corn, of thy wine, and of thy oil, and the first-born of thy herds and of thy flocks; in order that thou may learn to fear the Lord thy God all the days. And if the way be too long for thee, so that thou are not able to carry it, because the place is too far from thee, which the Lord thy God will choose to see his name there, because the Lord thy God will bless thee: Then shalt thou turn it into money, and bind up the money in thy hand, and thou shalt go unto the place which the Lord thy God will choose; and thou shalt lay out that money for whatsoever thy soul longeth after, for oxen, or for sheep, or for wine, or for strong drink, or for whatsoever thy soul asketh of thee; and thou shalt eat it there before the Lord thy God, and thou shalt rejoice, thou, and thy household. And the Levite, who is within thy gates, him shalt thou not forsake; for he hath no portion nor inheritance with thee. ¶ At the end of three years shalt thou bring forth all the tithe of thy produce in the same year, and thou shalt lay it down within thy gates. And thou shalt come the Levite, because he hath no portion nor inheritance with thee, with the stranger, and the fatherless, and the widow, that are within thy gates, and they shall eat and be satisfied; in order that the Lord thy God may bless thee in all the work of thy hand which thou doest.*

CHAPTER XV.

1 ¶ At the end of (every) seven years shalt thou make a release. And this is the manner of the release: Every creditor shall release the loan which he hath lent to his neighbor; he shall not exact it of his neighbor, or of his brother; because the release year in honor of the Lord hath been proclaimed. Of a foreigner thou mayest exact (payment); but that which is thine with thy brother shall thy hand release. Although indeed there should be no needy man among thee; for the Lord will greatly bless thee in the land which the Lord thy God giveth thee for an inheritance to possess it. Yet only if thou wilt carefully hearken unto the voice of the Lord thy God, to observe to do all this commandment which I command thee this day. For the Lord thy God blesseth thee, as he hath spoken unto thee; and thou shalt lend unto many nations, but thou shalt not borrow; and thou shalt rule over many nations, but over thee shall thy not rule. ¶ If there be among thee a needy man, any one of thy brethren within any of the gates in the land which the Lord thy God giveth thee: thou shalt not harden thy heart, nor shut thy hand from thy needy brother. But thou shalt open wide thy hand unto him, and thou shalt surely lend him sufficient for his need, which his want requireth. Beware that there be not a wicked thought in thy heart, saying, The seventh year, the year of release, is at hand; and thy eye be thus evil against thy needy brother, so that thou wouldest give him nought; and if he cry concerning thee unto the Lord, it will be sin in thee: Thou shalt surely give him, and thy heart shall not be grieved when thou givest unto him; for because of this thing the Lord thy God will bless thee in all thy work, and in all the acquisition of thy hand. For the needy will not cease out of the land; therefore do I command thee saying, Thou shalt open wide thy hand unto thy brother, to thy poor, and to thy needy, in thy land. ¶ If thy brother, the Hebrew or a Hebrew woman, be sold unto thee, he shall serve thee six years; and in the seventh year shalt thou let him go free from thee. And when thou lettest him go out free from thee, thou shalt not let him go away empty; Thou shalt furnish

him liberally out of thy flocks, and out of thy threshing-floor, and out of thy wine-press; where-with the Lord thy God hath blessed thee, that shalt thou give unto him. And thou shalt remember that thou hast been a bond-man in the land of Egypt, and that the Lord thy God hath redeemed thee; and therefore do I command thee this thing to-day. And it shall be, if he say unto thee, I will not go away from thee; because he loveth thee and thy house, because he is well with thee: Then shalt thou take an awl, and thrust it through his ear unto the door, and he shall be unto thee a servant for ever; and also unto thy maid-servant shalt thou do likewise. It shall not seem hard unto thee, when thou sendest him away free from thee, that for double the wages of a hired laborer hath he served thee six years; and the Lord thy God will bless thee in all that thou doest.* ¶ All the first-born males that come of thy herds and of thy flocks shalt thou sanctify unto the Lord thy God: thou shalt do no work with the first-born of thy bullock, and not shear the first-born of thy sheep. Before the Lord thy God shalt thou eat it year by year, in the place which the Lord will choose, thou with thy household. And if there be any blemish thereon, if it be lame, or blind, or have any (other) ill blemish, thou shalt not sacrifice it unto the Lord thy God. Within thy gates shalt thou eat it, the unclean and the clean together, as the roebuck, and as the hart. Only the blood thereof shalt thou not eat: upon the ground shalt thou pour it out as water.

CHAPTER XVI.

¶ Observe the month of Abib, and prepare the pass-over-sacrifice unto the Lord thy God; for in the month of Abib did the Lord thy God bring thee forth out of Egypt by night. And thou shalt sacrifice the passover-offering unto the Lord thy God of sheep and oxen, in the place which the Lord will choose to let his name dwell there. Thou shalt not eat therewith any leavened bread: seven days shalt thou eat therewith unleavened bread, the bread of affliction; for in haste didst thou go forth out of the land of Egypt; in order that thou mayest remember the day of thy going forth out of the land of Egypt all the days of thy life. And there shall not be seen with thee any leaven in all thy borders seven days: neither shall there any of the flesh, which thou sacrificedst in the evening, on the first day, remain all night unto the morning. Thou mayest not slay the passover within any of thy gates, which the Lord thy God giveth thee: But at the place which the Lord thy God will choose to let his name dwell in, there shalt thou slay the passover at evening, at the going down of the sun, at the season that thou camest forth out of Egypt. And thou shalt roast and eat it in the place which the Lord thy God will choose; and thou shalt turn in the morning, and go unto thy tents. Six days shalt thou eat unleavened bread; and on the seventh day shall be a solemn assembly to the Lord thy God: thou shalt do no work. ¶ Seven weeks shalt thou number unto thyself: from the time thou beginnest to put the sickle to the corn, shalt thou begin to number seven weeks. And thou shalt keep the feast of seven weeks unto the Lord thy God with a tribute of a freewill-offering of thy hand, which thou shalt give: according as the Lord thy God shall have blessed thee. And thou shalt rejoice before the Lord thy God, thou, and thy son, and thy daughter, and thy man-servant, and thy maid-servant, and the Levite that is within thy gates, and the stranger and the fatherless, and the widow, that are in the midst of thee, in the place which the Lord thy God will choose to let his name dwell there. And thou shalt remember that thou hast been a bond-man in Egypt; and thou shalt observe and do these statutes.* ¶ The feast of tabernacles shalt thou hold for thyself seven days, when thou shalt gathered in the produce of thy threshing-floor and of thy wine-press. And thou shalt rejoice on thy feast, thou, and thy son, and thy daughter, and thy man-servant, and thy maid-servant, and the Levite, and the stranger, and the fatherless, and the widow, that are within thy gates. Seven days shalt thou keep a solemn feast unto the Lord thy God in the place which the Lord will choose; because the Lord thy God will bless thee in all thy product, and in all the work of thy hands, and thou shalt only rejoice. Three times in the year shall every one of the thy males appear before the Lord thy God in the place which he will choose: on the feast of

unleavened bread, and on the feast of weeks, and on the feast of tabernacles; and no one shall appear before the Lord empty; Every man according to what his hand can give, according to the blessing of the Lord thy God which he hath given thee.

SECTION XLVIII. SHOPHETIM.

¶ Judges and officers shalt thou appoint unto thyself in all thy gates, which the Lord thy God giveth thee, throughout thy tribes: and they shall judge the people with a just judgment. Thou shalt not wrest judgment; thou shalt not respect persons, and thou shalt not take a bribe; for the bribe blindeth the eyes of the wise, and perverteth the words of the righteous. Justice, only justice shalt thou pursue; in order that thou mayest live, and retain possession of the land which the Lord thy God giveth thee. ¶ Thou shalt not plant unto thyself a grove, any tree, near the altar of the Lord thy God, which thou shalt make unto thyself. Neither shalt thou set thee up any statue, which the Lord thy God hatheth.

CHAPTER XVII.

¶ Thou shalt not sacrifice unto the Lord thy God any bullock, or lamb, whereon, there is a blemish, any thing evil; for it is an abomination unto the Lord thy God. ¶ If there be found in the midst of thee, within any one of thy gates, which the Lord thy God giveth thee, a man or a woman, that doth the wickedness in the eyes of the Lord thy God, to transgress his covenant, And he hath gone and served other gods, and worshipped them, either the sun, or the moon, or any of the host of heaven, which I have prohibited; And it be told thee and thou hearest of it: then shalt thou inquire diligently; and, behold, if it be true the thing is certain, such abomination hath been wrought in Israel: Then shalt thou bring forth that man or that woman, who have committed this wicked thing, unto thy gates, the man or the woman, and thou shalt stone them with stones till they die. Upon the evidence of two witnesses, or of three witnesses, shall he that is worthy of death be put to death; he shall not be put to death upon the evidence of one witness. The hand of the witnesses shall be first upon him to put him to death, and the hand of all the people at the last; and thou shalt put the evil away from the midst of thee. ¶ If a matter be unknown to thee for decision, between blood and blood, between plea and plea, and between bodily injury and injury, (or) matters of controversy within thy gates: then shalt thou arise, and get thee up unto the place which the Lord thy God will choose; And thou shalt come unto the priests, the Levites, and unto the judge that may be in those days, and thou shalt inquire, and they shall inform thee of the sentence of the case; And thou shalt do according to the sentence, which they may tell thee from that place which the Lord will choose, and thou shalt observe to do according to all that they may instruct thee; In accordance with the instruction which they may instruct thee, and according to the decision which they may say unto thee, shalt thou do: thou shalt not depart from the sentence which they may tell thee, to the right, or to the left. And the man that will act presumptuously, so as not to hearken unto the priest that standeth to minister there before the Lord thy God, or unto the judge, even that man shall die; and thou shalt put away the evil from Israel. And all the people shall hear, and be afraid, and not act presumptuously any more.* ¶ When thou art come unto the land which the Lord thy God giveth thee, and thou hast taken possession of it, and dwellest therein, and thou sayest, I wish to set a king over me, like all the nations that are round about me: Then mayest thou indeed set a king over thee, the one whom the Lord thy God will choose; (but) from the midst of thy brethren shalt thou set a king over thee; thou mayest not set over thee a stranger, who is not thy brother. Only he shall not acquire for himself many horses, so that he may not cause the people to return to Egypt, in order to acquire many horses; whereas the Lord hath said unto you, Ye shall henceforth not return on that way any more. Neither shall he take to himself many wives, that his heart may not turn away: nor shall he acquire for himself too much silver and gold. And it shall be, when he sitteth upon the throne of his kingdom, that he shall write for himself a copy of this law in a book out of (that which is) before the priests, the

Levites; And it shall be with him, and he shall read therein all the days of his life: in order that he may learn to fear the Lord his God, to keep all the words of this law and these statutes, to do them. So that his heart be not lifted up above his brethren, and so that he turn not aside from the commandment, to the right, or to the left: in order that he may live many days in his kingdom, he, and his children, in the midst of Israel.*

CHAPTER XVIII.

¶ The priests, the Levites, and all the tribe of Levi, shall have no portion nor inheritance with Israel: the fire-offerings of the Lord; and his inheritance shall they consume. But any inheritance shall he not have among his brethren: the Lord; in his inheritance, as he hath spoken unto him. ¶ And this shall be the priests' due from the people, from them that slay an animal, whether it be ox or lamb: then shall each one give unto the priest the shoulder, and the two cheeks, and the maw. The first-fruit of thy corn, of thy wine, and of thy oil, and the first shearing of thy sheep, shalt thou give him. For him the Lord thy God hath chosen out of all thy tribes, to stand to minister in the name of the Lord, he and his sons all the days.* ¶ And if the Levite come from any one of thy gates out of all Israel, where he sojourneth, and come with all the congoing of his soul unto the place which the Lord will choose: Then can he minister in the name of the Lord his God, like all his brethren the Levites, who stand there before the Lord. They shall have like portions to eat, besides that which cometh of the sale of his patrimony. ¶ When thou comest into the land which the Lord thy God giveth thee, thou shalt not learn to do after the abominations of those nations. There shall not be found among thee any one who causeth his son or his daughter to pass through the fire, one who useth divination, one who is an observer of times, or an enchanter, or a conjurer. Or a charmer, or a consulter with familiar spirits, or a wizard, or who inquireth of the dead. For an abomination unto the Lord are all that do these things; and on account of these abominations the Lord thy God doth drive them out from before thee. Perfect shalt thou be with the Lord thy God.* ¶ For these nations, which thou art about to possess, hearken unto observers of times, and unto diviners; but as for thee, the Lord thy God hath not assigned the like unto thee. A prophet from the midst of thee, of thy brethren, like unto me, will the Lord thy God raise up unto thee; unto him shall ye hearken: According to all that thou didst desire of the Lord thy God at Horeb on the day of the assembly, saying, I wish no more to hear the voice of the Lord my God, and this great fire I wish not to see again, that I die not. And the Lord said unto me, They have done well in what they have spoken. A prophet will I raise up unto them from among their brethren, like unto thee; and I will put my words in his mouth; and he shall speak unto them all that I may command him. And it shall come to pass, that if there be a man who will not hearken unto my words which he shall speak in my name, I myself will require it of him. But the prophet, who may presume to speak a word in my name, which I have not commanded him to speak, or who may speak in the name of other gods—even that prophet shall die. And if thou shouldst say in thy heart, How shall we know the word which the Lord hath not spoken? That which the prophet speaketh in the name of the Lord, and the thing do not happen and come not to pass—this is the word which the Lord hath not spoken; in presumption hath the prophet spoken it; thou shalt not be afraid of him.

CHAPTER XIX.

¶ When the Lord thy God shall have cut off the nations, whose land the Lord thy God giveth thee, and thou hast driven them out, and dwellest in their cities, and in their houses: Then shalt thou set apart three cities for thyself, in the midst of thy land, which the Lord thy God giveth thee to possess it. Thou shalt put in order for thyself the (way to them), and divide into three parts the territory of thy land, which the Lord thy God will give thee to inherit, and it shall serve, that every man-slayer may flee thither. And this is the case of the man-slayer who shall flee thither, that he may live: Whoso smiteth his neighbor without knowledge, when he hath not been an enemy to him in

11 אל־עיר להלחם עליה וקראת אליה לשלום: והיה
 אם־שלום תענה ופתחת לך דלתה בל־היום הנמצאה
 12 יהיו לך לשם ונבדודי: ואם־לא תשלם עמך ועשתה
 13 עמך מלחמה וצרת עלי: ויתנה יהוה אלהיך בידך
 14 והכית את־פלוגתה לפתרכב: רק הנשים והטף
 15 והבהמה וכל אשר יהיה בעיר כל־שלה תבו לך
 16 ואכלת את־שלל אביך אשר נתן יהוה אלהיך לך: כן
 17 תעשה לכל־הערים הרחוקות מן־אשר לא־מצר
 18 הנצוד־אלה יהוה: רק מצרי העמים האלה אשר יהוה
 19 אלהיך נתן לך נחלה לא תתנה בל־נשמה: בידהם
 20 תחרימם תחתו והאמרו הנעני והפדו הדני והבוכי
 21 כאשר צוה יהוה אלהיך: למען אשר לא־ילמדו אתכם
 22 לעשות ככל־תעבותם אשר עשו לאלהיהם וטאתם
 23 ליהוה אלהיהם: ׀ כִּי־תצור אֶעֱרֹ יָמִים רַבִּים
 24 להלחם עליה להפשה לא־תשחות את־עצה לנחם עליו
 25 עַד־כִּי־מַשַּׁת תֹּאכַל וְאָתוּ לֹא־תִכְרַת כִּי־הָדָם עֵץ הַשֹּׁדֵה
 26 לְבַא מִמֶּנּוּ בַמַּצוּר: רַק עֵץ אֲשֶׁר־תֵּרַע כִּי־לֹא־עֵץ
 27 מֵאֲכָל הוּא אָתוּ תִשְׁחֹת וְכָתַת וְכָתַת מִצֹּר עַל־הַעֵד
 28 אֲשֶׁר־הוּא עֵשֶׂה עִמָּךְ מִלְחָמָה עַד־דַּחֲמָה: ׀

CAP. XXI. כא

1 כִּי־יִמְצָא חָלָל בְּאֶרֶץ אִשְׂרָאֵל וְהָיָה אֵלֶיךָ עַד־לָךְ
 2 לְרִשְׁתָּהּ וְכָל־בְּשׂוּהָ לֹא־יִטַּע מִי־הַבָּיִת: וְיָצָא וְנָקַד
 3 וּשְׁפָטוּ וּמָדְדוּ אֶל־הַעֲרִים אֲשֶׁר סְבִיבֹת הַחָלָל: וְהָיָה
 4 הַעִיר הַקְּרִיבָה אֶל־הַחָלָל וְלָקְחוּ וְקָנְי הַעִיר הַהוּא עֲנִילַת
 5 בְּכָר אֲשֶׁר לֹא־עָבַד בָּהּ אֲשֶׁר לֹא־מִשְׁכָּה בָּעָלִי: וְהוֹדְדוּ
 6 וְקָנְי הַעִיר הַהוּא אֶת־הַשְּׂנֵה־אֶל־עַל אִתּוֹן אֲשֶׁר לֹא־
 7 יַעֲבֹד בּוֹ וְלֹא־יִרְעַע וְיַרְפָּשׂם אֶת־הַשְּׂנֵה־בַחֲלִי: וְנָשְׂאוּ
 8 הַבָּחֲרִים בְּגִלּוֹ כִּי־בִי בָּם בָּתֵּר דָּתָה אֵלֶיךָ לְשִׁרְתוֹ וְלִבְרָךְ
 9 בְּשֵׁם יְהוָה וְעַל־פִּתְחֵם דָּתָה כְּלִדִּיב וְקִלְעִנִי: וְכָל־וְקָנְי
 10 הַעִיר הַהוּא תִּקְרָבִים אֶל־הַחָלָל וְרָחַצוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל־
 11 הַשְּׂנֵה־הַשְּׂרִיפָה בַּחֲלִי: וְשָׂעוּ וְאָמְרוּ דָּעֵי לֹא־שָׁפְדִי
 12 אֶת־הַדָּם הַזֶּה וְעֵינֵי כֹל־רֹאִי: כִּפֹּר לַעֲמֹד יִשְׂרָאֵל
 13 אֲשֶׁר־פָּדִיתָ יְהוָה וְאֶל־חַתָּן בָּם נָזַן בְּכַרְכֵּב עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל
 14 וּנְסַפֵּר לָהֶם הַדָּם: וְאָמְתָּ תִּכְבֵּר הַדָּם נִזְנָן מִכְּרָבָה
 15 בְּרַחֲמֵיךָ הַשָּׁרֵץ בְּעֵינֵי יְהוָה:

׀ ׀ ׀ ׀ מ ט 49

1 כִּי־יִמְצָא מִלְחָמָה עַל־אִבְיָךְ וְנָתַתָּ יְהוָה אֵלֶיךָ בְּיָדָהּ
 2 וְשָׂבִית שְׂבוּי: וְרֵאתָ בְּשִׁבְהָ אִשֶׁת וַיִּתְחַרְתָּר וְחִשְׁקַתָּ
 3 בָּהּ וְלָקַחְתָּ לָךְ לְאִשָּׁה: וְכִבְיָאָתָה אֶל־הָרָבִיב בְּיָמֶיךָ וְנִלְחַתָּ
 4 אֶת־רֹאשֵׁי וְעִשְׂתָה אֶת־צַרְעֵיךָ: וְהִסִּידָה אֶת־שְׂמֹלֹת
 5 שְׂבֵה מְלִישָׁה וְיָשָׁבָה בְּיָמֶיךָ וּבִפְתָה אֶת־אִבְיָה וְאָתֵר
 6 אִמָּה יָרַח יָמִים וְאָתֵר כֹּל חֲבוּא אֵלֶיהָ וּבְעַלְתָּהּ וְהִתְחַרְתָּ
 7 לָךְ לְאִשָּׁה: וְהָיָה אִם־לֹא תִפְתָּח בָּהּ וְשִׁלַּחְתָּהּ לְנַפְשָׁהּ
 8 וּמָכַר לְאֶת־מִקְרָבָה בְּכֶסֶף לְדַתְתַעֲמַר בָּהּ תַּחַת אֲשֶׁר
 9 עָשִׂיתָ: ׀ כִּי־תִחַרְצֵן לְאִשׁ שְׂטֵי נָשִׁים הַאֲחֵרִי
 10 אֲדִוְבָה וְתִאֲחַת שְׂטָאָה וְיִלְדִילָהּ בָּיִם הָאֲדִוְבָה תִּשְׁטָאָה
 11 וְהָיָה הָבֵן הַבָּרִי לְשִׁעָאָה: וְהָיָה בָיִם דִּוְחִילוֹ אֶת־בָּיִתוֹ
 12 אֶת־אֲשֶׁר־יְהִי לּוֹ לֹא יִזְכֵּר לְכֹכַר אֶת־בְּרַחֲמֵיךָ עַל־

1 הַנָּאשָׁר: וְכֹל אֲחֵרֵיךָ בְּיָדָהּ לְחַטֵּב עֵצִים וְיִחַדֵּל דָּח
 2 בַּעֲרוֹן לְכַרֵּת הַעֵץ וְשֵׁל הַכְּרוֹל מִהַדְּעֵץ וְיִמְצָא אֶת־
 3 רַעְיוֹ וְגַת הוּא עֵינִים אֶל־אֵת הַעֲרִים־הָאֵלֶּה הָיוּ: פֶּד
 4 יִרְדָּה וְכָל הַדָּם אַחֲרֵי הַרְגָּתוֹ כִּי־חָם לְבָבוֹ וְהִשְׁתַּיַּן
 5 כִּי־רָבָה הַרְגָּה וְהָבִיז נַפְשׁ וְלוֹ אֵין מִשְׁפָּטִימַת כִּי־
 6 לֹא שָׂנָא הוּא לְוֹ מִתְּמוֹל שְׁלֹשׁוֹם: וְלָכֵן אָנֹכִי מִצְוָה
 7 לְאִמְרָ שְׁלֹשׁ עָרִים תִּבְרִיל לָךְ: וְאִם־רָחִיב יְהוָה
 8 אֶל־הָרָב אֶת־יִבְרָכְךָ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם וְנָתַן לָךְ אֶת־
 9 כְּלֵי־הָאָרֶץ אֲשֶׁר דָּבַר לְתַת לְאַבְרָהָם: כִּי־תִשְׁמַר אֶת־
 10 כְּלֵי־הַמִּצְוָה הַזֹּאת לְעִשְׂתָּהּ אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוָה הַיּוֹם לְאַבְרָהָם
 11 אֶת־יְהוָה אֵלֶיךָ וְלָקַחְתָּ בְּדַרְכֵי כְּלֵי־הַיּוֹמִים וְסָפַת לָךְ
 12 עַד־שְׁלֹשׁ עָרִים עַל־הַשָּׁלֹשׁ הָאֵלֶּה: וְלֹא יִשְׁפֹךְ דָּם נָזַן
 13 בְּכַרְב אֲרָבָה אֲשֶׁר יְהוָה אֵלֶיךָ עַד־לָךְ נִחְלָה וְהִגִּדְתָּ
 14 עִלְיָךְ דָּמִים: ׀

15 וְכִי־הִנֵּה אִישׁ לְרַעְיוֹ וְרָבִיב לוֹ וְגַם עָלָיו וְהַכְרִי
 16 נַפְשׁ וְגַת וְגַם אֶל־אֵת הַעֲרִים הָאֵלֶּה: וְשִׁלְחוּ וְקָנְי עִירוֹ
 17 וְלָקְחוּ אֹתוֹ מִשֵּׁם וְנָתַתּוּ אֹתוֹ בְּיַד נָזַל הַדָּם: וְגַת לֹא־
 18 יִתְנוּם עֵינֶיךָ עָלָיו וְכִי־מִתְּמוֹל מִיִּשְׂרָאֵל לָךְ:
 19 לֹא תִסַּן וְכָל־רָבָה אֲשֶׁר בְּבָלוֹ רֵאשִׁינִים בְּיָחַד־לָךְ
 20 אֲשֶׁר תִּחַלֵּל בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֵלֶיךָ עַד־לָךְ לְרִשְׁתָּהּ:
 21 ׀ לְאִיִּקוֹם עַד־אֶחָד בְּאִישׁ לְבָלִיעֵן וְלְכַל־סָאֵר
 22 בְּכַל־סָאֵר אֲשֶׁר תִּמְצָא עַל־פִּי: שְׁעֵי עִירִים אִו עַל־פִּי
 23 שְׁלֹשֶׁה־עָרִים יָקוּם דָּבָר: כִּי־קוֹם עִירִימָם בְּאִישׁ לְעִנֹת
 24 כִּי־מָרָה: וְעַמְדוֹ שִׁירֵי־אֲנָשִׁים אֲשֶׁר־לָהֶם הָרִיב לְפָנֵי
 25 יְהוָה לְפָנֵי הַבָּחֲרִים וְהַשְּׂפָטִים אֲשֶׁר יְהוָה בָּיִמִים הַהֵם:
 26 וְהִרְשׁוּ הַשְּׂפָטִים הַרִיב וְהָיָה עַד־שָׁרֵךְ הַשֵּׁד שָׁרֵךְ עֵרֶה
 27 כִּי־חָיוּ: וְעֵינֵיהֶם לוֹ כַּאֲשֶׁר וְגַם עַל־שׂוֹת אֶחָדוֹ וְכִי־עֵרֶה
 28 כִּי־רַע מִכְּרָבָה: וְהַשְּׂפָטִים יִרְאִי וְיִרְאִי־סָו לְעִשְׂוֹת
 29 כִּי־עוֹר בְּכַרְבֵּי הַרַע עֵינֵי הַכְּרָבָה: וְלֹא תִחַס עֵינֶיךָ נַפְשׁ
 30 בְּנַפְשׁ עַד־בָּיִת עוֹן בָּיִת בְּיַד הַגֵּל הַרְגִיל: ׀

CAP. XX. כ

1 כִּי־יִמְצָא מִלְחָמָה עַל־אִבְיָךְ וְרֵאתָ סוֹס וְרָכָב עִם־רַב
 2 מִמֶּךָ לֹא תִירָא מֵהֶם כִּי־יְהוָה אֵלֶיךָ עִמָּךְ הַמַּעֲרָה
 3 מִצָּרִיךָ מִצָּרִים: וְהָיָה בְּכַרְבְּכֶם אֶל־הַמִּלְחָמָה וְנָשַׁת
 4 הַכְּרוֹן וְדָבַר אֶל־הַעֲרִים: וְאָמַר אֵלֶיהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲתָם
 5 קָרְבִים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל־אִיִּבְיָכֶם אֶל־יָד לְכַבְּכֶם
 6 אֶת־יְהוָה וְאֶת־חַתָּמוֹ וְאֶת־עֲרֵצוֹ מִפְּנֵיהֶם: כִּי־יְהוָה
 7 אֶל־יְדֵיכֶם הַיָּמֶיךָ עִמָּכֶם לְהִלָּחֵם לָכֵם עַם־אִיִּבְיָכֶם לְרֹשְׁעֵי
 8 אֲתָכֶם: וְדָבְרוּ הַשְּׂפָטִים אֶל־הַעֲרִים לְאִמְרָ מִרְדָּאֵשׁ אֲשֶׁר
 9 בָּנָה כִּי־תִתְחַדֵּשׁ וְלֹא תִחַבּוּ: לָךְ וְהִשָּׁב לְבִיתוֹ פְּרִימוֹת
 10 בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר תִּזְכָּנוּ: וּמִרְדָּאֵשׁ אֲשֶׁר נָמַע
 11 בָּרָם וְלֹא חָלְלוּ לָךְ וְהִשָּׁב לְבִיתוֹ פְּרִימוֹת בְּמִלְחָמָה
 12 וְאִישׁ אַחֵר תִּחַלְטוּ: וּמִרְדָּאֵשׁ אֲשֶׁר אֲרַשׁ אִשָּׁה וְלֹא
 13 לָקַחְתָּ לָךְ וְהִשָּׁב לְבִיתוֹ פְּרִימוֹת בְּמִלְחָמָה וְאִישׁ אַחֵר
 14 יִקְחֵהוּ: וְהַסָּו הַשְּׂפָטִים לְדַבֵּר אֶל־הַעֲרִים וְאָמְרוּ מִי־
 15 הָאִישׁ הַזֶּה וְרַב הַלָּכָב לָךְ וְהִשָּׁב לְבִיתוֹ וְלֹא יָמַם אֶת־
 16 לְבָב אֶחָדוֹ מִלְּכָבוֹ: וְהָיָה כִּכְלַת הַשְּׂפָטִים לְכַרְבֵּי אֶל־
 17 הַעֲרִים וְיִקְחוּ עִרֵי עֲבָאֹת בְּרֹאשׁ הַעֲרִים: ׀ כִּי־תִתְקַבֵּב

5 time past; And he that goeth into the forest with his neighbor to hew wood, and his hand fetcheth a stroke with the axe to cut down the tree, and the iron slippeth from the helve, and striketh his neighbor, that he die: this one shall live unto one
6 of these cities, and live; That the avenger of the blood pursue not the manslayer, while his heart is hot, and overtake him, because the way is long, and smite him dead: whereas he deserveth not a judgment of death, inasmuch as he was not an
7 enemy to him in time past. Therefore do I command thee, saying, Three cities shalt thou set apart
8 for thyself. And if the Lord thy God enlarge thy boundary, as he hath sworn unto thy fathers, and give thee all the land which he hath spoken to give
9 unto thy fathers; Because thou dost keep all this commandment to do it, which I command thee this day, to love the Lord thy God, and to walk in his ways all the days: then shalt thou add for thyself
10 three cities more, unto these three; That innocent blood be not shed in the midst of thy land, which the Lord thy God giveth thee for an inheritance, and blood-guiltiness be brought upon thee.
11 ¶ But if any man be an enemy to his neighbor, and he lie in wait for him, and rise up against him, and smite him mortally, so that he die, and he flee
12 unto one of these cities: Then shall the elders of his city send and fetch him thence, and they shall deliver him into the hand of the avenger of the
13 blood, that he may die. Thy eye shall not look with pity on him; but thou shalt put away the (shedding of) innocent blood from Israel, that it
14 may go well with thee.* ¶ Thou shalt not remove the landmark of thy neighbor, which they of old time have set, in thy inheritance which thou shalt inherit, in the land that the Lord thy God giveth
15 thee to possess it. ¶ There shall not rise up one single witness against a man for an iniquity, or for any sin, in any sin that he sinneth: upon the evidence of two witnesses, or upon the evidence of three witnesses, must a case be established.
16 If a witness of violence rise up against any man
17 to testify against him for any wrong; then shall both the men, who have the controversy, stand before the Lord, before the priests and the judges,
18 who shall be in those days; And the judges shall inquire diligently; and, behold, if the witness be a false witness, he hath testified a falsehood
19 against his brother: Then shall ye do unto him, as he had purposed to do unto his brother; and thou shalt put away the evil from the midst of
20 thee. And those who remain shall hear, and be afraid, and shall henceforth commit no more any such evil thing in the midst of thee. And thy eye shall have no pity; but life (shall go) for life, eye for eye, tooth for tooth, hand for hand, foot for

CHAPTER XX.

1 ¶ When thou goest out to battle against thy enemies, and thou seest horse, and chariot, people more in number than thou: be not afraid of them; for the Lord thy God is with thee, who brought
2 thee up out of the land of Egypt. And it shall be, when ye come nigh unto the battle, that the priest shall approach and speak unto the people;
3 And he shall say unto them, Hear, O Israel, ye come nigh this day unto the battle against your enemies: let not your hearts faint, fear not, and be not downcast, and do not tremble because of
4 them; For the Lord your God it is who goeth you, to fight for you against your enemies, to help
5 you. And the officers shall speak unto the people, saying, What man is there who hath built a new house, and hath not dedicated it? let him go and return unto his house, lest he die in the battle, and
6 another man dedicate it. And what man is there who hath planted a vineyard, and hath not redeemed it? let him go and return unto his house, lest he die in the battle, and another man redeem
7 it. And what man is there that hath betrothed a wife, and hath not taken her? let him go and return unto his house, lest he die in the battle, and another man take her. And the officers shall speak yet farther unto the people, and they shall say, What man is there that is fearful and faint-hearted? let him go and return unto his house, that the heart of his brethren become not as faint
9 as his heart. And it shall be, when the officers have made an end of speaking unto the people, that they shall appoint captains of the armies at the head of the people.* ¶ When thou comest nigh unto a city to make war against it, then summon

it with words of peace. And it shall be, if it make
11 thee an answer of peace, and open (its gates) unto thee: then shall it be, that all the people that are found therein shall be tributaries unto thee, and they shall serve thee. But if it will not make peace
12 with thee, and wageth war against thee; then shalt thou besiege it; And when the Lord thy God hath
13 delivered it into thy hands, thou shalt smite every male thereof with the edge of the sword; But the women, and the little ones, and the cattle, and all that may be in the city, all the spoil thereof, shalt thou take as booty unto thyself; and thou shalt enjoy the spoil of thy enemies, which the Lord thy God hath given thee. Thus shalt thou do unto all
15 the cities which are very far off from thee, which are not of the cities of these nations. But of the
16 cities of these people, which the Lord thy God doth give thee for an inheritance, shalt thou not let live a single soul. But thou shalt utterly de-
17 vote them; namely, the Hittites, and the Emorites, the Canaanites, and the Perizzites, and the Hivites, and the Jebusites; as the Lord thy God hath com-
18 manded thee; In order that they may not teach you to do in accordance with all their abominations, which they have done unto their gods; and ye would thus sin against the Lord your God. ¶ When
19 thou besiegest a city a long time to make war against it to capture it, thou shalt not destroy the trees thereof by forcing an axe against them; for of them thou mayest eat, and thou shalt not cut them down, (for man liveth of the trees of the field,) to employ them in the siege; Only those
20 trees of which thou knowest that they are not fruit-trees, thou mayest destroy and cut down; and (thus) thou shalt build bulwarks against the city that wageth war with thee, until it be subdued.

CHAPTER XXI.

¶ If there be found a slain person in the land
1 which the Lord thy God giveth thee to possess it, lying in the field, (and) it be not known who hath slain him: Then shall thy elders and thy judges
2 go forth, and they shall measure unto the cities which are round about the one that is slain. And
3 it shall be, that the city which is the nearest unto the slain person, even the elders of that city shall take a heifer, which hath not been wrought with, which hath not drawn in a yoke; And the elders
4 of that city shall bring down the heifer unto a rough valley, which is neither tilled nor sown, and they shall break there the neck of the heifer in the valley; And the priests the sons of Levi shall
5 come near; for them the Lord thy God hath chosen to minister unto him, and to bless in the name of the Lord; and after their decision shall be done (at)
6 every controversy and every injury. And all the elders of that city who are nearest unto the slain person shall wash their hands over the heifer, the neck of which is broken in the valley.* And they
7 shall commence and say, Our hands have not shed this blood, and our eyes have not seen it. Grant
8 pardon unto thy people Israel, whom thou hast redeemed, O Lord, and lay not innocent blood in the midst of thy people Israel: and the blood shall be forgiven unto them. And thou shalt put away the
9 (guilt of) the innocent blood from the midst of thee, when thou wilt do what is right in the eyes of the Lord.

SECTION XLIX.

KI TETZAY.

¶ When thou goest forth to war against thy en-
10 emies, and the Lord thy God delivereth them into thy hands, and thou takest captives of them; And
11 thou seest among the captives a woman of handsome form, and hast a desire unto her, that thou wouldst take her to thee for wife; Then shalt thou bring
12 her home to thy house; and she shall shave her head, and let grow her nails; And she shall put
13 off the raiment of her captivity from her, and she shall remain in thy house, and weep for her father and her mother a full month; and after that thou mayest go in unto her, and be her husband, that she may become thy wife. And it shall be, if thou
14 have no delight in her, then shalt thou let her go whither she will; but thou shalt nowise sell her for money; thou shalt not make a servant of her, because thou hast humbled her. ¶ If a man have
15 two wives, one beloved, and the other hated, and they bear him children, both the beloved and the hated: so that the first-born son be hers that is hated: Then shall it be, when he divideth as in-
16 heritance among his sons what he hath, that he shall not institute the son of the beloved as the first-born before the son of the hated, the first-

ב ישראל לזנות בית אביה ובערתה הניע מקרבך: ׀
 כו כי ימצא איש שכב ו עסי אשה בקללת-פעל ומתו נכח
 שניהם האיש השכב עסי-האשה והאשה ובערת הניע
 משד-אל: ׀ כי יהיה נער בתולה בארשה לאיש
 ומצאה איש בעיר ושכב עמה: והוצאתם את-שניהם
 אל-שער העיר והוא וסקלקם אתם באבנים ומתו את-
 העיר על-דבר אשר לא-עשיתם בעיר והתחזקתם על-
 דבר אשר-עשה את-אשת רעהו ובערת הניע מקרבך:
 ׀ ואם-בטרה ימצא האיש את-הנער המאורסה
 והחזיקה האיש ושכב עמה ומת האיש אשר-שכב
 עמה לבדו: ולנער לאתעשה דבר אין לענין תמא מת
 כי פאשר יקום איש על-רעהו ורעהו נפש בן הדבר
 הנה: כי בשדה מצאה עסקה הנער המאורסה ואין
 מושע לה: ׀ כי ימצא איש נער בתולה אשר לא-
 ארשה והפשה ושכב עמה ומצאו: ומת האיש השכב
 עמה לאבי הנער חמשים כסף ולרתונה לאחת חמת
 אשר ענה לאיובל שלחה בל-ימיו: ׀

CAP. XXIII. כג

לא יקח איש את-אשת אביו ולא יגלה כנה אביו: ׀ ׀
 לא יבא פאשע-דבה וכוות שפכה בקהל יהוה: ׀ ׀
 לא יבא ממון בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא לו
 בקהל יהוה: ׀ לא יבא עמיו ומאביו בקהל
 יהוה גם דור עשירי לא יבא להם בקהל יהוה עד
 עולם: על-דבר אשר לא יקדמו אתכם בלחם ובמים
 כהנך בנאותכם ממצותם ואשר שבר עלך את-בלעם
 כד-בעוד משהוד ארם נעדים לקללה: ולא יאכה יהוה
 אל-יך לשמע אל-בלעם ונחף יהוה אל-יך לך את-
 הקללה לברכה כי אהבך יהוה אל-יך: לא תורש
 שלמים ושכנים בל-ימך לעולם: ׀ לא תחטב
 אדמי כי אחיך הוא לא-תחטב מצרי כד-יך תיות
 בארצו: בגים אשר-ולדו להם דור שלישי יבא להם
 בקהל יהוה: ׀ כי תמצא מטהו על-איובך ושמרת
 מכל דבר רע: כד-יהיה בך איש אשר לא-יהיה
 שדוד מקרה-לילה וצא אל-חמיו למטה לא יבא
 אל-יך המונה: והנה לפנות-ערב יתחן בכם
 וכבא השמש יבא אל-יך המנה: וד תהיה לך
 חמיו למטה והצאת שמה חמיו: והנה תהיה לך על-
 אגף והנה תבטחן חמיו וספרתה בה ושבת וכפית
 את-צאתך: כי יהיה אל-יך מחסנך בדרך מנהך
 להעלך ולמת איובך לפניך והנה פתוך קדשו ולא
 ראה בך ענות דבר ושכב מאשר-יך: ׀ לא-
 חסנך עבר אל-אזניו אשר-וצל אל-יך מעם ארצו:
 עמד ישב בקרבך במקום אשר-יבחר באמר שערך
 פסוב לו לא תושג: ׀ לא תהנה קדשה מבנות
 ישראל ולא-יהנה קדש מעב ישראל: לא תביא אהנו
 ונהה ומתו כלב בית יהוה אל-יך לקל-יך כי תעבת
 ונהה אל-יך וב-שניהם: ׀ לא תשוך לאחריך
 נשך כסף נשך אכל נשך בל-דבר אשר ישך: לנכרי

כז פני ברהשניה הבקר: כי את-הבקר ברהשניה וכו'
 לתת לו פי שנים ככל אשר-מצא לו כדודו ראשית
 18 או לו משפט הבכרה: ׀ כד-יהיה לאיש בן סוחר
 ומדה אינו שמע בקול אביו ובקול אמו וסרו אתו ולא
 19 ישמע אליהם: ותפשו בו אביו ואמו והוציאו אתו אל-
 כ וקני עירו ואל-ישע מקומו: ואמרו אל-יך עירו בנע
 21 זה סוחר ומדה אינו שמע בקולו וכל וכבא: והגברו
 בל-אנשי עירו באבנים ומת ובערת הניע מקרבך וכל-
 22 ישראל ישמעו ויראו: ׀ וכד-יהיה באיש תמא
 23 משפט-ימיו והמת וחתלת אתו על-יך: לא תהליך
 נבלתו על-העין בירקבו תקברנו בינם והוא בירקבלת
 אליהם תלוי ולא תמא את-אן-מתך אשר יהנה אל-יך
 עמו לך מחלה: ׀

CAP. XXVII. כב

לא תרחא את-שור אחיך או את-שור נדחים ותעלמם
 2 מקם השב השבים לאחריך: ואם-לא קרוב אחיך אל-יך
 ולא ידעתו ואספתו אל-יך ביהך ויהי עמך עד דרש
 3 אחיך אתו תשובתו לו: וכן תעשה לחמיו וכן תעשה
 לשמלתו וכן תעשה לכל-אברת אחיך אשר-תאבד
 4 מוטו ומצאתה לא תוכל להעלים: ׀ לא תרחא
 את-חמור אחיך או שורו וכלים בדרך והעלמת מקם
 ת הקם תקום עמו: ׀ לא ינהה בל-יך על-אשה
 ולא-ילבש גבר שמלת אשה כי תעבת ונהה אל-יך
 בל-עשה אלה: ׀
 6 כי יבא קד-צפור לפנדך בדרך בל-יך או על-
 הארץ אפרחים או בצעים והאם רבעת על-האפרחים
 7 או על-הבצעים לא תכח האם על-הבצעים: שלח משלח
 את-האם ואת-הבצעים תפחדך למנו יעב לך והארפת
 8 ימים: ׀ כי תבנה בית חדש וישית מצבה לפניך
 9 ולא תחשים רמים בביתך כד-יפל תפל מעמי: לא
 תורע פרמך בלאים כד-תקדש המלאה הוהי אשר תורע
 10 ותבואת הכרם: ׀ לא תורש בשיור-ביתך יהוה:
 11 לא תלבש שטננו צמר ופשתים יהוה: ׀ וכלים
 12 תעשה-לך על-ארבע כנפות כסותך אשר תכסה-בה:
 13 ׀ כד-יקח איש אשה ובא אליה ושנאה: ושם לה
 14 על-ית דברים והוצא עליה שם רע ואמר את-האשה
 הוואת לקחתי ואקרב אליה ולא-מצאתי לה בתולים:
 15 ולקח אבי הנער ואמנו והוציאו את-בתולי הנער אל-
 16 וקני חמיו השערה: ואמר אבי הנער אל-תקום את-
 17 שתי נחתי לאיש הנה לאשה ושנאה: והתרה-א
 18 עמי על-ית דברים לאמר לא-מצאתי לבתך בתולים
 19 וצלה בתולי בתי ופרשו השקלה לפני וקני העיר:
 ולקחו וקני העירה והוא את-האיש וכו' אתו: וישלו
 אתו מאה כסף ונתנו לאבי הנער כי הוציא שם רע
 על בתולת ישראל ולרתונה לאשה לא-יובל לשלמה
 ב בל-ימיו: ׀ ואם-צמת הנה הדבר הנה לא-נמצאו
 21 בתולים לפני: והוציאו את-הנער אל-פסח בית-אביה
 וסקלקוהו אנשי עירה באבנים ומתה כד-עשתה וכל-ה

17 born; But the first-born, the son of the hated woman, shall he acknowledge, to give him a double portion of all that is found in his possession; for he is the beginning of his strength; to him belongeth the right of the first birth.

18 ¶ If a man have a stubborn and rebellious son, who hearkeneth not to the voice of his father, or the voice of his mother, and they chastise him, and he will not hearken unto them: Then shall his father and his mother lay hold on him, and bring him out unto the elders of his city, and unto the gate of his place; And they shall say unto the elders of his city, This our son is stubborn and rebellious, he will not hearken to our voice; he is a glutton, and a drunkard. And all the men of his city shall stone him with stones, that he die; and thou shalt put away the evil from the midst of thee; and all Israel shall hear, and be afraid.* ¶ And if a man have committed a sin for which there is a punishment of death, and he be to be put to death, and thou hang him on a tree; Then shall his body not remain all night on the tree, but thou shalt surely bury him on that day; (for he that is hanged is a dishonor of God;) and thou shalt not defile thy land, which the Lord thy God giveth thee for an inheritance.

CHAPTER XXII.

1 ¶ Thou shalt not see thy brother's ox or his lamb go astray, and withdraw thyself from them: thou shalt surely bring them back again unto thy brother. But if thy brother be not nigh unto thee, or thou know him not: then shall thou take it unto thy own house, and it shall remain with thee until thy brother inquire after it, and then shalt thou restore it to him. In like manner shalt thou do with his ass; and in like manner shalt thou do with every lost thing of thy brother's, which may have been lost to him, and which thou hast found; thou art not at liberty to withdraw thyself. ¶ Thou shalt not see thy brother's ass or his ox fallen down by the way, and withdraw thyself from them: thou shalt surely help him to lift them up again. ¶ A woman shall not have upon her the apparel of a man, and a man shall not put on a woman's garment; for an abomination unto the Lord thy God are all who do this. ¶ If a bird's nest chance to be before thee in the way, on any tree, or on the ground, with young ones, or with eggs, and the mother be sitting upon the young, or upon the eggs: thou shalt not take the mother with the young; But thou shalt surely let the mother go, and the young thou mayest take to thyself; in order that it may be well with thee, and that thou mayest live many days.* ¶ When thou buildest a new house, thou shalt make a battlement for thy roof; that thou bring not blood upon thy house, if any one were to fall from there. Thou shalt not sow thy vineyard with divers seeds; that the ripe fruit of thy seed which thou hast sown, and the fruit of the vineyard, be not defiled.

10 ¶ Thou shalt not plough with an ox and an ass together. Thou shalt not wear a garment of divers sorts, of woollen and linen together. ¶ Thou shalt make thyself fringes upon the four corners of thy vesture, wherewith thou coverest thyself. ¶ If any man take a wife, and go in unto her, and hate her, And he lay an accusation against her, and spread abroad an evil name upon her, and say, This woman I took (for wife), and when I came near to her, I found no tokens of virginity in her: Then shall the father of the damsel, and her mother, take and bring forth the tokens of the damsel's virginity unto the elders of the city, to the gate. And the father of the damsel shall say unto the elders., My daughter I gave unto this man for wife; but he hath conceived hatred toward her; And, lo, he hath laid an accusation (against her), saying, I have found no tokens of virginity in thy daughter; and yet these are the tokens of my daughter's virginity; and they shall spread the cloth before the elders of the city. And the elders of that city shall take that man and chastise him: And they shall amerce him in a hundred shekels of silver, and give them unto the father of the damsel; because he hath spread abroad an evil name upon a virgin of Israel; and she shall remain his wife; he shall not be at liberty to put her away all his 20 days. ¶ But if this thing was true, there have not 21 been found tokens of virginity in the damsel: Then

shall they lead out the damsel to the door of her father's house, and the men of her city shall stone her with stones, that she die; because she hath wrought a disgraceful deed in Israel, to commit incest in her father's house; and thou shalt put away the evil from the midst of thee. ¶ If a man be found lying with a woman married to a husband: then shall both of them die, the man that lieth with the woman, and the woman; and thou shalt put away the evil from Israel. ¶ If a damsel that is a virgin be betrothed unto a man, and a man find her in the city, and lie with her: Then shall ye lead them both out unto the gate of that city, and ye shall stone them with stones that they die; the damsel, because she cried not (for aid) in the city; and the man, because he hath done violence to his neighbor's wife; and thou shalt put away the evil from the midst of thee. ¶ But if in the field the man should find the betrothed damsel, and the man take hold of her by force, and lie with her: then shall the man that lay with her die alone; But unto the damsel shalt thou do no a thing; there is in the damsel no sin worthy of death; for as when a man riseth against his neighbor, and striketh him dead, even so is this matter; For in the field did he find her; had the betrothed damsel even cried, there would have been none to aid her. ¶ If a man find a damsel that is a virgin, who is not betrothed, and lay fast hold on her, and lie with her, and they be found: Then shall the man who lieth with her give unto the father of the damsel fifty shekels of silver; and she shall become his wife, because he hath done violence to her, he shall not be at liberty to put her away all his days.

CHAPTER XXIII.

¶ A man shall not take his father's wife, and he shall not uncover his father's skirt. ¶ He that is wounded in the testicles, or hath his privy member cut, shall not enter into the congregation of the Lord. ¶ One born of the most prohibited conditions shall not enter into the congregation of the Lord; even the tenth generation of him shall not enter into the congregation of the Lord. ¶ An Ammonite and a Moabite shall not enter into the congregation of the Lord; even the tenth generation of him shall not enter into the congregation of the Lord, for ever; For the reason, that they met you not with bread and with water on the way, when ye came forth out of Egypt; and because he hired against thee Bil'am the son of Be'or of Pethor in Mesopotamia, to curse thee; But the Lord thy God would not hearken unto Bil'am; and the Lord thy God changed unto thee the curse into a blessing, because the Lord thy God loved thee. Thou shalt not seek their peace and their welfare all thy days, for ever. ¶ Thou shalt not abhor an Edomite, for he is thy brother; thou shalt not abhor an Egyptian, because thou wast a stranger in his land. The children that are born unto them in the third generation, may enter of them into the congregation of the Lord. ¶ When thou goest forth into camp against thy enemies, then keep thyself from every evil thing. If there be among thee any man, that is not clean by reason of an occurrence by night; then shall he go abroad to without the camp, he shall not come within the camp; But it shall be, that toward evening he shall bathe himself in water; and when the sun goeth down, he may come into the midst of the camp. And a place shalt thou have without the camp, whither thou shalt go forth abroad: And a spade shalt thou have with thy weapons; and it shall be, when thou sittest abroad, that thou shalt dig therewith, and shalt afterward cover that which cometh from thee: For the Lord thy God walketh in the midst of thy camp, to deliver thee and to give up thy enemies before thee; therefore shall thy camp be holy; that he see no unseemly thing in thee, and turn away from thee. ¶ Thou shalt not deliver unto his master the servant who may escape unto thee from his master; With thee shall he dwell, in the midst of thee, in the place which he may choose in any one of thy gates, where it seemeth best to him: thou shalt not oppress him. ¶ There shall not be a prostitute of the daughters of Israel, and there shall not be a sodomite of the sons of Israel. Thou shalt not bring the hire of a harlot, or the price of a dog, into the house of the Lord thy God for any vow; for both of these are equally an abomination unto the Lord thy God. ¶ Thou shalt not take interest from thy brother, interest of money, interest of victuals, interest of anything that is lent upon interest;

CAP. XXV. כה

ביתך ריב בין אנשים ונישו אל תמשש וישפטים
 הצדיק את הצדיק והרשע את הרשע והנה את
 בין דבות הרשע והפילו השם אשר לפניו כד רשעה
 כמספר: ארבעים ושתים אלף שרף להחיות על
 אלה כמה רבה וקבלה אלה לעיניך: לא תחטם שור
 בדישי: ׀ כד ישיב אדם ידיו ומת אחד מהם בין
 אידלו לא תתנה אשתהמת החיה לאיש נר וקמה וכן
 עליה ולקחה לו לאשה וקמה: והנה הבכור אשר תולד
 ליום עלישם אחיו המזן ולא ימחה שמו משךאל: ואם
 לא הפיל האיש לקחת אתי: במתו ועלתה ובמתו השערה
 אל הוקנים ואמרה מאן וכמי לקנים לאתו שם בשךאל
 לא אבה במי: וקראלו וקריעו וקברו אלו וקריעו
 ואמר לא חפצתי לקחתה: ונעשה ובמתו אלו לעיני
 הוקנים תלצה געלו מעל גבול הרקח כפגו ונעמה
 ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה אתי בית אחיו:
 וקרא שמו בשךאל בית הלח הגול: ׀ כד יבנה
 איש ביתו מכו ושלחה ויהי וקרה כמכשו: וקלחה
 אתי כפלה לתום עיניך: ׀ לא תהיה לה כבסוף און
 ואבן גדולה וקטנה: לא תהיה לה בביתך איפה ואיפה
 גדולה וקטנה: און שלמה וצדק יהיה לה איפה שלמה
 וצדק יהיה לה למען וארבו: מיד על האדמה אשר
 יהיה אלהך נתן לך: כי תעבד יהוה אלהך כל ימיך
 אלה כל עשה עול: ׀

CAP. XXVI. כו

50 פ פ פ

והנה ברחב אר הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך
 נחלה וירשתה וישבת בה: ולקחת מראשותיך כל שר
 האדמה אשר תבוא מארצה אשר יהוה אלהיך נתן לך
 ושמת במזן ותלקח אל המזון אשר יבחר יהוה אלהיך
 לשכון שמי שם: וכאת אל הכהן אשר יהוה במים הרים
 ואמרת אלו הנתי חיים ליהוה אלהיך ברחבתי אל
 הארץ אשר נשבע יהוה לאבותי לתת לנו: ולקח
 הכהן המזן מידך והגידו לפני מוכה יהוה אלהיך:
 וענית ואמרת לפני יהוה אלהיך אימי אבר אבי וגיד
 מארצות נער שם במתי מגש והרשם לנו גדול מצום
 הרב: וברע אתה המצרים והעניו ותנו עליי עבדה
 קשה: ונצלק אל יהוה אלוהי אבותינו ושמע יהוה את
 קולנו ורא אתי ונענינו ואת מצלותי ואת תלונתי: ויבאט
 יהוה ממצרים כד חוקה ובורע נשלה ובמקרא גדול
 וקאתות ובמפתים: ויבאט אל המזון יהוה ותקלט

תשך ולא תשך לא תשך למען וברכך יהוה אלהיך בכל
 משלך ודך עליה ארץ אשר אלה באישמה לרשתה:
 ׀ כד יתחד נדר ליהוה אלהיך לא תאמר לשלמי כד
 רש ורשט ודתי אלהיך בעמך והנה בך תמא: וכי
 תחול לגדל לא תהיה בך תמא: מצא שפתך תשמך
 ועשית כאשר נדרת ליהוה אלהיך נזכה אשר דברת
 בך בך: ׀ כי תבא בפרם רעך ואכלת עגבים
 בנפשך שבעך ואל כולך לא תחפון: ׀ כי תבא
 בקמת רעך וקטפת מלילת בנהך וחרמל לא תגוף
 על קמת רעך: ׀

CAP. XXIV. כד

כד יקח איש אשה ובקלה והנה אסלא תמצא תן
 בעיניו כד מצא בה ערות דבר וכתב לה ספר פרוית
 ונתן ביה ושלחה מביתו: וצאה מביתו והלכה והיתה
 לאיש אחר: ושנאה האיש האחרון וכתב לה ספר פרוית
 ונתן ביה ושלחה מביתו אז כי מות האיש האחרון אשר
 לקחה לו לאשה: לא יוכל בעלה הראשון אשר שלחה
 לשוב לקחתה לקחת לו לאשה אחר אשר המצאה
 כד תעבד הוא לפני יהוה ולא תחטא אתי האשה אשר
 יהיה אלהיך נתן לה נחלה: ׀ כד יקח איש אשה
 חדשה לא יצא בעצמו ולא יצטרך עליו ללד דבר וכן
 יהיה לביתו שנה אחת ושמה אתי אשתו אשר לקח:
 לא יחבל רחום ויכבד כד ינפש הוא חבל: ׀ כד
 ימצא איש נגב נפש מאתו מעני ישראל ותעמרו
 ומקרו ומת הנגב יהוה ובערת רוע מקרבך: ׀ השמר
 כנגד הערצת לשומר מאד ולעשות ככל אשר יוהי אתכם
 הכהנים הלויים כאשר צויתם השמר לעשות: ונדר את
 אשר יעשה יהוה אלהיך למרים בנהך כצאתכם
 מצרים: ׀ כד תשח בקרע משאת מאמה לא תבא
 אל ביתו לעבט עבדו: כד יצא תמיד והאיש אשר אתה
 נשה בו יצא אלהיך אתי הנקבות הויה: ואם איש עני
 יהוה לא תשכב בעבדו: השב תשוב לו את הנקבות
 כבוא השמש ושכב בשלמתי וברכך ויהי תהתי ודקך
 לפני יהוה אלהיך: ׀ לא תמשך שבר עני ואבון
 מאתך או כפרה אשר בארצה בשךרד: בזמו תמן
 שברו ולא תחבוא עליו השמש כי עני הוא ואלוי הוא נשא
 אתי נפשו ולא יקרא עליך אל יהוה והנה בך תמא: ׀
 לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבות איש
 בחטאו יומתו: ׀ לא תסא משפט נר ותום ולא תחבל
 כד אלמנה: תברת כי עבר הית במצרים ופדך יהוה
 אלהיך משם על פני אנכי מצוך לעשות אתי כד נה:
 ׀ כד יקצר קצירך בשדה וישבת עמר בשדה לא
 תשוב לקחה לער ליתום ולאלמנה יהוה למען וברך
 כ יהוה אלהיך בכל משעה רדך: ׀ כי תחבט וחת לא
 תפאר אברך לער ליתום ולא למנה ידך: כי תבער
 פרמך לא תעולל אברך לער ליתום ולא למנה ידך:
 תברת כד יעבר הית בארץ מצרים על פני אנכי מצוך
 לעשות אתי כד נה: ׀

21 From an alien thou mayest take interest; but from thy brother thou shalt not take interest; in order that the Lord thy God may bless thee in all the acquisitions of thy hand, in the land
 22 whither thou goest to possess it. ¶ When thou makest a vow unto the Lord thy God, thou shalt not delay to pay it; for the Lord thy God will surely require it of thee; and it would be sin
 23 in thee. But if thou forbearest to vow, it shall be
 24 no sin in thee. What is gone out of thy lips shalt thou keep and perform as thou hast vowed unto the Lord thy God voluntarily, as thou hast spoken
 25 with thy mouth.* ¶ When thou comest into thy neighbor's vineyard, thou mayest eat grapes at thy own pleasure, till thou have enough; but into thy vessel shalt thou not put any. ¶ When thou comest into the standing corn of thy neighbor, thou mayest pluck ears with thy hand; but a sickle shalt thou not move over thy neighbor's standing corn.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ When a man hath taken a wife, and married her, and it comes to pass, that if she find no favor in his eyes, because he hath found some scandalous thing in her, he may write her a bill of divorcement, and give it in her hand, and
 2 send her away out of his house; And she shall depart out of his house; and if she go and become another man's wife; And the latter husband hate her, and write her a bill of divorcement, and give it in her hand, and send her away out of his house; or if the latter husband, who
 4 took her as his wife, should die: Then shall her former husband, who had sent her away, not be at liberty to take her again to be his wife, after she hath been defiled; for it is abomination before the Lord; and thou shalt not bring sin upon the land, which the Lord thy God giveth thee for
 5 an inheritance. ¶ When a man hath taken a new wife, he shall not go out to war, neither shall he be charged with any public business: he shall be free for his house one year, and shall
 6 cheer up his wife whom he hath taken. No man shall take to pledge the nether or the upper millstone: for he taketh a man's life to pledge.
 7 ¶ If a man be found stealing any one of his brethren of the children of Israel, and he treateth him as a slave, and selleth him: then shall that thief die; and thou shalt put the evil away
 8 from the midst of thee. ¶ Take heed of the plague of leprosy, to observe diligently, and to do according to all that the priests, the Levites, may instruct you; as I have commanded them, so shall
 9 ye observe to do. Remember what the Lord thy God did unto Miriam on the journey, at your coming
 10 forth out of Egypt. ¶ When thou dost lend thy brother any thing as a loan, thou shalt not
 11 go into his house to take his pledge. In the street shalt thou stand, and the man to whom thou dost lend shall bring out unto thee the pledge into
 12 the street. And if he be a poor man, thou shalt not
 13 lie down with his pledge: Thou shalt punctually deliver him the pledge again when the sun goeth down, that he may lie under his own cover, and
 14 bless thee; and unto thee shall it be as righteousness before the Lord thy God.* ¶ Thou shalt not withhold the wages of a hired man, of the poor and needy (whether he be of thy brethren, or of
 15 thy strangers that are in thy land within thy gates. On the same day shalt thou give him his wages, that the sun may not go down upon
 16 it; for he is poor, and his soul longeth for it; so that he may not cry against thee unto the
 17 Lord, and it be sin in thee. ¶ Fathers shall not be put to death for the children, neither shall children be put to death for the fathers; for his own sin shall every man be put to death.
 18 ¶ Thou shalt not pervert the cause of the stranger, or of the fatherless; and thou shalt not take in
 19 pledge the raiment of a widow; But thou shalt remember that thou wast a bond-man in Egypt, and that the Lord thy God redeemed thee thence; therefore do I command thee to do this thing.
 20 ¶ When thou cuttest down thy harvest in thy field, and forgettest a sheaf in the field, thou shalt not go back to fetch it; for the stranger, for the fatherless, and for the widow shall it be; in order that the Lord thy God may bless thee in all the work of thy hands. ¶ When thou beatest thy olive-tree, thou shalt not go over the boughs again; for the stranger, for the fatherless, and for the
 21 widow shall it be. When thou gatherest the grapes of thy vineyard, thou shalt not glean the small fruit afterward; for the stranger, for the fatherless, and for the widow shall it be. And thou shalt remember that thou wast a bond-man in

the land of Egypt; therefore do I command thee to do this thing.

CHAPTER XXV.

¶ If there be a controversy between men, and if they come nigh unto a court of justice, and they judge them; and they justify the righteous, and condemn the wicked: Then shall it be, if
 2 the guilty man deserve to be beaten, that the judge shall cause him to lie down, and to be beaten before his face, according to the degree of his fault, by a (certain) number. Forty stripes may he
 3 give him, not more; so that he shall not exceed to have him beaten above these, with too many stripes, and thy brother be thus rendered vile before thy eyes. Thou shalt not muzzle the ox when
 4 he thresheth out the corn. ¶ If brothers dwell together, and one of them die, and have no child: then shall the wife of the dead not be married abroad, unto a stranger; her husband's brother shall go in unto her, and take her to himself for wife, and perform the duty of a husband's brother unto her. And it shall be, that the first-born
 5 of his brother who is dead; so that his name be not blotted out of Israel. And if the man
 7 have no desire to take his sister-in-law: then shall his sister-in-law go up to the gate unto the elders, and say, My husband's brother refuseth to raise up unto his brother a name in Israel, he will not perform on me the duty of a husband's brother. Then shall the elders of his city call him, and
 8 speak unto him; and if he persist, and say, I have no desire to take her: Then shall his sister-in-law
 9 come nigh unto him in the presence of the elders, and pull his shoe from off his foot and spit out before him, and shall commence and say, Thus shall be done unto that man that will not build up his brother's house. And his name shall be called
 10 in Israel. The house of the barefooted. ¶ When 11 men strive together one with the other, and the wife of the one draweth near to deliver her husband out of the hand of him that smiteth him, and putteth forth her hand, and taketh him by the secrets: Then shalt thou cut off her hand, thy
 12 eye shall not have pity. ¶ Thou shalt not have
 13 in thy bag divers weights, a great and a small. Thou shalt not have in thy house divers measures,
 14 a great and a small. A perfect and just weight shalt thou have, a perfect and just measure shalt
 15 thou have; in order that thy days may be prolonged in the land which the Lord thy God giveth thee; For an abomination of the Lord thy God
 16 is every one that doth such things, every one that acteth unrighteously.* ¶ Remember what Amalek did unto
 17 thee, by the way, at your coming forth out of Egypt: How he met thee, by the way, and smote the hind-
 18 most of thee, all that were feeble behind thee, when thou wast faint and weary; and he feared not God. And it shall come to pass, when the Lord
 19 thy God giveth thee rest from all thy enemies round about, in the land which the Lord thy God giveth thee for an inheritance to possess it, that thou shalt blot out the remembrance of Amalek from under the heavens: thou shalt not forget.

SECTION L. KI TAHBO.

CHAPTER XXVI.

¶ And it shall come to pass, when thou art come
 1 in unto the land which the Lord thy God giveth thee for an inheritance, and thou hast taken possession of it, and dwellest therein: That thou
 2 shalt take of the first of all the fruit of the soil, which thou shalt bring in from thy land which the Lord thy God giveth thee, and shalt put it in a basket; and thou shalt go unto the place which the Lord thy God will choose to let his name dwell there. And thou shalt come unto the priest that
 3 may be in those days, and thou shalt say unto him, I give thanks this day unto the Lord thy God, that I am come into the land which the Lord swore unto our fathers to give to us. And the
 4 priest shall take the basket out of thy hand, and set it down before the altar of the Lord thy God. And thou shalt commence, and thou shalt say
 5 unto the Lord thy God, A Syrian wandering about, was my father, and he went down into Egypt, and sojourned there with a family few in number, and he became there a nation, great, mighty, and numerous. And the Egyptians treated us ill, and afflicted
 6 us, and laid upon us hard labor; And then we cried unto the Eternal, the God of our fathers; and the Lord heard our voice, and looked on our affliction, and our trouble, and our oppression; And
 7 the Lord brought us forth out of Egypt with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with great terror, and with signs, and with wonders: And he brought us unto this place, and gave unto
 8 us this land, a land flowing with milk and honey.

16 כִּלְהֵיטֵם וְאָמְרוּ אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר מִקֶּלֶד אֲבִיו וְאִמֵּי
 17 וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר מִסֵּעַ גִּבּוֹל בְּיַדוֹ וְאִמֵּר
 18 כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר מִשֵּׁנֵה עַד בְּתַרְדּוֹ וְאִמֵּר
 19 כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר מִטֶּה מִשִּׁמְטַת גִּרְוֹתָיו׃
 20 וְאִלְמָנָה וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ אֲרוּר שֹׁכֵב עִסְיֹאשֵׁת אֲבִיו כ
 21 כִּי יָקַד כַּנֶּף אֲבִיו וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר שֹׁכֵב
 22 עִסְיֹאשֵׁת בְּהֵמָה וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר שֹׁכֵב
 23 עִסְיֹאשֵׁתוֹ בְּתִאֲבוֹ אִי בְּתִאֲבוֹ וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀
 24 אֲרוּר שֹׁכֵב עִסְיֹאשֵׁתוֹ וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר
 25 מִבֵּה רֵשָׁעוֹ בְּחֶסֶד וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀ אֲרוּר כ
 26 לִקַּח שֹׁחַד לְחַבּוֹת נַפְשׁ גֵּם נָקִי וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀
 אֲרוּר אֲשֶׁר לֹא יִקְוֶים אֵת דְּבָרָיו בְּתוֹרַת־הַיְהוָה לְעֵשׂוֹת
 אֲתָם וְאִמֵּר כִּלְהֵיטֵם אִמּוֹן׃ ׀

CAP. XXVIII. כח

1 הַיְהוָה אֲסִי־שָׁמַע תִּשְׁמַע בְּקוֹל דְּוָה אֱלֹהֶיךָ לְשִׁמְר
 2 לְעֵשׂוֹת אֲתִי־כְלִמְצוֹתָי אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם וְהַיּוֹם
 3 דְּוָה אֱלֹהֶיךָ עֲלִיזוֹ עַל כְּלִטְוֵי הָאָרֶץ׃ וְכֹאן עֲלֶיךָ כָּל
 4 הַבְּרָכוֹת הָאֵלֶּה וְהַשִּׁיבֵנִי כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל דְּוָה אֱלֹהֶיךָ׃
 5 בְּרוּךְ אַתָּה בְּעִיר וּבְרוּךְ אַתָּה בְּשָׂדֶה׃ בְּרוּךְ פְּרִי־בִטְנֶיךָ
 6 וּפְרִי אֲדָמָתְךָ וּפְרִי בְּהֵמָתְךָ שֶׁנֶּר אֶלְפִיד וְשִׁשְׁתָּרֹת צֹאנֶיךָ׃
 7 בְּרוּךְ טֵאנֶה וּמִשְׁאֲרָתְךָ׃ בְּרוּךְ אַתָּה בְּבֹאֵךְ וּבְרוּךְ אַתָּה
 8 בְּצֵאתְךָ׃ יְמוֹן דְּוָה אֲתִי־אֵבֶדְךָ הַקָּמִים עֲלֶיךָ נַפְשִׁים
 9 לְפָנֶיךָ בְּבִרְךָ אַחֲרַי וְצֹאן אֶלֶּךָ וּבַשְּׂבָעָה וְדָבָרִים׃ עֵשׂוֹ
 10 לְפָנֶיךָ׃ יְצִי דְוָה אֲתָךְ אֲתִי־בְרָכָה בְּאִשְׁמֶיךָ וּבְכָל מִשְׁלַח
 11 יָדְךָ וּבְרִכְךָ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־יְדִיעַ אֱלֹהֶיךָ יְמוֹן לָךְ׃ וְנִמְצָךְ
 12 דְּוָה לֹא לַעֲם קָרוֹשׁ כְּאִשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָךְ כִּי תִשְׁמַר אֲתִי
 13 מִצוֹת דְּוָה אֱלֹהֶיךָ וְהִלַּכְתָּ בְּדַרְכָּיו׃ וְרֹאֵי כִּלְעִמֵי הָאָרֶץ
 14 כִּי שֵׁם דְּוָה יִקְרָא עֲלֶיךָ וְרֹאֵי מִמֶּנּוּ׃ וְהִתְרַדְּךָ וְדִוְהוֹ
 15 לְיָמֶיךָ בְּפָרִי בְּטֶנֶן וּבְפָרִי בְּהֵמָתְךָ וּבְפָרִי אֲדָמָתְךָ עַל
 16 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְךָ דְּוָה לְאֲבֹתֶיךָ לְעַתֵּי לָךְ׃ וַיַּחַת
 17 דְּוָה וְלָךְ אֲתִי־אֲצִיר הַטּוֹב אֲתִי־הַשְּׁמִים לְעַתֵּי מִטֶּר־אֲרָבָךְ
 18 בְּעֵתוֹ וּלְבָרְךָ אֵת כִּלְמַעֲשֵׂה יָדְךָ וְהַלּוֹיִת גַּם יָרִים רַפְּיִים
 19 וְאֲחַת לֹא תִלְוֶה׃ וְחִתְּךָ דְּוָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְקֹבֵד הַיּוֹיִת רַבֵּן
 20 לְמַעֲלָה וְלֹא תִהְיֶה לְמַשָּׂה בְּחַשְׁמַע אֲלִי־מִצוֹתוֹ וְדְוָה
 21 אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם לְשִׁמְר וּלְעֵשׂוֹת׃ וְלֹא תַסְרוּ
 22 מִבְּלִיַּד־בְּרִים אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה אֲתָם הַיּוֹם יְמוֹן וְשִׁמְאוֹל
 23 לְלִבְתָּ אַחֲרַי אֲלֵהֶם אַחֲרִים לְעִבְדָם׃ ׀

1 אֲתִדְרֹאֲךָ הוֹאֵת אִיָּן וְכַת הַלֵּב וְדָבָרִשׁ׃ וְשִׁמַּה הַיְהוָה
 2 הַבְּתִילִי אֲתִדְרֹאשִׁית פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־עָתַתָּ לִי יְדִיעַ
 3 וְהַשְׁתִּילֵנִי לְפָנֵי דְוָה אֱלֹהֶיךָ וְהַשְׁתַּחֲוִיתֵנִי לְפָנֵי דְוָה אֱלֹהֶיךָ׃
 4 וְשִׁמַּתָּ בְּתַרְדֻּטוֹב אֲשֶׁר עֲמִדְךָ דְוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְבִיתְךָ
 5 אֶתָּה וְחַלּוֹ וְחֶגֶר אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ׃ ׀ כִּי תִכְלֵל לַעֲשׂוֹר
 6 אֲתִי־כְלִמְצוֹתֶיךָ תְּבוֹאֲתָךְ בְּשֵׁנֵה הַשְּׁלִישִׁת שַׁנַּת הַמַּעֲשֵׂר
 7 וְחַתְתָּה לְלוֹ וְלֹר לְתוֹם לְתוֹם וְלֹאֲלִמְנָה וְאֲכִלוּ בַשְּׂעִרֶיךָ
 8 וּשְׂבָעוּ׃ וְאִמַּרְתָּ לְפָנֵי דְוָה אֱלֹהֶיךָ בְּעַרְתִּי תַקְדִּישׁ מִן
 9 הַבּוֹיֹת וְגַם נִתְחַזוּ לְלוֹ וְלֹר לְתוֹם וְלֹאֲלִמְנָה כְּכִל־
 10 מַצְוֶתְךָ אֲשֶׁר צִוִּיתָ לֹא־יִבְרַחְתִּי מִמִּצְוֶתְךָ וְלֹא שִׁבְחַתִּי
 11 לֹא־אֲבַחְלִי בְּאֵי מַעַשׂ וְלֹא־בְעַרְתִּי מַעַשׂ בְּמֵאָה וְלֹא־
 12 נִתְחַזוּ מַעַשׂ לַמֵּת שִׁמְעַתִּי בְּקוֹל דְּוָה אֱלֹהֵי עֵשׂוֹתִי כְּכִל
 13 אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי׃ הַשְּׂקִיפָה מִמַּעַן קִרְשֶׁךָ מִן־הַשְּׁמַיִם וּבְרַךְ
 14 אֲתִי־עַמְּךָ אֲתִי־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִתְחַזַּה לָּךְ כְּאִשֶׁר
 15 נִשְׁבַּעְתָּ לְאֲבֹתַי אִיָּן וְכַת הַלֵּב וְדָבָרִשׁ׃ ׀ הַיּוֹם וְהַיּוֹם
 16 יְדִיעַ אֱלֹהֶיךָ מַצְוֶה לְעֵשׂוֹת אֲתִי־הַקָּמִים הָאֵלֶּה וְאֵת
 17 הַמַּשְׁפָּטִים וְשִׁמַּתָּ וְשִׁשְׁתָּ אֲתָם כְּכִל־לְבָבְךָ וּבְכִל־
 18 וּשְׂפָךְ׃ אֲתִי־דְוָה הַאֲמַרְתָּ הַיּוֹם לְהוֹיֹת לָךְ לְאֲלֵהִים
 19 וְלִלְבַת בְּרַדְרִי וּלְשִׁמְרֵי הַקָּבוֹן וּמִצוֹתָיו וּמַשְׁפָּטָיו וּלְשִׁמְעַ
 20 בְּקוֹל׃ וְיְדִיעַ הַאֲמַרְךָ הַיּוֹם לְהוֹיֹת לֹא לַעֲם כְּגֹלֶה כְּאִשֶׁר
 21 דְּבַרְתָּךְ וּלְשִׁמְר כְּלִמְצוֹתָיו׃ וְלִתְחַזֵּךְ עֲלִיזוֹ עַל כִּלְהֵיטֵם
 22 אֲשֶׁר יִשָּׂה לְחַתְּלָה וּלְשֵׁם וּלְתַפְאֻרַת וְלְחַזְקָה עִמְךָ־קִרְשֶׁךָ
 23 לְדְוָה אֱלֹהֶיךָ כְּאִשֶׁר דָּבַר׃

CAP. XXVII. כז

1 נִצַּח מִשָּׁה וְנָקַע יִשְׂרָאֵל אֲתִדְרֹאשׁ לְאִמֵּךְ שְׂמֹל אֲתִכְלִי
 2 הַמַּצּוֹה אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה אֲתָם הַיּוֹם׃ וְהַיּוֹם כִּיֹּם אֲשֶׁר
 3 תַּעֲבִרוּ אֲתִי־תִרְדְּוּן אֲלִי־דְרֹאֲךָ אֲשֶׁר־יְדִיעַ יְמוֹן לָךְ
 4 וְנִבְרַחְתָּ לָךְ אֲבִינֵם גְּלוּת וְשִׁדַּת אִתָּם בִּשְׂדֵי׃ וְהַבְּרַחַת
 5 עֲלִיזוֹ אֲתִי־כְלִדְבָרֵי הַתּוֹרָה הוֹאֵת בְּהַבְּרַחַת לְפָנֵי אֲשֶׁר
 6 תִּבֹא אֲלִי־דְרֹאֲךָ אֲשֶׁר־יְדִיעַ אֱלֹהֶיךָ׃ יְמוֹן לָךְ אֶרֶץ וְנַחַ
 7 חֵלֶב וְדָבָר כְּאִשֶׁר דָּבַר דְּוָה אֲלֵיכֶם־בְּסִפְרֶיךָ לָךְ׃ וְהַיּוֹ
 8 בְּעִבְרָם אֲתִי־תִרְדְּוּן הַקָּבוֹן אֲתִי־הַאֲבָנִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
 9 אֲנִי מַצְוֶה אֲתָם הַיּוֹם בְּתֵר עִיבֹל וְשִׁדַּת אִתָּם בִּשְׂדֵי׃
 10 וְנִבְרַחַת שֵׁם מִכּוֹס לְדְוָה אֱלֹהֶיךָ מִכּוֹס אֲבִינֵם לֹא־תַעֲרַב
 11 עֲלֵהֶם בְּחֹלֶי׃ אֲבִינֵם שְׁלֵמֹת תִּבְוֶה אֲתִמְכּוֹס דְּוָה
 12 אֱלֹהֶיךָ וְהַעֲלֵת עֲלֵיו עֹלֹת לְדְוָה אֱלֹהֶיךָ׃ וְהַבְּרַחַת שְׁלֵמִים
 13 וְאֲבַחְתָּ שֵׁם וְשִׁמַּתָּ לְפָנֵי דְוָה אֱלֹהֶיךָ׃ וְהַבְּרַחַת עֲלִי־
 14 הַאֲבָנִים אֲתִי־כְלִדְבָרֵי הַתּוֹרָה הוֹאֵת בְּכֹר הַטּוֹב׃ ׀
 15 וְדַבֵּר מִשָּׁה וְהַבְּרַחַת הַקָּבוֹן הַלֵּל יִשְׂרָאֵל לְאִמֵּר
 16 הַסְּבַח וּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַיּוֹם נִתְחַזַּה לְעַם לְדְוָה אֱלֹהֶיךָ׃
 17 וְשִׁמַּתָּ בְּקוֹל דְּוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁשְׁתָּ אֲתִי־מִצְוֹתַי וְאֲתִי־הַקָּבוֹן
 18 אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם׃ ׀ נִצַּח מִשָּׁה אֲתִדְרֹאשׁ כִּיֹּם
 19 תִּהְיֶה לְאִמֵּר׃ אֵלֶּה יַעֲמִדוּ לְבַבְךָ אֲתִי־הֵיטֵם עֲלִי־בֵר גְּלוּת
 20 בְּעִבְרָם אֲתִי־תִרְדְּוּן שִׁמְעוּן וְלֹא וְיְדִיעַ וְשִׁשְׁרֵךְ וּבְכַר
 21 וּבְנִיָּן׃ וְאֵלֶּה יַעֲמִדוּ עֲלִי־הַסְּבָחָה בְּתֵר עִיבֹל רֹאֲיוֹן דְּ
 22 וְאִשֶׁר חִבְּלוּן וְנִתְחַזַּה׃ וְעַתָּה הַיּוֹם וְאִמְרוּ אֲלֵי־בְלִיאִישׁ
 23 יִשְׂרָאֵל קוֹל הֵם׃ ׀ אֲרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יִשָּׂה פֶסֶל
 24 וּמִסְכָּה חִיִּבְתָּ דְוָה מַעֲשֵׂה וְהִי תִרַשׁ וְשֵׁם בְּתֵר וְעַתָּה וְעַתָּה

10 Aid now, behold, I have brought the first of the fruits of the soil, which thou hast given me, O Lord; and thou shalt set it down before the Lord thy God, and prostrate thyself before the Lord thy God; and thou shalt rejoice with every good thing which the Lord thy God hath given unto thee, and unto thy house, thou, with the Levites, and the stranger that is in the midst of thee.* ¶ When thou hast made an end of giving away all the tithes of thy produce in the third year, the year of the tithing, and hast given it unto the Levite, to the stranger, to the fatherless, and to the widow, and they have eaten it within thy gates, and are satisfied: Then shalt thou say before the Lord thy God, I have removed away the hallowed things out of the house, and I have also given them unto the Levite, and unto the stranger, to the fatherless, and to the widow, according to all thy commandment which thou hast commanded me; I have not deviated from thy commandments, and I have not forgotten; I have not eaten thereof in my mourning, neither have I removed away aught thereof in an unclean state, nor have I given aught thereof for the dead; I have hearkened to the voice of the Lord my God, I have done all, just as thou hast commanded me. Look down from the habitation of thy holiness, from the heavens, and bless thy people Israel, and the soil which thou hast given unto us, as thou hast sworn unto our fathers, a land flowing with milk and honey.* ¶ This day the Lord thy God commandeth thee to do these statutes and ordinances; and thou shalt keep and do them with all thy heart, and with all thy soul. Thou hast this day acknowledged the Lord, that he is thy God, and that thou wilt walk in his ways, and keep his statutes, and his commandments, and his ordinances, and hearken unto his voice; And the Lord hath acknowledged thee this day, that thou art unto him a peculiar people, as he hath spoken unto thee, and that thou shouldst keep all his commandments; So that he may set thee highest above all nations that he hath made, in praise, and in name, and in honor; and that thou mayest be a holy people unto the Lord thy God, as he hath spoken.*

CHAPTER XXVII.

1 ¶ And Moses with the elders of Israel commanded the people, saying, Keep the whole commandment which I command you this day. And it shall be on the day when ye pass over the Jordan into the land which the Lord thy God giveth thee, that thou shalt set up for thyself great stones, and cover them with plaster; And thou shalt write upon them all the words of this law, so soon as thou art passed over; in order that thou mayest go in unto the land which the Lord thy God giveth thee, a land flowing with milk and honey; as the Lord, the God of thy fathers, hath spoken unto thee. And it shall be so soon as ye are gone over the Jordan, that ye shall set up these stones, which I command you this day, on mount 'Ebal; and thou shalt cover them with plaster. And thou shalt build there an altar unto the Lord thy God, an altar of stones: thou shalt not lift up any iron tool upon them. Of whole stones shalt thou build the altar of the Lord thy God; and thou shalt offer thereupon burnt-offerings unto the Lord thy God; And thou shalt slay peace-offerings, and eat (them) there; and thou shalt rejoice before the Lord thy God. And thou shalt write upon the stones all the words of this law, very plainly. ¶ And Moses with the priests, the Levites, spoke unto all Israel, saying, Be attentive, and hearken, O Israel! this day art thou become a people unto the Lord thy God. Thou shalt therefore hearken to the voice of the Lord thy God, and do his commandments and his statutes, which I command thee this day.* ¶ And Moses commanded the people on the same day, saying, These shall stand upon mount Gerizzim to bless the people, when ye are come over the Jordan: Simeon, and Levi, and Judah, and Issachar, and Joseph, and Benjamin. And these shall stand for the sake of the curse upon mount 'Ebal: Reuben, Gad, and Asher, and Zebulun, Dan, and Naphtali. And the Levites shall commence, and say unto all the men of Israel with a loud voice, ¶ Cursed be the man who maketh a graven or molten image, the abomination of the Lord, the work of the hands of the craftsman, and putteth it in a secret place; and all the people shall answer, and say, Amen. ¶ Cursed be he that holdeth in light esteem his

father or his mother; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that removeth the landmark of his neighbor; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that causeth the blind to wander out of the way; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that perverteth the cause of the stranger, of the fatherless, and of the widow; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that lieth with his father's wife; because he uncovereth his father's skirt; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that lieth with any manner of beast; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that lieth with his sister, the daughter of his father, or the daughter of his mother; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that lieth with his mother-in-law; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that smiteth his neighbor secretly; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that taketh a bribe to slay a person, an innocent blood; and all the people shall say, Amen. ¶ Cursed be he that executeth not the words of this law to do them; and all the people shall say, Amen.

CHAPTER XXVIII.

¶ And it shall come to pass, that thou wilt hearken diligently unto the voice of the Lord thy God, to observe to do all his commandments which I command thee this day, that the Lord thy God will set thee highest above all nations of the earth; And all these blessings shall come upon thee, and overtake thee; because thou wilt hearken unto the voice of the Lord thy God. Blessed shalt thou be in the city, and blessed shalt thou be in the field. Blessed shall be the fruit of thy body, and the fruit of thy ground, and the fruit of thy cattle, the increase of thy cattle, and the young of thy flocks. Blessed shall be thy basket and thy kneading-trough. Blessed shalt thou be at thy coming in, and blessed shalt thou be at thy going out.* The Lord will cause thy enemies that rise up against thee to be smitten before thy face; on every way shall they come out against thee, and on every way shall they flee before thee. The Lord will command upon thee the blessing in thy store-houses, and in all the acquisitions of thy hand; and he will bless thee in the land which the Lord thy God giveth thee. The Lord will raise thee up unto himself as a holy people, as he hath sworn unto thee; if thou wilt keep the commandments of the Lord thy God, and walk in his ways. And all the nations of the earth shall see, that thou art called by the name of the Lord; and they shall be afraid of thee. And the Lord will make thee pre-eminent for good, in the fruit of thy body, and in the fruit of thy cattle, and in the fruit of thy ground, in the land which the Lord swore unto thy fathers to give unto thee. The Lord will open unto thee his good treasure, the heaven, to give the rain of thy land in its season, and to bless all the work of thy hand; and thou shalt lend unto many nations, but thou shalt not borrow. And the Lord will constitute thee the head, and not the tail; and thou shalt only be uppermost, and thou shalt not be beneath; if thou wilt hearken unto the commandments of the Lord thy God, which I command thee this day to observe and to do; And thou wilt not go aside from all the words which I command thee this day, to the right, or to the left, to go after strange gods, to serve them. ¶ But it shall come to pass, if thou wilt not hearken unto the voice of the Lord thy God, to observe to do all his commandments and his statutes which I command thee this day: that all these curses shall come upon thee, and overtake thee. Cursed shalt thou be in the city, and cursed shalt thou be in the field. Cursed shall be thy basket and thy kneading-trough. Cursed shall be the fruit of thy body, and the fruit of thy land, the increase of thy cattle, and the young of the flocks. Cursed shalt thou be at thy coming in, and cursed shalt thou be at thy going out. The Lord will send out against thee these misfortune, confusion, and failure, in all the occupation of thy hand which thou mayest engage in; until thou be destroyed, and until thou perish quickly; because of the wickedness of thy doings, that thou hast forsaken me. The Lord will cause the pestilence to cleave unto thee, until it have consumed thee from off the land, whither thou goest to possess it. The Lord will smite thee with consumption, and with fever, and with inflammation, and with extreme burning, and with drought, and with blasting, and with mildew; and they shall pursue thee until thou be lost.

23 And thy heavens that are over thy head shall
 be copper, and the earth that is under thee shall
 24 be iron. The Lord will give as the rain of thy
 land powder and dust: from heaven shall it come
 25 down upon thee, until thou be destroyed. The
 Lord will cause thee to be smitten before thy
 enemies: on one way shalt thou go out against
 them, and on seven ways shalt thou flee before
 them; and thou shalt become a horror unto all
 26 the kingdoms of the earth. And thy carcass shall
 become food unto all the fowls of the heavens,
 and unto the beasts of the earth, but with no one
 27 to scare them away. The Lord will smite thee
 with the inflammatory disease of Egypt, and with
 the hemorrhoids, and with the scab, and with
 the itch, whereof thou shalt not be able to be
 28 healed. The Lord will smite thee with madness,
 and with blindness, and with confusion of heart;
 29 And thou shalt grope about at noonday, as the
 blind gropeth about in the darkness, and thou
 shalt not prosper in thy ways; and thou shalt be
 only oppressed and robbed all the days, but with
 30 no one to help thee: wilt thou betroth, and
 another man shall lie with her; a woman shall
 thou build, and thou shalt not dwell therein; a
 vineyard wilt thou plant, and thou shalt not re-
 31 deem it. Thy ox shall be slain before thy eyes,
 and thou shalt not eat thereof; thy ass shall be
 violently taken away from before thy face, and shall
 not be brought back to thee; thy sheep shall be given
 unto thy enemies, without any one to help thee.
 32 Thy sons and thy daughters shall be given unto
 another people, and thy eyes shall look on, and
 fall with longing for them all the day long;
 33 but without any power in thy hand. The fruit of
 thy soil, and all thy exertion, shall a nation which
 thou knowest not eat up; and thou shalt only be
 34 oppressed and crushed all the days. And thou
 shalt become mad from the sight of thy eyes
 35 which thou wilt see. The Lord will smite thee
 with a sore inflammation upon the knees, and
 upon the legs, of which thou shalt not be able
 to be healed, from the sole of thy foot unto the
 36 top of thy head. The Lord will drive thee, and
 thy king whom thou wilt set over thee, unto a
 nation which neither thou nor thy fathers have
 known; and thou wilt serve these strange gods,
 37 of wood and stone. And thou shalt become an
 astonishment, a proverb, and a by-word, among
 all the nations whither the Lord will lead thee.
 38 Much seed wilt thou carry out into the field, yet
 but little shalt thou gather in; for the locust shall
 39 consume it. Vineyards wilt thou plant and dress;
 but wine shalt thou not drink nor lay up; for
 the worms shall eat them. Olive-trees wilt thou
 have throughout all thy borders, but with all
 shalt thou not anoint thyself; for thy olive shall
 41 cast the fruit. Sons and daughters wilt thou be-
 get; but they shall not remain thine; for they
 42 shall go into captivity. All thy trees and the
 fruit of thy land shall the cricket strip bare.
 43 The stranger that is in the midst of thee shall get
 up above thee higher and higher; but thou shalt
 44 come down lower and lower; He shall lend to
 thee, and thou shalt not lend to him; he shall
 become the head, and thou shalt become the tail.
 45 And there shall come upon thee all these curses,
 and they shall pursue thee, and overtake thee,
 till thou be destroyed; because thou didst not
 hearken unto the voice of the Lord thy God, to
 keep his commandments and his statutes which he
 46 hath commanded thee. And they shall remain on
 thee for a sign and for a token, and on thy seed,
 47 for ever. For the reason that thou didst not serve
 the Lord thy God with joyfulness, and with glad-
 ness of heart, while there was an abundance of
 48 all things; Therefore shalt thou serve thy enemies
 whom the Lord will send out against thee, in
 hunger, and in thirst, and in nakedness, and in
 want of every thing; and they will put a yoke
 of iron upon thy neck, until they have destroyed
 49 thee. The Lord will bring up against thee a na-
 tion from afar, from the end of the earth, as the
 eagle ruseth down; a nation whose tongue thou
 50 wilt not understand; A nation of a fierce coun-
 tenance, that will not have respect for the old,
 51 nor show favor to the young; And it will eat the
 fruit of thy cattle, and the fruit of thy soil, until
 thou be destroyed; so that it will not leave unto
 thee corn, wine, or oil, the increase of thy cattle,
 or the young of thy flocks, until it have
 52 ruined thee. And it will besiege thee in all thy
 gates, until thy high and strong walls come down,
 wherein thou trustest, throughout all thy land;
 and it will besiege thee in all thy gates through-
 out all thy land, which the Lord thy God hath
 53 given thee. And thou shalt eat the fruit of thy
 own body, the flesh of thy sons and of thy daugh-

ters, whom the Lord thy God hath given thee, in
 the siege, and in the straitness, wherewith thy
 enemy will distress thee. The man that is the
 54 most tender among thee, and who is very delicate
 —his eye shall look enviously toward his brother,
 and toward the wife of his bosom, and toward the
 remnant of his children whom he may spare;
 So as not to give to any of them of the flesh of
 55 his children which he may eat; because there is
 nothing left unto him, in the siege, and in the
 straitness, wherewith thy enemy will distress thee
 in all thy gates. The woman, the most tender
 56 among thee, and the most delicate, who hath never
 adventured to set the sole of her foot upon the
 ground for delicateness and tenderness,—her eye
 shall look enviously toward the husband of her
 bosom, and toward her son, and toward her
 daughter, And toward her young one that is come
 57 from between her feet, and toward her children
 which she hath born; for she shall eat them for
 want of every thing secretly, in the siege and in
 the straitness, wherewith thy enemy will distress
 thee in thy gates. If thou wilt not observe to
 58 do all the words of this law, which are written in
 this book; to fear this glorious and fearful name,
 the Lord thy God. Then will the Lord render pe-
 59 culiar thy plagues, and the plagues of thy seed,
 plagues great, and of long continuance, and sick-
 nesses sore, and of long continuance. And he will
 bring back upon thee all the diseases of Egypt, of
 which thou wast afraid; and they shall cleave unto
 thee. Also every sickness, and every plague
 61 which is not written in the book of this law, will
 the Lord bring upon thee, until thou be destroyed.
 And ye shall be left but few in number, instead
 62 of that ye once were as the stars of heaven for
 multitude; because thou didst not hearken unto the
 voice of the Lord thy God. And it shall come to
 63 pass, that, as the Lord rejoiced over you to do you
 good, and to multiply you, so will the Lord re-
 joice over you to bring you to nought, and to
 destroy you; and ye shall be plucked from off the
 land whither thou goest to possess it. And the
 64 Lord will scatter thee among all the nations, from
 one end of the earth even unto the other end
 of the earth; and there wilt thou serve strange
 gods, which neither thou nor thy fathers have
 known, even wood and stone. And among these
 65 nations shalt thou find no ease, and there shall
 not be any rest for the sole of thy foot; and the
 Lord will give thee there a trembling heart, and
 a falling of eyes, and a faintness of soul. And
 66 thy life shall hang in doubt before thee; and thou
 shalt be in dread day and night, and thou shalt
 have no confidence of thy life. In the morning
 67 thou wilt say, Who would but grant that it were
 only evening; and at evening thou wilt say, Who
 would but grant that it were only morning! from
 the dread of thy heart which thou wilt experience,
 and from the sight of thy eyes which thou wilt
 see. And the Lord will bring thee back to Egypt
 68 in ships, by the way whereof I have spoken unto
 thee, Thou shalt no more see it again; and there
 will ye offer yourselves for sale unto your enemies
 for bond-men and bond-women, without any one to
 buy you. ¶ These are the words of the covenant,
 69 which the Lord commanded Moses to make with
 the children of Israel in the land of Moab, besides
 the covenant which he had made with them in
 Horeb.*

CHAPTER XXIX.

¶ And Moses called unto all Israel, and said unto
 1 them, Ye yourselves have seen all that the Lord
 hath done before your eyes in the land of Egypt
 unto Pharaoh, and unto all his servants, and unto
 all his land; The great proofs which thy eyes
 2 have seen, those great signs, and miracles: Yet
 the Lord gave you not a heart to perceive, and
 eyes to see, and ears to hear, until this day. And
 3 I have led you forty years in the wilderness: your
 clothes did not fall worn out from off you, and thy
 shoe did not fall worn out from off thy foot.
 Bread have ye not eaten, and wine or strong
 4 drink have ye not drunk; in order that ye might
 understand that I am the Lord your God.* And
 5 when ye came unto this place, Sichon the king of
 Cheshbon, and Og the king of Bashan went out
 against us unto battle, and we smote them: And
 6 we took their land, and gave it for an inheritance
 unto the Reubenites, and to the Gadites, and to
 the half tribe of the Menassites. Keep ye there-
 7 fore for the words of this covenant, and do them, that
 ye may prosper in all that ye do.

SECTION LI. NITZABIM.

¶ Ye are standing this day, all of you, before
 the Lord your God; your heads of your tribes, your
 elders, and your officers, all the men of Israel.

לאתכם את־יהוה אלהיכם בקבל־לבבכם ובקבל־נפשכם למען
 7 נדוד: ונתן יהוה אלהיך את בלה־האלות האלה על־
 8 איבך ועל־טאנך אשר תדפדף: ואתה תשוב ושמעת
 9 בקול יהוה ועשית את־כל־מצותיו אשר אנכי מצוה
 10 היום: ויהי־נרדף יהוה אלהיך בכל מעשה ידך כברי
 11 בטנף ובפרי הבתמך ובפרי אדמתך לטובה כי ישוב
 12 יהוה לטוש עִלְיֶךָ לטוב כאשר־שטש על־אבותי: כי
 13 תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה
 14 בספר תורתך הנה כי תשוב אל־יהוה אלהיך בכל־
 15 לבבך ובקבל־נפשך: ׀ כי המצוה הזאת אשר
 16 אני מצוה היום לא־נפלאה היא מִכֶּךָ וְלֹא־תִחַךְךָ הוּא:
 17 לא בשמים הוא לאמר מי יגלה־לֶעֱלֵם תְּשׁוּמָה וְתִקְחָה
 18 לֵטוֹ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ וְעֲשִׂיָהּ: וְלֹא־מִעֲבָר לֵטוֹ הוּא לֵאמֹר
 19 מי יעֲבִיר־לֶעֱלֵם אֶל־עֵבֶר הַיָּם וְתִקְחָה לֵטוֹ וְיִשְׁמַעְנוּ אֹתָהּ
 20 וְעֲשִׂיָהּ: כִּי־רָאוּ אֱלֹהֵי הַדָּבָר מִאֲדָם וּבִלְבָבָם
 21 לַעֲשׂוֹת: ׀ כִּי־רָאוּ תַחֲתֵי לַפְּנֵיךָ הַיּוֹם אֶת־הַנְּשִׂיִם
 22 וְאֶת־הַטּוֹבִים וְאֶת־הַנְּחֹמֹת וְאֶת־הַדְּרֵעִי: אֲשֶׁר־אֲנִי מִצְוֶה
 23 הַיּוֹם לֵאמֹר אֲתִידְעָה אֱלֹהֵיךָ לִלְבַת בְּדַרְכֵיךָ וְלִשְׁמֹר
 24 מִצְוֹתָיו וְחֻקְתָיו וּמִשְׁפָּטָיו תִּחְיֶה וְרַבִּית וּבְרִכָּה יִהְיֶה
 25 אֱלֹהֵיךָ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־תָּמָה בְּאֶרְצָה לְרִשְׁתָּהּ: וְאִם־י
 26 יִפְגַּע לְבָבְךָ וְלֹא תִשְׁמַע וְעִדְתָם הַשְׂתַּמְנִית לְאֵלֶיכֶם
 27 אֲחֵרִים וְעִבְדִתֶם: הַיְחִי לָכֵם הַיּוֹם כִּי אֶבֶר תֵּאבְדֶן
 28 לֹא־תִאָרְצוּן: מִיֵּם עַל־הַתְּאֲרָחָה אֲשֶׁר אָתָּה עֹבֵר אֶת־
 29 תַּחְתֶּיךָ לְבֹא שָׂמָּה לְרִשְׁתָּהּ: הַעֲדֵה לָכֵם הַיּוֹם אֶת־
 30 הַשְּׂמִימִים וְאֶת־הָאָרֶץ חַיִּים וְחַיִּים נַתַּתִּי לַפְּנֵיךָ הַבְּרִיָּה
 31 וְתִקְלָה וְיִבְרַח בְּחַיִּים לַעֲמֹן תַּחֲתֶיךָ אֲתָם וְנָרְדָּה: לֵאמֹר
 32 אֲתִידְעָה אֱלֹהֵיךָ לְשֹׁשׁ בְּכָל וּבְדַבְרֵיךָ: כִּי הוּא יִרְדֵּךְ
 33 וְאִדֶּךָ מִיֵּד לְשֹׁבַת עַל־הַתְּאֲרָחָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָם
 34 לֵאמֹר לֵאחֶיךָ וְלַעֲבָדֶיךָ לָתֵת לָהֶם:

CAP. XXXI. לא

פ פ פ פ פ

וַיֵּךְ מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל:
 2 וַיֹּאמֶר אֲלֵכֶם בְּדַמְאֵה וְעֵשְׂרִים שָׁנָה אֲנִי הַיּוֹם לֹא
 3 אֵיבֵל עוֹד לְעֹאֵת וְלִבֹּא וְיִהְיֶה אִמְרִי אֵלַי לֹא תִעֲבֹר אֶת־
 4 תַּרְחֵן הַהוּא: יְהוָה אֱלֹהֵיךָ הוּא: עֲבַר לַפְּנֵיךָ הַיֵּאֱשִׁמֵּד
 5 אֶת־הַיְגוֹם הָאֵלֶּה מִלִּפְנֵיךָ וְרִשְׁתָּם: וְדוֹשָׁע הוּא עֹבֵר
 6 לַפְּנֵיךָ כַּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה: וְעֹשֶׂה יְהוָה לָהֶם כַּאֲשֶׁר עָשָׂה
 7 לְסַחָן וְלַעֲנִי מִלִּבְּי הָאֱמֹרִי וְלֹא־רָצָם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד אֹתָם:
 8 וְהַיָּם יְהוָה לַפְּנִיכֶם וְעֵשְׂתֶם לָהֶם כְּכֹל־הַמְצוֹה אֲשֶׁר
 9 צִוִּיתִי אֲחֵיכֶם: חֲזֹן וּמַעֲזָא אֶל־תִּירָאוּ וְלֹא־תִרְצָצוּ מִפְּנֵיהֶם
 10 כִּי יִדְעוּ אֱלֹהֵיךָ הוּא הַרְבֵּךְ עִמָּךְ לֹא יִרְעַךְ וְלֹא יַעֲזֹבֶךָ:
 11 ׀ וְתִקְרָא מֹשֶׁה לְדוֹשָׁע וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֵעֲנִי כִּלְיִשְׂרָאֵל
 12 חֲזֹן וְאֲמִלִּן כִּי אֲתָם חִבּוּבֵי אֲתֵדְעֶם הוּא אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 13 נִשְׁבַּע יְהוָה לְאַבְרָם לָתֵת לָהֶם וְאֲתָהּ תַּנְחִילֶנָּה אֲחֵיכֶם:
 14 וְהוּא הוּא: וְהַרְבֵּךְ לַפְּנֵיךָ הוּא יִתֵּנִי עִמָּךְ לֹא יִרְעַךְ וְלֹא
 15 יַעֲזֹבֶךָ לֹא תִירָא וְלֹא תַחַת: וְכָתַב מֹשֶׁה אֶת־הַתּוֹרָה
 16 הַזֹּאת וְהִקְיָה אֶל־הַבְּנָיִם בְּעַן לִי הַנְּשִׂאִים אֶת־אָרְצוֹן

שְׁבִטֵיכֶם וְקִינֵיכֶם וְשִׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: סַפְּכֶם
 7 נִשְׂכֶם וְעַד אֲשֶׁר בְּקִרְבֶּךָ מִתְנַדֵּךְ מִחֻבֵּב עִמָּךְ עַד טֹאב
 11 מִימֶךָ: וְעַד כְּבִרְתֵי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וּבְאֵלֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה
 12 אֱלֹהֵיךָ בְרַת עִמָּךְ הַיּוֹם: לַעֲמֹן הַיּוֹם אֲתָךְ הַיּוֹם לֹא
 13 לָעֵם וְהָיָה וְהִתְדַלַּף לְאֵלֹהִים כַּאֲשֶׁר דָּבַרְתָּךְ וּבְאֶשֶׁר
 14 נִשְׁבַּע לְאַבְרָם לְאַבְרָם לְאַבְרָם לְאַחֶיךָ וְלַעֲבָדֶיךָ: וְלֹא אֲתֵכֶם
 15 לְבָרְכֶם אֲנִי בְרַת אֶת־הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֶת־הָאֵלֶּה הַזֹּאת:
 16 כִּי אֶת־אֲשֶׁר יִשְׁנֶה פֹה עֲמֵנו עִמָּךְ הַיּוֹם לַפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 17 וְאֵת אֲשֶׁר אֵינֵנו פֹּה עִמָּךְ הַיּוֹם: כִּי־אֲתֵכֶם יִדְעֶם אֵת אֲשֶׁר־
 18 יִשְׁבַע בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֵת אֲשֶׁר־עֲבַרְתָּ בְּקִרְבֶּךָ הַיּוֹם אֲשֶׁר
 19 עֲבַרְתֶּם: וְתִרְאוּ אֶת־שִׁקְצֵיהֶם וְאֵת גְּלִילָתָם עֵץ וְאֶבֶן
 20 כֶּסֶף וְחָבֵב אֲשֶׁר עִמָּהֶם: פְּדִישׁ כָּכֶם אִישׁ אִישׁ־אִשָּׁה אִו
 21 מִשְׁפָּחָה אִישׁ־שִׁבְטֵי אֲשֶׁר לָבְבוּ פִנְהָ הַיּוֹם מֵעַם יְהוָה
 22 אֱלֹהֵינוּ לִלְבַת לְעֵבֶר אֶת־אֱלֹהֵי הַיּוֹם הַיָּם פְּדִישׁ כָּכֶם
 23 פְּדִישׁ פְּרָה רֹאשׁ וְלַעֲנֶה: וְהָיָה כִּשְׁמֵנו אֶת־דְּבָרֵי הַהֵלֶּה
 24 הַזֶּה וְהַתְּהַלַּךְ בְּלִבְכֶם לֵאמֹר שְׁלוֹם יְהוָה־לִּי כִּי
 25 בִשְׂרֹוֹת לִבִּי אֵלֶךְ לִמְעַן סַפַּח הַרְחֵה אֶת־הַצְּמִיחָה:
 19 לֹא־יֵאבֵד יְהוָה סִלַּח לִי אִו יִעֲשֵׂן אֶת־יְהוָה וְקִנְאֵתוֹ
 20 כַּאֲשֶׁר הוּא וְנִבְצָח כּוֹ בִלְהֵאֵלָה הַכְּתוּבָה בְּסִפְרֵי יְהוָה
 21 כִּי וְיָקָה יְהוָה אֲדִישְׁמוּ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וְהַבְּרִילוֹ יְהוָה
 22 לְרַעְיָה מְכַל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֵלוֹת הַבְּרִית הַתּוֹבָה
 23 בְּסִפְרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּה: וַיֹּאמֶר הַדּוֹד הַאֲחִירִים בְּיָכֶם אֲשֶׁר
 24 יָקִימוּ מֵאַחֲרֵיכֶם וְתִכְרֵי אֲשֶׁר יֵבֵא מֵאֶרֶץ רַחֲמָה וְיֵאֵו
 25 אֶת־יְמֵיכֶם בְּאֶרֶץ הַהוּא וְאֶת־יְמֵיכֶם לֵאמֹר אֲשֶׁר־הֵלֶּה יְהוָה
 26 בָּהּ: וְנִפְרִית וְנִלְחָה שְׂרָפָה כִּלְ־אֶרְצָה לֹא תוֹרֵעַ וְלֹא
 27 תַצְמַח וְלֹא־יַעֲלֶה בָּהּ כִּלְ־עֵשֶׂב כְּמִהְפַּלֵּט סָדֵם וְעַמְרֹד
 28 אֲדָמָה וְצִבְיִים אֲשֶׁר הִפְךָ יְהוָה בְּאֶפְסוֹ וּבְחֻמָּתוֹ: וְאֶמְרֹ
 29 כִּלְ־הַיְגוֹם עַל־מָה עָשָׂה יְהוָה כִּכָּה לְאֶרֶץ הַזֹּאת מִה יִכְרִי
 30 הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה: וְאֶמְרֵנו עַל אֲשֶׁר עֹבֵד אֶת־בְּרִית יְהוָה
 31 אֱלֹהֵי אֲבוֹתָם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּהוֹצִיאֹ אֹתָם מֵאֶרֶץ
 32 מִצְרַיִם: וְתִלְכוּ וְעַבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְשִׁתְּחַוּ לָהֶם
 33 אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא־יִדְעוּם וְלֹא חָלַק לָהֶם: וְתִרְצָאוּ יְהוָה
 34 בְּאֶרֶץ הַהוּא לְהִבִּיא עֲלֵיךָ אֶת־בִּלְיִיִּקְלָה הַכְּתוּבָה
 35 בְּסִפְרֵי הַהוּא: וְחַשְׂשׁ יְהוָה מֵעַל אֲדָמָתָם בְּאֵף וּבְחֻמָּה
 36 וּבְקִנְיָן גָּדוֹל וְשִׁלְכֶם אֶל־אֶרֶץ אֲחֵרָה כִּיֵּם הַהוּא הַקְּסִמְתָּ
 37 לַיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהִנֵּלְתָ לֵטוֹ וְלִבְנֵינוּ עַד־שׁוֹלֵם לַעֲשׂוֹת
 38 אֶת־כִּלְ־דְבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: ׀

CAP. XXX. 5

א וְהָיָה כִּי־יָבֹאוּ עֲלֵיךָ בִלְהֵאֵלָה הַבְּרִיָּה הָאֵלֶּה וְהַקְּלָה
 1 אֲשֶׁר נַתַּתִּי לַפְּנֵיךָ וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל־לְבָבְךָ בְּכִלְ־הַיְגוֹם אֲשֶׁר
 2 הִרְחִיק יְהוָה אֱלֹהֵיךָ שָׂמָּה: וְשִׁבַּת עַד־יְהוָה אֱלֹהֵיךָ
 3 וְשָׁמַעְתָּ בְּכָל כָּכֵל אֲשֶׁר־אֲנִי מִצְוֶה הַיּוֹם וּבְיָד
 4 בְּכִלְ־לְבָבְךָ וּבְכִלְ־נַפְשְׁךָ: וְשׁוּב יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֶת־שְׁבוּתֶיךָ
 5 וְרַחֲמֵךָ וְשׁוּב וּבְכַדֵּךְ מִכִּלְ־הַעֲמִים אֲשֶׁר הִפְצַךְ יְהוָה
 6 אֱלֹהֵיךָ שָׂמָּה: אִם־יִדְעִיתָ יְהוָה בְּקִנְיָה הַשְּׂמִימִים מִשִּׁם
 7 וּבְכַדֵּךְ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וּמִשִּׁם יִסְתַּח: וְהִבְרָאָךְ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ
 8 אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־רָשָׁנוּ אֲבֹתֶיךָ וְרִשְׁתָּהּ וְיִשְׁבַּח וְיִרְבֵּךְ
 9 מֵאֲבֹתֶיךָ: וְגַל יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֶת־לְבָבְךָ וְאֶת־לְבָב וְרַעְיָךְ

10 Your little ones, your wives, and thy stranger that is in the midst of thy camp, from the hewer of
 11 thy wood unto the drawer of thy water: That thou shouldst enter into the covenant of the Lord thy God, and into his oath of denunciation, which the Lord thy God maketh with thee this day.*
 12 In order to raise thee up to-day unto himself for a people, and that he may be unto thee a God, as he hath spoken unto thee, and as he hath sworn unto thy fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob. And not with you alone do I make
 13 this covenant and this oath; But with him that is standing here with us this day before the Lord our God, and with him that is not here with us this day.* (For ye know how we dwelt in the land of Egypt; and how we passed through the
 14 nations through which ye have passed; And ye saw their abominations, and their idols, of wood and stone, silver and gold, which they had with them:)
 15 So that there may not be among you a man, or a woman, or a family, or a tribe, whose heart turneth away this day from the Lord our God, to go to serve the gods of these nations; that there may not be among you a root that beareth abundantly
 16 poison and wormwood. And it might come to pass, when he heareth the words of this denunciation, that he would bless himself in his heart, saying, There will be peace unto me, though I walk in the stubbornness of my heart; in order that the indulgence of the passions may appease
 17 the thirst (for them): The Lord will not pardon him; but then the anger of the Lord and his jealousy will smoke against that man, and there shall rest upon him all the curse that is written in this book; and the Lord will blot out his name
 18 from under the heavens. And the Lord will single him out unto evil out of all the tribes of Israel, according to all the denunciations of the covenant
 19 which is written in this book of the law. And the latest generation, your children that will rise up after you, and the stranger that will come from a far land, will say, when they see the plagues of that land, and its sufferings with which
 20 the Lord hath smitten it; (That) the whole soil thereof is brimstone, and salt, and a burning waste, which is not sown, and beareth not, and in which no kind of grass springeth up. Like the overthrow of Sodom, and Gomorrah, Admah, and Zeboyim, which the Lord overthrew in his anger,
 21 and in his wrath:— Even all the nations will say, Wherefore hath the Lord done thus unto this land? whence the heat of this great anger? Then shall men say, Because they had forsaken the covenant of the Lord, the God of their fathers, which he made with them when he brought them
 22 forth out of the land of Egypt; And they went and served other gods, and bowed down to them, gods which they knew not, and which he had not assigned unto them; And the anger of the Lord was kindled against this land, to bring upon it the entire curse that is written in this book;
 23 And the Lord plucked them out of their land in anger, and in wrath, and in great indignation, and he cast them into another land, as it is this day.
 24 The secret things belong unto the Lord our God; but those things which are publicly known belong unto us and to our children for ever, to do all the words of this law.*

CHAPTER XXX.

1 ¶ And it shall come to pass, when all these things are come upon thee, the blessing and the curse, which I have set before thee, and thou reflectest on them in thy heart among all the nations,
 2 whither the Lord thy God hath driven thee, So that thou returnest unto the Lord thy God, and hearkenest unto his voice according to all that I command this day, thou and thy children, with
 3 all thy heart, and with all thy soul: That then the Lord thy God will restore thy captivity, and have mercy upon thee; and he will again gather thee from all the nations, whither the Lord thy
 4 God hath scattered thee. If thy outcasts be at the outmost parts of heaven, from there will the Lord thy God gather thee, and from there will he fetch thee: And the Lord thy God will bring thee into the land which thy fathers possessed, and thou shalt possess it; and he will do thee
 5 good, and multiply thee above thy fathers. And the Lord thy God will circumcise thy heart, and

the heart of thy seed, to love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, in order that thou mayest live.* And the Lord thy God will put all these denunciations upon thy enemies, and on those that hate thee, who have persecuted thee. And thou wilt return and hearken unto the voice of the Lord, and thou wilt do all his commandments which I command thee this day. And the Lord thy God will make thee pre-eminent in every work of thy hand, in the fruit of thy body, and in the fruit of thy cattle, and in the fruit of thy land, for good; for the Lord will again rejoice over thee for good, as he rejoiced over thy fathers; If thou wilt hearken unto the voice of the Lord thy God to keep his commandments and his statutes which are written in this book of the law; if thou wilt return unto the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul.* ¶ For this commandment, which I command thee this day, is not hidden from thee, nor is it far off. It is not in heaven; that thou shouldst say, Who will go up for us to heaven, and fetch it down unto us, and cause us to hear it, that we may do it? Neither is it beyond the sea; that thou shouldst say, Who will go over the sea for us, and fetch it unto us, and cause us to hear it, that we may do it? But the word is very nigh unto thee, in thy mouth, and in thy heart, that thou mayest do it.* ¶ See, I have set before thee this day life and the good, death and the evil; In that I command thee this day to love the Lord thy God, to walk in his ways, and to keep his commandments and his statutes and his ordinances; that thou mayest live and multiply; and that the Lord thy God may bless thee in the land whither thou goest to possess it. But if thy heart turn away, so that thou wilt not hearken, and thou sufferest thyself to be drawn away, and thou bowest down to other gods, and servest them:* I announce unto you this day, that ye shall surely perish: ye shall not remain many days upon the land, whither thou passest over the Jordan to go thither to possess it. I call heaven and earth as witnesses against you this day, that I have set before you life and death, the blessing and the curse; therefore choose thou life, in order that thou mayest live, both thou and thy seed; To love the Lord thy God, to hearken to his voice, and to cleave unto him; for he is thy life, and the length of thy days; that thou mayest dwell in the land which the Lord swore unto thy fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob, to give unto them.

SECTION LII. VAYELECH.

CHAPTER XXXI.

¶ And Moses went and spoke these words unto all Israel. And he said unto them, I am a hundred and twenty years old this day; I am not able any more to go out and come in; for the Lord hath said unto me, Thou shalt not go over this Jordan. The Lord thy God it is who goeth over before thee; he will destroy these nations from before thee, and thou shalt dispossess them; Joshua it is who goeth over before thee, as the Lord hath spoken.* And the Lord will do unto them as he hath done to Sichon and to 'Og, the kings of the Amorites, and unto their land, whom he hath destroyed. And the Lord will give them up before you; and ye shall do unto them according unto the whole of the commandment which I have commanded you. Be strong and of a good courage, be not afraid and be not dismayed on account of them; for the Lord thy God it is that goeth with thee; he will not let thee fail, nor forsake thee.* ¶ And Moses called unto Joshua, and said unto him before the eyes of all Israel, Be strong and of a good courage; for thou must go with this people unto the land which the Lord hath sworn unto thy fathers to give unto them; and thou shalt divide it for them as a possession. And the Lord it is that goeth before thee; he will be with thee, he will not let thee fail, nor will he forsake thee; fear not, nor be thou discouraged. And Moses wrote down this law, and delivered it unto the priests the sons of Levi, who bore the ark of the covenant of the Lord, and unto all the elders of Israel.* And Moses 10

CAP. XXXII. לב

53 כ כ כ

1 ותשמע הארץ אמרתי:
 2 תול כסל אפרתי
 3 וכרובים על עשב:
 4 רבו גדל לאלהי:
 5 כי בלדדו משפט
 6 צדיק והשר הוא:
 7 דור עקש ופסלחל:
 8 עם נבל ולא חכם:
 9 הוא עקש וכהגד:
 10 כיע שנות דודדד
 11 וקנד וואמר קד:
 12 בהפרדו בני אדם
 13 למספר בני ישראל:
 14 יעקב חבל ונחלו:
 15 ובתו וכל ישמן
 16 יקנהו באישון עינו:
 17 עלענקו ובהג
 18 ישארו על אפרתו:
 19 ואן עמו אל נכר:
 20 ויאכל תטבת שרו
 21 ושמן מהלמש ציר:
 22 עסחלב כרים
 23 עסחלב פליות חמה
 24 ושמן ישרון ונעט
 25 ומש אלה קטרו
 26 וקארו בורים
 27 וקבו לשדים לא אלה
 28 חדשים מקרב באו
 29 צור ילדך תשי
 30 נכר דתו ויואן
 31 ויאמר אמתה פני מכם
 32 כי דור תהפכת המה
 33 הם קאנו בלא אל
 34 ואלו אקניאם בלא עם
 35 כי אש קרה באפי
 36 ותאכל ארץ וקלה
 37 אפסה עלימו רעות
 38 מן רעב ולחמי השף
 39 ושדבהמת אשלהים
 40 מוחן תשבלתם
 41 נס בתו נס בתולה
 42 אפרתי אפאתם
 43 לולי כעס אויב אשר
 44 פדאמרו דנו רמה
 45 כרנו אבד עצות נחמה
 46 לו חכמו משבילו ואת

האני השמים ואבריה
 יצרף כמטר לקחו
 כשערים על דשא
 כי שם דתה אקרא
 הצור תמים פניו
 אל אמנה ואן עול
 שדת לו לא בני ממים
 דל לדתה תגמלרות
 הלא דוא אבד קנד
 וכר ימות עולם
 שאל אבד ונגד
 בהחל עליו עולם
 צב ובלת עמים
 כי חלק דתה עמו
 וקארו בארץ מדר
 וקבלו וכוניו
 כנשר יצור קנו
 ופרש כנפו קחוו
 דתה בדר גתו
 וקבלו בלגמתי ארץ
 ונגדו רכש משלע
 חמאת כקר חלב צאן
 ואילים כגרבשן ותחיים
 ודסעב השתהחמר:
 שמנת עבית כשית
 ונכל צור ישעתו:
 בתעבת כעסו:
 אלהים לא דתים
 לא שרומ אבתים:
 ותשפת אל מחלקד:
 מכעס בני ובנתו:
 ארעה מה אחרתם
 כנים לאראמן גם:
 כעסני בהבלתם
 כני נבל אנעסם:
 ותקד עשאלו תחתית
 ותחלט מיסדי ררים:
 הצי אכלהים:
 עקש כירי
 עסמתם אל עפר:
 ומחרים אמה
 וינן עבאיש שיבה:
 אשפחה מאנש וקדם:
 פדנפרו צרמו
 ולא דתה פסל בלאמת:
 ואן כעס חבתה:

כרית דתה ואל בלוקני ישראל: ונצו משה אותם
 לאמר מקנן שבע שנים במדד שנת השמטה בתנ
 הסבות: כדוא כל ישראל לראות את פני דתה
 11 אלהך במקום אשר יבחר תקרא אתה תורה ואת
 12 נעך כל ישראל באוננים: תקבל אתה חכם האנשים
 והנשים והנף ונך אשר כשערה למען ישמש ולמען
 ילמדו ורוא את דתה אלהים ושמו לעשות אתי
 13 כל דברי התורה הזאת: ובנתם אשר לא ידעו ישמעו
 ולמדו ליראה את דתה אלהים כל דומים אשר אתם
 חיים על האדמה אשר אתם עברים את הנהרן שמה
 לרשתה:
 14 ויאמר דתה אל משה הן קרבו ימך למות קרא אתי
 דושע ותניבו באהל מועד ואצנו ונלך משה ויהישע
 15 ותניבו באהל מועד: ונרא דתה באהל במדד ענן
 16 ונמדד עמוד הענן על פתח האהל: ויאמר דתה אל
 משה דתה שקב עסאבתך וקם העם הזה ונתה אחריו
 17 אלתי כדדארן אשר הוא בא שמה כקרבו ועבני
 והפר את דברתי אשר כרתי אתו: ונתה אפי כו ביום
 18 הדוא ועבתי וחספתי פני מכם ונתה לאכל ומצאו
 רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כר
 19 אין אלה כקרבי מצאני הרעות האלה: ואנל הסמר
 אספיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה
 20 כי פנה אל אלהים אחרים: ועמה כתבו לכם את
 השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שמה כפרים
 21 למען תזכרו השירה הזאת לעד כבני ישראל: כי
 אביאנו את האדמה אשר נשבעתי לאבותי ונתה חלב
 22 ודבש ואכל ושבע ודשן ופנה אל אלהים אחרים
 23 ועבדום ונאצנו והפר את דברתי: ונתה כרתמאן
 אתו רעות רבות וצרות ונענתה השירה הזאת לפני לעד
 24 כי לא תשכח מפי ונצו כי דעתי את צרו אשר
 25 הוא עשה ליום כפרים אביאנו את הארץ אשר נשבעתי:
 26 ונתבב משה אתה השירה הזאת ביום ההוא ולמדה
 27 את בני ישראל: ונצו אתי וישע ישראל את הארץ אשר
 28 נשבעתי לכם ואנכי אדנה עמך: ודנו וכללות משה
 29 כתב את דברי התורה הזאת על ספר עד חמס: ונצו
 30 משה את הדללים ונצו ארון כרתיתוה לאמר: לקח
 את ספר התורה הזה ושמתם אלו מצד ארון כרתית
 31 דתה אלהים ותדעם בך לעד: כי אנכי דעתי אתי
 32 כרתית ואת צרפה הנפשח הן בעדני הן עמכם היום ממרים
 33 וחתם עסדתה ונפ כראסתי מותי: בהקילו אל אתי
 34 בלוקני שבטכם ושטרכם ואברהם באוננים את
 35 הדברים האלה ואעדה גם אתה ישמעו ואתה דארני:
 36 כי דעתי אחר מותי השתת פחתו וסרתם מן
 37 הדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית
 38 היום כרתעשו אתה דעל בעני דתה להכעיס כמעשה
 39 דים: ונדבר משה באוני בלוקל ישראל את דבר
 40 השירה הזאת עד חמס:

commanded them, saying, At the end of (every) seven years, at the fixed time of the year of
 11 release, on the feast of tabernacles, When all Israel come to appear before the Lord thy God in the place which he will choose, shalt thou read this law in the presence of all Israel in their
 13 hearing. Assemble the people together, the men, and the women, and the children, and thy stranger (that is within thy gates; in order that they may hear, and in order that they may learn how they are to fear the Lord your God, and observe to
 13 do all the words of this law; And that their children, who have not yet any knowledge, may hear, and learn to fear the Lord your God, all the days which ye live in the land whither ye go over the
 14 Jordan to possess it.* ¶ And the Lord said unto Moses, Behold, thy days approach that thou must die; call Joshua, and place yourselves in the tabernacle of the congregation, that I may give him a charge: and Moses and Joshua went, and placed themselves in the tabernacle of the congregation.
 15 And the Lord appeared in the tabernacle in a pillar of cloud; and the pillar of cloud stood at the
 16 door of the tabernacle. And the Lord said unto Moses, Behold, thou shalt sleep with thy fathers: and then will this people rise up, and go astray after the gods of the strangers of the land, whither they will go to be in the midst of them, and they will forsake me, and break my covenant
 17 which I have made with them. And my anger shall be kindled against them on that day, and I will forsake them, and I will hide my face from them, and they shall be given to be devoured, and many evils and troubles shall overtake them; and they will say on that day, Is it not, because my God is not in the midst of me, that these evils
 18 have overtaken me? But I will assuredly hide my face on that day on account of all the evils which they have wrought, because they have turned
 19 unto other gods. Now therefore write ye for yourselves this song, and teach it the children of Israel, put it in their mouth; in order that this song may become for me a witness against the
 20 children of Israel.* For when I shall have brought them into the land which I have sworn unto their fathers, that floweth with milk and honey; and they shall have eaten and filled themselves, and grown fat: then will they turn unto other gods, and serve them, and provoke me, and break my
 21 covenant. And it shall come to pass, when many evils and troubles have befallen them, that this song shall testify against them as a witness; for it shall not be forgotten out of the mouth of their seed; for I know their inclination which they have shown, even this day, before I have brought them
 22 into the land which I have sworn. And Moses wrote down this song on the same day, and taught
 23 it the children of Israel. And he gave a charge unto Joshua the son of Nun, and said, Be strong and of a good courage; for thou shalt bring the children of Israel into the land which I have sworn
 24 unto them; and I will be with thee. And it came to pass, when Moses had made an end of writing the words of this law in a book, until they were
 25 finished,* That Moses commanded the Levites, the bearers of the ark of the covenant of the Lord, saying, Take this book of the law, and put it at the side of the ark of the covenant of the Lord your God, that it may remain there against thee
 27 for a witness. For I know thy rebellion, and thy stiff neck; behold, while I am yet alive with you this day, have ye been rebellious against the Lord, and how much more after my death?* Assemble unto me all the elders of your tribes, and your officers; and I will speak in their ears these words, and I will call as witnesses against them the
 29 heavens and the earth. For I know that after my death ye will to a surety become corrupt, and turn aside from the way which I have commanded you; and that the evil will befall you in the latter days, when ye do the evil in the eyes of the Lord, to incense him through the work of your
 30 hands. And Moses spoke in the ears of all the congregation of Israel the words of this song, until they were ended.

SECTION LIII. HAAZEENU.

CHAPTER XXXII.

¶ Give ear, O ye heavens, and I will speak; and I let the earth hear the words of my mouth. My 2 doctrine shall drop as the rain, my speech shall distil as the dew, as heavy rains upon the grass, and as showers upon herbs. When I call on the 3 name of the Lord, ascribe ye greatness unto our God. He is the Rock, his work is perfect; for 4 all his ways are just; the God of truth and without iniquity, just and upright is he. The corruption 5 is not his, it is the defect of his children, of the perverse and crooked generation. Will ye thus re- 6 quite the Lord, O people, worthless and unwise? is he not thy father who hath bought thee? is it not he who hath made thee, and established thee? * Remember the days of old, consider the years of 7 former generations; ask thy father, and he will tell thee; thy elders, and they will say it unto thee: When the Most High divided to the nations 8 their inheritance, when he separated the sons of man; he set the bounds of the tribes according to the number of the sons of Israel. For the por- 9 tion of the Lord is his people; Jacob is the lot of his inheritance. He found him in a desert land, 10 and in the waste of the howling of the wilderness; he encircled him, he watched him, he guarded him as the apple of his eye. As an eagle stirreth up 11 his nest, fluttereth over his young, spreadeth abroad his wings, seizeth them, beareth them aloft on his pinions: So did the Lord alone lead him, and 12 there was not with him a stranger god.* He caused 13 him to stride on the high places of the earth, and he ate the products of the fields; and he made him to suck honey out of the rock, and oil out of the flinty stone; Cream of cows, and milk of 14 sheep, with fat of lambs, and rams of the breed of Bashan, and goats, with the fat of the kidneys of wheat; and of the blood of the grape th u drankest unmixed wine. Thus did Yeshurun grow 15 fat, and he kicked; (thou art grown fat, thick, fleshy;) and then he forsook the God who made him, and lightly esteemed the Rock of his sal- 16 vation. They incensed him with strange gods, with abominations they provoked him to anger. They 17 sacrificed unto evil spirits, things that are not god, gods that they know not, new ones lately come up, which your fathers dreaded not. Of 18 the Rock that begat thee thou wast un mindful, and forgottest the God that had brought thee forth.* And the Lord saw this, and he was angry; because 19 of the provoking of his sons and of his daughters. And he said, I will hide my face from them, I 20 will see what their end will be: for a perverse generation are they, children in whom there is no faith. They have moved me to wrath with things 21 that are not god; they have provoked me to anger with their vanities; and I too will move them to jealousy with those which are not a people; I will provoke them to anger with a worthless nation. For a fire is kindled in my anger, and 22 burneth unto the lowest deep; and it consumeth the earth with her products, and it setteth on fire the foundations of the mountains. I will heap 23 upon them miseries; all my arrows will I spend upon them. They shall be wasted with hunger, 24 and devoured with burning heat, and with bitter deadly disease; also the tooth of beasts will I let loose against them, with the poison of serpents that crawl in the dust. Without shall the sword 25 destroy, and terror within the chambers, both the young man and the virgin, the suckling with the man of gray hairs. I said, I would drive them 26 into one corner, I would cause their remembrance to cease from among men: Were it not that I 27 feared the wrath of the enemy, lest their oppressors should mistake the truth, lest they should say, Our hand is high, and the Lord hath not wrought all this. For a nation void of counsel are they, 28 and there is no understanding in them.* If they 29 were but wise, they would understand this, they would consider their latter end! How should 30

1 וישא מדבר בלעז: ותראה עזרתל משה מירשקה קהלת
 2 ועלב: ותיו בירשון מלך בהתאסף ראשי עם עד שבט
 3 ישראל: ותו ראובן ואליהם ותו מתיז מספר: ם ותא
 4 ליהדה ויאמר שמע יהיה קול יהדה ואלעמי הביאע
 5 יהו רב לו ועור מקציו תהיה: ם

6 ויללו אמר חמד ואנרד לאיש חסדך אשר נסתר
 7 במטה תרברבו עלימי מריבה: האמר לאביו ואלאמו
 8 לא ראיתיו ואת אחיו לא הכיר ואת בני לא ידע כי שמרו
 9 אמרתך ובריתך וציו: ודו משפטך לעלב ותורתך
 10 לישראל ושימו קטורה באפך וקליל עלמוקדך: בחד
 11 יהיה חילו ופעל יהו תרצה מחץ מתנים קמו ומשנאו
 12 מדיקומו: ם לבנעמו אמר יהו יהיה ישעך לקטח
 13 עליו חפה עליו בלדיום וכן בהפיו שכן: ם וליספה
 14 אמר מברכת יהו ארצו ממנר שמים מפלו ומתורם רבצח
 15 תחת: וממנר תבואת שמש וממנר גרש ורעים: ומראש
 16 הדררררר וממנר נבעות שלם: וממנר ארץ ומלאה
 17 ורצון שבני סנה תבואתה לראש יוסף ולקדקד גנור
 18 אהיו: בכור שורו הדר לו וקדו ראם קרניו בלם עמים
 19 ונח יהו ומשאר ארץ חם רבבות אפרים חם אלפי
 20 מנשה: ם ולבונן אמר שמה ובון בצאתך והששך
 21 באהלך: עמים ררררראו שם יבתי ובררררך כי שפע
 22 ימים ויזכו ושפני ממני חול: ם ולקר אמר גרוד כ
 23 מרחיב גר בלביא שכן וטרף ורוע אררררך: ברא
 24 ראשית לו ברשם חלקת מולקת ספן ותא ראשי עם
 25 צרבת יהו עשה ומשפטיו עסישראל: ם ולכן אמר
 26 הן נור ארזה ונחן מדיבשו: ולפתחל אמר ופתחל שבע
 27 רצון ומלא ברפת יהו ים ורעים ורשה: ם ולאשר
 28 אמר ברוד מבנים אשר יהו רציו אחיו ומכל משלמו ריל:
 29 בנחן ונשחת מעקלך ומקודך בבה: אן כאל רצון
 30 רכב שלום עשור ונבואות שדוקים: מעלה אליה קדם
 31 ומתחת ורעת עולם וירש מפנך ארב ויאמר השמר:
 32 וישכן ישראל במח גדד ען עלב אל ארץ רגן ותירוש
 33 ארשמינו ונרפרטל: אשרך ישראל מי כמוד עם נישע
 34 ביהוה מן עורך ואשר חרב נאמתך ויחשיו אידיך לך
 35 ואתה עלבמתמי חרודך: ם

CAP. XXXIV. לך

1 ועל משה מערבת מאב אל תר נבו ראש הפסקה אשר
 2 עלפי רתו וראו יהו את כל דארץ אתינגלעד עד
 3 הן: ואת בלפתחל ואת ארץ אפרים ומנשה ואת כל
 4 ארץ יהודה עד הים הארזון: ואתינגב ואתינגבר
 5 בקצת יהו עיר התמרים ערצו: ויאמר יהו אליו
 6 ואת הארץ אשר נשבעתי לאבותך ליתתך ולעקב
 7 לאמר לרודך אתנגה תראיתך בעיניך ושמה לא ממבר:
 8 וימת שם משה עבד יהוה בארץ מאב על פי יהוה: ה
 9 ויקבר אתו בני בארץ מאב מל בית פער ולא ידע
 10 איש את מקברו עד היום נהו: ומשה קדמא ועשרים
 11 שנה במתו לא בקתה עין ולא גס לחו: ויכפו בני
 12 ישראל את משה בקרבת מאב שלשים ים וחתמו ימי

1 יל יביט לאתרתים:
 2 ושנים יגשו רבבה
 31 ויהו הסנינים:
 32 ואיבטו פללים:
 33 ומשלת עמרה
 34 אשכלת מדרת למו:
 35 וראש פתנים אכור:
 36 לה תתום באצרתו:
 37 לעת המוט דגלם
 38 וחש עתרת למו:
 39 ועל עקריו ותתום
 40 ואפס עצור ועוב:
 41 צור חסו בו:
 42 ישנו ין וסירים
 43 יהו עלבם סתרה:
 44 ואן אליהם עמרו:
 45 מחצתי ואני ארפא:
 46 ם כראשתי אל שמים יהו
 47 אששתי ברק חרבו
 48 אשיב נקם לגרי
 49 אשכיר חצי מדם
 50 מדם חלל ושבה
 51 הרעני ניום עמו
 52 ונקם ישיב לצרו

44 ונא משה ודבר את כל דברי השירה הזאת באוני העם
 45 מה הוא ודושע ברעון: ויכל משה לדבר את כל דברי
 46 האלה אל בלי ישראל: ויאמר אליהם שימו לבבכם
 47 לכל הדברים אשר אנכי מעיד היום אשר תשמעו
 48 את בניכם לשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת:
 49 כי לא ידבר רק הוא מכם כיהוה חניכם ויבדד יהוה
 50 תאריו ימים על דאדמה אשר אתם עבדים אתינגרן
 51 שמה לרשתה: ם

48 ודבר יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: עלה
 49 אל הר הגברים הוה תרנבו אשר בארץ מאב אשר
 50 עלפי יהו וראה את ארץ בני אשר אני נתן לבני
 51 ישראל לאחוז: ומת בדר אשר אתה עלה שמה ותאסף
 52 אלעמך באשרמת ארון אהך בדר הדר ויאסף אל
 53 עמו: על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במרמית
 54 קדש מדבר ען על אשר לא יקדשתם אותי בתוך בני
 55 ישראל: כי מגד תראה אתינגרן ושמה לא תבוא אל
 56 הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

CAP. XXXIII. לו

1 וזאת הברכה אשר בך משה איש האלים את בני
 2 ישראל לפני מותו: ויאמר יהוה מסני בא חרח משער
 3 למו הופיע מר פאן ואתה מרבת קדש מימנו אשרת
 4 למו: אה חבב עמים בל קישיו בך הים חט לרנגלך

one chase a thousand, and two put ten thousand to flight, unless their Rock had sold them, and the Lord had delivered them up? For not as our Rock is their rock, even our enemies themselves being judges. For from the vine of Sodom is their vine, and from the fields of Gomorrah; their grapes are grapes of gall, they bear bitter clusters. The poison of serpents is their wine, and the deadly venom of asps. Behold! this is laid up in store with me, it is sealed up among my treasures! Mine are vengeance and recompense, at the time that their foot shall slip; for nigh draweth the day of their calamity, and the future speedeth along for them. For the Lord will espouse the cause of his people, and bethink himself concerning his servants: when he seeth that their power is gone, and the guarded and fortified are no more. Then will he say, Where are their gods, the rock in whom they trusted. They that ate the fat of their sacrifices, and drank the wine of their drink-offerings? let them arise and help you, let them be a protection over you. See now that I, even I, am he, and there is no god with me: I alone kill, and I make alive; I wound, and I heal; and no one can deliver out of my hand.* For I lift up my hand to heaven, and say, I live for ever. When I whet my glittering sword, and my hand taketh hold on judgment: I will render vengeance unto my enemies, and those that hate me will I requite. I will make my arrows drunken with blood, and my sword shall devour flesh; from the blood of the slain and of the captives, from the crushed head of the enemy. Speak aloud, O ye nations, the praises of his people; for he will avenge the blood of his servants, and vengeance will he render to his adversaries, and forgive his land, and his people.* And Moses came and spoke all the words of this song in the ears of the people, he, and Hoshéa the son of Nun. And when Moses had made an end of speaking all these words to all Israel: He said unto them, Set your hearts unto all the words which I testify against you this day, so that ye may command them your children, to observe to do all the words of this law. For it is not a vain word for you; on the contrary it is your life; and through this word shall ye live many days in the land, whither ye go over the Jordan to possess it. ¶ And the Lord spoke unto Moses on that self-same day, saying, Get thee up into this mountain of 'Abarim, unto mount Nebo, which is in the land of Moab, that is in front of Jericho; and behold the land of Canaan, which I give unto the children of Israel for a possession; And die on the mount whither thou goest up, and be gathered unto thy people; as Aaron thy brother died on mount Hor, and was gathered unto his people; 51 Because ye trespassed against me in the midst of the children of Israel at the waters of contention at Kadesh, in the wilderness of Zin; because ye sanctified me not in the midst of the children of Israel. For from afar shalt thou see the land; but thither shalt thou not go unto the land which I give the children of Israel.

SECTION LIV. VEZOTH HABERACHAH.
CHAPTER XXXIII.

1 ¶ And this is the blessing, wherewith Moses, the man of God, blessed the children of Israel before his death. And he said, The Lord came from Sinai, and rose up from Seir unto them: he shone forth from mount Paran, and he came from among myriads of saints; from his right hand he gave a fiery law unto them. Yea, thou also lovedst the tribes; all their saints were in thy hand; and they, prostrate before thy feet, received thy words. "The law which Moses commanded us, is the inheritance of the congregation of Jacob." 5 Thus became he king in Yeshurun, when the heads of the people were assembled, as one the tribes of Israel. May Reuben live, and not die; and may not his men be few. ¶ And this is (the blessing) of Judah, and he said, Hear, Lord, the voice of Judah, and bring him unto his people: let the power of his hands contend for him: and be thou a help to him from his adversaries.* ¶ And of Levi he said, Thy Thummim and thy Urim, are with thy holy man, whom thou didst prove at Massah, and with whom thou didst strive at the waters of Meribah: Who said of his father and of his mother, I have not seen him; and who did

not acknowledge his brothers, nor regarded his own children; for they observe thy word, and thy covenant they keep. They shall teach thy ordinances unto Jacob, and thy law unto Israel: they shall put incense before thee, and whole burnt-sacrifice upon thy altar. Bless, O Lord, his substance, and receive favorably the work of his hands: crush the loins of those that rise up against him, and those that hate him, that they cannot rise again. ¶ And of Benjamin he said, The beloved of the Lord (is he), he shall dwell in safety by him: he will shield him all the day long, and between his shoulders will he dwell.* ¶ And of Joseph he said, Blessed of the Lord be his land, through the precious gift of heaven, through the dew, and through the dew that coucheth beneath, And through the precious fruits brought forth by the sun, and through the precious things put forth by the moon, And through the best things of the ancient mountains, and through the precious things of the everlasting hills, And through the precious things of the earth and its fulness, and through the good-will of him that dwelt in the thornbush: may this blessing come upon the head of Joseph, and upon the crown of the head of him that was separated from his brothers. His first-born steer is adorned with glory, and his horns are like the horns of reem; with them shall he push nations together to the ends of the earth: and they are the myriads of Ephraim, and they are the thousands of Menasseh.* ¶ And of Zebulun he said, Rejoice, Zebulun, in thy going out; and, Issachar, in thy tents. They will call the tribes unto the mountain; there will they offer sacrifices of righteousness: for they will suck the abundance of the seas, and the treasures hid in the sand. ¶ And of Gad he said, Blessed be he that enlargeth Gad: like a lioness lieth he down, and teareth off the arm with the crown of the head. And he provided the first part for himself, because there is the field of the law-giver, of the hidden; and he went forth at the head of the people: he executed the justice of the Lord, and his judgments with Israel.* ¶ And of Dan he said, Dan is a lion's whelp, that leapt forth from Bashan. And of Naphtali he said, O Naphtali, satisfied with favor, and full of the blessing of the Lord, take thou possession of the west and the south. ¶ And of Asher he said, More than (all) the children be Asher blessed: he shall be the most favored of his brethren, and bathe his foot in oil. Iron and copper shall be thy bolts; and as thy (younger) days so shall thy old age be. There is none like unto the God of Yeshurun, who rideth to help thee upon the heavens, and in his excellency upon the skies.* Thy refuge is the eternal God, and here beneath, the everlasting arms; and he thrust out the enemy from before thee: and he said, Destroy. And then dwelt Israel in safety, alone the foundation of Jacob: in a land of corn and wine; also its heavens shall drop down dew. Happy art thou, O Israel! who is like unto thee, O people, saved by the Lord, the Shield of thy help, and who is the Sword of thy excellency! and thy enemies shall fawn upon thee; and thou shalt tread upon their high-places.*

CHAPTER XXXIV.

¶ And Moses went up from the plains of Moab unto the mount of Nebo, to the top of Pisgah, that is before Jericho; and the Lord showed him all the land (from) Gil'ad unto Dan. And all Naphtali and the land of Ephraim, and Menasseh, and all the land of Judah, unto the western sea, and the south, and the plain, the valley of Jericho, the city of palm-trees, unto Zoar. And the Lord said unto him, This is the land which I swore unto Abraham, unto Isaac, and unto Jacob, saying, Unto thy seed will I give it: I have let thee see it with thy eyes, but thither shalt thou not go over. And Moses the servant of the Lord died there in the land of Moab, according to the order of the Lord. And he buried him in the valley in the land of Moab, opposite Beth-peor; but no man knoweth of his sepulchre unto this day. And Moses was a hundred and twenty years old when he died: his eye was not dimmed, and his natural force had not abated. And the children of Israel wept for Moses in the plains of Moab thirty days; and then were indeed the days of weeping and mourning for Moses. And Joshua the son of Nun was full 9

המופתים אשר שלחו ידו לקשות בארץ מצרים
 לפרעה ולקל-עבדיו ולקל-ארצו: ולכל נדב המוקד¹²
 ולכל המנא הנדל אשר עשה משה לצני כל-ישראל:

⁹ בני אכל משה: ודושיע ברנן מלא רוח חכמה ברסמך
 משה את-ידיו עליו נשמעו אליו בני-ישראל נעשו
 י באשר צנה ידו את-משה: ולא-לם נביא עוד בישראל
¹¹ כמשה אשר ידעו ודעה פנים אל-פנים: לקלה-את

חזק.

נשלמו חמשה חומשי תורה. תהלה לאל גדול ונורא :

סכום הפסוקים של כל התורה חמישת אלפים ושמונה מאות וארבעים וחמשה ואור
 החמה יהיה שבעתים סימן : וחציו. וישם עליו את החשן ויתן אל החשן את האורים
 ואת התמים : מניין פתוחות של כל התורה מאתים ותשעים יבא דודי לגנו ויאכל פרי
 מגדיו סימן : והסתומות שלש מאות ושבעים ותשעה או אסרה אסר על נפשה בשבעה
 סימן : נמצאו מניין כל הפרשיות פתוחות וסתומות שש מאות וששים ותשעה. לא תחסר
 כל בה סימן :

of the spirit of wisdom; for Moses had laid his hands upon him; and the children of Israel hearkened unto him, and did, as the Lord had commanded Moses. 10 And there arose not a prophet since then in Israel like unto Moses, whom the Lord knew face to face. In respect to all the signs and the wonders, which the Lord had sent him to do in the land of Egypt to Pharaoh, and to all his servants, and to all his land, And in respect to all that mighty hand, and in all the great terrific deeds which Moses displayed before the eyes of all Israel. 11 12

נביאים ראשונים

THE EARLIER PROPHETS.

JOSHUA	יהושע
JUDGES	שופטים
I. SAMUEL	שמואל א'
II. SAMUEL	שמואל ב'
I. KINGS	מלכים א'
II. KINGS	מלכים ב'

ספר יהושע

JOSHUA.

CAP. I. K

א ויהי אחר מות משה עבד ה' וה' נאמר הנה אלהיך
 ב בדתו משרת משה לאמר: משה עבדי מות ועתה קום
 ג עבר את הנהר הזה אתה וכל העם הזה אל הארץ אשר
 ד אבני נתן להם לבני ישראל: כל מקום אשר תדרוך
 ה כד תדלוקם בו להם נתתו כאשר דברתי אל משה:
 ו מהמדרגה והלבנון הנה ועד הנהר הגדול והרפדת כל
 ז ארץ החמים ועד הים הגדול מביא השמש הנה וכל לבם:
 ח לא יתנבא איש לפניך כל ימי הנה כאשר היתי עמך
 ט משה אהיה עמך לא ארפק ולא אעזבך: חן ואמץ
 י כי אתה תנחיל את העם הזה את הארץ אשר נשבעתי
 יא לאבותם לתת להם: רק חן ואמץ מאד לשמר לעשות
 יב בכל הנהגה אשר צוה משה עבדי אלהיך מפי ופי
 יג ושמואל למען תשפיל ככל אשר תלך: לא ימוש ספר
 יד התורה הזה מפיה ותינת בו זמן ולילה למען תשמר
 טו לעשות בכל הנהגותיו כי כיון תצליח את הדרך והו
 טז תשקלו: הלא צויתך חן ואמץ אל השמים ואל הארץ כי
 יז עמך יהיה אלהיך בכל אשר תלך: ויהי והשוע את
 יח שטרי העם לאמר: עברו בקרב המחנה וצו את העם
 יט לאמר הנינו להם צרה כי בעודו שלשת ימים אתם לגברים
 כ את הנהר הזה לבוא לרשת את הארץ אשר הנה
 כא אלהיכם נתן להם לרשתה: ולראובני ולגד ולחצי
 כב שבט המנשה אמר יהושע לאמר: וכד את הדרך אשר
 כג צוה אתכם משה עבד ה' הנה לאמר הנה אלהיכם מניח
 כד לכם ונתן להם את הארץ הזאת: נשיכם טפכם ומקניכם
 כה יושבו בארץ אשר נתן להם משה בעבר הנהר ואתם
 כו תעברו המים לפני אהיכם כל גבורי הנהר ונתתם
 כז אתם: עד אשר יצית הנה ואלהיכם ככם ורשו נסי
 כח המה את הארץ ורשתה אלהיכם נתן להם ושבחתם
 כט לארץ ורשתתם ורשתתם אתה אשר ונתן להם משה
 ל עבד ה' הנה בעבר הנהר מורה השמש: ונתן את הנהר
 לאמר כל אשר צויתני משה ואל כל אשר תשלחני
 לאך: ככל אשר שמענו אל משה בן נשעם אלקי רב
 לא הנה הנה אלהיך עמך כאשר הנה עם משה: כלאיש
 לא אשר ימנה את פיך ולא ישמע את דברך לכל אשר
 לא תצונו וימת רב חן ואמץ:

CAP. II. ב

א וישלח יהושע בדתו מדישטים שנים אנשים מרגלים
 א בחדש לאמר לנו ראו את הארץ ואת הנהר ואת גבולו ויבאו
 ב בית אשה וזנה ושמה רחב ונשבת בשמה: ויאמר למלך
 ב ויהי לאמר הנה אנשים באו הנה ללילה ממני ישראל

א לחפר את הארץ: וישלח מלך יריה אל רחב לאמר
 א וצאי האנשים הבאים אליך אשר באו לביתך כי
 ב לחפר את כל הארץ באו: ותקח האשה את שני האנשים
 ג ותצמנו ותאמר בן באו אלי האנשים ולא ידעתי מאין
 ד המה: והיו השער למטה בחשך והאנשים יצאו לא
 ה ידעתי אנה הלכו האנשים רדפו מחר את ריכם כי
 ו תשינום: והיא העלתם הנה ונתמנם בפשתי העץ
 ז הערכות לה עליהם: והאנשים רדפו את ריכם הנה
 ח הנהר על המזבחות והשער סגרו אתר כאשר יצאו
 ט הרדפים את ריכם: ותקח טרם ישכבון היא עלתה
 י עליהם עלתה: ותאמר אל האנשים ידעתי בידעון
 יא הנה לכם את הארץ וכד תפלה אמתכם עלינו ובי
 יב נכמו כל ישיבי הארץ מפניכם: כי שמענו את אשר
 יג הוויש הנה את מי: ויסוף מפניכם באתתם ממעברם
 יד ואשר עשיתם לנו מלך האמר אשר בעבר הנהר
 טו לסיון ולענו אשר התרמסם אתם: ונשמעו ונמס
 טז לבבנו ולא יקמה עוד רוח באיש מפניכם כי יהיה
 טז אלהיכם הוא אלהים בשמים כמעל ועלה הארץ מקהת
 יז ועתה השבעו לנו: כי הנה כד עשיתו עמכם חסד
 יח ועשיתם נס אתם עשית אבי חסד ורחמים לי אית
 יט אמת: ותחיתם את אבי ואת אמי ואת אחי ואת אחותי
 כ ואת כל אשר להם והעלתם את נפשתינו ממות: ויאמרו
 כא לה האנשים נפשנו תחיתם למות אם לא תגידו אר
 כב דברנו זה והנה בחת הנה לנו את הארץ ונשענו עמך
 כג חסד ואמת: ותירדם בהכל בעד החלון כי ביתה בקר
 כד היתה וכתחה היא יושבת: ותאמר להם הנה לנו
 כה שרפנוי ככם הרדפים והבתם שמה שלשת ימים
 כז עד שב הרדפים ואחר מלכנו לדרבכם: ויאמרו אלהי
 כח האנשים נקום איתנו משבעת הנה אשר השבעתנו
 כט הנה איתנו באים בארץ את חקות הים השני הנה
 ל תקשרו בחלון אשר הודדתו בו ואת אבדו ואת אבדו
 מא ואת אבדו ואת כל בית אבדו מאספי אלקי הנהר:
 נא הנה כל אשר יצא מדלתי ביתך הנהגה דמו בראשו
 נב ונאנתו נקום וכל אשר יהיה איתך בפת דמי בראשתי
 נג אסיד התנהגו: ואסמגדו את דברנו זה והנינו נקום
 נד משבעתך אשר השבעתנו: ותאמר כד דרבכם כד הוא
 נה ותשלחם ונלכו ותקשרו את חקות השני בחלון: ונלכו
 נו ויבאו הנהר ונשנו שם שלשת ימים עד שבו הרדפים
 נז נבקשו הרדפים בכל הנהר ולא מצאו: וישבו שני
 נח האנשים הנהר מהרר נעברו ויבאו אל יהושע בדתו
 נט ויספרו לו את כל המצאות אתם: ויאמרו אל יהושע

THE BOOK OF JOSHUA.

CONTAINING THE EVENTS OF JOSHUA'S LIFE AFTER THE DEATH OF MOSES.

CHAPTER I.

1 ¶ And it came to pass after the death of Moses, the servant of the Lord, that the Lord spoke unto Joshua the son of Nun, the minister of Moses, saying, Moses my servant is dead; now therefore arise, pass over this Jordan, thou, and all this people, unto the land which I do give to them, to the children of Israel. Every place that the sole of your foot shall tread upon, that have I given unto you, as I said unto Moses. From the wilderness and this Lebanon even unto the great river, the river Euphrates, all the land of the Hittites, and unto the great sea toward the going down of the sun, shall be your boundary. No man shall be able to stand up before thee all the days of thy life; as I was with Moses, so will I be with thee; I will not let thee fall, nor forsake thee. Be strong and of a good courage; for thou shalt divide for an inheritance unto this people the land, which I swore unto their fathers to give to them. Only be thou strong and very courageous, to observe to do according to all the law, which Moses my servant hath commanded thee: turn not from it to the right hand or to the left; in order that thou mayest prosper whithersoever thou goest. This book of the law shall not depart out of thy mouth; but thou shalt meditate therein day and night, in order that thou mayest observe to do according to all that is written therein; for then shalt thou make thy way prosperous, and then shalt thou have good success. Behold, I have commanded thee, Be strong and of good courage; be not dismayed, neither be thou discouraged; for the Lord thy God is with thee whithersoever thou goest. ¶ Then Joshua commanded the officers of the people, saying, Pass through the midst of the camp, and command the people, saying, Prepare yourselves provisions; for after only three days more ye shall pass over this Jordan, to go in to possess the land, which the Lord your God giveth you, to possess it. ¶ And to the Reubenites, and to the Gadites, and to half the tribe of Manasseh, 13 spoke Joshua, saying, Remember the word which Moses the servant of the Lord commanded you, saying, The Lord your God hath granted you rest, and hath given you this land; Your wives, your little ones, and your cattle, shall remain in the land which Moses gave you on this side of the Jordan; but ye shall pass over armed before your brethren, all the mighty men of valor, and help 15 them; Until the Lord shall have granted your brethren rest, as he hath done to you, and they also have taken possession of the land which the Lord your God giveth them: then shall ye return unto the land of your possession, and possess it, which Moses the servant of the Lord gave you on this side of the Jordan, toward the rising of the sun. ¶ And they answered Joshua, saying, All that thou hast commanded us will we do, and whithersoever thou wilt send us will we go. Entirely so as we have hearkened unto Moses, thus will we hearken unto thee: only the Lord thy God be with thee, as he was with Moses. Every man that doth rebel against thy order, and will not hearken unto thy words in all that thou mayest command him, shall be put to death: only be strong and of a good courage.

CHAPTER II.

1 ¶ And Joshua, the son of Nun, had sent out from Shittim two men as spies, secretly, saying, Go ye, view the land and especially Jericho; and they went, and came unto the house of a woman, a harlot, whose name was Rachab, and they lodged there. And it was told unto the king of Jericho, saying, Behold, men came in hither this night, of the children of Israel, to search out the country.

And the king of Jericho sent to Rachab, saying, 3 Bring forth the men who are come to thee, who came to thy house; for, to search out all the country are they come. But the woman had taken the 4 two men, and hidden them; and she said, It is true, the men came unto me, but I knew not whence they were. And it came to pass, about the time 5 of shutting the gate, when it was dark, that the men went out; I know not whither the men are gone; pursue quickly after them, for ye can overtake them. But she had brought them up to the 6 roof, and had hidden them among the stalks of flax, which she had laid in order upon the roof. And the men pursued after them, by the way to 7 the Jordan unto the fords; and the gate was closed, as soon as those who pursued after them were gone out. But they had not yet laid themselves down, 8 when she came up unto them upon the roof. And 9 she said unto them, I know that the Lord hath given you the land, and that the terror of you hath fallen upon us, and that all the inhabitants of the land are become faint-hearted, because of you. For we have heard, how that the Lord dried up 10 the waters of the Red Sea before you, when ye went forth out of Egypt; and what ye have done unto the two kings of the Amorites, who were on the other side of the Jordan, unto Sichon and 'Og, whom ye have utterly destroyed. And when we 11 heard this, our heart melted, and there remained not any more courage in any man, because of you; for the Lord your God is alone God in the heavens above, and upon the earth beneath. And now 12 I swear, I pray you, unto me by the Lord, because I have shown you kindness, that ye will also, for your part, show kindness, unto my father's house; and give me a sure token. That ye will preserve 13 the life of my father, and my mother, and my brothers, and my sisters, and all that they have, and deliver our lives from death. And the men 14 said unto her, Our life shall be (doomed) to death instead of yours, if ye tell not this our business; and it shall be, when the Lord giveth us the land, that we will show thee kindness and truth. Then she let them down by a chord through the 15 window; for her house was within the town wall, and within the wall she dwelt. And she said 16 unto them, Get you to the mountain, lest the pursuers meet with you; and hide yourselves there three days, until the pursuers be returned; and afterward ye may go your way. And the men said 17 unto her, We will be blameless of this thy oath which thou hast caused us to swear. Be 18 hold, when we come into the land, this line of scarlet thread shalt thou bind in the window by which thou has let us down; and thy father, and thy mother, and thy brothers, and all thy father's household, thou must bring together unto thee into the house. And it shall be, that whosoever will go out 19 of the doors of thy house into the street, his blood shall be upon his head, and we will be guiltless; and whosoever will remain with thee in the house, his blood shall be on our head, if a hand be laid upon him. And if thou tell this 20 our business, then will we be free of thy oath which thou hast caused us to swear. And she said, According unto your words, so be it; and she dismissed them, and they departed; and she bound the scarlet line in the window. And they went, and 22 came unto the mountain, and they remained there three days, until the pursuers were returned; and the pursuers sought throughout all the way, but found nothing. And the two men returned, and descended from the mountain, and passed over, and came to Joshua the son of Nun, and related to him all the things that had befallen them. And 24 they said unto Joshua, Truly the Lord hath given up into our hand all the country; for all the inhab-

אָבן אחת על־שכמו למספר שבטי בני־ישראל: לפני 6
 תדנה זאת את בקרבכם כי־ישאלון בניכם מחר לאמר
 מה האבנים האלה לכם: ואמרתם להם אשר נכרתו 7
 מימי הנהרן מפני ארון ברית־יהוה בעברו הנהרן ונכרתו
 מי הנהרן והיו האבנים האלה לזכרון לפני ישראל עד־
 עולם: ויעשרבן בני־ישראל כאשר צוה יהושע וישא 8
 שת־ישורה אבנים מתוך הנהרן כאשר דבר יהוה אל־
 יהושע למספר שבטי בני־ישראל ויעברום עמם אל־
 המלח ויבנים שם: וישקום עשרה אבנים השום יהושע 9
 בתוך הנהרן פחת מצב גבלי ההבנים וישא ארון
 הברית והיו שם עד היום הנה: והקבלים וישא הארון 10
 עמרים בתוך הנהרן עד־היום כל־היָדבר אשר־צוה־
 יהוה את־יהושע ודבר אלהים בכל אשר־צוה משה 11
 את־יהושע ויבחרו יהוה ויעברו: והיו כאשר־תם כל־
 העם לעבר ויעברו את־הנהר והבנים לפני העם: 12
 ויעברו בני־ראובן ובני־גד ויבני־מנשה ויבני־
 לפני בני ישראל כאשר דבר אלהים משה: כאשר־עשו 13
 אלה הלוצי והצבא עברו לפני יהוה למלחמה אל ערבות
 ריהו: ביום ההוא נגל יהוה את־יהושע בעיני כל־ 14
 ישראל וראו אותו כאשר ראו את־משה כל־מי היום:
 ויאמר יהוה אל־יהושע לאמר: צוה את־הבָּנִים 15
 וישא ארון העדות ושללו מן־הנהרן: וצו יהושע את־ 16
 הבָּנִים לאמר עלו מן־הנהרן: והיו כעלות הבָּנִים 17
 וישא ארון ברית־יהוה מתוך הנהרן תלכו פסות גבלי
 ההבנים אל התרבה וישבו מן־הנהרן לשמקום וילכו 18
 בתהל־שלשים על־בִּגְדֵיהֶם: והעם עלו מן־הנהרן 19
 בעשור לחדש הראשון ויהנו בגלגל בקצה מרח ריהו:
 ואת שתיים עשרה האבנים האלה אשר לקחו מן־ 20
 הנהרן הקום יהושע בגלגל: ויאמר אל־בני ישראל 21
 לאמר אשר ישאלון בניכם מחר את־אבותם לאמר
 מה האבנים האלה: ותודעתם את־בניכם לאמר 22
 ביקשה עבר ישראל את־הנהרן הנה: אשר־הוביש 23
 יהוה אליהם את־מן הנהרן מפניכם עד־עברכם
 כאשר עשה יהוה אליהם ליום־סוף אשר־הוביש 24
 מפני ער־עברתם: למען דעת כל־עמי הארץ את־יד 25
 יהוה כי הוקה הוא לפני ראתם את־יהוה אליהם
 כל־היָמִים:

CAP. V. ה

והיו בשמע כל־מלכי האמרי אשר בעבר הנהרן ויהו 1
 וכל־מלכי הבניני אשר עליהם את אשר־הוביש יהוה
 את־מן הנהרן מפני בני־ישראל עד־עברתם ויפס לבָּנֵם 2
 ולא־תהיה גם עוד רוח מפני בני־ישראל: בעת 3
 ההוא אמר יהוה אל־יהושע עשה לך חרבות צרים
 וישבו מל את־בני־ישראל שנית: וישלחו יהושע חרבות 4
 צרים וימל את־בני ישראל אל־גבעת הערלות: והיה
 הדרך אשר־מל יהושע כל־היום הוצא ממצרים 5
 החרבים כל־אנשי המלחמה מתי במדבר בדרך בנאיתם
 ממצרים: כדמלים היו כל־היום הוצאים וכל־היָמִים 6

בִּרְתָן יהוה קָהַן את־בְּלִיהַרְצֵן ונסדנטו בל־ישָׁבִי
 הָאָרֶץ מִפְּנֵינוּ:

CAP. III. ג

א וישכם יהושע בכרך ויסעו מהשטים ויבאו עד־הנהרן 1
 הוא וכל־בני ישראל וילכו שם טרם יעברו: והיו מלצה 2
 שלשת ימים ויבכרו השטרים בקרב המנה: ויצו 3
 את־העם לאמר בראתכם את ארון ברית־יהוה אלהיכם
 והקבלים היום וישאים אתו ואתם תסעו ממקומכם 4
 והלכתם אחריו: אך ויתוק יהוה בעיניכם ויבנו כאלפים
 אמה במדה אל־תקכו אלו למען אשר־תדעו את־הנהרן 5
 אשר תלכרבה כי לא עברתם בהרף מתחלו שלשים:
 ויאמר יהושע אליהם התקדשו כי מחר יעשה 6
 יהוה בקרבכם נפלאות: ויאמר יהושע אליה־בָּנִים 7
 לאמר שאו את־ארון הברית ויעברו לפני העם וישאו 8
 את־ארון הברית וילכו לפני העם: ויאמר יהוה 9
 אל־יהושע היום הזה אהל נגלך בעיני כל־ישראל
 אשר ידעו כי כאשר הוצי עִם־משה אתה עמך: 10
 ואתה תצוה את־הבָּנִים וישא ארון־הברית לאמר
 קבלכם עד־קצה מי הנהרן הנהרן תעמדו: ויאמר 11
 יהושע אל־בני ישראל נשו הנה ושמעו את־דברי יהוה
 אליהם: ויאמר יהושע בואת הנהרן כי אל חי בקרבכם 12
 והורש יורש מפניכם את־הבניני ואת־החתי ואת־ 13
 החי ואת־הכנעני ואת־המדי ואת־האמרי והכנעני: והנה 14
 ארון הברית ארון בל־הארץ עבר לפניכם הנהרן: ועתה 15
 קחו לכם שגר־עֶשֶׂר איש משבטי ישראל איש־אחד 16
 איש־אחד לשבט: והיה ביום פסות גבלי ההבנים 17
 וישא ארון יהוה ארון בל־הארץ כמי הנהרן מי הנהרן 18
 יבחרו המים החרדים מלמעלה ויעמדו עד אחד: והיו 19
 בנסע העם מאח־הנהר לעבר את־הנהר והקבלים וישא 20
 הארון הברית לפני העם: וכבוא וישא הארון עד־
 הנהרן ויגבלי ההבנים וישא הארון וטבלו בקצה המים 21
 וינהרן מלא על־בִּגְדֵיהֶם כל ימי קצרו: ויעמדו 22
 המים החרדים מלמעלה קמו נד־אחד הרוח מאד
 בארם העיר אשר מצד צרתי ויהודים על ים התרבה 23
 ויסתמלח תמו ונכרתו והעם עברו נגד ריהו: ויעמדו 24
 ההבנים וישא הארון ברית־יהוה בתרבה בתוך הנהרן
 הן וכל־ישראל עברים בתרבה עד אשר־תמו כל־דגיו 25
 לזכור את־הנהרן:

CAP. IV. ד

א והיו כאשר־תמו כל־דגיו לעבור את־הנהרן ויאמר 1
 יהוה אל־יהושע לאמר: קחו לכם מדהים שנים עשר 2
 אנשים איש־אחד איש־אחד משבט: וצו אותם לאמר 3
 שאילכם מזה מתוך הנהרן ממזב גבלי ההבנים הכין
 שתיים־עשרה אבנים והעברתם אותם עמכם והנחתם 4
 אותם במלון אשר־תליתו בו הלילה: ויקרא יהושע
 אל־שנים העשר איש אשר הכין מבני ישראל איש 5
 אחד איש־אחד משבט: ויאמר להם יהושע עברו לפני
 ארון יהוה אליהם אל־תיד הנהרן והרמי לכם איש 6

itants of the country are already become faint-hearted because of us.

CHAPTER III.

1 ¶ And Joshua rose early in the morning; and they broke up from Shittim, and came close to the Jordan, he and all the children of Israel; and 2 they lodged there before they passed over. And it came to pass at the end of three days, that the officers passed through the midst of the camp. 3 And they commanded the people, saying, When ye see the ark of the covenant of the Lord your God, and the priests the Levites bearing it, then shall ye break up from your place, and go after it. 4 Nevertheless there shall be a space between you and it, of about two thousand cubits by measure: come not near unto it, in order that ye may know the way by which ye must go; for ye have 5 not passed this way heretofore. ¶ And Joshua said unto the people, Sanctify yourselves; for tomorrow will the Lord do wonders in the midst of 6 you. And Joshua said unto the priests, as followeth, Take up the ark of the covenant, and pass over before the people. And they took up the ark of the covenant, and went before the people. 7 ¶ And the Lord said unto Joshua, This day will I redden to make thee great in the eyes of all Israel, that they may know that, as I was with Moses, so 8 will I be with thee. And thou shalt command the priests that bear the ark of the covenant, saying, When ye are come to the brink of the waters of the Jordan, ye shall stand still in the 9 Jordan. ¶ And Joshua said unto the children of Israel, Approach hither, and bear the words of the 10 Lord your God. And Joshua said, Hereby shall ye know that the living God is in the midst of you, and that he will without fail drive out from before you the Canaanites, and the Hittites, and the 11 Hivites, and the Perizzites, and the Girgashites, and the Amorites, and the Jebusites. Behold, the ark of the covenant of the Lord of all the earth 12 passeth over before you into the Jordan. And now take yourselves twelve men out of the tribes of 13 Israel, one man each out of every tribe. And it shall come to pass, that as soon as the soles of the feet of the priests that bear the ark of the Lord, the Lord of all the earth, shall rest in the waters of the Jordan, the waters of the Jordan shall be cut off, namely, the waters that come down from 14 above; and they shall stand up as a wall. ¶ And it came to pass, when the people broke up from their tents, to pass over the Jordan, and the priests the bearers of the ark of the covenant were before 15 the people; and as they that bore the ark were come up to the Jordan, and the feet of the priests that bore the ark were dipped in the edge of the water, (the Jordan, however, had overflowed 16 all its banks all the time of harvest.) That the waters which came down from above stood still and rose up as a wall, very far from the city Adam, which is beside Zarethan; and those that ran down toward the sea of the plain, the salt sea, failed, were cut off; and the people passed over opposite to Jericho. And the priests that bore the 17 ark of the covenant of the Lord stood firm on dry ground in the midst of the Jordan, and all the Israelites passed over on dry ground, until all the people had finished passing over the Jordan.

CHAPTER IV.

1 And it came to pass, when all the people had finished passing over the Jordan, ¶ That the Lord said unto Joshua, as followeth, Take yourselves twelve men out of the people, one man each out of every tribe. And command ye them, saying, 2 Take yourselves hence out of the midst of the Jordan, out of the place where the priests' feet stood firmly, twelve stones, and ye shall carry them over with you, and leave them in the lodging-place, where ye will lodge this night. ¶ Then did Joshua call the twelve men, whom he had appointed out of the children of Israel, one man each 3 out of every tribe: And Joshua said unto them, Pass over before the ark of the Lord your God into the midst of the Jordan, and take yourselves up every man one stone upon his shoulder, ac-

ording unto the number of the tribes of the children of Israel; In order that this may be a sign among you, when your children ask in time to come, saying, What mean ye by these stones? That 4 ye shall answer them, That the waters of the Jordan were cut off before the ark of the covenant of the Lord; when it passed over the Jordan, the waters of the Jordan were cut off; and these stones shall be for a memorial unto the children of Israel for ever. And the children of Israel did so as 5 Joshua had commanded; and they took up twelve stones out of the midst of the Jordan, as the Lord had spoken unto Joshua, according to the number of the tribes of the children of Israel; and they carried them over with them unto the place where they lodged, and laid them down there. 6 Twelve stones also did Joshua set up in the midst of the Jordan, on the spot where the feet of the priests who bore the ark of the covenant had stood; and they have remained there unto this day. 7 But the priests who bore the ark stood in the midst of the Jordan, until every thing was finished that the Lord had commanded Joshua to speak unto the people, according to all that Moses had 8 commanded Joshua; and the people hastened and passed over. And it came to pass, when all the people had finished passing over, that the ark of the Lord passed over with the priests in the presence of the people. And the children of 9 Reuben, and the children of Gad, and the half tribe of Menasseh, passed over armed before the children of Israel, as Moses had spoken unto them: About 10 forty thousand ready armed for war, did they pass over before the Lord unto battle, to the plains of Jericho. ¶ On that day the Lord made Joshua great 11 in the eyes of all Israel; and they feared him, as they had feared Moses, all the days of his life. ¶ And the Lord said unto Joshua, as followeth, 12 Command the priests that bear the ark of the testimony, that they come up out of the Jordan. And 13 Joshua commanded the priests, saying, Come ye up out of the Jordan. And it came to pass, when 14 the priests that bore the ark of the covenant of the Lord were come up out of the midst of the Jordan, the soles of the feet of the Priests were lifted up unto the dry land, that the waters of the Jordan returned unto their place, and flowed 15 over all its banks, as on the preceding days. And the people came up out of the Jordan on the tenth day of the first month, and encamped in Gilgal, on the extreme eastern border of Jericho. And those 16 twelve stones, which they had taken out of the Jordan, did Joshua set up in Gilgal. And he said 17 unto the children of Israel, thus, When your children shall ask in time to come their fathers, saying, What mean these stones? Then shall ye 18 let your children know, saying, On dry land did Israel pass over this Jordan; that the Lord your 19 God dried up the waters of the Jordan from before you, until ye were passed over, as the Lord your God did to the Red Sea, which he dried up from before us, until we were gone over; in order 20 that all the nations of the earth may know the hand of the Lord, that it is mighty; in order that ye may fear the Lord your God all the days.

CHAPTER V.

¶ And it came to pass, when all the kings of the 1 Amorites, who were on the side of the Jordan westward, and all the kings of the Canaanites, who were by the sea, heard that the Lord had dried up the waters of the Jordan from before the children of Israel, until they were passed over, that their heart melted, and there remained no more any courage in them, because of the children of Israel. ¶ At that time the Lord said unto Joshua, 2 Make thee sharp knives, and circumcise again the children of Israel the second time. And Joshua 3 made himself sharp knives, and circumcised the children of Israel at the hill of 'Araloth. And this is 4 the cause why Joshua did circumcise: All the people that came out of Egypt, the males, all the men of war, died in the wilderness on the way, after their going forth out of Egypt. For all the 5 people that came out were circumcised; but all the people that were born in the wilderness on the

הילדים בקרבך בנצחם מצרים לארצו: כיו
 ארבעים שנה הלכו בני ישראל מערבם כל
 הגו אשר המלמה ושבצו מצרים אשר לא שמעו
 בקול יהוה אשר דיבר להם לבלתי ארצם
 אתהארץ אשר נשבע יהוה לאבותם לתת לה את
 7 ובת חלב ודבש: ואת בניכם הקום תתנם אתם מל
 8 ידועי פי ערלים היו כי לארצו אתם בדרך: ויהי
 כאשר תמו בלדתי להגול וישבו תתנם במתנה עד
 9 חיותם: ואמר יהוה אליהווע היום גלותי אתי
 חרפת מצרים מעליכם ויקרא עם המקום הריא נקלל
 10 עד היום הזה: ויהי בני ישראל בלגלל ויעשו אתהפסח
 11 בארבעה עשר יום לתדש בערב בערבות יהוה: ולאכלו
 מעבור הארץ ממתנת הפסח מצות וקלוי בעצם היום
 12 הזה: ושבת המן ממתנת באכלם מעבור הארץ ולא
 היה עוד לבני ישראל מן האכלו מתבואת ארץ ענן
 13 בשנה ההיא: והיו בקיות ידועי בירחו וישא עינו
 14 ירא והגדאיש עמד לגנוי ורבו שלפה בגדו וילך
 ידועש אלו ויאמר לו הקט אתה אבילרעני: ויאמר
 לא כי אני שרצבאיהוה עתה באתי ופלי ידועש
 אלפניו ארצה ושתחו ויאמר לו מה ארני מדבר אל
 10 עבדו: ויאמר שרצבא יהוה אל יהושע שלענקה מעל
 רגלך כי המקום אשר אתה עמד עליו קדש הוא ועש
 ידועש כן:

CAP. VI. 1

א וירחו סגרת ומסגרת מפני בני ישראל אין ויא ואין
 2 בא: ויאמר יהוה אליהווע ראה נתתי בך את
 3 ידו ואתמלכה גבורי החיל: וספס אתה תהיה כל
 אנשי המלמה הקנה אתהעיר ועם אתה בה עשה
 4 ששת ימים: ושבעה כהנים ישאו שבעה שופרות
 הזבולם לפני הארון וביום השביעי תסבו אתהעיר
 5 שבע פעמים ותכהנים יתקנו בשופרות: והיה במשך
 בקרן הויכל בשמעכם אתיקול השופר ורישו בלהעם
 תרועה תזלה ונפלה חומת העיר תחמיה ועלו העם
 6 איש נגדו: ויקרא יהושע ברתן אלכהנים ויאמר
 אלכם שאו את ארון הברית ושבעה כהנים ישאו שבעה
 7 שופרות ויבלים לפני ארון יהוה: ויאמרו אליהעם
 עברו וסבו אתהעיר ותחלוץ עבר לפני ארון יהוה:
 8 והיו כאשר ידועש אליהעם ושבעה כהנים ושאים
 שבעה שופרות הזבולם לפני יהוה עברו ותקנו
 9 בשופרות וארון ברית יהוה הלך אחריהם: ותחלוץ
 הלך לפני הכהנים תקפו השופרות והבאסף הלך אחר
 הארון הלך ותקנו בשופרות: ואתהעם עלה הידוע
 לאמר לא תרישו ולא תשמעו אתיקולכם ולא יא
 מפנים דבר עד יום אמרי אליכם תרישו ותרועתם:
 11 וסב ארון יהוה אתהעיר הקפו פעם אתה ונבאו המתנה
 12 וילשו במתנה: וישכם ידועש בקרב וישאו הכהנים
 13 את ארון יהוה: ושבעה כהנים ושאים שבעה שופרות
 הזבולם לפני ארון יהוה הלכים הלך ותקנו בשופרות

CAP. VII. 1

ומעלו בני ישראל מעל בתרם ויקח עמו קדרמיו
 1 קרוביו בנזרח למשה יהודה מדהתרים ותרצף יהוה
 2 בבני ישראל: וישלח יהושע אנשים מירחו ויהי
 אשר עסבת און מקדם לבית אל ויאמר אליהם
 לאמר עלו ויגלו אתהארץ ויעלו האנשים ויגלו את
 3 העי: וישבו אליהווע ויאמרו אליו אליעל בלהעם
 כאלפים איש או כשלישת אלפים איש יעלו ויפו ארד
 4 העי אלתיגע שמה אתכלהעם כי משש המה: ויעלו
 5 מדהעם שמה כשלישת אלפים איש ויהיו לפני אנשי
 6 העי: ויבו מהם הטי כשלוש ושתה איש ותרפים
 7 לפני השטר ערהשכרים ויבום במידר ומם לבכהעם
 8 ויהי למים: ויקרע יהושע שמלתיו ויפל עלפניו ארצה
 9 לפני ארון יהוה ערהערב הוא וקני ישראל ויעלו עפר
 10 עלראשם: ויאמר יהושע אהו ארני יהוה למה הברית

way at their going forth out of Egypt, they had not circumcised. For during forty years the children of Israel wandered in the wilderness, till there was an end of all the people, the men of war, who were come out of Egypt, who had not obeyed the voice of the Lord; unto whom the Lord had sworn that he would not let them see the land, which the Lord had sworn unto their fathers that he would give unto us, a land flowing with milk and honey. But their children he raised up in their stead; these did Joshua circumcise; for they were uncircumcised, because they had not circumcised them on the way. And it came to pass, when the whole people had all been circumcised, that they abode in their places in the camp till they were healed. ¶ And the Lord said unto Joshua, This day have I rolled away the reproach of Egypt from off you. And he called the name of the place Gilgal unto this day. And the children of Israel encamped in Gilgal, and they prepared the passover-offering on the fourteenth day of the month at evening in the plains of Jericho. And they ate of the corn of the land on the morrow after the passover-offering, unleavened cakes and parched corn, on the selfsame day. And the manna ceased on the morrow after they had eaten of the corn of the land; and the children of Israel had not any more manna; but they did eat of the product of the land of Canaan during that year. ¶ And it came to pass, when Joshua was by Jericho, that he lifted up his eyes and looked, and, behold, a man was standing over against him with his sword drawn in his hand; and Joshua went unto him, and said to him, Art thou for us, or for our adversaries? And he said, No; for I am a captain of the host of the Lord, now am I come. And Joshua fell on his face to the earth, and bowed himself, and said to him, What doth my lord speak unto his servant? And the captain of the Lord's host said unto Joshua, Put off thy shoe from off thy foot; for the place whereon thou standest is holy. And Joshua did so.

CHAPTER VI.

1 Now Jericho was shut up, and barred up, because of the children of Israel: no one went out, and no one came in. ¶ And the Lord said unto Joshua, See, I have given into thy hand Jericho and its king, even the mighty men of valor. And he shall compass the city, all the men of war, going round about the city once. Thus shalt thou do six days. 2 And seven priests shall bear before the ark seven cornets of rams' horns; and on the seventh day shalt ye compass the city seven times, and the 3 priests shall blow with the cornets. And it shall come to pass, that, when they blow a long blast with the ram's horn, when ye hear the sound of the cornet all the people shall fall down flat, and the wall of the city shall fall down flat, and the people shall ascend up every man straight before him. And Joshua the son of Nun called the 4 priests, and said unto them, Take up the ark of the covenant, and let seven priests bear seven cornets of rams' horns before the ark of the Lord. And he said unto the people, Pass on, and compass the city, and let the armed men pass on before the 5 ark of the Lord. And it came to pass, when Joshua had spoken unto the people, that the seven priests, bearing the seven cornets of rams' horns before the Lord, passed on and blew with the 6 cornets; and the ark of the covenant of the Lord followed them. And the armed men went before the priests that blew the cornets, and the rearward came after the ark, going on, and blowing with the 7 cornets. And Joshua had commanded the people, saying, Ye shall not shout, nor let your voice be heard, neither shall any word proceed out of your mouth, until the day I bid you, Shout; and then shall ye shout. So the ark of the Lord compassed the city, going round it once; and they 8 came into the camp, and lodged in the camp. 9 ¶ And Joshua rose early in the morning, and the 10 priests took up the ark of the Lord. And the seven priests bearing the seven cornets of rams' horns before the ark of the Lord went on continually, and blew with the cornets; and the armed men

went before them; and the rearward came after the ark of the Lord, going on, and blowing with the cornets. And they compassed the city on the 11 second day once, and returned into the camp; so did they six days. And it came to pass on the 12 seventh day, that they rose early about the dawning of the day, and compassed the city after this manner seven times; only on that day they compassed the city seven times. And it came to pass at the 13 seventh time, when the priest blew with the cornets, that Joshua said unto the people, Shout; for the Lord hath given you the city. And the city 14 shall be devoted, it, and all that is therein, to the Lord; only Rachab the harlot shall live, she and all that are with her in the house; because she did hide the messengers that we sent. But 15 ye, keep yourselves from the devoted things, lest ye devote and yet take of the devoted things, and make the camp of Israel a curse, and trouble it. And all the silver, and gold and vessels of copper 16 and iron, shall be holy unto the Lord: into the treasury of the Lord shall they come. So the 17 people shouted, when they blew with the cornets; and it came to pass, when the people heard the sound of the cornet, that the people uttered a great shout, and the wall fell down flat, and the people went up into the city, every man straight before him, and they captured the city. And they utterly 18 destroyed all that was in the city, both man and woman, young and old, and ox, and lamb, and ass, with the edge of the sword. But unto the 19 two men that had spied out the country, Joshua said, Go into the house of the woman, the harlot, and bring out thence the woman, and all belonging to her, as ye have sworn unto her. And the 20 young men, the spies, went in, and brought out Rachab, and her father, and her mother, and her brothers, and all belonging to her; and they brought out all her kindred, and they left them without the camp of Israel. And the city they 21 burnt with fire, and all that was therein: only the silver, and the gold, and the vessels of copper and of iron, they put into the treasury of the house of the Lord. And Rachab the harlot did Joshua 22 save alive, and her father's household, and all belonging to her; and she dwelt in the midst of Israel even unto this day; because she had hidden the messengers, whom Joshua had sent to spy out Jericho. ¶ And Joshua adjured (the people) at 23 that time, saying, Cursed be the man before the Lord, that will rise up and build this city Jericho: with his first-born shall he lay its foundation, and with his youngest shall he set up its gates. ¶ And 24 the Lord was with Joshua; and his fame was spread throughout all the country.

CHAPTER VII.

But the children of Israel committed a trespass 1 on the devoted things; for 'Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerach, of the tribe of Judah, took of the devoted things; and the anger of the Lord was kindled against the children of Israel. ¶ And Joshua sent men from 2 Jericho to 'Ai, which is beside Beth-aven, on the east side of Beth-el, and said unto them, thus, Go up and spy out the country. And the men went up and spied out 'Ai. And they returned to 3 Joshua, and said unto him, Let not all the people go up; but let about two or three thousand men go up and smite 'Ai: do not fatigue all the people (to go) thither; for they are but few. So there 4 went up thither of the people about three thousand men; and they fled before the men of 'Ai. And the 5 men of 'Ai smote of them about thirty and six men; and they chased them from before the gate unto the stone-quarries, and smote them on the declivity (of the hill); wherefore the heart of the people melted, and became as water. And Joshua 6 rent his clothes, and fell upon his face to the earth before the ark of the Lord until the evening; he with the elders of Israel, and they put dust upon their head. And Joshua said, Alas, 7 O Lord Eternal, wherefore hast thou caused this people to pass over the Jordan, to deliver us into

ויהושע וכל־עם המלחמה לעלות העי ובחר יהושע
 4 שלשים אלף איש נבוכי החיל וישלחם לילה: ויש
 אתם לאמר ראו אתם ארבים לעיר מאחרי העיר אל
 5 הרחוקי בהעיר מאד קריתם כלכם נכנים: ואני וכל
 העם אשר אתי נקרב אליהעיר והיה בירצאו לקראתנו
 6 כאשר כראשנה ונסט לפנינו: ויצאו אחרינו עד
 7 התיקע אותם מןהעיר כי אמרו נסו לפנינו כאשר
 כראשנה ונסט לפנינו: ואתם חקנו מראוב והורשתם
 8 אתהעיר ותנהו יהיה אלהכם בידכם: והיה בתפסכם
 אתהעיר תציתו אתהעיר כאשר כרבד יהיה תעשו ראו
 9 צויה אתכם: וישלחם יהושע וכלו אליהמארב וישבו
 10 בין ביתאל ובין העי מים לצי וכל יהושע בלילה הווא
 כהוד העם: וישכם יהושע בבקר ובפך אתהעם
 11 וישל הוא וקני ישראל לפני העם העי: וכלהעם
 המלחמה אשר עלו וישו ויבאו נגד העיר ונסו
 12 מצפון לצי ונצי בינו ובין העי: ויחם בהמשת אלפים
 איש וישם אותם אורב בין ביתאל ובין העי מים לעיר:
 13 וישמו העם אתכלהמחנה אשר מצפון לעיר ואמר
 14 עקבו מים לעיר וכל יהושע בלילה הווא כהוד העם:
 15 ויהי בראות מלךדני ויחברו בשיכמי ויצאו אנשהעיר
 לקראתאישיראל למלחמה הווא וכלעמו למועד לפני
 16 הערבה הווא לא ידע בראובב לו מאחרי העיר: ונגעו
 17 יהושע וכלישראל לפנינו ונסו הרף המרד: וינצרו
 כלהעם אשר בעיר לרדף אתהעם וירדפו אחרי יהושע
 18 ונחקרו מדהעיר: ולאישאר איש בעי ובית אל אשר
 לאיצאו אחרי ישראל ונעובו אתהעיר פתחה וירדפו
 19 אחרי ישראל: ויאמר יהיה אלהיהושע נטה כבדיו
 אשרכרדף אליהי כי כהוד אתנהו נס יהושע כבדיו
 20 אשרכרדף אלהיעיר: והאורב קם מדהר ממקומו
 21 תרצו נשות ידו ויבאו העיר וילכדו ויחברו וצויהו
 אתהעיר כאשר: ויפס אנשי העי אתהרם ויראו והיה
 22 עלה עשן העיר השמימה ולא היה בהם ימים לנים היה
 23 והיה העם העם המרדף נהפך אלכרחה: ויהושע
 וכלישראל ראו כרלכד הארב אתהעיר וכי עלה
 24 עשן העיר תשבו בני אתדאנשי העי: ואלה יצאו מן
 העיר לקראתם והיו לישראל כהוד אלה מהו ואלה
 25 מהו ויבו אותם עדבית השארלכם שרדי ופליט:
 26 ואתמלך העי תפשו מן נקרבנו אתו אלהיהושע: והיו
 ככלות ישראל לחרג אתכלישובי העי כשדה במרדף
 27 אשר רדפום בו ויפלו כלם לפיחרב עדתחם
 28 ותשבו כלישראל העי ויבו אתה לפיחרב: והיו כל
 29 הנפלים ביום הווא מאש ויבאיהושע שנים עשר אלף
 30 כל אשר העי: ויהושע לאהשיב ידו אשר נטה כבדיו
 31 עד אשר תהרים את כלישובי העי: רק בהמכה ושלל
 32 העיר הווא כונו לתם ישראל כרבד יהיה אשר צנה
 אתיהושע: וישרף יהושע אתהעיר וישמה תלעולם
 33 שממה עד היום הווא: ואתמלך העי תלה עליהעזר
 34 עת הגרב ויבאו השמש צנה יהושע וירדו אתהנקלה

ויעביר אתהעם הנה אתההרדן קחת אתהו ביד האמרי
 8 להאבדו וכל הוואל ונשב בעבר הירדן: כי ארע מה
 9 אמר אחרי אשר הפך ישראל ערף לפני אביו: ושמעו
 10 הנהגו וכל ישובי הארץ ונסבו עלט והכריתו את
 11 שפט אתהארץ ומדתשעה לשפט הנדול: ויאמר
 12 יהיה אלהיהושע קם לך אלה יהו אתה נפל עלפניך:
 13 ויבא ישראל ונס עברו אתכרית אשר צויה אותבו
 14 ונס לקחו מןההרים ונס נבו ונס כחשו ונס עשו
 15 בכלתם: ולא וכלו בני ישראל לקום לפני אבותם
 16 ערף ופלו לפני אבותם כי היו לחרם לא אוסר להיות
 17 עמכם אסלא תשמדו החרם מקרבכם: קם קחש את
 18 העם ואתם התקדשו למחר כי כה אמר יהיה אלהי
 19 ישראל חרם כרבדף ישראל לא תוכל לקום לפני
 20 אבדך עדהתקרבם החרם מקרבכם: ונקרבכם בבקר
 21 לשבטכם והיה השבט אשרילכדנו יהיה יקרב
 22 למשפחת המשפחה אשרילכדה יהיה תקרב לבתים
 23 ולבת אשר יקבש יהיה יקרב לנבקים: והיה הילכד
 24 בתים וישרף כאשר אתו ואתכלאשרלו כי עבר את
 25 ברת יהיה וירכשנה וכלה בישראל: וישכם יהושע
 26 בבקר נקרב אתישראל לשבטיו מלךד עבט ויהיה:
 27 נקרב אתמשפחת יהודה וילכד את משפחת הורדן
 28 נקרב אתמשפחת הורדן לנבקים וילכד ונבד: נקרב
 29 אתביתו לנבקים וילכד עמו כרבדפי כותבדי כרחה
 30 למטה יהודה: ויאמר יהושע אלעמו בני שישגא כבוד
 31 ליהוה אלהי ישראל ותקלו ותרדו ותרדא לו מה עשית
 32 אלהתחר ממינו: ויבו עמו אתיהושע ויאמר אמרו
 33 אנכי השאתי ליהוה אלהי ישראל וקזאת וקזאת עשיתי:
 34 ונארה בשלל אחרת שגער אחת טובה וקאתם שקלים
 35 כסף ולשון דב אחר ממישם שקלים משקלו ואתחם
 36 ואתם והם שמיים כרמז כהוד האלהי והקפת תחמיה:
 37 וישלה יהושע מלאכים וירדו אתהלה ויהו סמינה
 38 באהלו והקפת תחמיה: ויהוהם מווד האהל ויבאום
 39 אלהיהושע ואל כלבני ישראל בעקם לפני יהוה:
 40 ויחן יהושע אתעמו כרחה ואתהקפת ואתהאחרת
 41 ואתלשון החרב ואתקינו ואתבנתיו ואתשורו ואת
 42 חמרו ואתיצאו ואתהאגלו ואתכלאשרלו וכל
 43 כהישראל עמו תעלו אתם עמק עמק: ויאמר יהושע מה
 44 עברתו ויפדה יהוה ביום הווא וירגמו אתו כלישראל
 45 אבו וישרפו אתם כאשר תסקלו אתם באבנים: ויקמו
 46 עליו וכלאבנים גדול עד היום הווא השב יהוה מתחז
 47 אפי עלבנו כראש עם המקום הווא עמק עמק עד
 48 היום הווא:

CAP. VIII. ח

1 ויאמר יהוה אלהיהושע אלימורא ואלתמהו קח עמך
 2 את כל־עם המלחמה וקום עלה העי ראה: ויבא כרדף
 3 אתמלך העי ואתעמו ואתיעירו ואתיצאו: ועשית
 4 לצי ולמלכה כאשר עשית ליריתו ולמלכה כרלכלה
 5 ובהמכה תבו לכם שיםלך ארב לקיר מאחריה: וקום

the hand of the Emorites, to destroy us? and oh! that we had been content, and dwelt on the other side of the Jordan! I pray thee, O Lord, what shall I say, since Israel have turned their back before their enemies? And when the Canaanites and all the inhabitants of the land will hear of it, they will environ us round, and cut off our name from the earth; and what wilt thou do for thy great name? ¶ And the Lord said unto Joshua, Get thee up; wherefore liest thou upon thy face. Israel hath sinned, and they have also transgressed my covenant which I have commanded them; and they have also taken of the devoted things, and have also stolen, and have also dissembled, and they have also put it into their own vessels. Therefore will the children of Israel not be able to stand up before their enemies; their back will they turn before their enemies, because they have become accursed: I will not be any more with you, except ye destroy the accursed from among you. Rise up, sanctify the people, and say, Sanctify yourselves against to-morrow; for thus hath said the Lord the God of Israel, An accursed thing is in the midst of thee, O Israel: thou shalt not be able to stand up before thy enemies, until ye have removed the accursed from among you. And ye shall be brought near in the morning according to your tribes: and it shall be, that the tribe which the Lord will seize shall come near according to its families; and the family which the Lord will seize shall come near by households; and the household which the Lord shall seize will come near by its men. And it shall be, that he that is seized with the accursed thing shall be burnt with fire, he and all that he hath; because he hath transgressed the covenant of the Lord, and because he hath wrought wickedness in Israel. ¶ So Joshua rose up early in the morning, and brought Israel near by their tribes, and the tribe of Judah was seized; and he brought near the family of Judah, and he seized the family of the Zarchites; and he brought near the family of the Zarchites by its men, and Zabdi was seized; and he brought near his household by its men, and 'Achan, the son of Carmi, the son of Zabdi, the son of Zerach, of the tribe of Judah, was seized. And Joshua said unto 'Achan, My son, give, I pray thee, glory to the Lord, the God of Israel, and make confession unto him; and tell me, I pray thee, what thou hast done: hide nothing from me. And 'Achan answered Joshua, and said, Truly! I have indeed sinned against the Lord the God of Israel, and thus and thus have I done: 21 I saw among the spoil a handsome Babylonish mantle, and two hundred shekels of silver, and a wedge of gold of fifty shekels in weight, and I coveted them, and took them; and, behold, they are hidden in the earth in the midst of my tent, with the silver beneath the same. Joshua thereupon sent messengers, and they ran unto the tent; and, behold, it was hidden in his tent, and the silver beneath it. And they took them out of the midst of the tent, and brought them unto Joshua, and unto all the children of Israel, and they laid them out before the Lord. And Joshua took 'Achan the son of Zerach, and the silver, and the mantle, and the wedge of gold, and his sons, and his daughters, and his ox, and his ass, and his sheep, and his tent, and all that he had, and all Israel were with him, and they brought them up unto the valley of 'Achor. And Joshua said, How hast thou troubled us! so shall the Lord trouble thee this day. And all Israel stoned him with stones, and burnt them with fire, after they had stoned them with stones. And they raised over him a great heap of stones (which is) unto this day; and the Lord turned from the fierceness of his anger. Wherefore the name of that place was called, The valley of 'Achor, unto this day.

CHAPTER VIII.

1 ¶ And the Lord said unto Joshua, Fear not, neither be thou discouraged: take with thee all the people of war, and arise, go up to 'Ai; see, I have given into thy hand the king of 'Ai, and his people, and his city, and his land. And thou shalt do to 'Ai and to its king as thou hast done unto Jericho and its king; only its spoil and its cattle shall ye take for booty unto yourselves; but lay thee an ambush for the city in its rear. So Joshua arose, and all the people of war, to go up against 'Ai:

and Joshua chose out thirty thousand mighty men of valor, and sent them away by night. And he commanded them, saying, Behold, ye shall lie in wait against the city, in the rear of the city; go not very far from the city; and be ye all ready: And I, and all the people that are with me, will approach unto the city; and it shall come to pass that, when they come out against us, as at the first time, we will flee before them; and they will come out after us, till we have drawn them from the city; for they will say, They flee from us as at the first time: and we will flee before them. And 7 then shall ye rise up from the ambush, and take possession of the city; and the Lord your God will deliver it in into your hand. And it shall be, that as soon as ye have seized the city, ye shall set the city on fire; according to the word of the Lord shall ye do: see, I have commanded you. And Joshua sent them off: and they went to lie in ambush, and remained between Beth-el and 'Ai, on the west side of 'Ai; but Joshua lodged that night among the people. ¶ And Joshua rose up early in the morning, and numbered the people, and went up, he and the elders of Israel, before the people, toward 'Ai. And all the people of war that were with him went up, and drew nigh, and came opposite the city, and encamped on the north side of 'Ai; and the valley was between them and 'Ai. And he took about five thousand men, and set them as an ambush between Beth-el and 'Ai, on the west side of 'Ai. And the people, all the camp that was on the north of the city, and its ambush on the west of the city got ready; and Joshua went that night into the midst of the valley. And it came to pass, when the king of 'Ai saw this, the men of the city hastened and rose up early, and went out against Israel to battle, he and all his people, at the time appointed, before the plain; but he knew not that there was an ambush against him in the rear of the city. And Joshua and Israel feigned themselves beaten before them, and fled by the way of the wilderness. And all the people that were in 'Ai were called together to pursue after them; and they pursued after Joshua, and were drawn away from the city. And there was not a man left in 'Ai or Beth-el, that went not out after Israel; and they left the city open, and pursued after Israel. ¶ And the Lord said unto Joshua, Stretch out the spear that is in thy hand toward 'Ai; for into thy hand will I give it. And Joshua stretched out the spear which was in his hand toward the city. And the ambush arose quickly out of their place, and they ran as soon as he stretched out his hand; and they entered into the city, and took possession of it, and hastened and set the city on fire. And the men of 'Ai turned (and looked) behind them, and they saw, and, behold, the smoke of the city ascended up to heaven; and they had no power to flee this way or that way; and the people that had fled to the wilderness turned back upon the pursuers. For when Joshua and all Israel saw that the ambush had seized the city, and that the smoke of the city ascended: they turned back, and smote the men of 'Ai. And the others issued out of the city against them; so that the Israelites had them in the middle, some on this side, and some on that side; and they smote them, until there was not left of them one that remained or escaped. And the king of 'Ai they caught alive, and brought him to Joshua. And it came to pass, that, when Israel had made an end of slaying all the inhabitants of 'Ai in the field, in the wilderness wherein they had pursued them, and when they were all fallen by the edge of the sword, until they were consumed. ¶ All the Israelites returned unto 'Ai, and smote it with the edge of the sword. And (the number of) all that fell in that day, both of men and women, was twelve thousand, all the people of 'Ai. And Joshua drew not back his hand, wherewith he had stretched out the spear, until he had utterly destroyed all the inhabitants of 'Ai. Only the cattle and the spoil of that city Israel took as booty unto themselves, according to the word of the Lord which he had commanded Joshua. And Joshua burnt 'Ai, and made it a ruinous heap of desolation for ever, even unto this day. And the king of 'Ai he hanged on a tree until eventide; and at the going down of the sun, Joshua

19 וילכו בלילה ההוא עליהם ישיאים: ויאמרו בלילה השניאם
 אלהי בלילה ההוא אלהו נשבענו להם ביהוה אלהי ישראל
 ונתת לא נפל לנו עינים: זאת נעשה להם ונתתם כ
 אותם ולא יתרו עלינו קנף ולא יתעבה אשדנו נשבענו
 להם: ויאמרו אליהם השניאים וכן יהיו חטבי עצים: 21
 וישאבימים בלילה ההוא כאשר דברו להם השניאים:
 ויקראו להם יהושע ודבר אליהם לאמר הלא מה רמתם 22
 אתנו לאמר רחוקים אתם מכם מאד ואתם בקרבנו
 ישיבים: ונתת ארורים אתם ולא יקרת מכם עבר 23
 וחטבי עצים וישאבימים לבית אלהי: וישע אתי 24
 יהושע ואמר כי הנה הנה לנבדוק את אשר צוה יהוה
 אלהיך אתימשה עבדו לתת לכם את הלילה ההוא
 ולהשמיד את כל יושבי הארץ מגיבים ויקרא מאד
 לפשטתני מגיבים ונעשה אתי הדבר הזה: ונתת לנו כה
 הנהך כשבו וקשר בעיניך לעשות לנו עשה: וישע להם 26
 בן נבל אתם מעד בגוי ישראל ולא הרעום: ונתנם יהושע 27
 ביום ההוא חטבי עצים וישאבימים לעדת ולמופת ויהוה
 ערשום הנה אלהימקום אשר יבחר:

CAP. X.

1 ויהי כשבע כל יחמלקים אשר עברו הנהרן קבר
 ובשפלה ובכל חוף הנהר הגדול אלמיל הלכנו הנהר
 ויאמרו הנעלי הנהר יהיו ויחבסו: ויחבסו יתרו
 ליהלם עסדיושע ועסד ישראל פה אחר: וישיבו 3
 ובעני שמעו את אשר עשה יהושע ליהוה ולע: וישעו 4
 נסדמה בקרמה חלבו וצמרו ונקרו שקים קלים 5
 לחמוריהם ונאדות זין כלים ומקבנים ומצורים: ונעלות
 בלות ומסלואות בתלדים ושלמות בלות עליהם וכל 6
 להם צדם וכש היה נקרים: וילכו אליהושע אל
 המחנה הגלגל ויאמרו אליו ואלאיש ישראל מארץ 7
 רחוקה באנו ונתת כרתילנו ברית: ויאמרו איש
 ישראל אליהו אילי בקרב אתה וישב אהך אברותי 8
 לה ברית: ויאמרו אליהושע עברך ויאמרו 9
 אליהם יהושע מי אתם ומאין תבאו: ויאמרו אליו
 מארץ רחוקה מאד באו עברך לשם יהוה אלהיך כי 10
 שמענו שמעו ואת כל אשר עשה במצרים: ואת 11
 כל אשר עשה לנו מלכי האמרי אשר בעבר הנהרן
 לסדון מלך חשבנו ולענו מלך הרבשו אשר בעשתרות: 12
 ויאמרו אליו וקונו וכל ישיב ארצנו לאמר קרו
 ברכם צדה לדרך ולכו לקראתם ואמרתם אליהם 13
 עברכם אתנו ונתת כרתילנו ברית: ונה ולחמנו הם
 הצמורנו אתו ממתנו ביום צאתנו ללכת אליהם ונתת 14
 להם יבש והנה נקרים: ואלה נאדות הנה אשר מלאנו
 חדשים והנה התבקנו ואלה שלמותי ונעלתי בלו 15
 מרב הדרך מאד: ונקרו האנשים מצדם ואתי 16
 ויהו לא שאלו: וישע להם יהושע שלום וברית להם
 ברית לחיותם וישבעו להם נשיא העדה: ויהי מצדה 17
 שלשת ימים אשרי אשר בריתו להם ברית ושמעו כי
 קרבים הם אליו ובקרבו הם ישיבים: ויסעו הגר 18
 ישראל ונבאו אל עיריהם ביום השלישי ונרדם ובעני
 והכפירה וכארות וקרת יקרים: ולא הכוס בני ישראל
 כירושבעו להם נשיא העדה ביהוה אלהי ישראל 14

מדהעין ושלכו אותה אלפתח שער היר ונקמו עלי
 ל גל אבנים גדול עד היום הזה: או יבנה יהושע מנבח
 ליהוה אלהי ישראל בחר עיבל: כאשר צוה משה
 עבד יהוה את בני ישראל בכתוב בספר תורת משה
 מנבח אבנים שלמות אשר לא ידגוף עליון כחול ונעלו
 עליו עלות ליהוה וזבחו שלמים: ויכתובשם על האבנים 32
 את משנת תורת משה אשר כתב לפני בני ישראל: וכל 33
 ישראל וקרו ושמרו: וישעו עמרים מנה ומונה:
 לארון נגד הנהנים הליום נשיא: ארון ברית יהוה כנר
 בארון הציו אלימיל הרגורים והחצו אלימיל הרעעכל
 כאשר צוה משה עבד יהוה לברך אתהינים ישראל 34
 בקראשנה: ואתריבן קרא את כל דברי התורה הברכה
 לה ותקללה בכל הכתוב בספר התורה: לא היה דבר מכל
 אשר צוה משה אשר לא יקרא יהושע נגד כל יוסל
 ישראל והעשים והטף והגד הולך בקרבם:

CAP. IX. ט

1 ויהי כשבע כל יחמלקים אשר עברו הנהרן קבר
 ובשפלה ובכל חוף הנהר הגדול אלמיל הלכנו הנהר
 ויאמרו הנעלי הנהר יהיו ויחבסו: ויחבסו יתרו
 ליהלם עסדיושע ועסד ישראל פה אחר: וישיבו 3
 ובעני שמעו את אשר עשה יהושע ליהוה ולע: וישעו 4
 נסדמה בקרמה חלבו וצמרו ונקרו שקים קלים 5
 לחמוריהם ונאדות זין כלים ומקבנים ומצורים: ונעלות
 בלות ומסלואות בתלדים ושלמות בלות עליהם וכל 6
 להם צדם וכש היה נקרים: וילכו אליהושע אל
 המחנה הגלגל ויאמרו אליו ואלאיש ישראל מארץ 7
 רחוקה באנו ונתת כרתילנו ברית: ויאמרו איש
 ישראל אליהו אילי בקרב אתה וישב אהך אברותי 8
 לה ברית: ויאמרו אליהושע עברך ויאמרו 9
 אליהם יהושע מי אתם ומאין תבאו: ויאמרו אליו
 מארץ רחוקה מאד באו עברך לשם יהוה אלהיך כי 10
 שמענו שמעו ואת כל אשר עשה במצרים: ואת 11
 כל אשר עשה לנו מלכי האמרי אשר בעבר הנהרן
 לסדון מלך חשבנו ולענו מלך הרבשו אשר בעשתרות: 12
 ויאמרו אליו וקונו וכל ישיב ארצנו לאמר קרו
 ברכם צדה לדרך ולכו לקראתם ואמרתם אליהם 13
 עברכם אתנו ונתת כרתילנו ברית: ונה ולחמנו הם
 הצמורנו אתו ממתנו ביום צאתנו ללכת אליהם ונתת 14
 להם יבש והנה נקרים: ואלה נאדות הנה אשר מלאנו
 חדשים והנה התבקנו ואלה שלמותי ונעלתי בלו 15
 מרב הדרך מאד: ונקרו האנשים מצדם ואתי 16
 ויהו לא שאלו: וישע להם יהושע שלום וברית להם
 ברית לחיותם וישבעו להם נשיא העדה: ויהי מצדה 17
 שלשת ימים אשרי אשר בריתו להם ברית ושמעו כי
 קרבים הם אליו ובקרבו הם ישיבים: ויסעו הגר 18
 ישראל ונבאו אל עיריהם ביום השלישי ונרדם ובעני
 והכפירה וכארות וקרת יקרים: ולא הכוס בני ישראל
 כירושבעו להם נשיא העדה ביהוה אלהי ישראל 14

commanded, and they took his carcass down from the tree and cast it at the entrance of the city gate, and they raised over him a great heap of stones, (which is) even unto this day. ¶ Then did Joshua build an altar unto the Lord, the God of Israel on mount 'Ebal, As Moses the servant of the Lord had commanded the children of Israel, as it is written in the book of the law of Moses, an altar of whole stones, over which no one had lifted up any iron tool; and they offered thereon burnt-offerings unto the Lord, and sacrificed peace-offerings. And he wrote there upon the stones a copy of the law of Moses, which he wrote in the presence of the children of Israel. And all Israel, and their elders, and the officers, and their judges, stood on this side and on that-side of the ark, opposite the priests the Levites, who bore the ark of the covenant of the Lord, the stranger no less than the native born; half of them turned toward mount Gerizim, and the other half of them turned toward mount 'Ebal; as Moses the servant of the Lord had commanded, to bless the people of Israel at first. And afterward he read all the words of the law, the blessing and the curse, all, just as it is written in the book of the law. There was not a word of all that Moses had commanded, which Joshua did not read before all the congregation of Israel, with the women, and the little ones, and the stranger that walked in the midst of them.

CHAPTER IX.

1 ¶ And it came to pass, when all the kings that were on this side of the Jordan, in the mountain, and in the lowlands, and in all the coast of the great sea opposite Lebanon, the Hittites, and the Amorites, the Canaanites, the Perizzites, the Hivites, and the Jebusites, heard this. That they assembled themselves all together, to fight with Joshua and with Israel, with one accord. ¶ And when the inhabitants of Gib'on heard what Joshua had done unto Jericho and unto 'Ai, They also did work wilyly, and went and feigned to be messengers, and took old sacks for their asses, and wine-bottles, old, and rent, and bound up; and (put) o'd and patched-up shoes upon their feet, and old garments upon themselves; and all the bread of their provision was dry and mouldy. And they went to Joshua unto the camp of Gilgal, and said unto him, and to the men of Israel, We are come from a far-off country; and now make ye a covenant with us. And the men of Israel said unto the Hivites, Peradventure ye dwell in the midst of us; and how can we make a covenant with you? And they said unto Joshua, We are thy servants. And Joshua said unto them, Who are ye? and whence come ye? And they said unto him, From a very far-off country are thy servants come, because of the name of the Lord thy God; for we have heard his fame, and all that he hath done in Egypt; And all that he hath done to the two kings of the Amorites, that were beyond the Jordan, to Sihon the king of Cheshbon, and to 'Og the king of Bashan, who was at 'Ashtaroth. 11 Wherefore our elders and all the inhabitants of our country said to us, as followeth, Take provisions with you for the journey, and go to meet them, and say unto them, Your servants are we; and now make ye with us a covenant. This our bread we took hot for our provision out of our houses on the day we came forth to go unto you; and now, behold, it is dry, and it is become mouldy; 13 And these wine-bottles, which we filled, when new,—but behold, they are now become rent; and these our garments and our shoes are become worn out by reason of the very long journey. 14 And the men took of their provisions, but the decision of the Lord they did not ask. And Joshua made peace with them, and made a covenant with them, to let them live; and the princes of the congregation swore unto them. And it came to pass at the end of three days after they had made a covenant with them, that they heard that they were their neighbors, and that they dwelt in the midst of them. And the children of Israel broke up, and came unto their cities on the third day; and their cities were Gib'on, and Kephirah, and Beeroth, and Kiryath-ye'arim. And the children of Israel smote them not; because the princes of the congregation had sworn unto them by the Lord, the God of Israel; but all the congregation

19 murmured against the princes. And all the princes said unto all the congregation, We have sworn unto them by the Lord the God of Israel; and now we cannot touch them. This will we do to them, and we will let them live, that there be no wrath upon us, on account of the oath which we have sworn unto them. And the princes said unto them, Let them live; and they became hewers of wood and drawers of water unto all the congregation, as the princes had spoken unto them. ¶ And Joshua called for them, and he spoke unto them, saying, Wherefore have ye deceived us, saying, We are very far from you; whereas ye dwell in the midst of us? And now be ye cursed, and there shall not cease to be of you servants and hewers of wood and drawers of water for the house of my God. And they answered Joshua, and said, Because it was certainly told thy servants, how that the Lord thy God had commanded his servant Moses to give unto you all the land, and to destroy all the inhabitants of the land from before you; wherefore we were sore afraid for our lives because of you, and we have done this thing. And now, behold, we are in thy hand; as it seemeth good and right in thy eyes to do unto us, so do. And he did unto them thus; and he delivered them out of the hand of the children of Israel, and they slew them not. And Joshua appointed them on that day hewers of wood and drawers of water for the congregation, and for the altar of the Lord, even unto this day, for the place which he should choose.

CHAPTER X.

¶ Now it came to pass, when Adoni-zedek, the king of Jerusalem heard that Joshua had captured 'Ai, and had utterly destroyed it; (that) as he had done to Jericho and its king, so had he done to 'Ai and its king; and that the inhabitants of Gib'on had made peace with Israel, and were in the midst of them: That they were greatly afraid; 2 because Gib'on was a great city, like one of the royal cities, and because it was greater than 'Ai, and all the men thereof were mighty. Therefore 3 Adoni-zedek the king of Jerusalem sent unto Hophni the king of Hebron, and unto Piram the king of Yarmuth, and unto Yaphia', the king of Lachish, and unto Debir the king of 'Eglon, saying, Come 4 up unto me, and help me, that we may smite Gib'on; for it hath made peace with Joshua and with the children of Israel. And the five kings of 5 the Amorites, the king of Jerusalem, the king of Hebron, the king of Yarmuth, the king of Lachish, the king of 'Eglon, assembled themselves together, and went up, they and all their camps, and encamped before Gib'on, and made war against it. And the men of Gib'on sent unto Joshua to the 6 camp to Gilgal, saying, Do not withdraw thy hand from thy servants: come up to us quickly, and save us, and help us; for all the kings of the Amorites that dwell in the mountains are assembled together against us. And Joshua went up 7 from Gilgal, he, and all the people of war with him, and all the mighty men of valor. ¶ And the 8 Lord said unto Joshua, Be not afraid of them; for into thy hand have I delivered them: there shall not stand a man of them before thee. And 9 Joshua came unto them suddenly; the whole night he went up from Gilgal. And the Lord brought them in confusion before Israel, and they smote them with a great slaughter at Gib'on, and pursued them by the way of the ascent to Beth-choron, and smote them up to 'Azekah, and up to Makkedah. And 11 it came to pass, as they fled from before Israel, while they were in the declivity of Beth-choron, that the Lord cast down upon them great stones from heaven, up to 'Azekah, and they died: there were more who died by means of the hailstones than those whom the children of Israel had slain with the sword. ¶ Then spoke Joshua to the Lord on the day when the Lord delivered up the Amorites before the children of Israel, and he said before the eyes of Israel, Sun, stand thou still upon Gib'on; and thou, Moon, in the valley of Aijalon. And the sun stood still, and the moon stayed, until 13 the people had avenged themselves upon their enemies. Is not this written in the book of Yashar? And the sun stood still in the midst of the heavens, and hastened not to go down about a whole day. And there was no day like that before it or after 14 it, that the Lord hearkened unto the voice of a

היה כיום הריא לפניו ואחריו לשמע יהוה בקול איש
 כ כי יהוה נלקח לישראל: וישב יהושע וכל ישראל
 עמו אל־המחנה הגלגלה: ויגשו המשת המלכים האלה
 ויבאו במערה נחמיה: ועד ליהושע לאמר נמצאו
 16 המשת המלכים נחמיה במערה ובקברו: ואמר יהושע
 גלו אבנים גדולות אלפי המערה ובקברו עליה אנשים
 17 לשמדם: ואתם אל־תעמדו רדפו אחר איביכם ויבכתם
 כ אתם אל־תתנום לבוא אל־ישראל כי נתנם יהוה אלהיכם
 כ בקדם: ויהי ככלות יהושע ובני ישראל להכתם מה
 גדולה־מאד ערתכם והשרידים שרדו מכם ויבאו אל־
 21 ערי המבצר: וישבו כל־היום אל־המחנה אל־יהושע
 מפקדה בשלום לא־תרחץ לבני ישראל לאיש א־ל־ישני:
 22 ואמר יהושע פתחו את־פי המערה והציאו אלי את
 23 המשת המלכים האלה מן־המערה: וישו כן ויצאו
 אליו את־המשת המלכים האלה מן־המערה אתו למך
 וישלם את־מלך הכרז את־מלך רמות את־מלך לביש
 24 את־מלך עגלון: ויהי כרזוצים את־המלכים האלה
 אל־יהושע ויקרא יהושע אל־ב־איש ישראל ואמר
 אל־קצו־ני אש המלחמה ההלכוא אתו קרבו ושימו
 את־רגלכם על־צווארי המלכים האלה וקרבו ושימו
 כה את־רגלכם על־צוואריהם: ואמר אלהם יהושע אל־
 תיראו ואל־תחתו חונן ואמרו כי קבה עשה יהוה
 26 ל־כל־איביכם אשר אתם נלחמים אותם: ויגם יהושע
 את־הרכן וימתם ויתלם על המשע עצים ויהיו חללים
 27 על־העצים ערה־קרב: ויהי לעת ויבא השמש צדה
 יהושע וירדום מעל העצים וישלכם אל־המערה אשר
 נחבארתם וישמו אבנים גדולות על־פי המערה עד
 28 עצם היום הזה: ואת־מפקדה לכד יהושע כיום
 הריא ויכה לפי־תרוב ואת־מלכה החרם אותם ואת־כל־
 הנפש אשר־בה לא השאיר שריד וישלם למלך מפקדה
 29 כאשר עשה למלך יהוה: ויבכרו יהושע וכל ישראל
 ל עמו ממפקדה לבנה וילחם עסל־בנה: ויהו יהוה נס־
 אותה כד ישראל ואת־מלכה ויכה לפי־תרוב ואת־כל־
 הנפש אשר־בה לא־השאיר בה שריד וישלם למלכה
 31 כאשר עשה למלך יהוה: ויבכרו יהושע וכל־
 32 ישראל עמו מלכנה לכישה ויהו עליה וילחם בה: ויהו
 יהוה את־לביש כד ישראל וילכדה כיום השני ויכה
 לפי־תרוב ואת־כל־הנפש אשר־בה ככל אשר־עשה
 33 ללבנה: או עלה הרם מלך גור לעור את־לביש
 ויבדו יהושע ואת־עמו עד־בלתי השאירו שריד:

CAP. XI. 8.

ויהי כשמעו יבן מלך־חצור וישלח אל־יובב מלך מרון
 ואל־מלך שומרון ואל־מלך אכשף: ואל־המלכים אשר
 מצפון בהר ובצורה יבן בנרות ובשפלה ובנפות דור
 2 מים: הכניעו ממורחומים והאמרו ויהתו והפרנו ויהיבסי
 3 כדך ותהיו תחת חרמן בארץ המצפה: ויצאו הם וכל־
 4 עשרת־העמם עסר־ב כחול אשר על־ההים לרב
 5 ויסו ויבכו רבי־מאד: ויעשו כל המלכים האלה ויבאו
 6 ויבאו יהוה אל־מי מרום וילחם עמי־ישראל:
 7 ואמר יהוה אל־יהושע אל־תירא מפניהם כי מחר בעת
 8 הזאת אנכי נתן את־כלם חללים לפני ישראל את־
 9 סוסיהם תעקר ואת־מרכבתיהם תשרף באש: ויבא
 10 יהושע וכל־עם המלחמה עמו עליהם עלימי מרום
 11 פתאם ויפלו קדם: ויתגם יהוה כד־ישראל ויבסם
 12 וירדפים עד־ציון רבה ועד משרפות מים ועד־בקעת
 13 מצפה מורהה ויגם עד־בלתי השאיר־להם שריד:
 14 וישלם להם יהושע כאשר אמרו יהוה את־סוסיהם עקר
 15 ואת־מרכבתיהם שרף באש: וישב יהושע בעת
 16 הריא וילכד את־חצור ואת־מלכה הבה כחברב כ־חצור
 17 לפנים היא ראש כל־הממלכות האלה: ויבו את־כל־
 18 הנפש אשר־בה לפי־תרוב החרם לא נותר כל־נשמה
 19 ואת־חצור שרף באש: ואת־כל־ערי המלכים האלה
 20 ואת־כל־מלכיהם לכד יהושע ויגם לפי־תרוב החרים
 21 אותם כאשר עזה משה עבד יהוה: רק כל־הערים
 22 הקומדות על־תלם לא־שרפם ישראל וילתי את־חצור
 23 לכדה שרף יהושע: וכל שלל הערים האלה והבדמה
 24 כוון להם בני ישראל רק את־גלה־הארם הבו לפי־תרוב
 25 עדה־שמדם אותם לא השאירו כל־נשמה: כאשר עזה
 26 יהוה את־משה עבדו כרצנה משה את־יהושע וכן עשה
 27 יהושע לא־הסיר דבר מכל אשר־ענה יהוה את־משה:
 28 וילתי יהושע את־כל־הארץ הזאת הנה ואת־כל־הגלב
 29 ואת כל־ארץ הנשן ואת־השפלה ואת־העברה ואת־דר
 30 ישראל ושפלתה: מן־הנהר החלק העלה שני ועד
 31 בעל גר בבקעת הגלבון תחת הר־חרמן ואת כל־
 32 מלכיהם לכד ויגם וימתם: ימים רבים עשה יהושע
 33 את־כל־המלכים האלה מלחמה: לא־היתה עיר אשר
 34 השלימה א־ל־בני ישראל בלתי יהוה ישיב ויבצע את־

היה כיום הריא לפניו ואחריו לשמע יהוה בקול איש
 כ כי יהוה נלקח לישראל: וישב יהושע וכל ישראל
 עמו אל־המחנה הגלגלה: ויגשו המשת המלכים האלה
 ויבאו במערה נחמיה: ועד ליהושע לאמר נמצאו
 16 המשת המלכים נחמיה במערה ובקברו: ואמר יהושע
 גלו אבנים גדולות אלפי המערה ובקברו עליה אנשים
 17 לשמדם: ואתם אל־תעמדו רדפו אחר איביכם ויבכתם
 כ אתם אל־תתנום לבוא אל־ישראל כי נתנם יהוה אלהיכם
 כ בקדם: ויהי ככלות יהושע ובני ישראל להכתם מה
 גדולה־מאד ערתכם והשרידים שרדו מכם ויבאו אל־
 21 ערי המבצר: וישבו כל־היום אל־המחנה אל־יהושע
 מפקדה בשלום לא־תרחץ לבני ישראל לאיש א־ל־ישני:
 22 ואמר יהושע פתחו את־פי המערה והציאו אלי את
 23 המשת המלכים האלה מן־המערה: וישו כן ויצאו
 אליו את־המשת המלכים האלה מן־המערה אתו למך
 וישלם את־מלך הכרז את־מלך רמות את־מלך לביש
 24 את־מלך עגלון: ויהי כרזוצים את־המלכים האלה
 אל־יהושע ויקרא יהושע אל־ב־איש ישראל ואמר
 אל־קצו־ני אש המלחמה ההלכוא אתו קרבו ושימו
 את־רגלכם על־צווארי המלכים האלה וקרבו ושימו
 כה את־רגלכם על־צוואריהם: ואמר אלהם יהושע אל־
 תיראו ואל־תחתו חונן ואמרו כי קבה עשה יהוה
 26 ל־כל־איביכם אשר אתם נלחמים אותם: ויגם יהושע
 את־הרכן וימתם ויתלם על המשע עצים ויהיו חללים
 27 על־העצים ערה־קרב: ויהי לעת ויבא השמש צדה
 יהושע וירדום מעל העצים וישלכם אל־המערה אשר
 נחבארתם וישמו אבנים גדולות על־פי המערה עד
 28 עצם היום הזה: ואת־מפקדה לכד יהושע כיום
 הריא ויכה לפי־תרוב ואת־מלכה החרם אותם ואת־כל־
 הנפש אשר־בה לא השאיר שריד וישלם למלך מפקדה
 29 כאשר עשה למלך יהוה: ויבכרו יהושע וכל ישראל
 ל עמו ממפקדה לבנה וילחם עסל־בנה: ויהו יהוה נס־
 אותה כד ישראל ואת־מלכה ויכה לפי־תרוב ואת־כל־
 הנפש אשר־בה לא־השאיר בה שריד וישלם למלכה
 31 כאשר עשה למלך יהוה: ויבכרו יהושע וכל־
 32 ישראל עמו מלכנה לכישה ויהו עליה וילחם בה: ויהו
 יהוה את־לביש כד ישראל וילכדה כיום השני ויכה
 לפי־תרוב ואת־כל־הנפש אשר־בה ככל אשר־עשה
 33 ללבנה: או עלה הרם מלך גור לעור את־לביש
 ויבדו יהושע ואת־עמו עד־בלתי השאירו שריד:

15 man; for the Lord fought for Israel. ¶ And Joshua returned, and all Israel with him, unto the camp 16 to Gligal. But these five kings fled, and hid themselves in the cave at Makkedah. And it was told to Joshua, saying, The five kings have been found 18 hidden in the cave at Makkedah. And Joshua said, Roll great stones to the mouth of the cave, and 19 set men over it to guard them; But you, do ye not stay, pursue after your enemies, and smite the hindmost of them: suffer them not to enter into their cities; for the Lord your God hath delivered them into your hand. And it came to pass, when Joshua and the children of Israel had made an end of smiting them with a very great defeat, till they were all spent, and those that escaped had fled from them and entered into the fortified 21 cities. That all the people returned to the camp to Joshua at Makkedah in peace: no one pointed against any man of the children of Israel his 22 tongue. Then said Joshua, Open the mouth of the cave, and bring out unto me those five kings out of the cave. And they did so, and brought forth unto him those five kings out of the cave, the king of Jerusalem, the king of Hebron, the king of Yarmuth, the king of Lachish, the king of 24 'Eglon. And it came to pass, when they brought out those kings unto Joshua, that Joshua called for all the men of Israel, and said unto the chiefs of the men of war who had gone with him, Come near, put your feet upon the necks of these kings. And they came near, and put their feet upon their 25 necks. And Joshua said unto them, Fear not, nor be disheartened, be strong and of good courage; for thus will the Lord do unto all your 26 enemies against whom ye fight. And Joshua smote them afterward, and slew them, and hanged them on five trees; and they remained hanging upon 27 the trees until the evening. And it came to pass at the time of the going down of the sun, that Joshua commanded, and they took them down from the trees, and cast them into the cave wherein they had been hidden; and they placed great stones upon the mouth of the cave, (which remain) 28 even until this very day. ¶ And Joshua captured Makkedah on that day, and smote it with the edge of the sword, and its king he devoted, them, and all the souls that were therein; he left none that escaped; and he did to the king of Makkedah as he had done unto the king of Jericho. ¶ Then did Joshua, and all Israel with him, pass from Makkedah unto Libnah; and he fought against Libnah; 30 And the Lord delivered it also into the hand of Israel, with its king; and he smote it with the edge of the sword, and all the souls that were therein; he left none in it that escaped; and he did unto its king as he had done unto the king of 31 Jericho. ¶ And Joshua, and all Israel with him, passed from Libnah unto Lachish, and encamped 32 against it, and fought against it; And the Lord delivered Lachish into the hand of Israel; and he captured it on the second day, and smote it with the edge of the sword, and all the souls that were therein: just as he had done to Libnah. 33 Then came up Horam the king of Gezer to help Lachish; and Joshua smote him and his people, 34 until he had left him none that escaped. And Joshua and all Israel with him passed from Lachish unto 'Eglon; and they encamped against it, and 35 fought against it; And they captured it on that day, and smote it with the edge of the sword; and all the souls that were therein he devoted on that day: just as he had done to Lachish. ¶ And Joshua and all Israel with him went up from 'Eglon unto Hebron; and they fought against it; 37 And they captured it, and smote it with the edge of the sword, and its king, and all its cities, and all the souls that were therein; he left none that escaped, just as he had done to 'Eglon; and he devoted it, and all the souls that were therein. 38 ¶ And Joshua and all Israel with him returned

to Debir; and fought against it; And he captured 39 it, and its king, and all its cities; and they smote them with the edge of the sword, and devoted all the souls that were therein; he left none that escaped: as he had done to Hebron, so did he to Debir and to its king; and as he had done to Libnah and to its king. ¶ And Joshua smote all the 40 country, the mountain, and the south, and the lowlands, and the declivities, and all their kings; he left none that escaped; and all that breathed he utterly destroyed, as the Lord, the God of Israel had commanded. And Joshua smote them from 41 Kadesh-barnea even unto Gazzah, and all the country of Goshen, even up to Gib'on, and all these 42 kings and their land did Joshua capture at one time; because the Lord, the God of Israel fought for Israel. And Joshua returned, and all Israel 43 with him, unto the camp to Gligal.

CHAPTER XI.

¶ And it came to pass, that, when Yabin the king of Chazor heard these things, he sent to Yobab the king of Madon, and to the king of Shimron, and to the king of Achshaph, And to the kings 2 that were at the north, on the mountains, and in the plains, south of Kinneroth, and in the lowlands, and in the district of Dor on the west, To 3 the Canaanites on the east and on the west, and to the Amorites, and the Hittites, and the Perizzites, and the Jebusites in the mountains, and to the Hivites under Chermon in the land of Mizpah. And they went out, they and all their camps with 4 them, much people, even as the sand that is upon the sea-shore in multitude, and with very many horses and chariots. And all these kings assembled themselves together, at the waters of Merom, to fight against Israel. ¶ And the Lord said unto 6 Joshua, Be not afraid because of them; for tomorrow about this time will I give all of them up slain before Israel; their horses shalt thou hamstring and their chariots shalt thou burn with fire. And Joshua and all the people of war with him 7 came upon them by the waters of Merom suddenly; and they fell upon them. And the Lord delivered 8 them into the hand of Israel, who smote them, and pursued them unto great Zidon, and unto Misrephothmayim, and unto the valley of Mizpeh eastward; and they smote them, until they left them none that escaped. And Joshua did unto them 9 as the Lord had said unto him: their horses he hamstrung and their chariots he burnt with fire. ¶ And Joshua at that time turned back, and captured Chazor, and its kings he smote with the sword; for Chazor aforesimes was the head of all these kingdoms. And they smote all the souls that 11 were therein with the edge of the sword, and devoted them; there was not left any one having breath; and Chazor he burnt with fire. And all the 12 cities of these kings, and all their kings, did Joshua capture, and he smote them with the edge of the sword, and he devoted them, as Moses the servant of the Lord had commanded. But as for 13 the cities that had been left standing in their strength, these did Israel not burn: save Chazor only did Joshua burn. And all the spoil of these 14 cities, and the cattle, did the children of Israel take as booty unto themselves; but all the men they smote with the edge of the sword, until they had destroyed them: they left not any one having breath. As the Lord had commanded Moses his 15 servant, so did Moses command Joshua, and so did Joshua: he left nothing undone of all that the Lord had commanded Moses. And Joshua took all 16 that land, the mountain, and all the south country, and all the land of Goshen, and the lowlands, and the plain, and the mountain of Israel, and its lowlands; From the Eild mountain that goeth 17 up to Seir, even unto Baal-gad in the valley of Lebanon under mount Shermon; and all their kings he captured, and smote them, and slew them. A 18 long time did Joshua make war with all these kings. There was not a city that made peace with 19 the children of Israel, save the Hivites the inhabitants of Gib'on: the whole they took by war.

1 אהד: מלך לשרון
 19 אהד: מלך מרון
 אהד: מלך הצור
 3 אהד: מלך שפרון מראון
 אהד: מלך אבשה
 21 אהד: מלך ענף
 אהד: מלך מנה
 22 אהד: מלך קיש
 אהד: מלך הקנים לפרמל
 23 אהד: מלך דור לנפת דור
 אהד: מלך-גוים ללחל
 24 אהד: מלך תרצה
 בל-מלכים שלשים ואחד:

CAP. XIII.

וידוע וכן בא כימים ויאמר יהוה אליו אמה ונקמה
 באת כימים והארץ נשאתה הרבה מאד לרשתה: זאת
 הארץ הנשאת כל-גלילות הפלשתים וכל-הגשור: ואת
 השזור אשר על-פני מצרים ועד נבול עקרון ואת-הארץ
 לבני-עמון ואת-המטת ואת-פלשתים העותי והאשדודי
 האשקלזני העמי והעקרוני והענים: מתחיל בל-ארץ
 הנפגעי ומערה אשר לצדונים עד-אפקה עד נבול האמרי:
 והארץ הנבלי וכל-הלבנות מנחש משמש מבבל עד פחת
 הר-הרמון עד לבוא המן: כל-ישיב הרר מן-הלבנות
 עד-משרפת מים כל-צידנים אבוי אורישם מפני בני
 ישראל רק הפלה לישראל בנחלה כאשר צויתך: ואתה
 חלק את-הארץ הנאת בנחלה לתשעת השבטים ואת-
 השבט המנשה: עמי הראובני תגדל לקחו חלקתם אשר
 נתן לכם משה בעבר הנהרן מנחשה כאשר נתן לכם
 משה עבר הנהר: משזוער אשר על-שפת-נחל ארנון
 והעיר אשר בתוך-הנחל וכל-המישר מידבא עד-דיבון:
 וכל ערי סחון מלך האמרי אשר מלך בחשבון עד
 נבול בני-עמון: והגלעד ונבול הגשור והמנשה וכל
 הר-הרמון וכל-הבשון עד-סלבה: כל-ממלכות עוג בקשון
 אשר-מלך בעשתי-תרות ובארבעי הוא נשאר מנחש הרפאים
 ביום משה ויהושע: ולא הורישו בני ישראל את-הגשור
 ואת-המנשה וישב נשור ומנשה בקרב ישראל עד היום
 הזה: רק לשבט הלוי לא נתן נחלה אשר יהוה אלהי
 ישראל הוא נחלתו כאשר דבר-לוי: ונתן משה
 למשה בני-ראובן למשפחותם: נהרי לכם הנבול
 משזוער אשר על-שפת-נחל ארנון והעיר אשר בתוך
 הנחל וכל-המישר על-מידבא: השבון וכל-עדה אשר
 במשזור דיבון ובמות בעל ובית בעל מעון: והעדה
 וקרנת ומפעת: וקרנתם ושבעה וצרת השחר בהר
 העמקי: ובית פזור ואשדות הפסגה ובית השממות:
 וכל ערי המישר וכל-ממלכות סחון מלך האמרי אשר
 מלך בחשבון אשר הבה משה אתו: ואת-נשיא מרון
 את-חאני ואת-דקם ואת-צור ואת-חור ואת-דבע נסיב:
 סחון ושבן הארץ: ואת-מלכם בדיבון הקוסם הררי

כ הכל לקחו במלחמה: קדמאת הנה היתה לחק את
 לבם לקראת המלחמה את-ישראל למען החרימם
 לבלתי היות להם תחנה כי למען השמידם כאשר צוה
 21 יהוה את-משה: ובה ידוע בעת ההיא וכל-ה
 את-הענקים מן-הנהר מן-הכרובן מן-דבר מן-ענב ומכל
 הר-הנהר ומכל הר-ישראל עם-צרתם החרימם ודועש:
 22 לא-יותר ענקים בארץ בני ישראל רק בענה בה
 23 ובאשדוד נשארו: ויחך ודועש את-כל-הארץ ככל אשר
 דבר יהוה אל-משה ונתנה ודועש לגחלה לישראל
 במלחמתם לשבטיהם והארץ שקטה ממלחמה:

CAP. XII. יב

א ואלה מלכי הארץ אשר הבו בני-ישראל וירשו את
 ארצם בעבר הנהרן מנחשה השמש מנחל ארנון עד
 הר-הרמון וכל-הערה מנחשה: סחון מלך האמרי
 היושב בחשבון משל מצרער אשר על-שפת-נחל ארנון
 ותוד הנחל ונצי הגלעד ועד יבם הנחל ונבול בני עמון:
 3 והערה ערים פירות מנחשה ועד ים הערה וים
 המלה מנחשה הרר בית השממות ומתקן פחת אשדות
 4 הפסגה: ונבול עוג מלך הבשון מנחש הרפאים היושב
 ה בעשתי-תרות ובארבעי: ומשל בהר-הרמון ובסלבה וכל
 הבשון עד-נבול הגשור והמנשה ונצי הגלעד ונבול
 6 סחון מלך חשבון: משה עבר-הנהר ובני ישראל היום
 ונתנה משה עבר-הנהר ורשה לראובני ולגדי ולחצי שבט
 7 המנשה: ואלה מלכי הארץ אשר הבה ודועש ובני
 ישראל בעבר הנהרן ומה מבבל עד בבקעת הלבנות
 ועד-הנהר החלק העלה שני-הנהר ונתנה ודועש לשבט
 8 ישראל ורשה במלחמתם: בהר ובשפלה ובצורה
 ובאשדות ובמדרר ובנגב החתי האמרי והבני-הנחרי
 הררי והבוסי:
 9 אהד: מלך ריהו
 מלך הע אשר-מצד בית-אל
 אהד: מלך ודושלם
 אהד: מלך חברון
 11 אהד: מלך ירמית
 אהד: מלך לבוש
 12 אהד: מלך ענלון
 אהד: מלך גור
 13 אהד: מלך דבר
 אהד: מלך גדר
 14 אהד: מלך תרצה
 אהד: מלך ענה
 15 אהד: מלך לבנה
 אהד: מלך עולם
 16 אהד: מלך מנדה
 אהד: מלך בית-אל
 17 אהד: מלך תפוח
 אהד: מלך חר
 18 אהד: מלך אפק

20 For of the Lord it was to harden their heart, that they should come against Israel in battle, in order to destroy them utterly, that they might obtain no favor; but in order that he might exterminate
 21 them, as the Lord had commanded Moses. ¶ And Joshua came at that time, and cut off the 'Anakim from the mountains, from Hebron, from Debir, from 'Anab, and from the whole mountain of Judah, and from the whole mountain of Israel: with their cities did Joshua destroy
 22 them utterly. There was none of the 'Anakim left in the land of the children of Israel: only in Gazzah, in Gath, and in Ashdod, there remained some. And Joshua took the whole land, all just as the Lord had spoken unto Moses; and Joshua gave it for an inheritance unto Israel, according to their divisions by their tribes. And the land rested from war.

CHAPTER XII.

1 ¶ And these are the kings of the land whom the children of Israel smote, and whose land they took possession of on the other side of the Jordan, toward the rising of the sun, from the river Arnon unto mount Chermon, and all the plain on
 2 the east: Sichon the king of the Emorites, who dwelt in Cheshbon, and ruled from 'Aro'er, which is upon the bank of the brook Arnon, and over the land in the middle of the brook, and from half Gil'ad, even unto the brook Yabbok, the
 3 boundary of the children of 'Ammon; And over the plain up to the sea of Kinneroth on the east, and up to the sea of the plain, the salt sea on the east, on the way to Beth-hayeshimoth; and
 4 at the south, under the declivities of Pisgah; And the territory of 'Og the king of Bashan, who was of the remnant of the Rephaim, that dwelt at
 5 'Ashtaroth and at Edre'i, And reigned over mount Chermon, and over Salchah, and over all Bashan, under the border of the Geshurites and the Ma'achathites, and half Gil'ad, (to) the boundary of
 6 Sichon the king of Cheshbon. These did Moses the servant of the Lord and the children of Israel smite; and Moses the servant of the Lord gave it for a possession unto the Reubenites, and the
 7 Gadites, and the half tribe of Menasseh. ¶ And these are the kings of the country whom Joshua and the children of Israel smote on this side of the Jordan on the west, from Baäl-gad in the valley of Lebanon as far as the bald mountain, that goeth up to Seir; and Joshua gave it unto the tribes of Israel for a possession, according to
 8 their divisions; In the mountains, and in the lowlands, and in the plain, and in the declivities, and in the wilderness, and in the south country: the Hittites, the Emorites, and the Canaanites, the
 9 Perizzites, the Hivites, and the Jebusites. ¶ The king of Jericho, one; the king of 'Ai, which was
 10 beside Bethel, one; The king of Jerusalem, one; the king of Hebron, one; The king of Yarmuth,
 12 one; the king of Lachish, one; The king of 'Eglon one; the king of Gezer, one; The king of
 13 Debir, one; the king of Geder, one; The king of Chormah, one; the king of 'Arad, one; The king
 16 of Libnah, one; the king of 'Adullam, one; The king of Makkedah, one; the king of Beth'el, one;
 17 The king of Tappuah, one; the king of Chepher, one; The king of Aphek, one; the king of La-

sharon, one; The king of Madon, one; the king of 19 Chazor, one; The king of Shimron-meron, one; 20 the king of Achshaph, one; The king of Ta'anach, 21 one; the king of Megiddo, one; The king of 22 Kedesh, one; the king of Yokne'am on Carmel, one; The king of Dor in the district of Dor, one; 23 the king of Goyim in Gilgal, one; The King of 24 Tirzah, one; in all thirty and one kings.

CHAPTER XIII.

¶ Now Joshua was old, well stricken in years; 1 and the Lord said unto him, Thou are old, stricken in years, and of the land there remaineth yet very much to be taken possession of. This is the 2 land that yet remaineth: All the circles of the Phillistines, and all (the land of the) Geshurites, From the Shichor, which runneth before Egypt, 3 even unto the boundary of 'Ekron northward, is counted to the Canaanites; the five lords of the Phillistines; the Gazzathites, and the Ashdodites, the Eshkelonites, the Gittites, and the 'Ekronites; also the 'Avvim; On the south, all the land of 4 the Canaanites, and Me'arah that belongeth to the Zidonians: these will I drive out from before the Emorites; And the land of the Gibleites, and all 5 Lebanon, toward the rising of the sun, from Ba'al-gad under mount Chermon up to the entrance of Chamath. All the inhabitants of the mountain 6 from Lebanon unto Misrephoth-mayim, all the Zidonians: these will I drive out from before the children of Israel; only divide thou it by lot unto the Israelites for an inheritance, as I have commanded thee. And now divide this land for an 7 inheritance unto the nine tribes, and the half tribe of Menasseh. With him the Reubenites and 8 the Gadites have received their inheritance, which Moses gave unto them, beyond the Jordan eastward, as Moses the servant of the Lord hath given them; From 'Aro'er, that is upon the bank of the brook 9 Arnon, and the city that is in the midst of the brook, and all the plain of Medeba up to Dibon; And all the cities if Sichon the king of the Emor- 10 ites, who reigned over Cheshbon, up to the border of the children of 'Ammon; And Gil'ad and the 11 territory of the Geshurites and Ma'achathites, and all mount Chermon, and all Bashan up to Salchah; All the kingdom of 'Og in Bashan, who reigned in 12 'Ashtaroth and in Edre'i; who had been left of the remnant of the Rephaim; and Moses smote them, and cast them out. Nevertheless the chil- 13 dren of Israel expelled not the Geshurites and the Ma'achathites; but the Geshurites and the Ma'achathites continued to dwell in the midst of the Israelites until this day. Only unto the tribe of Levi 14 gave no inheritance: the fire-offerings of the Lord, the God of Israel, are their inheritance, as he hath spoken unto them. ¶ And Moses gave unto 15 the tribe of the children of Reuben according to their families; And their territory was from 16 'Aro'er, that is on the bank of the brook Arnon, and the city that is in the midst of the brook, and all the plain by Medeba; Cheshbon, and all 17 the cities that are in the plain; Dibon and Bamothba'al, and Beth-baal-me'an, And Yahza, and Kede- 18 moth, and Mepha'ath, And Kiryathayim, and Sibmah, and Zereth-hashachar on the mount of the valley, And Beth-pe'or, and the declivities of Pis- 19 gah, and Beth-hayeshimoth, And all the cities of the 20 plain, and all the kingdom of Sichon the king of the Emorites, who reigned in Cheshbon, whom Moses smote with the princes of Midian; Evi, and Rekem, and Zur, and Chur, and Reba', the dukes of Sichon, the dwellers of the country. And Bil'am the son of Be'or, the soothsayer, did the children of Israel

אשר מלא אתי דעה אלהי ישראל: ושם הכרזו לפנים כי
 קרית ארבע האבנים הגדול בגזקום היא והארץ שקמה
 ממלחמה:

CAP. XV. טו

ויהי הערל למטה בני יהודה למשפחתם ארבעה
 ארסו מדברצון נגדה מקצה תימן: ויהי להם גבול נגב
 מקצה ים המלח מן המדבר אשר בנהגה: ויצא אל
 נגב למעלה עקבים ועבר צנה ועלה מנגב לקרית
 פרנע ועבר הצרון ועלה אלהה ונשב המקדשה: ועבר
 עצמונה ויצא נחל מצרים ויהי הצאות הגבול ימה
 ויהודה להם גבול נגב: וגבול קרמה ים המלח עד
 קצה הנהר: וגבול לפאת צפונה מלישן תום מקצה
 הנהר: ועלה הגבול בית הגלה ועבר מצפון לבית
 העברה ועלה הגבול אבן פתן בדראבון: ועלה הגבול
 דברה מצמק עכוז וצפונה פנה אלההגליל אשר נכה
 למעלה ארמים אשר מנגב לחלל ועבר הגבול אלמי
 עד שמש והיו הצאותיו אל ציון רגל: ועלה הגבול גי
 ברהם אלפתח הירכסו מנגב הוא ויהושלם ועלה
 הגבול אלדאש החר אשר על פני גידום: ומה אשר
 בקצה עמקדפאים צפונה: ותאר הגבול מראש החר
 אלמינן מי פתוח ויצא אל צנה הרצפון ותאר הגבול
 בצנה הוא קרית יקרים: ונשב הגבול מבצלה אחר
 אלצה שער ועבר אלפתח הרצפון מקצונה יהו
 בקלון ונרד בית שמש ועבר ממנה: ויצא הגבול אל
 פתח עדרון צפונה ותאר הגבול שפורה ועבר הר
 שבצלה ויצא יבנאל והיו הצאות הגבול ימה: וגבול
 ים הנפה הגדול הגבול זה גבול בני יהודה סביב
 למשפחתם: ולכלב בדיקה נתן חלק בתוך בני
 יהודה אלפי דעה ליושע את הקרית ארבע אבן הנקב
 היא חכרון: וירש משם כלב את שלוש בני הנקב
 את שש ואת אחימן ואת שלמי ליתו הנקב: ועבר
 משם אליושבי דבר ושסדבר לפנים קרית קסר:
 ויאמר כלב אשר יהיה את יקרית קסר ולכדה ותתנו לו:
 את העמק בתי לאשה: ולכדה עת יצא לקרב אתי
 כלב ותתלו ואת עמק בתי לאשה: ויהי וביאה
 ותסמיתו לשאול מאת אבתי שדה ותצנח מגל הקמור
 ויאמר לה כלב מדין: ויאמר תמיתו ברה בני
 צדק הנבם נתתו ותתתה לי גלת מום ותמלה את גלת
 עליות ואת גלת פתחת: זאת נחלת משה בני
 יהודה למשפחתם: והיו הערים מקצה למטה בני
 יהודה אל הגבול ארסו בנגבה בבצאל ועבר ויהו:
 וקוה ורמימה וידערה: וקדש והצור והתנן: ויה ושלם
 ובגלות: והצור ונחמה וקריות הצרון היא הצור:
 אבם ושמע ומלכה: תהר נדה ותשמין ובית בלט:
 תהר שיעל ובאר שבע ובזון תה: בעלה ועינים ונצם:
 ואלחולד ובסיל ותרמה: וקלן ומדמה ובסנדי:
 ולבאות ושלחים ועין ורמין כל ערים עשרים ותשע
 כשפלה אשתאול וצרה ואשנה: ותתו
 ותארתו:

בני ישראל בקרב אלהיהם: ויהי גבול בני ראובן
 הצרון וגבול זאת נחלת בני ראובן למשפחתם הערים
 וחצרתו: ותן משה למטה גד לבני גד למשפחתם:
 כה ויהי להם הגבול צור ובל צנה הגלעד וצני ארץ בני
 עמון עד עיר עיר אשר על פני רבה: ומה שבין עד
 רמת המערה ובטנים וממנים עד גבול דבר: ובעמק
 בית הרם ובית נמרה וסכות וצפון ותר ממלכות
 סחון מלך השבט הנהר ונבל עד קצה ים סמרת
 עבר הנהר מורה: זאת נחלת בני גד למשפחתם
 הערים וחצרתם: ותן משה לחצי שבט מנשה
 ל יהו לחצי משה בני מנשה למשפחתם: ויהי גבולם
 ממננים פלתיבסן כל ממלכות: וענ מלך הדין
 ובליתות איר אשר בקשן ששים עד: חצי הגלעד
 ועשתרות וארבע ער ממלכות ענ בקשן לבני מנשה
 בדרמשה לחצי בני מנשה למשפחתם: אלה אשר
 נחל משה בערבות מאב מעבר לנהר ויהו מורה:
 ולשבת הלוי לאיתנו משה נחלה דעה אלהי ישראל
 היא נחלתם כאשר דבר להם:

CAP. XIV. ד

ואלה אשר נתנו בני ישראל בארץ כנען אשר נתנו
 איהם אלעזר הכהן ויושע ברוך וראשי אבות המטה
 למני ישראל: בטול חלקם כאשר צוה יהוה ביד
 משה לתשבת המטות וחצי המטה: ונתן משה
 נחלת שני המטות וחצי המטה מעבר לנהר וללוים
 לאיתנו נחלה בתוכם: קריתו בני ישראל שני מטות
 מנשה ואפרים ולאיתנו חלק ללוים בארץ כי אבי
 ערים לשבת ומנשה וקנניהם ולקנניהם: כאשר
 צוה יהוה את משה בן עשו בני ישראל ויחלקו את
 הארץ: וישבו בני יהודה אל יושע בגליל ואמר
 אליו כלב בדיקה נתנו אתה ודעת את הדבר אשר
 דבר יהוה אל משה: איש האלהים על ארצו ועל
 ארצו בקדש ברגע: בדרעלים שנה אנו בשלח
 משה עבד יהוה אתי מקדש ברגע לחל את הנהר
 ואשב אותו דבר כאשר ערל בני: ואלה אשר עלו
 עמי הכסיו ונחלב העם ואני מלאתי אתי דעה
 אלהי: וישבע משה ביום ההוא לאמר אסלא הארץ
 אשר רבה רגל בה לך הנהר לנחלה ולקנה עד
 עולם כי מלאת אתי דעה אלהי: ועמה הגה הנהר
 דעה אותי כאשר דבר יהוה ארבעים והמש שנה מאו
 דבר יהוה את הדבר יהוה אל משה אשר יהוה
 במדבר ועמה הגה אבן ביום בדיקה ושמינים קנה:
 ערני היום חוק כאשר ביום שלח אתי משה בדיקה
 או ונכחי עתה למלחמה ולצאת ולבוא: ועתה תמיתו
 את הנהר הנה אשר דבר יהוה ביום ההוא בראתה שמעתי
 ביום ההוא ברגעם שם וערים גדלות בצרות אולי
 דעה אותי וירשמים כאשר דבר יהוה: וברכתי ויושע
 ותן את הנהר לכלב בדיקה לנחלה: על פני הנהר
 קריתו לכלב בדיקה נתנו לנחלה עד היום הנה נתן

23 slay with the sword among their slain. And the boundary of the children of Reuben was the Jordan, and its bordering territory. This was the inheritance of the children of Reuben after their 24 families, the cities and their villages. ¶ And Moses gave unto the tribe of Gad, unto the children of Gad according to their families; And their territory was Yazer, and all the cities of Gil'ad, and half the land of the children of 'Ammon, up to 'Aro-er that is before Rabbah; And from Cheshbon unto Ramath-mizpeh, and Betonim; and from Machanayim up to the border of Debir; 27 And in the valley, Beth-haram, and Beth-nimrah, and Succoth, and Zaphon, the rest of the kingdom of Sichon the king of Cheshbon, the Jordan and its bordering territory, up to the edge of the sea of Kinnereth on the other side of the Jordan 28 eastward. This is the inheritance of the children of Gad after their families, the cities and their 29 villages. ¶ And Moses gave unto the half tribe of Menasseh; and it belonged to the half tribe of the children of Menasseh after their families; 30 And their territory was from Machanayim, all Bashan, all the kingdom of 'Og the king of Bashan, and all the villages of Ya'ir, which are 31 in Bashan, sixty cities; And half Gil'ad and 'Ash-taroath, and Edre'i, the cities of the kingdom of 'Og in Bashan, (belonged) unto the children of Machir the son of Menasseh, even to the one half of the children of Machir after their families. 32 These are they to whom Moses did distribute an inheritance in the plains of Mo'ab, on the other 33 side of the Jordan, by Jericho, eastward. But unto the tribe of Levi, Moses gave not any inheritance: the Lord the God of Israel is himself their inheritance, as he hath spoken unto them. 7

CHAPTER XIV.

1 ¶ And these are the countries which the children of Israel obtained as an inheritance in the land of Canaan, which Elazar the priest, and Joshua the son of Nun, and the heads of the divisions of the tribes of the children of Israel, distributed for 2 an inheritance unto them. By the lot as their inheritance: as the Lord had commanded by the hand of Moses, for the nine tribes, and the half 3 tribe. For Moses had given the inheritance of the two tribes and the half tribe on the other side of the Jordan; but unto the Levites he had given 4 no inheritance among them. For the children of Joseph were two tribes, Menasseh and Ephraim; therefore they gave no portion unto the Levites in the land, save cities to dwell in, with their open spaces for their cattle and for their substance. 5 As the Lord had commanded Moses, so did the children of Israel, and so divided they the land. 6 ¶ And the children of Judah came near unto Joshua in Gilgal; and Caleb the son of Yephunneh the Kenizzite said unto him, Thou well knowest the word which the Lord spoke unto Moses the man of God concerning me, and thyself in Kadesh-barne'ah. Forty years old was I when Moses the servant of the Lord sent me from Kadesh-barne'ah to spy out the land; and I brought him word again 8 as it was in my heart. But my brethren who had gone up with me caused the heart of the people to be faint; but I wholly followed the 9 Lord my God. And Moses swore on that day, saying, Surely the land whereon thy foot hath trodden shall belong to thee for an inheritance, and to thy children for ever; because thou hast 10 wholly followed the Lord my God. And now, behold, the Lord hath kept me alive, as he hath spoken: it is now forty and five years since the Lord spoke this word unto Moses, while Israel wandered in the wilderness; and now, behold, I 11 am this day eighty and five years old. I am yet this day as strong as I was on the day that Moses sent me: as my strength was then, even so is my strength now, for war, and to go out, and 12 to come in. Now therefore give me this mountain, whereof the Lord spoke on that day; for thou didst hear on that day that the 'Anakim were there, and great fortified cities: perhaps the Lord will be with me, and I shall drive them out, as 13 the Lord hath spoken. And Joshua blessed him, and gave Hebron unto Ca'eb the son of Yephunneh for an inheritance. Therefore did Hebron become the inheritance of Caleb the son of Yephunneh the Kenizzite unto this day; for the cause that he had wholly followed the Lord the God of Israel.

And the name of Hebron was aforesometimes Kiryath-'arba', who was the greatest man among the 'Amakim. And the land had rest from war.

CHAPTER XV.

¶ And the lot for the tribe of the children of 1 Judah after their families came by the border of Edom, with the wilderness of Zin, southward, as the uttermost southern boundary. And their south- 2 ern boundary was from the end of the salt sea, from the bay that bendeth southward; And it went 3 out to the south to the heights of 'Akkrabbim, and passed along to Zin, and ascended up on the south side unto 'Kadesh-barne'ah, and passed along to Cheshron, and went up to Adar, and fetched a compass to Karka'; And it passed on toward 'Azmon, 4 and went out unto the river of Egypt; and the terminations of the boundary were at the sea; this shall be your southern boundary. And the east 5 boundary was the salt sea, unto the end of the Jordan. And the boundary in the north quarter was from the bay of the sea at the end of the Jordan: And the boundary went up to Beth- 6 choglah, and passed along by the north of Beth-arabah; and the boundary went up to Ebenbohan the son of Reuben; And the boundary went 7 toward Debir from the valley of 'Achor, and at the north it bent toward Gilgal, that is opposite the heights of Adummin, which is on the south side of the valley; and the boundary passed toward the waters of 'En-shemesh, and its terminations were at 'En-rogel; And the boundary went 8 up to the valley of the son of Hinnom unto the south side of the Jebusite, the same is Jerusalem; and the boundary went up to the top of the mount that lieth before the valley of Hinnom westward, which is at the end of the valley of Rephaim northward; And the boundary extended 9 from the top of the mount unto the spring of the waters of Neptothach, and went out to the cities of mount 'Ephron; and the boundary extended to Ba'alalah, which is Kiryath-ye'arim; And the 10 boundary compassed from Ba'alalah westward unto mount Seir, and passed along unto the side of mount Ye'arim, which is Kessalon, on the north side, and went down to Beth-shemesh, and passed on to Timnah; And the boundary went out 11 unto the side of 'Ekron northward; and the boundary extended to Shikron, and passed along to the mount of Ba'alalah, and went out unto Yabneel; and the terminations of the boundary were at the sea. 12 And the west boundary was by the great sea, the coast thereof. This is the boundary of the children of Judah found about according to their families. ¶ And unto Caleb the son of Yephunneh 13 he gave as a portion among the children of Judah, according to the order of the Lord of Joshua, Kiryath-'arba' the father of 'Anak, which is Hebron. And Caleb drove out from there the 14 three sons of 'Anak, Sheshai, and Achiman, and Talmai, the children of 'Anak. And he went up 15 from there to the inhabitants of Debir; and the name of Debir before was Kiryath-sepher. And Caleb 16 said, He that will smite Kiryath-sepher, and capture it, to him will I give 'Achsah my daughter for wife. And 'Othniel the son of Kenaz, the brother 17 of Caleb, captured it; and he gave him 'Achsah his daughter for wife. And it came to pass, as she came thither, that she persuaded him to ask of her father a field; and she lighted from her ass; and Caleb said unto her, What alleth thee? And she 18 said, Give me a blessing; for a dry land hast thou given me: give me them also springs of water. And he gave her the upper springs and the lower 19 springs. ¶ This is the inheritance of the tribe 20 of the children of Judah according to their families. And the cities on the boundary line of the 21 tribe of the children of Judah toward the border of Edom, on the south, were Kabzeel, and 'Eder, and Yagur, And Kinah, and Dimonah, and 'Ad-adah, And Kedesh, and Chazor, and Yithnan, 22 Ziph, and Telem, and Be'er-atho, And Chazor- 23 chadattah, and Keriyoth-chezron, which is Chazor, Amam, and Shema', and Moladah, And Chazar- 24-25 gaddah, and Cheshmon, and Beth-palet, And Chazar-shual, and Be'er-sheba, and Blizyothayah, Ba'alalah, and 'Iyim, and 'Azem, And Etlotad, 26-30 and Kessil, and Chormah, And Ziklag, and Mad- 31 mannah, and Sansannah, And Leba'oth, and Shil- 32 chim, and 'Ayin, and Rimmon: in all twenty and nine cities, with their villages. ¶ And in the 33 lowlands, Eshtaol, and Zorah, and Ashnah, And Zanoach, and 'En-gannim, Tappuah, and 'Enam, 34

4 ותקרבנה לפני אלעזר הכהן ולפני יהושע בןנו בדניו ולפני
 5 השואים לפני דהה צה אתמשה לתתלע נקלה
 6 בתוך אתו ואמן לכם אלפי דהה נקלה בתוך אתו
 7 אביהו: ופלו הבלי משה עשה לכד אפרים בלעד
 8 והבשו אשר מעבר לירדן: כי בנת משה נחלו נקלה
 9 בתוך בניו ואין בלעד היתה לבני משה השומרים:
 10 ויהי וביל משה מאשר המכמת אשר עלפני שבם
 11 והלך ויבול אלתמין אלדשבי עין פסח: למשה
 12 היתה ארץ פסח ותפוח אלתבול משה לבני אפרים:
 13 ויהי ויבול נחל קנה עבה לנחל ערים האלה לאפרים
 14 בתוך ערי משה ויבול משה מצפון לנחל ויהי הנאמין
 15 היתה: עבה לאפרים וצפונה למשה ויהי הם ויבול
 16 ובאשר פנינו מצפון ובישטר ממוחה: ויהי למשה
 17 בישטר ובאשר ביתישאן ובטתיה ויבולם ובטתיה
 18 ואתדשבי נאר ובטתיה וישבי עדר ובטתיה וישבי
 19 מעד ובטתיה וישבי מעד ובטתיה שלשת הנפת:
 20 ולא יכלו בני משה להוריש אתהערים האלה ויאלו
 21 הבניו לשבת בארץ האות: ויהי כי חזו בני ישראל
 22 ויחזו אתהכבונניו לם הוריש לא הורישו: ויבדלו
 23 בני זספ אתיהושע לאמר מדוע נתמה לי נקלה נחל
 24 אחר ויכל אחד ואלי עם רב עד אשר ערפה ברמי
 25 יהוה: ויאמר אליהם הושע אסיערב אתה עלה
 26 לך תערה ובראת לך שם בארץ הפרו והרפאים
 27 כראץ לך הרפאים: והארו בני זספ לאיגא לט
 28 הדר ויבב ברול ככלהכונניו הישב בארצהעמק
 29 לאשר בביתישאן ובטתיה ולאשר בעמק זרעאל:
 30 ויאמר הושע אלבית זספ לאפרים ולמשה לאמר
 31 עסרב אתה וכן נחל לך לאיתנה לך נחל אחר:
 32 כי הר החרדלך בישר הוא ובראיתו ויהי לך הנאמין
 33 ביהוריש אתהכונניו כי רבב ברול לי כי חזק הוא:

CAP. XVIII. ח

1 ויקהלו כלענת בני ישראל שלה משכט שם את-
 2 היל מועד והארץ נבדשה לפניהם: ויחזו בני
 3 ישראל אשר לאיתלקו אתהעלמם שבנה שבטים:
 4 ויאמר הושע אלבני ישראל עדאנה אתם מתרפים
 5 לכוא לרשת אתהארץ אשר נתן לכם יהוה אלני
 6 אבותיכם: הני לכם שלשה אנשים לעבט ואשלחם
 7 ויקמו ותחלטו בארץ ויחטבו אותה לפי נחלתם ויבאו
 8 אלי: והתחלקו אתה לשבעה חלקים ויהי עמד
 9 עלנבולו מנב ובית זספ עמדו עלנבולם מצפון:
 10 ואחם חתבו אתהארץ שבעה חלקים ויבאתם אלי
 11 ויהי ויהי לם ברול פה לפני יהוה אלנו: כי אך
 12 חלק ללהם ויבדכם בירבעם יהוה נחלתו ויהי ויראבו
 13 חצי כשט הנמשה לקחו נחלתם מעבר לירדן מנחיה
 14 אשר נתן להם משה עבר דהה: וקמו האנשים וילבו
 15 ויצו הושע אתהולבים לכתב אתהארץ לאמר לט
 16 וחתולבו בארץ ויחטבו אותה וישבו אלי ופה אשליך
 17 לכם נחל לפני יהוה בשלה: וילבו האנשים ויבדלו

18 לה עניו נחיה והעניו: ורמת ועדלם שוכה ועקבה:
 19 ועשרים ועדוים והנחה ויביתים ערים ארבעעשרה
 20 ויבדלו: און תרשה ומגדלך: ודלען ומצפה
 21 ויבדלו: לביש ובקעת ועליו: ובבן ולחש: ובחלש:
 22 ונרות ביתידען ונקה ומקדה ערים ששעשרה
 23 ויבדלו: לבנה ועמר ועשון: והפתח ואשנה ועצב:
 24 וקעלה ויבנו ויבדלו ערים ששע ויבדלו:
 25 וקרו ויבדלו ויבדלו: מעקרו ונפה כל אשר על
 26 יד אשרור ויבדלו: אשרור בטתיה וקערה ענה
 27 בטתיה ויבדלו ערמל מצרים ויבול ויבול:
 28 ויבדלו שמיר ויבדלו ויבדלו: ויהי ויבדלו ויבדלו ויהי רבי:
 29 ויבדלו ואשתמה וענים: וישן וחלן ונלה ערים אחרת
 30 עשרה ויבדלו: ארב ודמה ואשון: וענים ובית
 31 פסח ויבדלו: והמשה וקרת ארבע תוא כפרון ויבדלו
 32 ערים ששע ויבדלו: מעון וברמל ונה ויבדלו:
 33 ויבדלו ויבדלו ויבדלו: הפון ובעה והמשה ערים עשר
 34 ויבדלו: חלתה ויבדלו ויבדלו: ומפרת ובית
 35 ענות ולאחלה ערים שש ויבדלו: קרתה ויבדלו היא
 36 קרת ערים ויבדלו ערים שש ויבדלו: במדבר
 37 בית הערבה מרין ויבדלו: והבשן ויבדלו ויבדלו ויבדלו
 38 ערים שש ויבדלו: ואתהכונניו וישבי וירושלם לא
 39 ויבדלו בנייהודה להורישם וישב הכוסי אתפני יהוה
 40 בירושלם עד היום הנה:

CAP. XVI. טו

1 ויצא הנחל לפני זספ מעדן וירחו לפני ויהי מנחיה
 2 המדבר עלה מירחו דהר ביתאל: ויצא מביתאל
 3 לנה ועבר אלנבול הארבי עשרות: ויהי ויהי אל
 4 נבול הנפלי ערנבול ביתהרין מתחזן וערנור ויהי
 5 ויהי ויבדלו בני ישראל משה ואפרים: ויהי
 6 ויבול בני ישראל למשפחם ויהי נבול נחלתם מנחיה
 7 עשרות אחר עשרות עשרות: והוא הנבול והמשה
 8 המממת מצפון ויבב הנבול מנחיה תאנת שלה ויהי
 9 אותו מנחיה ויהי: ויהי מנחיה עשרות ונחיה ויבול
 10 בירחו ויהי עשרות: מתפוח לך. ויבול ויהי נחל קנה
 11 ויהי הנאמין הנמה זאת נחלת משה בניאפרים
 12 למשפחם: והערים המבדלות לבני אפרים בתוך
 13 נחלת בנימשה כלהערים ויבדלו: ולא הוריש את
 14 המנעני הושע כנור וישב הכונניו כקרב אפרים עד
 15 היום הנה ויהי למסיעבר:

CAP. XVII. י

1 ויהי הנחל למשה משה כיהוא כבור זספ למכור
 2 כבור משה אבי הנלעד כי הוא היה איש מלחמה
 3 ויהי ויהי הנלעד ויבדלו: ויהי לבני משה הביתיים
 4 למשפחם לבני אביעור ולבניהחלק ולבני אשראל
 5 ולבנישכם ולבניהחפר ולבני שמייע אלה בני משה
 6 בדיסקה ויבדלו למשפחם: ולצלפחד כדחפר בן
 7 נלעד כדמכור כדמשה לאיתו לו מים כי אסיערות
 8 ואלה שמות בתיו מחלה ונפה הלה מלכה ותרצה:

35 Yarmuth, and 'Adullam, Sochoh, and 'Azekah,
 36 And Sha'arayim, and 'Adithayim, and Gederah,
 and Gederothayim: fourteen cities with their vil-
 37 lages. ¶ Zenan, and Chadashah, and Migdalgad,
 38-39 And Dil'an, and Mizpeh, and Yokthe'el, Laehish,
 40 and Bzkath, and 'Eglon, And Cabbon, and Lach-
 41 mass, and Kithlish, And Gederoth, Beth-dagon,
 and Ne'amah, and Makkedah: sixteen cities with
 42 their villages. ¶ Libnah, and 'Ether, and 'Ashan,
 43-44 And Yiphthach, and Ashnah, and Neziב, And
 Ke'ilah, and Achzib, and Marehsah: nine cities
 45 with their villages. ¶ 'Ekron, with its towns
 46 and its villages: From 'Ekron even unto the sea,
 all that lay along side of Ashdod, with their
 47 villages. ¶ Ashdod with its towns and its villages,
 Gazzah, with its towns and its villages, up to
 the brook of Egypt, and the great sea, and its
 48 territory. ¶ And in the mountains, Shamir, and
 49 Yittr, and Sochoh, And Dannah and Kiryath-
 50 sannah, which is Debir, And 'Anab, and Eshte-
 51 moh, and 'Anim. And Gosnen, and Cholon, and
 52 Giloh: eleven cities with their villages. ¶ Arab,
 53 and Dumah, and Esh'an, And Yanum, and Beth-
 54 tappach, and Apekah, And Chumtah, and Kiry-
 ath-arba', which is Hebron, and Zif'or: nine
 55 cities with their villages. ¶ Ma'on, Carmel, and
 56 Ziph, and Yutah, And Yizre'el, and Yokde'am,
 57 and Zano'ach, Kayin, Gib'ah, and Timnah: ten
 58 cities with their villages. ¶ Chatchul, Beth-zur,
 59 and Gedor, And Ma'arath, and Beth-anoth, and
 60 Eltekon: six cities with their villages. ¶ Kiry-
 ath-baal, which is Kiryath-ye'arim, and Rabbah;
 61 two cities with their villages. ¶ In the wilderness,
 62 Beth-ha'arabah, Middin, and Sechachah, And Nib-
 shan, and 'Ir-hammelach, and 'En-gedi: six cities
 63 with their villages. ¶ As for the Jebusites the
 inhabitants of Jerusalem, these the children of
 Judah could not drive out; but the Jebusites
 dwelt with the children of Judah at Jerusalem,
 even unto this day.

CHAPTER XVI.

1 ¶ And the lot of the children of Joseph fell from
 the Jordan by Jericho, unto the waters of Jericho
 on the east, to the wilderness that goeth up
 2 from Jericho by the mount Beth-el, And (the
 boundary) went out from Beth-el to Luz, and
 3 passed along unto the boundary of the Arkites
 to 'Atrath, And went down westward to the
 4 boundary of the Yaphleti unto the border of
 Bethchoron the lower, and to Gezer; and its ter-
 5 minations were toward the sea. This did the children
 of Joseph, Menasseh and Ephraim, take as their
 6 inheritance. ¶ And (this) was the boundary of the
 children of Ephraim according to their families;
 and the boundary of their inheritance on the east
 7 side was 'Atrath-aazar, up to Beth-choron the
 8 upper; And the boundary went out toward the
 sea to Michmethath on the north; and the bound-
 9 ary fetched a compass eastward unto Taanathshiloh,
 10 and passed by it on the east to Yanochah; And
 it went down from Yanochah to 'Atrath, and to
 Na'arath, and touched on Jericho, and went out
 11 at the Jordan. From Tappuah westward the
 border went out unto the brook Kanah; and its
 12 terminations were toward the sea. This is the
 inheritance of the tribe of the children of Eph-
 13 raim after their families; And (in addition to this)
 the cities which were separated for the children
 of Ephraim in the midst of the inheritance of the
 14 children of Menasseh, all the cities with their
 villages. And they drove not out the Canaanites
 that dwelt in Gezer; but the Canaanites dwelt
 among the Ephraimites until this day, and became
 tributary servants.

CHAPTER XVII.

1 ¶ And he came the lot for the tribe of Menas-
 seh; for he was the first-born of Joseph: to wit, for
 Machir the first-born of Menasseh, the father of
 2 Gil'ad; because he was a man of war, therefore
 he obtained Gil'ad and Bashan. There was also
 3 a lot for the rest of the children of Menasseh
 after their families; for the children of 'Abi'ezer,
 and for the children of Chelek, and for the chil-
 4 dren of Assri'el, and for the children of Shechem,
 and for the children of Chepher, and for the
 5 children of Shemida': these were the ma'e children
 of Menasseh the son of Joseph after their families.
 6 But Zelopchad, the son of Chepher, the son of
 Gil'ad, the son of Machir, the son of Menasseh,
 7 had no sons, but only daughters, and these are the
 names of his daughters, Machlah, and No'ah,
 8 Ghoglah, Milcah, and Tirzah. And they came near
 before Elazar the priest, and before Joshua the

son of Nuni, and before the princes, saying, The
 Lord commanded Moses to give unto us an inheri-
 tance among our brethren. And he gave them,
 according to the order of the Lord, an inheritance
 among the brethren of their father. And there fell
 1 ten portions of Menasseh, beside the lands of Gil'ad
 and Bashan, which were on the other side of the
 2 Jordan; Because the daughters of Menasseh: ob-
 3 tained an inheritance among his sons; and the land
 of Gil'ad belonged to the rest of the sons of Menas-
 4 seah. And the boundary of Menasseh was from
 5 Asher to Michmethath, that lieth before Shechem;
 and the boundary went along on the right hand
 6 unto the inhabitants of 'En-tappuah. To Menasseh be-
 7 longed the land of Tappuah; but Tappuah on the
 8 borders of Menasseh belonged to the children of
 9 Ephraim; And the boundary descended unto the
 brook Kanah, southward of the brook; these cities
 belonging to Ephraim are in the midst of the citi-
 10 es of Menasseh; and the boundary of Menasseh was
 on the north side of the river, and its terminations
 were toward the sea: Southward it was Ephraim's,
 11 and northward it was Menasseh's, and the sea was
 (there) his boundary; and on Asher they touched
 on the north, and on Issachar on the east. And
 12 to Menasseh belonged in Issachar and in Asher
 Beth-shean and its towns, and Yible'am and its
 13 towns, together with the inhabitants of Dor and its
 towns, and the inhabitants of 'En-dor and its
 14 towns, and the inhabitants of Ta'anach and its
 towns, and the inhabitants of Megiddo and its
 15 towns, namely, the three districts. Yet the chil-
 dren of Menasseh could not drive out the inhabi-
 16 tants of these cities; but the Canaanites succeeded
 to dwell in this land; Yet it came to pass, when
 17 the children of Israel were become strong, that
 they put the Canaanites to tribute; but they did
 not drive them out. ¶ And the children of Joseph
 18 spoke unto Joshua, saying, Why hast thou given me
 but one lot and one portion as an inheritance, see-
 19 ing I am a numerous people, to which extent the
 Lord hath hitherto blessed me? And Joshua
 20 said unto them, If thou art a numerous people,
 then get thee up to the wood country, and cut
 21 down (a space) for thyself there in the land of
 the Perzites and of the Rephaim, if the mountain
 of Ephraim be too narrow for thee. And the chil-
 22 dren of Joseph said, The mountain will not be
 enough for us; and chariots of iron are belonging
 to all the Canaanites that dwell in the land of
 the valley, to those who are at Beth-shean and
 23 its towns, and to those who are in the valley of
 Yizre'el. And Joshua said unto the house of
 24 Joseph, to Ephraim and to Menasseh, as follow-
 eth, Thou art a numerous people, and hast great
 25 power; thou shalt not have one lot only; But the
 mountain shall be thine; it is indeed a wood, yet
 thou canst cut it down; and the terminations
 of it shall be thine; for thou shalt drive out the
 26 Canaanites, though they have iron chariots, though
 they be strong.

CHAPTER XVIII.

¶ And the whole congregation of the children
 1 of Israel assembled together at Shiloh, and set up
 there the tabernacle of the congregation. And
 the land was subdued before them. ¶ And there
 2 remained among the children of Israel, that had
 not yet received their inheritance, seven tribes.
 And Joshua said unto the children of Israel, How
 3 long will ye show yourselves slack to go to take
 possession of the land, which the Lord the God of
 4 your fathers hath given to you? Furnish for
 yourselves three men for each tribe; and I will
 5 send them out, and they shall arise, and walk
 through the land, and describe it according to
 6 their inheritance, and come again to me. And
 they shall divide it into seven parts: Judah shall
 7 remain on his boundary at the south, and the house
 of Joseph shall remain on their boundary at the
 8 north. But you shall make a description of the
 9 land in seven parts, and bring it hither to me;
 and I will cast the lot for you here, before the
 10 Lord our God. For to the Levites there is no por-
 11 tion among you; for the priesthood of the Lord is
 their inheritance; and Gad, and Reuben, and half
 12 the tribe of Menasseh have already received their
 inheritance beyond the Jordan, at the east, which
 13 Moses the servant of the Lord gave to them.
 And the men arose, and went away; and Joshua
 14 charged those that went to describe the land, say-
 ing, Go and walk through the land, and describe
 15 it, and return again to me; and here will I cast
 the lot for you before the Lord, in Shiloh. And
 16 the men went and passed through the land, and

בארץ ונתתהו לערים לשבעה חלקים על־ספר ונבא
 אֶל־הַיְשׁוּעַ אֶל־הַמַּחְנֶה שָׁלֹה: וַיִּשְׁלַח לָהֶם הַיְשׁוּעַ טַרְחַל
 בְּשֵׁלֶה לִפְנֵי יְהוָה וְחַלְקֵיהֶם הַיְשׁוּעַ אֶת־הָאָרֶץ לִבְנֵי
 11 יִשְׂרָאֵל כַּמְחַלְקָתָם: וַיַּעַל טַרְחַל מִפֶּה בְּנֵי־בְנִימִן
 לַמִּשְׁפָּחָה וַיֵּצֵא נָכוֹל וְגֵרְלָם בֶּן־בְּנֵי יְהוּדָה וְבֶן־בְּנֵי
 12 יוֹסֵף: וְהָיוּ לָהֶם הַנְּכוּל לַפָּתָח צְפֹנָה מִן־הַיַּרְדֵּן וְעֵלְיָהּ
 הַנְּכוּל אֶל־בְּתָר יִרְחוֹ מִצְפּוֹן וְעֵלְיָהּ בְּרֹדַי יָמָה וְהָיָה
 13 הַתְּצִיאָיו מִדְּבָרָה בֵּית אָזָן: וְעֵבֶר מִשֶׁם הַנְּכוּל לַחֹף
 אֶל־בְּתָר לַחֹף נִגְבָּה הָיָה בֵּית אֵל וְגֵרְד הַנְּכוּל עֶשְׂרֹת
 14 אָזָר עַל־יַדֵּי אֲשֶׁר מַעֲבָב לְבֵית־הָרָחֵק תַּחְתּוֹ: וְהָאָרֶץ
 הַנְּכוּל וְנֹכַח לַפָּתָחִים נִגְבָּה מִן־הַיַּרְדֵּן אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
 15 בֵּית־הָרָחֵק נִגְבָּה וְהָיוּ הַתְּצִיאָיו אֶל־בְּרִית־בְּעֵל הָיָה
 16 קִרְיַת יִצְרָעִים עִיר בְּנֵי יְהוּדָה וְאֵת פֶּתָחִים: וְפֶתַח־הַנְּבִיָּה
 מִקְצֵה קִרְיַת יִצְרָעִים וַיֵּצֵא הַנְּכוּל יָמָה וַיֵּצֵא אֶל־מִצְרַיִם
 17 וְהָיָה עֵין שֶׁמֶשׁ אֶל־קִצְיָה הָרָר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי נַי
 18 בְּתַרְתָּם: וְאֲשֶׁר בְּעֵמֶק רַפְאִים צְפוֹנָה וְגֵרְד גַּי הַחַם
 19 אֶל־בְּתָר הַנְּכוּל נִגְבָּה וְגֵרְד עֵין רַגֵּל: וְהָאָרֶץ מִצְפּוֹן
 20 וַיֵּצֵא עֵין שֶׁמֶשׁ וַיֵּצֵא אֶל־גִּילְלוֹת אֲשֶׁר־נֹכַח מִעֵלְיָהּ
 21 אֲדָמִים וְגֵרְד אֶבֶן בֶּטוֹן בְּדִרְבָּאָן: וְעֵבֶר אֶל־בְּתָר מִל־
 22 הַיַּרְדֵּן צְפוֹנָה וְגֵרְד הַיַּרְדֵּן הַנְּכוּל אֶל־
 23 כַּתָּף בֵּית־הַנְּחֵלָה צְפוֹנָה וְהָיוּ הַתְּצִיאָיו הַנְּכוּל אֶל־
 24 לְשׁוֹן יַם־הַמֶּלֶח צְפוֹנָה אֶל־קִצְיָה הַיַּרְדֵּן נִגְבָּה וְהָיָה הַנְּכוּל
 25 כ־נֹכַח: וְהַיַּרְדֵּן וְהַנְּכוּל־אֹתוֹ לַפָּתָח־הַיַּרְדֵּן אֵת נַחֲלַת בְּנֵי
 26 בְּנִימִן לְגִבְלוֹתֶיהָ קִסְבִּים לַמִּשְׁפָּחָה: וְהָיוּ הָעָרִים לַמִּשְׁפָּחָה
 27 בְּנֵי בְּנִימִן לַמִּשְׁפָּחָתָם: יִרְחוֹ וּבֵית־הַנְּחֵלָה וְעַמְקָה
 28 קִצְיָן: וּבֵית הַיַּרְדֵּן הַעֲמִירִים וּבֵית־אֵל: הַתְּעִיִּים
 29 תַּפְרָה וְעַמְקָה: וְכַפַּר הַיַּרְדֵּן וְהַעֲמִירִים נִגְבַּע עָרִים
 30 שְׁתֵּי־עֶשְׂרֵת וְהַצְרִיָּה: וּבְעֵין־הַרְמָה וְבִאֲרֹת: וְהַמַּצְפָּה
 31 וְהַבְּרִיָּה וְהַמַּעֲבָר: וְרָמָם וְרַפְאֵל וְהַרְאֵלָה: וְעַל־עַ הָאֵלֶף
 32 וְהַנְּכוּלִים הָיָה יְרוּשָׁלַם בְּעֵת קִרְיַת עָרִים אַרְבַּע־עֶשְׂרֵה
 33 וְהַצְרִיָּה אֵת נַחֲלַת בְּנֵי־בְנִימִן לַמִּשְׁפָּחָה:

CAP. XIX. ט

1 וַיֵּצֵא הַגֵּרְלָה הַשְּׁנַי לַשְּׁמֵעוֹן לַמִּשְׁפָּחָה בְּנֵי־שֶׁמֶשׁ לַמִּשְׁפָּחָה
 2 נַחֲלָתָם בְּתוֹךְ נַחֲלַת בְּנֵי־יְהוּדָה: וְהָיוּ לָהֶם
 3 מִן־חֲלָתָם כַּאֲשֶׁר־עָבְדוּ וּשְׁבַע וּמִקְדָּה: וְהַחֶזֶר שִׁעִיל
 4 וְכֶלֶה וְעֵצִים: וְאֶל־תַּלְדֵּל וְכֹתֵל וְהַרְמָה: וְצִקְלֵי וּבֵית־
 5 הַמִּרְכָּבָת וְהַחֶזֶר סוּסָה: וּבֵית לַבָּאֹת וְשִׁרְיוֹן עָרִים
 6 שְׁלֹש־עֶשְׂרֵה וְהַצְרִיָּה: עֵין רַמִּין וְעֵתֵר וְלִצְוֹן עָרִים
 7 אַרְבַּע וְהַצְרִיָּה: וְכָל־הַחֲצֵרִים אֲשֶׁר סָבִיבוֹת הַעֲרִים
 8 הָאֵלֶּה עַרְבַּע־עֶלֶת כַּאֲרֵאמֹת נֹכַח אֵת נַחֲלַת מַעֲבָר בְּנֵי־
 9 שֶׁמֶעוֹן לַמִּשְׁפָּחָה: מִחֲבַל בְּנֵי יְהוּדָה נַחֲלַת בְּנֵי שֶׁמֶעוֹן
 10 כִּי־הָיָה חֶלֶק בְּנֵי־יְהוּדָה רַב מֵהֶם וַיַּחֲזֵק בְּנֵי־שֶׁמֶעוֹן
 11 בְּתוֹךְ נַחֲלָתָם: וַעֲלֵה הַגֵּרְלָה הַשְּׁלִישִׁי לִבְנֵי וְכוּלָן
 12 לַמִּשְׁפָּחָה וְהָיוּ נָכוֹל נַחֲלָתָם עַד־שִׁרְיָד: וְעֵלְיָהּ נָכוֹלִים
 13 לַיָּמָה וּמִרְעֵלָה וַיַּגְעַע בְּדַבְשֵׁת וַיַּגְעַע אֶל־הַנְּחֵל אֲשֶׁר עַל־
 14 פְּנֵי קִצְיָנִים: וְעֵבֶר מִשְׂרֵד קִרְמָה מִזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ עַל־נְכוּל
 15 כ־סִסְלַת תְּבַר וַיֵּצֵא אֶל־הַדְּבָרָת וְעֵלְיָהּ יַעֲזֵב: וּמִשֶׁם עֵבֶר
 16 קִרְמָה מִזְרַחָה נַחֲלַת חֶזֶר עֵתָה קִצְיָן וַיֵּצֵא רַמִּין הַמַּתְאָר

CAP. XX. ב

1 וְדַבֵּר וְהָיוּ אֶל־הַיְשׁוּעַ לַאֲמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 2 לַאֲמֹר הֵן לָכֶם אֲתֵינְךָ הַמְקַלֵּט אֲשֶׁר־דִּבְרַתִּי אֵלֵיכֶם
 3 בְּדַמְשֵׁק: לָעָם שָׁמָּה רֹאעִים מִכֹּהֵן־נֶפֶשׁ בַּשָּׂנְאָה בְּכָל־

described it according to the cities in seven parts in a book; and they came again to Joshua to the camp at Shiloh. And Joshua cast the lot for them in Shiloh before the Lord; and Joshua divided there the land unto the children of Israel according to their divisions. And the lot of the tribe of the children of Benjamin came up according to their families; and the boundary of their lot came forth between the children of Judah and the children of Joseph. And their boundary was on the north side (starting) from the Jordan; and the boundary went up to the side of Jericho on the north, and went up through the mountains westward; and its terminations were at the wilderness of Beth-aven. And the boundary went over from there toward Luz, to the south side of Luz, which is Beth'el; and the boundary descended to 'Aroth-addar, upon the mount that is on the south side of the lower Beth-choron. And the border extended (thence), and fetched a compass to the west side, to the south of the mount that is before Beth-choron at the south; and its terminations were at Kiriyath-ba'al, which is Kiriyath-ye'arim, a city of the children of Judah: this was the west side. And the south side commenced from the end of Kiriyath-ye'arim, and the boundary went out on the west, and went out to the spring of the waters of Nephtöäch; and the boundary went down to the end of the mountain that is before the valley of the son of Hinnom, and which is in the valley of Rephaim at the north and descended to the valley of Hinnom, to the side of the Jebusi on the south, and descended to 'En-rogel. And 'En extended northwardly, and went forth to 'Enshemesh, and went forth toward Gellitho, which is opposite to the ascent of Adummim, and descended to Eben-bohan the son of Reuben. And passed along on this side opposite to 'Arabah northward; and went down unto 'Arabah; and the boundary passed along to the side of Beth-choglah northward; and the terminations of the border were at the north bay of the Salt Sea at the south end of the Jordan: this was the south boundary. And the Jordan bounded it on the east side. This was the inheritance of the children of Benjamin; by its boundaries round about, according to their families. Now these were the cities of the tribe of the children of Benjamin according to their families, Jericho, and Beth-choglah, and 'Emekkezi, and Beth-ha'arabah, and Zemarayim, and Beth-el, and Avvim, and Parah, and 'Ophrah, and Kephrah-ha'ammonah, and 'Ophni, and Geba': twelve cities with their villages. Gib'on, and Ramah, and Be'roth, and Mizpeh, and Kephirah, and Mozah, and Rekem, and Yirpe'el, and Taralah, and Zela', Eleph, and Jebusi, which is Jerusalem, Gib'ath, and Kiriyath: fourteen cities with their villages. This is the inheritance of the children of Benjamin according to their families.

CHAPTER XIX

1 ¶ And then came forth the second lot for Simeon, for the tribe of the children of Simeon according to their families; and their inheritance was within the inheritance of the children of Judah. 2 And they obtained in their inheritance Be'er-sheba', (or) Sheba', and Moladah, and Chazar-shu'al, and Balah, and 'Ezem, and El'olath, and Bethul, and Chormah, and Ziklag, and Beth-hamarcaboth, and Chazar-sussah, and Beth-jeba'ith, and Sharuchen: 3 thirteen cities and their villages. 'Ayin, Rimmon, and 'Ether, and 'Ashan; four cities and their villages. And all the villages that were round about these cities up to Ba'alath-be'er, South Ramah. This is the inheritance of the tribe of the children of Simeon according to their families. Out of the portion of the children of Judah was the inheritance of the children of Simeon; for the portion of the children of Judah was too much for them; therefore the children of Simeon obtained their inheritance within their inheritance. ¶ And then came up the third lot for the children of Zebulun according to their families; and the boundary of their inheritance extended up to Sarid; and their boundary went up toward the sea, and Mar'alah, and touched on Dabesheth, and touched on the brook that is before Yokne'am; and turned from Sarid eastward toward the rising of the sun unto the border of Kisloth-tabor, and then went out to Daberath, and went up to Yaphia'; and from there it passed on in front to the east unto Gath-Chepher, to 'Eth-kazin, and went out to Rimmon, 14 whence it extended to Ne'ah; and this boundary turned about on the north side to Channathon; and

its terminations were in the valley of Yiph-thach-el; And Kattath, and Nahallah, and Shimron, and Yid-alah, and Beth-lechem: twelve cities with their villages. This is the inheritance of the children of Zebulun according to their families, these cities with their villages. ¶ For Issachar came out the fourth lot, for the children of Issachar according to their families. And their boundary went to Yizre'el, and Kessulloth, and Shunem; and 19 Chaparayim, and Shiön, and Anacharath, and 20 Rabbith, and Kishyon, and Abez, and Remeth, 21 and 'En-gannim, and 'En-chaddah, and Beth-pazzez; and the boundary touched on Tabor, and 22 Shachazimah, and Beth-shemesh; and the terminations of their boundaries were at the Jordan; sixteen cities with their villages. This is the 23 inheritance of the tribe of the children of Issachar according to their families, the cities and the villages. ¶ And then came out the fifth lot for 24 the tribe of the children of Asher according to their families. And their boundary was Chelkath, 25 and Chali, and Beten, and Achshaph, and Allam-melech, and 'Am'ad, and Mishal; and it touched 26 on Carmel at the sea, and on Shichor-libnath; and 27 it turned toward the rising of the sun to Beth-dagon, and touched on Zebulun, and on the valley of Yiphthach-el at the north, on Beth-ha'emek, 28 and Ne'iel, and went out to Cabul on the left, 29 and 'Ebron, and Rechob, and Chammon, and Kannah, up to Zidon the great city. And then the boundary turned back to Ramah, and to the city of Mibzar-zor; and then the boundary turned 30 back to Chossah; and the terminations were by the sea in the district toward Achzib; and 'Ummah 31 and Apekh, and Rechob: twenty and two cities with their villages. This is the inheritance 32 of the tribe of the children of Asher according to their families, these cities with their villages. ¶ Unto 33 the children of Naphtali came out the sixth lot, for the children of Naphtali according to their families. And their boundary was from Cheleph, 34 from Allon-beza-'ananim, and Adami-hanekeb, and Yabne'el, as far as Lakkum; and its terminations were at the Jordan; And then the boundary turned 35 westward to Aznoth-tabor, and went out from there to Chukok, and touched on Zebulun on the 36 south, and touched on Asher on the west, and on Judah upon the Jordan toward the rising of the 37 sun And fortified cities, Ziddim, Zer, and Cham-ma'h, Rakkath, and Kinnereth, And Adamah, and 38 Ramah, and Chazor. And Kedesh, and Edre'i, 39 and 'En-chazor, and Yiron, and Migdal-el, Cho-rem, and Beth-'anath, and Beth-shemesh: nine- 40 ten cities with their villages. This is the inheritance of the tribe of the children of Naphtali 41 according to their families, the cities and their villages. ¶ For the tribe of the children of Dan 42 according to their families came out of the seventh lot. And the boundary of their inheritance was 43 Zor'ah, and Eshtaol, and 'Ir-shemesh, and Sha'-a'abbin, and Ayalon, and Yithiah, And Elon, and 44 Thinnathah, and 'Ekron, And Eltekeh, and Gib-bethon, and Basalath, And Yehud, and Bené- 45 berak, and Gathrimmon. And Me-hayarkon, and 46 Bakkory, with the boundary before Yapho. And the territory of the children of Dan went out beyond these; for the children of Dan went up and fought 47 against Leshem, and captured it, and smote it with the edge of the sword, and took possession of it, and dwelt therein, and they called Leshem Dan after the name of Dan their father. This is the 48 inheritance of the tribe of the children of Dan according to their families, these cities with their 49 villages. ¶ And they made an end of dividing the land for inheritance after its boundaries; and the children of Israel gave an inheritance to Joshua the son of Nun among them; By the order of the 50 Lord did they give him the city which he had asked, Timnathserach on the mountain of Ephraim; and he built the city, and dwelt therein. ¶ These 51 are the inheritances, which Elazar the priest, and Joshua the son of Nun, and the heads of the divisions of the tribes of the children of Israel, divided for an inheritance by lot, at Shiloh before the Lord, at the door of the tabernacle of the congregation. So they made an end of dividing the country.

CHAPTER XX.

¶ And the Lord spoke unto Joshua, saying, 1 Speak to the children of Israel, saying, Appoint 2 for yourselves the cities of refuge, whereof I have spoken unto you by the hand of Moses; That 3 thither may flee the manslayer that killeth any

1 ולמשפחות בניקנת הלויים היתרים מבני קנת כ
 2 ויהי עיר ויגורם ממשה אפרים: ונתת להם אתעיר 21
 3 מקלט הרצח אתשכם ואתמגרשה בבר אפרים ואת
 4 גור ואתמגרשה: ואתקבלים ואתמגרשו ואתנתן 22
 5 רמון ואתמגרשה ערים שתים: וממשהדן את 23
 6 אלהא ואתמגרשה אתמגרשה ואתמגרשה אתאלון 24
 7 ואתמגרשה אתמגרשון ואתמגרשה ערים ארבע: 25
 8 ומקצית משה מנשה אתמגרשון ואתמגרשה ואתנתן כה
 9 רמון ואתמגרשה ערים שתים: בלערים עיר 26
 10 ומגרשון למשפחות בניקנת היתרים: ולבני נרשון 27
 11 ממשפחת הלויים מקצי משה מנשה אתעיר מקלט
 12 הרצח אתגלון בבשן ואתמגרשה ואתמגרשה ואת 28
 13 מגרשה ערים שתים: וממשה יששכר אתקשון 29
 14 ואתמגרשה אתדברת ואתמגרשה: אתמגמת ואת 20
 15 מגרשה אתעין גים ואתמגרשה ערים ארבע:

16 וממשה אשר אתמשאל ואתמגרשה אתמגרשון ואת 5
 17 מגרשה: אתחלקת ואתמגרשה ואתרחב ואתמגרשה 31
 18 ערים ארבע: וממשה נפתלי אתעיר וקלט הרצח 32
 19 אתקדש בגליל ואתמגרשה ואתמגמת האר ואת 33
 20 מגרשה ואתדברתן ואתמגרשה ערים שלש: בלעיר 38
 21 הנרשני למשפחתם שלשעשרה עיר ומגרשון: 39
 22 ולמשפחת בנימרר הלויים היתרים מאת משה ובולן 34
 23 אתינגים ואתמגרשה אתדברת ואתמגרשה: את 35
 24 המגת ואתמגרשה אתמגרשון ואתמגרשה ערים ארבע: 36
 25 וממשהדן אתעיר מקלט הרצח אתדברת 36
 26 בגלעד ואתמגרשה ואתמגרשים ואתמגרשה: את 37
 27 חשבון ואתמגרשה אתעיר ואתמגרשה בלערים 38
 28 ארבע: בלערים לבני פרדי למשפחתם היתרים 39
 29 ממשפחות הלויים יהו ויגורם ערים שתים עשרה: כל 39
 30 עיר הלויים בתוך אחות בניישראל ערים ארבעים ושמה 40
 31 ומגרשון: והיתר הערים האלה עיר עיר ומגרשה 41
 32 סביבתהו כן לכלהערים האלה: ונתן יהו לישראל 41
 33 אתגלילוארץ אשר נשבע לתת לאבותם ונרשהו נשבו 42
 34 בה: ונתן יהו להם מסביב ככל אשרנשבע לאבותם 42
 35 ולאעמד איש בפניהם מקל אבותיהם את בלעיריהם 43
 36 ונתן יהו בהם: לאנפל דבר מגל דבר המגל אשר 43
 37 דבר יהו אל בית ישראל הכל כא:

CAP. XXII. כב

1 אז יקרא יהושע לראובני ולגדי ולמנצי משה מנשה: א
 2 ואמר אליהם אתם שמרתם את בלעיר צנה אתכם 2
 3 משה עבר יהו ונשמתו בקול לכל אשרישית אתכם 3
 4 לאעובתם אתאחיהם והימים רבים עד היום הוה 3
 5 ושמרתם אתמשכרת מצות יהו אליהם: ונשא היום 4
 6 יהו אליהם לאחיהם באשר דבר להם ונשא פני ולבו 4
 7 להם לאחיהם אל ארץ אחותהם אשר ונתן להם משה 4
 8 עבר יהו בעבר הנהדן: וקושמרו מאד לעשות את 5
 9 המצות ואתהתורה אשר צוה אתכם משה עבד יהוה 5
 10 לאהבה אתיהוה אליהם וללכת בכלדרכיו ולשמר

1 ויהו יהו להם למקלם מנאל הים: ונס אל אתר ו
 2 סלערים האלה ועמד פתח עיר העיר דבר בארץ
 3 ומני העיר והוא אתדבריו ואספו את העיר אליהם
 4 והתגדלו מקום ושבו עמם: וכי דוד נאל הים אתריו
 5 ולאספו אתהרצח בידו כ בכלדעת הכה אתהרצח
 6 ולאספו הוא לו מתמול שלשים: השב ו בעיר הוא
 7 עד עמדו לפני העדה למשפט עדמות הבתן תגדלו
 8 אשר יהו בימים ההם או: ושוב הרצח וכן אלעיר
 9 ואל ביתו אליהעיר אשרנס משם: וקדשו אתקדש
 10 בגליל בבר נפתלי ואתשכם בבר אפרים ואתדברת
 11 ארבע היא חברון בבר דודתה: ומעבר ליהו יהו
 12 מורה נתנו אתקדש במדבר במישר ממשה ראובן
 13 ואתדאמות בגלעד ממשה דן ואתגלון בבשן ממשה
 14 מנשה: אלה היו ערי המועדה לכל בני ישראל ולכל
 15 הער בתוכם ליום שמה כלמבדחנש בשנה ולא ימות
 16 ביד נאל הים עד עמדו לפני העדה:

CAP. XXI. כא

1 ויגשו ראשי אבות הלויים אלאלעזר הבתן ואליהושע
 2 בדעון ואלראשי אבות המשות לבני ישראל: ודברו
 3 אליהם בשלה בארץ כנען לאמר יהו צוה בדרמשה
 4 לחתלתו ערים לשבת ומגרשון לבהמתו: ונתנו בני
 5 ישראל הלויים מנחתם אלפי יהוה אתהערים האלה
 6 ואתמגרשהו: ונצא העיר למשפחת הקרתי יהו
 7 לבני אפרו הבתן מןהלויים ממשה ויהוה וממשה
 8 השמענו וממשה בנינו בעיר ערים שלש עשרה:
 9 ובלני קנת היתרים ממשפחת משהאפרים וממשה
 10 דן ומקצי משה מנשה בעיר ערים עשר: ולבני
 11 רשון ממשפחת משהיששכר וממשהאשר וממשה
 12 נפתלי ומקצי משה מנשה בבשן בעיר ערים שלש
 13 עשרה: לבני מרר למשפחתם ממשה ראובן
 14 וממשהדן וממשה ובולן ערים שתים עשרה: ונתנו
 15 בניישראל ללויים אתהערים האלה ואתמגרשון
 16 כאשר צוה יהוה בדרמשה בעיר: ונתנו ממשה
 17 בני ויהוה וממשה בני שמעון את הערים האלה אשר
 18 יקרא אתהו בשם: ויהו לבני אפרו ממשפחות הקרתי
 19 מבני לו כי להם היה העיר ואלעזר: ונתנו להם את
 20 קנת ארבע אבי הענק היא חברון בבר דודתה ואת
 21 מגרשה סביבתה: ואתשדה העיר ואתהצורה נתנו
 22 לכלב בדפנה באחוזו: ולבני אפרו הבתן נתנו
 23 אתעיר מקלט הרצח אתחברון ואתמגרשה ואת
 24 אבנה ואתמגרשה: ואתדברת ואתמגרשה ואת
 25 אשחמז ואתמגרשה: ואתגלון ואתמגרשה ואת
 26 דבר ואתמגרשה: ואתעין ואתמגרשה ואתישראל
 27 ואתמגרשה אתבית שמש ואתמגרשה ערים שתע
 28 מאת שני השבטים האלה: וממשה בנימן את
 29 נבשן ואתמגרשה אתנבני ואתמגרשה: אתענות
 30 ואתמגרשה ואתדעלמן ואתמגרשה ערים ארבע:
 31 בלעיר ביראפרו הבתים שלשעשרה ערים ומגרשהו:

person unawares, without knowledge; and they shall be unto you for a refuge from the avenger of the blood. And he shall flee unto one of those cities, and he shall stand at the entrance of the gate of the city, and speak in the ears of the elders of that city his words; and they shall take him into the city unto them, and give him a place, that he may dwell among them. And if the avenger of the blood should pursue after him, then shall they not deliver the manslayer up into his hand; because without knowledge did he smite his neighbor, and he was not an enemy to him in time past. And he shall dwell in that city, until he shall have stood before the congregation for judgment, (and) until the death of the high-priest that may be in those days: then shall the manslayer return, and come unto his own house, unto the city whence he hath fled. And they appointed Kedesh in Galilee in the mountain of Naphtali, and Shechem in the mountain of Ephraim, and Kiriyath-arba', which is Hebron, in the mountain of Judah. And on the other side of the Jordan by Jericho eastward, they appointed Bezer in the wilderness in the plain from the tribe of Reuben, and Ramoth in Gil'ad from the tribe of Gad, and Golan in Bashan from the tribe of Manasseh. These were the cities assigned for all the children of Israel, and for the stranger that sojourneth among them, that thither might flee whosoever killeth any person at unawares, and that he should not die by the hand of the avenger of the blood, until he have stood before the congregation.

CHAPTER XXI.

1 ¶ Then came near the heads of the divisions of the Levites unto Elazar the priest, and unto Joshua the son of Nun, and unto the heads of the divisions of the tribes of the children of Israel: 2 And they spoke unto them at Shiloh, in the land of Canaan, saying, The Lord commanded by the hand of Moses to give unto us cities to dwell in, with the open spaces thereof for our cattle. And the children of Israel gave unto the Levites from their inheritance, at the order of the Lord, these 4 cities and their open spaces. ¶ And the lot came out for the families of the Kehathites: and the children of Aaron the priest, who were of the Levites, obtained from the tribe of Judah, and from the tribe of Simeon, and from the tribe of Benjamin, by lot, thirteen cities. ¶ And the rest of the children of Kehath obtained from the families of the tribe of Ephraim, and from the tribe of Dan, and from the half tribe of Manasseh, by lot, ten 6 cities. ¶ And the children of Gershon obtained from the families of the tribe of Issachar, and from the tribe of Asher, and from the tribe of Naphtali, and from the half tribe of Manasseh in 7 Bashan, by lot, thirteen cities. ¶ The children of Merari after their families obtained from the tribe of Reuben, and from the tribe of Gad, and from 8 the tribe of Zebulun, twelve cities. ¶ And the children of Israel gave unto the Levites these cities with their open spaces, as the Lord had commanded by the hand of Moses, by lot. And they gave from the tribe of the children of Judah, and 10 from the tribe of the children of Simeon, these 10 cities which are called by name. And the children of Aaron, of the families of the Kehathites, of the children of Levi, obtained them,—for they 11 had the first lot. And they gave unto them Kiriyath-arba' (the father of 'Anak), which is Hebron, in the mountain of Judah, with the open 12 spaces thereof round about it; But the fields of the city, and its villages, they gave to Caleb the son of Yephunneh for his possession. ¶ And to the children of Aaron the priest they gave the city of refuge for the manslayer, Hebron with its open 14 spaces, and Libnah with its open spaces, And Yattir with its open spaces, and Eshtemoa' with 15 its open spaces. And Cholon with its open spaces, 16 and Debril with its open spaces, And 'Ayin with its open spaces, and Yuttah with its open spaces, and Beth-shemesh with its open spaces: nine cities 17 from those two tribes. ¶ And from the tribe of Benjamin, Gibeon with its open spaces, Geba' with 18 its open spaces, Anathoth with its open spaces, and 'Almon with its open spaces: four cities. 19 All the cities of the children of Aaron, the priests, 20 were thirteen cities with their open spaces. ¶ And

the families of the children of Kehath, the Levites, who remained of the children of Kehath, obtained the cities of their lot from the tribe of Ephraim. And they gave to them the city of refuge for the 21 manslayer, Shechem with its open spaces in the mountain of Ephraim, and Gezer with its open spaces, And Kibzayim with its open spaces, and 22 Beth-choron with its open spaces: four cities. ¶ And from the tribe of Dan, Eltekek with its open spaces, Gbbethon with its open spaces, Ayalon 23 with its open spaces, Gath-rimmon with its open spaces: four cities. ¶ And from the half tribe of 25 Manasseh, Ta'nach with its open spaces, and Gath-rimmon with its open spaces: two cities. All the 26 cities were ten with their open spaces for the families of the children of Kehath that remained. ¶ And unto the children of Gershon, of the families 27 of the Levites, (they gave) from the other half tribe of Manasseh the city of refuge for the manslayer, Golan in Bashan with its open spaces, and Be'eshterah with its open spaces: two cities. ¶ And 28 from the tribe of Issachar, Kishiyon with its open spaces, Daberath with its open spaces, Yarmuth 29 with its open spaces, 'En-gannim with its open spaces: four cities. ¶ And from the tribe of Asher 30 Mishal with its open spaces, Abdon with its open spaces. Cheilkath with its open spaces, and Rechob 31 with its open spaces: four cities. ¶ And from the tribe of Naphtali, the city of refuge for the manslayer, Kedesh in Galilee with its open spaces, and Chammothdor with its open spaces, and Karthan with its open spaces: three cities. All the cities of 33 the Gershunites according to their families were thirteen cities with their open spaces. ¶ And unto 34 the families of the children of Merari, the remainder of the Levites, (they gave) from the tribe of Zebulun, Yokne'am with its open spaces, and Karthan with its open spaces, Dimnah with its 35 open spaces, Nahalal with its open spaces: four cities. And from the tribe of Gad, the city of 36 refuge for the manslayer, Ramoth in Gil'ad with its open spaces, and Machanayim with its open spaces, Cheshbon with its open spaces, Ya'zer with 37 its open spaces: four cities in all. All the cities 38 for the children of Merari after their families, they who were remaining of the families of the Levites,—even their lot was twelve cities. All the 39 cities of the Levites in the midst of the possession of the children of Israel were forty and eight cities with their open spaces. These cities were 40 every one with their open spaces round about them: thus it was with all these cities. ¶ And the Lord 41 gave unto Israel all the land which he had sworn to give unto their fathers; and they possessed it, and dwelt therein. And the Lord gave them rest 42 round about, all just as he had sworn unto their fathers: and there stood not up before them a man of all their enemies; all their enemies the Lord delivered into their hand. There failed not again 43 of all the good thing which the Lord had spoken unto the house of Israel: it all came to pass.

CHAPTER XXII.

¶ Then did Joshua call the Reubenites, and the 1 Gadites, and the half tribe of Manasseh, And he 2 said unto them, Ye have indeed kept all that Moses the servant of the Lord commanded you, and ye have obeyed my voice in all that I commanded you: Ye have not forsaken your brethren these 3 many days, until this day; but ye have kept the obligation of the commandment of the Lord your God. And now the Lord your God hath given 4 rest unto your brethren, as he promised them; therefore now turn yourselves, and get you unto your tents, unto the land of your possession, which Moses the servant of the Lord gave unto you on the other side of the Jordan. Only take diligent 5 heed to practise the commandment and the law, which Moses the servant of the Lord hath commanded you, to love the Lord your God, and to walk in all his ways, and to keep his command-

ments, and to cleave unto him, and to serve him
 6 with all your heart and with all your soul. And
 Joshua blessed them, and sent them away; and
 7 they went unto their tents. ¶ Now to the one
 half of the tribe of Menasseh Moses had given
 possession in Bashan; but unto the other half
 thereof gave Joshua with their brethren on this
 side of the Jordan westward; and when Joshua
 8 sent them also away unto their tents, he blessed
 them; And he said unto them, as followeth, With
 much riches return unto your tents, and with very
 much cattle, with silver, and with gold, and
 with copper, and with iron, and with very many
 9 garments: divide the spoil of your enemies with
 your brethren. ¶ And the children of Reuben and
 the children of Gad and the half tribe of Menas-
 seh returned, and departed from the children of
 Israel from Shiloh, which is in the land of
 Canaan, to go unto the country of Gil'ad, to the
 land of their possession, whereof they were pos-
 10 sessed, according to the order of the Lord by the
 hand of Moses. And when they came unto the
 districts of the Jordan, that are in the land of
 Canaan, the children of Reuben and the children
 of Gad and the half tribe of Menasseh built there
 11 an altar by the Jordan, a great altar for a show.
 Behold, the children of Reuben and the children of
 Gad and the half tribe of Menasseh have built
 an altar in the front of the land of Canaan, in
 the districts of the Jordan, at the side belong-
 12 ing to the children of Israel. And when the children
 of Israel heard it, the whole congregation of the
 children of Israel assembled themselves together
 13 at Shiloh, to go up against them to war. ¶ And
 the children of Israel sent unto the children of
 Reuben, and to the children of Gad, and the half
 tribe of Menasseh, into the land of Gil'ad, Phine-
 14 has the son of Elazar the priest, and ten princes
 with him, one prince each for every division of
 all the tribes of Israel; and each one was a head
 of their family divisions among the thousands of
 15 Israel. And they came unto the children of Reuben,
 and to the children of Gad, and to the half tribe
 of Menasseh, unto the land of Gil'ad, and they
 16 spoke with them, saying, Thus have said the
 whole congregation of the Lord, What trespass is
 this that ye have committed against the God of
 Israel to turn away this day from following the
 Lord, in that ye have built yourselves an altar,
 17 that ye might rebel this day against the Lord?
 Have we had too little in the iniquity of Pe'or,—
 from which we are not yet cleansed until this day,
 —when there was a plague in the congregation of
 18 the Lord? And will ye turn away this day from
 following the Lord? and it will be, that when ye
 will rebel this day against the Lord, to-morrow
 he will be wroth with the whole congregation of
 19 Israel. But, notwithstanding, if the land of your
 possession be unclean, then pass ye over unto the
 land of the possession of the Lord, wherein
 dwelleth the tabernacle of the Lord, and take pos-
 session in the midst of us; but rebel not against
 the Lord, and against us do not rebel, in building
 yourselves an altar, beside the altar of the Lord
 20 our God. Did not Achan the son of Zerach com-
 mit a trespass of the devoted things, and wrath
 fell on all the congregation of Israel? and he,
 though but one man, perished not alone in his
 21 iniquity. ¶ But the children of Reuben and the
 children of Gad and the half tribe of Menasseh
 answered, and they spoke unto the heads of the
 22 thousands of Israel, The God of gods, the Eter-
 nal, the God of gods, the Eternal, he knoweth,
 and Israel also shall know: if it be in rebellion,
 or if in transgression against the Lord, said us
 23 not this day? That we have built us an altar
 to turn away from following the Lord; or if to
 offer thereon burnt-offering or meat-offering, or if
 to offer thereon peace-offerings, may the Lord
 24 himself require it: Or whether we have not done
 it for fear of this thing, saying, In time to come
 your children might say unto our children, as fol-
 loweth, What have ye to do with the Lord, the
 25 God of Israel? For the Lord hath made a
 boundary between us and you, ye children of
 Reuben and children of Gad,—the Jordan; ye have
 no part in the Lord: thus might your children
 make our children cease so as not to fear the
 26 Lord. Wherefore we said, Let us now act for
 ourselves to build this altar, not for burnt-offering,
 27 nor for sacrifice; But it shall be a witness between

us, and you, and our generations after us, that we
 may perform the service of the Lord before him
 with our burnt-offerings and with our sacrifices,
 and with our peace-offerings; and that your chil-
 dren may not say in time to come to our children,
 Ye have no portion in the Lord. And we said, 25
 that it shall be when they should say this to us
 and to our generations in time to come, that we
 may say, Behold the pattern of the altar of the
 Lord, which our fathers made, not for burnt-offer-
 ing, nor for sacrifice; but it is a witness between
 us and you. Far be it from us that we should re- 29
 bel against the Lord, and turn away this day from
 following the Lord, to build an altar for burnt-
 offering, for meat-offering, or for sacrifice, beside
 the altar of the Lord our God that is before his
 dwelling. ¶ And when Phinehas the priest, and the 30
 princes of the congregation and the heads of the
 thousands of Israel who were with him, heard the
 words which the children of Reuben and the chil-
 dren of Gad and the children of Menasseh had
 spoken, it was pleasing in their eyes. And Phine- 31
 has the son of Elazar the priest said unto the chil-
 dren of Reuben, and to the children of Gad, and to
 the children of Menasseh, This day do we know
 that the Lord is in our midst, because ye have
 not committed this trespass against the Lord:
 now have ye delivered the children of Israel out of
 the hand of the Lord. ¶ And Phinehas the son of 32
 Elazar the priest, and the princes, returned from
 the children of Reuben, and from the children of
 Gad, out of the land of Gil'ad, unto the land of
 Canaan, to the children of Israel, and they brought
 them word again. And the thing was pleasing 33
 in the eyes of the children of Israel; and the chil-
 dren of Israel blessed God; and they did not
 speak any more to go up against them to battle,
 to destroy the land wherein the children of Reuben
 and Gad dwelt. And the children of Reuben and 34
 the children of Gad called the altar ("Ed"); for
 (they said) it is a witness between us that the
 Eternal is God.

CHAPTER XXIII.

¶ And it came to pass after many days, after the 1
 Lord had given rest unto Israel from all their
 enemies round about, and Joshua had grown old
 and was well stricken in age, That Joshua called 2
 for all Israel, for their elders, and for their heads,
 and for their judges, and for their officers, and
 said unto them, I am become old and well stricken
 in age; And ye have yourselves seen all that the 3
 Lord your God hath done unto all these nations,
 because of you; for the Lord your God it is that
 hath fought for you. Behold, I have divided unto 4
 you by lot those nations that yet remain, to be
 an inheritance according to your tribes, from the
 Jordan, with all the nations that I have cut off,
 as far as the great sea, toward the setting of the
 sun. And the Lord your God will indeed expel 5
 them from before you, and drive them out from
 before you; and ye shall possess their land, as
 the Lord your God hath spoken unto you. But be 6
 ye very steadfast to keep and to do all that is
 written in the book of the law of Moses, so as not
 to turn aside therefrom to the right or to the
 left; So as not to come among these nations 7
 those that are left remaining near you; and of
 the name of their gods shall ye not make men-
 tion, nor cause any to swear thereby, neither
 shall ye serve them, nor bow yourselves down unto
 them; But unto the Lord your God shall ye 8
 cleave, as ye have done unto this day. And the 9
 Lord drove out from before you great and mighty
 nations; but as for you, no man hath been able
 to stand up before you unto this day. One man 10
 of you can chase a thousand; for the Lord your
 God it is that fighteth for you, as he hath spoken
 unto you. Take good heed therefore for your souls' 11
 sake, to love the Lord your God. For if ye 12
 do in any wise turn back, and cleave unto the
 remnant of these nations, those that are left re-
 maining near you, and make marriages with them,
 and come in among them, and they among you:
 Know for a certainty that the Lord your God 13
 will no more drive out these nations from before
 you; but they shall be snares and traps unto you,
 and scourges in your sides, and stings in your
 eyes, until ye perish from off this good land which
 the Lord your God hath given you. And, behold, 14
 I am going this day the way of all the earth:
 and ye know with all your heart and with all your

10 בעבר הנהר ובמצרים ויבדו את־דעהו: ואם לע
 בעיניכם לעבד את־יהוה בחרו לכם היום את־מי
 תעבדו אם את־אלהים אשר־עבדו אבותיכם אשר
 11 בעבר הנהר ואם את־אלהים האמרי אשר אתם ישיבים
 12 בארצם ואנכי וכלי ועבד את־יהוה: ועון העם ויאמר
 13 תלילה לנו מעוב את־יהוה לעבד אלהים אחרים: כי
 14 יהוה אלהינו הוא המעלה אתנו ואת־אבותינו מארץ
 מצרים מבית עבדים ואשר עשה לנו יהוה את־האמת
 הגדולה האלה ושמרנו בקל־הנהר אשר־הלכנו בה
 15 ובכל העמים אשר עברנו בקרבם: ויגרש יהוה ארד
 16 כל־העמים ואת־האמרי וישב הארץ מפנינו ויס־אחזנו
 17 ועבד את־יהוה כיהוה אלהינו: ויאמר יהושע אלהים
 לא תעבדו לעבד את־יהוה כיהוה אלהים קדשים הוא אלי
 18 קטא הוא לא־ישא לפשעכם ולחטאותיכם: כי תעבדו
 19 את־יהוה ועבדתם אותו וישב ויבדו לכם ויבדו
 20 אתכם אחרי אשר־ישיבו לכם: ויאמר העם אל־יהושע
 21 לא כי את־יהוה נעבד: ואמר יהושע אלהים עדים
 22 אתם בכם כיהוהם בחרתם לכם את־יהוה לעבד אותו
 23 ויאמרו עדים: ועתה הסירו את־אלהי הנהר אשר
 24 בקרבכם והפכו את־לבבכם אל־יהוה אלהי ישראל:
 25 ויאמרו העם אל־יהושע את־יהוה אלהינו נעבד ובקולו
 26 נשמעו: ויכרת יהושע ברות לעם ביום ההוא ועשם לו
 27 חק ומשפט בשכם: ויכתב יהושע את־הדברים האלה
 28 בספר תורת אלהים ויחן אבן גדולה ויקמה שם חתת
 29 האלה אשר במקדש יהוה: ויאמר יהושע אל־
 30 כל־העם הנה האבן הזאת פתחתם לעדה כיהוה
 31 שמעה את כל־אמרי יהוה אשר דבר עמנו והיתה
 32 בכם לעדה פתחתם בשכם: וישלח יהושע
 33 את־העם איש לנחלתו: והיו אחרי הדברים האלה
 34 נחמת יהושע בדרך עבד יהוה ברמיה ועשר שנים:
 35 ויבדו אותו בנכח נחלתו בתמנת־סרח אשר בחד
 36 אפרים מצפון לחר־נפש: ויעבד ישראל את־יהוה כל
 37 ימי יהושע וכל ימי הוֹגים אשר האריכו ימים
 38 אחרי יהושע ואשר רצו את כל־מעשה יהוה אשר
 39 עשה לישראל: ואת־עמנו יוסף אשר־העלו בני
 40 ישראל ממצרים קברו בשכם בחלקת השדה אשר
 41 קנה יעקב מאת בני־חמור אבד־שכם במאה קשיטא
 42 והיו לבני־יוסף לנחלתו: ואלעזר בן־אחזרל מת נקברו
 43 איתו בגבעת פתחם בני אשר וסדקו בנה אפרים:

ובכל נפשם כי לא־יפלו דבר אחר מכל הדברים
 הטובים אשר דבר יהוה אליהם על־פם הכל באו לכם
 1 ויפלו מיט דבר אחר: והיה כאשר־אמַרְתֶּם על־פם כל
 הנהר הטוב אשר דבר יהוה אליהם בן־יבא
 2 יהוה עליכם את כל־הדבר הרע עד־השמדו אתכם
 3 מעל הארץ הטובה הזאת אשר נתן לכם יהוה
 4 אלהיכם: בעברכם את־זכרות יהוה אלהיכם אשר עתה
 5 אתכם והלכתם ועבדתם אלהים אחרים ותשחתו
 6 לכם ויהוה את־יהוה בכם ויבדתם מהרה מעל הארץ
 הטובה אשר נתן לכם:

CAP. XXIV כד

א ויאסף יהושע את־כל־שבטי ישראל שבמה ויבדו
 ב לוקו ישראל ולראשו ולשפתו ולשפתו ותאבדו לפני
 2 האלהים: ויאמר יהושע אל־כל־העם כיהוה יהוה
 3 אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח
 4 אבי אברהם ואבי נחור ועבדו אלהים אחרים: ואסף
 5 את־אבותיכם את־אברהם ועבדו הנהר ואילך אותו בקל
 6 ארץ כנען וארץ אחרת ואת־הלך את־יחזק: ואתן
 7 ליהוה את־עמך ואת־עשו ואתו לעשו את־דבר שויר
 8 לרשת איתו ויעקב ובניו ורדו מצרים: ואשלח את־
 9 משה ואת־אחרו ואת־אדם מצרים באשר עשית בקרב
 10 ואחר הוצאתי אתכם: ואציא את־אבותיכם ממצרים
 11 ותבאו תמה וירדפו מצרים אחרי אבותיכם ברכב
 12 ובפרשים ויס־סו: ויאצקו אל־יהוה נשם מאפל
 13 בניכם ויבן המצרים ויבאו עליו את־הים ויבסרו
 14 ותראנה עיניכם את אשר־עשיתי במצרים ותשבו
 15 במדבר ימים רבים: ואביאה אתכם אל־ארץ האמרי
 16 וישבו עבדו הנהר ויחלמו אתכם ואתן אותם בידכם
 17 ותירשו את־אויביכם ואשמידם מפניכם: ויבם בלך בך
 18 צפור מלך מאב וילחם בישראל וישלח ויקרא לבללם
 19 בדבשור לקלל אתכם: ולא אבינו לשמע לבללם ויבדך
 20 ברוך אתכם ואצל אתכם מיד: ותעבדו את־יהוה
 21 ותבאו אל־ירדו ויחלמו בכם בעל־ירדו האמרי
 22 ויבדו ותכעצו ותחתי ותגרשני חתי ויבוסו ואתן
 23 אותם בידכם: ואשלח לפניכם את־הערלה ותגרש
 24 אותם מפניכם שני מלכי האמרי לא בתרדך ולא
 25 בקשתך: ואתן לכם ארץ ויבדו את־יהוה ויבוסו
 26 אשר לא־יבוסו ותשבו בכם ברמים ותחתי אשר לא־
 27 נשמעו אתם אלהים: ועתה ראו את־יהוה ועבדו אותו
 28 בחמים ובאמת ותסירו את־אלהים אשר עבדו אבותיכם

soul, that not one thing hath failed of all the good things which the Lord your God spoke concerning you: all are come to pass unto you, not one thing thereof hath failed. But it shall come to pass, that as every good thing is come upon you, which the Lord your God spoke unto you: so will the Lord bring upon you every evil thing, until he have destroyed you from off this good land which the Lord your God hath given unto you.

16 When ye transgress the covenant of the Lord your God, which he hath commanded you, and go and serve other gods, and bow yourselves down to them: then will the anger of the Lord be kindled against you, and ye shall perish quickly from off the good land which he hath given unto you.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ And Joshua assembled all the tribes of Israel to Shechem; and he called for the elders of Israel, and for their heads, and for their judges, and for their officers, and they presented themselves before God.

2 Thus hath said the Lord the God of Israel, On the other side of the river did your fathers dwell in old time, even Terach, the father of Abraham, and the father of Nachor; and they served other gods. And I took your father Abraham from the other side of the river, and I led him throughout all the land of Canaan; and I multiplied his seed, and gave him Isaac. And I gave unto Isaac, Jacob and Esau; and I gave unto Esau mount Seir, to possess it; but Jacob and his children went down into Egypt. And I sent Moses and Aaron, and I plagued Egypt in the manner as I have done among them; and after that I brought you out. And I brought your fathers out of Egypt; and ye came unto the sea; and the Egyptians pursued after your fathers with chariots and horsemen unto the Red Sea. And they cried unto the Lord, and he put darkness between you and the Egyptians, and he brought the sea over them and covered them; and your eyes saw what I had done on Egypt; and ye dwell in the wilderness many days. And I brought you into the land of the Amorites, that dwell on the other side of the Jordan; and they fought with you; and I gave them into your hand, and ye took possession of their land; and I destroyed them from before you. Then Balak the son of Zippor, the king of Moab, arose and warred against Israel; and he sent and called Bil'am the son of Beor to curse you; and I would not hearken unto Bil'am; but he had to bless you instead; and I delivered you out of his hand.

11 And ye passed over the Jordan, and came unto Jericho; and then fought the men of Jericho against you, the Amorites, and the Perizzites, and the Canaanites, and the Hittites, and the Girgashites, the Hivites, and the Jebusites; and I gave them up into your hand. And I sent before you the hornet which drove them out from before you, even the two kings of the Amorites; not with thy sword, and not with thy bow. And I gave you a land for which ye had not toiled, and cities which ye had not built, and ye dwell in them; of vineyards and olive-yards which ye

planted, not do ye eat. Now therefore fear the Lord, and serve him in sincerity and truth; and put away the gods which your fathers served on the other side of the river and in Egypt, and serve the Lord. And if it be displeasing in your eyes to serve the Lord, choose for yourselves this day whom ye will serve; whether the gods which your fathers that were on the other side of the river served, or the gods of the Amorites, in whose land ye dwell; but as for me and my house, we will serve the Lord. ¶ And the people answered and said, Far be it from us to forsake the Lord, to serve other gods; For the Lord our God it is that hath brought us and our fathers up out of the land of Egypt, from the house of slavery, and who hath done those great signs before our eyes, and preserved us upon all the way whereon we have gone, and among all the people through the midst of whom we have passed: And the Lord hath driven out all the nations, and the Amorites who dwell in the land, from before us; therefore also will we serve the Lord; for he is our God. And Joshua said unto the people, Ye will not be able to serve the Lord; for he is a holy God; he is a watchful God; he will not have any indulgence for your transgressions and for your sins; If ye forsake the Lord and serve strange gods, then will he again do ye evil, and consume ye, after that he hath done you good. And the people said unto Joshua, No; nevertheless the Lord will we serve. And Joshua said unto the people, Ye are witnesses against yourselves that ye yourselves have chosen for you the Lord, to serve him. And they said, We are witnesses. And now put away the strange gods which are in the midst of you, and incline your heart unto the Lord the God of Israel. And the people said unto Joshua, The Lord our God will we serve, and his voice will we obey. And Joshua made a covenant with the people on that day, and set them a statute and an ordinance in Shechem. And Joshua wrote these words in the book of the law of God; and he took a great stone, and set it up there under the oak, that was by the sanctuary of the Lord. ¶ And Joshua said unto all the people, Behold, this stone shall be among us as a witness; for it hath heard all the words of the Lord which he spoke unto us; it shall be therefore as a witness against you, that ye may not deny your God. And Joshua let the people depart, every man unto his inheritance. ¶ And it came to pass after these things, that Joshua the son of Nun, the servant of the Lord, died, one hundred and ten years old. And they buried him on the border of his inheritance at Timnath-serach, which is on the mountain of Ephraim, on the north side of mount Ga'ash. And Israel served the Lord all the days of Joshua, and all the days of the elders who lived many days after Joshua, and who had known all the deeds of the Lord, that he had done for Israel. And the bones of Joseph, which the children of Israel had brought up out of Egypt, they buried in Shechem, in a parcel of the field which Jacob had bought of the sons of Chamor the father of Shechem for one hundred kessitah; and it remained the inheritance of the children of Joseph. And Elazar the son of Aaron died; and they buried him on the hill of Phinehas his son, which was given him in the mountain of Ephraim.

ספר שופטים

JUDGES.

CAP. I. K

1 והיו אחרי מות הושע וישאלו בני ישראל בידה לאמר
 2 מרשלה לנו אלהיבננו בתחלה להלחם בו: ואמר
 3 יהוה יהוה יעלה הגה נחתי אתהארץ בידו: ואמר
 4 יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגלילי ונלחמם בבנעמי
 5 ותלחמי נסדמי אתה בגורלה ונלח אתי שמעון: ועל
 6 יהודה ותן יהוה אתהבנעמי ונתנו בידם נכסם בנכס
 7 עשרת אלפים איש: ומצאו אתהארצי בנכס בנכס ונלחמו
 8 בו וכו אתהבנעמי ואתהפרזו: וגם אלהי בנכס ונרדפו
 9 ארבעה עשר שבטים מלכים בהתת ידיהם ונלחמם
 10 מקצתים היו מלכמים תחת שלחתי כאשר עשיתי כן
 11 שלחתי אלקים וביארו ורושם נמת שם: ונלחמו
 12 בגרידה בירושלם ונלחמו אותה ונפחו לפיכך ואת
 13 העיר שלחו כאשר: ואמר יהוה בני יהודה להלחם
 14 בבנעמי וישב הדר והגב והשפלה: ונלח יהודה אל
 15 הבנעמי וישב בהבון ושחברון לפנים קרת ארבע
 16 מכו אתישעי ואתהארץ ואתהלמי: ונלח משם אל
 17 יושבי הבר ושחברון לפנים קרתספר: ונאמר כלב
 18 אשר יכה אתהקרת ספר ולקחה ונתתי לו אתהעבקה
 19 כתי לאשה: ונלכדה עמיאל ברקנו אתי כלב הנאמן
 20 מגט ונלח אתהעבקה כתי לאשה: ונתי בבוואה
 21 ותסיתרו לשאל מאתהאיתו השנה ותצנח מעל ההמור
 22 ונאמר לה כלב מהלח: ונאמר לו הבהלח ברקני
 23 כי ארץ הנגב נתתי ונתת לי גלת מים ונלחתי כלב
 24 את גלת עליית ואת גלת תהומות: ובע קני חלו
 25 משה עלו מעיר התקרים אתבע יהודה מדבר יהודה
 26 אשר נגב עבר נלח משב אתהעם: ונלח יהודה את
 27 שמעון אחיו וכו אתהבנעמי וישב עפת חרמו אותה
 28 ונקרא אתהשם העיר חרמה: ונלח יהודה אתהענה
 29 ואתהנבלה ואתהאשקלון ואתהנבלה ואתהשקרון וארי
 30 ונבלה: ויהו יהוה אתהיהודה ונרש אתהיהודה כי
 31 לא לזרוש אתישבי הלחם בירכב ברנל להם: ותנו
 32 לבלב אתהכרון כאשר דבר משה ונרש משם ארתי
 33 שלשה בני הענק: ואתהנבסי ועב ורושם לא הורישו
 34 בני בנימן משב הנבסי אתהבני בנימן בירושלם עד היום
 35 הנה: ונעלו ביתיוסף נסדמם ביתאל ויהוה עמם:
 36 ונתרו ביתיוסף בביתאל ושחברון לפנים לזו: ונראו
 37 השקמים איש וצא מדיעור ונאמרו לו הוצאנו נא את
 38 מכו אתהעיר לפיכך ואתההיש ואתהגלמשפתת

26 שלחו: ונלח האיש ארץ החמים וכן עיר ונקרא שמה
 27 לזו היא שמה עד היום הנה: ונלחזרוש מנשה
 28 אתהביתשאן ואתהבנותיה ואתהשנגד ואתהבנותיה ואת
 29 ושב רור ואתהבנותיה ואתהישבי בללם ואתהבנותיה
 30 ואתהישבי מנדו ואתהבנותיה ונאל הבנעמי לשבח
 31 בארץ הזאת: ויהו ברתון ישראל וישם אתהבנעמי
 32 למם ויהושי לאהורישו: ונאפרים לא הוריש
 33 אתהבנעמי וישב בגור וישב הבנעמי בקרבו בגור:
 34 ובלחן לא הוריש אתהישבי קמרון ואתהישבי
 35 נחל וישב הבנעמי בקרבו ויהו למם: אשר לא
 36 הוריש אתהישבי עמו ואתהישבי ידון ואתהחלב ואת
 37 אבוה ואתהלכה ואתהאפיק ואתהרחב: וישב האשור
 38 בקרב הבנעמי וישבי הארץ כי לא הורישו: ונחלי
 39 לאהוריש אתהישבי ביתשמש ואתהישבי בותננת
 40 וישב בקרב הבנעמי וישבי הארץ וישבי ביתשמש
 41 ובית ענת היו להם למם: ונלחצו האמרי אתהגרת
 42 התרה כילא נתנו לדת לעמק: ונאל האמרי לשבח
 43 ברתהם בארץ ובשעלקים ותכבר יד בותהישב
 44 ויהו למם: ונבל האמרי ממשלה עקרבם ומסלע
 45 ונלח:

CAP. II. K

1 ועל מלאך יהוה מןהגלגל אלסבבים: ונאמר
 2 אעלה אתכם ממצרים ונביא אתכם אלהארץ אשר
 3 נשבעתי לאבותיכם ונאמר לאדאפר בריתי אתכם
 4 לעולם: ואתם לאתברתי ברית לישבי הארץ הזאת
 5 מובחיותם תתצון ונלחשמתם בקול מדינות
 6 עשיתם: וגם אמרתי לאאגרש אותם מפניכם ויהו
 7 לכם לצדים ואלתהם יהוה לכם למקוש: ויהו ברב
 8 מלאך יהוה אתהדברים האלה אלכלבני ישראל
 9 וישאו העם אתהקולם ונבכו: ויקראו שםהמקום הזאת
 10 בכים ונבחרשם לדעה: ושלח יהושע אתהעם
 11 ונלח בגנישראל איש לעלתו לרשת אתהארץ:
 12 ונכברו העם אתהיהוה כל ימי הושע וכל ימי הזקנים
 13 אשר האריבו ומם אתה יהושע אשר ראו את כל
 14 מעשה יהוה הנדול אשר עשה לישראל: ונמת הושע
 15 ברנן עבד יהוה ברמיה ועשר שנים: ונקברו אותו
 16 בנבל ונחלו בהמתהדרס בבר אפרים מצפון לחר
 17 נעש: וגם כלהדרו היה נאספו אל אבותיו נחם דור
 18 אשר אתהים אשר לאידעו אתיהוה וגם אתהמעשה
 19 אשר עשה לישראל: וישעו בגרישדאל אתהרע
 20 וישעו יהוה ונעברו אתהעלם: ונעברו אתהיהוה ואלתי

THE BOOK OF JUDGES

CONTAINING THE HISTORY OF ISRAEL FROM THE DEATH OF JOSHUA TO THE BIRTH OF SAMUEL.

CHAPTER I.

1 ¶ And it came to pass after the death of Joshua, that the children of Israel asked the Lord, saying, Who shall go up for us against the Canaanites
2 at the first, to fight against them? And the Lord said, Judah shall go up; behold, I have delivered the land into his hand. And Judah said
3 unto Simeon his brother, Come up with me into my lot, and we will fight against the Canaanites; and I likewise will go with thee into thy lot. So
4 Simeon went with him. And Judah went up; and the Lord delivered the Canaanites and the Perizzites into their hand; and they smote (of) them
5 in Bezek ten thousand men. And they found Adoni-bezek in Bezek; and they fought against him, and they smote the Canaanites and the
6 Perizzites. But Adoni-bezek fled; and they pursued after him, and caught him, and cut off his
7 thumbs and his great toes. And Adoni-bezek said, Seventy kings, having their thumbs and their
8 great toes cut off, gathered food under my table: as I have done, so hath God requited me. And they brought him to Jerusalem, and he died there.
9 ¶ And the children of Judah fought against Jerusalem, and captured it, and they smote it with the edge of the sword, and the city they set on
10 fire. And afterward did the children of Judah go down to fight against the Canaanites, that dwelt
11 in the mountain, and in the south, and in the lowlands. And Judah went against the Canaanites
12 that dwelt in Hebron; (now the name of Hebron was formerly Kiryath-arba') and they smote Sheshai,
13 and Achiman, and Talmai. And he went from there against the inhabitants of Debir; and the name of Debir was formerly Kiryath-sepher:
14 And Caleb said, He that will smite Kiryath-sepher, and capture it, to him will I give 'Achsah my
15 daughter for wife. And 'Othniel the son of Kenaz, Caleb's younger brother, captured it: and he
16 gave him 'Achsah his daughter for wife. And it came to pass, when she came to him, that she persuaded him to ask of her father a field: and she
17 alighted from off her ass; and Caleb said unto her, What alleth thee? And she said unto him,
18 Give me a blessing; for thou hast given me a dry land: give me also springs of water. And
19 Caleb gave her the upper springs and the nether springs. ¶ And the children of the Kenite, the
20 father-in-law of Moses, went up out of the city of palm-trees with the children of Judah into the wilderness of Judah, which is at the south of
21 'Arad; and they went and dwelt with the people. And Judah went with Simeon his brother, and
22 they smote the Canaanites that inhabited Zephath, and devoted it. And the name of the city was
23 called Chormah. And Judah captured Gazzah with its territory, and Ashkelon with its territory, and
24 'Ekron with its territory. And the Lord was with Judah; and he took possession of the mountain;
25 but could not drive out the inhabitants of the valley, because they had chariots of iron. And they
26 gave Hebron unto Caleb, as Moses has spoken; and he drove out thence the three sons of Anak.
27 And the Jebusites that inhabited Jerusalem, the children of Benjamin did not drive out; but the
28 Jebusites dwell with the children of Benjamin in Jerusalem unto this day. ¶ And the house of Joseph, these also, went up against Beth-el; and
29 the Lord was with them. And the house of Joseph sent to spy out Beth-el: now the name of the
30 city formerly was Luz. And the watchers saw a man coming forth out of the city, and they
31 said unto him, Show us, we pray thee, the entrance into the city, and we will show thee kindness.
32 And he showed them the entrance into the city, and they smote the city with the edge of the sword;
33 but the man and all his family they let go free.

And the man went into the land of the Hittites, 26 and built a city, and called its name Luz: this is its name unto this day. ¶ Neither did Menasseh 27 drive out (the inhabitants of) Beth-shean and its towns, nor Ta'anach and its towns, nor the inhabitants of Dor and its towns, nor the inhabitants of Yible'am and its towns, nor the inhabitants of Megiddo and its towns; but the Canaanites succeeded to remain in this land. And it came to 28 pass, when Israel became strong, that they put the Canaanites to tribute; but they did not drive them out entirely. ¶ Neither did Ephraim drive 29 out the Canaanites that dwelt in Gezer; and the Canaanites dwelt in the midst of them at Gezer. ¶ Zebulun did not drive out the inhabitants of 30 Kitron, nor the inhabitants of Nahalol; and the Canaanites dwelt in the midst of them, and became tributary. ¶ Asher did not drive out the in- 31 habitants of 'Akko, nor the inhabitants of Zidon, nor of Achlab, nor of Aehzib, nor of Chelbah, nor of Aphik, nor of Rechob; and the Asherites dwelt 32 in the midst of the Canaanites, the inhabitants of the land; for they did not drive them out. ¶ Naphtali did not drive out the inhabitants of 33 Beth-shemesh, nor the inhabitants of Beth-anath; and he dwelt in the midst of the Canaanites, the inhabitants of the land; nevertheless the inhabitants of Beth-shemesh and of Beth-anath became tributary unto them. And the Amorites forced the 34 children of Dan into the mountain; for they would not suffer them to come down into the valley; And the Amorites succeeded to remain on mount 35 Cheres, in Ayalon, and in Sha'albim; but when the hand of the house of Joseph prevailed, they became tributary. And the territory of the Amorites was 36 from the ascent of 'Akrabbim, from the Rock upward.

CHAPTER II.

¶ And a messenger of the Lord came up from 1 Gilgal, to Bochim. ¶ And he said, I caused you to go up out of Egypt, and I brought you unto the land which I had sworn unto your fathers; and I said, I will not break my covenant with you for ever. But ye for your part shall make no covenant with the inhabitants of this land; their altars shall ye throw down; but ye have not obeyed my voice: what is this ye have done? And I also have 3 said, I will not drive them out from before you; but they shall be evil neighbors to you, and their gods shall become a snare unto you. And it came 4 to pass, when the messenger of the Lord spoke these words unto all the children of Israel, that the people lifted up their voice, and wept. And 5 they called the name of that place, Bochim; and they sacrificed there unto the Lord. ¶ And when 6 Joshua had let the people go, the children of Israel went every man unto his inheritance to take possession of the land. And the people served 7 the Lord all the days of Joshua, and all the days of the elders that lived many days after Joshua who had seen all the great deeds of the Lord, which he had done for Israel. Then died 8 Joshua the son of Nun, the servant of the Lord, being one hundred and ten years old. And they 9 buried him on the border of his inheritance in Timnath-cheres, in the mountain of Ephraim, on the north side of mount Ga'ash. And also all that 10 generation were gathered unto their fathers; and there arose another generation after them, who knew not the Lord, and likewise not the deeds which he had done for Israel. ¶ And the children 11 of Israel did the evil in the eyes of the Lord, and served the Be'alim: And they forsook the 12 Lord the God of their fathers, who had brought

15 פקד-מאב שמונה עשרה שנה: ויצקו בני-ישראל
 אליהה תקם דהה להם מושע את-אחיהו בדגנא בד
 הימני איש אשר דמינו משלחו בני-ישראל ביה
 מנהה לעלון מלך מאב: ויש לו ארוד תרב וזה
 16 שג פתח נמד ארבה ודגה אותה מתחת למדיו על ירך
 מינו: וקרב את-המנהה לעלון מלך מאב ועלון
 17 איש ברא מאר: והל באשר בלה להקריב את-המנהה
 18 השלח את-הדגם נשא המנהה: והוא שב מדהסלים
 19 אשר את-העלון ואמר דבר-סתר לי אלה המלך ואמר
 להם וצאו מקליו בלהמקום עליו: וארוד וכן אליו
 20 והוא איש בעלת המנהה אשר-לו לבדו ואמר ארוד
 דבר-אלהים לי אלה נקם מעל הבסא: וישלח ארוד
 21 את-יד שמאלו מנה את-המלך מעל ירך מינו ותקעה
 בבטנו: והבא בסדנאב את-הלחב וספר הלחב בעד
 22 הלחב כי לא שלח התרב ממנו וצא דברש-לנה:
 23 וצא ארוד המסרוקה וספר דלתות העלנה בעדו ועל:
 24 והוא יצא ועבריו בא מרא והנה דלתות העלנה נעלות
 25 ונאמריו אך מסוד הוא את-העליו בחדר המנהה: ותלכו
 26 ער-בוש והנה אינו פתח דלתות העלנה תקרו אר-
 המסחה מתחיו והנה ארניהם נפל ארצה מת: וארוד
 27 נמלט עד התמנהה והוא עבר את-הסלים ונמלט
 השערתה: והיו כבואו נתקע בשופר בדר אפרים
 28 ביה עמי בני-ישראל מדהדר והוא לפניכם: ואמר
 אלכם דרפי אתיו ריפתם דהה את-אביכם את-מאב
 29 בידכם ונרדו אתיו ולבדו את-מעבדות הדרן למאב
 ולא-תתנו איש לעברי: וכו את-מאב בעת ההוא בעשרת
 30 אלפים איש בלשמן ובלאיש חיל ולא נמלט איש:
 ותקנע מאב ביום ההוא פתח ד ישראל ומשקט הארץ ל
 31 שמונים שנה: ואתריו היה שבעה פרצת ונד את
 פלשתים שש-מאות איש במלמד הבקר וישע בסדוא
 את-ישראל:

CAP. IV. ד

1 יספו בני ישראל לעשות הרע בעני דהה וארוד מת: א
 2 וימקדם דהה ביד: וכן מלך-בגנן אשר מלך בחציר
 3 ושר-בא ספרא והוא איש בחרשת העינים: ויצקו
 4 בני-ישראל אליהה כי חשע מאוח רב-ב-ברול לו
 והוא לחץ את-בני ישראל בחוקה עשרים שנה:
 5 וזכורה אשה נבאה אשת לפדות היא שפטה אר-
 6 ישראל בעת הקרא: והוא וישבת פתח-חמר בזכורה
 7 בין הרבה וכן בית-אל בדר אפרים בשלו אליה בני
 8 ישראל למשפט: ותשלח ותקרא לבקך בראבניעם
 9 מקדש נחל והאמר אליו הלא-צנה ודהה אלת
 10 ישראל בך ומשקה בדר חבור ולקחת עמך עשרת
 11 אלפים איש מבני נחל ומבני ובלון: ומשבתו אלך
 12 אל-נחל קישון את-ספרא שר-בא: וכן ואת-ירקבו
 13 ואת-תמוני ותתירו בחד: ואמר אליה ברוך אס-מלכי
 4 עמי ותלכתי ואסלא מלכי עמי לא אלך: ותאמר הקד
 5 אלך עמך אסם כי לא תהיה תפארתה על-הינך אשר

1 אבותם המוציא אותם מארץ מצרים בלבו את-י ואלהים
 אחרים מאלה העמים אשר סביבותיהם ושתחו להם
 2 ובעשו את-הדונה: וישבו את-הדונה ועבדו לבגל
 3 ולעשתרות: ותראפ דהה בישראל ותגם בד שסים
 4 נששו אותם ממקדם ביד אביהם מסכיב ולא-יקלו עוד
 5 לעבד לפני אבותיהם: ככל אשר צאו דההה החד
 6 עם לרעה כאשר דבר דהה וכאשר נשבע דהה להם
 7 וצד להם מאר: ונקם דהה שפטם וישלחם מיד
 8 אחרים וישתחו להם סרו מלך מדהדר אשר הלך
 9 אבותם לשמע מצות-דונה לא-עשו כן: וקדוים דהה
 10 להם שפטם ודהה דהה נסד-השפט והושעים מיד אבותם
 11 כל ימי השופט בריעתם ודהה מאתקם מפני לחציתם
 12 ודמקום: ודהה כמות השופט ישבו והשתחו מאבותם
 13 ללכת את-י אלהים אחרים לעבדו ולהשתחית להם
 14 לא הפילו מעל-לדוים ומכרם הקשה: ותראפ דהה
 15 בישראל ואמר יין אשר עברו דהה את-ברתי
 16 אשר ציתו את-אבותם ולא שמו לקול: וסאני לא
 17 אסוף להוריש איש מפרתם מדהגום אשר-עבד דהשע
 18 וקמ: וכן סות עם את-ישראל שפטרים הם את-
 19 דהה ודהה ללכת עם כאשר שמרו אבותם אס-לא:
 20 ונת דהה את-העיים האלה לבלתי הורישם מדר ולא
 21 נתנם ביד דהשע:

CAP. III. 1

1 ואלה העים אשר-הניח דהה לנסות עם את-ישראל
 2 את בל-אשר לא-ידעו את כל-מחמות כנען: וכן למען
 3 דעת הרוח בני-ישראל למקדם מלחמה רק אשר
 4 לפנים לא ידעום: ומשח א סרני פלשתים וכל-הבגנלי
 5 והעזלי ותליו יבר הגבנן מדר בעל דהה מן עד
 6 לבוא המת: והיו לנסות עם את-ישראל לדעת הישמי
 7 את-מצות דהה אשר-צנה את-אבותם בדר-משח: ובני
 8 ישראל ישבו בקרב הבגנני חתי והאמלי והפרי
 9 חתי וכוכסי: וקרו את-בנותיהם להם לנשים ואת-
 10 בנותיהם נתנו לבניהם ועבדו את-אלהיהם: ומשו
 11 בני-ישראל את-הרע בעני דהה ומשכו את-הדונה
 12 אלהיהם ועבדו את-הבעלים ואת-האשוח: ותראפ
 13 דהה בישראל ממקדם ביד כושן רשעתיס מלך ארם
 14 ערבים ועבדו בני-ישראל את-כושן רשעתיס ששנה
 15 שנים: וישקו בני-ישראל אליהה תקם דהה מושע
 16 לבני ישראל וישעים את עתניאל בדקט את כלב
 17 הקטן ממנו: והיו עליו רוח-דהה ומשפט את-ישראל
 18 וצא למלחמה ונתן דהה בידו את-כושן רשעתיס מלך
 19 ארם ותנו דו על כושן רשעתיס: ומשקט הארץ
 20 ארבעים שנה ונת עתניאל בדקט: ויספו בני
 21 ישראל לעשות הרע בעני דהה וחוק דהה את-עלון
 22 מלך-מאב על-ישראל על כרעשו את-הרע בעני דהה:
 23 ונאסף אליו את-בני-עמון ומלך ובלך נד את-ישראל
 24 וחרשו את-ידו החמרים: ועבדו בני-ישראל את-עלון

them out of the land of Egypt, and they went after other gods, of the gods of the nations that were round about them, and they bowed themselves unto them, and incensed the Lord. And they forsook the Lord, and served Baal and 'Ashtaroth. And the anger of the Lord was kindled against Israel, and he delivered them into the hand of spoilers who spoiled them, and he sold them into the hand of their enemies round about, and they were not able any longer to stand before their enemies. Whithersoever they went out, the hand of the Lord was against them for evil, as the Lord had spoken, and as the Lord had sworn unto them: and they were greatly distressed.

16 And the Lord raised up judges, and they delivered them out of the hand of those that spoiled them. But also unto their judges they did not hearken; but they went astray after other gods, and bowed themselves unto them: they turned quickly out of the way which their fathers had walked in, to obey the commandments of the Lord; they did not so.

18 And when the Lord raised them up judges, then was the Lord with the judge, and he delivered them out of the hand of their enemies all the days of the judge; for the Lord bethought himself because of their groaning by reason of those that oppressed them and ill-treated them. And it came to pass, when the judge died, that they returned, and became more corrupt than their fathers, in going after other gods to serve them, and to bow down unto them: they omitted nothing from their doings, and from their stubborn way. And the anger of the Lord was kindled against Israel: and he said, For the cause that this people have transgressed my covenant which I commanded their fathers, and have not hearkened unto my voice: So will I also for my part not drive out henceforth any man from before them out of the nations which Joshua left when he died; in order to prove through them the Israelites, whether they will keep the way of the Lord, to walk therein, as their fathers did keep it, or not. And thus did the Lord leave these nations, so as not to drive them out speedily; and he delivered them not into the hand of Joshua.

CHAPTER III.

1 ¶ Now these are the nations that the Lord left, to prove by them the Israelites, namely, all those who had not experienced all the wars of Canaan;

2 Only in order that the future generations of the children of Israel might obtain knowledge, to teach them war; but only such as before had learned nothing thereof; Namely, the five lords of the Philistines, and all the Canaanites, and the Zidonians, and the Hivites that dwelt on mount Lebanon, from mount Ba'al-chermon unto the entrance of Chamath. And they were left to prove by them the Israelites, to know whether they would hearken unto the commandments of the Lord, which he had commanded their fathers by the hand of Moses.

5 And the children of Israel dwelt in the midst of the Canaanites, the Hittites, and the Amorites, and the Perizzites, and the Hivites, and the Jebusites; And they took their daughters to themselves for wives, and their daughters they gave to their sons; and they served their gods. ¶ And the children of Israel did (thus) the evil in the eyes of the Lord, and forgot the Lord their God, and served the Be'alim and the groves. Wherefore the anger of the Lord was kindled against Israel, and he sold them into the hand of Cushan-rish'athayim the king of Mesopotamia; and the children of Israel served Cushan-rish'athayim eight years. And the children of Israel cried then unto the Lord, and the Lord raised up a deliverer to the children of Israel, who delivered them, namely, 'Othniel the son of Kenaz, the younger brother of Caleb. And the spirit of the Lord came over him, and he judged Israel, and went out to battle: and the Lord delivered Cushan-rish'athayim the king of Mesopotamia into his hand; and his hand prevailed over Cushan-rish'athayim. And the land had rest forty years; and then died 'Othniel the son of Kenaz.

12 ¶ And the children of Israel did again the evil in the eyes of the Lord; and the Lord strengthened 'Eglon the king of Moab against Israel, because they had done the evil in the eyes of the

Lord. And he gathered unto him the children of 13 'Ammon and 'Amalek, and they went and smote Israel, and took possession of the city of palm-trees. And the children of Israel served 'Eglon the 14 king of Moab eighteen years. But the children of 15 Israel cried then unto the Lord; and the Lord raised up unto them a deliverer, Ehud the son of Gera a Benjamite, a man who was lame in his right hand; and the children of Israel sent by him a present unto 'Eglon the king of Moab. But 16 Ehud made himself a sword which had two edges, of a cubit length; and he girded it under his garments upon his right thigh. And he brought the 17 present near unto 'Eglon the king of Moab; now 'Eglon was a very fat man. And it came to pass 18 when he had made an end to offer the present, that he sent away the people who had borne the present. But he himself returned again from the quar- 19 ries that were by Gilgal, and said, I have a secret word unto thee, O King. And he said, Keep silence. And thereupon went out from his presence all that stood by him. And Ehud came in unto him; and 20 he was sitting in the summer upper chamber, which was for himself alone. And Ehud said, I have a word of God unto thee. And he arose out of his chair. And Ehud stretched forth his left hand, 21 and took the sword from his right thigh, and thrust it into his body. And the hair also went in after the blade; and the fat closed upon the blade; for he did not draw the sword out of his body, and it passed into the fundament. And Ehud went forth 22 into the ante-room, and shut the doors of the upper chamber after him, and locked them. He was just 23 gone out, when his servants came; and they saw, behold, the doors of the upper chamber were locked; and they said, Surely he covereth his feet in the summer chamber. And they tarried till 24 they were ashamed; and behold, he opened not the doors of the upper chamber; wherefore they took the key and opened them: and, behold, their lord was lying dead on the floor. And Ehud had es- 25 caped while they were tarrying, and passed beyond the quarries, and escaped unto Se'irah. And it 26 came to pass, when he was come, that he blew the cornet on the mountain of Ephraim, and the children of Israel went down with him from the mountain, and he before them. And he said unto them: 27 Pursue after me; for the Lord hath delivered your enemies, the Moabites, into your hand. And they went down after him, and seized on the fords of the Jordan toward Moab, and suffered not a man to 28 pass over. And they smote of Moab at that time about ten thousand men, all lusty, and all men of valor; and there escaped not a man. And Moab 29 was humbled that day under the hand of Israel. And the land had rest eighty years. ¶ And after 30 him was Shamgar the son of 'Anath, who smote of the Philistines six hundred men with an ox-goad; and he also delivered Israel.

CHAPTER IV.

¶ And the children of Israel again did the evil 1 in the eyes of the Lord, when Ehud was dead. And the Lord sold them into the hand of Yabin 2 the king of Canaan, that reigned in Chazor; and the captain of his army was Sissera, who dwelt in Charosheth-hagoyim. And the children of Israel 3 cried unto the Lord; for he had nine hundred chariots of iron; and he oppressed the children of Israel with might twenty years. And Deborah, 4 a prophetess, the wife of Lapidoth,—she judged Israel at that time. And she held her sitting 5 under the palm-tree of Deborah between Ramah and Beth-el on the mountain of Ephraim; and the children of Israel came up to her for judgment. And she sent and called Barak the son of Abinoam 6 out of Kedesh-naphtali; and she said unto him, Behold, the Lord the God of Israel hath commanded, Go and lead on toward mount Tabor, and take with thee ten thousand men of the children of 7 Naphtali and of the children of Zebulun. And I will draw unto thee, to the brook K'ishon, Sissera, the captain of Yabin's army, and his chariots and his multitude; and I will give him up into thy 8 hand. And Barak said unto her, If thou wilt go with me, then will I go; but if thou wilt not go with me, I will not go. And she said, I will in- 9 deed go with thee; nevertheless it will not be for

1 דבורה ותלך עִם־בָּרַק בְּדִשָּׁה׃ וַיִּזְעַק בָּרַק אֶת־זִבְלוֹן
 וְאֶת־נַחֲתָלָי לְדִשָּׁה וַעֲלֵ בְרַגְלָיו עֲשֵׂרֶת אַלְפֵי אִישׁ וַתַּעֲלֵ
 11 עִיָּו דְבוּרָה׃ וַתִּכַּר הַקָּוִי נִגְדָה מִזֶּן מִבְּנֵי חֶבֶן חֲתָן
 12 מִזֵּה וְהָאֵלֹהִים עֲרִילֹן בְּצִנְעִים אֲשֶׁר אֶתְקַדְּשׁ׃ וַיִּזְעַד
 13 לְסִסְרָא בִּי עֲלָה בָרַק בְּדָאֲבִיעִים הַרְחִיבוּ׃ וַיִּזְעַק
 סִסְרָא אֶת־קִלְדַּיְכֶם תִּשְׁעֵ מֵאוֹת רַכֵּב בְּרָזָל וְאֶת־קִלְ
 14 הַעֵם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִתְרַשֵּׁת הַיָּמִים אֶל־נַחַל קִישׁוֹן׃ וַתֹּאמֶר
 דְבוּרָה אֶל־בָּרַק קוּם כִּי יְהִי הַיּוֹם אֲשֶׁר לָמָּו דְבוּרָה אֶת־
 סִסְרָא בְּיַד הָאֵל דְבוּרָה הָאֵל דְבוּרָה יֵצֵא לַעֲנֹד נִגְדָה בְּרַק מִתֵּר
 15 הַחֲבוּר וַעֲשֵׂרֶת אַלְפִים אִישׁ אֶתְרוּ׃ וַיִּהְיֶה דְבוּרָה אֶת־
 סִסְרָא וְאֶת־קִלְדַּיְכֶם וְאֶת־כָּל־הַמִּתְנַהֵּה לַפְּרִיזֶרֶב לַפְּנֵי
 16 בָרַק וַיִּגְדָה סִסְרָא מֵעַל הַמְּרִקָּה וַיִּגַּם בְּרַגְלָיו׃ וַיִּכְרַח
 דְבוּרָה אֶתְרֵי הַרְקֵב וְאֶתְרֵי הַמִּתְנַהֵּה עַד תְּרַשֵּׁת הַיָּמִים וַיִּפֹּל
 17 גַּם בְּרַגְלָיו אֶל־אֵהָל׃ יַעַל אֶשֶׁת חֲבֵר הַקָּוִי בִּי שְׁלוֹם בֶּן
 18 בֶּן־מִלְדִּיחָדוּר וּבֶן־בֵּית חֲבֵר הַקָּוִי׃ וַתֵּצֵא וַעֲלָ לְקִרְיַת
 סִסְרָא וַתֹּאמֶר אֵלָיו סוּחָה אֲדֹנָי סוּחָה אֵלַי אֶל־מִתְנַהֵּה
 19 וַחֲבֵר אֵלָיָה הַאֲהֵלָה וַתִּסְבְּרוּ בְּשִׁמְכֶם׃ וַתֹּאמֶר אֵלָיָה
 הַשְׁקִינֵנִי מֵעֵטְמִים כִּי צָמְתִּי וַתַּפְחֹחַ אֶת־נְאוֹד הַחֶלֶב
 כ וַתַּשְׁקְרוּ וַתִּסְבְּרוּ׃ וַתֹּאמֶר אֵלָיָה עֲמֹד פַּחַח הַאֲהֵל וְהָיָה
 אִם־אִישׁ יָבֵא וַיִּשְׁאַלְךָ וַתֹּאמֶר הַיִּשְׁפָּה אִישׁ וַתִּמְרָת אֵין׃
 21 וַתִּחַק וַעֲלָ אֶשֶׁת־חֲבֵר אֶת־יְחִיד הַאֲהֵל וַתִּטֵּם אֶת־הַמַּקְבָּה
 בְּדָה וַתִּבְּאוּ אֵלָיו כִּלְאֵם וַתִּתְקַע אֶת־הַחֲבוּר בְּרִקְתּוֹ
 22 וַתֵּצֵא בַּאֲרֵץ וַהֲוִיא־נִרְבֵּם וַעֲרָ וַיָּמַת׃ וְהָיָה בָרַק דְבוּרָה
 אֶת־סִסְרָא וַתֵּצֵא יַעַל לְקִרְיָתָהּ וַתֹּאמֶר לוֹ לָדָּ וְאַרְבָּע
 אֶתְדִּיאִישׁ אֲשֶׁר־אִתָּהּ מִבְּקֶשׁ וַיָּבֵא אֵלָיָה וְהָיָה סִסְרָא
 23 נָפֵל מֵת וַתִּתַּד בְּרִקְתּוֹ׃ וַיִּכְנַע אֲלֵהֶם בָּיִת הַיָּהוָה אֵת
 24 וַיִּבֶן מִלְדִּיחָנֵּן לַפְּנֵי בֶן־יִשְׂרָאֵל׃ וַתִּלְדֵּת בְּבִנְיָשֶׁרֶאֱל
 הַלְלוּ וַקִּשְׁתֵּי עַל־בֶּן־מִלְדִּיחָנֵּן עַד אֲשֶׁר הִכְרִיתוּ אֶת־
 בֶּן־מִלְדִּיחָנֵּן׃

הָיָה בְּרַק־וְדְבוּרָה׃
 צְדִיקוֹת
 עַל־נִגְדָה שִׁדְוִי
 מִשְׁאֵבִים
 פְּרוּטֵי בִישְׂרָאֵל
 יְהוָה׃
 עִיָּו דְבוּרָה
 קוּם בָּרַק וַשְׁפָּה שִׁדְוִי בְּיָד
 אֲבִיעִים׃
 אֵין וְגַד שִׁדְוִי לְאֲדָרִים עִם
 וַיְדַלֵּל בְּמִבְּרִים׃
 אֶתְרוּ בְּנִימֵן בְּנִימֵן
 מִכֹּר דְבוּרָה מִתְקַלְמִים
 וַשְׁפָּה בִישְׂשֶׁבֶר עִם־דְבוּרָה וַיִּשְׁטַבֵּל
 כּוֹן בָּרַק
 בְּרַגְלָיו
 הַקְּדוּלָּב׃
 לְשִׁמְעֵ שְׂרָקוֹת עֲדָרִים
 רֵאוּבֵן דְבוּלִים חֲקִירָלָב׃
 וַיָּלֵד בְּעֶבֶר תְּרִדָן
 שְׁכֵן וְדָן לָמָּה יִגְדָה אֵיזוֹת
 יֵשֵׁב לְחֹף יָמִים
 יִשְׁמוּ׃
 וַבְּלוֹן עִם תְּרָף נִפְשׁוּ לְמִית
 עַל מְרוֹמֵי שִׁדְוָה׃
 אֵין נִלְחָמוּ מִלְכֵי כְנָעַן
 עַל־מֵי מֵדִין
 לְקָרוּ׃
 מִמְּסֻלוֹתֶם נִלְחָמוּ עִם סִסְרָא׃
 נִרְפָּם
 נָפֵשׁ עַד׃
 סוּם
 מִתְרַשֵּׁת הַחֲבוּר אֶתְרוּ׃
 מִרוּ אֲמֵר מִלְדָּה דְבוּרָה
 יִשְׁבִּיהַּ
 כִּי לֹא־בָּאוּ לְעֹרֶת דְבוּרָה
 יְהוָה מְבוֹרִים׃
 אֶשֶׁת חֲבֵר הַקָּוִי
 בְּאֵהָל חֲבֵר׃
 בְּסַפֵּל אֲדָרִים הַחֲבִירָה הַמֵּאָה׃
 לִיתֵד תְּשִׁלְּהֶנָּה
 וְהִלְפָה סִסְרָא מִתְקַה רֵאשִׁי וַיִּמְחָגֶה
 בֶּן־רִגְלִיָּה בְּרַע נָפֵל
 בְּרַע שֵׁם נָפֵל שִׁדְוִי׃
 אִם סִסְרָא בְּעַד הַאֲטִיב
 בְּשֵׁשׁ רַכֵּב לְכָאוּ
 מִדְּוֵ אֲדָרוּ פְּעִמֵן
 מִרְבֻּבוֹתָיו׃
 חֲכֻמוֹת שְׁחֻתֵיהַ תִּשְׁנֶה
 הוּא מִשִּׁיב אֲמִירָה לָּהּ׃
 רַחֵם בְּחַמְתֶּיךָ לְרֵאשׁ נִגְדָה
 צְבִיעִים לְסִסְרָא
 צְבִיעֵ רַקְמָתִים לְצִיאֵרֵי שְׁלָל׃
 רַקְמָה
 יֵאבְדוּ כָל־אֵיבֹד דְבוּרָה
 וַתִּשְׁקַט הָאֲרֵץ
 כְּנַחֲתָהּ׃

CAP. V. ה

1 וַיִּשְׁרַד דְבוּרָה וַיִּבְרַק בְּדָאֲבִיעִים בָּיִת הַיָּהוָה
 2 לְאִמְרָה׃ בְּפִרְעֵ פְרֻעוֹת בִּישְׂרָאֵל
 3 עִם בְּרַק־וְדְבוּרָה׃ שִׁמְעֵ מִלְכִים הַקָּוִי
 רֹזֵעִים
 4 אֵלָיו לִיהוָה אֵיבֵי אֲשִׁירָה
 אֲמֵר
 לִיהוָה אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃
 וְהָיָה בְּצִיאֵתֵךְ
 מִשְׁעִיר
 בְּעֶזְרֹךְ מִשְׁבַּח אֲדוֹם
 אֲרִץ
 רִצְפָה גִם־שִׁמְעִים נִאֲפוּ
 גִם־זִבְעִים נִאֲפוּ
 ה מִיָּם׃
 תְּרִים עֲלוּ מִפְּנֵי יְהוָה
 וְהִי
 6 סִינַי מִפְּנֵי יְהוָה אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל׃
 בִּימֵי שִׁמְעֵר בְּדָ
 עֲתָה
 7 בִימֵי יַעַל חֲדָלוּ אֲרֻחוֹת
 וְהִיבֹתוּ לְבָנוּ אֲרֻחוֹת עֲקָלְקָלוֹת׃
 חֲדָלוּ פְרִעוֹן בִּישְׂרָאֵל
 חֲדָלוּ
 עַד שִׁקְמֵתִי דְבוּרָה
 שְׁקֻמֵתִי
 8 אִם בִּישְׂרָאֵל׃
 וַיַּחֲדֵל אֲלֵהֶם
 חֲדָשִׁים
 אֵין לָתֵם שְׁעָרִים
 מִנֵּן
 אִם־יִרְאֶה וַיִּמְחַ
 בְּאֲרִיעִים אֶלְפָ
 9 בִּישְׂרָאֵל׃
 לְכִי לְחֻקְכֶן וַיִּשְׂרָאֵל
 הַמִּתְנַהֵּבִים

thy honor, on the way which thou goest; for into the hand of a woman will the Lord deliver Sissera; and Deborah arose, and went with
 10 Barak to Kedesh. And Barak called Zebulun and Naphtali together to Kedesh; and there went up in his train ten thousand men; also Deborah
 11 went up with him. Now Cheber the Kenite had severed himself from the Kenites, from the children of Chobab the father-in-law of Moses; and he had pitched his tent as far as Elon-beza'anan-
 12 nim, which is near Kedesh. And they told Sissera that Barak the son of Abino'am was gone up
 13 to mount Tabor. And Sissera called together all his chariots, nine hundred chariots of iron, and all the people that were with him, from
 14 Charosheth-hagoyim unto the brook Kishon. And Deborah said unto Barak, Up! for this is the day on which the Lord hath given Sissera into thy hand; behold, the Lord is gone out before thee: so Barak went down from mount Tabor, with ten
 15 thousand men after him. And the Lord confounded Sissera, and all his chariots, and all his army, with the edge of the sword before Barak; and Sissera alighted from his chariot, and fled
 16 away on foot. And Barak pursued after the chariots, and after the army, unto Charosheth-hagoyim; and all the army of Sissera fell by the edge of
 17 the sword; there was not left even one. But Sissera had fled away on foot to the tent of Ja'el the wife of Cheber the Kenite; for there was peace between Yabin the king of Chazor and the
 18 house of Cheber the Kenite. And Ja'el went out to meet Sissera, and said unto him, Turn in, my lord, turn in unto me, fear not: and he turned in unto her into the tent, and she covered him
 19 with a blanket. And he said unto her, Give me to drink, I pray thee, a little water; for I am thirsty; and she opened a bottle of milk, and gave
 20 him to drink, and covered him up. And he said unto her, Stand at the door of the tent; and it shall be, that, when any man should come and ask of thee, and say, Is there any man here? thou
 21 shalt say, No. And Ja'el the wife of Cheber took thereupon the nail of the tent, and placed a hammer in her hand, and went softly unto him, and struck the nail into his temple, and it became fastened in the ground; but he was fast
 22 asleep and weary; so he died. And, behold, Barak came in pursuit of Sissera, and Ja'el came out to meet him, and said unto him, Come, and I will show thee the man whom thou art seeking; and he came to her, and behold, Sissera was lying
 23 dead, with the nail in his temple. So did God humble on that day Yabin the king of Canaan before the children of Israel. And the hand of the children of Israel became constantly heavier upon Yabin the king of Canaan, until they had destroyed Yabin the king of Canaan.

CHAPTER V.

1 ¶ Then sang Deborah with Barak the son of Abino'am on that day, saying, When depravity had broken out in Israel, then did the people offer themselves willingly; (therefore) praise ye the
 3 Lord. Hear, O kings; give ear, O princes; I—unto the Lord will I sing; I will sing praise to
 4 the Lord, the God of Israel. Lord, at thy going forth out of Seir, at thy marching along out of the field of Edom, the earth trembled, also the heavens dropped, also the clouds dropped
 5 water. The mountains melted away because of the presence of the Lord, yonder Sinai, because of the presence of the Lord, the God of Israel. In the days of Shangar the son of 'Anath, in the days of Ja'el, the highways were unoccupied, and those who travelled on roads walked through
 7 crooked by-paths. Desolate were the open towns in Israel, they were desolate, until that I arose,
 8 Deborah, that I arose a mother in Israel. They chose new gods, then was there war in the gates:

was there a shield seen or a spear among forty thousand in Israel? My heart (belongeth) to the 9 governors of Israel, that offered themselves willingly among the people: praise ye the Lord. Ye that 10 ride on white asses, ye that sit in judgment, and ye who walk on the way, utter praise! (Urged on) 11 by the voice of those who divide (the flocks) between the watering wells, there shall they rehearse the benefits of the Lord, the benefits toward his open towns in Israel; (for) now go down (again) to the gates the people of the Lord. Awake, awake, 12 Deborah! awake, awake, utter a song! up, Barak, and lead away thy captives, son of Abino'am. Then obtained dominion a few that had escaped 13 for the nobles among the people—the Lord gave me dominion over the mighty. They whose root is 14 out of Ephraim were against 'Amalek; after thee, Benjamin, with thy armies; out of Machir came down lawgivers, and out of Zebulun they that handle the pen of the writer. And the princes of 15 Issachar were with Deborah; yea Issachar, the support of Barak; into the valley he hastened down in his train; (but) at the streams of Reuben there were great thoughts of heart. Why didst thou sit 16 among the sheepfolds to hear the bleatings of the flocks? At the streams of Reuben there were great searchings of heart. Gil'ad abode beyond the Jor- 17 dan; and Dan—why would he tarry in ships? Asher remained on the seashore, and abode near his bays. Zebulun is a people that jeoparded its life unto 18 death, and Naphtali—on the high places of the (battle) field. There came kings, (and) fought, 19 then fought the kings of Canaan, in Ta'anach by the waters of Megiddo: gain of money they took not away. From heaven they fought—the stars in 20 their courses fought against Sissera. The stream 21 of Kishon swept them away, that ancient stream, the stream of Kishon: step along, O my soul, in victorious strength. Then were crushed the hoofs 22 of the horses, through the prancings, the prancings of their mighty ones. Curse ye Meroz, saith the 23 messenger of the Lord, yea, curse ye bitterly its inhabitants; because they came not to the help of the Lord, to the help of the Lord among the 24 mighty. Blessed above (other) women shall be Ja'el the wife of Cheber the Kenite, above (other) 25 women (dwelling) in the tent may she be blessed. Water he asked, milk she gave (him): in a lordly 26 dish she brought him cream. Her hand she put 27 forth to the nail, and her right hand to the laborious workmen's hammer; and she hammered Sissera, she struck his head, and crushed and smote through his temple. Between her feet he bent, he 27 fell, he lay; between her feet he bent, he fell: where he had bent, there he fell down, bereft of 28 life. Out of the window looked and moaned the 29 mother of Sissera, through the lattice, Why tarryeth his chariot so long in coming? why lag the wheels of his chariot? The wise among her 29 ladies answered her, she also returned a reply to herself. Will they not find,—divide booty? one 30 maiden, two maidens for every man, a booty of colored garments for Sissera, a booty of colored embroidered garments, colored, double-worked garments round the necks of the captives? Thus may 31 perish all thy enemies, O Lord; but may those that love him be as the rising of the sun in his might. And the land had rest forty years.

על ראש המעון הזה במעברה ולקחת אתהבד השני
 והנלית עולה בעני האשמה אשר הכרת: וקח גרעין
 עשברה אנשים מקבדו וישש כאשר דבר אליו הנה
 ויהי כאשר ראו אתהיות אלו ואחראש העיר מעשות
 ימים בעש לילה: וישעמו אש העיר בפקר הנה
 גמן מנחם הפעל והאשמה אשר עליו כהנה ואת הפד
 השני העלה עלהמנבחם הבני: ויאמרו איש אלרעהו
 מי עשה הדבר הזה וירדשו ויבקשו ויאמרו גרעין פך
 ויאש עשה הדבר הנה: ויאמרו איש העיר אלרעו
 הוצא אתהבך ונחם כי נחן אתהמנבח הפעל וכן כרת
 האשמה אשר עליו: ויאמר ויאש לכל אשרעמדו עליו
 האתם תרבונו לפעל אסאתם תשיעון אתו אשר ריב
 לו וימת עדתבקר אסאלתים הוא ריב לו כי נחן את
 מנבח: ויקראלו ביוםההוא ריבעל לאמו ריב בו
 הפעל כי נחן אתמנבח: וקלמרון ועמלק ובני
 קדם ואשפי והנו ושבדו חבט בעמק ורעאל: ויהו
 יהוה לבשה אתגדונו ותקע בשופר וזעק אביקור
 אתרו: ומלאכים שלח בכלמנישה וזעק נבדוהוא
 אתרו ומלאכים שלח כאשר ויבולקו ויכפלהו בעלו
 לקראתם: ויאמר גרעין אלהאלתם אשדך משיע
 בדי אתישראל כאשר דברת: הנה אלו מני אתהיות
 האמר בקרו אם טל יהוה עליהנה לבדה ועל כלהארץ
 חרב וידעתי ביהושע בדי אתישראל כאשר דברת:
 ויהרבו וישכם מןהחית ויר אתהיותו וזמן טל מןהנה
 מלא הפסל מים: ויאמר גרעין אלהאלתים אלה
 אשך כי יאכרנה אך העשם אשדוהא רקדפנים בנה
 וירא ריב אלהנה לבדה ועלכלהארץ ויהיהטל:
 וישש אלהים בן בלילה הווא ויהררוב אלהנה לבדה
 ועלכלהארץ הנה טל:

CAP. VII. 1

והשכם ריבעל הוא גרעין וקלהים אשר אתו ויהו
 עלעצן חרד ומהנה מרון יהיהלו מצפון מנבעת המטה
 בעמק: ויאמר יהוה אלגרעין רב העם אשר אשך
 מתתי אתמרון בידם פדחפאר עלי ישראל לאמר הן
 הושעה לי: ושתה קרא נא באוני העם לאמר מירא
 תרד ישב ואצר מרד הנלעד וישב מדהעם עשרים
 ושנים אלה ויעשרת אלפים נשאר: ויאמר יהוה
 אלגרעין עוד העם רב הורד אותם אלהמים ואצרתי
 לך שם והנה אשר אמר אלה נה ילך אשך היא ילך
 אשך וכל אשראמר אלה נה לאלשך עמך הוא לא
 ילך: ויהוה אלהים אללהים ויאמר יהוה אל
 גרעין כל אשר ילך בלשונם מדהמים כאשר ילך הפלג
 מצני אותו לך וכל אשר ירבע עלברכו לשותות:
 ויהי מספר המלקקים בידם אלהים שלש מאות
 איש וכל יתר העם קרעו עלברכיהם לשותות מים:
 ויאמר יהוה אלגרעין בשלש מאות האיש המלקקים
 אישע אתכם ונתתי אתמרון בידך וקלהים ילכו
 איש למקמו: וקטע אתצדה העם בידם ואת שפרתלם

CAP. VI. 1

א וישעו בניישראל דבע בעני דנה ונתם ונהו ביד
 2 מרון שבע שנים: ותמו דמרון עלישראל מפני מרון
 עשוילתם: בני ישראל אתהמנדות אשר בקרים
 3 ואתהמנעות ואתהמנעות: והנה אסרנע ישראל
 4 ועלה מרון ועמלק ובניקדם ועלו עליו: ותמו עליהם
 נשוחותו אתהכול הארץ עדבבואך ענה וקלאישאריו
 5 מהוה בישראל ושה ושור וסמור: כי הם ומקניהם
 יעלו ואתהלים יבאו כריארבה ליד ולתם ולמלקים
 6 את מספר וקבא בארץ לשחתה: ותל ישראל מאד
 7 מפני מרון וזעקו בניישראל אליהו: והיו כר
 8 וזעקו בניישראל אליהוה על ארות מרון: וישלח יהוה
 9 איש נביא אלבני ישראל ויאמר להם להאמר יהוה
 10 אלני ישראל אלו העלית אתכם ממצרים ואוציא
 11 אתכם מבית מצרים: ואצל אתכם מיד מצרים ומיד
 12 כללתישכם ואגרש אותם מפניכם ואתנה לכם את
 13 ארצם: ואמרה לכם אני יהוה אלהיכם לא תיראו את
 14 אלני האמר אשר אתם וישיבם בארצם ולא שמעם
 15 בקולי: רבא מלאך יהוה וישב חסת האלה אשר
 16 בעפרה אשר לואש אבי העורי וגרעין בנו חבט חטים
 17 בנת להעם מפני מרון: ורע אלני מלאך יהוה ויאמר
 18 אלני יהוה עמך גבור החיל: ויאמר אלני גרעין כי
 19 אלוני ויש יהוה עמנו ולמה מצאתם כלנאת ואתה
 20 כלדנפלאותיו אשר ספרילט אבותינו לאמר הלא
 21 ממצרים העלנו יהוה ועתה נשענו יהוה ונתנת בקר
 22 מרון: וישן אלני יהוה ויאמר לך בלשונך זה והושעת
 23 אתישראל מיד מרון הלא שלחתך: ויאמר אלני כי
 24 אלוני בקר אישע אתישראל הנה אלפי העל במנישה
 25 ואנוכי העצור בבית אבי: ויאמר אלני יהוה כי אתה
 26 עמך ויבית אתמרון באיש ארר: ויאמר אלני אסנא
 27 מצאתי הן בעניך וישית לי אות שאתה כדבר עמי:
 28 אלנא תמש מנה עדבבאי אליך והצאתי אתמנחתי
 29 ותחתך לפגור ויאמר אלוני אשכ עד שובך: וגרעין בא
 30 וישש גרעיום ואפתקמח מצות הכשור שם בסל
 31 והמקק שם בכורו וינא אלני אלהתת האלה וישש:
 32 ויאמר אלני מלאך האלהים קח אתהבכשר ואתהמנעות
 21 והנה אלהיסלעו ואתהדיקק שפוך וישש בן: וישלח
 33 מלאך יהוה אתקצה המשענת אשר בידו וצע בכשור
 34 ובמצות והעל האש מדהצור ותאכל אתהכשור ואת
 22 המצות ומלאך יהוה הלך משענו: ורע גרעין כרימלאך
 23 יהוה הוא ויאמר גרעין אלה ארצי יהוה כרעלבו
 24 ראותי מלאך יהוה פנים אלהים: ויאמר לו יהוה
 25 שלום לך אלהיהוא לא תמית: ורבן שם גרעין מנבח
 26 ליהוה ויקראלו העני: שלום עד היום הנה עיני
 27 כה בעפרת אבי העורי: ויהו בלילה הווא ויאמר
 28 לו יהוה קח אתהמנחות אשר לאבך ופר השני
 29 שבע שנים ותרסו אתמנכות הפעל אשר לאבך ואת
 30 האשמה אשרעליו הכרת: וקלת מנכות ליהוה אלהיך

CHAPTER VI.

1 ¶ And the children of Israel did the evil in the eyes of the Lord; and the Lord delivered them into the hand of Midian seven years. And the band of Midian prevailed over Israel; and because of the Midianites the children of Israel made for themselves the passes which are in the mountains, and the caves, and the strongholds. And it was, when Israel had sown, that the Midianites came up, and they went up against them; and the east, and they encamped against them; and destroyed the products of the earth, as far as Gazzah, and they left no sustenance for Israel, neither lamb, nor ox, nor ass. For they came up with their cattle and their tents, and came as locusts in multitude; and both they and their camels were without number; and they came into the land to destroy it. And Israel was greatly impoverished because of the Midianites; and the children of Israel cried unto the Lord. ¶ And it came to pass, when the children of Israel had cried unto the Lord because of the Midianites, That the Lord sent a prophet unto the children of Israel, and he said unto them, Thus hath said the Lord the God of Israel, I led you forth out of Egypt, and brought you out of the house of slavery; and I delivered you out of the hand of all the Egyptians, and out of the hand of all that oppressed you, and I drove them out from before you, and gave you their land; and I said unto you, I am the Lord your God; ye shall not fear the gods of the Amorites, in whose land ye dwell; but ye have not obeyed my voice. ¶ And there came an angel of the Lord, and sat down under the oak which was in 'Ophrah, that pertained unto Joash the Abi'ezrite; and Gid'on his son was beating out wheat in the wine-press, to hide it from the Midianites. And the angel of the Lord appeared unto him, and said unto him, The Lord is with thee, thou mighty man of valor. And Gid'on said unto him, Pardon, my lord; if the Lord be indeed with us, why then hath all this befallen us? and where are all his wonders of which our fathers have told us, saying, Did not the Lord bring us up from Egypt? But now the Lord hath forsaken us, and delivered us into the hand of Midian. And the Lord turned toward him, and said, Go in this thy night, and thou shalt save Israel from the hand of the Midianites: behold, I have sent thee. And he said unto him, Pardon my Lord, wherewith shall I save Israel? behold, my family is the weakest in Menasseh, and I am the youngest of my father's house. And the Lord said unto him, Because I will be with thee, and thou shalt smite the Midianites as one man. And he said unto him, If now I have found grace in thy eyes, then give me a sign that thou hast been speaking with me; Depart not hence. I pray thee, until I come unto thee, and bring forth my present, and set it before thee. And he said, I will tarry until thy return. And Gid'on went in, and made ready a kid, and unleavened cakes of an ephah of flour; the flesh he put in a basket, and the broth he put in a pot, and brought it out unto him under the oak, and presented it. And the angel of God said unto him, Take the flesh and the unleavened cakes, and lay them upon this rock, and the rock pour out. And he did so. Then the angel of the Lord put forth the end of the staff that was in his hand, and touched the flesh and the unleavened cakes; and there rose up fire out of the rock, and consumed the flesh and the unleavened cakes. And the angel of the Lord departed out of his sight. And when Gid'on perceived that it was an angel of the Lord, Gid'on said, Alas, O Lord Eternal! because I have surely seen an angel of the Lord face to face. And the Lord said unto him, Peace be unto thee; fear not; thou shalt not die. And Gid'on built there an altar unto the Lord, and called it Adonay-shalom [the Eternal of Peace;] unto this day it is yet in Ophrah of the Abi'ezrites. ¶ And it came to pass in the same night, that the Lord said unto him, Take thy father's young bullock, and the second bullock of seven years old, and throw down the altar of Baal which belongeth to thy father, and the grove that is around it shalt thou cut down. And build an altar unto the Lord thy God upon the top of this rock, on the level place, and take the second bullock, and offer (it as) a burnt-sacrifice with the wood of the grove which thou

shalt cut down. And Gid'on took ten men of his servants, and did as the Lord had spoken unto him; but it came to pass, because he feared his father's household, and the men of the city, to do it by day, that he did it by night. And when the men of the city arose early in the morning, behold, the altar of Baal was overthrown, and the grove that was around it was cut down, and the second bullock was offered upon the altar which had been built. And they said one to another, Who hath done this thing? And they inquired and searched, and then said, Gid'on the son of Joash hath done this thing. Thereupon said the men of the city unto Joash, Bring out thy son, that he may die; because he hath overthrown the altar of Baal, and because he hath cut down the grove that was around it. But Joash said unto all that stood around him, Will ye indeed contend for Baal? will ye assist him? he that will contend for him, shall be put to death; (wait) until morning; if he be a god, let him contend for himself, because one hath overthrown his altar. And the people called him on that day Yerubba'al, saying, Let Baal contend against him, because he hath overthrown his altar. ¶ And all the Midianites and 'Amalekites and the children of the east assembled together, and went over and encamped in the valley of Yizre'el. But the Spirit of the Lord endued Gid'on, and he blew the cornet; and Abi'ezzer assembled and followed him. And he sent messengers throughout all Menasseh, who also assembled and followed him; and he sent messengers through Asher, and through Zebulun, and through Naphtali, and they came up to meet them. And Gid'on said unto God, If thou wilt save Israel by my hand, as thou hast spoken, Behold, I set up here fleece of wool in the treshing floor; if now there be dew on the fleece alone, and if he dry upon all the ground, then shall I know that thou wilt save Israel by my hand; as thou hast spoken. And it was so; and when he rose up early on the morning, he squeezed the fleece together, and wrung dew out of the fleece, (making) a bowl full of water. And Gid'on said unto God, Let not thy anger be kindled against me, and I will speak but this once (more); let me have a proof, I pray thee, but this once more with the fleece; let it, I pray, be dry upon the fleece alone, and upon all the ground let there be dew. And God did so that night; and it was dry upon the fleece alone, and on all the ground there was dew.

CHAPTER VII.

¶ Then Yerubba'al, who is Gid'on, and all the people that were with him, rose up early, and encamped beside the spring of Charod; and the camp of the Midianites was on the north side of them by the hill of Moreh, in the valley. ¶ And the Lord said unto Gid'on, The people that are with thee are too many for me to give the Midianites into their hand: lest Israel should vaunt themselves against me, saying, My own hand hath saved me. Now, therefore, do proclaim in the ears of the people, saying, Whosoever is fearful and afraid, let him return and depart early from mount Gil'ad. And there returned of the people twenty and two thousand; and ten thousand remained. ¶ And the Lord said unto Gid'on, The people are yet too many; let them go down unto the water, and I will try them for thee (there); and it shall be, that of whom I will say unto thee, This one shall go with thee, the same shall go with thee; and of whomsoever I will say unto thee, This one shall not go with thee, the same shall not go. So he caused the people to go down unto the water; and the Lord said unto Gid'on, Every one that lapped of the water with his tongue, as the dog lappeth, him shalt thou set by himself; likewise every one that bended down upon his knees to drink. And the number of those that lapped, putting their hand to their mouth, was three hundred men; but all the rest of the people bent down upon their knees to drink water. ¶ And the Lord said unto Gid'on, By the three hundred men that lapped will I save you, and deliver the Midianites into thy hand; and let all the other people go every man unto his place. And they took the provision of the people in their hand, and their cornets; and all the rest of Israel he dismissed, every man unto his tent; but

וְאֵת בְּלֵאִישׁ יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּחַ אִישׁ לְאֶהֱלֹי וּבְשִׁלְשֵׁמֹאוֹת
הָאִישׁ הַחֲנוּן וּמְחַנֵּה מִדֶּן לָהּ לִי מִתְּחִיל בְּעַמּוּן
9 וְהָיָה בְּעִלְיָה הַיָּדָא וְיֹאמֵר אֵלָיו הֲיָהָה קוֹם כִּד בְּמַחְנֵה
10 כִּי נִתְּנָה לְיָדְךָ: וְאִסְרָא אֶתְּךָ לְדַרְתַּךְ בְּדָ אֶתְּךָ וּפְרָה
11 עֲרֹדָ אֶל־מַחְנֵה: וְשָׁמַעַת מְהִירָדְרוּ וְאִסְרָ אֶת־מַחְנֵה
12 יָדְךָ וְרָדְתָּ בְּמַחְנֵה וְיָרָד הוּא וּפְרָה עִירָו אֶל־קַרְנֵה
13 הַחֲמִשִּׁים אֲשֶׁר בְּמַחְנֵה: וּמְדוֹן וְעַמְלָק וּבְלִמְדֵי־קָדְשׁ
14 נִפְלִים בְּעַמְתָּ בְּאֶרֶבָה לְרֵב וּלְגַמְלִיָּתִים אֵין מִסְפֵּר כֹּתִיל
15 שְׁעֵל־שָׁמַע הֵימָן לְרֵב: וְכַאֲ נִדְעוֹן וְהַחֲדָאִישׁ מִסְפֵּר
16 לְרַעְדוֹ חֲלוֹם וְיֹאמֵר הֲיָהָה חֲלוֹם הַלְמָתָה וְהִגֵּה צִלּוֹל לְחַם
17 שְׁעָרִים מִתְּחַפֵּף בְּמַחְנֵה מְדוֹן וְכַאֲ עַד־הָאֵהֱלֹל בְּהָדוּ וּפְלָל
18 וְהַפְּרָדוּ לְמַעְלָה וּפְלָל הָאֵהֱלֹל: וְעַן רַעְדוֹ וְיֹאמֵר אֵין
19 זֹאת בְּלֵאִי אִסְתְּרֵב נִדְעוֹן בְּדוֹאֵשׁ אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְעַן
20 הָאֵהֱלֹים בְּרִדוֹ אֶת־מְדוֹן וְאֶת־קִל־יְהַמְחֵנָה: וְהָיָה בְּשִׁמְעַ
21 נִדְעוֹן אֶת־מִסְפֵּר הַחֲלוֹם וְאֶת־שְׂכָרוֹ וְשִׁתְּרוֹ וְשָׁב אֶל־
22 מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וְיֹאמֵר קוֹמִי בְּרִעְיָן הֲיָהָה בְּרָבִים אֶת־מַחְנֵה
23 מְדוֹן: וְחָץ אֶת־שִׁלְשֵׁמֹאוֹת הָאִישׁ שְׁלֹשָׁה רֹאשִׁים וְעַן
24 שׁוֹפְרוֹת בִּדְבָלִים וְכִדְרִים רִיקִים וּלְפָרִים בְּתוֹךְ הַפָּרִים:
25 וְיֹאמֵר אֲלֵיהֶם מִמֵּי תְרָאוּ וְכֵן תַּעֲשׂוּ וְהִנֵּה אֲנִי בָא
26 בְּקַרְנֵה הַמַּחְנֵה וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר אֲשַׁעֵר בָּן מַעֲשׂוֹן: וְתַקְעַתִּי
27 בְּשׁוֹפָר אֲנִי וּבְלֵאֲשֶׁר אֵתִי וְתַקְעַתֶּם בְּשׁוֹפְרוֹת בְּכִי
28 אֲחֵם סְבִיבוֹת בְּלִי־הַמַּחְנֵה וְאִמְרַתֶּם לְדִדְהָ וּלְגַדְעוֹן:
29 וְכַאֲ נִדְעוֹן וּמָאֵהֱאִישׁ אִשְׂרָאֵל בְּקַרְנֵה הַמַּחְנֵה
30 רֹאשׁ הָאֲשַׁמְרַת תִּתְּכֹהֶה אֶךְ הָרַם הַקּוֹמִי אֶת־הַשְּׂמֵרִים
31 כִּי תַקְעוּ בְּשׁוֹפְרוֹת וְנִפְחִי הַפָּרִים אֲשֶׁר בְּרַם: וְתַקְעוּ
32 שְׁלֹשֶׁת רֹאשִׁים בְּשׁוֹפְרוֹת וּשְׂכָרוֹ הַפָּרִים וְחֲנוּן בְּרִד
33 שְׂמֹאוֹלִים כְּלִפְרִים וּבְרִי־מֵיִם הַשׁוֹפְרוֹת לְתַקְעוֹ וְלִקְרָא
34 תִּרֵב לְדִדְהָ וּלְגַדְעוֹן: וְעַמְדוֹ אִישׁ תַּחְתּוֹן סְבִיב לְמַחְנֵה
35 תְּרָץ בְּלִי־מַחְנֵה וְהָרִעוּ וַיִּסּוּ: וְתַקְעוּ שְׁלֹשֵׁמֹאוֹת
36 הַשׁוֹפְרוֹת וְשָׁם הָיָה אֶת־תְּרֵב אִישׁ בְּרַעְדוֹ וּבְכִל־
37 אֶבֶן הַחֲלוֹלֵה לְעַמְתָּ: וַיִּצְעַק אִישׁ־יִשְׂרָאֵל מִנְּפִתֵי
38 וּמִדְאֲשֶׁר וּמִקְבֵּל־מַעֲשֵׂה וְרָדְפוּ אַחֲרָי מְדוֹן: וּמִלְאִים
39 שֶׁלַח נִדְעוֹן בְּבִלְרֵב אֶפְרַיִם לֹאֲמֹר רִדוּ לְקִרְאֵת מְדוֹן
40 וְלִכְרוֹ לְחַם אֶת־הַמֵּיִם עַד בֵּית בְּרָה וְאֶת־תְּרָתָן וַיִּצְעַק
41 כְּלֵאִישׁ אֶפְרַיִם וְלִכְרוֹ אֶת־הַמֵּיִם עַד בֵּית בְּרָה וְאֶת־רִד
42 כַּתְּחִלָּתָן: וְלִכְרוֹ שְׁנֵי שָׂרֵי מְדוֹן אֶת־עֵרֵב וְאֶת־זֹאֵב
43 וְהָרַט אֶת־עֵרֵב בְּאִדְרֵעֵרֵב וְאֶת־זֹאֵב הָרַט בְּקִבְרֵזֹאֵב
44 וְהִדְפּוּ אֶל־מְדוֹן וְרֹאשׁ־עֵרֵב זֹאֵב הִבְיֹאוּ אֶל־נִדְעוֹן
45 מִסְבַּר לְרִדְהָ:

וְרָדְפִים: וְיֹאמֵר לֹאֲנִי סְבוֹת תְּהִיָּה בְּכִרּוֹת לְחַם לְחַם הָ
אֲשֶׁר בְּרִגְלוֹ כִּי־עַיִנִים חַם וְאֵלָיו יָרַף אֲחֵרֵי וְכַאֲ
6 וְצִלְמֵנֵה מִלְכֵי מְדוֹן: וְיֹאמֵר שָׂרֵי סְבוֹת תְּרַף וְכַאֲ
7 וְצִלְמֵנֵה עִתָּה בְּגִדְךָ בִּימֵינוּ לְעִנְיָתָ לְחַם: וְיֹאמֵר וְעַן
8 לָכֵן כִּתַּת דִּדְהָ אֶת־נִזְכָּר וְאֶת־צִלְמֵנֵה כִּדְרֵי וְנִשְׁתִּי וְרִדְתִּי
9 בְּשָׂרְכֵם אֶת־קוֹצֵי הַמְדָּרָה וְאֶת־הַפְּרָקִים: וְעַל מַשָּׁב
10 פְּטָל וְרֵבֵר אֲלֵיהֶם וְכַאֲתָ נִעַשׂ אִתּוֹ וְעַל פְּטָל
11 כְּאֲשֶׁר עַשׂ אֲנִי סְבוֹת: וְיֹאמֵר וְסִלְמֵנֵה פְּטָל לֹאֲמֵר
12 בְּשׁוֹבֵי בְּשָׁלוֹם אֵתִין אֶת־הַמַּגְדָּל הַזֶּה: וְכַאֲ וְצִלְמֵנֵה
13 בְּקִרְדָּךְ וּבְמַחְנֵה עַיִם בְּמַשַּׁת עִירָה אֶלְךָ בִּלְ תִּתְּרִים
14 מִכֵּל מַחְנֵה בְּנִי־קָדְשׁ וּתְנַפְלִים מֵאֵה וְשָׂרִים אֶלְךָ אִישׁ
15 שֶׁלְךָ תִּרְבֵּ: וְעַל נִדְעוֹן וְרַף הַשְּׂבִיעִי בְּהַלֵּים מְקָרִים
16 לְכֹת וְיִבְרָה יָדֵךְ אֶת־הַמַּחְנֵה וְתַמְתָּה הִנֵּה כְּטָח:
17 וַיִּסּוּ וְכַאֲ וְצִלְמֵנֵה וְרַףֶּךָ אֶת־רַם וּלְכָר אֶת־שֵׁנֵי וּמִלְכֵי
18 מְדוֹן אֶת־זֹבָה וְאֶת־צִלְמֵנֵה וּבְלִי־מַחְנֵה הַחֲדָדִי: וְשָׁב
19 נִדְעוֹן בְּדוֹאֵשׁ מִדְּבַלְמַחְנֵה מִלְמַעְלָה הַחֲדָדִי: וְלִכְרוֹ
20 יָשָׁר מֵאֲנִישׁ סְבוֹת וּשְׂאֵלְרוֹ וְכַתָּב אֵלָיו אֶת־שָׂרֵי סְבוֹת
21 וְאֶת־קוֹצֵי בְּשָׁעִים וְשָׂבָה אִישׁ: וְכַאֲ אֶל־אִישׁ סְבוֹת
22 וְיֹאמֵר הִנֵּה רֵבֵב וְצִלְמֵנֵה אֲשֶׁר תִּרְפָּם אִתּוֹ לֹאֲמֵר תְּרַף
23 בְּכֵן וְצִלְמֵנֵה עִתָּה בְּגִדְךָ כִּי נִתָּן לֹאֲעוֹד הַיָּפִים לְחַם:
24 וְכַאֲ אֶת־קוֹצֵי הָעִיר וְאֶת־קוֹצֵי הַמְדָּרָה וְאֶת־הַפְּרָקִים
25 וְנִדְעַ בְּחַם אֵת אֲנִישׁ סְבוֹת: וְאֶת־מַגְדָּל פְּטָל וְעַן
26 תְּרַף אֶת־אֲנִישׁ הָעִיר: וְיֹאמֵר אֶל־זֹבָה וְאֶל־צִלְמֵנֵה
27 אִיפֹה הָאֲנִישִׁים אֲשֶׁר תִּרְפָּם בְּתַבֵּר וְיֹאמְרוּ בְּמִדְ
28 כְּמִתָּם אֲהַר כְּהָרֵי כֵּן הַמְדָּרָה: וְיֹאמֵר אֵתִי בְּרִדְמֵנִי
29 חַם חֲדִידוֹת לִי חֲדִידוֹת אוֹתָם לֹא רִבְתִּי אֶתְכֶם: וְיֹאמֵר
30 לְרִדְהָ בְּכִדְרוֹ קוֹם תְּרַף אוֹתָם וְלֹאֲשֶׁלְךָ הַעֲרֵב תְּרַבֵּ כִּי
31 יָרָא כִּי עֲרֵשׁ עֵרֵב: וְיֹאמֵר וְכַאֲ וְצִלְמֵנֵה קוֹם אֶתְּךָ וְעַנֵּה
32 כֵּן כִּי כְּאִשׁ אֶת־רִדְהָ וְחַם נִדְעוֹן תְּרַף אֶת־זֹבָה וְאֶת־
33 צִלְמֵנֵה וְיִקְחָ אֶת־הַשְּׂרָפִים אֲשֶׁר בְּצִיָּרֵי הַחֲדָדִים:
34 וְיֹאמְרוּ אִישׁ־יִשְׂרָאֵל אֶל־נִדְעוֹן מִשְׁלַבֵּת נִסְרָתָה נִסְרֵי
35 בְּתוֹךְ נִם כְּדִבְגְךָ כִּי הִשְׁתַּחֲוֵי מִדְּ מְדוֹן: וְיֹאמֵר אֲלֵיהֶם
36 נִדְעוֹן לֹאֲאִמְשָׁל אֵין בְּכֶם־לֹאֲמִשָּׁל בֵּין כֶּם הִנֵּה מִשָּׁל
37 בְּכֶם: וְיֹאמֵר אֲלֵיהֶם נִדְעוֹן אֲשַׁלְּחֵה מִכֶּם שְׂאֵלְהוֹתִי־לִי אִישׁ
38 עֵם שֶׁלָּח בְּרִעְיָנִי וְהֵב לְחַם כִּי יִשְׁמְעֵאלִים חַם: וְיֹאמְרוּ־הֵם
39 וְעַן נִתָּן וּפְרָטוֹ אֶת־הַשְּׂמֵלָה וְשִׁלְכֵי עִתָּה אִישׁ נִתָּם
40 שְׁלָלוּ: וְהָיָה מִשְׁכָּל נִתָּם הַיָּבֵב אֲשֶׁר שָׁאֵל אֶלְךָ וְשָׁבַע
41 מֵאֵת וְהֵב לְכָר מִדְּהַשְּׂרָפִים וְהַשְּׂרָפֹת וְיִבְרָה הַחֲדָדֵנִן
42 שְׁעֵל מִלְכֵי מְדוֹן וְלִכְרוֹ מִדְּתַנְּקוֹת אֲשֶׁר בְּצִיָּרֵי
43 גַמְלִיָּתִים: וְעַשׂ אִתּוֹ נִדְעוֹן לֹאֲפִד וַיִּבֵּא אִתּוֹ בְּכִדְרוֹ
44 בְּעַפְרָה וְעַן בְּלִי־יִשְׂרָאֵל אֶתְרֵי עַם וְהָיָה לְדִדְעוֹן לְכִתְרֵי
45 לְמוֹקֵשׁ: וְיִבְנֵה מְדוֹן לְפָנַי כִּי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְפֵּי לְשִׁאת
46 רֹאשִׁים וְתַשְׁקֵט הָאֲרָץ אֲרִבְעִים שָׁנָה בֵּין נִדְעוֹן:
47 וְכַאֲ וְכַאֲ בְּדוֹאֵשׁ וְשָׁב בְּבִיתוֹ: וְלִנְדְעוֹן הָיָה שְׁבַעִים
48 קָדְשִׁים וְצֵדֵק וְרַבֵּי בְּיָדֵים רַבּוֹת הָיוּ לִי: וְיִפְלְשֵׁי אֲשֶׁר
49 בְּשָׂבִים וְלִדְהָלוֹ נִסְרָדֵי בֵן נִתָּם אֶת־שֵׁנֵי אֶבְרָם:
50 וְכַאֲ נִדְעוֹן בְּדוֹאֵשׁ בְּשִׁבְתָּה שְׁבַעִת וְקָבַר בְּקִבְרֵי יֹאֵס
51 אֲבִיו בְּעַפְרָה אֲבִי הַמִּטְרִי: וְהָיָה כְּאֲפִד מֵת נִדְעוֹן

CAP. VIII. H

וְיֹאמְרוּ אֵלָיו אִישׁ אֶפְרַיִם מִדְּהַתְּרָר תְּהָה עִשִׂית לָט
1 לְכִתְרֵי קְרָאוֹת לָט וְהַלְכַת מְהִירָתָ מְדוֹן וְרִיבֵן
2 אֵתִי בְּחֻקְהָ: וְיֹאמֵר אֲלֵיהֶם מִדְּעִשִׂית עִתָּה כֶּם הִלָּא
3 טוֹב עֲלֵיכֶם אֶפְרַיִם כְּכִדְרוֹ אֲבִיעֵר: וְכַדְבָּם וְעַן אֲלֵיהֶם
4 אֶת־שָׂרֵי מְדוֹן אֶת־עֵרֵב וְאֶת־זֹאֵב וְמִהַלְכַת עִשִׂית כֶּם
5 אִו רַפְתָּה וְחַם מְעִלּוֹ בְּרַבְרוֹ תְּרַף הָהָה: וְכַאֲ נִדְעוֹן
6 תְּרַדְהָ עֵרֵב הוּא וְשִׁלְשֵׁמֹאוֹת הָאִישׁ אֲשֶׁר אִתּוֹ עַיִם

those three hundred men he retained; and the camp of Midian was beneath him in the valley.

9 ¶ And it came to pass, during the same night, that the Lord said unto him, Arise, get thee down into the camp; for I have delivered it into thy hand. And if thou fear to go down, then go thou down with Purah thy servant to the

11 camp. And thou shalt hear what they will say; and after that shall thy hands be strengthened, and thou wilt go down unto the camp. And he went down with Purah his servant unto the outside of the armed men that were in the camp.

12 And the Midianites and the Amalekites and all the children of the east lay along in the valley like the locusts for multitude; and their camels were without number, as the sand which is by the seaside for multitude. And when Gid'on was come, behold, a man was telling a dream unto his fellow, and said, Behold, I have dreamed a dream, and lo, a baked cake of barley bread was rolling round through the camp of Midian, and came unto the tent, and struck against it so that it fell, and it turned it bottom upward, and the tent thus tumbled down. And his fellow answered and said, This is nothing else save the sword of Gid'on the son of Joash, a man of Israel; into whose hand God hath delivered Midian, and the whole camp. ¶ And it was, when Gid'on heard the narration of the dream, and its interpretation, that he prostrated himself, and returned unto the camp of Israel, and said, Arise; for the Lord hath delivered into your hand the

16 camp of Midian. And he divided the three hundred men into three companies, and he put cornets in the hand of all of them, with empty pitchers, and torches in the pitchers. And he said unto them, What you see me do, do ye likewise; and, behold, when I am come to the edge of the camp, it shall be that, as I do, so shall ye do.

18 When I blow the cornet, I and all that are with me, then shall ye blow the cornets also on every side of all the camp, and say, For the Lord, and for Gid'on. ¶ And Gid'on, and the hundred men that were with him, came unto the edge of the camp in the beginning of the middle watch; when they had but newly set the sentinels: and they blew the cornets, and broke the pitchers that

20 were in their hand. And the three companies blew the cornets, and broke the pitchers, and seized with their left hand the torches, and with their right hand the cornets to blow; and they cried, The sword for the Lord, and for Gid'on. And they remained standing every man in his place round about the camp; and all (in) the camp ran, and

22 shouted, and fled. And as the three hundred cornets sounded, the Lord set every man's sword against his fellow, even throughout all the camp; and (those in) the camp fled as far as Beth-hashittah to Zererah, up to the border of Abimecholah, near Tabbath. And the men of Israel were called together out of Naphtali, and out of Asher, and out of all Menasseh, and they pursued

24 after the Midianites. And Gid'on sent messengers throughout all the mountain of Ephraim, saying, Come down against the Midianites, and seize from them the waters as far as Beth-barah and the Jordan. And all the men of Ephraim assembled themselves, and seized on the waters as far as

25 Beth-barah and the Jordan. And they captured two princes of the Midianites, Oreb and Zeëb; and they slew Oreb upon the rock Oreb, and Zeëb they slew at the winepress of Zeëb, and pursued the Midianites; and the heads of Oreb and Zeëb they brought to Gid'on from the other side of the Jordan.

CHAPTER VIII.

1 And the men of Ephraim said unto him, What is this thing that thou hast done unto us, not to call for us, when thou wentest to fight with the Midianites. And they quarrelled with him vehemently. And he said unto them, What have I done now in comparison with you? Is not the gleanings of Ephraim better than the vintage of

3 Abi'ezer? Into your hand God delivered the prices of Midian, Oreb and Zeëb; and what have I been able to do in comparison with you? Then was their anger abated from him, when he had

4 spoken this speech. And Gid'on came to the Jordan, and passed over, he, and the three hundred men that were with him, faint, and in pursuit.

And he said unto the men of Succoth, Give, I pray you, a few loaves of bread unto the people that are in my train; for they are faint, and I am pursuing after Zebach and Zalmunna, the kings of Midian. And the princes of Succoth said, Is the sole of the foot of Zebach and Zalmunna now already in thy hand, that we should give unto thy army bread? And Gid'on said, Therefore when the Lord hath delivered Zebach and Zalmunna into my hand, then will I thresh your flesh with the thorns of the wilderness and with briers. And he went up thence to Penuël, and spoke unto them in the same manner: and the men of Penuël answered him as the men of Succoth had answered. And he said also unto the men of Penuël thus, When I return again in peace, I will break down this tower. ¶ Now Zebach and Zalmunna were in Karkor, and their camps with them, about fifteen thousand men, all that had been left of all the camp of the children of the east; but those who had fallen were one hundred and twenty thousand men that drew the sword. And Gid'on went up by the way of those that dwelt in tents, to the east of Nobach and Yogbehah, and smote the camp; but the camp thought itself secure. And Zebach and Zalmunna fled; but he pursued after them, and captured the two kings of Midian, Zebach and Zalmunna, and all the camp he discomfited. And Gid'on the son of Joash returned from the battle before the rising of the sun, And he caught a young man of the people of Succoth, and inquired of him; and he wrote down for him the princes of Succoth, and the elders thereof, seventy and seven men. And he came unto the men of Succoth, and said, Behold here are Zebach and Zalmunna with whom ye derided me, saying, Is the sole of the foot of Zebach and Zalmunna now already in thy hand, that we should give unto thy weary men bread? And he took the elders of the city, and the thorns of the wilderness and briers, and chastised with them the men of Succoth. And the tower of Penuël he beat down, and slew the men of the city. And he said unto Zebach and Zalmunna, What kind of men were those whom ye slew at Tabor? And they answered, As thou art, so were they; one was in form like that of the children of a king. And he said, They were my brothers, the sons of my mother; as the Lord liveth, if ye had spared them alive, I would not slay you. And he said unto them, Rise up, and slay them. But the youth drew not his sword; for he was afraid, because he was yet a youth. Then said Zebach and Zalmunna, Rise thou, and fall upon us; for as the man is, so is his strength. And Gid'on arose, and slew Zebach and Zalmunna; and he took away the crescent ornaments that were on the necks of their camels. ¶ And the men of Israel said unto Gid'on, Rule thou over us, both thou and thy son, and thy son's son also; for thou hast delivered us out of the hand of Midian. And Gid'on said unto them, I will not rule over you, neither shall my son rule over you; the Lord shall rule over you. And Gid'on said unto them, I would ask one request of you, that ye should give me every man the ear-ring of his booty; for they had had golden ear-rings, because they were Ishmaelites. And they answered, We will willingly give. And they spread out a garment, and they cast therein every man the ear-ring of his booty. And the weight of the golden ear-rings that he had requested was a thousand and seven hundred shekels of gold; besides the crescent ornaments, and ear-drops, and purple garments that were on the kings of Midian, and besides the chains that were about their camels' necks. And Gid'on made thereof an ephod, and set it up in his city, in Ophrah; and all Israel went astray after it thither; and it became a snare unto Gid'on, and to his house. And Midian was humbled before the children of Israel, so that they lifted not up their head any more. And the country was quiet forty years in the days of Gid'on. ¶ And Yerubbahal the son of Joash went and dwelt in his own house. And Gid'on had seventy sons begotten of his body; for he had many wives. And his concubine that was in Shechem, she also bore him a son, and he gave him the name, Abimelech. And Gid'on the son of Joash died in a good old age, and was buried in the sepulchre of Joash his father, in Ophrah of the Abi'ezerites. ¶ And it came to pass, when 33

וַיִּשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּזְנוּ אַחֲרֵי הַבַּעֲלִים וַיִּשְׁמִי לָהֶם
 34 כְּעַל בְּרִית לְאֱלֹהִים: וְלֹא זָכְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַדְּבָרָה
 לְהִאֲלֹהֵיהֶם הַמַּעֲשִׂי אִתָּם מִן־כִּלְאֲיֹתֵיהֶם מִסִּבִּיב: וְלֹא־
 עָשׂוּ חֶסֶד עִם־בְּרִית דְּבַעַל וַעֲדוּן כְּכֹל־הַמִּזְבְּחֵי אֲשֶׁר עָשָׂה
 עַם־יִשְׂרָאֵל:
 CAP. IX. ט
 א וַיִּלֶּךְ אַבְיִמֶלֶךְ בְּדֹר־בַּעַל שָׂבָמָה אֶל־אֶחָיו אִמְנו וַיְדַבֵּר
 2 אֵלָיו וַאֲלֵל־בְּלִמְשַׁחַת בִּית־אָבִי אִמְנו לֵאמֹר: דַּבְּרֵה
 לִּי בְּאָזְנִי כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה מִדְּבָרָיו לָכֵם הַמִּשְׁלַל בְּכֶם
 שְׂבָעִים אִישׁ מִלִּי בְּנֵי דְבַעַל אִסְמִיטֵל בְּכֶם אִישׁ אֶחָד
 3 וְיִכְרְתֶם כִּי־נַעֲמַמְכֶם וּבְשֹׂרְכֶם אֵי: וַיַּדְּבְרוּ אֶחְדָּמוּ
 עֲלָיו בְּאָזְנֵי כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה אֵת כִּלְיֵה־בָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּט
 4 לָכֶם אַחֲרַי אַבְיִמֶלֶךְ בִּי אֶמְרוּ אֲחֵינוּ הוּא: וַתִּתְרַלְוּ
 שְׂבָעִים כֶּסֶף מִבֵּית כַּעַל בְּרִית וַיִּשְׂבֵּר בְּכֶם אַבְיִמֶלֶךְ
 ה אֲנָשִׁים רִיקִים וּפְחִוּים וַחֲלָבֵי אַחֲרָיו: וַיָּבֵא בִּית־אֱבֹלֵי
 עֶפְרָתָה וַיְהִי אֶת־אֲחָיו מִבְּרֹדְבַעַל שְׂבָעִים אִישׁ עַל־
 אֶבֶן אֶתֶּח וַיִּחַר וַיִּחַר יוֹתָם בְּדֹר־בַּעַל הַקָּפָן בִּי וַיִּבְּאוּ:
 וַיִּאֲסְפוּ כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה וְכָל־בְּרִית מְלוֹא וַחֲלָבֵי וּמְלוֹבֵי
 7 לְאֶת־אַבְיִמֶלֶךְ לִמְלָךְ מִשְׁאֵלֹן מִצֵּב אֲשֶׁר בְּשָׂבָמָה: וַיַּעֲדוּ
 יוֹתָם וַיִּלָּךְ וַיַּעֲמֵד בְּרֹאשׁ הַיְרֵדִים וַיִּשָּׂא קוֹלוֹ וַיִּקְרָא
 וַיֹּאמֶר לָכֵם שְׂמַע אֵלֵי כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה וַיִּשְׁמַע אֲלֵיכֶם
 8 אֱלֹהִים: הֲלוֹךְ הָלַכְוּ הַנַּעֲמִים לְמַשַּׁח עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ וַיִּאֲמְרוּ
 9 לְדַת מְלוּכָה עֲלֵינוּ: וַיֹּאמֶר לָהֶם הַיְהִי הַחֲדָלְתִּי אֶת־
 דְּשֵׁנִי אֲשֶׁר־בִּי וַיִּבְדְּרוּ אֶלָּהִים וַאֲנָשִׁים וַחֲלָבֵי לַעֲזֵי עַל־
 הַנַּעֲמִים: וַיִּאֲמְרוּ הַנַּעֲמִים לְהַתְּנָה לְבִרְאֵת מְלוֹכֵי עֲלֵינוּ:
 11 וַתֹּאמֶר לָהֶם הַתְּנָה הַחֲדָלְתִּי אֶת־מִתְנֵךְ וְאֶת־חֲנִיבְתֵי
 הַמְּלוּכָה וַחֲלָבֵי לַעֲזֵי עַל־הַנַּעֲמִים: וַיִּאֲמְרוּ הַנַּעֲמִים לְנֶפֶן
 13 לְבִרְאֵת מְלוֹכֵי עֲלֵינוּ: וַתֹּאמֶר לָהֶם הֲנֶפֶן הַחֲדָלְתִּי אֶת־
 תִּירוּשׁ הַמִּשְׁמַח אֶלָּהִים וַאֲנָשִׁים וַחֲלָבֵי לַעֲזֵי עַל־
 14 הַנַּעֲמִים: וַיִּאֲמְרוּ כִּלְבַּעַל אֶת־הַנַּעֲמִים אֶל־הָאֵמֶד לֵךְ אִתָּה מִלֶּךְ
 16 עֲלֵינוּ: וַיֹּאמֶר הָאֵמֶד אֶל־הַנַּעֲמִים אִם בְּאֵמַת אֲתֶם מִשְׁחִים
 אֵתִי לִמְלָךְ עֲלֵיכֶם בְּאוֹ חֶסֶד כִּלְבַּעַל וְאִסְדָּן תַּעֲזֵ אִשׁ
 16 מִבְּרֹדְבַעַל וַתֹּאכַל אֶת־אֲרָצוֹ הַחֲלָבָן: וַעֲתָה אִסְדָּאֲמַת
 וּבְחַמִּים עֲשִׂיתֶם וְעַם־מְלוֹבֵי אֶת־אַבְיִמֶלֶךְ וְאִסְדָּבָה עֲשִׂיתֶם
 17 עִם־כִּלְבַּעַל וְעַם־בֵּיתוֹ וְאִסְדָּמְגֹל דְּתִי עֲשִׂיתֶם לוֹ: אֲשֶׁר־
 18 יִלְתֶּם אָבִי עֲלֵיכֶם וַיִּשְׁלַךְ אֶת־נַפְשׁוֹ מִנֶּךְ וַיַּעַל אֲתֶכֶם
 מִן־מִדְּוָן: וְאַתֶּם קַמְתֶּם עַל־בֵּית אָבִי הַיּוֹם וַתִּרְחַצוּ אֶת־
 19 בְּנֵי שְׂבָעִים אִישׁ עַל־אֶבֶן אֶתֶּח וַתְּמַלִּיבֵי אֶת־אַבְיִמֶלֶךְ
 כְּדָאֲמַתוֹ עַל־כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה בִּי אֲתִיבְכֶם הוּא: וְאִסְדָּאֲמַת
 וּבְחַמִּים עֲשִׂיתֶם עִם־כִּלְבַּעַל וְעַם־בֵּיתוֹ הַיּוֹם הַיּוֹם שְׂמִדוּ
 כ כַּאֲבִימֶלֶךְ וַיִּשְׁמַח וַיִּשְׂמַח וַיִּשְׂמַח בְּכֶם: וְאִסְדָּן תַּעֲזֵ אִשׁ
 מִאֲבִימֶלֶךְ וַתֹּאכַל אֶת־כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה וְאֶת־בְּרִית מְלוֹא וַתַּעֲזֵ
 אִשׁ מִכִּלְבַּעַל שָׂבָמָה מִבֵּית מְלוֹא וַתֹּאכַל אֶת־אַבְיִמֶלֶךְ:
 21 וַיָּנֶם וַיִּחַם וַיִּבְרַח וַיִּלָּךְ בְּאֶרֶץ וַיִּשְׁבֵּ שָׁם מִפְּנֵי אַבְיִמֶלֶךְ
 22 אַחֲרָיו: וַיִּשַׁר אַבְיִמֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל שְׁלֹשׁ שָׁנִים:
 23 וַיִּשְׁלַח אֲלֵיהֶם רוּחַ רָעָה בֶּן אַבְיִמֶלֶךְ וַיִּבֶן כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה
 24 וַיִּבְנֶהוּ כִּלְבַּעַל־שָׂבָמָה כַּאֲבִימֶלֶךְ: לְבֹא הַיּוֹם שְׂבָעִים בְּנֵי
 דְבַעַל וַיִּמָּס לָשׁוּם עַל־אַבְיִמֶלֶךְ אֶחְדָּם אֲשֶׁר רָגַל אֲתֶם

וַעַל כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה אֶת־הַדְּבָרָה אֶת־הַיּוֹם לְבָרֵךְ אֶת־אֲחָיו:
 וַיִּשְׁמִי לוֹ כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה מִדְּבָרָיו עַל רֵאשִׁי הַיְהִדִים וַיַּגִּידוּ כֹה
 אֵת כִּלְאֲשֶׁר־עָבַר עֲלֵיהֶם בְּיַדְךָ וַיִּבֶן לְאֲבִימֶלֶךְ:
 וַיִּבְאֵן נַעַל כִּלְבַּעַל וְאֲחָיו וַיַּעֲבְדוּ בְּשָׂבָמָה וַיִּבְסְטוּ כִּלְבַּעַל
 26 שָׂבָמָה: וַיִּצְאָ הַשָּׂדֶה וַיִּבְצְרוּ אֶת־שָׂבָמָה וַחֲרָבוּ וַיַּעֲשׂוּ
 27 הַיְהוֹלִים וַיִּבְאֵן בֵּית אֱלֹהִים וַאֲכָלוּ וַיִּשְׁתּוּ וַיִּקְלְלוּ אֶת־
 28 אַבְיִמֶלֶךְ: וַיֹּאמֶר וַיַּעַל כִּלְבַּעַל מִדָּאֲבִימֶלֶךְ וַיִּרְשָׁבָם
 כִּי נַעֲבְדֵי הָאֵל בְּדֹר־בַּעַל וַחֲבַל פְּקֻדוֹ עָבְדוּ אֶת־אֲנָשִׁי
 29 חֲמוּר אָבִי שָׂבָמָה וַיַּדְּעוּ וַיַּעֲבְדוּ אֲנָחְנוּ: וַיִּמְן אֶת־י
 הַיּוֹם הַיּוֹם בְּיַד וַאֲסִדָּה אֶת־אַבְיִמֶלֶךְ וַיֹּאמֶר לְאֲבִימֶלֶךְ
 5 רָעָה עֲבָאָה וַעֲמָה: וַיִּשְׁמַע וְכָל שֵׁר הַעִיר אֶת־דְּבָרָה
 5 וַיַּעַל בְּדָבָרָה וַיִּחַר אִפְּו: וַיִּשְׁלַח מְלָאָכִים אֶל־אַבְיִמֶלֶךְ
 31 כַּתְּרָמָה לֵאמֹר הַיּוֹם וַיַּעַל כִּלְבַּעַל וְאֲחָיו בְּאֵימֵ שְׂבָמָה
 32 וַיָּנֶם צָרִים אֶת־הַעִיר עֲלֵיךְ: וַעֲתָה קוּם לִלְחָ אֵתָה
 33 וַיָּנֶם אֲשֶׁר־אֲתָךְ וַאֲרִב כְּשִׂדָה: וַהֲיָה כַּפְקָר כּוֹרֵחַ
 הַשָּׁמַיִם מִשָּׂבָמָה וַיִּשְׁמַח עַל־הַעִיר וַתִּהְדָּאוּ הַיּוֹם אֲשֶׁר־
 אֵתִי וַיִּצְאֵם אֲלָיו וַעֲשִׂיתִ לוֹ כַּאֲשֶׁר תִּקְרָא דְבָר:
 34 וַיָּנֶם אַבְיִמֶלֶךְ וַיִּלְחַעֵם אֲשֶׁר־עָמִי לִלְחָ אֵתָה וַיִּאֲמְרוּ עַל־
 שָׂבָמָה אֲרַבְּעָה רֵאשִׁים: וַיִּבְאֵן נַעַל כִּלְבַּעַל וַיַּעֲבַד פְּתַח הַ
 שַׁעַר הַעִיר וַיָּנֶם אַבְיִמֶלֶךְ וַיָּנֶם אֲשֶׁר־אֵתִי מִדְּבָרָיו:
 36 וַיִּרְאֵה־נַעַל אֶת־הַיּוֹם וַיֹּאמֶר אֶל־כָּל הַיְהוֹדִים עֲזְבוּ
 מִדְּאֲשֵׁי הַיְהִדִים וַיֹּאמֶר אֲלָיו וְכָל אֵת עַל הַיְהִדִים אֶתָּה
 37 רֵאָה כַּאֲנָשִׁים: וַיִּסַּח עַד וַיַּעַל לְדַבֵּר וַיֹּאמֶר הַיְהוֹדִים
 38 וַיְהִי מֵעַם טַבִּיר הָרָצוּן וַיִּרְאֵה־אֶתָּה בְּאֵ מִטְרָךְ אֶלְוֹן
 מִשְׁנֹנִים: וַיֹּאמֶר אֲלָיו וְכָל אֵתִי אִפְּוִי פִּדְ אֲשֶׁר הָאֵמֶד
 כִּי אַבְיִמֶלֶךְ כִּי נַעֲבְדֵי הָאֵל וַיָּהֵם אֲשֶׁר־מִאֲסַתָּה כִּי
 39 צִאֲרָה עֲתָה וַיִּלְחַם בָּו: וַיִּבְאֵן נַעַל לְנֶפֶן כִּלְבַּעַל שָׂבָמָה
 40 וַיִּלְחַם כַּאֲבִימֶלֶךְ: וַיִּרְדְּפוּ אַבְיִמֶלֶךְ נֶעֱם מִפְּנֵי וַיַּפְּלוּ
 41 הַיְהוֹדִים רַבִּים עַד־פְּתַח הַשַּׁעַר: וַיִּשְׁבֵּ אַבְיִמֶלֶךְ בְּאֶרֶץ מִ
 42 וַיַּגִּישׁ וְכָל אֲתִיבְעַל וְאֶת־אֲחָיו מִשְׁבַּת בְּיָסָם: וַיְהִי
 43 מִמְּחִלָּת וַיִּבְאֵן הַיּוֹם הַשְּׂדֵה וַיַּעֲדוּ לְאֲבִימֶלֶךְ: וַיִּקְחֵן אֶת־
 44 הַיּוֹם וַיַּעֲזֵם לְשִׁלְשָׁה רֵאשִׁים וַאֲרִיב כְּשִׂדָה וַיִּרְא הַיְהוֹדִה
 44 הַיּוֹם יָצָא מִן־הַעִיר וַיָּנֶם עֲלֵיהֶם וַיָּנֶם: וְאַבְיִמֶלֶךְ
 44 וַהֲרָאשִׁים אֲשֶׁר עָמִי פִּשְׁטוּ וַיַּעֲמְדוּ פְּתַח שַׁעַר הַעִיר
 45 וַיִּשְׁעֵי הַרְאשִׁים פִּשְׁטוּ עַל־כָּל־אֲשֶׁר כְּשִׂדָה בְּיָסָם:
 46 וְאַבְיִמֶלֶךְ וַיִּלְחַם כְּעִיר כָּל הַיּוֹם הַיּוֹם וַיִּלְבַּד אֶת־הַעִיר
 וְאֶת־הַיּוֹם אֲשֶׁר־רָגַל וַיִּחַל אֶת־הַעִיר וַיִּרְחַצֵּן כָּל־
 46 וַיִּשְׁמַע עַל־כִּלְבַּעַל מִגְּדַל שָׂבָמָה וַיִּבְרַח אֶל־גִּרְתִּי
 בֵּית אֵל בְּרִית: וַיַּעַל כִּלְבַּעַל בִּי הַתְּקַבֵּץ כִּלְבַּעַל
 מִגְּדַל־שָׂבָמָה: וַיַּעַל אַבְיִמֶלֶךְ וַיִּצְלַמֵּן הוּא כִּלְבַּעַל
 אֲשֶׁר־אֵתִי מִן־אַבְיִמֶלֶךְ אֶת־הַקְּרָדָּמֹת בְּיַד וַיִּכְרַת
 שׁוֹבַת עֲצִים וַיִּשְׁאָה וַיָּנֶם עַל־שְׂבָמָה וַיֹּאמֶר אֶל־הַיּוֹם
 49 אֲשֶׁר־עָמִי מִה רֵאֲתֶם עֲשִׂיתִי מִדְּוֹ עֲשׂוּ כַּמִּנִּי: וַיִּכְרַת
 49 גַּם־כִּלְבַּעַל אִשׁ שׁוֹבַת וַחֲלָבֵי אַחֲרַי אַבְיִמֶלֶךְ וַיִּשְׁמִי
 עַל־הַיּוֹדִים וַיִּצְוּ עֲלֵיהֶם אֶת־הַעֲרִיצָה כַּאֲשֶׁר יִצְוּ נָם
 כִּלְבַּעַל מִגְּדַל־שָׂבָמָה כַּאֲתָה אִשׁ וַאֲשֶׁה: וַיִּלָּךְ
 51 אַבְיִמֶלֶךְ אֶל־חֲבָן וַיָּנֶם חֲבָן וַיִּלְכְּדָה: וּמִגְּדַלֵּת הַיּוֹם
 כַּתְּרָמָה וַיְהִי וַיִּשְׁמַח כִּלְבַּעַל־שָׂבָמָה וַיָּנֶם וְכָל כִּלְבַּעַל

Gid'on was dead, that the children of Israel turned again, and went astray after the Be'alim, and made themselves Ba'al-berith for a god. And the children of Israel remembered not the Lord their God, who delivered them out of the hand of all their enemies on every side. Neither showed they kindness to the house of Yerubba'al, namely, Gid'on, in accordance with all the good which he had done unto Israel.

CHAPTER IX.

1 ¶ And Abimelech the son of Yerubba'al went to Shechem unto his mother's brothers, and spoke unto them, and unto all the family of the house of his mother's father, saying, Speak, I pray you, in the ears of all the men of Shechem, What is better for you, either that there should rule over you seventy men, all the sons of Yerubba'al, or that there reign over you one man? and remember that I am your bone and your flesh.

2 And his mother's brothers spoke concerning him in the ears of all the men of Shechem all these words; and their heart became inclined after Abimelech; for they said, He is our brother. And they gave him seventy pieces of silver out of the house of Ba'al-berith; and Abimelech hired therewith idle and heedless persons, who followed him.

3 And he came unto his fathers' house at Ophrah, and slew his brothers the sons of Yerubba'al, seventy persons, upon one stone; and there was yet left Yotham the youngest son of Yerubba'al; for he had hidden himself. ¶ And all the men of Shechem and all Beth-millo assembled together, and went, and made Abimelech king, by the oak of the pillar that was by Shechem. And they told it to Yotham; and he went and stood on the top of mount Gerizzim, and he lifted up his voice, and cried; and he said unto them, Hearken unto me, ye men of Shechem, so that God may learn unto you. The trees went once forth to anoint a king over them; and they said unto the olive-tree, Reign thou over us. But the olive-tree said unto them, Should I give up my fatness, wherewith through me they honor God and men, and shall I go to be promoted over the trees? And the trees said to the fig-tree, Come thou, reign over us. But the fig-tree said unto them, Should I give up my sweetness, and my good productiveness, and go to be promoted over the trees? Then said the trees unto the vine, Come thou, reign over us. But the vine said unto them, Should I give up my fresh wine, which rejoiceth God and men, and go to be promoted over the trees? Then said all the trees unto the bramble, Come thou, reign over us. And the bramble said unto the trees, If in truth ye anoint me as king over you, then come seek protection in my shadow; and if not, then let fire come out of the bramble, and devour the cedars of the Lebanon.

4 And now, if ye have acted in truth and sincerity, when ye made Abimelech king, and if ye have dealt well with Yerubba'al and his house, and have done unto him according to the merit of his hands; (for that my father fought for you, and cast his life far away, and delivered you out of the hand of Midian; while ye are risen up against my father's house this day, and have slain his sons, seventy men, upon one stone, and have made Abimelech, the son of his maid-servant, king over the men of Shechem, because he is your brother;) If ye have thus acted in truth and sincerity with Yerubba'al and with his house this day; then rejoice ye in Abimelech, and let him also rejoice in you. But if not, let fire come out from Abimelech, and devour the men of Shechem and Beth-millo; and let fire come out from the men of Shechem, and from Beth-millo, and devour Abimelech. And Yotham ran away, and fled, and went to Beer, and dwelt there, for fear of Abimelech his brother. ¶ And Abimelech ruled over Israel three years: And then did God send an evil spirit between Abimelech and the men of Shechem; and the men of Shechem became unfaithful toward Abimelech; So that the violence (done) to the seventy sons of Yerubba'al might come, and their blood be laid upon Abimelech their brother, who had slain them; and upon the men of Shechem, who had strengthened his hands to slay his brothers, And the men of Shechem

set persons to lie in wait for him on the tops of the mountains, and they robbed all that passed by them on that way: and it was told unto Abimelech. ¶ And there came Ga'al the son of 'Ebed with his brothers, and passed through Shechem: and the men of Shechem put their confidence in him. And they went out into the field, and gathered their vineyards, and trod (the grapes), and made joyful feasts, and went into the house of their god, and ate and drank, and cursed Abimelech. And Ga'al the son of 'Ebed said, Who is Abimelech, and who is Shechem, that we should serve him? is not he the son of Yerubba'al? and Zebul his superintendent serve the men of Chamor the father of Shechem; for why indeed should we serve him? And O that some one would put this people into my power! and I would remove Abimelech, and he let it be said to Abimelech, Increase thy army, and come out. And when Zebul the ruler of the city heard the words of Ga'al the son of 'Ebed, his anger was kindled. And he sent messengers unto Abimelech privately, saying, Behold, Ga'al the son of 'Ebed and his brothers are come to Shechem; and, behold, they incite the city to enmity against thee. And now rise up by night, thou and the people that are with thee, and lie in wait in the field: And it shall be, in the morning, the moment the sun shineth, that thou shalt rise early, and set upon the city; and, behold, when he and the people that are with him come out against thee, then mayest thou do to him as thy means may let thee. ¶ And Abimelech rose up, and all the people that were with him, by night, and they lay in wait against Shechem in four companies. And Ga'al the son of 'Ebed went out, and stood in the entrance of the city-gate: and Abimelech rose up, and the people that were with him, from the ambush. And when Ga'al saw the people, he said to Zebul, Behold, people are coming down from the tops of the mountains. And Zebul said unto him, Thou regardest the shadow of the mountains as men. And Ga'al spoke again and said, See people are coming down from the highest point of the land, and one company is coming along by the way of the grove of Me'onim. Then said Zebul unto him, Where is now thy mouth, wherewith thou saidst, Who is Abimelech, that we should serve him? is not this the people that thou hast despised? go out now, and fight with them. And Ga'al went out before the men of Shechem, and fought with Abimelech. And Abimelech pursued him, and he fled before him, and many fell slain, even as far as the entrance of the gate. And Abimelech remained at Arumah; and Zebul banished Ga'al and his brothers, that they should not remain in Shechem. And it came to pass in the morrow, that the people went out into the field; and it was told to Abimelech. And he took the people, and divided them into three companies, and lay in wait in the field; and as he saw, and, behold, that the people were coming forth out of the city, he rose up against them, and smote them. And Abimelech, and the two other companies spread over all that were in the fields, and smote them. And Abimelech fought against the city all that day; and he captured the city, and the people that were therein he slew; and he beat down the city, and sowed it with salt. ¶ And when all the men of the tower of Shechem heard this, they entered into the stronghold of the house of the god Berith. And it was told unto Abimelech, that all the men of the tower of Shechem were gathered together. And Abimelech went thereupon up to mount Zalmon, and he and all the people that were with him; and Abimelech took an axe in his hand, and cut down a bough from a tree, and bore it, and laid it on his shoulder; and he said unto the people that were with him, What ye have seen that I have done, make haste, and do like me. And all the people also cut down every man his bough, and followed Abimelech, and put the same to the stronghold, and set the stronghold over them on fire; and thus died also all the people of the tower of Shechem, about a thousand men and women. ¶ And Abimelech went then to Thebez, and encamped against Thebez, and captured it. But there was a strong tower within the city, and thither fled all the men and the women, and all

4 וַיֵּצֵא עֲמוּנֵי יְהוָה מִיָּמִים וַיִּלְחֲמֵם בְּגִרְעָמֹן עַשְׂרֵי־אַרְבָּעִים
 5 וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־נִלְחָמוּ בְּגִרְעָמֹן עַשְׂרֵי־אַרְבָּעִים וַיִּכְּלוּ וַיָּקֵץ נִלְעָד
 6 לִקְרַת אֲתֵי־פִתְחָה מֵאַרְצָן טוֹבִי וַיֹּאמְרוּ לִפְתַּח לְפָנֶיךָ
 7 וְהִנֵּינָה לָּךְ לִקְרַת וַיִּלְחֲמָה בְּכֵן עֲמוּנֵי וַיֹּאמֶר פִּתַח
 8 לִקְרַת נִלְעָד הֲלֹא אַתֶּם שֹׂאֲתֶם אֹתִי וַתִּקְרַשְׁתִּי מִבֵּית
 9 אֲבִי וּמְדוּעַ בָּאתֶם אֵלַי פִּתַח כַּאֲשֶׁר צִוִּיתְכֶם וַיֹּאמְרוּ
 10 וְקִנֵּי נִלְעָד אֲלֵי־פִתְחָה לָּכֵן עָשָׂה שִׁבְתֵּנו אֵלֶיךָ וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ
 11 וַיִּלְחַמְתָּ בְּכֵן עֲמוּנֵי וְהִנֵּה לָּנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יִשְׂרָאֵל וַיִּלְעָד
 12 וַיֹּאמֶר יִפְתָּח אֲלֹהֵינוּ נִלְעָד אֲסִי־שִׁבְתֵּנו אִתְּךָ אֹתִי
 13 לְהִלָּחֵם בְּכֵן עֲמוּנֵי וְהִנֵּה יִתְּנָה אִתְּךָ לִפְנֵי אֲבִי אֲתֵינָה
 14 לְכֶם לְרֹאשׁ וַיֹּאמְרוּ וְקִנֵּי־נִלְעָד אֲלֵי־פִתְחָה וְהִנֵּה יִתְּנָה
 15 שְׁמֵנו בְּיָמֵינוּ אֲדִילָא כִּי־בִרְרָךְ כֵּן נַעֲשֶׂה וְנִלְךָ יִפְתָּח
 16 עִם־קִנֵּי נִלְעָד וְנִשְׁמֵנו הֵימָּן אֹתִי עִלְתֶּם לְרֹאשׁ וַיִּלְחָצוּ
 17 וַיְדַבֵּר יִפְתָּח אֲתֵי־בִלְדָּבְרוֹ לִפְנֵי יְהוָה בְּמִצְעָה
 18 וַיִּשְׁלַח יִפְתָּח מַלְאָכָיו אֲלֵי־מִלְכֵם בְּגִרְעָמֹן לֵאמֹר מִהֲלִי
 19 וְנִלְךָ כִּי־בִרְבָּתָה אֵלֶיךָ לְהִלָּחֵם בְּאַרְצֵנוּ וַיֹּאבֵד מִלְכֵם בְּגִרְ
 20 עֲמוּנֵי אֲלֵי־מַלְאָכָיו יִפְתָּח כִּי־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֲתֵי־אַרְצֵנוּ בְּעִלְוֹתֵינוּ
 21 מִמִּצְעָרִים מֵאַרְצֵנוּ וְעַד־נִיבְכָה וְעַד־חֲרֹתָן וְעַתָּה הִשְׁבִּינָה
 22 אֲתֵינָה בְּשָׁלוֹם וַיִּסָּפֵר עוֹד יִפְתָּח וַיִּשְׁלַח מַלְאָכָיו אֶל־
 23 מִלְכֵם בְּגִרְעָמֹן וַיֹּאמֶר לוֹ הֲרָ אֲבִי יִפְתָּח אֲלֵי־לָקַחְתָּ
 24 יִשְׂרָאֵל אֲתֵי־אַרְצֵנוּ מֵאֵב וְאַתְּ אֲרָצֵנוּ בְּגִרְעָמֹן כִּי בְּעִלְוֹתֵנוּ
 25 מִמִּצְעָרִים וְנִלְךָ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר עַד־יָסִיחוּ וַיֹּבֵד יִפְתָּח
 26 וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכָיו אֲלֵי־מִלְכֵם אָדָם לֵאמֹר אֲנִי־בִרְרָךְ
 27 נָא בְּאַרְצֵךְ וְלֹא שָׁמַע מִלְכֵם אָדָם וְגַם אֲלֵי־מִלְכֵם מֵאֵב
 28 שְׁלַח וְלֹא אָבָה וַיִּשְׁבֵּב יִשְׂרָאֵל בְּקִרְשׁוֹ וְנִלְךָ בְּמִדְבָּר
 29 וַיָּסֵב אֲתֵי־אַרְצֵן אָדָם וְאַתְּ אֲרָצֵנוּ מֵאֵב וַיִּבְּרַח מִבְּיַל מֵאֵב
 30 כִּי אֲרָצֵנוּ גְבוּל מֵאֵב וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכָיו אֶל־
 31 סִיחֹן כִּלְדֵי־הָאֲמֹרִי מִלְכֵם חֲשֹׁבוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל
 32 וַעֲבַדְתָּנָה עַבְדֵנוּ בְּאַרְצֵךְ עַד־מָוֶתִי וְלֹא־תִמָּצֵן סִיחֹן אֲתֵי־
 33 יִשְׂרָאֵל עֲבַר בְּבוּלוֹ וַיִּסָּפֵר סִיחֹן אֲתֵי־בְלַעֲמוּ וַיִּתֵּן
 34 בְּיָדָהּ וַיִּלְחֶם עִם־יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן יְהוָה אֲלֵי־יִשְׂרָאֵל
 35 אֲתֵי־סִיחֹן וְאַתְּ בְּלַעֲמוּ בְּיַד יִשְׂרָאֵל וַיָּגֹם וַיִּרְשׁ יִשְׂרָאֵל
 36 אֶת־בְּלַעֲמוֹ וַיִּשְׁבֵּב הָאֲרָצִים הַהֵוא וַיִּרְשׁוּ אֶת־
 37 בְּלַעֲבוֹל הָאֲמֹרִי מֵאַרְצֵנוּ וְעַד־נִיבְכָה וּמִדְבַר־הַיַּרְדֵּן וְעַד־
 38 הַחֲרֹתָן וְעַתָּה וְהִנֵּה אֲלֵי־יִשְׂרָאֵל הִרִישׁ אֲתֵי־הָאֲמֹרִי
 39 מִפְּנֵי עַמֵּי יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה תִּירָשְׁתִּי הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר וַיִּרְשֶׁהָ
 40 מִפְּנֵי אֲלֹהֶיךָ אֹתִי תִירָשׁ וְאַתָּה כִּלְאֲשֶׁר הִרִישׁ יְהוָה
 41 אֲלֵי־עַמִּי מִפְּנֵי אֹתִי וַיִּרְשׁוּ וְעַתָּה הַטוֹב טוֹב אֲתֵי־
 42 מִבְּלַק כְּדַפְּסוֹר מִלְכֵם מֵאֵב רַב רַב עִם־יִשְׂרָאֵל אֲסִי־
 43 יִלָּחֵם וְיִלָּחֵם כֶּם בְּשִׁבְתֵּי יִשְׂרָאֵל בְּחִשְׁבוֹן וּבְכַנְיֹתָה
 44 וּבְעַרְשׂוֹ וּבְכַנְיֹתָה וּבְכַל־עִירָם אֲשֶׁר לִי־בְיַד אֲרָצֵנוּ
 45 כִּשְׁת מֵאוֹת שָׁנָה וּמְדוּעַ לֹא־הִצַּלְתֶּם בְּחִשְׁבוֹן הַהֵוא וְאֲנִי
 46 לֹא־הִטָּאתִי לָךְ וְאַתָּה עָשָׂה אֲתֵי רַעַה לְהִלָּחֵם כִּי יִשְׁפַט
 47 יְהוָה הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם בֵּין בֶּן יִשְׂרָאֵל וּבֵין בֶּן עֲמוּנֵי וְלֹא־
 48 שָׁמַע מִלְכֵם בְּגִרְעָמֹן אֲלֵי־בְרָךְ יִפְתָּח אֲשֶׁר שְׁלַח אֲלֵינוּ
 49 וְהִנֵּה עִלְפִתְחָה רִחוּ וְהִנֵּה יִתְּנָה וַעֲבַדְתֵּם אֲתֵי־נִלְעָד וְאַתָּה
 50 מִגְּשָׁה וַעֲבַדְתֵּם אֲתֵי־מִצְעָה נִלְעָד וּמִמִּצְעָה נִלְעָד עַד־כֵּן

52 הַיָּמִים וַיִּסְקְרוּ בְּעֵינֵם וַיַּעֲלוּ עֲלֵיגֵם הַמַּדְלִי וַיִּבֵּא אֲבִי־מִלְכֵךְ
 53 עַד־הַמַּדְלִי וַיִּלָּחֶם בּוֹ וַיִּגְשׁ עַד־פִּתְחָה הַמַּדְלִי לְשִׁרְפוֹ
 54 בָּאֵשׁ וַתִּשְׁלַךְ אִשָּׁה אֶתֶּן כַּלְח רֶכֶב עִלְרֹאשׁ אֲבִי־מִלְכֵךְ
 55 וַתִּקְרַח אֲתֵי־נִלְעָדָתָה וַיִּקְרַח מִדְּבָר אֲלֵי־הַעֲבָד וַיִּשָּׂא כְלָיו
 56 וַיֹּאמֶר לוֹ שְׁלַח כִּי־בִרְבֵּךְ וּמִיִּתְּנִי כִּי־אֲמַרְךָ לוֹ אִשָּׁה תִּרְגְּמֵהוּ
 57 וְהַיִּדְקָדְרוּ נַעֲרוֹ נִימָת וַיֹּאמְרוּ אֲלֵי־יִשְׂרָאֵל כִּי־מַת אֲבִי־מִלְכֵךְ
 58 וַיִּבְּלוּ אִישׁ לְמִקְמוֹ וַיָּשִׁב אֲלֵיהֶם אֵת רַעַת אֲבִי־מִלְכֵךְ
 59 אֲשֶׁר עָשָׂה לְאֵבֵינוּ לְהִנֵּה אֲתֵי־שִׁבְעֵים אָהוּ וְאַתָּה כִּלְדָּעַת
 60 אֲנִישֵׁי שְׁכֶם הַטוֹב אֲלֵיהֶם כִּי־אֵשׁם וְתִבָּא אֲלֵיהֶם קָלְחָה
 61 יִתְּנֶם כִּי־בִרְבָּעֵל

CAP. X.

א וַיִּקָּם אֲחֵי אֲבִי־מִלְכֵךְ לְדוֹשִׁיעַ אֲתֵי־יִשְׂרָאֵל תּוֹלַע כִּי־פָּאָה
 ב כִּי־דָדוֹ אִישׁ יִשְׁטַר וְהָאִישׁ־בִּשְׁמֹר כִּי־בָרַח אֲפָרָם
 ג וַיִּשְׁפַט אֲתֵי־יִשְׂרָאֵל עֲשָׂרִים וְשָׁלֹשׁ שָׁנָה וַיָּמָת וַיִּקְרַח
 ד עֲשָׂרִים וְשָׁתַיִם שָׁנָה וַיִּחְלוּ שְׁלֹשִׁים בָּיִם רַכְבִּים עַל־
 ה שְׁלֹשִׁים עֲרִים וְשְׁלֹשִׁים עֲרִים לְכֶם לְכֶם וַיִּקְרָאוּ וַיִּחַח
 ו אִיד עַד הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר בְּאַרְצֵי הַנִּלְעָד וְנִימָת יֹאֵר
 ז וַיִּסְפְּרוּ בְּגִי יִשְׂרָאֵל לְעִשׂוֹת הַדָּע
 ח כִּי־בָעֵי יְהוָה וַעֲבַדוּ אֲתֵי־בְּעָדוֹ וְאַתְּהִישְׁתַּחֲוֹת וְאַתְּ
 ט אֲלֵינוּ אָרַם וְאַתְּ אֲלֵינוּ צִדוֹן וְאַתָּה אֲלֵינוּ מֵאֵב וְאַתָּה אֲלֵינוּ
 י בְּגִרְעָמֹן וְאַתָּה אֲלֵינוּ פְּלִשְׁתִּים וַעֲמוּנֵי אֲתֵי־הַיָּדָה וְלֹא־
 יא עֲבַדְתֵּנוּ וְחֲרָאָה יְהוָה כִּי־יִשְׂרָאֵל וַיִּמְכְּרֶם בְּיַד פְּלִשְׁתִּים
 יב וַיִּבֶד כֵּן עֲמוּנֵי וַיִּרְעִצּוּ וַיִּרְעִצּוּ אֲתֵי־בְּעֵי יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנָה
 יג הַהִיא שְׁמֵנָה עֲשָׂרָה שָׁנָה אֲתֵי־בְּלַעֲמוֹ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־בְּעֵבֶר
 יד הַיַּרְדֵּן בְּאַרְצֵי הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר בְּנִלְעָד וַעֲבַדוּ בְּגִרְעָמֹן
 טו אֲתֵי־חֲרֹתָן לְהִלָּחֵם וְסִי־בִרְרָךְ וּבְכַנְיֹתָן וּבְכַת אֲפָרָם
 טז וַתַּעַד לְיִשְׂרָאֵל מֵאֵד וַיִּזְקְרוּ בְּעֵי יִשְׂרָאֵל אֲלֵי־יְהוָה לֵאמֹר
 יז הַטָּמֵן לָּךְ וְכִי עֹבְדֵנוּ אֲתֵי־אֲלֵינוּ וַעֲבַדְתֵּם אֲתֵי־בְּעֵלִים
 יח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲלֵי־בְּעֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֹא מִמִּצְעָרִים וּמִכִּי
 יט הָאֲמֹרִי מִדְּבָעֵי עֲמוּנֵי וּמִכִּי־פְּלִשְׁתִּים וְעִדְוִים וְעַמְלָק
 כ וּמִעוֹן לְחָצֵי אֲתֵי־בְּמִצְעָנוֹ אֲלֵי וְאוֹשִׁיעַ אֲתֵי־בְּמִדְּבָר
 כא וְאַתֶּם עֹבְדֵתֶם אֹתִי וַעֲבַדְתֵּם אֲלֵיהֶם אֲתֵי־בְּכֵן לֹא־
 כב אוֹסַף לְדוֹשִׁיעַ אֲתֵי־בְּכֶם לָכֵן וַיִּזְקְרוּ אֲלֵי־הָאֵלִים אֲשֶׁר־
 כג בְּחֲרָתֶם כֶּם הַהֵוא וַיִּשְׁעוּ לְכֶם בְּעַת צָרָתְכֶם וַיֹּאמְרוּ
 כד בְּגִי־יִשְׂרָאֵל אֲלֵי־יְהוָה הַטָּמֵן עָשָׂה־אַתָּה לָּנוּ כָּל־הַטוֹב
 כה בְּעֵינֵךְ אֲךָ הַצִּילְנוּ נָא הַיּוֹם הַזֶּה וְסִי־וֹ אֲתֵי־אֲלֵינוּ
 כו הַכֶּבֶד מִכְּרָבֶם וַעֲבַדוּ אֲתֵי־יְהוָה וַתִּקְרַח נַפְשׁוֹ בְּעַמְלָק
 כז יִשְׂרָאֵל וַיִּזְעַקוּ בְּגִי עֲמוּנֵי וַחֲשֵׁנוּ בְּנִלְעָד וַחֲסָפֵנוּ בְּגִי
 כח יִשְׂרָאֵל וַחֲשֵׁנוּ בְּמִצְעָה וַיֹּאמְרוּ הֵימָּן שׁוֹבֵי נִלְעָד אִישׁ
 כט אֲלֵי־עַרְשׂוֹ מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר הִלֵּל לְהִלָּחֵם בְּכֵן עֲמוּנֵי וְהִנֵּה
 לֹא־שָׁח לְכָל יִשְׂרָאֵל

CAP. XI.

א וַיִּפְתַּח הַנִּלְעָדִי הַהֵוא גְבוּר חַיִל וְהוּא כְּדַאֲשֶׁה וַיְהִי וַיִּזְקַד
 ב נִלְעָד אֲתֵי־פִתְחָה וַתִּלְךָ אֲשֵׁת־נִלְעָד לֹא כֶּם וַיִּזְדָּלוּ
 ג בְּגִי־הָאִשָּׁה וַיִּרְשׁוּ אֲתֵי־פִתְחָה וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא־הִצַּלְתָּ מִבֵּית
 ד אֲבִי כִי כְּדַאֲשָׁה אֲתֵי־אֵתָה וַיִּכְרַח יִפְתָּח מִכִּי
 ה אֲלֵינוּ וַיִּשְׁבֵּב הָאֲרָצִים טוֹב וַתִּלְקַטְוּ אֲלֵי־פִתְחָה אֲנִישֵׁי רִיקִים

the chief persons of the city, and shut the doors behind them, and went up to the roof of the tower, and Abimelech came up to the tower, and fought against it, and approached as far as the door of the tower to burn it with fire. But a certain woman cast a piece of an upper millstone upon Abimelech's head, and crushed his skull. Then called he hastily unto the young man that bore his armor, and said unto him, Draw thy sword, and slay me, that people may not say of me, A woman hath slain him. And his young man thrust him through, and he died. And when the men of Israel saw that Abimelech was dead, they departed every man to his place. Thus did God compensate the evil of Abimelech, which he had done unto his father, in slaying his seventy brothers: And all the evil of the men of Shechem did God bring back upon their own head; and there came upon them the curse of Yotham the son of Yerubba'al.

CHAPTER X.

1 ¶ And there arose after Abimelech to deliver Israel Tola' the son of Puah, the son of Dodo, a man of Issachar; and he dwelt in Shamir in the mountain of Ephraim. And he judged Israel twenty and three years, and then died, and was buried in Shamir. ¶ And after him arose Yair, the Gil'adite, and judged Israel twenty and two years; And he had thirty sons that rode on thirty ass-colls, and they had thirty cities, which are called Chavoth-yair unto this day, which are in the land of Gil'ad. And Yair died, and was buried in Kamon. ¶ And the children of Israel repeated to do the evil in the eyes of the Lord, and they served the Be'elim, and 'Ashtaroth, and the gods of Syria; and the gods of Zidon, and the gods of Mo'ab, and the gods of the children of 'Ammon, and the gods of the Philistines, and they forsook the Lord, and served not him. And the anger of the Lord was kindled against Israel, and he sold them into the hand of the Philistines, and into the hand of the children of 'Ammon. And they afflicted and oppressed the children of Israel that year; (and for eighteen years all the children of Israel that were on the other side of the Jordan in the land of the Emorites, which is in Gil'ad. And the children of 'Ammon passed over the Jordan to fight also against Judah, and against Benjamin, and against the house of Ephraim; so that Israel was sorely distressed. And the children of Israel cried unto the Lord, saying, We have sinned against thee, because we have forsaken our God, and have served the Be'elim. ¶ And the Lord said unto the children of Israel, Behold (I delivered you) from the Egyptians, and from the Emorites, from the children of 'Ammon, and from the Philistines. And when the Zidonians, and the 'Amalekites, and the Ma'onites did oppress you, and ye cried to me, I delivered you also out of their hand. And yet ye have forsaken me, and served other gods; therefore I will deliver you no more. Go and cry unto the gods which ye have chosen; let these deliver you in the time of your tribulation. And the children of Israel said unto the Lord, We have sinned: do thou unto us entirely as it seemeth good in thy eyes; only deliver us, we pray thee, this time. And they put away the strange gods from their midst, and served the Lord; and his soul was grieved for the trouble of Israel. ¶ And the children of 'Ammon were called together, and they encamped in Gil'ad. And the children of Israel also assembled themselves together, and encamped in Mizpah. And the people, the princes of Gil'ad, said one to another, Whatever man it be that will begin to fight against the children of 'Ammon, shall become the head over all the inhabitants of Gil'ad.

CHAPTER XI.

1 ¶ Now Yiphthach the Gil'adite was a mighty man of valor, but he was the son of a harlot; and Gil'ad had begotten Yiphthach. And the wife of Gil'ad also bore him sons; and when the sons of the wife were grown up, they drove away Yiphthach, and said unto him, Thou shalt not inherit in the house of our father: for the son of another woman art thou. And Yiphthach fled away from his brothers, and dwelt in the land of Tob; and there gathered themselves to Yiphthach idle men, and they went out with him. ¶ And it came to pass after some time, that the children of 'Ammon made war against Israel. And it was

so, when the children of 'Ammon made war against Israel, that the elders of Gil'ad went to fetch Yiphthach out of the land of Tob. And they said unto Yiphthach, Come, and become a leader unto us, that we may fight with the children of 'Ammon. And Yiphthach said unto the elders of Gil'ad, Did ye not hate me, and drive me away out of my father's house? and why are ye come unto me now, when ye are in distress? And the elders of Gil'ad said unto Yiphthach, Therefore are we now come back to thee, that thou mayest go with us, and fight against the children of 'Ammon; and thou shalt become unto us a head, unto all the inhabitants of Gil'ad. And Yiphthach said unto the elders of Gil'ad, If ye bring me home again to fight against the children of 'Ammon, and the Lord give them up before me, shall I remain your head? And the elders of Gil'ad said unto Yiphthach, The Lord shall be a hearer between us, if we do not so according to thy word. Then went Yiphthach with the elders of Gil'ad, and the people appointed him over them as head and as leader; and Yiphthach spoke all these words before the Lord in Mizpah. ¶ And Yiphthach sent messengers unto the king of the children of 'Ammon, saying, What have I to do with thee, that thou art come unto me to fight against my land? And the king of the children of 'Ammon said unto the messengers of Yiphthach, Because Israel took away my land, when they came up out of Egypt, from the Arnon even unto the Yabbok, and unto the Jordan; and now restore these (lands) again in peace. And Yiphthach again sent messengers unto the king of the children of 'Ammon; And he said unto him, Thus hath said Yiphthach, Israel did not take away the land of Mo'ab, nor the land of the children of 'Ammon; For when they came up out of Egypt, Israel walked through the wilderness unto the Red Sea, and came to Kadesh; And Israel then sent messengers unto the king of Edom, saying, Let me pass, I pray thee, through thy land; but the king of Edom would not hearken; and also to the king of Mo'ab they sent; but he would not consent; and Israel remained in Kadesh. Then they wandered through the wilderness, and traveled round the land of Edom, and the land of Mo'ab, and came from the rising of the sun to the land of Mo'ab, and encamped on the other side of the Arnon; but they came not within the border of Mo'ab; for the Arnon is the boundary of Mo'ab. And Israel sent messengers unto Sichon the king of the Emorites, the king of Cheshbon; and Israel said unto him, Let us pass, we pray thee, through thy land unto my place. But Sichon trusted not Israel to (let them) pass through his territory; and Sichon assembled all his people, and encamped in Yahaz, and fought against Israel. And the Lord the God of Israel delivered Sichon and all his people into the hand of Israel, and they smote them; and Israel took possession of all the land of the Emorites, the inhabitants of that country. And they took possession of all the territory of the Emorites, from the Arnon even unto the Yabbok, and from the wilderness even unto the Jordan. So now the Lord the God of Israel hath dispossessed the Emorites from before his people Israel, and shouldst thou possess it? Truly! that which Kemosh thy god may give thee to possess, even that canst thou possess; but whatsoever the Lord our God hath driven out from before us, even that will they possess. And now art thou then any better than Balah the son of Zippor, the king of Mo'ab? did he ever strike against Israel, or did he ever fight against them? (And while Israel hath dwelt in Cheshbon and in its towns, and in 'Ar'or and in its towns, and in all the cities that are along the margins of the Arnon, three hundred years: why did ye not recover them within that time? Whereas I myself have not sinned against thee, and thou doest me wrong to war against me: may the Lord, the Judge, decide this day between the children of Israel and the children of 'Ammon. Nevertheless the king of the children of 'Ammon hearkened not unto the words of Yiphthach which he had sent to him. ¶ Then came upon Yiphthach the spirit of the Lord, and he passed through Gil'ad and Menasseh, and passed through Mizpah of Gil'ad, and from Mizpah of Gil'ad he passed over unto the children of 'Ammon. And Yiphthach made a vow unto the Lord, and said, If thou wilt indeed deliver the children of 'Ammon into my hand, Then shall it

עבדו ביהודה הפרענותי מקבר בפרענותי בארץ אפרים
בבד הנמלקי:

CAP. XIII.

1 ויסיפו בני ישראל לנשות הרע בעיני דעה ותחנם דעה *
 2 בדר פלשתים ארבעים שנה: ויהי איש אחד מצדעה
 3 ממשפחת בנין ושמו מנחם ואשתו עקרה ולא ילדה:
 4 ויהא מלאך דעה אל-האשה ויאמר אליה הנהנא את-
 5 עקרה ולא ילדת ותרתי וילדת בן: ושתה השמרי לא
 6 ואל תחשתי ען ושבך ואל תחאבלי בל-טמא: כי הנה
 7 הנה וילדת בן ומרה לא-עלה על-ראשו כי-ענין
 8 אלהים יהיה הגער מן-בטן והוא יחל לדושיע את-
 9 ישראל מן-פלשתים: ותבא האשה ותאמר לאישה
 10 ואמר איש האלהים בא אלי ובראני כמראה מלאך
 11 האלקים ונרא מאד ולא שאלתיו אר-מה הוא ואת-שמו
 12 לא העיד לי: ויאמר לי הנה הנה וילדת בן ושתה אל-
 13 חשתי ען ושבך ואל תחאבלי בל-טמא כי-ענין אלהים
 14 יהיה הגער מן-בטן עד-יום מות: ועתה מנחם אל-
 15 דעה ויאמר כי אדוני איש האלהים אשר שלחתי יבוא
 16 נא עוד אלתי וירט מה-עשה לגער היולד: וישמע
 17 האלקים בקול מנחם ותבא מלאך האלהים עוד אל-
 18 האשה והיא יושבת בשדה ומנחם אישה אין עמה:
 19 ותמרה האשה ותרץ ותגד לאישה ותאמר אליו הדנה
 20 נראה אלי האיש אשר-בא בימי אל: וקם וילך מנחם
 21 אתרי אשתו ויבא אל-דאיש ויאמר לו האשה האיש
 22 אשר-דברתי אל-האשה ויאמר אני: ויאמר מנחם עתה
 23 נבא דברך מה-דעה משפט הגער ומשפדו: ויאמר
 24 מלאך דעה אל-מנחם מכל אשר-אמרתי אל-האשה
 25 חשמד: מכל אשר-ראא מנחם רחן לא תאכל ען ושבך
 26 אל-חשת ובל-טמא אל-חאבלי כל אשר-צויתיה
 27 חשמד: ויאמר מנחם אל-מלאך דעה ויצרתינא אותך
 28 ונעשה לפניך נדי עוים: ויאמר מלאך דעה אל-מנחם
 29 אם-מעשיתי לאראכל בלחמד ואם-תעשה עלה לדעה
 30 תעלמה בי לא-יתע מנחם כי-מלאך דעה הוא: ויאמר
 31 מנחם אל-מלאך דעה מי שפד כירבא דרדך ויבדדתי
 32 ואמר לו מלאך דעה קבא זה תשאל לשמי והוא קבא:
 33 וקח מנחם את-בדד הגוים ואת-המנחה ועל על-הענין
 34 לדעה ומפלא לנשות ומנחם ואשתו ראים: והיו בעלות
 35 הלחם מעל המזבח השממיה ועל מלאך-דעה קבלה
 36 המזבח ומנחם ואשתו ראים ונפלו על-פניהם ארצה:
 37 ולא-יסף עוד מלאך דעה לרדא אל-מנחם ואל-אשתו
 38 או רבע מנחם כי-מלאך דעה הוא: ויאמר מנחם אל-
 39 אשתו מות נמות כי אלהים ראני: ותאמר לו אשתו
 40 לו חפץ יהיה לחמיתנו לא-ילקח מידנו עלה ומנחה
 41 ולא הרגנו את-כף-אלה וקבל לא השמיענו בואת: ותלך
 42 האשה בן ומקרא את-שמי שמשון ויגדל הגער ויברכהו
 43 דעה: ותחל רחם דעה לפעמי בפניהם בן צרעה
 44 וכן אשתאלי:

ל עמון: וחדר יפתח נדר ליהוה ויאמר אסנתו תקו אתי
 1 בני עמון כדתי: והנה הוצא אשר יצא מלתי ביתי
 2 לקראתי בשוכי בשלום מבני עמון והנה ליהוה
 3 והגלתיו עולתי: ויעבר יפתח אל-בני עמון להלקחם
 4 כם ותחנם יהוה כדו: וכלם מערער וער-בואך מניה
 5 עשרים עיר ועד אכל כרמים מכה גדולה מאד ויגענו
 6 בני עמון מפני בני ישראל: ויבא יפתח המצודה
 7 אל-ביתו והנה בתו יצאת לקראתו בחפסם ובמהללה:
 8 והנה היא ויהיה אדלו ממש בן ארבת: והנה כראתו
 9 אותה וקבע את-בדדו ויאמר אהה בתי הברע הברעה:
 10 ואמה הנית בעלכתי ואני פציתי פי אל-יהוה ולא אכל
 11 לשוב: ותאמר אליו אבי פציתך את-פיה אל-יהוה:
 12 עשה לי כאשר רצא מפה אדתי אשר עשה לך יהוה
 13 ונקמות מאובדך מבני עמון: ותאמר אל-אביה ויעשה
 14 לי הדבר הזה ורפה ממני שנים חדשים ואלכה וירדתי
 15 על-ההרים ואבכה על-בתולי אבתי וקעיתי: ויאמר לבי
 16 וישלח אותה שני חדשים ותלך הוא ויטוניה ותבך
 17 על-בתולה על-ההרים: והיו מפני שנים חדשים
 18 ותשב אל-אביה ועשה לה את-דברו אשר נדר והוציא
 19 לא-רעהה איש ותה-רוק בישראל: ממים וימיה
 20 תלכה בנות ישראל לתנות לבת-יפתח הגלעדי ארבעת
 21 ימים בשנה:

CAP. XII.

1 ויזעקו איש אפרים ויעבר צפנה ויאמרו ליפסח מדוע
 2 עברתי: והלקחם בבני-עמון ולט לא קראת ללכת עמך
 3 בתוך גשרך עלוך באש: ויאמר יפתח אליהם איש רוב
 4 היתי אני ועמי וכני-עמון מאד ואזעק אתכם ולא-הישמעם
 5 אותי מיום: ונראה כיראנך משיעי ואשימה נפשי
 6 בכפי ואעברה אל-בני עמון ותחנם דעה כדתי וקמה
 7 עליהם אל היום הנה הלקחם בני: ויקבץ יפתח את-
 8 כל-אשני גלעד וילחם את-אפרים ויבא אשני גלעד את-
 9 אפרים כי אמרו פלטי אפרים אתם גלעד בתוך אפרים
 10 בתוך מנשה: ומלך גלעד את-מעברות והרדן לאפרים
 11 ויהי כי אמרו פלטי אפרים אעברה ויאמרו לו אנשי-
 12 גלעד ואת-אשתו אהה ויאמר לא: ויבאו לו אגורני
 13 שבלת ויאמר סבלת ולא יבן לרבר בן ויחזו אהה
 14 וישקטוהו אל-מעברות והרדן ופל בעת היא אפרים
 15 ארבעים ושנים אלה: וישפט יפתח את-ישראל שש
 16 שנים וימת יפתח הגלעדי ויקבר בעיר גלעד:
 17 וישפט את-ישראל את-ישראל אבנן מבית לחם: והיו-לו
 18 שלשים שנים ושלשים בנות שלח החצה ושלשים
 19 בנות הבא לבנין מן-הרדן וישפט את-ישראל שבע
 20 שנים: וימת אבנן ויקבר בבית לחם: וישפט את-ישראל
 21 את-ישראל אילון הובולני משפט את-ישראל עשר
 22 שנים: וימת אילון הובולני ויקבר באילון בארץ ויבולני:
 23 וישפט את-ישראל את-ישראל עבדו ביהודה הפרענותי:
 24 והיו-לו ארבעים שנים ושלשים בני שנים רבבים על-
 25 שבעים עתה וישפט את-ישראל שמה שנים: וימת

be, that whatsoever cometh forth out of the doors of my house to meet me, when I return in peace from the children of 'Ammon, shall belong to the Lord, and I will offer it up for a burnt-offering.

32 ¶ So Yiphthach passed over unto the children of 'Ammon to fight against them: and the Lord delivered them into his hand. And he smote them from 'Aro'er, even till thou comest to Minnith, twenty cities, and unto Abel-teramin, with a very great defeat: and the children of 'Ammon were

34 humbled before the children of Israel. And Yiphthach came to Mizpah unto his house, and, behold, his daughter came out to meet him with timbrels and with dances: and she was his sole child; he had beside her neither son nor daughter. And it came to pass, when he saw her, that he rent his garments, and said, Alas, my daughter! thou hast bent me down very low, and thou art one of those that trouble me; for I have opened my mouth unto the Lord, and I cannot go

36 back. And she said unto him, My father, if thou hast opened thy mouth unto the Lord, do to me in accordance with what hath proceeded out of thy mouth; since the Lord hath taken vengeance for thee on thy enemies, on the children of 'Ammon.

37 And she said unto her father, Let this thing be done for me: Let me alone two months, that I may descend to the mountains, and bewail my virginity, I with my companions. And he said, Go. And he sent her away for two months; and she went with her companions, and bewailed her virginity on the mountains. And it came to pass at the end of two months, that she returned unto her father, and he fulfilled on her his vow which he had vowed; and she knew no man; and it became a custom in Israel, That the daughters of Israel went from year to year to lament for the daughter of Yiphthach the Gil'adite four days in the year.

CHAPTER XII.

1 ¶ And the men of Ephraim were called together, and went northward, and said unto Yiphthach, Wherefore didst thou pass over to fight against the children of 'Ammon, and didst not call for us to go with thee? thy house will we burn over thee with fire. And Yiphthach said unto them, I am my people were greatly engaged in strife with the children of 'Ammon; and I called you, but ye helped me not out of their hand. And when I saw that ye helped me not, I put my life in my hand, and passed over to the children of 'Ammon, and the Lord delivered them into my hand; and why then are ye come up unto me this day, to fight against me? Then Yiphthach gathered together all the men of Gil'ad, and fought with Ephraim; and the men of Gil'ad smote Ephraim, because they said, Ye are fugitives of Ephraim: Gil'ad is in the midst, between Ephraim and

5 Menasseh. And the Gil'adites seized on the passages of the Jordan before the Ephraimites; and it came to pass, when the Ephraimites who had escaped said, Let me pass over; that the men of Gil'ad said unto him, Art thou an Ephrathite? and if he said, No; Then said they unto him, Do say, Shibboleth; but when he said, Shibboleth, and was not able to pronounce it correctly, they laid hold of him and slew him on the passages of the Jordan; and there fell at that time of the

7 Ephraimites forty and two thousand. And Yiphthach judged Israel six years; and then died Yiphthach the Gil'adite, and was buried in (one of) the cities of Gil'ad. ¶ And after him there

9 judged Israel Izban of Beth-lechem. And he had thirty sons; and thirty daughters he sent abroad, from abroad; and he judged Israel seven years. Then died Izban, and was buried at Beth-lechem.

11 ¶ And after him there judged Israel Elon the Zebulonite; and he judged Israel ten years. Then died Elon the Zebulonite, and was buried in Ayalon in the country of Zebulun. ¶ And after him there judged Israel 'Abdon the son of Hillel the Pir'athonite. And he had forty sons and thirty grandsons, that rode on seventy ass-colts; and he judged Israel eight years. Then died 'Abdon the son of Hillel the Pir'athonite, and was buried in Pira'thon in the land of Ephraim, in the mountain of the 'Amalekites.

CHAPTER XIII.

¶ And the children of Israel did again the evil in the eyes of the Lord; and the Lord delivered them into the hand of the Philistines forty years. And there was a certain man of Zor'ah, of the 2 family of the Danites, whose name was Manoäch; and his wife was barren, and did not bear. And 3 there appeared an angel of the Lord unto the woman, and he said unto her, Behold, thou art barren, and hast not born; but thou wilt conceive, and bear a son. And now do beware, and 4 drink neither wine nor strong drink, and eat not any thing unclean. For, lo, thou wilt conceive, 5 and bear a son; and no razor shall come on his head; for a Nazarite of God shall the lad be from the womb; and he shall begin to deliver Israel out of the hand of the Philistines. And the woman 6 came and told her husband, saying, A man of God came unto me, and his appearance was like the appearance of an angel of God, very terrible; but I asked him not whence he might be, and his name he did not tell me. And he said unto me, 7 Behold, thou wilt conceive, and bear a son; and now thou must drink neither wine nor strong drink, and not eat anything unclean; for the child shall be a Nazarite of God from the womb until the 8 day of his death. ¶ And Manoäch entreated the Lord, and said, Hear me, O Lord, let the man of God, whom thou didst send, come again unto us, and instruct us what we shall do unto the child that is to be born. And God hearkened 9 the voice of Manoäch; and the angel of God came again unto the woman, as she was sitting in the field; and Manoäch her husband was not with her. And the woman made haste, and ran, 10 and informed her husband; and she said unto him, Behold, there hath appeared unto me the man, that came unto me the other day. And 11 Manoäch arose, and went after his wife; and he came to the man, and said unto him, Art thou the man that spoked, unto the woman? and he said, I am. And Manoäch said, If now thy words 12 come to pass, what shall be (our) proceeding with the child, and what shall be done unto him? And the angel of the Lord said unto Manoäch, 13 Of all that I have said unto the woman must she beware. Of any thing that cometh of the grape-vine she may not eat, and wine or strong drink she may not drink, and any thing unclean she may not eat; all that I commanded her must she observe. And Manoäch said unto the angel of 15 the Lord, Let us, I pray thee, detain thee, and we will make a kid ready for thee. And the angel of the Lord said unto Manoäch, Though thou detain me, I will not eat of thy bread; but if thou wilt offer a burnt-offering, thou must offer it unto the Lord; for Manoäch knew not that he was an angel of the Lord. And Manoäch said unto 17 the angel of the Lord, What is thy name, that, when thy word cometh to pass, we may do thee honor? And the angel of the Lord said unto him, 18 Why is it that thou wilt ask after my name, seeing it is secret? And Manoäch took the kid and the meat-offering, and offered it upon the rock unto the Lord; and he did wondrously; and Manoäch and his wife looked on. And it came to pass, 20 when the flame went up from off the altar toward heaven, that the angel of the Lord ascended in the flame of the altar; and Manoäch and his wife looked on, and they fell on their faces to the ground. And the angel of the Lord was no longer 21 visible to Manoäch and to his wife; then knew Manoäch that he was an angel of the Lord. And 22 Manoäch said unto his wife, We shall surely die, because a divine being have we seen. But his wife said unto him, If the Lord were pleased to kill us, he would not have received from our hand a burnt-offering and a meat-offering, nor would he have let us see all these things, and at this time he would not have let us hear (such a thing) as this. And the woman bore a son, and called 24 his name Samson; and the child grew up, and the Lord blessed him. And the Spirit of the Lord 25 began to move him in Machaneh-dan between Zor'ah and Eshtaöl.

CAP. XIV. יד

1 א וַיָּרֶד שִׁמְשׁוֹן מִתְּמַנָּה וַיֵּרָא אִשָּׁה בְּתַמְנָתָהּ מִכְּנַת
 2 פְּלִשְׁתִּים: וַיַּעַל וַיֵּרֶד לְאִבּוֹ וּלְאִמּוֹ וַיֹּאמֶר אִשָּׁה רְאִיתִי
 בְּתַמְנָתָהּ מִכְּנַת פְּלִשְׁתִּים וְעַתָּה קָדַחְתְּ אֹתָהּ לִי לְאִשָּׁה:
 3 וַיֹּאמֶר לוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ הֲאֵין בְּכֵנֶת אֶחָד וּבְכַלְעֵמִי אִשָּׁה
 כִּי־אֲתָתָה הַלֵּךְ לְקַחְתָּ אִשָּׁה מִפְּלִשְׁתִּים הֶעֱרַלְתָּ וַיֹּאמֶר
 שִׁמְשׁוֹן אֶל־אָבִיו אֹתָהּ קָחִילִי כִּי־זָוָה יִשְׂרָאֵל בְּעֵינַי:
 4 וְאָבִיו וְאִמּוֹ לֹא יָדְעוּ כִּי מִדָּוָה הוּא כִּי־אֲתָתָה הוּא־מִמֶּנֶּה
 מִפְּלִשְׁתִּים וּבָעֵת הַהִיא פְּלִשְׁתִּים מְשֻׁלִּים בְּיִשְׂרָאֵל:

ה וַיֵּרֶד שִׁמְשׁוֹן וְאָבִיו וְאִמּוֹ מִתְּמַנָּה וַיֵּבֹאוּ עִיר־כָּרְמֵי תַמְנָתָה
 6 וְהִנֵּה כְּפִיר אֲרוֹת שֹׂאֵי לְקַרְאָתָּה: וַתַּצְלַח עָלָיו רֶחֶם
 וְהִנֵּה וַיִּשְׁכַּעְדוּ בְּשֵׁפַע הַיָּדַי וּמֵאֵמָה אֵין בְּיָדִי וְלֹא הִגִּיד
 7 לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיֵּרֶד וַיִּכְפַּר לְאִשָּׁה
 8 וַיִּשְׂרַף בְּעֵינַי שִׁמְשׁוֹן: וְשֵׁב מִיָּמִים לְקַחְתָּהּ וַיִּסַּר לְרֵאשִׁית
 אֵת מַפְלַת הָאָרֶזֶת וְהִנֵּה עֶרְת דְּבָרִים מִכְּנַת הָאָרֶזֶת
 9 וַיִּבְשׁ: וַיִּתְּרֶהוּ אֶל־כַּפְּיוֹ וַיִּלֶּךְ הַלֵּךְ וַיִּבְלַל וַיִּלֶּךְ אֶל־
 אָבִיו וְאֶל־אִמּוֹ וַיִּתֵּן לָהֶם וְלָהֶם וּלְאִבּוֹ וּלְאִמּוֹ לָהֶם כִּי
 11 וַיַּעַשׂ שָׁם שִׁמְשׁוֹן מִשְׁתָּחָ כִּי כֹן יַעֲשֶׂה הַכּוֹחֲרִים: וַיֵּרֶד
 כִּי־רָאוּתָם אֹתוֹ וַיִּקְרְאוּ שְׁלֹשִׁים מַרְעִים וַהֲדוּ אֹתוֹ: וַיֹּאמֶר
 לָהֶם שִׁמְשׁוֹן אֲהַדְרִיכָא לָכֶם הַיּוֹם אֲסִידֶנָּךְ תִּגְדֹּו
 אֹתָהּ לִי שְׁבַעֲת יָמֵי הַמִּשְׁתָּחָ וּמִצְאֹתָם וְנִתְּתִי לָכֶם
 13 שְׁלֹשִׁים סָרְסִיטִים וְשְׁלֹשִׁים חֶלְפֵי מַרְדָּם: וְאִם־לֹא תִּכְבְּלוּ
 לַהֲגִידִי לִי וְנִתְּתָם אֲתָם לִי שְׁלֹשִׁים סָרְסִיטִים וְשְׁלֹשִׁים
 חֶלְפֵי־מַרְדָּם וַיֹּאמְרוּ לוֹ הַיּוֹם חִתְּתָהּ וַיִּשְׁמַעְתָּהּ:
 14 וַיֹּאמֶר לָהֶם מִקְּאֵבֵל יָצָא מִקְּאֵבֵל וַיִּשְׂרַף מִתּוֹךְ וְלֹא
 יָבֹא לַהֲגִידִי כִּי־חִתְּתָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים: וַהֲדוּ לוֹ הַשְּׂבִיעִי
 15 וַיִּבְרָא אֶל־שִׁמְשׁוֹן שִׁמְשׁוֹן פֶּתַח אֲתֵּיבֵי־שִׁמְשׁוֹן וַיִּתֵּן אֹתָהּ
 תַּחֲדָהּ כִּי־שָׂרָף אֹתָהּ וְאֲתֵּיבֵי אֶבֶד כַּאֲשֶׁר הִלְדִּישׁוּ
 16 קַרְתָּם לִי לְהֹא: וַתִּכְרַךְ אֵת שִׁמְשׁוֹן עָלָיו וַתֹּאמֶר
 רַק־שִׁמְשׁוֹנִי וְלֹא אֲהַבְתִּי כִּי־חִתְּתָהּ לְבַעַי עִמִּי וְלִי
 לֹא הִתְּנָתָה וַיֹּאמֶר לָהּ הִנֵּה לֹא־כִּי וְלֹא־כִּי לֹא הִתְּנָתִי וְלִךְ
 17 אָגִיד: וַתִּכְרַךְ עָלָיו שְׁבַעֲת הַיָּמִים אֲשֶׁר־הִתָּה לָהֶם הַמִּשְׁתָּחָ
 וַיִּתְּבוּסִים הַשְּׂבִיעִי וַיִּתְּרֶלָהּ כִּי הִצְלִיחָהּ וַתִּסַּר הַחֲדָה
 18 לְבַעַי עִמָּה: וַיֹּאמְרוּ לוֹ אִישׁ הַיּוֹם כִּי־בִּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי כָּפַרְתָּ
 וְכֹא הִתְּרַסָּה מִהַדְּמִיּוֹתֶיךָ מִדְּבַשׁ וְכֹה עָן מֵאִיִּי וַיֹּאמֶר לָהֶם
 19 לֹלֵא תִרְשָׁתָם בְּעִנְיֹתִי לֹא מִצְאֹתָם הַיּוֹמִי: וַתַּצְלַח עָלָיו
 רֶחֶם וְהִנֵּה וַיֵּרֶד אֶשְׁלָלֶיךָ וַיִּךְ מֵהֶם וְשְׁלֹשִׁים אִישׁ וַיִּקַּח
 אֶת־חֶלְצֵי־עֵתָם וַתִּתֵּן חֶלְפֵי־לִי לְמַעַן הַחֲדָה וַיִּסַּר אָפוֹ וַיַּעַל
 כ בֵּית אָבִיו: וַתִּתֵּן אֶת־שִׁמְשׁוֹן לְמַרְעֵהוּ אֲשֶׁר רָחַף לוֹ:

CAP. XV. טו

א וְהִי מִיָּמִים בִּימֵי קַצְוֵי־הַשָּׁמַיִם וַיִּכְרַךְ שִׁמְשׁוֹן אֶת־אִשְׁתּוֹ
 בְּנִי עֵינִים וַיֹּאמֶר אֲבָהָה אֶל־אִשְׁתִּי הַחֲדָדָה וְלֹא־נִתְּנָה
 2 אֵבֶיהָ לְבֹאֵי: וַיֹּאמֶר אָבִיהָ אִמֶּךָ אֲמַרְתִּי כִּי־שָׂנְאָה שְׂנֵאתָהּ
 וְנִתְּנָתָהּ לְמַרְעֶךָ הֲלֹא אֲרִיתָהּ הַקְּטָנָה טוֹבָה מִמֶּנָּה תִּתְּרִי
 3 יָא לָךְ תַּחֲסִיתִי: וַיֹּאמֶר לָהֶם שִׁמְשׁוֹן נִקְרָתִי הַפְּעִים
 4 מִפְּלִשְׁתִּים כִּי־עָשָׂה אֵין עִיָּם רָעָה: וַיִּלֶּךְ שִׁמְשׁוֹן וַיִּלְבֹּד
 שְׁלֹשִׁים־מֵאוֹת שְׂוִיעִילִים וַיִּקַּח לְבָרִים יָמֵן וְגַב אֶל־גֹּב וַיִּשָּׂם

לְפִיד אֶחָד כִּי־שָׂעִי הַנְּהַבֵּת כְּנֶגְדְךָ: וַיִּבְכַּרְאֵט בְּלִפְתֵּיהֶם ה
 וַיִּשְׁלַח בְּקַמּוֹת פְּלִשְׁתִּים וַיִּבְכַּר מִקְּדִישׁ וַיִּכְרַחֵם וַיֵּרֶד
 כָּרֶם נֹת: וַיֹּאמְרוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּבְכַּר מִקְּדִישׁ וַיִּבְכַּר מִקְּדִישׁ
 6 כְּתוֹן הַתְּמַנִּי כִּי לָקַח אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִנֵּה לְמַרְעֵהוּ וַיַּעַל
 פְּלִשְׁתִּים וַיִּשְׂרַפוּ אֹתָהּ וְאֶת־אָבִיהָ בָּאֵשׁ: וַיֹּאמֶר לָהֶם
 7 שִׁמְשׁוֹן אֲסִידֵנָּתָן כִּי־אֲסִידֵנָּתָם כָּכֶם וְאֶת־
 אֶחָדִל: וַיִּךְ אֹתָם שְׂוִיעַ עֲלֵי־כַף וַיִּלְבֹּד מִכָּה גְדוֹלָה מִכָּה
 8 בְּסַעֲף סַעֲף עֵינָם: וַיַּעַל פְּלִשְׁתִּים וַיִּתְּנֵו כִּי־דוֹרָה
 9 וַיִּמְשְׁוּ בְּלַחֵ: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ יְדוּדָה לָמָּה עֲלִיתָ עֲלֵינוּ
 וַיֹּאמְרוּ לְאָסִיר אֶת־שִׁמְשׁוֹן עָלֵינוּ לְעִשִׂית לֹא כַּאֲשֶׁר
 עָשָׂה לָנוּ: וַיִּרְדּוּ שְׁלֹשֶׁת אַלְפִים אִישׁ מִדָּוָה אֶל־סַעֲיָה
 11 סַעֲף עֵינָם וַיֹּאמְרוּ לְשִׁמְשׁוֹן הֲלֹא דַעַת כִּי־מִשְׁלָם כֵּן
 פְּלִשְׁתִּים וְהַדְּרִיכָתָ עִשִׂית לָנוּ וַיֹּאמֶר לָהֶם כַּאֲשֶׁר עָשִׂו
 12 לִי כֹן עִשִׂיתִי לָכֶם: וַיֹּאמְרוּ לוֹ לְאָסִירָהּ יִרְדֵּת לְתַתְּךָ
 כִּי־פְלִשְׁתִּים וַיֹּאמֶר לָהֶם שִׁמְשׁוֹן הַשְּׂבִיעִי לִי כִּי־תִפְתָּעֶיךָ
 13 כִּי אָתָּם: וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֵאמֹר לֹא כִּי־אָסִירָהּ אֲסִירָהּ וְעִתְּךָ
 כִּי־עָתָּה וְהַמָּת לֹא וְעִתְּךָ וְאֲסִירָהּ בְּשֵׁלִים עֲבַתִּים הַיָּמִים
 14 וַיַּעַלְהוּ מִדְּסַעֲף: הוּא־כֹּה עֲדִילְהוּ וּפְלִשְׁתִּים הִרְעִו
 לְקַרְאָתוֹ וַתַּצְלַח עָלָיו רֶחֶם וְהִנֵּה וַתִּלְחַם הַעֲבָתִים אֲשֶׁר־
 עֲדִירְעוּתוֹ בְּשִׁשְׁתִּים אֲשֶׁר בְּעָרוֹ כַּאֲשֶׁר וַיִּמְשְׁו אֲסִירָו
 15 מִעַל דָּוִי: וַיִּצְאָה לְקַרְחָמֶר טָרְחָה וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּקְרָחָה
 16 וַיִּכְרַחֵם אֶלֶף אִישׁ: וַיֹּאמֶר שִׁמְשׁוֹן בְּלַחֵ הַחֲמֹר הַחֲמֹר
 17 הַמְּרַתְּקִים בְּלַחֵ הַחֲמֹר הַכִּתִּי אֶלֶף אִישׁ: וַיִּרְדּוּ בְּכַלְתֵּי
 לְדָר וַיִּשְׁלַךְ הַלֵּךְ מִיָּדוֹ וַיִּקְרָא לְמַרְקִים הַיּוֹם רַמַּת
 18 לַחֵ: וַיִּצְאָה מֵאֵד וַיִּקְרָא אֶל־דָּוָה וַיֹּאמֶר אֲתָה נִתְּתָה
 כִּי־עֲבָדְךָ אֶת־תַּחֲסִיתָהּ וְהִנֵּה הַיּוֹם אֲתָה וְעִתָּה אֲמַתִּי
 19 בְּצִמָּה וְנִתְּתִי בְּיַד הַעֲרָלִים: וַיִּכְרַךְ אֶל־הַיָּמִים אֶת־
 הַמִּבְתָּשׁ אֲשֶׁר־בְּלַחֵ וַיִּצְאוּ מִשֵּׁם מִיֵּם וַיִּשְׂרַף וַיִּתְּנֵו
 רֶחֶם וַיֵּרֶד עָלָיו וַיִּקַּח שָׂמֹה עֵין הַקְּבוּרָה אֲשֶׁר בְּלַחֵ
 עַד הַיּוֹם הַיּוֹם: וַיִּשְׂפַט אֶת־יִשְׂרָאֵל בִּימֵי פְּלִשְׁתִּים
 עֶשְׂרִים שָׁנָה:

CAP. XVI. טז

א וַיִּלֶּךְ שִׁמְשׁוֹן עִתָּה וַיִּרְאֶשֶׁם אִשָּׁה וְהִנֵּה וְכֹא אֶל־יָהּ:
 2 לְעֵנֹתָיִם וְלֵאמֹר כֹּא שִׁמְשׁוֹן הָיָה וַיִּסְבּוּ וַיִּאֲרִיכּוּ לוֹ כָּל־
 הַיְלָלָה בְּשֵׁעֵר הַעִיר וַתִּתְּרֶשׁוּ כִּלְהִלְלָה לְאִמֶּךָ עִיר־
 3 הַבְּקָר וַתִּתְּרֶנָּה: וַיִּשְׂכַּב שִׁמְשׁוֹן עִיר־חֵצִי תְּלִילָה עֵקֶם ו
 כְּחֵצִי תְּלִילָה וַיִּצְאוּ בְּדַלְתוֹת שַׁעֲרֵהָ עִיר וַיִּשְׂפַטִּי הַמְּנוּזֹת
 וַיִּשְׂפַט עַם־הַבְּרִית וַיִּשָּׂם עֲלֵיכֶפְתָּיו וַיַּעַל אֶל־רֵאשִׁית
 4 הַיָּד אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הַחֲבוּז: וַיִּרְדּוּ אֲמִירָדָן וַעֲתָב
 אִשָּׁה בְּתוֹל שׂוֹרֵק וַיִּשְׂפַח דִּלְלָה: וַיַּעַל אֶלֶף סָרְסִיט
 5 פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ לָהּ פֶּתַח אֹתוֹ וַיִּרְאֵה בְּמַה כְּתִי סָרְסִיט
 וּבְמַה נִּכְלַל וַיִּבְרָא וַיִּתְּרֶהוּ לְעֵתוֹ וַתִּתְּנֵו וַתִּקְרַךְ אִישׁ
 6 אֶלֶף וּמֵאוֹת כֶּסֶף: וַתֹּאמֶר דִּלְלָה אֶל־שִׁמְשׁוֹן הַחֲדָדָה
 7 יָא לִי בְּמַה לְתַתְּךָ גְדוֹל וּבְמַה תִּסְפַּר לְעֵתְךָ: וַיֹּאמֶר
 8 אֶלֶף שִׁמְשׁוֹן אֲסִידֵנָּתִי כַּשִּׁבְעִיחַ וַתִּרְסֵם וַתִּרְסֵם אֲשֶׁר
 9 לֹא־תִרְכְּבוּ וְחִלְתִּי וְהִתִּי כַּאֲשֶׁר הָאָדָם: וַיִּלְבֹּדָה סָרְסִיט
 פְּלִשְׁתִּים שְׁבַעֲת וַתִּרְסֵם לָהֶם אֲשֶׁר לֹא־תִרְכְּבוּ וַתִּסְפַּרְתֵּי
 9 כָּהֶם: וַתִּרְכְּבוּ יָעִב לָהּ בַּחֲדָר וַתֹּאמֶר אֵלָיו פְּלִשְׁתִּים

CHAPTER XIV.

1 ¶ And Samson went down to Timnathah, and saw a woman in Timnathah of the daughters of 2 the Philistines. And he went up, and told his father and his mother, and said, I have seen a woman in Timnathah of the daughters of the Philistines; and now take me for wife. Then said unto him his father and his mother, Is there not among the daughters of thy brethren, or among all my people, a woman, that thou art going to take a wife from the Philistines, the uncircumcised? And Samson said unto his father, This one take for me; for she pleaseth me well. 4 But his father and his mother knew not that it was from the Lord, that he sought but an occasion against the Philistines; and at that time the 5 Philistines had dominion over Israel. ¶ And Samson thus went down, with his father and his mother, to Timnathah; and when they were come as far as the vineyards of Timnathah, behold, a 6 young lion came roaring toward him. And the Spirit of the Lord came suddenly over him, and he rent him as he would have rent a kid, and he had nothing in his hand; but he told not his 7 father or his mother what he had done. And he went down, and spoke unto the woman; and she 8 pleased Samson well. And when he returned after a time to take her, he turned aside to see the carcass of the lion: and, behold, there was a swarm of bees in the carcass of the lion and honey likewise. And he took it out in his hands, and went on, eating as he was going, and came to his father and mother, and he gave unto them, and they did eat; but he told them not that out of the carcass 10 of the lion he had taken the honey. And his father went down unto the woman; and Samson made there a feast; for so used the young men 11 to do. And it came to pass, when they saw him, that they brought thirty companions, and they 12 remained with him. And Samson said unto them, I will now propound unto you a riddle; if ye can in anywise tell it me within the seven days of the feast, and find it out, then will I give you thirty shirts and thirty changes of garments; 13 But if ye will not be able to tell it to me, then shall ye give me thirty shirts and thirty changes of garments. And they said unto him, Propound 14 thy riddle, that we may hear it. And he said unto them, Out of the eater came forth food, and out of the strong came forth sweetness. And they 15 could not solve the riddle in three days. And it came to pass on the seventh day, that they said unto Samson's wife, Persuade thy husband, that he may solve unto us the riddle, lest we burn thee and thy father's house with fire: have ye invited 16 us to impoverish us? is it not so? And Samson's wife wept before him, and said, Thou doest hate me, and lovest me not: that riddle hast thou propounded unto the children of my people, and me hast thou not told (the solution). And he said unto her, Behold, I have not told it to my father and to my mother, and thee shall I tell it? 17 And she wept before him the seven days, while their feast lasted; and it came to pass on the seventh day, that he told her, because she had worried him; and she told (the solution) of the riddle to the children of her people. Then said unto him the men of the city on the seventh day before the sun was yet gone down, What is sweeter than honey? and what is stronger than a lion? And he said unto them, If ye had not ploughed with my heifer, ye had not found out my riddle. And the Spirit of the Lord came suddenly over him, and he went down to Ashkelon, and slew of them thirty men, and he took their apparel, and gave the changes of garments unto the expounders of the riddle; but his anger was kindled, and he 20 went up to his father's house. And Samson's wife was given to his companion who had been given him as his associate.

CHAPTER XV.

1 ¶ And it came to pass after some time, in the time of wheat-harvest, that Samson visited his wife with a kid; and he said, Let me go in to my wife into the chamber; but her father would not suffer him to go in. And her father said, I verily thought that thou didst utterly hate her; therefore I gave her to thy companion: is not her younger sister fairer than she? Let her be thine, 3 I pray thee, instead of her. And Samson said to them, Now shall I be more blameless than the 4 Philistines, though I do them evil. And Samson

went and caught three hundred foxes, and took torches, and turned tail to tail, and put one torch between two tails in the midst: And he set the torches on fire, and let them go into the standing corn of the Philistines, and burnt up both shocks and standing corn, as also olive-yards. Then said the Philistines, Who hath done this? 6 And they answered, Samson, the son-in-law of the Thimnite, because he hath taken his wife, and given her to his companion. And the Philistines went up, and burnt her and her father with fire. And Samson said unto them, Since ye will do the 7 like of this, I will surely be avenged on you, and after that will I cease. And he smote them 8 hip and thigh with a great slaughter; and he went down and tarried in the cleft of the rock 'Etam. ¶ And the Philistines went up, and en- 9 camped in Judah, and spread themselves in Lechi. And the men of Judah said, Why are ye come up 10 against us? And they answered, To bind Samson are we come up, to do to him as he hath done 11 to us. Thereupon went three thousand men of 12 Judah down to the cleft of the rock 'Etam, and said to Samson, Knowest thou not that the Philistines rule over us? and what is this that thou hast done unto us? And he said unto them, As they did unto me, so have I done unto them. And they said unto him, To bind thee are we 13 come down, to deliver thee into the hand of the Philistines. And Samson said unto them, Swear unto me, that ye will not assail me yourselves. And they said unto him, thus, No; for we will 13 (only) bind thee fast, and deliver thee into their hand; but we will in nowise kill thee. And they bound him with two new cords, and brought him 14 up from the rock. When he was come unto Lechi, the Philistines shouted against him; but the Spirit of the Lord came suddenly over him, and the cords that were upon his arms became as flax threads that are burnt with fire, and his hands melted from off his hands. And he found a fresh 15 jaw-bone of an ass, and put forth his hand, and took it, and smote therewith a thousand men. And 16 Samson said, With a jaw-bone of an ass, heaps upon heaps, with the jaw-bone of an ass have I smitten a thousand men. And it came to pass, 17 when he had made an end of speaking, that he cast away the jaw-bone out of his hand, and called that place Ramath-lechi. And he became very 18 thirsty, and he called on the Lord, and said, Thou hast granted through the hand of thy servant this great deliverance; and now shall I die for thirst, and fall into the hand of the uncircumcised? But God clave a hollow place that 19 was at Lechi, and there came forth water out of it; and he drank, and his spirit came again, and he revived; wherefore he called the name thereof 'Enhakkore, which is in Lechi unto this day. And he judged Israel in the days of the Philistines 20 twenty years.

CHAPTER XVI.

¶ Then went Samson to Gazzah, and saw there 1 a harlot, and went in unto her. And it was told 2 to the Gazzites, saying, Samson is come hither: and they compassed him in, and lay in wait for him all the night in the gate of the city, and held themselves quiet all the night, saying, By the time it is light in the morning will we kill him. And Samson lay till midnight; but he arose 3 at midnight, and took hold of the doors of the city-gate, and the two door-posts, and tore them away with the bolt, and put them upon his shoulders, and carried them up to the top of the mount that is before Hebron. ¶ And it came to pass 4 after this, that he loved a woman in the valley of Shoreh, whose name was Delilah. And the 5 lords of the Philistines came up unto her, and said unto her, Persuade him, and see wherein his great strength lieth, and by what means we may prevail over him, that we may bind him to subdue him: and we will give thee every one of us eleven hundred pieces of silver. And Delilah said 6 to Samson, Tell me, I pray thee, wherein thy great strength lieth, and wherewith thou canst be bound to subdue thee. And Samson said unto her, If they 7 bind me with seven moist cords which have not yet been dried, then shall I become weak, and be like any other of mankind. And the lords of the Philistines brought up to her seven moist cords which had not yet been dried, and she bound him with 9 near her in the chamber. And she said unto him,

CAP. XVII. 1

והיה איש מן-הרפאים ושמו מיקדו: ויאמר לאמי
 אלה ומאה הכסף אשר לקחתיך ואתי אליה וגם אצרת
 באוני הנהיבסוף אתי אני לקחתיו ותאמר אמו ברוך
 בני לדוד: וישב את-אלהיומאה הכסף לאמי ותאמר
 אמו הקדש הקדשתי את-הכסף לדודה מיד לבני
 לעשות פסל ומסכה ועתה אשיבתי לך: וישב אורי
 הכסף לאמי ותקח אמי מאתים כסף ותתנוהו לצורף
 ונעשהו פסל ומסכה ויהי בבית מיקדו: והאיש מיכה
 לו בית אלהים וישש אפוד ותרפים וימלא אתיד אהרן
 מכינו ויהיה לכהן: בימים ההם אין מלך בישראל
 איש הנישר בעינו ויששה: ויהינער מבית לחם
 ויהיה ממשפחת יהודה והוא לוי והוא גרשם: והלך
 האיש מהיער מבית לחם ויהיה לגור באשר ומצא
 נביא הוואפנים עדיבית מיכה לעשות דרכו: ויאמר
 לו מיכה מאין תבוא ויאמר אליו לוי אנכי מבית לחם
 ויהיה ואנכי הלך לגור באשר אמצא: ויאמר לו מיכה
 שבה עבדי והיה לך לאב ולכהן ואנכי אתהלך עשרת
 כסף לבימים ועדך בקרים ומחנותיך תלך הלוי: וינאל
 הלוי לעבת אתדאיש ויהי הערל לו פאתר מכינו
 וימלא מיכה אתיד הלוי ויהיהלוינער לכהן ויהי בבית
 מיכה: ויאמר מיכה עתה ידעתי כריושיב ויהי לי כיו
 היהיהלוי הלוי לכהן:

CAP. XVIII. 1

בימים ההם אין מלך בישראל ובימים ההם שבט הדני
 מבקשלונוחלה לשבת כי לאינפלהלו עדיהיום והוא
 בתוך שבט ישראל בנחלה: וישלחו בני-הדן
 ממשפחתם חמשה אנשים מקצותם אנשים בני-חיל
 מצדעה ומאשתאל להגל אתהארץ ולהקדיה ויאמרו
 אלהם לכו חקרו אתהארץ ויבאו ויאמרו עדיבית
 מיכה וישלחו שם: והם שבובית מיכה והיה הכירו
 את-קול נערת הלוי ויסרו שם ויאמרו לו מהביאנך
 הלא מזה-אתה עשה בנה ומהלך פה: ויאמר אלהם
 בנה ובה עשה לי מיכה וישכרתי ואהיהלוי לכהן:
 ויאמרו לו שאלנא באלהים ונראה בתעלה דרכנו
 אשר אנתו הלכים עליה: ויאמר להם הבהן לכו
 לשלום נכח דיה דרככם אשר תלכו בה: ויגלבו
 חמשת האנשים ויבאו לשה ויראו אתהעם אשר
 בקרבה וישבת להםסמך כמשפט צולנים שקט ויבטח
 ואד-מגלים דבר בארץ ויהש נער וירחיקם המה
 מצולנים ודבר אדלתם עסידאם: ויבאו אל-אחיהם
 צדעה ואשתאל ויאמרו להם אחיהם מה אתם:
 ויאמרו וקמה ונגלה עליהם כי ראו אתה-אתהארץ
 והנה מיכה מאד ואתם מחשים אלתעצלו ללכת
 לכה לרשת אתהארץ: כבאכם תבואו אלעם סמך
 והארץ רחבת ימים כרתנה אלהים בדכם מקום אשר
 אדעם מחטר בלדבר אשר בארץ: וישש משש
 ממשפחת הדני מצדעה ומאשתאל שש-מאות איש חנור
 גלי מלחמה: וישלו חנתי בקרתי ויערים כרתה על-בן
 11

עלך שמשון ונתק אתהחורים כאשר נתק פתיל
 העלה כרתתו איש ולא נדע כחו: ותאמר הילכה
 אל-שמשון והגה התלת כי ותברך אלי כובים עתה
 ויהינעני לי כמה תאמר: ויאמר אליה אסיד
 יאסונו בעבתים חדשים אשר לאינעשה בהם מלאכה
 ואליתי ותייתי פאתר האדם: ותקח דלילה עבתים
 חדשים ותאכדו בהם ותאמר אליו פלשתים עלתה
 שמשון ותאמר ישב כחנר ונתקם מעל רגליך כחנר:
 ותאמר דלילה אל-שמשון עדהנה התלת כי ותברך
 אלי כובים הנדה לי כמה תאמר ויאמר אליה אסיד
 תארגו אתשבע מחלפות ראשי עסידהמסכת: ותתקע
 כחנר ותאמר אליו פלשתים עלך שמשון ויחנן משנתו
 וישע אתהחנר הארג ואתהמסכת: ותאמר אליו איד
 תאמר אתהחנר ויגדן אין אתי זה שלש פעמים התלת
 כי ולאדעתה לי כמה כחנר נדול: והיו כרתהקה לו
 בדרכיה בלתינזם והאלערו ותקצר נפשו למות:
 ויהיה אתדבללבו ויאמר לה מודה לאעלה על-
 ראשי כרתנר אלהים אני כמען אמי אסידהחנר וסר
 ממני כחו חילתי והייתי ככלההאם: ותרא דלילה
 כרדני לה אתדבללבו ותשלח ותקרא לכתני פלשתים
 לאמר עלו הפעם כרתנר לה אתדבללבו ועלו אליה
 סרני פלשתים ויעלו הכסף בדם: ותישגרו על-ברכה
 ותקרא לאיש ותגלה אתשבע מחלפות ראשו ותחל
 כ לענתו וסר כחו מעליו: ותאמר פלשתים עלך שמשון
 ויחנן משנתו ויאמר אצא כפעם בפעם ואנער והוא לא
 ידע כי ידעה סר מעליו: ויאתהו פלשתים וינקרו את
 עינו ויורדו אותו עתה ויאסרוהו כנחשמים ויהי טהן
 בבית האסורים: ותחל שערראשו לעצם כאשר נחל:
 וסרני פלשתים נאספו לכהן ובהיהיהלוי להען
 אלתהים ולשמה ויאמרו נתן אלהינו בידנו את שמשון
 אויבנו: ויראו אתו הים והיהלו אתאלהיהם כי אמרו
 נתן אלהינו בידנו אתהאיש ואת מחריב ארצנו ואשר
 בה דרכה אתהאליתי: והיו כי טוב לכם ויאמרו קראו
 לשמשון וישתק לנו ויקראו לשמשון מבית האסורים
 ויצחק לפניהם ויעמדו אותו בין העמודים: ויאמר
 שמשון אלינער המתקן בדה היתה אותי ותימשני
 אתההעמודים אשר הבית נכון עליהם ואישן עליהם:
 והבית מלא האנשים והנשים ושמה כל סרני פלשתים
 וילחנן בשלשת אלפים איש ואשה הראים כשתוק
 שמשון: ויקרא שמשון אליהנה ויאמר איני יהוה וכתי
 נא ויתוקני נא אף הפעם הזה האלהים ואקמה נקם
 אתח משתי עני מבלשתים: וילפת שמשון אתדעני ו
 עמתי הנתן אשר הבית נכון עליהם ויסך גילתו את
 כ לשמשון ויקר כשמואל: ויאמר שמשון מתת נפשי עש
 פלשתים ואת כבת ופל הבית עליהכרנים ועל-דליתיהם
 אשרדני ויהו המתים אשר-המת כמותו רבים מאשר
 המת בתנו: ונרדו אחיו וכלבית אביה וישאו אתו
 ויעלו ויקברו אותו בין צדעה ובין אשתאל כקבר מת
 אביו והוא שפט אתהישראל עשרים שנה:

CHAPTER XVII.

The Philistines are upon thee, Samson. And he tore the cords, as a thread of tow is torn when it toucheth the fire; and his strength was not perceived. And Delilah said unto Samson, Behold, thou hast deceived me, and told me lies; now do tell me, I pray thee, wherewith thou canst be bound. And he said unto her, If they bind me fast with new ropes that have never been used in work, then shall I become weak, and be like any other of mankind. And Delilah took new ropes, and bound him therewith, and said unto him, The Philistines are upon thee, Samson. And the liars in wait were sitting in the chamber. But he tore them from off his arms like a thread. And Delilah said unto Samson, Hitherto thou hast deceived me, and told me lies; do tell me wherewith thou canst be bound. And he said unto her, If thou weavest the seven locks of my head with the web. And she fastened it with the pin, and said unto him, The Philistines are upon thee, Samson. And he awakened out of his sleep, and tore away the pin of the loom, with the web. And she said unto him, How canst thou say, I love thee, when thy heart is not with me? these three times hast thou deceived me, and hast not told me wherein thy great strength lieth. And it came to pass, when she worried him daily with her words, and urged him, that his soul became impatient to die. And he told her all his heart, and said unto her, A razor hath not passed over my head; for a Nazarite of God have I been from my mother's womb; if I were shaved, my strength would depart from me, and I should become weak, and be like all other men. And when Delilah saw that he had told her all his heart, she sent and called for the lords of the Philistines, saying, Come up this once; for he hath told me all his heart. Then came the lords of the Philistines up unto her, and brought the money in their hand. And she made him sleep upon her knees; and she called a man, and caused him to shave off the seven locks of his head; and she began to subdue him, and his strength departed from him. And she said, The Philistines are upon thee, Samson. And he awoke out of his sleep, and thought, I will go out as at other times before, and shake myself free. But he knew not that the Lord had departed from him. And the Philistines seized him, and put out his eyes, and brought him down to Gaza, and bound him with fetters of copper; and he had to grind in the prison-house. But the hair of his head began to grow again after it was shaved off. And the lords of the Philistines gathered themselves together to offer a great sacrifice unto Dagon their god, and to rejoice; and they said, Our god hath delivered into our hand Samson our enemy. And when the people saw him, they praised their god; for they said, Our god hath delivered into our hand our enemy, and the destroyer of our country, and him who hath slain so many of us. And it came to pass, when their heart was merry, that they said, Call for Samson, that he may make sport for us. And they called for Samson out of the prison-house; and he made sport before them; and they placed him between the pillars. And Samson said unto the lad that held him by the hand, Suffer me (to go) and let me feel the pillars whereupon the house is supported, that I may lean upon them. Now the house was full of men and women; and there were all the lords of the Philistines; and upon the roof were about three thousand men and women, that looked on while Samson made sport. And Samson called unto the Lord, and said, O Lord Eternal, remember me, I pray thee, and do thou strengthen me only this once, O God, that I may be avenged for one of my two eyes on the Philistines. And Samson threw his arms around the two middle pillars upon which the house was supported, and he leaned on them, (on) one with his right hand, and (on) the other with his left. And Samson said, Let me die with the Philistines. And he bent (them) with might, and the house fell upon the lords, and upon all the people that were therein. So the dead whom he slew at his death were more than those whom he had slain in his life. Then came down his brothers and all the house of his father, and they took him up, and carried him up, and buried him between Zor'ah and Eshtaöil, in the burying-place of Manoach his father. And he had judged Israel twenty years.

And there was a man of the mountain of Ephraim, whose name was Micahayim. And he said unto his mother, The eleven hundred shekels of silver that were taken from thee, about which thou cursedst, and spokest of also in my ears,— behold, the silver is with me; I took it. And his mother said, Blessed be my son unto the Lord. And he restored the eleven hundred shekels of silver to his mother; and his mother said, I had wholly dedicated the silver unto the Lord from my hand, for my son, to make a graven and molten image; and now I will give it back unto thee. Yet he gave the money back unto his mother; and his mother took two hundred shekels of silver, and gave them to the silversmith, who made thereof a graven and molten image; and it was in the house of Micah. And the man Micah had a house of god, and he made an ephod, and teraphim, and consecrated one of his sons, who became his priest. In those days there was a king in Israel; every man did what seemed right in his own eyes. And there was a young man out of Beth-lechem-judah of the family of Judah, but he was a Levite, and sojourned there. And the man departed from the city, from Beth-lechem-judah, to sojourn where he could find (a place); and he came to the mountain of Ephraim to the house of Micah, as he was pursuing his journey. And Micah said unto him, Whence comest thou? And he said unto him, I am a Levite from Beth-lechem-judah, and I go to sojourn where I may find (a place). And Micah said unto him, Remain with me, and become unto me a father and a priest, and I will give thee ten shekels of silver for the year, and suitable apparel, and thy victuals. And the Levite went in. And the Levite consented to dwell with the man; and the young man was unto him as one of his sons. And Micah consecrated the Levite; and the young man became his priest, and remained in the house of Micah. Then said Micah, Now I know that the Lord will do me good, seeing I have obtained a Levite for priest.

CHAPTER XVIII.

In those days there was no king in Israel; and in those days the tribe of the Danites were seeking for themselves an inheritance to dwell in; for there had not fallen to their share up to that day among the tribes of Israel a (sufficient) inheritance. And the children of Dan sent from their family five men from among themselves, men of valor, from Zor'ah, and from Eshtaöil, to spy out the land, and to search it; and they said unto them, Go, search the land. And they came to the mountain of Ephraim, as far as the house of Micah, and lodged there. They were just by the house of Micah, when they recognized the voice of the young man the Levite; and they turned in thither, and said unto him, Who brought thee hither? and what doest thou in this place? and what hast thou here? And he said unto them, Thus and thus hath Micah done unto me; and he hired me, and I became his priest. And they said unto him, Ask counsel, we pray thee, of God, that we may know whether our way on which we are going shall be prosperous. And the priest said unto them, Go in peace: before the Lord is your way on which ye will go. And the five men departed, and came to Layish, and saw the people that were therein, dwelling in security, after the manner of the Zidonians, quiet and secure; and no one inflicted any wrong in the land, as hereditary ruler; and they were far from the Zidonians, and had no concern with any man. And they came unto their brethren to Zor'ah and Eshtaöil; and their brethren said unto them, What (news bring) ye? And they said, Arise, and let us go up against them; for we have seen the land, and behold, it is very good; and you keep still? be not slothful, to go, to enter to take possession of the land. When ye enter, ye will come unto a secure people, and the land is roomy; for God hath given it into your hand; a place where there is no want of anything that is on the earth. And there went from there of the family of the Danites, out of Zor'ah and out of Eshtaöil, six hundred men girded with weapons of war. And they went up,

6 תלכו: וישבו ויאכלו שניהם וחקו וישתו ויאמר אבי
 7 הנערה אליהאיש הואלמי וכן ויטב לבד: ונקם האיש
 8 ללבת המצריבו חתנו ויטב עלן שם: וישכם בבקר
 9 מינס החמישי ללבת ויאמר אבי הנערה ספרניא לבבך
 10 והתמהמתי עדלנשות היום ויאמר לך שניהם: ונקם האיש
 11 ללבת היא ופילגשו ועצרו ויאמר לו חתני הנערה
 12 הדינניא רפה היום לעיניו ליענא הנה תצית היום לן
 13 פה ויטב לבבך והשבעתם מחר לדרכסם ותלבק
 14 לאחיהך: ולאצבה האיש ללון נקם בלך ונבא עד
 15 נכה ויום הוא וישלם ועמו צמד חמורים חבושים
 16 ופילגשו עמו: הם עשירים והיום כד מצא ויאמר הנער
 17 אל-אדוני לכהניא ונסרה אל-עיר-תובסי הוית וילון
 18 כה: ויאמר אלו אדוני לא נסור אל-עיר נכד אצור
 19 לאימבני ישראל הנה ועברתי עד-גבעתי: ויאמר לעצרו
 20 לך ועקרבה באחד המקומות ולט בגבעה או ברמה:
 21 ויעברו וילכו ותבא להם השמש אצל הנביא אשר
 22 לבגינו: וקרו שם לביא ללון בגבעה ונבא וישב ברחב
 23 היער ואין אדם מאחראותם הכרת ללון: והנה איש
 24 וכן בא מן-מצאשור מן-השרה בערב והאיש מן-האפים
 25 והוא-נר בגבעה ואנשי המקום בגי ימיני: ומשא עיניו
 26 נרא את-האיש הארם ברחוב היער ויאמר האיש נתון
 27 אנה חלך ומצאן תבוא: ויאמר אלו עברים אצטע מבית
 28 לחם יהודה עד-יריכתי הראפרים משם אנכי ואלך עד
 29 בית-לחם יהודה ואת-בית דנה אני הלך ואין איש מאכף
 30 אותי היתה: ונסתבן בסמספוא יש לחמורנו וכן
 31 לחם הן: וילך ולאחיהך ולנער עס-עבדך אין מחסור
 32 בל-דבר: ויאמר האיש נתון שלום לך רק בל-מחסורה
 33 עלי רק ברחוב ארסלן: וביארה לביתו וקבל לחמורה
 34 ונחמו ויגליתם ויאכלו וישתו: הנה מיטבם את-לכם
 35 והנה אנשי העיר אנשי בני-רביעלל וסבבו את-הבית
 36 מתרפקים על-הקבלת ויאמרו אליהאיש בעל הבית נתון
 37 לאמר הוצא את-האיש אשר-בא אל-ביתך ודעני: ויצא
 38 אליהם האיש בעל הבית ויאמר אליהם אל-אצתי אל-
 39 תרשו נא אחרי אשר-בא האיש הזה אל-ביתי אל-תמשו
 40 את-הקבלה הזאת: הנה בתי הבתולות-ופילגשות-הוא-אציה
 41 נא אותם ועשו אותם וישו לחם הטוב בעיניכם ולאיש
 42 הזה לא תמשו דבר הקבלה הזאת: ולא-אבו האנשים
 43 לשמע לו ונתחן האיש בפילגשו ויצא אליהם החין
 44 ונדעו אותה ותעללה-בה כל-הלילה עד-הבקר וישלחה
 45 בעלות השחר: ותבא האשה לפנות בבקר ותפל
 46 פתח בית-האיש אשר-אדונה שם עד-הארץ: ונקם
 47 אדונה בבקר ופתח דלתות הבית ונצא ללבת לדררה
 48 והנה האשה פילגשו נפלת פתח הבית והנה על-הפתח:
 49 ויאמר אליה קומי ונגלה ואין ענה ונקמה על-הסמור
 50 נקם האיש ונגד למקומו: ונבא אל-ביתו וספר את-
 51 המאכלת ונתחן בפילגשו ונתחמה למעמיה לשנים אשר
 52 נתחם וישלחה בכל נקול ישראל: והנה כל-הרעה
 53 ואמר אבי הנערה אל-חתנו סעד לבך פתלחם ואמר

1 קראו למקום הריא מתגודדן עד היום הנה הגה אבי
 2 קרתי יערים: ויעברו משם הראפרים ונבאו עד-בית
 3 מיקה: ונעטו המשפת האנשים ההלכים לרגל את-הארץ
 4 ליש ויאמרו אל-אחותם ועתהם כי יש בפתים האלה
 5 אסור ותרפים ופסל ומסכה ועתה דעו מה-התמששו:
 6 ויבאו ונבאו אל-בית-הנער הלון בית מיקה
 7 וישאלו-לו לשלום: ואלש-מאות איש הנערים ככר
 8 מלחמתם וצבים פתח השער אשר מבני הן: ונעלו
 9 המשפת האנשים ההלכים לרגל את-הארץ באו שמרה
 10 לקחו את-הפסל ואת-האפור ואת-התרפים ואת-המסכה
 11 והבחו ונצב פתח השער ויש-מאות האיש החנור כל
 12 המלחמה: ואלה באו בית מיקה ונקחו את-הפסל האפד
 13 ואת-התרפים ואת-המסכה ויאמר אליהם הכונו מה אתם
 14 עשים: ויאמרו לו החרש שוים-הך על-פך ויך עיני
 15 והחלטי לאב ולבתו הטוב: והותק כהן לבית איש
 16 אחד או הותק כהן לשבט ולמשפחה בישראל: וישב
 17 לב הכונו וקחו את-האפוד ואת-התרפים ואת-הפסל
 18 ונבא בקרב העם: ויפנו וילכו וישמו את-התוף ואת-
 19 המקה ואת-הכברה לפניהם: הנה הרוחו מבית
 20 מיקה והאנשים אשר בבתים אשר עס-בית מיקה ונעלו
 21 ונדבקו את-בניהן: ויקראו אל-בניהן בספו פניהם
 22 ויאמרו למיקה מה-לך כי ונצקת: ויאמר את-אלהי
 23 אשר-עשיתי לכתתם ואת-הכוכב ותלכו ומה-לי עוד ומה
 24 הנה תאכרו אלי מה-לך: ויאמרו אלו בניהן אל-תשמע
 25 קולך עמנו דרפננו ככם אנשים כרי נפש ואספתה
 26 נפשך ונפש ביתך: וילכו בניהן לדרכם נרא מיקה
 27 ברחוקים הנה ממש נתון נשב אל-ביתו: והמה לקחו
 28 את אשר-עשה מיקה ואת-הכוכב אשר הודלו ונבאו על-
 29 ליש על-עם שקט ובטח נבאו אותם לפי-הדרך את-העיר
 30 וישו באים: ואין מציל כי רחוקה-היא מצדו ודבר
 31 אידלחם עס-אדם והוא עסקך אשר לתר-רחוב ונענו
 32 את-העיר וישבו כה: ויקראו ותרשים וכן בשם הן
 33 אביהם אשר יולד לישראל ואולם ליש שם-העיר
 34 לראשונה: ונקמו להם בניהן את-הפסל והותקו כד
 35 נרשם בן-מישה הוא וכוני הן כהנים לשבט בני-ערי
 36 יום גלות הארץ: וישמו להם את-הפסל מיקה אשר
 37 עשה בל-ימי היות בית-האלהים בשלה:

ש. CAP. XIX.

א והי בומים ההם ופלך אין בישראל ותי איש לוי
 ב נר בן-בתי הראפרים ויקחלו אשה פילגש מבית
 ג לחם יהודה: ותונה עליו פילגשו ותלך מאתו אל-בית
 ד אביה אל-בית אשה יהודה ותרשים מינס ארבעה
 ה חדשים: נקם איש ונגד אחיה לדרר על-לבה
 ו לשטיבו ועצרו עמו וצמד חמורים ותביארו בית אביה
 ז ונראו אבי הנערה וישמח לקראתו: ותוקבו חתנו
 ח אבי הנערה ונשב אתו שלשת ימים ויאכלו וישתו חילוי
 ט שם: והו ביום הרביעי וישכמו בבקר נקם ללבת
 י ויאמר אבי הנערה אל-חתנו סעד לבך פתלחם ואמר

and encamped in Kiryath-ye'arim, in Judah; wherefore they called that place Machaneh-dan until this day; behold, it is behind Kiryath-ye'arim.

13 And they passed thence unto the mountain of Ephraim, and came as far as the house of Micah.

14 Then commenced the five men that had gone to spy out the country of Layish, and said unto their brethren, Do ye know that there are in these houses an ephod, and the teraphim, and a graven and molten image? and now consider what ye have to do. And they turned thitherward, and came to the house of the young man the Levite, unto the house of Micah, and asked him after his welfare. And the six hundred men who were of the children of Dan, girded with their weapons of war, remained standing by the entrance of the gate. And the five men that had gone to spy out the land went up, and came in thither, and took the graven image, and the ephod, and the teraphim, and the molten image; and the priest stood in the entrance of the gate with the six hundred men that were girded with the weapons of war.

18 And these went into Micah's house, and took the graven image, the ephod, and the teraphim, and the molten image, and the priest said unto them, 19 What are ye doing? And they said unto him, Be still, lay thy hand upon thy mouth, and go with us, and become to us a father and a priest: is it better that thou be a priest unto the house of one man, or that thou be a priest unto a tribe and a family in Israel? And the priest's heart became glad, and he took the ephod, and the teraphim, and the graven image, and came into the midst of the people. And they turned and went away, and placed the little ones and the cattle and the heavy things before them. When they were at a distance from the house of Micah, the men that were in the houses near to Micah's house were called together, and they overtook the children of Dan. And they called unto the children of Dan, who turned their faces, and said unto Micah, What aileth thee, that thou hast called out thy people? And he said, My god which I made have ye taken away, and the priest, and are gone away; and what have I more? and what is this ye say unto me, What aileth thee? 25 And the children of Dan said unto him, Cause not thy voice to be heard among us, lest men of an embittered spirit assall thee, and thou lose thy life, with the life of thy household. And the children of Dan went on their way; and when Micah saw that they were too strong for him, he turned and went back unto his house. And they took what Micah had made, and the priest whom he had had, and came over Layish, over a people that were quiet and secure; and they smote them with the edge of the sword, and the city they burnt with fire. And there was no deliverer; because it was far from Zidon, and the people had no business with any man; and it was in the valley that lieth by Beth-rechob. And they rebuilt the city, and dwell therein. And they called the name of the city, Dan, after the name of Dan their father, who was born unto Israel: nevertheless, Layish was the name of the city: first the children of Dan erected for themselves the graven image; and Jonathan, the son of Gershom, the son of Menasseh, he and his sons were priests to the tribe of Dan until the day of the exile of the land. And they set up for themselves Micah's graven image, which he had made, all the time that the house of God was in Shiloh.

CHAPTER XIX.

1 ¶ And it came to pass in those days, when there was no king in Israel, that there was a certain Levite sojourning on the lower edge of the mountain of Ephraim, who took to himself a concubine out of Beth-lechem-judah. And his concubine became faithless unto him, and she went away from him unto her father's house to Beth-lechem-judah, and was there one year and four months.

3 And then her husband arose, and went after her, to speak friendly unto her, to bring her back; and he had his servant with him, and a couple of asses; and she brought him into her father's house; and when the father of the damsel saw him, he rejoiced to meet him. And his father-in-law, the damsel's father, detained him; and he abode with him three days; and they ate and drank, and lodged there. And it came to pass on the fourth day, that they arose early in the morning, and he rose up to depart; but the damsel's father said unto his son-in-law, Comfort thy heart with a morsel of bread, and afterward can ye go your

way. And they sat down, and both of them ate together and drank; and the damsel's father said unto the man, Do consent, I pray thee, and tarry all night, and let thy heart be merry. Still the man rose up to depart; but his father-in-law urged him, and he turned back and lodged there. And when he arose early in the morning on the fifth day to depart, the damsel's father said, Comfort thy heart, I pray thee, and tarry until the decline of the day; and both of them did eat. And when the man rose up to depart, he, and his concubine, and his servant, his father-in-law, the damsel's father, said unto him, Behold, now the day draweth toward evening, tarry all night, I pray you; behold, it is the resting time of day, lodge here, and let thy heart be merry; and you may get early to-morrow on your way, and go then to thy tent. But the man would not tarry that night, but he rose up and went away, and came as far as opposite Jebus, which is Jerusalem; and he had with him two saddled asses, and his concubine also was with him. When they were by Jebus, the day was far spent, and the servant said unto his master, Come, I pray thee, and let us turn in unto this city of the Jebusites, and lodge in it. And his master said unto him, We will not turn into one of the cities of the stranger, that are not belonging to the children of Israel; but we will pass on as far as Gib'ah. And he said unto his servant, Come, and let us draw near to one of these places; and let us lodge all night in Gib'ah, or in Ramah. And they passed on and went forward; and the sun went down unto them by Gib'ah, which belongeth to Benjamin. And they turned aside thither, to go in to lodge in Gib'ah; and when he went in, he sat down in the street of the city; for there was no man that brought them into his house to lodge. And, behold, an old man was coming from his work out of the field at evening, and this man was from the mountain of Ephraim, and he sojourned in Gib'ah; but the men of the place were Benjaminites. And he lifted up his eyes, and saw the wayfaring man in the street of the city; and then said the old man, Whither goest thou? and whence comest thou? And he said unto him, We are passing from Beth-lechem-judah toward the lower edge of the mountain of Ephraim; from there am I, and I went as far as Beth-lechem-judah; but I am going to the house of the Lord; and there is no man that bringeth me into his house. Yet there is both straw and provender for our asses; and there are also bread and wine for me, and for thy handmaid, and for the young man who is with thy servants; there is no want of any thing. And the old man said, Peace be with thee; only let all thy wants lie upon me; at least lodge not in the street. So he brought him to his house; and gave provender unto the asses; and they washed their feet, and they ate and drank. As they were making their hearts merry, behold, the men of the city, worthless people, beset the house round about, knocking at the door; and they said to the master of the house, the old man, thus, Bring forth the man that is come to thy house, that we may know him. And the man, the master of the house, went out unto them, and said unto them, No, my brethren, I pray you, act not wickedly; since this man is once come into my house, do not this scandalous thing. Behold, here is my daughter a virgin, and his concubine; let me bring them out now, and humble ye them, and do to them what seemeth good in your eyes; but unto this man do not this scandalous thing. But the men would not hearken to him; so the man took hold of his concubine, and brought her forth unto them into the street; and they knew her, and ill-used her all the night until the morning; and they let her go when the day began to dawn. Then came the woman (home) in the early part of the morning, and fell down at the door of the man's house where her lord was, (and lay) till it was light. And when her lord rose up in the morning, and opened the doors of the house, and went out to go on his way; behold, the woman, his concubine, was lying at the door of the house, with her hands upon the threshold. And he said unto her, Rise up, and let us be going; but no one answered. Then he took her upon the ass, and the man rose up, and went unto his place. And when he was come into his house, he took a knife, and laid hold on his concubine, and divided her, according to her bones, into twelve pieces, and sent her about in all the territory of Israel. And it happened, that whoever saw it said, There hath no such deed been done or seen from the day that the children of

27 ויהי כהן מן הכהנים אשר יקראו עליהם וישאלו את
 בני ישראל ביום ההוא וישאלו את ה' וישאלו את
 ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 28 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 29 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 30 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 31 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 32 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 33 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 34 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 35 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 36 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 37 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 38 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 39 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 40 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 41 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 42 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 43 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 44 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'
 45 וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה' וישאלו את ה'

CAP. XXI. כא

א ואיש ישראל נשבע במצפה לאמר איש ממני לא יקום
 ב פה למנין לאשה: ונבא הנס ביהודא ונשבו שם עיר
 ג הערב לפני האלילים וישא קולם ויכפו בני יודא:
 ד ואמרו למה יהיה אלנו ישראל הנהיהונו בישראל

ישראל מארץ מצרים עד היום הנה שיתלכם עלה
 עש ויהיו

CAP. XX. כ

א ויצא כל בני ישראל ותקבל העדה באיש אחד למנון
 ב ועודמא שבע וארץ חלצה אל יהודה המצפה: ותיעבו
 ג פניה בלהתגם כל שבטי ישראל בקהל עם האלילים
 ד ארבע מאות אלה איש רגלו שלף הרבו: וישאנו
 ה בני בנימן בידעו בני ישראל המצפה ואמרו בני
 ו ישראל דברו איפה נהיה הרעה הזאת: וכן האיש
 ז הלוי איש האשה הרעועה ואמר הנבנתה אשר למנינו
 ח כהניו אני ופילנשי ללוי: וקמו עליו בעלי הנבנתה
 ט וקמו עליו את הנבנתה וקמו אתו דמו לרבו ואת פילנשי
 י עש ותקמו: ואתו בפילנשי ואתתה ואשלחה בכל
 יא שיה מחלת ישראל בני עשו ומה ונבנה בישראל: ומה
 יב כלם בני ישראל הכו כלם דבר ועצה הלם: וקום
 יג בלהתגם באיש אחד לאמר לא נלך אשר לאהלו ולא
 יד נסור איש לביתו: ומה ומה אשר נעשה לנבנתה
 טו וקמו בני ישראל וקמו שורה אישים למה לכלו שבטי
 טז ישראל ומה לאלה ואלף לרעבה לקחת אדה ללבו
 טז לעשות לבואם לנבע בנימן בכל הנבנה אשר עשו
 יח בישראל: ויאסף בל איש ישראל אליהו באיש אחו
 יט חברים: וישלחו שבטי ישראל אישים בכל שבטי
 כ בנימן לאמר מה הרעה הזאת אשר נהיה ככם: ומה
 כא תנו את הנבנתה אשר בנבנתה ומה
 כב ונבנתה רעה מישראל ולא אבו: בנימן לשמע בקול
 כג אתתם בני ישראל: ואספו בני בנימן מן הערים
 כד הנבנתה לצאת למלחמה עמי בני ישראל: ותקמו
 כה בני בנימן ביום ההוא מה הערים ערים וששה אלה איש
 כו שלף הרבו לרבו מיטבו הנבנתה התקדו שבע מאות
 כז בנימן: ומה ומה שבע מאות איש כהני
 כח אשר ידמינו כלזה באבן אל השערה ולא המא:
 כט ואיש ישראל התקדו לרבו בנימן ארבע מאות
 ל אלה איש שלף הרבו כלזה איש מלחמה: וקמו ועלו
 לא ביהודא וישאלו באלהם ואמרו בני ישראל מי יעלה
 לבני בנימן למלחמה עמי בנימן ואמר יהוה יהוה
 לא במלחמה: וקמו בני ישראל בבקר ונתנו עליהם
 לב ויצא איש ישראל למלחמה עמי בנימן ויעשו אתם איש
 לד ישראל מלחמה אל הנבנתה: ויצאו בני בנימן מן הנבנתה
 לה וישחיתו בישראל ביום ההוא שנים ועשרים אלה איש
 לה ויתחנן הנס איש ישראל וספו לערף מלחמה
 לה בקיום אשר ערכו שם ביום הראשון: ועלו בני ישראל
 לה ובכו לפני יהוה עד הרבה וישאלו ביהוה לאמר תאסוף
 לה לגשת למלחמה עמי בנימן אחי ואמר יהוה עלו
 לה אליו: וקדמו בני ישראל אל בני בנימן ביום השני:
 לה ויצא בנימן לקראתם מן הנבנתה ביום השני וישחיתו
 לה בכני ישראל עוד שמת נסור אלה איש ארצה בל
 לה אלה שלף הרבו: ועלו כל בני ישראל וקלו והנס ונבאו
 לה ביהודא ויכפו נשבו שם לפני יהוה ונעמו ביהודא

Israel came up out of the land of Egypt until this day: reflect well on it, give advice, and speak.

CHAPTER XX.

1 ¶ Then went out all the children of Israel, and the congregation was assembled together as one man, from Dan even to Beër-sheba, with the land
2 of Gil'ad, unto the Lord in Mizpah. And there presented themselves the chiefs of all the people, of all the tribes of Israel, in the assembly of the people of God, four hundred thousand men
3 on foot that drew the sword. ¶ (And the children of Benjamin heard that the children of Israel were gone up to Mizpah.) And the children of Is-
4 rael said, Speak, how did this wickedness take place? And the Levite, the husband of the woman that was murdered, answered and said, I
5 came to Gib'ah that belongeth to Benjamin, I and my concubine, to stay one night. When the men of Gib'ah rose against me, and beset the house round about against me by night; me they intended to slay; and my concubine they hum-
6 bled, so that she died. And I took hold of my concubine and cut her in pieces, and sent her about throughout all the fields of the inheritance of Israel; for they had committed incest and
7 scandal in Israel. Behold, ye are all here children of Israel: furnish for yourselves here advice and counsel. And all the people then arose as one man, saying, We will not go any of us to his tent, neither will we turn any of us into his
8 house. And now this shall be the thing which we will do to Gib'ah: We will go up against it by lot; And we will take ten men out of every hundred throughout all the tribes of Israel, and a hundred out of every thousand, and a thousand out of every ten thousand, to procure provisions for the people; that they may do, when they come to Gib'ah of Benjamin, in accordance with all the scandalous deed that they have wrought in Israel.
9 So all the men of Israel were gathered against the city, associated together as one man. ¶ And the tribes of Israel sent men through all the divisions of Benjamin, saying, What wickedness is this that hath been done among you? Now therefore deliver up the men, those worthless people, who are in Gib'ah, that we may put them to death, and remove evil from Israel. But the children of Benjamin would not hearken to the voice
10 of their brethren the children of Israel. ¶ And the children of Benjamin gathered themselves together out of the cities unto Gib'ah, to go out to battle with the children of Israel. And at that time there were numbered of the children of Benjamin out of the cities twenty and six thousand men that drew the sword, beside the inhabitants of Gib'ah, who were numbered seven hundred
11 chosen men. Among all this people there were seven hundred chosen men lame in the right hand: every one of these could sling a stone at a hair, and would not miss. ¶ And the men of Israel, beside Benjamin, were numbered four hundred thousand men that drew the sword: all these were men
12 of war. And they arose, and went up to Beth-el, and asked counsel of God; and the children of Israel said, Who of us shall go up at first to the battle with the children of Benjamin? And the
13 Lord said, Judah, at first. And the children of Israel rose up in the morning, and encamped against Gib'ah. And the men of Israel went out to battle with Benjamin; and the men of Israel put themselves in battle-array against them by
14 Gib'ah. And the children of Benjamin came forth out of Gib'ah, and struck down to the ground of the Israelites on that day twenty and two thousand men. And the people the men of Israel took courage, and set themselves again in battle-array in the place where they had arrayed themselves
15 on the first day. And the children of Israel went up and wept before the Lord until the evening, and asked counsel of the Lord, saying, Shall I again approach to battle with the children of Benjamin my brother? And the Lord said, Go up against
16 him. ¶ And the children of Israel came near against the children of Benjamin on the second
17 day. And Benjamin went forth against them out of Gib'ah on the second day, and struck down to the ground of the children of Israel again eight-
18 teen thousand men: all these were men that drew the sword. Now all the children of Israel, and all the people, went up, and came unto Beth-el, and

wept, and sat there before the Lord, and fasted on that day until the evening, and offered burnt-offerings and peace-offerings before the Lord. And the children of Israel inquired of the Lord, 27 (for there was the ark of the covenant of God in those days. And Phinehas, the son of Elazar, the son of Aaron, stood before it in those days,) saying, Shall I yet continue to go out to battle with the children of Benjamin my brother, or shall I forbear? And the Lord said, Go up; for to-morrow will I deliver him into thy hand. And Israel 29 sent men to lie in wait round about Gib'ah. ¶ And 30 the children of Israel went up against the children of Benjamin on the third day, and put themselves in array against Gib'ah, as at previous times. And the children of Benjamin went out against 31 the people, and were drawn away from the city; and they began to smite some of the people, and kill, as at previous times, in the highways, of which one goeth up to Beth-el, and the other to Gib'ah in the field, about thirty men of Israel. And the children of Benjamin said, They are de- 32 feated before us, as at the first. But the children of Israel said, Let us flee, and draw them from the city unto the highways. And all the men of 33 Israel rose up out of their place, and put themselves in array at Ba'l-tiamar; and those that lay in wait of Israel rushed forth out of their place, out of the meadows of Gib'ah. And there 34 came against Gib'ah ten thousand chosen men out of all Israel, and the battle was severe; but they knew not that the evil was overtaking them. ¶ And 35 the Lord smote Benjamin before Israel; and the children of Israel destroyed of the Benjamites on that day twenty and five thousand and one hundred men: all these were those that drew the sword. And the children of Benjamin saw that 36 they were defeated; for the men of Israel gave place to the Benjamites, because they trusted unto those that lay in wait whom they had set against Gib'ah. And those in ambush hastened, and spread 37 themselves over Gib'ah; and those that lay in wait moved along, and smote all the city with the edge of the sword. Now there was an understanding 38 between the men of Israel and those that lay in wait, that they should make an abundance of columns of smoke rise up out of the city. And 39 when the men of Israel turned round in the battle, and Benjamin began to smite and kill of the men of Israel about thirty persons; for they said, Surely they are entirely defeated before us, as in the first battle: Then began the cloud to arise up out of 40 the city as a pillar of smoke; and when the Benjamites looked behind them, behold, the flames of all the city were ascending up to heaven. And 41 when the men of Israel turned again, the men of Benjamin were amazed; for they saw that the evil had overtaken them. Therefore they turned round 42 before the men of Israel unto the way to the wilderness; but the battle overtook them; and those who came out of the cities destroyed them in the midst of them. They encosed the Ben- 43 jamites round about, chased them, they overtook them in their places of rest, as far as opposite to Gib'ah toward the rising of the sun. And 44 there fell of Benjamin eighteen thousand men: all these were men of valor. And they turned 45 fled toward the wilderness unto the rock of Rimmon; and they gleaned of them in the highways five thousand men; and they pursued hard after them as far as Gid'om, and slew of them two thousand men. So that all who fell on that day 46 of Benjamin were twenty and five thousand men that drew the sword: all these were men of valor. But six hundred men turned and fled into the 47 wilderness unto the rock Rimmon, and they abode on the rock Rimmon four months. And the men 48 of Israel turned again against the children of Benjamin, and smote them with the edge of the sword, as well the men of every city, as the beasts; and all that was found: also all the cities that they came upon did they set on fire.

CHAPTER XXI.

¶ Now the men of Israel had sworn in Mizpah, 1 saying, Not any of us shall give his daughter unto Benjamin for wife. And the people came to 2 Beth-el, and abode there till the evening, before God, and they lifted up their voices, and wept with a great lamentation; And they said, Where- 3 fore, O Lord, God of Israel, is this come to pass in Israel, that there should be lacking this day out of Israel one tribe? And it came to pass on- 4

6 אשר היו מנשי יבש גלעד ולא ימצאו להם בן: והעם
 להם לבנימן בירעשה ויהי פרוץ בשבט ישראל:
 16 ויאמרו וקני העדה מה יעשה לזוהרים לנשים כִּי
 17 נשמרה מבנימן אשה: ויאמרו ירשת פליטה לבנימן
 18 ולא ימחה שבט מִישראל: ואנחנו לא נטביל לתתי
 להם נשים מבנותינו כִּי נשבעו בני ישראל לאמר
 19 אדור נתן אשה לבנימן: ויאמרו הנה נגידה בשלז
 מימים | ימימה אשר מצפנה לבית אל מורתה השמש
 20 למסלה העלה מקיית אל שכמה ומעגב ללבונה: ויצֵן
 21 את בני בנימן לאמר לבו וארבתם פקרמים: וראיתם
 22 והנה אם יצאו בנות שלז לתול במחלות וצאתם מן
 הדברים הטפתם להם איש אשתו מבנות שלז והלבתם
 23 ארץ בנימן: והנה כִּי יבאו אבותם או אחיהם לרובו אלתי
 ואמרנו אליהם העט אותם כִּי לא לקחתי איש אשתו
 24 במלחמה כִּי לא אתם נתתם להם בעת תאשמו: ויעשו
 בן בני בנימן וישאו נשים למספרם מן המחלות אשר
 25 גלו תלתי ושובו אל עמלקתם וקבו את הדברים וישבו
 26 בהם: ונתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו
 27 ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: בימים ההם אָן
 28 מלך בישראל איש הישר בעיניו יעשה:

4 להפקד היום מִישראל שבט אחר: והיו ממחלת
 5 וישכימו העם ובגורשם מנבח ויעלו עלות ושלמים:
 6 ויאמרו בני ישראל מי אשר לא יעלה בקהל מקל
 7 שבט ישראל אל ידו כי השבועה הגדולה היתה
 8 לאשר לא יעלה אל ידו המצפה לאמר כות יומת:
 9 ויחמו בני ישראל אל בנימן אחיו ויאמרו נתנו היום
 10 שבט אחר מִישראל: מה יעשה להם לזוהרים לנשים
 11 ואנחנו נשבענו ביהוה לבלתי תת להם מבנותינו
 12 לנשים: ויאמרו מי אחר משבט ישראל אשר לא
 13 יעלה אל ידו המצפה והנה לא בא איש אל המקהה
 14 מביש גלעד אליה מקל: ויתפקד העם והנה אִירשם
 15 איש מִזשבי יבש גלעד: וישלחו שם העדה שנים
 16 עשר אלף איש מבני התול ויצאו אותם לאמר לבו
 17 והביתם את יושבי יבש גלעד לפירודם והקשים והקרו:
 18 ונה הדבר אשר תעשו כל יקר וכל אשה ידעת משכב
 19 וקר תחרימו: ויצאו מִזשבי יבש גלעד ארבע מאות
 20 נקרה בתולה אשר לא ידעה איש למשכב וקר ויבאו
 21 אותם אל המקהה שלה אשר בארץ בנימן: וישלחו
 22 כל העדה ויברו אל בני בנימן אשר בסלע רמון ויקראו
 23 להם שלום: וישב בנימן בעת ההיא ונתנו להם הנשים

ח ז ק

the morrow, that the people rose early, and built there an altar, and offered burnt-offerings and peace-offerings. ¶ And the children of Israel said, Who is there among all the tribes of Israel that came not up with the congregation unto the Lord? For there had been taken the great oath concerning him that came not up to the Lord to Mizpah, saying, He shall surely be put to death.

6 And the children of Israel felt regret for Benjamin their brother, and they said, One tribe hath this day been cut down from Israel. What shall we do as respecteth wives for those that remain, since we have sworn by the Lord that we will give none of our daughters unto them for wives?

8 And they said, What one is there of the tribes of Israel that came not up unto the Lord to Mizpah? And, behold, there had not come to the camp a man from Yabesh-gil'ad to the assembly. For the people were numbered, and, behold, there was not present a man of the inhabitants of Yabesh-gil'ad. And the congregation sent thither twelve thousand persons of the valiant men, and commanded them, saying, Go and smite the inhabitants of Yabesh-gil'ad with the edge of the sword, with the women and the children. And this is the thing that ye shall do, every male, and every woman that hath known (man) by lying with him, shall ye devote. And they found among the inhabitants of Yabesh-gil'ad four hundred young virgins that had not known man by lying with any male; and they brought them unto the camp to Shiloh, which is in the land of Canaan.

13 ¶ And the whole congregation sent and spoke to the children of Benjamin that were on the rock Rimmon, and offered them peace. And Benjamin returned at that time: and they gave unto them the wives whom they had saved alive out of the women of Yabesh-gil'ad; but they found not sufficient for them in this way. And the people felt regret for Benjamin; because that the Lord had made a breach in the tribes of Israel. ¶ And the elders of the congregation said, What shall we do for those that remain as respecteth wives; because the women have been destroyed out of Benjamin? And they said, Their inheritance must be secured for Benjamin, that not a tribe may be blotted out from Israel. Nevertheless we ourselves are not able to give them wives of our daughters; for the children of Israel have sworn, saying, Cursed be he that giveth a wife to Benjamin. ¶ And they said, Behold, there is a feast of the Lord in Shiloh from year to year (at a place) which is on the north side of Beth-el, on the east side of the highway that goeth up from Beth-el to Shechem, and on the south of Lebonah. And they commanded the children of Benjamin, saying, Go ye and lie in wait in the vineyards; And look out, and, behold, if the daughters of Shiloh go out to dance in dances: then come ye forth out of the vineyards, and snatch you every man his wife from the daughters of Shiloh, and go then to the land of Benjamin. And it shall be, when their fathers or their brothers come to contend with us, that we will say unto them, Be favorable unto them for our sakes; because we took not for each man his wife in the war; (and) because ye yourselves did not give them unto them, that ye should at this time be gully. And the children of Benjamin did so, and took themselves wives, according to their number, from the dancers whom they had stolen away; and they went and returned unto their inheritance, and rebuilt the cities, and dwelt in them. And the children of Israel departed thence at that time, every man to his tribe and to his family, and they went out from there every man to his inheritance. In those days there was no king in Israel: every man did what was right in his own eyes.

ספר שמואל א

SAMUEL I.

CAP. I. A.

א ויהי איש אחד מברקתים שופים מברך אפרים ושמו
אלקנה בדרתם בראיהו בדרתו בדרתו אפרתי:
2 ולו שתי נשים שם אחת הנה ושם השנית פננה ויהי
3 לפניה לידים ולתנה אין ילדים: ועלה האיש ההוא מעירו
ממים וממה להשתחות ולקרב ליהוה עבאת בשלה
4 ושם שני בניו עלי בניו ופנתם בנהים ליהוה: והיו היום
5 ויזבח אלקנה והיה לפניו אשתו ולכלבניה ובנותיה מנות:
6 והלכה יתן מנה אחת אפים כי אתינה אהב ויהי סגר
7 רחמה: ובעתה צרתה נספנס בעבור הרעמה כי
8 סגר יהוה בעד רחמה: והן עשה שנה בשנה מדי
9 עלתה בבית יהוה בן חכמה ובהנה ולא תאכלי:
10 ויאמר לה אלקנה אישה הנה למה תבכי ולמה לא
11 תאכלי ולמה לרע לבבך הלא אנכי טוב לך מעשרה
9 גנים: ותקם הנה אחרי אכלה בשלה ואחרי שתה
ועלי הבו ישב על הכסא על מזנות היכל יהוה: והיא
11 מצת נפש ותתפלל על יהוה ובה תבכה: ותהי נרד
והאמר יהוה עבאת אסידאה תראה ובעני אמתך
12 וזכרתני ולא תשכח אתי אמתך ותתנה לאמתך ורע
אשים ונתתו ליהוה פלגיו היו ומורה לאי עלה על
13 ראשו: והיה כי הרבתה להתפלל לפני יהוה ועלי שמך
14 אתיפיה: והנה היא מדברת על לבבה רק שפתיה נעות
15 וקולה לא ישמע וחסבה עלי לשכחה: ויאמר אליה
16 עלי ערמתי השתקרין הסירו אתיניך מעלך: והשני
הנה והאמר לא אלי אשר קשתיתם אנכי וכן ושכר
16 לא שתיתי ואשפך אתיניפני לפני יהוה: אלהתמן את
אמתך לפני בתבלעל כי מרב שיתי ומסוי דברתי
17 ערתי: והן עלי ויאמר לבי לשלום ואלתי ישראל
18 יתן אתישלחת אשר שאלתי ממנו: והאמר תמצא
שפתתך הן בענין ותלך האשה לדרבה ותאכל ופניה
19 לא יהיה עיר: וישכמו בבקר וישתחוו לפני יהוה
וישבו ויבאו אליבתם הרמה ורע אלקנה אתינה
20 אשתו וזכרה יהוה: והיו לתקופת הימים ותהי הנה
ותלך בן ותקרא אתישמו שמואל כי מודה שאלתיו:
21 ונעל האיש אלקנה וכלביתו לזבח ליהוה אתזבח הימים
22 והנה לא עלתה בראיהו ויהי וישב שם עד יקבל
23 והאמר לה אלקנה אישה עשי הטוב בעיניך שבי עד יקבלך
אתי אך יקם יהוה אתי דברו ותשב האשה ותניק את
24 מנה עד יקבלה אתו: ותעלה עמד כאשר נמלה בפרים
שלתה ואיפה אמת למת יקבל הן ויבואתי ביהיה

CAP. II. B.

שלו והנה עיר: וישחמו אתיהנה ויבאו אתיהנה אל
עלי: והאמר כי ארתי הן נפשך ארתי אני האשה הנצבת
עמך הנה להתפלל אליהו: אליהנה הנה התפללת
27 והן יהוה לי אתישאלתי אשר שאלתי ממנו: והם אנכי
השאלתיו ליהוה כל הימים אשר הנה הוא שאל ליהוה
וישמתו שם ליהוה:
והתפלל הנה והאמר עלן לבי ביהוה רמה קרני
2 ביהוה רחב פי עלי אובי כי שמתתי בישעתי: אין
3 קרני ביהוה בראין בלתך ואין צור באלהתי: אלה
4 מרבו תדברו ובהנה ובהי יאז עתק מפנים כי אל
דעות יהוה ולא תכענו עלילות: קשת נברים חתום
5 וקשלים אורי חיל: שבעים בלתם נשכרו ורעבים
6 חדלו עד יקרה לנה בשנה ורבת גנים אמללה:
7 יהוה ממת ומתנה מודה שאל ועלי: יהוה מרתי
8 ומשעיר משפיל את מרום: מקום מקור לל מאשפה
9 ורים אביו לחושב עמירובים וכפא כבוד עתלם
10 כי ליהוה מצקו ארץ נשת עלתם תכל: והיו הסירו
11 ישלמו ורשעים בחשך יתמו כילא בכת גברתי:
12 יהוה תתו מרובו עלו בשמים ירעם יהוה וכן אפסי
13 ארץ ויהיו למלכו ורם קרן משיחו: וקלך אתפני
14 הרמה על ביותו והנה הנה משרת אתיהוה אתפני
15 עלי בתקו: ויגן עלי בני בלעל לא יהיו אתיהוה:
16 ומשפט הכהנים אתיהוהם כל איש ובה ובה נער
17 הכהן כבשל הקשר והמולג שלש השנים בקרו: והנה
18 בכור או בידו או בקלחת או בכורו כל אשר יעלה
המולג יקח הכהן בו ככה ועשו לכל ישראל הקאים
19 שם בשלה: והם בסרם וקמרון אתיהחלב ובה נער
20 הבו והאמר לאיש הובח תנה בשר לגלות לבנו ולא
21 יקח מנוק בשר מבשל כי אסיהו: ויאמר אלו האיש
22 קמר וקמרון כיום החלב וקח לך כאשר תאזה נשפך
23 ואמר לו כי עתה תתן ואסילא לקחתי בחוקה: והנה
24 תאטת הנקרים גרולה מאד אתפני יהוה כי נאצו
25 האשים אתימתת יהוה: ושמאל משפת אתפני
26 יהוה נער הגר אפור בר: וימלל קמן משעירלו אמו
27 ותעלתה לו ממים: ויאמה בעלותה אתיאשה לזבח
אתזבח הימים: וברך עלי אתאלקנה ואתישמו
28 ואמר ושם יהוה לך ורע מןהאשה הזאת תחת השאלה
29 אשר שאל ליהוה והלכו למקומו: כירפך יהוה את
30 הנה ותהי ותלך שלשיהימים ושתי גנות ויקבל השער
שמאל עשיריה: ועלי וכן מאד ושמע את כל

THE FIRST BOOK OF SAMUEL.

CONTAINING THE HISTORY OF ISRAEL FROM THE BIRTH OF SAMUEL TO THE DEATH OF SAUL.

CHAPTER I.

1 And there was a certain man of Rama-thayim-zophim of the mountain of Ephraim, whose name was Elkanah, the son of Yeroham, the son of Elihu, the son of Tochu, the son of Zuph, an Ephraimite. And he had two wives; the name of the one was Hannah, and the name of the other Peninnah: Peninnah had children, but Hannah had no children. And this man went up out of his city from year to year to prostrate himself and to sacrifice unto the Lord of hosts in Shiloh. And at that place were the two sons of 'Eli, Chophni and Phinehas, priests of the Lord. And when the day was come that Elkanah offered, he gave to Peninnah his wife, and to all her sons and her daughters, portions: But unto Hannah he gave a double portion; for Hannah he loved (greatly); but the Lord had shut up her womb. And her rival also provoked her continually, in order to make her fret; because the Lord had shut up her womb. And he did so year by year, as often as she went up to the house of the Lord, so did she provoke her: wherefore she wept, and did not eat. Then said to her Elkanah her husband, Hannah, why wilt thou weep? and why wilt thou not eat? and why should thy heart be grieved? am not I better to thee than ten sons? And Hannah rose up after they had eaten in Shiloh, and after they had drunk; and 'Eli the priest was sitting upon a chair by the door-post of the temple of the Lord. But she had bitterness of soul, and prayed unto the Lord, and wept greatly. And she vowed a vow, and said, O Lord of hosts, if thou wilt indeed look on the affliction of thy handmaid, and remember me, and not forget thy handmaid, but wilt give unto thy handmaid a man-child: then will I give him unto the Lord all the days of his life, and no razor shall come upon his head. And it came to pass, as she continued praying long before the Lord, that 'Eli watched her mouth. Now as for Hannah, she spoke in her heart; only her lips moved, but her voice could not be heard; wherefore 'Eli regarded her as a drunken woman. And 'Eli said unto her, How long wilt thou be drunken? put away thy wine from off thee. And Hannah answered and said, No, by lord, I am a woman of a sorrowful spirit; but neither wine nor strong drink have I drunk, and I have poured out my soul before the Lord. Esteem not thy handmaid as a worthless woman; for out of the abundance of my grief and vexation have I spoken hitherto. Then 'Eli answered and said, Go in peace; and may the God of Israel grant thy petition which thou hast asked of him. And she said, Let thy handmaid find grace in thy eyes. The woman then went on her way, and did eat, and her countenance was no longer as before. And they rose up early in the morning, and prostrated themselves before the Lord, and returned, and came to their house at Ramah: and Elkanah knew Hannah his wife; and the Lord remembered her. And it came to pass, after the lapse of some time, that Hannah conceived, and bore a son; and she called his name Samuel, saying, Because from the Lord have I asked him. And the man Elkanah went up, with all his house, to offer unto the Lord the yearly sacrifice, and his vow. But Hannah did not go up; for she said unto her husband, So soon as the child shall be weaned, then I will bring him, that he may appear before the Lord, and abide there for ever. And Elkanah her husband said unto her, Do what seemeth good in thy eyes; tarry until thou hast weaned him; only may the Lord fulfill his word. So the woman remained behind, and gave her son suck until she weaned him. And she took him up with her, when she had weaned him, with three bullocks, and one ephah of flour, and a bottle of wine, and she brought him unto

the house of the Lord at Shiloh: although the child was yet young. And they slew a bullock, and brought the child to 'Eli. And she said, Pardon, my lord, as thy soul liveth, my lord, I am the woman that stood by thee here, to pray unto the Lord. For this lad did I pray; and the Lord hath granted me my petition which I asked of him; Therefore also have I lent him, for my part, to the Lord; all the days that have been assigned to him shall he be lent to the Lord. And he bowed himself there before the Lord.

CHAPTER II.

¶ And Hannah prayed, and said, My heart is glad in the Lord, my horn is exalted through the Lord; my mouth is enlarged over by enemies; because I rejoice in thy salvation. There is none holy like the Lord; for there is none beside thee; and there is not any rock like our God. Talk no more so exceeding proudly; let not arrogance come out of your mouth; for a God of knowledge is the Lord; and by him are actions weighed. The bow of the mighty is broken, and those that stumbled are girded with strength. They that were full themselves out for bread; and they that were hungry cease (from labor): while the barren hath born seven, she that hath many children fadeth away. The Lord killeth, and maketh alive; he bringeth down to the grave, and bringeth up. The Lord maketh poor and maketh rich: he bringeth low and also lifteth up. He raiseth up out of the dust the poor, from the dunghill he lifteth up the needy, to set them among nobles, and he assigneth them the throne of glory; for the Lord's are the pillars of the earth, on which he hath set the world. He ever guardeth the feet of his pious ones, and the wicked shall be made silent in darkness; for not by strength can man prevail. The Lord—his adversaries will be crushed; out of heaven will he thunder upon them: the Lord will judge the ends of the earth; and he will give strength unto his king, and lift up the horn of his anointed. ¶ And Elkanah went to Ramah to his house. And the lad was ministering unto the Lord before 'Eli the priest. And the sons of 'Eli were worthless men: they knew not the Lord. And the custom of the 12 priests with the people was, that, when any man offered a sacrifice, the priests' servant came, while (the man) was seething the flesh, with a fork with three teeth in his hand; And he struck it into the pan, or the kettle, or the caldron, or the pot: (and) all that the fork brought up the priest took away with it. So did they unto all the Israelites that came thither, to Shiloh. Even before they had yet burnt the fat, the priest's servant would come, and say to the man that sacrificed, Give flesh to roast for the priest; for he will not take from thee sodden flesh, but raw. And if the man said unto him, They will surely presently burn the fat, and then take whatever thy soul may long for: then would he say, No; but thou shalt give it me now; and if not, I will take it by force. And the sin of the young men was very great before the Lord; for the men despised the offering of the Lord. But Samuel was ministering before the Lord, being a lad, girded with a linen ephod. Moreover his mother used to make him a little overcoat and brought it to him from year to year, when she came up with her husband to offer the yearly sacrifice. And 'Eli blessed Elkanah and his wife, and said, May the Lord give thee seed from this woman instead of the loan who is lent to the Lord. And they went back unto his place. And truly the Lord visited Hannah, and she conceived, and bore three sons and two daughters. And the lad Samuel grew up before the Lord. ¶ Now 'Eli was very old, and heard all that his sons were in the habit of doing unto all Israel; and how they would

14 לו ביששכר אני אהיה ערשיתם בעני אשר ילד ער
 מקללים להם בניו ולא בנהם: ואלו נשבעתי לבית עלי
 אסורכם עון בית עלי בנחב ובמקנה ערשיתם: ומשכב
 שמואל ערשיתכם ונפתח את בלתות ביתו ויהי שמואל
 ולא מהניד את המזרח אל עלי: ויקרא עלי את שמואל
 ויאמר שמואל בני ואמר הגוי: ויאמר מה תדבר אשר
 דבר אלף אליה אלהים ממני כח יעשה לך אלהים וכה
 יוסף אסתכחד ממני דבר מקל תדבר אשר תדבר
 אלף: ועדלו שמואל את כל הדברים ולא בנהם
 ויאמר הנה הוא הטוב בעיני עשה: ועדל שמואל ויהי
 הנה עמו ולא הפיל מקל דבריו ארצה: וידל כל ישראל
 עין ועד באר שבע בראשון שמואל לבית ליהודה:
 ויסף ויהי להראות כשלה כרנגלה ויהי אל שמואל
 בשלו בדבר דעה:

CAP. IV. 7

א ויהי דבר שמואל לכל ישראל ויאמר ישראל לקראת א
 פלשתים למלחמה ויהי עליהם העור ופלשתים
 הם באקב: ויעשו פלשתים לקראת ישראל ומש
 המלחמה ונעף ישראל לפני פלשתים ויש
 בשרה בארבעת אלפים איש: ויבא העם אל המזבח
 ויאמרו וקני ישראל למה ונפש דעה היום לפני
 פלשתים נקחה אלנו משלה את ארון ברית יהוה ויבא
 בקרבנו וישענו מקב אבינו: ומשלח העם שלה וישא
 משם את ארון ברית יהוה אבאות יעב הדברים וישם
 שני בני עלי עסאון ברית האלהים הפני ובניהם:
 ויהי כבוא ארון ברית יהוה אל המזבח ויהי כל
 ישראל תרועה גדולה ומהם הארץ: ומשמנו פלשתים
 את קול התרועה ויאמרו מה קול התרועה הגדולה
 הזאת במקנה העברים ויהי בני ארון יהוה בא אל
 המזבח: ויראו פלשתים כי אמרו בא אלהים אל
 המזבח ויאמרו אז לו מי לא היתה קאת אמר
 שלשם: אז לו מי יעלה מיד האלהים האדירים
 האלה אלה הם האלהים המקים את המזבחות בכל מקב
 במדבר: התחזקו יהוה לאנשים פלשתים מן מעברו
 לעברים כאשר עברו לכם והיותם לאנשים ויהי מקב:
 וילחמו פלשתים ונעף ישראל ונבו איש לאחיו
 ויהיו המקב גדולה מאד ופל מישאל שלשים אלף
 גדול: וארון אלהים וילחף וישני בני עלי מי הפני
 ובניהם: ורץ איש בענין מהמקרה ויבא שלה ביום
 ההוא ויפיו קרעים וקדמה על ראשו: ויבא ויהי
 עלי ישב על הכסא אך הרוך מצפה בידה לבו הרו
 על ארון האלהים והאיש אך הרוך מצפה בידה לבו הרו
 העי: וישמע עלי את קול הצעקה ויאמר מה קול
 המזון הנה והאיש מחר ויבא מיד לעלי: ועלי בד
 השעים ושמונה שנה ויעני קמה ולא יכול לקראת:
 ויאמר האיש אל עלי איני הבא מהמקרה ונני מד
 המקרה גסתי היום ויאמר מה הנה הדבר בני:
 וישן המבשר ויאמר גם ישראל לפני פלשתים ויש

אשר ישון בניו לכל ישראל ואת אשר ישכון את
 23 נשים ויבואות פתח אהל מועד: ויאמר להם למה
 תישון בדברים האלה אשר אני שמע את הדברים
 24 רעים מאת בלתיים אלה: אל בני כל לא ישתכח
 מה השמעה אשר אני שמע מקברים ערשיתם: אשתכח
 איש לאיש ופללו אלהים ואם לדעה וקמא איש מי
 יתפללו ולא ישמעו לקול אבהם כיהפץ ויהי
 26 להמיתם: ויעשר שמואל הקד והלל ויבא גם עסאון
 27 וגם עסאונים: ויבא איש אלהים אל עלי ויאמר
 אליו מה אמר דעה הנגלה נגלתי אליהם אבך ביהותם
 28 במצרים לבית פרעה: ובחר אתו מקל שבעי ישראל
 לו לבנו לילול על מוכחו להקמיר קמרת לשאת אפוד
 29 לפני ואהיה לבית אבך את כל ימי בני ישראל למה
 תבטחו בוכחי ובמחתי אשר עשיתי ויבא את בניך
 מפני להקראכם מראשית פלמנת ישראל לעמי:
 5 לבן נאם דעה אלתי ישראל אמר אמרתי ביהו ובית
 אבך ותחלבו לפני ערשיתם ומה אסרתה חללה לי
 31 קרימבני אבך ובני יקלו: הנה מיים פאם וקדשתי את
 32 ויהי ואת דעה בית אבך קמרת וקן ביהו: והבשתי ער
 מיון בכל אשר יושב את ישראל ולא יתנה וקן ביהו
 33 בלתימים: ואיש לא יאבירתי לך מעם מוכחי לפלות את
 עיני ולא יב את עשדוד וכל מר בית יהוה ומותו אנשים:
 34 ויהי היות אשר יבא אל שני בניך אל הפני ובניהם
 4 ביום אחד ומותו שניהם: ותקמתי לו כן נאמן כאשר
 בלבבו ובנפשו יעשה ובעניו לו בית נאמן ותחלף לפני
 36 משיחו בלתימים: ויהי כל היתחור בבית יהוה
 להשתחית לו לא עזרת קמתי וכפר להם ויאמר סתני י
 אלהית בהשגת לאכל פתילתם:

CAP. III. 2

א ויעשר שמואל משנת אהיה לפני על ודבר יהוה
 2 הנה יקר בימים היום אין הוון נפרץ: ויהי ביום ההוא
 ועלי ישב במקומו והם יתלו כדות לא יכול לקראת:
 3 ויער אלהים פורם ויבא ושמואל טקב בחבל ויהי
 4 אשר ישם ארון אלהים: ויקרא יהוה אל שמואל ויאמר
 ה הגוי: ורץ אל עלי ויאמר הניו ביהו וישא
 6 לא יקראתי שוב טקב וילך וישקב: וחס דעה קרא
 ער שמואל וקם שמואל ויעף אל עלי ויאמר הני בני
 7 קראתי לי ויאמר לא יקראתי בני שוב טקב: וישמואל
 8 חס ידע את יהוה וחס יגלה אליו ביהוה: וחס
 9 דעה קרא שמואל בשלישת נקם ויעף אל עלי ויאמר
 ה הני בני קראתי לי ויבן עלי בי ויהי קרא לעי: ויאמר
 עלי לשמואל לך טקב ויהי אסירקא אלף ואמרתי
 דבר יהוה בי שמע בעקר נקם שמואל וטקב במקומו:
 י ויבא ויהי ויהי ויקרא וקדם בפעם שמואל שמואל
 11 ויאמר שמואל דבר בי שמע בעקר: ויאמר
 יהוה אל שמואל הנה אני עשה דבר בישאל אשר
 12 כל שמעו תעלית שתי אוניו: ביום ההוא אקם אל
 13 עלי את בל אשר דברתי אליהם וקל וכלה: והערת

lie with the women that assembled at the door of the tabernacle of the congregation. And he said unto them, Why will ye do such things? for I hear of your evil dealings from all this people.

No, my sons; for the report that I hear is not good, which the Lord's people spread abroad.

If one man sin against another, the judge shall judge him; but if against the Lord a man should sin, who shall pray for him? Nevertheless would they not hearken unto the voice of their father, because the Lord desired to slay them. And the lad Samuel was constantly growing and increasing in favor both with the Lord, and also with men.

And there came a man of God unto 'Eli, and said unto him, Thus hath said the Lord, Did I (not) appear unto the house of thy father, when they were in Egypt, in Pharaoh's house? And did I (not) choose him out of all the tribes of Israel to me as a priest, to offer upon my altar, to burn incense, to wear an ephod before me? and did I (not) give unto the house of thy father all the fire-offerings of the children of Israel?

Wherefore kick ye at my sacrifice and at my meat-offering, which I have commanded in (my) habitation? and (why) honoredst thou thy sons above me, to fatten yourselves with the first of every offering of Israel my people? Therefore saith the Lord the God of Israel, I had indeed said, Thy house and the house of thy father, should walk before me for ever; but now, saith the Lord, be it far from me; for those that honor me will I honor, and those that despise me shall be lightly esteemed. Behold, days are coming, that I will hew off thy arm, and the arm of thy father's house, so that there shall not be an old man in thy house.

And thou shalt behold a rival in my habitation, in all that by which he will do good for Israel; and there shall not be an old man in thy house in all times. And yet I will not cut off the men descended from thee from my altar, to consume thy eyes, and to grieve thy soul; and all the increase of thy house shall die as (vigorous) men. And this shall be unto thee the sign, that shall happen on thy two sons, on Chophni and Phinehas: On one day shall they, both of them, die. And I will raise up to me a faithful priest, who shall do in accordance with what is in my heart and in my mind; and I will build for him an enduring house; and he shall walk before my anointed in all times. And it shall come to pass, that whoever is left in thy house shall come to bow down to him for a gera of silver and a loaf of bread, and shall say, Attach me. I pray thee, unto one of the priestly offices, that I may eat a piece of bread.

CHAPTER III.

¶ And the lad Samuel was ministering unto the Lord before 'Eli. And the word of the Lord was scarce in those days; prophecy was not extended.

And it came to pass one day, when 'Eli was lying down in his place, and his eyes had begun to grow dim, he could not see; and the lamp of God had not yet gone out, while Samuel was lying down in the hall of the temple of the Lord, where the ark of God was: That the Lord called Samuel; and he said, Here am I. And he ran unto 'Eli and said, Here am I; for thou didst call me. And he said, I did not call; lie down again.

And he went and lay down. And the Lord continued to call again, Samuel. And Samuel arose and went to 'Eli, and said, Here am I; for thou didst call me. And he answered, I did not call, my son; lie down again. And Samuel knew not yet the Lord, nor had the word of the Lord been as yet revealed unto him. And the lord continued to call, Samuel, the third time; and he arose and went to 'Eli, and said, Here am I; for thou didst call me. And 'Eli then perceived that the Lord was calling the lad. And 'Eli said unto Samuel, Go, lie down; and it shall be, if he call thee, that thou shalt say, Speak, Lord; for thy servant heareth. And Samuel went and lay down in his place.

And the Lord came, and placed himself, and called as at previous times, Samuel, Samuel. And Samuel said, Speak; for thy servant heareth. ¶ And the Lord said to Samuel, Behold, I will do a thing in Israel, at which both the ears of every one that heareth it shall tingle. On that day will I fulfil on 'Eli all that I have spoken concerning his house: I will begin and finish. And I tell him that I will judge his house for ever; for

the iniquity that he knew that his sons were drawing a curse on themselves, and he restrained them not. And therefore have I sworn unto the house of 'Eli, that the iniquity of 'Eli's house shall not be atoned for with sacrifice or meat-offering for ever. And Samuel lay until the morning, when he opened the doors of the house of the Lord; and Samuel feared to tell the vision unto 'Eli. But 'Eli called Samuel, and said, Samuel, my son. And he said, Here am I. And he said, What is the word which he hath spoken unto thee? do not, I pray thee, conceal it from me: may God do to thee thus, and continue to do so, if thou conceal any thing from me of all the word that he hath spoken unto thee. And Samuel told him all the words, and concealed nothing from him. And he said, He is the Lord; let him do what seemeth good in his eyes. And Samuel grew up, and the Lord was with him, and he did not let fall any one of all his words to the ground. And thus knew all Israel from Dan even to Beër-sheba that Samuel was accredited as a prophet of the Lord. ¶ And the Lord continued to appear in Shiloh; for the Lord revealed himself to Samuel in Shiloh by the word of the Lord.

CHAPTER IV.

And the word of Samuel became known to all Israel. Now Israel went out against the Philistines to battle, and encamped beside Eben-hæzer; and the Philistines encamped in Aphek. And the Philistines put themselves in battle-array against Israel; and the battle became general, and Israel was smitten before the Philistines; and they slew on the battle-ground, in the field, about four thousand men. And when the people were come back into the camp, the elders of Israel said, Wherefore hath the Lord smitten us this day before the Philistines? Let us bring over to us out of Shiloh the ark of the covenant of the Lord, that it may come in the midst of us, and deliver us out of the hand of our enemies. So the people sent to Shiloh, and they brought away from there the ark of the covenant of the Lord of hosts, who dwelleth over the cherubim; and the two sons of 'Eli, Chophni and Phinehas, were there with the ark of the covenant of God. And it happened when the ark of the covenant of the Lord came into the camp, that all Israel set up a great shout, so that the earth trembled. And when the Philistines heard the noise of the shouting, they said, What meaneth the noise of this great shouting in the camp of the Hebrews? And they understood that the ark of the Lord was come into the camp. And the Philistines were afraid; for they said, God is come into the camp. And they said, Wo unto us! for the like of this hath not been, yesterday or the day before. Wo unto us! who shall deliver us out of the hand of these mighty Gods? these are the Gods that smote the Egyptians with every plague in the wilderness. Be strong, and act like men, O Philistines, so that ye become not servants unto the Hebrews, as they have been servants to you; therefore act like men, and fight. And the Philistines fought, and the Israelites were smitten, and they fled every man unto his tent; and the defeat was very great; and there fell of Israel thirty thousand men on foot. And the ark of God was taken; and the two sons of 'Eli, Chophni and Phinehas, died also. And there ran a man of Benjamin from the battlefield, and came to Shiloh on the same day, with his clothes rent, and earth upon his head. And when he came, lo, 'Eli was sitting upon a chair by the wayside watching; for his heart was anxious for the ark of God. And when the man came to tell it in the city, all the city cried out. And when 'Eli heard the noise of the crying, he said, What meaneth the noise of this multitude? And the man came in hastily, and told it to 'Eli. Now 'Eli was ninety and eight years old; and his eyes were fixed, so that he could not see. And the man said unto 'Eli, I am the person that came from the battlefield, and I myself fled from the battlefield today. And he said, What was it that took place, my son? And the messenger answered and said, Israel is fled before the Philistines, and there hath also

ונתתם לאלהי ישראל קבוד אלהי יקב אתידו מעלכם
 ומעל אלתוכם ומעל ארבעכם: ולמה הכבדו אתי לכבבכם
 כאשר כבדו מצרים ופרעה אתילכם הלא כאשר
 התעלל בכם וישלחם וכליו: ועתה קרו ועשו עולה
 חדשה אמת ושתי פרות עלות אשר לא עשיתם עליהם
 על אסרתם אתי הפרות בעולה ואתן שבתם בעיתם
 מאחרתם הבית: וילקחתם אתי ארון יהוה ונתתם
 אתו אל העולה ואתו בכלי הזהב אשר השבתם לו אשר
 תשימו בארון מצדו ושלחתם אתו והלך: וראיתם אם
 הדרך יבולו עולה בית שמש הוא עשה לנו אתהרעה
 החדשה הזאת ואם לא ודעו כי לא ידו עשה לנו מקרה
 הוא הנה לנו: ועשו האנשים בן יקחו שתי פרות עלות
 מאסרתם בעולה ואתיביתם קלו בבית: ונעשו אתי

ארון יהוה אל העולה ואת הארון ואת עבדי הנהב
 ואת עלמי בתרומם: וישעיה הפרות בדרך על הדרך
 בית שמש במסלה אחת הלכו הדרך ועלו ולא יקרו: ויזן
 ושמואל ארבע פלשתים הלכים אחריהם עד גבול בית
 שמש: ובות שמש קצרים קצרהשים בעמק וישאו
 אתינעיהם וראו אתהארון ושמחו לראות: והעולה
 באה אל שרה ודועש בית השמשו ותעמד עם שם
 אבן גדולה ונבקעו אתינעיה העולה ואת הפרות העלו
 עלה ליהוה: ותללים הורידו את הארון יהוה ואת הארון
 אשר אתו אשר רבו בלתיהב וישמו אלה האבן החדולה
 ואנשי בית שמש העלו עלות ונבקחו ובתים בינם והוא
 ליהוה: ותמשה סגרי פלשתים ראו וישבו עקרון בינם
 והוא: (אלה סגרי הנהב אשר השיבו פלשתים
 אשם ליהוה לאשדוד אחד לענה אחד לאשקלון אחד
 לגת אחד לעקרון אחד: ועבדי הנהב מספר
 כלעבי פלשתים לתקופת הפתנים מעיר מבצר אחד
 כפר הפרון ועד אביל החדולה אשר העזו עליה את
 ארון יהוה עד היום הזה כשרה ודועש בית השמשו:
 נדב באנשי בית שמש כי ראו בארון יהוה נדב בעם
 שבעים איש חמשים אלה איש ותאבדו היום כיתהה
 יהיה בעם מכה גדולה: ויאמרו אנשי בית שמש כי
 יוכל לעמד לפני יהוה האלהים הקדוש הנה ואלמי
 עולה מעלנו: וישלחו מלאכים אל יושבי קרית
 יערים לאמרי השבו פלשתים את הארון יהוה רדו העלו
 אתו אלכם:

CAP. VII. 1

ויבאו אנשי קרית יערים מעלו את הארון יהוה ונבאו
 אתו אל בית אביהם ובקעה ואת הארון בני קרית
 לשמר את הארון יהוה: והיו מיום שבת הארון
 בקרית יערים ורבו הים ודעו עשרים שנה ונהי כל
 בית ישראל אחר דעה: ויאמר שמואל אל כל בית
 ישראל לאמר אם יבכדו לכבבכם אתם שבים אל יהוה
 הסירו את האלילי הנכר מותכם והעשיתם וחיבי
 לבבכם אל יהוה ונכרתו לפניו ויצל אתכם מיד
 פלשתים: וסירו בני ישראל אתיביתם ואתי

מכה גדולה היתה בעם ויבדשו בניו מתי הפני
 ופיתתם וארון האלהים נלקחה: ויהי כהנכורו ואתי
 ארון האלהים ויפל מעל הכסא אתנית בעד יד יד
 השער והשער מפרקתו נמת כיוון האיש וכבר הוא
 שפט אתי ישראל ארבעים שנה: וכלתו אשתיהם
 הרה ללל ותשמע את השמיעה אלה לקח ארון האלהים
 ימת המין ואישה ותכרע ותלד כהנכור עליה ארת: כ
 וכעת מותה ותברכה הנצבות עליה אלתרואי כירון
 יגדה ולא עתה ולא עתה לבת: ותקרא לער אי
 קבוד לאמר יקח קבוד מישראל אלה לקח ארון האלהים
 ואלה המין ואישה: ויאמר יקח קבוד מישראל כי נלקח
 ארון האלהים:

CAP. V. 7

א ופלשתים לקחו את ארון האלהים וביארו מאבן העזר
 אשדודי: וקמו פלשתים אתי ארון האלהים ונבאו אתי
 בית דגון וביעו אתו אצל הגן: וישקמו אשדודים
 ממחרת ונהג דגון נפל לפניו ארצה לפני ארון יהוה
 וקרו ויתדגון וישבו אתו למקומו: וישקמו בכפר
 ממחרת ונהג דגון נפל לפניו ארצה לפני ארון יהוה
 וראש דגון ושתי נכפות דיו כרות אלה ממקומו רק דגון
 נשאר עליו: עליהם לא יתירבו בגו דגון וכלי הכסף
 בית דגון על פספס דגון באשדוד עד היום הנה:
 6 ותקבר יד יהוה אלה אשדודים וישמם נדב אתם בעפלים
 את אשדוד ואת גבוליה: ויהא אנשי אשדוד כירון
 ויאמרו לא יושב ארון אלהי ישראל עמנו כירקשת דו
 עלנו ועל דגון אלהינו: וישלחו ויאספו אתיביתם
 פלשתים אלהים ויאמרו מה עשית לארון אלהי ישראל
 ויאמרו נת יסב ארון אלהי ישראל וישבו את הארון אלהי
 ישראל: ויהי אחר וסבו אתו ותהי יד יהוה כנגד
 מדומה ודלה מאד נדב את אנשי העיר מקטן וישדדו
 וישתרו להם עפלים: וישלחו את האלהים עקרון
 ויהי כבוא ארון האלהים עקרון ועקרו העקרנים לאב
 חסבו אליו את הארון אלהי ישראל להמיתו ויהימי:
 11 וישלחו ויאספו אתיביתם פלשתים ויאמרו שלחו את
 ארון אלהי ישראל וישב למקומו ולא ימית אתי ואתי
 עמי כיהותה מדומתה ככל העיר כבדה מאד יד
 האלהים שם: והאנשים אשר לא ימיתו הני בעפלים
 ותעל שועת העיר השמים:

CAP. VI. 1

א ויהי ארון יהוה בשדה פלשתים שבעה חדשים: ויקראו
 פלשתים לקבוע ולקבועם לאמר מה עשית לארון
 3 יהוה הודיענו כמה נשלחתי למקומו: ויאמרו אב
 משלחם את הארון אלהי ישראל אלה שלחתי אתו וריקם
 כיהשב חשיבו לו אשם או תפאו ונתע לבם למה
 4 לא תסור דני מקם: ויאמרו מה האשם אשר נעשנו לו
 ויאמרו מספר סרע פלשתים המשה לפני הוב והמשה
 6 נעבדו ונהב כהמשה אתה לבתם ולסריתכם: וישתים
 עליו עפליכם ועלמי עבביתם המשחתם את הארון

been a great slaughter among the people, and also
 18 thy two sons, Chophni and Phinehas, are dead,
 and the ark of God hath been taken. And it came
 to pass, when he mentioned the ark of God, that
 he fell from off the chair backward by the side of
 the gate, and his neck was broken, and he died;
 for the man was old, and heavy. And he had
 19 judged Israel forty years. And his daughter-in-
 law, the wife of Phinehas, was with child, near
 to be delivered: and when she heard the tidings
 concerning that the ark of God had been taken,
 and that her father-in-law and her husband were
 dead, she sank down and gave birth; for her
 20 pains came suddenly upon her. And at the mo-
 ment of her dying, the women that stood around
 her spoke (unto her), Fear not; for a son hath
 thou born. But she answered not, nor did she
 21 take it to heart. And she named the child Ichabod,
 saying, Glory is departed from Israel; be-
 cause of the taking away of the ark of God, and
 because of her father-in-law and her husband.
 22 And she said, Glory is departed from Israel; for
 the ark of God hath been taken away.

CHAPTER V.

1 ¶ And the Philistines took the ark of God, and
 2 brought it from Eben-ha'ezer unto Ashdod. And
 the Philistines took the ark of God, and brought
 it into the house of Dagon, and set it by Dagon.
 3 And when the people of Ashdod arose early on
 the morrow, behold, Dagon was lying upon his
 face on the earth before the ark of the Lord. And
 they took Dagon, and set him again in his place.
 4 And when they arose early on the morning of
 the following day, behold, Dagon was lying upon
 his face on the ground before the ark of the Lord;
 and the head of Dagon and both the palms of his
 hands were cut off upon the threshold; only the
 5 fish portion was left on him. Therefore do the
 priests of Dagon, and all that come into Dagon's
 house, not step on the threshold of Dagon in Ash-
 6 dod even until this day. ¶ And the hand of the
 Lord became heavy upon the people of Ashdod,
 and he destroyed them, and smote them with
 7 hemorrhoids, even Ashdod and its territory. And
 when the men of Ashdod saw that it was so, they
 said, The ark of the God of Israel shall not re-
 main with us; for his hand is sore upon us, and
 8 upon Dagon our god. And they sent and gathered
 together all the lords of the Philistines unto them,
 and said, What shall we do with the ark of the
 God of Israel? And they answered, Let the ark
 of the God of Israel be removed unto Gath. And
 they removed the ark of the God of Israel thither.
 9 And it happened, after they had removed it, that
 the hand of the Lord was against the city with a
 very great confusion; and he smote the men of
 the city, both small and great, and they had hem-
 10 orrhoids in their secret parts. And they sent
 away the ark of God to 'Ekron. And it came to
 pass, as the ark of God came to 'Ekron, that the
 'Ekronites cried out, saying, They have removed
 to us the ark of the God of Israel, to slay us and
 11 our people. So they sent and gathered together
 all the lords of the Philistines, and said, Send
 away the ark of the God of Israel, that it may
 return to its own place, so that it may not slay us,
 and our people; for there was a confusion of
 death throughout all the city: the hand of God
 12 was very heavy there. And the people that did
 not die were smitten with the hemorrhoids; and
 the lamentation of the city went up to heaven.

CHAPTER VI.

1 ¶ And the ark of the Lord was in the fields of
 2 the Philistines seven months. And the Philistines
 called for the priests and the diviners, saying,
 What shall we do with the ark of the Lord? let
 us know wherewith we shall send off it to its
 3 place. And they said, If ye send away the ark of
 the God of Israel, send it not away empty; but ye
 must to a certainty return him a trespass-offering:
 then will ye be healed, and it will be known to
 you why his hand is not removed from you.
 4 And they said, What shall be the trespass-offering
 that we shall return to him? And they answered,
 According to the number of the lords of the Phil-
 istines, five golden hemorrhoids, and five golden
 mice; for one plague affected them all, and your

lords. Therefore make images of your hemor- 5
 rhoids, and images of your mice that devastate 6
 the land; and give glory unto the God of Israel: 7
 perhaps he will lighten his hand from off you, and 8
 from off your gods, and from off your land. And 9
 why will ye harden your heart, just as the Egyp- 10
 tians and Pharaoh hardened their heart? Did not 11
 they, when he had wrought wonderful deeds among 12
 them, dismiss them, and they departed? And now 13
 7 make a new wagon, and take two milch-cows, on 14
 which there hath come no yoke, and harness the 15
 cows to the wagon, and bring their calves home 16
 away from them: And take the ark of the Lord, 17
 and place it into the wagon; and the articles of 18
 gold, which ye return him as a trespass-offering, 19
 ye must put in a casket alongside of it; and then 20
 send it away, that it may go. And then see, if 21
 it go up by the way to its own boundary, to 22
 Beth-shemesh, then hath he done us this great 23
 evil; but if not, then shall we know that not his 24
 hand hath smitten us; it is a chance which hath 25
 happened to us. And the men did so; and they 10
 took two milch-cows, and harnessed them to the 11
 wagon, and their calves they shut up at home: 12
 And they placed the ark of the Lord in the wagon, 13
 and the casket with the mice of gold and images of 14
 their hemorrhoids. And the cows went straight 15
 forward on the way on the road to Beth-shemesh: 16
 on one highway they did go along, lowing as they 17
 went, and turned not aside to the right or to the 18
 left; and the lords of the Philistines went after 19
 them as far as the border of Beth-shemesh. And 20
 they of Beth-shemesh were reaping their wheat 21
 harvest in the valley: and when they lifted up 22
 their eyes, and saw the ark, they rejoiced to see 23
 it. And the wagon came to the field of Joshua, 24
 the Beth-shemite, and stood still there: and there 25
 was a great stone; and they split the wood of the 1
 wagon, and the cows they offered as a burnt-offer- 2
 ing unto the Lord. And the Levites took down 3
 the ark of the Lord, and the casket that was with 4
 it, wherein were the articles of gold, and put 5
 them on the great stone; and the men of Beth- 6
 shemesh offered burnt-offerings and sacrificed sacri- 7
 fices on the same day unto the Lord. And when 8
 the five lords of the Philistines had seen it, they 9
 returned to 'Ekron on the same day. ¶ And these 10
 17 are the golden hemorrhoids which the Philistines 18
 returned as a trespass-offering unto the Lord: 19
 For Ashdod one, for Gaza one, for Ashkelon one, 20
 for Gath one, for 'Ekron one. ¶ And the golden 21
 mice were according to the number of all the 22
 cities of the Philistines under the five lords, from 23
 the fortified city, down to the open village, even 24
 unto the great stone whereon they had set down 25
 the ark of the Lord, and which is unto this day 1
 smote among the men of Beth-shemesh, because 2
 they had looked into the ark of the Lord, namely, 3
 he smote among the people seventy men and fifty 4
 thousand men: and the people mourned because the 5
 Lord had caused among the people a great slaugh- 6
 ter. And the men of Beth-shemesh said, Who is 7
 able to stand before the Lord, this holy God? and 8
 to whom shall it go away from us? And they 9
 sent messengers to the inhabitants of Kiriyath- 10
 ye'arim, saying, The Philistines have brought back 11
 the ark of the Lord: come ye down, and fetch it

CHAPTER VII.

And the men of Kiriyath-ye'arim came, and fetched 1
 up the ark of the Lord, and brought it unto the 2
 house of Abinadab on the hill, and Elazar his 3
 son they sanctified to guard the ark of the Lord. 4
 ¶ And it came to pass, from the time the ark re- 5
 2 mained in Kiriyath-ye'arim, and the time was 6
 long, and it was twenty years: that all the house 7
 of Israel followed anxiously after the Lord. And 8
 Samuel said unto all the house of Israel, as fol- 9
 loweth, If with all your heart ye do return unto 10
 the Lord, then put away the gods of the stranger 11
 and the 'Ashtaroth from your midst, and direct 12
 your heart unto the Lord, and serve him alone; 13
 and then will he deliver you out of the hand of 14
 the Philistines. Then did the children of Israel 15
 4 put away the Be'alim and the 'Ashtaroth, and

15 הטובים יקח ונתן לעבדיו: ותרציקם וברמקם יעשר
 16 ונתן לשרסיו ולעבדיו: ואת עבדכם ואת שפוחיכם
 ואת בנותיכם ואת עבדתיכם ואת שפוחיכם יקח ויעשה
 למלאכתו: באינם יעשר ואתם יהיו לך לעבדים: 17
 ועתה ביום היום מלפני מלכם אשר בחרתם לכם 18
 ולא יענה וזה אתכם ביום ההוא: ונאמנו היום לשמע 19
 בקול שמואל ונאמרו לא כי אדם מלך יהיה עלינו: והיט כ
 גם אהינו ככל הנהוים ושקטנו מלכנו ונצא לפנינו ונלחם
 את-מלכותנו: וישמע שמואל את כל-דברי היום 21
 ונדברם באזני הנה: ויאמר וזה אל-שמואל שמע 22
 בקולם והמלכות להם מלך האמר שמואל אל-אנשי
 ישראל לכו איש לעירו:

CAP. IX. ט

והראש מבן ימיו ושמו קיש בן-גזאל בן-גזר בן
 בכרת בן-אפיח בן-איש ימני גבור הול: ול-דנה בן
 ושמי שאל בתור ופוח ואין איש מבני ישראל טוב ממנו
 משכמו ומעלה ובהם מכל-היום: והאבדנה האתונת 3
 לקיש אבי שאל ויאמר קיש אל-שאל בנך בן-איש אהף
 את-אחד מהעגלים וקום לך בקוש את-האתונת: ויעבר 4
 ב-הראפרים ויעבר בארץ-ששלה ולא מצאו ויעברו
 בארץ-ששלים ואין ויעבר בארץ-מיני ולא מצאו: הנה 7
 באו בארץ זר ושאל אמר לעגרו אשר-עצמו לכה
 ונשיבה בן-החבל אבי מן-האתונת וראו לנו: ויאמר לו 6
 הנהנא איש-אלהים בעיר הזאת והאיש נקבר כל
 אשר-דבר הוא יבוא עתה נלכה שם אולי יגיד לנו את-
 דברנו אשר-הלכנו עליה: ויאמר שאל לעגרו והנה 7
 נלך ומה-נביא לאיש כל הילחם אנל מכלינו ותשורה

אידל-נביא לאיש האלהים מה אמנו: ונסף נעזר לענות
 את-שאל ויאמר הנה נמצא בדי רבע שקל כסף
 ונתתי לאיש האלהים והגיד לנו את-דברנו: לפנים 9
 ב-ישראל בהאמר האיש בלכתו לחדש אלהים לכו
 ונלכה עד-הרעה כי נביא היום יקרא לפנים הרעה:
 ויאמר שאל לעגרו טוב בדרך לכה ונלכה ונלכו אל-
 העיר אשר-שם איש האלהים: הנה עלים במקלה 11
 העיר ותמה מצאו נעזות וצאת לשאב מים ונאמרו לכן
 הלך בנה הרעה: ומענינה אותם ותאמרנה יש הנה לפניך 12
 מטר ועתה כי היום בא לעיר כי ובה היום לפנים במקמה
 בבאכם העיר בן המצאון אתו בטרם יעלה הבקמה 13
 אלכל כי לא-יאלל היום עד-באו: כיהוא יקרה ונחב
 את-רובו ויבאו הקראים ועתה עלו בראתי בביתם
 תמצאון אתו: ונעלו העיר מהם באים בתוך העיר והנה 14
 שמואל יצא לקראתם ללילות הבמה: ויהיה נהה 15
 את-אנן שמואל וים אחד לפני בוא-שאל לאמר: בעתו 16
 מחר אשלח אליך איש מארץ בנימן ומשחתו לפניך
 על-עמי ישראל ודושיע את-עמי מיד פלשתים כי ראיתי
 את-עמי כי באה צננתו אלי: ושמואל ראה את-שאל 17
 ויהיה עזרו הנה האיש אשר אצנתי אליך והי עזר
 בעמי: והש שאל את-שמואל בתוך העיר ויאמר

ה הולשתת ויעברו את-הנה לכדו: ויאמר שמואל
 קבצו את-כל-ישראל המצפה ותפלל בעדכם אל-
 הנה: וקבצו המצפה והשכורו וישכרו לפני הנה
 בעצמו ביום ההוא ונאמרו שם האנא ליהוה וישכרו
 7 שמואל את-בני ישראל במצפה: וישמשו פלשתים כד
 התקבצו ב-ישראל המצפה ונעלו סרני פלשתים אל-
 8 ישראל וישמעו בני ישראל וראו מפני פלשתים: ונאמרו
 ב-ישראל אל-שמואל אל-הקדוש מנינו מונק אל-
 9 הנה אלהינו וישמעו מיד פלשתים: ונקח שמואל מלך
 חלב אחד ונעלה עליה כליל ליהוה ומונק שמואל אל-
 10 הנה בעד ישראל ויעגרו והנה: וזה שמואל מעלה
 העולה ופלשתים נישו למלחמה ב-ישראל ורעם והנה
 בקול-גזל ביום ההוא על-פלשתים והיום ונענו לפני
 11 ישראל: ונצאו אנשי ישראל מן-המצפה וירדו את
 12 פלשתים ויפוס עד-מתחת לבית כר: ונקח שמואל
 אבן אחת ושם בן-המצפה וכן השן ונקרא את-שמה
 13 אבן העזר ונאמר עתה עזרת הנה: וקבצו הפלשתים
 ולא-ינסו עוד לבוא בנגב ישראל ונתנו יד-העזר
 14 בפלשתים כל ימי שמואל: ותשפנה הערים אשר
 לקדו-פלשתים מאת ישראל ל-ישראל מעקרון ועד-
 15 פת ואת-ביתן העזל ישראל מיד פלשתים ויהי שלום
 16 בין ישראל ובין האמרי: וישפט שמואל את-ישראל כל
 16 ימי חייו: והלך מבי שנה בשנה וסבב ב-ישראל והלך
 ותמצפה ושפט את-ישראל את כל-המקומות האלה:
 17 ותשפנה הרמפה ב-ימים ביתו ושם שפט את-ישראל
 ויבדשם מן-סם ליהוה:

CAP. VIII. ח

א ויהי כאשר וכן שמואל וישם את-בניו שפטים ל-ישראל
 2 ויהי ש-סיבנו הכבוד ואל ושם משתרו אבה שפטים
 3 בבאר שבע: ולא-הלכו בניו בדרך וישו אחרי הבצע
 4 ויקדשוהו וישו משפט: ותקבצו כל וקני ישראל
 5 ונבאו אל-שמואל הרמפה: ונאמרו אליו הנה אתה ונתת
 6 ונניך לא הלכו בדרך עתה שמה-לנו מלך לשפטנו
 7 ככל-הנהוים: ורע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו
 8 הנה-לנו מלך לשפטנו ותפלל שמואל אל-יהוה:
 9 ויאמר הנה אל-שמואל שמע בקול היום לכל אשר-
 יאמרו אליך כי לא אהך מאסו בראתי מאסו ממלך
 10 עליהם: ככל-המצעים אשר-עשו מיום הולדתי אותם
 11 למצרים ועד-היום הנה בשנתי ונעברו אליהם את-הים
 12 בן הנה עשים נסיתי: ועתה שמע בקולם אך ביהוד
 13 תהיה בדם ודעת לדם משפט המלך אשר ימלך עליהם:
 14 ויאמר שמואל את כל-דברי הנה אל-הים ואל-הים
 15 אלהים אמרו: ויאמר הנה יהיה משפט המלך אשר ימלך
 16 עליהם את-בניכם וקח ושם לו בנך-בבנתו ובפשו
 17 ורצו לפני מרבתו: ולטוס לו שרי אלפים ושרי
 18 המשים ולחרש חרשו ולקצר קצרו ולעשות כל
 19 מלחמתו וכל רכבו: ואת-בנותיכם וקח לנשות
 20 ולשפוחות ולאבות: ואת-שרותיכם ואת-שרמיכם ותתיכם

5 served the Lord alone. ¶ And Samuel said, Assemble all Israel together at Mizpah, and I will pray in your behalf unto the Lord.

6 And they assembled themselves together at Mizpah, and drew water, and poured it out before the Lord, and fasted on that day, and said there, We have sinned against the Lord. And Samuel judged the children of Israel in Mizpah.

7 And when the Philistines heard that the children of Israel had assembled themselves at Mizpah, the lords of the Philistines went up against Israel. And when the children of Israel heard it, they were afraid of the Philistines. And the children of Israel said to Samuel, Do not abstain, so as not to cry for us unto the Lord our God, that he may help us out of the hand of the Philistines.

9 And Samuel took one sucking lamb, and offered it for an entire burnt-offering unto the Lord; and Samuel cried unto the Lord in behalf of Israel; and the Lord answered him. And as Samuel was offering up the burnt-offering, the Philistines drew near to battle against Israel; but the Lord thundered with a loud noise on that day over the Philistines, and brought them into confusion, and they were smitten before Israel. And the men of Israel went out of Mizpah, and pursued the Philistines, and smote them, as far as below Beth-car. And Samuel took one stone, and set it between Mizpah and Shen, and called its name Eben-ha'ezer, saying, As far as this hath the Lord helped us. So were the Philistines humbled, and they came no more into the territory of Israel; and the hand of the Lord was against the Philistines all the days of Samuel. And the cities which the Philistines had taken from Israel, came again to Israel, from Ekron even unto Gath, and their territory did Israel deliver out of the hand of the Philistines. And there was peace between Israel and the Amorites. And Samuel judged Israel all the days of his life. And he went from year to year and traveled in circuit to Beth-el, and Gilgal, and Mizpah, and judged Israel in all these places. And his return was to Ramah; for there was his house; and there he judged Israel: and he built there an altar unto the Lord.

CHAPTER VIII.

1 ¶ And it came to pass, when Samuel was old, that he appointed his sons judges over Israel. And the name of his first-born was Joël: and the name of his second Abiyah: they judged in Beërsheba'.

3 But his sons walked not in his ways, and they inclined after their own advantage, and took bribes, and perverted justice. ¶ Then did all the elders of Israel assemble themselves together, and came to Samuel unto Ramah. And said unto him, Behold, thou art old, and thy sons have not walked in thy ways: now appoint for us a king to judge us like all the nations. But the thing was displeasing in the eyes of Samuel, when they said, Give us a king to judge us. And Samuel prayed unto the Lord. ¶ And the Lord said unto Samuel, hearken unto the voice of the people in all that they may say unto thee; for not thee have they rejected, but me have they rejected, that I should not reign over them. In accordance with all the deeds which they have done since the day that I brought them up out of Egypt even until this day, when they forsook me, and served other gods; so do they also unto thee.

9 And now hearken unto their voice; nevertheless thou must still solemnly forewarn them, and tell them the manner of the king that will reign over them. ¶ And Samuel said all the words of the Lord unto the people that had asked of him a king. ¶ And he said, This will be the manner of the king that will reign over you: Your sons will he take, and appoint them for himself with his chariots, and among his horsemen; and they will have to run before his chariot; And to appoint for himself captains over thousands, and captains over fifties; and to plough his ground, and to reap his harvest, and to make his instruments of war, and the instruments of his chariots. And your daughters will he take for ointment makers, and for cooks, and for bakers. And your fields, and your vineyards, and your olive-yards, yea the best, will he take, and give them to his servants.

15 And of your seeds, and of your vineyards will he

take the tenth, and give (the same) to his officers, and to his servants. And your men-servants, and 16 your maid-servants, and your best young men, and your asses will he take, and employ (them) for his work. Of your flocks will he take the tenth; 17 and ye yourselves will become his servants. And ye 18 will cry out on that day because of your king whom ye will have chosen for yourselves; but the Lord will not answer you on that day. Neverthe- 19 less the people refused to listen to the voice of Samuel; and they said, No; but a king shall be over us; That we also may ourselves be like all 20 the nations; and that our king may judge us, and go out before us, and fight our battles. And Sam- 21 uel heard all the words of the people, and he spoke them before the ears of the Lord. ¶ And 22 the Lord said to Samuel, Hearken unto their voice, and appoint them a king. And Samuel said unto the men of Israel, Go ye every man into his city.

CHAPTER IX.

¶ Now there was a man of Benjamin, whose name 1 was Kish, the son of Abiël, the son of Zeror, the son of Bechorath; the son of Apiach, the son of a Benjamite, a mighty man of valor. And he 2 had a son whose name was Saül, young and handsome; and there was not a man among the children of Israel handsomer than he: from his shoulders and upward he was taller than any of the people. And there were lost the asses belonging 3 to Kish, Saül's father; and Kish said to Saül his son, Do take with thee one of the servants, and arise, go seek the asses. And he passed through 4 the mountain of Ephraim, and passed through the land of Shalisha, but they found (them) not; then they passed through the land of Sha'alim, and there was nothing there; and he passed through the land of Benjamin, but they found them not. When they were come in the land of Zuph, Saül 5 said to his servant that was with him, Come, and let us return; lest my father relinquish the care for the asses, and become anxious for us. And the 6 other said unto him, Behold now, a man of God is in this city, and the man is honored; all that he ever saith will surely come to pass: now let us go thither; perhaps he can tell us our way that we should go. Then said Saül to his servants, 7 But, behold, if we should go, what shall we bring to the man? for the bread is spent out of our vessels, and there is not a present to bring to the man of God: what have we with us? And the 8 servant answered Saül again, and said, Behold, I have here in my hand the fourth part of a shekel of silver; and I will give this to the man of God, that he may tell us our way. In former 9 times it was custom in Israel, that when a man went to inquire of God, he said thus, Come, and let us go as far as the seër; for the Prophet of the present day was in former times called a Seër. Then said Saül to his servant, Thy word 10 is good: come, let us go. So they went unto the city where the man of God was. As they went up 11 the ascent to the city, they found some maidens going out to draw water; and they said unto them, Is the seër here? And they answered them, and 12 said, He is; behold, he is before you; make haste now, for this day came he to the city; because the people have a sacrifice to-day on the high-place; As soon as ye are come into the city, ye 13 will straightway find him, before yet he can go up to the high-place to eat; for the people will not eat until he be come, because he always blesseth the sacrifice; afterward eat those that are invited; and now go you up; for just to-day will ye surely find him. And they went up into the city. 14 They were entering into the city, when, behold, Samuel came out toward them, to go up to the high-place. ¶ And the Lord had revealed to Sam- 15 uel's ear one day before Saül's coming, saying, About this time to-morrow will I send unto thee 16 a man out of the land of Benjamin, and thou shalt anoint him as chief over my people Israel, that he may save my people out of the hand of the Philistines; for I have beheld my people, because their cry is come unto me. And when 17 Samuel saw Saül, the Lord addressed him, Behold, the man of whom I spake to thee. This one shall rule over my people. And Saül drew near to 18 Samuel within the gate, and said, Tell me, I pray thee, where is the house of the seër. And Samuel 19

14 מהתנבות וקא הדיקא: ויאמר יהוה שאול אליו ואלה
 גערו און הדיקתם ויאמר לבקש אתהתנבות וקא קר
 15 און וקבא אלשמואל: ויאמר יהוה שאול הנדדה נא
 16 לי מהיאמר לכם שמואל: ויאמר שאול אלדודו הנד
 הדד לט כי נמצאו האמתות ואתדבר המלוכה לאדוני
 17 לו אשר אמר שמואל: ונעצק שמואל אתהדיקם
 18 אלהיהוה המצפה: ויאמר אלביני ישראל ברחמי
 19 יהוה אליו ישראל אבני העליתו אתישראל ממערים
 ונציל אתכם מיד מצרים ומיד כלתהממלכות הדיקתם
 20 אתכם: ואתם היום נאספתם אתאלהיכם אשרהוה
 21 כישוע לכם מכלדשתיכם וצרתכם ותאמרו לו כי
 22 מלך השום עלינו ועתה התצבו לפני יהוה לשבטכם
 וכלאליכם: ויקרב שמואל את כלשבטי ישראל וילכד
 23 שבט בנימין: ויקרב אתשבט בנימין למשפחתו ותלכד
 24 משפחת המטרי וילכד שאול בקדוש ויקבשדו ולא
 25 נמצאו: וישאלדודו ביהוה הקאעדו הלא איש
 26 ויאמר יהוה הנדדוה וקא אלהיכלים: ונרצו ונקרתו
 27 משם ויתצב בתוך הדיקם ויבה מכלהדיקם משכמו
 28 ומעלה: ויאמר שמואל אלכלהדיקם הריאתם אשר
 29 בחרבו יהוה כי אין כמוהו בכלהדיקם וקרתו כלהדיקם
 30 ויאמרו וחי המלך: ונדבר שמואל אלהיכם אתה
 31 משפט המלוכה וכתב בספר נוח לפני יהוה וישלח
 32 שמואל אתכלהדיקם איש לביתו: וישמואל הקד לבית
 33 בניקתה וילכו עמו תחיל אשריגיע אלהים בלבם: ויבני
 34 כלעגל אמרו מהדושעלו זה ובהו ולארחיבאו לו מנתה
 35 ויהי כמחריש:

CAP. XI. א

1 ושל נחש הנעמוני ויהן עליוביש ולעד ויאמרו כל
 2 אנשי ביבש אליקחש כרתעלנו ברית ונעבדך: ויאמר
 3 אליהם נחש הנעמוני בואת אברות לכם נקדו לכם קל
 4 עין ומן ושמתיה הרפה עלכלישראל: ויאמרו אליו
 5 וקני ביבש הרף לנו שבעת ימים וישלחה מלאכים בכל
 6 גבול ישראל ואסראון מישע אתנו וקאנו אלקי:
 7 וקבאו המלאכים נבעת שאול ונדברו הדברים כאנו
 8 היום וישאו כלהדיקם אתיוקלם ויבכו: והנה שאול בא
 9 אחרי הקרך מרדשדה ויאמר שאול מרדעם כי יבכו
 10 ויפסדו אתדבריו אנשי ביבש: ותצלח רותאלהים
 11 עלישאול בשמינו אתנדברים האלה ותר אפו מאד:
 12 ויקח צמר בקך ונתחרו וישלח בכלגבול ישראל
 13 בקד המלאכים: לאמר אשר אינו מא אחרי שאול
 14 ואחר שמואל בה יעשה לבקריו ויפל פחדיהוה על
 15 הדיקם ויצאו איש אחר: ויפקדם בבוק ויהו ברישראל
 16 שלש מאות אלק ואיש ויהוה שלשים אלק: ויאמרו
 17 לכלמלאכים הבאים בה תאמרון לאיש ביבש ולעד מרד
 18 תהיהלכם תשועה בהם השמש וקבאו המלאכים ויגדו
 19 לאנשי ביבש ושמחו: ויאמרו אנשי ביבש מרד נא
 20 אליכם ונעשתם לנו ככלהטוב בעיניכם: ויהו מחרת
 21 וישם שאול אתהדיקם שלשה ראשים וקבאו בתוך

19 הנדדנהו לי אי זה בית הרעה: וכן שמואל את
 20 שאול ויאמר אנכי הרעה עליה לפני הדיקם ואלהם עמי
 21 היום ושלחתך בבקר וכל אשר בלבבך אני לך:
 22 ואלאמת האברות לך היום שלשת הימים אלהים
 23 אתילכך להם כי נמצאו ולמי כלהמת ישראל הלא
 24 לך ולכל בית אבדך: וכן שאול ויאמר הלאו כך
 25 וימינו אנכי מקמי שבטי ישראל ומשפחתי הצערה
 26 מכלמשפחות שבטי בנימין ולמה דברת אלי כדבר
 27 הנה: וקח שמואל אתישאול ואתדודו וביאם לשפחה
 28 ויהן להם מקום כראש הקרואים וקמה כשליש איש:
 29 ויאמר שמואל לטבח הנה אתהמנה אשר נתתי לך
 30 אשר אמרתי אליך שום אלה אבדך: ויום הטבח את
 31 השוק ותעלה נחש: לפני שאול ויאמר הנה הנשאר
 32 שוםלפניך אבל כי למעד שמוולך לאמר הדיקם
 33 כה קראתי ויבא שאול עששמואל ביום ההוא: ונדדו
 34 מהבמה הנה ויקרא עששמואל עליהם: וישכמו ויהו
 35 כעליו השחר ויקרא שמואל אלשמואל הנד לאמר
 36 קומה ונעלהלך וקם שאול ויצאו שניהם הוא ושמואל
 37 הרוצה: הנה וידים בקפה הנה ושמואל אמר אל
 38 שאול אמר לעשר ועשר לפנינו ואתה עמד ביו
 39 ואשמעך אתדבר אלהים:

CAP. X.

1 וקח שמואל אתדוד השמן ונעק עלראשו וישקרו
 2 ויאמר הלאו כרמשחה יהיה עלינחלתי לגיד: בלכתך
 3 היום ממנו ומצאת שני אנשים עסקברית רחל בנבל
 4 בנימין כצלצח ואמרו אלק נמצאו האמתות אשר הדיקת
 5 לבקש והנה נשש אבדך אתדברך ואתנות וקא לכם
 6 לאמר מה אנשה לפני: ותלפת משם וקלה וקאת
 7 עדאלון הבור ומצאת עם שלשה אנשים לים אל
 8 האלהים ברתאל אחר נשא: שלשה ימים ואחר נשא
 9 שלשת ככרות להם ואחר נשא גבליון: וישאלו לך
 10 לשלום ונתנו לך שתתלם ולקחת מהם: אחר מן
 11 חבוא אלנבעת האלהים אשרישם וצבי פלשתים
 12 רדו כבאך עם העיר ופועת חבל נבאים וידים מהבמה
 13 ולפניהם נבל ותף וחליל ופטר והמה מתנבאים:
 14 ואלקה עלך רוח יהוה והתנבית עמם ותפקת לאיש
 15 אחר: והיה כי תבאיה האתה האלה לך עשה לך
 16 אשרתמאנה וד כי האלהים עמך: ונדדת לפני הגלגל
 17 והנה אנכי ידך אלק להעלות עלות לוח ובתי שלמים
 18 שבעת ימים ותחל עדבואי אלק והדועתי לך את
 19 אשר תעשה: והיה בהפנתו שבמו לבית מכם שמואל
 20 ויפקדו אלהים לב אשר וקבאו כלהמת האלה
 21 ביום ההוא: וקבאו אתם והנה הכלנבאים
 22 לקראתו ותצלח עליו רוח אלהים ויתנבא בתוכם:
 23 ויהו כלידעו מאתמול שלשם נראו והנה עשנבאים
 24 נבא ויאמר הדיקם איש אלהיהו מהזו הנה לבקדוש
 25 הדיקם שאול מנבאים: וכן איש משם ויאמר וני אדכם
 26 עלדין היתה למשל הדיקם שאול מנבאים: וכל

answered Saul, and said, I am the seer: go up before me unto the high-place, and ye shall eat with me to-day; and I will let thee go in the morning, and all that is in thy heart will I tell thee. And as for thy asses that were lost unto thee this day three days ago, do not set thy heart on them; for they have been found. And to whom belongeth all that is desirable in Israel? Is it not to thee, and to all thy father's house? 21 And Saul answered and said, Am not I a son of Benjamin, of one of the smallest tribes of Israel? and (is not) my family the least of all the families of the tribes of Benjamin? wherefore then hast thou spoken to me such a thing? And Samuel took Saul and his servant, and brought them into the apartment; and he assigned them a place at the head of the invited guests, who were about 23 thirty persons. And Samuel said unto the cook, Hand here the portion which I gave thee, of which I said unto thee, Put it away by thee. And the cook took up the shoulder, and that which was on it, and set it before Saul; and he said, Behold what is left! set it before thee, and eat; for unto this time hath been kept from thee, since I said, I have invited the people. And Saul ate with Samuel on that day. And they went down from the high-place into the city, and he spoke 26 with Saul upon the roof. And they got up early; and it came to pass when the morning-dawn arose, that Samuel called Saul to the roof, saying, Up, that I may send thee away. And Saul awoke, and they went out, both of them, he and Samuel, 27 into the street. As they were going down to the end of the city, Samuel said to Saul, Say to the servant that he pass on before us,—and he passed on,—but thou remain standing a while, and I will let thee hear the word of God.

CHAPTER X.

1 ¶ And Samuel took a flask of oil, and poured it upon his head, and kissed him, and said, Behold, it is because the Lord hath anointed thee over his inheritance as chief. When thou goest this day away from me, thou wilt find two men who are now by Rachel's sepulchre, on the boundary of Benjamin at Zelzah; and they will say unto thee, The asses which thou wentest to seek are found; and, lo, thy father hath given up the matter of the asses, and is anxious for you, saying, 3 What shall I do for my son? Then shalt thou go on forward from there, and thou shalt come as far as the grove of Tabor, and there shall meet thee three men going up to God to Beth-el, one carrying three kids, and another carrying three loaves of bread, and another carrying a bottle of 4 wine. And they will ask thee after thy welfare, and give thee two loaves of bread, which thou 5 must take from their hand. After that shalt thou come to the hill of God, where the outposts of the Philistines are; and it shall come to pass, when thou art come thither to the city, that thou wilt meet a company of prophets coming down from the high-place, having before them a psaltery, and a tambourine, and a pipe, and a harp; and 6 they will be prophesying; and the Spirit of the Lord will suddenly come over thee, and thou shalt prophesy with them, and thou shalt be 7 changed into another man. And it shall be, that, when these signs are come unto thee, then do thou what thy and may be able to effect; for God 8 is with thee. And thou shalt go down before me to Gilgal; and, behold, I will come down unto thee, to offer burnt-offerings, (and) to sacrifice sacrifices of peace-offerings: seven days shalt thou tarry, till I come to thee, and then will I tell 9 thee what thou shalt do. And it happened, that, as he turned his back to go away from Samuel, God changed his heart into another; and all these signs came to pass on that same day. ¶ And when they came thither to the hill, behold, a company of prophets met him; and the Spirit of God came suddenly over him, and he prophesied in the midst 11 of them. And it came to pass, when all that knew him before saw, that, behold, he prophesied with the prophets, then said the people one to another, What is this that hath happened to the son of Kish? Is Saul also among the prophets? 12 And one of that place answered and said, And who is their father? Therefore it became a proverb, 13 Is Saul also among the prophets? And when he had made an end of prophesying, he came to the

high place. And Saul's uncle said unto him and to 14 his servant, Whither were ye gone? And he said, To seek the asses; and when we saw that they were nowhere, we went to Samuel. And Saul's uncle 15 said, Do tell me, I pray thee, what did Samuel say unto you? And Saul said unto his uncle, He 16 told us plainly that the asses had been found. But of the matter of the kingdom, whereof Samuel had spoken, he told him not. ¶ And Samuel called 17 the people together unto the Lord to Mizpah; and he said unto the children of Israel, Thus hath said 18 the Lord the God of Israel, I brought up Israel from Egypt, and delivered you out of the hand of the Egyptians, and out of the hand of all the 19 kingdoms that oppressed you; And ye for your part have this day rejected your God, he who hath saved you out of all your misfortunes and your 20 tribulations; and ye have said unto him, Nevertheless, thou must set a king over us; and now present yourselves before the Lord according to your tribes, and according to your thousands. And 21 Samuel caused all the tribes of Israel to come near; and the tribe of Benjamin was seized. And he caused the tribe of Benjamin to come near according to its families, and the family of Matri was seized, and then was seized Saul the son of 22 Kish; and they sought him, but he could not be found. And they inquired again of the Lord, Is 23 the man yet come hither? ¶ And the Lord said, Behold, he hath hidden himself among the vessels. And they ran and fetched him thence, and 24 placed himself erect in the midst of the people, and he was higher than any of the people from his shoulders and upward. And Samuel said to 25 all the people, Have ye seen him whom the Lord hath made choice of, that there is none like him among all the people? And all the people shouted, and said, Long live the king. ¶ Then did Samuel 26 speak to the people the rights of the kingdom, and wrote it in a book, and laid it down before the Lord. And Samuel sent a way all the people, every man to his house. And Saul also went to his 27 home to Gib'ah; and there went with him a large crowd, whose heart God had touched. But the worthless men said, In what can his help us? And they despised him, and brought him no present. But he acted as though he were deaf.

CHAPTER XI.

¶ Then came up Nachash the 'Ammonite, and encamped against Yabesh-gil'ad; and all the men of Yabesh said unto Nachash, Make a covenant with us, and we will serve thee. And Nachash 2 the 'Ammonite said unto them, On this condition will I make it with you, that ye all have put out the right eye, that I may lay it as a reproach upon all Israel. And the elders of Yabesh said 3 unto him, Grant us seven days' respite, that we may send messengers throughout all the boundary of Israel; and then, if there be none to save us, will we come out to thee. And the messengers 4 came to Gib'ah of Saul, and spoke the words in the ears of the people; and all the people lifted up their voice, and wept. And, behold, Saul was 5 coming after the herds out of the field; and Saul said, What aileth the people that they weep? And they told him the words of the men of Yabesh. And the Spirit of God came suddenly over Saul 6 when he heard these words, and his anger was kindled greatly. And he took a yoke of oxen, and 7 cut them in pieces, and sent them throughout all the boundary of Israel by the hand of the messengers, saying, Whosoever goeth not forth after Saul and after Samuel, shall have his herds thus treated. And the dread of the Lord fell on the people, and they went out as one man. And he numbered 8 them in Bezek; and the children of Israel were three hundred thousand, and the men of Judah thirty thousand. And they said unto the messen- 9 gers that were come, Thus shall ye say unto the men of Yabesh-gil'ad, To-morrow shall ye have help, when the sun shineth hot. And the messengers came and told it to the men of Yabesh; and these were glad. And the men of Yabesh 10 said, To-morrow will we go out unto you, and ye can do unto us in accordance with all that seemeth good in your eyes. ¶ And it happened on the 11 morrow, that Saul put the people in three companies; and they came into the midst of the camp in the morning watch, and they smote the 'Ammon-

לשאל לט מלך: ויאמר שמואל אליהם אל תחילו כ
 אתם עשייתם את כל הדרך הזאת אך אל תסורו מאחרי
 21 יהוה ועבדתם את יהוה בקבל לבבכם: ולא תסורו כי י
 אחרי הנהו אשר לא יעזובו ולא יעלו כרתו הנהו:
 22 כי לא יושט יהוה אתיכם בצבד שמו הנדלו כי הואיל
 יהוה לעשות אתכם לו לעם: גם אנכי חלילה לי מחטא
 23 ליהוה מקדל להתפלל בעדכם והורית אתכם בדרך
 הטובה והישרה: אך ורוא את יהוה ועבדתם אתי באמת
 24 בקבל לבבכם כי ראו את אשר יגדל עמכם: ואסרתם כה
 תרשו גם אתם גם מלכם מקדו:

CAP. XIII ב

בדשנה שאול במלכו ושתו שנים מלך על ישראל: א
 ובחרלו שאול שלשת אלפים משוראל והיו עשר
 2 שאול אלפים במקמש ובקר בתאל ואסף היו עשר
 ויתון כבשת בגומן ונתר הלם שלח איש לאחיו:
 3 ויהי ויתון את נציב פלשתים אשר בנגעו ושמעו פלשתים
 ושאלו תקע בשופר בקדראין לאמר ישמעו העברים:
 4 וכל ישראל שמעו לאמר הנה שאול אתי נציב פלשתים
 5 וגם נבאש ישראל פלשתים ויגזקו העם אתר שאול
 6 בגלגל: ופלשתים נאסף לדלתם עשר ישראל שלשים ה
 אסף רכב וששת אלפים פרשים וגם כדור אשר על
 שפתיהם לרב ויעלו ויחני במקמש קדמת בית און:
 7 ואיש ישראל ראו כי צרלו כי נש העם וחתבא
 8 העם כמערות ובחורום ובפלעים ובצרותם ובכרות:
 9 ועברים עברו את הנהר ארץ נד ונגדו ושאול עיני
 10 בגלגל וכל העם הרוו אתרו: ויהל שבעת ימים
 11 למעול אשר שמואל ולא בא שמואל בגלגל תפץ העם
 12 מקלו: ויאמר שאול הנשו אלי העלה והשלמים מעל
 13 העלה: ויהי ככלתו לתעלות העלה והנה שמואל בא
 14 ונא שאול לקראתו לקרבו: ויאמר שמואל מה עשית
 15 ואמר שאול כראיתי ברפץ העם מקלו ואתה לא
 16 באת למעד נדמים ופלשתים נאספים מכמש: ואמר
 17 עתה יהוה פלשתים אלי בגלגל ופני יהוה לא חליתי
 18 ואתאסף ואעלה העלה: ויאמר שמואל אל שאול
 19 נסבלת לא שמרת אתי מצות יהוה אלהיך אשר צוה
 20 כי עתה הנין יהוה את ממלכתך אל ישראל עד עולם:
 21 ועתה ממלכתך לא תהיה בנש יהוה לו איש כלבבו
 22 ויצונו יהוה לנגיד עלינו כי לא שמרת את אשר
 23 צוה יהוה: תהם שמואל בעל מרד בגלגל נבעת
 24 בגומן ומקד שאול את העולם הנמצאים עמו כשש מאות
 25 איש: ושאל וייתןו בנ העם הנמצא עמם ושבים
 26 בנגעו בגומן ופלשתים חט במקמש: ונא המשחתות
 27 ממתנה פלשתים שלעה ראשם והראש אתר יפנה אל
 28 הרך עברה אל ארץ שעלי: והראש אתר יפנה הרך
 29 בית תרון והראש אתר יפנה הרך הגבול הנשקף על
 30 גי הצבאים המדברה: והרש לא ימצא בכלל
 31 ארץ ישראל כראמר פלשתים פון יעשו העברים רב
 32 או חנית: ונרדו כל ישראל הפלשתים ללשש איש אתי כ

דמתנה באשפרת הבקר וכו אתי עמנו עדתם היום ויהו
 12 והשארים ופשו ולא נשארדכם שנים קד: ויאמר העם
 אל שמואל מי האמר שאול ימלך עלינו תע האנשים
 13 ומיתם: ויאמר שאול לא יומת איש ביום הנה כי יתום
 14 עשור יהוה תשובה בישראל: ויאמר שמואל אל
 15 העם לכו ונקלה הגלגל ונתחש שם המלוכה: ונלכו כל
 16 העם הגלגל ונמלכו שם את שאול לפני יהוה בגלגל
 17 ויבדו ימים ויבדו ימים לפני יהוה ומשלח שם שאול
 18 וקל אנשי ישראל עד מאד:

CAP. XII ב

א ויאמר שמואל אל כל ישראל הנה שמעתי בקלכם לכל
 2 אשר אמרתם לי ואמלך עליכם מלך: ועתה הגה
 המלך ו מתנדף לפניכם ואני וקנתי ושבתי ובעי העם
 3 אחכם ואני התהלכתי לפניכם מעשרי ערבים הנהו:
 4 והני עני כי נגר יהוה ונגד מישרו אתשורו וי לקחתי
 5 תמורו מי לקחתי ואתימי עשקתי אתימי רצותי וימר
 6 מי לקחתי כפר ואעלים עני כי ואיש לבם: ויאמר
 7 לא עשקתני ולא רצותני ולא לקחתי מיד איש מאומה:
 8 ה ויאמר אליהם עד יהוה בקם ועד מישרו היום הנה
 9 כי לא מאאתם בדי מאומה ויאמר עד: ויאמר שמואל
 10 אליהם הנה אשר עשה אתי משה ואת אהרן ויאמר
 11 העלה את אבותיכם מארץ מצרים: ועתה התנצבו
 12 ואשפטה אתכם לפני יהוה את כל צדקות יהוה אשר
 13 עשה אתכם ואת אבותיכם: כאשר יבא עיני מערים
 14 ויגזקו אבותיכם אליהוה וישלח יהוה אתי משה ואת
 15 אהרן ויציאו את אבותיכם ממצרים וישבו במקום
 16 הנהו: וישקפו את יהוה אליהם וימלך אים ביד
 17 שקרא שרצבא חצור ויבדו פלשתים ויבדו מלך מאב
 18 ויחלמו בם: ויחזקו אליהוה ויאמר השאנו כי עקבנו
 19 את יהוה ונעבד את העבדים ואת הששתרות ועתה
 20 האילט מנ איבנו ונעבדך: וישלח יהוה אתי רעבל
 21 ואת רבן ואת רפחה ואת שמואל וצל אתכם מיד
 22 איביכם מסביב ותשבו בטח: ותראו כי נחש מלך ביד
 23 עמון בא עליכם ותאמרו לי לא כיימלך ימלך עלינו
 24 ויהוה אלהיכם מלכם: ועתה הגה המלך אשר
 25 בדתם אשר שאלתם והנה נתן יהוה עליכם מלך:
 26 אסרתם את יהוה ועבדתם אתי ושמעתם בקולי ולא
 27 חמרו אתי יהוה והיום גם אתם וגם מלך אשר
 28 מלך עליכם אתר יהוה אלהיכם: ואסילא תשמעו בקול
 29 יהוה ומרתם ארצי: יהוה ויתקה ויבדדו בקם
 30 ובאבותיכם: גם עתה לתעבו וראו את יהוה הנול
 31 הנה אשר יהוה עשה לפניכם: ונא קצור השמים
 32 היום אקרא אליהוה ויתן קלות וימר דעו וראו כי
 33 כעתם רבה אשר עשיתם בעיני יהוה לשאל לבם
 34 מלך: ויקרא שמואל אליהוה ויתן יהוה קלות וימר
 35 ביום ההוא וירא כל העם מאר את יהוה ואת שמואל:
 36 ויאמרו כל העם אל שמואל התפלל בעד עבדךך אל
 37 יהוה אלהיך ואל נמת כרפפנו על כל חטאתינו רעה

ites until the heat of the day; and it came to pass, that those that remained were scattered, and no two among them were left together. And the people said unto Samuel, Who is there that saith, Shall Saul reign over us? give up the men, and we will put them to death. And Saul said, There shall not a man be put to death on this day; for to-day the Lord hath wrought deliverance in Israel. ¶ And Samuel said to the people, Come and let us go to Gilgal, and renew there the choice of the king. And all the people went to Gilgal; and they appointed there Saul as king before the Lord in Gilgal; and they sacrificed there sacrifices of peace-offerings before the Lord; and Saul with all the men of Israel rejoiced there very greatly.

CHAPTER XII.

1 ¶ And Samuel said unto all Israel, Behold, I have hearkened unto your voice in all that ye said unto me, and I have set a king over you. And now, behold, the king is walking before you; and I am old and gray-headed; and my sons, behold, they are with you; and I have walked before you from my youth even until this day. Behold, here am I; testify against me in the presence of the Lord, and in the presence of his anointed: Whose ox have I taken? or whose ass have I taken? or whom have I defrauded? whom have I oppressed? or from whose hand have I received any ransom so that I withdrew my eyes from him? and I will restore it to you. And they said, Thou hast not defrauded us, nor hast thou oppressed us, and thou hast not taken from any man's hand the least. And he said unto them, The Lord is witness against you, and his anointed is witness this day, that ye have not found in my hand the least; and they answered, He is witness. And Samuel said unto the people, It is the Lord who did (wonders through) Moses and Aaron, and who brought your fathers up out of the land of Egypt. And now stand up, that I may hold judgment with you before the Lord concerning all the benefits of the Lord, which he hath done to you and to your fathers. When Jacob was come into Egypt, then did your fathers cry unto the Lord, and the Lord sent Moses and Aaron, and they brought forth your fathers out of Egypt, and caused them to dwell in this place. And when they forgot the Lord their God, he sold them into the hand of Sissera, the chief of the host of Chazor, and into the hand of the Philistines, and into the hand of the king of Moab, and they made war against them. And they cried (then) unto the Lord, and said, We have sinned, because we have forsaken the Lord, and now deliver us out of the hand of our enemies, and we will serve thee. And the Lord sent Yerubba'al, and Bedan, and Yiphthach, and Samuel, and he delivered you out of the hand of your enemies on every side, so that ye dwell safely. But when ye saw that Nachash the king of the children of Ammon came against you, ye said unto me, No; but a king shall reign over us: when the Lord your God is your king. And now here is the king whom ye have chosen, whom ye have asked for! and, behold, the Lord hath set over you a king. If ye will fear the Lord, and obey him, and obey his voice, and will not rebel against the will of the Lord: then shall both ye and also the king that reigneth over you continue following the Lord your God. But if ye will not hearken to the voice of the Lord, and rebel against the will of the Lord: then will the hand of the Lord be against you, as it was against your fathers. And now stand up and see this great thing, which the Lord is about doing before your eyes. Is there not wheat-harvest to-day? I will call unto the Lord, and he will send thunders and rain; and ye will (thus) perceive and see that your wickedness is great, which ye have done, in the eyes of the Lord, to ask for yourselves a king. And Samuel called unto the Lord; and the Lord sent thunders and rain on that day; and all the people feared greatly the Lord and Samuel. And all the people said unto Samuel, Pray in behalf of thy servants unto the Lord thy God, that we may not die: for we have added unto all our sins yet this evil to ask for ourselves a king. And Samuel said unto the people. Fear not; ye have indeed done all

this evil: yet turn not aside from following the Lord, and serve ye the Lord with all your heart; And turn ye not aside; for then would ye go after vain things, which cannot profit nor deliver; because they are vain. For the Lord will not forsake his people for the sake of his great name; because it hath pleased the Lord to make you a people unto himself. Moreover as for me, far be it from me that I should sin against the Lord by ceasing to pray in behalf of you; but I will teach you the good and the right way: Only fear the Lord, and serve him in truth with all your heart; for see what great things he hath done with you. But if ye will in any wise do wickedly, both ye yourselves as also your king shall perish.

CHAPTER XIII.

¶ When Saul had reigned one year,—and two years I he reigned over Israel,—Saul chose for himself three thousand men out of Israel; and there were with Saul two thousand in Michmash and on the mountain of Beth-el, and a thousand were with Jonathan in Gib'ah of Benjamin; and the rest of the people he sent away every man to his tents. And Jonathan smote the outpost of the Philistines that was at Geba, and the Philistines heard of it. And Saul blew the cornet throughout all the land, saying, Let the Hebrews hear it. And all Israel heard it, saying, Saul hath smitten the outpost of the Philistines, and the Israelites also have put themselves in ill-favor with the Philistines. And the people were called together after Saul to Gilgal. And the Philistines gathered themselves together to fight with Israel, thirty thousand chariots, and six thousand horsemen, and people as the sand which is on the sea-shore in multitude; and they came up, and encamped in Michmash, eastward from Bethaven. And when the men of Israel saw that they were in a strait, (for the people were oppressed), then did the people hide themselves in caves, and in thickets, and in rocks and in strongholds, and in pits. And some of the Hebrews passed over the Jordan to the land of Gad and Gil'ad. As for Saul, he was still in Gilgal, and all the people followed him hastily. And he tarried seven days, according to the time that Samuel had appointed; but Samuel came not to Gilgal; and the people were scattering themselves from him. And Saul said, Bring hither to me the burnt-offering and the peace-offerings. And he offered the burnt-offering. And it came to pass, that, as soon as he had made an end of offering the burnt-offering, behold, Samuel came; and Saul went out to meet him, that he might greet him. And Samuel said, What hast thou done? And Saul said, Because I saw that the people were scattering themselves from me, whereas thou camest not at the appointed day, and the Philistines are gathering themselves together at Michmash; and I said, The Philistines will now come down unto me to Gilgal, and I have not yet made supplication unto the Lord: wherefore I forced myself, and offered the burnt-offering. And Samuel said to Saul, Thou hast done foolishly; thou hast not kept the commandment of the Lord thy God, which he had commanded thee: for now would the Lord have established thy government over Israel for ever. But now thy government shall not endure: the Lord hath sought out for himself a man after his own heart, and the Lord hath ordained him to be chief over his people; because thou hast not kept what the Lord had commanded thee. ¶ And Samuel arose, and went up from Gilgal unto Gib'ah of Benjamin. And Saul numbered the people that were to be found with him, about six hundred men. And Saul, and Jonathan his son, and the people that were to be found with them, were lying in Geba of Benjamin; but the Philistines were encamped in Michmash. And the troop of freebooters went out of the camp of the Philistines in three companies: one company turned into the way to 'Ophrah, unto the land of Shu'al; and another company turned into the way to Beth-choron; and the other company turned into the way to the frontier that looketh over the valley of Zebolim toward the wilderness. ¶ Now there was no smith to be found throughout all the land of Israel; for the Philistines said, So that the Hebrews shall not make themselves swords or spears. But all the Israelites went down to the 20

מחשבתו ואתאיתו ואתקדדמו ואת מחשבתו: והיתה
 21 הפערה פים למחשבות ולאתים ולשליש קלשין
 22 ולתקדדמים ולתשוב תרדבין: והנה ביום למחמת ולא
 נמאש הרב והנית ברב כלהים אשר את-שאל ואת
 23 ונתן ותמצא לשאל ולויתןו: ונצא מצב פלשתים
 אלהי-עבר מכשם:
 CAP. XIV. יד
 א ויהי היום ויאמר ויתן ברשאל אלה-עבר נשא כליו
 לכה ונעברה אל-מצב פלשתים אשר מעבר הלו ולאביו
 2 לא הירי: ושאלו ישב בקצה הגבעה תחת הרמון
 3 אשר במערן והעם אשר עמו כשש מאות איש: ואתה
 ברשאל-שוב את אד-כבור: ורפיעתם ברצלי כהן יהיה
 4 בשלה נשא אפוד והעם לא ידע כי הלך ויתנו: ויבן
 המעברות אשר בקש ויתן לעבל על-מצב פלשתים
 שד-הפלע מה-עבר מזה ושד-הפלע מה-עבר מזה ושם
 5 האחד בוצין ושם האחד סנה: השן האחד מצוק
 6 מצפון מול מכמש והאחד מצב מול גבע: ויאמר
 ויתנו אל-עברו: ונשא כליו לכה ונעברה אל-מצב
 7 הערלים האלה אולי יעשה יהוה לנו כי אין ליהוה
 8 מעצור להושיע ערבי כזה או כגו: ויאמר לו נשא כליו
 9 עשה כלא-אשר ברב-כבד ומה לך הנין עמך ברב-כבד:
 10 ויאמר ויתנו יהוה אנתו עברים אל-האנשים ונגליט
 11 אליהם: אספה ואמרו אליו דמו ער-דנעני אלהים
 12 ונמדתו תחיתו ולא נעלה אליהם: ואספה ואמרו
 13 עלו עלנו ועלנו בריתכם יהוה ברית ויהלע האות:
 14 ויגלו שניהם אל-מצב פלשתים ואמרו פלשתים יהוה
 15 עברים יצאים מן-הררים אשר התחבא-שם: תענו
 אנשי המעבה את-ויתנו: ואת-נשא כליו ואמרו עלו
 16 אליו ונדעיה אתכם רבר ויאמר ויתן אל-נשא כליו
 17 עלה אחרי בריתכם יהוה ביד ישראל: ויעל ויתנו על
 18 דיו ועל-רגליו ונשא כליו אחריו וישלו לפני ויתנו
 19 ונשא כליו ממותת אדרי: ותהו ומה-אשה דראשונה
 20 אשר הכה ויתנו ונשא כליו בעשורים אש ככתאי
 21 מנעה צמר שדה: ותהו נדה במחנה בשדה ובכל
 העם המצב והמשוחת חרדו נס-דמה ותרצו הארץ
 16 ותהו לחרדת אלהים: ויראו העפים לשאל בנגשת
 17 בנימן והנה הרמון נמי ונלך וקלם: ויאמר
 18 שאלו לכם אשר אתו פקדונא וראו מי הלך מנגע
 19 ופקרו והנה אין ויתנו ונשא כליו: ויאמר שאלו
 לאתה מנישה ארון האלהים כיהיה ארון האלהים
 20 ביום היום ובני ישראל: והיו עד רבר שאלו אלה-כהן
 ותרמון אשר בכתמה פלשתים נלך הלך רב
 כ-יאמר שאלו אלה-כהן אשה ביד: ויתקן שאלו וכל-
 העם אשר אתו ונצא נס-מלמה והנה היתה רב
 21 איש ברעו מרובה גדולה מאד: והעברים היו
 לפלשתים כאתמול שלשים אשר עלו עמם במחנה
 סביב ונס-דמה לחות עש-ישראל אשר עש-שאלו
 22 ויתנו: וכל איש ישראל המתחבאים ברה-אפריים

שמעו ברעו פלשתים נדבקו נס-דמה אחרתם
 23 במלחמה: וישע יהוה ביום ההוא את-ישראל
 24 והמלחמה נערה את-בית און ואיש-ישראל עש ביום
 ההוא ואל שאלו את-הים לאמר ארוך ראש אשר-
 25 יוכל לחם ער-העורב ונקמתי מאיבי ולא-עמם כל-
 העם לחם: וכל-הארץ באו כגור יהוה רכש על-פני
 26 השדה: ובה העם אל-עור והנה הלך רכש ואך
 27 משיג דו אל-פיו ברבא העם את-השבעה: ויתנו לא-
 שמע בהשבע אביו את-הים ושלה את-קצה המטה
 אשר בידו וטפל אותה בניחת הרבש וישב דו אל-
 28 פיו ותראנה עינו: ויש איש מהעם ויאמר השבע השבע
 אבך את-הים לאמר ארוך ראש אשר-יכול לחם
 29 היום מצא העם: ויאמר ויתנו עבר אבי את-הארץ ראו
 נא כראו עני כי טעמתי מעט רכש הוה: אף כי לא
 30 אכל אכל היום העם משלל איביו אשר מצא כיתה
 31 לא-דבתה מכה בפלשתים: וכו ביום ההוא בפלשתים
 32 ממכשש אלהו ונעתי הן מאד: ויעש העם אל-שלה
 וקחו צאו ויבן ויבן בקר וישחטו ארצה ויכל העם
 33 על-הים: וינדו לשאל לאמר יהוה העם חסאים
 34 ליהוה לאכל על-הים ואמר בנדחם ולו אל היום אכן
 35 נדחה: ויאמר שאלו פצו בעם ואמרתם לחם הנישו
 36 אלי איש שורו ואיש שורו וישחטתם בזה ויכלתם ולא
 תחטאו ליהוה לאכל אלהים מנישו כלהים איש
 37 שורו בידו הקלה וישחטתם: ויבן שאלו מוכה לה
 38 ליהוה אתו חלל לבנות מוכה ליהוה: ויאמר
 39 שאלו נערה אחרי פלשתים לילה ונמה בהם ויראו
 40 הלבך ולא-נשא בהם איש ואמרו כל-השוב בענין
 עשה: ויאמר הפהו וקברה הים אלה-אדום:
 41 ושאל שאלו באדום הארד אחרי פלשתים התתם
 42 ביד ישראל ולא ענדו ביום ההוא: ויאמר שאלו יוש
 43 הים כל פנות העם ודעו וראו כמה היתה תחבאת
 44 הוות העם: כי חידדה המושע את-ישראל כי אם-
 45 ישנו בונתו בני ברמות וימת ואין ערו מכל-העם:
 46 ויאמר אל-ב-ישראל אסם תהו לעבר אחר ואני ויתנו
 47 בני יהוה לעבר אחר ואמרו העם אל-שאלו הטוב
 48 בענין עשה: ויאמר שאלו אלה-הה אלני ישראל
 49 הבה חמם וילכד ויתנו ושאלו העם צאו: ויאמר
 50 שאלו הפילו בני ויבן ויתנו בני וילכד ויתנו: ויאמר
 51 שאלו אלו-ויתנו נערה לי מה עשיתה ביד-ל ויתנו
 52 ויאמר מעט טעמתי בקצה המטה אשר-בדי מעט רכש
 53 הנין אמות: ויאמר שאלו כה-יעשה אלהים וכה יספך
 54 ברמות פמות ויתנו: ויאמר העם אל-שאלו ויתנו מות
 55 אשר עשה תישועה הגדולה הוות ב-ישראל הילכה חר
 56 ויהוה אס-פל משעבת ראשו ארצה ברעם-אלהים עשה
 57 ביום הנה ויפדו העם את-ויתנו ולא-מת: ויעל
 58 שאלו מאחרי פלשתים ופלשתים הלכו למקומם:
 59 ושאלו לכד המלוכה על-ישראל וקלם סביב: וכל-
 60 איביו במאוב ובכ-ע-עמון ובאדום ובמלכי עזרה

Philistines, to sharpen every man his ploughshare, and his coulter, and his axe, and his mattock. And they used a file for the matlocks, and for the coulters, and for the three-pronged forks, and for the axes, and to sharpen the goads.

So it came to pass on the day of battle, that there was neither sword nor spear found in the hand of any of the people that were with Saül and Jonathan; but they were found with Saül and Jonathan his son. And the outpost of the Philistines went out to the pass of Michmash.

CHAPTER XIV.

¶ Now it happened one day, that Jonathan the son of Saul said unto the young man that bore his armor, Come, and let us go over to the Philistines' outpost, that is on the other side yonder.

But unto his father he told nothing. And Saül tarried in the lower part of Gib'ah under the pomegranate tree which is by Migron: and the people that were with him were about six hundred men. And Achiyah, the son of Achitub, the brother of I-chabod, the son of Phinehas, the son of 'Eli, the priest of the Lord in Shiloh, wore the ephod. And the people knew not that Jonathan was gone. And between the passes, by which Jonathan sought to go over unto the outpost of the Philistines, there was a sharp point of rock on the one side, and a sharp point of rock on the other side; and the name of the one was Bozez, and the name of the other Seneh. The one point rose up abruptly northward opposite Michmash, and the other southward opposite Geba'.

And Jonathan said to the young man that bore his armor, Come, and let us go over unto the outpost of these uncircumcised: it may be that the Lord will work for us; for there is no restraint to the Lord to save by means of many or by means of few. And his armor-bearer said unto him, Do all that is in thy heart: turn thee; behold, I am with thee according to thy heart. Then said Jonathan, Behold, we will pass over unto these men, and we will show ourselves unto them. If they say thus unto us, Stand still until we come to you: then will we remain standing in our places, and will not go up unto them. But if they say thus, Come up unto us: then will we go up; for the Lord hath delivered them into our hand; and this shall be unto us the sign.

And when both of them showed themselves unto the outpost of the Philistines, the Philistines said, Behold, Hebrews are coming forth out of the holes wherein they have hidden themselves. And the men of the outpost addressed Jonathan and his armor-bearer, and said, Come up to us, and we will let you know something. Then said Jonathan unto his armor-bearer, Come up after me; for the Lord hath given them up into the hand of Israel. And Jonathan then ascended upon his hands and upon his feet, and his armor-bearer after him: and they fell before Jonathan, and his armor-bearer was killing after him. And that first defeat, which Jonathan and his armor-bearer caused, was about twenty men, within about the half of a field, which a yoke of oxen might plough. And there arose a terror in the camp, in the field, and among all the people; the outposts, and the free-booters, they also were terrified, and the earth quaked; and it became a very great terror. And the watchers of Saül in Gib'ah of Benjamin looked; and, behold, the multitude became scattered, and ran hither and thither. ¶ Then said Saül unto the people that were with him, Muster now, and see who is gone away from us. And they mustered, and, behold, there was neither Jonathan nor his armor-bearer. And Saül said unto Achiyah, Bring hither the ark of God: for the ark of God was on that day with the children of Israel. And it happened, while Saül was speaking unto the priest, that the confusion which was in the camp of the Philistines went on and increased more and more: ¶ And Saül said unto the priest, Withdraw thy hand. And Saül and all the people that were with him were called together, and they came to the battle: and, behold, the sword of every man was against his fellow, the disorder being very great. And the Hebrews that were with the Philistines as before that time, those namely who had gone up with them, were in the camp round about; but these also resolved to be with the Israelites that were with Saül and Jon-

athan. And all the men of Israel who had hidden themselves on the mountain of Ephraim, heard that the Philistines had fled; and they also followed hard after them in the battle. So the Lord saved Israel that day: and the battle passed over unto Beth-aven. And the men of Israel were hard urged that day; and Saül adjured the people, saying, Cursed be the man that will eat food until the evening, until I have been avenged on my enemies. And the whole people fasted, thus no food. And (the men of) all the land came to a forest; and there was honey upon the surface of the field. And when the people were come into the forest, behold, there was a stream of honey; but no one put his hand to his mouth; for the people feared the oath. But Jonathan had not heard his father charging the people with the oath: he therefore put forth the end of the staff that was in his hand, and dipped it in a honey-comb, and carried his hand again to his mouth; and his eyes became clear. Then commenced one of the people, and said, Thy father strictly charged the people with an oath, saying, Cursed be the man that will eat food this day; though the people were faint. Then said Jonathan, My father hath troubled the land: see, I pray you, how my eyes become clear, because I have tasted a little of this honey. How much more, if haply the people had eaten freely this day of the spoil of the enemies which they found? for would there not have been now a greater defeat among the Philistines? And they smote on that day among the Philistines from Michmash to Ayalon; and the people were very faint. And the people flew upon the spoil, and took sheep, and oxen, and young steers, and slew them on the ground; and the people did eat upon the blood. And they told Saül, saying, Behold, the people are sinning against the Lord, in eating upon the blood. And he (then) said, Ye have acted treacherously: roll (hither) unto me this day a great stone. And Saül said, Disperse yourselves among the people, and say unto them, Bring near unto me every man his ox, and every man his lamb, and slaughter here, and eat; and sin not against the Lord in eating by the blood. And all the people brought near every man his ox by his hand that night, and slaughtered (them) there. And Saül built an altar unto the Lord: the same was the first altar that he built unto the Lord. ¶ And Saül said, Let us go down after the Philistines by night, and spoil them until the morning-light, and let us not leave a man of them. And they said, Do whatsoever seemeth good in thy eyes. ¶ Then said the priest, Let us draw near hither unto God. And Saül asked counsel of God, Shall I go down after the Philistines? wilt thou deliver them into the hand of Israel? But he answered him not on that day. And Saül said, Draw ye near hither all of the people; and know and see through what this sin hath happened this day. For, as the Lord liveth, who saveth Israel, that if it be in Jonathan my son, he shall surely die. But no one answered him among all the people. Then said he unto all Israel, Ye shall be on one side, and I and Jonathan my son will be on the other side. And the people said unto Saül, Do what seemeth good in thy eyes. And Saül said unto the Lord, God of Israel, O, show forth the perfect truth. And Jonathan and Saül were seized; but the people came forth (free). And Saül said, Cast the lot between me and Jonathan my son. And Jonathan was seized. Then said Saül to Jonathan, Do tell me what thou hast done. And Jonathan told him, and said, I did but taste with the end of the staff that was in my hand a little honey: lo, I am willing to die. And Saül said, May God do thus now, and in future also; for thou shalt surely die. Jonathan. And the people said unto Saül, Shall Jonathan die, who hath wrought this great salvation in Israel? This shall not be; as the Lord liveth, there shall not fall one hair of his head to the ground; for with God hath he wrought this day. So the people rescued Jonathan, and he died not. ¶ Then went Saül up from following the Philistines; and the Philistines went to their own place. So Saül strengthened himself in the government over Israel; and he fought on every side against all his enemies, against Moab, and against the children of Ammon, and against Edom, and against the kings of Zobah, and against the Philistines: and whithersoever he turned himself, he caused terror. And he

gathered an army, and he smote the 'Amalekites, and delivered Israel out of the hands of those 49 that spoiled them. ¶ Now the sons of Saül were Jonathan, and Yishvi, and Malkishua'; and the names of his two daughters—the name of the first-born was Merab, and the name of the younger 50 Michal. And the name of Saül's wife was Achino'am, the daughter of Achima'az; and the name of the captain of his army was Abner, the son of Ner, 51 Saül's uncle. And Kish the father of Saül, and Ner the father of Abner, were each the son of 52 Abiél. ¶ And the war against the Philistines was violent all the days of Saül; and when Saül saw any strong man, or any valiant man, he took him unto himself.

CHAPTER XV.

1 ¶ And Samuel said unto Saül, Me did the Lord send to anoint thee as king over his people, over Israel; and now hearken thou unto the voice of 2 the words of the Lord. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, I remember what Amalek did to Israel, how he lay in wait for him on the way, when he 3 came up from Egypt. Now go and smite 'Amalek, and devote all that they have, and spare them not; but slay both man and woman, infant and suckling, 4 ox and lamb, camel and ass. ¶ And Saül ordered the people to assemble, and he numbered them in Telaim, two hundred thousand men on foot, and 5 ten thousand of the men of Judah. And Saül came to the city of 'Amalek, and he fought in the 6 valley. And Saül said unto the Kenites, Go, depart, get you down from the midst of the 'Amalekites, lest I destroy you with them; whereas ye acted kindly with all the children of Israel, at their coming up out of Egypt. 7 And the Kenites departed from the midst of the 'Amalekites. And Saül smote the 'Amalekites from Chavilah until thou comest to Shur, that is before Egypt. And he caught Agag the king of the 'Amalekites alive, and all the people he devoted 9 to the edge of the sword. But Saül together with the people had pity on Agag, and on the best of the flocks, and of the oxen, and of the fatlings, and the fat lambs, and all that was good, and they would not destroy them; but all the cattle that was of little value and weak, that they destroyed. 10 ¶ And the word of the Lord came unto Samuel, 11 saying, I repent that I have set up Saül as king; for he hath turned back from following me, and my word hath he not performed; and it displeased Samuel, and he cried unto the Lord all the night. And Samuel rose up early to meet Saül in the morning; and it was told to Samuel, saying, Saül came to Carmel, and, behold, he set himself up a monument, and then went about, 13 and passed on, and went down to Gilgal. And Samuel came to Saül; and Saül said unto him, Blessed be thou unto the Lord, I have performed 14 the word of the Lord. And Samuel said, What is then this bleating of the flocks in my ears, 15 and the lowing of the oxen which I hear? And Saül said, From the 'Amalekites have they brought them; because the people had pity on the best of the flocks and of the oxen, in order to sacrifice unto the Lord thy God; and the rest have we destroyed. ¶ And Samuel said unto Saül, Stay, and I will tell thee what the Lord said to me this 17 night; and he said unto him, Speak. ¶ And Samuel said, Is it not that, however little thou wast in thy own eyes, thou art the head of the tribes of Israel? and the Lord anointed thee as king over 18 Israel? And the Lord sent thee on a journey, and said, Go and destroy the sinners, the 'Amalekites, and thou shalt fight against them until they be consumed. Wherefore then didst thou not hearken 19 unto the voice of the Lord, and didst fly upon the spoil, and didst the evil in the eyes of the Lord. 20 ¶ And Saül said unto Samuel, Yea, I have fully hearkened unto the voice of the Lord; and I went on the way which the Lord had sent me; and I have brought Agag the king of 'Amalek; and the 'Amalekites have I destroyed. And the people took of the spoil, of the flocks and oxen, the chief of the devoted things, to sacrifice unto the Lord thy God in Gilgal. ¶ And Samuel said, Hath the Lord as much delight in burnt-offerings and in sacrifices, as in obeying the voice of the Lord?

Behold, to obey is better than sacrifice, and to attend more than the fat of the rams. For the sin 23 of witchcraft is rebellion, and idolatry and image-worship, stubbornness; inasmuch as thou hast despised the word of the Lord, he hath also despised thee that thou shalt not be king. ¶ And Saül said 24 unto Samuel, I have sinned; for I have transgressed the will of the Lord, and thy words; because I feared the people, and I hearkened to their voice. And now, I pray thee, pardon my sin, and return 25 with me, that I may prostrate myself to the Lord. ¶ And Samuel said unto Saül, I will not return with thee; for thou didst despise the word of the Lord, and the Lord hath despised thee, that thou shalt not be king over Israel. And Samuel turned about 27 to go; and he laid hold on the corner of his mantle, and it was rent. ¶ And Samuel said unto 28 him, The Lord hath rent the kingdom of Israel from off thee this day, and hath given it to thy associate, who is better than thou. And also the 29 Strength of Israel will not lie nor repent; for he is not a man, that he should repent. And he said, 30 I have sinned; (yet) honor me now, I pray thee, in the presence of the elders of my people, and in the presence of Israel, and return with me, that I may prostrate myself unto the Lord thy God. So 31 Samuel returned, following Saül; and Saül prostrated himself to the Lord. ¶ And Samuel said, 32 Bring ye hither unto me Agag the king of the 'Amalekites; and Agag came unto him cheerfully; and Agag said, Surely the bitterness of death is past. ¶ And Samuel said, As thy sword did make 33 women childless, so shall thy mother be childless among women; and Samuel hewed Agag in pieces before the Lord in Gilgal. ¶ Then Samuel went to 34 Ramah; and Saül went up to his house at Gib'ah of Saül. And Samuel did not see Saül any more until 35 the day of his death; because Samuel mourned for Saül; and the Lord repented that he had made Saül king over Israel.

CHAPTER XVI.

¶ And the Lord said unto Samuel, How long 1 wilt thou mourn for Saül, seeing I have rejected him so as not to reign over Israel? fill thy horn with oil, and go, I will send thee to Jesse the Beth-lechemite; for I have selected among his sons 2 unto myself a king. And Samuel said, How shall I go? if Saül should hear it, he would kill me. ¶ And the Lord said, Take a helper with thee, and say, To sacrifice unto the Lord am I come. And 3 invite Jesse to the sacrifice, and I will let thee know what thou shalt do; and thou shalt anoint unto me the one whom I will say unto thee. And 4 Samuel did that which the Lord had spoken, and came to Beth-lechem. And the elders of the town came hastily to meet him, and said, Peace to thee at thy coming. And he said, Peace: to sacrifice 5 unto the Lord am I come; sanctify yourselves, and come with me to the sacrifice. And he sanctified Jesse and his sons, and invited them to the sacrifice. And it came to pass, when they came, 6 that he saw Eliab, and said, Surely the Lord's anointed is (here) before him. ¶ But the Lord 7 said unto Samuel, Regard not his appearance, nor the height of his stature; because I have rejected him; for not what man looketh on;—for man looketh on the eyes, but the Lord looketh on the heart. Then Jesse called Abinadab and caused 8 him to pass before Samuel. And he said, This one also hath the Lord not chosen. Then Jesse caused 9 Shammah to pass by. And he said, This one also hath the Lord not chosen. And Jesse caused even 10 of his sons to pass before Samuel; and Samuel said unto Jesse, The Lord hath not made choice of these. And Samuel said unto Jesse, Are there 11 not more young men? And he said, There is yet left behind the youngest, and, behold, he is feeding the flocks. And Samuel said unto Jesse, Send and fetch him; for we will not sit down till he have come hither. And he sent, and brought him in. 12 Now he was ruddy, having withal handsome eyes, and being of a goodly appearance. ¶ And the Lord said, Arise, anoint him; for this is he. Then took 13 Samuel the horn of oil, and anointed him from among his brothers; and the Spirit of the Lord came suddenly upon David from that day and

איש ישראל בעמק האלה נלחמים עם פלשתים:
 וישכם דוד כבדך וישט אתהנאן עלשטר וישא נלך כ
 כאשר עזרו יש ונבא המעלה החול והשא אלדמקרה
 ודעו במלחמה: וספרך ישראל פלשתים מערכה 21
 לקראת מערכה: וישט דוד אתהכלים מעלו עליה 22
 וישמר הכלים נרוז המערכה ויבא וישאל לקחו לקשלו:
 והוא מדבר עם ודעה איש הכלים מלה ללית הפלשתי 23
 שמי מית ממעלות פלשתים נדבר בדברים האלה
 וישמע דוד: וכל איש ישראל בראותם אתהאיש נוסו 24
 מפניו ויראו מאד: ואמר איש ישראל הריאתם האיש כה
 העלה הוה כי להרף אתישראל עליה הוה האיש
 אשריבנו ישמעו ו המלך ו עשר נדול ואתיבנו הוה
 לו ואת בית אביו יעשה חפשי בישראל: ואמר 25
 דוד אלדמקשים העמדים עמו לאמר מהדעשה לאיש
 אשר יבה אתהפלשתי הלו וספר הרפה מעל ישראל
 כי מי הפלשתי הערל הוה כי הרף מערכות אלהים 26
 היום: ואמר לו העם בדבר הוה לאמר לה עשה 27
 לאיש אשר יענו: וישמע אלאב אחיו נדול בדברו 28
 אלדמקשים וספרך אלאב בודו ואמר למההוה
 ודעת ועלמי נשמת מעט הענין כמדבר אני בעתי
 אדמקרה ואת רע לבדך כי למען ראות המלחמה
 ודעת: ואמר דוד מה עשיתי עמה הלא דבר הוה: 29
 וקם מאילו אלמיל אחר ואמר כדבר הוה וישברו ל
 היום דבר כדבר הראשון: וישמעו הדברים אשר 31
 ודבר דוד ויערו לפנישאל ויקחו: ואמר דוד אל 32
 שאל אליפל לבאדם עליו עבדך לך ונקלם עם
 הפלשתי הוה: ואמר שאל אלדוד לא תוכל ללכה 33
 ולהפלשתי הוה ולהקם עמו ברננה אהה והוא איש
 מלחמה מערכו: ואמר דוד אלשאל למה הוה עבדך 34
 לאביו כצאן ובא הארי ואתההוה וישא שם מהקדור:
 הראתי אחיו רחפתי והעלתי מקו נחם עלי והחוקלי 35
 הקדור רחפתי וקמתי: גם אתהארי נסדהוה הבה 36
 כדבר ודעה הפלשתי הערל הוה כאתר מקם כי הרף
 מערכות אלהים היום: ואמר דוד ודעה אשר הצלתי 37
 מקד הארי ומקד הוה הוה יצילני מקד הפלשתי הוה
 ואמר שאל אלדוד לך ודעה הוה עמך:
 ובלשט שאל אתדוד מקדו וקמו קובע נחשת עלראשו 38
 ובלשט אתו שריו: וחתך דוד אתהחרבו מעל למדו 39
 ונאל ללכת כי לאתסה ואמר דוד אלשאל לאיאכל
 ללכת כאלה ברלא נסתי ויסכם דוד מעלו: ויקח מ
 מקלו הוה וכתתדו חמשה חלקו אבנים: מקלות
 נחש אדם כגלו ורצים אשרלו ובלקוח ומלו כדו
 נחש אלדמקשים: מלך הפלשתי הלקד וקרב אלדוד 41
 והאיש נשא העצה לפניו: וקם הפלשתי ויראה את 42
 דוד וקבני כדעה נער וארמני עסרפה מראה:
 ואמר הפלשתי אלדוד הבלב אבני כראתה באאלי 43
 במקלות וקלל הפלשתי אתדוד כאלהו: ואמר 44
 הפלשתי אלדוד לכה אלי ואתהה אתיכדוד לרף

ותדעהו אלדוד מהיום והוא ומעלה בקם שמואל
 14 מלך הרפתה: ודוד ודעה סרה מעם שאל וקבנתו
 15 וותדעהו מאת רעה במעשה: ואמר שאל אליו ונוד
 16 נא ודמאלתה רעה במעשה: ואמר שאל אליו עבדך
 לפקד וקבשו איש רע מענן ככדור ודעה כהוית עבדך
 17 וותדעוהו רעה ונגן כדור וטוב לך: ואמר שאל אל
 18 עבדך וראתה לי איש מיטוב לנגן וקבאותם אלי: בען
 אחד מהקטרים ואמר הוה ראיתי בן לישי בית הלחמי
 רע נגן ונבדו חיל ואיש מלחמה וקבו דבר ואיש תאר
 19 ודעה עמו: וישלח שאל מלאכים אליו ואמר שלחה
 כ אל אתדוד כנף אשר כצאן: וקח ישי חמור לחם
 ונאר ון ונרי עזים אחד וישלח כדדוד בנ אלשאל:
 21 ונבא דוד אלשאל בעמד לפניו וקבדו מאד ודוד
 22 לו נשא כלים: וישלח שאל אליו לאמר עמדנא
 23 דוד לפני כרמנא הן בעני: ודעה כהוית וותדעוהו
 אלשאל וקלח דוד אתהבטור ונגן כדור ודעה לשאל
 וטוב לו וסרה מקלו ודעה רעה:

CAP. XVII 1)

1 ואספו פלשתים אתמקניהם למלחמה ונאספו טבה
 אשר לדעהו חתו בדשולה ובדעבוקה באפם ודמום:
 2 ושאל ואיש ישראל נאספו חתו בעמק הלה ויערכו
 3 מלחמה לקראת פלשתים: ופלשתים עמדים אלדדול
 4 מזה וישראל עמדים אלדדור מזה והנא כניתם: ונא
 אישדבנים ממקחת פלשתים לקחו שמי מנת נבדו עש
 5 אמות וחרו: וכובע נחשת עלראשו ושריון שקשום הוה
 6 לבשו ומשקל השריון המשתאלפים שקלים וחשת:
 7 ומצחת נחשת עלדגלו ובדיון נחשת בן כחפיו: וקח
 8 חניתו כמנור ארנים ולהבת חניתו ששמצאות שקלים
 9 כחנף ונשא העצה הלק לפניו: ויעלו ויקרא אלמערמת
 10 ישראל ויאמר להם למה תנאו לערף מלחמה הלא
 11 אנכי הפלשתי ואתם עבדים לשאל כדדלכם איש ודוד
 12 אלי: אסייגל להקחם אתי הלכתי וקניתי לכם להקדים
 13 ואסאיני איבילו ודכיתו וקחתם לנו לעבדים ומסדתם
 14 אתני: ואמר הפלשתי אני הרפתו אתמערכות ישראל
 15 היום הוה תורלי איש ונקלחמה חד: וישמע שאל וכל
 16 ישראל אתדדבר הפלשתי האלה וחתו וראו מאד:
 17 ודוד כדאיש אפרתי הוה כבית לחם ודעה ושמע
 18 ישי ולו שמעה בניס הראשו בימי שאל וכן בא באניסים:
 19 וכלבו שלשת בניישי הגדלים חלבו אחרששאל
 20 למלחמה ושם שלשת בניי אשר חלבו במלחמה
 21 אלאב הכדור ומשנתו אבניקו והשלש שמה: ודוד
 22 הוה חקנן ושלשה גדלים חלבו אחרי שאל: ודוד
 23 הלקד ושב כעל שאל לדעת אתהצאן אביו בותלחם:
 24 ונחש הפלשתי השכם והערכו והתעב ארבעים זום:
 25 ויאמר ישי לדוד בנן כדנא לאתך איתת הקלא הוה
 26 ומשנה לחם הוה וקחן המנהה לזנוד: ואת עשרת
 27 הרצי חלבו האלה חביא לשד האלה ואתאיתך
 28 ומקדך לשלום ואתערקתם חקנן: ושאל הקלה וכל

forward. And Samuel then rose up, and went
 14 to Ramah. And the Spirit of the Lord departed
 from Saul, and there troubled him an evil spirit
 from the Lord. And Saul's servants said unto him,
 15 Behold now, an evil spirit from God troubleth
 thee. Let our lord but say (the word), and
 thy servants, now before thee, will seek out
 a man, who is skillful as a player on the harp;
 and it shall come to pass, when the evil spirit
 from God is upon thee, that he shall play with
 17 his hand, that thou mayest be well. And Saul
 said unto his servants, Select for me, I pray you,
 a man that can play well, and bring him to me.
 18 Then answered one of the servants, and said,
 Behold, I have seen a son of Jesse the Beth-
 lechemite who is skillful as a player, and a mighty
 valiant man, and a man of war, and intelligent
 in speech, and a person of a good form, and the
 19 Lord is with him. Thereupon Saul sent mes-
 sengers unto Jesse, and said, Send me David
 thy son, who is with the flocks. And Jesse took
 20 an ass laden with bread, and a bottle of wine,
 and a kid, and sent them through David his son
 21 unto Saul. And David came to Saul, and stood
 before him; and he loved him greatly, and he
 22 became his armor-bearer. And Saul sent to Jesse,
 saying, Let David, I pray thee, stand before me;
 23 for he hath found favor in my eyes. And it came
 to pass, when the spirit of God was upon Saul,
 that David took the harp, and played with his hand;
 so Saul became relieved, and he felt well, and
 the evil spirit departed from him.

CHAPTER XVII.

1 ¶ And the Philistines gathered together their
 camps to battle, and they gathered themselves to-
 gether at Sochoh, which belongeth to Judah; and
 they encamped between Sochoh and 'Azekah, at
 2 Ephess-dammim. And Saul and the men of Israel
 gathered themselves together, and encamped in
 3 the valley of Elah, and put themselves in battle-
 array opposite to the Philistines. And the Philis-
 tines stood on a mountain on the one side, and
 the Israelites stood on a mountain on the other
 4 side; and the valley was between them. And
 there went out the champion out of the camp of
 the Philistines, Goliath of Gath was his name,
 5 whose height was six cubits and a span. And
 he had a helmet of copper upon his head, and
 he was clothed with a scaly coat of mail; and
 6 the weight of the coat of mail was five thousand
 shekels of copper. And he had greaves of copper
 upon his legs, and a javelin of copper
 7 between his shoulders. And the staff of his spear
 was like a weaver's beam; and the blade of his
 spear (weighed) six hundred shekels of iron; and
 8 the shield-bearer was walking before him. And
 he stood and calleth unto the arrays of Israel,
 and said unto them, Why will ye come out to put
 yourselves in battle-array? Behold! I am the
 Philistine, and ye are servants to Saul! select
 9 for yourselves one man, and let him come down
 to me; if he be able to fight with me, and he
 kill me, then will we be unto you as servants;
 but if I prevail against him, and kill him, then
 shall ye be unto us as servants, and ye shall
 10 serve us. And the Philistine said, I have de-
 fied the arrays of Israel this day; give me a
 11 man, and let us fight together. When Saul and
 all Israel heard these words of the Philistine,
 they were disheartened, and became greatly afraid.
 12 ¶ Now David was the son of that Ephrathite of
 Beth-lechem-Judah, whose name was Jesse; and he
 had eight sons; and the man was old in the days
 13 of Saul, belonging to the persons (of high es-
 teem). And the three eldest sons of Jesse were
 gone following Saul to the battle; and the names
 of his three sons that were gone to the battle
 14 were Eliah the first-born, and the next to him
 Abiradab, and the third Shammah. And David
 15 was the youngest; and the three eldest followed
 Saul. But David kept going and returning from
 16 Saul to feed his fathers' flock at Beth-lechem. And
 the Philistine drew near morning and evening,
 and presented himself forty days. And Jesse said
 unto David his son, Take, I pray thee, for thy brothers
 an ephah of this parched corn, and these ten
 loaves, and run to the camp to thy brothers;

And these ten cheeses shalt thou bring unto 18
 the captain of the thousand, and inquire of thy
 brothers how they fare, and take away their
 pledge. Now Saul, and they, and all the men 19
 of Israel, were in the valley of Elah, fighting with
 the Philistines. ¶ And David rose up early in 20
 the morning, and gave up the flocks to a keeper,
 and took, and went, as Jesse had commanded
 him; and he came to the entrenchment, as the host
 was going forth in battle-array, and shouted the
 battle-cry. And the Israelites and the Philistines 21
 put themselves in battle-array, army against army.
 And David left the articles which he had on him 22
 in the hand of the keeper of the baggage, and
 ran into the array, and came and asked of his
 brothers after their welfare. And as he was 23
 speaking with them, behold, there came up the
 champion, Goliath the Philistine, by name, of
 Gath, out of the battle-arrays of the Philistines,
 and spoke in accordance with these same words:
 and David heard it. And all the men of Israel, 24
 when they saw the man, fled from before him, and
 were greatly afraid. And the men of Israel said,
 25 Have ye seen this man that is coming forth? for
 to defy Israel is he coming forth; and it shall
 be, that the man who killeth him,—him will the
 king enrich with great riches, and his daughter
 will he give him, and his father's house will he
 make free in Israel. ¶ And David said to the men 26
 that stood by him, thus, What shall be done to
 the man that may smite yon Philistine, and take away
 the reproach from Israel? for who is this un-
 circumcised Philistine, that he should defy the ar-
 rays of the living God? And the people spoke to 27
 him after this manner, saying, So shall it be done
 to the man that may smite him. And Eliab his 28
 eldest brother heard when he was speaking unto
 David, and he said, Why didst thou come down
 hither? and with whom hast thou left those few
 sheep in the wilderness? I know thy presumption,
 and the wickedness of thy heart; for in order to
 see the battle art thou come down. And David 29
 said, What have I now done? It is nothing but
 a word. And he turned from him toward an- 30
 other, and spoke after the same manner; and the
 people made him again a reply after the former
 manner. And the words which David had spoken 31
 were heard, and they told them in the presence of
 Saul, who sent for him. And David said to Saul, 32
 Let no man's heart fail because of him: thy ser-
 vant will go and fight with this Philistine. And 33
 Saul said to David, Thou art not able to go unto
 this Philistine to fight with him; for thou art
 but a lad, and he (hath) been a man of war from
 his youth. ¶ And David said unto Saul, Thy ser- 34
 vant was feeding his father's flocks, and there
 came a lion, and a bear, and bore off a lamb out
 of the drove; and I went out after him, and 35
 smote him, and delivered it out of his mouth; and
 when he rose up against me, I caught him by his
 beard, and smote him, and slew him. Both 36
 the lion and the bear did thy servant smite; and
 this uncircumcised Philistine shall become as one
 of them; because he hath defied the arrays of the
 living God. ¶ Moreover David said, The Lord who 37
 hath delivered me out of the power of the lion,
 and out of the power of the bear, will also surely
 deliver me out of the hand of this Philistine.
 ¶ And Saul said unto David, Go, and may the
 Lord be with thee. And Saul clothed David with 38
 his garments, and he put a helmet of copper upon
 his head; and he clothed him also with a coat
 of mail. And David girded his sword over his gar- 39
 ments, and he essayed to go; for he had not tried
 it. And David said unto Saul, I cannot walk in
 these (things); for I have never tried it before.
 And David put them off from him. And he took 40
 his staff in his hand, and chose himself five smooth
 stones out of the brook, and put them in the
 shepherd's pouch which he had, even in a scrip.
 with his sling in his hand; and he approached to 41
 the Philistine. And the Philistine went and drew
 nearer and nearer unto David; and the man that
 bore the shield went before him. And when the 42
 Philistine look about, and saw David, he dis-
 dained him; for he was but a lad, and ruddy, with
 a fair appearance. And the Philistine said unto 43
 David, Am I a dog, that thou comest unto me with
 sticks? And the Philistine cursed David by his
 gods. And the Philistine said to David, Come to 44
 me, and I will give thy flesh unto the fowls of the

12 וַיֵּרָא שְׂאוֹל מִלִּפְנֵי דָוִד בְּרִיחָהּ וַיְהִי עִמּוֹ וּמִעַם שְׂאוֹל
 13 קָרָ: וַיִּסְבְּרוּ שְׂאוֹל מִעִמּוֹ וַיִּשְׁמְרוּ לוֹ שֶׁ-יִּרְאֶה אֹתוֹ וַיֵּצֵא וַיִּבָּא
 14 לִפְנֵי הַיָּם: וַתֵּי דָוִד לְדַלְדְּלוֹ מִשְׁכָּל הַדָּהָר
 15 עִמּוֹ: וַיֵּרָא שְׂאוֹל אֶשְׂרֹוֹ מִשְׁכָּל מֵאֹד וַיֵּרָא מִפְּנֵי: 16
 16 וּבְ-יִשְׂרָאֵל וַיִּדְבַּר אֵתָּה אֲתָדְדֹךָ בִּירוֹא וַיֵּצֵא וַיָּבֵא
 17 לִפְנֵיהֶם: וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֲלֵדָד הֲיָה בְּתֵי הַגִּזְלוֹת
 18 מֵרֵב אֲתָה אֲתֹדְלֶךָ לְאִשָּׁה אֵךְ הַגִּזְלוֹת לְבֹדְלוֹל הַגִּזְלוֹת
 19 מִלְחָמָה וַיְהִי וַשְׂאוֹל אָמַר אֲלֵתֵי דָוִד וַיְהִי דָוִד
 20 פְּלִשְׁתִּים: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-שְׂאוֹל מִי אֲנִי וּמִי חַי מִשְׁפַּחַת
 21 אָבִי בְּיִשְׂרָאֵל בִּירוֹא הֵטֵן לְמֹלֶךְ: וַיְהִי בַעַת תַּת אֲתִי
 22 מֵרֵב בַּת-שְׂאוֹל לְדָוִד וַיָּהִי וַתֵּהָרֵג לַעֲדִיָּאֵל הַמִּזְלָחִי
 23 לְאִשָּׁה: וַתֵּאָהֵב מִכָּל בַּת-שְׂאוֹל אֲתָדְדֹךָ וַיַּעַד לְשְׂאוֹל
 24 וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בַּעֲנֵוֹ: וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֲתֵנָּה לוֹ וַיְהִי-לָהּ
 25 לְמִקְשׁ וַיְהִי-רֵב דַּפְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֶל-דָּוִד
 26 בַּשָּׂמַיִם תַּחֲסֹנֵן בִּי הַיּוֹם: וַיָּצֵא שְׂאוֹל אֲתֵדְבָרָיו וַיִּבְרָו
 27 אֲתֵדְדֹךָ בְּלֵט לְאֹמֶר הֲיָה הַפֶּזַץ בְּךָ הַמִּלֹּךְ וַיִּלְעָבְדֵוּ
 28 אֲתֵדְדֹךָ וַעֲתָה הַחֲסֹנֵן בְּמֹלֶךְ: וַיִּבְרָו עִבְרֵי שְׂאוֹל בְּאֵוֶן
 29 דָּוִד אֲתֵדְבָרָיו הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר דָּוִד וַתִּקְלָה בַּעֲנֵיכֶם
 30 הַחֲסֹנֵן בְּמֹלֶךְ וְאֲנִי אִישׁ-דָּשׁ וְקִלְהָ: וַיַּעַד עֲבָרֵי
 31 שְׂאוֹל לוֹ לְאֹמֶר בְּדַבְרִים הָאֵלֶּה הִדְבַר דָּוִד:
 32 וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל בְּהַתְּאֵמְרוּ לְדָוִד אֲדַחֲפֶז לְמֹלֶךְ בְּמֵתָה
 33 בִּי בַמָּאָה עֲרֹלוֹת פְּלִשְׁתִּים לְהִנָּקֵם בְּאִבִּי הַמִּלֹּךְ וַשְׂאוֹל
 34 חָשַׁב לְהַפִּיל אֲתָדְדֹךָ בַּדַּפְּלִשְׁתִּים: וַיַּעַד עֲבָרֵי לְדָוִד
 35 אֲתֵדְבָרָיו הָאֵלֶּה וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בַּעֲנֵי דָוִד לְהַחֲסֹנֵן
 36 בְּמֹלֶךְ וּלְ-אִמְלָאוֹ הַיָּמִים: וַיָּקֵם דָּוִד וַיִּלְךָ וַיְהִי וַאֲנִישֵׁי
 37 וַיָּךְ בַּפְּלִשְׁתִּים מֵאֲתָנִים אִישׁ וַיָּבֵא דָוִד אֲתֵדְרָגְלוֹתָיו
 38 וַיִּמְלָאוֹם לְמֹלֶךְ לְהַחֲסֹנֵן בְּמֹלֶךְ וַתִּדְּלוּ שְׂאוֹל אֲתֵמְכָל
 39 בְּתֵי לְאִשָּׁה: וַיֵּרָא שְׂאוֹל וַיַּעַד בִּי דָוִד עֲסִדְדֹךָ וּמִכָּל
 40 בַת-שְׂאוֹל אֲתֵבְרָו: וַתֹּסַף שְׂאוֹל לְרֵא מִפְּנֵי דָוִד עֵד
 41 וַתֵּי שְׂאוֹל אֵב אֲתָדְדֹךָ לְ-הַיָּמִים: וַיֵּצֵאוּ שְׂרֵי
 42 פְּלִשְׁתִּים וַתֵּי וּמִי צִאָּהֶם שָׂבַל דָּוִד מִכָּל עֲבָרֵי שְׂאוֹל
 43 וַיִּקַּר שֵׁמוֹ מֵאֹד:

CAP. XIX. יט

1 וַיְהִי כִכְלֹתוֹ לְדַבֵּר אֶל-שְׂאוֹל וַנִּפְשׁ וַתִּזְעַן וַתִּקְשְׁרָה
 2 בְּנֶפֶשׁ דָּוִד וַיֵּאָהֲבוּ וַיִּזְעַן בְּנֶפֶשׁוֹ: וַיִּקְתְּרוּ שְׂאוֹל יָמִים
 3 הַהֵוא וְלֹא נִתְּנוּ לְשׁוֹב בֵּית אָבִיו: וַיִּבְרַח וַיִּזְעַן וַתֵּי
 4 בְּרִית בְּאֵהֲבָתוֹ אֲתוֹ בְּנֶפֶשׁוֹ: וַתִּפְשֵׁט וַיִּזְעַן אֲתֵדְמַעַל
 5 אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתְּרוּ לְדָוִד וַיִּמְדֵּוּ וַיִּדְרֹסֵוּ וַיִּרְקֹשְׁתוּ וַיַּעַד
 6 חַרְוֹ: וַיֵּצֵא דָוִד כָּכָל אֲשֶׁר יִשְׁלַחֵנוּ שְׂאוֹל וַיִּשְׁכַּל וַיִּשְׁמְרוּ
 7 שְׂאוֹל עַל אֲנִישֵׁי הַמִּלְחָמָה וַיִּשָּׁב בַּעֲנֵי כְּלֵהֶם וְלֹם
 8 בַּעֲנֵי עֲבָרֵי שְׂאוֹל: וַתֵּי בְּבֹאֵם לְשׁוֹב דָּוִד מִהַפּוֹת
 9 אֲתֵהַפְּלִשְׁתִּי וַתֵּצֵאָה הַגִּישִׁים מִבְּלִעְרֵי יִשְׂרָאֵל לְשׁוֹר
 10 וַתִּמְחֹלוֹת לְקִרְאָת שְׂאוֹל הַמִּלֹּךְ בַּתִּפְסִים בַּשְּׂמֵתָה
 11 וּבַשְּׁלִשִׁים: וַתִּצְנַנָּה הַגִּישִׁים הַמִּשְׁתַּחֲוֹת וַתֵּאֲמַרְנָן הֲיָה
 12 שְׂאוֹל בְּאֵלְפֵי דָוִד בְּרִבְבָתָיו: וַיְהִי לְשְׂאוֹל מֵאֹד תַּעַב
 13 בַּעֲנֵי דַבְרֵי הַזֶּה וַיֹּאמֶר נַחֵט לְדָוִד רִבּוֹת וְלִי נַחֵט
 14 הַאֲלָפִים וַעֲדֵ לוֹ אֵךְ הַמִּלּוֹכָה: וַתֵּי שְׂאוֹל עֵזֵן אֲתָדְדֹךָ
 15 מִהַיּוֹם הַהֵוא וַתִּלְאָה: וַתֵּי מִמְחֵרַת וַתִּצְלַח רֵחַ
 16 אֲלֵהִים וַיַּעַד אֶל-שְׂאוֹל וַתִּנְעַב בַּתִּדְּ-לִפְתוֹ דָּוִד מִפְּנֵי
 17 דָּוִד בְּיָוִם וַיָּוִם הַיּוֹם וַתִּקְרַע בַּת-שְׂאוֹל: וַתִּמָּל שְׂאוֹל אֲתִי
 18 הַחַיִּית וַיֹּאמֶר אָבִי בְּרִי וּבְקֹר וַתִּסַּב דָּוִד מִפְּנֵי עַמִּים:

19 וַיֵּרָא שְׂאוֹל מִלִּפְנֵי דָוִד בְּרִיחָהּ וַיְהִי עִמּוֹ וּמִעַם שְׂאוֹל
 20 קָרָ: וַיִּסְבְּרוּ שְׂאוֹל מִעִמּוֹ וַיִּשְׁמְרוּ לוֹ שֶׁ-יִּרְאֶה אֹתוֹ וַיֵּצֵא וַיִּבָּא
 21 לִפְנֵי הַיָּם: וַתֵּי דָוִד לְדַלְדְּלוֹ מִשְׁכָּל הַדָּהָר
 22 עִמּוֹ: וַיֵּרָא שְׂאוֹל אֶשְׂרֹוֹ מִשְׁכָּל מֵאֹד וַיֵּרָא מִפְּנֵי: 23
 23 וּבְ-יִשְׂרָאֵל וַיִּדְבַר אֵתָּה אֲתָדְדֹךָ בִּירוֹא וַיֵּצֵא וַיָּבֵא
 24 לִפְנֵיהֶם: וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֲלֵדָד הֲיָה בְּתֵי הַגִּזְלוֹת
 25 מֵרֵב אֲתָה אֲתֹדְלֶךָ לְאִשָּׁה אֵךְ הַגִּזְלוֹת לְבֹדְלוֹל הַגִּזְלוֹת
 26 מִלְחָמָה וַיְהִי וַשְׂאוֹל אָמַר אֲלֵתֵי דָוִד וַיְהִי דָוִד
 27 פְּלִשְׁתִּים: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-שְׂאוֹל מִי אֲנִי וּמִי חַי מִשְׁפַּחַת
 28 אָבִי בְּיִשְׂרָאֵל בִּירוֹא הֵטֵן לְמֹלֶךְ: וַיְהִי בַעַת תַּת אֲתִי
 29 מֵרֵב בַּת-שְׂאוֹל לְדָוִד וַיָּהִי וַתֵּהָרֵג לַעֲדִיָּאֵל הַמִּזְלָחִי
 30 לְאִשָּׁה: וַתֵּאָהֵב מִכָּל בַּת-שְׂאוֹל אֲתָדְדֹךָ וַיַּעַד לְשְׂאוֹל
 31 וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בַּעֲנֵוֹ: וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֲתֵנָּה לוֹ וַיְהִי-לָהּ
 32 לְמִקְשׁ וַיְהִי-רֵב דַּפְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֶל-דָּוִד
 33 בַּשָּׂמַיִם תַּחֲסֹנֵן בִּי הַיּוֹם: וַיָּצֵא שְׂאוֹל אֲתֵדְבָרָיו וַיִּבְרָו
 34 אֲתֵדְדֹךָ בְּלֵט לְאֹמֶר הֲיָה הַפֶּזַץ בְּךָ הַמִּלֹּךְ וַיִּלְעָבְדֵוּ
 35 אֲתֵדְדֹךָ וַעֲתָה הַחֲסֹנֵן בְּמֹלֶךְ: וַיִּבְרָו עִבְרֵי שְׂאוֹל בְּאֵוֶן
 36 דָּוִד אֲתֵדְבָרָיו הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר דָּוִד וַתִּקְלָה בַּעֲנֵיכֶם
 37 הַחֲסֹנֵן בְּמֹלֶךְ וְאֲנִי אִישׁ-דָּשׁ וְקִלְהָ: וַיַּעַד עֲבָרֵי
 38 שְׂאוֹל לוֹ לְאֹמֶר בְּדַבְרִים הָאֵלֶּה הִדְבַר דָּוִד:
 39 וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל בְּהַתְּאֵמְרוּ לְדָוִד אֲדַחֲפֶז לְמֹלֶךְ בְּמֵתָה
 40 בִּי בַמָּאָה עֲרֹלוֹת פְּלִשְׁתִּים לְהִנָּקֵם בְּאִבִּי הַמִּלֹּךְ וַשְׂאוֹל
 41 חָשַׁב לְהַפִּיל אֲתָדְדֹךָ בַּדַּפְּלִשְׁתִּים: וַיַּעַד עֲבָרֵי לְדָוִד
 42 אֲתֵדְבָרָיו הָאֵלֶּה וַיִּשֶׁר הַדָּבָר בַּעֲנֵי דָוִד לְהַחֲסֹנֵן
 43 בְּמֹלֶךְ וּלְ-אִמְלָאוֹ הַיָּמִים: וַיָּקֵם דָּוִד וַיִּלְךָ וַיְהִי וַאֲנִישֵׁי
 44 וַיָּךְ בַּפְּלִשְׁתִּים מֵאֲתָנִים אִישׁ וַיָּבֵא דָוִד אֲתֵדְרָגְלוֹתָיו
 45 וַיִּמְלָאוֹם לְמֹלֶךְ לְהַחֲסֹנֵן בְּמֹלֶךְ וַתִּדְּלוּ שְׂאוֹל אֲתֵמְכָל
 46 בְּתֵי לְאִשָּׁה: וַיֵּרָא שְׂאוֹל וַיַּעַד בִּי דָוִד עֲסִדְדֹךָ וּמִכָּל
 47 בַת-שְׂאוֹל אֲתֵבְרָו: וַתֹּסַף שְׂאוֹל לְרֵא מִפְּנֵי דָוִד עֵד
 48 וַתֵּי שְׂאוֹל אֵב אֲתָדְדֹךָ לְ-הַיָּמִים: וַיֵּצֵאוּ שְׂרֵי
 49 פְּלִשְׁתִּים וַתֵּי וּמִי צִאָּהֶם שָׂבַל דָּוִד מִכָּל עֲבָרֵי שְׂאוֹל
 50 וַיִּקַּר שֵׁמוֹ מֵאֹד:

CAP. XVIII. ח

1 וַיְהִי כִכְלֹתוֹ לְדַבֵּר אֶל-שְׂאוֹל וַנִּפְשׁ וַתִּזְעַן וַתִּקְשְׁרָה
 2 בְּנֶפֶשׁ דָּוִד וַיֵּאָהֲבוּ וַיִּזְעַן בְּנֶפֶשׁוֹ: וַיִּקְתְּרוּ שְׂאוֹל יָמִים
 3 הַהֵוא וְלֹא נִתְּנוּ לְשׁוֹב בֵּית אָבִיו: וַיִּבְרַח וַיִּזְעַן וַתֵּי
 4 בְּרִית בְּאֵהֲבָתוֹ אֲתוֹ בְּנֶפֶשׁוֹ: וַתִּפְשֵׁט וַיִּזְעַן אֲתֵדְמַעַל
 5 אֲשֶׁר עָלָיו וַיִּתְּרוּ לְדָוִד וַיִּמְדֵּוּ וַיִּדְרֹסֵוּ וַיִּרְקֹשְׁתוּ וַיַּעַד
 6 חַרְוֹ: וַיֵּצֵא דָוִד כָּכָל אֲשֶׁר יִשְׁלַחֵנוּ שְׂאוֹל וַיִּשְׁכַּל וַיִּשְׁמְרוּ
 7 שְׂאוֹל עַל אֲנִישֵׁי הַמִּלְחָמָה וַיִּשָּׁב בַּעֲנֵי כְּלֵהֶם וְלֹם
 8 בַּעֲנֵי עֲבָרֵי שְׂאוֹל: וַתֵּי בְּבֹאֵם לְשׁוֹב דָּוִד מִהַפּוֹת
 9 אֲתֵהַפְּלִשְׁתִּי וַתֵּצֵאָה הַגִּישִׁים מִבְּלִעְרֵי יִשְׂרָאֵל לְשׁוֹר
 10 וַתִּמְחֹלוֹת לְקִרְאָת שְׂאוֹל הַמִּלֹּךְ בַּתִּפְסִים בַּשְּׂמֵתָה
 11 וּבַשְּׁלִשִׁים: וַתִּצְנַנָּה הַגִּישִׁים הַמִּשְׁתַּחֲוֹת וַתֵּאֲמַרְנָן הֲיָה
 12 שְׂאוֹל בְּאֵלְפֵי דָוִד בְּרִבְבָתָיו: וַיְהִי לְשְׂאוֹל מֵאֹד תַּעַב
 13 בַּעֲנֵי דַבְרֵי הַזֶּה וַיֹּאמֶר נַחֵט לְדָוִד רִבּוֹת וְלִי נַחֵט
 14 הַאֲלָפִים וַעֲדֵ לוֹ אֵךְ הַמִּלּוֹכָה: וַתֵּי שְׂאוֹל עֵזֵן אֲתָדְדֹךָ
 15 מִהַיּוֹם הַהֵוא וַתִּלְאָה: וַתֵּי מִמְחֵרַת וַתִּצְלַח רֵחַ
 16 אֲלֵהִים וַיַּעַד אֶל-שְׂאוֹל וַתִּנְעַב בַּתִּדְּ-לִפְתוֹ דָּוִד מִפְּנֵי
 17 דָּוִד בְּיָוִם וַיָּוִם הַיּוֹם וַתִּקְרַע בַּת-שְׂאוֹל: וַתִּמָּל שְׂאוֹל אֲתִי
 18 הַחַיִּית וַיֹּאמֶר אָבִי בְּרִי וּבְקֹר וַתִּסַּב דָּוִד מִפְּנֵי עַמִּים:

45 heavens, and to the beasts of the field. ¶ Then said David to the Philistine, Thou comest unto me with a sword, and with a spear, and with a javelin; but I come to thee in the name of the Lord of hosts, the God of the arrays of Israel, that thou hast defied. This day will the Lord deliver thee into my hand; and I will smite thee, and remove thy head from thee; and I will give the carcasses of the army of the Philistines this day unto the fowls of the air, and to the wild beasts of the earth; and all the earth shall know that there is a God for Israel. And all this assembly shall know that the Lord saveth not through sword and spear; for the battle is the Lord's, and he will give you up into our hand.

48 And it came to pass, when the Philistine arose, and went and drew nigh to meet David, that David hastened, and ran toward the battle-array to meet the Philistine. And David put his hand into the pouch, and took thence a stone, and slung it, and he struck the Philistine on his forehead, and the stone sunk into his forehead; and he fell upon his face to the ground. So David prevailed over the Philistine with the sling and with the stone, and smote the Philistine, and slew him; but there was no sword in the hand of David.

51 And David ran, and stood by the Philistine, and took his sword, and drew it out of its sheath, and slew him, and cut off his head therewith. And when the Philistines saw that their hero was dead, they fled. And then arose the men of Israel and of Judah, and shouted, and pursued the Philistines, until thou comest to the valley, and to the gates of 'Ekron. And the slain of the Philistines fell down by the way to Sha'arayim, even as far as Gath, and up to 'Ekron. And the children of Israel returned from hotly pursuing after the Philistines, and they spoiled their camps. And David took the head of the Philistine, and brought it to Jerusalem; but his weapons he placed in his tent. ¶ And when Saul saw David going forth against the Philistine, he said unto Abner, the captain of the army, Abner, whose son is this lad? And Abner said, As thy soul liveth, O king, I know it not. And the king said, Ask thou whose son this youth is.

57 ¶ And as David returned from smiting the Philistine, Abner took him, and brought him before Saul, with the head of the Philistine in his hand. And Saul said to him, Whose son art thou, young man? And David answered, The son of thy servant Jesse the Beth-lechemite.

CHAPTER XVIII.

1 And it came to pass, when he had made an end of speaking unto Saul, that the soul of Jonathan was knit on the soul of David; and Jonathan loved him as his own soul. And Saul took him on that day, and would not permit him to go home to his father's house. Then Jonathan and David made a covenant, because of his loving him as his own soul. And Jonathan stripped himself of the robe that he had upon him, and gave it to David, and likewise his garments, even to his sword, and to his bow, and to his girdle. And David went out; whosoever Saul used to send him, he was successful; and Saul set him over the men of war; and he was accepted in the eyes of all the people, and also in the eyes of the servants of Saul. ¶ And it came to pass as they came home, when David returned from smiting the Philistines, that the women came forth out of all the cities of Israel, singing and dancing, to meet king Saul, with tambourines, with joy, and with triangles. And the women that played answered one another, and said, Saul hath slain his thousands, and David his ten^s thousands. And Saul was very wroth, and this saying was displeasing in his eyes; and he said, They have given unto David ten thousands, and to me they have given the thousands; and all that he lacketh now yet is only the kingdom. And Saul looked jealous on David from that day and forward. ¶ And it came to pass on the morrow, that an evil spirit from God came suddenly over Saul, and he spoke foolish things in the midst of the house: while David was playing with his hand, as on previous days; and the spear was in the hand of Saul.

11 And Saul cast the spear; and he thought, I will strike David through even on the wall. And David turned aside out of his presence twice.

And Saul was afraid of David; because the Lord was with him, and from Saul he was departed. Therefore Saul removed him from himself, and made him his captain over a thousand; and he went out and came in before the people. ¶ David was successful on all his ways; and the Lord was with him. And when Saul saw that he was very successful, he was in dread of him. But all Israel and Judah loved David; because he went out and came in before them. ¶ And Saul said to David, Behold, here is my eldest daughter Merab, her will I give to thee for wife: only be thou unto me a man of valor, and fight the Lord's battles. And Saul thought, Let not my hand be against him, but let the hand of the Philistines be against him. And David said unto Saul, Who am I? and what is my life, (or) my father's family in Israel, that I should be a son-in-law to the king? But it happened at the time when Merab, Saul's daughter should have been given to David, that she was given unto 'Adriël the Mecholathite for wife. And Michal Saul's daughter loved David: and they told it to Saul, and the thing was right in his eyes. And Saul said, I will give her to him, that she may become unto him a snare, and that the hand of the Philistines may be against him. Wherefore Saul said to David, Through the second shalt thou this day become my son-in-law. And Saul commanded his servants, Speak to David secretly, saying, Behold, the king hath delight in thee, and all his servants love thee; and now thou must become the king's son-in-law. And the servants of Saul spoke in the ears of David these words. And David said, Doth it seem so light in your eyes to become the king's son-in-law, seeing that I am a poor man, and of light esteem? And the servants of Saul told him, saying, Words such as these David hath spoken. ¶ And Saul said, Thus shall ye say to David, The king desireth not any dowry, but a hundred foreskins of the Philistines, to be avenged on the king's enemies. But Saul thought to cause David to fall by the hand of the Philistines. And when his servants told David these words, the thing was pleasing in the eyes of David to become the king's son-in-law: and the days were not complete, when David arose and went, he and his men, and smote of the Philistines two hundred men; and David brought their foreskins, and they counted them out in full to the king, that he might become the king's son-in-law. And Saul gave him Michal his daughter for wife. And Saul saw and understood that the Lord was with David; and Michal, Saul's daughter, loved him. And Saul was yet the more afraid of David; and Saul was David's enemy all the time. ¶ And the princes of the Philistines went forth; and it came to pass, whenever they went forth, that David was more successful than all the servants of Saul; so that his name was highly prized.

CHAPTER XIX.

And Saul spoke to Jonathan his son, and to all his servants that he would kill David. But Jonathan the son of Saul delighted greatly in David. And Jonathan told David, saying, Saul my father seeketh to kill thee; now therefore, I pray thee, take heed to thyself in the morning, and abide in a secret place, and hide thyself: and I will go out and stand by the side of my father in the field where thou art, and I myself will speak of thee to my father; and I will see what it is, and I will tell thee. ¶ And Jonathan spoke favorably of David unto Saul his father, and said unto him, Let not the king sin against his servant, against David; since he hath not sinned against thee, and because his deeds are very good for thee; and he did put his life in his hand, and he slew the Philistine, and the Lord wrought a great salvation for all Israel, thou sawest it, and wast rejoiced: wherefore then wilt thou commit sin on innocent blood, by slaying David without a cause? And Saul hearkened unto the voice of Jonathan: and Saul swore, As the Lord liveth, he shall not be put to death. And Jonathan called David, and Jonathan told him all these words. And Jonathan brought David to Saul, and he was in his presence, as in times past. ¶ And the war occurred again: and David went out, and fought with the Philistines, and smote them with a great defeat, and they fled from before him.

אסרניו אלע בירבלקה הרעה מעם אבי לבוא עילך ולא
 אהה אהר לך: ויאמר דוד אליה: ומה עשיתו לי עד לי אז
 11 מדרשתי אבך עשה: ויאמר דוד: ומה אלהיך לכה ומה
 12 השנה נצא עינים השדה: ויאמר דוד: ומה אלהיך לכה
 דעה אלהי ישראל בראשך את אבי בתי
 13 השלשית והגדומוב אלהיך ולא אז אשלח אלהי ואלתי
 אתאונד: כדעשה דוד: ומה דוד: ומה יסוף כדעשה
 14 אלהיך: ומה דוד: ומה יסוף כדעשה
 15 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 16 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 17 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 18 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 19 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 20 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 21 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 22 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 23 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 24 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 25 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 26 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 27 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 28 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 29 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 30 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 31 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 32 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 33 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 34 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 35 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 36 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 37 ואלתי אתאונד ושלחתיך
 ואלתי אתאונד ושלחתיך

9 מכה גדולה ונבו מפניו: ותהי רוח דוד: ורעה אלהי
 שאלו הוא בביתו וישב בביתו בידו דוד מען בדי:
 ויבטל שאלו לחכות בביתו בידו ובקרן ובמפר מפני
 שאלו בך אתה חסית בקר דוד: ומה נס ויבטל בלילה הוא:
 11 וישלח שאלו מלאכים אל בתי דוד לשמרו ולהמתו
 בבקר ותגד לדוד מיכל אותו: לאמר אביאך ממילט
 12 אתה נפשך הלילה מקר אתה ממת: ותגד מיכל את
 13 דוד בעד הסלון ערך ויבטל וימלט: ותקח מיכל את
 התרפים ותשם אליהם ואת בבית העוים שמה
 14 מראשתי ותשם במקד: וישלח שאלו מלאכים לקחת
 15 את דוד ותאמר חלה הוא: וישלח שאלו את המלאכים
 לקחות את דוד: לאמר העלו אתו במטה אלי להמתו:
 16 ויבאו המלאכים והנה התרפים אליהם ויבקר העוים
 17 מראשתי: ויאמר שאלו אל מיכל למה בכה רמיתו
 ותשלחי את אבי: וימלט ותאמר מיכל אל שאלו הוא
 18 אומר אלי שלחני למה אמרת: ודוד ברח וימלט ויבא
 אל שמואל הרקתה נדודו את בל אשך עשה לו שאלו
 19 ויגד הוא ושמואל וישבו בבית: ויגד לשאלו לאמר
 כ דעה דוד בבית ברמה: וישלח שאלו מלאכים לקחת
 את דוד וירא את הלכתה ויבאים ויבאים ושמואל עמד
 נצב עליהם ותהי על מלאכי שאלו רוח אלהים ותבא
 21 בסתמה: ויגד לשאלו וישלח מלאכים אחרים ותבא
 בסתמה ונסף שאלו וישלח מלאכים שלשים ותבא
 22 בסתמה: ויגד בסתמה הרקתה נבא ערביר הדוד
 אשר בישבו וישאל ויאמר איה שמואל ודוד ויאמר
 23 הנה בבית ברמה: ויגד שם אל בית ברמה ותהי
 עליו ויסדור רוח אלהים ערך הלוח ותבא ערביר
 24 בבית ברמה: ויפלט ויסדור בקרו ותבא ויסדור
 לפני שמואל ויפל ערם בלתיים הווא ובלה לילה על
 כן ויאמר הגם שאלו מלאכים:

CAP. XX. כ

א ויבכה דוד מות ברמה ויבא ויאמר: לפני דוד ויהי
 1 עשיתי מה עשיתי ומה חסיתי לפני אבך כי מבקש את
 2 נפשי: ויאמר לו הלילה לא תמות הנה לית עשה אבי
 דבר גדול או דבר קטן ולא יגלה אתאונד ומדוע יסתר
 3 אבי ממני אתה דבר הנה און זאת: וישבע עוד דוד
 ויאמר דוד ידע דוד אבך ברמיתו חן בעיניך ויאמר אל
 4 ויהיאת דוד: ויהיאת דוד: ויהיאת דוד: ויהיאת דוד
 5 כפשי בני וכן המת: ויאמר דוד: ויהיאת דוד: ויהיאת דוד
 6 נפשי ונפשי: ויאמר דוד: ויהיאת דוד: ויהיאת דוד
 7 מקר ואבי: ויבא אשך עשה ממלך לאכול ושלחתי
 8 ויסתרתו בשה עד הערב השלשית: אבך ויבקרני
 9 אבך ויסתרתו בשלשית: וישלח ממני דוד לדוד ויבטל
 7 ערו בירוב היום שם לבלתי משפחה: אביה ויאמר
 טוב שלום לעבדך ואסתרה ומה לו דע בירבלקה
 8 הרעה ממני: וישית חסד על עבדך כי בכרת דוד
 הבאת את עבדך עמך ואסיריני עון המתני אתה ועד
 9 אבך לכה דוד הביאני: ויאמר דוד: ויהיאת דוד: ויהיאת דוד

9 And the evil spirit from the Lord came upon Saül, and he was sitting in his house with his spear in his hand; and David was playing with
 10 his hand. And Saül sought to strike David through with the spear even to the wall; but he slipped away from before Saül, who struck the spear into the wall; and David fled, and
 11 escaped that night. ¶ But Saül sent messengers unto Davids' house, to watch him, and to slay him in the morning; and Michal his wife told it to David, saying, If thou save not thy life this
 12 night, to-morrow thou wilt be put to death. And Michal let David down through the window; and
 13 he went, and fled, and escaped. And Michal took an image, and put it in the bed, and a pillow of goats' hair she put for his head to rest on, and
 14 covered it with a cloth. And when Saül sent messengers to take David, she said, He is sick. And Saül sent the messengers to see David, saying, Bring him up to me in the bed, that I may put
 15 him to death. And when the messengers were come in, behold, there was an image in the bed, with a pillow of goats' hair for his head to rest
 16 in. And Saül said unto Michal, Why hast thou thus deceived me, and sent away my enemy, that he is escaped? And Michal said to Saül, He said unto me, Let me go away: why should I kill
 17 thee? So David fled, and escaped, and came unto Samuel to Ramah, and he told him all that Saül had done to him. And he and Samuel
 18 went and remained in Nayoth. And it was told unto Saül, saying, Behold, David is at Nayoth
 19 near Ramah. And Saül sent messengers to take David; and when they saw the company of the prophets prophesying, and Samuel standing as
 20 superintendent over them; then came upon the messengers of Saül the spirit of God, and they
 21 also prophesied. And when it was told to Saül, he sent other messengers, and these prophesied likewise. And Saül sent again messengers the
 22 third time, and these also prophesied. Then went he himself also to Ramah, and came as far as the great well that is in Sechu; and he asked
 23 and said, Where are Samuel and David? And some one said, Behold, they are at Nayoth near Ramah. And he went thither to Nayoth near
 24 Ramah; and there came upon him also the Spirit of God, and he went on, and prophesied as he
 25 went, until he came to Nayoth near Ramah. And he also stripped off his clothes, and he also prophesied himself before Samuel, and lay down naked all that day and all that night. Therefore people are in the habit of saying, Is Saül too among the prophets?

CHAPTER XX.

1 ¶ And David fled from Nayoth near Ramah, and came and said before Jonathan, What have I done? what is my iniquity? and what is my sin before thy father, that he seeketh my life? And he said unto him, God forbid; thou shalt not die; behold, my father is not wont to do a great thing or a small thing, which he doth not inform me of; and why should my father conceal
 2 this thing from me? it is not so. But David swore again, and said, Thy father well knoweth that I have found grace in thy eyes; wherefore he said, Jonathan must not know this, lest he be grieved; nevertheless, as truly as the Lord liveth, and thy soul liveth, there was but one step
 3 between me and death. Then said Jonathan unto David, Whatsoever thy soul saith will I do for thee. And David said unto Jonathan, Behold, to-morrow is the new-moon, and I should as usual
 4 sit with the king to eat; but let me go, that I may hide myself in the field until the third
 5 evening. If thy father at all miss me, then do thou say, David asked earnestly leave of me that he might run to Beth-lechem his city; for there is a yearly sacrifice there for all the family.
 6 If he should say thus, It is well; then shall thy servant have peace; but if it be at all displeasing to him, then know that the evil is determined on by him. And do thou deal kindly with thy servant; for into a covenant of the Lord hast thou brought thy servant with thee; but if there be in me any iniquity, slay me thyself; for why
 7 shouldst thou bring me to thy father? And Jonathan said, Far be it from thee; for if I should know for certain that evil were determined on by my father to come upon thee, would I not
 8 tell it thee? Then said David to Jonathan, Who

shall tell it me? or what, if thy father answer thee roughly? And Jonathan said unto David, Come, let us go out into the field. And they went out, both of them, into the field. ¶ And Jonathan said unto David, May the God of Israel (punish me) if, when I have sounded my father about this time to-morrow, or of the third day, and, behold, if he be good toward David, I do not then send unto thee, and inform thee of it. May the Lord do so to Jonathan and continue so yet farther; that, if it please my father (to do) thee evil, I will inform thee of it, and send thee away, that thou mayest go in peace; and may the Lord be with thee, as he hath been with my father. And wilt thou not, should I be yet alive, show me the kindness of the Lord, that I may not die? But, surely, thou wilt not withdraw thy kindness from my house for ever, not even when the Lord cutteth off the enemies of David, every one, from off the face of the earth. So Jonathan made a covenant with the house of David, (saying,) May the Lord require it at the hand of David's enemies. And Jonathan caused David to swear again, by his love for him; for he loved him as he loved his own soul. ¶ Then Jonathan said to David, To-morrow is the new-moon; and thou wilt be missed, because thy seat will be left empty. And when thou hast stayed till the third day, then shalt thou go down greatly, and come to the place where thou didst hide thyself on the work-day; and thou shalt remain by the stone Ezel. And I will myself shoot three arrows on the side thereof, as though I were shooting at a mark. And, behold, I will send the lad, saying, Go, find the arrows; if I should now say unto the lad, Behold, the arrows are on this side of thee; then take him and come; for there is peace to thee, and it is nothing; as the Lord liveth. But if thus I should say unto the young man, Behold, the arrows are beyond thee; then go thy way, for the Lord hath sent thee off. And touching the matter of which we have spoken, thou and I, behold, the Lord is between me and thee for ever. ¶ So David hid himself in the field; and when the new-moon was come, the king set himself down to the repast to eat. And the king sat upon his seat, as at other times, upon the seat by the wall; and when Jonathan arose, Abner seated himself by the side of Saül, and David's place was left empty. Nevertheless Saül spoke not the least on that day; for he thought, Something hath befallen him, he is not clean; because he hath not yet purified himself. ¶ And it came to pass on the morrow, the second day of the new-moon, that David's place was left empty; and Saül said unto Jonathan his son, Wherefore is the son of Jesse not come, both yesterday and to-day, to the repast? And Jonathan answered Saül, David asked earnestly leave of me to go as far as Beth-lechem. And he said, Let me go, I pray thee; for we have a family-sacrifice in the city, and my brother himself hath commanded it to me; and now, if I have found favor in thy eyes, let me get away, I pray thee, that I may see my brothers: therefore is he not come unto the king's table. ¶ And the anger of Saül was kindled against Jonathan, and he said unto him, Thou son of perverse rebelliousness! do I not know that thou hast chosen the son of Jesse to thy own shame, and to the shame of thy mother's nakedness? For all the days that the son of Jesse liveth upon the ground, thou wilt not have any permanence with thy kingdom; therefore now send and fetch him unto me, for he shall surely die. ¶ And Jonathan answered Saül his father, and said unto him, Wherefore shall he be put to death? what hath he done? And Saül cast his spear at him to smite him; and Jonathan understood that it was determined on by his father to put David to death. And Jonathan arose from the table in fierce anger, and did not eat no food on the second day of the new-moon; for he was grieved for David; because his father had made him feel ashamed. ¶ And it came to pass in the morning, that Jonathan went out into the field to the place appointed with David, and a little lad was with him. And he said unto his lad, Run, do find out the arrows which I shoot; and the lad ran, and he shot the arrow so as to pass beyond him. And when the lad was come to the place of the arrow which Jonathan had shot, Jonathan called after the lad, and said, Behold, the arrow is beyond thee! And Jonathan called

נא אבי ואמי אתכם עד אשר אנכי מהיעשה לי
 אלהים: ונחם אתפני מלך מצאב וישבו עמי כלמי
 הוותרך במצודה: ויאמר נד נביאי אלדוד לא השב
 במצודה לך וקאת לה ארץ ויתנה מלך דוד וקא ער
 הרת: ושמע שאל כי טעע דוד ונאשים אשר
 אתו ושאל וישב בנבנה תחתדאשל ברמה חגיגתו
 בידו ובלדיקבוו נעבים עליו: ויאמר שאל לעבדו
 הנעבים עליו שמענא בני ומיני נסדלכלכם ותן בדי
 ושי שדות וכרמים לכלכם ושים שרי אלפים ושרי
 מאות: כי קשרתם כלכם על ונדלגלה אתאנו בכרתי
 בני עסקדושי ונדחלה מכם עלי ונלה אתאנו בני
 הקום בני אתיעבדי עלי לארב ביום הזה: וישן
 דאנ הארמי וקא נבב עלעבדושישאל ויאמר ראלו
 אתיבדושי נא נבא אלאחמלך בראחשוב: וישאלו
 בידה וצידה ותן לו ואת תרב גלית הפלשתי נתן לו:
 וישלח המלך לקרא אתאחמלך בראחשוב הבנו ואת
 כלבית אביו הבננים אשר בלב וקבאו כלם אלדמלך:
 ויאמר שאל שמענא בראחשוב ויאמר הגני ארני:
 ויאמר אלו שאל למה קשרתם עלי אתה ובדושי בתוך
 לו לחם ותרב ושאל לו באלהים לקום אלי לארב ביום
 הזה: וישן אחמלך אתדמלך ויאמר ומי בכלל
 עבדך בידך נאמן נתת המלך וקר אלמשמתך
 ונקבד בביתך: היום החלתי לשאללו באלהים חלילה
 לי אלדשים המלך בעבדו דבר בבלבית אבי כי לא
 ידע עבדך בבלבית דבר קטן או גדול: ויאמר המלך
 מות תמות אחמלך אתה וכלבית אבדו: ויאמר המלך
 לרצים הנעבים עליו סבו ותמותו: בקני דודו כי נסד
 דים עסדוד וכי דעו כי יברח הוא ולא יגלו אתאנו
 ולא אביו עבדי המלך לשלח אתדום לפגע בלהג
 ודוה: ויאמר המלך לדוה סב אתה ופגע בלהגים
 וסב דוה הארמי ופגע הוא בלהגים נמת ו ביום
 ההוא שמעם חמשה איש נשא אפוד בר: ואת לב
 עירבהגנים הנה לפי תרב מאיש ועדאשה משלל
 ועדיועק ושור חמור ושה לפי תרב: וקמל בראחוד
 לאחמלך בראחשוב וישמי אביתו וברח אבדו דוד: ונבד
 אביתו לדוד כי רגע שאל את בלהג ודוה: ויאמר דוד
 לאביתו דעתי ביום ההוא ברשים דוה הארמי בידך
 יגד לשאל אביו סבתו בבלבית בית אבדו: שקרה
 אתי אלתיאא כי אשרבקש אתינפשי בקש אתינפשה
 בראחשוב אתה עבד:

CAP. XXIII. כג

וירד לדוד לאמר הנה פלשתים ונחמים בקעילה
 וקמה שקים אתדברות: וישאל דוד בידה לאמר
 האלך והבית בפלשתים האלה: ויאמר ודוה
 אלדוד לך והבית בפלשתים והושעת אתקעילה:
 ויאמרו אנשי דוד אליו הנה אנהו פה בידוה וראים
 ונא בידך קעילה אלמשקבות פלשתים: וינסף
 עוד דוד לשאל בידה בעניו ודוה ויאמר ביום נד

ווקא ויהתן אבדו הער מדרה הישה אלתיגמר וילקט
 ער ויהתן אתדחצי וקא אלדוהו: ועגד לארבע
 ס מאומה אך ויהתן דוד דעו אתדברך: ותן ויהתן
 אתכליו אלתיגמר אשרלו ויאמר לו לך הביא העיר:
 העיר כא ודוד קם מאצל הנבב ופל לאפיו ארצה וישתחו
 שלש פעמים וישקרו איש אתדעו וכוכו איש אתדעו
 ערדו העיר: ויאמר ויהתן לדוד לך לשלום אשר
 נסבעו שלטו אנהו בשם ודוה לאמר ודוה ודוה וכו
 ובידך וכן ורעי וכן ורעה ערשלים:

CAP. XXI. כב

ונקם וך ויהתן כא העיר: וקבא דוד נבא אל
 אחמלך הבנו ונתרד אחמלך וקבאת דוד ויאמר
 לו מדוע אתה לבדך ואיש אין איתך: ויאמר דוד
 לאחמלך הבנו המלך עני דבר ויאמר אלי איש אל
 ידע מאומה אתדברך אשראביו שלחך ואשר ציתך
 ואתהנערים ודעתי אלמקום פלגי אלמני: ועתה מה
 יש תחתידך חמשהלחם תנה בדי או הנמצא:
 וישן הבנו אתדוד ויאמר אידלחם חל אלפתת דני
 בראסלחם קרש יש אסנשמרו הערים אך מאשה:
 וישן דוד אתדחבן ויאמר לו כי אסאשה עגרה
 לנו כחמל שלשם בצאתי ודעו בלתינערים קרש והיא
 בידך חל ונא בידוים יקבש ככל: ויתדלו הבנו קרש
 כי לא יהו לשם לחם בראסלחם הפנים המסורים
 מלפני דוה לשם לחם חם ביום הלכות: ושם איש
 מעבדו שאל ביום ההוא ונער לפני דוה ושמו דאנ
 הארמי אביר הרעים אשר לשאול: ויאמר דוד
 לאחמלך ואין ישיפה תחתידך תנית ארחוב כי נסד
 חרבי ונסדכלי לאלקחתי בדי בידה דברדמלך
 ונעין: ויאמר הבנו תרב גלית הפלשתי אשר
 הבית ובעמק האלה הנדהיא לופה בשמלה אבדו
 האפוד אסאתה תפודלך קח כי אין אחרת וילתה
 כנה: ויאמר דוד אין כמיה תענה לי: ונקם
 דוד וברח ביוםסדוהו מפני שאל וקבא אלאכיש
 מלך נת: ויאמרו עבדי אכיש אליו הלאוה דוד
 מלך דאנץ הלאוה עני במחלות לאמר וקבא שאל
 באלפו דוד כרבבלתי: ושם דוד אתדברדום האלה
 בלבבו ורא מאד מפני אכיש מלךנת: וישנו ארני
 טעמי בעינים ויתחולל ביום ותו עלדלתות השער
 ונודד רדו אלדוקנו: ויאמר אכיש אלעבדו
 הנה תראו איש משתגע למה תביאו אתו אלי: חסר
 משגעים אני בידהבאתם אתוה להשתגע עלי הנה
 וקא אלבית:

CAP. XXII. כב

ונלך דוד משם וקמל אלמערת ערלם ושמעו אתו
 ובלבית אביו ונודו אליו שמה: ויתקבצו אליו כלי
 איש מצוק וכלאיש אשרלו נשא וכלאיש מרנפש
 ודוה עלים אשר ודוה עמו כארבע מאות איש: ונלך
 דוד משם מצפה מאב ויאמר ו אלמלך מאב יא

after the lad, Make haste, speed, stay not; and Jonathan's lad gathered up the arrows, and came to his master. But the lad knew not the least; only Jonathan and David knew the matter. And Jonathan gave his weapons unto the lad who was with him, and said unto him, Go, carry them to the city. And as soon as the lad was gone, David arose from the south side of the stone, and fell on his face to the ground, and bowed himself three times; and they kissed one another, and wept one with another, until David exceeded. And Jonathan said to David, Go in peace; what we have sworn, both of us, in the name of the Lord, saying, The Lord shall be between me and thee, and between my seed and thy seed for ever, (shall be kept).

CHAPTER XXI.

¶ And he arose and departed; and Jonathan went into the city. And David came to Nob to Achimelech the priest; and Achimelech hastened trembling to meet David, and said unto him, Why art thou alone, and no man is with thee? And David said unto Achimelech the priest, The king commanded me a business, and said unto me, Let not any man know the least of the business concerning which I send thee, and which I have commanded thee. And the young men have appointed to such and such a place. And now what hast thou on hand? put five loaves of bread into my hand, or what else can be found. And the priest answered David, and said, I have no common bread on hand, but there is hallowed bread; if the young men have only withheld themselves from women. ¶ And David answered the priest and said to him, To a certainty women have been denied us yesterday and the day before, when I went forth, and the vessels of the young men were holy; and if this was the custom with unholy things, how much more will it remain this day holy in the vessels. So the priest gave him hallowed bread; for there was no bread there except the showbread, that was removed from before the Lord, so as to put down hot bread on the day when it was taken away. Now a certain man of the servants of Saul was there on that day, detained before the Lord; and his name was Doeg, the Edomite, the chief of the herdsmen that belonged to Saul. And David said unto Achimelech, Hast thou not also here at hand a spear or sword? for both my sword as also my other weapons have I not brought with me, because the king's business was urgent. ¶ And the priest said, The sword of Goliath the Philistine, whom thou didst slay in the valley of Elah, behold, it is here wrapped up in a cloth behind the ephod; if thou wilt take that for thyself, take it; for there is no other save it here. ¶ And David said, There is none like that: give it to me. ¶ And David arose, and fled on that day from before Saul, and came to Achish the king of Gath. And the servants of Achish said unto him, Is not this David the king of the land? did they not of this man sing one to another in the dances, saying, Saul hath slain his thousands, and David his ten thousands? And David took these words to his heart, and was greatly afraid of Achish the king of Gath. And he disguised his reason before their eyes, and played the madman in their hands, and scribbled on the doors of the gate, and let his spittle run down upon his beard. ¶ Then said Achish unto his servants, Lo, ye see, the man is mad; wherefore then will ye bring him to me? Have I lack of madmen, that ye have brought this man to play his pranks about me? shall this one come into my house?

CHAPTER XXII.

¶ And David departed thence, and escaped to the cave 'Adullam: and when his brothers and all his father's house heard it, they went down to him thither. And there gathered themselves unto him every one that was in distress, and every one that had a creditor, and every one that had an embittered spirit; and he became a captain over them: and there were with him five hundred men. And David went thence to Mizpeh of Moab: and he said unto the king of Moab, Let my father, and my mother, I pray thee, go forth with you, until I can know what God will do

for me. And he conducted them to the presence of the king of Moab: and they remained with him all the time that David was in the strong-hold. And the prophet Gad said unto David, Thou must not remain in the strong-hold: depart, and get thee into the land of Judah. Then David departed, and came into the forest of Chereth. ¶ And Saul heard that David was discovered, and the men that were with him, (now Saul was sitting in Gib'ah under the tamarisk on the hill, with his spear in his hand, and all his servants were standing about him); then said Saul unto his servants that stood about him, Hear, I pray you, men of Benjamin! will the son of Jesse give, indeed, to every one of you fields and vineyards? will he appoint you all captains of thousands, and captains of hundreds? That ye have conspired, all of you, against me, and there is none that informeth me, while my son hath made a covenant with the son of Jesse, and there is none of you that is concerned for me, or informeth me that my son hath stirred up my servant to lie in wait against me, as it is this day? ¶ Then answered Doeg the Edomite, who was set over the servants of Saul, and said, I saw the son of Jesse coming to Nob, to Achimelech the son of Achitub. And he asked provision for him of the Lord, and he gave him the Philistine. Then sent the king to call Achimelech, the son of Achitub, the priest, and all his father's house, the priests that were in Nob; and they came, all of them, to the king. ¶ And Saul said, Hear now, thou son of Achitub. And he said, Here am I, my lord. And Saul said unto him, Why have ye conspired against me, thou and the son of Jesse, in that thou didst give him bread, and a sword, and hast asked counsel for him of God, that he should rise to lie in wait against me, as it is this day? ¶ Then answered Achimelech the king, and said, And who is among all thy servants so trusted as David, and the king's son-in-law, and freely admitted to thy private council, and is honored in thy house? Did I this day then begin to ask counsel for him of God? far be it from me; let not the king impute any thing unto his servant, (nor) to all the house of my father; for thy servant I was not of all this, either a little or great thing. ¶ And the king said, Thou shalt surely die, Achimelech, thou, and all thy father's house. And the king said unto the runners that stood about him, Turn round and slay the priests of the Lord; because their hand also is with David, and because they knew that he was feeling, and did not disclose it to me. But the servants of the king would not stretch forth their hand to fall upon the priests of the Lord. And the king said to Doeg, Turn thou round, and fall upon the priests. And Doeg the Edomite turned round, and he fell upon the priests, and slew on that day eighty and five persons that did wear a linen ephod. And Nob, the city of the priests, he smote with the edge of the sword, both men and women, children and sucklings, and oxen, and asses, and lambs, with the edge of the sword. And there escaped one of the sons of Achimelech the son of Achitub, whose name was Ebyathar, and he fled after David. And Ebyathar told David that Saul had slain the priests of the Lord. And David said unto Ebyathar, I knew on that day, because Doeg the Edomite was there, that he would surely tell Saul: I have myself occasioned the death of all the persons of thy father's house. Remain thou with me, fear nothing; for he that will seek my life will seek thy life; but thou shalt be well guarded with me.

CHAPTER XXIII.

¶ Then they told David, saying, Behold, the Philistines are fighting against Ke'llah, and they are plundering the threshing-floors. Thereupon David asked counsel of the Lord, saying, Shall I go and smite among these Philistines? ¶ And the Lord said unto David, Go and smite among the Philistines, and deliver Ke'llah. And David's men said unto him, Behold, here in Judah are we afraid: how much more then if we should go to Ke'llah against the battle-arrays of the Philistines? ¶ Then David asked yet again counsel of the Lord. And the Lord answered him and said, Arise, Go down to Ke'llah; for I (will) deliver the Philistines into thy hand. So David and his men 5

ה קעילה כראי נתן את פלשתים בחד: ערך דוד ואישו
 קעילה וילחם בפלשתים ויגדל את מיקודם נד כהם
 6 מכה גדולה וישע דוד את יושבי קעילה: ויהי בכרם
 אביתר בראחמימלך אילדוד קעילה אפוד יחד בנדו:
 7 ועל לשאלו כירבא דוד קעילה ויאמר שאלו נכר אתו
 אלהים כדור כי וסגר לבוא בעיר דלתים וכרות אתו
 8 וישמע שאלו אתי בלהעם למלקמה לברת קעילה
 9 לצור אילדוד ואלא אישיו: ונדע דוד כי עליו שאלו
 10 מתריש הרעה ויאמר אל אביתר הבהנ הנשה האפוד:
 11 ויאמר דוד ויהי אלתי ישראל שמע שמע עבדך
 כרמבקש שאלו לבוא אל קעילה לשתח לצור בעטורי:
 12 הסגרני בעלי קעילה כדור חורד שאלו כאשר שמע
 עבדך ויהי אלתי ישראל וירגא לעבדך: ויאמר
 13 ויהי ורד: ויאמר דוד הסגרני בעלי קעילה אתי
 14 ואת אישיו ביד שאלו ויאמר ויהי וסגרני: והגם דוד
 ואישיו כישטמאות איש ויצאו מקעילה ויחללכו כאשר
 15 ויחללכו ולשאלו הגד כירמלש דוד מקעילה ויחלל
 לצאת: וישב דוד במדבר במדבר וישב בקר במדבר
 16 ויהי ויבקשו שאלו בליתמים ולא יתנו אלהים כדור:
 17 וירא דוד כירגא שאלו לבקש את אישיו ויהי במדבר
 18 ויהי בחדשה: והגם ויהימן כד שאלו נגד אילדוד
 19 חרשה ויחוק את דודו באלתים: ויאמר אלתי אלתרא
 כי לא תמצאך יד שאלו אבי ואתה תמלך על ישראל
 20 ואנכי אתה ידלך למשנה וגם שאלו אבי ידע כן: וכרתו
 שניכם ברת לפני ויהי וישב דוד בחדשה ויהי ויהי
 21 הגד לביתו: ויעלו ופם אל שאלו הבעתה
 לאמר הלאו דוד מסתתר עמנו במערות בחדשה
 22 בגבעת החבילה אשר מיון הושמו: ועתה לקבל את
 נפשך המלך לרדת כר ולט הסגרני ביד המלך: ויאמר
 23 שאלו ברוכים אתם ליהוה כי תמלכם עלי: ליתניא
 דכינו עוד ודעו וראו את רמקומו אשר תהיה תלו מי
 24 ראו שם כי אכר אלי קרם יגרם הוא: וראו ודעו מכל
 המחבאים אשר יתחבא שם ושבתם אלי אל הנח
 25 והלכתי אתכם ויהי אסרשני בארץ וחספתו אתו ככל
 26 אלפי ויהי: ויקומו וילכו ויפה לפני שאלו ויהי ואישו
 27 כמדבר מיון כערה אל מין הושמו: וילך שאלו
 ואישו לבקש עירו לרוד וירד הסלע וישב במדבר
 28 מיון וישמע שאלו וירדף את אהרדוד מדבר מיון:
 29 וילך שאלו מצר הרר מנה ויהי ואישו מצר ההר מנה
 30 ויהי דוד נחפו ללכת מפני שאלו ושאלו ואישו נטרים
 31 אילדוד ואלא אישיו לתפסם: ומלאך בא אל שאלו
 32 לאמר מדבר ויהי וילך כרשטמו פלשתים עלה ארץ: וישב
 33 שאלו מרה אביו דוד וילך לקראת פלשתים עליו
 34 קרא למקום ההוא סלע המחלקת: ויעל דוד משם
 35 וישב במערות ערדוד:

CAP. XXV. כה

1 ויהי שמואל ויבקעו כל ישראל ויספרו לו ויקברו
 2 בביתו כרמה והגם דוד וירד אל מדבר פארן:
 3 ואיש כרמיו ומשערו כרמל והאיש גדול מאד וכו עין
 4 שלשת אלפים ואלף עינים ויהי בנותו אתהאני כרמל:
 5 ושם האיש נבל ועם אשתו אביגיל והאשה טובת
 6 שכל ויפת מאר והאיש קשה רגל מגללים ויהי כרמל:
 7 וישמע דוד במדבר כרמיו ובל אתהאני: וישלח דוד
 8 משנה נטרים ויאמר דוד לנטרים עלו כרמלה וקאתם

ה קעילה כראי נתן את פלשתים בחד: ערך דוד ואישו
 קעילה וילחם בפלשתים ויגדל את מיקודם נד כהם
 6 מכה גדולה וישע דוד את יושבי קעילה: ויהי בכרם
 אביתר בראחמימלך אילדוד קעילה אפוד יחד בנדו:
 7 ועל לשאלו כירבא דוד קעילה ויאמר שאלו נכר אתו
 אלהים כדור כי וסגר לבוא בעיר דלתים וכרות אתו
 8 וישמע שאלו אתי בלהעם למלקמה לברת קעילה
 9 לצור אילדוד ואלא אישיו: ונדע דוד כי עליו שאלו
 10 מתריש הרעה ויאמר אל אביתר הבהנ הנשה האפוד:
 11 ויאמר דוד ויהי אלתי ישראל שמע שמע עבדך
 כרמבקש שאלו לבוא אל קעילה לשתח לצור בעטורי:
 12 הסגרני בעלי קעילה כדור חורד שאלו כאשר שמע
 עבדך ויהי אלתי ישראל וירגא לעבדך: ויאמר
 13 ויהי ורד: ויאמר דוד הסגרני בעלי קעילה אתי
 14 ואת אישיו ביד שאלו ויאמר ויהי וסגרני: והגם דוד
 ואישיו כישטמאות איש ויצאו מקעילה ויחללכו כאשר
 15 ויחללכו ולשאלו הגד כירמלש דוד מקעילה ויחלל
 לצאת: וישב דוד במדבר במדבר וישב בקר במדבר
 16 ויהי ויבקשו שאלו בליתמים ולא יתנו אלהים כדור:
 17 וירא דוד כירגא שאלו לבקש את אישיו ויהי במדבר
 18 ויהי בחדשה: והגם ויהימן כד שאלו נגד אילדוד
 19 חרשה ויחוק את דודו באלתים: ויאמר אלתי אלתרא
 כי לא תמצאך יד שאלו אבי ואתה תמלך על ישראל
 20 ואנכי אתה ידלך למשנה וגם שאלו אבי ידע כן: וכרתו
 שניכם ברת לפני ויהי וישב דוד בחדשה ויהי ויהי
 21 הגד לביתו: ויעלו ופם אל שאלו הבעתה
 לאמר הלאו דוד מסתתר עמנו במערות בחדשה
 22 בגבעת החבילה אשר מיון הושמו: ועתה לקבל את
 נפשך המלך לרדת כר ולט הסגרני ביד המלך: ויאמר
 23 שאלו ברוכים אתם ליהוה כי תמלכם עלי: ליתניא
 דכינו עוד ודעו וראו את רמקומו אשר תהיה תלו מי
 24 ראו שם כי אכר אלי קרם יגרם הוא: וראו ודעו מכל
 המחבאים אשר יתחבא שם ושבתם אלי אל הנח
 25 והלכתי אתכם ויהי אסרשני בארץ וחספתו אתו ככל
 26 אלפי ויהי: ויקומו וילכו ויפה לפני שאלו ויהי ואישו
 27 כמדבר מיון כערה אל מין הושמו: וילך שאלו
 ואישו לבקש עירו לרוד וירד הסלע וישב במדבר
 28 מיון וישמע שאלו וירדף את אהרדוד מדבר מיון:
 29 וילך שאלו מצר ההר מנה ויהי ואישו מצר ההר מנה
 30 ויהי דוד נחפו ללכת מפני שאלו ושאלו ואישו נטרים
 31 אילדוד ואלא אישיו לתפסם: ומלאך בא אל שאלו
 32 לאמר מדבר ויהי וילך כרשטמו פלשתים עלה ארץ: וישב
 33 שאלו מרה אביו דוד וילך לקראת פלשתים עליו
 34 קרא למקום ההוא סלע המחלקת: ויעל דוד משם
 35 וישב במערות ערדוד:

CAP. XXIV. כד

ה ויהי כאשר שב שאלו מאחרי פלשתים וירד לו לאמר
 2 היה דוד במדבר עין עין: ויבך שאלו שלשת

went to Ke'ilah; and he fought with the Philistines, and lead away their cattle, and smote among them a great slaughter. So David delivered the 6 inhabitants of Ke'ilah. ¶ And it came to pass, when Ebyathar the son of Achimelech, fled over to David, to Ke'ilah, that the ephod came down 7 with him. And it was told to Saül that David was come to Ke'ilah. And Saül said, God hath delivered him into my hand; for he is shut in, by entering into a town that hath gates and 8 bars. And Saül called all the people together to war, to go down to Ke'ilah, to besiege David and his men. And David understood that Saül secretly devised mischief against him; and he said to Ebyathar the priest, Bring hither the ephod. 10 ¶ Then said David, O Lord, God of Israel, thy servant hath heard for certain that Saül seeketh to come to Ke'ilah, to destroy the city for my 11 sake. Will the men of Ke'ilah surrender me into his hand? will Saül come down as thy servant hath heard? O Lord, God of Israel, I beseech thee, tell thy servant. ¶ And the Lord said, He will 12 come down. ¶ Then said David, Will the men of Ke'ilah surrender me and my men into the hand of Saül? And the Lord said, They will surrender. 13 ¶ Then arose David and his men, about six hundred men, and departed out of Ke'ilah, and wandered about whithersoever they could go. And when it was told to Saül that David was escaped 14 from Ke'ilah, he forbore to go forth. And David remained in the wilderness in strong-holds, and abode on the mountain in the wilderness of Ziph. And Saül sought him all the time, but God delivered him not into his hand. And David saw that Saül was gone forth to seek his life; and David was in the wilderness of Ziph in the forest. 16 ¶ And Jonathan, the son of Saül, arose and went to David into the forest, and strengthened his hand in God. And he said unto him, Fear not; for the hand of Saül my father will not find thee; and thou wilt be king over Israel, and I will be next unto thee; and also Saül my father 18 knoweth this. And they made, both of them, a covenant before the Lord; and David remained in the forest; but Jonathan went to his house. ¶ Then came up the Ziphites unto Saül to Gib'ah, saying, Behold, David is hiding himself with us in the strong-holds in the forest, on the hill of Chachilah, which is on the right of the desert. 20 And now in accordance with all the longing of thy soul, O king, to come down, come down; and our part shall be to surrender him into the king's 21 hand. And Saül said, Blessed be ye of the Lord; yet for ye have pity on me. Go, I pray you, make yet more preparations, and remark and see his place where his foot may be, who hath seen him there; for I am told that he dealeth with great 22 subtilty. See therefore, and remark every one of all the lurking-places where he usually hideth himself, and come ye again to me with the certainty, and I will go with you; and it shall come to pass, if he be in the land, that I will search him out throughout all the thousands of Judah. 24 And they arose, and went to Ziph before Saül; but David and his men were in the wilderness of 25 Ma'on, in the plain on the right of the desert. And Saül and his men went to make a search. And they told it to David: wherefore he came down to the rock, and abode in the wilderness of Ma'on. And when Saül heard this, he pursued after David into the wilderness of Ma'on. And Saül went on this side of the mountain, and David and his men on that side of the mountain; and David made haste to get away from before Saül; and Saül and his men were compassing David and his men 27 to seize them. But a messenger came unto Saül, saying, Haste thee, and come; for the Philistines have invaded the land. Wherefore Saül returned from pursuing after David, and went against the Philistines: therefore they called that 29 place Sela-hammachlekoth. And David went up from there, and dwelt in strong-holds of 'En-gedi.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ And it came to pass, when Saül was returned from pursuing the Philistines, that it was told to him, saying, Behold, David is in the wilderness of 'En-gedi. ¶ Then took Saül three thousand chosen men out of all Israel, and went to seek David and his men upon the rocks of the wild goats.

And he came to the sheepfolds by the way, and 3 there was a cave; and Saül went in to cover his feet; and David and his men were sitting in the lower end of the cave. And the men of David 4 said unto him, Behold, this is the day of which the Lord hath said unto thee, Behold, I will deliver thy enemy into thy hand, that thou mayest do to him as it shall seem good in thy eyes. And David arose, and cut off the corner of the robe 5 which Saül wore, unperceived. And it came to pass afterward, that David's heart smote him, because he had cut off the corner of Saül's robe. 6 And he said unto his men, Fear be it from me for the Lord's sake, that I should do this thing unto my master, the Lord's anointed, to stretch forth my hand against him; because he is the anointed of the Lord. So David restrained his servants 7 with these words, and suffered them not to rise against Saül. But Saül rose up out of the cave, and went on his way. ¶ David also arose afterward, and went forth out of the cave, and called after Saül, saying, My lord, the king! And Saül then looked behind him, and David bowed his face to the earth, and prostrated himself. And 9 David said to Saül, Wherefore wilt thou listen to men's words, saying, Behold, David seeketh thy injury? Behold, this day thy eyes have seen how 10 that the Lord had delivered thee to-day into my hand in the cave, and some one said that I should kill thee; but my soul felt compassion for thee; and, I said, I will not stretch forth my hand against my lord; because he is the anointed of the Lord. And now, my father, see, ye, see, in the 11 corner of thy robe in my hand; for in that I cut off the corner of thy robe, and killed thee not, know thou and see that there is neither evil nor transgression in my hand, and that I have not sinned against thee: yet thou liest in wait for my soul to take it. May the Lord judge between me 12 and thee, and may the Lord avenge me on thee; but my hand shall not be against thee. As saith 13 the proverb of the ancients, From the wicked proceedeth wickedness; but my hand shall not be against thee. After whom is the king of Israel 14 gone out? after whom art thou pursuing? after a dead dog, after a single fox? My lord, therefore be judge, and decide between me and thee, and see, and plead my cause, and obtain me justice out of thy hand. ¶ And it came to pass, 16 when David had finished speaking these words unto Saül, that Saül said, Is this thy voice, my son David? And Saül lifted up his voice, and wept. And he said to David, Thou art more righteous than I; for thou hast done for me only what is good, whereas I have rewarded thee only with what is evil. And thou hast proved this day, that 17 thou hast dealt well with me; forasmuch as when the Lord had surrendered me into thy hand, thou didst not kill me. For if a man find his enemy, 18 will he let him go away on a good road? so may the Lord reward thee with good for what thou hast done unto me this day. And now, behold, I 19 know that thou wilt surely become king, and that the kingdom of Israel will stand firmly in thy hand. And now swear unto me by the Lord, that 21 thou wilt not cut off my seed after me, and that thou wilt not destroy my name out of my father's house. And David swore unto Saül; and Saül 22 went to his house; but David and his men went up into the strong-hold.

CHAPTER XXV.

¶ And Samuel died; and all the Israelites assembled themselves together, and lamented for him, and buried him in his house at Ramah. And David arose, and went down to the wilderness of Paran. ¶ And there was a man in Ma'on, whose business was in Carmel; and the man was very great, and he had three thousand sheep, and a thousand goats; and he was, while they were shearing his sheep, at Carmel. Now the name of the man was Nabal, and the name of his wife Abigail; and the woman was of good understanding, and of a beautiful form; but the man was hard-hearted and evil in his deeds; and he was of the house of Caleb. And David heard in the wilderness that Nabal was shearing his sheep. And David sent out ten young men, and David said unto the young men, Get you up to Carmel, and go to Nabal, and ask him in my name after his well-being. And ye shall say, 6

5 אֲבִיךָ וְקָלְנֶהָ בְּיָדְךָ הַקָּלֵל: וְהָיָה כִּי־יִשְׁעֶהָ וְהָיָה לִּי
 לְאֹדֶי כַּכֵּל אֲשֶׁר־דָּבַר אֲתֹנְטִיבָה עֲלֶיךָ וְעָנִי לְעֵד עֲלֵי
 31 יִשְׂרָאֵל: וְלֹא־תִהְיֶה וְאֵת לֶךְ לְפָקֶה וּלְמַשְׁכֹּל לֵב
 לְאֹדֶי וּלְשִׁפְדָּדִים הֵמָּה וּלְדֹשִׁיעַ אֵינִי לוֹ וְהַיָּסֵב וְהָיָה
 32 לְאֹדֶי וְכִרְתָּ אֶת־אֲבִיךָ: וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַבְיָיִל
 בְּרוּךְ הוּא אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שַׁלַּחְךָ הַיּוֹם הַזֶּה לְקָרְאֵתִי:
 33 וּבְרוּךְ עַמְּךָ וּבִרְכָה אֶת אִשְׁרֵךְ כִּלְהֵי הַיּוֹם הַזֶּה מִכּוֹא
 34 בְּדָמִים וְדֹשִׁיעַ הוּא לִי: וְאֵלֶם חִרְוֹתָ אֵלַי יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר־מִנֵּנִי מִדְּבַע אֲתָךְ כִּי־לֹדֵל מִדָּרַת וּמִבְּאֵר לְקָרְאֵתִי
 כִּי אֲסִיטֹרָה לְקַבֵּל עֲדִיאֹר תִּבְרַךְ מִשְׁתָּן בְּקֹר: וַיִּקַּח לֹה
 דָּוִד מִדָּה אֶת אֲשֶׁר־בְּכִיָּהוּ אִשֶׁר טָבַחְתָּ לַעֲלֹן
 36 לְבִיתְךָ רֹא שְׁמֵנִי בְּכֹלְךָ וְאֵשָׁא בְּיָדְךָ: וַתָּבֵא אַבְיָיִל
 אֶל־נֶגֶל וְהַעֲדִילָה מִשְׁתָּח בְּבֵיתוֹ כַּמִּשְׁתָּה הַמִּלֶּכֶה וְלֵב
 37 נֶגֶל טֹב עָלָיו וְהוּא שָׂבַר עֲדִמָּאָר וְלֹא־הִעֲדָה לוֹ דָּבָר
 קָטָן וְהָיָל עֲדִיאֹר הַבָּקָר: וַתֵּי בְּבָקָר כְּצֵאת הַיּוֹן מִנֶּגֶל
 38 וְהַמָּהֲרָה אִשְׁתּוֹ אֲתִיבְרָקִים הָאֵלֶּה וַיָּמַת לָבוֹ בְּקִרְבוֹ
 39 וְהוּא דָּהָ לְאָבוֹ: וַתֵּי כַּעֲשֶׂר־תַּיִמִּים וַיָּקַף דָּוִד וַיִּהְיֶה אֲתִיבְרָקֵל
 40 וַיָּמַת: וַיִּשְׁמַע דָּוִד בִּירְמַת נֶגֶל וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ הוּא אֲשֶׁר
 41 רָב אֲתִדִּיב הַחַיִּית מִיָּד נֶגֶל וְאִתִּיבְרָכוֹ חֲשָׁד מִדְּבַר
 42 וְאֵת רַעַת נֶגֶל הַשִּׁיב וְהָיָה בְּרֵאשִׁי מִשְׁלַח דָּוִד וַיִּבְרַךְ
 43 בְּאַבְיָיִל לְקַחְתָּהּ לוֹ לְאִשָּׁה: וַיָּבֵאוּ עֲבָדֵי דָוִד אֶל־
 44 אַבְיָיִל הַכַּרְמֶלֶה וַיִּבְרָכוּ אֵלֶיהָ לֵאמֹר דָּוִד שְׁלַחְתָּ אֲלֶיךָ
 לְקַחְתָּךְ לוֹ לְאִשָּׁה: וַתִּקַּם וַתִּשְׁמָחוּ אִפְסֵי אֶרֶץ־וְהָאָמֶר
 45 הִנֵּה אֲתָתְךָ לְשִׁפְחָה לְרֵחִץ רִגְלֵי עֲבָדֵי אֲדֹנָי: וַתִּמְהַר
 46 וַתִּקַּם אַבְיָיִל וַתִּרְכַּב עַל־חֲמֹר וַחֲמֵשׁ נְעֻרֹתֶיהָ הַחֹלְכוֹת
 47 לְדִגְלָה וַתִּלְכֵּךְ אַחֲרָיו מִלְּאָכֵי דָוִד וַתִּהְיֶינָה לְאִשָּׁה: וְאֵת־
 48 אֲחִינֹעַם לָקַח דָּוִד מִיִּזְרְעֶל וַתִּהְיֶינָה נְשִׂאֵי־מִשְׁתָּנָה לוֹ לְנָשִׁים:
 49 וַשְּׂאוּל נָתַן אֶת־מִיכָל בִּתּוֹ אֲשֶׁת דָּוִד לְפִלְטִי בְּדֹלֶשׁ
 אֲשֶׁר מַעֲלִים:

CAP. XXVI. כו

1 וַיָּבֵאוּ הַנָּשִׁים אֶל־שְׂאוּל הַגִּבְעָתָה לֵאמֹר הֲלֹא דָוִד
 2 מִסְתַּמֵּר בְּגִבְעַת הַחֲבִילָה עַל פְּנֵי הַנָּשִׁימָן: וַעֲמֵם שְׂאוּל
 3 וַיִּבֶד אֶל־מַדְבְּרוֹתָיָהּ וְאֵתוֹ שְׁלֹש־אַלְפִים אִישׁ בְּחֹרֵי
 4 יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁ אֶת־דָּוִד בְּמַדְבְּרוֹתָיָהּ: וַחֲמֵם שְׂאוּל בְּגִבְעַת
 5 הַחֲבִילָה אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הַנָּשִׁימָן עַל־יַמִּינֶךָ דָּוִד יָשֵׁב
 6 בְּמַדְבָּר וַיָּרֵא כִּי בָא שְׂאוּל אַחֲרָיו מִדְּבַרְהָ: וַיִּשְׁלַח
 7 דָּוִד מַנְדִּיָּים וַיַּעַב כִּיבָא שְׂאוּל אֶל־בְּנָיִן: וַעֲמֵם דָּוִד
 8 וַיָּבֵא אֶת־הַמִּקְוֹם אֲשֶׁר הִתְחַשֵּׂם שְׂאוּל וַיָּרֵא דָוִד אֶת־
 9 הַמִּקְוֹם אֲשֶׁר שָׁכַב־שָׁם שְׂאוּל וַאֲבַעַר בְּדָרֵי שֶׁרֶבְבָא
 10 וַשְּׂאוּל שָׁכַב בְּמַעֲלֵל הַיָּעֵם הַיָּעֵם סָבִיבָתוֹ: וַיֵּן דָּוִד
 11 וַיִּמְרוּ וְאֶל־אֲחִימֵלֶךְ הַחַיִּי וְאֶל־אֲבִישׁ בְּדָרוֹתָהּ וְאֶת־
 12 וַיָּאֵב לֵאמֹר כִּי־רָבֵד אֵתִי אֶל־שְׂאוּל אֶל־מִשְׁתָּח וְאִתִּי
 13 אֲבִישׁ אֵי אֶדֶ עַד: וַיָּבֵא דָוִד וְאֲבִישׁ וְאֶל־הַיָּעֵם
 14 לְלִילָה וַתֵּעַן שְׂאוּל שָׁכַב וַיָּן בְּמַעֲלֵל תַּעֲיִתוֹ מִשְׁבָּר
 15 בְּאֶרֶץ מִכָּאֲשֵׁתוֹ: וַאֲבַעַר הַיָּעֵם שָׁכַבִּים סָבִיבָתוֹ:
 16 וַיֹּאמֶר אֲבִישׁ אֶל־דָּוִד סַגֵּר אֲלֵהֶם הַיּוֹם אֲתִיבְרָקֶךָ
 17 בְּיָדְךָ וְעִתָּה אֲבִישׁ נָא בְּחַנְתָּ וּבְקָרְנֵן פִּעַם אֲחֵת וְלֹא־
 18 אֲשַׁנָּה לוֹ: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־אֲבִישׁ אֶל־הַשְּׁחִיתוּתִי כִּי־מִי

6 אֲלֵינֶל וּשְׂאֵל־הַסִּילֵי בְּשִׁמְן לְשָׁלוֹם: וְאִמְרַתֶּם כֹּה
 7 לְהוֹי וְאִתָּה שְׁלוֹם וּבִתְךָ שְׁלוֹם וְכֹל אֲשֶׁר־לְךָ שְׁלוֹם:
 8 וְעִתָּה שְׁמַעְתָּ כִּי־נֹחַם לֶךְ עִתָּה הַרְעִים אֲשֶׁר־לְךָ הָיוּ
 9 עָמְטוּ לֹא הַבְּלָמִים וְלֹא־נִפְקַד לָהֶם מֵאִמָּה כְּלִי־מִי
 10 הַיּוֹתֶם כַּכֵּרְכָל: שְׂאוּל אֲתִיבְרָדֶךָ וְעִנְדוּ לֶךְ וּמִצֵּא
 11 הַנְּעִימִים חֵן בְּעֵינֶיךָ כִּי־עַל־יָוִם טֹב כֵּן הַעֲדִיבָה אֶרֶץ
 12 אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לְעִבְרָדֶךָ וְלִבְנֵיךָ לְדָוִד: וַיָּבֵאוּ עֲבָדֵי דָוִד
 13 וַיִּבְרָכוּ אֶל־נֶגֶל כַּכֵּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּשֵׁם דָּוִד וַיִּשְׁאוּ:
 14 וַיֵּן נֶגֶל אֲתִיבְרָדֶךָ דָּוִד וַיֹּאמֶר מִי דָוִד וּמִי בְּדָרְשֵׁי הַיּוֹם
 15 רָבֵו עֲבָדִים הַמִּתְפַּדְּעִים אִישׁ מִפְּנֵי אֲדֹנָיו: וַיִּקְרָתוּ
 16 אֲתִיבְרָחֵם וְאֲתִדְמִי וְאֵת טָבַחְתָּ אֲשֶׁר טָבַחְתָּ לַעֲלֹן
 17 וְעִתָּה לְאִנְשֵׁים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ אֵי מִנְּהָ הַמָּה: וַיַּחֲפֹזוּ
 18 עֲשֶׂר־דָּוִד לְדַרְכָּם וַיָּשִׁבוּ וַיָּבֵאוּ וְעִנְדוּ לוֹ כַּכֵּל הַדְּבָרִים
 19 הָאֵלֶּה: וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאִנְשָׁיו חַנּוּ וְאִישׁ אֲתִיבְרָכֵם
 20 וַיַּעֲדוּ אִישׁ אֲתִיבְרָכֵם וַיַּעֲדוּ נִסְדָּוִד אֲתִיבְרָכֵם וְעִנְדוּ
 21 אֲתִיבֵי דָוִד כַּכֵּרְכַע בְּאוֹת אִישׁ וּמֵאֲתִים יָשִׁבוּ עֲלֵי
 22 הַכֹּלִים: וְלַאֲבִיגַיִל אֲשֶׁת נֶגֶל הַיָּד עֲשֶׂר־אֲחֵרֵי מַעֲשֵׂי
 23 לֵאמֹר מִנְּה שְׁלַח דָּוִד מִלְּאָכֵים וּמִהַמְדָּבָר לְבָרַךְ אֶת־
 24 אֲדֹנָי וְעַם־בָּתֶּם: וְהַאֲנָשִׁים טָבִים לֹו מֵאֵד וְלֹא
 25 הַבְּלָמִט וְלֹא־אֲפָקְרַטוּ מֵאִמָּה כְּלִי־מִי הַתְּחַלְכְּנוּ אֲתֵם
 26 בְּהַיּוֹתֵם שְׂבָרָה: הַמָּה הָיוּ עֲלֵי נִסְדָּוִד וּמִסִּיּוּמֵם
 27 כְּלִי־מִי הַיּוֹתֵם עֲמֵם רַעִים הָאָנוּ: וְעִתָּה רַעִי וְרֹא
 28 מִהַחֲמִישִׁי כִּי־בַלְתָּה הַרְעָה אֶל־אֲדֹנָי וְעַל־כֵּל־בִּיתִי
 29 וְהוּא בְּכַבְלֵל מִדְּבַר אֲלוֹי: וַתִּמְהַר אַבְיָיִל וַתִּקַּח
 30 מֵאֲחֵת לָחֵם וּשְׁנַיִם נְבִלִיּוֹן וְחֲמֵשׁ צֹאן עֲשׂוֹת וְחֲמֵשׁ
 31 סֹאִים קָלִי וּמֵאָה צִמְקִים וּמֵאֲתִים דְּבָלִים וַתִּשֵׂם עֲלֵי־
 32 הַדְּמָרִים: וַתֹּאמֶר לְעִלְיָה עֲבָדוּ לִפְנֵי הַיָּעֵם אֲתִיבְרָכֵם
 33 כִּבָּה וְלֹא־שָׁה נֶגֶל לֹא הַיָּדָה: וְהָיָה תֹא וְרַכְבַּת עֲלֵי־
 34 הַחֲמֹר וַיִּרְדָּה בְּחַתֵּר הַיָּד וְהָיָה דָוִד וְאִנְשָׁיו יָרְדִים
 35 לְקָרְאֵתָה וַתִּפְגַּשׁ אֲתֵם: וַתֵּדַע אִמֵּר אֶךְ לְשִׁכָּר שְׂמַרְתָּ
 36 אֶת־כֵּל־אֲשֶׁר לָוִה בְּמַדְבָּר וְלֹא־נִפְקַד מִכֵּל־אֲשֶׁר־לָוִה
 37 מֵאִמָּה וְשָׁכַבְתָּ הַיּוֹת תַּחַת טֹיבָה: כִּי־הִיבְרָכְתָּ אֶת־הַיָּעֵם
 38 לְאָכֵי דָוִד וְכֵן יִקַּח אֲבִיאֲשָׁאָר מִכֵּל־אֲשֶׁר־לָוִה עֲדִיאֹר
 39 הַבָּקָר מִשְׁתָּן בְּקֹר: וַתִּרָא אַבְיָיִל אֲתִיבְרָדִי וַתִּמְהַר
 40 וַתִּבֶד מֵעַל הַחֲמֹר וַתִּפֵּל לְאַפֵּי דָוִד עַל־פְּנֵיהָ וַתִּשְׁתַּחוּ
 41 אֲרָץ: וַתִּפֵּל עַל־רַגְלָיו וַתֹּאמֶר בְּרַעִי אֲדֹנָי הַיָּעֵן וַתִּמְהַר
 42 נָא אֲתָתְךָ בְּאוֹנֶךָ וַיִּשְׁמַע אֶת דְּבָרֵי אֲמָתְךָ: אֲלֵינָא יֵשֵׁם
 43 אֲדֹנָי וְאֲתִילָבוּ אֶל־אִישׁ הַבְּלָעֵל הַזֶּה עַל־נֶגֶל כִּי־נִשְׁמָו
 44 כִּי־הוּא נֶגֶל שְׁמוֹ וְנִבְלָה עָמֹ וְנָא אֲתָתְךָ לֹא־רָאִיתִי
 45 אֲתִיבְרָדֶךָ אֲדֹנָי אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ: וְעִתָּה אֲדֹנָי חִרְוֹתָהּ וְהָיָה
 46 נִפְשֶׁךָ אֲשֶׁר מִנְּשֶׁךְ הַיּוֹם מִכּוֹא בְּדָמִים וְדֹשִׁיעַ דָּוִד לֶךְ
 47 וְעִתָּה הוּא נִבְלָה אִבְךָ וְהַמַּבְקָשִׁים אֶל־אֲדֹנָי וְעִנְדוּ
 48 לְעִרְסֵם הַמִּתְרַלְכִים הַזֵּאת אֲשֶׁר־הִבָּא שְׁפַחְתָּה לְאֹדֶי וַתִּמְהַר
 49 כִּי־יִשְׁעֶה יֵשֵׁה וְהָיָה לְאֹדֶי בֵּית נִאֲמָן כִּי־מִלְחָמוֹת
 50 הָיָה אֲדֹנָי נִלְחֵם וְרַעַה לְאִתְּמָצָא בְךָ מִמֶּךָ: וַעֲמֵם
 51 אֶדֶם לְרַדְפֶךָ וּלְבַקֵּשׁ אֲתִיבְנִפְשֶׁךָ וְהָיָה נֶפֶשׁ אֲדֹנָי
 52 צִוְרָה: בְּקֹרֵה הַיּוֹם אֵת וְהָיָה אֲלֵיךָ וְאֵת נֶפֶשׁ

May it thus be throughout thy life; and peace be to thee, and peace be to thy house, and unto all that thou hast peace. And now have I heard that thou hast sheep-shearers; now thy shepherds have been with us, we have not injured them, neither hath there aught been missing unto them, all the time they were at Carmel. Ask thy young men, and they will tell it thee. Therefore let the young men find favor in thy eyes; for on a festive day are we come: give, I pray thee, whatsoever thy hand is capable of unto thy servants, and to thy son, to David. And Davids' young men came, and they spoke to Nabal in accordance with all these words in the name of David; and then they ceased. And Nabal answered the servants of David, and said, Who is David? and who is the son of Jesse? now-a-days there are many servants that break away every one from his master. Shall I then take my bread, and my water, and my flesh that I have killed for my sheep-shearers, and give it unto men, whom I know not whence they are? And Davids' young men turned about on their way, and returned, and came and told him in accordance with all these words. And David said unto his men, Gird ye on, every man, his sword. And they girded on, every man, his sword; and David also girded on his sword; and there went up after David about four hundred men, and two hundred abode by the baggage. But one of the young men told Abigail, Nabal's wife, saying, Behold, David sent messengers out of the wilderness to greet our master; but he hath spoken rudely to them. Whereas the men have been very good unto us; and we have not been injured, neither have we missed any thing, all the time that we went about with them, while we were in the field: A wall were they around us both by night and by day, all the time we were with them, feeding the flocks. And now know and consider what thou canst do, for evil is determined on against our master, and against all his household; and he is too greatly a worthless man for me to speak to him. And Abigail made haste, and took two hundred loaves, and two bottles of wine, and five sheep ready dressed, and five measures of parched corn, and a hundred clusters of raisins, and two hundred cakes of figs, and laid them on asses. And she said unto her young men, Pass on before me; behold, I come after you. But to her husband Nabal she told nothing. And it was so, as she was riding on the ass, and coming down by the covert of the mount, that, behold, David and his men came down toward her; and she met them. Now David had said, Yea, for naught only have I guarded all that belongeth to this fellow in the wilderness, so that not the least was missed of all that pertained unto him; and he hath requited me evil instead of good. So may God do unto the enemies of David, and do so yet farther, if I leave of all that pertaineth to him by this morning light, as much as a dog. And when Abigail saw David, she hastened, and alighted off the ass, and fell down before David on her face, and bowed herself to the ground, And she fell at his feet, and said, On me, me, my lord, is the fault: and let thy hand-maid, I pray thee, speak in thy hearing, and listen to the words of thy hand-maid. Let not my lord, I pray thee, turn his heart unto this worthless man, unto Nabal; for as his name is, so is he: Nabal is his name, and meanness is with him; but I thy hand-maid did not see the young men of my lord, whom thou didst send. And now, my lord, as the Eternal liveth, and as thy soul liveth, it is the Lord who hath witholden thee from coming to blood-guiltiness, and from helping thyself with thy own hand; and now may like Nabal be thy enemies, and those that seek (to do) my lord evil. And now this present which thy hand-maid hath brought unto my lord, let it even be given unto the young men that follow in the train my lord. Pardon, I pray thee, the trespass of thy hand-maid; for the Lord will certainly make for my lord an enduring house; because the battles of the Lord doth my lord fight, and evil will not be found in thee all thy days. And though a man is risen up to pursue thee, and to seek thy soul: yet will the soul of my lord be bound in the bond of life with the Lord thy God; and the soul of thy enemies will he hurl away, as out

of the middle of the sling. And it shall come to pass, when the Lord will do to my lord, in accordance with all the good that he hath spoken concerning thee, and will ordain thee as ruler over Israel, That this shall not be unto thee as a price of offense and as a reproach of heart unto my lord, both by having shed blood without cause, and by my lord having righted himself; and when the Lord will do good unto my lord, then do thou remember thy hand-maid. ¶ And David said to Abigail, Blessed be the Lord, the God of Israel, who sent thee this day to meet me; And blessed be thy intelligence, and blessed be thou, who hast prevented me this day from coming unto blood-guiltiness, and from helping myself with my own hand. But truly, as the Lord the God of Israel liveth, who hath withdrawn me from injuring thee, except thou hadst hastened and come to meet me, surely there would not have been left unto Nabal by the morning-light so much as a dog. And David took out of her hand that which she had brought him; and unto her he said, Go up in peace to thy house: see, I have hearkened to thy voice, and have respected thy presence. And Abigail came to Nabal; and, behold, he held a feast in his house, like the feast of a king; and Nabal's heart was merry within him, and he was exceedingly drunken; wherefore she told him not a word, either little or great, until the morning-light. But it happened in the morning, when the wine was gone out of Nabal, that his wife told him these things; and his heart died within him, and he became as a stone. And it came to pass in about ten days thereafter, that the Lord struck Nabal, and he died. And when David heard that Nabal was dead, he said, Blessed be the Lord, who hath pleaded the cause of my reproach from the hand of Nabal, and hath withheld his servant from evil; and the wickedness of Nabal hath the Lord returned upon his own head. And David sent and applied for Abigail, to take her to himself for wife. And the servants of David came to Abigail to Carmel, and they spoke unto her, saying, David hath sent us unto thee, to take thee to himself for wife. Thereupon she arose, and bowed herself with her face to the earth, and said, Behold, let thy hand-maid be a servant to wash the feet of the servants of my lord. And Abigail hastened, and arose, and rode upon an ass, with her five damsels that went in her train; and she went after the messengers of David, and she became his wife. David also took Achino'am of Yizre'el; and both of them became thus his wives. ¶ But Saül had given Michal his daughter, David's wife, to Palti, the son of Layish, who was of Gallim.

CHAPTER XXVI.

And the Ziphites came unto Saül to Gibeon, saying, Behold, David hideth himself on the hill of Chachilah, before the desert. Then arose Saül, and went down to the wilderness of Ziph, and with him were three thousand men chosen out of Israel, to seek David in the wilderness of Ziph. And Saül encamped on the hill of Chachilah, which is before the desert by the way; but David abode in the wilderness, and he saw that Saül was coming after him into the wilderness. David thereupon sent out spies, and understood that Saül was come for a certainty. And David arose, and came to the place where Saül was encamped; and David beheld the place where Saül lay, with Abner the son of Ner, the captain of his army; and Saül was lying in the midst of the ring, and the people were encamped round about him. Then commenced David and said to Achimelech the Hittite, and to Abishai the son of Zeruyah, the brother of Joab, saying, Who will go down with me to Saül to the camp? And Abishai said, I will readily go down with thee. So David and Abishai came to the people by night; and, behold, Saül lay sleeping within the ring, with his spear stuck in the ground by his head; but Abner and the people were lying round about him. ¶ Then said Abishai to David, God hath sur-rendered this day thy enemy into thy hand; and now let me strike him through, I pray thee, with the spear, even to the earth with one blow, and I will not give him a second one. But David said to Abishai, Destroy him not; for who hath stretched forth his hand against the Lord's anointed and remained guiltless? David said farthermore, As 10

7 ויהי מספר הימים אשר יושב דוד בשדה פלשתים 8 ימים וארבעה חדשים: ועל דוד ואנשיו ובנישתי אלו השטרי והגדוד והמגלן כי הנה ישיבות הארץ אשר מעולם באה שורה ודור ארץ מצרים: והנה דוד את 9 הארץ ולא הנה איש ואשה ולקח לאו וקבר הממרים ומלום ובגדים ושוב ונבא אל-אביש: ואמר אביש אל פשתים היום ואמר דוד על-גב וידה ועל-גב 11 הרחמאל: ואל-גב הפני: ואיש ואשה לא יתנה דוד להביא נה לאמר פדעו עלינו לאמר כהרשעה דוד וכה משפטו בל-ימים אשר יושב בשדה פלשתים: ונאמן אביש פדע לאמר הבאש הבאש בעניו בישראל 12 והנה לו לעבר שולם:

CAP. XXVIII. כח

7 ויהי בימים ההם וקבצו פלשתים את-חמשתם ללכוד 8 להלחם בישראל ואמר אביש אל-דוד ידע הדע כי אתי תבא במלחמה אתה ואנשך: ואמר דוד אל-אביש לכן 2 אתה תדע את אשר-עשה עבדך ואמר אביש אל-דוד לכן שמר לראשי אשימך בל-ימים: ושמואל מה 3 תספר-לו בלישראל ונקבדו: ברמה ובעירו ושאלו הסור האבות ואת-הידיענים ממצרן: וקבצו פלשתים 4 ונבאו נתנו שנים וקבצו שאלו את-כרשואל ונתנו בלכוד: כרא שאלו את-מנחה פלשתים ונרא והודו 5 לבו מאד: ושאל שאלו בידה ולא יגדו דעה גם 6 בחלמות גם באורים גם כובאים: ואמר שאלו לעבדו 7 כשורל אשת בעלת-אוב ואלכה אליה וארשה-בה ואמרו עבדו אלו הנה אשת בעלת-אוב בעין דוד: 8 וחתפש שאלו מלכוד בגדים אורים וכלך הוא ושני אנשים עמו ונבאו את-האשה לילה ואמר כשומעני לי 9 באוב ותעללי לי את אשר-אמר אלקיך: ותאמר האשה אלו הנה אתה דעת את אשר-עשה שאלו אשר הברית 10 את-האבות ואת-הידיעני ממצרן ולמה אתה מתקושב בקושל לבמיתני: וישבע לה שאלו בידה ונבאו חר 11 דעה אסתרך עין בידך הנה: ותאמר האשה את-ימי אצלה לך ואמר את-שמואל ותעללי: ותרא האשה 12 את-שמואל ותושק בקול גדול ותאמר האשה אל-שאלו לאמר למה רמיתני ואתה שאלו: ואמר לה המלך אל- תירא כרמה ראית ותאמר האשה אל-שאלו אלקים ראית עלים ממצרן: ואמר לה מר-הארץ ותאמר איש וכן עלה והוא עשה מעול בידע שאלו כשמואל 13 הוא חסד פנים ארצה השפתו: ואמר שמואל אל- שאלו למה רמיתני להעלות אתי ואמר שאלו צר-לי מאד ופלשתים ואל-קמים כי ואלהים כר בעל-י ונאנינו 14 עד כי בדי הבאום גם בחלמות ונקראה לך לדודיני מה אעשה: ואמר שמואל ולמה משאלני בידה כר 15 משלך הנה עבדך: תעש דעה לו כאשר דבר בידך וקבד דעה את-הממלכה מידך ותתנה לבעד לדוד: 16 כאשר לאשמעת בקול דעה ולאעשית מרד-אפי 17 כעמלק על-כן הדבר הנה עשה-לך דעה היום הנה:

7 שלח דוד במשיח ודעה וקמה: ואמר דוד חידדוה כי אס-דודו ופני ארמינו ונבא ומה או במלחמה נבד 11 וקמה: חללה לי מידה משלח דוד במשיח ודעה ומה קדנא את-החנות אשר מראשנו ואת-צפתת 12 היום ומלחדלונו: וקמה דוד את-חנותו ואת-צפתת היום מראשתי שאלו מלכו להם ואין ראה ואין ודע 13 ואין מקיץ כי כלם ישנים כי מרדמת דעה נפלדה עליהם: ועבד דוד העבר ונעמד על-ראש-ההר מרחק 14 רב המקום בעיניהם: ונקרא דוד אל-היום ואל-אבנר כדבר לאמר הלא תענה אבנר ונען אבנר: ואמר מי אתה קראת אל-המלך: ואמר דוד אל-אבנר 15 הלא-איש אתה ומי כמלך בישראל ולמה לא שמרת אל-אדניך המלך כירבא אתה היום להשקות את-המלך אדניך: לא-ישוב הדבר הנה אשר עשית חידדוה כי 16 כירמית אתה אשר לא-שמרתם על-אדניכם על-משעם ודעה וקמה: וראה אר-בנות המלך ואת-צפתת היום 17 אשר מראשתי: וכר שאלו את-קול דוד ואמר הקולך נה בע דוד ואמר דוד קול אדני המלך: ואמר למה 18 נה אדני חרף אבני עבדו כי מה עשיתי ומד-כדו רעה: ומה ישמענא אדני המלך את דבר עבדו אם 19 דעה הסתה כי נדה מנחה ואם: בען האדם אורנים הם לפני דעה כירמשי היום מהמפתח בחלמת דעה 20 לאמר קד עבד אלהים אחרים: וקמה אל-ישראל דמי ארצה מלך בע דעה כירמא מלך ישראל לבקש אתי 21 פרעש אחד כאשר ורדף הנבא בדרים: ואמר שאלו חסאתי שוב בידך כי לא-אבד לך עוד חמת אשר 22 יקרה נפש בעיניך היום הנה הנה הסבלתי ואשנה דרבה מאד: ונען דוד ואמר הנה חמת המלך ונעבד 23 אחד מהעברים וקמה: ורדף ישוב לאיש את-צפתתו ואת-אמנתו אשר נתקד דעה: היום ביד ולא אבית 24 לשלח דוד במשיח ודעה: והנה כאשר גולה נפשך היום הנה בענין קתנבל נפשי בענין דעה ונאלי מלך-ארה: 25 ואמר שאלו אל-דוד כדוד אתה בען דוד גם עשה תעשה וגם: כל חובל מלך דוד לדרבו ושאלו שוב למקומו:

CAP. XXVII. כז

7 ואמר דוד אל-לבו עתה אספה ויס-אתך ביד שאלו 8 אדלי טוב ביד-מלט אמלט: אל-ארץ פלשתים ונאש 9 כמני שאלו לבקשני עוד בל-גבול ישראל ומלשתי 2 מני: ונקם דוד ונעבד הוא וש-שמאות איש אשר עמו 3 אל-אביש בדרמך מלך נת: וישב דוד עם-אביש בת הוא ואנשיו איש וביתו דוד ושני נשיו אדויעם הווי-באלת 4 ואביגיל אשת-נבל הכרמלית: ונען לשאלו כר-ברח 5 דוד נת ולא-יפתה עוד לבקשו: ואמר דוד אל- אביש אסנא מצאתי סו בעיניך ותעללי מקום בארת 6 ערי השנה ואשבה עם ולמה יושב עבדך בעיר הממלכה עמך: וסודלו אביש כיום והוא את-צפתת 7 לכן היתה צפתת למלכי: ודעה עד היום הנה:

the Lord liveth, the Lord alone shall strike him down; either his day shall come that he die; or he shall go down into battle, and perish.

¶ And David said to Abner, Art thou not a man? and who is like thee in Israel? why then hast thou not kept guard over thy lord the king? for there came one of the people to destroy the king thy lord. This thing which thou hast done is not good. As the Lord liveth, ye deserve to die; because ye have not kept guard over your master, over the Lord's anointed. And now see, where is the king's spear, and the cruise of water that was by his head? and Saul recognized David's voice, and he said, Is this thy voice, my son David? And David said, It is my voice, my lord, O king. And he said, Why is this that my lord doth pursue after his servant? for what have I done? or what evil is in my hand? And now, I pray thee, let my lord the king hear the words of his servant! If the Lord have stirred thee up against me, then may I accept the savor of an offering; but if he be the children of men, then be they cursed before the Lord; because they have driven me out this day so that I cannot attach myself on the inheritance of the Lord, saying, Go, serve other gods. Now, therefore, let not my blood fall to the earth far from the presence of the Lord; for the king of Israel is come out to seek a single flea, as one doth usually pursue a partridge on the mountains. Then said Saul, I have sinned; return, my son David; for I will not do thee harm any more, for the cause that my life was precious in thy eyes this day: behold, I have acted foolishly, and have erred exceedingly much.

¶ And David answered and said, Behold, here is the king's spear! and let one of the young men come over and fetch it. And may the Lord recompense to every man his righteousness and his faithfulness; since the Lord delivered thee into my hand to-day, and I would not stretch forth my hand against the anointed of the Lord. And behold, as thy life was highly valued this day in my eyes, so may my life be highly valued in the eyes of the Lord, and may he deliver me out of all tribulation. ¶ Then said Saul to David, Blessed be thou my son David; thou wilt both do great things, and wilt also surely prevail. And David went then on his way, and Saul returned to his place.

CHAPTER XXVII.

¶ And David said in his heart, Now I may yet perish suddenly one day by the hand of Saul; there is nothing better for me than that I should escape at once into the land of the Philistines, when Saul will abstain from me, to seek me any more in all the territory of Israel: and so shall I escape out of his hand. And David arose, and he passed over himself with the six hundred men that were with him unto Achish, the son of Ma'och, the king of Gath. And David remained with Achish at Gath, he and his men, every man with his household, also David with his two wives, Achino'am the Yizre'elitess, and Abigail, Nabab's wife, the Carmelitess. And when it was told unto Saul that David was fled to Gath, he continued no more to seek for him.

¶ And David said unto Achish, If now I have found grace in thy eyes, let them give me a place in some one of the country towns, that I may dwell there; for why should thy servant dwell in the royal city with thee? Then gave Achish unto him on that day Ziklag: therefore hath Ziklag pertained unto the kings of Judah until this day. ¶ And the number of the days that David dwelt in the fields of the Philistines was

a full year and four months. And David and his men went up, and invaded the Geshurites, and the Gizzrites, and the Amalekites; for these nations were of old the inhabitants of the land, till thou comest to Shur, and as far as the land of Egypt. And David smote the land, and left not alive either man or woman, and took away the flocks, and the oxen, and the asses, and the camels, and the apparel, and returned, and came to Achish. And Achish said, Whither have ye made an inroad to-day? And David said, Against the south of Judah, and against the south of the Yrachme'ites, and against the south of the Kenites. And David left not alive either man or woman, to bring (them) to Gath, saying, That they may not tell on us, saying, So hath David done, and so is his custom all the days he hath dwelt in the fields of the Philistines. And Achish had confidence in David, saying, He hath surely spoiled his oour among his people, among Israel; and he will become unto me a servant for ever.

CHAPTER XXVIII.

¶ And it came to pass in those days, that the Philistines gathered their camps together for warfare, to fight with Israel; and Achish said unto David, Thou must know that thou shalt go out with me into the camps thou and thy men. And David said to Achish, By reason of this wilt thou thyself ascertain what thy servant will do. And Achish said to David, Therefore will I make thee the guard of my head for all times. ¶ Now Samuel was dead, and all Israel had lamented him, and buried him in Ramah, even in his own city; and Saul had removed those that had familiar spirits, and the wizards, out of the land. And the Philistines assembled themselves together, and came and encamped at Shunem: and Saul assembled together all Israel, and they encamped at Gilboa. And when Saul saw the camp of the Philistines, he was afraid, and his heart trembled greatly. And Saul asked counsel of the Lord; but the Lord answered him not, either by means of dreams, or by means of the Urim, or by means of the prophets. Then said Saul unto his servants, Seek out for me a woman that hath a familiar spirit, that I may go to her and inquire of her. And his servants said to him, Behold, there is a woman that hath a familiar spirit at 'En-dor. And Saul disguised himself, and put on other garments, and he went, he and two men with him, and they came to the woman by night: and he said, Divine, I pray thee, unto me by the familiar spirit, and bring up for me the one whom I shall say unto thee, And the woman said unto him, Behold, thou well knowest that which Saul hath done, that he hath cut off those that have familiar spirits, and the wizards, out of the land; wherefore then layest thou a snare for my life, to cause me to die? And Saul swore to her by the Lord, saying, As the Lord liveth, there shall no guilt attach to thee for this thing. Then said the woman, Whom shall I bring up for thee? And he said, Samuel thou must bring up for me. And when the woman saw Samuel, she cried with a loud voice: and the woman said to Saul thus, Why hast thou deceived me? since thou art Saul. And the king said unto her, Be not afraid; however, what hast thou seen? And the woman said unto Saul, A divine being have I seen ascending out of the earth. And he said unto her, What is his form? And she said, An old man is coming up; and he is wrapt in a mantle. And so Saul perceived that it was Samuel, and he bowed with his face to the ground, and prostrated himself. ¶ And Samuel said to Saul, Why hast thou disquieted me, to bring me up? And Saul answered, I am greatly distressed, and the Philistines make war against me, and God is departed from me, and hath not answered me any more, either by the agency of the prophets, or by means of dreams; wherefore I have called thee, to make known unto me what I shall do. Then said Samuel, And why wilt thou ask me, seeing the Lord is departed from thee, and is become thy enemy? And the Lord hath done for himself as he hath spoken through my agency; and the Lord hath rent the government out of thy hand, and hath given it to thy associate, to David; as thou didst not obey the voice of the Lord, and didst not execute his fierce wrath upon 'Amalek; therefore hath the Lord done this thing unto thee this day. And the Lord will deliver 19

6 ונתן דעה גם את ישראל עמך בדרפלתם ומהר אתה
 וקצו עמי גם אתמקדתי ישראל וכן דעה בך פלשתים:
 7 ומהר שאל ושל מלאקמתו ארצה ורא מאד מדברי
 שמואל וסכה לארצה בו כי לא אכל לחם בלתי
 8 ובלהלה: ותבו האשה אלשאל ורא ברובת
 9 מאד ותאמר אליו הנה שמעה שפתך בקולך ואשיב
 10 נפשי בכפי ואטמא אתדברך אשר דברת אלי: ועתה
 11 שמעניא נסאתה בקול שפתך ואשמע לפניך פתי:
 12 לחם ואכל ויהי בך כח כי חלק בדרך: ונאמן נאמי
 13 לא אכל ופרעו עבדו ונסתאשה נשמע לקלם
 14 חכם מהארץ ושב אלמטה: ולאשה עגלמכל
 15 בבית ותמקד ותוכחו ותקדקמה ותלש ותפרו מצותו:
 16 והתגש לפנישאל ולפני עבדו ויאלו וקמו וילט
 17 בלילה ההוא:
 18 וקצו פלשתים אתכלמתיכם אפקה וישראל היום
 19 קצו אשר בורעאל: וסרני פלשתים עבדים למאור
 20 ולאפים ויהי ואנשו עבדים בארצה עמיאשי:
 21 ויאמרו שרי פלשתים מה עבדים האלה ואמר אביש
 22 אלשרי פלשתים הלאיה דוד עבד וי שאל מלך
 23 ישראל אשר היה אתו זה ימים ארנה שלום ולאמצאתי
 24 בו מאומה מיום נפלו ערתיים הנה: וקצפו עליו
 25 שרי פלשתים ויאמרו לו שרי פלשתים השב אתהאיש
 26 וישב אלמקומו אשר הפקדתו עם ולאירד עמנו
 27 במלחמה ולאיהיהלעו לשמן במלחמה וכמה ירצה
 28 זה אליהנו הלא באאשי האנשים ההם: הלאיה
 29 דוד אשר יעורלו במחלות לאמר הבה שאל באלפי
 30 ויהי ברבבתו: ויקרא אביש אלדוד ויאמר אליו
 31 חידודך ברישך אתה טוב בעיני צאתך וקאף את
 32 במלחמה כי לאמצאתי בך רעה מיום שאף אתי עד
 33 היום הנה ובעיני הפרנים לא טוב אתה: ועתה שוב ויהי
 34 בשלום ולארתעשה רע בעיני סרני פלשתים: ויאמר
 35 דוד אלאביש כי מה עשיתי ומהמצאת בעקדך מיום
 36 אשר הייתי לפניך עד היום הנה כי לא אבוא ולחמתי
 37 באיבי אהי המקד: וען אביש ויאמר אלדוד ועתה כי
 38 טוב אתה בעיני במלאך אלהים אך שרי פלשתים
 39 אמרו לאיעלה עמנו במלחמה: ועתה השכם בבקר
 40 ועבדי ארנה אשרבאו אהי והשכמתם בבקר ואור לב
 41 ולבו: וישכם דוד הוא ואנשו ולכת בבקר לשוב אל
 42 ארץ פלשתים ופלשתים עלו ורעאל:
 43 CAP. XXX.
 44 ויהי בבא דוד ואנשו עקל: כיים השלישי ועמלק
 45 פשטו אלנגב ואלעקלבו וכו' ואלעקלבו וישרפו אתו
 46 באש: וישבו אתהנשים אשרבה מקמן ועדגדול לא
 47 המחו איש ויהי וילכו לדרךם: ובה דוד ואנשו אל
 48 העיר והנה שרופה באש וישים ובניהם ובנותיהם
 49 ושבו: וישא דוד והקים אשראיתו אתיקולם ויכו עד
 50 האשר אודכרם גם לבנות: ושתי גשירוד ושבו אחינכ

מורעלות ואבילול אשת נבל הכרמלי: ותצר לדוד
 מאד כיאמרו העם לסקלו כיכרה נפש בלהים איש
 עלבני ועלבתו ותחזק דוד בדתה אלהיו:
 ויאמר דוד אלאביתר בביתו בראחיהו וישא
 לי האפוד ויש אביתר אתהאפוד אלדוד: ושאל
 דוד בדעה לאמר ארנה אהרי הנהיה ענה האשני
 ויאמר לו דוד כיהשני חשני והצל הצילי: וילך דוד
 והוא וישמאות איש אשר אתו נבאו עדנהל הבשור
 והותרים עמרו: וידרך דוד הוא וארבעמאות איש
 ויעמד מאתם איש אשר נפרד מעבר אתנהל הבשור:
 ומצאו אישמערי בשדה וקחו אתו אלדוד וחתלו
 לחם ויאכל וישקרו מים: וחתלו פלח רבליה וישני
 עמקום ויאכל ותקם רוחו אליו כי לאאכל לחם ולא
 שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות: ויאמר
 לו דוד למראתה ואי מנה אתה ואמר נער מצרי אנכי
 עבד לאיש עמלקי מעובדי אהני כי הילתי היום שלשה:
 אהני ששטט נגב הכרתי ועלאשר ליהודה ועתנגב
 קלב ואתעקל שרפתי באש: ויאמר אליו דוד הנהיה
 אליהנהיה הנה ויאמר השבקה לי באלהים אלהימי
 ואסיסלני בדראלי ויארנה אליהנהיה הנה: וידרו
 והנה נאשים עלפני בלהארץ אכלים ותחם ותגים
 בכל השלל הגדול אשר לקחו מארץ פלשתים ומארץ
 יהודה: ויכם דוד מהנשף ועדהערב למחרתם ולא
 נמלט מהם איש כי אסארבע מאות אישעיר אשר
 הכבו עלהגמלים וקמו: ויצל דוד את בלאשר לקחו
 עמלק ואתשתי נשיו הציל דוד: ולא נעדרלם מך
 הקמן ועדגדול וערבנים ובנות ומשלל ועד בלאשר
 לקחו לחם חלב השיב דוד: ויך דוד אתכלהצאן
 והבקר ונתנו לפני מקנהה הדיא ויאמרו זה שלל דוד:
 ובה דוד אלמאתים האנשים אשרפרו מלכתו אחרי
 דוד וישבים בגתל הבשור ונצאו לקראת דוד ולקראת
 העם אשר אתו ויש דוד אתהים ושאל לחם לשלום:
 וען בלאיש וי רע ובלעל מהאנשים אשרהלכו
 עסדוד ויאמרו ען אשר לאהלכו עמי לארתן לחם
 מהשלל אשר הצילת כי אסאיש אתאשתו ואתבניו
 וינהט ויגבו: ויאמר דוד לאתעשו כן אחי את אשר
 נתן דוד: לנו וישמר אתנו ונמן אתהנהיה הבא עלינו
 ביהנו: ומי ישמע לכם לדבר הנה כי כחלק הנה
 במלחמה וכחלק חישב עלהפלים ויהי חלקו:
 ויהי מהיום ההוא ויעלה וישמה לחק ולמשפט לישאל
 עד היום הנה: ובה דוד אלעקלבו וישלח מהשלל
 ולקח יהודה לרעהו לאמר הנה לכם ברכה משלל
 אחי יהוה: לאשר בבית אל ולאשר ברמותנגב ולאשר
 ביהר: ולאשר בגדער ולאשר בשפמות ולאשר
 באשתמי: ולאשר ברקל ולאשר בעיר הנהמאל
 ולאשר בערי הפוני: ולאשר בהרמה ולאשר בכור
 עשן ולאשר בעקד: ולאשר בחברון ובלהמקמות
 אשרהתהלךישם דוד הוא ואנשו:

CAP. XXIX. כט

1 וקצו פלשתים אתכלמתיכם אפקה וישראל היום
 2 קצו אשר בורעאל: וסרני פלשתים עבדים למאור
 3 ולאפים ויהי ואנשו עבדים בארצה עמיאשי:
 4 ויאמרו שרי פלשתים מה עבדים האלה ואמר אביש
 5 אלשרי פלשתים הלאיה דוד עבד וי שאל מלך
 6 ישראל אשר היה אתו זה ימים ארנה שלום ולאמצאתי
 7 בו מאומה מיום נפלו ערתיים הנה: וקצפו עליו
 8 שרי פלשתים ויאמרו לו שרי פלשתים השב אתהאיש
 9 וישב אלמקומו אשר הפקדתו עם ולאירד עמנו
 10 במלחמה ולאיהיהלעו לשמן במלחמה וכמה ירצה
 11 זה אליהנו הלא באאשי האנשים ההם: הלאיה
 12 דוד אשר יעורלו במחלות לאמר הבה שאל באלפי
 13 ויהי ברבבתו: ויקרא אביש אלדוד ויאמר אליו
 14 חידודך ברישך אתה טוב בעיני צאתך וקאף את
 15 במלחמה כי לאמצאתי בך רעה מיום שאף אתי עד
 16 היום הנה ובעיני הפרנים לא טוב אתה: ועתה שוב ויהי
 17 בשלום ולארתעשה רע בעיני סרני פלשתים: ויאמר
 18 דוד אלאביש כי מה עשיתי ומהמצאת בעקדך מיום
 19 אשר הייתי לפניך עד היום הנה כי לא אבוא ולחמתי
 20 באיבי אהי המקד: וען אביש ויאמר אלדוד ועתה כי
 21 טוב אתה בעיני במלאך אלהים אך שרי פלשתים
 22 אמרו לאיעלה עמנו במלחמה: ועתה השכם בבקר
 23 ועבדי ארנה אשרבאו אהי והשכמתם בבקר ואור לב
 24 ולבו: וישכם דוד הוא ואנשו ולכת בבקר לשוב אל
 25 ארץ פלשתים ופלשתים עלו ורעאל:
 26 CAP. XXX.
 27 ויהי בבא דוד ואנשו עקל: כיים השלישי ועמלק
 28 פשטו אלנגב ואלעקלבו וכו' ואלעקלבו וישרפו אתו
 29 באש: וישבו אתהנשים אשרבה מקמן ועדגדול לא
 30 המחו איש ויהי וילכו לדרךם: ובה דוד ואנשו אל
 31 העיר והנה שרופה באש וישים ובניהם ובנותיהם
 32 ושבו: וישא דוד והקים אשראיתו אתיקולם ויכו עד
 33 האשר אודכרם גם לבנות: ושתי גשירוד ושבו אחינכ

CAP. XXX. כ

1 ויהי בבא דוד ואנשו עקל: כיים השלישי ועמלק
 2 פשטו אלנגב ואלעקלבו וכו' ואלעקלבו וישרפו אתו
 3 באש: וישבו אתהנשים אשרבה מקמן ועדגדול לא
 4 המחו איש ויהי וילכו לדרךם: ובה דוד ואנשו אל
 5 העיר והנה שרופה באש וישים ובניהם ובנותיהם
 6 ושבו: וישא דוד והקים אשראיתו אתיקולם ויכו עד
 7 האשר אודכרם גם לבנות: ושתי גשירוד ושבו אחינכ

also Israel with thee into the hand of the Philistines; and to-morrow shalt thou and thy sons be with me: also the camp of Israel will the Lord deliver into the hand of the Philistines. Then fell Saül hastily with his full length to the earth, and was greatly afraid, because of the words of Samuel: there was also no strength in him; for he had not eaten any food all that day, and all that night. And the woman came unto Saül, and saw that he was greatly terrified; and she said unto him, Behold, thy handmaid hath obeyed thy voice; and I put my life in my hand, and hearkened unto thy words which thou spokedst unto me. And now, hearken thou also, I pray thee, unto the voice of thy handmaid, and let me set before thee a morsel of bread, and eat; that thou mayest have strength when thou goest on the way. But he refused, and said, I will not eat. But his servants urged him much, as also the woman; and he hearkened unto their voice. So he arose from the earth, and sat upon the bed. And the woman had a fatted calf in the house; and she hastened, and slaughtered it, and took flour, and kneaded it, and baked unleavened bread thereof: And she brought it near before Saül, and before his servants; and they ate. Then they rose up, and went away that night.

CHAPTER XXIX.

1 ¶ Now the Philistines assembled together all their camps at Aphek: and the Israelites encamped by the spring which is by Yizre'el. And the lords of the Philistines passed on by hundreds, and by thousands; but David and his men passed on at the last with Achish. Then said the princes of the Philistines, What are these Hebrews to do? And Achish said unto the princes of the Philistines, Behold, this is David, the servant of Saül the king of Israel, who hath been with me already a year, or even years, and I have not found the least in him to blame from the day of his joining (me) until this day? 4 ¶ And the princes of the Philistines were angry with him; and the princes of the Philistines said unto him, Cause this man to go back, that he may return to his place whither thou hast assigned him; but he shall not go down with us to the battle, that he may not become an adversary to us in the battle; for wherewith could this person reconcile himself unto his master? is it not by means of the heads of these men? Is not this David, of whom they sang one to another in the dances, saying, Saül hath slain his thousands, and David his ten thousands? ¶ Then did Achish call David, and say unto him, As the Lord liveth, (I declare) that thou art upright, and that thy going out and thy coming in with me in the camp is good in my eyes; for I have not found in thee any evil from the day of thy coming unto me until this day; nevertheless in the eyes of the lords thou art not good. And now return, and go in peace, that thou mayest not do any evil in the eyes of the lords of the Philistines. And David said unto Achish, But what have I done? and what hast thou found in thy servant from the day that I have been before thee, until this day, that I shall not go to fight against the enemies of my lord the king? And Achish answered and said to David, I know that thou art good in my eyes, as an angel of God; nevertheless, the princes of the Philistines have said, He shall not go up with us to the battle. 10 And now rise up early in the morning with the servants of thy master that are come with thee; and rise then up early in the morning, and when we have light, go away. And David and his men rose up early to go away in the morning, to return unto the land of the Philistines; but the Philistines went up to Yizre'el.

CHAPTER XXX.

1 ¶ And it came to pass when David and his men came to Ziklag on the third day, that the 'Amalekites had invaded the south, and Ziklag, and smitten Ziklag, and burnt it with fire; And had taken captive the women that were therein, both great and small: they had not slain any one, but had led them off, and gone on their way. 3 When therefore David and his men came to the city, behold, it was burnt with fire; and their wives, and their sons, and their daughters, had been taken captive. And David and the people that were with him lifted up their voice and wept, until they had no more power to weep. 5 And the two wives of David were also taken captive, Achino'am the Yizre'elitess, and Abi-

gail the wife of Nabal the Carmelite. And 6 David was greatly distressed; for the people spoke of stoning him, because the soul of all the people was embittered, every man for his sons and for his daughters; but David fortified himself in the Lord his God. ¶ And David said to Egeyath 7 the priest, the son of Achimelech, Bring hither, I pray thee, unto me the ephod. And Ebyathar brought the ephod near unto David. And David 8 asked counsel of the Lord, saying, Shall I pursue after this troop? shall I overtake them? And he said to him, Pursue; for thou wilt surely overtake them, and certainly recover (all). So David 9 went, he and the six hundred men that were with him, and came up to the brook Bessor, where those that were left behind stayed. But David 10 pursued on, he and four hundred men; and there stayed behind two hundred men, who were too fatigued to go over the brook Bessor. And they 11 found an Egyptian man in the field, and took him to David, and gave him bread, and he did eat; and they made him drink water; And they gave 12 him a piece of a cake of figs, and two clusters of raisins, and he ate, and the bread which he returned to him; for he had not eaten any bread, nor drunk any water, three days and three nights. ¶ And 13 David said unto him, To whom belongeth thou? and whence are thou? And he said, I am a young Egyptian man, the servant to an 'Amalekite; and my master left me behind, because I fell sick, to-day three days ago. We made an invasion 14 upon the south of the Kerethites, and upon that which belongeth to Judah, and upon the south of Caleb; and Ziklag did we burn with fire. And 15 David said to him, Wilt thou bring me down to this troop? And he said, Swear unto me by God, that thou wilt not kill me, and that thou wilt not surrender me into the hand of my master, and then will I bring thee down to this troop. And he brought him down; and behold, they were 16 scattered over the face of all the country, eating and drinking, and dancing for joy, because of all the great spoil which they had taken out of the land of the Philistines, and out of the land of Judah. And David smote them from the twilight 17 even unto the evening of the next day; and there escaped not a man of them, save four hundred young men, who rode upon camels, and fled. And David recovered all that the 'Amalekites had 18 taken away; and his two wives also did David rescue. And there was nothing missing to them, 19 from small to great, as also sons and daughters, and spoil, down to every thing that they had taken from them: the whole did David bring back. And David took all the flocks and the herds: 20 these they drove before those other cattle, and said, This is David's spoil. And David came to 21 the two hundred men, who had been too fatigued to follow after David, and whom they had left to remain at the brook Bessor; and they went forth to meet David; and to meet the people that were with him; and David came near to the people, and asked them after their well-being. ¶ Then 22 exclaimed every wicked and worthless man, of those that had gone with David, and said, Because they went not with us, we will not give them any of the spoil that we have recovered, save to every man his wife and his children, and these they may lead away, and go. Then said 23 David, Ye must not do so, my brethren; since the Lord hath given us this, and guarded us, and delivered the troop that came against us into our hand. And who will hearken unto you in this 24 matter? but as is the part of him that went down to the battle, so shall be the part of him that remained with the baggage: together must they share. ¶ And it happened from that day and 25 forward, that he made it a statute and an ordinance for Israel until this day. ¶ And when 26 David came to Ziklag, he sent of the spoil unto the elders of Judah, to his friends, saying, Behold, here is a present for you from the spoil of the enemies of the Lord: To those who were 27 in Beth-el, and to those who were in south Ramoth, and to those who were in Yattir, And to 28 those who were in 'Aro'er, and to those who were in Siphmoth, and to those who were in Eshtemoa', And to those who were in Rachal, and 29 to those who were in the cities of Yerach-meelites, and to those who were in the cities of the Kenites. And to those who were in Chormah, and to those 30 who were in Kor'ashan, and to those who were in Athach, And to those who were in Hebron, and 31 to all the places where David himself and his men had wandered about,

ראשו ואצקרה אשר עלרשו ואביאם אליהי הנה:
 מחנך יחד בבגדו וקדעם וגם כלתאנשים אשר אתו:
 חספדו ורבו נצמו עדהקרב עלשאלו ועלדוענתו בני
 ועלעם דוד ועלביית ישראל כי נפלו בהרוב:
 ואמר דוד אלהיער המעד לו אי מזה אהה ואמר כך
 איש נר עמלקן אביו: ואמר אליו דוד אד לא דאת
 לשלח דוד לשבת אתמשפחתי ודוד: ויקרא דוד לאחד
 מהעדרים ואמר נש פוערבי נבדו ונמת: ואמר אליו
 דוד המיד עלראשך כי פד ענה בד לאמר אנכי מתתי
 אתמשפחתי הנה: ונקנו דוד אתהסקנה הזאת על
 שאל ועלדוענתו בני: ואמר ללמד בנידודקה קשת
 הנה כתיבה עלספר הקשר: הצבי ישראל עלהמיתוד
 חלל אדך נפלו נבורים: אלתדו בית אליהשבו
 בחוצת אשקלן פרתשמחה בנות פלשתים פדתעלוקה
 בנות הערלים: הרי בגלבע אלעל ואלימור עלבים
 ושדי תרומת כי שם נעלל מן נבורים מן שאלו בלי
 משח בשמן: מקם חללים ומחלב נבורים קשת דועתן
 לא ישנו אחור ותרב שאלו לא תשיב רובם: שאלו
 ודועתו הנאבדים ותעלם בחינם ובמיתם לא נפרו
 מנשקם קלו מאריות נברו: בנות ישראל אלישאלו
 בקנה המלכשם שני עסיענים המעלה עד רוב על
 לבישמן: אדך נפלו נבורים בתוך המלחמה דועתן על
 במיתוד חלל: צרלי עלך אזי דועתן נעמת לי מאד
 נפלאמה אתבחד לי מאהבת נשים: אדך נפלו נבורים
 ואבדו כל מלחמה:

CAP. II. ב

ויהי אחריו נישאל דוד ביהוד: לאמר האעלה באהת
 עדי דודה ואמר דוד אליו עלה ואמר דוד אנה אעלה
 ואמר חברניה: ועל שם דוד וגם שתי נשיו אהונם
 חורגלתי ואבייל אשת נבל הכרמלי: ואנשיו אשר
 עמי העלה דוד איש ויבתי וישבו בערי הכרמל: ונבאו
 אנשי דודה וימשחשקם אתדוד למלך עלביית דודה
 מעד לדוד לאמר אנשי רבש נלמד אשר קברו את
 שאלו: וישלח דוד מלאכים אליאנשי רבש נלמד
 ואמר אליהם ברבים אתם לידה אשר עשיתם חסד
 הנה עסאדעכם עסדשאלו ותקברו אתו: ועלה גיש
 דודה עמכם חסד ואמת וגם אנכי אעשה אתכם המיכה
 הזאת אשר עשיתם הדבר הזה: ועתה ותסוקנה יריכם
 הנה לבניהול כרמת ארעכם שאלו וגם אתי משחו
 ביהודיה למלך עלהם: ואבנר בנר שרצבא
 אשר לשאלו לקח אתאישבשת בדשאלו ונצברו
 מתגים: ומלכודו אלדגלעד ואלדגשור ואליושאל
 ועלצבנים ועלביבמן ועלשיראל כלה: כך
 ארבעים שנה אישבשת בדשאלו במלכו עלשיראל
 ושנים שנים מלך אדך בית דודה היו אחר דוד: ויהי
 מספר הימים אשר היה דוד מלך בהכרמל עלביית
 דודה שבע שנים וששה חדשים: ונצא אבנר
 בדער ועבדו אישבשת בדשאלו ממחנם בעשנה:

CAP XXXI. לא

א ופלשתים נלחמם בישראל וינסו אנשי ישראל מפני
 2 פלשתים ויפלו חללים בהר הגלבני: מדבקו פלשתים
 אתשאלו ואתבניו ונבו פלשתים אתדועתו ואתאבדעב
 3 ואתמלכישוע בני שאלו: ותכבד המלחמה אלשאלו
 ויצארו המורים אישים בקשת ויהל מאד מהמורים:
 4 ואמר שאלו לנשא כליו שלדודברך ודוקני בה פד
 ובואו הערלים האלה ודוקני ותעללדבי ולא אבה
 5 נשא כליו כי דא מאד ויקח שאלו אתהרוב ויפל
 6 חרבו ונמת עמו: ונמת שאלו ושלשת בניו ונשא כליו
 7 גם כלאנשיו בזם הווא יחדו: וראו אנשיישראל
 אשרבעבר העמק ואשר בעבר הירדן ביקסו אנשי
 8 ישראל וכרמתו שאלו ובניו ועבדו אתהערים וינסו
 9 ונבאו פלשתים משבו כהן: והיו מקהרת ונבאו
 פלשתים לפשט אתהחללים ומצאו אתשאלו ואת
 10 שלשת בניו נפלים בהר הגלבני: וקרתו אתראשו
 ונפשו אתבדלו וישלחו בארץפלשתים סביב לכשר
 11 בית עצבים ואתהעם: ושימו אתכליו בית עשתרות
 12 ואתערתו תקנו כחמת בית שן: וישמעו אליו ושיבו
 13 וביש נלמד את אשרעשו פלשתים לשאלו: וקמו כל
 איש חיל ובלבו בלהללה וקדו אתנעת שאלו ואת
 14 נות בניו מחמת בית שן ונבאו לבשה ושרפו אתם שם:
 15 ונקחו אתעצמותם וקברו תחתדאשל בהבשה נצמו
 שבעת ימים:

שמואל ב

LIBER II. SAMUELIS.

CAPUT I. א

א ויהי אחריו מות שאלו ודוד שב מהכות אתהעמלק
 2 ושב דוד בעקלן ימים שנים: ויהי ביום השלישי
 3 והנה איש בא מיהממה מעם שאלו ויבדדו קדעים
 4 ונאדמה עלראשו ויהי בבאו אלדוד ויפל ארצה
 5 וישתחו: ואמר לו דוד אי מזה תבוא ואמר אליו
 6 מהמנה ישראל נמלחת: ואמר אליו דוד מההנה
 7 הדבר הנרמא לי ואמר אשרים העם מיהמלחמה
 8 וגם ירבה נפל מהעם נמתו וגם שאלו ודועתו בני
 9 מתו: ואמר דוד אלהיער המעד לו אדך דעת כר
 10 מת שאלו ודועתו בני: ואמר הערל המעד לו נקרא
 11 נקריתי בהר הגלבני והנה שאלו שלחנתי והנה
 12 הרבב ונפל הפרשים והדוכרי: ונפן אהיו ונאני
 13 ויקרא אלי וקרא הני: ואמר לי מיהמה ואמר אליו
 14 עמלקן אביו: ואמר אלי עמרה על ומתחני כי אהוני
 15 השבץ כרבלעוד נפשי כי: ואמר עליו ואמתהו
 כי דעתי כי לא היה אחר נפלו ואכה הנור ואשר על

CHAPTER XXXI.

1 ¶ Now the Philistines fought against Israel; and the men of Israel fled from before the Philistines, and there fell down (many) slain on mount Gilboá.
 2 And the Philistines overtook Saül and his sons; and the Philistines smote Jonathan, and Abinadab, and Malchishua, the sons of Saül. And the battle was heavy against Saül, and he was found by the archers, the men with bows; and he was greatly in dread of the archers. And Saül said unto his armor-bearer, Draw thy sword, and thrust me through therewith; lest these uncircumcised come and thrust me through, and wantonly ill-use me. But his armor-bearer would not; for he was greatly afraid; wherefore Saül took the sword, and fell upon it. And when his armor-bearer saw that Saül was dead, he fell like him upon his sword, and died with him.
 3 Thus died Saül, and his three sons, and his armor-bearer, also all his men, on that same day together. And when the men of Israel that were on the other side of the valley, and those that

were on the other side of the Jordan, saw that the men of Israel had fled, and that Saül and his sons had died: they forsook the cities, and fled away; and the Philistines came and dwelt in them. ¶ And it came to pass on the morrow, that the Philistines came to strip the slain; and they found Saül and his three sons fallen on mount Gilboá. And they cut off his head, and stripped off his armor, and sent it into the land of the Philistines round about, to publish it in the house of their idols, and among the people. And they put his armor in the house of 'Ashtaroth; and his body they fastened to the wall of Beth-shan. And when the inhabitants of Labeshgillad heard concerning him that which the Philistines had done to Saül: Then arose all the valiant men, and walked all the night, and took the body of Saül and the bodies of his sons from the wall of Beth-shan, and they came to Yabesh, and burnt them there. And they took their bones, and buried them under the tamarisk-tree at Yabesh, and they fasted seven days.

THE SECOND BOOK OF SAMUEL.

CONTAINING THE HISTORY OF DAVID'S REIGN OVER ISRAEL.

CHAPTER I.

1 ¶ Now it came to pass after the death of Saül, when David was returned from smiting the 'Amalekites, that David abode in Ziklag two days.
 2 And it came to pass on the third day, that, behold, a man came out of the camp from Saül with his clothes rent, and earth upon his head; and it happened, when he came to David, that he fell to the earth, and prostrated himself. And David said unto him, From where comest thou? And he said unto him, Out of the camp of Israel am I escaped. And David said unto him, What took place there? I pray thee, tell me. And he said, That the people are fled from the battle, and that also many of the people are fallen and have died; and that also Saül and Jonathan his son are dead. And David said unto the young man that told him, How knowest thou that Saül is dead as also Jonathan his son? And the young man that told him said, I happened entirely by chance to be upon mount Gilboá, when, behold, there was Saül leaning upon his spear; and, lo, the chariots and horsemen had overtaken him. And he turned round, and he saw me, and he called unto me, And I said, Here am I. And he said unto me, Who art thou? And I answered him, An 'Amalekite am I. And he said unto me, Place thyself, I pray thee, by me, and slay me; for a mortal tremor hath seized on me, although my life is yet whole in me. So I placed myself by him, and slew him, because I was sure that he could not live after his fall; and I took the crown that was upon his head, and the bracelet that was on his arm, and I have brought them unto my lord hither. David thereupon took hold of his clothes, and rent them; and (so did) likewise all the men that were with him: And they lamented, and wept, and fasted until the evening, for Saül, and for Jonathan his son, and for the people of the Lord, and for the house of Israel; because they were fallen by the sword. ¶ And David said unto the young man that told him, Whence art thou? And he said, The son of a stranger, an 'Amalekite, am I. And David said unto him, How wast thou not afraid to stretch forth thy hand to destroy the Lord's anointed? And David called one of the young men, and said, Come near, and fall upon him. And he smote him that he died. And David said unto him, Thy blood is upon thy own head; for thy mouth hath testified against thee, saying, I myself have slain the Lord's anointed. ¶ And David lamented with this lamentation over Saül and over Jonathan his son. And he said, That the children of Judah should be taught the bow; behold it is written in the book of Yashar. O beauty of Israel! upon the high places slain: how are the mighty fallen! Tell it not in Gath, publish it not in the streets of Ashkelon; that the daughters of the Philistines may not be glad, that the daughters of the uncir-

cumcised may not rejoice. O mountains of Gilboá, 21 no dew, nor rain be upon you, nor fields of offerings; for there the shield of the mighty was stained, the shield of Saül, as though it had not been anointed with oil. From the blood of the slain, from the fat of the mighty, the bow of Jonathan turned never back, and the sword of Saül never returned empty. Saül and Jonathan, the beloved and the dear in their lives, were even in their death not divided; more than eagles were they swift, more than lions were they strong. O 22 daughters of Israel, weep for Saül, who clothed you in scarlet, with beautiful dresses, who put on ornaments of gold upon your apparel. How are the mighty fallen in the midst of the battle! O Jonathan, on thy high places slain. I am distressed for thee, my brother Jonathan; very dear hast thou been unto me: wonderful was thy love for me, passing the love of women. How are the mighty 23 fallen, and lost the instruments of war!

CHAPTER II.

¶ And it came to pass after this, that David asked counsel of the Lord, saying, Shall I go up into one of the cities of Judah? And the Lord said unto him, Go up. And David said, Whither shall I go up? And he said, Unto Hebron. So David went up thither, and his two wives also, Achino'am the Yizre'elites, and Abigail, Nabal's wife, the Carmelite. And his men that were with him did David bring up, every man with his household; and they dwelt in the cities of Hebron. And then came the men of Judah, and they anointed there David as king over the house of Judah. And they told David, saying, The men of Yabesh-gil'ad were those that buried Saül. ¶ And David thereupon sent messengers unto the men of Yabesh-gil'ad, and said unto them, Blessed be ye of the Lord, that ye have done this kindness unto your lord, unto Saül, and have buried him. And now may the Lord deal with you in kindness and truth: and as for me also, I will requite you this good deed, because ye have done this thing. And now let your hands be strengthened, and be ye valiant men; for your lord Saül is dead; and also me have the house of Judah anointed as king over them. ¶ But Abner, the son of Ner, the captain of the army of Saül, took Ish-bosheth the son of Saül, and brought him over to Machanayim; and made him king over Gil'ad, and over the Ashurites, and over Yizre'el, and over Ephraim, and over Benjamin, and over all Israel. ¶ Forty years old was Ish-bosheth the son of Saül, when he became king over Israel, and two years he reigned. But the house of Judah followed David. And the number of days that David was king in Hebron over the house of Judah was seven years and six months. ¶ And there went out Abner the son of Ner, and the servants of Ish-bosheth the son of Saül, from Machanayim to Gil'bon. And Joab

13 וַיֹּאבֵד בְּדַרְזוּתָהּ וַעֲבָרֶיהָ דָּוִד וַיֵּצֵא וַיַּנְשִׂימֵם עַל־בִּרְכַת
 גִּבְעוֹן וַחֲדָו נִשְׁבּוּ אֵלָה עַל־הַבְּרֵכָה מִזֶּה וְאֵלָה עַל־
 14 הַבְּרֵכָה מִשָּׁם׃ וַיֹּאמֶר אֲבִנֶר אֶל־יוֹאָב יָקוּמוּ נָא הַנְּעָרִים
 15 וַיִּשְׁחָקוּ לַפְּנֵי וַיֹּאמֶר יוֹאָב יָקוּמוּ׃ וַיִּקְמוּ וַעֲבָרוּ
 בַּמַּסָּע שְׁנַיִם עָשָׂר לַבְּנִימָן וְלֹא־שִׁבְתָּ בְּשֵׁת־כַּדְשָׁהָל
 16 וַשְּׁנַיִם עָשָׂר מֵעֲבָדֵי דָוִד׃ וַיַּחֲזִקוּ אִישׁ וּבְרָאשׁ רַעֲוֵי
 תִּרְבּוֹ בַּעַד רַעֲוֵי וַיַּפְּלוּ וַחֲדָו וַיִּקְרָא לַמָּקוֹם הַזֶּה
 17 חֲלֻקַת הַצָּרִים אֲשֶׁר בְּגִבְעוֹן׃ וַתֵּתּוּ הַמַּלְחָמָה קֶשֶׁת עַד
 מֵאֵד בֵּינָם הַהוּא וַיִּגָּפֵף אֲבִנֶר וַאֲנָשֵׁי יוֹאָב לַפְּנֵי עֲבָרֵי
 18 דָוִד׃ וַיְהִי שֵׁם פְּלִשְׁתָּה בְּנֵי צְרוּרָה יוֹאָב וְאֲבִישׁ וַעֲשָׂהָל
 19 וַעֲשָׂהָל כָּל בְּרִזְיוֹ בַּאֲחֵר הַבָּרִים אֲשֶׁר בְּשָׂדֵה׃ וַיַּרְדֵּף
 עֲשָׂהָל אַחֲרָי אֲבִנֶר וְלֹא־נָטָה לִלְכֹת עַל־בְּנִימָן וַעֲלֵ־
 כ הַשְּׂמָאל מֵאַחֲרָי אֲבִנֶר׃ וַיַּחֲזִק אַחֲרָיו וַיֹּאמֶר הַאֲתָה
 21 זֶה עֲשָׂהָל וַיֹּאמֶר אֲנִי׃ וַיֹּאמֶר לוֹ אֲבִנֶר נָטָה לָךְ
 עַל־מִינֵיךְ אוֹ עַל־שְׂמָאלֶךָ וַאֲחֻז לָךְ אַחֵר הַמְּנַעְרִים וַיַּחֲזֵק
 22 לָךְ אַתְּ־חֲלַעְתּוֹ וְלֹא־אָבָה עֲשָׂהָל לְסוּר מֵאַחֲרָיו׃ וַיִּסַּף
 עַד אֲבִנֶר לֵאמֹר אֶל־עֲשָׂהָל סוּר לָךְ מֵאַחֲרָי לְמַדָּה
 23 אֲכַבֶּה אֶרְצָה וְאֵךְ אֲשָׂא פִּי אֶל־יוֹאָב אַחֲדִי׃ וַיִּמָּאֵן
 לְסוּר וַיַּבְדֵּו אֲבִנֶר בְּאַחֲרֵי הַחַיִּית אֶל־הַחַמֶּשׁ וַחֲצֵא
 הַחַיִּית מֵאַחֲרָיו וַיַּפְּלֵשֶׁם חַמַּת חַחְתּוֹ וַיְהִי כִלְהִבָּא אֶל־
 24 הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־נָפַל שָׁם עֲשָׂהָל חַמַּת וַעֲמָדוֹ׃ וַיַּרְדֵּפוּ
 יוֹאָב וְאֲבִישׁ אַחֲרָי אֲבִנֶר וַהֲשִׁימֵם בָּאָה וַחֲמָה בָּאוּ
 עַד־בַּעַת אָמָה אֲשֶׁר עַל־פְּנִימֹת הַרְדֵּף מִדָּבָר גִּבְעוֹן׃
 כה וַתִּקְבְּצוּ בְּיַרְבֵּנִימָן אַחֲרָי אֲבִנֶר וַחֲדָו וַאֲבָה אַחֲרָי
 26 וַעֲמָדוֹ עַל־רֹאשׁ גִּבְעוֹן אַחֲתָ׃ וַיִּקְרָא אֲבִנֶר אֶל־יוֹאָב
 וַיֹּאמֶר הַלְנֹעַה תֵּאֱכַל חֶרֶב הַלְאוֹ וַיַּעֲמָה בְּיַרְבֵּנִי
 תַּתְּהָ בְּאַחֲרוֹנֶיהָ וַעֲמָדוֹ לֹא־חָאֵמַר לָעַם לְשׁוּב מֵאַחֲרָי
 27 אַחֲרֵיהֶם׃ וַיֹּאמֶר יוֹאָב זֶה הָאֱלֹהִים כִּי לֹאֵף דָּבַרְתָּ כִּי
 28 אוֹ מִבְּקֶר נִעְלָה הָעַם אִישׁ מֵאַחֲרָי אַחֲוֵי׃ וַיִּתְקַף יוֹאָב
 בְּשׁוֹפֵר וַעֲמָדוֹ כִּלְהֵימֵם וְלֹא־יַרְדֵּפוּ עוֹד אַחֲרָי יִשְׂרָאֵל
 29 וְלֹא־יִסְפוּ עוֹד לְהִלָּחֵם׃ וְאֲבִנֶר וְאֲנָשָׁיו הִלְכוּ בְּשֵׂרָה
 כָּל הַלַּיְלָה הַהוּא וַעֲבָרוּ אַתְּ־הַיַּרְדֵּן וַחֲלָבוּ כִלְהַבְתָּרוֹן
 ל וַיָּבֹאוּ מַחֲנֵים׃ וַיּוֹאָב שָׁב מֵאַחֲרָי אֲבִנֶר וַיִּקְבַּץ אֶת־
 כִּלְהֵימֵם וַיַּפְּקֵדוּ מֵעֲבָדֵי דָוִד תְּשִׁיבֵיהֶם עֲשֵׂר אִישׁ וַעֲשָׂהָל׃
 31 וַעֲבָדֵי דָוִד הִבּוּ מִבְּנֵימָן וּבִכְשֵׁי אֲבִנֶר שְׁלֹש־מֵאוֹת וַעֲשִׂים
 32 אִישׁ מִתּוֹ׃ וַיִּשְׂאוּ אֶת־עֲשָׂהָל וַיִּקְבְּדוּוּ בַּקָּבֵר אֲבִיו
 אֲשֶׁר בֵּית לָחַם וַחֲלָבוּ כִלְהַלְלֵיהָ יוֹאָב וְאֲנָשָׁיו וַאֲדָר
 לָחַם בַּחֲבָרוֹן׃

CAP. III. 2

א וַתֵּתּוּ הַמַּלְחָמָה אֶרְצָה בֵּין בֵּית שָׁאֵל וּבֵין בֵּית דָּוִד
 2 וַחֲדָו הַלֵּךְ וַחֲדָו וּבֵית שָׁאֵל הִלְכִים וַחֲלָבוּ
 לְדָע גַּיִם בַּחֲבָרוֹן וַיְהִי בְּכּוּרֹו וַאֲמָנוֹן לֹא־חָלַעַם הַחֲזָרָאֵלִית׃
 3 וּמִשְׁנֵהוּ כִלְאֵב לֹא־בִיל אִשֶׁת נָבַל הַכַּרְמֶלִי וַהֲשִׁלְשִׁי
 4 אֲבִשְׁלוֹם בְּדַמְעָה בַּת־חַלְמִי מִלֵּךְ נָשׁוֹר׃ וַתִּרְבִּיעַ
 ה אֲדִינָה בְּחַיִּית וַחֲמִישׁ שְׁפָמָה בְּרֹאֲבִטָל׃ וַהֲשִׁיעַ
 וַיַּרְעַם לַעֲנָה אִשֶׁת דָּוִד אֵלָה וַלְדוֹ לְדָוִד בַּחֲבָרוֹן׃
 6 וַיְהִי בַּחַיִּית הַמַּלְחָמָה בֵּין בֵּית שָׁאֵל וּבֵין בֵּית דָּוִד
 7 וְאֲבִנֶר זֶה מִתְּחִיל בֵּית שָׁאֵל׃ וְלִשְׂאֵל פִּלְשֵׁת וַחֲמָה

the son of Zeruyah and the servants of David also went out, and they met together by the pool of Gib'on; and they sat down, these on the one side of the pool, and the others on the other side of the pool. And Abner said to Joab, Do let the young men rise up and play before us. And Joab said, They may rise up. Then they rose up and went over by number: twelve for Benjamin, and for Ish-bosheth the son of Saul, and twelve of the servants of David. And they grasped every one his fellow by the head, and thrust his sword in his fellow's side; and they fell down together: wherefore that place was called Chelkath-hazzurim, which is by Gib'on. And the battle was exceedingly fierce on that day; and Abner with the men of Israel was beaten, before the servants of David. And there were at that place three sons of Zeruyah, Joab, and Abishai, and 'Asahel: and 'Asahel was as fleet of foot as any roe in the field. And 'Asahel pursued after Abner; and he turned not in going to the right hand or to the left from following Abner. And Abner turned round and said, Art thou 'Asahel? And he answered, I am. And Abner said to him, Turn thee aside to thy right hand or to thy left, and lay hold for thyself on one of the young men, and take thyself his armor. But 'Asahel would not turn aside from following him. And Abner repeated again to say unto 'Asahel, Turn thee aside from following me: wherefore should I smite thee to the ground? and how should I then lift up my face to Joab thy brother? But he refused to turn aside; and Abner smote him with the hinder end of the spear under the fifth rib, so that the spear came out behind him; and he fell down there, and died on the spot; and it came to pass, that all who came to the place where 'Asahel had fallen down and died remained standing still. But Joab and Abishai pursued after Abner: and the sun went down when they were come to the hill of Ammah, that lieth before Giach on the way to the wilderness of Gib'on. And the children of Benjamin assembled themselves together behind Abner, and formed one solid body, and posted themselves on the top of a certain hill. And Abner called to Joab, and said, Shall for everlasting the sword devour? knowest thou not that it will be bitter in the end? and how long shall it be, ere thou wilt bid the people to return from pursuing their brethren? And Joab said, As God liveth, unless thou hadst spoken, surely then already is the morning would the people have gone away every one from pursuing his brother. So Joab blew the cornet, and all the people remained standing still, and pursued no more after Israel, and they continued no more to fight. And Abner and his men walked through the plain all that night, and they passed over the Jordan, and went through all Bitron, and they came to Machanayim. And Joab returned from pursuing Abner; and he gathered all the people together; and there were missed of David's servants nineteen men and 'Asahel. But the servants of David had smitten (many) of Benjamin, and of Abner's men: three hundred and sixty men died. And they took up 'Asahel, and buried him in the sepulchre of his father, which was in Beth-lechem. And Joab and his men went all that night, and the day broke on them at Hebron.

CHAPTER III.

1 And the war lasted a long time between the house of Saul and the house of David; but David became continually stronger and stronger, and the house of Saul became continually weaker and weaker. ¶ And there were born unto David sons in Hebron: and his first-born was Amnon, of Achino'am the Yizre'elites; And his second was Kilab, of Abigayil the wife of Nabal the Carmelite; and the third, Abshalom, the son of Ma'achah the daughter of Talmal the king of Geshur; And the fourth, Adoniyah, the son of Chaggit; and the fifth, Shephatvah, the son of Abital; And the sixth, Yithre'am, by 'Eglah, David's wife. These 6 were born to David in Hebron. ¶ And it came to

pass, while the war lasted between the house of Saul and the house of David, that Abner upheld with all his strength the house of Saul. And Saul had a concubine, whose name was Rizpah, the daughter of Ayah: and Ish-bosheth said to Abner, Wherefore hast thou gone in unto my father's concubine. And Abner became very wroth because 8 of the words of Ish-bosheth, and said, Am I the chief of the dogs which belong to Judah? unto this day have I shown kindness unto the house of Saul thy father, to his brothers, and to his friends, and have not delivered thee into the hand of David; and yet thou chargest me to-day with a wrong committed with this woman? May God do 9 so to Abner, and continue to do yet more to him, that, as the Lord hath sworn to David, even so will I surely do to him: To transfer the kingdom 10 from the house of Saul, and to establish the throne of David over Israel and over Judah, from Dan even to Beër-sheba'. And he could not answer Abner a word more in reply, because of his fear of him. ¶ And Abner sent messengers to David 12 on his behalf, saying, Whose is the land? saying (also,) Make thy covenant with me, and, behold, my hand shall be with thee, to bring round unto thee all Israel. And he said, Well: I will indeed 13 make a covenant with thee; but one thing I require of thee, namely, Thou shalt not see my face, except thou first bring Michal, Saul's daughter, when thou comest to see my face. ¶ And David sent 14 messengers to Ish-bosheth, the son of Saul, saying, Give up to me my wife Michal, whom I espoused to me for a hundred foreskins of the Philistines. And Ish-bosheth sent, and took her from the man, 15 from Paltiel the son of Yaiysh. And her husband went with her going along and weeping behind her as far as Bachurim: when Abner said unto him, Go, return. And he returned. ¶ And Abner 17 had used these words with the elders of Israel, saying, Already yesterday and even before ye have been desiring David as king over you: And now 18 do it; for the Lord hath said of David thus, By the hand of my servant David will I save my people Israel out of the hand of the Philistines, and out of the hand of all their enemies. And Abner 19 also spoke in the ears of Benjamin; and Abner went also to speak in the ears of David in Hebron all that seemed good in the eyes of Israel, and in the eyes of the whole house of Benjamin. And 20 Abner came to David to Hebron, and with him were twenty men; and David made for Abner and for the men that were with him a feast. And 21 Abner said unto David, I will now arise and go, and I will assemble unto my lord the king and Israel, that they may make a covenant with thee, and that thou mayest reign over all that thy soul longeth for. And David dismissed Abner: and he went in peace. And, behold, the servants of David 22 and Joab came from a predatory excursion, and brought in much booty with them; but Abner was no more with David in Hebron; for he had dismissed him, and he was gone in peace. When 23 Joab and all the army that was with him were come, they told Joab, saying, Abner the son of Ner came to the king, and he hath dismissed him, and he is gone in peace. Then came Joab to the 24 king, and said, What hast thou done? behold, Abner came unto thee: why is it that thou hast dismissed him, that he went freely away? Thou 25 knowest Abner the son of Ner, that to deceive thee did he come, and to know thy going out and thy coming in, and to know all that thou art doing. And Joab went out from David, and he sent 26 messengers after Abner, who brought him back from the well of Sirah; but David knew it not. And when Abner was returned to Hebron, Joab 27 took him aside in the gate to speak with him in private; and he smote him there under the fifth rib, and he died, for the blood of 'Asahel his brother. And when David heard it afterward, he 28 said, I and my kingdom are guiltless before the Lord for ever of the blood of Abner the son of Ner: May it rest on the head of Joab, and on 29 all his father's house; and may there not fall from the house of Joab one that hath an issue, or that is a leper, or that leathen on a crutch, or that falleth by the sword, or that lacketh bread. But 30 Joab and Abishai his brother slew Abner, because he had killed their brother 'Asahel at Gib'on in the battle. And David said to Joab, and to all 31 the people that were with him, Rend your clothes, and gird yourselves with sackcloth, and (go)

אלו יאב ואליהוהים אשר אתו קרעו בגדיהם וחררו
 שקם וספרו לפני אבנר והמלך דוד ואלך אחרי המסח:
 32 ויקברו את אבנר בחברון ושאל המלך את יקרו ויבך
 33 אלקבר אבנר ויבכו כל היום: ויקרו המלך אלי
 34 אבנר ויאמר הבמות וכל מות אבנר: ויך לא אסרוה
 וירגלו ואת לחשתיים הנישו כנפול לפני בגדיהם ונפלה
 להיוספו כל היום לבמות עליו: וקם כל היום להתברח
 את דוד לחם ביד היום וישבע דוד לאמר בה יעשה
 לי אלהים וכה יסוף כי אם לפני בואה שמש אעמם
 36 לחם או כל מאמה: וכל היום הכירו ויטב בעיניהם
 37 ככל אשר עשה המלך בעני כל היום טוב: ודעו
 כל היום וכל ישראל ביום ההוא כי לא היתה מה המלך
 38 להמת את אבנר בידו: ויאמר המלך אל
 עבדו הלא הריש כרשש ונדול ופל היום הנה
 39 בישראל: ואני היום הרי ומשוח מלך האנשים
 האלה בני ציונה קשים ממני ישלם הנה לעשר
 העדה כדעתו:

CAP. IV. ד

א וישמע בן שאול כי מת אבנר בחברון ורפו ידיו וכל
 2 ישראל נבהלו: ושני אנשים שריונדיים היו בן שאול
 שם האחד בענה ושם השני רבב בני רמון הבארתי
 3 מפני בנימן כי יסבארות תחשב עליהם: וחררו
 הבארתיים נתמה ודורשם ירים עד היום הנה: ו
 4 ולידעתו בן שאול בן נכה רגלים ברחמם שנים הנה
 בכא שמעת שאול ודעתו מירשאל ותשארו אמנו
 והם והיו בחפזה לטם ופל ויפסקו ושמו מפיכת:
 5 והלכו בחברון הבארתי רבב ובענה וכל כחם היום
 ארבות איש בשת והוא שכב את משכב העדרים:
 6 והנה באו ערחדו הבית לקחו הטם וחרו אליהם
 7 ורבב ובענה אחו נמלטו: ויבאו הבית והוא שכב על
 משחו בחצר משכבו ויכרו וימחרו וסרו את דראשו
 8 ויקחו את דראשו וכלו רדד הערבה כל הילה: ויבאו
 את דראש איש בשת בן שאול חברון ויאמרו אליהם
 הנה דראש איש בשת בן שאול איבך אשר בקש את
 נפשו ותן דנה לאדני המלך נקמת היום הנה משאל
 9 מורשו: וישן דוד את רבב: ואת בענה אחו בני רמון
 הבארתי ויאמר להם חידוה אשר פרה את נפש מכל
 10 צרה: כי המניד לי לאמר הנהמת שאול והאידוה
 כמבשר בעיני ואחנה בו והנהנו בעקלי אשר לחתי
 11 לו בשדה: אף כדאנשים שלים הרי את דראש רבב
 בכיתו על משכבו ותנה הלא אבקש את דמו מידכם
 12 ובערתו אתכם מן הארץ: ויצו דוד את העדרים ויבררם
 ויבצו את דראש ואת רגליהם ותלו על הברכה
 בחברון ואת רבב איש בשת לקחו ויקברו בקבר
 אבנר בחברון:

CAP. V. ה

א ויבאו כל שבט ישראל אליהוה בחברון ויאמרו לאמר
 2 דני עמק ובשדה אחשו: גם אתמול גם יושלשום

CAP. VI. ו

א וקח עוד דוד את כל בנות ישראל שלשים אלף:
 2 מקם ויבך דוד וכל היום אשר אתו מעלל ויחנה
 להעלות משם את ארון האלהים אשר עבדתי שם עם
 3 ונה עבדות ישב הכרבים עליו: ורכבו את הארון
 האלהים אל גילה חדשה וישאו מכות אביהם אשר
 4 מביעה ונצח ואחיו בני אביהם והיום אתה גילה
 חדשה: וישאו מכות אביהם אשר מביעה עם ארון

mourning before Abner. And king David walked behind the bier. And they buried Abner in Hebron: and the king lifted up his voice, and wept at the grave of Abner; and all the people wept. ¶ And the king lamented over Abner, and said, O, that Abner had not die, as the worthless dieth! They hands were not bound, and thy feet were not put into fetters: as one falleth before men of wickedness art thou fallen. And all the people wept again over him. And all the people came to cause David to eat food while it was yet day; but David swore, saying, So do God to me, and thus may he continue, if before the sun be down I taste bread, or the least else. And all the people took notice of it, and it was pleasing in their eyes: as whatsoever the king did was pleasing in the eyes of all the people. And all the people and all Israel understood on that day that it had not been of the king to slay Abner the son of Ner. ¶ And the king said unto his servants, Know ye not that a prince and a great man hath fallen this day in Israel? And I am this day yet weak, and just anointed king; and these men, the sons of Zeruyah, are too strong for me: may the Lord pay the doer of evil according to his wickedness.

CHAPTER IV.

¶ And when Saül's son heard that Abner had died in Hebron, his hands became enfeebled, and all the Israelites were troubled. And Saül's son had two men who were captains of bands; the name of the one was Ba'annah, and the name of the other Rechab, the sons of Rimmon the Beërothite, of the children of Benjamin: (for Beëroth also was reckoned to Benjamin: And the Beërothites had fled to Gittayim, and remained sojourners there until this day.) ¶ And Jonathan, Saül's son, had a son that was lame on both feet. He was five years old when the tidings came of Saül and Jonathan from Yizre'el, and his nurse took him up and fed; and it came to pass, in her haste to flee, that he fell, and was rendered lame. And his name was Mephibosheth. And the sons of Rimmon the Beërothite, Rechab and Ba'annah, went, and came at the heat of the day to the house of Ish-bosheth, who was just lying in bed as usual at noon. And they came thither into the interior of the house, as buyers of wheat; and they smote him under the fifth rib: and Rechab and Ba'annah his brother escaped. Namely, they came into the house, while he was lying on his bed in his sleeping-chamber, and they smote him, and slew him, and cut off his head, and took his head, and went by the way of the plain all the night. And they brought the head of Ish-bosheth unto David to Hebron, and they said to the king, Behold, here is the head of Ish-bosheth the son of Saül thy enemy, who sought thy life; and the Lord hath granted to my lord the king vengeance this day on Saül, and on his seed. But David answered Rechab and Ba'annah his brother, the sons of Rimmon the Beërothite, and said unto them, As the Lord liveth, who hath redeemed my soul out of all adversity. When one told me, saying, Behold, Saül is dead, and he was in his own eyes as though he brought good tidings, I took hold of him, and slew him in Ziklag, who (thought) that I should give a reward for his tidings: How much more, when wicked men have slain a righteous man in his own house upon his bed? and now, behold, I will requite his blood of your hand, and I will remove you away from the earth. And David gave the command to the young men, and they slew them, and cut off their hands and their feet, and hanged them up by the pool in Hebron. But the head of Ish-bosheth they took, and buried it in the sepulchre of Abner in Hebron.

CHAPTER V.

¶ Then came all the tribes of Israel to David to Hebron, and spoke, saying, Behold us, thy bone and thy flesh are we: Already yesterday, and even before, when Saül was king over us,

thou wast the one that led out and brought in Israel: ¶ And the Lord said to thee, Thou shalt indeed feed my people Israel, and thou shalt be a chief over Israel. Thus came all the elders of Israel to the king unto Hebron; and king David made a covenant with them in Hebron before the Lord: and they anointed David as king over Israel. ¶ Thirty years was David old when he came king, (and) forty years he reigned. In Hebron he reigned over Judah seven years and six months; and in Jerusalem he reigned thirty and three years over all Israel and Judah. And the king and his men went to Jerusalem against the Jebusites, the inhabitants of the land: who said unto David, as followeth, Thou shalt not come in hither, except thou (first) remove away the blind and the lame: meaning, David cannot come in hither. Nevertheless David captured the stronghold of Zion; the same is the city of David. And David said on that day, Whosoever will smite the Jebusites, and reach the aqueduct and the lame and the blind, that are hateful to David's soul,—Wherefore people usually say, The blind and the lame shall not come into the house. And David dwelt in the fort, and he called it "The City of David." And David built (it) round about from the Milo and inward. And David went on, and became greater and greater, and the Lord the God of hosts was with him. ¶ And Hiram the king of Tyre sent messengers to David, and cedar-trees, and carpenters, and stone-masons; and they built a house for David. And David felt conscious that the Lord has established him as king over Israel, and that he had exalted his kingdom for the sake of his people Israel. ¶ And David took yet more concubines and wives out of Jerusalem, after he was come from Hebron; and there were born to David yet (more) sons and daughters. And these are the names of those that were born unto him in Jerusalem: Shammua', and Shobab, and Nathan, and Solomon, And Yibchar, and Elishua', and Nepheg, and Yaphia', And Eli-shama', and Elyada', and Eliphelet. ¶ But when the Philistines heard that the people had anointed David as king over Israel, all the Philistines came up to seek David: and David heard of it, and went down to the stronghold. The Philistines also came and spread themselves out in the valley of Rephaim. And David asked counsel of the Lord, saying, Shall I go up against the Philistines? wilt thou deliver them into my hand? ¶ And the Lord said unto David, Go up: for I will certainly deliver the Philistines into thy hand. And David came to Ba'ai-perazim, and David smote them there, and said, The Lord hath broken down my enemies before me, as a breach (is made by) water. Wherefore he called the name of that place Ba'ai-perazim. And they left behind there their idols, and David and his men burnt them. ¶ And the Philistines came up once again, and spread themselves out in the valley of Rephaim. And when David asked counsel of the Lord, he said, Thou shalt not go up; but turn about and fall in the rear of them, and come upon them opposite to the mulberry-tree. ¶ And it shall be when thou hearest the sound of walking on the top of the mulberry-trees, that thou shalt then bestir thyself; for then will the Lord go out before thee, to smite in the camp of the Philistines. And David did so, as the Lord had commanded him; and he smote the Philistines from Geba' until thou comest to Gezer.

CHAPTER VI.

¶ And David assembled again all the chosen men of Israel, thirty thousand. And David arose and went with all the people who were with him from Ba'alé-yehudah, to bring up from there the ark of God, the name of which was called by the name of the Lord of hosts, that dwelleth over the cherubim. And they conveyed the ark of God in a new wagon, and brought it out of the house of Abinadab that was on the hill; and Uzzah and Achyo, the sons of Abinadab, guided the new wagon. When they brought it out of the house of Abinadab which was on the hill, (they were) near the ark of God; but Achyo went before the ark.

8 לאמר למה לאבינתם לי בית ארזים: ועתה בדתאמר
 לעבדי לדוד כה אמר יהוה צבאות אני לקחתיך מן
 הנה מאתך הניח לחיות יגיד עליצמי על־ישראל:
 9 ואתה עמך בכל אשר הלבית ואתהה את־בִּלְיָאֲבִיב
 מפקד וישתי לך שם גדול בשם הגדלים אשר בארץ:
 ושמתו מקום למי לישראל וטענתו ושכן תחתי ולא
 יתנו עוד ולא־ישיבו בני־עִלְיָה לעשות באשר בראשיתי:
 10 ולמדוהוים אשר צויתו שפטים עליצמי ישראל ונתתיו
 לך מִלְּאֲבִיב ויתר לך הנה בִּרְבִית יִשְׁחַלְקֶהָ וְהָיָה:
 11 כי ימלאו ימך ושכבת את־בִּתְּךָ ותקומתי את־יִרְמְיָהוּ
 את־דָּבָר אשר יאמ ממקד וכתבת את־מִלְּבָתָהּ: והיא
 12 יבנה־בֵּית לשמי ומנתי את־בִּקְעָה ממלכתי עד־עַלְמַי:
 13 אני אהדילו לך והיא והדילו לכן אשר בעתו
 14 והביתו בעבט אנשים ויבניו בני אדם: וחסדי לא
 15 וסור ממני כאשר הסרתו מעם שאול אשר הסרתו
 16 מלפני: ונאמן ביתך וממלכתך עד־עַלְמַי לפניך ככסף
 17 הנה נכון עד־עַלְמַי: ככל הדברים האלה וככל התנון
 18 הנה כן דבר נתן אל־יְהוָה: וְהָבֵא מִמֶּלֶךְ דָּוִד וְנָשָׂב
 19 לפני הנה ויאמר מי אבי אדני ויהי ופי ביתי כי הבאתי
 20 עד־עַלְמַי: ותקמן עוד זאת בענין אדני יהוה ותדבר
 21 גם אל־בִּתְּעִבְדֶּךָ לְמַדְרִיבָה וְנָתַתְּ חֶרֶת הָאָדָם אֲדָנִי
 22 יהוה: ומדיוסף דוד עוד לדבר אלך ואתה ישת
 23 את־בִּתְּעִבְדֶּךָ אֲדָנִי יהוה: בעבור דברך וכלבך עֲשֵׂת
 24 את כל־הגדולה הונאת לדודי את־עִבְדֶּךָ: על־כן נִדְלַת
 25 וינה אתים בִּי־אֵין כְּמוֹךָ וְאֵין אֱלֹהִים וְלֹתֶךָ כְּכָל
 26 אֲשֶׁר־שָׁמַעְנוּ בְּאָזְנוֹ: וְאֵין כְּמוֹךָ כִּשְׂרָאֵל עַי אֶתְךָ
 27 בְּאֵרֶץ אֲשֶׁר הִלְכִי־אֱלֹהִים לְפָדוּתִילֹ לַעַם וְלִשְׁמוֹ לוֹ
 28 שֵׁם וְלַעֲשׂוֹת לָם הַגְּדֹלָה וְנִרְאִית לְאֲרִבְךָ מִפְּנֵי עַמְּךָ
 29 אֲשֶׁר דָּרַת לך ממצרים יום ואלהיו: ותכנין לך את
 30 עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְלֶךָ לַעַם עַד־עַלְמַי וְעַתָּה הִנֵּה הֵיחַ לָם
 31 לְאֱלֹהִים: ועתה יהוה אלהים הדבר אשר דברת על־
 32 עַבְדֶּךָ וְעַל־בִּתּוֹתֶיךָם עַד־עַלְמַי נַעֲשֶׂה כְּאֲשֶׁר דָּרַבְתָּ:
 33 וְנִגְדַל שִׁמְךָ עַד־עַלְמַי לְאָמֵר הִנֵּה צְבָאוֹת אֱלֹהִים עַל־
 34 יִשְׂרָאֵל וְכִי עַבְדְּךָ דָּוִד וְהָיָה נִכּוֹן לְפָנֶיךָ: כִּי־אֵתָהּ הִנֵּה
 35 צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל גְּלוּתָה אֲתִיאֵן עִבְדְּךָ לְאָמֵר בֵּית
 36 אֲבוֹתֶיךָ עַל־כֵּן מִצָּא עַבְדְּךָ אֲתִילָבוּ לְהַתְּפִיל אֶלְכָּ אֲתִי
 37 תַתְּפִלָּה הַנָּתַת: וְעַתָּה וְאֲדָנִי יהוה אֲתִהְיֶה אֱלֹהִים
 38 וְיִדְבְּרֶךָ יהו אמת ותדבר אל־עַבְדְּךָ אֲתִהְיֶה הַנָּתַת:
 39 וְעַתָּה הִנֵּה וְיִבְרַךְ אֲתִיבֵית עַבְדְּךָ לְהֵיחַ לְשִׁלֵּם לְפָנֶיךָ כִּי
 40 אֵתָה אֲדָנִי וְהִנֵּה דְרֹבְתִי וְיִבְרַכְתֶּךָ בֵּית־עַבְדְּךָ לְשִׁלֵּם:

CAP. VIII. ח

8 וְדָוִד אֲתִירְבֵּן בְּךָ דָּוִד אֲתִירְפִלְשִׁים וְנִכְיָעִים וְיָקַח דָּוִד
 אֲתִירְבַּת הָאָדָם מִבְּן פְּלִשְׁתִּים: בְּךָ אֲתִירְמוֹב וְיִמְדַם
 2 בְּהַבֵּל הַשֶּׁבַע אֹתָם אֲרָצָה וְיִמְדַם שַׁרְיָהֲבִילִים לְהַמִּית
 3 וְיִמְלֵא הַתְּבַל לְחַיִּוֹת וְתָתִי מוֹאֵב לְדָוִד לְעַבְדִּים נִשְׂאִי
 4 מִנְּחָה: בְּךָ דָּוִד אֲתִירְדַעוֹר בְּדַחֵב מִלְּךָ צֹבַח מַלְכָּתוֹ
 5 לְהַשִּׁיב דָּוִ מִנְּחָה: וְלִכְרַת דָּוִד מִמֶּט אֶלְכָּ וְשִׁבְעֵי
 6 בְּאֵת פְּרָשִׁים וְעִשְׂרִים אֶלְכָּ אִישׁ רִגְלִי וְיִעֲקֹר דָּוִד אֲתִי

ה האלהים ואחיו הלך לפני הארון: ודוד וקל־בית
 1 וישראל משחקים לפני יהוה בכל עצי ברושים ובכנרות
 2 ובנבלים ובתפים ובמנונגים ובצלצלים: ויבאו עד־
 3 בֵּן נָחוּן מִשְׁלַח עֹזֶה אֶל־אֲרֹן הָאֱלֹהִים וַיֵּאָהֵב מִן כִּי
 4 שָׁמְעוּ הַבָּרָה: וְהִרְאָה יְהוָה בְּעֵזָה בְּכָוִי שֵׁם הָאֱלֹהִים
 5 עַל־הַשֵּׁל וְנָתַת שֵׁם עִם אֲרֹן הָאֱלֹהִים: וְיָחַד לְדָוִד עַל
 6 אֲשֶׁר פָּרַץ יְהוָה פָּרִיץ בְּעֵזָה וְיִקְרָא לְמָקוֹם הַהוּא פָּרִיץ
 7 עֹזֶה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וְנָרָא דָּוִד אֲתִיְהִיָה בְּיָוֵם הַהוּא
 8 וַיֹּאמֶר אֶתְךָ וַיֹּבֵא אֵלָיו אֲרֹן יְהוָה: וְלֹא־אָבָה דָּוִד לְהַסִּיר
 9 אֵלָיו אֲתִי־אֲרֹן יְהוָה עַל־עֵדֶיךָ דָּוִד פִּטְרוֹ דָּוִד בֵּית עַבְדֶּךָ
 10 אֲדָם הַנָּתַת: מִשֵּׁב אֲרֹן יְהוָה בֵּית עַבְדֶּךָ אֲדָם הַנָּתַת
 11 שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים וְיִבְרַךְ יְהוָה אֲתִיעֲבֹד אֲדָם וְאֲתִי־כָל־
 12 בֵּיתוֹ: וְנִגְדַל לְמִלְּךָ דָּוִד לְאָמֵר בְּכֶךָ יְהוָה אֲתִיבֵית עַבְדֶּךָ
 13 אֲדָם וְאֲתִי־כָל־אֲשֶׁר־לִי בְּעִבְרוֹ אֲרֹן הָאֱלֹהִים וְלֶךָ דָּוִד
 14 נַעֲלֵל אֲתִי־אֲרֹן הָאֱלֹהִים מִבֵּית עַבְדֶּךָ אֲדָם עַי דָּוִד
 15 בְּשִׁמְחָה: וְנָתַן כִּי אֲעֲדֶה נִשְׂאִי אֲרֹד־יְהוָה שִׁשָׁה אֲעִיָּים
 16 וְנִזְבַּח שׂוֹד וְיִמְרִיא: וְדָוִד מִכְּרַבְּךָ בְּדַלְעִי לִפְנֵי יְהוָה
 17 וְיָחַד הַטֹּר אֲפֹד בָּד: דָּוִד וְקַלְבִּית יִשְׂרָאֵל מְעַלְמַי
 18 אֲתִיאֲרֹן יְהוָה כְּתֹרֵעָה וְכָקֹל שׂוֹפָר: וְהָיָה אֲרֹן יְהוָה
 19 כָּא עַי דָּוִד וְיִמְכַל בְּתִישְׂאֵל נִשְׁקָפָה וְכַעַד הַחֲלוֹן
 20 וְהִרְאֵה אֲתִי־מִלְּךָ דָּוִד מִפְּנֵן וְיִכְרַכְר לִפְנֵי יְהוָה וְתָבוּ
 21 לוֹ בְּלִבָּהּ: וַיִּבְּאוּ אֲתִי־אֲרֹן יְהוָה וַעֲשֵׂה אֲתוֹ בְּמִקְוֵי
 22 בְּתוֹךְ הָאֵהָל אֲשֶׁר נִשְׁחִילֹ דָּוִד נַעֲלֵל דָּוִד עֹלוֹת לִפְנֵי
 23 יְהוָה וְשִׁלְמִים: וְכָל דָּוִד מִתְּעִלוֹת הַעֹלָה וְהַשְׁלָמִים
 24 וְיִבְרַךְ אֲתִיְהִים בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת: וְיַחֲלַק לְקַלְבֵּי־הַיָּם
 25 לְקַלְבֵּי־מִיֹּת יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂאִי וְנִדְרֵאֲשָׁה לְאִישׁ חֶלֶת לָם
 26 אֲחֵשׁ אֲחֵשׁ דָּוִד וְנִשְׂאִי אֲתֵר וְלֶךָ כְּלִדְהִים אִישׁ
 27 כִּבְיָתוֹ: מִשֵּׁב אֲתִי לְבָרָךְ אֲתִיבֵתוֹ וְנִשְׂאִי
 28 מִכָּל בְּתִישְׂאֵל לְקַבְּרָת דָּוִד וְהִיאֵר מִדֶּנְכַבֵּד הַיּוֹם
 29 מִלְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִגְלָה הַיּוֹם לְעֵינֵי אֲמֵרוֹת עַבְדֵי
 30 בְּתִעִלוֹת נִגְלוֹת אֲתֵר הַבָּרִים: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־מִיכַל לִפְנֵי
 31 יְהוָה אֲשֶׁר בְּרַב־כִּי מֵאֲבִיב וּמִקַּלְבִּיתוֹ לַעֲזֹת אֲתִי יְגִיד
 32 עַל־עַם יְהוָה עַל־יִשְׂרָאֵל וְשִׁחַקְתִּי לִפְנֵי יְהוָה: וְנִקְלַתִּי
 33 עוֹד מִזֹּאת וְהִנֵּהי שָׁפַל בְּעֵינֵי וְנִסְחָאֲמֵרוֹת אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ
 34 עִמָּם אֲבָבְדָה: וְלִמְכַל בְּתִישְׂאֵל לְאִתְהָ לָּהּ גִּיד עַד
 35 יוֹם מִיתָהּ:

CAP. VII. 1

1 וְהָיָה כִּי־עָשָׂה הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ וְהָיָה הַיְחִידִילֹ מִסְבִּיב מִקַּל
 2 אֲבִיו: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֲלֵינָתָן הַיְבִיא רֵאָה לֹא אֲבִי
 3 וְשֵׁב בְּבֵית אֲרָנִים אֲרֹן הָאֱלֹהִים יִשֵּׁב בְּתוֹךְ הַיְרִיעָה:
 4 וַיֹּאמֶר נָחוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ כָּל אֲשֶׁר בְּלִבְבְּךָ לֶךָ עֹשֶׂה כִּי
 5 יְהִי עַבְדֶּךָ: וְהָיָה בְּלִלְתֵּה הַהוּא וְהָיָה דְבַר
 6 הַיְהוָה אֲלֵינָתָן לְאָמֵר: לֶךָ וְאֲמַרְתָּ אֶל־עַבְדִּי אֶל־דָּוִד
 7 כֹּה אָמַר יְהוָה הַנָּתַת הַתְּבַח וְתַבְדִּילִי בֵּית לְשַׁבְתִּי: כִּי לֹא
 8 יִשְׁבַחְתִּי בְּבֵית לְמִיֹּם הַעֲלִי אֲתִיבֵנִי יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים
 9 וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה וְאֵתָהּ מִתְּחַלֵּךְ בְּאֵהָל וּבְמִשְׁכָּן: כְּכָל
 10 אֲשֶׁר־הִתְחַלְבַּתְּ בְּכָל־בַּעַי יִשְׂרָאֵל הַרְבַּר דְּרַבְרִיתִי אֲתִיאֵחַל
 11 שְׁבַע יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֲתִי לְרַעוֹת אֲתִיבֵנִי אֲתִי־יִשְׂרָאֵל

5 And David and all the house of Israel played before the Lord on all manner of instruments made of fir-wood, and on harps, and on psalteries, and on tambourines, and with bells, and with cymbals.

6 And when they came to the threshing-floor of Nachon, 'Uzzah put forth (his hand) to the ark of God, and took hold of it; for the oxen shook it.

7 And the anger of the Lord was kindled against 'Uzzah; and God smote him there for the error; and he died there by the ark of God. And it was grievous to David, because the Lord had suddenly taken away 'Uzzah; and he called that place Perez-'uzzah [Breach of 'Uzzah] until this day.

9 And David was afraid of the Lord on that day, and said, How shall the ark of the Lord come to me? So David would not allow to have the ark of the Lord moved unto him into the city of David; but David had it carried round into the house of 'Obed-edom the Gittite. And the ark of the Lord remained in the house of 'Obed-edom the Gittite three months; and the Lord blessed 'Obed-edom, and all his household. And it was told to king David, saying, The Lord hath blessed the house of 'Obed-edom, and all that pertaineth unto him, because of the ark of God: and David then went and brought up the ark of God from the house of 'Obed-edom into the city of David with joy. And it happened, that when the bearers of the ark of the Lord had progressed six paces, he sacrificed an ox and a fatling. And David danced with all his might before the Lord; and David was girded with a linen ephod. So David and all the house of Israel brought up the ark of the Lord with shouting, and with the sound of the cornet. And it happened, as the ark of the Lord came into the city of David, that Michal the daughter of Saul looked through the window, and saw king David leaping and dancing before the Lord; and she despised him in her heart.

17 And they brought in the ark of the Lord, and set it in its place, in the midst of the tent that David had pitched for it; and David offered burnt-offerings before the Lord and peace-offerings. And when David had made an end of offering the burnt-offerings and the peace-offerings, he blessed the people in the name of the Lord of hosts.

19 And he dealt out to all the people, to the whole multitude of Israel, to both men and women, to every person one cake of bread, and a good piece of flesh, and a flagon of wine: and all the people departed every one to his house. And David then returned to bless his household. ¶ But Michal the daughter of Saul came out to meet David, and she said, How honored was to-day the king of Israel, who uncovered himself to-day before the eyes of his hand-maids of his servants, as only one of the low fellows can uncover himself! And David said unto Michal, Before the Lord, who chose me before thy father, and before all his house, to ordain me ruler over the people of the Lord, over Israel:—yea, before the Lord will I yet farther play. And should I be yet more vile than thus, and should I be base in my own eyes: yet among the maid-servants of whom thou hast spoken, yea, among them would I still be honored. And Michal the daughter of Saul had no child until the day of her death.

CHAPTER VII.

1 ¶ And it came to pass, when the king dwelt in his house, and the Lord had given him rest round about from all his enemies; That now, I dwell in a house of cedar, while the ark of God dwelleth within curtains. And Nathan said to the king, All that is in thy heart go and do; for the Lord is with thee. ¶ And it came to pass during that night, ¶ That the word of the Lord came unto Nathan, saying, Go and say unto my servant, unto David, Thus hath said the Lord, Wilt thou indeed build me a house for my dwelling? For I have not dwelt in a house since the day that I brought up the children of Israel out of Egypt, even until this day; but have been moving about in a tent and in a tabernacle. In all the places where I moved about among all the children of Israel, did I speak a word to any one of the tribes of Israel, whom I ordained to feed my people Israel, saying, Why have ye not built for me a house of cedar? Now therefore, thus shalt thou say unto my servant, to David, Thus hath said the Lord of hosts, I took thee from the sheep-cote, from behind the flocks, to be a ruler over

my people, over Israel; And I have been with thee whithersoever thou didst go, and I have cut off all thy enemies from thy presence, and I have made thee a great name, like the name of the great who are on the earth; And I have procured a place for my people, for Israel, and I have planted them, that they may dwell in a place of their own, and be no more troubled; and that the children of wickedness shall not afflict them any more as aforesaid. And (as it was) since the day that I ordained judges to be over my people Israel; and I have caused thee to rest from all thy enemies; and the Lord telleth thee that he, the Lord, will make thee a house. When thy days will be completed, and thou wilt sleep with thy fathers: then will I set up thy seed after thee, who shall proceed out of thy body, and I will establish his kingdom. He it is that shall build a house for my name, and I will establish the throne of his kingdom for ever. ¶ I too will be to him as a father, and he shall indeed be to me as a son; so that when he committeth iniquity, I will chastise him with the rod of men, and with the plagues of the children of man; But my kindness shall not depart from him, as I caused it to depart from Saul, whom I removed from before thee. And thy house and thy kingdom shall be steadfast for ever before thee: thy throne shall be established for ever. In accordance with all these words, and in accordance with all this vision, so did Nathan speak unto David. ¶ Then went the king David in, and sat down before the Lord, and he said, Who am I, O Lord Eternal? and what is my house, that thou hast brought me as far as hitherward? And this was yet too small a thing in thine eyes, O Lord Eternal; and thou hast spoken also of thy servant's house for a distant time. And is this the desert of man, O Lord Eternal? And what can David add yet more to speak unto thee? since thou, O Lord Eternal, knowest well thy servant? For the sake of thy word, and in accordance with thy own heart, hast thou done all this great thing, so as to let thy servant know it. Therefore art thou great, O Eternal God; for there is none like thee, and there is no god beside thee, in accordance with all that we have heard with our ears. And who is like thy people, like Israel, the only nation on the earth, which God went to redeem for himself as a people, and to acquire for himself a name, and to do for you this great deed, and fearful things for thy land (to drive out), from before thy people which thou hast redeemed for thyself from Egypt, nations and their gods. For thou hast established for thyself thy people Israel as a people unto thee for ever; and thou, O Lord, art indeed become their God. And now, O Eternal God, let the word that thou hast spoken concerning thy servant, and concerning his house, stand firm for ever, and do as thou hast spoken. And let thy name be magnified unto everlasting; that men may say, The Lord of hosts is the God over Israel: and may the house of thy servant David be established before thee. For thou, O Lord of hosts, the God of Israel, hast revealed to the ear of thy servant, saying, A house will be built up for thee; therefore hath thy servant found the heart to pray unto thee this prayer. And now, O Lord Eternal, thou art the (true) God, and thy words must become the truth, and thou hast spoken unto thy servant this goodness: And now let it please thee and bless the house of thy servant, that it may continue for ever before thee; for thou, O Lord Eternal, hast spoken it; and from thy blessing let the house of thy servant be blessed for ever.

CHAPTER VIII.

¶ And it came to pass, after this, that David I smote the Philistines, and humbled them: and David took Metheg-haämmah out of the hand of the Philistines. And he smote Moáb, and measured them with a line, laying them down on the ground; and he measured with two lines to put to death, and with one full line to keep alive. And the Moábites became David's servants, bringing presents. David smote also Hadad'ezer, the son of Rechob, the king of Zobah, as he went to extend his territory at the river Euphrates. And David captured from him a thousand and seven hundred horsemen, and twenty thousand men on foot; and David ham-stringed all the chariot-teams, but reserved of them a hundred chariot-teams.

CAP. X.

וזה אחריו ונתן מלך בני עמון ומלך חזן בני
 1 החתי: ואמר דוד אעשה כסדר עמון כדקדש
 2 כאשר עשה אביו עמרי חסד ושלח דוד לחנני בן
 3 זכוני אל אביו ונבא עבדי דוד ארץ בני עמון: ואמר
 4 שר בני עמון אליהם אלהם אדוניכם המכבד דוד את אבד
 5 בעיניך כישלח לך מנחמים הלא בעבור חסד אב
 6 הישר ולדגלה ולתפסה שלח דוד את עבדיו אלך:
 7 ונחן חנן את עבדיו דוד וניחל את חצו וקנס ופכרת
 8 את מורדתם כחצי עד שחזיתם ושלחם: וערו לדוד
 9 ושלח לקראתם ביהו האנשים וקלמים מאד ויאמר
 10 המלך שבו בידו עד צדצמח וקנסם ושכבם: וירא
 11 בני עמון כי נבאש בידו ושלחו בני עמון ושכרו
 12 את ארם בית הדיב ואת ארם צבא עשרים אלף נלוי
 13 ואת מלך מצבה אלף איש וארם טוב עיניו ושלח אלף
 14 איש: וישלח דוד ושלח את זבא את כל העבד
 15 הגבורים: ונצאו בני עמון בערבו מלחמה פתח השער
 16 נצאם צבא נרחב ואיש טוב ומצבה להם כשדרי:
 17 וירא זבא ברחוקהו אלו פני המלחמה מפנים ומאחור
 18 ויבחר מכל חבורי ישראל משרד לקראת ארם: ואת
 19 יתר העם נתן ביד אבש אחיו משרד לקראת בני עמון:
 20 ויאמר אסתחנן ארם ממני ונתתה לי לישועה ואם
 21 בני עמון יחזקו ממך ותלכתי להשיע לך: נתן ונתחנן
 22 בעיר עמט ובבד ערי אלהיו ויהו יעשה הטוב בעיניו:
 23 ונש זבא ותעם אשר עמו למלחמה בארם וניסו
 24 מסביו: ויגו עמון וראו בנים ארם נסו מפני אבש
 25 ונבאו העיר ונשב זבא מעל בני עמון ונבא וישלם:
 26 וירא ארם כי ענף לפני ישראל ויאספו חר: וישלח
 27 וירדשו ויצא את ארם אשר מעבר הנה ויהו
 28 חלם ושקדו שר צבא וירדשו לפניהם: ועד לדוד
 29 ויאספו את כל ישראל ויעברו את הנהר ונבא חלאמה
 30 בערבו ארם לקראת דוד וילחמו עמו: וניס ארם
 31 מפני ישראל וירד דוד מארם שבע מאות רכב וארבעים
 32 אלף פרשים ואת שובדו שר צבאו הנה ונתן שם:
 33 וירא כל המלכים עבדי הדרדור בני נפשו לפני ישראל
 34 וישלמו את ישראל ובעבדו ויראו ארם להשיע עוד
 35 את בני עמון:

CAP. XI.

ויהי לחשובת השנה לעת וצאת המלאכים ושלח
 1 דוד את זבא ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל ושתחו
 2 אדבע עמון ונצרו על רבה דוד וישב בירושלם:
 3 ויהי ועת הערב נתקם דוד מעל משכבו ונתחנן על
 4 בני בית המלך וירא אשה רחצת מעל הנה ותאשה טובת
 5 כנעא מאד: ושלח דוד ודרש לאשה ויאמר הלא
 6 זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי: ושלח
 7 דוד מלאכים וחקקה ותבוא אלו וישכב עמה והיא
 8 מתקדשת ממאמתה ותשב אל ביתה: וסתר האשה
 9 ותשלח וסגד לדוד ויאמר הנה אני: ושלח דוד אל
 10 זבא שלח אלי את אוריה החתי ושלח זבא את אוריה

ה כל הרכב ויותר ממנו מאה רכב: ותבא ארם דמשק
 1 לעור להדרדור מלך צובה נגד דוד בארם עשרים
 2 ושנים אלף איש: ותעם דוד וצבים בארם דמשק ותתי
 3 ארם לדוד לעבדים ונשא מנהי וישע ויהו את דוד
 4 בכל אשר הדרדור: ונחן דוד את שלטי ותקב אשר היו
 5 עני עבדי המלך: וירדשו וביאם וישלם: ומכח ומכתי
 6 עני הדרדור לקח המלך דוד נחשת ורבה מאד:
 7 וישמעתי מלך המת בני הנה דוד את כלילי הדרדור:
 8 וישלח תני את יורם בני אל המלך דוד לשאל לו
 9 לשלום ולברכו על אשר נתחם כהדרדור כפרו כר
 10 איש מלחמות תני הנה הדרדור ובידו היו כלי רכש וכלי
 11 יתב וכל נחשת: ונסיאתם הקריש המלך דוד לדנה עם
 12 הכסף ותקב אשר הקריש מכל העינים אשר כפש:
 13 מארם וממואב ומבני עמון ומפלשתים ומקמלק ומשלל
 14 הדרדור בדרחב מלך צובה: וישע דוד שם בשבו
 15 מהכותו את ארם בגיא מלח שמונה עשר אלף: ותעם
 16 בארם וצבים בכל ארם שם וצבים ויהי כל ארם
 17 עבדים לדוד וישע ויהו את דוד בכל אשר הדרדור: ומלך
 18 דוד על כל ישראל ויהי דוד עשה משפט וצדקה לכל
 19 עמו: ויצא כדצדקה על ישראל וישפט כדאחילוח
 20 מוכר: וצדק כדאחשוב ונחמלך כדאחשוב להעם
 21 ושרתה סופר: ויגדו כדאחשוב ונחמלתי ויבני
 22 דוד להעם הוי:

CAP. IX.

וירא דוד הכי ישעוד אשר טרף לבית שאול ואעשה
 1 עמו חסד כעבור ויהנתן: ולבית שאול עבד ושמו
 2 ציבא ויקרא ראו אל דוד ויאמר המלך אלו האתרו
 3 ציבא ויאמר עבדך: ויאמר המלך האפס עוד איש
 4 לבית שאול ואעשה עמו חסד אלהים ויאמר ציבא
 5 אל המלך עוד כן יהינתן וכה רגלים: ויאמר לו המלך
 6 אפה הוא ויאמר ציבא אל המלך הנה הוא בית מבר
 7 כדעמאל מלו דבר: וישלח המלך דוד וחקוהו מבית
 8 מבר כדעמאל מלו דבר: ונבא מפיבשת כדאחילוח
 9 כדאחילוח אל דוד ונפל על פניו וישתחו ויאמר דוד
 10 מפיבשת ויאמר הנה עבדך: ויאמר לו דוד אל אחי
 11 כי עשה אעשה עמך חסד כעבור ויהנתן אכף והשיבתי
 12 לך את דבש ואת חלב ואת אבן ואת כל לחם עלי
 13 שלחתי חמיר: וישתחו ויאמר מה עבדך כי פנית אלי
 14 הכלב המת אשר כמתי: ויקרא המלך אל ציבא וער
 15 שאול ויאמר אלו כל אשר היה לשאול ולכל ביתו נתתי
 16 לכדאחילוח: ועבדתי לו את האתרומה אתה וכלך עבדך
 17 ותבאת ותהי לבד אדניך לחם ונאכלו ומפיבשת כר
 18 אדניך ואת המד לחם על שלחתי וליצא אשה עשר
 19 בניו ושבע עבדים: ויאמר ציבא אל המלך כל אשר
 20 יצא אדני המלך את עבדו כן עשה עבדך ומפיבשת
 21 אכל על שלחתי כחמד מבני המלך: ומפיבשת כדאחילוח
 22 ושמו מוכא וכל מושב בית ציבא עבדים למפיבשת:
 23 ומפיבשת שבו בירושלם כי על שלחתי המלך המד הוא
 24 אכל והוא פסח שתי רגליו:

5 And the Syrians of Damascus then came to aid Hadad'ezer, the king of Zobah, when David slew of the Syrians twenty and two thousand men.

6 And David put garrisons in Syria of Damascus; and the Syrians became servants to David, bearing presents. And the Lord helped David whithersoever he went. And David took the shields of gold that belonged to the servants of Hadad'ezer, and brought them to Jerusalem. And from Bethach, and from Beruthai, cities of Hadad'ezer, did king David take exceedingly much copper. ¶ And when To'i the king of Chamath heard that David had smitten all the host of Hadad'ezer, Then did To'i send Yoram his son unto king David, to ask him after his well-being, and to bless him, because that he had fought against Hadad'ezer, and smitten him; for Hadad'ezer had been engaged in wars with To'i; and he had in his hand vessels of silver, and vessels of gold, and vessels of copper. These also did king David sanctify unto the Lord, with the silver and gold that he had sanctified from all the nations which he subdued; From Syria, and from Moab, and from the children of 'Ammon, and from the Philistines, and from 'Amalek, and from the spoil of Hadad'ezer, the son of Achish, the king of Zobah. And David acquired a name when he returned from his smiting the Syrians in the valley of salt, eighteen thousand men. And he put garrisons in Edom; throughout all Edom put he garrisons, and all the Edomites became servants to David. And the Lord helped David whithersoever he went. And David reigned over all Israel; and David did what is just and right unto all his people. And Joab the son of Zeruayah was over the army; and Jehosaphat the son of Achilud was recorder; And Zadok the son of Achitub, and Achimelech the son of Ebyathar, were priests; and Serayah was scribe; And Banayah the son of Yehoyada' was over both the Kerethites and the Pelethites; and David's sons were officers of state.

CHAPTER IX.

1 ¶ And David said, Is there yet any one that is left of the house of Saul, that I may show him kindness for the sake of Jonathan? And the house of Saul had a servant whose name was Ziba; and they called him unto David; and the king said unto him, Art thou Ziba? And he said, Thy servant (is it). And the king said, Is there no one left any more of the house of Saul, that I may show him the kindness of God? And Ziba said unto the king, There is yet a son of Jonathan, lame on both feet. And the king said unto him, Where is he? And Ziba said unto the king, Behold, he is in the house of Machir, the son of Ammiel, in Lo-debar. And king David sent, and had him taken out of the house of Machir, the son of Ammiel, from Lo-debar. And Mephibosheth, the son of Jonathan, the son of Saul, came unto David, and he fell on his face, and bowed himself. And David said, Mephibosheth; and he answered, Here is thy servant! And David said unto him, Fear not; for I will surely show thee kindness for the sake of Jonathan thy father, and I will restore unto thee all the land of Saul thy father; and thou shalt eat bread at my table continually. And he bowed himself, and said, What is thy servant, that thou shouldst turn thy regard unto such a dead dog as I am? Then called the king for Ziba, Saul's servant, and said unto him, All that hath pertained to Saul and to all his house have I given unto thy master's son. And thou shalt till for him the land, thou, and thy sons, and thy servants, and thou shalt bring in (the product), that thy master's son may have bread which he can eat; but Mephibosheth thy master's son shall eat continually bread at my table. Now Ziba had fifteen sons and twenty servants. And Ziba said unto the king, In accordance with all that my lord the king may command his servant, so will thy servant do. And Mephibosheth (said the king) shall eat at my table, as one of the king's sons. And Mephibosheth had a young son, whose name was Micha. And all that dwelt in the house of Ziba were servants unto Mephibosheth. And Mephibosheth dwelt in Jerusalem; for he ate continually at the king's table; and he was lame on both his feet.

CHAPTER X.

1 ¶ And it came to pass after this, that the king of the children of 'Ammon died, and Chanun his son reigned in his stead. Then said David, I

will show kindness unto Chanun the son of Nachash, as his father showed me kindness. And David sent to comfort him by the hand of his servants for his father. And David's servants came unto the land of the children of 'Ammon. And the princes of the children of 'Ammon said unto Chanun their lord, Doth David honor thy father in thy eyes, that he hath sent comforters unto thee; hath David not sent his servants unto thee, in order to search the city, and to spy it out, and to overthrow it? Chanun thereupon took David's servants, and shaved off the one-half of their beards, and cut off their garments in the middle, even to their buttocks, and sent them away. When they told it unto David, he sent (persons) to meet them, because the men were greatly ashamed; and the king said, Tarry at Jericho until your beard be grown, and then return. And when the children of 'Ammon saw that they were become in bad odor with David, the children of 'Ammon sent and hired the Syrians of Beth-rechob, and the Syrians of Zoba, twenty thousand men on foot, and the king of Ma'achah with a thousand men, and of the people of Tob twelve thousand men. And when David heard of it, he sent Joab, and all the army, (and) the mighty men. And the children of 'Ammon came out, and put themselves in battle-array at the entrance of the gate; and the Syrians of Zoba, and of Rechob, and the people of Tob and Ma'achah, were by themselves in the field. And now Joab saw that the front of the battle was against him before and behind, he selected from all the chosen men of Israel, and arrayed himself against the Syrians: And the rest of the people he delivered into the hand of Abishai his brother, who arrayed himself against the children of 'Ammon. And he said, If the Syrians be too strong for me, then shalt thou bring me help; but if the children of 'Ammon be too strong for thee, then will I go to help thee. Be strong, and let us strengthen ourselves in behalf of our people, and in behalf of the cities of our God: and may the Lord do that which seemeth good in his eyes. And Joab drew nigh, and the people that were with him, unto the battle against the Syrians; and they fled from before him. And when the children of 'Ammon saw that the Syrians were fled, then did they also fly before Abishai, and entered into the city: Joab then returned from the children of 'Ammon, and came to Jerusalem. And when the Syrians saw that they were smitten before Israel, they gathered themselves altogether. And Hadad'ezer sent, and brought out the Syrians that were beyond the river, and they came to Chelam; and Shobach the captain of the army of Hadad'ezer went before them. And when it was told to David, he gathered all Israel together, and passed over the Jordan, and came to Chelam. And the Syrians set themselves in battle-array against David, and fought with him. And the Syrians fled from before Israel; and David slew of the Syrians (the men) of seven hundred chariots, and forty thousand horsemen; and Shobach also the captain of their army he smote, and he died there. And when all the kings, the vassals to Hadad'ezer saw that they were smitten before Israel, they made peace with Israel, and served them; and the Syrians feared to help the children of 'Ammon any more.

CHAPTER XI.

¶ And it came to pass, at the return of the same season of the year, at the time when kings go forth, that David sent Joab, and his servants with him, and all Israel; and they destroyed the children of 'Ammon, and besieged Rabbah. But David remained behind at Jerusalem. And it happened at evening-tide, that David arose from off his couch, and walked upon the roof of the king's house; and he saw from the roof a woman bathing herself; and the woman was of a very beautiful appearance. And David sent and inquired after the woman; and some one said, Behold; this is Bath-sheba, the daughter of Eli'am, the wife of Uriyah the Hittite. And David sent messengers, and took her; and she came in unto him, and he lay with her, and she had just purified herself from her uncleanness; and she returned unto her house. And the woman conceived; and she sent and told David, and said, I am with child. And David sent to Joab, Send unto me Uriyah the Hittite. And Joab sent Uriyah to

7 אלהיך: ונבא אוריה אליו ושאל דוד לשלום יואב
 8 ולשלום הנים ולשלום המלחמה: ויאמר דוד לאוריה
 9 רד לביתך ורחץ בגלגל וצא אוריה מבית המלך והצא
 10 את כל עבדי אדוני ולא ידע אל ביתו: ויגרו לדוד
 11 לאמר לא ידע אוריה אל ביתו ויאמר דוד לאוריה
 12 הלא מדרוך אתה בא מדוע לא ידעת אל ביתי? ויאמר
 13 אוריה אל דוד הארון ישראל יהודה ישבים בכסות
 14 ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה הנים ואני אבוא
 15 אל ביתי לאכל ולשתות ולשכב עם אשתי: הןך ותי
 16 נפשך אסגנושה אתה דבר הנה: ויאמר דוד אל
 17 אוריה שב בנה גסיתים ומתך אשלחך וישב אוריה
 18 בירושלם ביום ההוא וממחרת: ויקראלו דוד ויאכל
 19 לפני השם וישכרו וצא קרוב לשכב במשכבו עם
 20 עבדי אדוני ואל ביתו לא ידע: ותי בכפר וכתב דוד ספר
 21 אל יואב ושלח בד אוריה: וכתב בספר לאמר הבו
 22 את אוריה אלמיל פני המלחמה החזקה ושבתם מאתיו
 23 ונכה ומת: ותי בשמרו יואב אלהיער ויתן את אוריה
 24 אלהמקום אשר ידע כי אנשיחיל שם: וצאו אנשי
 25 העיר וקלטו את יואב ושל מדינתם מעבדי דוד ומת
 26 גם אוריה החתי: וישלח יואב נער לדוד את כל דברי
 27 המלחמה: וצו את המלך לאמר ככליתך את כל
 28 דברי המלחמה לדבר אלהמלך: ותי אסמללה
 29 ממת המלך ויאמר לך מדוע נשתתם אלהיער אלהמם
 30 הלא ידעתם את אשר ידע מעל חזקיה: מידכה את
 31 אבימלך ביריבשה הלא אשה השליכה עליו פלח
 32 רכב מעל חזקיה ומת בתוכו למה נשתתם אלהממה
 33 ואמר גם עבדך אוריה החתי מת: הןך המלך ונבא
 34 נער לדוד את כל אשר שלחו יואב: ויאמר המלך אל
 35 דוד כי נקברו עליו האנשים וצאו אליו השנה ותי
 36 עלהם עד פתח השער: וראו המראים אל עבדך
 37 מעל החומה וימתו מעבדי המלך וגם עבדך אוריה
 38 כה החתי מת: ויאמר דוד אל המלך כהתאמר אלי יואב
 39 אליהו בעניך אתה דבר הנה כירבה ונה תאכל
 40 הרוב הסוף מלחמתך אלהיער ויהרס ותוקד:
 41 ותשמע אשת אוריה כרמת אוריה אשה ותספר על
 42 בעלה: ועבד האבל ושלח דוד ויאספה אל ביתו
 43 ותהילו לאשה ותלד לו בן וירע הדבר אשר עשה דוד
 44 בעני דעה:

CAP. XII. יב

1 וישלח דוד את נתן אלהיך ונבא אליו ויאמר לו שני
 2 אנשים היו בעיר אחת אחד עשיר ואחד ראש: לעשיר
 3 היה צאן וקרן הרבה מאד: ולרש אין כל כי אם
 4 כבשה אחת קטנה אשר קנה ונתנה ותמגל עמו ועם
 5 בניו ויהיו תמגל תאכל ומכסו תשתה ובחזקו תשקב
 6 ותהילו בפת: ונבא הרף לאיש העשיר ותחמל לקחת
 7 מצאנו וקברו לעשות לקחת הבא לו ונח את יבנה
 8 האיש ונעשה לאיש הבא אליו: ותהרף דוד

9 באש מאד ויאמר אל נתן הרי דעה כי בך עת האיש
 10 העשה זאת: ואתה בנבשה ושלם ארבעתים עקב אשר
 11 עשה אתה דבר הנה ועל אשר לא חמל: ויאמר
 12 נתן אלהיך אתה ראש כה יאמר דוד אליו ישראל
 13 אני משתדף למלך על ישראל ואני העלף מיד
 14 שאלי: ואתה לך את בית אדני ואתי ניש אדני בחוקך
 15 ואתה לך את בית ישראל יהודה ואסמלם ואספה
 16 לך כנה וכתבה: מדוע בנת את דבר הנה לעשות
 17 דע בעני את אוריה החתי הבית כהרוב ואת אשתי
 18 לקחת לך לאשה ואני הרגת כהרוב בני עמון: ועתה
 19 לא תסור חרב מבידך עד שלום עקב כי בותי ותחף
 20 את אשתי אוריה החתי לחיות לך לאשה: כה ו
 21 אמר דוד הנה הנני מקום עליה כנה מבידך ולקחתי את
 22 נשך לעניך ונתתי לרעד ושכב עם נשך לעני
 23 השמש האת: כי אתה עשית כסתר ואני אעשה את
 24 הדבר הנה נער כל ישראל ונער השמש: ויאמר
 25 דוד אל נתן חטאתי לידך: ויאמר נתן אל
 26 דוד גסיתיה העבד חטאתך לא תמות: אפס כייאצ
 27 נאצת את יאב דעה בדבר הנה גם הבן הילד לך
 28 מת ומת: הןך נתן אל ביתו ונח דעה את הילד
 29 אשר ילדה אשה אוריה לדוד ונאצ: ונבקש דוד את
 30 האללים בער העיר וצאם דוד עם ונבא ונח ושקב
 31 ארצה: וקמו וקני ביתו עליו לבקום מדינתו ולא
 32 אבה ולא בקה אתם לחם: ותי ביום השביעי נמת
 33 הילד וירא עבדי דוד לתדילו: כרמת הילד כי
 34 אמרו הנה בותי הילד לו דברט אליו ולא שמי
 35 בקולו ואף נאמר אליו מת הילד ועשה רעה: וצא
 36 דוד כי נקברו מתלחשים נתן דוד כימת הילד ויאמר
 37 דוד אל עבדיו המת הילד נאמרו מת: וקם דוד
 38 מדינתו ורחץ ונחף ותלף שמלתו ונבא בית הנה
 39 וישתחו ונבא אל ביתו ושאל וישמו לו לחם ויאכל:
 40 ויאצו עבדיו אליו מה הדבר הנה אשר עשית
 41 כשבר הילד הו צמת ותבך וכאשר מת הילד קמת
 42 ותאכל לחם: ויאמר בעד הילד הו צמת ונאברה
 43 כי אמרת הו צמת ותי דעה ותי הילד: ועתה ו
 44 למה זה אני עם תאכל להשיבו עוד אני הרף אליו
 45 ודוא לא ישוב אלי: ונחם דוד את בתישבע אשתי
 46 ונבא אליה ושקב עמה ותלד בן וקרא את שמו
 47 שלמה ודעה אהבו: וישלח ביד נתן הקבא ויקרא
 48 את שמו וידעה בעבור דעה: וילחם יואב ברפת
 49 בני עמון וילכד את העיר המלוכה: וישלח יואב
 50 מלכים אלהיך ויאמר ולקחתי ברבה גסיתותי
 51 את העיר המים: ועתה אספה את הנה הנים ונתנה על
 52 העיר ולכדה פדאכר אני את העיר ונקרא שמי עליה:
 53 ויאסף דוד את כל הנים ונחף וילחם בה וילכדה:
 54 ונחף את עשרת מלכים מעל ראשו ומשקלה כפר ל
 55 ויב וצא קנה ותה עיראש דוד ושלל העיר וצא
 56 חרבה מאד: ואת הנים אשר בקו וצא וישם כמנה

7 David. And when Uriyah was come unto him, David asked after the well-being of Joâb, and after the well-being of the people, and how the 8 war prospered. And David said to Uriyah, Go down to thy house, and wash thy feet. And Uriyah went forth out of the king's house, and there followed him a mess of food from the king. 9 But Uriyah laid himself down at the door of the king's house with all the servants of his lord, and went not down to his house. And they told David, saying, Uriyah is not gone down unto his house: and David said unto Uriyah, Art thou not come from a journey? why then art thou not 10 gone down unto thy own house? Then said Uriyah unto David, The ark, and Israel, and Judah abide in booths; and my lord Joâb and the servants of my lord are encamped in the open field: and should I alone go with my house, to eat and to drink, and to lie with my wife? as thou livest, and as thy soul liveth, I will not do 12 this thing. And David said unto Uriyah, Tarry here also this day, and to-morrow will I send thee off. So Uriyah remained in Jerusalem on 13 that day and the following. And David invited him, and he ate and drank before him, and he made him drunken; and he went out in the evening to lie down on his resting-place with the servants of his lord; but to his house he did not 14 go down. And it came to pass in the morning, that David wrote a letter to Joâb, and sent it by the hand of Uriyah. And he wrote in the letter, saying, Set Uriyah in front, opposite to the hottest fight, and then withdraw from behind him, 16 that he may be smitten and die. And it came to pass, when Joâb was enclosing the city, that he placed Uriyah toward the spot of which he 17 knew that vallant men were there. And the men of the city went out and fought with Joâb; and there fell some of the people, of the servants of David, and there died also Uriyah the Hittite. 18 Then did Joâb send, and told unto David all the events of the war. And he charged the messenger, saying, When thou hast finished telling all the events of the war to the king, And it happen that the king's wrath arise, and he say unto thee, Wherefore did you approach unto the city to fight? knew ye not, that they would shoot 20 down from off the wall? Who smote Abimelech the son of Yerubbesheth? did not a woman throw down upon him a piece of an upper mill-stone from off the wall so that he died at Thebez? why did ye approach unto the wall? then must thou say, Also thy servant Uriyah the Hittite is dead. 22 And the messenger went, and came and told unto David all for which Joâb had sent him. And the messenger said unto David, Because the men overpowered us and came out against us into the field; but we set upon them, as far as the en- 24 trance of the gate. And the archers then shot at thy servants from off the wall; and there died some of the servants of the king, and also thy 25 servant Uriyah the Hittite is dead. Then said Joâb to the messenger, Thus shalt thou say to David, Let this thing not be displeasing in thy eyes; for at times this, at other times the other will the sword devour; continue firmly in thy war against the city, and overthrow it; and thus do thou encourage him. And when the wife of Uriyah heard that Uriyah her husband had died, 27 she mourned for her lord. And when the (time of) mourning was past, David sent and took her to his house, and she became his wife; and she bore him a son. But the thing which David had done was displeasing in the eyes of the Lord.

CHAPTER XII.

1 ¶ And the Lord sent Nathan unto David, and he came unto him and said to him, Two men were once in one city, the one rich and the other 2 poor. The rich man had flocks and herds, in great abundance. But the poor man had nothing, save one little ewe, which he had bought; and he nourished it, and it grew up with him and with his children together; of his bread it used to eat, and out of his cup it used to drink, and in his bosom it used to lie, and it was to him as a 4 daughter. And there came a traveler unto the rich man; and he felt compunction to take from his own flocks and from his own herds to dress for the wayfarer that was come to him; but he took the ewe of the poor man, and dressed it for the man that was come to him. And the anger of 5 David was greatly kindled against the man; and he said to Nathan, As the Lord liveth, surely the man that hath done this deserveth to die; and the ewe he shall pay fourfold, for punishment; that he hath done this thing, and because he had no compassion. ¶ Then said Nathan to David, Thou 7 art the man! Thus hath said the Lord, the God of Israel, It is I who anointed thee as king over Israel, and it is I who delivered thee out of the hand of Saul; And I gave unto thee the house of 8 thy master, and (put) the wives of thy master into thy bosom, and gave unto thee the house of Israel and Judah; and if this be too little, I could bestow on thee yet many more like these things. Wherefore hast thou despised the word of the 9 Lord to do what is evil in his eyes? Uriyah the Hittite hast thou smitten with the sword, and his wife hast thou taken unto thee for wife; but him hast thou slain with the sword of the children of Ammon. And now, the sword shall not depart 10 from thy house for ever; for the reason that thou hast despised me, and hast taken the wife of Uriyah the Hittite to be thy wife. ¶ Thus hath 11 said the Lord, Behold, I will raise up against thee evil out of thy own house, and I will take away thy wives before thy eyes, and I will give them unto thy neighbor; and he shall lie with thy wives before the face of this sun. For thou 12 hast done it in secret; but I will surely do this thing before all Israel, and before the sun. ¶ Then 13 said David unto Nathan, I have sinned against the Lord. ¶ And Nathan said to David, also the Lord hath caused thy sin to pass away; thou shalt not die. Nevertheless, because thou hast given 14 great cause to the enemies of the Lord to blaspheme through this thing, the child also that hath been born unto thee shall surely die. And Nathan 15 went to his house; and the Lord struck the child that Uriyah's wife had born unto David; that it became very sick. And David besought God in behalf of the lad; and David kept fast, and came home, and lay over night upon the earth. And the elders of the house arose about him, 17 to raise him up from the earth; but he would not, and he did not partake of any bread with them. And it came to pass on the seventh day 18 that the child died; and the servants of David were afraid to tell him, that the child was dead; for they said, Behold, while the child was yet alive, we spoke to him, and he would not hearken to our voice: how then shall we say to him, The child is dead! he might do (himself) a hurt. But 19 when David saw that his servants were whispering to each other, David understood that the child was dead; wherefore David said unto his servants, Is the child dead? and they said, He is dead. David then rose up from the earth and washed 20 and anointed himself, and changed his garments, and went into the house of the Lord and prostrated himself; and then he came to his own house, and asked that they should set food before him, and he ate. And his servants then said unto him, 21 What is this thing which thou hast done? On account of the child when living thou didst fast and weep; but as soon as the child was dead thou didst arise and eat bread! And he said, While the child was yet alive, I fasted and wept; because I said, Who knoweth, but that the Lord will be gracious to me, that the child may live? But 23 now he is dead, wherefore should I fast then? can I restore him again? I am going to him; but he will not return to me. And David comforted 24 Bath-sheba' his wife, and he went in unto her, and lay with her; and she bore a son, and called his name Solomon; and the Lord loved him. And 25 he sent by the hand of Nathan the prophet, and called his name, Yedideyah in behalf of the Lord. ¶ And Joâb fought against Rabbah of the children 26 of Ammon, and captured the royal city. And Joâb sent messengers to David; and said, I have fought against Rabbah, and have also captured the water-town. And now gather the rest of 28 the people together, and encamp against the city, and capture it: lest I capture the city myself, and it be called by my name. And David gathered all the people together and went to Rabbah, and fought against it, and captured it. And he took 30 the crown of Malkam from off his head, and its weight was a talent of gold, and (on it was) a precious stone, and it was set on the head of David; and the booty of the city he brought out in great abundance. And the people that were 31 therein he brought forward, and put them under saws, and under iron threshing-wagons, and under

21 ויבא אבשלום אל־המלך ויאמר הנהנא נזננם לעבדך
 22 הלך־נא המלך ועבדו עִם־עבדך: ויאמר המלך אל־
 אבשלום אל־בני אלנא נלך כלט ולא נבדך עלך
 23 ופִרְדֵּיבֹ וּלְאִיאֶה לָקַחַת הַבְּרָבָדִי: ויאמר אבשלום
 24 ולא לְדָנָא אִתֵּן אִמְטָן אִתֵּן אִתֵּן אִתֵּן לֹא הַמֶּלֶךְ לְמַדָּה
 25 לְךָ עֹמֵד: ופִרְדֵּיבֹ אבשלום משלח את־אִמְטָנוֹן
 26 וְאֵת כָּל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיָּבֹאוּ אבשלום אֶת־נַעֲרָיו לְאֹמֶר
 27 דָּאֵנָּא כְּטוֹב לְבִיאִמְנוֹן כִּינֹא וְאִמְרַתִּי אֵלֵיכֶם הֲכֵן אִתֵּי
 28 אִמְנוֹן וְהַמֶּתֶם אִתֵּי אֶל־חֵרְבָאוֹ הַלֵּוֹא כִּי אֵיבֵי עֵינָיו
 29 אֶתְכֶם חוֹזֵן וְהָיוּ לְבִנְיָנוֹל: וַיֵּשְׁבוּ עִבְרֵי אבשלום
 30 לְאִמְנוֹן כַּאֲשֶׁר עָשָׂה אבשלום קִמְמוֹ וְלִבְנֵי הַמֶּלֶךְ
 31 נִירְכְּבוּ אִישׁ עַל־פִּרְדֵּי נִמְסֹ: וְהָיוּ הַמֶּדָּה בְּדָרֵךְ הַיַּם־מִן־הַמֶּלֶךְ
 32 וְלֹא־עֵתֵר מִתָּם אֶחָד: וַעֲבָם הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרַע אֶת־בִּגְדוֹ
 33 וַיִּשְׁכַּב אַרְצָה וְכָל־עַבְדָּיו נָצְבִים קִרְעֵי בְּיָדֵם: וַיָּשׁוּ
 34 וַיַּעֲבֹב בְּדַשְׁמֵה אֶחָדָיו וַיֹּאמֶר אֶל־אִמֶּר אֲדֹנָי אֵת
 35 כָּל־הַנְּעִימִים בְּיַד־הַמֶּלֶךְ הַמֵּתוֹ: וְדָאִמְנוֹן לְבָדוֹ מֵת כִּי־
 36 עַל־פִּי אבשלום הִתְהַה שִׁמְהָ מִיּוֹם עָתָה אֵת הַמֶּר אֲחֵרֵי:
 37 וַעֲשֵׂה אֲלֵי־שֵׁם אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אֶל־לִבּוֹ דְּבַר לְאֹמֶר כָּל־
 38 בְּנֵי הַמֶּלֶךְ מֵתוּ כִּי־אִם אִמְנוֹן לְבָדוֹ מֵת: וַיִּבְרַח אבשלום
 39 וַיֵּשֶׁב הַעֵר הַחֵמָה אֲתַדְעִי וַיָּבֹא הַגֵּה עִסְדֵּב הַקִּיָּם
 40 מִדָּרֵךְ אֶתְרֵי עֵר הַרֵר: וַיֹּאמֶר וַיִּרְבֵּב אֶל־הַמֶּלֶךְ הַגֵּה
 41 בְּיַד־הַמֶּלֶךְ הָיוּ בְּדָרֵךְ עֵבְדָה כֹּן הַרֵר: וַיָּתִי כַפְלָתוֹ
 42 לְדָבַר הַגֵּה בְּיַד־הַמֶּלֶךְ הָיוּ וַיֵּשֶׁב קוֹלָם וַיִּכְּבוּ וַיִּבְדֵּב
 43 הַמֶּלֶךְ וְכָל־עַבְדָּיו כִּינֹא בְּנֵי נְדוּל מָאֵר: וְאבשלום בָּרַח
 44 מִלֶּךְ אֲלִסְמָי כַּדְּמֵחָדוֹ מֶלֶךְ נִשְׁוֹר וְהַאֲבֵל עַל־
 45 קָלְבֵי־אִמִּים: וְאבשלום בָּרַח מִלֶּךְ נִשְׁוֹר וְהַרְשֵׁם שֵׁלֶשׁ
 46 שָׁנִים: וַחֲבַל דֵּת הַמֶּלֶךְ לָעֵת אֶל־אבשלום כִּי־נִתְּמָם
 47 עַל־אִמְנוֹן בְּרִמָּה:

CAP. XIV. יד

21 וַיָּבֵעַ יוֹאָב בְּדָרְצָה בִּרְלֵב הַמֶּלֶךְ עַל־אבשלום: וַיִּשְׁלַח
 22 יוֹאָב הַתְּקִיעָה וַיִּחַף מִשֵּׁם אִשָּׁה כַּמָּה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ
 23 הַחֲאֲבִל־נָא וְלִבְשֵׁנָא בְּנִדְאָבֵל וְאֶל־הַסֹּבֵי שָׁמַן וְהָיִית
 24 כַּאֲשֶׁר הִנֵּה יָמִים רַבִּים מִתְּאֲקַלַּת עַל־מָת: וְבָאָה אֵל־
 25 הַמֶּלֶךְ וַיִּבְרַחַת אֵלָיו בְּדָבַר הַהוּא וַיִּשֶׁם יוֹאָב אֶת־הַרְבָּבִים
 26 בַּפִּיָּה: וַיֹּאמֶר הַאֲשֶׁה הַתְּקִיעִית אֶל־הַמֶּלֶךְ וַחֲסַל עַל־
 27 אֵפֶיָה אֶרְצָה וְהַשְׁתַּחֲוִי וְהֹאמֶר הַשְׁעִיָה הַמֶּלֶךְ:
 28 וַיֹּאמֶר לֹחַ הַמֶּלֶךְ מִהֶלֶךְ וְהֹאמֶר אֲבֵל אִשָּׁה־אֶלְמָנָה אֵי
 29 וַיִּמָּת אִישׁ: וְלִשְׁפָתֶיךָ שֵׁן בָּיִם וַיִּבְּעוּ שְׁנֵיהֶם בַּשֶּׁהָה
 30 וַיִּצֹן וַיִּקַּח בַּעֲיָתָה וַיָּבֹן הַאֲמֵר אֶת־הַאֲמֵר וַיִּמָּת אִתּוֹ:
 31 וְהָיָה הַמֶּלֶךְ כָּל־הַמַּשְׁפָּחָה עַל־שְׁפָתֶיהָ וַיֹּאמְרוּ הֵנִי
 32 אֶת־מָמְכָה אֲחֵנוּ וַיִּמְתָּנוּ בַּנֶּפֶשׁ אֲחֵנוּ הֲלֵי וַיִּשְׁמַעְדָה
 33 נָם אֶת־הַיְוֹשֵׁב וַיִּכְּבוּ אֶת־נַחֲלָתוֹ אֲשֶׁר נִשְׁאָרָה לְבִלְתָּי
 34 שׁוֹמְרֵי־לְאִישֵׁי שֵׁם וְשֹׂאֲרֵית עַל־בְּנֵי הַאֲדָמָה: וַיֹּאמֶר
 35 הַמֶּלֶךְ אֶל־הַאֲשֶׁה לֵבִי לְבִיתֶיךָ וַיָּבֵן אֲנִי אֲנִיָּה עֵלְיָךְ: וְהֹאמֶר
 36 הַאֲשֶׁה הַתְּקִיעִית אֶל־הַמֶּלֶךְ עַל־פִּי אֲדֵי הַמֶּלֶךְ הָשִׁין וְעַל־
 37 בֵּית אָבִי וְהַמֶּלֶךְ וַכִּסּוֹ וַיָּבֹן: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 38 הַמִּדְבַּר אֲלֵיךְ וַיִּבְאֵתוֹ אֵלָי וְלֹא־יֹסֵף עוֹד לָעֵת כִּי־

וְכַחֲצֵי הַכְּרוֹל וּבַמַּעֲרַת הַכְּרוֹל וְהַעֲבִיר אִתְּם כַּמֶּלֶךְ
 וְכֹן נִשְׁפָּה לְכָל עַרְי בְּנִרְעֻמָּן וַיִּשָּׁב דֵּת וְכָל־הַעֲבָם
 וַיִּדְשָׁלֵם:

CAP. XIII. יג

1 וַיְהִי אַחֲרָיִן וְלִבְשָׁלוֹם כִּן־דָּדֵר אִתּוֹת יִפָּה וְשִׁמְהָ
 2 הַמֶּר הַאֲחֵבָה אִמְנוֹן בִּדְרִיד: וַיֵּצֵר לְאִמְנוֹן לְרַחֲמֵלוֹחַ
 3 בַּעֲבוּר הַמֶּר אֲחֵרוֹ כִּי כַחֲלוֹהָ הָיָה וַיִּפְלֵא בַעֲצֵי אִמְנוֹן
 4 לַעֲשׂוֹת לָהּ מֵאִמָּה: וְלִאִמְנוֹן רַע וַיִּשְׂמֵי וַיִּנְרָב בְּדַשְׁמֵיָה
 5 אִתֵּי דֵדֵר וַיִּנְרָב אִישׁ הַכֶּם מָאֵר: וַיֹּאמֶר לוֹ מֵדוּעַ אֲתָה
 6 קָבָה נֵל בְּדַשְׁמֵיךְ בַּכֶּךְ בַּכֶּךְ הַלֵּוֹא תַגִּיד לוֹ וַיֹּאמֶר
 7 לוֹ אִמְנוֹן אֶת־הַמֶּר אֲחֵת אבשלום אֲחֵי אָבִי: וַיֹּאמֶר
 8 לוֹ וַיִּנְרָב שָׁכַב עַל־מִשְׁכַּבְּהָ וְהַחֲתֵל וְכָא אֲבִיד לְרֵאוֹתֶיךָ
 9 וְאִמְרַתִּי אֵלָיו תְּכָא נָא הַמֶּר אֲחֵרֵי וְתִכְרַעִי לְפָנֵם וְעִשְׂתֶּיָה
 10 לַעֲבִי אֶת־הַכְּרִיָּה לְמַעַן אֲשֶׁר אֶרְאֶה וְאֶכְלָתִי מִיָּדָה:
 11 וַיִּשְׁכַּב אִמְנוֹן וַיַּחֲתֵל וַיִּבֵּא הַמֶּלֶךְ לְרֵאוֹתוֹ וַיֹּאמֶר אִמְנוֹן
 12 אֶל־הַמֶּלֶךְ תְּכָא־נָא הַמֶּר אֲחֵרֵי וְתִלְכַבֵּב לַעֲבִי שְׁתִּי
 13 לְבָבוֹת וְאֶכְרָה מִיָּדָה: וַיִּשְׁלַח הַרֵר אֶל־הַמֶּר הַבִּיתָה
 14 לְאֹמֶר לֵבִי נָא בֵּית אִמְנוֹן אֲחִידֵךְ וַעֲשִׂיִלֹ הַכְּרִיָּה: וְתִלְכֵךְ
 15 הַמֶּר כִּינֹא אִמְנוֹן אֲחִידֵךְ הָיָה שָׁכַב וְתִפְקֵה אֶת־הַכְּבָאָן
 16 וְתִלְוֹשׁ וְתִלְכֵי לַעֲבִי וְתִבְשֵׁל אֶת־הַלְּבָבוֹת: וְתִפְקֵה אֶת־
 17 הַמַּשְׁרָת וְתַעֲצֵךְ לַפְּנֵי וַיִּמָּן לְאֹכּוֹל וַיֹּאמֶר אִמְנוֹן הַיָּצִיאוּ
 18 כִּי־אִישׁ מַעֲלִי וַיִּצְאוּ כָל־אִישׁ מַעֲלָיו: וַיֹּאמֶר אִמְנוֹן
 19 אֶל־הַמֶּר הַכִּיָּא הַכְּרִיָּה הַחֵרֵר וְאֶכְרָה מִיָּדֵךְ וְתִפְקֵה
 20 הַמֶּר אֶת־הַלְּבָבוֹת אֲשֶׁר עִשְׂתֶּיָה וְתִכָּא לְאִמְנוֹן אֲחִידֵךְ
 21 הַכְּרִיָּה: וְתִפְקֵה אֵלָיו לְאֹבֵל וְתִחַקְרָה וַיֹּאמֶר לָהּ כִּי־
 22 שָׁכַב עִמִּי אֲחֵרֵי: וְהֹאמֶר לוֹ אֶל־אֵרוֹ אֶת־תַּעֲנִי כִּי־
 23 לֹא־נִשְׁפָּה כֹּן בְּיִשְׂרָאֵל אֶל־תַּעֲשֵׂה אֶת־הַכְּרָה הַזֹּאת:
 24 וַאֲנִי אֲנִי אֲלִידֵךְ אֶת־חֵרְפָתִי וְאֲתָה תִּתְּנֵה כַּאֲתֵר הַכְּבָבִים
 25 בְּיִשְׂרָאֵל וְעִתָּה דְּבַר־נָא אֶל־הַמֶּלֶךְ כִּי לֹא יִמְעָנֵי מִמֶּךָ:
 26 וְלֹא אֶכְרָה לְשִׁמְעֵי בְּקוֹלָהּ וְתַחֲבֹן מִמֶּנָּה וַיִּשְׁעֵה וַיִּשְׁכַּב
 27 אִתָּה: וַיִּשְׁמָעָה אִמְנוֹן שִׁמְעָה דְרִילוֹהָ מָאֵר כִּי דְרִילוֹהָ
 28 הַשְׁנָאָה אֲשֶׁר שָׁנְאוֹת מֵאֲחֵבָה אֲשֶׁר אֶהְבֵּה וַיֹּאמֶר לָהּ
 29 אִמְנוֹן קוֹמִי לִבִּי: וְהֹאמֶר לוֹ אֶל־אִדָּתֵךְ הַרְשָׁה הַדְּרִילוֹהָ
 30 הַזֹּאת בַּאֲחֵרַת אֲשֶׁר־עֲשִׂית עִמִּי לְשִׁלְחֵי וְלֹא אֶכְרָה
 31 לְשִׁמְעֵי לָהּ: וַיִּקְרָא אֶת־נַעֲרָיו מִשְׁרָתוֹ וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנָא
 32 אֶת־זֹאת מַעֲלִי הַחֲצָה וְנַעַל הַדְּלַת אֲחֵרָה: וְעִלְיָהּ
 33 כַּתְּנֵת פָּסִים כִּי כֹן הַלְּבָשֵׁן בְּנִת־הַמֶּלֶךְ הַבְּתוּלַת
 34 מַעֲלִים וַיֵּצֵא אִתָּהּ מִשְׁרָתוֹ הַרְזִין וְנַעַל הַדְּלַת אֲחֵרָה:
 35 וַתִּפְקֵה הַמֶּר אֶפֶר עַל־רֵאשִׁיָּה וְכַתְּנֵת הַפָּסִים אֲשֶׁר עִלְיָהּ
 36 קָבָה וְתַשֵּׁם וְהָיָה עַל־רֵאשִׁיָּה וְתִלְכֵךְ הַלֵּךְ וַיַּעֲקֵרָה:
 37 וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אבשלום אֲחִידֵךְ הַאִמְנוֹן אֲחִידֵךְ הָיָה עִפְךָ
 38 וְעִתָּה אֲחֵרֵי הַכְּרִיָּשִׁי אֲחִידֵךְ הָיָה אֶת־תַּעֲשִׂיתִי אֶת־הַלְּבָבֵךְ
 39 לְדָבַר הַהוּא וַיִּשָּׁב הַמֶּר לְשִׁמְכָה בֵּית אבשלום אֲחִידֵךְ:
 40 וְהַמֶּלֶךְ דֵדֵר שָׁמַע אֵת כָּל־הַרְבָּבִים הַאֲהֵל הַמֶּר לוֹ מָאֵר:
 41 וְלֹא־דָבַר אבשלום עִם־אִמְנוֹן לְכַרַע וְעַד־טוֹב כִּי־שָׁנָא
 42 אבשלום אֶת־אִמְנוֹן עַל־דְּבַר אֲשֶׁר עָשָׂה אֵת הַמֶּר אֲחֵרֵי:
 43 וְהָיָה לְשָׁנִתָם יָמִים וְהָיוּ נֹזְמִים לְאבשלום בְּכַעַל
 44 הַיָּדֵיךְ אֲשֶׁר עִשְׂתֶּיָם וַיִּקְרָא אבשלום לְכָל־בְּנֵי הַמֶּלֶךְ:

axes of iron, and made them pass through brick-kens; and thus did he unto all the cities of the children of 'Ammon: and David returned with them with all the people unto Jerusalem.

CHAPTER XIII.

1 ¶ And it came to pass after this, that Abshalom the son of David had a handsome sister, whose name was Thamar; and Amnon the son of David loved her. And Amnon worried himself so that he fell sick on account of Thamar his sister; for she was a virgin; and it was impossible in the eyes of Amnon to do her the least (harm). But Amnon had a friend, whose name was Yanadab, the son of Shim'ah, David's brother; and Yonadab was a very sensible man. And he said to him, Why art thou so wasted, O prince, morning after morning? Wilt thou not tell me? Then said Amnon to him, Thamar the sister of Abshalom my brother do I love. And Yonadab said to him, Lie down on thy couch, and feign thyself sick; and when thy father cometh to see thee, thou must say unto him, Let, I pray thee, Thamar my sister come, and give me some food, and prepare the refreshment before my eyes, in order that I may see it, and eat it out of her hand. So Amnon lay down, and feigned himself sick; and when the king came to see him, Amnon said to the king, Let, I pray thee, Thamar my sister come, and mix up before my eyes a couple of cakes, that I may enjoy them out of her hand. Then did David send home to Thamar, saying, Go now to thy brother Amnon's house, and prepare for him the refreshment. So Thamar went to the house of Amnon her brother, and he was lying down; and she took the dough and kneaded, and mixed it up before his eyes, and baked the cakes; and she took the pan, and poured them out before him; but he refused to eat; and Amnon said, Cause every man to go out from me; and they went out, every man, from him. And Amnon said to Thamar, Bring the refreshment into the chamber, that I may enjoy it out of thy hand. So Thamar took the cakes which she had made, and brought them unto Amnon her brother into the chamber. And when she had brought them near unto him to eat, he took hold of her, and said unto her, Come, lie with me my sister. But she said to him, No, my brother, do not violate me; for such a deed ought not to be done in Israel; do not this scandalous act! And I, whither should I carry my shame; and as for thee, thou wouldest be like one of the worthless in Israel; but now, O speak, I pray thee, unto the king, for he will not withhold me from thee. Nevertheless, he would not hearken unto her voice; but he overpowered her, and violated her, and lay with her. Then did Amnon hate her with a very great hatred; so that the hatred with which he hated her was greater than the love with which he had loved her; and Amnon said unto her, Arise, be gone. And she said unto him, (Do) not add this yet greater wrong than the other which thou hast done with me, to send me (now) away! But he would not listen to her; and he called his young man, his servant, and said, Do send this woman away from me, into the street, and lock the door behind her. And she had on a garment of divers colors; for thus were usually apparelled the king's daughters when virgins; in robes; and his servant brought her out into the street, and locked the door behind her. And Thamar put ashes on her head, and the garment of divers colors which was on her she rent; and she placed her hand on her head, and went away and cried as she went along. Then said to her Abshalom her brother, Hath Amnon thy brother been with thee? but now, my sister, keep silence, he is thy brother, take this thing not to thy heart. So Thamar remained, and was secluded in the house of Abshalom her brother. And when king David heard all these things, it displeased him greatly. And Abshalom spoke not with Amnon either bad or good; for Abshalom hated Amnon, because he had violated Thamar his sister. ¶ And it came to pass after two full years, that Abshalom had sheep-shearers at Ba'al-chazir, which is near Epiraim; and Abshalom invited all the king's sons. And Abshalom came

to the king, and said, Behold, now, thy servant hath sheep-shearers; let the king, I pray thee, and his servants go with thy servant. And the king said to Abshalom, No, my son, do not let us all go now, that we may not be a burden upon thee. And he urged him much, but he would not go, and he blessed him. And Abshalom said, If not, let, I pray thee, Amnon my brother go with us. And the king said to him, Why should he go with thee? But Abshalom urged him greatly, and he sent with him Amnon and all the sons of the king. Now Abshalom commanded his servants, saying, Mark ye, I pray you, when Amnon's heart is merry with wine, and I say unto you, Smite Amnon: then kill him, fear not; behold, it is I who command it you; be firm and show yourselves men of valor. And the servants of Abshalom did unto Amnon as Abshalom had commanded. Then arose all the king's sons, and they rode off, every man on his mule, and fled. And it happened, while they were on the way, that the report came to David, saying, Abshalom hath smitten all the king's sons, and there is not one of them left. Then arose the king and rent his garments, and laid himself on the earth; and all his servants were standing by with their garments rent. But Yonadab the son of Shim'ah, David's brother, commenced and said, Let not my lord suppose that they have slain all the young men, the king's sons; since Amnon alone is dead; for by the command of Abshalom was this ordained from the day that he violated Thamar his sister. And now let not my lord the king take the thing to his heart, thinking, that all the king's sons are dead; for Amnon alone is dead. And Abshalom flew away. And the young man that was watching lifted up his eyes, and looked, and beheld, many people were coming by the way behind him, by the side of the mount. And Yonadab said to the king, The king's sons are come: according to the word of thy servant, so hath it come to pass. And it happened, as he had just finished speaking, that, behold, the king's sons came, and they lifted up their voice and wept; and also the king and all his servants wept very much. But Abshalom had fled; and he went to Talmal, the son of 'Ammihud, the king of Geshur; and (David) mourned for his son all the time. So did Abshalom fly, and go to Geshur, and he remained there three years. And (the soul of) king David longed to go forth unto Abshalom; for he was comforted concerning Amnon, that he was dead.

CHAPTER XIV.

¶ And when now Joab the son of Zeruyah perceived that the heart of the king was (turned) toward Abshalom: Then sent Joab to Tekoah, and he fetched thence a wise woman, and said to her, Feign, I pray thee, as though thou mournest, and do put on mourning garments, and anoint thyself not with oil; but be as a woman that hath these many days been mourning for the dead. And thou must come to the king and speak with him after these words: and Joab put the words into her mouth. And the woman from Tekoah spoke to the king, and fell on her face to the ground, and bowed herself, and said, Help, O king! ¶ And the king said unto her, What aileth thee? And she said, Truly, I am a widow woman, since my husband is dead. And thy hand-maid had two sons, and they two quarrelled together in the field, and there was no one between them to help (either); so the one smote the other, and slew him. And, behold, the whole family is risen up against thy hand-maid, and they said, Give up the slayer of his brother, that we may have him put to death, for the life of his brother whom he hath killed; and we will destroy also the heir: and thus they will quench my coal which is remaining, so as not to allow to my husband either name or remainder upon the face of the earth. ¶ And the king said unto the woman, Go to thy house, and I will issue (my) charge concerning thee. Then said the woman of Tekoah unto the king, On me, my lord, O king, be the iniquity, and on my father's house; and may the king and his throne be guiltless. ¶ And the king said, Whosoever speaketh ought unto thee, bring him to me, and he shall not touch thee any more. Then said she, I

וַיֹּאבֵד אֶת־הַמֶּלֶךְ וַיִּדְרֹלֵי וַיִּקְרָא אֶל־אֲבִישׁוֹלֹם וַיִּבֹא אֵלָיו
 הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לוֹ עַל־אֲפָיו אֲרֻצָּה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשָּׂק
 הַמֶּלֶךְ לֵאבִישׁוֹלֹם:

CAP. XV. טו

וַהֲלוּ מֵאַחֲרַי כִּן וַעֲשֵׂה לוֹ אֲבִישׁוֹלֹם כִּדְבָרְךָ וְהָסִיחַ א
 וְחַמְשֵׁים אִישׁ רָצִים לִפְנָיו: וְהַשְׂבִּים אֲבִישׁוֹלֹם וַעֲמֵד 2
 עַל־יַד הַרְדֵּי הַשֶּׁשֶׁר וַהֲלוּ כְּלֹהֵאִישׁ אֶשְׁרֵי־הַיְהוּדִים: וַיִּבֹּב
 לְבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ לַמִּשְׁפָּח וַיִּקְרָא אֲבִישׁוֹלֹם אֵלָיו וַיֹּאמֶר
 אֵימָתָה עִיר אֵתָה וַיֹּאמֶר מֵאֲחַד שְׂבָטֵי־יִשְׂרָאֵל עִבְדְּךָ:
 וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲבִישׁוֹלֹם רָאֵה דְבָרְךָ טוֹבִים וְיִחְזֹק וַשְׁמַע 3
 אֶדְרֹךְ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר אֲבִישׁוֹלֹם מִי־שָׁמְעִי שְׁמַע 4
 בְּאָרְצְךָ וְעַל־י כֹּהֵב כְּלֹהֵאִישׁ אֶשְׁרֵי־הַיְהוּדִים: וַיִּבְיַחֲשָׁפֵט
 וַהֲעִיבִיקָתוּ: וַהֲלוּ בְּקִרְבֵּי־אִישׁ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לוֹ וְיִשְׁלַח אֶת־ה 5
 יָדוֹ וְהַחֲזִיק לוֹ וַיִּשָּׂק לוֹ: וַעֲשֵׂה אֲבִישׁוֹלֹם כְּדִבְרֵי הַיְהוּדִ
 לְכָל־יִשְׂרָאֵל אֶשְׁרֵי־בָּאוּ לַמִּשְׁפָּח אֶל־הַמֶּלֶךְ וַיִּגְבֹּב 6
 אֲבִישׁוֹלֹם אֶת־יָבֵב אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל: וַהֲלוּ מִקִּץ אֲרֻצְעֵיךָ 7
 שָׁעָה וַיֹּאמֶר אֲבִישׁוֹלֹם אֶל־הַמֶּלֶךְ אֶלְכֶּנָה נָא וְאֲשַׁלְּמֶנָּה אֶת־
 נִדְרֵי אֲבִישׁוֹרְתָמִי לַיְהוּדָה כְּתִרְחוּן: כִּי־יִדְרֹב גֵּרֵי דְבָרְךָ 8
 בְּשִׁבְתִּי בְּיִשׁוּר בְּאֶרֶם לֹאֲנָה אֶשְׁיָבִי וְשָׁבִי וַהֲלוּ
 וַיִּרְשָׁלֵם וַיְגִבְתִּי אֶת־יְהוּדָה: וַיֹּאמְרֵלוֹ הַמֶּלֶךְ לֵךְ בְּשָׁלוֹם 9
 נִקְּם מִלֶּךְ הַיְהוּדָה: וַיִּשְׁלַח אֲבִישׁוֹלֹם מִדְּגִילֵים
 בְּכָל־שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר שְׁמַעְמֶנָּה אֶתִּיקוּל הַשֶּׁפֶד
 וְאֶמְרֵתֶם מֶלֶךְ אֲבִישׁוֹלֹם כְּתִרְחוּן: וְאֵת־אֲבִישׁוֹלֹם הֲלִילִי 11
 כְּאֵתִים אִישׁ מִיִּרְשָׁלָּם קְרָאִים וְהִלְבִּים לְחַמְסֵם וְלֹא דָבַר
 כְּלִדְבָר: וַיִּשְׁלַח אֲבִישׁוֹלֹם אֶת־אֲחִיתֹפֶל הַגִּילְגַי וַיִּצְעַן 12
 דָּוִד מֵעִירוֹ מִלְּלָה בִּבְחֵוֹ אֶת־הַדּוֹבָתִים וַהֲלוּ הַקָּשָׁר אֲמִין
 וְהִלֵּם הוֹלֵךְ וַהֲבֵב אֶת־אֲבִישׁוֹלֹם: וַיִּבֹא הַמֶּלֶךְ אֶל־דָּוִד 13
 לֵאמֹר הִנֵּה לְבִיאֵשׁ יִשְׂרָאֵל אֶחָד אֲבִישׁוֹלֹם: וַיֹּאמֶר דָּוִד 14
 לְכָל־עַבְדָּיו אֶשְׁרֵי־אֵתוֹ בִּירְשָׁלָּם קוּמוּ וַנְּהַרְסֵהוּ לֹאֲד
 הַהֲרִידֵלֵנוּ פִלְשָׁה מִפְּנֵי אֲבִישׁוֹלֹם מִכִּירוֹ לְכַלֵּת פְּדִי־מִתְרֵ
 וְהַשְׁנֵנוּ וְהַחִית עֲלֵינוּ אֶת־הַרְבֵּה וְהַבֵּה הַעִיר לִפְנֵי־
 הַרְבִּב: וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמֶּלֶךְ וַהֲבֵב אֶשְׁרֵי־בָאוּ 15
 אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ הַעֵה עֲבָדֶיךָ: וַיִּבֹא הַמֶּלֶךְ וְכָל־בֵּיתוֹ בְּרִגְלוֹ 16
 בַּעֲבוּר הַמֶּלֶךְ אֵת עֶשְׂרֵי יָמִים פְּלִשְׁטִים לִשְׁמֵר הַקְּבוּרָה:
 וַיִּבֹא הַמֶּלֶךְ וְכָל־הַיָּהִם בְּרִגְלוֹ וַעֲמָרוּ בֵּית הַמִּחְזָק: 17
 וְכָל־עַבְדָּיו לְבָרִים עַל־יָדוֹ וְכָל־הַקְּבוּרָה וְכָל־הַמַּלְחָה וְכָל־
 הַנְּחִים שִׁשְׁמִנְאוֹת אִישׁ אֶשְׁרֵי־בָאוּ בְּרִגְלוֹ מֵאֵת לְבָרִים
 עַל־פְּנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־אֵתָה הַעֲלֵי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ 19
 גְּסִיתָתָה אֲמִינוּ שׁוּב וְשֵׁב עִם־הַמֶּלֶךְ כִּדְבָרֵי אֵתָה וְגַם־
 גִּלְהָ אֵתָה לְמִקְוֶיךָ: תַּמּוּל וּבֹאֵךְ וְהוּם אַעֲנִיֵךְ עֲמֵנו 20
 לְכַלֵּת וְאֲנִי הוֹלֵךְ עַל אֶשְׁרֵי־אֲנִי הוֹלֵךְ שׁוּב וְהַשְׁבֵּב וַיֹּאמֶר
 אֵתָךְ וַעֲמֵן חֶסֶד וְאֲמִינוּ: וַעֲמֵן אֵת־הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁמַר 21
 הַיְהוּדָה וְהָיוּ אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ כִּי אִם בְּמִקּוֹם אֶשְׁרֵי הַיְהוּדִ
 שָׁם: וְאֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אִסְלָמְתָּ אִסְלָמְתָּ אִסְלָמְתָּ בִּרְשָׁם הַהֲרִי
 עֲבָדֶיךָ: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־אֲפָיו לֵךְ וַעֲבֵר מֵעַבֵּר אֲמִי הַעֲלֵי 22
 וְכָל־אֲנָשָׁיו וְכָל־הַטֶּפֶף אֶשְׁרֵי אֵתוֹ: וְכָל־הָאָרֶץ בּוֹכֵם קוֹל 23
 וְדוּל וְכָל־הַיָּהִם לְבָרִים וְהַמֶּלֶךְ עֵבֶר בְּנִתַל קְרוּחַ וְכָל־
 הַיָּהִם לְבָרִים עַל־פְּנֵי הַרְדֵּי אֶת־הַמֶּלֶךְ: וְהַהֲנִס־צִדִּיקִים 24

וַיֹּאמְרוּ וַיִּבְרָא הַמֶּלֶךְ אֶת־דָּוִד אֶת־דָּוִד מֵהַרְבֵּי נָאֵל
 הַיָּהִם לִשְׁחַת וְלֹא יִשְׁמְרוּ וַיֹּאמֶר הַיְהוּדָה אֶת־
 וַיִּפֵּל מִשְׁבַּת בְּנֵי הַיָּהִם: וַהֲאִמְרוּ הַיָּהִם הַדְּבָרִי וַיִּבְרָא
 שְׁפַחְתָּה אֶל־אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ דָּבָר וַיֹּאמֶר דָּבָר: וְהִאֲמִירִי
 הַיָּהִם וְלִמָּה הַשְׁבַּתָּה קוֹמָת עַל־עַם אֲלֵהֶם וַיִּמְדַּר
 הַמֶּלֶךְ הַיְהוּדָה כֹּהֵב כְּאֵשֶׁם לְכַלְתִּי הַשִּׁיב הַמֶּלֶךְ אֶת־עַמּוֹתָיו:
 כְּרִמּוֹת נְמוֹת וְכַמִּים הַיָּהִים אֲרֻצָּה אֶשְׁרֵי לֹא אֲסַפּוּ
 וְלֹא־רָשָׁא אֲלֵהֶם נֶפֶשׁ הַחֵשֶׁב מִחֻשְׁבוֹת לְכַלְתִּי וַיַּח
 מִמֶּט נָחַד: וְעַתָּה אֶשְׁרֵי־בִאֵתִי לְדָבָר אֶל־הַמֶּלֶךְ אֲדֹנָי
 אֶת־הַיְהוּדָה הַהֵן כִּי רָצִינִי הַעֵם וַיֹּאמֶר שְׁפַחְתָּה אֶדְבָרְךָ
 נָא אֶל־הַמֶּלֶךְ אֲדֹנָי: וַעֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ אֶת־דְּבָרֵי אֵמָתוֹ: כִּי
 יִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ לְהַעֲלִיל אֶת־אֲמָתוֹ מִפְּנֵי הַיָּהִם לְהַשְׁמִיד
 אֵתִי וְאֶת־כָּל יְהוּדָה מִמְּחַלֵּת אֲלֵהֶם: וַיֹּאמֶר שְׁפַחְתָּה
 הַיְהוּדָה הַיְהוּדָה הַמֶּלֶךְ לְמַחְסֵה כִּי וְכַלֵּלֵךְ הַיָּהִים
 כִּן אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ לִשְׁמַע וְהַעֲבִיר וְהָעֵה וְהָעֵה אֶת־דָּוִד וְהָ
 עֲבָדֶיךָ: וַעֲמֵן הַמֶּלֶךְ אֶל־הַיָּהִם אֶל־יָבֵב 18
 וְהַיָּהִם מִמֶּט דָּבָר אֶשְׁרֵי אֲנִי שָׂאֵל אֶתְךָ וַהֲאִמְרוּ הַיָּהִם
 דְּבָרֵינָא אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הַהֵן וַיֹּאבֵב אֶתְךָ
 בְּכָל־נְאֻת תַּעֲמֵן הַיָּהִם וַיֹּאמֶר תִּי נִפְשֵׁךְ אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ
 אֲסִיאֵשׁ: וְלִמְכֵן וְלִחְשָׁמִיל מִלֵּל אֶשְׁרֵי־דָבָר אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ
 כִּדְבָרְךָ וַיֹּאבֵב הָיָה עֲמֵנו וְהוּא שָׁם כִּפִּי שְׁפַחְתָּה אֶת־
 כִּי לְהַיְהוּדָה הַיָּהִם: לְעַבְדֵיךָ כִּבֵּב אֶת־פְּנֵי הַיְהוּדָה עֲשֵׂה
 עֲבָדֶיךָ וַיֹּאבֵב אֶת־הַיְהוּדָה הַהֵן וְהָעֵה הַיָּהִם כְּכַמְתִּי מִלֵּךְ
 הַיָּהִים לְהַעֲמֵת אֶת־כָּל־אֶשְׁרֵי בְּאָרְצְךָ: וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ אֶל־יָבֵב הַיְהוּדָה עֲשֵׂהוּ אֶת־הַיְהוּדָה הַהֵן וְלֵךְ
 הַשְׁבֵּב אֶת־הַיְהוּדָה אֶת־אֲבִישׁוֹלֹם: וַיִּפֵּל וַיֹּאבֵב אֶל־פְּנֵי אֲרֻצָּה
 וַיִּשְׁתַּחֲוֶה וַיִּבְרָךְ אֶת־הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר וַיֹּאבֵב הוּם יָדַע עֲבָדֶיךָ
 כִּדְבָרֵי־אֵתוֹ: כִּי בַעֲבוּרֶיךָ אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אֶשְׁרֵי־עֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ
 אֶת־דְּבָרֵי עַמּוֹתָיו: נִקְּם וַיֹּאבֵב הַמֶּלֶךְ וַיִּבֹא אֶת־
 אֲבִישׁוֹלֹם וַיִּשְׁלָמֵם: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וְכָב אֶל־בֵּיתוֹ
 וַפְּנֵי לֹא וַהֲבֵב אֲבִישׁוֹלֹם אֶל־בֵּיתוֹ וַפְּנֵי הַמֶּלֶךְ לֹא
 כֹּה רָאֵה: וְכַבֵּב שָׁלוֹם לֹא־הָיָה אֶשְׁרֵי־פֶה בְּכָל־יִשְׂרָאֵל
 לְחַלֵּל מֵאֵד מִפְּנֵי רִגְלוֹ וַעֲדָה קִרְקִירוֹ לֹא־הָיָה כִּי מוּם:
 וְכַלְהוֹ אֶת־דְּרֹאשׁוֹ וְהָיָה מִקִּץ יָמִים: וְלִמִּים אֶשְׁרֵי גִלְהָ
 כִּי־קָבַד עָלָיו וְגִלְהָ וְשָׁקֵל אֶת־שֶׁשֶׁר רֹאשׁוֹ כְּאֵתִים
 שָׁקֵלִים בְּאֵבֶן הַמֶּלֶךְ: וַיִּגְלְדוּ לֵאבִישׁוֹלֹם שְׁלוֹשָׁה כְּנִים
 וְכַת אֵתָה וַשְׁמָה הַמֶּלֶךְ הוּא הַיְהוּדָה אֶשְׁרֵי וְכַת מִרְאֵי:
 וַיִּשְׁבֵּב אֲבִישׁוֹלֹם בִּירְשָׁלָּם שְׁנָתִים יָמִים וַפְּנֵי
 הַמֶּלֶךְ לֹא רָאֵה: וַיִּשְׁלַח אֲבִישׁוֹלֹם אֶל־יָבֵב לְשַׁלַּח אֵתוֹ
 אֶל־הַמֶּלֶךְ וְלֹא אָבָה לְבֹאוֹ אֵלָיו וַיִּשְׁלַח טוֹר שְׁנֵית וְלֹא
 לֵ אָבָה לְבֹאוֹ: וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדָּיו רֹאֵה לְכַלְתִּי וַיֹּאבֵב אֶל־
 דָּוִד וְלִישָׁם שְׁנָתִים לְכֹו וְהַיְהוּדָה כְּאֵשׁ וַעֲמֵנו עֲבָדֶיךָ
 אֲבִישׁוֹלֹם אֶת־הַחֲלָקָה בָּאֵשׁ: נִקְּם וַיֹּאבֵב הַיָּהִם
 אֶל־אֲבִישׁוֹלֹם הַיְהוּדָה וַיֹּאמֶר אֵלָיו לִמָּה הַיְהוּדָה עֲבָדֶיךָ
 אֶת־הַחֲלָקָה אֶשְׁרֵי־לִי בָּאֵשׁ: וַיֹּאמֶר אֲבִישׁוֹלֹם אֶל־יָבֵב
 הַהֵן שְׁלַחְתִּי אֵלֶיךָ: וְלֹאֲמֵר כֹּה הָיָה וְאֶשְׁלַחְהָ אֶתְךָ אֶל־
 הַמֶּלֶךְ לֵאמֹר לִמָּה בָּאֵתִי מִשְׁטוֹר טוֹב לִי עַד אֶנִּישְׁמַע
 וְעַתָּה אֲרֻצָּה פְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְאֶמְסִי־שִׁבִי עֵן וְהַמְּמִי: וַיִּבֹא 33

Let the king, I pray thee, remember the Lord thy God, so as not to suffer the avenger of the blood to cause yet more destruction, and that they may not destroy my son. And he said, As the Lord liveth, there shall not fall one hair of thy son 12 to the earth. Then said the woman, Let thy hand-maid, I pray thee, speak unto the lord the 13 king one word. And he said, Speak on. And the woman said, Wherefore then hast thou thought such a thing against the people of God? and since the king doth speak this thing, he is a guilty man, if the king do not permit his banished one 14 to return home. For we must needs die, and are as water which is spilt on the ground, which cannot be gathered up again; and yet doth God not take away life; and he deviseth thoughts, so that the banished one may not remain banished from 15 him. And now that I am come to speak unto my lord the king of this thing, (happened) because the people made me afraid; and therefore thy hand-maid said, I will still speak unto the king; perhaps the king may act (in accordance with) the 16 word of his hand-maid. For the king may hear (me), to deliver his hand-maid out of the hand of the man (that desireth) to exterminate me and my son together out of the inheritance of God. 17 And thy hand-maid said, May the word of my lord the king now become (the means of giving) repose: for as an angel of God, so is my lord the king to comprehend the good and the bad: 18 and may the Lord thy God be with thee. ¶ Then answered the king and said unto the woman, Conceal not, I pray thee, from me a word concerning what I am going to ask thee. And the woman said, Let my lord, the king, but speak. 19 And the king said, Is not the hand of Joab with thee in all this? And the woman answered and said, As thy soul liveth, my lord, O king! none can turn to the right or to the left from all that my lord the king hath spoken; for it was thy servant Joab who hath bidden me, and it was he that hath put in the mouth of thy hand-maid 20 all these words. In order to change the appearance of the matter hath thy servant Joab done this thing: and my lord is wise, according to the wisdom of an angel of God, to know all that is 21 (done) on the earth. ¶ And the king said unto Joab, Behold, now, thou hast done this thing: go, then, bring back the young man Abshalom. And Joab fell on his face to the ground, and bowed himself, and blessed the king: and Joab said, To-day is thy servant convinced that I have found grace in thy eyes, my lord, O king; since the king hath acted in accordance with the word of 23 thy servant. And Joab arose and went to Geshur, and brought Abshalom to Jerusalem. ¶ And the king said, Let him repair to his own house, but my face he shall not see. So Abshalom repaired to his own house, but the king's face he did not 25 see. ¶ And like Abshalom there was no man as handsome in all Israel, so that he was greatly praised: from the sole of his foot up to the crown of his head there was no blemish on him. 26 And when he shaved off (the hair of) his head (and it was at the end of every year that he shaved it off,) he weighed the hair of his head at two hundred shekels by the king's weight. 27 And there was born unto Abshalom three sons and one daughter, whose name was Thamar: this one was a woman of handsome appearance. ¶ And Abshalom dwelt two full years in Jerusalem, and the king's face he did not see. Abshalom sent out therefore for Joab, to send him to the king; but he would not come to him; and he sent again the second time; but he would not 30 come. He thereupon said unto his servants, See, Joab's field is alongside of mine, and he hath barley there: go and set it on fire. And Abshalom's servants set the field on fire. ¶ Then did Joab arise, and he went to Abshalom unto his house, and said unto him, Wherefore have thy servants set the field belonging to me on fire? 32 And Abshalom said to Joab, Behold, I had sent unto thee, saying, Come hither, that I may send thee to the king, to say, Wherefore am I come from Geshur? it would be better for me were I yet there: and now let me see the king's face; and if there be any iniquity in me, let him put me to 33 death. So Joab went to the king, and told it to him: and he called for Abshalom, who came to the

king, and bowed himself on his face to the ground before the king: and the king kissed Abshalom.

CHAPTER XV.

¶ And it came to pass after this, that Abshalom 1 provided for himself a chariot and horses, and fifty men who ran before him. And Abshalom rose 2 up early, and stood on the side of the way to the gate; and it happened, that whenever a man who had a controversy came to the king for judgment, Abshalom called to him, and said, From what city art thou? And he said, Thy servant is from one of the tribes of Israel. And Abshalom said unto 3 him, See, thy words are good and right; but no one listeneth to thee on the part of the king. And 4 Abshalom said, Oh, if there were but one to appoint me judge in the land, so that every man who may have any controversy or cause might come unto me, and I would do him justice! And 5 it happened, that when a man came nigh to bow down to him, he used to put forth his hand, and laid hold of him, and kissed him. And Abshalom 6 did after this manner to all Israel that came to the king for judgment: and thus did Abshalom steal the heart of the men of Israel. And it came 7 to pass at the end of forty years, that Abshalom said unto the king, Let me go, I pray thee, and fulfill my vow, which I have vowed unto the Lord, at Hebron. For thy servant vowed a vow while 8 I abode at Geshur in Syria, saying, If the Lord will ever bring me back again to Jerusalem, then will I serve the Lord. And the king said unto 9 him, Go in peace: and he arose, and went to Hebron. ¶ But Abshalom sent spies throughout 10 all the tribes of Israel, saying, When ye hear the sound of the cornet, then shall ye say, Abshalom is become king at Hebron. And with Abshalom went two hundred men out of Jerusalem, who were invited, and going in their simplicity; and they knew of nothing whatever. And Abshalom sent for Achitophel the Gilonite, David's counsellor, from his city, from Giloh, while he offered the sacrifices. And the conspiracy became 11 strong; and the people increased continually with Abshalom. And there came a news-bearer to David, saying, The heart of the men of Israel is turned after Abshalom. And David said unto all 12 his servants that were with him at Jerusalem, Arise, and let us flee; for there will not (else) be any escape for us from Abshalom: make haste to depart, lest he make haste and overtake us suddenly and overwhelm us with evil, and smite the city with the edge of the sword. And the king's 13 servants said unto the king, In accordance with all that my lord the king may choose, are thy servants ready. And the king went forth, and 14 all his household in his train. And the king left behind ten women, who were concubines, to guard the house. And the king went forth, and all the 15 people in his train, and carried in a place that was afar off. And all his servants passed on along side of him, and all the Kerethites, and all the Pelethites; and all the Gittites, six hundred men, who were come in his train from Gath, passed on before the king. Then said the king to Ittai 16 the Gittite, Wherefore wilt thou also go with us? turn back and abide with the king; for thou art a stranger, and also an exile from thy place. Yesterday thou camest; and to-day should I move 17 thee about with us to wander? seeing that I go whither I may: return thou, and take back thy brethren with thee, in kindness and truth. And 18 Ittai answered the king, and said, As the Lord liveth, and as my lord the king liveth, surely in whatever place my lord the king may be, whether for death or for life, even there will thy servant be. And David said then to Ittai, Go and pass 19 on. And Ittai the Gittite passed on, and all his men, and all the little ones that were with him. And all the (people of) the country wept with a 20 loud voice, as all the people passed on: and the king passed over the brook Kidron, and all the people passed over, along the way to the wilderness. And lo, Zadok also, and all the Levites with 21 22 him, were bearing the ark of the covenant of God;

11 וְיָשִׁיבָהּ בָּן: וַיֹּאמֶר הוֹד אֶל־אֲבִישׁוּ וְאֶל־כָּל־גִּבּוֹרֵי הַמֶּלֶךְ
 12 בְּנֵי אֲשֶׁר־נָצַח מִמֶּנִּי מִבְּקִשׁוֹ אֶת־נַפְשִׁי וְאֶפְרַח עִמָּהּ בֶּן
 13 הַמִּינִי הַיְהוּ לֹו וְקָלָל בְּיָמָיו לֹו הַחַי: אֵלֶּי: וְהָיָה
 14 הַיְהוּ בְּעֵינֵי הַיְהוּ וְהָיָה לֹו מִזְבֵּחַ מִתַּת קַרְלֹתָ הַיּוֹם
 15 הַזֶּה: וַיִּגְדֹּף הוֹד וְאֶזְרָא בְּהַרְדּוּ: וְשָׁמַעַי
 16 הַחֵף בְּצִלְעֵי הַהַר: לְעִמָּתוֹ הַחֵף הַחֵףל מִסְפָּל בְּאֵבָנִים
 17 לְעִמָּתוֹ וְעִפְרַן בְּעִפְרַן: וְהָבָא הַמֶּלֶךְ וְכָל־הַיְהוּם
 18 אֲשֶׁר־אִתּוֹ עִיפִים וְנִפְשֵׁי שָׁם: וְאֶבְשָׁלוֹם וְכָל־הַיְהוּם אִישׁ
 19 יִשְׂרָאֵל בָּאוּ וַיְהִי־שָׁלֵם וְאֲחֻזְתָּפֵל אִתּוֹ: וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־כָּתָב
 20 חִישֵׁי הַחֵרְבִי רַעֲהָ הוֹד אֶל־אֲבִישָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הוֹשִׁי אֶל־
 21 אֲבִישָׁלוֹם חַי הַמֶּלֶךְ חַי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר אֲבִישָׁלוֹם אֶל־
 22 חִישֵׁי הַחֵרְבֵי אֲתֵּרֶנּוּ עִמָּךְ לִמָּחָה לֹא־הִלַּחַת אֶת־רַגְלֵךְ:
 23 וַיֹּאמֶר חִישֵׁי אֶל־אֲבִישָׁלוֹם לֹא כִי אֲשֶׁר כָּתַב הַיְהוּ וְהַיְהוּם
 24 לָמָּו אֵיךְ אֲעִבְרֶה הַלֹּא לִפְנֵי בְּנֵי כַּאֲשֶׁר עָבַדְתִּי לִפְנֵי אָבִיד
 25 בֶּן אֲדֹנָי הַלְעִיד: וַיֹּאמֶר אֲבִישָׁלוֹם אֶל־אֲחֻזְתָּפֵל הֲבִי
 26 לְבָב עִמָּה מְדַבְּרָנָהּ: וַיֹּאמֶר אֲחֻזְתָּפֵל אֶל־אֲבִישָׁלוֹם בֹּא
 27 אֶל־פְּלִנְשֵׁי אָבִיד אֲשֶׁר הֵיחָד לְשִׁמּוֹן הַבֵּית וְשָׁמַע בְּלִי
 28 יִשְׂרָאֵל בְּרִנְבַּאֲשֵׁת אֲתֵּדָבִיד וְחֹזְקֵי חַי כִּלְאֲשֶׁר אֲתָךְ:
 29 וְנָסִי לְאֲבִישָׁלוֹם הֵאחֵל עֲלֵיךְ: וְהָבָא אֲבִישָׁלוֹם אֶל־פְּלִנְשֵׁי
 30 אָבִיד וְלִעֵי בְּלִי־יִשְׂרָאֵל: וַעֲצַת אֲחֻזְתָּפֵל אֲשֶׁר עָיַן בְּיָמֵים
 31 הָהֵם כַּאֲשֶׁר יִשְׂאֵל: בְּדַבְּרֵי הַאֲלֹהִים בֶּן כָּל־עֲצַת
 32 אֲחֻזְתָּפֵל מִסְלֹחֶת נִסְלַח־שָׁלוֹם:

CAP. XVII. 1

1 וַיֹּאמֶר אֲחֻזְתָּפֵל אֶל־אֲבִישָׁלוֹם אֲבִתְרָהֲנָא שְׁנַיִם־עָשָׂר
 2 אֶלְפֵי אִישׁ וְנִקְחָה מֵרַדְפָּה אֲחֵר־דָּוִד לְחֵלְדָּה: וְאָבָא
 3 עֲלָיו הַיּוֹא וְרַפְּה יָדַי וְהִלַּחְתִּי אִתּוֹ וְגַם כָּל־
 4 הַיְהוּם אֲשֶׁר־אִתּוֹ וְהַבֵּית אֲתֵּדָבִירָה לְבָדוּ: וְאִשְׁבַּח־כֵּל
 5 הַיְהוּם אֵלַיךְ כְּשׁוֹב הַכֵּל הַיְהוּם אֲשֶׁר־אִתָּה מִבְּקִשְׁךְ כָּל־
 6 הַיְהוּם וְהָיָה שָׁלוֹם: וַיִּישֶׁר הַדָּבָר בְּעֵינֵי אֲבִישָׁלוֹם וּבְעֵינֵי
 7 כָּל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֲבִישָׁלוֹם קְרָא נָא גַם
 8 לְחִישֵׁי הַחֵרְבִי וְשָׁמַעַה מִהַרְבֵּץ נִסְדָּוֹא: וְהָבָא חִישֵׁי
 9 אֶל־אֲבִישָׁלוֹם וַיֹּאמֶר אֲבִישָׁלוֹם אֵלָיו לֹאֲמַר בְּדַבְּרֵי הַיְהוּ
 10 דָּבָר אֲחֻזְתָּפֵל הִנְעִשָׂה אֲתֵּדָבִירָו אֲסִיאֵן אִתָּה דָּבָר:
 11 וַיֹּאמֶר חִישֵׁי אֶל־אֲבִישָׁלוֹם לֹא־מִזְבֵּחַ אֲשֶׁר־
 12 עָיַן אֲחֻזְתָּפֵל בְּעִפְרַן הַזֶּה: וַיֹּאמֶר חִישֵׁי אִתָּה דָּעַת
 13 אֲתֵּדָבִיד וְאֲתֵּאֲשָׁרוּ בִּי נִפְרִים הַמָּח וּמָר וְנִפְשֵׁי הַמָּח
 14 כְּרֹב שְׂבִיל בְּשָׂדֵה וְאָבִיד אִישׁ מִלְחָמָה וְלֹא יִלְךְ אֲתֵּי
 15 הַעַם: הַיּוֹ שְׂתֵה רֹאדְנָהֲבָא בְּאֵתֵה הַפְּחֹתִים אִישׁ אֶת־
 16 הַמֶּלֶךְ וְהָיָה מִגְּפֵל בָּהֶם מִתְחַלֵּה וְשָׁמַע הַיְהוּם אֶת־
 17 דְּבַר־הַמֶּלֶךְ בְּעֵינֵי אֲשֶׁר אֲתָהּ אֲבִישָׁלוֹם: וְהָיָה נִסְדָּוִי
 18 חַי לֹו לְכֹו כָּל־כְּלֵב הַחֵרְבִי הַעַם יָמַס כִּי־יִבְרַע כָּל־
 19 יִשְׂרָאֵל בְּרִנְבֹוֹר אָבִיד וּבְנִיחָל אֲשֶׁר אִתּוֹ: כִּי יַעֲצִי
 20 הָאֶסְפָּה הָאֶסְפָּה עֲלָיךְ בְּלִי־יִשְׂרָאֵל מִיָּחַ וְעַד־בָּאָר שְׁבַע
 21 כְּחֹל אֲשֶׁר־עֲלֵיהֶם לָרֹב וְפָנָה הַלְבָבִים בְּכַרְבֵּם: וְהָבָאוּ
 22 אֵלָיו בְּאֵתֵה הַמְּקוֹמֵת אֲשֶׁר נִמְצָא שָׁם וְנָתַת עֲלָיו כַּאֲשֶׁר
 23 יִפֵּל הַטֵּל עַל־הָאֲרָמָה וְלֹא־עֹלְתָר מִן וּבְכָל־הַיְהוּם אֲשֶׁר־
 24 אִתּוֹ נִסְדָּוִי: וְאֲסִיאֵרֶנּוּ הָאֶסְפָּה וְהַיְהוּם בְּלִי־יִשְׂרָאֵל

1 וְכָל־הַיְהוּם אִתּוֹ נִשְׂאִים אֶת־אֶרְצוֹן כְּרִית הַאֲלֹהִים וְצִלְקוֹ
 2 אֶת־אֶרְצוֹן הַאֲלֹהִים וְעַל אֲבִיתָר עֲרַתֵּה כְּלֵהֶם לְעִבְרֵי
 3 כֹּה מִדְּהַעֲרִי: וַיִּגְדֹּף הַמֶּלֶךְ לְעִזּוֹן הַשֵּׁב אֶת־אֶרְצוֹן
 4 הַאֲלֹהִים הַעִיר אֲסִיאֲמָעָא מִן בְּעֵינֵי דְהָא וְהַשֵּׁבִי
 5 הַרְעִי אִתּוֹ וְאֲתֵּנְדוּ: וְאִם כֹּה יֹאמֶר לֹא חֲפָצִי בְּךְ
 6 הֲנִי יִגְשֶׁה־לִי כַּאֲשֶׁר טוֹב בְּעֵינֵי: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 7 אֶל־צְרוּק הַכְּהֵן הַרְעִה הַרְעִה אִתָּה הַעִיר בְּשָׁלוֹם
 8 וְאֲחֻזְמֵצֵן בְּנֵד וְהַיְהוּם בְּדָבְרָתָר שְׁנֵי בְנֵי־בָם אֲתָבָם:
 9 רֹאוּ אֲנִי מִתְּמַהֲמָה בְּעַכְרֹת הַמֶּדְבָּר עֲרִבּוֹא דָבָר
 10 מִעַמְבָּם לְהַעֲדִי לִי: הַשֵּׁב צְרוּק וְאֲבִיתָר אֶת־אֶרְצוֹן
 11 הַאֲלֹהִים וַיְהִי־שָׁלוֹם וְשָׁבִי שָׁם: וְהָיָה עֲלָהּ בְּמַעֲלֵה הַיְהוּם
 12 עֲלָהּ וְיִבְרַח־רֹאשׁ לֹו חִישֵׁי וְהָיָה הַחֵף וְכָל־הַיְהוּם
 13 אֲשֶׁר־אִתּוֹ חִישֵׁי אִישׁ רֹאשׁוֹ וְעָלָו עֲלָהּ וּבְכָה: וְהָיָה הַעֲד
 14 לֹאֲמַר אֲחֻזְתָּפֵל בְּמַעֲרָבִים עִמָּאֲבִישָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הוֹד סָבֵל
 15 וְאֲתֵּעַצַת אֲחֻזְתָּפֵל הַיְהוּ: וְהָיָה דָוִד כַּאֲשֶׁר עָבַד־אִשׁ
 16 בֶּן אֲדֹנָי שְׁמִתָּהּ שָׁם לֵאלֹהִים הַיְהוּ לְקִרְבָּתוֹ חִישֵׁי
 17 הַחֵרְבִי קִרְבֵי כְּהֵנָה וְאֲרָמָה עֲלֵי־רֹאשׁוֹ: וַיֹּאמֶר לֹו הוֹד
 18 אִם עָבַרְתָּ אִתּוֹ וְהָיָה עֲלֵי לְמִשְׁאָ: וְאִם־הַעֲדִיר הַשֵּׁב
 19 וְאִמְרַת לְאֲבִישָׁלוֹם עָבַדְךָ אֵיךְ הַמֶּלֶךְ אֲהַיָּה עַבְד־אָבִיד
 20 וְאֵיךְ מֵאוֹ וְעַתָּה וְאֵיךְ עָבַדְךָ תִּפְרַחְתָּה לִי אֵת עֲצַת
 21 הַאֲחֻזְתָּפֵל: וְהָלֹא עָמַד שָׁם צְרוּק וְאֲבִיתָר הַכְּהֵנִים
 22 וְהָיָה כְּלֵת־דָּבָר אֲשֶׁר הַשֵּׁמֶל מִבֵּית־הַמֶּלֶךְ הַעֲדִי לְצְרוּק
 23 וְלֹאֲבִיתָר הַכְּהֵנִים: הַחֵרְבֵשׁ עִמָּם שְׁנֵי בְנֵיהֶם אֲחֻזְמֵצֵן
 24 לְצְרוּק וְהַיְהוּם לְאֲבִיתָר וְשִׁלַּחְתָּם בְּיָדָם אֵלֵי כָּל־דָּבָר
 25 אֲשֶׁר תִּשְׁמַעוּ: וְהָבָא חִישֵׁי רַעֲהָ הוֹד הַעִיר וְאֲבִישָׁלוֹם
 26 יָבֹאוּ וַיְהִי־שָׁלוֹם:

CAP. XVI. 10

1 וְהָיָה עַבְרַן מִשְׁטַ מְהֵרָאש וְהָיָה צִיבָא עִיר מִפִּיבְשֹׁת
 2 לְקִרְבָּתוֹ וְעַמְדַּת הַמִּדִּים הַבָּשִׂים וְעֵלְיָם מֵאִתָּם לְחַם
 3 וְהָמָח צִמְקוֹם וְהָמָח קִרְן וְעַל בָּן: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־
 4 צִיבָא מְהֵרָאשׁ בְּךְ וַיֹּאמֶר צִיבָא הַמְּמִירִים לְבֵית־הַמֶּלֶךְ
 5 לְרַבֵּב וְלִחְלָחֵם וְהַיְהוּם לְאֲבֹוֹ הַיְהוּם וְהַיְהוּם לְשִׁתוֹת
 6 הַיְהוּם בְּמִדְבָּר: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ וְהָיָה בְּדָבְרָתָךְ וַיֹּאמֶר
 7 צִיבָא אֶל־הַמֶּלֶךְ הַיּוֹ יִשְׁבֵּב בִּירְשָׁלוֹם כִּי אֹמַר הַיּוֹם
 8 יִשְׁבִּי לִי בֵית יִשְׂרָאֵל אֵת מִמְלַכּוֹת אָבִי: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 9 לְצִיבָא הַיּוֹ לֹו כֹּל אֲשֶׁר לְפִי־בִשְׁת וַיֹּאמֶר צִיבָא
 10 הַשְׁתַּחֲוִיתִי אֲמַצְיָתוֹן בְּעֵינֵיךְ אֲרֵצֵי הַמֶּלֶךְ: וְהָבָא הַמֶּלֶךְ
 11 הוֹד עֲרִבְדוֹתֵם וְהָיָה מִשָּׁם אִישׁ יִצְא מִשְׁפַּחַת בֵּית־
 12 בָּאֲבֹוֹת שְׁמֵי שְׁמֵי כֹו־בְרָא יָצָא יָצָא וּמְקָלָ: וְיִסְפָּל
 13 בְּאֵבָנִים אֲתֵּדוֹר וְאֲתֵּכֵל־בְּבֵר הַמֶּלֶךְ הוֹד וְכָל־הַיְהוּם
 14 וְכָל־הַיְהוּם־בְּרִים מִמִּינֵי וּמִשְׁמֹאֵל: וְכִדְרֵאֲרַם שְׁמֵי בְּקִלְלָהּ
 15 צָא צָא אִישׁ הַמִּדִּים וְאִישׁ הַכְּלֵי־לֵי: הַשֵּׁב עֲלָיךְ הַיּוֹ
 16 כֹּל הַיְהוּם בֵּית־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר מִלְכָּה מִתְחַלֵּה וְהָיָה הַיּוֹ אִתִּי
 17 הַמְּלֹכָה בְּךְ אֲבִישָׁלוֹם כְּגַד וְהָיָה בְּהַעֲרָבֵי כִּי אִישׁ הַמִּדִּים
 18 אִתָּה: וַיֹּאמֶר אֲבִישׁוּ בְּדָבְרָתוֹהָ אֶל־הַמֶּלֶךְ לִמָּחָה וְקָלָל
 19 הַכָּלֵב הַמַּת הַיּוֹ אֲתֵּדָעֵי הַמֶּלֶךְ אֲעִבְרָהֲנָא וְאִסְרָה
 20 אֲתֵּדָשׁוּ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִדְּלִי וְלָבָם בְּנֵי צִרְהָ כִּי
 21 יִקְלָל וְכִי יִהְיֶה אֹמֵר לֹו קָלָל אֲתֵּדוֹר וְכִי יֹאמֶר מִדְּעוֹ

and they set down the ark of God; and Ebyathar went up, until all the people had finished passing out of the city. ¶ And the king said unto Zadok, Carry back the ark of God into the city; if I shall find favor in the eyes of the Lord, he will bring me back again, and show me both it, and his dwelling; But if he should thus say, I have no delight in thee: here am I, let him do to me as seemeth good in his eyes. ¶ The king said also unto Zadok the priest, If thou see the justice of this, return to the city in peace: and your two sons, Achima'az thy son, and Jonathan the son of Ebyathar, are with you. See, I will tarry in the plain of the wilderness, until there come word from you to bring me news. Zadok therefore and Ebyathar carried the ark of God again to Jerusalem: and they remained there. And David went up by the ascent of the mount of Olives, weeping as he went up, and had his head covered, and he was walking barefoot: and all the people that were with him bared every man his head, and they went up, weeping as they went up. 31 And some one told David saying, Achithophel is among the conspirators with Abshalom. And David said, I pray thee, turn into foolishness the counsel of Achithophel, O Lord! And it came to pass, that, when David was come to the top, where he used to bow himself down to God, behold Chushai the Arkite came to meet him with his coat rent, and earth upon his head. And David said unto him, If thou passest on with me, 34 thou wouldst be a burden unto me; But if thou shouldst return to the city, and say unto Abshalom, Thy servant will I be, O king; thy father's servant have I been this long time past, and now will I also be thy servant: then mightest thou defeat for me the counsel of Achithophel. And, behold, thou hast with thee there Zadok and Ebyathar the priests; therefore shall it be, that what thing soever thou mayest hear out of the king's house, shalt that tell to Zadok and Ebyathar the 36 priests. Behold, they have there with them their two sons, Achima'az for Zadok, and Jonathan for Ebyathar: and ye shall send by means of them unto me whatever thing ye can hear. So Chushai, David's friend, came into the city, as Abshalom had just resolved to enter into Jerusalem.

CHAPTER XVI.

1 And when David was passed a little beyond the top (of the mount), behold, Ziba the servant of Mephibosheth came toward him, with a couple of asses saddled, and upon them two hundred loaves of bread, and a hundred bunches of raisins, and a hundred (cakes) of dried figs, and a bottle of 2 wine. And the king said unto Ziba, What meanest thou with these? And Ziba said, The asses are for the king's household to ride on; and the bread and the dried figs for the young men to eat; and the wine to drink for such as may be faint in the 3 wilderness. And the king said, And where is thy master's son? And Ziba said unto the king, Behold, he remaineth at Jerusalem; for he said, To-day will the house of Israel restore unto me 4 the kingdom of my father. Then said the king to Ziba, Behold, thine shall be all that pertaineth unto Mephibosheth. And Ziba said, I prostrate myself: let me but find grace in thy eyes, my 5 lord, O king. And when King David came as far as Bachurim, behold, there came out thence a man of the family of the house of Saül, whose name was Shim'i, the son of Gera, coming forth, 6 and cursing. And he cast stones at David, and at all the servants of king David: and all the people and all the mighty men were on his right and on 7 his left. And thus said Shim'i as he cursed, Away, away, thou man of blood, and thou worthless man! The Lord hath brought back upon thee 8 all the blood of the house of Saül, in whose stead thou didst reign; and the Lord hath placed the kingdom into the hand of Abshalom thy son; and, behold, thou art now in thy misfortune, because 9 a man of blood art thou. Then said Abshalom the son of Zeruya unto the king, Why should this dead dog curse my lord the king? let me go over, 10 I pray thee, and remove his head. And the king said, What have I to do with you, ye sons of Zeruya? so let him curse; because the Lord hath said unto him, Curse David. Who shall then say,

Wherefore hast thou done so? And David said to 11 Abshalom, and to all his servants, Behold, my son, who hath come forth out of my own body, seeketh my life: how much more now this Benjamite? let him alone, and let him curse; for the Lord hath said it to him. Perhaps the Lord will look on my 12 affliction, and the Lord will requite me good instead of his cursing this day. ¶ And David, and his men went (thus) on the way. ¶ And Shim'i went on the side of the mount opposite to him, and cursed as he went, and threw stones toward him, and cast dust. ¶ And the king, and all the 14 people that were with him, arrived weary, and refreshed themselves there. And Abshalom, and all 15 the people the men of Israel, came to Jerusalem, and Achithophel (also) with him. And it came 16 to pass, when Chushai the Arkite, David's friend, was come unto Abshalom, that Chushai said unto Abshalom, Long live the king! Long live the king! 17 And Abshalom said to Chushai, Is this thy kindness for thy friend? why should I not goe with thy friend? And Chushai said unto Abshalom, 18 No; but whom the Lord, and his people, and all the men of Israel have chosen, him will I be, and with him will I remain. And secondly, who is it 19 whom I shall serve? is it not in the presence of his son? as I have served in thy fathers' presence, so will I be in thy presence. ¶ Then said Abshalom to Achithophel, Hold counsel among yourselves as to what we shall do. And Achithophel 21 said unto Abshalom, Go in unto thy father's concubines, whom he hath left to guard the house; and all Israel will hear that thou art in bad odor with thy father: and then will the hands of all 22 that are with thee become strong. So they spread for Abshalom a tent upon the roof; and Abshalom went in unto his father's concubines before the 23 eyes of all Israel. And the counsel of Achithophel, which he counseled in those days, was as if a man had asked advice of the word of God; so was all the counsel of Achithophel both with David and with Abshalom.

CHAPTER XVII.

¶ Moreover achithophel said unto Abshalom, Do I let me now select twelve thousand men, and I will arise and pursue after David this night; and I will come upon him while he is weary and weak-handed, and will terrify him; so that all the people that are with him will flee; and I will smite the king alone; And I will bring back all 3 the people unto thee: when all return (except) the man whom thou seekest, all the people will be in peace. And the thing was pleasing in the eyes of 4 Abshalom, and in the eyes of all the elders of Israel. ¶ Then said Abshalom, Do call now also 5 Chushai the Arkite, and let us hear what he likewise beareth in his mouth. And when Chushai 6 was come to Abshalom, Abshalom said unto him, as followeth, Such words as these hath Achithophel spoken: shall we do after his words? if not, do thou speak. ¶ And Chushai said unto Abshalom, 7 The counsel that Achithophel hath given at this time is not good. And Chushai said, Thou well 8 knowest thy father and his men, that they are mighty men, and are of an embittered spirit, as a bear robbed of her whelps in the field; and thy father is also a man of war, and will not lodge with the people. Behold, he is now hidden in 9 some one of the pits, or in some one of the (other) places; and it will come to pass, when some of them should fall at the first onset, that whosoever heareth it would say, There hath been a slaughter among the people that follow Abshalom. And he also that is most valiant, whose 10 heart is as the heart of the lion, would become quite discouraged: for all Israel knoweth that thy father is a mighty man, and they who are with him are valiant persons. But I counsel that all 11 Israel be gathered together unto thee, from Dan even to Beer-sheba, like the sand that is by the sea in multitude; while thou in thy own person scest into the fight. And when we come upon 12 him in some one of the places where he may be found, we will encamp around him as the dew falleth on the earth; and there shall not be left of him and of all the men that are with him so much as one. And if he should withdraw into a 13

ואתה עיר היתה הכלים וסבבנו אתה עד לחלל עד אשר
 לא נמצא שם נמצא: ואמר אבשלום וכל איש
 ישראל טובה ענת חיש הארבי מצאת אחתפל
 ויהי ענה להפך את עצת אחתפל הטובה להפכו
 היתה זהו אלא אבשלום אתה הענה: ואמר חיש
 אלהינו ואלא אלהינו הנהלים בנאות ונאות וכן אחתפל
 את אבשלום ואת וכן ישראל ונאות ונאות ונאות אני:
 ומה שלח מנהל והגידו לדוד לאמר אלהינו הלילה
 בערבות המדבר ונס עבדו ונעבדו פון וכלל
 וכלל העם אשר אתו: ודעו ודעו ודעו עמכם בעד
 רגל והלכה השפחה והגדה להם והם לבו והגידו
 לפלך דוד כי לא יוכלו להראות לכוא הערה: וברא
 אתם נער ונער לאבשלום בלבו שניהם מנהל נבאו
 אלהינו איש בכהנים וכו באר כחצרו ונודו שם:
 ותפח האשה ותפרש את המסך על פני הכאר ותשח
 עליו הרפות ולא טעו דבר: ונבאו עבדו אבשלום אל
 האשה הכותה ויאמרו איה אחימלך ויהיה ויאמר
 להם האשה עבדו מיכל המום נכבשו ולא מצאו מי שבו
 ויהי: ואתה לבתם נעלו מהבאר ונעלו
 ונודו למלך דוד ויאמרו אלהינו קומו ונבדו מנהל
 את המום ברכה וכן עליכם אחתפל: ונס דוד
 וכלל העם אשר אתו ונבדו את המדבר עד ארבע הברך
 עד אחר לא נעדר אשר לא עבר את המדבר: ואחיתפל
 ראה כי לא נעשה ונעו חכמי את המדבר וכן נלך
 אלהינו אלהינו וכן אלהינו ונענו למת ונבדו בקבר
 אביו: ודוד בא מהנמה ואבשלום עבר את
 כהנודו הוא וכל איש ישראל עמו: ואת העמקא שם
 אבשלום תחת יואב על הצבא ונמשא כד איש ושמו
 ונרא ישראל אשר בא אלהינו בתחילת אחר
 צדקה אם יואב: וכן ישראל ואבשלום ארץ הנלמד:
 יהי כבוא דוד מהנמה ושב דוד ונלמד מרבת
 בגרעמו ונבדו בגרעמו אל מלא דוד ונבדו הנלמד
 מרגלים: משכב וספות וכלי וצר המום ושערים וקמח
 וקלי ופול ונעשים וקלי: ודבש וקמח וצאן ושפות
 בקר הגישו לדוד וקלעם אשר אתו לאבול כי אמרו העם
 רעב ונעו ונמא כמדרבך:

CAP. XVIII. יח

והפך דוד את העם אשר אתו ונשם עליהם שרי אלפים
 ושיר מאות: ושלה דוד את העם השלישית כד יואב
 והשלישית ביד אביו בדצודה אתו יואב והשלישית
 ביד אתי הבתי: ואמר המלך אלהינו יואב
 אצא נסאני עמכם: ואמר העם לא תצא כי אדעם
 נעם לא נשמו אליו לב ואסירנו הענו לא איש
 אליו לב כרעתה כמנו עשרה אלפים ומה טוב כר
 תהיה לנו מיר לעור: ואמר אלהים המלך אשר
 יעב בעיניכם אעשה כמנו המלך אליך השער וכל
 העם יצאו למאות ולאלפים: וכן המלך את יואב
 ואת אביו ואת אתו לאמר לאטל לעשר לאבשלום

city, then shall all Israel bring ropes to that city, and we will drag it into the stream, until there be not found there even one small stone. ¶ And Abshalom and all the men of Israel said, The counsel of Chushai the Arkite is better than the counsel of Achitophel. ¶ But the Lord had ordained to frustrate the good counsel of Achitophel, to the intent that the Lord might bring the evil upon 15 Abshalom. ¶ Then said Chushai unto Zadok and to Ebyathar the priests, Thus and thus did Achitophel counsel Abshalom and the elders of Israel; and thus and thus have I counseled. Now therefore send quickly, and tell David, saying, Lodge not this night in the plains of the wilderness, but rather pass over at once; lest the king be entirely ruined, and all the people that are 17 with him. Now Jonathan and Achima'az were staying by 'En-rogel; and a maid-servant had to go and tell them, that they should go and tell king David; for they dared not be seen to come 18 into the city. Nevertheless a lad saw them, and told it to Abshalom; but they went, both of them, quickly away, and came to the house of a man in Bachurim, who had a well in his court; and they 19 went down thither. And the wife took and spread a covering over the well's mouth, and scattered ground corn thereupon; so that nothing was perceived. And Abshalom's servants came to the woman into the house, and they said, Where are Achima'az and Jonathan? And the woman said 20 unto them, They are passed over the brook of water. And they sought, but could not find them; and they returned to Jerusalem. ¶ And it came to pass, after they were gone, that they came up out of the well, and went and told it to king David, and they said unto David, Arise, and pass quickly over the water; for thus hath Achitophel 22 counseled against you. Then did David arise, and all the people that were with him, and they passed over the Jordan: by the time the morning was light, not even one was lacking who had not 23 passed over the Jordan. And when Achitophel saw that his counsel was not followed, he saddled the ass, and arose, and went home to his house, to his city, and gave his charge to his household, and hanged himself; and he died, and 24 was buried in the sepulchre of his father. ¶ Then came David to Machanayim; and Abshalom passed over the Jordan, he and all the men of Israel 25 with him. And Abshalom placed 'Amassa instead of Joab as captain over the army; and 'Amassa was the son of a man, whose name was Yithra the Israelite, who had gone in to Abigail the daughter of Nachash, the sister of Zeruyah Joab's 26 mother. And Israel and Abshalom encamped in 27 the land of Gil'ad. ¶ And it came to pass, when David was come to Machanayim, that Shobi the son of Nachash of Rabbah of the children of 'Ammon, and Machir the son of 'Ammiel of Lo-debar, and Barzillai the Gil'adite of Rogelim, 28 Brought beds, and bowls, and earthen vessels, and wheat, and barley, and flour, and parched corn, 29 and beans, and lentils, and parched pulse, And honey, and cream, and sheep, and cow's cheese, for David, and for the people that were with him, to eat; for they said, The people are hungry, and weary, and thirsty, in the wilderness.

CHAPTER XVIII.

1 And David numbered the people that were with him, and he set over them captains of thousands 2 and captains of hundreds. And David sent forth the people a third part under the command of Joab, and a third part under the command of Abishai the son of Zeruyah, Joab's brother, and a third part under the command of Ittai the Gittite. ¶ And the king said unto the people, I myself also will without fail go forth with you. 3 But the people said, Thou shalt not go forth; for if we should have to flee away, they will not care for us; and if half of us die, they will not care for us; for now thou art worth ten thousand of us: therefore now it is better that thou shouldst 4 be a succor to us out of the city. And the king said unto them, What seemeth good in your eyes will I do. And the king placed himself by the side of the gate, and all the people went out by 5 hundreds and by thousands. And the king commanded Joab and Abishai and Ittai, saying, Deal gently for my sake with the young man, with

Abshalom. And all the people heard when the king charged all the captains with respect to Abshalom. So the people went out into the field 6 against Israel; and the battle took place in the forest of Ephraim. And the people of Israel were 7 smitten there before David's servants, and the slaughter was great there on that day—twenty thousand men. And the battle became extended 8 there over the face of all the country; and the forest devoured yet more of the people than the sword had devoured on that day. And Abshalom 9 happened to come before the servants of David. And Abshalom was riding upon a mule, and the mule came under the thick boughs of a great oak, and his head caught hold of the oak, and he was left hanging between the heaven and the earth: and the mule that was under him passed on. And 10 a certain man saw, and told it to Joab, and said, Behold, I have seen Abshalom hanging on an oak. And Joab said unto the man that told him, And 11 behold, thou sawest him—why then didst thou not smite him there to the ground? and it would have been obligatory on me to give thee ten shekels of silver and a girdle. And the man said unto 12 Joab, And though I should weigh on my hands a thousand shekels of silver, I would not stretch forth my hand against the king's son; for before our ears did the king charge thee and Abishai and Ittai, saying, Take heed, whoever it be, of the young man, of Abshalom. Or should I even 13 have acted with falsehood against my own life, since there is no matter which can be hidden from the king; thou wouldst surely have placed thyself aloof. Then said Joab, I will not wait 14 before thee. And he took three darts in his hand, and thrust them into the heart of Abshalom, who was yet alive in the midst of the oak. And 15 ten young men, Joab's armor-bearers, encompassed and smote Abshalom, and slew him. And Joab 16 blew the cornet, and the people returned from pursuing after Israel; for Joab restrained the people. And they took Abshalom, and cast him 17 down in the forest, into the large pit, and erected upon him a very great heap of stones; and all Israel fled, every one, to his tents. Now Abshalom had taken and reared up for himself in his lifetime, the pillar, which is in the king's 18 dale; for he said, I have no son, so as to keep my name in remembrance; and he called the pillar after his own name; and it was called Abshalom's monument, even until this day. ¶ And 19 Achima'az the son of Zadok said, Do let me run, I pray thee, and bear the king tidings, that the Lord hath done him justice from the power of his enemies. And Joab said unto him, Thou 20 art not the man to bear (good) tidings this day, and thou shalt bear tidings another day; but this day thou shalt bear no tidings, because the king's son is dead. ¶ Then said Joab to the Cushite, Go 21 tell the king what thou hast seen, and Cushite bowed himself unto Joab, and ran. Then said 22 Achima'az the son of Zadok yet again to Joab, Be it as it may, let me, I pray thee, run also after the Cushite. And Joab said, Wherefore is it that thou wilt run, my son, seeing that thou hast no profitable tidings? But be it as it may, let 23 me run. And he said unto him, Run. And Achima'az ran by the way of the plain, and passed the Cushite. And David was sitting between the two gates: and the watchman went up to the roof of the gate, upon the wall, and as he 24 lifted up his eyes, he saw, and behold a man was running alone. And the watchman cried, and 25 told it to the king. And the king said, If he be alone, there are tidings in his mouth. As he came nearer and nearer continually. And the 26 watchman saw another man running; and the watchman called unto the gate-keeper, and said, Behold, here is a man running alone. And the king said, Also this one bringeth tidings. And 27 the watchman said, I regard the running of the foremost as the running of Achima'az the son of Zadok. And the king said, That is a good man, and with good tidings must he come. And Achima'az called, and said unto the king, Peace. And he prostrated himself to the king with his face to the earth, and said, Blessed be the Lord thy God, who hath surrendered the men that had 28 lifted up their hand against my lord the king.

שלום לנער לאבשלום ואמר אחימלך ראיתי הנחמן
הקדול לשלח את עבד המלך ויאב ואת עבדו ולא
ל דעתו מה: ויאמר המלך סב רתצב כה נסב בעמך:
11 והנה הכושי בא ויאמר הכושי יחבשל אתי המלך
כרשמתך וזה היום מצד כריתתם עולך:
12 ויאמר המלך אלהכושי השלום לנער לאבשלום ואמר
הכושי וזהו כנעני איבוי אתי המלך וכל אשר קמו
עלך לדעתו:
CAP. XIX. ט
1 א ויהי המלך מעל על צלחת השער נחבך וכה ו אמר
בלבתי בני אבשלום בני בני אבשלום מרתון מתי אני
2 והחמד אבשלום בני בני: ויהי ליואב הגה המלך ככה
3 והתאבל על אבשלום: ותהי התשעה ביום והוא לאכל
4 לקבוצים כרשמת העם ביום ההוא לאמר נעצב המלך
5 על בניו: ותחנב העם ביום ההוא לכוא העיר כאשר
6 החננב העם הנחלמים בעטם במלחמה: והמלך לאט
7 אתיפניו ויעמד המלך קול קדול בני אבשלום אבשלום
8 בני בני: ובה ויאב אלה המלך הבית ויאמר הבשתי
9 היום אתיפני כרע עבדך הממלטים אתינשפה היום
10 ואת נפש בנך ובנתך ונפש נשך ונפש פלשתי:
11 לאהבה אתינשנאך ולשנא את אהבך בני הברית היום
12 כי אין לך שרים וצבדים בני דעתו היום בני לא
13 אבשלום ואי ובלתי היום מתיס כראון אשר בעניך:
14 ועתה קום עא ודבר על לב עבדך כי בדתו נבשתי
15 כראונה ויא אסרילן איש אתך להילחל ויהיה לך זאת
16 מכלהרעה אשר עבדך מוערך עד עתה:
17 וקם המלך נסב בשער וקבל העם והיו לאמר הגה
18 המלך וישב בשער ובהא בלהעם לפני המלך ושראל
19 גם איש לאהלו: ויהי בלהעם ויהי בכל שבעי
20 שראל לאמר המלך הצולטו מכה איבתי הוא מלכתי
21 מכה פלשתים ועתה ברח מדהארץ מעל אבשלום:
22 ואבשלום אשר משתני עליט מת במלחמה ועתה למה
23 אתם מורשים להשיב את המלך: והמלך דוד
24 שלח אל צדוק ואל אביתר הנבנים לאמר דברו אל
25 וקני יהודה לאמר למה תהיו אחרים להשיב את
26 המלך אל ביתו ודבר כשראל בא אלה המלך אל
27 ביתו: אתי אולם עצמי וכשר אתם וקמה תהיו אחרים
28 להשיב את המלך: ולעמטא אמרו הלא עצמי וכשר
29 אתה כה יעשהו אלהים וכה יוסף אסרל שרצבא
30 תהיה לפני כריתתם תחת יואב: ויש אתי לבב כל
31 איש יהודה באיש אחד וישלחו אלה המלך שוב אתה
32 וקל עבדך: וישב המלך ובהא ערדו ויהיה בא
33 הנגלה ללכת לקראת המלך להעביר את המלך
34 את הנהר: ומהר שמעי כדנרא כריתתו אשר
35 מכתרים נדר עסאיש יהודה לקראת המלך יהי:
36 ואלף איש עמו מבנימין וציבא נער בית שאול חמשת
37 עשר בניו וששנים עבדיו אתו וקלח ויהיה לפני המלך:
38 ויהיה העבדה לעבד את בית המלך ולמשוח הטוב

בצניו ושמו כדנרא נפל לפני המלך בעברו ביתו.
ויאמר אל המלך אל תחשבילי אתי מן ואל תחבר
את אשר תענה עבדך כלום אשר יצא אתי המלך
מירושלם לשום המלך אל לבו: כי דע עבדך כי
אני הטאתי והגדתי אתי היום ראשון לכל בית יוסף
לדעת לקראת אתי המלך: וכן אבישי כר צדוק
ויאמר הברית זאת לא יזמת שמעי כי קלל את משיח
יהוה: ויאמר דוד מהו וקם בני צדוק בייחודו
היום לשמון היום וזמת איש כשראל בני הלא דעתו
כי היום אני מלך על ישראל: ויאמר המלך אל שמעי
לא תמות וישבע לו המלך: ומפכשת כר שאול
כה נדר לקראת המלך ולא יעשה נעליו ולא יעשה שפמו
ואת צדוק לא כבס כר היום לכת המלך ויהיו
אשר צבא בשלום: ויהי ככה וירשעם לקראת המלך
ויאמר לו המלך למה לא ירשעם עמי מפכשת: ויאמר
אתי המלך עבד רמני כראמר עבדך אהבשהו
החומר וארשב עליה ואלך את המלך כי פסה עבדך:
ויהי בעבדך אל אתי המלך ואתי המלך במלך
האלהים ועשה הטוב בעניך: כי לא היה כל בית
אבי כי אסאנשמתי לאתי המלך ותשת את עבדך
באכלי שלחנה ומהו שלי עד צדוק ולעזר עוד אל
המלך: ויאמר לו המלך למה תדבר עוד דברך
אמרתי אתה וציבא תחלקו את השרדה: ויאמר מפכשת
אל המלך גם אתה תכל יקח אתי אשר בא אתי המלך
בשלום אל ביתו: וברולי הנגלה נדר המלך
ויעבר את המלך והיה אתי בירדן: וברולי וקם
אזר בושמים שנה והוא יכלל את המלך בשיבתו
במחלים כי איש נדול הוא מאד: ויאמר המלך אל
ברולי אתה עבר אתי וכלבתי אתך עמך בירושלם:
ויאמר ברולי אלה המלך כמה ימי שני חיי כראשלה
את המלך וירשעם: כרשמים שנה אבי היום הארבע
בדטוב לדע אסרעם עבדך את אשר אכל ואת אשר
אשתה אסאשמע עוד בקול שרים ושרות ולמה יהיה
עבדך עוד למשא אל אתי המלך: כמלש עבד עבדך
את הנהר את המלך ולמה ימלתי המלך ממלתי:
הנאת: ושיבא עבדך ואמת בעיר עם קבר אבי ואמי
והנה עבדך כמלם: עבד שמעי את המלך ויעשהו
את אשר טוב בעיני: ויאמר המלך אתי המלך כמלם
ואני אעשהו את הטוב בעיך וכל אשר תבחר עלי
אעשהו: ויעבר בלהעם את הנהר והמלך עבר וישק
המלך לברולי וברכבו ושב למקומו: ויעבר המלך
הנגלה ובמנו עבר עמו ובלעם יהודה ויעברו את
המלך וגם חצי עם ישראל: והנה כל איש ישראל
באם אלה המלך ויאמר אלה המלך מרעו ונבדך אחי
איש יהודה ויעברו את המלך ואת ביתו את הנהר
וקל אנשי דוד עמו: וכן כל איש יהודה על איש
שראל כר קרוב המלך אל ולמה זה הנה לך על
הדבר הנה האכול אכלנו מן המלך אסנשאת נשא לנו:

29 ¶ And the king said, Is the young man Abshalom safe? And Achima'az answered, I saw the greatest crowd when Joab sent off the king's servant, and thy servant; but I know not what hath happened. And the king said, Turn aside, place thyself here. And he turned aside, and 31 remained stand.ing. And, behold, the Cushite came (next); and the Cushite said, Let my lord the king receive the tidings, that the Lord hath done thee justice this day from the power of all those that 32 had risen up against thee. ¶ And the king said unto the Cushite, Is the young man Abshalom safe? And the Cushite answered, May like the young man be the enemies of my lord the king, and all that have risen up against thee for evil.

CHAPTER XIX.

1 ¶ And the king was much moved, and he went up to the upper chamber of the gate, and wept; and thus he said as he went, O my son Abshalom, my son, my son Abshalom! who would grant that I had died in thy stead, O Abshalom, my son, 2 my son! And it was told unto Joab, Behold, the king is weeping and he mourneth for Abshalom. ¶ And the victory on that day was turned into mourning unto all the people; for the people heard it said on that day, that the king was 4 grieved for his son. And the people repaired by stealth on that day when coming into the city, as usually steal away the people who are ashamed 5 when they flee in battle. But the king covered his face, and the king cried with a loud voice, O my son Abshalom, O Abshalom, my son, my son! 6 ¶ And Joab came to the king, into the house, and said, Thou hast covered with shame this day the faces of all thy servants, who have saved thy life this day, and the life of thy sons and of thy daughters, and the life of thy wives, and 7 the life of thy concubines; Since thou lovest thy enemies, and hatest thy friends; for thou hast declared this day, that thou hast neither princes nor servants; for I perceive this day, that if Abshalom were but alive, and we all were dead this day, that then it would have been just right 8 in thy eyes. And now arise, go forth, and speak to the heart of thy servants; for by the Lord have I sworn, that if thou go not forth, there shall not remain one man with thee this night; and this would be worse unto thee than all the evil that hath befallen thee from thy youth until 9 now. ¶ Then the king arose, and sat in the gate. And they told it unto all the people, saying, Behold, the king is sitting in the gate. And all the people came before the king; but Israel fled, 10 every man to his tents. ¶ And all the people were contending throughout all the tribes of Israel, saying, The king hath saved us out of the hand of our enemies, and he it was that hath delivered us out of the hand of the Philistines; and now he is fled out of the land from before 11 Abshalom. And Abshalom, whom he had anointed over us, died in battle; and now why are ye silent about bringing the king back? ¶ And king David sent to Zadok and to Ebyathar the priests, saying, Speak ye unto the elders of Judah, saying, Why will you be the last to bring the king back to his house? seeing the speech of all Israel 13 is already come to the king, to his house. My brothers are ye, my bone and my flesh are ye: wherefore then will you be the last to bring 14 back the king? And to Amassa shall ye say, Art thou not my bone and my flesh? May God do so to me, and may he thus continue to do, if thou shalt not be captain of the army before me continually in the realm of Joab. And he turned the heart of all the men of Judah, as of one man: and these sent unto the king, Return thou, 16 with all thy servants. So the king returned, and came as far as the Jordan; and Judah came to Gilgal, to go forth to meet the king, to conduct 17 the king over the Jordan. Then hastened Shim'i the son of Gera, the Benjamite, who was of Bachur'im, and went down with the men of Judah 18 to meet king David. And there were with him a thousand men of Benjamin, and Ziba the servant of the house of Saül, and his fifteen sons and his twenty servants with him; and they set hastily 19 over the Jordan before the king. And there went over the ferry-boat to carry over the king's household, and to do what was good in his eyes.

And Shim'i the son of Gera fell down before the king, as he was passing over the Jordan; And he 20 said unto the king, Let not my lord impute it unto me as iniquity, neither do thou remember that in which thy servant acted perversely on the day that my lord the king went forth out of Jerusalem, so that the king should lay it to his heart. For thy servant doth know that I have 21 indeed sinned; and, behold, I am come his day the first of all the house of Joseph to go down to meet my lord the king. But Abishai the son of 22 Zeruyah spoke out and said, Shall Shim'i for this not be put to death, because he cursed the Lord's anointed? And David said, What have I 23 to do with you, ye sons of Zeruyah, that ye should become a hindrance this day unto me? shall this day any man be put to death in Israel? for do I not know that this day I am king over Israel? And the king said unto Shim'i, Thou shalt not 24 die. And the king swore unto him. ¶ And Mephlisheth the (grand) son of Saül came down to meet the king, and he had not dressed his feet, nor trimmed his beard, nor washed his clothes, from the day that the king departed until the day that he came home in peace. And it came 26 to pass, when he was come to Jerusalem to meet the king, that the king said unto him, Wherefore didst thou not go with me, Mephibosheth? And 27 he answered, My lord, O king, my servant deceived me; for thy servant said, I will saddle for me the ass, that I may ride thereon, and go with the king; because thy servant is lame. And he slandered 28 thy servant unto my lord the king; but my lord the king is like an angel of God; do thou what is good in thy eyes. For all of my father's 29 house were nothing but men deserving death with my lord the king; and yet didst thou set thy servant among those that eat at thy own table. What other merit herefore have I, and what to complain of yet farther unto the king? ¶ And the king said unto him, For what purpose speakest thou yet thy words? I have said, Thou and Ziba shall divide the field. And Mephibosheth 31 said unto the king, Yea, let him take the whole, since that my lord the king is come (back) in peace unto his own house. ¶ And Barzillai the Gil'adite came down from Rogelim; and he passed over the Jordan with the king, to accompany him over the Jordan. Now Barzillai was very aged, 33 eighty years old: and he had sustained the king while he lay at Machanayim; for he was a very great man. And the king said unto Barzillai, 34 Come thou over with me, and I will sustain thee near me in Jerusalem. But Barzillai said unto 35 the king, How many yet are the days of the years of my life, that I should go up with the king to Jerusalem? I am eighty years old this 36 day: can I discern between good and evil? or can thy servant taste what I eat or what I drink? or can I listen yet to the voice of singing men and singing women? wherefore then should thy servant become yet a burden unto my lord the king? Thy servant will pass a little way over 37 the Jordan with the king; and why should the king recompense me with this reward? Let thy servant, I pray thee, turn back again, that I may die in my own city, by the sepulchre of my father and of my mother. But, behold, thy servant Kimham will pass over with my lord the king; and do to him what is good in thy eyes. And 39 the king said, Kimham shall pass over with me, and I will do to him that which shall seem good in thy eyes; and whatsoever thou wilt desire of me, will I do for thee. And all the people passed 40 over the Jordan, after the king had passed over; and the king kissed Barzillai, and blessed him; and he returned unto his own place. ¶ Then did 41 the king pass on to Gilgal, and Kimham passed on with him; and all the people of Judah conducted the king, and also half the people of Israel. And, behold, all the men of Israel came to the 42 king, and said unto the king, Why have our brethren the men of Judah stolen thee away, and have conducted the king and his household over the Jordan, and all David's men with him? ¶ And 43 all the men of Judah replied to the men of Israel, Because the king is near of kin to us; wherefore then are ye so angry for this matter? have we eaten the least from the king? or hath he given us any gift? ¶ And the men of Israel 44

22 וזה ראשון משלך אלך בעד חתומה: ותבוא האשה
אל בלתיים בהקמתה ונכרתו את ראש שבע בך בבקר
ושלבו אלו יואב ותקנו בשפר תפצו מעלה ידך איש
23 לאהלו יואב שב וירשם אל המלך: ויואב אל
כל העבא ישראל ובינה בך ותידע על הכרן ועל
הפלתו: וארסם על המס וירושפט בך ואתחיל המוקד:
24 ושאי ספר תדון ואבוקר כהנים: וגם ערד תעזרי הנה
כהן לדוד:

CAP. XXI. כא

וזה רעב בימי דוד שלש שנים שנה אחת שנה ובקטן
דוד אתפני הנה: ויאמר הנה אל שואל
ואלביית הנמים על אשר תמות את הנבענים: ויקרא
המלך לגבענים ויאמר אליהם הנבענים לא מבני ישראל
הנה בני ארמנות האמרו ובני ישראל נשבעו להם
ובקש שאלו לכתבם בקאתו לבני ישראל ויהיה:
ויאמר דוד אל הנבענים מה אעשה לכם ובמה אכפר
וכרכו את נעלת הדוד: ויאמרו לו הנבענים אדלף
כסף וזהב עש שאלו ועסביתו ואדלף איש להמת
בישראל ויאמר מה דאתם אמרם אעשה לכם: ויאמרו
אל המלך האיש אשר כלנו נאשר רמיהו ונמרט
מה נצב בקבל שואל: ויתדלף שבעה אגשים
מקינו ויוקעם ליהוה נבבעת שאלו בחר ויהוה
ו יאמר המלך אני אתו: ותמל המלך על מבישת
בדוהתונו בך שואל על שבעת יהוה אשר בעתם בין
דוד ובין ויהינתו בך שואל: וימח המלך את ימי בני
רצפה בתי איה אשר ילדה לשואל את ארמי ואת
מבישת ואת חמשת בני מיכל בתי שואל אשר ילדה
לעזריאל בך ברוח המהלתי: ויהם בעד הנבענים
ויקעם בחר לפני יהוה ויפלו שבעתם חר ויהם המתו
בימי קציר בראשנים יתחלת קציר שטרים: ותפח
רצפה בתי איה את הישק ותטרו לה אלההור מתחלת
קציר עד תוך ימים עליהם מתחשמים ולא יתקנה עוף
השמים לנת עליהם יום ואת חמת השנה ילדה:
11 וזה לדוד את אשר עשתה רצפה בתי איה
12 פלג שואל: מלך דוד נמח את עצמות שואל ואת
עצמות ויהינתו בני מאת בעלי יבשו ולעד אשר יגבו
אתם מרחב בתישן אשר תלום שם הפלשתים ביום
הבות פלשתים את שואל כולבע: ועל משם את
13 עצמות שואל ואת עצמות ויהינתו בני ויאספו את עצמות
המקועים: וקברו את עצמות שואל ויהינתו בני בארץ
14 בנימן בעלע בקבר קיש אביו ויששו פל אשר רצה
המלך נשחר אלהים לראש אחריו: ותהי עני
15 מלכה מן פלשתים את ישראל וירד דוד וקברו עמי
וילחמו את פלשתים נמח דוד: ושבו בני אשר
16 בלתי הרפה ומשקל קונו שלש מאות משקל נחשת
והיא חטר חדשה ויאמר להכות את הדוד: וישרלו
17 אבישי בך רצה הנה את הפלשתים וימתו או נשבעו
אנשך דוד לו לאמר לא תצא עוד אתנו למלחמה ולא

44 ימן איש ישראל את איש יהודה ויאמר עשר
ימות לי במלך ובסבךו אני מן ומחיו הקלחני ולא
היה דברי ראשון לי להשיב את מלכי נקש הכראש
יהודה מדבר איש ישראל:

CAP. XX. כ

א ושם נקרא איש בלעל ושמו שבע בך בבקר איש ימני
ותקנו בשופר ויאמר אדלף חלק בך ולא נתלד
2 לט בבדושי איש לאהלו ישראל: ועל בלתי ישראל
מאתרי דוד אתרי שבע בך בבקר ואיש יהודה בכו
3 במלכם מדתרו ויערו וירשם: ויבאו דוד אל ביתו
וירשם ונמח המלך את עשרת שנים ופלגים אשר
היה לשמר הכות ויהם בתי משמרת ויבלגם
ונאלתם לארבע ותהינה צרות עד יום מתן אלמות
4 חיות: ויאמר המלך אל עמטא הנוקדי את איש
ה יהודה שלשת ימים ואתה פה עמד: ילך עמטא
6 להקיע את יהודה ויהוה מדתמועד אשר יקדו: ויאמר
דוד אל אבישי עתה ידע לו שבע בך בבקר מדאבשלים
אתה קח את רעבי אדוד וירדף אחריו כך מצא לו
7 ערים בצרות והציל עיני: וצאו אחריו אנשי יואב
והפרתי והפלתו וכלי הנבחים וצאו מירושלם לרדף
8 אחריו שבע בך בבקר: הם עסביתו והחילו אשר
נבכתי עמטא בא לפניהם ויואב חנו: ומתו לבשו
ועלו חטר הרב מצמרת על מתניו כהמדה והוא נא
9 ותפל: ויאמר יואב לעמטא השלום אתה אתי ותתו
ידומן יואב בוקן עמטא לנשקלו: ועמטא לא נשמר
בתרבו אשר בדי יואב ויברו בה אלהי המשפך
מעו ארצה ולא ישינה לו נמח ויואב ויבשי אחיו
11 וירף אחריו שבע בך בבקר: ואיש עמד עליו מנעו יואב
ויאמר מי אשר הפיץ ביואב ומי אשר ילך אחריו יואב:
12 וימח אתה מתגלל בהם בתוך המסכה הנה האיש כר
עמד בל דתים נסב את עמטא מדתמסכה השנה וישלך
13 עליו בנה כאשר ראה בלתי אש עליו ועמד: כאשר
הנה בך מדתמסכה עבר בלתי אש אחריו יואב לרדף
14 אחריו שבע בך בבקר: ויגבר בלתי שבני ישראל אכלה
ובית מנחה וכלי הנבחים ויגלו ויבאו את אחריו:
15 ויבאו ויצרו עליו באבלה בית המנחה וישפטו סללה
אל המיד ותעמד בתל וכלי דתים אשר את יואב
16 משחיתם להפיל חתומה: ותקרא איה חממה מן
הקיר שמו שמו אמרנו אל יואב קרב עדה יהוה
17 ונתברך אלך: ויקרב אליה ויאמר האשה התנה
יואב ויאמר אני ותאמר לו שמו דברי אמתך ויאמר
18 שמו אני: ותאמר לבן דבר ודבר בראשונה לאמר
19 שאלו שאלו באבל וכן חתמו: אלו שלמי אמיני
ישראל אתה מבקש להמת ער ואם בישראל למה
כ תבלע נחלת יהוה: וימן יואב ויאמר תלילה תלילה
21 לי אדאבלע ואם אשחית: לא יבן הדבר מי איש מדר
אפרים שבע בך בבקר שמו נשא דוד במלך בך דוד חטר
אתו לבדו ואלקה מעל הקיני ותאמר האשה אל יואב

answered the men of Judah, and said, Ten parts have we in the king, and also in David have we more right than ye; why then did ye esteem us lightly? and was not our word the very first to bring back our king? And the words of the men of Judah were fiercer than the words of the men of Israel.

CHAPTER XX.

1 ¶ And there happened to be a worthless man, whose name was Sheba', the son of Bichri, a Benjaminite; and he blew the cornet, and said, We have no part in David, nor have we any inheritance in the son of Jesse: every man to his tents, O Israel! So every man of Israel went off from David, following Sheba' the son of Bichri; but the men of Judah adhered unto their king, from the Jordan even to Jerusalem. And David came to his house at Jerusalem; and the king took the ten women, the concubines, whom he had left to guard the house, and put them in a guard-house, and provided for them, but went not in unto them. So they were confined until the day of their death, liveth in widowhood.

2 ¶ Then said the king to 'Amassa, Call together for me the men of Judah within three days, and thou present thyself here (then). So 'Amassa went to call Judah together; but he remained out longer than the set time which he had appointed him. And David said to Abishai, Now will Sheba' the son of Bichri do us more harm than (did) Abshalom: take thou the servants of thy lord, and pursue after him, lest he succeed in reaching fortified cities, and withdraw himself from our eyes. And there went out after him Joab's men, and the Kerethites, and the Pelethites, and all the mighty men: and they went forth out of Jerusalem, to pursue after Sheba' the son of Bichri.

3 They were close by the great stone which is at Gib'on, as 'Amassa came before them. And Joab was girded with his coat, his (usual) garment, and upon it the girdle of the sword which was fastened upon his loins in its sheath; and as he went forth it fell out. And Joab said to 'Amassa, Art thou in health, my brother? And Joab's right hand took the hold of 'Amassa's head to kiss him.

4 And 'Amassa did not guard himself against the sword that was in Joab's hand; so he smote him therewith in the fifth rib and shed out his bowels to the ground, and struck him not again; and he died. But Joab and Abishai his brother pursued after Sheba' the son of Bichri. And one man of Joab's people remained standing by him, and said, He that favoreth Joab, and he that is for David, follow Joab. And 'Amassa was wallowing in his blood in the midst of the highway. And when the man saw that all the people stood still, he put 'Amassa aside out of the highway into the field, and threw a garment over him, when he saw that every one that came by him stood still.

5 When he was removed out of the highway, every man passed on after Joab, to pursue after Sheba' the son of Bichri. And this one passed through all the tribes of Israel unto Abel, which is of Beth-ma'achah, and all the Berim: and they assembled themselves together, and went also after his him. And they came and besieged him in Abel of Beth-ma'achah, and they cast up a trench against the city, and it stood enclosed by the troops: and all the people that were with Joab were battering to throw down the wall. Then called a wise woman out of the city, Hear, hear: say, I pray you, unto Joab, Come near as far as hither, that I may speak with thee. And when he was come near unto her, the woman said, Art thou Joab? And he said, I am. Then said she unto him, Hear the words of thy hand-maid. And he said, I do hear. Then said she, thus, They ought surely first to have spoken, saying, "Let them ask at least in Abel." and so would they have come to an end. I am one of the peaceful and faithful (cities) in Israel; thou seekest to overthrow a city and a metropolis in Israel: why wilt thou destroy the inheritance of the Lord?

6 ¶ And Joab answered and said, Far be it, far be it from me, that I should destroy or ruin. The matter is not so; but a man from the mountains of Ephraim, Sheba' the son of Bichri is his name, hath lifted up his hand against the king, against David: give him up alone, and I will withdraw from the city. And the woman said unto Joab,

Behold his head shall be cast down to thee over the wall. And the woman came unto all the people with her wisdom; and they cut off the head of Sheba' the son of Bichri, and cast it down to Joab; and he blew the cornet, and they scattered themselves from the city, every man to his tents. And Joab returned to Jerusalem unto the king. ¶ Now Joab was over all the army of Israel; and Benayah the son of Yehoyada' was over the Kerethites and over the Pelethites; And Adoram was over the tribute; and Jehoshaphat the son of Achilud was recorder. And Sheva was scribe; and Zadok and Ebaythar were priests; And Ira the Yairite was an officer of state unto David.

CHAPTER XXI.

¶ And there was a famine in the days of David three years, year after year; and David besought the presence of the Lord. ¶ And the Lord said, On account of Saül, and on account of the house of blood, is this; because he hath slain the Gib'onites. And the king called for the Gib'onites, and said unto them; (now the Gib'onites are not of the children of Israel, but of the remnant of the Emorites); and the children of Israel had sworn unto them; but Saül had sought to slay them in his zeal for the children of Israel in Judah.) Wherefore David said unto the Gib'onites, What shall I do for you? and wherewith shall I make the atonement, that ye may bless the inheritance of the Lord? And the Gib'onites said unto him, We have no concern of silver or gold with Saül and with his house; nor do we wish to kill any man in Israel; And he said, What ye say, will I do for you. And they said to the king, The man that consumed us, and that devised against us that we should be destroyed, so 'that we should have no footing in all the boundaries of Israel. Let there be delivered unto us seven men of his sons, and we will hang them up unto the Lord in Gib'ah of Saül, the chosen of the Lord. ¶ And the king said, I will give them. But the king had pity on Mephiboseth, the son of Jonathan the son of Saül, because of the Lord's oath that was between them, between David and Jonathan the son of Saül. And the king took the two sons of Rizpah the daughter of Ayah, whom she had born unto Saül, Armoni and Mephiboseth; and the five sons of Michal the daughter of Saül, whom she had brought up for 'Adriël the son of Barzillai the Meholathite: And he delivered them into the hand of the Gib'onites, and they hanged them on the mount before the Lord; and they fell, these seven, together; and they were put to death in the first days of harvest, in the beginning of the barley-harvest. And Rizpah the daughter of Ayah took sackcloth, and spread out it for herself upon the rock, from the beginning of the harvest until water dropped down upon them out of heaven, and she suffered neither the birds of heaven to rest on them by day, nor the beasts of the field by night. And it was told to David what Rizpah the daughter of Ayah, the concubine of Saül, had done. And David then went and took the bones of Saül and the bones of Jonathan his son from the men of Yabeshgill'ad, who had stolen them from the market-place of Bethshan, where the Philistines had hanged them up, at the time the Philistines had smitten Saül at Gilboa': And he brought up from there the bones of Saül and the bones of Jonathan his son; and they gathered up the bones of those that had been hanged. And they buried the bones of Saül and Jonathan his son in the country of Benjamin at Zela', in the sepulchre of Kish his father: and they performed all that the king had commanded. And after that God was entreated for the land. ¶ And the Philistines had again a war with Israel; and David went down, and his servants with him, and fought against the Philistines: and David became fatigued. And Yishbi' at Nob, who was of the children of the Raphah, the weight of whose spear was three hundred shekels of copper, he being girded with a new armor, thought to slay David. But Abishai the son of Zeruyah succored him, and smote the Philistine, and killed him. Then swore the men of David unto him, saying, Thou shalt go out no more with us to battle, that thou mayest not quench the lamp of Israel.

28 ואת־עם עני: עקש תתפל: ואת־עם עני
 29 קר: תישע: וצניף על־רמס השפיל: קר
 7 ודנה גיה: אתה גיה דנה
 7 באלתי: חשב: כי בכה ארזן גיה
 31 האל המים: אדל־ישור: אדל־ישור:
 32 פנ: אמרת דנה צרופה
 32 כי מראל מבלעב: היא ללל החסם בו: כי מראל מבלעב
 33 האל: וימי צור מבלעב אלתו:
 34 חתר המים: משעוין חיל: ומי צור מבלעב אלתו:
 34 ועל: משנה רגליו פאלות

19 הככה את־עיר ישראל: ויהי אחר־כן ותהרצוד
 המלחמה בלב עמ־פלשתים או הנה סבב־החשת את
 9 סף אֶשֶׁר בִּלְבֵי הַרְפָּה: ותהרצוד המלחמה
 9 בלב עמ־פלשתים נד אלתן ברצוֹ ארנים ביה הלחמי
 3 את גלת דתו וצן מנתו במור ארנים: ותהר
 עוד מלחמה בנת ויהי איש מרין ואצבעת דיו ואצבעות
 רגליו שש ושש עשרים וארבע מספר ונסחיא גלד
 21 להרפה: ותחף את־ישראל פרו יועתו ברשעו את
 22 דוד: את־ארבעת אלה ילדו להרפה בנת וספלו בוד
 דוד ובע עבריו:

CAP. XXII. כב

7 ודבר דוד לדנה את־דברי השירה הנאת בזם הציל
 2 דנה אתו מקף פל־אביו ומקף שאול: ודנה אתו מקף פל־אביו ומקף שאול:
 3 ויאמר: דנה סלעי ומצדתו ומפלסרלי: אלתו
 3 צורי אהסדרו: מני וקרן ישי משנבו
 4 ומטסי: משעי מחסם השעני: מהלל
 7 אקרא דנה ומאיבי אלעי: כי אפני משברר
 6 מת: נחלו בליצל בשעני: חבל
 7 שאול סבני: קדמי מקשר
 7 מת: בצרלי אקרא דנה: ואל
 8 אלתו אקרא: ושמע מתקבלו
 8 קולי: ושועתי באוני: ותעיש
 9 ותרגש הארץ: מוסדות השמים
 9 דגו: ותחישו ברתה לו: עלה
 9 עשן באפו: ואש משיו
 10 תאכל: נחלים בערו מעט: נט
 10 שמם ונד: ומרפל תחת
 11 רגליו: ורקב על־קרוב נעף: ונרא
 12 על־בופירוח: נשת חשך סביבותיו
 13 סבות: חשרת־מים עבי שחקים: מנה
 14 נגדו בערו נח־לאש: ירעם מרשעים
 10 דנה: ועלון ימו קולי: וישלח
 16 חצים ופצם ברק נדמים: ונרא אפני
 16 ים: ילדו מסנות חבל
 17 דנה משמת רוח אפו: ישלח מחרום
 18 יחני: ומשני ממום רבים: יצילי
 19 מאיבי עו: משנאי כי אמי
 19 ממני: קדמי ביום איר: ויהי
 3 דנה משען לי: ונא למרוב
 21 אתי: תלצי ברמפז בו: וימלני
 22 דנה בצדקתי: כבר יו ישיב
 22 לי: כי שמרתי דרכי דנה: ולא
 23 רשעתי מאלתי: כי בל־משפטו
 24 לנגדי: ותקפו לא־אסור ממנה: ואחיה
 24 המים לו ואשמנה מעוני: ונשב דנה לי
 26 בצדקתי: כבדו לגד עינו: עש
 26 חסד תחפסד: עס־גבור המים
 27 תחמם: עס־גבר חמבר: ונסי

35 במתי יצמיני: מלמד הי
 36 למלחמה: ונתת נשת־חיושה ורעתי: ותתק
 37 לי דגן ישעך וצנתך תרביני: תתיב צצני
 38 תחמי: ולא משדו קרסלי: ארדפה
 38 אבי ואשמדם: ואכלם ואמחצם ולא יקומן עד
 39 כלחם: ותת רגלי:
 5 תחת רגלי: ותוכני חיל
 11 למלחמה: תכרעו קמי תחמי: ואיבי
 11 תחה לי ערף: משנאי ואצמיתם: ישעו וצן
 42 משעי: אלה־דנה ולא ענם: ואשחקם
 43 קעפ־ארזן: קטיס־דנעות אדכם
 44 ארקים: ותפלטי מריבי עמי: השמרני
 44 לראש גים: עם לא־דעתי
 44 עבדני: בע נקר ותפסרלי: לשמעו
 46 און יצמיני לי: בע נקר יבלו ודנהו
 17 מסמנתותם: חרדנה וברוד צורי: דרם
 48 אלתו צור ישיע: האל הנתן נקמת
 49 לי: ומרד עמום תחמי: ומדיא
 49 מאיבי ומקמי תרוממי: מאיש חמסם
 61 מצילני: על־כן אודך דנה ביום ולשמך אומר: מגיל
 61 ישועות מלכו: ותשה־חסד
 למשתי: לדוד ולדודו: עד־עולם:

CAP. XXIII. כג

1 ואלה דברי דוד האחרנים נאם דוד בדישי ונאם הגבר
 2 הקם על משיח אלתו יעקב ונשים ומרות ישראל: רוח
 3 דנה דבר־בו ומלתו על־לשונו: אמר אלתו ישראל
 3 לי דבר צור ישראל מושל באדם צדיק מושל וצאת
 4 אלתים: ובאור בקר ונדחשמש בקר לא עבות מנה
 4 ממטר רשא מארץ: ברלארבו ביתו עס־אל בל ברית
 7 שולם עם לי ירובה בכל ושמלה ברק־ישעי וכל
 6 חפץ ברלא יצמיני: ובלעל כרזן מד כלחם ברלא
 7 בך יקחו: ואיש יע בלם וכלא ברנל וצן חרת
 8 ובאש שרופ ישרפו בשבת: אלה שמות הנבחים
 אשר לדוד ישב בשבת תחמני וראש השלשי הוא
 9 עדינו הנצנו על־שמנה מאות חלל בפעם אחי:
 9 ואחרו אלמור בודדי בן־אחתי בשלשה נבחים עש
 9 דוד בחרפם בפלשתים נאספדשם למלחמה ונצלו
 איש ישראל: היא קם נד בפלשתים עד ברגעה דו

18 ¶ And it came to pass after this, that there was again a battle at Gob, with the Philistines: then smote Sibbechai the Chushathite Saph, who was
19 of the children of the Raphah. And there was again a battle at Gob with the Philistines, when Elchanan the son of Ya'aré-oregim, the Bethlechemite, slew Goliath the Gittite, the staff of
20 whose spear was like a weavers' beam. ¶ And there was again a battle in Gath, where was a man of (great) stature, that had on every hand six fingers, and on every foot six toes, (in all) four and twenty in number; and he also was born to
21 the Raphah. And he defied Israel; but Jonathan the son of Shim'ah, the brother of David, slew
22 him. These four were born to the Raphah in Gath; and they fell by the hand of David, and by the hand of his servants.

CHAPTER XXII.

1 ¶ And David spoke unto the Lord the words of this song, and on the day that the Lord had delivered him out of the hand of all his enemies,
2 and out of the hand of Saül. And he said, Lord, my rock, my fortress, and my deliverer; God,
3 my rock, in whom I trust; my shield, and the horn of my salvation, my high tower, and my refuge, my saviour! from violence dost thou save
4 me! Praised, I cried, be the Lord, and from my
5 enemies was I saved. For the waves of death encompassed me, the floods of destruction made
6 me afraid; The bonds of hell encircled me, the
7 snares of death seized on me: (When) in my distress I called upon the Lord, and to my God I
8 cried; and he heard from his temple my voice, and my complaint (entered) into his ears. Then
9 he was wroth. Smoke went up in his anger, and consuming fire out of his mouth, coals flamed forth
10 from him. And he bent the heavens, and came
11 down, and thick darkness was under his feet. And he rode upon a cherub, and flew along, and he
12 was seen upon the wings of the wind. And he made darkness round about him into pavilions,
13 heavy masses of waters, thick clouds of the skies.
14 From the brightness before him flamed forth
15 coals of fire. The Lord thundered from heaven,
16 and the Most High uttered forth his voice. And he sent out arrows, and scattered them; lightning,
17 and discomfited them. And then were seen the channels of the sea, there were laid open the
18 foundations of the world; at the rebuke of his nostrils. He stretched out from above (his hand),
19 he took me; he drew me out from the mighty waters. He delivered me from my enemy, the
20 strong, from those that hated me, when they were too mighty for me. They overcame me on
21 the day of my calamity; but the Lord became my stay; And he brought me forth into a large space: he delivered me, because he had delight in me.
22 The Lord rewarded me according to my righteousness: according to the purity of my hands did he
23 recompense me. For I had kept the ways of the Lord, and had not wickedly departed from my God.
24 For all his ordinances were before me, and from none of his statutes did I depart. I was also
25 upright toward him, and I guarded myself against my iniquity. Therefore did the Lord recompense
26 me according to my righteousness, according to my purity before his eyes. With the kind thou
27 wilt show thyself kind; with the upright mighty man thou wilt show thyself upright. With the
28 pure thou wilt show thyself pure; and with the perverse thou wilt wage a contest. And the afflicted people thou wilt save; but thy eyes are upon the haughty, (that) thou mayest bring (them)

down. For thou art my lamp, O Lord! and the
29 Lord will enlighten my darkness. For (aided) by
30 thee I run through a troop: (helped) by my God
31 I leap over a wall. As for God—his way is perfect; the word of the Lord is tried; he is a shield
32 to all that trust in him. For who is God, save the
33 Lord? and who is a rock, save our God? God is
34 my strength and power; and he rendereth free
35 from obstruction my way. He maketh my feet
36 like those of the hinds, and upon my high places
37 he causeth me to stand. He teaches my hands for
38 the war, so that a brazen bow is bent by my arms.
39 And thou gavest me the shield of thy salvation;
40 and thy assistance hath made me great. Thou
41 enlargest my steps under me, so that my joints do
42 not slip. - I pursue my enemies and destroy them;
43 and I return not again until I have made an end
44 of them. And I make an end of them, and I
45 crush them, that they cannot rise; and they fall
46 under my feet. For thou hast girded me with
47 strength for the war; thou subdest my opponents
48 under me. And my enemies thou causet to turn
49 their back to me; those that hate me,—that I may
50 destroy them. They look about, but there is none
51 to help; unto the Lord—but he answereth them.
not. And I beat them small as the dust of the
earth; as the mire of the street, I stamp them, I
tread them down. Thou hast also delivered me
from the contests of my people: thou preservest
me to be the head of nations, a people which I
know not shall serve me. The children of the
stranger shall utter flattery unto me; as soon
as their ear heareth they shall be obedient unto
me. The children of the stranger shall fade away,
and come forth tottering out of their close
places. The Lord liveth, and blessed be my
Rock; and exalted be the God, the Rock of my
salvation; The God, that granteth me vengeance,
and bringeth down nations under me; And that
bringeth me forth from my enemies: also above
my opponents thou liftest me up, from the man
of violence thou deliverest me. Therefore will
I give thanks unto thee, O Lord, among the
nations, and unto thy name will I sing praises;
(To) the tower of salvation of his king, and
who showeth kindness to his anointed, to David
and to his seed forever.

CHAPTER XXIII.

¶ And these are the last words of David. Thus
1 saith David the son of Jesse, and thus saith
2 the man who was raised up on high, the anointed
3 of the God of Jacob, and the sweet singer of
4 Israel: The Spirit of the Lord spoke through
5 me, and his word was upon my tongue. (Thus)
6 said the God of Israel, concerning me, spoke
7 the Rock of Israel, That (I should be) ruler
8 over men, be righteous, ruling in the fear of
9 God; and as in the light of morning the sun
10 riseth, in a morning without clouds, with
11 more than the brightness (reflected) by rain
12 on the herbs that spring from the earth. Truly
13 is not so my house with God? since he hath
14 made with me an everlasting covenant, firm
15 in all, and sure? yea, will he not cause to
16 grow all my salvation, and all my desire? But
17 the goddesses are all of them as waving
18 thorns, which cannot be taken in the hand; But
19 the man that will touch them must protect his
20 hand with iron and the staff of a spear: and
21 they will be utterly burnt with fire in the
22 dwelling. ¶ These are the names of the mighty
23 men whom David had: Yosheb-bashebt, the
24 Thachkemionite, the chief among the captains,—
25 the same as 'Adino the 'Eznite,—because of
26 eight hundred slain at one time. ¶ And after
27 him was El'azar the son of Dodo, the son of
28 Achochi, one of the three mighty men with
29 David, when they defied the Philistines that
30 were there gathered together to battle, and the
31 men of Israel had withdrawn themselves; He then
32 arose, and smote the Philistines until his hand
33 was weary, and his hand did cleave unto the
34 sword: and the Lord wrought a

המלך ראות ואני הנלך למה חפץ בדבר הודי:
 4 מתוך דבר המלך אליזאב ועל שר החיל ונא יזאב
 ושר החיל לפני המלך לפקר אתהעם אתישראל:
 5 ויעברו אתההרדן וינעו בערובו ימן העיר אשר
 6 בתוך החיל נהר ואליעזר: ונאו הנלכה אל ארץ
 7 פתחים חדשי נבוא דנה וכן נסביו אל צדון: ונבאו
 8 מבצר צר וכלערי החי והכנעני ונאו אליעזר והרדן
 9 באר שבע: וישטו בכלהארץ ונאו מקנה תשעה
 10 חדשים ועשרים זם ודושלם: ותמן יזאב אתמספר
 11 מפקדהעם אליהמלך ותתן ישראל שמה מאת אלף
 12 אישחיל שלח הרב ויש דודה חמשמאות אלף
 13 איש: ויך לבדוד אתו אתררובן ספר אתהעם
 14 ויאמר הוד אליהיה המאתי מאד אשר עשיתי ועתה
 15 דנה העברלא אתיען עבדך כי נסבלתי מאד: והעם
 16 הוד בכקר: ודבריהיה הנה אלעזר הנביא
 17 חתן דוד לאמר: הלאך ודברת אלדוד מה אמר דנה
 18 שלש אנכי נוטל ערך בחרלך אתהתמנה ואששהלך:
 19 ונבאגד אלדוד ונעלדו ויאמר לו התבוא לך שבע
 20 שעם: רעב בארץ ואםישלשה חדשים סוף לפקר
 21 צדך והוא רדף ואםיחיות שלשת ימים דבר בארץ
 22 עתה דע ודאח מרדאישי שליך דבר: ויאמר
 23 דוד אלעזר צרלי מאד נפלחנא בידהיה כדנביים
 24 רחמי וכדן אדם אלישלה: ותמן דנה דבר בישראל
 25 מהלךך ועדעת מעד ומת מדהעם מן ועדבאר
 26 שבע שבעים אלף איש: וישלה דוד המלך וירושלם
 27 לשחתה ונחם דנה אליהרעה ויאמר למלך המשחית
 28 בעם רב עתה הרף הוד ומלאךך דנה הוד עסגדן
 29 הארנה תובסי: ויאמר דוד אליהיה בראתו
 30 ואתהמלאך: המכה בעם ויאמר הנה אני המאתי
 31 ואני השחית ואלה הנאן מה עשו חתי נא דנה כי
 32 ויבית אבי: ונבאגד אלדוד ביום ההוא ויאמר
 33 לו עלה הקם לדנה מוכח בלן אננה היום: ונעל
 34 דוד בדברגד כאשר עת דנה: ומשפח אנונה
 35 ונרא אתהמלך ואתיעברו לברים עליו ונבא אנונה
 36 וישפדו למלך אפיו ארצה: ויאמר אנונה מדוע
 37 בא ארנה המלך אליעברו ויאמר הוד לקנות ממני
 38 אתהגון לבנות מוכח לדנה ותעצר המנפה מעל
 39 העם: ויאמר אנונה אלדוד יקח ועל ארני המלך
 40 הטוב בעיני ראה הבקר לעלה והמרגים וכל הבקר
 41 לעצים: הכל נתן אנונה המלך למלך: ויאמר
 42 אנונה אליהמלך דנה אלעזר ויעד: ויאמר המלך
 43 אל אנונה לא ביקני אקנה מאוהד במחיר ולא אעלה
 44 לדנה אלפי עלות העם ונתן דוד אתהגון ואתהבקר
 45 בכפר שקלים חמשים: וכן לשם דוד מוכח לדנה
 46 ונעל עלות ושלמים ויתמר דנה לארץ ותעצר במנפה
 47 מעל ישראל:

ותדבק דוד אליהסרב ועש דנה תשעה גדולה ביום
 11 והוא והעם ישרו ואתיו אך לפשט: ואתיו
 12 עמה בראתה הרר ויאספו פלשתים לחיה ותהררשם:
 13 ולקח בתודה מלאה עדים והעם גם מפני פלשתים:
 14 ויתעב בתוךהחלקה בעילה ויך אתפלשתים ועש
 15 דנה תשעה גדולה: ונרדו שלשים מהשלשים ראש
 16 ונבאו אלקציר אלדוד אלמקנת ערלם ונתן פלשתים
 17 חנה בעמק רפאים: ודוד או במערה ומעב פלשתים
 18 או בית לחם: ותאנה דוד ויאמר מי ישקני מים
 19 מכאר ביתלחם אשר בשער: ויבקעו שלשת הגברים
 20 במתנה פלשתים וישאבומים מכאר ביתלחם אשר
 21 בשער וישאו ונבאו אלדוד ולא אבה לשותותם וסך
 22 אתם לדנה: ויאמר חילה לי דנה מעשתי זאת
 23 העם האנשים החלבים כנפשתי ולא אבה לשותותם
 24 אלה עשו שלשת הגברים: ויאביש אתו ויזאב
 25 בדצורה הוא ראש השליש והוא עורר אתהעמו
 26 עלשלש מאות חלל ולרשם בשלשה: מדהשלושה
 27 הכי נכדו ודו לם לשור ועדהשלושה לארצה:
 28 ונעלדו בקדוהיעד בראשיתו רבדפעלים
 29 מקבצאל הוא הנה אתשעני איאל מואב והוא
 30 ודנה אתהארנה בתוך הבאר ביום השלג: והוא
 31 הנה אתאיש מצרי אשר מרדה וכד המצרי חנית
 32 נרד אליו בשבט ויגול אתהענית מן המצרי ונתרדו
 33 בחניתו: אלה עשה מנדו בקדוהיעד ולרשם בשלושה
 34 הגברים: מדהשלושים נכדו ואליהשלושה לארצה
 35 וישמרו דוד אלימשמעתי: עשהאל אתו ויזאב
 36 כה בשלשים אלקו בדודו בית לחם: שמה
 37 חרדי אלקא חרדי: חלן הפלטי עירא
 38 בדעקש התקני: אביעור הענתו מני התשתי:
 39 צלמו האחו מבר הנמפת: חלב דך
 40 בענה הנמפתי אתי כדריכי מנכשת בני בנימין:
 41 בעדו פרעתי הדי מנחלי עש:
 42 הערבות עמות הפרהמי: אליחא השעלכני
 43 בני שן והתני: שמה חרדי אחיאם בדשקר
 44 האררי: אלפלט בראחספי ברהמעתת אליעם
 45 בראחיהפל תלני: העלו הפרמלי פני הארבי:
 46 ונאל ברתן מעפה בני הנדי: צלך העמוני
 47 נחרי הבארתי נשאי כלי יזאב בדצורה: עירא
 48 חרדי הרב התני: אורה חתי כל שלשים
 49 ושבעה:

CAP. XXIV. כד

1 וישפ ארניהה לחרות בישראל ויש אתהדוד ביום
 2 לאמר לך מה אתישראל ואתיהודה: ויאמר המלך
 3 אליזאב ושר החיל אשראתו שומנא בכל שבט
 4 ישראל מן ועדבאר שבע ופקדו אתהעם ודעתי
 5 את מספר העם: ויאמר יזאב אל המלך ויפח דנה
 6 אלדוד אליהעם בעם וקחם מאה פעמים ועני אנה

great victory on that day; and the people returned after him only to strip (the slain). ¶ And after him was Shammah the son of Agé the Hararite. The Philistines were gathered together into a troop, and there was a piece of ground full of lentiles; and the people had fled from the Philistines; But he placed himself in the midst of the ground, and delivered it, and smote the Philistines: and the Lord wrought a great victory. And these three, the chiefs of the thirty, went down, and came to David at harvest-time unto the cave of 'Adu'llam: and the troop of the Philistines was encamped in the valley of Rephaim. And David was then in the strong-hold, and an outpost of the Philistines was then in Beth-lechem. And David longed, and said, O that one would bring me water to drink out of the well at Beth-lechem, which is by the gate! And the three mighty men broke through the camp of the Philistines; and drew water out of the well of Beth-lechem, that was by the gate, and took it, and brought it to David; but he would not drink thereof, and poured it out unto the Lord. And he said, Far be it from me, O Lord, that I should do this: (is not this) the blood of the men that went at the risk of their life? and thus he would not drink it. These things did the three mighty men. ¶ And Abishai, the brother of Joáb, the son of Zeruyah, was the chief of these three; and he lifted up his spear against three hundred slain, and had a name among the three. Although he was the most honored of the three, wherefore he became their captain: he nevertheless attained not unto the three (in prowess). ¶ And Benayahu the son of Yehoyada', the son of a valiant man, great in many acts of Kabzeel; he it was that smote the two lion-like heroes of Moáb; he also went down and slew a lion in the midst of a pit on a day when it snowed; And he slew an Egyptian, a man of good appearance; and the Egyptian had a spear in his hand; but he went down to him with a staff, and he snatched the spear out of the Egyptian's hand, and slew him with his own spear. These things did Benayahu the son of Yehoyada', and he had a name among the three mighty men. He was more honored than the thirty; but he attained not to these three. And David appointed him in his private council. ¶ 'Asahel the brother of Joáb was one of the thirty; Elchahan the son of Dodo of Bethlechem, ¶ Shammah the Charodite, 26 Elika the Charodite. ¶ Chezai the Palitite, 'Ira the 27 son of 'Ikesh the Teko'ite, ¶ Abi'ezer the 'Anetothite, Memunai the Chushathite, ¶ Zalmon the 29 Achochite, Maharai the Netophathite, ¶ Cheleb the son of Ba'anah, the Netophathite, Ittai the son of Ribai of Gib'ah of the children of Benjamin, 30 ¶ Benayahu the Pir'athonite, Hiddai of Nachalé-31 Ga'ash, ¶ Abi'albon the 'Arbathite, 'Azmaveth the 32 Barchumite, ¶ Elyachba the Sha'albonite, Bné-yashen, Jonathan, ¶ Shammah the Hararite, Achiam 34 the son of Sharar the Ararite, ¶ Eliphelet the son of Ahasbai, the son of the Ma'achathite, Eli'am 35 the son of Achithophel the Gilonite, ¶ Chezrai the 36 Carmelite, Pa'arai the Arbite, ¶ Yigal the son of 37 Nathan of Zobah, Bani the Gadite, ¶ Zelek the 'Ammonite, Nacharai the Beérothite, the armor-38 bearer of Joáb the son of Zeruyah, ¶ 'Ira the 39 Yithrite, Gareb the Yithrite, ¶ Uriyah the Hittite: in all thirty and seven.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ And again was the anger of the Lord kindled against Israel, and he incited David against them 2 to say, Go, number Israel and Judah. And the king said to Joáb the captain of the army, who was with him, Traverse, I pray thee, all the tribes of Israel, from Dan even to Beér-sheba', and number ye the people, that I may know the number 3 of the people. Then said Joáb unto the king, Now may the Lord thy God add unto the people, how many soever they be, a hundred-fold more, and may the eyes of my lord the king see it; but why doth my lord the king find delight in this,

thing? Nevertheless the king's word remained firm 4 against Joáb, and against the captains of the army; and Joáb and the captains of the army went out from the presence of the king, to number the people of Israel. And they passed over the Jordan, 5 and encamped in 'Aro'er, on the right side of the city that lieth in the midst of the valley of Gad, and toward Ya'zer: Then they came to Gil'ad, and 6 to the land of Tachmichodshi; and they came to Dan-ya'an, and about to Zidon; And they came 7 to the strong-hold of Tyre, and to all the cities of the Hivites, and of the Canaanites; and they went out to the south of Judah, up to Beér-sheba'. And so they traversed all the land, and they came 8 at the end of nine months and twenty days to Jerusalem. And Joáb gave up the sum of the num-9 ber of the people unto the king: and there were in Israel eight hundred thousand valliant men that drew the sword; and the men of Judah were five hundred thousand men. And David's heart smote 10 him after that he had numbered the people. ¶ And David said unto the Lord, I have sinned greatly in what I have done; and now, I beseech thee, O Lord, cause the iniquity of thy servant to pass away; for I have acted very foolishly. And when 11 David was arisen in the morning, ¶ The word of the Lord came unto Gad the prophet, David's seer, saying, Go and speak unto David, Thus hath said 12 the Lord came unto Gad the prophet, David's seer, for thyself one of them, and I will do it unto thee. So Gad came to David, and told it unto him; and 13 he said unto him, Shall there come unto thee seven years of famine in thy land? or three months, that thou flee before thy enemies, while they pursue thee? or that there be for three days a pestilence in thy land? now consider and see what word I shall bring back to him that hath sent me. ¶ And David said unto Gad, I am in a 14 great strait: let us fall then into the hand of the Lord,—for his mercies are great; but let me not fall into the hand of man. And the Lord sent a 15 pestilence in Israel from the morning even to the time appointed: and there died of the people from Dan even to Beér-sheba' seventy thousand men. And 16 when the angel stretched out his hand over Jerusalem to destroy it, the Lord bethought himself of the evil, and said to the angel that destroyed among the people, It is enough: now stay thy hand. And the angel of the Lord was by the threshing-17 floor of Aravnah the Jebusite. ¶ And David spoke unto the Lord when he saw the angel that smote among the people, and said, Lo, I have indeed sinned, and I have truly done wickedly; but these sheep, what have they done? let thy hand, I pray thee, be against me, and against my father's house. ¶ And Gad came to David on that day, and 18 said unto him, Go up, erect an altar unto the Lord on the threshing-floor of Aravnah the Jebusite. And David went up, according to the word 19 of Gad, and as the Lord had commanded. And Aravnah looked up, and saw the king and his servants coming on toward him: and Aravnah went 20 out, and bowed himself before the king with his face to the ground. ¶ And Aravnah 21 said, Wherefore is my lord the king come to his servant? And David said, To buy from thee the threshing-floor, to build an altar unto the Lord, that the plague may be stayed from the people. And Aravnah said unto David, Let my lord the 22 king take and offer up what seemeth good in his eyes; behold, the oxen are here for burnt-offerings, and the threshing rollers and the harness of the oxen for wood. All these things did Aravnah, the 23 king, give unto the king. ¶ And Aravnah said unto the king, May the Lord thy God receive thee favorably. And the king said unto Aravnah, No; but I will surely buy it from thee at the value; for I will not offer burnt-offerings unto the Lord my God without paying therefor. So David bought the threshing-floor and the oxen for fifty shekels 24 of silver. And David built there an altar unto 25 the Lord, and offered burnt-offerings and peace-offerings: and the Lord was entreated for the land, and the plague was stayed from Israel.

ספר מלכים א'

KINGS I.

CAP. I. A

הבנו והגם אכלים ושתיים לפני נאמרו וזו המלך
אדוניו: ול אדוני-המלך ול צדק הבנו ולבנותי כד
הודיע ולשלמה עבדך לא קרא: אם מאז אדני המלך
נתתי הנדבך הזה ולא הודעת את-עבדך מי יושב על
כסא אדני-המלך אחריו: וזו המלך דוד ואמר קרא
לי לבת-שבע ותבא לפני המלך ותעמד לפני המלך:
וישבע המלך ואמר חיה-היא אשר-פרה את-נפשי
מבד-צרה: כי כאשר נשבעתי לך ביהוה אלהי ישראל
לאמר כישלמה בנך ימלך אחרי ותבא יושב על-כסא
תחתיו כי בן אשה היום הזה: והמלך בת-שבע אפיס
ארץ ושתפחו למלך ותאמר וזו אדני המלך דוד לעלם:
ונאמר ו המלך דוד קרא-לי לצדוק הבנו ולצדוק
הנביא ולבנודו בדהוידע וקבא לפני המלך: ואמר
המלך לכם קרו עמכם את-עבד אדניכם והרכבתם
את-שלמה בני עליה-פרה אשר-לי והודעתם את אל-
הדוד: ומשח אתו שם צדוק הבנו ונתן הנביא למלך
על-ישראל ותקעם בשופר ואמרתם וזו המלך שלמה:
ועליתם אחריו ובא יושב על-כסא ותבא תחתיו
ואתו צייתו ליהנות נגיד על-ישראל ועל-יהודה: וזו
בגדו בדהוידע את-המלך ואמר ואמן בן אמר דוד
אלהי אדני המלך: כאשר היה דוד עבדני המלך
בו הדו כישלמה ויגדל את-כסאו מכסא אדני המלך
דוד: וברד צדוק הבנו ונתן הנביא ובנודו בדהוידע
והכרתו והפלתו וירכבו את-שלמה על-פרדת המלך
דוד וילט אתו על-נתחן: וקח צדוק הבנו את-כרן
השמן מדהארל ומשח את-שלמה וחקעו בשופר
ונאמרו בלהנים וזו המלך שלמה: ועלו בלהנים
אדני והגם כחללים כחללים ושמתם שמה נהלה
והבקיע הארץ בקולם: וישמע אדניו ובלהנקראים
אשר אתו והם כלו לאלל וישמע וזבא את-קול השופר
ונאמר מדוע קול-התקיעה הזאת: עתה מדבר הנה ונתן
בדאבית הבנו בא ונאמר אדניו בא כי איש חל
אתה וטוב תשבר: וזו ונתן ואמר לאדניו אהל
אדני המלך דוד המלך את-שלמה: ושלח אתו
המלך את-צדוק הבנו ואת-נתן הנביא ובנודו בך
והודיע והפלתו וירכבו אתו על פרדת המלך:
וימשחו אתו צדוק הבנו ונתן הנביא למלך בנחן
בעלו משם שמחים ותגם התקיעה הוא הקול אשר
שמעתם: וגם יושב שלמה על כסא המלוכה: ונסיבא
עבדי המלך לברך את-אילני המלך דוד לאמר יושב
אלהוד את-ישם שלמה משקה ויגדל את-כסאו מכסאו

והמלך דוד וזו בא בנים וחסדו ככדמים ולא יתם לו:
ונאמרו לו עבדיו ובקשו לאדני המלך נעמה בתולה
ותמדה לפני המלך ותהיללו ככנת ושכבה בחיקו ותם
לאדני המלך: ובקשו נעמה וזה בכל וכול ישראל
ותמצאו את-אבישג השונמת וקבאו אתה למלך: והעברה
וזה ער-מאד ותהי למלך סגנת ותשרתה ותמלך לא
הדעה: ואתה כדנתית מתנשא לאמר אני אמלך נעשו
לו רכב ופרשים וחמשים איש רצים לפניו: ולא יעצבו
אביו מקומו לאמר מדוע קבא עשית ונסדתא מוכי-תאל
מאד ואתו ילדה אחרי אבשלים: ונתנו דכדיו עם וזב
בדצרוה וגם אבותר הבנו ונקודו אחרי אדניו: וצדוק
הבנו ובנודו בדהוידע ונתן הנביא ושמעו ויעו והגבורים
אשר לדוד לא היו עסא-דניו: ונחב אדניו צאן וקבר
ומרא עם אבן הוללת אשר-אצל עין רגל ויקרא אתו
כל-אדניו בני המלך וכל-אנשי יהודה עבדי המלך:
ואת-נתן הנביא ובנודו ואת-הגבורים ואת-שלמה אדני
לא קרא: ונאמר נתן אל-בת-שבע אם-שלמה לאמר
הלוא שמשת כי מלך אדניו בדתית ונאדניו דוד לא
היע: ועתה לבי איצקך נא נעמה ומלטי את-נפשו ואת
אלהי בנך שלמה: לבי ובאו אל-המלך דוד ואמרת אליו
הלא-אתה אדני המלך נשבעת לאמתך לאמר כישלמה
בנך ימלך אחרי ותבא יושב על-כסא ימלך
אדניו: הנה עתה מוכרת שם עסב-המלך ואני אבוא
את-נך ומלאתי את-דרכיך: ותבא בת-שבע אל-המלך
התורה והמלך וזו מאד ואבישג השונמת משחת את-
המלך: ותקד בת-שבע ותשתחו למלך ואמר המלך
מהדלך: ותאמר לו אדני אתה נשבעת ביהוה אלהיך
לאמתך כישלמה בנך ימלך אחרי ותבא יושב על-כסא:
ועתה דמה אדניה מלך ועתה אדני המלך לא דעת:
ונחב שור ומרא-וצאן לרב ויקרא לכל-בני המלך
ולאבותר הבנו וליאב שר הצבא ולשלמה עבדך לא
קרא: ואתה אדני המלך עני כל-ישראל עליך להדי
אלהם מי יושב על-כסא אדני-המלך אחריו: והיה
כשכב אדני-המלך עסב-תחתו והיה אני ובני שלמה
על-הה עתה מדברת עסב-המלך ונתן הנביא
בא: ובנודו למלך לאמר הנה נתן הנביא ונבא לפני
המלך וישתחו למלך על-אפיו ארצה: ונאמר נתן
אדני המלך אתה אמרת אדניו ימלך אחרי ותבא
כה יושב על-כסא: כי ו ירד היום ונחב שור ומרא-וצאן
לרב ויקרא לכל-בני המלך-ולשפתי הצאנ ולאבותר

THE FIRST BOOK THE KINGS.

CONTAINING THE HISTORY OF ISRAEL FROM THE DEATH OF JOSHUA TO THE BIRTH OF SAMUEL.

CHAPTER I.

1 Now king David was old, stricken in years; and they covered him with clothes, but he could not
2 become warm. Wherefore his servants said unto him, Let them seek out for my lord the king a young virgin, and let her stand before the king, and let her be an attendant on him; and let her lie in thy bosom, that my lord the king may become warm. So they sought for a fair maiden throughout all the territory of Israel; and they found Abishag the Shunammite, and brought her to the king. And the maiden was exceedingly fair; and she became an attendant on the king, and ministered to him; but the king knew her not.
3 And Adoniyah the son of Chagith exalted himself, saying, I shall be king; and he procured himself a chariot and horsemen, and fifty men who
4 reigned before him. And his father had never grieved him in all his life by saying, Why hast thou done so? and he also was of a very goodly form; and his mother had born him after Abshalom. And he had conferences with Joab the son of Zeruyah, and with Ebyathar the priest; and they followed king Adoniyah, helped him. But Zadok the priest, and Benayahu the son of Yehoyada', and Nathan the prophet, and Shim'i, and Re'i, and the mighty men that belonged to David, were not with Adoniyah. And Adoniyah slaughtered sheep and oxen and fattened cattle by the stone Zochelet, which is by 'En-rogel; and he invited all his brothers the king's sons, and all the men of Judah the king's
5 servants; But Nathan the prophet, and Benayahu, and the mighty men, and Solomon his brother, he invited not. And Nathan spoke unto Bath-sheba' the mother of Solomon, saying, Hast thou not heard that Adoniyah the son of Chagith is become king, and (that) David our lord knoweth it not? And now come, let me, I pray thee, give thee counsel, that thou mayest save thy own life, and the life of thy son Solomon. Go and get thee in unto king David, and say unto him, Didst not thou, my lord, O king, swear unto thy hand-maid, saying, Assuredly, Solomon thy son shall reign after me, and only he shall sit upon my throne? why then is Adoniyah become king?
6 And, lo, while thou shalt be yet speaking there with the king, I myself will come in after thee, and confirm thy words. And Bath-sheba' went in unto the king into the chamber, and the king was very old; and Abishag the Shunammite was ministering unto the king. And Bath-sheba' bowed, and prostrated herself unto the king; and the king said, What wouldst thou? And she said unto him, My lord, thou thyself didst swear by the Lord thy God unto thy hand-maid, Assuredly, Solomon thy son shall reign after me, and only he shall sit upon my throne. And now, behold, Adoniyah is become king; and now, my lord, O king, thou knowest it not: And he hath slaughtered oxen and fattened cattle and sheep in abundance, and hath invited all the sons of the king, and Ebyathar the priest, and Joab the captain of the army; but Solomon thy servant hath he not invited. And as for thee, my lord, O king, the eyes of all Israel are upon thee, to tell them, who shall sit on the throne of my lord the king after him. Otherwise it would come to pass, when my lord the king sleppeth with his fathers, that I and my son Solomon may be counted offenders. And, lo, while she was yet speaking with the king, Nathan the prophet also came in. And they told the king, saying, Behold, here is Nathan the prophet: and when he was come in before the king, he prostrated himself before the king with his face to the ground. And Nathan said, My lord, O king, hast thou then said, Adoniyah shall reign after me, and he shall sit upon my throne?
7 For he is gone down this day, and hath slaugh-

tered oxen and fattened cattle and sheep in abundance, and hath invited all the king's sons, and the captains of the army, and Ebyathar the priest; and, behold, they are eating and drinking before him, and they say, Long live king Adoniyah. But as for me, me thy servant, and Zadok the priest, and Benayahu the son of Yehoyada', and thy servant Solomon, hath he not invited. Can it be that this hath been done by order of my lord the king, and thou hast not informed thy servant, who should sit on the throne of my lord the king after him? Then answered king David, and said, Call me Bath-sheba'; and she came into the king's presence, and stood before the king. And the king swore and said, As the Lord liveth, that hath redeemed my soul out of all distress, Even as I have sworn unto thee by the Lord the God of Israel, saying, Assuredly, Solomon thy son shall reign after me, and only he shall sit upon my throne in my stead: even so will I certainly do this day. Then did Bath-sheba' bow herself with her face to the earth, and prostrate herself unto the king; and she said, May my lord, the king David, live for ever! ¶ And king David said, Call unto me Zadok the priest, and Nathan the prophet, and Benayahu the son of Yehoyada'. And they came before the king. And the king said unto them, Take with you the servants of your lord, and cause Solomon my son to ride upon my own mule, and conduct him down to Gichon: And let Zadok the priest with Nathan the prophet anoint him there as king over Israel; and bow ye with the cornet, and say, Long live king Solomon. Then shall ye go up after him, and he shall come and sit upon my throne; and he shall be king in my stead: and him have I ordained to be ruler over Israel and over Judah. Benayahu the son of Yehoyada' answered the king, and said, Amen: May thus say the Eternal the God of my lord the king. As the Eternal hath been with my lord the king, even so may he be with Solomon, and may he make his throne greater than the throne of my lord the king David. Thereupon Zadok the priest, and Nathan the prophet, and Benayahu the son of Yehoyada', and the Kerethites, and the Pelathites, went down, and caused Solomon to ride upon king David's mule, and conducted him to Gichon. And Zadok the priest took the horn of oil out of the tabernacle, and anointed Solomon. And they blew with the cornet; and all the people said, Long live king Solomon. And all the people went up after him, and the people blew on flutes, and rejoiced with great joy, so that the earth was rent at their noise. And Adoniyah and all the guests that were with him heard it as they had just finished eating: and when Joab heard the sound of the cornet, he said, Wherefore is this noise of the city in an uproar? And while he was yet speaking, behold, Jonathan the son of Ebyathar the priest came in: and Adoniyah said (unto him), Come in; for thou art a worthy man, and must bring good tidings. And Jonathan answered and said to Adoniyah, Alas, no: our lord king David hath made Solomon king; and the king hath sent with him Zadok the priest, and Nathan the prophet, and Benayahu the son of Yehoyada', and the Kerethites, and the Pelathites, and they have caused him to ride upon the king's mule; And Zadok the priest and Nathan the prophet have anointed him as king on the Gichon: and they are come up from there rejoicing, and the city hath been set in commotion. This is the noise that ye have heard. And Solomon hath also sat on the kingly throne. And also the king's servants are come to bless our lord king David, saying, May God make the name of Solomon more famous than thy name, and make his throne greater than thy throne: and the king hath bowed himself upon the bed. And also thus hath the king

מאתך אלתשיב אתפיני ואמר לה המלך שאלו אני
 כי לא אשיב אתפיני: ותאמר המלך אתדבישני השנמית
 לאדניו אחך לאשה: וישן המלך שלמה ואמר לאמו
 ולמה את שללת אתדבישני השנמית לאדניו ושאלו
 לו אתהמלוכה כי הוא אתי הנדול ממני וזו ולאבתי
 הבחן ולזאב בדרצוניה: וישבע המלך שלמה
 בידוהו לאמר כה נשחדלי אלהים וכה יוספו כי
 בנפשו דבר אדניו אתהדבר הוה: ועתה חרותו
 אשר הכנינו וחיילינו עלבסא דך אבי ואשר נשחדי
 לי בזה כאשר דבר כי היום ימות אדניו: וישלחה
 המלך שלמה ביד בניו בדרצוניה ופגעבו וקמת:
 ולאבותר הבחן אשר המלך עשת לך עלשרך
 כי איש פזת אתה וכולם הוה לא אמיתך כדנשאת
 אתאיון אדני הוה לפני דך אבי ובי התענית בכל
 אשרהתענה אבי: ויגרש שלמה אתאבותר מהיות
 פתן לדתו למלא אתדברך הוה אשר דבר עלבית
 עלי בשלחה: ותשמעה באה עדזאב כי יאב
 נטה אחרי אדניו ואמר אבשלום לא נטה גמס יאב
 אלאלה הוה בחובן בקרנות המובחן: ויגד למלך
 שלמה כי גם זאב אלאלה הוה והנה אצל המובחן
 וישלח שלמה אתבניו בדרצוניה לאמר לך פגעבו:
 ויבא בניו אלאלה הוה ואמר אליו הוהאמר המלך
 לא ואמר: לא ברפח אמות וישב בניו אתהמלך
 דבר לאמר כדדבר יאב וכה עניו: ואמר לו המלך
 אשר כאשר דבר ופגעבו וקברתו בסדית: ודמי היום
 אשר שפך זאב מגלוי ומצל בית אבי: והטיב הוה
 אתדמי ערדאשו אשר פגע בשניאנשים צדקים
 ומביס ממנו ותרנים בחרב ואבי דך לא ידע אתי
 אבני דבר שרצבא ואתישאל ואתישעא בידתו שר
 צבא ודית: ושבו דמתם בראש יאב וכראש ודמי
 לעלם ולדוד ולורשו ולביתו ולבסא דך שלום עד
 עולם ממש ודעה: וצל בניו בדרצוניה ופגעבו
 ומתו ויקבר בביתו במדבר: ובסון המלך אתבניו
 בדרצוניה מתתו עליהצבא ואתצדוק הבחן נתן המלך
 תחת אבותר: וישלח המלך מקרא לשמי ואמר
 לו בניהלך בית בירושלם וישבת עם וזאת תעא משם
 אנה ואנה: והנה: כיוון אתה וקברת אתיעל קדוח
 גש תבני כדמות המות המך והנה בראשך: ואמר
 שמי למלך טוב הדבר כאשר דבר אדני המלך כן
 גשעא עבדך וישב שמי בירושלם ימים רבים:
 ויהי ממך שלש שנים ויבדו שניעבדים שמי אל
 אבש דרמעה מלך נת ועדו לשמעי לאמר הנה
 עבדך בנת: נקם שמי מבש אתחמוו בך נהלו
 אלאבש לבקש אתדבתי מלך שמי וקבא אתי
 עבדו מעת: ויגד לשלמה ברהלך שמי מירושלם
 נת חשב: וישלח המלך מקרא לשמי ואמר אליו הלא
 השבמתך בידוהו ואמר בך לאמר כיום צאתך והלכת
 אנה ואנה ידע תבני כדמות המות וקבא אל טוב

ושתחו המלך עלדמשכבו: וגם רבך אמר המלך בידו
 דעה אלתי ישראל אשר נתן היום טוב עלבסא וישע
 ראות: ויחררו וקמו בלהקראים אשר לאדניו מלכו
 איש לדרכו: ואדניו רבא מפני שלמה נקם ויגד בחוב
 בקרנות המובחן: ויגד לשלמה לאמר הנה אדניו רבא
 אתהמלך שלמה והנה אלו בקרנות המובחן לאמר
 ושבדלי כיום המלך שלמה אסימת אתעבדו בחרב:
 ואמר שלמה אם ידעה לבדחיל לאיפל משערתו ארצה
 ואסדעה תמאצבו וקמת: וישלח המלך שלמה ויודרו
 מעל המובחן ויבא וישתחו למלך שלמה ויאמר לו
 שלמה לך לביתך:

CAP. II. ב

א ויקרבו וימרוקו למות ויצו אתשלמה בנו לאמר:
 אבני הלך בדרך בלהארץ ויחוקקו הנה לאיש: ושמת
 אתמשערתו ודעה אלהך ללכת בדרךך לשמר הקתו
 מצותיו ומשפטיו וקדומו ככתוב בתורת משה למען
 תשביל את כלאשר משה ואת בלאשר תפנה שם:
 למען יקם הוה אתדברו אשר דבר עלי לאמר אב
 ישמו גוף אתדרכם ללכת לפני כאמת בכללכם
 ובכלפעים לאמר לא אברכת לך איש מעל כסא ישראל:
 וגם אתה ודעה את אשרישע לי יאב בדרצוניה אשר
 עשה לשנישרו צבאות ישראל לאכזר דבר וקעשא
 בדרצוניה בחרבם וישם דמרמלקה בשלם נתן דמי
 מלקה בחנתו אשר במתו ובנעלו אשר ברנליו:
 וישת כהמקד וזאתוד שוכתו בשלם שאל:
 ולבני ברולי הגלגלי פשעהסד ויהי אבלי שלתך
 כרבן קרבו אל בניו מפני אבשלום אחד: והנה
 עמך שמי בדרבא בדרמינו מבחרים ויהי קולנו
 קולת נמרצת כיום לבתי מנצח והאיוב לקראתי
 הנדון וישבעו כי בידוהו לאמר אסדאמתך בחרב:
 ועתה אלתהקדו כי איש חכם אתה ודעת את אשר
 תנשחדלו והידידת אתישוכב בכם שאלו: וישב דך
 עסאבתו וקבר בעיר דך: ותנמים אשר מלך דוד
 עלישראל ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים
 ובירושלם מלך שלשים ושלש שנים: ושלמה טוב
 עלבסא דך אביו ותכן מלכותו מאד: ויבא
 אדניו ברחות אלביתשבע אבשלמה ותאמר
 השלום כהך ואמר שלום: ואמר דבר לי אלה ותאמר
 דבר: ואמר את דעתה כדלי היתה המלוכה ועלי
 שמו בלשיראל פינתם למלך ותבס המלוכה ותתו
 לאחי כי מידתה היתה לו: ועתה שאלה אחת אנכי
 שאל מאך אלתשיב אתפיני ותאמר אליו דבר: ואמר
 אמרנא לשלמה המלך כי לא אשיב אתפיני ותדלי
 אתדבישני השנמית לאשה: ותאמר בתשבע טוב
 אנכי אדבר עמך אלתימלך: ותבא בתשבע אלתימלך
 שלמה לדברתו עלאדניו ונקם המלך לקראתה
 ושתחו לה וישב עלבסא וישם כסא לאם המלך
 כ ותשב למינו: ותאמר שארה אתה קטנה אנכי שלאת

said, Blessed be the Lord the God of Israel, who hath given (me) this day one who sitteth on my throne, while my eyes see it. And all the guests that were with Adoniyah were terrified, and rose up, and went, every man, on his own way. And Adoniyah was afraid because of Solomon; and he arose, and went, and caught hold on the horns of the altar. And it was told unto Solomon, saying, Behold, Adoniyah feareth king Solomon; and, behold, he hath caught hold on the horns of the altar, saying, Let king Solomon swear unto me to-day that he will not slay his servant with this sword. And Solomon said, If he will become a worthy man, there shall not a hair of his fall to the earth; but if any wrong shall be found on him, then shall he die. So king Solomon sent, and they brought him down from the altar; and he came and bowed himself to king Solomon; and Solomon said unto him, Go to thy house.

CHAPTER II.

1 ¶ And when the days of David drew near that he should die, he charged Solomon his son, saying, 2 I am going the way of all the earth; but be thou strong, and become a man; and keep the charge of the Lord thy God, to walk in his ways, to keep his statutes, his commandments, and his ordinances, and his testimonies, as it is written in the law of Moses; in order that thou mayest prosper in all that thou doest, and whithersoever 4 thou turnest thyself; in order that the Lord may fulfil his word which he hath spoken concerning me, saying, If thy children take heed to their way, to walk before me in truth with all their heart and with all their soul, there shall never fail thee, said he, a man on the throne of Israel. 5 And thou also knowest well what Joab the son of Zeruyah hath done to me, what he did to the two captains of the armies of Israel, unto Abner the son of Ner, and unto Amassa the son of Yether, whom he slew, and shed the blood of war in peace, and put the blood of war upon his sword that was about his loins, and on his shoes 6 that were on his feet. Do therefore according to thy wisdom, and let not his hoary head go down 7 in peace to the grave. ¶ But unto the sons of Barzillai the Gileadite show thou kindness, and let them be of those that eat at thy table; for so they came near to me when I fled from before 8 Abshalom thy brother. And, behold, thou hast with thee Shim'i the son of Gera, the Benjaminite of Bachurim, who cursed me with a grievous curse on the day when I went to Machanayim; but who came down to meet me at the Jordan, and I swore to him by the Lord, saying, I will not put thee 9 to death with the sword. But now leave him not unpunished; for thou art a wise man; know then what thou oughtest to do unto him, and bring thou down his hoary head with blood to the grave. 10 And David slept with his fathers, and was buried in the city of David. And the days that David reigned over Israel were forty years; in Hebron he reigned seven years, and in Jerusalem he 12 reigned thirty and three years. Then sat Solomon upon the throne of David his father; and 13 his kingdom was established greatly. ¶ And Adoniyah the son of Chaggith came to Bath-sheba the mother of Solomon; and she said, is thy coming for peace? And he said, For peace. 14 He said moreover, I have a word for thee. And 15 she said, Speak. And he said, Thou well knowest that mine was the kingdom, and that on me all Israel had set their faces, that I should reign; nevertheless the kingdom was turned about, and became my brother's, for from the Lord was it 16 (made) his. And now there is one petition I am going to ask of thee, do not turn me away. And 17 he said unto him, Speak. And he said, Speak, I pray thee, unto Solomon the king, (for he will not turn thee away,) that he may give me Abshalom the Shunammite for wife. And Bath-sheba said, Well: I will speak for thee unto the king. 18 Bath-sheba thereupon went unto king Solomon, to speak unto him for Adoniyah; and the king rose up to meet her, and bowed himself unto her, and then sat down on his throne, and placed a chair for the king's mother; and she sat on his right hand. Then said she, There is one small petition I am going to ask of thee; do not turn

me away. And the king said unto her, Ask on, my mother; for I will not turn thee away. And she 21 said, Let Abshalom the Shunammite be given to Adoniyah thy brother for wife. And king Solomon answered and said unto his mother, And why dost thou ask Abshalom the Shunammite for Adoniyah? rather ask for him the kingdom; for he is my elder brother;—even for him, and for Ebyathar the priest, and for Joab the son of Zeruyah. ¶ Then swore king Solomon by the Lord, saying, 23 May God do so to me, and may he thus continue, if Adoniyah have not spoken this word against his own life. And now, as the Lord liveth, who hath 24 established me, and seated me on the throne of David my father, and who hath made me a house, as he hath spoken, this very day shall Adoniyah be put to death. And king Solomon sent by the 25 hand of Benayahu the son of Yehoyada; and he fell upon him so that he died. ¶ And unto Ebyathar the priest said the king, Go to Anathoth, unto thy own fields; for thou art a man worthy of death; but on this day will I not put thee to death; because thou hast borne the ark of the 27 Lord Eternal before David my father, and because thou was afflicted in all wherein my father was afflicted. So Solomon banished Ebyathar that he 27 should not be priest unto the Lord, to fulfil the word of the Lord, which he had spoken concerning the house of 'Eli in Shiloh. ¶ And the report came to Joab; for Joab had turned after Adoniyah, though he had not turned after Abshalom. And Joab fled unto the tabernacle of the Lord, and caught hold on the horns of the altar. And it 29 was told to king Solomon that Joab had fled unto the tabernacle of the Lord; and that, behold, he was close by the altar. Then sent Solomon Benayahu the son of Yehoyada, saying, Go, fall upon him. And Benayahu came to the tabernacle of 30 the Lord, and said unto him, Thus hath said the king, Come forth. And he said, No; but here will I die. And Benayahu brought the king word again, saying, Thus hath Joab spoken, and thus hath he answered me. Then said the king unto 31 him, Do as he hath spoken, and fall upon him, and bury him; and remove (thus) the innocent blood, which Joab hath shed, from me, and from the house of my father. And may the Lord bring 32 back his blood-guiltiness upon his own head, because he fell upon two men more righteous and better than he, and slew them with the sword, while my father David knew it not, Abner the son of Ner, the captain of the army of Israel, and Amassa the son of Yether, the captain of the army of Judah. And their blood shall return 33 upon the head of Joab, and upon the head of his seed for ever; but unto David, and unto his seed, and unto his house, and unto his throne, may there be peace for ever from the Lord. So Benayahu the son of Yehoyada went up, and fell upon him, and slew him; and he was buried in his own house in the wilderness. And the king appointed 35 Benayahu the son of Yehoyada in his place over the army; and Zadok the priest did the king appoint in the place of Ebyathar. ¶ And the king sent and called for Shim'i, and said unto him, Build thee a house in Jerusalem, and dwell there, and thou shalt not go forth from there hither or thither. And it shall be, that on the 37 day thou goest out, and passeth over the brook Kidron, thou shalt know for certain that thou shalt surely die; thy blood shall be upon thy own head. And Shim'i said unto the king, It is well: 38 as my lord the king hath spoken, so will thy servant do. And Shim'i dwelt in Jerusalem many days. ¶ And it came to pass at the end of three 39 years, that two servants of Shim'i ran away unto Achish the son of Ma'achah the king of Gath; and they told unto Shim'i, saying, Behold, thy servants are in Gath. And Shim'i arose, and saddled his ass, and went to Gath to Achish to seek his servants; and Shim'i went, and brought his servants from Gath. ¶ And it was told to Solomon that Shim'i had gone from Jerusalem to Gath, and had returned. And the king sent and 42 called for Shim'i, and said unto him, Did I not make thee swear by the Lord, and warned thee, saying, On that day thou goest out, and walkest abroad hither or thither, know for certain that thou shalt surely die? and thou saidst unto me,

43 ויבן הנו ותבניתה לפני המלך: ויאמר המלך זאת
 44 אמרת ויהי בני ובנה המלך וזאת אמרת לא כי כך
 45 לפני וביני החי: ויאמר המלך קחלי לרוב ומביא הרוב
 46 והטו אתהחילי לאחת ואתהחילי לאחת: ותאמר האשה
 ויאמר בנה החי אל המלך כד נזכרנו בתמייה על בנה
 ותאמר ובי ארתי תגדלה אתהחילוד החי והמת אל
 המיתו וזאת אמרת נסילי נסדלך לא הנה וזרו: וישן
 המלך ויאמר תגדלה אתהחילוד החי והמת לא המיתו
 דוא אמו: והשמעו כל ישראאל אתהמשפט אשר שפט
 המלך וירא מפני המלך כי ראי בהחכמת אלהים
 בקרבו לעשות משפט:

CAP. IV. ד

1 ויהי המלך שלמה סוף על בלי ישראל: ואלה
 השירים אשר ילו עשרו בדבוק הבקו: אלתרף
 ונאחה בני ישראל ספרים וישפט בדאחילוד המזכיר:
 ובערוד בדחילוד על דהנבא וצדוק ואבותר בהנים:
 ובערוד בדחילוד על הנבאים וצדוק בדחילוד כהן רעה
 המלך: ונאחישר על הבית ונאחירם בדעבא על הים:
 ולשלמה שנים עשר נצבים על בלי ישראל וכלב
 את המלך ואת ביתו חדש בשנה ויהי על יאחד לכלכל:
 ואלה שמותם בדחיר בדר אפרים: בדחיר בנמן
 ובשעלבם ובית שמש ואילון בית חנו: בדחיר בארבות
 לו שכה וכל ארץ חסר: בדאבירוב בלגנת דאר טפה
 בתשלמה היתה לו לאשה: בענא בדחילוד
 בענן ובענן ובלבית שאן אשר אצל צרמנה מסכת
 לחן ואל בכות שאן עד אבל מחילה עד מעבר לקמנים:
 בענן בכות נגלעד לו חות איר בדמשה אשר
 בנגלעד לו חבל ארנב אשר בשטון ששים ערים גדלות
 חזקה וברית נחשת: אחירוב בדעבא בעממה:
 אחירוב בנפתלי נסדוד לקח אתהשמת בת
 שלמה לאשה: בענא בדחילוד באשר ובעלות:
 ודושפט בדפרוח ביששכר: שמיך בד
 אלא בעממן: נבר בדארי בארץ נגלעד ארץ
 סיתון מלך האמרי ועל מלך הכשן ונצב אחר אשר
 בארץ: ויהיה ישראל רבים בתול אשר עליהם לרב
 אכלים ושתים ושמים:

CAP. V. ה

1 ושלמה הנה מושל בכל הממלכות ומדינת ארץ
 פלשתים ועד גבול מצרים מעשים מנחה ונדבות את
 2 שלמה בלחמי חיו: ויהי לחם שלמה ליום אחד
 3 שלשים כר סלת וששים כר קמח: עשרה בקר בדאים
 4 ושערים בקר עד ומאה און לרב מאל ועבד החומר
 5 ובכרים אבוסים: כד הוא רעה וכל עבר הנהר
 6 מתפסח ומרעה בכל מלכי עבר הנהר ושלום היה
 7 לו מכל עבריו מסביב: והשב יהודה וישראל לבטח
 8 איש תחת נבלו ותחת האנלו מן ועד באר שבע כל
 9 ימי שלמה: ויהי לשלמה ארבעים אלה ארנות

43 וידבר שמעתי: ויודע לא שמרת את שבועת דעה ואת
 44 המנחה אשר ענית עשך: ויאמר המלך אל שמע אתה
 45 דעת ית בלדעה אשר דע לבבך אשר עשית לדבר
 46 מה אבי והשוב דעה אתה דעתך בראשך: והמלך שלמה
 47 ברך וקסא דוד הנה נכון לפני הנה עשיתם: ויצו
 המלך את בנודו בדחילוד וצא הפניו בממת הממלכה
 ונכונה בד שלמה:

CAP. III. ג

1 ויחמתן שלמה את ישראל מלך מצרים ופתח את כרת
 פרעה וביאה אל עיר דוד עד כלתו לבנות את ביתו
 2 ואת בית דוד ואת חומת ירושלים סביב: רק העם
 3 מובתים בבמות כי לא יבנה בית לעם הזה עד היום
 4 היום: וצאה שלמה את יהודה ללכת בחקות דוד
 5 אביו רק בבמות הוא מוצא ומקשר: ואלו המלך
 6 נבעה לוכח עם ביהוא הבמה הגדולה אלה עלות
 7 היתה שלמה על המבנים ההוא: כנבען נראה הנה
 8 אל שלמה בחלום הגילה ויאמר אלהי מה
 9 אמר לך: ויאמר שלמה אתה עשית עם עבדך ויהי אבי
 10 חסד גדול באשר הניך לפניך באמת ובצדקה ובישרת
 11 לבב עמך ותשמר לו את החסד הגדול הנה ותשמר לו
 12 כי ישב על כסאו פתח הנה: ותמה דעה אליו אתה
 13 המלכת את עבדך פתח דוד אבי ואנכי עשך לכן לא
 14 ארע זאת ובא: ועבדך בתוך עמך אשר בתורת עם
 15 רב אשר לא ימנה ולא ספר מרב: ותחת לעבדך לב
 16 שמש לשפט את עמך להקבן בדטוב לרע כי מי חבל
 17 לשפט את עמך הבד הנה: ויסב הדבר בעני ארץ
 18 כי שאל שלמה אתה הדבר הנה: ויאמר אלהים אליו
 19 וען אשר שאלת אתה הדבר הנה ולא שאלת לך ימים
 20 רבים ולא שאלת לך עשר ולא שאלת עשר אבד
 21 ושאלת לך הבר לשמע משפט: הנה עשית בדברך
 22 הנה ועתה לך לב חכם ונבון אשר כמך לא יהיה
 23 לפניך ואתה יד לא יתקום כמך: תם אשר לא שאלת
 24 עתה לך נסדער נסדבדך אשר לא יהיה כמך איש
 25 במלכים בלחמי: ואם מלך בדרכי לשמך חן ומחני
 26 באשר הניך דוד אבך והארכתי את ימך: ויפתח
 27 שלמה והנה חלום וביא ירושלים בעמך ולפני ארון
 28 כרת ארץ ונצל עלות ונעש שלמים ונעש משתה לכל
 29 עבריו: או תבאנה שמים נשים וזו את המלך
 30 ותשקנה לפניו: ויאמר האשה האחת כי ארתי אני
 31 והאשה הזאת שבת בבית אחר ואלך עמה בבית: ויהי
 32 ביניהם שלשילי ללדתי ותלד: והאשה הזאת נאמנה חיה
 33 אדון אמת בבית וזלתי שמים אנה בבית: תמת בד
 34 האשה הזאת לילה אשר שכבה עליו: ותקם בתוך
 35 הלילה ותקח את בני מאלי ואמרה ישנה ותשיבני
 36 בחייה ואתיבנה המת השכיבה בחייה: ואגם ככרך
 37 לתועק את בני והודמת ואתמנו אליו בכרך והנה
 38 לא הנה בני אשר ילדתי: ויאמר האשה האחת
 39 לא כי בני החי ובנה המת וזאת אמרת לא כי בנה המת

43 It is well, I have heard? Why then hast thou
 44 not kept the oath of the Lord, and the com-
 45 mandment with which I charned thee? The king
 46 said moreover to Shim'i, Thou well knowest all
 the wickedness of which thy heart is conscious,
 that thou hast done to David my father: and the
 Lord bringeth back thy wickedness upon thy own
 45 head; But king Solomon will be blessed, and
 the throne of David will be established before
 46 the Lord for ever. So the king commanded Bena-
 yahu the son of Yehoyada', who went out, and
 fell upon him, so that he died. And the kingdom
 was established in the hand of Solomon.

CHAPTER III.

1 ¶ And Solomon intermarried with Pharaoh the
 king of Egypt, and took the daughter of Pharaoh,
 and brought her into the city of David, until
 he had finished building his own house, and the
 house of the Lord, and the wall of Jerusalem
 2 round about. But the people sacrificed still on
 the high-places; because there was no house built
 unto the name of the Lord, until those days.
 3 ¶ And Solomon loved the Lord, walking in the
 statutes of David his father: only that he sacrificed
 4 and burnt incense on the high-places. And the
 king went to G'ib'on to sacrifice there; for that
 was the great high-place: one thousand burnt-
 5 offerings did Solomon offer upon that altar. ¶ In
 G'ib'on the Lord appeared to Solomon in a dream
 of the night: and God said, Ask what I shall
 6 give thee. And Solomon said, Thou hast shown
 unto thy servant David my father great kindness,
 just as he walked before thee in truth, and in
 righteousness, and in uprightness of heart with
 thee; and thou hast kept for him this great kind-
 7 ness, and thou hast given him a son who sitteth
 on his throne, as it is this day. And now, O
 Lord my God, thou hast made thy servant king
 in the place of David my father: and I am but
 a young lad; I know not how to go out or come in.
 8 And thy servant is in the midst of thy people
 which thou hast chosen, a great people, that can-
 9 not be numbered nor counted for multitude. Give
 therefore thy servant an understanding heart to
 judge thy people, to discern between good and
 bad; for who would (otherwise) be able to judge
 10 this thy great people? And the speech was
 pleasing in the eyes of the Lord, that Solomon
 11 had asked this thing. And God said unto him,
 Because thou hast asked this thing, and hast
 not asked for thyself long life; and hast not
 asked for thyself riches, nor hast asked the life
 of thy enemies; but hast asked for thyself discern-
 ment to understand (how to give) judgment:
 12 Behold, I have done according to thy word; lo,
 I have given thee a wise and a discerning heart;
 so that like unto thee there was none before
 thee, nor after thee shall any one arise like
 13 unto thee. And also what thou hast not asked
 have I given thee, both riches and honor: so that
 like unto thee there shall not have been any one
 14 among the kings all thy days. And if thou wilt
 walk in my ways, to keep my statutes and my
 commandments, as thy father David did walk, then
 15 will I lengthen thy days. ¶ And Solomon awoke,
 and, behold, it was a dream; and he went to
 Jerusalem, and stood before the ark of the cove-
 nant of the Lord, and offered up burnt-offerings,
 and prepared peace-offerings, and made a feast to
 16 all his servants. ¶ Then came there two women,
 that were harlots, unto the king, and placed them-
 17 selves before him. And the one woman said, Pardon,
 my lord, I and this woman dwell in one
 house; and I was delivered of a child with her in
 18 the house. And it came to pass on the third day
 after I was delivered, that also this woman was
 delivered; and we were together, there was no
 stranger with us in the house, only we two were
 19 in the house. And this woman's son died in
 20 the night; because she had overlaid him. And she
 arose in the midst of the night, and took my son
 from beside me, while thy hand-maid slept, and
 laid him in her bosom; and her dead son she
 21 laid in my bosom. And when I rose in the morn-
 ing to give my son suck, behold, he was dead;
 but when I looked at him carefully in the morn-
 22 ing, behold, it was not my son, whom I had
 born. And the other woman said, It is not so; my

son is the living one, and thy son is the dead;
 and this one said, It is not so; thy son is the
 dead, and my son is the living; thus they spoke
 before the king. Then said the king, This one
 23 saith, This is my son that liveth, and thy son is
 dead; and the other saith, It is not so; thy son is
 the dead, and my son is the living. And the king
 24 said, Fetch me a sword; and they brought the sword
 before the king. And the king said, Hew the liv-
 25 ing child in two, and give the one half to one,
 and the other half to the other. Then spake the
 26 woman whose son was the living unto the king, for
 her love had become unkindled for her son,
 and she said, O pardon, my lord, give her the
 living child, and only do not slay it; but the
 other said, Neither mine nor thine shall it be,
 hew it asunder. The king then answered and
 27 said, Give her the living child, and do not slay it;
 she is its mother. And when all Israel heard of
 the judgment which the king had given, they
 28 feared the king; for they saw that the wisdom
 of God was in him, to exercise justice.

CHAPTER IV.

Thus was king Solomon king over all Israel. 1
 ¶ And these were the princes whom he had: 'Aza- 2
 ryahu the son of Zadok the priest; Eliechoph and 3
 Achiyah, the sons of Shisha, scribes; Jehoshaphat 4
 the son of Achilud, the recorder; And Benayahu a 5
 son of Yehoyada' over the army; and Zadok and 6
 Ebyathar priests; And Azaryahu the son of Na- 7
 than was over the superintendents; and Zabud 8
 the son of Nathan was an officer of state and the 9
 king's friend; And Achishar was over the house- 10
 hold; and Adoniram the son of 'Abda was over the 11
 tribute. ¶ And Solomon had twelve superintend- 12
 ents over all Israel, who provided for the king and 13
 his household: one month in the year had the par- 14
 ticular one to procure provisions. And these are 15
 their names: Ben-chur on the mountain of Eph- 16
 raim; Ben-deker, in Makaz, and in Sha'albim, and 17
 Beth-shemesh, and Elon-beth-chanan; Ben-chessed, 18
 in Arubboth; to him pertained Sochoh and all the 19
 land of Chepher; Ben-abinadab, in all the district 20
 of Dor; he had Taphath the daughter of Solomon 21
 for wife; ¶ Ba'ana the son of Achilud in Tha- 22
 anach and Megiddo, and all Beth-shean, which is 23
 by Zarethanah beneath Yizre'el, from Beth-shean 24
 to Abel-mecholah, as far as beyond Yokme'an; 25
 ¶ Ben-geber, in Ramoth-gil'ad; to him pertained the 26
 villages of Ya'ir the son of Menasseh, which are 27
 in Gil'ad; to him also pertained the region of 28
 Argob, which is in Bashan, sixty great cities 29
 with walls and brazen bars; ¶ Achinadab the son 30
 of 'Iddo in Machanayim; ¶ Achima'az in Naph- 31
 tali; he also took Bahsemath the daughter of Solo- 32
 mon for wife; ¶ Ba'anah the son of Chushai in 33
 Asher and in Be'aloth; in Jehoshaphat the son 34
 of Paruach, in Issachar; ¶ Shim'i the son of Ela, 35
 in Benjamin; ¶ Geber the son of Uri in the coun- 36
 try of Gil'ad, the country of Sichon the king of 37
 the Emorites, and of 'Og the king of Bashan; 38
 besides the one superintendent who was in the 39
 land. Judah and Israel were numerous, as the 40
 sand which is by the sea in multitude; and they 41
 ate and drank, and made merry.

CHAPTER V.

And Solomon was ruling over all the king- 1
 doms from the river unto the land of the Philis- 2
 tines, and as far as the boundary of Egypt, which 3
 brought presents, and served Solomon all the days 4
 of his life. ¶ And Solomon's provision for one 5
 day was thirty kors of fine flour, and sixty kors 6
 of meal, Ten fattened oxen, and twenty pasture 7
 oxen, and a hundred sheep, besides harts, and roe- 8
 bucks, and fallow-deer, and fatted fowl. For he 9
 had dominion over all the region on this side the 10
 river, from Thinsach even to Gazzah, over all 11
 the kings on this side the river; and he had 12
 peace on all sides round about him. And Judah 13
 and Israel dwelt in safety, every man under his 14
 vine and under his fig-tree, from Dan even to 15
 Beër-sheba', all the days of Solomon. ¶ And Solo- 16
 mon had forty thousand stalls for the horses for 17
 his chariots, and twelve thousand horsemen. And 7

CAP. VI. 1.

וְהָיָה בְשִׁמְעוֹנִים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בְּשָׁנָה הַרְבִּיעִית בְּחַדֵּשׁ זֶה הָיָה הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנַיִן לַחֹדֶשׁ שְׁלֹמֹה עָלִיתָ אֶל יְבוּס הַבַּיִת לַיהוָה׃
 וְהָיָה אֲשֶׁר בָּנָה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה לַיהוָה שְׁשִׁי־אַמָּה אֲרָבֹה וְעֶשְׂרִים רִבּוּי וְשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתוֹ׃ וְהָאֵלֶּם עַל פְּנֵי הַיָּבֵל הַבַּיִת עֶשְׂרִים אַמָּה אֲרָבֹה וְעַל פְּנֵי רַחֲב הַבַּיִת עֶשֶׂר בְּאַמָּה רַחֲב׃ וְעַל פְּנֵי הַבַּיִת׃ וְעַשׂ לַבַּיִת הַלְוִי שְׂקָפִים אֲסָמָם׃ וְכָן עָלִיתָ דְּבַר הַבַּיִת יָצִיעַ סָבִיב אֶת הַקְּרוֹת הַבַּיִת סָבִיב לְחֻזֵּל וְלִדְבַר נִשְׁטָא עֲלֵי־שֵׁט סָבִיב׃
 וְיָצִיעַ הַחֲתֻמָּה הַמֶּשׁ בְּאַמָּה רַחֲבָה וְהַתְּכֵנָה שֵׁשׁ בְּאַמָּה רַחֲבָה וְהַשְּׁלִישִׁית שֵׁשֶׁב בְּאַמָּה רַחֲבָה׃ כִּי מִנְרֻעֹת יָתֵן לַבַּיִת סָבִיב חֻצָּה לְבִלְתִּי אֲרוֹן בְּקִרְוֹת הַבַּיִת׃ וְהַבַּיִת דְּבַבְתָּו אָבֹן שְׁלֹמֹה מִסַּע וּבְנֵה וּמִקְבֹּת וְיִתְּנֶן דְּלִבְלִי בְרוּל לֹא־יִשְׁמַע בַּבַּיִת בְּהַבְּתוֹ׃ פֶּתַח הַיָּצִיעַ הַתְּכֵנָה אֲלִיָּתָהּ הַבַּיִת הַיָּמִינִית וּבְלוֹלִים יָצִיעַ עַל־ הַתְּכֵנָה וּמִדְּהַתְּכֵנָה אֲלֵי־הַשְּׁלֹשִׁים׃ וְכָן אֶת־הַבַּיִת וְכִלְדוֹ וְיִסְפֵּן אֶת־הַבַּיִת גְּבוּם וְשִׁדְרַת בְּאַרְבֹּם׃ וְכָן אֶת־הַיָּצִיעַ עַל־הַבַּיִת הַמֶּשׁ אֲמוֹת קוֹמָתוֹ וְאֲרוֹן אֶת־ הַבַּיִת בְּעֵצֵי אֲרָזִים׃ וְכֵן וְכִי־רִדְתָּ אֶת־הַשְּׁלֹמֹה לֵאמֹר׃ הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר־אַתָּה בָּנִה אֲבִיחֶךָ בְּחֻצְתִּי וְאֶת־מִשְׁפְּחִי תִשָּׂא וְשִׁמְרַת אֶת־כְּלִמְצוֹתַי לְלִפְתַּי בְּהֵם וְכַמְתִּי אֶת־דְּבָרִי אֲמֹךְ אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֶל־דָּוִד אָבִי׃ וְשִׁכַּנְתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֲעֹב אֶת־עַמִּי יִשְׂרָאֵל׃
 וְכָן שְׁלֹמֹה אֶת־הַבַּיִת וְכִלְדוֹ׃ וְכָן אֶת־
 קְרוֹת הַבַּיִת מִבְּתוֹל בְּצִלְעוֹת אֲרָזִים מִקְרָבֵי הַבַּיִת עַד קְרוֹת הַכֶּפֶן צִפָּה עֵץ מִבּוֹת וְצִפָּה אֶת־קְרָבֵי הַבַּיִת בְּצִלְעוֹת אֲרָזִים מִקְרָבֵי עַד־קְרוֹת וְכָן לֹא מִבּוֹת לְדָבַר לְקֶדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים׃ וְאַרְבַּעִים בְּאַמָּה הֵנָּה הַבַּיִת הַזֶּה הַיָּבֵל לַפְּנֵי׃ וְאֲרוֹן אֶת־הַבַּיִת מִלְּמַנָּה מִקְרָבֵי פְּקֻעִים וּבְטוֹרֵה צִיָּים הַכֵּל אֲךָ אֵין אֲהֵן נִרְיָה׃ וְדָבַר בְּתוֹךְ־הַבַּיִת מִמְּנִינָה הַכֵּן לְחַתֵּן שֵׁם אֶת־אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה׃ וְלַפְּנֵי הַדָּבַר עֶשְׂרִים אַמָּה אֲרָבֹה וְעֶשְׂרִים אַמָּה רַחֲב וְעֶשְׂרִים אַמָּה קוֹמָתוֹ וְנִצְפָדוּ וְהָב סָטוֹר וְצִפָּה מִזְבֵּחַ אֲרוֹן׃ וְצִפָּה שְׁלֹמֹה אֶת־הַבַּיִת מִמְּנִינָה וְהָב סָטוֹר וְנִצְפָדוּ בְּרִחִיקוֹת וְהָב לַפְּנֵי הַדָּבַר וְנִצְפָדוּ וְהָב׃ וְאֶת־כִּלְדֵי הַבַּיִת צִפָּה וְהָב עֲדָתָם בְּלִיָּבוֹת וְכִלְמִזְבֵּחַ אֲשֶׁר לְדָבַר צִפָּה וְהָב׃ וְנִשְׁטָא בְּדָבַר שֵׁן בְּרוּכִים עֶצְרִי־שָׁמֶן עֶשֶׂר אֲמוֹת קוֹמָתוֹ׃ וְהַמֶּשׁ אֲמוֹת כְּנֶפֶה הַקְּרוֹב הָאֵחָת וְהַמֶּשׁ אֲמוֹת כְּנֶפֶה הַקְּרוֹב עֶשֶׂר אֲמוֹת מִקְצוֹת וְיִשְׁרָפִים בְּכִפּוֹ׃ וְעֶשֶׂר הַקְּרוֹב הַשְּׁנֵי כֹה מוֹדֵה אֲחַת וְקָצָב אֲחֵר לְשֵׁנֵי הַקְּרוֹבִים׃ כִּימֵת הַקְּרוֹב הָאֲחֵר עֶשֶׂר בְּאַמָּה וְכֵן הַקְּרוֹב הַשְּׁנֵי כֹה בְּתוֹךְ׃ וְהַבַּיִת מִמְּנִינָה וְיִשְׁרָפוּ אֶת־כְּנֶפֶי הַקְּרוֹבִים וְנִשְׁטָא כְּנֶפֶה הָאֲחֵר בְּקוֹר וְכְנֶפֶה הַקְּרוֹב הַשְּׁנֵי נִשְׁטָא בְּקוֹר וְנִשְׁטָא אֶת־
 הַקְּרוֹבִים וְהָב וְאֵל בְּלִקְרוֹת הַבַּיִת מִסָּבִב וְקָלַע בְּתוֹתוֹ׃ מִקְלַעוֹת בְּרוּכִים וְחַמְטוֹר וְצִיָּים מִלְּפָנִים וְלַחֲצוֹן׃

7 כוֹסִים לְמִרְכָּבֹו וְעֶשְׂרִים־עֶשֶׂר אֵלֶף פָּרָשִׁים׃ וְכִלְדוֹ הַנְּעֻבִים הָאֵלֶּה אֶת־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְאֵת בְּלִיָּתְרָב אֶל־ שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ־שְׁלֹמֹה אִישׁ חֲדָשׁוֹ לֹא יָדָרָה דָּבָר׃
 8 וְהַעֲשִׂירִים וְהַחֲבֹן לְסוּסִים וְלַחֲבָשׁ וְזָאוּ אֶל־הַמְּקוֹמִים אֲשֶׁר הָיִידוּ־אִישׁ כַּמִּשְׁפָּאוֹ׃ וְהָיוּ אֱלֹהִים הַקְּמָה שְׁלֹמֹה וְחַבְיָהּ הַרְבֵּה מֵאֹד וְרַחֲב לֹב כְּחוֹל אֲשֶׁר עַל־ שֵׁפֶת הַיָּם׃ וְהָרַב חֲכַמַת שְׁלֹמֹה מִחֲכַמַת כְּלִבְיָהֻרָקָם
 11 וּמְכַל חֲכַמַת מַעֲרִים׃ וְהָכֵם מִכְּלֵי־הָאֹדֶם מֵאוֹת הַדְּאוֹרוֹ וְהַיָּמֹן וְכִלְכֵּל וְנִדְרַע בְּנֵי מְחוּל וְיִירִשְׁמֵי כְּכִלְדָּוִים סָבִיב׃ וְנִדְבַר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים מִשְׁלֵי וְהָיוּ שִׂדוֹ חֲמִשָּׁה וְאֵלֶּף׃ וְנִדְבַר עַל־הַנְּעֻמִים מִן־הָאֵלֶּה אֲשֶׁר בְּלִבְנֹן וְעַל־הַטּוֹב הָאוֹיֵב אֲשֶׁר יָצָא בְּקֶדֶם וְנִדְבַר עַל־הַבְּהֵמָה וְעַל־הַטּוֹב וְעַל־הַרְמֵשׁ וְעַל־הַדְּבָרִים׃ וְזָבָאוּ מִכְּלֵי־הַמַּעֲמִים לְשִׁמְעַת אֶת־ הַכְּמַת שְׁלֹמֹה מֵאוֹת כְּלִי־מִלְּכֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת־
 10 חֲכַמְתוֹ׃ וְיִשְׁלַח חִירָם מֶלֶךְ־צוּר אֶת־עֲבָדָיו אֶל־ שְׁלֹמֹה כִּי שָׁמַע כִּי אָתוּ מִשְׁדוֹ לַמֶּלֶךְ פֶּתַח אֲבָדוֹ כִּי אֲהָב הָיָה חִירָם לְדָוִד בְּלִיָּתְרָם׃ וְיִשְׁלַח שְׁלֹמֹה אֶל־חִירָם לֵאמֹר׃ אֵתָה יָדַעַת אֶת־דָּוִד אָבִי כִּי לֹא יָכַל לְבַנּוֹת בֵּית לֵשֶׁם יְהוָה אֱלֹהֵי מִמְּנִי מִלְּמַחֲבָה אֲשֶׁר
 18 לְבַנּוֹת יְדַעַת יְהוָה אֵלֶּם פֶּתַח כְּפֹת וְכָלֹ׃ וְעָתָה הֵנִיחַ יְהוָה אֱלֹהֵי לִי מִסָּבִיב לִי שֵׁשֶׁן וְאֵין כְּנַע רַע׃ וְהָיָה אֲמֹר לְבַנּוֹת בֵּית לֵשֶׁם יְהוָה אֱלֹהֵי בְּאִשְׁרִי וְדָבַר יְהוָה אֶל־דָּוִד אָבִי לֵאמֹר בְּנֶה אֲשֶׁר אֲמֵן פִּתְחֵךְ עַל־
 כ כְּסָאָה הַוַּאֲיִכְבֵּה הַבַּיִת לְשָׁמִי׃ וְעָתָה צֵה וְיִכְרַתְלִי אֲרָזִים מִן־הַלְּבָנוֹן וְעַבְדֵי יְהוָה עֲסִיבְךָ־דָּוִד וְשָׂבַר עֲבָדֶיךָ אֲתָן לָךְ כְּכֹל אֲשֶׁר תִּאמַר כִּי וְיִ אֲתָה יָדַעַת כִּי אֵין כְּנֵי
 21 אִישׁ יָדַע לְכַרֵּת־עֵצִים כְּפָדוֹנִים׃ וְהָיוּ בְּשִׁמְעֵי חִירָם אֶת־דְּבָרֵי שְׁלֹמֹה וְיִשְׁמַח מֵאֹד וְיִאמֹר בְּרוּךְ יְהוָה הַיּוֹם אֲשֶׁר יָתֵן לְדָוִד בֶּן חֲמֵם עַל־הַעֵם הַרֵב הַזֶּה׃ וְיִשְׁלַח חִירָם אֶל־שְׁלֹמֹה לֵאמֹר שָׁמְעִית אֶת אֲשֶׁר־שָׁלַחְתָּ אֵלַי אֵין אֲנִישִׁי אֶת־כְּלִי־הַפְּקָדֹן בְּעֵצֵי אֲרָזִים וְכַעֲבֵי בְרוּשִׁים׃
 23 עֲבָדֵי יְהוָה מִן־הַלְּבָנוֹן וְיָמָה וְזָאוּ אֲשִׁימֵם וְהַבְּרִית בֵּית עַד־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר־תִּשְׁלַח אֵלַי וְנַפְתִּים עִם וְאֲתָה תִּשָּׂא
 24 וְאֵתָה תִּשָּׂא אֶת־הַכְּסָא לְתֵת לְחֵם בַּיִת׃ וְהָיוּ חִירָם כֹּה נָתַן לְשְׁלֹמֹה עֵצֵי אֲרָזִים וְעֵצֵי בְרוּשִׁים כְּלִי־חֲפָצֵי׃ וְשְׁלֹמֹה יָתֵן לְחִירָם עֶשְׂרִים אֵלֶּף כֶּרֶם הַטִּים מִכְּלַת לְבֵיתוֹ וְעֶשְׂרִים כֶּרֶם שֶׁמֶן מִתֵּת כְּהִירָפֹן שְׁלֹמֹה לְחִירָם שְׁנֵי כֶּשֶׁת׃ וְיִהְיֶה נֶתֶן הַקְּמָה לְשְׁלֹמֹה בְּאִשְׁרֵי דָבַר לִי וְהָיוּ שְׁלֹם בֶּן חִירָם וְכֵן שְׁלֹמֹה וְיִכְרַתוּ בְּרִית שְׁנֵיהֶם׃ וְעַל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מִם מִכְּלֵי־יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ מִמֶּשׁ שְׁלֹשִׁים אֵלֶּף אִישׁ׃ וְיִשְׁלַחֵם לְבִנוּנָה עֶשְׂרַת אֲלָפִים בְּחַדֵּשׁ חֲלִילוֹת חֲדָשׁ וְהָיוּ בְּלִבְנֹן שְׁעִים חֲדָשִׁים בְּבֵיתוֹ
 29 וְאַרְבֵּים־עָשְׂרֵים׃ וְהָיוּ לְשְׁלֹמֹה שְׁבַעִים אֵלֶּף נִשְׂא ל סָבִל וְשִׁמְעִים אֵלֶּף חֲצִיב כְּהֵר׃ לְכֹד מִשְׁדוֹ הַנְּעֻבִים לְשְׁלֹמֹה אֲשֶׁר עַל־הַמְּלֹאכָה שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וְשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת
 31 חֲדָשִׁים בְּעֵם הַעֲשִׂים מִמְּלֹאכָה׃ וְנִצָּה הַמֶּלֶךְ נִסְטוּ אֲבוּנִים וְגִדְלוֹת אֲבָנִים וְקְרוֹת לִיסַד הַבַּיִת אֲבָנֵי נֹתִ׃ וְנִפְסְלוּ כֵּן שְׁלֹמֹה וְכֵן חִירָם וְהַכֹּהֵלִים וְכֵּינֵי הַנְּעֻמִים וְהָאֲבָנִים לְבַנּוֹת הַבַּיִת׃

CHAPTER VI.

those superintendents provided for king Solomon, and for all that came near unto king Solomon's table, every man in his month: they let nothing be wanting. The barley also and the straw for the horses and the runners did they bring unto the place where he might be, every man according to his prescription. ¶ And God gave unto Solomon wisdom and understanding exceedingly much, and largeness of heart, even as the sand that is on the seashore. And Solomon's wisdom excelled the wisdom of all the children of the east country, and all the wisdom of Egypt. And he was wiser than all men; than Ethan the Ezrahite, and Heman, and Kalkol, and Darda', the sons of Machol: and his name was (spread) among all the nations round about. And he spoke three thousand proverbs; and his songs were a thousand and five. And he spoke concerning the trees, from the cedar-tree that is on the Lebanon even unto the hyssop that springeth out of the wall; he spoke also concerning the beasts, and concerning the fowl, and concerning the creeping things, and concerning the fishes. And men came from all the people to hear the wisdom of Solomon, from all the kings of the earth, who had heard of his wisdom. ¶ And Hiram the King of Tyre sent his servants unto Solomon; for he had heard that they had anointed him king in the room of his father; for Hiram had all the time been a lover of David. ¶ And Solomon sent to Hiram, saying, ¶ Thou well knowest of David my father, that he was not able to build a house unto the name of the Lord his God, on account of the war where-with his enemies encompassed him, until the Lord had put them under the soles of his feet. But now hath the Lord my God given me rest on every side, there is neither adversary nor evil hinderance. And, behold, I purpose to build a house unto the name of the Lord my God, as the Lord hath spoken unto David my father, saying, Thy son, whom I will place in thy room upon thy throne, he it is that shall build the house unto my name. And now command thou that they hew me cedar-trees out of Lebanon; and my servants shall be with thy servants; and the wages of thy servants will I give unto thee in accordance with all that thou wilt say; for thou well knowest that there is not among us a man that hath the skill to hew timber like unto the Zidonians. ¶ And it came to pass, when Hiram heard the words of Solomon, that he rejoiced greatly; and he said, Blessed be the Lord this day, who hath given unto David a wise son over this numerous people. ¶ And Hiram sent to Solomon, saying, I have heard what thou hast sent to me for: I will gladly execute all thy desire in respect of timber of cedar, and in respect of timber of fir. My servants shall bring them down from the Lebanon unto the sea; and I will convey them by sea in floats unto the place of which thou wilt send me word, and I will cause them to be taken apart there, and thou shalt take them away; and thou shalt accomplish my desire, in giving the food for my household. So Hiram gave Solomon cedar-trees and fir-trees, at his desire. And Solomon gave Hiram twenty thousand kors of wheat, as provision for his household, and twenty kors of beaten oil: thus did Solomon give to Hiram year by year. ¶ And the Lord gave wisdom unto Solomon, as he had spoken to him; and there was peace between Hiram and Solomon; and they made a covenant with each other. And king Solomon raised a levy out of all Israel; and the levy was thirty thousand men. And he sent them into the Lebanon, ten thousand in each month by turns; one month they used to be in the Lebanon, two months at home; and Adoniram was over the levy. ¶ And there belonged to Solomon seventy thousand bearers of burdens, and eighty thousand stone-cutters in the mountains; Besides the chiefs who were appointed by Solomon over the work, three thousand and three hundred, who ruled over the people that wrought on the work. And when the king commanded, they quarried out great stones, heavy stones, to lay the foundation of the house, and hewn stones. And the builders of Solomon, and the builders of Hiram, and the Gibeonites hewed them; and so they prepared the wood and the stones to build the house.

¶ And it came to pass, in the four hundred and eightieth year after the going forth of the children of Israel out of the land of Egypt, in the fourth year, in the month Ziv, which is the second month, of the reign of Solomon over Israel, that he built the house unto the Lord. And the house which king Solomon built unto the Lord, was sixty cubits in length, and twenty in breadth, and thirty cubits in height. And the porch before the temple of the house, was twenty cubits in length, in front of the breadth of the house; and ten cubits in breadth at the east side of the house. And he made for the house windows wide with-out and narrow within. And he built on the wall of the house a gallery round about, on the walls of the house round about, of the temple and of the most holy place; and he made side-chambers round about. The nethermost gallery was five cubits in breadth, and the middle was six cubits in breadth, and the third was seven cubits in breadth; for projections had he made to the house round about on the outside, so as to fasten nothing in the walls of the house. And the house, when it was in building, was built of entire stones as they had been prepared at the quarry; so that neither hammer, nor axe nor any tool of iron was heard in the house, while it was in building. The door for the middle (gallery) side-chamber was in the right side of the house; and with winding stairs they went up into the middle chamber, and out of the middle into the third. So he built the house, and finished it, and covered the house with hollow tiles, and with boards of cedar. And he built the gallery against all the house, (each) five cubits in height; and it was fastened on to the house with timber of cedar. ¶ And the word of the Lord came to Solomon, saying, This house which thou art building—if thou wilt walk in my statutes, and execute my ordinances, and keep all my commandments to walk in them: then will I perform my word with thee, which I have spoken unto David thy father. And I will dwell in the midst of the children of Israel, and I will not forsake my people Israel. ¶ So did Solomon build the house, and finish it. And he built the walls of the house within with boards of cedar; from the floor of the house to where the walls touched the ceiling did he overlay it, on the inside with wood; and he overlaid the floor of the house with boards of fir. And he built the twenty cubits on the lower side of the house with boards of cedar, from the floor to the battlements; and he built it within, for the debris, for the holy of holies. And the house, that is, the temple before it, was forty cubits long. And the cedar on the house within was carved with colocyths and opening flowers: it was cedar no stone was seen. And the debris in the house within did he prepare, to set therein the ark of the covenant of the Lord. And the interior of the debris was twenty cubits in length and twenty cubits in breadth, and twenty cubits was its height; and he overlaid it with pure gold; and he overlaid the altar with cedar-wood. And Solomon overlaid the house within with pure gold; and he barred by means of chains of gold the front of the debris; and he overlaid it with gold. And the whole house he overlaid with gold, until all the house was finished; also the whole altar that was before the debris did he overlay with gold. And within the debris he made two cherubims of 23 oleasterwood, each ten cubits high. And five cubits was the one wing of the cherub, and five cubits the other wing of the cherub: (there were) ten cubits from the uttermost part of the one wing unto the uttermost part of the other. And the other cherub was also ten cubits: both the cherubim were of one measure and one form. The height of the one cherub was ten cubits, and so that of the other cherub. And he set the cherubim within the innermost part of the house; and they spread forth the wings of the cherubim, so that the wing of the one touched the one wall, and the wing of the other cherub touched the other wall; and their wings toward the middle of the house touched one another. And he overlaid the cherubim with gold. And on all the wall of the house round about he served figures of cherubim

19 השנית: וקרת אשר על ראש העמודים מעשה שישן
 כ באולם ארבע אמות: וקרת על שני העמודים נבי
 ממעל מלמנת הבטן אשר לעבר: שבעה והרמונים
 מאתים טרים סביב על הכתרת השנית: ונקם אתי
 21 העמודים לאולם ההיכל ונקם את העמוד הנמי ונקרא
 את שמו: וכן ונקם את העמוד השמאלי ונקרא את
 שמו בני: ועל ראש העמודים מעשה שישן ותהם
 22 מלאכת העמודים: ונעש את הדגם מוצק עשר
 כאמה משפתו עד שפתו עניל סביב תמש כאמה
 קומתו וקנה שלושים כאמה יסב אתו סביב: ופקנים
 24 מסחת לשפתו: סביב סבכים אחר עשר כאמה מפקנים
 את הדגם סביב שני טורים הפקנים וצקום ביעקרו:
 עמוד על שני עשר בקר שלשה פנים: וצפונה ושלשה
 26 פנים ימה ושלשה: פנים נגדה ושלשה פנים מזרחה
 והים על דגם מלמעלה וכל אחרתם כותה: וקנין טפח
 ושפתו כמעשה שפת דגם פרח שישן אלפים פת יביל:
 27 ונעש את העמנות עשר נחשת ארבע כאמה
 ארך המכונה האחת וארבע כאמה רחבה ושלש כאמה
 קומתה: וזה מעשה המכונה מסגרת להם ומסגרת
 28 בין השלבים: ועל העמנות אשר וכן השלבים ארזות
 בקר וברובים ועל השלבים בן ממעל ומסתל לארזות
 ולבקר ליות מעשה מחר: וארבעה אופני נחשת ל
 למכונה האחת וסרני נחשת וארבעה פנקתו כתפת
 30 להם מסחת לבדו הכתפות וצקות עקב איש ליות:
 ופידו מבית לכתרת ומעלה כאמה ופיה עניל מעשה
 31 בן אמה ונצי האמה וגם על פיה מקלעות ומסגרתם
 מרבעות לארבעות: וארבעת האופנים למסתל
 32 למסגרות וידות האופנים במכונה וקומת האופן האחד
 אמה ונצי האמה: ומעשה האופנים כמעשה אופן
 33 המרבעה ודגם ונביתם וחשבתם וחשבתם הכל מוצק:
 34 וארבע כתפות אל ארבע פנות המכונה האחת מן
 המכונה כתפי: וכראש המכונה נצי האמה קומה
 35 עניל סביב ועל ראש המכונה דתיה ומסגרתה ממנה:
 ונפתח על תלחת דתיה ועל ומסגרתה ברובים
 36 ארזות ותמרת כמעשה איש ליות סביב: כאת עשה
 את עשר המכנות מוצק אחד מדה אחת קצב אחד
 37 לכלה: ונעש עשר בידות נחשת ארבעים
 38 פת יביל: הפזר האחד ארבע כאמה הכזר האחד
 כפזר אחד על המכונה האחת לעשר המכנות: ונתן
 39 את העמנות המש על כתף הבית ממזין תמש על
 כתף הבית משמאלו ואת הדגם נתן מכתף הבית הנמנית
 40 דקמה ממול נגב: ונעש חידום את הברזות
 ואת הישנים ואת העמנות וכל הידים לעשות את כל
 41 המלאכה אשר עשה למען שלמה בית דעה: עמרים
 שנים ונלת הכתרת אשר על ראש העמודים שתים
 42 והשכבות שתים לכפות את שתי גלות הכתרת אשר
 על ראש העמודים: ואת הדגמים ארבע מאות לשתי
 השכבות שני טורים רמלים לשכבה האחת לכפות את

1 ואת הקרני הבית צפה וקב לפנימה ולחיצו: ואת פתח
 2 הכזר עשה דלתות צד שנין האיל מוזהות חמשי:
 3 ושת דלתות צד שנין וקלע עליהם מקלעות ברובים
 ותמרת ופטורי צצים וצפה וקב ונדר על הכרובים ועל
 33 התמרות את החוקב: וכן עשה לפתח ההיכל מוזהות
 34 צד שנין מאת רכבית: ושת דלתות עצי כרושים שני
 35 צלעים הדלת האחת גדלים ושני קלעים הדלת השנית
 36 גדלים: וקלע כרובים ותמרות ופטורי צצים וצפה וקב
 37 מוצק על המכונה: וכן את החצר הפנימית שלשה
 38 טורי גינת וטור פרתת ארזים: כפנה הרבנית יסר בית
 39 ודנה ברחן וז: וכפנה האחת עשרה ברחן כול היא
 החדש השמיני כלה הבית לכל דבריו וכל מי שפניו
 ונבדו שבע שנים:

CAP. VII. 1

1 ואת דבתו בנה שלמה שלש עשרה שנה וכל את כל
 2 ביתו: וכן את דבית ויער הלבנון מאה אמה ארכו
 ותמשים אמה רחבו ושלשים אמה קומתו על ארבעה
 3 טורי עמודי ארזים וכתרות ארזים על העמודים: וספן
 4 בארו ממעל על העמנות אשר על העמודים ארבעים
 5 ותמשה תמשה עשר המור: ושקפים שלשה טורים
 6 ומחנה אל מחנה שלש פעמים: וכל הפתחים והמוזות
 7 רבעים קרף ועיל מחנה אל מחנה שלש פעמים: ואת
 8 אולם העמודים עשה תמשים אמה ארכו ושלשים אמה
 9 רחבו ואולם על פניהם ועמרים ועב על פניהם: ואולם
 10 הכסא אשר ישפוטם אולם המשפט עשה וספן בארו
 11 מהקרני עד הקרני: וביתו אשר יושב שם חצר
 12 האחת מבית לאולם כמעשה הנה היה ובית עשה
 13 לבת דפרעה אשר לקח שלמה באולם הנה: כלאה
 14 אבנים וקרת כמדות גינת מנרות כמנה מבית ומחזן
 15 וממסל עד המספחות ומחזן עד החצר הגדולה:
 16 ויבדו אבנים וקרת אבנים גדלות אבני עשר אמות
 17 ואבני שמונה אמות: ומלמעלה אבנים וקרת כמדות
 18 גינת וארו: ותצר הגדולה סביב שלשה טורים גינת
 19 וטור פרתת ארזים וקחצר בית דונה הפנימית ולאולם
 20 הבית: וישלה המלך שלמה כחן את החיים
 21 מצר: כראשה אלמנה הוא ממשה וספלו ואתו אשר
 22 צר חרש נחשת וימלא את החקמה ואת הברזות
 23 ואת הדנית לעשות כמלאכה כותשת ונבוא אל
 24 המלך שלמה ונעש את כל מלאכתו: וצר את שני
 25 העמודים נחשת שמונה עשרה אמה קומת העמוד
 26 האחד חוט שתיים עשרה אמה יסב את העמוד השני:
 27 ושת דלתות עשה לתת על ראשי העמודים מוצק
 28 נחשת תמש אמות קומת הכתרת האחת תמש אמות
 29 קומת הכתרת השנית: שבכים מעשה שבכה גדלים
 30 מעשה שרשרות לכתרת אשר על ראש העמודים שבכה
 31 לכתרת האחת ושבעה לכתרת השנית: ונעש את
 32 העמודים ושני טורים סביב על השכבה האחת לכפות
 33 ואת הקרת אשר על ראש הרמלים וכן עשה לכתרת

and palm-trees and opening flowers, in the debir
 30 and in the temple. And the floor of the house
 he overlaid with gold for the debir and for the
 31 temple. And for the entrance of the debir he
 made doors of oleaster-wood: the lintel with
 32 the side-posts forming five sides. And also upon
 the two doors of oleaster-wood he carved figures
 of cherubim and palm-trees and opening flowers,
 and overlaid them with gold, and spread the gold,
 and by beating, upon the cherubim, and upon the palm-
 33 trees. So also made he for the entrance of the
 temple door-posts of oleaster-wood in shape of
 34 a square; And two doors of fir-wood: the one door
 having two leaves which were folding, and the
 other door having two leaves which were folding.
 35 And he carved thereon cherubim, and palm-trees
 and opening flowers; and he overlaid them with
 36 gold fitting upon the carved work. And he built
 the inner court of three rows of hewn stone, and
 37 one row of cedar beams. In the fourth year was
 the foundation of the house of the Lord laid, in
 38 the month Ziv; And in the eleventh year, in
 the month Bul, which is the eighth month, was
 the house finished throughout all its parts, and ac-
 cording to all its requirements. So was he build-
 ing it seven years.

CHAPTER VII.

1 But his own house was Solomon building thir-
 teen years, and then he finished all his house.
 2 He built also the house of the forest of Lebanon:
 a hundred cubits was its length, and fifty cubits
 was its breadth, and thirty cubits was its height,
 upon four rows of cedar pillars, with cedar beams
 3 upon the pillars. And it was covered with cedar
 above over the beams, that lay on the forty-five
 4 pillars, fifteen in a row. And there were window-
 spaces in three rows, and windows were opposite
 5 each other in three ranks. And all the entrances
 and door-posts formed a square in shape; and
 windows were opposite windows in three ranks.
 6 And he made a porch of pillars: fifty cubits was
 its length, and thirty cubits its breadth; and the
 porch was before them; and the other pillars with
 7 all entablature before them. Then he made a
 porch for the throne where he might judge, the
 porch of judgment; and it was covered with cedar
 8 from one side of the floor to the other. And
 his house where he dwelt in another court within
 the porch, was of the like work; and Solomon
 made also a house for Pharaoh's daughter, whom
 9 he had taken for wife, like unto this porch. All
 these were of heavy stones, hewn after a fixed
 measure, sawed with the saw inside and out-
 10 side, even from the foundation unto the coping,
 and from the outside unto the great court. And
 the foundation was of heavy stones, large stones,
 stones of ten cubits, and stones of eight cubits.
 11 And above were heavy stones, hewn after a fixed
 12 measure and cedars. And the great court round
 about was of three rows of hewn stones, and one
 row of cedar beams, both for the inner court of
 the house of the Lord, and for the porch of the
 13 house. ¶ And king Solomon sent and fetched
 14 Hiram out of Tyre. He was the son of a widow
 of the tribe of Naphtali, and his father was a
 man of Tyre, a worker in copper; and he was
 filled with wisdom, and understanding, and knowl-
 edge, to make every work in copper; and he
 came to king Solomon, and did all his work.
 15 And he cast two pillars of copper, eighteen cubits
 was the height of the one pillar; and a line of
 twelve cubits did encompass the second pillar.
 16 And he made two capitals, to set upon the tops
 of the pillars, of molten copper; five cubits was
 the height of the one capital, and five cubits
 17 was the height of the other capital; And nets
 of checker-work, and wreaths of chain-work, for
 the capitals which were upon the top of the pil-

lars; seven for the one capital, and seven for the
 other capital. And he made the pillars, so that 18
 two rows of pomegranates were round about upon
 the one net-work, to cover the capitals that were
 upon the top; and the same he made for the
 other capital. And the capitals, that were upon 19
 the top of the pillars, furnished with lily-work,
 (as) those in the porch, were four cubits. And 20
 the capitals upon the two pillars rose also above,
 close by the rounding which was on the side of
 the net-work; and the pomegranates were two
 hundred, in rows round about, upon either cap-
 21 ital. And he set up the pillars for the porch of
 the temple; and he set up the right pillar, and
 called its name Yachin; and he set up the left pil-
 lar, and called its name Boaz. And upon the top 22
 of the pillars there was lily-work; and so was
 finished the work of the pillars. ¶ And he made 23
 the molten sea, ten cubits from the one brim to
 the other, rounded all about, and it was five
 cubits in height; and a line of thirty cubits did
 encompass it round about. And calocynth-shaped 24
 knobs were under its brim round about encompass-
 ing it, ten in a cubit, encircling the sea round
 about; the calocynths were in two rows, and were
 cast with it, when it was cast. It was standing 25
 upon twelve oxen, three looking toward the north,
 and three looking toward the west, and three
 looking toward the south, and three looking to-
 ward the east; and the sea was resting above
 upon them, and all their hinder parts were in-
 ward. And its thickness was a hand's breadth, 26
 and its brim was wrought like the brim of a cup,
 with lily-buds: it could contain two thousand
 baths. ¶ And he made ten bases of copper; four 27
 cubits was the length of each one base, and
 four cubits its breadth, and three cubits its
 height. And this was the workmanship of the 28
 bases: They had borders, and the borders were
 between the corner ledges; And on the borders 29
 that were between the ledges were lions, oxen,
 and cherubim; and upon the corner ledges it was
 thus also above; and likewise beneath the lions
 and oxen were pendant wreaths of plated work.
 And every base had four copper wheels, and 30
 axes of copper; and its four corners had under-
 setters; under the laver were the undersettors
 cast on; at the side of each were pendants. And 31
 its mouth was within the capital, and above a
 cubit in height; but the mouth of this was round-
 ed after the work of the base: this cubit and a half
 cubit; and also upon its mouth were carvings;
 and their borders were square, not rounded. And 32
 the four wheels were under the borders; and the
 axle-trees of the wheels were joined to the base;
 and the height of each one wheel was a cubit and
 a half cubit. And the workmanship of the wheels 33
 was like the workmanship of a chariot-wheel:
 their axletrees, and their naves, and their fel-
 loes, and their spokes, were all cast. And there 34
 were four undersettors to the four corners of each
 one base; the undersettors were of one piece with
 the base itself. And on the top of the base was 35
 a rounded compass of half a cubit high; and on
 the top of the base were its side-ledges; and its
 borders were of one piece with itself. And he 36
 engraved on the plates of its side-ledges and on
 its borders, cherubim, lions, and palm-trees; and
 in the open space of every one were pendant
 wreaths about. After this manner he 37
 made the ten bases; on casting one measure
 one form, was there for all of them. ¶ Then made 38
 he ten lavers of copper; forty baths could each
 one laver contain; every laver was four cubits;
 each one laver was upon each one base of the
 ten bases. And he put the bases, five on the 39
 right side of the house, and five on the left side
 of the house; and the sea he set on the right
 side of the house eastward opposite the south.
 ¶ And Hiram made the lavers, and the shovels, 40
 and the basins; so Hiram made an end of doing
 all the work that he made for king Solomon for
 the house of the Lord. The two pillars, and 41
 the two bowl-shaped capitals that were on the top
 of the two pillars; and the two net-works, to
 cover the two bowl-shaped capitals which were
 upon the top of the pillars; And the four hun- 42
 dred of pomegranates for the two net-works, two
 rows of pomegranates for each one net-work, to
 cover the two bowl-shaped capitals that were upon
 the front of the pillars; And the ten bases, and 43

19 עַם לְבָבָהּ : רַק אַתָּה לֹא חֲבַנְתָּ הַבַּיִת כִּי אִסְבְּקָה הַצֵּא
 20 מִחֲלָצֶיךָ הַיּוֹדֵבֵנָה הַבַּיִת לְשָׂמִי : עַכְשָׁן הִנֵּה אֲתִידְבָּר
 21 אֲשֶׁר הִבֵּר וְאַתֶּם תַּחַת יָדוֹ אֲבִי וְאַשְׁכּוֹ עַל־כַּפֵּי יִשְׂרָאֵל
 22 כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה וְאַבְנֵה הַבַּיִת לְשָׂם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל :
 23 וְאַשְׁמֵם שָׁם מִקֹּדֶם לְאִיִּן וְאִיִּים בְּבַיִת יְהוָה אֲשֶׁר
 24 בָרַח עַם־אֲבֹתַי בְּהַרְצִיא אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם :
 25 וַיַּעֲמֵד שְׁלֹמֹה לִפְנֵי מוֹבָח יְהוָה וַיֵּד דְּבַר־קִרְיַל יִשְׂרָאֵל
 26 וַיִּפְרֹשׂ כַּפּוֹי הַשָּׁמַיִם : וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֵד
 27 כִּמְדָה אֱלֹהִים בְּשִׁמְיָם מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתַּחַת שֹׁמֵר
 28 הַבַּיִת וְהַחֹדֶד לְעִבְדֶיךָ הַדֹּלָהִים לִפְנֵיהֶם כְּלֹלִכֶם :
 29 אֲשֶׁר שָׁמַרְתָּ לְעִבְדֶיךָ דָּת אֲבִי אֵת אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ לִּי
 30 וְהַדְבַּר כִּפְדֵי וַיִּבְרַךְ מִלְּפָנֶיךָ כִּי־נָתַתָּ : וְעַתָּה יְהוָה וְכֹה
 31 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שֹׁמֵר לְעִבְדֶיךָ דָּת אֲבִי אֵת אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ
 32 לוֹ לֵאמֹר לֹא־יִבְרַח לְךָ אִישׁ מִלִּפְנֵי יָשָׁב עַל־כַּפֵּי
 33 יִשְׂרָאֵל רַק אֲסִי־שְׁמָרוּ בְּיָדְךָ אֲתִידְרָכֶם לִלְכַח לִפְנֵי
 34 כַּאֲשֶׁר הִלְכַח לִפְנֵי : וְעַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֵן יָא
 35 דְבַרְיָךְ אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְעִבְדֶיךָ דָּת אֲבִי : כִּי הֲאֵמֶנִים יָשָׁב
 36 אֵלֶיכֶם עַל־הָאָרֶץ הַזֶּה הַשָּׁמַיִם וְשָׂמִי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָלְךָ
 37 אִישׁ כִּי־יִבְרַח הַזֶּה אֲשֶׁר בְּעִינָי : וְיִפְתֵּי אֶל־הַפֶּלֶח עִבְדֶיךָ
 38 וְאֶל־הַחֹשֶׁן יְהוָה אֱלֹהֵי לְשֹׁמֵעַ אֶל־הַרְעָה וְאֶל־הַפֶּלֶח
 39 אֲשֶׁר עִבְדֶיךָ מִחֲפָלָל לִפְנֵי הַזֶּה : לְהוֹרֹת עֵינֶיךָ פְּתוּחַת
 40 אֶל־הַבַּיִת הַזֶּה לְלֵיל לַיּוֹם אֶל־הַמִּקְוִים אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ יְהוָה
 41 שָׂמִי שָׁם לְשֹׁמֵעַ אֶל־הַפֶּלֶח אֲשֶׁר יִפְתַּל עִבְדֶיךָ אֶל־
 42 הַמִּקְוִים הַזֶּה : וְשֹׁמֵעַ אֶל־הַחֹשֶׁן עִבְדֶיךָ וְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
 43 אֲשֶׁר יִפְתַּלְלוּ אֶל־הַמִּקְוִים הַזֶּה וְאַתָּה תִּשְׁמַע אֶל־מִקְוִים
 44 שֶׁבַחְךָ אֶל־הַשָּׁמַיִם וְשִׁמְעַת וְסִלַּחְתָּ : אֵת אֲשֶׁר חָטְאוּ
 45 אִישׁ לְרֵשָׁיו וְעַשְׂאוּ אֶלֶּה לְחַטְאוֹתָיו וְכֹה אֶלֶּה לִפְנֵי
 46 מוֹבָחָת בְּבַיִת יְהוָה : וְאַתָּה וְשֹׁמֵעַ הַשָּׁמַיִם וְעֹשֵׂת
 47 וְשֹׁפֵטת אֶת־עִבְדֶיךָ לְרֵשָׁעֵי רָשָׁע לַעֲתֵי דָרְשֵׁם בְּרֵאשֵׁי
 48 וְלַחֲצִיצִיק צִדִּיק לַעֲתֵי לוֹ בְּדַדְקָתָהּ : בְּהַרְעָה עֵמֶךָ
 49 יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי אֲיֹב אֲשֶׁר חָטְאוּ לְךָ וְשָׁבוּ אֵלֶיךָ וְהִדְרָךְ
 50 אֶת־שִׁמְךָ וְהִתְפַּלְלוּ וְהִתְחַנְּנוּ אֵלֶיךָ בְּבַיִת הַזֶּה : וְאַתָּה
 51 תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם וְסִלַּחְתָּ לַחֲטָאת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁבַּחְתָּם
 52 אֶל־הַדְּאֻמָּה אֲשֶׁר נָתַתָּ לְאַבְרָהָם : בְּהַעֲצֵר שָׁמַיִם
 53 וְלֹא־הָיָה מָטָר כִּי חָטְאוּ לְךָ וְהִתְפַּלְלוּ אֶל־הַמִּקְוִים הַזֶּה
 54 וְהִדְרָךְ אֶת־שִׁמְךָ וְהִשְׁבַּחְתָּם שְׂבוּחַ כִּי תִשְׁמַע : וְאַתָּה
 55 תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם וְסִלַּחְתָּ לַחֲטָאת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁבַּחְתָּם
 56 כִּי חֹרֵם אֲתִידְבָּרְךָ הַסּוּבָה אֲשֶׁר יִלְכְּדֶנָּה וְהִתַּחַת מִסַּר
 57 עַל־אֲרָצְךָ אֲשֶׁר־תַּחְתֶּיהָ לְעַמְּךָ לְעַלְמָל : רֵעִב כִּר
 58 הַעֵי אֲרָצְךָ וְכִר כִּי־הָיָה שְׂדֵפוֹת וְיָרוּן אֲרָבָה הִסֵּב כִּי
 59 הָיָה כִּי אֲרָצְךָ אֲבִיב מֵאֶרֶץ שְׂעִירִי כִּלְעֵנֶי כִּלְמַחְלָה :
 60 כִּלְחַפְלָה כִּלְחַמְחָה אֲשֶׁר מִהֵרָה לְכֹלֵתֶנְךָם לְכָל עַמְּךָ
 61 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעוּ אִישׁ יַעַבְדוּ אֲשֶׁר יִפְרֹשׂ כַּפּוֹי אֶל־
 62 הַבַּיִת הַזֶּה : וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם מִכּוֹן שֶׁבַחְךָ וְסִלַּחְתָּ
 63 וְעֹשֵׂת וְנָתַתָּ לְאִישׁ כְּכֹל־דְרָכָיו אֲשֶׁר תַּרַע אֶת־לִבּוֹ
 64 כִּי־עָשָׂה יַעֲשֵׂה לְכֹדֶךָ אֶת־לִבְךָ כִּלְעֵנֶי הַאֲדָמָה : לִמְעַן
 65 יִדְאִיךְ כֹּל־הַיּוֹמִים אֲשֶׁר־הֵם חַיִּים עַל־פְּנֵי הַדְּאֻמָּה אֲשֶׁר
 66 יַחְתֵּה לְאַבְתָּנֵי : וְגַם אֶל־הַגְּבִיר אֲשֶׁר לֹא־מִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל

43 שְׁתֵּי גִלּוֹת הַקִּתְרֹת אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הַעַמּוּדִים : וְאֶת־הַמִּכְנוֹחַ
 44 עֲשֵׂה וְאֶת־הַכִּרְתָּ עֲשֵׂה עַל־הַמִּכְנוֹת : וְאֶת־הַיָּם הַיָּחִיד
 45 וְאֶת־הַבְּקָר שְׁנַיִם־עֶשְׂרֵת תַּחַת הַיָּם : וְאֶת־הַסִּדְרוֹת וְאֶת־
 46 הַיָּעִים וְאֶת־הַמְּקוֹרוֹת וְאֵת כָּל־הַכֵּלִים הַאֲחֵל אֲשֶׁר עֲשֵׂה
 47 חֹרֵם לְמַלְךְ שְׁלֹמֹה בַּיִת יְהוָה וְחֹשֶׁת מִמַּרְט : כַּכֹּפֶר
 48 הַנִּדְרָן יִקָּחֵם הַמֶּלֶךְ בְּמַעֲשֵׂה הַדְּמָה בֵּין רִסּוֹת וּבֵין
 49 צְרָתוֹ : וַיַּעַן שְׁלֹמֹה אֶת־כָּל־הַיְכֹלִים מִרַב מְאֹד מְאֹד לֹא
 50 נִחְבָּר מִשְׁקַל הַחֹשֶׁת : וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֵת כָּל־הַיְכֹלִים
 51 אֲשֶׁר בַּיִת יְהוָה אֵת מוֹבַח הַזֶּה וְאֶת־הַשְּׁלֵחוֹן אֲשֶׁר עָלוּ
 52 לְהַם הַפְּגִים וְהַב : וְאֶת־הַמְּנוֹרוֹת הַמִּשְׁמַיִם מִיָּמִין וּמִשְׁמָאל
 53 לִפְנֵי הַדְּבִיר וְהַב סִּגוֹר וְהַפְּרָח וְהַיָּעֵר וְהַמִּלְקָחִים וְהַב :
 54 וְהַסִּפּוֹת וְהַמְּקוֹרוֹת וְהַמְּקוֹרָת וְהַכִּפּוֹת וְהַמִּתְהוֹת וְהַב
 55 סִּגוֹר וְהַפְּתוּחַת לְהַלְלוֹת הַבַּיִת הַפְּנִימִי לְקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים
 56 לְדַלְתֵי הַבַּיִת לְהַיְכֹל וְהַב : וְהַשְּׁלֵם כִּלְהַמְלִאָה
 57 אֲשֶׁר עֲשֵׂה הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בַּיִת יְהוָה וְכֹה שְׁלֹמֹה אֶת־
 58 קִדְשׁוֹ וְהִנֵּה אֲבִיו אֶת־הַכֹּפֶר וְאֶת־הַזֶּה וְאֶת־הַכֵּלִים נִמְן
 59 בְּאֶצְרוֹת בַּיִת יְהוָה :

CAP. VIII. ח

אז יקח שלמה אתוֹקֵץ יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּלִדְרָשֵׁי הַמַּטְוֹת
 1 נְשִׂאֵי הָאֲבוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְרַשְׁמֵם
 2 לְהַעֲלוֹת אֶת־אֶרְצוֹן בְּרִית־יְהוָה מִעֵיר הַזֶּה הִיא צִיּוֹן :
 3 וַיִּקְרְאוּ אֶל־הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כָּל־אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד
 4 הַאֲתָנִים כִּתָּה הִיא הַדָּשׁ הַשְּׂבִיעִי : וַיָּבֹאוּ כָל וּקְנֵי
 5 יִשְׂרָאֵל וְנְשִׂאֵי הַכֹּהֲנִים אֶת־הָאֶרְצוֹן : וַיַּעֲלוּ אֶת־אֶרְצוֹן יְהוָה
 6 וְאֶת־אֶהֱל מוֹעֵד וְאֶת־בְּלִדְרָשֵׁי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בְּאֶהֱל וַיַּעֲלוּ
 7 אֹתָם הַכֹּהֲנִים וְהַלָּחִים : וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְכָל־עַבְדֵי יִשְׂרָאֵל
 8 הַיַּעֲרִים עָלוּ אִתּוֹ לִפְנֵי הָאֶרְצוֹן מוֹבָחִים צִוּן וְכָל־
 9 אֲשֶׁר לֹא־יִסְפְּרוּ וְלֹא יִמְנֵי מַרְבֵּ : וַיָּבֹאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת־
 10 אֶרְצוֹן בְּרִית־יְהוָה אֶל־מִקְוִמוֹ אֶל־דְּבִיר הַבַּיִת אֶל־קֹדֶשׁ
 11 הַקֹּדְשִׁים אֶל־תַּחַת כַּנֹּפֵי הַכְּרוּבִים : כִּי הַכְּרוּבִים פָּרִשִׁים
 12 כַּנְּפִים אֶל־מִקְוִם הָאֶרְצוֹן מִסְכּוֹ הַכְּרוּבִים עַל־הָאֶרְצוֹן וְעַל־
 13 בְּדִי מִלְּמַעְלָה : מֵאֲרֹכּוֹ הַבְּדִים וַיִּרְאוּ רֹאשֵׁי הַבְּדִים
 14 מִדְּהַקֹּדֶשׁ עַל־פְּנֵי הַדְּבִיר וְלֹא יָרְאוּ וְהַחֲזָה יַחְזוּ שָׁם
 15 עַד הַיּוֹם הַזֶּה : אִין בְּאֶרְצוֹן רַק שְׁנֵי לְחוֹת הָאֲבָנִים אֲשֶׁר
 16 הֵנַח שָׁם מֹשֶׁה בְּחֹרֵב אֲשֶׁר בָּרַח הַזֶּה עִסְבֵּי יִשְׂרָאֵל
 17 בְּצִאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם : וְהָיָה בְּצִאת הַכֹּהֲנִים מִדְּהַקֹּדֶשׁ
 18 תִּהְיֶנּוּ מִלֵּא מִלֵּא אֶתֵּיבֵת יְהוָה : וְלֹא־יִבְלֹו הַכֹּהֲנִים לְעַמֵּד
 19 לְשַׁרְתֵּת מִפְּנֵי הַעֲנַן כִּי־מִלֵּא כְּבוֹד־יְהוָה אֶת־בַּיִת יְהוָה :
 20 אִין אֲמַר שְׁלֹמֹה הַזֶּה אֲמַר לְשָׁבֵן בְּעַרְפְּלִי : כִּתָּה
 21 בְּעִינֵי בֵית וְכָל לֶךְ מִכּוֹן לְשַׁבְחַתְךָ שְׁלֹמִים : וְיֹסֵב הַמֶּלֶךְ
 22 אֶת־לִפְנֵי וְיִבְרַךְ אֵת כָּל־קִרְיַל יִשְׂרָאֵל וְכָל־קִרְיַל יִשְׂרָאֵל
 23 עִמֵּד : וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר דִּבֶּר כִּפּוֹי
 24 אֵת יְהוָה אֲבִי וְיִבְרָךְ מִלֵּא לֵאמֹר : מִרְבוֹם אֲשֶׁר הִצַּאתִי
 25 אֶת־עַמִּי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם לֹא־יִבְרַחְתִּי כְּעִיר מִכָּל שְׂכֵמִי
 26 יִשְׂרָאֵל לְבִנוֹת בַּיִת לְהוֹרֹת שְׁמִי שָׁם וְאַכְתֵּר כְּדוֹד לְהוֹרֹת
 27 עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל : וְהָיָה עַל־לִבְךָ דָּת אֲבִי לְבִנוֹת בַּיִת
 28 לְשָׂם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל : וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־דָּת אֲבִי יַעַן
 29 אֲשֶׁר הָיָה עַל־לִבְךָ לְבִנוֹת בַּיִת לְשָׂם הַשְּׂבִיעִי כִּי הָיָה

44 the ten lavers upon the bases; And the one sea,
45 and the twelve oxen under the sea; And the pots,
and the shovels, and the basins; and all these
vessels, which Hiram had made for King Solomon
for the house of the Lord, were of polished cop-
46 per. In the plain of Jordan did the king cast
them, in the clay-ground between Succoth and
47 Zarethan. And Solomon set down all the vessels
(unweighed), because they were exceedingly many:
the weight of the copper was not inquired into.
48 And Solomon made all the vessels that pertained
unto the house of the Lord: The altar of gold,
and the table whereupon the show-bread was, of
49 gold, And the candlesticks, five on the right side,
and five on the left, before the debir, of pure
gold, with the flowers, and the lamps, and the
50 tongs of gold, And the bowls, and the knives, and
the basins, and the spoons, and the censers of
pure gold; and the hinges, for the doors of the
inner house, for the holy of holies, for the doors
of the house, and for the temple, (were) of gold.
51 ¶ And so was ended all the work that king Solom-
on made for the house of the Lord: and Solomon
brought in the things sanctified by David his
father, the silver, and the gold, and the vessels,
(and) he placed (these) in the treasuries of the
house of the Lord.

CHAPTER VIII.

1 ¶ Then did Solomon assemble the elders of
Israel, and all the heads of the tribes, the princes
of the divisions of the children of Israel, unto
king Solomon in Jerusalem, to bring up the ark
of the covenant of the Lord out of the city of
2 David, which is Zion. And all the men of Israel
assembled themselves unto king Solomon at the
feast in the month Ethanim, which is the seventh
3 month. And all the elders of Israel came, and
4 the priests took up the ark. And they brought
up the ark of the Lord, and the tabernacle of
the congregation, and all the holy vessels that
were in the tabernacle: even these did the priests
5 and the Levites bring up. And king Solomon, and
all the congregation of Israel, that were assem-
bled unto him, were with him before the ark,
sacrificing sheep and oxen, that could not be told
6 nor numbered for multitude. And the priests
brought in the ark of the covenant of the Lord
unto its place, into the debir of the house, into
the most holy place, under the wings of the
7 cherubim. For the cherubim spread forth their
wings over the place of the ark, and the cheru-
bim covered the ark and its staves from above.
8 And they had made the staves so long, that the
ends of the staves were seen out in the holy
place in the front of the debir, but they were
not seen without; and they have remained there
9 until this day. There was nothing in the ark
save the two tables of stone, which Moses had
placed therein at Horeb, where the Lord made a
covenant with the children of Israel, when they
10 came out of the land of Egypt. And it came to
pass, when the priests were come out of the holy
place, that the cloud filled the house of the Lord:
11 And the priests were not able to stand to minister
because of the cloud; for the glory of the Lord
12 had filled the house of the Lord. ¶ Then said
Solomon. The Lord said that he would dwell in
13 the thick darkness. I have indeed built a dwell-
ing-house for thee, a settled place for thy abode
14 for ever. And the king turned his face about,
and blessed all the congregation of Israel; and
15 all the congregation of Israel was standing; And
he said, Blessed be the Lord, the God of Israel,
who spoke with his mouth unto David my father,
and hath with his hand fulfilled it, when he said,
16 Since the day that I brought forth my people
Israel out of Egypt, I did not make choice of
any city out of all the tribes of Israel to build
a house, that my name might be therein; but I
made choice of David to be over my people Israel.
17 And it was in the heart of David my father to
build a house for the name of the Lord, the God
18 of Israel. But the Lord said unto David my
father, Whereas it was in thy heart to build a

house unto my name thou didst well that it was
in thy heart: Nevertheless, thou shalt not thyself 19
build the house; but thy son that shall come forth
out of thy loins, he shall build the house unto my
name. And the Lord hath fulfilled his word that 20
he hath spoken: and I am risen up in the room
of David my father, and I sit on the throne of
Israel, as the Lord hath spoken, and I have built
the house for the name of the Lord the God of
Israel. And I have assigned there a place for 21
the ark, wherein is the covenant of the Lord,
which he made with our fathers, when he brought
them forth out of the land of Egypt. ¶ And Sol- 22
omon now placed himself before the altar of the
Lord in the presence of all the congregation of
Israel, and spread forth his hands toward heaven;
And he said, O Lord, the God of Israel, there is 23
no god like thee, in the heavens above, and on
the earth beneath, thou who keepest the cove-
nant and the kindness for thy servants that walk
before thee with all their heart; Who hast kept 24
for thy servant David my father what thou hadst
promised him; and thou spakest with thy mouth,
and hast fulfilled it with thy hand, as it is this
day. And now, O Lord, the God of Israel, keep 25
for thy servant David my father what thou hast
spoken concerning him, saying, There shall never
fall thee a man in my sight who sitteth on the
throne of Israel; if thy children but take heed to
their way to walk before me, as thou hast walked
before me. And now, O God of Israel, I pray thee, 26
let thy word be verified, which thou hast spoken
unto thy servant David my father. For in truth 27
will God then dwell on the earth? behold, the
heavens and the heavens of heavens cannot con-
tain thee: how much less then this house that I
have built! Yet wilt thou turn thy regard 28
unto the prayer of thy servant, and to his suppli-
cation, O Lord my God, to listen unto the entrea-
ty and unto the prayer, which thy servant prayeth
before thee to-day; That thy eyes may be open 29
toward this house night and day, toward the
place of which thou hast said, My name shall be
there; that thou mayest listen unto the prayer
which thy servant shall pray at this place. And 30
listen thou to the supplication of thy servant, and
of thy people Israel, which they will pray at this
place: and oh, do thou hear in heaven thy dwell-
ing-place; and hear, and forgive. If any man 31
trespass against his neighbor, and an oath be laid
upon him to cause him to swear, and the oath
come before thy altar in this house: Then do thou 32
hear in heaven, and act, and judge thy servants,
by condemning the wicked, to bring his way upon
his head; and by justifying the righteous, to give
him according to his righteousness. ¶ When thy 33
people Israel are struck down before the enemy,
because they have sinned against thee, and they
return then to thee, and confess thy name, and
pray, and make supplication unto thee in this
house: Then do thou hear in heaven, and forgive 34
the sin of thy people Israel, and cause them to
return unto the land which thou hast given unto
their fathers. ¶ When the heavens be shut up, 35
and there be no rain, because they have sinned
against thee, and they pray toward this place,
and confess thy name, and turn from their sin,
because thou hast afflicted them: Then do thou 36
hear in heaven, and forgive the sin of thy servants,
and of thy people Israel; for thou wilt teach them
the good way wherein they should walk; and
give them rain upon thy land, which thou hast
given to thy people for an inheritance. ¶ If there 37
be a famine in the land, if there be pestilence,
blasting, mildew, or if there be locust, cater-
pillar, if their enemy besiege them in the land of
their gates; at whatsoever plague, whatsoever sick-
ness; What prayer and supplication soever be made 38
by any man, of all thy people Israel, when they
shall be conscious every man of the plague of his
own heart, and he then spread forth his hands
toward this house: Then do thou hear in heaven 39
the place of thy dwelling, and forgive, and act,
and give to every man in accordance with all
his ways, as thou mayest know his heart; for thou,
thyself alone, knowest the heart of all the children
of men; In order that they may fear thee all 40
the days that they live on the face of the land
which thou hast given unto our fathers. But 41
also to the stranger, who is not of thy people
Israel, but cometh out of a far-off country for
the sake of thy name; For they will hear of thy 42

ישראל עמו קהל גדול מלכות המלך | עד נחל מצרים
 לפני ה'הוה אלהי שבועת ימים ושבעת ימים ארבעה
 עשר זמן: ביום השמיני שלח אתהלים וברכך את
 המלך מלכו לאהלהם שמדום וטובי לב על כל-בטובה
 אשר עשה ה'הוה לדתך עבדו ולישראל עמו:

CAP. IX. 5

נדו בכלות שלמה לבנות את-בית ה'הוה ואת-בית המלך
 ואת כל-תשק שלמה אשר חפץ לעשות: **ברא**
 ה'הוה אל-שלמה שנת כאשר נראה אליו מבקשו:
 ויאמר ה'הוה אליו שמיני את-המלכה ואת-החנה
 אשר-התנעתה לפני הקדושתו את-הבנות הוה אשר
 בנתה לשום שמ-שם עד-עולם והו עני ולפי שם כל
 הנשים: ואתה אסתלך לפני כאשר הלך דת אביך
 בתם לבב וב'יטר לעשות ככל אשר צוהך ה'הוה ומשפט
 השלך: תקבלי את-כסא ממלכתך על-ישראל לעלם
 כאשר דברתי על-דוד אביך לאמר לא-יבית לך אשר
 מעל כסא ישראל: אם-שוב תשבט אתם ונקיכם מארץ
 ולא תשמרו מצותי חסתי אשר נתתי לפניכם תכלתם
 ונבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: והקרתי
 את-ישראל מעל פני האדמה אשר נתתי להם ואת-
 הבית אשר הקדשתי לשמי אשלח מעל פני ה'הוה
 ישראל למשל ולשונה בכל-העמים: והבית הוה ה'הוה
 עליון בלעבר עליו ישם שורק ואמרו עלמה עשה
 ה'הוה קנה לארץ הואת ולבית ה'הוה: ואמרו על אשר
 עזבו את-ה'הוה אלהיהם אשר הוציא את-אבותם מארץ
 מצרים ויחזקו באלהים אחרים משתחו להם ונבדחו
 על-פני ה'הוה ידו עלהם את כל-הרעה ה'הוה:
 והו מקצה עשרים שנה אשר-בנה שלמה את-שני
 הבתים את-בית ה'הוה ואת-בית המלך: והיום מלך-ט
 נשא את-שלמה בעני ארזים ובצץ בודשים ובקוב
 לב-לחצו או ימן המלך שלמה לחדם עשרים עד
 בארץ הליל: ויצא חרם מצר לראות את-הערים
 אשר נתן-לו שלמה ולא ישור בעיניו: ואמר מה
 הערים האלה אשר-נתת לי אתו מקבא להם ארץ
 ככול עד היום ה'הוה: תשלח חרם למלך מאה
 וישקום כפר ורב: ויה דבר-הם אשר-העלה המלך
 שלמה לבנות את-בית ה'הוה ואת-ביתו ואת-המלא ואת
 חומת ירושלים ואת-החצר ואת-מגדו ואת-גורו: פרעה
 מלך-מצרים עלה מלכו ואת-גורו משרפה באש ואת
 המגדן: השלב בשר רגל מתנה שלשים לבתו אשת
 שלמה: וכן שלמה את-גורו ואת-ביתו וכן מתחזן: ואת
 בעלת ואת-המר במדבר בארץ: ואת כל-שאר המסגנות
 אשר היו לשלמה ואת עיר הרוב ואת עיר הפרשים
 ואת חשק שלמה אשר חשק לבנות בירושלם ובכל-ע
 ובכל ארץ ממשלתו: כל-העם הוטר מן-אמרי ה'הוה
 הברו ה'הוה ויבוסו אשר לא-ימניו ישראל ה'הוה:
 ויגדו אשר נתנו את-הרים בארץ אשר לא-תקלו בני

הוא ובה בארץ החוקה למען שמי: כי ישמשו את
 שמיך ונדול ואת-ה'הוה החוקה וירשק השנה ובה
 והתקלו אל-הבית ה'הוה: אתה תשמע השמים מן
 שבתך ועשית ככל אשר-יקרא אליך הנביר למען
 דעת כל-עמי הארץ את-שמיך לראת אתך בעמך
 ישראל ולדעת קרשמיך וקראת על-הבית ה'הוה אשר
 בנית: **כרצא** עמך למלכה על-אילו בחדך
 אשר השלחם והתקלו אל-ה'הוה ה'הוה אשר
 בחרת קה והבית אשר-בנתי לשמיך: ושמינת השמים
 את-המלכתם ואת-החנות ועשית משפטם: כי חסאר
 לך כי אין אדם אשר לא-יחטא ואנפת גם ונתתם לפני
 איוב ועשית שבתם אל-ארץ האיוב החוקה או קרבה:
 והשבו אל-לבם בארץ אשר נשברשם וטבו והחנות
 אלך בארץ שבתם לאמר חסאר החנות רשענו:
 וטבו אלך בכל-לבכם ובכל-נפשם בארץ איובים
 אשר-שבו אתם והתקלו אלך ה'הוה ארצם אשר
 נתתה לאבותם ה'הוה אשר בחרת את-אשר-בנית
 לשמיך: ושמינת השמים מן שבתך את-המלכתם
 ואת-החנות ועשית משפטם: וסלחת לעמי אשר
 חסאר-לך ולכל-בשיתם אשר פשע-ברך ונתתם לרחמים
 לפני שבתם ורחמים: כרעמך ונתתה הם אשר הוצאת
 ממצרים מתוך כור הברזל: להיות עינך פתחת אל-
 תחנת עבדך ואל-תחנת עמך ישראל לשמע אלהים
 ככל קראם אלך: כראתה הבדלתם לך לתולה מכל
 עמי הארץ כאשר דברת בך: מעשה עבדך בודאיך
 את-אבתו ממצרים אדני ה'הוה: ונדו | בכלות
 שלמה להתקלו אל-ה'הוה את כל-המלכה והחנה
 הואת גם מלפני מוכח ה'הוה מכלע על-ברכו ובפיו
 פרשות השמים: בעמד נבדך את כל-קול ישראל
 קול גדול לאמר: ברוך ה'הוה אשר נתן מעונה לעמי
 ישראל ככל אשר דבר לא-יגמל דבר אחד מכל דברו
 הפוב אשר דבר בך משה עבדו: והו דתה אלהי
 עמנו כאשר ה'הוה את-אבתנו אל-יעקב ואל-ישענו:
 לתמות לבנו אליו וללכת בכל-דרכיו ולשמר מצותיו
 וחקו ומשפטיו אשר צוה את-אבתנו: והוה דברו
 אלה אשר החוננתי לפני ה'הוה קרבים אל-ה'הוה אלהי
 יום ולילה לעשות | משפט עבדו ומשפט עמי ישראל
 דבר-יום ביומו: למען דעת כל-עמי הארץ כי ה'הוה הוא
 האלהים אין עוד: והנה לבכבם שלם עם ה'הוה אלהי
 ללכת דרכו ולשמר מצותיו כיום ה'הוה: והמלך וכל
 ישראל עמו ובהם ובה לפני ה'הוה: חובה שלמה את
 ובה השלמים אשר ובה והנה בך עשרים ושנים אלה
 ויצא מאה ועשרים אלה מתקבו את-בית ה'הוה המלך
 וכל-בני ישראל: ביום הוה קרש המלך את-ה'הוה
 החצר אשר לפני בית-ה'הוה כרעשה שם את-העלה ואת-
 המעקה ואת חלבו השלמים כרמובה החשת אשר
 לפני ה'הוה קמן מקביל את-העלה ואת-המעקה ואת חלבו
 השלמים: ונעש שלמה בעת-ה'הוה | אההה וקל

great name, and of thy strong hand, and of thy outstretched arm; when he will come and pray at this house: Mayest thou listen in heaven the place of thy dwelling, and do according to all that the stranger will, call on thee for; in order that all the nations of the earth may know thy name, to fear thee, as (do) thy people Israel; and that they may understand that this house, which I have built, is called by thy name. ¶ If thy people go out to battle against their enemy, on the way on which thou mayest lead them, and they do pray unto the Lord in the direction of the city which thou hast chosen, and of the house that I have built for thy name: Then hear thou in heaven their prayer and their supplication, and procure them justice. If they sin against thee, (for there is no man that may not sin,) and thou be angry with them, and give them up before the enemy, so that their captors carry them away captive unto the land of the enemy, (be it far or near: And if they then take it to their heart in the land whither they have been carried captive, and repent, and make supplication unto thee in the land of their captors, saying, We have sinned, and have committed iniquity, we have acted wickedly: And they return unto thee with all their heart, and with all their soul, in the land of their enemies, who have led them away captive, and they pray unto thee in the direction of their land, which thou hast given unto their fathers, of the city which thou hast chosen, and of the house which I have built for thy name: Then hear thou in heaven the place of thy dwelling their prayer and their supplication, and procure them justice: And forgive thy people for what they have sinned against thee, and all their transgressions whereby they have transgressed against thee, and cause them to find mercy before their captors: that they may have mercy on them; For they are thy people, and thy heritage, whom thou hast brought forth out of Egypt, from the midst of the iron furnace: That thy eyes may be open unto the supplication of thy servant, and unto the supplication of thy people Israel, to listen unto them, in all for which they call unto thee; For thou hast separated them unto thee as a heritage from all the people of the earth, as thou spakest by the hand of Moses thy servant, when thou broughtest forth our fathers out of Egypt, O Lord Eternal. ¶ And it happened, that, when Solomon had made an end of praying all this prayer and supplication unto the Lord, he arose from before the altar of the Lord, from kneeling on his knees, with his hands spread out toward heaven. And he stood up, and blessed all the congregation of Israel with a loud voice, saying, Blessed be the Lord, who hath given rest unto his people Israel, in accordance with all that he hath spoken: (so that) there hath not failed one word of all his good promise, which he spake by the hand of Moses his servant. The Lord our God be with us, as he was with our fathers; oh may he not leave us, nor forsake us; That he may incline our heart unto him, to walk in all his ways, and to keep his commandments, and his statutes, and his ordinances, which he commanded our fathers. And may these my words, wherewith I have made supplication before the Lord, be nigh unto the Lord our God day and night, that he may maintain the cause of his servant, and the cause of his people Israel in their daily requirements; In order that all the nations of the earth may know that the Lord is the (true) God, and none else. Let your heart therefore be entire with the Lord our God, to walk in his statutes, and to keep his commandments, as at this day. And the king, and all Israel with him, offered sacrifices before the Lord. And Solomon offered (as) the sacrifice of peace-offering which he offered unto the Lord, two and twenty thousand oxen, and a hundred and twenty thousand sheep. And thus did the king and all the children of Israel dedicate the house of the Lord. On the same day did the king hallow the interior of the court that was before the house of the Lord: for he prepared there the burnt-offerings, and the meat-offerings, and the fat of the peace-offerings; because the copper altar that was before the Lord was too small to contain the burnt-offerings, and the meat-offerings, and the fat of the peace-offerings. And Solomon held at

that time the feast, and all Israel with him, a great assembly, from the entrance of Chamath unto the river of Egypt, before the Lord our God, seven days and seven days, even fourteen days. On the eighth day he dismissed the people, and they blessed the king; and they went unto their tents joyful and glad of heart, because of all the good that the Lord had done for David his servant, and for Israel his people.

CHAPTER IX.

And it came to pass, when Solomon had finished building the house of the Lord, and the king's house, and all Solomon's desire which he was pleased to execute: ¶ That the Lord appeared to Solomon the second time, as he had appeared unto him at Gib'on. And the Lord said unto him, I have heard thy prayer and thy supplication, that thou hast offered before me; I have hallowed this house, which thou hast built, to put my name there for ever; and my eyes and my heart shall be there at all times. And as for thee, if thou wilt walk before me, as David thy father walked, in integrity of heart, and in rectitude, to do in accordance with all that I have commanded thee, (and) will keep my statutes and my ordinances: Then will I establish the throne of thy kingdom over Israel for ever; as I have spoken concerning David thy father, saying, There shall never fail thee a man upon the throne of Israel. But if ye will at all turn away, ye or your children, from following me, and will not keep my commandments (and) my statutes which I have set before you, and go and serve other gods, and bow down to them. Then will I cut off Israel from the face of the land which I have given them; and the house, which I have hallowed unto my name, will I cast away from my sight; and Israel shall be a proverb and a by-word among all the nations; And at this house, (which) should be so exalted, every one that passeth by it shall be astonished, and shall hiss; and men will say, Why hath the Lord done thus unto this land, and unto this house? And they shall say, For the cause that they forsook the Lord their God, who had brought forth their fathers out of the land of Egypt, and took hold of other gods, and bowed down to them, and served them: therefore hath the Lord brought upon them all this evil. And it came to pass at the end of twenty years, when Solomon had built the two houses, the house of the Lord, and the king's house, (Now Hiram the king of Tyre had supplied Solomon with cedar-trees and fir-trees, and with gold, according to all his desire,) that king Solomon then gave to Hiram twenty cities in the land of Gallee. And Hiram came out from Tyre to see the cities which Solomon had given him; but they were not right in his eyes. And he said, What kind of cities are these which thou hast given me, my brother? And he called them, The land of Cabul, until this day. ¶ And Hiram sent to the king one hundred and twenty talents of gold. And this is the manner of the levy which king Solomon raised, to build the house of the Lord, and his own house, and the Millo, and the wall of Jerusalem, and Chazor, and Megiddo, and Gezer. (Pharaoh king of Egypt had gone up, and captured Gezer, and burnt it with fire, and slain the Canaanites that dwelt in the city, and given it as a marriage-present unto his daughter, Solomon's wife. And Solomon built Gezer, and lower Beth-choron, and Ba'alath, and Thadmor in the wilderness, in the land, and all the treasures-cities that Solomon had, and the cities for the chariots, and the cities for the horsemen, and the (other) desire of Solomon which he desired to build in Jerusalem, and in Lebanon, and in all the land of his dominion.) All the people that were left of the Amorites, the Hittites, the Perizzites, the Hivites, and the Jebusites, who were not of the children of Israel, Their children that were left after them in the land, whom the children of

19 וְהָב מִפּוֹ: שֵׁשׁ מַעְלֹת לְכֹסֶה וְרֹאשׁ עֵטֶל לְכֹסֶה: מֵאֲדָרָיו וְדַת מִנֶּה וּמִנֶּה אֶל־מִקְוֵה הַשֶּׁבֶת וְשֵׁנִים אֲרִיזֹת עֲמֻדִים אֶצֶל הַדְּרוֹת: וְשֵׁנִים עֶשֶׂר אֲרִיזִים עֲמֻדִים שָׁם כ עֲלִישׁ הַמַּעְלֹת מִנֶּה וּמִנֶּה לֹא־נִעְשֶׂה כֵן לְכָל־מַמְלָכוֹת: וְכָל כְּלֵי מִטְרָה הַמְּלָךְ שְׁלֹמֹה וְהָב וְכָל כְּלֵי כִּתְיֶיֶר: 21 הַלְּבָנִין וְהָב סִגְרָה אֵין כֶּסֶף אֵין נְחֹשֶׁת כִּי־מִי שְׁלֹמֹה לְמֵאוֹתָ: כִּי אֵינִי תְרִישִׁי לְמַלְךְ בְּיָם עִם אֵינִי וְהָרֵם אֶת־לְשֵׁלֶשׁ שָׁנִים תְּכָא: אֵינִי תְרִישִׁי נִשְׂאֵת וְהָב וְכֶסֶף שִׁנְיָבִים וְקָפִים וְחִכִּים: וְיִגְדֵל הַמְּלָךְ שְׁלֹמֹה מִכָּל מִלְכֵי הָאָרֶץ לְשֵׁר וְלִהְבֵּמָה: וְלִהְדָאֵרֶץ מִבְּקָשִׁים אֶת־כִּי־מִי שְׁלֹמֹה לְשִׁמְעַל אֶת־דְּבַרְמִיתֹו אֲשֶׁר־יִתֵּן אֶלְהִים בְּלִבּוֹ: וְהָמָּה מִבְּאִים אִישׁ־מִמֵּהוֹתוֹ כְּלִי־כֶסֶף וְכִלֵּי וְהָב וְשִׁלְמוֹת כִּי־וְשֶׁקֶט וּבְשָׁמִים סוֹסִים וּפְרָדִים דְּבַר־שָׁנָה בְּשָׁנָה: 22 וְהָחֵף שְׁלֹמֹה רֶכֶב וּפְרָשִׁים וְהָדִילֹו אֵלָּה וְאֶרְבַּע־מֵאוֹת רֶכֶב וְשִׁנְיָסְעֶשֶׂר אֶלֶף פְּרָשִׁים וַיִּתֵּם בְּעֵינֵי הַרֶכֶב וַעֲסִי 23 הַמְּלָךְ בִּירוּשָׁלַם: וַחֲמֹן הַמְּלָךְ אֶת־הַכֶּסֶף בִּירוּשָׁלַם כְּבָאָבִים וְעַת הָאָדָם יִתֵּן כְּשֶׁמִים אֲשֶׁר־בְּשִׁמְלָה לְרֶב: 24 וּמִזָּא מִסּוּסִים אֲשֶׁר לְשֹׁלְמֹה מִמִּצְרַיִם וּמִמֶּנֶם אֶת־מֶרְכָּה סָחֲרֵי הַמְּלָךְ יִקְרֹוּ מִקְרֵה בַּחֲזֵר: וְשִׁמְעֵלָה וּמִזָּא מִכְּרָבָה 25 מִמִּצְרַיִם בְּשֵׁשׁ־מֵאוֹת כֶּסֶף וְסוּסִים בְּחֲמִשִּׁים וּמִזָּא וְכֵן לְכָל־מִלְכֵי הַחֲתוּמִים וְלְמִלְכֵי אֲרָם בְּיָם יִצָּא:

CAP. X.

1 וּמְלַכְת־שִׁבָא שָׁמַעַת אֶת־שִׁמְעַל שְׁלֹמֹה לְשֵׁם דְּהָה וְהָבֹא לְנַפְתּוֹ בַּדְּרוֹת: וְהָבֹא יְרוּשָׁלַמָה בַּחֹל כְּבֹד מֵאֹד זְמַלִים 2 נְשָׁאִים בְּשָׁמִים וְהָב רֶב־מֵאֹד וְאָבִן וְקָרָה וְהָבֹא אֶל־שְׁלֹמֹה וַיִּתְכַּר אֵלָיו אֶת־כָּל־אֲשֶׁר הָיָה עִם־לְבָבָה: וַיִּגְדֵל 3 לָהּ שְׁלֹמֹה אֶת־כְּלִי־דְבָרֶיהָ לְאִדְהָה דְּכִי־נִלְשָׁם מִדְּהַמְּלָךְ אֲשֶׁר לֹא הִגִּיד לָהּ: וְהָרֹא מִלְכְּת־שִׁבָא אֶת־כְּלִי־חַמְמַת 4 שְׁלֹמֹה וְהִבִּית אֲשֶׁר בָּנָה: וּמֵאֲכַל שְׁלֹמֹה וּמוֹשֶׁב עֲבָדָיו 5 וּמַעֲמַד מִשְׁרָתוֹ וּמִלְבָּשֵׁיטִים וּמִשְׁקִיו וְלִלְתוֹ אֲשֶׁר יַעֲלֶה בֵּית דְּהָה וְלֹא־הָיָה בָהּ עֹד רֵחוֹ: וְהָאֵמֵל אֶל־הַמְּלָךְ אֵמֵת הָיָה הַדְּבָר אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּאָרְצִי עַל־כִּי־רָדַע וְעַל 6 חֲקִמְתָּהּ: וְלֹא־הָאֵמַנְתִּי לְדַבְרִים עַד אֲשֶׁר־בָּאתִי וְתָרֵאֲנִי עֵינֵי וְהָמָּה לֹא־הִדְגַלְתִּי: וְהָחֵף חֲסִפַת חֲקִמָה וְטוֹב אֶל־ 7 הַשְּׁמַעְתָּה אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי: אֲשֶׁר־אֵשֶׁר אֲשֶׁר־עֲבָדְךָ 8 וְאֵלֶה הַעֲמֻדִים לְפִנֶּיךָ תְּמִיד הַשְּׁמַעִים אֶת־חֲבִמְתָּהּ: הֵי דְהָה אֶלְהֵךָ בִּירוֹךְ אֲשֶׁר הִפִּיץ כֹּהַל לְחַחֵךְ עַל־כֶּסֶף יִשְׂרָאֵל 9 בְּאֶהֱבַת דְּהָה אֶת־יִשְׂרָאֵל לְעַלְמִים וַיִּשְׁמַעְתִּי לְמַלְךְ לְעִשְׂוֹת מִשְׁפַּט וְצִדְקָה: וַחֲמֹן לְמַלְךְ מֵאֹד וְעִשְׂרִים וְכֶסֶף וְהָב 10 וּבְשָׁמִים רֶבֶבֶה מֵאֹד וְאָבִן וְקָרָה לֹא כָא כְּבִשֶׁם הָהוּא עוֹד לְרֶב אֲשֶׁר־נִתְּנָה מִלְכְּת־שִׁבָא לְמַלְךְ שְׁלֹמֹה: וְגַם 11 אֵינִי חוֹלֵם אֲשֶׁר־נִשְׂא וְהָב מֵאִפְסֵר הִבִּיא מֵאִפְסֵר עֵצֵי אֶלְמִינִים דְּרֶבֶה מֵאֹד וְאָבִן וְקָרָה: וַעֲסִי הַמְּלָךְ אֶת־עֵצֵי הָאֶלְמִינִים מִסְעֵד לְבֵית־דְּהָה וְלְבֵית הַמְּלָךְ וּבְנִירוֹת 12 וְנִבְלִים לְשִׁרִים לְאֶרְבָּא כֵן עֵצֵי אֶלְמִינִים וְלֹא נִרְאָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וְהַמְּלָךְ שְׁלֹמֹה נָתַן לְמִלְכְּת־שִׁבָא אֶת־כָּל־ 13 הַפְּחָה אֲשֶׁר שְׁאֵלָה מִלְכָּה אֲשֶׁר נִתְּנָלָה בְּיַד הַמְּלָךְ שְׁלֹמֹה וַחֲמֹן וְהַמְּלָךְ לְאֶרְצָה הָיָה וְעַבְדָּה: וְהָיָה 14 מִשְׁקֵל הָהָב אֲשֶׁר־בָּא אֶל־שְׁלֹמֹה בְּשָׁנָה אֶחָת שֵׁשׁ מֵאוֹת 15 שָׁשִׁים וְשֵׁשׁ כֶּסֶף וְהָב: לְכֹד מֵאִנְשֵׁי הַתְּרִים וּמִסְחָר הַרְבִּילִים וְכָל־מִלְכֵי הַעֲרָב וּפְחֹת הָאָרֶץ: וַעֲסִי הַמְּלָךְ 16 שְׁלֹמֹה מֵאֲתָם צִנָּה וְהָב שִׁנְיָסִי שֵׁשׁ־מֵאוֹת וְהָב יַעֲלֶה עַל־הַצִּנָּה הָאֶחָת: וְשִׁלְש־מֵאוֹת מִנֵּיִם וְהָב שִׁנְיָסִי 17 שְׁלֹשֶׁת כִּי־ם וְהָב יַעֲלֶה עַל־הַמֶּנֶן הָאֶחָת וַחֲמֹן הַמְּלָךְ בֵּית־יֶרֶךְ הַלְּבָנִין: וַעֲסִי הַמְּלָךְ כְּסֵאֲשֵׁן גִּזְלוֹ וְצִפְרָה 18

CAP. XI.

1 וְהַמְּלָךְ שְׁלֹמֹה אֶהָב נְשִׁים נְכָרִיֹות רַבּוֹת וְאֶת־בְּתִי־סֻעָה מֵאִבּוֹת עַמֻּלוֹת אֶרְמִית צִדְקַת חַמְמַת: מִדְּכֻנָם אֲשֶׁר 2 אִמְרוּהוֹן אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא־חֲבָא בְּהֵם הַם לֹא־יָבֹאוּ בָהֶם אָבִין וְשׂוֹ אֶת־לְבָבְכֶם אֶתְרִי אֶלְהֵיכֶם בְּהֵם דְּבַב שְׁלֹמֹה לֹא־הִבָּה: וַיִּהְיֶלֹו נְשִׁים שְׂרָחַת שְׁבַע מֵאוֹת 3 וּבִלְשָׁמִים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשׂוֹ נְשׂוֹ אֶת־לְבָב: וְהָיָ לְהָרִי וְקָנַת שְׁלֹמֹה וְשׂוֹ הָרִי אֶת־לְבָבוֹ אֶתְרִי אֶלְהֵים אֶתְרִים 4 וְלֹא־הָיָ לְכָבִי שְׁלֵם עִסְוִתָּהּ אֶלְהֵי כָל־כֶּסֶב דְּהָה אֶבְרִי: 5 וַיִּלְךְ שְׁלֹמֹה אַחֲרֵי עֲשֻׁרָת אֵלֵינוּ וְעִדְנִים וְאַחֲרֵי מִלְכֵם שֶׁקֶץ עַמֻּלוֹ: וַעֲסִי שְׁלֹמֹה הִרַע בְּעֵינֵי דְהָה וְלֹא מִלָּא 6 אַחֲרֵי דְהָה בְּרוֹד אֶבְרִי: אֹז בָּנָה שְׁלֹמֹה בְּמִדָּה 7 לְכַמֹּשׁ שֶׁקֶץ מֵאֹב בְּהָר אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יְרוּשָׁלַם וְלְמַלְךְ שֶׁקֶץ בְּנֵי עַמֻּלוֹ: וְכֵן עֲשִׂה לְכָל־נְשֵׁי הַנְּכָרִיֹות מִקְּסִידוֹת 8 וּמוֹנִיחוֹת לֹא־הָיָה: וְהָחֵאֵף דְהָה בְּשִׁלְמֹה בִּינְיָוֶה 9 לְכָבוֹ מִמֶּנֶם דְּהָה אֶלְהֵי יִשְׂרָאֵל הִנְרָאָה אֵלָיו עַמֻּלוֹ: וְצִנָּה אֵלָיו עַל־הַדְּבָר הַזֶּה לְבִלְת־רִלְכַת אַחֲרֵי אֶלְהִים 10 אַחֲרִים וְלֹא שָׁמַר אֶת־אֲשֶׁר־צִוָּה דְהָה: וַיִּאֲבֵר דְהָה 11 לְשִׁלְמֹה עַם אֲשֶׁר וְהָחֵדוֹתָת עֲמֻדָה וְלֹא שָׁמַרְתָּ בְּרִיתִי וְהָחֵתִי אֲשֶׁר צִוִּיתִי עֲלֶיךָ כִּי־עַבְדָּה אֶת־הַמִּלְכֵי מִלְכֵי־וְנִתְחִיף לְעַבְדָּה: אֲדִי־בְּמֻדִי לֹא אֲעִשֶׂה לְמַעַן הַיָּד 12 אֶבְדָּה מִדֶּ בְּנֵי־אֶבְרָעָה: כִּי־אֶת־כָּל־הַמִּמְלָכָה לֹא אֶבְרָעָה 13 שְׁכַט אַחַד אֶתֵּן לְבָגְדָה לְמַעַן דְּהָה עַבְדִי וְלִמְנוֹ יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר בְּתִרְחִי: וְכִסֵּם דְהָה וְשָׁנִן לְשִׁלְמֹה אֶת־הַיָּד 14 הָאֶרְמִי מִנְרַע הַמְּלָךְ הָיָה בְּאֶדְוִם: וְהָיָ בְּהוֹת דְהָה 15 אֶת־אִיּוֹם כְּעִלוֹת יוֹאֵב עַר הַצִּבָּא לְקָרֵב אֶת־הַתְּגָלִים 16 וַיָּד בְּלִקְרֹב בְּאֶדְוִם: בִּרְשִׁשַׁת תְּרָשִׁים שְׁבִי־שָׁם יוֹאֵב

Israel had not been able utterly to destroy, these did Solomon levy as tributary laborers until this 22 day. Yet of the children of Israel did Solomon make no one a bond-man; but they were the men of war, and his servants, and his princes, and his captains, and the officers of his chariots, and 23 of his horsemen. ¶ These (also) were the chiefs of the superintendents that were over Solomon's work, five hundred and fifty, who ruled over the 24 people that wrought on the work. But Pharaoh's daughter came up out of the city of David unto her house which he had built for her: then did 25 he build the Millo. And Solomon did offer three times in every year burnt-offerings and peace-offerings upon the altar which he had built unto the Lord, and he burnt incense upon the one that was before the Lord. So he finished the house. 26 And king Solomon made a ship in 'Ezyon-geber, which is near Eloth, on the shore of the Red 27 Sea, in the land of Edom. And Hiram sent in the ship his servants, seamen, that had knowledge of 28 the sea, with the servants of Solomon. And they came to Ophir, and fetched from there gold, four hundred and twenty talents, and brought it to king Solomon.

CHAPTER X.

1 ¶ And when the queen of Sheba heard of the fame of Solomon in connection with the name of the Lord, she came to prove him with riddles. 2 And she came to Jerusalem with an exceedingly great train, with camels bearing spices, and gold in great abundance, and precious stones: and when she was come to Solomon, she spoke with him of 3 all that was on her heart. And Solomon solved her all her questions: nothing remained hidden 4 from the king, which he did not tell her. And when the queen of Sheba saw all Solomon's wisdom, and the house that he had built, and the food of his table, and the sitting of his servants, and the attendance of his ministers, and their apparel, and his cup-bearers, and his ascent by which he went up unto the house of the Lord: there 6 was no more spirit in her. And she said to the king, The truth only was the word that I heard in my own land of thy acts and of thy wisdom. 7 And I believed not in the words, until I came, and my eyes saw (all): and, behold, the half hath not been told me; thou excellest in wisdom and 8 prosperity the report which I have heard. Happy are thy men, happy are these thy servants, who stand before thee continually, who hear thy wisdom. 9 Blessed be the Lord thy God, who hath had delight in thee, to place thee on the throne of Israel; because the Lord loveth Israel for ever, therefore hath he made thee king, to do justice 10 and righteousness. And she gave to the king one hundred and twenty talents of gold, and of spices a very great store, and precious stones: there came no more spices in such abundance as these which 11 the queen of Sheba gave to king Solomon. And also the ship of Hiram, that fetched gold from Ophir, brought in from Ophir in great abundance 12 sandal-wood and precious stones. And the king made of the sandal-wood a railing for the house of the Lord, and for the king's house, and harps and psalteries for the singers: there came no such sandal-wood, nor was it seen (again) until this 13 day. And king Solomon gave unto the queen of Sheba all her pleasure, whatsoever she asked, beside what Solomon gave her of his royal bounty. So she turned about and went to her own country. 14 And she and her servants. ¶ Now the weight of the gold that came to Solomon in one year was six 15 hundred and sixty and six talents of gold, Beside (what he had) of the traveling tradesmen, and of the traffic of the merchants, and of the kings of confederate nations, and of the governors of the 16 country. And king Solomon made two hundred targets of beaten gold: six hundred shekels of gold he used for each one target. And (he made) three 17 hundred shields of beaten gold; three manehs of gold he used for each one shield: and the king put them in the house of the forest of Lebanon. 18 The king also made a great throne of ivory, and 19 overlaid it with the best gold. The throne had

six steps, and there was a round top on the throne behind; and there were arms on either side on the place of the seat, and two lions stood beside the arms. And twelve lions stood there upon the six 20 steps on both sides: there was not the like made in any other kingdom. And all king Solomon's 21 drinking-vessels were of gold, and all the vessels of the house of the forest of Lebanon were of pure gold; none were of silver; it was not valued in the days of Solomon at the least. For the king 22 had a Tharshish-ship at sea with the ship of Hiram: once in three years the Tharshish-ship used to come home, laden with gold, and silver, ivory, and apes, and peacocks. And king Solomon be- 23 came greater than all the kings of the earth for riches and for wisdom. And (men of) all the 24 earth sought the presence of Solomon to hear his wisdom, which God had put in his heart. And 25 they brought every man his present, vessels of silver, and vessels of gold, and garments, and armor, and spears, horses, and mules: and so year 26 by year. ¶ And Solomon gathered together chariots and horsemen: and he had a thousand and four hundred chariots, and twelve thousand horsemen, whom he quartered in the cities for chariots, and near the king at Jerusalem. And the 27 king rendered the silver in Jerusalem like stones, and the cedars he rendered like the sycamore-trees that are in the lowlands, for abundance. And 28 Solomon had horses brought out of Egypt; and a company of the king's merchants bought a quantity at a price. And a chariot-team came up and 29 went out of Egypt for six hundred shekels of silver, and a horse for a hundred and fifty: and so for all the kings of the Hittites, and for the kings of Syria, did they bring them out by their means.

CHAPTER XI.

¶ But king Solomon loved many strange women, 1 beside the daughter of Pharaoh, women of the Moabites, Ammonites, Edomites, Zidonians, and Hittites. From the nations concerning which the 2 Lord had said unto the children of Israel, Ye shall not go in among them, nor shall they come in among you; surely they will turn away your heart after their gods: unto these Solomon did cleave to love them. And he had seven hundred wives, 3 princesses, and three hundred concubines: and his wives turned away his heart. And it came to pass, 4 at the time that Solomon was old, that his wives turned away his heart after other gods; and his heart was not undivided with the Lord his God, like the heart of David his father. And Solomon 5 went after 'Ashtoreth the divinity of the Zidonians, and after Milcom the abomination of the Ammonites. And Solomon did what is evil in the 6 eyes of the Lord, and went not fully after the Lord, like David his father. ¶ Then did Solomon 7 build a high-place for Kemosh, the abomination of Moab, on the mount that is before Jerusalem, and for Molech, the abomination of the children of Ammon. And so did he for all his strange 8 wives, who burnt incense and sacrificed unto their gods. And the Lord was angry with Solomon: 9 because his heart was turned away from the Lord the God of Israel, who had appeared unto him twice; and had commanded him concerning this 10 thing, that he should not go after other gods; but he did not keep that which the Lord had commanded. ¶ And the Lord said unto Solomon, For- 11 asmuch as this is in thy mind, and thou hast not kept my covenant and my statutes, which I commanded concerning thee, I will surely rend the kingdom from thee, and will give it to thy servant. Nevertheless in thy days will I not do it, for the 12 sake of David thy father; (but) out of the hand of thy son will I rend it. Still all the kingdom 13 will I not rend away: one tribe will I give to thy son on account of David my servant, and on account of Jerusalem which I have chosen. ¶ And 14 the Lord stirred up an adversary unto Solomon, Hadad the Edomite: he was of the king's seed in Edom. It came to pass, namely, when David was 15 in Edom, when Joab the captain of the army was gone up to bury the slain, after he had smitten every male in Edom; (For six months did Joab 16 remain there with all Israel, until he had cut off every male in Edom:) That Hadad fled, he and 17

certain Edomites of his father's servants with him, to go into Egypt; but Hadad was then yet a young lad. And they arose from Midian, and came to Paran; and they took (some) men with them from Paran, and came to Egypt, unto Pharaoh the king of Egypt; who gave him a house, and decreed him a support, and gave him land. And Hadad found great favor in the eyes of Pharaoh, so that he gave him for wife the sister of his own wife, the sister of Thachpennes the queen. And the sister of Thachpennes bore him Genubath his son, whom Thachpennes brought up in Pharaoh's house; and Genubath remained in Pharaoh's house among the sons of Pharaoh. And when Hadad heard in Egypt that David slept, and his fathers, and that Zabb the captain of the army was dead: Hadad said to Pharaoh, Dismiss me, that I may go to my own country. Then said Pharaoh unto him, But what dost thou lack with me, that, behold, thou sekest to go to thy own country? And he answered, Nothing; nevertheless thou must let me go away: And God stirred him up (another) adversary, Rezon the son of Elyada', who had fled from Hadad'ezer the king of Zobah his lord; and he gathered around him some men, and became captain over a band, when David slew those (of Zobah); and they went to Damascus, and dwelt therein, and reigned in Damascus. And he was an adversary to Israel all the days of Solomon, beside the mischief that Hadad did: and he abhorred Israel, and reigned over Syria. ¶ Also Jerobo'am the son of Nebat, an Ephrathite of Zeredah, the name of whose mother was Zeruah, a widow woman, was a servant of Solomon, and he lifted up his hand against the king; and this was the occasion that he lifted up his hand against the king: Solomon built up the Millo, and closed up the breach of the city of David his father. And the man Jerobo'am was a mighty man of valor; and Solomon seeing the young man that he was (also) an industrious worker, he appointed him over all the charge of the house of Joseph. ¶ And it came to pass at that time when Jerobo'am went out of Jerusalem, that the prophet Achiyah the Shilonite found him on the way; and he had clad himself with a new garment; and these two were alone by themselves in the field; and Achiyah caught hold of the new garment that was on him, and rent it in twelve pieces; and he said to Jerobo'am, Take thee ten pieces; for thus hath said the Lord, the God of Israel, Behold, I will rend the kingdom out of the hand of Solomon, and I will give to thee the ten tribes; But the one tribe shall remain for him, on account of my servant David, and on account of Jerusalem, the city which I have chosen out of all the tribes of Israel; For the cause that they have forsaken me, and have bowed down to 'Ashotheth the divinity of the Zidonians, to Kemosh the god of Mo'ab, and to Milcom the god of the children of 'Ammon, and have not walked in my ways, to do what is right in my eyes, and my statutes and my ordinances, like David his father. Nevertheless will I not take the whole kingdom out of his hand; but I will let him remain prince all the days of his life for the sake of David my servant, whom I chose, who kept my commandments and my statutes; But I will take the kingdom out of the hand of his son, and I will give it unto thee, even the ten tribes. And unto his son will I give one tribe; so that there may remain a government for David my servant at all times before me in Jerusalem, the city which I have chosen for me, to put my name there. But thee will I take, and thou shalt reign over all that thy soul may long for; and thou shalt be king over Israel. And it shall be, if thou wilt hearken unto all that I shall command thee, and wilt walk in my ways, and do what is right in my eyes, to keep my statutes and my commandments, as David my servant did: that I will be with thee, and build thee a permanent house, as I have built for David, and I will give Israel unto thee. And I will afflict the seed of David for this; but not for all times. ¶ Solomon thereupon sought to put Jerobo'am to death; but Jerobo'am arose, and fled into Egypt, unto Shishak the king of Egypt, and remained in Egypt until the death of Solomon. And the rest of the acts of Solomon, and all that he did, and his wisdom, behold, they are written in the book of the history of Solomon. And the days that Solomon reigned in Jerusalem over all

Israel were forty years. And Solomon slept with his fathers, and was buried in the city of David his father; and Rehobo'am his son became king in his stead.

CHAPTER XII.

¶ And Rehobo'am went to Shechem; for all Israel were come to Shechem to make him king. And it came to pass, when Jerobo'am the son of Nebat, heard of it, (but he was yet in Egypt, whither he was fled from the presence of king Solomon, and Jerobo'am dwelt in Egypt; And they had sent and called him;) that Jerobo'am and all the congregation of Israel came, and spoke unto Rehobo'am, saying, Thy father made our yoke hard; but do thou now make lighter the hard service of thy father, and his heavy yoke which he put upon us, and we will serve thee. And he said unto them, Go away yet for three days, and then return to me. And the people went away. Then consulted king Rehobo'am with the old men, that had stood before Solomon his father while he yet lived, and said, How do ye advise that I should give an answer to this people? And they spoke unto him, saying, If thou wilt this day be a servant unto this people, and wilt serve them, and be attentive to them, and speak to them good words; then will they be servants unto thee for all times. But he forsook the counsel of the old men, which they had given him, and consulted with the young men that were grown up with him, those who stood before him: And he said unto them, ¶ What do you counsel how we should give an answer to this people, who have spoken to me, saying, Make lighter the yoke which thy father did put upon us? Then spoke unto him the young men that were grown up with him, saying, Thus must thou say unto this people that have spoken unto thee, saying, Thy father made our yoke heavy, but do thou make it lighter unto us: thus must thou speak unto them, My little finger is thicker than my fathers' loins. And now, if my father hath burdened you with a heavy yoke, I will even add to your yoke; if my father hath chastised you which whips, then will I chastise you with scorpion-thorns. When now Jerobo'am and all the people came to Rehobo'am on the third day, as the king had spoken, Return to me on the third day. The king answered the people harshly, and forsook the old men's counsel that they had advised him; and he spoke to them after the counsel of the young men, saying, My father made your yoke heavy, and I will even add to your yoke; my father chastised you with whips, but I will chastise you with scorpion-thorns. Thus the king hearkened not unto the people; for it was so brought about from the Lord, in order that he might fulfil his word, which the Lord had spoken by means of Achiyah the Shilonite unto Jerobo'am the son of Nebat. So when all Israel saw that the king hearkened not unto them, the people gave the king an answer saying, What portion have we in David? nor have we an inheritance in the son of Jesse; to your tents, O Israel; now see to thy own house, David. So did Israel go away unto their tents. But as for the children of Israel who dwelt in the cities of Judah, over them did Rehobo'am reign. ¶ Then sent king Rehobo'am Adoram, who was over the tribute; but all Israel stoned him with stones, that he died. Therefore king Rehobo'am made speed with all his might to get up into his chariot, to flee to Jerusalem. So did Israel rebel against the house of David unto this day. ¶ And it came to pass, when all Israel heard that Jerobo'am was returned, that they sent and called him unto the congregation, and made him king over all Israel: there was none that followed the house of David, save the tribe of Judah alone. And when Rehobo'am was come to Jerusalem, he assembled all the house of Judah, with the tribe

אחד וזמן ישב בבית אל וזבוא בנו ונספרלו את כל
המעשה אשר עשה איש האלילים ו היום בבית אל את
הדברים אשר דבר אל המלך ונספרם לאזניהם:
12 וידבר אלהם אביהם אתה הברך הברך וירא בניו
את הברך אשר הלך איש האלילים ויבשרא מידו:
13 ויאמר אל בניו הבשרלו הקמור ויבשרלו הקמור
14 וירקב עלי: וילך אחר איש האלילים ויבשרא יושב
15 תחת האלה ויאמר אליו האלה איש האלילים אשר
16 באת מידה ויאמר אני: ויאמר אליו לך אתי הביתה
17 ואלא אכל לחם: ויאמר לא אכל לשוב אתך ולבוא אתך
18 ולא אכל לחם ולא אשתה אתך מים במקום הנה:
19 כידבר אלי בדבר דעה לאתאכל לחם ולא תשתה
20 יש מים לאתשוב ללכת בדרך אשר הלכת בה: ויאמר
21 לו גם אני נביא כמה ומלאך דבר אלי בדבר דעה
22 לאמר השבתי אתך אל ביתך ואלל לחם ושתה מים
23 בקח לך: וישב אתו ויאכל לחם בביתו וישתה מים:
24 ויהי הם יושבים אל השלחן: ויהי דבר דעה כ
25 אל הנביא אשר השיב: ויקרא אל איש האלילים אשר
26 בא מידו להאמר בה אמר דעה זמן כי מלת פי
27 דעה ולא שמרת את המעלה אשר צוה דעה אלהיך:
28 וישב ותאכל לחם וישתה מים במקום אשר דבר אלהיך
29 אל תאכל לחם ולא תשתה מים לאתקבא ובלתך אל
30 קבר אבתך: ויהי אחריו אכלו לחם ואחריו שתו
31 ויבשרלו הקמור לבוא אשר השיבו: וילך ויבשרא
32 אתה בדרך וימתו ויתו ובלתו משלבת בדרך והקמור
33 עמד אצלה והאיה עמד אצל הנבלה: והנה אנשים כ
34 נבאים ויראו את הנבלה משלבת בדרך ואת הנאר
35 עמד אצל הנבלה ונבאו ודברו בעיר אשר הנביא
36 נתקן יושב בה: וישמע הנביא אשר השיבו מיד הברך
37 ויאמר איש האלילים הוא אשר מנה את פי דעה
38 ויתגוד דעה לארה ויבשרו וימתו בדרך דעה
39 אשר דברלו: וידבר אל בניו לאמר הבשרלו אתי
40 הקמור ויבשרו: וילך וימצא את הנבלה משלבת בדרך
41 וימתו והאיה עמדם אצל הנבלה לא אכל האיה
42 את הנבלה ולא שבר את הקמור: וישא הנביא את
43 נבלת איש האלילים ויתגוד את הקמור וישבו ונבאו
44 אל עיר הנביא וקחו לספד ולקברו: ונה את הנבלה ל
45 קברו ונספרו עליו דו אחיו: ויהי אחריו קברו אתו
46 ויאמר אל בניו לאמר בנותי וקברתם אתי בקבר אשר
47 איש האלילים קבור בו אצל עצמותי הנהו אתי עצמותי:
48 כי הוה דעה הברך אשר קרא בדרך דעה את המומה
49 אשר בבית אל וכל בליתו הכמות אשר בעיר שפרו:
50 אחר הדבר הוה לאיש וירבעם מדרבו הרעה וישב
51 ויש משקעות העם כהני כמות ההפז ומלא את ידו
52 כהני כמות: ויהי בדרך הוה לשמאת בית וירבעם
53 והכהו ויהשמיד משל פני הארצה:

CAP. XIV. יד

בעת ההוא חלה אבנה בירבעם: ויאמר וירבעם*

ושמנים אלה בחור עשה מלחמה להחלם עסרית
ישראל להשיב את המלוכה לירבעם כושלמה:
22 ויהי דבר האלילים אל שמעיה איש הנאלילים לאמר:
23 אמר אל ירבעם כושלמה מלך דעה ולא יכל בית
24 דעה ובנימו ותר העם לאמר: בה אפר דעה לא
25 תעלו ולא תלחמו עסריתכם בני ישראל שובו איש
26 לביתו כי מאתי דעה הברך הוה משמש את הדבר
27 כה דעה וישבו ללכת בדבר דעה: וכן וירבעם את
28 שכם בחד אפרים וישב בה ויצא משם ויבן את פנתאל:
29 ויאמר וירבעם בלבו עתה תשוב המלכה לבית דוד:
30 אסייעלו והעם הוה לעשות ויבנים בבית דעה בירושלם
31 וישב לב העם הוה אל ארניהם אל ירבעם מלך דעה
32 תרגי ושוב אל ירבעם מלך דעה: ותקץ המלך
33 ועש שני עולי וקב ויאמר אלם רב לכם מעלות
34 וירושלם הנה אלתיך ישראל אשר העלך מארץ מצרים:
35 והעם אתה ואתה בבית אל ואתה אתך נתן ברו: ויהי
36 הדבר הוה לשמאת וילכו העם לפני האלה ערדו: ועש
37 את בית כמות ועש כהנים מקעות העם אשר לא הו
38 מבני לוי: ועש וירבעם וכל בליתו השמעי כחמשי
39 עשר יום: ולא דש כהני אשר ביהודה ושל על המומה
40 בן עשה בבית אל לזבח לעגלים אשר עשה והעמד
41 בבית אל את ברתו כמות אשר עשה: ושל על המומה
42 אשר עשה בבית אל כחמשה עשר יום בליתו השמיני
43 בליתו אשר בקרא מלך ועש הן לבני ישראל ועל
44 על המומה לקמור:

CAP. XIII. יג

א והנה איש אלילים בא מידה בדרך דעה אל בית אל
2 וירבעם עמד על המומה לקמור: ויקרא על המומה
3 בדרך דעה ויאמר מומה מומה בה אפר דעה והנה
4 מלך לבית דוד יאשיהו שמו וקח עלך את ברתך
5 הכמות המקטרים עלך ונצמות אדם ושרפו עלך:
6 ונתן ביום ההוא מופת לאמר הנה המופת אשר דבר
7 דעה הנה המומה נקדע וישפך הדש אשר עליו:
8 ויהי כשמש המלך את דבר איש האלילים אשר קרא
9 על המומה בבית אל וישלח וירבעם את ידו מכל
10 המומה לאמר חפצו ותיכש דו אשר שפך עליו
11 ולא יכל להשיבה אליו: והמומה נקדע וישפך הדש
12 מן המומה כמות אשר נתן איש האלילים בדרך דעה:
13 וכן המלך ויאמר אל איש האלילים חלוא את פני
14 דעה אלהיך ואתפל בעדי ותשב דו אלי ותל איש
15 האלילים את פי דעה ותשב ויהפך אליו ותתו
16 בקראשנה: וידבר המלך אל איש האלילים כאה אתי
17 הביתה וסנדה ואתנה לך מות: ויאמר איש האלילים
18 אל המלך אמת דלי את חצי ביתך לא אבא עמך ולא
19 אכל לחם ולא אשתדמים במקום הוה: כירבן וצנה
20 אתו בדרך דעה לאמר לאתאכל לחם ולא תשתה
21 מים ולא תשוב בדרך אשר הלכת: וילך בדרך את
22 ואלא ישב בדרך אשר בא בה אל בית אל: ונביא

of Benjamin, a hundred and eighty thousand chosen men, warriors, to fight against the house of Israel, to bring back the kingdom to Rehoboam the son of Solomon. ¶ But the word of God came unto Shema'yah the man of God, saying, Say unto Rehoboam, the son of Solomon, the king of Judah, and unto all the house of Judah and Benjamin, and unto the remnant of the people, saying, Thus hath said the Lord, Ye shall not go up, nor fight with your brethren the children of Israel: return every man to his house; for from me hath this thing been brought about. And they hearkened to the word of the Lord, and returned to go home, according to the word of the Lord. ¶ And Jeroboam built Shechem in the mountain of Ephraim, and dwelt therein; and he went out from there and built Penuel. And Jeroboam said in his heart, Now may the kingdom return to the house of David: If this people go up to prepare sacrifices in the house of the Lord at Jerusalem, then may the heart of this people turn again unto their lord, even unto Rehoboam the king of Judah, and they might kill me, and return to Rehoboam the king of Judah. Whereupon the king took counsel, and he made two calves of gold, and said unto the people, You have been long enough going up to Jerusalem: behold, here are thy gods, O Israel, which have brought thee up out of the land of Egypt. And he placed the one in Beth-el, and the other put he in Dan. And this thing became a sin; and the people went before the one, as far as Dan. And he made a house of the high-places, and made priests of the lowest of the people, who were not of the sons of Levi. And Jeroboam made a feast in the eighth month, on the fifteenth day of the month, like unto the feast that is in Judah, and he offered upon the altar; so did he in Beth-el, sacrificing unto the calves that he had made: and he stationed at Beth-el the priests of the high-places whom he had made. So he offered upon the altar which he had made in Beth-el on the fifteenth day of the eighth month, in the month which he had falsely devised of his own heart; and he ordained a feast unto the children of Israel, and he went up to the altar, to burn incense.

CHAPTER XIII.

1 ¶ And, behold, there came a man of God out of Judah by the word of the Lord unto Beth-el: while Jeroboam was standing upon the altar to burn incense. And he called out against the altar by the word of the Lord, and he said, O altar, altar, thus hath said the Lord, Behold, a child shall be born unto the house of David, Josiah by name, and he shall sacrifice upon thee the priests of the high-places that burn incense upon thee, and 2 men's bones shall be burnt upon thee. And he gave on the same day a token, saying, This is the token that the Lord hath spoken, Behold, the altar shall be rent, and the ashes which are upon 3 it shall be spilled about. And it came to pass, when the king heard the word of the man of God, which he had called out against the altar in Beth-el, that Jeroboam stretched forth his hand from off the altar, saying, Seize him. And his hand, which he had put forth against him, dried up, so that he could not draw it back to himself. 4 The altar also was rent, and the ashes were spilled about from the altar, according to the token which the man of God had given by the word of the Lord. And the king commenced and said 5 unto the man of God, Offer but an entreaty before the Lord thy God, and pray in behalf of me, that my hand may return to me again. And the man of God offered his entreaty before the Lord, and the king's hand returned to him again, and became as it was before. And the king spoke unto the man of God, Come home with me, and take some refreshment, and I will give thee a present. 6 But the man of God said unto the king, If thou wert to give me the half of thy house, I would not go in with thee, neither would I eat bread 7 nor drink water in this place; For so was it charged me by the word of the Lord, saying, Thou shalt not eat bread, nor drink water, nor return

by the way that thou camest. So he went by 10 another way, and returned not by the way on which he was come to Beth-el. ¶ Now there dwelt 11 a certain old prophet in Beth-el; and his son came and told him all the deed that the man of God had done that day in Beth-el: the words (also) which he had spoken unto the king, these too they told to their father. And their father 12 spoke unto them, What way did he go? His sons however had seen what way had gone the man of God, who had come from Judah. And he said 13 unto his sons, Saddle me the ass. So they saddled him the ass, and he rode away thereon, And he 14 went after the man of God, and found him sitting under the oak; and he said unto him, Art thou the man of God that camest from Judah? And he said, I am. Then said he unto him, Come with 15 me home, and eat bread. And he said, I cannot 16 return with thee nor go in with thee: neither will I eat bread nor drink water with thee in this 17 place; For a command came to me by the word of the Lord, Thou shalt not eat bread nor drink 18 water there; thou shalt not return to go by the way (also) by which thou camest. And he said 19 unto him, I also am a prophet like thee; and an angel spoke unto me by the word of the Lord, saying, Bring him back with thee unto thy house, that he may eat bread and drink water. But he 20 lied unto him. So he returned with him, and ate bread in his house, and drank water. And it came 21 to pass, as they were sitting at the table, ¶ That the word of the Lord came unto the prophet who had brought him back; And he called unto the man 22 of God that was come from Judah, saying, Thus hath said the Lord, Forasmuch as thou hast disobeyed the order of the Lord, and hast not kept the commandment which the Lord thy God had 23 commanded thee; But didst return, and hast eaten bread and drunk water in the place, of which he had spoken to thee, Thou shalt not eat bread, 24 nor drink water; thy dead body shall not come unto the sepulchre of thy fathers. And it came 25 to pass, after he had eaten bread, and after he had drunk, that he saddled for him the ass, (to wit,) for the prophet whom he had brought back. And when he was gone, a lion met him on 26 the way, and slew him; and his corpse remained cast down on the way, and the ass stood by it, the lion also stood by the corpse. And, behold, 27 men passed by, and saw the corpse cast down on the way, and the lion standing by the corpse; and they came and spoke of it in the city where the old prophet dwelt. And when the prophet that 28 had brought him back from the way heard it, he said, It is the man of God who was disobedient unto the order of the Lord; wherefore the Lord hath given him up unto the lion, who hath torn him, and slain him, according to the word of the Lord, which he had spoken unto him. And he 29 spoke to his son, saying, Saddle me the ass. And he saddled him. And he went and found his 30 corpse cast down on the way, and the ass and the lion standing by the corpse: the lion had not eaten the corpse, nor torn the ass. And the prophet took up the corpse of the man of God, and laid it upon the ass, and brought it back; and he came to the city of the old prophet, to lament for, and to bury him. And he laid his corpse in his 31 own sepulchre; and they lamented over him, "Alas, my brother!" And it came to pass, after 32 he had buried him, that he spoke to his sons, saying, When I am dead, then bury me in the sepulchre wherein the man of God is buried; beside his bones lay ye my bones; For the thing 33 which he called out by the word of the Lord against the altar which is in Beth-el, and against all the houses of the high-places which are in the cities of Samaria, will surely come to pass. ¶ After 34 this event Jeroboam returned not from his evil way; but made again of the lowest of the people priests of the high-places: whosoever desired it, he consecrated, that he might become one of the priests of the high-places. And he became through 35 this thing the cause of sin unto the house of Jeroboam, and to cause that it was blotted out, and destroyed from off the face of the earth.

CHAPTER XIV.

¶ At that time Abiyah the son of Jeroboam 1 fell sick. And Jeroboam said to his wife, Arise, 2

26 מצרים על־ירושלם: וַיִּקַּח אֶת־אֲצִרֹת בֵּית־דָּוִד וְאֶת־
 אֲצִרֹת בֵּית־הַמֶּלֶךְ וְאֶת־הַכֶּלֶל לְקַח וַיִּקַּח אֶת־כָּל־מִנְיַן
 27 הַדָּבָר אֲשֶׁר עָשָׂה שְׁלֹמֹה: וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ רַחֲבָעִים חֲמֵסָה
 מִנְיַן וְחֲשֵׁת הַתְּקֵד עֲלֵיהֶן שֵׁנַי הַרְצִים הַשְּׂמָרִים סָתַח
 28 בֵּית הַמֶּלֶךְ: וַיְהִי מִדִּרְכָּא הַמֶּלֶךְ בֵּית דָּוִד וַיֵּשְׁבוּ
 29 הַרְצִים הַיְשִׁיבוּם אֶל־תַּאֲרֵי: וַיְהִי דָבָר רַחֲבָעִים
 וְכָל־אֲשֶׁר עָשָׂה הַלַּאֲדָמָה כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דָּבָר וַיִּזְמַר
 5 לְמַלְכֵי הַדָּוָה: וּמַלְחָמָה הָיְתָה בְּיַד־רַחֲבָעִים וּבֶן־רַחֲבָעִים
 31 כָּל־הַיָּמִים: וַיִּשְׁכַּב רַחֲבָעִים עִסְאֲבָתָיו וַיִּקְבְּרָה עִסְאֲבָתָיו
 בְּעִיר דָּוִד וַיֵּשֶׁם אָמֹן נַעֲמָה הַעֲמֵנִית וַיִּמְלֹךְ אַבְנִים
 בְּנוֹת־חַתָּוִי:

CAP. XV. 10

וכשנת שמנה עשרה למלך רַחֲבָעִים כָּדִנְכַט מֶלֶךְ אַבְנִים
 על־יד־הָהָה: שָׁלַשׁ שָׁנִים מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וַיֵּשֶׁם אָמֹן מִנְכָּה
 2 בַת־אֲבִישָׁלוֹם: וַיִּלְךְ בְּכָל־תַּפְּאוֹת אָבִיו אֲשֶׁר־עָשָׂה
 3 לְפָנָיו וְלֹא־דָוָה לְדָבָר שָׁלֵם עִסְדָּתָה אֱלֹהֵיו כַּלְבָּב דָּוִד
 4 אָבִיו: כִּי לִמְעַן דָּוִד נָתַן דָּוִד אֱלֹהֵיו לוֹ יָד בִּירוּשָׁלַם
 5 לְרַחֲבָעִים אֲחִיכֵנו אֲחִירֵיו וְלִקְצֵי־דֵם אֶת־ירושלם: אֲשֶׁר
 6 עָשָׂה דָוִד אֲחִירֵישׁר בְּעֵינֵי דָוִד וְלֹא־סָפֵר מִכָּל־אֲשֶׁר
 7 עָשָׂה בְּלִי מִי־חַיִּי נֶכַח דָּבָר אֲרִירָה חַתָּוִי: וּמַלְחָמָה
 8 הָיְתָה בְּיַד־רַחֲבָעִים וּבֶן־רַחֲבָעִים כְּלִי־חַיִּי: וַיִּהְיֶה דָבָר
 9 אַבְנִים וְכָל־אֲשֶׁר עָשָׂה הַלַּאֲדָמָה כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דָּבָר
 10 וַיִּזְמַר לְמַלְכֵי הַדָּוָה וּמַלְחָמָה הָיְתָה בֶּן־אַבְנִים וּבֶן־
 11 רַחֲבָעִים: וַיִּשְׁכַּב אַבְנִים עִסְאֲבָתָיו וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בְּעִיר דָּוִד
 12 וַיִּמְלֹךְ אָסָא בְּנוֹת־חַתָּוִי: וּבִשְׁנַת עֶשְׂרִים לְרַחֲבָעִים
 13 מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ אָסָא עַל־יְהוּדָה: וַאֲדָרְבָעִים וְאַחֲרָיו
 14 שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וַיֵּשֶׁם אָמֹן מִנְכָּה בַת־אֲבִישָׁלוֹם:
 15 וַיַּעַשׂ אָסָא הַיֹּשֶׁר בְּעֵינֵי דָוִד כְּדָר אָבִיו: וַיַּעֲבֹד
 16 הַקְּדוּשִׁים מִדָּדָרְאֵן וַיִּסֵּר אֶת־כָּל־הַתְּהַלְּלוֹת אֲשֶׁר עָשָׂה
 17 אֲבֹתָיו: וַיִּסֵּם אֶת־מִנְכָּה אָמֹן וַיִּסְרָה מִנְכָּה אֲשֶׁר־
 18 עָשָׂתָה מִפְּלַגַּת אֶשְׁדָּדָה וַיִּכְרַת אָסָא אֶת־מִפְּלַגַּתָּהּ
 19 וַיִּשְׂרָף בְּחַלֵּל קָדוֹן: וַיִּבְרָמֵת לֹאֲחִירֵיו נֶכַח לְבַב־אָסָא
 20 הַיֵּה שָׁלֵם עִסְדָּתָה כְּלִי־חַיִּי: וַבָּא אֲחִירֵישׁר אָבִיו וַקְּדָשׁוּ
 21 בֵּית דָּוִד כַּסֵּף וְחָבֵב וְחָבֵב וְכָל־סֵם: וּמַלְחָמָה הָיְתָה בֶּן־אָסָא
 22 וּבֶן־כְּנַעַן מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל כְּלִי־חַיִּי־סֵם: וַעֲלֵ בְעֵשָׂא מֶלֶךְ־
 23 יִשְׂרָאֵל עַל־יְהוּדָה וַיִּבֶן אֶת־דִּרְמָה לְבִלְתִּי תַחֵץ יָצָא וַבָּא
 24 לְאָסָא מֶלֶךְ יְהוּדָה: וַיִּקַּח אָסָא אֶת־הַלְּבָבָסָת וַיַּתְּקֶהָ
 25 וַיְהִי־סֵם עָבְדָיו וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אָסָא אֶל־בְּרֹדְבַד בֶּן־
 26 טַבְרַזָּן בְּדוּחַזָּן מֶלֶךְ אֲרָם וַיִּשְׁעֵב בְּנַמְשָׁק לְאָמִיר:
 27 בְּרִית בְּעִי וּבִיעַד בֶּן־אָבִי וּבֶן־אָבִיךָ הַיֵּה שְׁלַחְתִּי לָךְ
 28 שְׂחַד כַּסֵּף וְחָבֵב לָךְ הַפְּרִיחַ אֶת־בִּרְתְּךָ אֶת־בְּנֵי־עֵשָׂא מֶלֶךְ־
 29 יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלַח הַיֵּה: וַיִּשְׁעֵב בְּרֹדְבַד אֶת־הַמֶּלֶךְ אָסָא
 30 וַיִּשְׁלַח אֶת־שָׂרֵי הַחַיִּלִּים אֲחִירֵיו עַל־יְהוּדָה וַיִּשְׂרָף נָדָב
 31 אֶת־עֵינָיו וְאַחֲרָיו וְאֵת אֲבֵל בַּת־מִנְכָּה וְאֵת כָּל־בְּנֵי־חַתָּוִי
 32 עַל כְּלִי־אֲרָץ נִפְלָאִי: וַהֲיֵה כְּשִׁמְעֵי בְּעֵשָׂא חַתָּוִי מִכְּבוֹת
 33 אֶת־דִּרְמָה וַיִּשְׁעֵב בַּת־רַחֲבָעִים: וַיִּמְלֹךְ אָסָא הַשְּׂמָעִי אֶת־
 34 כָּל־יְהוּדָה אֵין נָדָב וַיֵּשְׁאוּ אֶת־אֲבָנֵי הַקְּדָמָה וְאֶת־עֲצֵי־

לְאִשְׁתּוֹ קָמוּ נָא וְהִשְׁמַעְתִּי וְלֹא יִדְבְּרוּ כִּי־רָחֵף אִשְׁתִּי
 1 וְרַבָּעִים וְהִלַּכְתִּי שְׁלֹה הַגְּדוּשִׁים אֲחֵיהָ הַנְּבִיא הַיֹּאדָבֵר
 2 עָלַי לְמַלְךְ עַל־הַיָּמִים הַזֶּה: וְלִקְחַתִּי כְּדָר עֲשִׂירָה לְהֵם
 3 וַיִּקְרָעוּ וּבִקְבַקְבַּי דָּבַשׁ וּבָאֵת אֱלֹהֵי דָוִד וַיַּעַד לָךְ מִדִּרְמָה
 4 לְעָרֵי: וַתַּעַשׂ כֵּן אִשְׁתִּי רַחֲבָעִים וְחָבֵב וְחָבֵב שְׁלֹה וְחָבֵב
 5 בֵּית אֲחֵיהָ וְאַחֲרָיו לְאִירָבָל לְדָאֵחַ כִּי כָמוֹ עֵינָיו מִשִּׁיבוֹ:
 6 וַיְהִי אָמֹן אֶל־אֲחִירֵיו הַיֵּה אִשְׁתִּי רַחֲבָעִים כָּאִירָ:
 7 לְדָרֵשׁ דָּבָר מִנְכָּה אֶל־בְּנֵיהָ וַיִּשְׁלַח הוּא כָּהֵן וְכֹהֵן
 8 תְּדַבֵּר אֵלֶיהָ וַיְהִי כַּבָּאָה וַהֲיֵה מִתְּנַפְרָה: וַהֲיֵה כְּשִׁמְעֵי
 9 אֲחִירֵיו אֲחִירָלוֹ רָגִילָה כָּאֵה כַּתְּחַל וַיֵּאָבֵר בָּא אִשְׁתִּי
 10 רַחֲבָעִים לְמַחֵה זֶה אֵת מִתְּנַפְרָה וְאָבִי שְׁלֹחַ אֶלְךָ קִשְׁוָה:
 11 לְכִי אֲמִירִי לְרַחֲבָעִים כְּדִי־אֲמֵר דָּוִד אֲלֵיהֶן יִשְׂרָאֵל וַיֵּן
 12 אֲשֶׁר תִּרְמַחֲדִי מִתּוֹךְ הַיָּמִים וְאַחֲרָי נִיֵּד עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל:
 13 וְאַקְדָּע אֶת־הַמַּמְלָכָה מִכְּבוֹת דָּוִד וְאַחֲרָי לָךְ וְלֹא הָיְתָה
 14 כְּעַבְדִּי יוֹד אֲשֶׁר שָׁמַר מִצְוֵתִי וְאֲשֶׁר הִלְךְ אַחֲרַי בְּכָל־
 15 לְבָבוֹ לַעֲשׂוֹת רַק הַיֹּשֶׁר בְּעֵינָי: וְתִרְעֵי לַעֲשׂוֹת מִכָּל־
 16 אֲשִׁירֵיהֶן לְפָנַי וְתִלְךְ וְתַעֲשִׂי־הֶלֶךְ אֱלֹהִים אֲחִירֵים
 17 וּמִסְכּוֹת לְהַכְּעִיבֵנִי וְאִתִּי הַשְׁלַכְתִּי אַחֲרַי נָדָב: לָכֵן הִנְנִי
 18 מִבֵּיא רָעָה אֶל־בֵּיתִי: רַחֲבָעִים וְחַתָּוִי לְרַחֲבָעִים מִשְׁתָּוִן
 19 כְּדָר עֲצוֹר וְעוֹבֵב כִּי־שְׂרָאֵל וְכָמוֹ אֲחֵרֵי בֵּית־רַחֲבָעִים
 20 כָּאֲשֶׁר יִבְרַח הַגִּלְגָּל עִרְחָמִי: הַמֵּת לְרַחֲבָעִים כְּעִיר אֲבִירֵיו
 21 הַכְּלָבִים וְהַתְּחַל כְּבֹדָה וַיִּבְרַח עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי יִדְבְּרוּ
 22 דָּבָר: וְאַתִּי קָמוּ לְכִי לְכִיתֶךָ בְּכָאָה וְהַגִּלְגָּל הַיְשִׁידָה וְכֵת
 23 הַגִּלְגָּל: וַיִּסְפְּדוּלוֹ כְּלִי־יִשְׂרָאֵל וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בֵּיתֵהָ לְבֹדָה
 24 וְכָא לְרַחֲבָעִים אֶל־קְבֹר וַיֵּן וַיִּמְצָאֵבוֹ דָּבָר טוֹב אֶל־יְהוּדָה:
 25 אֲלֵיהֶן יִשְׂרָאֵל בְּבֵית רַחֲבָעִים: וְהַקִּים דָּוִד לוֹ מֶלֶךְ עַל־
 26 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִכְרַת אֶת־בֵּית רַחֲבָעִים זֶה הַיָּמִים וְכָא־בְנֵי־
 27 עַתָּה: וַיִּכְרַת דָּוִד אֶת־יִשְׂרָאֵל כָּאֲשֶׁר יָעַד הַקְּדָמָה בְּמִים
 28 וַתַּשׁ אֶת־יִשְׂרָאֵל מִלַּל הַקְּדָמָה הַמַּזְבֵּה הוֹאֵת אֲשֶׁר־
 29 נָתַן לְאֲבוֹתֵיהֶם וַיִּרְם מִעֲבֹד לְעַד וַיֵּן אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת־
 30 אֲשִׁירֵים מִכְּעִיסֵי אֲחִירֵיהֶן: וַיִּתֵּן אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּכָל־
 31 חַטָּאוֹת רַחֲבָעִים אֲשֶׁר הָיָא וְאֲשֶׁר הִתְחַטָּא אֶת־יִשְׂרָאֵל:
 32 וַתִּקַּם אִשְׁתִּי רַחֲבָעִים וְתִלְךְ וְתִכָּא הַרְצָאָה זֶה כָּאָה כִּסְרָה
 33 הַבֵּית וְהַנְּעַר כַּחֵ: וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ וַיִּסְפְּדוּלוֹ כְּלִי־יִשְׂרָאֵל
 34 דָּבָר דָּוִד אֲשֶׁר דָּבָר כְּדִי־עַבְדּוֹ אֲחִירֵיו הַנְּבִיא: וְחֵלֶךְ
 35 דָּבָרִי רַחֲבָעִים אֲשֶׁר נִלְחַם וְאֲשֶׁר מֶלֶךְ הַיָּמִים כְּתוּבִים עַל־
 36 סֵפֶר דָּבָרִי וַיִּזְמַר לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּזְמַר אֶת־מֶלֶךְ־
 37 רַחֲבָעִים עֶשְׂרִים וּשְׁמֹנִים שָׁנָה וַיִּשְׁכַּב עִסְאֲבָתָיו וַיִּמְלֹךְ
 38 נָדָב בְּנוֹת־חַתָּוִי: וְרַחֲבָעִים כְּדִשְׁלֹמֹה מֶלֶךְ בִּירוּדָה
 39 כְּדָרְבָּעִים וְאַתִּי שָׁנָה רַחֲבָעִים כְּמָלְכוֹ וַיִּשְׁעֵב עֲשָׂה
 40 שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם הַיֵּה אֶת־רַחֲבָעִים דָּוִד לְשׁוֹם
 41 אֶת־שְׂמֹנוֹ שֵׁם כָּל־שְׁכֵמֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁם אָמֹן נַעֲמָה
 42 הַעֲמֵנִית: וַיַּעַשׂ וַיְהִי חֲדָעִי הַרְעֵי בְּעֵינֵי דָוִד וַיִּקְרָא אֵלָיו
 43 מִכָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה אֲבֹתָם כְּחַמְסָתָם אֲשֶׁר חָמְאוּ: וַיִּבְנוּ נְסִי־
 44 תָמָה לְהֵם בְּמִזְבֹּת וּמַעֲבֹת וְאֲשִׁירֵים עַל כְּלִי־עֲבָדָה וְכָהֵן
 45 וַחַתָּוִי כְּלִי־עֵץ הַנְּעוֹן: וַיִּסְקָדֵשׁ הַיֵּה כְּאֲרָץ עֵשׂוֹ כְּכָל־
 46 הַחַמְסָתִּים הַיָּמִים אֲשֶׁר הוֹרִישׁ דָּוִד מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
 47 כֵּה וַהֲיֵה בְּעֵשָׂה הַחַמְסָתִּים לְמַלְךְ רַחֲבָעִים מְלַח שְׁעֵק מֶלֶךְ־

I pray thee, and disguise thyself, that people may not know that thou art the wife of Jeroboam; and go to Shiloh: behold, there is Achiyahu the prophet, who spoke of me that (I should become) king over this people. And take with thee ten loaves of bread and spice-cakes, and a cruise of honey, and go to him: he will tell thee what is to become of the lad. And Jeroboam's wife did so, and arose, and went to Shiloh, and came to the house of Achiyahu. But Achiyahu was not able to see; for his eyes were set by reason of his high age. And the Lord had said unto Achiyahu, Behold, the wife of Jeroboam is coming to inquire a word of thee about her son; for he is sick: thus and thus shalt thou speak unto her; for it will be, when she cometh in, that she will feign to be another. And it happened, when Achiyahu heard the sound of her feet, as she came in at the door, that he said, Come in, thou wife of Jeroboam; why is this, that thou feignest to be another? but I am sent to thee with a hard message. Go, say to Jeroboam, Thus hath said the Lord the God of Israel, Forasmuch as I exalted thee from the midst of the people, and made thee prince over my people Israel, And I rent the kingdom away from the house of David, and gave it unto thee; whereas thou hast not been like my servant David, who kept my commandments, and who followed after me with all his heart, to do only what is right in my eyes; And thou hast done more evil than all that were before thee; and thou art gone, and hast made unto thyself other gods, and molten images, to provoke me to anger, and me hast thou cast behind thy back: Therefore, behold, will I bring evil upon the house of Jeroboam, and will cut off from Jeroboam every male, (also) the guarded and fortified in Israel; and I will sweep out after the house of Jeroboam as one sweepeth away the dung till there be nothing left of it. Him that dieth of Jeroboam in the city shall the dogs eat; and him that dieth in the field shall the fowls of the heavens eat; for the Lord hath spoken it. But thou, arise now, go to thy own house: when thy feet enter into the city, the child shall die. And all Israel shall mourn for him, and bury him; for this one alone shall come of Jeroboam's (family) to the grave; because there hath been found in him some good thing toward the Lord the God of Israel in the house of Jeroboam. And the Lord will raise up unto himself a king over Israel, who shall cut off the house of Jeroboam: what is here this day, and what will be after this. And the Lord will smite Israel, as the reed is shaken in the water, and he will pull up Israel out of this good land, which he gave to their fathers, and will scatter them on the other side of the river; because they have made their groves, provoking the Lord to anger. And he will give Israel up for the sake of the sins of Jeroboam, who did sin, and who induced Israel to sin. And Jeroboam's wife arose, and departed, and came to Thirzah; (and) as she came to the threshold of the door, the lad died: And they buried him; and all Israel mourned for him, according to the word of the Lord, which he had spoken by the hand of his servant Achiyahu the prophet. And the rest of the acts of Jeroboam, how he warred, and how he reigned, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Israel. And the days which Jeroboam reigned were two and twenty years; and he slept with his fathers, and Nadab his son became king in his stead. ¶ And Rehoboam the son of Solomon reigned in Judah. Rehoboam was forty and one years old when he became king, and seventeen years did he reign in Jerusalem, the city which the Lord had chosen out of all the tribes of Israel, to put his name there. And his mother's name was Na'amah the Ammonitess. And Judah did what is evil in the eyes of the Lord, and they moved him to wrath more than all that their fathers had done, with their sins which they committed. And they also built themselves high-places, and standing images, and groves, on every high hill, and under every green tree. And sodomites also were in the land; they acted in accordance with all the abominable deeds of the nations which the Lord had driven out before the children of Israel. And it came to pass in the fifth year of king Rehoboam, that Shishak the King of Egypt came up against Jerusalem: And he took away the treasures of the

house of the Lord, and the treasures of the king's house; yea, every thing did he take away; and he took away all the shields of gold which Solomon had made. And king Rehoboam made in their stead shields of copper, and committed them for keeping into the hand of the chiefs of the runners, who kept guard at the door of the king's house. And it happened whenever the king went into the house of the Lord, that the runners used to bear them, and carried them then back into the apartment of the runners. And the rest of the acts of Rehoboam, and all that he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Judah. And there was war between Rehoboam and Jeroboam all the days. And Rehoboam slept with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David. And his mother's name was Na'amah the Ammonitess. And Abiyam his son became king in his stead.

CHAPTER XV.

¶ Now in the eighteenth year of king Jeroboam the son of Nebat became Abiyam king over Judah. Three years he reigned in Jerusalem. And his mother's name was Ma'achah, the daughter of Abshalom. And he walked in all the sins of his father, which he had done before him; and his heart was not entire with the Lord his God, like the heart of David his father. Nevertheless for the sake of David did the Lord his God give him a rule in Jerusalem, to set up his son after him, and to allow Jerusalem to exist. Because David did what is right in the eyes of the Lord, and turned not aside from all that he had commanded him all the days of his life, save only in the matter of Uriyah the Hittite. And there had been war between Rehoboam and Jeroboam all the days of his life. And the rest of the acts of Abiyam, and all that he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Judah. And there was (also) war between Abiyam and Jeroboam. And Abiyam slept with his fathers; and they buried him in the city of David; and Assa his son became king in his stead. In the twentieth year of Jeroboam the king of Israel became Assa king over Judah. And for twelve years did he reign in Jerusalem. And the name of his mother was Ma'achah, the daughter of Abshalom. And Assa did what is right in the eyes of the Lord, like David his father. And he put away the sodomites out of the land, and removed all the idols which his fathers had made. And also Ma'achah his mother, even her he removed from being queen; because she had made a scandalous image for the grove; and Assa cut down her scandalous image, and burnt it by the brook Kidron. But the high-places were not removed; nevertheless Assa's heart was entire with the Lord all his days. And he brought the things which his father had sanctified, and his own sanctified things, into the house of the Lord, silver, and gold, and vessels. And there was war between Assa and Ba'sha the king of Israel all their days. And Ba'sha the king of Israel went up against Judah, and built Ramah, in order not to suffer any one to go out or come in to Assa the king of Judah. Then did Assa take all the silver and the gold that were left in the treasures of the house of the Lord, and the treasures of the king's house, and gave them into the hand of his servants; and king Assa sent them to Benhadad, the son of Tabrimmon, the son of Chesyon, the king of Syria, who dwelt in Damascus, saying, A covenant is between me and thee, (as) between my father and thy father: behold, I have sent unto thee a present of silver and gold; go and do break thy covenant with Ba'sha the King of Israel, that he may withdraw from me. And Benhadad hearkened unto king Assa, and sent the captains of the armies which he had against the cities of Israel, and smote 'Iyon, and Dan, and Abel-beth-ma'achah, and the whole of Kinneroth, with all the land of Naphtali. And it came to pass, when Ba'sha heard this, that he left off the building of Ramah, and remained in Tirzah. Then king Assa called together by proclamation all Judah, none being exempted; and they took away the stones of Ramah, and its timber, where-

אשר עשה הלא־אדם כתובים על־ספר דברי הנָּאִים
 למלכי ישראל: בשנת עשרים ושבע שנה לאָסָא
 מלך יהודה מלך זמרי שבעת ימים בתרצה העָּבִים
 הָנִים על־גִּבְתָּן אשר לפלשתים: ומשמע העָּבִים הָנִים
 לאמר קשר ומר וגם הָבָה את־הַמֶּלֶךְ וּמָלְטוּ בְּלִישְׁתָּאֵל
 את־זַמְרִי שֶׁרָצָבָה על־יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם הַהוּא בַּמִּשְׁעָה:
 וַעֲלָה זַמְרִי וּבְלִישְׁתָּאֵל עִמּוֹ מִגִּבְתָּן וַיִּצְדוּ עַל־הַרְצָה:
 וְהָיוּ כְרָאִית וּמְרִי כִּרְעֻבְהָ הַיָּד וַיָּבֹא אֶל־אֶרְמוֹן
 בַּת־הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׂרַף עָלָיו אֶת־בִּית־הַמֶּלֶךְ בָּאֵשׁ וַיָּמָת: עַל־
 הַמֵּאֲתָוִי אֲשֶׁר הָיָא לַעֲשׂוֹת הַרְעָ בְּעֵינֵי דְהָא לְלִבְתָּ
 בְּכַרְדָּךְ וּבְחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה לְחַטָּאת אֶת־
 יִשְׂרָאֵל: וְהָרָה דְבַרְי וּמְרִי וְקָשְׁרוּ אֲשֶׁר קָשֶׁר הַלְּאָסָא
 כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְבַרְי הַנָּאִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל:

או וְהָלַק הָעָם יִשְׂרָאֵל לְחַצֵּי חַצֵּי הָעָם הָיוּ אַחֲרֵי הַבְּנֵי
 כְּדִנְיַת לְהַמְלִיטוֹ וְהַחֲצֵי אַחֲרֵי עַמְרִי: וְהַחֲצֵי הָעָם אֲשֶׁר
 אַחֲרֵי עַמְרִי אֶתְהַלְּם אֲשֶׁר אַחֲרֵי הַבְּנֵי כְּדִנְיַת נַפְשֵׁת
 הַבְּנֵי וּמֶלֶךְ עַמְרִי: בשנת שלשים וְאַחַת שָׁנָה לְאָסָא
 מלך יהודה מלך עַמְרִי על־יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עָשָׂר שָׁנָה
 בתרצה מלך שְׁשִׁיעָנִים: וְכֹן אֶתְהַרְרֵי שְׁמִרָן מֵאֵת
 שְׁמֵר בְּכַפְרִים כֶּסֶף וְכֹן אֶתְהַרְרֵי מִקְרָא אֶת־שֵׁם הַיָּד
 אֲשֶׁר קָנָה על שְׁשִׁיעָנִי אֶתְי דְבַר שְׁמִרָן: וַעֲשָׂה
 עַמְרִי הַרְעָ בְּעֵינֵי דְהָא וַיִּרַע מִלֵּל אֲשֶׁר לִפְנֵי: וְגַלְךָ
 בְּכַרְדָּךְ וְרַבְעָם כְּדִנְיַת וּבְחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חַטָּאת אֶת־
 יִשְׂרָאֵל לְהַבְעִים אֶת־דָּוָה אֶתְי יִשְׂרָאֵל בְּהַבְלִיתָם:

וְהָרָה דְבַרְי עַמְרִי אֲשֶׁר עָשָׂה וּבְדִבְרֵי אֲשֶׁר עָשָׂה הַלְּאָסָא
 הָם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְבַרְי הַנָּאִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל:
 וַיִּשְׁכַּב עַמְרִי עַסְאֲבָתוֹ וַיִּקְבֵּר בְּשִׁמְרוֹן מֶלֶךְ אַחָב
 בְּשֵׁ תַחְתָּו: וְאַחָב כְּדִנְיַת מֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל
 בשנת שלשים וְשִׁמְעָה שָׁנָה לְאָסָא מֶלֶךְ יְהוּדָה וּמֶלֶךְ
 אַחָב כְּדִנְיַת עַל־יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְרוֹן עֲשָׂרִים וְשִׁתַּיִם
 שָׁנָה: וַיֵּשֶׁב אַחָב כְּדִנְיַת הַרְעָ בְּעֵינֵי דְהָא מִלֵּל אֲשֶׁר
 לִפְנֵי: וְהָיוּ הַיָּקָר לְבָתוֹ בְּחַטָּאת וּרַבְעָם כְּדִנְיַת וַיִּקַּח
 אִשָּׁה אֶת־אִיזָבֵל בַּת־אֲחַזְבַּל מֶלֶךְ צִידוֹן וַיִּקְבֵּר
 אֶת־אִזְבַּל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לֹ: וְהָעָם מִנְּבָח לְקַבֵּל בַּת הַבְּעַל
 אֲשֶׁר בָּנָה בְּשִׁמְרוֹן: וַיֵּשֶׁב אַחָב אֶת־הָאִשְׁתָּה וַיִּסַּף
 אַחָב לַעֲשׂוֹת לְדַבְעִים אֶת־דָּוָה אֶתְי יִשְׂרָאֵל מִכָּל
 מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיוּ לִפְנֵי: בַּיּוֹם בָּנָה חֵזָאל בַּת
 הָאֵל אֶת־דָּוָה בְּכַפְרִים בְּכֹרֹ: וַיִּסָּדֶה וַיִּשְׁנֵיב עֲשָׂהוּ
 הַיָּבִב דְּלַתְיָה כְּכַרְבֵּי דְהָא אֲשֶׁר דְבַר כְּרִי וַיִּשְׁעֵי כְּדִנְיַת:

CAP. XVII. ז

ויאמר אֶתְי אֶתְי חַטָּשִׁי מַחְשֵׁב גִּלְעָד אֶל־אַחָב חֵר
 דְהָא אֶתְי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־עַמְרִי לִפְנֵי אֶסְדֵּוּהָ
 הַשְּׁעִים הָאֵלֶּה עַל וּמְסָר כִּי אֶסְלַף דְבַרְי: וְהָיוּ
 דְבַר־דָּוָה אֵלָיו לְאָמֵר: לָךְ מוֹה וּפְנֵית לָךְ כְּדָמָה
 וַיִּסְתַּרְתָּ מִנְּחַל כְּרִית אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי תַחְתָּו: וְהָיוּ
 מִהַחֲתָל חַטָּשִׁי וְאֶתְהַרְרֵיבִים צִיּוֹת לְלַלְלָךְ שָׁם: מֶלֶךְ
 וַיֵּשֶׁב כְּכַרְבֵּי דְהָא וַיִּלְכֵּד בְּנֵהל כְּרִית אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
 מַרְזָח: וְהַעֲרָבִים מִבְּאִים לוֹ לָחֵם וּבְשָׂר בְּכַרְבֵּי וְהָלַם

אשר בנה כִּישָׁא וּבָן כָּם הַמֶּלֶךְ אָסָא אֶת־נִבְעָה כִּישָׁן
 וְאֶת־הַמַּעְפָּה: וְהָרָה כְּדִבְרֵי אָסָא וּבְלִישְׁתָּו וּבְלִישְׁתָּו
 אֲשֶׁר עָשָׂה וְהַנָּאִים אֲשֶׁר קָנָה הַלְּאָסָא כְּתוּבִים עַל־
 סֵפֶר דְבַרְי הַנָּאִים לְמַלְכֵי יְהוּדָה וְכֹן לְעַת וְקָתָו הַלְּאָסָא
 אֶת־דִּנְיָו: וַיִּשְׁכַּב אָסָא עַסְאֲבָתוֹ וַיִּקְבֵּר עַסְאֲבָתוֹ
 בְּעֵר דְהָא אֶבְי וּמֶלֶךְ וַיִּשְׁפֹּט מִן תַּחְתָּו: וְהָרָב
 כְּדִבְרָבִים מֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עָשָׂר שָׁנִים לְאָסָא מֶלֶךְ
 יְהוּדָה וּמֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל שְׁנַתִּים: וַיֵּשֶׁב הַרְעָ בְּעֵינֵי דְהָא
 מֶלֶךְ בְּכַרְדָּךְ אֶבְי וּבְחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חַטָּאת אֶת־יִשְׂרָאֵל:
 וַיִּקְשֶׁר עָלָיו בְּעֵשָׂא כְּדִאֲחִיהָ לְבִית וַיִּשְׁתַּבֵּר וַיִּבְנוּ בְּעֵשָׂא
 גִּבְתָּן אֲשֶׁר לְפַלְשְׁתִּים וְהָרָב וּבְלִישְׁתָּו אֶתְי הָיוּ עַל־
 תַּחְתָּו: וַיִּמְתּוּ בְּעֵשָׂא שְׁשַׁת שָׁלֹשׁ אֲבִית מֶלֶךְ דְהָרָה
 וּמֶלֶךְ תַּחְתָּו: וְהָיוּ כְּדִנְיַת הָרַבְעָם כְּדִנְיַת וּרַבְעָם לֹא־
 הִשְׁאִיר כְּלִישְׁמָה לְרַבְעָם עַד הַשְׁמִיטוֹ כְּכַרְבֵּי דְהָא אֲשֶׁר
 לְדָבַר בְּעֵר־עַבְדוֹ אֲחִיהָ הַשְּׁלִינִי: עַל־חַטָּאת וּרַבְעָם אֲשֶׁר
 חָטָא וְאֲשֶׁר חַטָּאת אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּעֵשָׂא אֲשֶׁר חַטָּאת אֶת־
 דְהָא אֶתְי יִשְׂרָאֵל: וְהָרָה דְבַרְי וְהָרָב וּבְלִישְׁתָּו עָשָׂה
 הַלְּאָסָא כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְבַרְי הַנָּאִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל:
 וּבְכַלְמָה וְהָרָה בֵּן אָסָא וּבָן בְּעֵשָׂא מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל כְּלִישְׁמָה:
 בשנת שלש לאָסָא מֶלֶךְ יְהוּדָה מֶלֶךְ בְּעֵשָׂא
 כְּדִאֲחִיהָ עַל־בְּלִישְׁתָּו בתרצה עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע שָׁנָה:
 וַיֵּשֶׁב הַרְעָ בְּעֵינֵי דְהָא וַיִּלְכֵּד כְּכַרְבֵּי וּרַבְעָם וּבְחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר
 חַטָּאת אֶת־יִשְׂרָאֵל:

CAP. XVII. יז

וְהָיוּ דְבַר־דָּוָה אֶתְי וְהָיוּ כְּדִנְיַת עַל־בְּעֵשָׂא לְאָמֵר:
 זִין אֲשֶׁר הַרְמִיתוֹךְ מִדְּתַעֲבָר וְאֶתְנָן נִיזֵר עַל עַמִּי
 יִשְׂרָאֵל וְתַלְךָ וְכַרְדָּךְ וּרַבְעָם וְחַטָּאת אֶת־עַמִּי יִשְׂרָאֵל
 לְהַבְעִימִי בְּחַטָּאתָם: הָיוּ מִבְּעֵר אַחָב בְּעֵשָׂא וְאַחֲרֵי
 בִיתוֹ וְתַחְתָּו אֶת־בִּיתוֹךְ בְּבִית וּרַבְעָם כְּדִנְיַת: הַמֵּת
 לְבְעֵשָׂא כְּשִׁיר יֶאֱכֹל הַכְּלָבִים וְהַמֵּת לוֹ בְּשָׂדֶה יֶאֱכֹל
 עוֹף הַשָּׁמַיִם: וְהָרָה דְבַרְי עַל־סֵפֶר דְבַרְי הַנָּאִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל:
 הַלְּאָסָא כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְבַרְי הַנָּאִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל:
 וַיִּשְׁכַּב בְּעֵשָׂא עַסְאֲבָתוֹ וַיִּקְבֵּר בתרצה וּמֶלֶךְ אֶלְיָה
 בְּנֵי תַחְתָּו: וְהָם בְּנֵי דְהָא כְּדִנְיַת הַגִּבְיָא דְבַר־דָּוָה
 דְהָא אֶל־בְּעֵשָׂא וְאֶל־בִּיתוֹ וְעַל כְּלִישְׁתָּו וְאֶת־עֲשָׂהוּ ו
 בְּעֵינֵי דְהָא לְהַבְעִימוֹ כְּמַעֲשָׂה דְהָיוּ לְהַזֹּת בְּבִית וּרַבְעָם
 וְעַל אֶת־הָרָה אֶתְי: בשנת עשרים וְשִׁשִּׁי שָׁנָה
 לְאָסָא מֶלֶךְ יְהוּדָה מֶלֶךְ אֶלְיָה כְּדִבְעֵשָׂא עַל־יִשְׂרָאֵל
 בתרצה שְׁנַתִּים: וַיִּקְשֶׁר עָלָיו עַבְדוֹ וּמְרִי שֶׁר מַחְזֵרַת
 הַרְכָּב וְהָיוּ בתרצה שְׁתֵּה שְׂכוֹר בִּית אֶרְצָא אֲשֶׁר עַל־
 הַבֵּית בתרצה: וַיָּבֹא וּמְרִי וַיִּבְנוּ וַיִּמְתּוּ בשנת עֲשָׂרִים
 וְשִׁבְעִי לְאָסָא מֶלֶךְ יְהוּדָה וּמֶלֶךְ תַּחְתָּו: וְהָיוּ מִמְלַטוֹ
 כְּשַׁבְתּוֹ עַל־כַּסָּא הָבָה אֶת־בְּלִישְׁתָּו בְּעֵשָׂא לֹא־הִשְׁאִיר
 לוֹ מִשְׁתָּן כְּכַרְבֵּי וְהָאֵלִיו וְהָעֵדִי: וַיִּשְׁמַד וּמְרִי אֶת כָּל־
 בֵּית בְּעֵשָׂא כְּכַרְבֵּי דְהָא אֲשֶׁר דְבַר אֶל־בְּעֵשָׂא כְּדִנְיַת
 דְהָא הַגִּבְיָא: אֵל כְּלִישְׁמָתוֹ בְּעֵשָׂא וְחַטָּאת אֶלְיָה בְּנֵי
 אֲשֶׁר חָטָא וְאֲשֶׁר חַטָּאתוֹ אֶת־יִשְׂרָאֵל לְדַבְעִים אֶת־
 דְהָא אֶתְי יִשְׂרָאֵל בְּהַבְלִיתָם: וְהָרָה דְבַרְי אֶלְיָה וּבְלִישְׁתָּו

with Ba'sha had built; and king Assa built with
 23 them Geba' of Benjamin, and Mizpah. And the
 rest of all the acts of Assa, and all his mighty
 deeds, and all that he did, and the cities which
 he built, behold, they are written in the book of
 the chronicles of the kings of Judah. Neverthe-
 24 less in the time of his old age he became diseased
 in his feet. And Assa slept with his fathers, and
 was buried with his fathers in the city of David
 25 his father; and Jehoshaphat his son became king
 in his stead. ¶ And Nadab the son of Jerobo'am
 became king over Israel in the second year of
 26 Assa the king of Judah; and he reigned over
 Israel two years. And he did what is evil in the
 eyes of the Lord, and he walked in the way of
 his father, and in his sin wherewith he had in-
 27 duced Israel to sin. And Ba'sha the son of
 Achiyah, of the house of Issachar, conspired against
 him; and Ba'sha smote him at Gibbethon, which
 belonged to the Philistines: while Nadab and all
 28 Israel were besieging Gibbethon. And Ba'sha slew
 him in the third year of Assa the king of Judah,
 29 and became king in his stead. And it came to
 pass, when he reigned, that he smote all the
 house of Jerobo'am; he left not any that breathed
 unto Jerobo'am, until he had destroyed him, ac-
 30 cording to the word of the Lord, which he had
 spoken by his servant Achiyah the Shilonite; Be-
 cause of the sins of Jerobo'am which he had
 sinned, and through which he had induced Israel
 31 to sin, by his provoking wherewith he provoked
 the Lord the God of Israel to anger. And the
 rest of the acts of Nadab, and all that he did, be-
 32 hold, they are written in the book of the chron-
 icles of the kings of Israel. And there was war
 between Assa and Ba'sha the king of Israel all
 33 their days. ¶ In the third year of Assa the king
 of Judah became Ba'sha the son of Achiyah king
 over all Israel, in Thirzah, (for twenty and four
 34 years. And he did what is evil in the eyes of
 the Lord, and walked in the way of Jerobo'am,
 and in his sin wherewith he had induced Israel to
 sin.

CHAPTER XVI.

1 ¶ Then came the word of the Lord to Jehu the
 son of Chanani against Ba'sha, saying, Forasmuch
 as I lifted thee up out of the dust, and I set
 thee as prince over my people Israel; and thou
 hast walked in the way of Jerobo'am, and hast
 2 induced my people Israel to sin, to provoke me to
 anger with their sins: Behold, I will sweep out
 3 after Ba'sha, and after his house; and I will
 render thy nose like the nose of Jerobo'am the
 4 son of Nebat: Him that dieth of Ba'sha in the
 city shall the dogs eat; and him that dieth of his
 in the field shall the fowls of the heavens eat.
 5 And the rest of the acts of Ba'sha, and what he
 did, and his mighty deeds, behold, they are writ-
 ten in the book of the chronicles of the kings of
 6 Israel. And Ba'sha slept with his fathers, and was
 buried in Thirzah; and Elah his son became king
 7 in his stead. And also by the hand of Jehu the
 son of Chanani, the prophet, came the word of the
 Lord against Ba'sha, and against his house, both
 for all the evil that he did in the eyes of the
 Lord, to provoke him to anger with the work of
 his hands, thus being like the house of Jerobo'am;
 8 and because he had killed him. ¶ In the twenty
 and sixth year of Assa the king of Judah became
 9 Elah the son of Ba'sha king over Israel in Thir-
 zah, (for two years. And there conspired against
 him his servant Zimri, captain of half the char-
 10 iots, as he was in Thirzah, drinking himself
 drunk in the house of Arza, who was set over
 the house in Thirzah. And Zimri went in and
 smote him, and killed him, in the twenty and
 11 seventh year of Assa the king of Judah, and be-
 came king in his stead. And it came to pass,
 when he began to reign, as soon as he sat on his
 throne, that he slew all the house of Ba'sha:
 12 he left him not a single male, neither of his
 kinsfolks, nor of his friends. Thus did Zimri
 exterminate all the house of Ba'sha, according to
 the word of the Lord, which he had spoken
 against Ba'sha by the agency of Jehu the prophet.
 13 For all the sins of Ba'sha, and the sins of Elah
 his son, by which they had sinned, and by which
 they had induced Israel to sin, to provoke the
 Lord the God of Israel to anger with their vanities.

Now the rest of the acts of Elah, and all that he
 14 did, behold, they are written in the book of the
 chronicles of the kings of Israel. ¶ In the twenty
 15 and seventh year of Assa the king of Judah did
 Zimri reign seven days in Thirzah; and the people
 were encamped against Gibbethon, which belonged
 16 to the Philistines. And when the people that were
 encamped heard it said, Zimri hath conspired, and
 hath also slain the king: all Israel made 'Omri,
 the captain of the army, king over Israel on that
 17 day in the camp. And 'Omri went up, and all
 Israel with him from Gibbethon, and they besieged
 Thirzah. And it came to pass, when Zimri saw
 18 that the city was captured, that he went into the
 strong-hold of the king's house, and burnt the
 king's house over him with fire, and he died; For
 19 his sins which he had sinned, in doing what is
 evil in the eyes of the Lord, to walk in the way
 of Jerobo'am, and in his sin which he did, to
 induce Israel to sin. And the rest of the acts of
 20 Zimri, and his conspiracy that he contrived, be-
 hold, they are written in the book of the chron-
 21 icles of the kings of Israel. ¶ At that time were
 the people of Israel divided into two parts: one
 half of the people followed Thibni the son of
 22 Ginath, to make him king; and the other half
 followed 'Omri. But the people that followed
 'Omri prevailed against the people that followed
 Thibni the son of Ginath: and Thibni (also) died,
 and 'Omri became king. In the thirty and first
 23 year of Assa the king of Judah became 'Omri king
 over Israel, (for) twelve years; in Thirzah he
 reigned six years. And he bought the mount
 24 Samaria, of Shemer for two talents of silver, and
 built on the mount, and called the name of the
 city which he had built, after the name of Shemer,
 the lord of the mount, Samaria. And 'Omri did
 25 what is evil in the eyes of the Lord, and did worse
 than all that were before him. And he walked in
 26 all the way of Jerobo'am the son of Nebat, and in
 his sin wherewith he induced Israel to sin, to
 provoke the Lord God of Israel to anger with
 their vanities. Now the rest of the acts of 'Omri
 27 which he did, and his mighty deeds that he dis-
 played, behold, they are written in the book of
 the chronicles of the kings of Israel. And 'Omri
 28 slept with his fathers, and was buried in Samaria;
 and Achab his son became king in his stead.
 ¶ And Achab the son of 'Omri became king over
 29 Israel in the thirty and eighth year of Assa the
 king of Judah; and Achab the son of 'Omri reigned
 over Israel in Samaria twenty and two years.
 And Achab the son of 'Omri did what is evil
 30 in the eyes of the Lord more than all that had
 been before him. And it came to pass, as if it
 31 had been too light a thing for him to walk in the
 sins of Jerobo'am the son of Nebat, that he took
 for wife Izebel the daughter of Ethba'al the king
 of the Zidonians, and went and served Ba'al, and
 worshipped him. And he erected an altar for Ba'al
 32 in the house of Ba'al, which he had built in
 Samaria. And Achab made a grove; and Achab
 33 did yet more, so as to provoke the Lord the God
 of Israel to anger, than all the kings of Israel
 that had been before him. In his days did Chiel
 34 the Beth-elite build Jericho: with Abiram his first-
 born laid he the foundation thereof, and with a
 Segub his youngest son set he up the gates thereof,
 according to the word of the Lord, which he had
 spoken by means of Joshua the son of Nun.

CHAPTER XVII.

¶ Then said Elijah the Tishbite, who was of the 1
 inhabitants of Gil'ad, unto Achab, As the Lord
 the God of Israel liveth, before whom I have
 stood, there shall not be in these years dew or
 2 rain, except according to my word. ¶ And the 2
 word of the Lord came unto him, saying, Go away 3
 from here, and turn thyself eastward, and hide- 4
 thyself by the brook Kerith, which is to the east 5
 of the Jordan. And it shall be, that out of the 4
 brook shalt thou drink; and the ravens have I 5
 ordained to sustain thee there. And he went and 5
 did according to the word of the Lord; and he 6
 went and remained by the brook Kerith, that is to 6
 the east of the Jordan. And the ravens brought 6
 him bread and flesh in the morning and bread and 6
 flesh in the evening; and out of the brook he used 7
 to drink. And it came to pass after a while 7

7 ובשר בצרב ומדמהל לשמה: ויהי מקץ ימים ויבש
 8 הנחל כי לא היה נשם בארץ: ויהי וברחוקים
 9 אליו לאמר: קום לך צרפתה אשר לצידון ושבט שם
 10 והיה ציוני שם אשה אלמנה לכללך: וקום וצד
 11 צרפתה ונבא אלפתח העיר והדושים אשה אלמנה
 12 מקששת עדים ויקרא אליה ויאמר קחני לי מעט
 13 מים בכלי ואשתה: ותלך לקחת ויקרא אליה ויאמר
 14 לקחני לי פתלחם בדרך: והאמר חרדתי אלך
 15 אדשילי מינו כי אם-מלא כחלקמך כדל ומעט-שמן
 16 בעצת והניי מקששת שנים עדים וקאתי ועשיתני
 17 לי ולבני ואכלנו ומתנו: ויאמר אליה אלךו אל-
 18 תיראי בתי עשי כדברך אך עשירי משם ענה קטנה
 19 בראשה והוצאת לי ודל ולבנה עשתי בארבעה: כי
 20 בה אמר הנה אלךו ושר-אל כד הנקמה לא תכלה
 21 ונפחת השמן לא תחסר עד יום תחרינה נשם עלי
 22 פני הארמה: ותלך ונעשה כדבר אלךו ותאכל היא
 23 והיא וביתה ימים: כד הנקמה לא כלתה ונפחת
 24 השמן לא חסר כדבר: והיה אשר דבר בעד אלךו:
 25 והיו אשר הדברים האלה חלה ביהאשה בעלת
 26 הבית ויהי הליז חנק מאד עד אשר לא-יחיהו
 27 נשמה: והאמר אל-אלךו מהלילי ודל איש האלמים
 28 כאת אל לחקור את-שני ולהמתית את-בני: ויאמר
 29 אליה הניחלי את-בנך וקחתי בחינה נעלתי אל-
 30 העליה אשר-הוא ישב שם ושכבתי עלימטה: ויקרא
 31 אלךו ויאמר והנה אלתי הנה על-האלמנה אשר-
 32 אני מתנחל עמה ונשתי ויקרא אלךו ויאמר והנה
 33 אלתי תשבנא ונשתי-הנה הנה על-קרבו: וישמע ויהי
 34 בקול אלךו ותשב נשתי-הנה על-קרבו ויהי וקח
 35 אלךו את-הנחל ונחדו מן-העליה הביתה ונחדו
 36 לאמן ויאמר אלךו ראי הן גנב: והאמר האשה אל-
 37 אלךו עתה הן נעשתי כי איש אלמים אתה וברח-הנה
 38 כפוך אמת:

CAP. XVIII. יח

1 ויהי ימים רבים ודבר יהוה הנה אל-אלךו בשנה
 2 השלישית לאמר לך הראה אל-אחאב ואתנה מסר
 3 על-פני הארמה: ותלך אלךו לנראות אל-אחאב
 4 והרעב חנק בשמרון: ויקרא אחאב אל-עבדתי אשר
 5 על-הבית ונכדתי הנה ורא את-יהוה מאד: והיו
 6 בהסרת איתבל את נביאי יהוה וקח נבדתי מאה
 7 נביאים ונביאים חמשים איש במערה וכלכלם לחם
 8 וימים: ויאמר אחאב אל-עבדתי לך בארץ אל-בלי
 9 מעני המים וקח כל-הנחלים אלי: ומאז חצוי ונחלה
 10 סם ופרד ולוא נכרת מהבהמת: ותלכו להם את-
 11 הארץ לעבד-בה אחאב הלך בדרך אחד לבדו ונבדתי
 12 הלך בדרך-אחר לבדו: והיו עבדתי בדרך והגדה
 13 אלךו לקראתו ונכדתי ופל על-פניו ויאמר האמתה הן
 14 אלתי אלךו: ויאמר לי אני לך אמר לאדניך הנה אלךו:

that the brook dried up; because there had been
 8 no rain in the land. ¶ And the word of the Lord
 9 came unto him, saying, Arise, go unto Zarephath,
 which belongeth to Zidon, and remain there: be-
 hold, I have ordained there a widow-woman to
 10 sustain thee. So he arose and went to Zarephath;
 and when he came to the gate of the city, behold,
 there was there a widow-woman gathering sticks
 of wood: and he called her, and said, Fetch me,
 I pray thee, a little water in a vessel, that I may
 11 drink. And as she went to fetch it, he called
 unto her, and said, Bring me, I pray thee, a morsel
 12 of bread in thy hand. And she said, As the Lord
 thy God liveth, I have nothing baked, but a
 handful of meal in a jar, and a little oil in a
 13 cruse: and, behold, I am gathering a couple of
 sticks, that I may go in and prepare it for me
 and my son; and when we have eaten it, we shall
 14 have to die. And Elijah said unto her, Fear not;
 go and do as thou hast said; but make me there-
 of a little cake at first, and bring it out unto me,
 and for thee and for thy son shalt thou prepare
 15 (something) afterward. For thus hath said the
 Lord the God of Israel, The jar of meal shall not
 fail, neither shall the cruse of oil diminish, until
 the day that the Lord giveth rain upon the face
 16 of the earth. And she went and did according
 to the word of Elijah: and she, and he, and her
 17 household, did eat (many) days. The jar of meal
 failed not, nor did the cruse of oil diminish,
 according to the word of the Lord, which he had
 18 spoken through means of Elijah. ¶ And it came
 to pass after these events, that the son of the
 woman, the mistress of the house, fell sick; and
 his sickness became very severe, until that at
 19 length there was no breath left in him. And she
 said unto Elijah, What have I to do with thee, O
 man of God? thou art come unto me to call my
 20 sin to remembrance, and to slay my son! And
 he said unto her, Give me thy son. And he took
 him out of her bosom, and carried him up into
 the upper chamber, in which he abode, and he
 21 laid him upon his own bed. And he called unto
 the Lord, and said, O Lord my God, hast thou
 also brought evil upon the widow with whom I
 22 sojourn, by slaying her son? And he stretched
 himself out over the child three times, and called
 unto the Lord, and said, O Lord my God, let, I
 23 pray thee, the soul of this child return again
 within him. And the Lord listened to the voice
 of Elijah: and the soul of the child returned into
 24 him, and he revived. And Elijah took the child,
 and brought him down out of the upper chamber
 into the house, and gave him unto his mother; and
 25 Elijah said, See, thy son liveth. And the woman
 said to Elijah, Now by this do I know, that thou
 art a man of God, and the word of the Lord in
 thy mouth is truth.

CHAPTER XVIII.

1 ¶ And it lasted many days, when the word of
 the Lord came to Elijah in the third year, saying,
 Go, show thyself unto Achab; and I will give rain
 2 upon the face of the earth. And Elijah went to
 show himself unto Achab; and the famine was
 3 grievous in Samaria. And Achab called 'Obadiah,
 who was the superintendent of the house;—(now
 4 'Obadiah, feared the Lord greatly; And it hap-
 pened, when Izebel cut off the prophets of the
 Lord, that 'Obadiah took a hundred prophets, and
 hid them fifty each in one cave, and provided them
 5 with bread and water;) And Achab said unto
 'Obadiah, Go through the land, unto all the
 springs of water, and unto all the brooks; perad-
 6 venture we may find grass and keep alive horse
 and mule, that we lose not all the cattle. So they
 divided between them the land to pass through it:
 Achab went one by himself alone, and 'Obadiah
 7 went another way by himself alone. And as
 'Obadiah was on the way, behold, Elijah came
 toward him; and he recognized him, and fell on
 his face, and said, Art thou here indeed, my lord
 8 Elijah? And he said unto him, I am: go, say unto
 9 thy lord, Behold, Elijah is here. And he said,

What have I sinned, that thou wouldst deliver thy
 servant into the hand of Achab, to slay me? As
 10 the Lord thy God liveth, there is not a nation or
 kingdom whither my lord hath not sent to seek
 thee; and when they said, He is not here: he
 caused that kingdom and nation to take an oath,
 that no one could find thee. And now thou sayest,
 11 Go, say unto thy lord, Behold, here is Elijah. And
 it may come to pass, that, when I go from thee,
 the spirit of the Lord may carry thee whither I
 know not; and when I come to inform Achab, and
 he cannot find thee, he will slay me; but I thy
 servant have feared the Lord from my youth.
 Hath it not been told unto my lord what I did
 12 when Izebel slew the prophets of the Lord, how
 I hid a hundred men of the prophets of the Lord,
 fifty each in one cave, and provided them with
 bread and water? And now thou sayest, Go
 13 say to thy lord, Behold, Elijah is here: and he
 will slay me. Then said Elijah, As the Lord
 14 of hosts liveth, before whom I have stood, surely
 to-day will I show myself unto him. So 'Obadiah
 15 went to meet Achab, and he told it to him; and
 Achab went to meet Elijah. And it came to pass,
 16 when Achab saw Elijah, that Achab said unto him,
 Art thou he that troubleth Israel? And he an-
 17 swered, I have not troubled Israel; but thou, and
 thy father's house, through your forsaking the
 commandments of the Lord, and because thou hast
 followed the Be'alim. And now send, assemble
 18 unto me all Israel at Mount Carmel, and the
 prophets of Ba'al four hundred and fifty, and
 the prophets of the grove four hundred, who eat
 at the table of Izebel. And Achab sent round among
 19 all the children of Israel, and he assembled the
 prophets at Mount Carmel. And Elijah approached
 20 unto all the people, and said, How long halt ye
 between the two opinions? If the Lord be the God,
 follow him; and if Ba'al—follow him. And the
 21 people answered him after a word. And Elijah said
 unto the people, I have been left a prophet of
 the Lord by myself alone; but the prophets of Ba'al
 are four hundred and fifty men. Therefore let
 22 there be given unto us two bullocks; and let them
 choose for themselves the one bullock, and cut it
 in pieces, and lay it on wood, and put no fire to
 it; and I will prepare the other bullock, and lay
 it on wood, and put no fire to it. And do ye call
 23 on the name of your god, and I will call on the
 name of the Lord: and it shall be that the God
 who answereth by fire, he shall be the (true) God.
 And all the people answered and said, The pro-
 24 posal is good. And Elijah said unto the prophets
 of Ba'al, Choose you for yourselves the one bul-
 lock, and prepare it first; for ye are the many;
 and call on the name of your god, but put no fire
 25 to it. And they took the bullock which he had
 given to them, and they prepared it; and they
 called on the name of Ba'al from morning even
 until noon, saying, O Ba'al, answer us; but there
 was no voice, nor any answer: and they danced
 about the altar which had been made. And it
 26 came to pass at noon, that Elijah mocked at them,
 and said, Call with a loud voice; for he is a god:
 either he is holding council, or he is busy in
 some pursuit, or he is on a journey; or perad-
 27 venture he sleepeth, and may thus awaken. And
 they called with a loud voice and cut themselves
 after their custom with knives and spears, till
 the blood gushed out over them. And it came to
 28 pass, when midday was past, that they practised
 their folly until near (the time of) the offering
 of the evening sacrifice; but there was neither
 voice, nor any answer, nor any perceptible sound.
 And Elijah said unto all the people, Come near
 29 unto me: and all the people came near unto him;
 and he repaired the altar of the Lord that had
 been torn down. And Elijah took twelve stones,
 30 according to the number of the tribes of the sons
 of Jacob, unto whom the word of the Lord was
 come, saying, Israel shall be thy name. And he
 31 built of the stones an altar in the name of the
 Lord; and he made a trench as great as would con-
 tain two seahs of seed round about the altar.
 And he put in order the wood, and cut the bul-
 32 lock in pieces, and laid them on the wood. And
 he said, Fill four jars with water; and they had to
 33 pour it on the burnt-offering, and on the wood; and

באדרתו וצא ועמד פתח המערה והנה אלו קול ואמר
 מהלך זה אליו: ואמר קנא קנאתי לדעה אלהי
 14 צבאות כדעובדו ברחוק בני ישראל את-מזבחתיה
 הרש ואת-זבואה הרע בחרב ואחר אני לבדי ונקשו
 15 את-נפשי לקחתה: ואמר והנה אלו לך טוב
 לנרדף מדבריה דמשק ובאת ומשחת את-הואל למלך
 על-ארגם: ואת יהוא בן-נמיש המשח למלך על-ישראל
 16 ואת-אלישע בן-שפט מאכל מזולה תמשח לנביא
 החתוד: והנה הנמלט מחרב הואל ומית יהוא והנמלט
 17 מחרוב יהוא ומית אלישע: והשארתי בישראל שבעת
 אלפים בלתי-ברכים אשר לא-ברעו לפעל ולבלתי-פה
 18 אשר לא-ישק לו: מלך משם ומצא את-אלישע בן
 שפט והוא חרש שני-עשר צמדים לפניו והוא בשנים
 19 העשר עבדו אליו וישקו אדרתו אליו: ועובד
 את-הבקר ורזן את-הי ויאמר ויאמר אשקה-נא לאבי
 20 ולאמי ואלהי את-הבד ויאמר לו לך טוב כי מה עשיתי
 לך: וישב מאחוריו ונח את-צמד הבקר ונחמרו ובכלי
 21 הבקר בשלם הבשר ונחן לעם ויבאו נקם מלך את-הי
 אליו וישחתהו:

CAP. XX. כ

ובדבר מלך-ארגם קבל את-בליחיו ושלשים ושנים
 2 מלך אתו וסוס ורכב ועל הצר על-שמרון ויחלם בה:
 וישלח מלאכים אל-אחאב מלך-ישראל העירה: ויאמר
 3 לו בה אמר בן-הנדד בספה ויהקד ליהוא וישקו ויבנה
 הטובים ליהם: וען מלך-ישראל ויאמר בן-הנדד אלני
 4 המלך לך אני ובל-אשר-לי: וישבו המלאכים והגידו
 5 ליהוא ויאמר בן-הנדד לאמר בישלחתי אליך לאמר בספה
 ויהקד וישקו ויבנה לך: כי ואספעת מחר אשלה
 6 את-צבאי אלך ותפשו את-ביתך ואת בתי עבדך והנה
 7 בל-מחמד עינך ושימו ביום ולקחי: ויקרא מלך
 8 ישראל לבל-חוקי הארץ ויאמר דע-נא ודאי כי רעה
 9 זה מבקש בישלה אלי לנש ולבני ולכספי ולחבני
 ולא מעשתי מעשו: ויאמרו אליו בל-חוקים ובל-חוקים
 10 אל-השמש וזאת האבה: ויאמר למלאכי בן-הנדד אמרו
 11 לאדני המלך כל אשר-שלחת אל-עבדך בראש-ה
 אצשה ונדבר הנה לא אוכל לעשות בלבו המלאכים
 12 וישבדו דבר: וישלח אליו בן-הנדד ויאמר בה-עשון
 לי אלהים ובה וספו אסי-שפק עפר שמרון לשעלים
 13 בלתי-הם אשר ברלי: וען מלך-ישראל ויאמר דעה
 14 אלתה-לל הנה במפתח: ונהי בשמע את-הנדד והנה
 15 והוא שתה יהא והמלכים בסכות ויאמר אל-עבדו
 שימו ושימו על-העוד: והנה וקרא אחד נגש אל-
 16 אחאב מלך-ישראל ויאמר בה אמר דעה הראית את
 בל-ההמון הנחול הנה הגלו נתנו בך היום ובעת כר
 17 אני דעה: ויאמר אחאב כמי ויאמר בה-אמר דעה
 18 בעשר שרי המדינות ויאמר מראש המלחמה ויאמר
 19 אמה: ומסר את-עבדו שרי המדינות והוא מאמנם
 20 שנים ושלשים ואת-היום פקד את-בל-העם בל-בני

העלה ועל-העצים ויאמר של וישטן ויאמר שלשו
 1 לה-שלשו: וכלו המים סביב למזבח וגם את-המשלה
 26 מלא-מים: והנה ובעלות המזבח נמש אליו הנביא
 ויאמר דעה אליו אברהם יצחק וישראל היום ודעי כר
 אקה אלהים בישאל ואני עבדך ובר-ברך עשיתי את
 37 בלתי-ברכים האלה: עניי דעה עניי ודעו העם הנה
 בראתה דעה האלהים ואתה הסבת את-לבם ארצית:
 38 ותפל אשר-יהיה ותאכל את-העלה ואת-העצים ואת-
 האבנים ואת-העפר ואת-המים אשר-בתעלה לחכה:
 39 ורא כל-העם ויפלו על-פניהם ויאמרו דעה יהא
 2 האלהים דעה יהא האלהים: ויאמר אליו להם
 הפשו ואת-בני-הבעל אשר אלי-מילט מהם ותפשו
 41 ויהרסו אליו אל-המל קושח ויחשקו שם: ויאמר
 אליו אחאב עלה אכל ושתה ברכול המן הנשם:
 42 ועלה אחאב לאכל ולשתות ואליו עלה אל-דאש
 43 הרמל והנה ארצה נשם פניו מן ברכו: ויאמר אל-
 44 נערו עלה-נא הבט בנדי-ים בעל מבט ויאמר צן
 45 מאמה ויאמר שב שבע פעמים: והו בשבעות ויאמר
 46 דעה-עב קטנה ככראיש עלה מם ויאמר עלה אמר
 47 אל-אחאב אשר נוד ולא יעצרה הנשם: והנה ער
 48 בה וער-בה והשמים התקדו עבים ויהו נהי נשם
 והול וירקב אחאב מלך וירעאהו: ונה דעה היתה
 49 אל-אליו וישנם מתנו ורזן לפני אחאב ער-באמה
 וירעאהו:

CAP. XIX. ט

ונד אחאב לאונבל את בל-אשר עשה אליו ואת בל-
 1 אשר רבו את-בלתי-בני-אם בחרב: ותשלח אונבל
 2 מלאך אל-אליו לאמר בה-עשון אלהים ובה וספון
 3 ברכעת מחר אשים את-נפשך כנפש את-המים: ורא
 4 נקם מלך אל-נפשו ובה באר שבע אשר ליהודה ונה
 5 את-נערו שם: והוא-הלך במדבר בך זם ובה וישב
 6 פחת רתם אהת וישאל את-נפשו למות ויאמר ורב
 7 עתה דעה קח נפשי כי לא-שוב אני מאחתי: וישב
 8 וישן פחת רתם את-היהוה מלאך נע בו ויאמר לו
 9 קום אכול: ונכח והנה מראשתי ענת רצפם ונפחת
 10 מם ויבאל וישת וישב וישב: וישב מלאך דעה ו
 11 שיח ונע-עו ויאמר קום אכל כי רב מן-הנרד:
 12 ונקם ויבאל וישתה מלך בכה ואל-היה היה ארבעים
 13 יום וארבעים לילה עד בה האלהים רוב: ונבא-שם
 14 אל-המעשה מלן שם והנה דבר-יהוה אליו ויאמר לו
 15 מהלך פה אליו: ויאמר קנא קנאתי לדעה אלהי
 צבאות כדעובדו ברחוק בני ישראל את-מזבחתיה הרש
 16 ואת-זבואה הרע בחרב ואחר אני לבדי ונקשו את-
 17 נפשי לקחתה: ויאמר צא ונמדת בך לפני דעה
 18 דעה דעה עבר ויהא הנחן מסרך הרים ומשפר
 19 סלעים לפני דעה לא ברות דעה ואחר היתה רעש לא
 20 ברעש דעה: ואחר רעש אשר לא באש דעה ואחר
 21 ראש קר דעה דעה: והנה בשמע אליו ונלט פניו

he said, Do it the second time; and they did it the second time; and he said, Do it the third time; and they did it the third time. And the water ran round about the altar; and the trench also he filled with water. And it came to pass, at the (time of) the offering of the evening-sacrifice, that Elijah the prophet came near, and said, O Lord, God of Abraham, of Isaac, and of Israel, this day let it be known that thou art God in Israel, and that I am thy servant, and that at thy word I have done all these things. Answer me, O Lord, answer me, and let all this people know that thou, O Lord, art the (true) God, and that thou wilt have turned their hearts back again. And there fell a fire of the Lord, and consumed the burnt-offering, and the wood, and the stones, and the dust; and the water also that was in the trench did it lick up. And when all the people saw this, they fell on their faces; and they said, the Lord—he is the God; the Lord—he is the God. And Elijah said unto them, Seize the prophets of Ba'al; not one of them must escape; and they seized them: and Elijah brought them down to the brook Kishon, and slaughtered them there. And Elijah said unto Achab, Go up, eat and drink; for there is a sound of abundance of rain. So Achab went up to eat and to drink. And Elijah went up to the top of Carmel, and he cast himself down toward the earth, and put his face between his knees; and he said to his servant, Go up, I pray thee, look in the direction of the sea. And he went up, and looked, and said, Not the least (is visible). And he said, Go again, seven times. And it came to pass at the seventh time, that he said, Behold, there is a little cloud like a man's hand arising out of the sea. And he said, Go up, say unto Achab, Harness up (thy chariot), and come down, that the rain may not detain thee. And it came to pass in the mean while, that the heavens were blackened with clouds and wind, and there was a great rain. And Achab rode, and went to Yizre'el. And the inspiration of the Lord came over Elijah, and he girded up his loins; and he ran before Achab up to the entrance of Yizre'el.

CHAPTER XIX.

¶ And Achab told Izebel all that Elijah had done, and withal that he had slain all the prophets with the sword. Then sent Izebel a messenger unto Elijah, saying, So may the gods do to me, and may they thus continue, if about this time to-morrow I do not render thy life as the life of any one of them. And when he saw this, he arose, and went for his life, and came to Beër-sheba, which belongeth to Judah, and he left his young man there. But he himself went forward into the wilderness a day's journey, and he came and sat down under a certain broom-bush; and he requested for himself to die; and he said, It is enough, now, O Lord, take away my soul; for I am not better than my fathers. And he laid himself down and slept under a certain broom-bush, and, behold then, an angel was touching him, and said unto him, Arise, eat. And he looked about, and, behold, there was at his head a cake baked on coals, and a cruise of water; and he ate and drank, and laid himself down again. And the angel of the Lord came again, the second time, and touched him, and said, Arise, eat; because the journey is yet far for thee. And he arose, and ate and drank; and he went on the strength of that eating forty days and forty nights unto the mount of God, Horeb. And he came there unto a cave, and remained there over night; and, behold, the word of the Lord came to him, and said unto him, What dost thou here, Elijah? And he said, I have been very zealous for the Lord, the God of hosts; for the children of Israel have forsaken thy covenant, thy altars have they thrown down, and thy prophets have they slain with the sword; and I am left by myself alone, and they have sought my life, to take it away. And he said, Go forth, and stand upon the mount before the Lord: and, behold, the Lord passed by, and a wind, great and strong, rending the mountains, and breaking in pieces the rocks (went) before the Lord; but not in the wind was the Lord; and after the wind was an earthquake; but not in the earthquake was the Lord; and after the earthquake was a fire; but not in the fire was the Lord; and after the fire was the sound of a soft whisper. And it came to pass, when Elijah heard it, that he concealed his face in his mantle, and went out,

and stood in the entrance of the cave: and, behold, there came a voice unto him, and said, What dost thou here, Elijah? And he said, I have been very zealous for the Lord, the God of hosts; because the children of Israel have forsaken thy covenant, thy altars have they thrown down, and thy prophets have they slain with the sword; and I am left by myself alone, and they have sought my life, to take it away. ¶ And the Lord said unto him, Go, return on thy way to the wilderness of Damascus: and go, anoint Chazaël to be king over Syria; and Jehu the son of Nimshi shall thou anoint to be king over Israel; and Elisha the son of Shaphat of Abel-mecholah shall thou anoint to be prophet in thy stead. And it shall come to pass, that him that escapeth the sword of Chazaël shall Jehu slay; and him that escapeth the sword of Jehu shall Elisha' slay. And I will leave in Israel seven thousand, all the knees which have not been bent unto Ba'al, and every mouth which hath not kissed him. And he departed thence, and found Elisha' the son of Shaphat, who was ploughing; twelve yoke of oxen were before him, and he was with the twelfth: and Elijah passed up to him, and cast his mantle toward him. And he left the oxen, and ran after Elijah, and said, Let me, I pray thee, kiss both my father and my mother, and I will (then) follow thee: and he said unto him, Go, return; for what have I done to thee? And he returned back from him, and took a yoke of oxen, and slew them, and with the instruments of the oxen he boiled the flesh for them, and he gave it unto the people, and they did eat; and then he arose, and went after Elijah, and ministered unto him.

CHAPTER XX.

¶ And Ben-hadad the king of Syria assembled all his host together: and thirty and two kings were with him, and horses and chariots; and he went up and besieged Samaria, and made war against it. And he sent messengers to Achab the king of Israel into the city; and he said unto him, Thus hath said Ben-hadad, Thy silver and thy gold are mine; thy wives also and thy children, even the best, are mine. And the king of Israel answered and said, According to thy word, my lord, O king, thine am I, and all that I have. And the messengers returned, and said, Thus hath said Ben-hadad, to say (to thee), I have indeed sent unto thee, saying, Thou shalt give unto me thy silver, and thy gold, and thy wives, and thy children; Nevertheless, about this time to-morrow will I send my servants unto thee, and they shall search through thy house, and the houses of thy servants; and it shall be, that whatsoever is pleasant in thy eyes, they shall place it in their hand, and take it away. Then did the king of Israel call for all the elders of the land, and said, Mark, I pray you, and see that this man seeketh mischief; for he hath sent unto me for my wives, and for my children, and for my silver, and for my gold, and I have not refused them to him. And all the elders and all the people said unto him, Thou must not hearken, nor consent. Wherefore he said unto the messengers of Ben-hadad, Say to my lord the king, All that thou didst send for to thy servant at the first will I do; but this thing I am not able to do. And the messengers went away, and brought him word again. And Ben-hadad then sent unto him, and said, May the gods do so unto me, and continue to do so, if the dust of Samaria shall suffice for handfuls for all the people that are in my train. And the king of Israel answered and said, Speak, I beseech thee, and I will do as thou shalt bid me. And he that putteth it off. And it came to pass, when he heard this message, as he was drinking, he and the kings in the pavilions, that he said unto his servants, Get ready for the attack. And they got ready for the attack against the city. And, behold, there approached a certain prophet unto Achab the king of Israel, and said, Thus hath said the Lord, Hast thou seen all this great multitude? behold, I will deliver it into thy hand this day; and thou shalt know that I am the Lord. And Achab said, By whom? And he said, Thus hath said the Lord, By means of the young men of the princes of the provinces. Then said he, Who shall order the battle? And he said, Thou. He then numbered the young men of the princes of the provinces; and they were two hundred and thirty-two; and after them he numbered all the people, all the children of Israel, seven thousand strong. And they went out at midday; while 15

איש סר ונבא אלי איש ואמר שמר אתה ואיש הנה
 אסחפוקד ופקד והיתה נפשך תחת נפשו או כבוד
 כסף תשקול: ונתו עבדך עשה הנה הנה והיא איש
 ויאמר אליו מלך ישראל בן משפטך אתה תרצת:
 וימחר נבס אתה ואמר מלך: עניו נבד אתו מלך ישראל
 כי מהנביאים הוא: ויאמר אליו בה אבד הנה יגן
 שלחתי את איש ישרמי מיד והיתה נפשך תחת נפשו
 ונמק תחת עמי: ופקד מלך ישראל על ביתו סר ונמק
 ונבא שמרונה:

CAP. XXI. כב

ויהי אתר הדברים האלה פרס הנה לבנות הורעאל
 אשר בתרעאל אצל היכל אהאב מלך שמרון: וידבר
 אהאב אלנבות: לאמר והגדלי אתי כמקד יהודי לגד
 נדק כי הוא קרוב אצל ביתי ואתנה לך תחתיו פרס טוב
 ממש אם טוב בעיניך אתה נדק: כסף מתור זה: ויאמר
 נבות אל אהאב הלילה לי מדונה מתתי אתי תחלת
 אבתי לך: ונבא אהאב אל ביתו סר ונמק על ביתו
 אשר דבר אליו נבות הורעאל ויאמר לא אתן לך את
 נחלת אבותי וישב על מטהו נבס את בניו ולא אבאל
 להם: ונבא אליו ונבאל אשתו ונבס את בניו מחרו
 רחוק סדה ואנך אבאל להם: ודבר אליה כדאמר
 אל נבות הורעאל ויאמר לו תגדילי אתי כמקד
 או אסחפוק אתה אתה נדק: פרס תחתיו ויאמר לא
 אתן לך אתי כמקד: ותאמר אליו אבאל אשתו אתה עתה
 תעשה מלכה על ישראל קום אבאל להם ונבס לכך אני
 אתן לך אתי כמקד נבות הורעאל: ותכתב ספרים בשם
 אהאב ותחתם בכתמו ותשלח הספרים אל הנביאים
 ואל הנזירים אשר בעירו השבים את נבות: ותכתב
 בספרים לאמר קרא צום והשיבו את נבות בראש היום:
 והשיבו שנים אנשים בני בלעל נגדו ויעדו לאמר
 ברכת אלהים ומלך והוצאתו וסקלנו ומת: ויעשו
 אנשי ירו הנביאים והזרים אשר השבים בעירו כאשר
 שלחה אליהם אבאל כאשר כתוב בספרים אשר
 שלחה אליהם: קראו זום והשיבו את נבות בראש
 היום: ונבא שני האנשים בני בלעל בשבו נגדו ויעדו
 איש הבלעל את נבות נד היום לאמר כרך נבות
 אלהים ומלך והוצאתו לעיר וסקלנו באבנים ומת:
 ושלחו אל אבאל לאמר סקל נבות ומת: ויהי כשע
 אבאל כי סקל נבות ומת ותאמר אבאל אל אהאב
 קום רש אתי כמקד: נבות הורעאל אשר לתר
 לך בכסף כי אין נבות חי כרמת: ויהי כשע אהאב
 כרמת נבות וקם אהאב לקרתי אל פרס נבות הורעאל
 לרשתו: מהל דבר זה אל אלהו החשבי לאמר:
 קום לך לקראת אהאב מלך ישראל אשר בשמרון
 הנה בדרם נבות ואתה ירדתי עם לרשתו: ודברת אליו
 לאמר בה אמר הנה תרצת ויש לך נבס ודברת אליו
 לאמר בה אמר הנה כמקד אשר לקנן הכלבים אתי
 דם נבות לקנן הכלבים אתי כמקד נבס אתה: ויאמר כ

16 ישראל שבעת אלקים: ונבא בצדקים ובהרד שנה
 שבור בסבות הוא ונמלכים שלש שנים מלך עזר
 אתו: ונבא נבד שר המדינת בראשנה משלח כד
 17 הדר ויהי לו לאמר אנשים נבא משמרון: ויאמר
 18 אסר לשלום נבא תפשו מים ואם למלכה נבא
 19 מים תפשו: ואלה נבא מדעיד נבד שר המדינת
 כ תחיל אשר אתרם: וכו איש איש ונבס ארם ונדפס
 ישראל ומלך בהרד מלך ארם על סוס ופרשים:
 21 ונבא מלך ישראל נבד את ארם ואת הרב והבא בארם
 22 מכה גדולה: ונבס הנביא אל מלך ישראל ויאמר לו
 לך תסוק ונב ונבא את אשר תעשה כי לתשובת
 23 השנה מלך ארם עלה עליך: ותבדו מלך ארם
 אמרו אליו אלתי הרים אלהים עלי בן סוק ממש
 24 ואולם נלחם ארם במישור אסלא נחוק מהם: ואת
 הדבר הנה עשה הרב המלכים איש ממלכו ושם פחות
 כה תחתיהם: ואתה תמנה לך: וכל כחל הנפל מאתך
 וסוסים ורכב קרב ונלמה אותם במישור אס
 26 לא נחוק מהם ושמע לקלם נעש בן: ויהי לתשובת
 השנה נפקד בהרד את ארם ועל אפקה מלכה
 27 עשר ישראל: ונבד ישראל התפקד ונלכו לו נבס
 לקראתם ונחש בני ישראל נבס בשני חשפ עים וארם
 28 מלא אתה נבד: ונבס איש האלהים ויאמר אל מלך
 ישראל ויאמר בה אמר הנה יגן אשר אמרו ארם אלתי
 הרים הנה ולא אלתי עמקם הוא ומתתי אתי בהרמון
 29 הגדול הנה בידך ונדעתם כראי הנה: ונתו אלה נב
 אלה שבעת ימים ויהי ביום השביל ותקרב המלכה
 ונב בני ישראל את ארם מאה אלה נבלי ביום אתר:
 ל ונבס הנזירים ונפקה אלה נבס תחלה על
 עשרים ונבכה אלה איש הנזירים ובהרד נס נבא
 31 אלה נבד חדר בהרד: ויאמר אליו עבדו הנה נב
 שמענו כרמל בית ישראל כרמלך חסד הם נעמה
 נא שלום במחשבת ונבלים בראשו ונבא אל מלך
 32 ישראל אליו ונב אתה את נפשך: ונבדו שלום במחשבתם
 ונבלים בראשיתם ונבאו אל מלך ישראל ויאמר
 עבדך בהרד אסר תחרינא נפשו ויאמר העדע תי
 33 אתי הוא: והאנשים נחשו ונמרו ונחלו הממש ויאמר
 אתך בהרד ויאמר באו קחדו ונבא אליו בהרד
 34 ויעלדו על המרובה: ויאמר אליו הנעים אשר לך
 אבי מאת אבדך אישב ונבאות תשים לך בדמשק
 כאשר שם אבי בשמרון ונב בבית אשתך ונבד
 35 לה לו ברית ושלחתי: ואיש אחד מבני הנביאים
 אמר אל עבדך בהרד הנה הנבי נב ונבא האיש
 36 להבתי: ויאמר לו יגן אשר לאשמעת בקול הנה
 הנה הולך מאתי והנה הנבי נבד כנבא ונבא
 37 אלה נבד: ונבא איש אתר ויאמר נבד נבא נבד
 38 האיש נבד ונבא: ונבא הנביא ונבד מלך אלה נבד
 39 ותחפש בארם על עניו: ויהי המלך עבד והוא נבד
 אל המלך ויאמר עבדך: נבא בקרב מלכה ונבד

Ben-hadad was drinking himself drunk in the pavilions, he and the kings, the thirty and two kings that helped him. And the young men of the princes of the provinces went out at first; and Ben-hadad sent out, and they told him saying, Some men are come out of Samaria. And he said, If they be come out for peace, catch them alive; and if they be come out for war, alive must ye catch them. So these, the young men of the princes of the provinces, came out of the city, with the army which followed them. And they slew every one his man; and the Syrians fled, and Israel pursued them: and Ben-hadad the king of Syria escaped on a horse with the horsemen. And the king of Israel went out, and smote the horses and chariots, and inflicted on the Syrians a great defeat. And the prophet approached unto the king of Israel, and said unto him, Go, strengthen thyself, and mark, and see what thou hast to do; for at the return of the year the king of Syria will come up against thee. And the servants of the king of Syria said unto him, Gods of the mountains are their gods; therefore they prevailed over us; but let us fight against them in the plain, and (see) whether we shall not prevail over them. But do this thing, Remove the kings, every one from his place, and appoint governors in their rooms; And thou, number for thyself an army, like the army that thou hast lost, horse for horse, and chariot for chariot: and we will fight against them in the plain, (and see) whether we shall prevail over them. And he hearkened unto their voice, and did so. And it came to pass at the return of the year, that Ben-hadad numbered the Syrians, and went up to Aphek, to the war with Israel. And the children of Israel were numbered, and provisioned, and went (out) against them: and the children of Israel encamped opposite to them like two little flocks of goats; but the Syrians filled the country. And there approached the man of God, and spoke unto the king of Israel, and said, Thus hath said the Lord, Forasmuch as the Syrians have said, "A God of the hills is the Lord, but he is not God of the valleys": will I deliver all this great multitude into thy hand; and ye shall know that I am the Lord. And they encamped one opposite the other for seven days. And it happened, that on the seventh day the battle took place: and the children of Israel smote the Syrians a hundred thousand men on foot in one day. But those that were left fled to Aphek, into the city; but the city-wall fell upon the twenty and seven thousand men that had been left. And Ben-hadad fled, and came into the city, saying into the innermost chamber. And his servants said unto him, Behold now, we have heard that the kings of the house of Israel are kindly kings; let us, we pray, put sackcloth on our loins, and ropes upon our heads, and go out to the king of Israel: peradventure he may save thy life. So they girded sackcloth on their loins, and ropes on their heads, and came to the king of Israel, and said, Thy servant Ben-hadad hath said, I pray thee, let me live. And he said, Is he yet alive? he is my brother. Now the men took it for a good sign, and hastened and caught at his word, whether it was his earnest; and they said, My brother Ben-hadad! But he said, Go ye, bring him. Then came Ben-hadad forth to him; and he caused him to come up into the chariot. And he said unto him, The cities, which my father took from thy father, will I restore; and thou canst lay out for thyself streets in Damascus, as my father laid out in Samaria. "And I for my part will send thee away with this covenant." So he made a covenant with him, and sent him away. And a certain man of the sons of the prophets said unto his companion, By the word of the Lord, smite me, I pray thee. But the man refused to smite him. Then said he unto him, Forasmuch as thou hast not obeyed the voice of the Lord, behold, when thou goest away from me, a lion shall slay thee. And he went away from him, when a lion found him, and slew him. Then he met with another man, and said, Smite me, I pray thee. And the man smote him, smiting and wounding (him). And the prophet then went, and placed himself before the king on the way, and disguised himself with a bandage over his eyes. And as the king passed by, he cried unto the king, and said, Thy servant went out into the midst of the battle; and, behold, a man turned

aside, and brought unto me a man, and said, Guard this man: if by any means he be missing, thou shalt thy life be (forfeit) for his life, or else thou shalt weigh me down a talent of silver. But it happened as thy servant was busy here and there that he was gone. And the king of Israel said unto him, So is thy sentence: thou thyself hast decided it. And he hastened, and removed the bandage from his eyes; and the king of Israel recognized him that he was one of the prophets. And he said unto him, Thus hath said the Lord, Because thou hast let go out of thy hand the man whom I had caught in my net, therefore shall thy life be the forfeit for his life, and thy people for his people. And the king of Israel went to his house low-spirited and displeased, and he came to Samaria.

CHAPTER XXI.

And it came to pass after these events, that Naboth the Yzre'elite had a vineyard, which was in Yzre'el, near the palace of Achab the king of Samaria. And Achab spoke unto Naboth, saying, Give me thy vineyard, that it may serve me for an herb-garden, because it is near unto my house; and I will give thee in its stead a vineyard better than it; (or,) if it seem good in thy eyes, I will give thee the money, the value of the same. And Naboth said to Achab, Far be it from me before the Lord, that I should give the inheritance of my fathers unto thee. And Achab came into his house low-spirited and displeased, because of the word which Naboth the Yzre'elite had spoken to him, when he said, I will not give unto thee the inheritance of my fathers. And he laid himself down upon his bed, and turned away his face, and would eat no food. But Izebel his wife came to him, and spoke unto him, Why is thy spirit so sad? and why eatest thou no food? And he said unto her, Because I spoke unto Naboth the Yzre'elite, and said unto him, Give me thy vineyard for money; or else, if it please thee, I will give thee a vineyard in its stead; but he hath said, I will not give unto thee my vineyard. Then said unto him Izebel his wife, Dost thou now govern the kingdom of Israel? arise, eat bread, and let thy heart be merry: I will myself give thee the vineyard of Naboth the Yzre'elite; so she wrote letters in Achab's name, and sealed them with his seal; and she sent the letters into the elders and unto the nobles who were in his city, and who dwelt near Naboth. And she wrote in the letters, saying, Proclaim a fast, and cause Naboth to sit at the head of the people; And seat two men, worthless fellows, opposite to him, and let them bear witness against him, saying, Thou hast blasphemed God and the king; and then lead him forth, and stone him, that he may die. And the men of his city, the elders and the nobles, those who dwelt in his city, did as Izebel had sent unto them, as was written in the letters which she had sent unto them. They proclaimed a fast, and caused Naboth to sit at the head of the people. And there came in two men, worthless fellows, and seated themselves opposite to him; and these worthless men testified against him, against Naboth, in the presence of the people, saying, Naboth hath blasphemed God and the king. Then they led him forth out of the city, and stoned him with stones, that he died. And they sent to Izebel, saying, Naboth hath been stoned, and is dead. And it came to pass, when Izebel heard that Naboth had been stoned, and was dead, that Izebel said to Achab, Arise, take possession of the vineyard of Naboth the Yzre'elite, which he refused to give thee for money; for Naboth is not alive, but dead. And it came to pass, when Achab heard that Naboth was dead, that Achab rose up to go down to the vineyard of Naboth the Yzre'elite, to take possession of it. And the word of the Lord came to Elijah the Tishbite, saying, Arise, go down to meet Achab the king of Israel, who is in Samaria: behold, he is in the vineyard of Naboth, whither he is gone down to take possession of it. And thou shalt speak unto him, saying, Thus hath said the Lord, Hast thou murdered, and also taken possession? And thou shalt speak unto him, saying, Thus hath said the Lord, In the place where the dogs licked the blood of Naboth shall the dogs lick thy blood, yes, thine also. And Achab said to Elijah, Hast thou found me, O my

17 ויאמר ראיתי את־בִּלְשֵׁן־יִשְׂרָאֵל וְנִפְצִים אֶל־הַדְּבָרִים כְּצֶאֱן
 אֲשֶׁר אֵדְבָרֵם רָעָה וַיֹּאמֶר דְּוָה לֹא אֲדַע לֵאלֹהִים יִשְׁבוּ
 18 אִישׁ־לְבֵיתוֹ בְּשָׁלוֹם׃ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־דְּוִישֶׁפֶט
 הַלֹּוֹא אֶמְרֵתִי אֵלֶיךָ לֹא־תִנְבֵּא עָלַי טוֹב כִּי אֶמְרֵה׃
 19 וַיֹּאמֶר לָבֵן שְׁמֵעַ דְּבַר־דְּוָה רֵאִיתִי אֶת־דְּוָה יֹשֵׁב עַל־
 כִּסֵּאוֹ וְכֹל־צִבְיָא שְׂמִים עִמָּד עָלָיו מִיָּמִינוֹ וּמִשְׂמָאלוֹ׃
 20 וַיֹּאמֶר דְּוָה מִי יִפְתָּה אֶת־אֲחָאָב וְעַל וְעַל כִּרְמֵת גִּלְעָד
 21 וַיֹּאמֶר וְהַ כִּבְה וְהָ אִמֶר כִּבְה׃ וַיַּעַב דְּרֹת וַיַּעֲמֹד לִפְנֵי
 22 דְּוָה וַיֹּאמֶר אֵיךְ אֶפְשֵׁי וַיֹּאמֶר דְּוָה אֵלָיו כִּבְה׃ וַיֹּאמֶר
 23 אֲצֵא וְהִוִּיתִי רֹחַ שֶׁכֶר בְּפִי כִּלְנִיבֵיכֶם וַיֹּאמֶר תִּפְתְּרוּ
 24 וְגַם תִּזְכְּלוּ מֵאֲנֻשְׁדִּיבֶיךָ׃ וַעֲתָה גַּהֵר נִתֵּן דְּוָה רֹחַ שֶׁכֶר
 25 בְּפִי כִּלְנִיבֵיכֶם אֵלֶּה נִדְוָה דְּבַר עֲלֵיךָ רָעָה׃ וַיַּעַב
 26 צִדְקָתוֹ כִּרְבִּנְעָנָה וְכִּה אֶת־מִכְרֹו עַל־הַלְחֹו וַיֹּאמֶר
 27 אֶרְוָה עִבְר רֹחַ־דְּוָה מֵאִתִּי לְדַבֵּר אֶתְךָ׃ וַיֹּאמֶר
 28 מִכְרֹו הֵךְ רָעָה בְּיוֹם הַיּוֹם אֲשֶׁר תִּכְאֹו חֲרֹו בְּחֲרֹו
 29 לְהַתְּקֹו׃ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל קַח אֶת־מִכְרֹו וְהִשְׁכִּיבוּ
 30 אֶל־אֲמֹן שֶׁר־הַעִיר וְאֶל־יֹאשׁ בֶּן־מֶלֶךְ׃ וַאֲמַרְתָּ בְּרֹו
 31 אִמֶר הַמֶּלֶךְ שִׁמְוֹ אֶתְוָה בֵּית הַכְּנָא וְהַאֲכַלְוֹ לָחֵם
 32 לְחֵץ וְזִמֵּן לְחֵץ עַד בָּאִי בְּשָׁלוֹם׃ וַיֹּאמֶר מִכְרֹו אִם־
 33 שׁוֹב תִּשׁוּב בְּשָׁלוֹם לֹא־דַבֵּר דְּוָה כִּי וַיֹּאמֶר שְׁמֵעַ
 34 עֲמִים קֹלִם׃ וְעַל מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְדוֹשֶׁפֶט מֶלֶךְ־
 35 דְּוָה רָמַת גִּלְעָד׃ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־דְּוִישֶׁפֶט
 36 הַחֲסַפְשֵׁי וְכֹא בְּמַלְחָמָה וְאֵתָה לְבַשׁ בְּגָדֶיךָ הַחֲסַפְשֵׁי
 37 מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְיֹבֵא בְּמַלְחָמָה׃ וּמֶלֶךְ אִרְם צִהָ אֶת־
 38 שְׂרֵי הַרְּכָב אֲשֶׁר־לוֹ שְׁלִשִׁים וְשֵׁנִים לֹא־מֶלֶךְ לֹא תִלְחַמוּ
 39 אֶת־דִּיקָן וְאֶת־נְדֹוֹל כִּי אֶסְאֶת־מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל לְבָדוֹ׃
 40 וְהִוִּי כִרְאוֹת שְׂרֵי הַרְּכָב אֶת־דְּוִישֶׁפֶט הַמֶּלֶךְ אִמְרוּ אֵיךְ
 41 מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל הוּא תִסְרוּ עָלָיו לְהִלָּחֵם וְעַיֵךְ דְּוִישֶׁפֶט׃
 42 וְהִוִּי כִרְאוֹת שְׂרֵי הַרְּכָב כִּי לֹא־מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל הוּא יִשְׁוִבוּ
 43 מֵאֶתְרֵהוּ׃ וְאִישׁ מִשָּׁד בְּקֹשֶׁת לָחֵמוֹ וְכִה אֶת־מֶלֶךְ־
 44 יִשְׂרָאֵל בֵּין הַדְּבָקִים וּבֵין הַשְּׂרָקִן וַיֹּאמֶר לְרַכְבּוֹ הֵךְ
 45 וְהֵךְ וְהִצִּיאֵם מִדְּבַחְתֵּיהֶם כִּי הַחֲלִיתִי׃ וַתַּעֲלֶה הַמַּלְחָמָה
 46 בְּיוֹם הַיּוֹם וְהֵךְ הֵךְ מִמֶּךָ בְּמַדְבָּה נִכְאֹו אִרְם
 47 וְנִמַּת בְּעַרְב וַיַּעַק דְּסִתְמָכָה אֶתְעֹק הַרְּכָב׃ וַעֲבָר
 48 הַרְּקֵל בְּמַחְנֶה כִּבְאֹו הַשֶּׁמֶשׁ לֹא־מֶלֶךְ אִישׁ אֶל־עִירָו וְאִישׁ
 49 אֶל־אֶרְצוֹ׃ וְנִמַּת הַמֶּלֶךְ וְיֹבֵא שְׂמֹרוֹן וְהַקְּבֹו אֶת־הַמֶּלֶךְ
 50 בְּשִׁמְרוֹן׃ וַיִּשְׁטַף אֶת־הַרְּכָב עַל אֶרֶבֶת שְׂמֹרוֹן וְחָלְקוּ
 51 הַכְּלָבִים אֶת־דָּמוֹ וְהִוִּיתָ רִחְצוֹ כְּדָבַר דְּוָה אֲשֶׁר דְּבַר׃
 52 וַיִּתֵּר דְּבָרֵי אֲחָאָב וְכֹל־אֲשֶׁר עָשָׂה וְכִיבֵת הַשֶּׁן אֲשֶׁר כִּיבֵה
 53 וְכֹל־הַעֲרֹים אֲשֶׁר־כִּיבֵה הַלְּוֹאֲתָם כְּתוּבִים עַל־סִפְסַף
 54 דְּבַר־הַיָּמִים לְמַלְכֵי־יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּשְׁכַּב אֲחָאָב עַם־אֲבָתָיו
 55 וּמֶלֶךְ אֲחֹוֹרָו בֵּן חַתְתִּי׃ וְדוֹשֶׁפֶט בְּדָאָא מֶלֶךְ־
 56 עַל־דְּוָהִים בְּשֶׁנַּת אֲחָאָב מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל׃ וְדוֹשֶׁפֶט
 57 בְּדִשְׁלֹוִים וְהַמֶּשׁ שָׁנָה כִּמְלָכוֹ וְעֲשָׂרִים וְהַמֶּשׁ שָׁנָה
 58 מֶלֶךְ בְּדוֹשֶׁלֶם וְשֵׁם אֲמוֹ עֲזַבָה בְּתִשְׁלוֹן׃ וְהֵךְ כִּבְל־
 59 הַרְּךְ אֲסָא אֲבִי לֹא־יִסַר מִמֶּנּוּ לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי דְּוָה׃
 60 אֵיךְ הַבְּמִת לֹא־יִסְרוּ עוֹד הַעֲם מִזְבָּחִים וּמִקְרָסִים כְּבָמוֹת׃
 61 וַיִּשְׁלַם דְּוִישֶׁפֶט עִם־מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל׃ וַיִּתֵּר דְּבַר־דְּוִישֶׁפֶט
 62

אֲחָאָב אֶל־אֵלֹוֹ הַמַּעֲתָנִי אֲבִי וַיֹּאמֶר מַעֲתָנִי וְעַן
 21 הַתְּמַרְךָ לַעֲשׂוֹת רָעָה בְּעֵינֵי דְּוָה׃ הֵינִי מִבֵּי אֵלֶיךָ
 22 רָעָה וְכַעֲרָתִי אֶתְרַךְ וְהַכְרָתִי לֹא־חָאָב מִשְׁתָּן בְּקוֹר
 23 וְעִצוֹר וְעוֹבֵב כִּישְׂרָאֵל׃ וְנִתְתִי אֶת־יְהוָה כְּבֵית רִבְעִים
 24 בְּדָקֻט וְכִבְיַת בְּעֵשָׂא בְּדִאֲחֹה אֶל־כְּנֵסִים אֲשֶׁר הַכְּעִסָת
 25 וְתַחֲטָא אֶת־יִשְׂרָאֵל׃ וְגַם־לֹאֲחָבֵל דְּבַר דְּוָה לֹא־מֶלֶךְ
 26 הַכְּלָבִים וְאִכְלוּ אֶת־אֲחָבֵל כְּחַל יִשְׂרָאֵל׃ הַמֶּת לֹא־חָאָב
 27 כְּעִיר וְאִכְלוּ הַכְּלָבִים וְנִמַּת בְּשָׂדָה וְאִכְלוּ עוֹף הַשָּׁמַיִם׃
 28 כִּה לֹא־הִיָה כְּחָאָב אֲשֶׁר הַתְּמַר לַעֲשׂוֹת רָעָה בְּעֵינֵי
 29 דְּוָה אֲשֶׁר־הִסְתָּה אֶתִּי אֲנֹכֵל אִשְׁתִּי׃ וְהַעֲבֵב מֵאֶר
 30 לְלֶבֶת אֲחֵרִי וְגִלְוִלִים כִּבְלֹו אֲשֶׁר עָשׂוֹ הַאֲמִר אֲשֶׁר
 31 חֲרִישׁ דְּוָה מִפְּנֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל׃ וְהוּוֹ כְּשִׁמְעֵ אֲחָאָב אֶת־
 32 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּקְרַע בְּגָדוֹ הַשֶּׁמֶשׁ עַל־בְּשׂוֹ הַעֲוֹם
 33 וַיִּשְׁכַּב בְּשֶׁן וַיִּתְרַךְ אֶת־
 34 אֵלָיו הַמִּשְׁכִּי לֹא־מֶלֶךְ׃ וְהָרֵאת כִּרְבִּנְעָנָה אֲחָאָב מִלְּפָנֵי
 35 יְעֹן כִּרְבִּנְעָנָה מִפְּנֵי לֹא־אֲבִי דְרַעְוָה בְּמִוּוֹ בְּמִוּוֹ כְּוֹ אֲבִיא
 36 הַרָעָה עַל־בָּתוֹ׃

CAP. XXII. כב

1 וַיִּשְׁבוּ שְׁלֹשׁ שָׁנִים אֵין מַלְחָמָה בֵּין אִרְם וּבֵין יִשְׂרָאֵל׃
 2 וְהִוִּי בְשֶׁנָה הַשְּׁלִישִׁית יִתְרַךְ דְּוִישֶׁפֶט מֶלֶךְ־דְּוָה
 3 אֶל־מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל׃ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־עַבְדָּיו
 4 הַדְּעָתֶם כִּי־לֵנו רָמַת גִּלְעָד וְאֶנְחֵנוּ מַחֲשִׁים מִקְחַת אֵתָה
 5 מִיָּד מֶלֶךְ אִרְם׃ וַיֹּאמֶר אֶל־דְּוִישֶׁפֶט הַתְּלָךְ אִתִּי
 6 לְמַלְחָמָה רָמַת גִּלְעָד וַיֹּאמֶר דְּוִישֶׁפֶט אֶל־מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל
 7 כְּמִוּוֹ מֶלֶךְ עֲמִים כְּעַמָּךְ כְּסוּסֵי כְּסוּסֶיךָ׃ וַיֹּאמֶר דְּוִישֶׁפֶט
 8 אֶל־מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל דְּרַעְוָה כִּיִּם אֶתְדַבֵּר דְּוָה׃ וַיִּקְבֹּץ
 9 מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַגִּבּוֹרִים כְּאִרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וַיֹּאמֶר
 10 אֵלָחֵם הַאֲלֹו עַל־רַמַת גִּלְעָד לְמַלְחָמָה אֶסְאֶתְהֵל וְאִמְרוּ
 11 עָלָה וְתָן וְתָן אֲדָנִי בֶן־הַמֶּלֶךְ׃ וַיֹּאמֶר דְּוִישֶׁפֶט וְאֵין פֶּה
 12 נְבִיא לְדִוָה עוֹד וְהַרְשָׁה מֵאִתִּי׃ וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל
 13 אֶל־דְּוִישֶׁפֶט עוֹד אִישׁ־אֶחָד לְחֲרוֹשׁ אֶת־דְּוָה מֵאִתִּי וְאֵין
 14 שְׂנֵאִתָּיו כִּי לֹא־תִנְבֵּא עָלַי טוֹב כִּי אֶסְדַּע מִכְרֹו כֵךְ
 15 יִשְׂרָאֵל אֶל־סְרוֹם אֶחָד וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ מִכְרֹו כִּי־מִלְחָמָה׃
 16 וּמֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וְדוֹשֶׁפֶט מֶלֶךְ־דְּוָה יֹשִׁבִים אִישׁ עַל־
 17 כִּסֵּאוֹ מִלְּבָשִׁים בְּגָדִים בְּתוֹךְ פֶּתַח שַׁעַר שְׂמֵרוֹן וְכֹל־
 18 הַגִּבּוֹרִים מִתְּנַבְּאִים לְפָנֵיהֶם׃ וַעֲשׂוּ לוֹ צִדְקָה כִּרְבִּנְעָנָה
 19 כְּרַעַי כְּחַל וַיֹּאמֶר כִּה־אִמֶר דְּוָה כְּאֵלֶּה תִנְנַח אֶת־אִרְם
 20 עַד־כְּלוֹתָם׃ וְכֹל־הַגִּבּוֹרִים וְנָבִאִים כֵּן לֹא־מֶלֶךְ עָלָה רָמַת
 21 גִּלְעָד וְהַצִּלַח וְנִתֵּן דְּוָה בֶּן־הַמֶּלֶךְ׃ וְהַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־
 22 הֵךְ וְלִקְרָא מִכְרֹו דְּבַר אֵלָיו לֹא־מֶלֶךְ הַדְּרֵנָה דְּבַר־
 23 הַנְּבִיאִים כִּה־אֶחָד טוֹב אֶל־הַמֶּלֶךְ וְהִרָא דְּבַרְךָ כִּרְכָר
 24 אֶחָד מִתֵּם וְדַבְרַת טוֹב׃ וַיֹּאמֶר מִכְרֹו הַדְּרֵנָה כִּי אֶת־
 25 אֲשֶׁר יֹאמֶר דְּוָה אֵלָי אֶתִּי אֲדַבֵּר׃ וְיֹבֵא אֶל־הַמֶּלֶךְ־
 26 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ דְּוָה מִכְרֹו הַהֵךְ אֶל־רַמַת גִּלְעָד
 27 לְמַלְחָמָה אֶסְתְּחַבֵּל וַיֹּאמֶר אֵלָיו עָלָה וְהַצִּלַח וְנִתֵּן דְּוָה
 28 בֶּן־הַמֶּלֶךְ׃ וַיֹּאמֶר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ עַד־כְּמָה עֲמִים אֵין
 29 גְּשִׁבְעָךְ אֲשֶׁר לֹא־תִדְבַר אֵלַי וְקִדְמַת בְּשֵׁם דְּוָה׃

enemy? And he answered, I have found thee: because thou hast sold thyself to do what is evil in the eyes of the Lord. Behold, I will bring evil upon thee, and I will sweep out after thee, and will cut off from Achab every male, and guarded and fortified in Israel, And I will make thy house like the house of Jeroboam the son of Nebat, and like the house of Ba'sham the son of Achiyah, for the provocation wherewith thou hast provoked (me) to anger, and induced Israel to sin. And also concerning Izebel hath the Lord spoken, saying, The dogs shall eat Izebel in the valley of Yizre'el. Him that dieth of Achab in the city shall the dogs eat; and him that dieth in the field shall the fowls of the heavens eat. But indeed there was none like unto Achab, who sold himself to do what is evil in the eyes of the Lord, to which Izebel his wife incited him. And he acted very abominably in following the idols, in all things just as had done the Amorites, whom the Lord had driven out from before the children of Israel. And it came to pass, when Achab heard these words, that he rent his clothes, and put sackcloth upon his flesh, and fasted, and slept in the sackcloth, and walked about barefooted. ¶ And the word of the Lord came to Elijah the T'ishbite, saying, Hast thou seen how Achab hath humbled himself before me? therefore, because he hath humbled himself before me, will I not bring the evil in his days; in the days of his son will I bring the evil upon his house.

CHAPTER XXII.

1 And they remained (at rest) three years, there being no war between Syria and Israel. ¶ And it came to pass in the third year that Jehoshaphat the king of Judah came down to the king of Israel. 2 And the king of Israel said unto his servants, Know ye that Ramoth in Gil'ad is ours, and we remain idle, without taking it out of the hand of the king of Syria? And he said unto Jehoshaphat, Wilt thou go with me to the battle against Ramoth-gil'ad? And Jehoshaphat said to the king of Israel, I (will be) like thee, my people like thy people, my horses like thy horses. And Jehoshaphat said unto the king of Israel, Inquire, I pray thee, to-day (first) of the word of the Lord. 3 Then assembled the king of Israel the prophets, about four hundred men, and said unto them, Shall I go against Ramoth-gil'ad to battle, or shall I forbear? And they said, Go up; and the Lord will deliver (it) into the hand of the king. And Jehoshaphat said, Is there not here a prophet of the Eternal besides, that we might inquire of him? 4 And the king of Israel said unto Jehoshaphat, There is yet one man, by whom we might inquire of the Lord; but I hate him; for he will never prophesy good concerning me, but evil: (it is) Michayhu the son of Yimlah. And Jehoshaphat said, Let not the king say so. Then called the king of Israel a certain officer, and said, Hasten hither Michayhu the son of Yimlah. And the king of Israel and Jehoshaphat the king of Judah were sitting each on his throne, dressed in their regal garments, in a threshing-floor at the entrance of the gate of Samaria; and all the prophets prophesied before them. And Zedekiah the son of Kena'anah had made himself horns of iron; and he said, Thus hath said the Lord, With these shalt thou push the Syrians, until thou have made an end of them. And all the prophets prophesied so, saying, Go up to Ramoth-gil'ad, and prosper; and the Lord will deliver it into the king's hand. 5 And the messenger that went to call Michayhu spoke unto him, saying, Behold how, the words of the prophets are with one voice good for the king: do let thy word, I pray thee, be like the word of any one of them, and speak something good. 6 And Michayhu said, As the Lord liveth, truly, what the Lord may say unto me, that will I speak. 7 And when he was come to the king, the king said unto him, Michayhu, shall we go against Ramoth-gil'ad to battle, or shall we forbear? And he answered him, Go up, and prosper; and may the Lord deliver it into the hand of the king. And the king said unto him, How many times yet must I adjure thee that thou shalt not speak to me anything but the truth in the name of the Lord? And he said, I saw all Israel scattered

over the mountains, as flocks that have not a shepherd: and the Lord said, These have no master; let them return every man to his house in peace. And the king of Israel said unto Jehoshaphat, Did I not say unto thee that he would not prophesy concerning me any good, but (only) evil? And he said, Therefore hear thou the word of the Lord: I saw the Lord sitting on his throne, and all the host of heaven standing by him on his right and on his left. And the Lord said, Who will persuade Achab, that he may go up and fall at Ramoth-gil'ad? And one said, in this manner, and another said, in that manner. And there came forth a spirit, and placed himself before the Lord, and said, I will persuade him. And the Lord said unto him, Wherewith? And he said, I will go forth, and I will be a lying spirit in the mouth of all his prophets. And he said, Thou wilt persuade him, and also prevail: go forth, and do so. And now, behold, the Lord hath put a lying spirit in the mouth of all these thy prophets; but the Lord hath spoken evil concerning thee. And Zedekiah, the son of Kena'anah, went near, and struck Michayhu on the cheek, and said, Which way passed the Spirit of the Lord away from me to speak with thee? And Michayhu said, Behold, thou shalt see it on that day, when thou shalt go into the innermost chamber to hide thyself. And the king of Israel said, Take Michayhu, and carry him back unto Amon the governor of the city, and unto Joash the king's son: And say, Thus hath said the king, put this man in the prison, and feed him with sparing bread and with sparing water, until I come home in peace. And Michayhu said, If thou return at all in peace, then hath the Lord not spoken through me. And he said, Hear it, O all ye nations! ¶ So the king of Israel went up with Jehoshaphat the king of Judah to Ramoth-gil'ad. And the king of Israel said unto Jehoshaphat, I will disguise myself, and enter into the battle; but do thou put on thy regal garments. And the king of Israel disguised himself, and went into the battle. And the king of Syria had commanded the captains over his chariots, thirty-two (in number), saying, Fight neither with a small nor a great one, save only with the king of Israel alone. And it came to pass, when the captains of the chariots saw Jehoshaphat, that they said, Surely this is the king of Israel. And they turned aside against him to fight; and Jehoshaphat cried out, And it came to pass, when the captains of the chariots perceived that it was not the king of Israel, that they turned back from following him. But a man drew his bow at a venture, and struck the king of Israel between the joints and the armor; wherefore he said unto his chariot-driver, Turn about, and carry me out of the camp; for I am wounded. And the battle increased on that day; and the king was stayed up in his chariot against the Syrians; but he died in the evening; and the blood of the wound flowed down into the hollow of the chariot. And there went a proclamation throughout the camp at the going down of the sun, saying, Every man to his city, and every man to his own land. So the king died, and was brought to Samaria; and they buried the king in Samaria. And the chariot was washed out at the pool of Samaria; and the dogs licked up his blood, as they washed his armor; according to the word of the Lord which he had spoken. Now the rest of the acts of Achab, and all that he did, and the ivory house which he built, and all the cities that he built, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Israel. So Achab slept with his fathers: and Achazyahu his son became king in his stead. ¶ And Jehoshaphat the son of Assa became king over Judah in the fourth year of Achab the king of Israel. Jehoshaphat was thirty and five years old when he became king, and twenty and five years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was 'Azubah the daughter of Shilchi. And he walked in all the ways of Assa his father; he turned not aside from it, doing what is right in the eyes of the Lord: Nevertheless the high-places were not removed; for the people still offered, and burnt incense on the high-places. And Jehoshaphat made peace with the king of Israel. Now the rest

וּבִדְרֹתָי אֲשֶׁר-רָעַשְׁתָּה וְאֲשֶׁר נָלַחְתָּם הַלֵּאֲדָמָה כְּתוּבִים עַל-
 17 סֵפֶר דְּבַר הַיָּמִים לְמַלְכֵי יְהוּדָה: וְהֵרָא הַקִּדְשֵׁי אֲשֶׁר
 18 נִשְׂאָר בְּיַמֵּי אֲסָא אָבִי בְּעַר מִן-דָּאָרְזִין: וְהַלֵּךְ אִין
 19 בְּהָרִים נֶגֶב מִלֶּךְ: וְהִוָּשַׁפְט עֶשֶׂר אֵינוֹת תְּרִישֵׁי לְלֶבֶת
 אִפְרַיִם לְהֹבֵב וְלֹא הִלָּךְ כִּדְשִׁכְרָה אֵינוֹת בַּעֲצוּזֵי בְּרֹ:
 20 אִו אֹמֵר אֲחֹזְרֵוּ כִּדְהֹאֲב אֶל-הַיְוִשְׁפֹּט לְבֹו עֲבָדֵי עַם
 61 עֲבָדֵיךָ הַבְּאֵנוֹת וְלֹא אָבָה הַיְוִשְׁפֹּט: מִיִּשְׁבֵּב הַיְוִשְׁפֹּט
 עֲסִיבְתֹוּ וְנִקְבֵר עֲסִיבְתֹוּ בְּעִיר דִּוֵּר אָבִי וְהַלֵּךְ
 52 יְדָרִים בְּעַן תַּחֲמוּ: אֲחֹזְרֵוּ כִּדְהֹאֲב מִלֶּךְ עַל-
 21 יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְרוֹן בְּשֵׁנַת שְׁבַע עֶשְׂרֵה לַיְוִשְׁפֹּט מִלֶּךְ
 53 וְהִנֵּה וְהַלֵּךְ עַל-יִשְׂרָאֵל שְׁתַּחֲוִי: מַעַשׂ רַבֵּעַ בַּעֲצוּזֵי
 22 יְהוּדָה וְהַלֵּךְ בְּהַר אָבִי וּבְהַר אֹמֵר וּבְהַר אֶל-הַבְּעַם כִּדְ
 54 נִבְט אֲשֶׁר הִסְטִיא אֶת-יִשְׂרָאֵל: וְנִשְׁכַּר אֶת-הַכַּעֲלֵ
 וְנִשְׁתַּחֲוִי לוֹ וְנִבְעַם אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כֹּלל אֲשֶׁר-
 עָשָׂה אָבִיו:

מלכים ב

LIBER II. REGUM.

CAPUT I. A

1 וַיִּפְשַׁע מֶמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֲחָבִי מֵת אֲחָבִי: וַיִּפֹּל אֲחֹזָה
 בְּעַר הַשְּׂבָבָה בְּעִלְתֹו אֲשֶׁר בְּשִׁמְרוֹן תַּחַל וַיִּשְׁלַח
 מַלְאָכִים וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לְכוּ דַרְשׁוּ בְּכַעֲלֵ וְכוּבֵל אֱלֹהֵי
 2 עַקְרוֹן אִם-תִּהְיֶה מִחֵל לוֹ: וְהַלֵּךְ יְהוָה מִלֶּךְ אֶל-
 אֱלֹהֵי הַחֲשִׁבִי כֹס עַלֵה לְקַרְנַת מִלְּכֵי שְׁמִרֹן
 3 וְדַבֵּר אֲלֵהֶם הַמַּכְלִי אֶדְאֵלוּהִם בְּיִשְׂרָאֵל אֲתֵם הַלֵּבִים
 4 לְדַרְשׁ בְּכַעֲלֵ וְכוּבֵל אֱלֹהֵי עַקְרוֹן: וְלִבְנֵי כִהֲנֵי יְהוָה
 הַמִּטָּה אֲשֶׁר-עָלִיתָ שָׁם לֹא-תִתְרַד מִמֶּנָּה כִּי מֵת הַמֹּרֶת
 5 הַיְוִשְׁפֹּט אֱלֹהֵי: וַיִּשְׁוּבוּ הַמַּלְאָכִים אֵלָיו וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִהֵרָא
 6 וְהַ שְׂבָחָם: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אִישׁ עַלֵה לְקַרְנַתֵּנוּ וַיֹּאמֶר
 7 אֵלָינוּ לְכוּ שׁוּבוּ אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-שָׁלַח אֲתֵכֶם וְדַבְּרֵתֶם
 אֵלָיו כֹּה אָמַר יְהוָה הַמַּכְלִי אֶדְאֵלוּהִם בְּיִשְׂרָאֵל אֲתֵם
 8 שָׁלַח לְדַרְשׁ בְּכַעֲלֵ וְכוּבֵל אֱלֹהֵי עַקְרוֹן לְכוּ הַמִּטָּה
 9 אֲשֶׁר-עָלִיתָ שָׁם לֹא-תִתְרַד מִמֶּנָּה כִּי מֵת הַמֹּרֶת
 10 אֲתֵכֶם מִה מוֹשֶׁפֶט הָרִאשִׁי אֲשֶׁר עַלֵה לְקַרְנַתְכֶם וְדַבֵּר
 11 אֲלֵהֶם אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אִישׁ בְּעַל
 שֵׁר וְאוֹרֵר עוֹר אֹזֹר בְּמַתְנוֹ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הַחֲשִׁבִי הוּא:
 9 וַיִּשְׁלַח אֵלָיו שֵׁר תַּחֲמוּשִׁים תַּחֲמוּשִׁי וַעֲלֵ אֵלָיו וְהִנֵּה יִשֵּׁב
 עַל-רִאשׁ הַהָר וְהָרָא אֵלָיו אִישׁ הַלֵּבִים הַמֶּלֶךְ דְּבַר
 10 הַדָּה: וַעֲנֵה אֱלֹהֵי וְדַבֵּר אֶל-שֵׁר תַּחֲמוּשִׁים וְאִם-
 אִישׁ אֱלֹהִים אִנִּי תִתְּרַד אֲשׁ מִן-הַשְּׂמִימִם וְהֹאכַל אֲתֵךְ וְאֶת-
 הַמִּשְׁפָּחָה וְתִתְּרַד אֲשׁ מִן-הַשְּׂמִימִם וְהֹאכַל אֲתֵךְ וְאֶת-הַתַּחֲמוּשִׁי:
 11 וַיִּשֵּׁב וַיִּשְׁלַח אֵלָיו שֵׁר-תַּחֲמוּשִׁים אַחֵר תַּחֲמוּשִׁי וַעֲלֵ
 12 וְדַבֵּר אֵלָיו אִישׁ הַגְּאֻלִּים כִּדְהֹאֲמֵר הַמֶּלֶךְ מִכְרַדָּה
 13 רַדָּה: וַעֲנֵה אֲלֵהֶם וְדַבֵּר אֲלֵהֶם אִם-אִישׁ הַגְּאֻלִּים אִנִּי

CAP. II. ב
 1 וַיְהִי בְהַעֲלֹת יְהוָה אֶת-אֱלֹהֵיוֹ בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם בְּיַד
 2 אֱלֹהֵי וְאֲלִישֵׁעַ מִדְּבַלְגָּל: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי אֶל-אֲלִישֵׁעַ
 שְׂבִינָא פֹה כִּי יְהוָה שְׁלַחְנִי עַד-בִּית-חַיִל וַיֹּאמֶר אֲלִישֵׁעַ
 3 חִדְרֵיהָ וְחִרְנִישֵׁי אִם-אֲעֹבְדֶנָּה וְיִרְדֵּוּ בִית-חַיִל: וַיֵּצֵא
 בְּנֵי-הַנְּבוֹאִים אֲשֶׁר-בִּית-חַיִל אֶל-אֲלִישֵׁעַ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו
 הַדְּעִיתָ כִּי הַיּוֹם יְהוָה לָקַח אֶת-אֲדֹנָיֶךָ מִעַל רַאשֶׁיךָ
 4 וַיֹּאמֶר נִסְאָנִי דַעֲמִי תַחֲמוּשִׁי: וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהֵי וַאֲלִישֵׁעַ
 שְׂבִינָא פֹה כִּי יְהוָה שְׁלַחְנִי יְרֵדֵוּ וַיֹּאמֶר חִדְרֵיהָ
 5 וְחִרְנִישֵׁי אִם-אֲעֹבְדֶנָּה וְנִבְאֵוּ יְרֵדֵוּ: וַיֵּצֵא בְּנֵי-הַנְּבוֹאִים
 6 אֲשֶׁר-בִּיתֵוּ אֶל-אֲלִישֵׁעַ וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַדְּעִיתָ כִּי הַיּוֹם
 7 יְהוָה לָקַח אֶת-אֲדֹנָיֶךָ מִעַל רַאשֶׁיךָ וַיֹּאמֶר נִסְאָנִי דַעֲמִי
 8 תַחֲמוּשִׁי: וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהֵי שְׂבִינָא פֹה כִּי יְהוָה שְׁלַחְנִי
 9 הַדְּרִינָה וַיֹּאמֶר חִדְרֵיהָ וְחִרְנִישֵׁי אִם-אֲעֹבְדֶנָּה וְנִבְאֵוּ
 10 שְׂנֵדָה: וְהַחֲמוּשִׁים אִישׁ מִבְּנֵי הַנְּבוֹאִים הִלְכוּ וַיַּעֲמֵדוּ
 11 מִעַר מִדְּחֹק וַשְׁנֵדָה עָמְדוּ עַל-הַתְּרוֹן: וַיִּקַּח אֱלֹהֵי
 12 אֶת-אֲדֹרְתוֹ וַיַּגִּיל מִמֶּנָּה אֶת-הַבְּמִים וַיַּחֲצֵה הַיָּה וְהַיָּה
 13 וַיַּעֲבְדוּ שְׁנֵיהֶם בַּחֲרָבָה: וְהָיוּ כְּעִבְרִים וְאֱלֹהֵי אִמֵר
 14 אֶל-אֲלִישֵׁעַ שְׂאֵל מִה אֲעִשְׂהְלֶךְ בְּטַחֲמֵם אֲלֵכֶם מִעַמְד
 15 וַיֹּאמֶר אֲלִישֵׁעַ וְהִנֵּנָא פִּרְשִׁיעִים בְּרוֹחֶיךָ אֵלָי: וַיֹּאמֶר
 16 הַקְּשִׁית לְשֹׂאֵל אִם-תִּרְאֶה אֲתִי לָקַח מֵאֲתֵךְ וְהִלָּךְ כִּי
 17 וְאִם-אֵין לֹא תִהְיֶה: וַיְהִי תַחַם הַלֵּבִים הַלֵּךְ וְדַבֵּר
 18 יְהוָה כִּדְבַאשׁ וַיִּסּוּ אִשׁ בַּעֲבָדֵי בֶן שְׁנַיִם וַעֲלֵ
 19 אֱלֹהֵי בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם: וְאֲלִישֵׁעַ רָאָה וְהוּא מִעֲנִיךְ
 20 אָבִי וְכִי רָבַב יִשְׂרָאֵל וּפְרָשִׁי וְלֹא רָאָהוּ עַד בְּחוּק
 21 בְּכַנְיֹו וַיַּקְרַעֵם לְשַׁעַם קַרְעִים: וְהָיָם אֶת-אֲדֹרְתֵי אֱלֹהֵי
 22 אֲשֶׁר נִפְלָה מִעַלְיוֹ נִשְׁבַּח מִעַמְד עַל-שֵׁפֶת תְּרוֹנוֹ: וַיִּקַּח
 23 אֶת-אֲדֹרְתֵי אֱלֹהֵי אֲשֶׁר-נִפְלָה מִעַלְיוֹ נִשְׁבַּח אֶת-הַבְּמִים
 24 וַיֹּאמֶר אֵת יְהוָה אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי אֲדֹרְתֹו וְהִנֵּה אֶת-הַבְּמִים
 25 וַיַּחֲצֵה הַיָּה וְהִנֵּה נֶעֱבֵר אֲלִישֵׁעַ: וַיִּרְאֵהוּ בְּנֵי-הַנְּבוֹאִים

of the acts of Jehoshaphat, and his mighty deeds that he showed, and how he warred, behold, they are written in the book of the chronicles of the 47 kings of Judah. And the remnant of the sodomites, that had been left in the days of his father 42 Assa, did he put away out of the land. There was then no king in Edom: a deputy was king. 49 Jehoshaphat made Tharshish-ships to go to Ophir for gold; but they went not; for the ships were 50 wrecked at 'Ezyon-geber. Then said Achazayahu the son of Achab unto Jehoshaphat, Let my servants go with thy servants in the ships. But 51 Jehoshaphat would not. And Jehoshaphat slept

with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David his father: and Jehoram his son became king in his stead. ¶ Achazayahu the son of Achab became king over Israel in Samaria in the seventeenth year of Jehoshaphat, the king of Judah; and he reigned over Israel two years. ¶ And he did what is evil in the eyes of the Lord, 53 and walked in the way of his father, and in the way of his mother, and in the way of Jeroboam the son of Nebat, who had induced Israel to sin. And he served Ba'al, and bowed down to him, 54 and he provoked to anger the Lord the God of Israel, all just as his father had done.

THE SECOND BOOK OF THE KINGS.

CONTAINING THE CONTINUATION OF THE HISTORY OF ISRAEL TO THE DESTRUCTION OF THE TEMPLE.

CHAPTER I.

1 Then did Moab rebel against Israel after the death of Achab. And Achazayahu fell down through the lattice in his upper chamber that was in Samaria, and became sick; and he sent messengers, and said unto them, Go, inquire of Ba'al-zebub the god of 'Ekron whether I shall recover from this 3 sickness. But an angel of the Lord spoke to Elijah the Tishbite, Arise, so up to meet the messengers of the king of Samaria, and say unto them, Is it because there is not a God in Israel, that ye go to inquire of Ba'al-zebub the god of 'Ekron? 4 Now therefore, thus hath said the Lord, From the bed on which thou art gone up shalt thou not come down; for thou shalt surely die. And Elijah 5 departed. And the messengers returned unto him, and he said unto them, Why is this that 6 ye are already returned? And they said unto him, There came up a man to meet us, and he said unto us, Go, return unto the king that hath sent you, and speak unto him, Thus hath said the Lord, Is it because there is not a God in Israel, that thou sendest to inquire of Ba'al-zebub the god of 'Ekron? therefore from the bed on which thou art gone up shalt thou not come down; for thou 7 shalt surely die. And he spoke unto them, What is the manner of the man who came up to meet 8 you, and spoke unto you these words? And they said unto him, He is a hairy man, with a girdle of leather girded about his loins. And he said, It 9 is Elijah the Tishbite. Then did he send unto him, a captain of fifty with his fifty; and he went up to him, and behold, he was sitting on the top of the mount; and he spoke unto him, O man of 10 God, the king hath commanded, Come down. And Elijah answered and spoke to the captain of the fifty, And if I be a man of God, let a fire come down from heaven and consume thee and thy fifty. And there came down a fire from heaven, and con- 11 sumed him and his fifty. And he sent again unto him another captain of fifty with his fifty. And he commenced and spoke unto him, O man of God, thus hath the king said, Come down quickly. 12 And Elijah answered and spoke unto them, If I be a man of God, let a fire come down from heaven, and consume thee and thy fifty. And the fire of God came down from heaven, and consumed him 13 and his fifty. And he sent again a captain of fifty the third time with his fifty. And the third captain of fifty went up, and came and bent down on his knees before Elijah, and besought him, and spoke unto him, O man of God, I pray thee let my life and the life of these fifty thy servants 14 be precious in thy eyes. Behold, there came down a fire from heaven, and consumed the two captains of the first fifties with their fifties; and now let my life be precious in thy eyes. ¶ And the angel of the Lord spoke unto Elisha, Go down with him: be not afraid of him. And he arose, and 16 went down with him unto the king. And he spoke unto him, Thus hath said the Lord, Forasmuch as thou didst send messengers to inquire of Ba'al-zebub the God of 'Ekron, as though there were no God in Israel to inquire of his word: therefore from the bed on which thou are gone up shalt thou

not come down; for thou shalt surely die. And he 17 died, according to the word of the Lord which Elijah had spoken; and Jehoram became king in his stead in the second year of Jehoram the son of Jehoshaphat the king of Judah; because he had no son. Now the rest of the acts of Achazayahu 18 which he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Israel.

CHAPTER II.

¶ And it came to pass, when the Lord was about 1 to take up Elijah by a storm-wind to heaven, that Elijah went out with Elisha from Gilgal. And 2 Elijah said unto Elisha, Remain, I pray thee, here; for the Lord hath sent me as far as Beth-el. But Elisha said, As the Lord liveth, and as thy soul liveth, I will not leave thee. So they went down to Beth-el. And the sons of the prophets 3 that were at Beth-el came forth to Elisha, and said unto him, Knowest thou that to-day the Lord will take away thy master from thy head? And he said, I also know it; be still. And Elijah said 4 unto him, Elisha, remain, I pray thee, here; for the Lord hath sent me to Jericho. But he said, As the Lord liveth, and as thy soul liveth, I will not leave thee. So they came to Jericho. And 5 the sons of the prophets that were at Jericho came near to Elisha, and said unto him, Knowest thou that to-day the Lord will take away thy master from thy head? And he said, I also know it; be still. And Elijah said unto him, Remain, I pray 6 thee, here; for the Lord hath sent me to the Jordan. But he said, As the Lord liveth, and as thy soul liveth, I will not leave thee. So these 7 two went on. And fifty men of the sons of the prophets went, and stood opposite (to them) afar off; and those two stood by the Jordan. And Eijah took his mantle, and folded it together, and smote the waters, and they were divided hither and thither, and they went, both of them, over on dry ground. And it came to pass, when they 9 passed over, that Elijah said unto Elisha, Ask what I shall do for thee, before I shall be taken away from thee. And Elisha said, Let there be, 10 I pray thee, a double portion of thy spirit upon me. And he said, Thou hast asked a hard 11 thing; if thou see me when I am taken from thee, it shall be so (given) unto thee; but if not, it shall not be. And it came to pass, as they 12 went on speaking as they were going, that, behold, there came a chariot of fire, and horses of fire, and parted them both asunder; and Elijah went up by a storm-wind to heaven. And Elisha 13 saw it, and he cried, My father, my father, the chariot of Israel, and their horsemen. And he saw him no more; and he took hold of his clothes, and rent them in two pieces. And he lifted up the 14 mantle of Elijah that had fallen from him, and went back, and stood by the border of the Jordan; and he took the mantle of Elijah that had fallen 15 from him, and smote the waters, and said, Where is the Lord the God of Elijah? and when he also had smitten the waters, they parted hither and thither; and Elisha passed over. And when the 16 sons of the prophets who were at Jericho, at a

16 כגון המגן ותני עליו ד' דהו: ואמר לה אמר דהו
 17 עשה הנחל הנה גבים ונקים: כרכה ו אמר דהו לא
 18 תראו רוח ולא תראו נשם ותמל הוא ימלא מים
 19 ושתיכם אתם ומקניכם ובהמכם: ונקל ואת בעני
 20 דהו ונתן וקלמאך בדרכם: והיחם בלעזר מבצר
 21 ובלעזר מבדור ובלעזן טוב תפילו ובלמעניעמים
 22 הסתמו וכל החלקה הטובה תסאבו באבנים: והיו כ
 23 בבקר קצלות המנהה והגומים באים מדרך ארזים
 24 וחמלא הארץ אתהמים: ובלמואב שמש קרעלו
 25 המלכים להחםם בם וצעקו מכל חג תורה ומעלה
 26 וצעקו עלהגבול: ושכימו בבקר והשמש ורתה על
 27 המים וראו מאוב מנגד את המים ארמים כדם: ואמר
 28 הם זה הרכב נרכבו המלכים וכו אש אתרעו ונתה
 29 לשלל מאוב: ונבאו אלמחנן ישראל הקמו ישראל
 30 וכו אתמואב ונסו מפניכם בברכה תפוח אתמואב:
 31 והערים גרשו ובלחלקה טובה ישלבו אש אבנו
 32 ומלאהו ובלמעניעמים יסתמו ובלעזר טוב יפילו עד
 33 השאר אבניה בקר ורשת נסכו הפלעים וכתו:
 34 וראו מלך מאוב בדרחן ממש המלחמה ונקח אותו
 35 שבעמאות אש שלף ורכב ודבקו אל מלך ארזים
 36 ולא יכלו: ונקח אתדבט הבטור אשר מלך תחיתו
 37 ונעלזו עלה עלהתמהה ונהרסאף ונחל על ישראל מסע
 38 משליו ושבו לארץ:

CAP. IV. ג

1 ואשה אתה מנשי בניגבויאם צעקה אל אלישע
 2 לאמר עבדך אישי מת ואשה דעת כי בדרך הנה ירא
 3 אתהדנה והגשה בא לקחת אתישע וילך לו לעבדים:
 4 ואמר אליה אלישע מה אעשהלך גידו לי מהיש
 5 לבי בבית ותאמר אין לשפתך כל בבית כי אםאסד
 6 שמן: ואמר לבי שאללך כלים מרתוח מצת כל
 7 שבעקי כלים רקים אתמשעו: ובאת ופתח הדלת
 8 בערך ובכדןך וצקת על בלתיכלים האלה ונמלא
 9 תסיע: ותלך מאתו ותסגר הדלת ובעד כניה
 10 הם מנשים אליה היא מצקת: והיו וכמלאת הכלים
 11 ותאמר אלבנה הנשה אלי עוד כלל ואמר אליה אין
 12 עוד כלל תצמד השמן: ותבא ותגר לאש האלהים
 13 ואמר לבי מבך את השמן ושמן אתנשכי ואת
 14 בנכי תחיי בתר: והיו היום ועבר אלישע
 15 אלשונם ושם אשה נחלה ותחוקטו לאבדלתם והיו
 16 מני עברו יסר שמה לאבדלתם: ותאמר אליאשה
 17 הגדעני דעתו כי אש אלהים קדוש הוא עבר עלי
 18 תמיד: וצעהניא עלתקור כפהו ונשים לו שם משה
 19 ושלחו וכסא ומטה ונתה בבוא אלס יסר משה
 20 והיו היום ונבא שמה יסר אליעלה ותשכעמרה:
 21 ואמר אלנתנו נשר קרא לשנתמת הנתה וקרא
 22 לה ותעמד לפניו: ואמר לו אמרני אליה הגה
 23 תנחת ואלט אתגלהתורה האת מה לעשות לך
 24 הנש לפרלך אתמלך או אלער הנבא ותאמר

אשר ברדו מנגד ויאמרו נחה רוח אלקו על אלישע
 16 ונבאו לקראתו וישתחרלו ארצה: ויאמרו אליו הגה
 17 נא ישאתהבךך המשים אנשים מנחיל לכתוב
 18 ובקשו אתאנניך פנישאו רוח דהו ושלכרו באתר
 19 הדרים או באחת הציאות ואמר לא תהו ושלכרו
 20 בו ערבש ויאמר שלחו ושלחו המשים אש ובקשו
 21 שלשה ימים ולא מצאו: ונשכו אליו והוא ישב בדיחו
 22 ויאמר אלהם הלא אמרתי אלקם אלמלכו:
 23 ויאמרו אנשי העיר אל אלישע הנהנא משעב העיר טוב
 24 כאשר אדני ראה והמים רעים והארץ משפלת: ויאמר
 25 קחדלי צליות הרשה ושימו שם מלח וקחו אלו: ונבא
 26 אלמואב המים וישלךשם מלח ויאמר לה אמר דהו
 27 רפאתו למים האלה לא יהיה משם עוד מת ומשפלת:
 28 ונרפו המים עד היום הנה כדבר אלישע אשר דבר:
 29 ונעל משם בתיאל הוא ו עלה בדרך ונערים
 30 קטנים נבאו מדהעיר ונתקלסו בו ויאמרו לו עלה
 31 קחה עלה קחת: ונפו אתדו וראם ונקלם בשם
 32 דהו ותצאנה שמים רבים מדהער ותבקענה מים
 33 בה ארבעים ושני ילדים: ונקל משם אלער הכרמל ומשם
 34 שב שמרון:

CAP. III. ג

1 ויהוקם בדהאב מלך על ישראל בשמרון בשנת
 2 שבעה עשרה ליהושפט מלך יהודה ומלך שומרי
 3 עשרה שנה: ונעשה הרע בעני דהו רכ לא באבו
 4 וכאמו וסר אתמצבת הבעל אשר עשה אבו: וכן
 5 בחמאות ורבנים ברוכט אשר החמאו את ישראל דבן
 6 לאשר ממנה: ומישע מלךמואב היה ונכר
 7 והשיב למלך ישראל מאהאלף כרים ומאה אלף
 8 אלים צמרי: והיו כמות אהאב ופישע מלךמואב כמלך
 9 ישראל: ונבא המלך דורם ביום ההוא משמרון ונכר
 10 אתגל ישראל: ונלך ושלח אליו מלך יהושפט מלך יהודה
 11 לאמר מלךמואב פשע לו התלך את אלמואב
 12 למלחמה ואמר אלהה כמני כמדך עמי כעמד כסוסי
 13 כססוד: ואמר אינה תהרד נעלה ויאמר הנה מוכר
 14 ארזים: ונלך מלך ישראל ונלך יהודה ונלך ארזים
 15 ונסכו הנה שבעת ימים ולא היה מים למחנה ולמחנה
 16 אשר בגולתם: ויאמר מלך ישראל אלה כרקרא
 17 דהו לשלשת המלכים האלה לתת אותם בדרמואב:
 18 ויאמר יהושפט האין פה נביא לדנה ונדרשה אתיהיה
 19 מאותו ונען אחד מעבדי מלך ישראל ויאמר פה אלישע
 20 כדשפט אשר צעק מים עלדו אלהו: ואמר יהושפט
 21 יש אותו בדרך הנה ונרו אליו מלך ישראל ויהושפט
 22 ומלך ארזים: ויאמר אלישע אל מלך ישראל מה לי
 23 ונלך לך אלנבואי אבך ואלנבואי אמה ויאמר לו מלך
 24 ישראל אל ברקבא דהו לשלשת המלכים האלה לתת
 25 אותם בדרמואב: ויאמר אלישע חרדנה צבאות אשר
 26 עמדתו לפניו כי לולי פנהיהשפט מלך יהודה אני נשא
 27 אסאבטס אליה ואם אראך: ונתה קודל כגון הנה

distance, saw him, they said, The spirit of Elijah doth rest on Elisha'. And they came forth to meet him, and bowed themselves unto him to the ground. And they said unto him, Behold now, there are among thy servants fifty strong men; let them go, we pray thee, and seek thy master; peradventure the Spirit of the Lord hath taken him up, and cast him upon one of the mountains, or into one of the valleys. And he said, Ye must not send. And they urged him till he was ashamed, when he said, Send. And they sent fifty men; and they sought three days, but found him not. And they returned again to him, for he had remained at Jericho; and he then said unto them, Did I not say unto you, Ye should not go? ¶ And the men of the city said unto Elisha', Behold, I pray thee, the situation of this city is good, as my lord seeth; but the water is bad, and the land causeth untimely births. And he said, Fetch me a new flask, and put salt therein; and they fetched it to him. And he went forth unto the spring of the waters, and cast therein the salt, and said, Thus hath said the Lord, I have healed these waters; there shall not be from there any more death or untimely births. So the waters were healed unto this day, according to the word of Elisha' which he spoke. ¶ And he went up from there to Beth-el: and as he was going up by the way, there came forth young lads out of the city, and they mocked him, and said unto him, Go up, bald-head! go up, bald-head! And he turned back, and looked on them, and cursed them in the name of the Lord; and there came forth two she-bears out of the forest, and tore of them forty and two boys. And he went from there to mount Carmel, and from there he returned to Samaria.

CHAPTER III.

¶ And Jehoram the son of Achab became king over Israel in Samaria in the eighteenth year of Jehoshaphat the king of Judah, and he reigned twelve years. And he did what is evil in the eyes of the Lord; but not like his father, and like his mother; and he removed the statue of Ba'al which his father had made. Nevertheless unto the sins of Jeroboam the son of Nebat, who had induced Israel to sin, did he cleave; he departed not therefrom. ¶ And Meshah the king of Moab was a sheepmaster, and rendered as tribute unto the king of Israel a hundred thousand lambs, and a hundred thousand rams, with the wool. And it came to pass, when Achab was dead, that the king of Moab rebelled against the king of Israel. And king Jehoram went out of Samaria at that time, and numbered all Israel. And he went and sent to Jehoshaphat the king of Judah, saying, The king of Moab hath rebelled against me: wilt thou go with me against Moab to battle? And he said, I will go up, I as myself, my people as thy people, my horses as thy horses. And he said, Which way shall we go up? And he said, The way through the wilderness of Edom. So the king of Israel went, with the king of Judah, and the king of Edom; and they took a circuitous route, a seven days' journey; and there was no water for the camp, and for the cattle that followed in their train. And the king of Israel said, Alas! that the Lord hath called these three kings, to deliver them into the hand of Moab! But Jehoshaphat said, Is there not here a prophet of the Lord, that we may inquire of the Lord from him? And there answered one of the king of Israel's servants and said, Here is Elisha' the son of Shaphat, who poured water on the hands of Elijah. And Jehoshaphat said, The word of the Lord is with him. And there went down to him the king of Israel and Jehoshaphat and the king of Edom. And Elisha' said unto the king of Israel, What have I to do with thee? go to the prophets of thy father, and to the prophets of thy mother. And the king of Israel said unto him, Not so; for the Lord hath called these three kings, to deliver them into the hand of Moab. And Elisha' said, As the Lord of hosts liveth, before whom I have stood, surely, were it not that I regard the presence of Jehoshaphat the king of Judah, I would not look toward thee, nor see thee. But now bring me a musician. And it came to pass, when the musician played, that the inspiration of the Lord came upon him,

And he said, Thus hath said the Lord, Make this valley full of ditches. For thus hath said the Lord, Ye shall not perceive wind, nor shall ye see rain; yet this valley shall be filled with water, that ye may drink, yourselves, and your flocks, and your cattle. And this is yet too light a thing in the eyes of the Lord; and he will also deliver the Moabites into your hand. And ye shall smite every fortified city, and every choice city, and every good tree shall ye fell, and all springs of water shall ye stop, and every good piece of land shall ye spoil with stones. And it came to pass in the 20 morning, at the time when the meat-offering is offered, that, behold, there came water by the way from Edom, and the country was filled with the water. And when all the Moabites heard that the kings were come up to fight against them, they were called together from every one who was girded with a sword, and upward, and they posted themselves on the border. And when they rose up early in the morning, and the sun shone upon the water, the Moabites saw the water at a distance as red as blood. And they said, This is blood; the kings have certainly had a contest among themselves, and they have smitten one another; and now, up to the spoil, Moab. But when they came to the camp of Israel, the Israelites rose up and smote the Moabites, so that they fled before them; and they smote the Moabites completely, even in their own country. And the cities they pulled down, and into every good piece of land they cast every man his stone, and filled it up, and every spring of water they stopped, and every good tree they felled, until they left only its stones in Kir-hareseth, and this the slingers encompassed and smote it. And when the king of Moab saw that the battle was too strong for him, he took with him seven hundred men that drew the sword, to break through unto the king of Edom; but they could not. Then took he his eldest son that should 27 have reigned in his stead, and offered him for a burnt-offering upon the wall. And there was great indignation against Israel: and they departed from him, and returned to their land.

CHAPTER IV.

¶ And a certain woman, of the wives of the sons of the prophets cried unto Elisha', saying, Thy servant my husband is dead; and thou well knowest that thy servant was one who feared the Lord: and now the creditor is come to take my two sons unto himself for servants. And Elisha' said unto her, What shall I do for thee? tell me what hast thou in the house? And she said, Thy handmaid has nothing in the house, save a pot of oil. And he said, Go, borrow for thyself vessels from 3 abroad from all thy neighbors, empty vessels, let them not be a few. And then go home, and lock the door behind thee and behind thy sons, and then pour out into all those vessels; and that which is full thou shalt set aside. So she went from him, and locked the door behind her and behind her sons, who brought the vessels near to her, and she poured out. And it came to pass, when the vessels were full, that she said unto her son, Bring near to me yet another vessel; and he said unto her, There is not a vessel more; and the oil stayed. Then came she and told it to the man of God; and he said, Go, sell the oil, and pay thy debt, and thou with thy children shalt live of the rest. ¶ And it happened one day, that Elisha' passed over to Shunem, and there was a great woman, and she constrained him to eat bread; and it happened, that as oft as he passed by, he used to turn in thither to eat bread. And she said unto her husband, Behold now, I perceive that this is a holy man of God, who passeth through by us continually. Let us then make a little upper chamber, on the wall; and let us set for him there a bed, and a table, and a chair, and a candlestick; and it shall be, when he cometh to us, that he shall turn in thither. And it happened one day, that he came thither, and he turned into the upper chamber, and lay here. And he said to Gehazi his servant, Call this Shunammite: and he called her, and she stood before him. And he said unto him, Say now unto her, Behold, thou hast been at pains to take all this trouble for us: what is to be done for thee? wouldest thou be spoken for to the king, or to the chief of the army? And she said, I dwell in the midst of my own people. And he said, What then is to be 14

13 וברמל בצקלקו יאמר תן לעם ואכלו: ויאמר משרתו
 14 מה אמן זה לפני מאה איש ויאמר תן לעם ואכלו כי
 15 זה אמר דעה אכול דוותר: ונתן לפניהם ואכלו ויתרו:
 16 כדבר דעה:

CAP. V. ה

1 ונעמן שרצבא מלך-ארם היה איש גדול לפני אדוניו
 2 ונשא פנים כרכו ונדודתה חשונה לארם והאיש היה
 3 נבדו חיל מערע: וארם יצאו נדודים וישבו מארץ
 4 ישראל ועברה קטנה ותהי לפני אשת נעמן: ותאמר
 5 אליברתה אחיל אדני לפני הנביא אשר בשמרון או
 6 יאסף אתו מערעתו: תבא ונך לאדוני לאמר בואת
 7 וקואת רבקה הנערה אשר מארץ ישראל: ויאמר מלך
 8 ארם לך כי בא ואשלתה ספר אל מלך ישראל מלך ויחן
 9 בידו עשר בכור-כסף וששת אלפים זבוב וישור חלפית
 10 בנדים: ונבא הספר אל מלך ישראל לאמר ועתה כבוא
 11 הספר הזה אלך הנה שלחתי אליך את נעמן עבדי
 12 ויאספתו מערעתו: והי כבוא מלך ישראל אתה-ספר
 13 ויקרע בגדיו ויאמר האלהים אני להמית ולחיות
 14 בידה שלח אל לאסף איש מערעתו כי ארדעתי
 15 וראו כי-מתאנה הוא לי: והי בשמימי אלישע איש
 16 האלהים יקרע בגדיו ויאמר אל מלך ישראל ושלח אל
 17 המלך לאמר למה קרעת בגדיך: ובאנא אלי ודע כי
 18 יש נביא בישראל: ונבא נעמן בסוסו וברכשו ויעמד
 19 פתח-ביתו לאלישע: ושלח אליו אלישע מלאך לאמר
 20 הליך ויחצת שבע פעמים בירדן וישב בשרך לך וטהר:
 21 ויקח נעמן מלך ויאמר הנה אמרתו לי: יצא יצא
 22 ויאמר וקרא בשם-יהוה אלהי הנגיד חלו ואלה-עמם
 23 ואסף מערעתו: הלא טוב אבנה ופרס נגרות וימנע
 24 מכל מימי ישראל הלא-ארחץ בהם וישדתימן
 25 מלך בחרתי: ונשו עבדו ונברו אליו ויאמרו אבי
 26 דבר גדול הנביא דבר אלך הלא תעשה ואף כראמר
 27 אלך רחץ וטהר: ונרד ונטבל בירדן שבע פעמים
 28 כדבר איש האלהים וישב בשורו בבשר גער קמן ויטהר:
 29 וישב אל-איש האלהים הוא וכל-מחגרו ונבא ויעמד
 30 לפניו ויאמר הגדנה ועתה כי אין אלהים בכל-ארץ
 31 כי אם-בישראל ועתה קדנה נבא מפת עבדך: ויאמר
 32 חידודי אשר-עמדת לפניו אסאמת ויפצרו לקחת
 33 ממנו: ויאמר נעמן ללא יסדנא לעבדך משא צמח
 34 פדום אמתה כי לא-עשית עוד עבדך עלה ונח
 35 לאלהים אחרים כי אם-לדעה: לדבר הזה יסלח
 36 דעה לעבדך כבוא אדני בירדן לחשפתות לשמה
 37 ותוא: וישען על-ידי השפתותי בית רמן בהשפתותי
 38 בית רמן יסלחתי דעה לעבדך כדבר הזה: ויאמר
 39 לו לך לשלום מלך מאתו ככרת ארצי: ויאמר יחיו
 40 גער אלישע איש-האלהים הנה: השפך אדני את נעמן
 41 הארמי הזה מקחת מיני את אשר-הביא חידודי כר
 42 אסרצתי אדני ולקחתי מאתו מאומה: ונדחה יחיו
 43 אחר נעמן ורצה נעמן רץ אחריו וכל מקל המרדקה

14 בתוף עמי אנכי ישבת: ויאמר ומה לעשות ליה ויאמר
 15 ש גידו אכל בן אדלה ואישה נמן: ויאמר כראדלה
 16 ויקרא-לה ויעמד בפתח: ויאמר למעד הזה בעת
 17 תה אתי הפכת בן ויאמר אל-אדני איש האלהים
 18 אל-תקוב בשפתך: ותבר האשה ותלך בן למעד
 19 הזה בעת תה אשר-דבר אליה אלישע: ויגדל הנלך
 20 ויהי היום ונצא אל-אביו אל-הקצרים: ויאמר אל-אביו
 21 כ ראשי וראשי ויאמר אליה-נער שארו אל-אמו: וישארו
 22 ויביארו אל-אמו וישב על-פרכה ער-הצתרים וימת:
 23 ותעל ותשכבדו על-משת איש האלהים ותסתר בעדו
 24 ותצא: ותקרא אלי-אשה ותיאמר שלחה נא לי אתך
 25 ומתנערים ואת התאנות וארצה ער-איש האלהים
 26 ואשובה: ויאמר מדיע אתי הלכתי אליו היום לא
 27 דש ולא שבת ותיאמר שלום: ותחשב האתון ותיאמר
 28 אלי-נערה ונה ונך אל-תקצרי לי לרוב כי אם-אמרתי
 29 לך: ותלך ותבא אל-איש האלהים אל-הר הכרמל
 30 ויהי כראית איש-האלהים אותה מנער ויאמר אלי-נעתי
 31 נערו הנה השונמות הן: עתה ודדנא לקראתה ויאמר
 32 לה השלום לך השלום לאישך השלום לגדך ותיאמר
 33 שלום: ותבא אל-איש האלהים אל-ההר ותסוך ברגלי
 34 ויש גידו לקרפה ויאמר איש האלהים רפה-לה
 35 כרפשה מרה-לה ודעה העלים ממני ולא הגיר לי:
 36 ותיאמר השאלתי בן מאת אדני הלא אמרתי לא תשלה
 37 אתי: ויאמר לגידו הנה מתנדך וכן משעתי בך
 38 ונך כי תמצא-איש לא תברכנו וברכה-כך איש לא
 39 ילעגו ושמת משעתי על-פני הער: ותיאמר אם הער
 40 חידודי חר-נפשי אסאבנה נקם מך אחרתי: ונתני
 41 עבר לגימלם וישם את-המשעתי על-פני הער ונתני
 42 קול ואז קושב וישב לקראתי ויגדלו לאמר לא הקץ
 43 הער: ונבא אלישע הביתה ודעה הנער מת משקב
 44 על-משתו: ונבא ויסתר תהלת בעד שניהם ותספול
 45 אליה-דעה: ועל וישכב על-הגלד וישם פיו על-פיו
 46 ועינו על-עיניו וכפיו על-כפו וידה עליו והם בשר
 47 לה הגלד: וישב מלך בבית אמת הנה ואתה הנה ועל
 48 הגר עליו ויחור הער ער-שבע פעמים ויפקח הער
 49 את-עיניו: ויקרא אלי-נעתי ויאמר קרא אליה-שונמות
 50 הואת ויקראנה ותבא אליו ויאמר שאי בנד: ותבא
 51 ותפל על-רגליו ותשתחו ארצה ותשא את-בנה ותצא:
 52 ואל-ישע שב הגלגלה הרעב בסרן ובני הנביאים
 53 ישבים לפניו ויאמר לנערו אמת הגדולה ובשל
 54 נוד לביע ויאמר לנערו ונצא אשה אל-השדה ללקט ארז
 55 וימצא גבן שדה וילקט ממש פקעת שדה מלא בנה
 56 תבא ויפלה אל-סוד הנוד כרלא העו: ויצאו לאשים
 57 לאכול והיו באכלם מהנוד והמה עליו ויאמרו מרת
 58 בסר איש האלהים ולא יכלו לאכל: ויאמר וקרו
 59 קמח וישפך אל-הסר ויאמר צק לעם ואכלו ולא
 60 היה דבר רע בסר: ואיש בא מבעל שלשה
 61 תבא לאיש האלהים להם בכורים עשרים-לחם שטרים

done for her? And Gehazi said, Verily, she hath
 15 no son, and her husband is old. And he said,
 Call her: and he called her, and she stood in the
 16 door. And he said, At this season, next year,
 thou shalt embrace a son. And she said, No, my
 lord, man of God, do not deceive thy hand-maid.
 17 But the woman conceived, and bore a son at
 that season in the following year, as Elisha'
 18 had spoken unto her. And the child grew up;
 and it happened one day, that he went out to
 19 his father to the reapers. And he said unto his
 father, My head, my head: and he said to a lad,
 20 Carry him to his mother. And he took him up,
 and brought him to his mother, and he sat on
 21 her knees till noon, when he died. And she went
 up, and laid him on the bed of the man of
 22 God, and locked the door behind him, and went
 out. And she called unto her husband, and said,
 Send me, I pray thee, one of the young men,
 23 and one of the she-asses, that I may hire^{as} as
 far as the man of God, and return. And he said,
 Wherefore art thou going to him to-day? it is
 24 neither new moon, nor sabbath. And she said, It
 is well. Then she saddled the she-ass, and said
 to her servant, Drive, and go forward; do not
 25 restrain me in riding, unless I say it to thee.
 So she went and came unto the man of God to
 26 mount Carmel; and it came to pass, when the
 man of God saw her afar off, that he said to
 Gehazi his servant, Behold, yonder is that Shunamite.
 27 Now do run to meet her, and say unto
 her. Is it well with thee? Is it well with thy
 28 husband? Is it well with thy child? and she
 answered, It is well. And she came to the
 29 man of God to the mount, and caught hold of
 his feet; and Gehazi came near to thrust her
 30 away; but the man of God said, Let her alone;
 for her soul is grieved within her; and the Lord
 31 hath hidden it from me, and hath not told it
 to me. And she said, Did I request a son from my
 32 lord? did I not say, Do not lead me astray?
 33 Then said he to Gehazi, Gird up thy lions, and
 take my staff in thy hand, and go thy way: if
 34 thou meet any man, thou shalt not salute him;
 and if any salute thee, thou shalt not answer
 35 him; and lay my staff upon the face of the lad.
 And the mother of the lad said, As the Lord
 36 liveth, and as thy soul liveth, I will not leave
 thee. And he arose and followed her. And
 37 Gehazi passed on before them, and laid the staff
 upon the face of the lad; but there was neither
 38 voice, nor perceptible sound; wherefore he went
 back to meet him, and told him, saying, The
 39 lad is not awakened. And when Elisha' was
 come into the house, behold, the lad was dead,
 40 laid upon his bed. And he went in and locked
 the door behind both of them, and prayed unto
 41 the Lord. And he went up, and laid himself upon
 the child, and put his mouth upon his mouth,
 42 and his eyes upon his eyes, and his hands upon his
 hands; and he stretched himself upon him; and
 43 the flesh of the child became warm. Then he
 returned, and walked in the house to and fro;
 and went up, and stretched himself (again) upon
 44 him; and the lad sneezed as many as seven times,
 and the lad opened his eyes. And he called Ge-
 45 hazhi, and said, Call this Shunamite; so he called
 her, and she came in unto him; and he said,
 46 Take up thy son. Then went she in, and fell
 at his feet, and bowed herself to the ground, and
 47 took up her son, and went out. ¶ And Elisha'
 returned to Gilgal; and there was a famine in
 48 the land; and the sons of the prophets were sit-
 ting before him; and he said unto his servant,
 49 Set on the large pot, and seethe pottage for
 the sons of the prophets. And one went out
 50 into the field to gather herbs, and found a wild
 vine, and gathered thereof wild colocynths his
 garment full, and came and cut them up into
 51 the pot of pottage; for they knew them not.
 And they poured it out for the men to eat; and
 52 it came to pass, as they were eating of the pottage,
 that they cried out, and said, Death is in the
 53 pot, O man of God. And they could not eat.
 54 But he said, Then bring some meal. And it was
 brought. And he said, Pour it out for
 55 the people, that they may eat. And there was
 56 nothing bad in the pot. ¶ And there came a man
 from Ba'alshalshah, and brought unto the man
 of God bread of the first-fruits, twenty loaves
 of barley bread, and fresh ears of corn in his
 57 scrip; and he said, Give it unto the people, that

they may eat. And his servant said, What, shall 43
 I set this before a hundred men? And he said,
 Give it unto the people, that they may eat; for
 44 thus hath said the Lord, They shall eat, and shall
 leave (thereof). So he set it before them, and 44
 they ate, and left thereof, according to the word
 of the Lord.

CHAPTER V.

¶ And Na'aman, the captain of the army of the 1
 king of Syria, was a great man before his lord,
 and highly honored; because by him had the Lord
 given victory unto Syria; and this man was valiant
 in war, (but) a leper. And the Syrians had gone 2
 out in predatory troops, and had brought away
 captive out of the land of Israel a little maiden;
 and she waited on Na'aman's wife. And she 3
 said unto her mistress, Oh that my lord were but
 before the prophet that is in Samaria! then would
 he heal him of his leprosy. And he went in, and 4
 told his lord, saying, Thus and thus hath spoken
 the maiden that is from the land of Israel.
 And the king of Syria said, Go to, go, and
 5 I will send a letter unto the king of Israel. And
 he departed, and took with him ten talents of
 silver, and six thousand pieces of gold, and ten
 changes of garments. And he brought the letter to 6
 the king of Israel, which said, And now when
 this letter cometh unto thee, behold, I have sent
 to thee Na'aman my servant, that thou mayest
 7 heal him of his leprosy. And it came to pass,
 when the king of Israel read the letter, that he
 rent his clothes, and said, Am I God, to kill
 and to make alive, that this one doth send unto
 me to heal a man of his leprosy? for know to a
 8 certainty, I pray you, and see that he but seeketh
 a quarrel against me. And it happened, when 8
 Elisha' the man of God heard that the king of
 Israel had rent his clothes, that he sent to the
 king, saying, Wherefore hast thou rent thy clothes?
 let him but come to me, and he shall know that
 there is a prophet in Israel. And Na'aman came 9
 with his horses and with his chariot, and remained
 at the door of the house of Elisha'. And Elisha' 10
 sent a messenger unto him, saying, Go and bathe
 seven times in the Jordan, and thy flesh shall be
 restored (healthy) to thee, and thou shalt become
 clean. But Na'aman became wroth, and went 11
 away, and said, Behold, I had thought, He will
 surely come out to me, and stand, and call on the
 name of the Lord his God, and swing his hand over
 the place, and heal the leper. Are not Amanah 12
 and Pharpar, the rivers of Demascus, better than
 all the waters of Israel? may I not bathe in them,
 and become clean? and he turned and went away
 in a rage. And his servants came near, and spoke 13
 unto him, and they said, My father, if the prophet
 had bidden thee a great thing, wouldst thou not
 do it? how much rather then, when he hath said
 to thee, Bathe, and become clean? Then went 14
 he down, and dived seven times in the Jordan, ac-
 cording to the word of the man of God; and his
 flesh was restored (healthy) like the flesh of a
 little boy, and he became clean. And he returned 15
 to the man of God, he with all his camp, and
 came and stood before him, and said, Behold, now
 I know that there is no god on all the earth, but
 in Israel; and now, I pray thee, take a present
 from thy servant. But he said, As the Lord liveth 16
 before whom I have stood, I will take none; and
 he urged them to take it; but he refused. And 17
 Na'aman said, If (thou wilt) not, (then) let there
 be given, I pray thee, unto thy servant two mules'
 burden of earth; for thy servant will not offer
 henceforth either burnt-offering or peace-sacrifice
 unto other gods, except unto the Lord. For this 18
 thing may the Lord pardon thy servant, that when
 my lord goeth into the house of Rimmon to pro-
 strate himself there, and he leaneth on my hand,
 and I prostrate myself also in the house of Rim-
 mon: when I prostrate myself in the house of Rim-
 mon, may the Lord pardon thy servant for this
 thing. And he said unto him, Go in peace: so 19
 he departed from him some distance. ¶ But Ge-
 20 hazhi, the servant of Elisha' the man of God, said,
 Behold, my master hath spared Na'aman, this
 Syrian, in not receiving from his hand what he
 had brought; but, as the Lord liveth, I will run
 after him and take some little thing from him.
 So Gehazi hurried after Na'aman, and when Na'-
 21 aman saw him running after him, he lighted down
 from the chariot to meet him, and said, Is (all)
 well? And he said, (All) is well. My master hath 22

21 ויאמר מלך־ישראל אל־אלישע כראתו אתם האברה
 22 אבה אבי: ויאמר לא תבה האשר שבת בדרךך
 ובקשתה אתה מכה שים לחם וימים למיתם ואכלו
 וישתו וילכו אל־אדניהם: תכרה לחם כרה נזולה
 23 ואכלו וישתו וישלחם וילכו אל־אדניהם ולא־ספו עוד
 24 ויהי אדם לבוא בארץ ישראל: והו אחריו
 ויקפו בדרך מלך־ארם את־בלימתו ושל ועז על
 25 שפרו: והו רעב גדול בשמרון והנה צרים עליה עד
 היות ראש־חמור בשמרון כסף ורבע העב חריזים
 26 בתמשה קסף: והו מלך ישראל עבר על־החמה ואשה
 27 צעקה אלו לאמר הישעה אדני המלך: ויאמר אל
 28 וישעף דהו מאן אושעך במדבר או מדתקב: ויאמר
 29 לה המלך מהלך ותאמר האשה הואת אמרה אל תני
 את־בך ונאכלת היום ותבני נאכל מתו: ונבשל
 את־בך ונאכלו ויאמר אליה ביום האחר תני את־בך
 30 ונאכלת ותקבא את־בנה: והו כשמע המלך את־דברי
 31 האשה תקבא את־בנה והו עבר על־החמה ברא
 היום והנה השק על־בשרו מכות: ויאמר כה־ישעה
 32 לי אלקים וכה יסוף אס־עמד ראש אלישע ב־שפט
 33 עליו היום: ואלישע ישב בביתו ותקנים ישיבים אתו
 וישלח איש מלפניו בטרם: בא המלך אליו והו
 אמר אליה־קנים הריאתם כ־ישלח בך־מ־מ־ח הו
 לקסור את־ראשי ראו: כבא המלך סגרו הילח
 34 וקצתם אתו בלית הווא קול גלגל אדניו אחריו: עד־ש
 35 מדבר עמם והנה המלך יד אליו ויאמר הוואות
 הרעה מאת דהו מה־אחול לדת: עד:

CAP. VI. 1

1 ויאמרו בגר־נבואים אל־אלישע הנהני המקים אשר
 2 אנתה ישיבים שם לפניך צר ממנו: ונכהני ער־הו
 3 ונתת משם איש קורה אחת ונעשה־לני שם מקום
 4 את־עבדך ויאמר לבו: ויאמר האחד הוואל נא וקח
 5 ויגורו העצים: והו האחד מפיל הקורה ואת־הברזל
 6 נפל אלהים ויצעק ויאמר אתה אדני הווא שאול:
 7 ויאמר איש־האלקים אתה נפל וראו את־המקום
 8 והקצבני וישלך שמה וצף הברזל: ויאמר תרם לך
 9 וישלח דו ונקרו: ומלך ארם הנה נלחם בישראל
 10 ויוצא אל־עבדו לאמר אל־מקום פלני אלכני ותחתי:
 11 וישלח איש האלהים אל־מלך ישראל לאמר השמר
 12 מצבר המקום הנה ב־שם ארם נחתי: וישלח מלך
 13 ישראל אל־המקים אשר אמרו לי איש־האלקים והוהיה
 14 וישמר־שם לא־אחת ולא שמים: וישער לב מלך ארם
 15 על־הדבר הנה ויקרא ויעבדו ויאמר אליהם הווא
 16 תנודו לי הו משקט אל־מלך ישראל: ויאמר אתו
 17 מעבדו לוא אדני המלך כ־אלישע הנביא אשר
 18 בישראל יגד למלך ישראל את־הדברים אשר תדבר
 19 בחדר משבך: ויאמר לבו והו אבה הווא ואשלח
 20 ואקחוד ויגדלו לאמר הנה בדת: וישלח שמה סוסים
 21 והכב וזל כבד והווא לילה וקפו על־העוד: וישכחם
 22 משרת איש האלהים לקום וצא והגדתל סובב את
 23 העיר וסו ורוב ויאמר גערו אלו אתה אדני אברה
 24 נעשה: ויאמר אל־תבא כי רבים אשר אתם מאשר
 25 אותם: ותפול אלישע ויאמר הנה בקחני את־עניו
 26 וראה תפק הנה את־שני הנער הווא הנה הנה מלא
 27 סוסים ורוב אש סביבת אלישע: וירא אלו ותפול
 28 אלישע אל־דודו ויאמר הריני את־גידתיך בסעורים
 29 מכם בסעורים כדבר אלישע: ויאמר אלים אלישע
 30 לאתה תדבר ולאזה העיר לבו אחרי ואלכה אתכם
 31 אל־האיש אשר תבקשו וקח אותם שמרנה: והו
 32 כבאם שמרון ויאמר אלישע הנה פקח את־עז־אברה
 33 וירא תפק הנה את־עניכם וירא והנה בתך שמרון:

CAP. VII. 1

1 ויאמר אלישע שמעו דבר־דנה כה ויאמר הנה כשתו
 2 מחר סאה־סלת בשקל וסאתים שערם בשקל בשער
 3 שמרון: וכן השליש אשר למלך ישמן על־דו את־איש
 4 האלהים ויאמר הנה דנה עשה ארבות בשמים
 5 הנהני תדבר הנה ויאמר והנה ראה בעלוד ומשם
 6 לא תאכל: וארבעה אנשים הו מערעים פח
 7 השער ויאמרו איש אל־דודו מה אנתה ישיבים פה
 8 ער־מת: אס־אמרנו נבוא העיר הרעב בעיר ומת
 9 שם ואס־שקט פה ומתה ועתה לבו ונפלה אל־מחנה
 10 ארם אס־תני נחה ואס־מיתת ומת: והקמ כנשף
 11 לבוא אל־מחנה ארם תבא ער־קצה מחנה ארם והנה
 12 את־שם איש: ואדני השמע ואת־מחנה ארם קול
 13 רכב וקול סוס קול חיל גדול ויאמרו איש אל־אחיו
 14 הנה שבר־עלית מלך ישראל את־מלכי החתים ואד
 15 מלכי מערים לבוא עלינו: וקומו תטס בנשף מערב
 16 את־העליתם ואת־מיתתם ואת־מיתתם בנשף מאשר
 17 הו ונסו אל־נפשם: תבא המערים והלה עד
 18 קצה המחנה תבא אל־ארג אחד ויאכלו השו ושאו
 19 משם כסף וזהב ובגדים מלבו וממט השו תבא
 20 אל־ארג אחד ושאו משם מלבו וממט: ויאמר איש
 21 אל־דודו לארבו אנתה עשים היום הנה יום־בשורה

22 לקראתו ויאמר השלום: ויאמר ושלום אדני שליחי
 23 לאמר הנה עתה הו פאו אל־ שר־עקרים מחר אפרים
 24 מבני הנבאים הנהני ואל־ שר־עקרי ושתו חלפות
 25 בגדים: ויאמר נעמן קח כפרים ופודו וקח
 26 כפרים כסף בשני חרטים ושתו חלפות בגדים ותמן אל
 27 שני נערו וישאו לפניו: תבא אל־העפל ונתן מתים
 28 הו ופקד ככות ושלח את־האנשים מלבו: והואבא ויגמל
 29 אל־ אדניו ויאמר אלו אלישע מאן נתן ויאמר לא־הלך
 30 עבדך אנה ואתה: ויאמר אלו לא־לבי הווא מאשר
 31 הפד־איש מעל מרכבתו לקראתך הנת לקחת אתי
 32 הכסף ולקחת בגדים וחרטים וצא וקח ועבדים
 33 ושמרתי: וצרת נעמן תרביבך ובורךך לילום וצא
 34 מלפני מערע בשלום:

1 ויאמרו בגר־נבואים אל־אלישע הנהני המקים אשר
 2 אנתה ישיבים שם לפניך צר ממנו: ונכהני ער־הו
 3 ונתת משם איש קורה אחת ונעשה־לני שם מקום
 4 את־עבדך ויאמר אני אלק: וקח ארם תבא הנהני
 5 ויגורו העצים: והו האחד מפיל הקורה ואת־הברזל
 6 נפל אלהים ויצעק ויאמר אתה אדני הווא שאול:
 7 ויאמר איש־האלקים אתה נפל וראו את־המקום
 8 והקצבני וישלך שמה וצף הברזל: ויאמר תרם לך
 9 וישלח דו ונקרו: ומלך ארם הנה נלחם בישראל
 10 ויוצא אל־עבדו לאמר אל־מקום פלני אלכני ותחתי:
 11 וישלח איש האלהים אל־מלך ישראל לאמר השמר
 12 מצבר המקום הנה ב־שם ארם נחתי: וישלח מלך
 13 ישראל אל־המקים אשר אמרו לי איש־האלקים והוהיה
 14 וישמר־שם לא־אחת ולא שמים: וישער לב מלך ארם
 15 על־הדבר הנה ויקרא ויעבדו ויאמר אליהם הווא
 16 תנודו לי הו משקט אל־מלך ישראל: ויאמר אתו
 17 מעבדו לוא אדני המלך כ־אלישע הנביא אשר
 18 בישראל יגד למלך ישראל את־הדברים אשר תדבר
 19 בחדר משבך: ויאמר לבו והו אבה הווא ואשלח
 20 ואקחוד ויגדלו לאמר הנה בדת: וישלח שמה סוסים
 21 והכב וזל כבד והווא לילה וקפו על־העוד: וישכחם
 22 משרת איש האלהים לקום וצא והגדתל סובב את
 23 העיר וסו ורוב ויאמר גערו אלו אתה אדני אברה
 24 נעשה: ויאמר אל־תבא כי רבים אשר אתם מאשר
 25 אותם: ותפול אלישע ויאמר הנה בקחני את־עניו
 26 וראה תפק הנה את־שני הנער הווא הנה הנה מלא
 27 סוסים ורוב אש סביבת אלישע: וירא אלו ותפול
 28 אלישע אל־דודו ויאמר הריני את־גידתיך בסעורים
 29 מכם בסעורים כדבר אלישע: ויאמר אלים אלישע
 30 לאתה תדבר ולאזה העיר לבו אחרי ואלכה אתכם
 31 אל־האיש אשר תבקשו וקח אותם שמרנה: והו
 32 כבאם שמרון ויאמר אלישע הנה פקח את־עז־אברה
 33 וירא תפק הנה את־עניכם וירא והנה בתך שמרון:

sent me, saying, Behold, even now there are come to me from the mountain of Ephraim two young men of the sons of the prophets: do give them, I pray thee, a talent of silver, and two changes of garments. And Na'aman said, Give thy assent, take two talents. And he urged him, and bound up two talents of silver in two bags, with two changes of garments, and he gave them unto his two young men, and they carried them before him. And when he came to the hill, he took them from their hand, and bestowed them in the house: and he dismissed the men, and they departed. But he went in, and stood before his master. And Elisha said unto him, Whence comest thou, Gehazi? And he said, Thy servant went not hither or thither. And he said unto him, My mind was not gone, when the man turned round from his chariot to meet thee. Is it a time to take money, and to take garments, and oliveyards, and vineyards, and sheep, and oxen, and men-servants, and maid-servants? May then the leprosy of Na'aman cleave unto thee, and unto thy seed for ever. And he went out from his presence a leper (as white) as snow.

CHAPTER VI.

1 ¶ And the sons of the prophets said unto Elisha', Behold now, the place where we dwell before thee is too narrow for us. Let us go, we pray thee, as far as the Jordan, and take thence every man one beam, and let us prepare for us there a place to dwell therein. And he said, Go. And one said, Give thy assent, I pray thee, and go with thy servants. And he said, I will indeed go. 2 So he went with them; and they came to the Jordan, and they cut down trees. But as one was felling a beam, the axe-head fell into the water: and he cried, and said, Alas, my lord! it was also borrowed. And the man of God said, Where did it fall? And he showed him the place. And he cut down a stick, and cast it in thither, and he 7 caused the iron to swim. And then said he, Lift it up to thee. And he stretched out his hand, and took it. ¶ And the king of Syria made war against Israel, and took counsel with his servants, saying, In such and such a place shall be my camp. And the man of God sent unto the king of Israel, saying, Beware that thou pass not that place; for thither the Syrians are come down. 10 And the king of Israel sent to the place, which the man of God had told him and warned him of, and he took care of himself there; not once nor twice. Therefore the heart of the king of Syria was sorely troubled concerning this thing; and he called for his servants, and said unto them, Can ye not tell me who of us is for the king of Israel? And one of his servants said, Not so, my lord, O king; but Elisha', the prophet that is in Israel, can tell unto the king of Israel the words that thou mayest speak in thy sleeping-chamber. And he said, Go and see where he is, that I may send and fetch him. And it was told 14 unto him, saying, Behold, he is in Dothan. And he sent hither horses, and chariots, and a strong army: and they came by night, and surrounded 15 the city. And the servant of the man of God rose early, and went forth, when, behold, an army compassed the city both with horses, and chariots. And his servant said unto him, Alas, my master! how shall we do? And he said, Fear not, for those that are with us are more than 17 those that are with them. And Elisha' prayed, and said, O Lord, open, I pray thee, his eyes, that he may see. And the Lord opened the eyes of the young man: and he saw, and behold, the mountain was full of horses and chariots of fire round about Elisha'. And when they came down 18 to him, Elisha' prayed unto the Lord, and said, Smite, I pray thee, this people with blindness. And he smote them with blindness according to the word of Elisha'. And Elisha' said unto them, This is not the way, neither is this the city: follow me, and I will lead you to the man whom ye wish to seek. And he led them thus to Samaria. And it came to pass, when they were come into Samaria, that Elisha' said Lord, open the eyes of these, that they may see. And the Lord opened their eyes, and they saw, and behold, they were in the midst of Samaria. And the

king of Israel said unto Elisha', when he saw them, Shall I smite them? Shall I smite them, my father? But he said, Thou shalt not smite them; 22 wouldst thou smite those whom thou hast taken captive with thy sword and with thy bow? set bread and water before them, that they may eat and drink, and go (back) to their master. And he 23 prepared for them a great meal; and they ate and drank, and he sent them away, and they went (back) to their master. And the predatory bands of Syria came no more into the land of Israel. ¶ And 24 it came to pass after this, that Ben-hadad the king of Syria assembled all his camp, and went up, and besieged Samaria. And there was a great 25 famine in Samaria; and, behold, they besieged it, until an ass's head was sold for eighty pieces of silver, and the fourth part of a kab of dove's dung for five pieces of silver. And it happened 26 as the king of Israel was passing along upon the wall, that a woman cried unto him, saying, Help, my lord, O king. And he said, If the Lord do not help thee, whence shall I help thee? shall it be out of the threshing-floor, or out of the wine-press? And the king said unto her, What ailkth thee? And she said, This woman said unto me, Give up thy son, that we may eat him to-day, and my son we will eat to-morrow. So we boiled my 29 son, and ate him; but when I said unto her on the next day, Give up thy son, that we may eat him: she hid her son. And it came to pass, when 30 the king heard the words of the woman, that he rent his clothes, as he was passing along upon the wall: and the people looked, and, behold, he had sackcloth beneath upon his flesh. Then said 31 he, May God do so unto me and continue so yet farther, if the head of Elisha' the son of Shayhat shall remain on him this day. But Elisha' was 32 sitting in his house, and the elders were sitting with him; and he sent a man from before him; but before the messenger could yet come to him, he said to the elders, See ye how this son of the murderer hath sent to remove my head? look, when the messenger cometh, shut the door, and hold him back with the door: is not the sound of his master's feet behind him? And while he was 34 yet speaking with them, behold, the messenger came down unto him; and he said, Behold, this evil is of the Lord; what shall I hope for in the Lord any longer?

CHAPTER VII.

¶ Then said Elisha', Hear ye the word of the 1 Lord: Thus hath said the Lord, About this time to-morrow a seah of fine flour shall be sold for a shekel, and two seahs of barley for a shekel, in the gate of Samaria. Then answered the lord of 2 the king, on whose hand he used to lean, the man of God, and said, Behold, will the Lord make windows in the heavens, that this thing shall be? And he said, Behold, thou shalt see it with thy eyes, but thereof shalt thou not eat. ¶ And there 3 were four leprous men at the entrance of the gate: and they said one to another, Why do we remain here until we die? If we say, We will 4 enter into the city, then is the famine in the city, and we shall die there; and if we remain here, we die (also): now therefore come, and let us go over unto the camp of the Syrians; if they will let us live, we shall live; and if they kill us, we shall but die. And they rose up in the twilight, 5 to go unto the camp of the Syrians; and when they were come to the uttermost part of the camp of the Syrians, behold, there was no man there. For the Lord had caused the camp of the 6 Syrians to hear a noise of chariots, and a noise of horses, the noise of a large army: and they said one to the other, Lo, the king of Israel hath hired against us the kings of the Hittites, and the kings of the Egyptians, to come upon us. And they were arisen and fled in the twilight, 7 had left their tents, and their horses, and their asses, the camp as it was, and fled for their life. And so came these lepers to the uttermost part 8 of the camp, and they went into one tent, and ate and drank, and carried away thence silver, and gold, and garments, and went and hid them; and they returned, and entered into another tent, and carried away (something) thence, and went and hid it. And then they said one to the other, 9 We do not act correctly; this day is a day of good tidings; and if we remain silent, and tarry till

11 וְכֹל־מַעֲמַד לְפָנָיו וְאָמַר בְּיָד הַדָּבָר מִלֶּךְ־אֲרָם
 שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ לְאֹמַר הֲאִתְּהָ מְחַלֵּי נָהּ וְאָמַר אֵלָיו
 אֲלֹשֶׁעַ לֵךְ אֲמַרְלָא לְחַד תְּחַתֵּי וְרֵאנִי וְזִנְה בִּי־מֵת
 12 וְכִמֵּת אֲרִיפְנֵי נַשְׁמ עֲרֵבֶשׁ עֲבָד אִישׁ הַגֹּאֲלִים׃
 וְאָמַר תְּחַלֵּי מֵדַע אֵלַי כִּי־נָכַח וְאָמַר כִּי יִדְעִתִּי אֵת
 אֲשֶׁר־תַּעֲשֶׂה לְבִנִי יִשְׂרָאֵל רַחֵם מִבְּרַחֲמֶיךָ הַשְׁלַח
 בְּאִשׁ וּבְחַרְדִּים בְּתֹרֵב תִּהְיֶה וְלַלְלִים תִּרְמָשׁ הַרְחֵם
 13 תְּבַקְעֵנִי וְאָמַר תְּחַלֵּי כִּי מֵה עֲבָדְךָ הַכֹּלֵב כִּי יַעֲשֶׂה
 הַדָּבָר הַגָּדוֹל זֶה וְאָמַר אֲלֹשֶׁעַ הֲרֵאנִי וְזִנְה אֲתָךְ
 14 מִלֶּךְ עַל־אֲרָם׃ מִלֶּךְ וּמָת אֲלֹשֶׁעַ וְכֹא אֶל־אֲרָוִי
 וְאָמַר לוֹ מִהֲאָמַר לֵךְ אֲלֹשֶׁעַ וְאָמַר אָמַר לִי הַיְהִי
 15 תְּחַתֵּי׃ וְזֶה מִמְּחַרְתֵּי וַיִּפֹּחַ הַמַּכְבֵּל וַיִּסְבֵּל כַּמִּים
 וַיִּפְרַשׁ עַל־פָּנָיו וַיִּמָּת מִלֶּךְ תְּחַלֵּי תְּחַתֵּי׃

16 וּבִשְׁנַת הַמֵּשׁ לִיָּרֵם בְּדֹאחָאֵב מִלֶּךְ יִשְׂרָאֵל וַיִּדְשָׁפֵט
 17 מִלֶּךְ יִזְרְהֵל מִלֶּךְ יִזְרְהֵל בְּדֹאחָאֵב מִלֶּךְ יִזְרְהֵל׃ כֵּן
 שְׁלֹשִׁים שָׁנָה הָיָה בְּמִלְכּוֹ וַיִּשְׁמַע שִׁנְה מִלֶּךְ
 בִּירוּשָׁלַם׃ מִלֶּךְ בְּרָדָד וְהָיָה מִלְכּוֹ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה בֵּית
 18 אֲחָאֵב כִּי בְדֹאחָאֵב הִתְחַלֵּל לְאִשָּׁה וַעֲשֶׂה הֲרַע בְּעֵינֵי
 19 יְהוָה וְלֹא־יָבִיחַ יְהוָה הַחַיִּים אֶת־יִזְרְהֵל לְמַעַן יִדַּע
 עֲבָדוֹ כְּאֲשֶׁר אָמַרְלוֹ לַחַת לוֹ יָרָ וְלִבְנָיו בְּלִדְוָמִים׃
 20 בְּיָמָיו פָּשַׁע אֲדֹם מִמַּחַת יִזְרְהֵל וַיִּמְלְכוּ עַל־רֵגֶם
 21 מִלֶּךְ׃ וַיַּעֲבֵר יִזְרְהֵל וַיִּבְלִדְרַכְבַּ עִמּוֹ וַיִּזְרְהֵל
 כִּסֵּם לִילָה וַיִּכַּח אֶת־אֲדֹם הַכֹּכָב אֵלָיו וְאֵת שָׂרֵי הַרַכָּב
 22 וַיִּגַּם הָעָם לְאֲחָוִי׃ וַיִּפְשַׁע אֲדֹם מִמַּחַת יִזְרְהֵל עַד
 23 הַיּוֹם הַזֶּה אִם תִּפְשַׁע לְבַנְהָ בְּעַת הַיּוֹם׃ וַתֵּר דְּבָרֵי
 24 יִזְרְהֵל וּבְלִאֲשֶׁר עָשָׂה הֲלֹאֲתֶם כְּתוּבִים עַל־כִּסֵּף דְּבָרֵי
 יָדְמִים לְמַלְכֵי יִזְרְהֵל׃ וַיִּשְׁכַּח יִזְרְהֵל עֲסֹאֲבָתוֹ וַיִּקְבֵּר
 עֲסֹאֲבָתוֹ בְּעֵר דָּת מִלֶּךְ אֲחָוִי כִּי תְּחַתֵּי׃

25 בְּשֵׁנַת שְׁתַּיִם־שָׁנָה שִׁנְה לִיָּרֵם בְּדֹאחָאֵב מִלֶּךְ יִשְׂרָאֵל
 26 מִלֶּךְ אֲחָוִי בְּדֹאחָאֵב מִלֶּךְ יִזְרְהֵל׃ בְּעֵשְׂרִים־וּשְׁתַּיִם
 שָׁנָה אֲחָוִי בְּמִלְכּוֹ וַעֲשֶׂה אֲחַת מִלֶּךְ בִּירוּשָׁלַם וַיִּשֵׁם
 27 אִמּוֹ עַתְלִוִי בְּתַמְצֵר מִלֶּךְ יִשְׂרָאֵל׃ מִלֶּךְ בְּרָדָד בֵּית
 אֲחָאֵב וַעֲשֶׂה הֲרַע בְּעֵינֵי יְהוָה כְּכִית אֲחָאֵב כִּי חָסַן
 28 בֵּית־אֲחָאֵב הָיָה׃ מִלֶּךְ אֲחָוִי בְּדֹאחָאֵב לְמַלְכֻמָּה
 עַם־יִשְׂרָאֵל מִלֶּךְ אֲרָם בְּרַחֲמֵי נִלְעָד וַיָּבֹ אֲרָמִים אֶת־יָרֵם׃
 29 וַיִּשָּׁב יָרֵם מִלֶּךְ לְחִרְבַּא בְּיִשְׂרָאֵל מִדְּמַבִּים אֲשֶׁר
 יָבִיחַ אֲרָמִים בְּרַחֲמֵי בְּחִלְמֵי אֶת־יִשְׂרָאֵל מִלֶּךְ אֲרָם
 וַתְּחַלֵּוּ בְּדֹוֹרֵם מִלֶּךְ יִזְרְהֵל וְזֶה לְרֵאֻת אֶת־יָרֵם
 בְּדֹאחָאֵב בְּיִשְׂרָאֵל כִּי־חָלָה הָיָה׃

CAP. IX. ט

1 וְאֲלֹשֶׁעַ הַגֹּבִיָּא קָרָא לְאֲחָד מִבְּנֵי הַגֹּבִיָּאִים וְאָמַר לוֹ
 2 חַזֵּר מִתְּחַד וְלֵךְ פֶּה הַשְּׁמֹן זֶה בְּיָד וְלֵךְ רַחֵם נִלְעָד׃
 3 וּכְבַת־שִׁמָּה וְרֹאד־שִׁם הָיָה בְּדֹאחָאֵב בְּדֹאחָאֵב
 4 וּכְבַת וַתִּבְמָתוּ מִתְּחַד אֲחָוִי וּכְבַת־אֵתִי חָדַר בְּחַדֵּי
 5 וַתִּבְמָתוּ פֶּה־נַשְׁמֵם וַתִּבְמָתוּ עַל־רֵאֻתוֹ וַתִּבְמָתוּ בְּדֹאחָאֵב
 6 יְהוָה מִשְׁתַּחֲוֶה לְמִלֶּךְ אֶל־יִשְׂרָאֵל וַתִּבְמָתוּ הַחַלֵּל וַתִּבְמָתוּ
 7 וְלֹא תְּחַבְּהוּ׃ מִלֶּךְ הַעֲבָר הַעֲבָר הַגֹּבִיָּא רַחֵם נִלְעָד׃ וְכֹא
 8 הָיָה שָׂרֵי הַחַלֵּל וְשִׁבְיִים וְאָמַר דְּבָר לִי אֲלֵךְ הַשָּׂר וְאָמַר

1 וְאָמַרְתוּ מַחֲשִׁים וַחֲכִים עַד־אֹר הַדָּבָר וַיִּמְאָט
 2 עַד וַתִּהְיֶה לְבוֹ וְכֹאֵה וְנִגְדָה בֵּית הַמֶּלֶךְ׃ וְכֹאֵה
 3 מִקְרָא אֲלֹשֶׁעַר הַעֲבָר וַיִּגְדוּ לָעָם לְאֹמַר בְּאֵט אֶל־
 4 מַעֲבָד אֲרָם וְהָיָה אֲדֹשֶׁם אִישׁ וְקוֹל אֲרָם כִּי אִם־
 5 וַיִּשָׁם אֲסוֹר וַתִּמְרוּ אֲסוֹר וְהִלְלִים כְּאֲשֶׁר הָמַד׃
 6 מִקְרָא הַשְּׁעָרִים וַיִּגְדוּ בֵּית הַמֶּלֶךְ פְּנִימָה׃ וַיִּגַּם מִלֶּךְ
 7 לִילָה וְאָמַר אֲלֵעֲבָדוֹ אֲנִידֵה־נָא לָעָם אֶת אֲשֶׁר־עָשׂוֹ
 8 לַעַ אֲרָם יִדְעוּ בִּי־רַעֲבִים אֲנִיחֵם וַיִּמְאָט מִדְּבַחֲמֵהוּ
 9 לְהַחֲכִיחַ בְּהַשְׁרָה לְאֹמַר בִּי־נָא מִהַעֲבָר וַתִּפְשַׁם
 10 חַיִּים וְאֵל־הַעֲבָר נָבֵא׃ וַעֲנֵן אֲחָד מִעֲבָדָיו וְאָמַר וַיִּקְרַח
 11 נָא הַמִּשָּׁה מִדְּרַסֻּסִים הַשְּׂאֲרִים אֲשֶׁר נִשְׂאֲרִי־בָהּ
 12 הָיָם כְּבִלְהִימֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר נִשְׂאֲרִי־בָהּ הָיָם כְּבִלְ־
 13 הִמּוֹן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־תִּמּוֹ וַתִּשְׁלַחָה תִּרְאָה׃ וַתִּקְרַח שִׁנְה
 14 רַבֵּב סוּסִים וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אֲחָרֵי מַחָה־אֲרָם לְאֹמַר
 15 לְבוֹ רֵאֻה׃ וַיִּלְכוּ אֲחָרֵיהֶם עֲרִיבִיחֵן וְהָיָה כִּלְ־הַדָּבָר
 16 מִלְּאֵחַ בְּנִדְם וְכֹלִים אֲשֶׁר־הַשְׁלִיכוּ אֲרָם בְּחַפְזָם וַיִּשְׁבּוּ
 17 הַמַּלְאָכִים וַיִּגְדוּ לְמִלֶּךְ׃ וַיִּצָא הָעָם וַיָּבֹו אֶת מַחָה־
 18 אֲרָם וַיְהִי סֹאֲהִסְלַח בְּשִׁקֵּל וַתִּמָּתוּ שְׁנַיִם בְּשִׁקֵּל
 19 בְּדָבָר יְהוָה׃ וַתִּמְלֹךְ הַפְּקִיד אֶת־הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר נִשְׁעַן
 20 עַל־רֵדוֹ עַל־הַשְּׂעַר וַיִּרְמָסוּהוּ הָעָם בְּשַׁעַר וַתִּמָּת כְּאֲשֶׁר
 21 דְּבָר אִישׁ הַגֹּאֲלִים אֲשֶׁר דָּבַר בְּרָדָד הַמֶּלֶךְ אֵלָיו׃ וַיְהִי
 22 בְּדָבָר אִישׁ הַגֹּאֲלִים אֶל־הַמֶּלֶךְ לְאֹמַר סֹאֲתִים שְׁעָרִים
 23 בְּשִׁקֵּל וּסֹאֲהִסְלַח בְּשִׁקֵּל יְהוָה בְּעַת מַחֵר בְּשַׁעַר
 24 שְׁמֹרֵן׃ וַעֲנֵן הַשְּׁלִישׁ אֶת־אִישׁ הַגֹּאֲלִים וְאָמַר וְהָיָה
 25 יְהוָה עֲשֶׂה אֲרַבּוֹת בְּשָׁמַיִם הַיְהוָה בְּדָבָר זֶה וְאָמַר
 26 הַיְהוָה רַחֵם בְּעֵינֵךְ וּמִשִּׁם לֹא תִאֲכַל׃ וַתִּהְרַחַל כִּן תִּרְמָסוּ
 27 אֶתוֹ הָעָם בְּשַׁעַר הַמָּת׃

CAP. VIII. ח

1 וְאֲלֹשֶׁעַ דְּבַר אֶל־הַשְּׂעַר אֲשֶׁר־הָיָה אֶת־בְּנֵיהָ לְאֹמַר
 2 קוּמִי וּלְכִי אִתִּי וּבִיתְךָ וְיִטֵּר כְּאֲשֶׁר תַּעֲבִיר בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה
 3 לְרַעֵב וַתִּסְבַּח אֶל־הָאָרֶץ שֶׁבַע שָׁנִים׃ וַתִּקַּם הָאִשָּׁה
 4 וַתַּעֲשֶׂה כְּכִר אִישׁ הַגֹּאֲלִים וַתִּלְכֵד הָיָה וּבִיתָהּ וַתִּקַּח
 5 בָּאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים שֶׁבַע שָׁנִים׃ וַיְהִי מִקְצֵה שֶׁבַע שָׁנִים
 6 וַתִּשָּׁב הָאִשָּׁה מֵאָרֶץ פְּלִשְׁתִּים וַתִּצָא לְעֵינֵי אֶל־הַמֶּלֶךְ
 7 אֶל־בִּיתָהּ וְאֶל־שִׁיחָה׃ וַתִּמְלֹךְ מִדְּבַר אֶל־בְּנָיו
 8 נַעַר אִישׁ־הַגֹּאֲלִים לְאֹמַר סִפְדֵּנָא לִי אֶת כִּלְ־הַגְּדוּלֹת
 9 אֲשֶׁר־עָשָׂה אֲלֹשֶׁעַ׃ זֶהוּ הָיָה מִסְפַּר מִלֶּךְ אֶת אֲשֶׁר־
 10 הָיָה אֶת־הַמָּת וְהָיָה הָאִשָּׁה אֲשֶׁר־הָיָה אֶת־בְּנֵיהָ
 11 צִנְעָה אֶל־הַמֶּלֶךְ עַל־בִּיתָהּ וְעַל־שִׁיחָה וְאָמַר גִּבּוֹ אֲדַע
 12 הַמֶּלֶךְ וְאֵת הָאִשָּׁה וַתִּדְבַּח אֶת־הַחַיִּים אֲלֹשֶׁעַ׃ וַיִּשְׁאֵל
 13 הַמֶּלֶךְ לְאִשָּׁה חֲסִיבֵלְו וַתִּתְּרֵהָ הַמֶּלֶךְ שָׂרִים אֲחָד
 14 לְאֹמַר הַשִּׁב וְאֶת־כִּלְ־אֲשֶׁר־לָהּ וְאֵת כִּלְ־חַבּוּאת הַשְּׂעַר
 15 מִיּוֹם עֹבַד אֶת־הָאָרֶץ וַתִּרְעָהָ׃ וְכֹא אֲלֹשֶׁעַ
 16 דְּמִשְׁקוּבֵי־מֶדֶד מִלֶּךְ אֲרָם חָלָה וַיִּגְרְלוּ לְאֹמַר כְּאִישׁ
 17 הַגֹּאֲלִים עֲרִיבָה׃ וְאָמַר הַמֶּלֶךְ אֶל־תְּחַלֵּי כֵּן בְּרָדָד
 18 מַחָה וְלֵךְ לְקִרְאֵת אִישׁ הַגֹּאֲלִים וַתִּרְשַׁת אֶת־יְהוָה
 19 מֵאֲחָוִי לְאֹמַר הֲאִתְּהָ מְחַלֵּי נָהּ׃ מִלֶּךְ חוּאֵל לְקִרְאֵתוֹ
 20 וַיִּפֹּחַ מִמָּתוֹ בְּדוֹ וְכִלְ־טוֹב דְּמִשְׁק מִשָּׂא אֲרַבְעִים נִמְלֵ

the morning-light, we shall incur guilt: now then come, and let us go and tell it at the king's house.

10 So they went and called unto one of the gate-keepers of the city, and they told them, saying, We came to the camp of the Syrians, and, behold, there was no man there, nor the voice of man; but the horses were tied, and the asses were tied, and the tents as they had been. And he called the gate-keepers; and they told it at the king's house within. And the king arose in the night, and said unto his servants, I can easily tell you what the Syrians have done to us: they know that we are hungry; and they are therefore gone out of the camp to hide themselves in the field, saying, If they should come out of the city, we will catch them alive, and enter into the city. And one of his servants answered and said, Let some take, I pray thee, five of the horses that remain, which are left in the city, let it fare with them as with all the multitude of Israel that are left in it, (or) let it fare with them as with all the multitude of Israel that have perished; and let us send out and see. And they took two chariots with horses; and the king sent after the camp of the Syrians, saying, Go and see. And they went after them as far as the Jordan; and, lo, the whole way was full of garments and vessels, which the Syrians had cast away in their haste: and the messengers returned, and told it to the king. And the people went out, and plundered the camp of the Syrians: and a seah of fine flour was to be had for a shekel, and two seahs of barley for a shekel, according to the word of the Lord. And the king had appointed the lord on whose hand he used to lean to have the charge of the gate; and the people trod him down in the gate, and he died; as the man of God had spoken, which he spoke when the king came down to him. And it came to pass as the man of God was speaking to the king, saying, Two seahs of barley for a shekel, and a seah of fine flour for a shekel, shall be about this time to-morrow in the gate of Samaria: That the lord had answered the man of God, and said, Now, behold, if even the Lord were to make windows in the heavens, would such a thing be? And he had said, Behold, thou shalt see it with thy eyes, but thereof shalt thou not eat. And it happened unto him so; for the people trod him down in the gate, and he died.

CHAPTER VIII.

1 ¶ And Elisha' spoke unto the woman, whose son he had restored to life, saying, Arise, and go, thou and thy household, and sojourn wheresoever thou canst sojourn; for the Lord hath called for a famine, and it is also coming in the land for seven years. And the woman arose, and did after the word of the man of God; and she went, she with her household, and sojourned in the land of the Philistines seven years. And it came to pass at the end of seven years, that the woman returned out of the land of the Philistines; and she went forth to cry unto the king for her house and for her land. ¶ And the king was just speaking with Gehazi the servant of the man of God, saying, Relate to me, I pray thee, all the great things that Elisha' hath done. And it came to pass, as he was just relating to the king how he had restored the dead to life, that, behold, the woman, whose son he had restored to life, cried to the king for her house and for her land. And Gehazi said, My lord, O king, this is the woman, and this is her son, whom Elisha' restored to life. And the king asked of the woman, who related it to him. So the king appointed unto her a certain officer, saying, Restore all that belongeth to her, and all the products of the field since the day that she left the land, even until now. ¶ And Elisha' came to Damascus; and Ben-hadad, the king of Syria, was sick; and it was told him, saying, The man of God is come even hither. And the king said unto Chazaël, Take a present in thy hand, and go to meet the man of God, and inquire of the Lord from him, saying, Shall I recover from this sickness? So Chazaël went to meet him, and took a present in his hand, and all manner of good things of Damascus, a burden for forty camels,

and he came and stood before him, and said, Thy son Ben-hadad the king of Syria hath sent me to thee, saying, Shall I recover from this sickness? And Elisha' said unto him, Go, say unto him, Thou mayest certainly recover; nevertheless the Lord hath shown me that he shall surely die. And he restrained his countenance, and held back as long as he could; and then wept the man of God. And Chazaël said, Why doth my lord weep? And he said, Because I know what evil thou wilt do unto the children of Israel: their strong-holds wilt thou set on fire, and their young men wilt thou slay with the sword, and their children wilt thou dash, and their pregnant women wilt thou rip up. And Chazaël said, But what is thy servant, the dog, that he should do this great thing? And Elisha' said, The Lord hath caused me to see thee as king over Syria. So he went away from Elisha', and came to his master; who said to him, What hath Elisha' said to thee? And he said, He said to me that thou couldst surely recover. And it came to pass on the morrow, that he took a cover lid, and dipped it in water, and spread it over his face, and he died; and Chazaël became king in his stead. ¶ And in the fifth year of Joram the son of Achab the king of Israel, Jehoshaphat being yet king of Judah, Jehoram the son of Jehoshaphat the king of Judah became king. Thirty and two years old was he when he became king, and eight years did he reign in Jerusalem. And he walked in the way of the kings of Israel, as the house of Achab had done; for a daughter of Achab had he for wife; and he did what is evil in the eyes of the Lord. Yet would the Lord not destroy Judah for the sake of David his servant, as he said unto him, to give him a government and to his children at all times. In his days Edom revolted from under the power of Judah, and they appointed a king over themselves. And Joram went over to Za'ir, and all the chariots were with him; and he rose up by night, and smote the Edomites who compassed him about, and the captains of the chariots; and the people fled unto their tents. Yet Edom revolted from under the power of Judah even until this day; then did Libnah revolt at the same time. And the rest of the acts of Joram, and all that he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Judah. And Joram slept with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David; and Achazahu his son became king in his stead. ¶ In the twelfth year of Joram the son of Achab the king of Israel became Achazahu, the son of Jehoram the king of Judah, king. Two and twenty years old was Achazahu when he became king; and one year did he reign in Jerusalem. And his mother's name was 'Athalyahu, the (grand-) daughter of 'Omri the king of Israel. And he walked in the way of the house of Achab, and did what is evil in the eyes of the Lord, like the house of Achab; for he was the son-in-law of the house of Achab. And he went with Joram the son of Achab to the war against Chazaël the king of Syria at Ramoth-gil'ad; and the Syrians smote Joram. And king Joram returned to be healed in Yizre'el of the wounds which the Syrians had inflicted on him at Ramah, when he was fighting against Chazaël the king of Syria. And Achazahu the son of Jehoram the king of Judah went down to see Joram the son of Achab in Yizre'el, because he was sick.

CHAPTER IX.

¶ And Elisha' the prophet called one of the children of the prophets, and said unto him, Gird up thy loins, and take this flask of oil in thy hand, and go to Ramoth-gil'ad: And when thou art come thither, look out there for Jehu the son of Jehoshaphat the son of Nimshi, and go in, and cause him to stand up in the midst of his brethren, and bring him in to the innermost chamber; and thou shalt then take the flask of oil, and pour it on his head, and say, Thus hath said the Lord, I have anointed thee as king over Israel. Then must thou open the door, and flee, and not wait for any thing. So the young man, the disciple of the prophet, went to Ramoth-gil'ad. And when he came, behold, the captains of the army were sitting; and he said, I have a word for thee, O captain. And Jehu said, For whom of all of us? And he said, For thee, O captain. And he

בקברתי עטאבתיו בעיר דוד: ובשנת אחת-עשרה
 שנה ליוםם בדהאב מלך ארחה על-ידיה: ויבוא ל
 ודא זרעאלה ואובל שמעה ותסב כסוד עילה ותסב
 את-דאשה ותשקף בעד החלון: והוא פא בשער
 ותאמר השלום ומר רבנ אדניו: והוא פניו אלתחלון
 ותאמר מי אתי מי בשקפו אלו שנים שלשה ספרים:
 ותאמר שמשתי ותשמשתי וזו משה אלתבני ואל
 הסוסים ותרמקה: ונבא אובל בשנה ותאמר ספרדנא
 אתה-הארורה הוא! וקבריה כי בת-מלך היא: ונלבו לה
 לקברה ולא-מצאו בה כי אסתגלגלת והנגלים וכפית
 החרים: והשבו עניו לו ותאמר דבר-יהיה הוא אשר
 דבר ברעבדו אלתו החשבי לאמר בתלך זרעאל
 ואכלו הבלבים את-דבשר אובל: והיה נבלת אובל
 בלמן על-פני השדה בתלך זרעאל אשר לא-ראמו
 זאת אובל:

CAP. X.

ולאהאב שבעים בנים בשמרון ונחבז הוא ספרים
 וישלח שמרון אלשברי זרעאל הזונים ואלהאמנים
 ודהאב לאמר: ועתה קבא הספר הזה אליכם ואתכם
 בני אדניכם ואתכם ודסוסים ועיר מבצר והשקט:
 וראיהם הטוב והישר מבני אדניכם ושמתם על-ספתי
 אביו והלחמי על-בית אדניכם: וראו מאר מאר ותאמרו
 היה שני המלכים לא עמדו לפני ואך נעמד אנהו:
 וישלח אשר-על-הכות ואשר על-העיר והזונים והאמנים
 אלתוואו: לאמר עברדך אנהו וכל אשר-תאמר אליו
 נעשה לאנמלך איש הטוב בעיניך עשה: וכתב אליהם
 ספר ושית לאמר אס-לי אתם וקללי אתם שמעים
 קחו את-דראשו אנשי בני-אדניכם ובוואו אלי כעת מתר
 זרעאלה ובני המלך שבעים איש את-גדלי העיר
 מנדלים אותם: והיו קבא הספר אליהם וקרו את-בני
 המלך וישחטו שבעים איש ושימו את-דראשיתם בחדים
 וישלחו אלו זרעאלה: ונבא המלך אל-גדלי לאמר
 הבאו ראשי בני-המלך ותאמר שימי אתם שני אברים
 פתח השער ער-הבקר: והיו בבקר ונצא נעמד ותאמר
 אל-כל-העם עזקים אתם והוה אני קשרתי על-אדני
 ואנרדנו ומי הנה את-גדל-אלה: רעו אפוא כי לא-פל
 מדבר היה ארצה אשר-דבר יהיה על-בית אהאב
 והיה עשה את אשר דבר בך עבדו אלתו: ונך הוא
 את כל-הנשארים לבית-אהאב בתרעאל וכל-גדליו
 ומדעיו ובהניו ער-בלתי השאר-לו שרד: ונקם נבא
 בלך שמרון הוא בית-עמך הרעים בברד: והוא מצא
 את-דאנו אתוהו מלך-יהודה ותאמר מי אתם ותאמרו
 אתו אתוהו אנהו וערד לשלום בני-המלך ובני הנבדרי:
 ותאמר תפטום היום ותפטום חיים ונשחטום איש-ב-יד
 בית-עמך ארבעים ושלשים ואלה-השאר איש-מם:
 בלך משה ומצא את-יהודה בדרבב לקראתו
 ויברכוהו ותאמר אלו הוש את-הבלבב אשר באשר דבבו
 עסל-בבך ותאמר יהונבב יש ביש הנה את-היה נתן

הוא אל-מי מכלנו ותאמר אלך השך: ונקם ונבא
 הבורה ונקם השמן אל-ראשו ותאמר לו בהאמר יהיה
 אלו ישראל משה-חד למלך אל-עם יהיה אל-ישראל:
 והכותה את-בית אהאב אל-עך וממתי דמי ודברי
 ונבאים דמי בלעבדי יהיה מר אובל: ואבד כל
 בית אהאב ודברתי לאהאב משתין בךדו ונצרו ונחבז
 בשראלי: ונתתי את-הכות אהאב כבית דבכס בדרבב
 וכבתי בעשא בן-אחיה: ואת-אובל אכלו הבלבים
 בתלך זרעאל ונך קבר ופתח הבלת נקם: והוא
 נבא אל-עבדי אדניו ותאמר לו השלום מרות פא
 המשענה הנה אלך ותאמר אליהם אתם דעתם אתי
 ראש ואת-שוחו: ותאמרו שךדו הברנא לנו ותאמר
 קואת וקואת אמר אלי לאמר זה אמר יהיה משה-חד
 למלך אל-ישראל: וקברו וקרו איש בברו השימו
 חתמו אל-גרים המעלות ונתקשו בשופר ותאמרו מלך
 הוא: ונתקשר יהוה בדהישפט בן-נמיש אל-יהוס
 ויהם היה שמר ברמל גלעד הוא וכל-ישראל מפני
 חזאל מלך ארם: והשב יהוס המלך להתרפא בתרעאל
 מהחמים אשר יברו ארמים בהחממי בתרעאל מלך
 ארם ותאמר הוא אס-יש נפשכם אלתא פליט מך
 העיר ולכת לגיד בורעאל: וירבב הוא מלך זרעאלה
 כי יהוס שכב שמה ונאחזה מלך יהודה ונד לראיה
 את-יהוס: והעפלה עמד על-המגדל בתרעאל ונרא את
 שפעת יהוה כבאו ותאמר שפעת אני ראה ותאמר
 יהוס קח רכב ושלח לקראתם ותאמר השלום: ונלך
 רכב הטוס לקראתו ותאמר בהאמר המלך השלום
 ותאמר יהוה מה-לך וישלום סב אל-אתרי וער העפלה
 לאמר בא-המלך ער-הם ולא-שב: וישלח רכב סוס
 שני ונבא אל-הם ותאמר בהאמר המלך שלום ותאמר
 הוא מה-לך וישלום סב אל-אתרי: וער העפלה לאמר
 פא ער-אל-הם ולא-שב והמנהג כמנהג יהוה בן-נמיש
 כה בשענת יתם: ותאמר יהוס אר ותאמר רכבו
 ונצא יהוס מלך-ישראל ונחזירו מלך-יהודה איש
 ברכבו ונצאו לקראת יהוה וימצאו בחלכת נבורה
 בתרעאל: והיו בראות יהוסם את-יהוה ותאמר השלום
 יהוה ותאמר מה השלום ער-נוני אובל וכשפתי
 הרבים: ונבדף יהוסם והיו נקם ותאמר אל-אחוזי
 מרמה אחוה: והוא מלא ידו בקששת בך את-יהוסם
 כה עון ורעיו ונצא החגי מלבו ויכרע ברכבו: ותאמר
 אל-ברךך שלשה שא השלכוהו בחלכת שורה נבורה
 בתרעאל כי ובר אני ואתה את רכבים אברים אובל
 אהאב אביו והיה נשא עליו את-המשא יהוה: אס
 לא את-דמי נסוח ואת-דמי בני ראתי אמש נאס-יהוה
 ושלמתי לך בחלוקה הוואת נאס-יהוה ועתה שא השלכתי
 בחלוקה ברבך יהוה: ונחזרו מלך-יהודה ראה ונקם
 יהוד בית נמן ויהוד את-דמי יהוה ותאמר כמלתו הכרו
 אל-המרכבה במשלח-העיר אשר את-יובל-עם נקם מניו
 נמת שם: מרכבו אתו עבדיו וישלמה וקברו אתו

arose, and went into the house: and he poured the oil on his head, and said unto him, Thus hath said the Lord the God of Israel, I anoint thee as king over the people of the Lord, over 7 Israel. And thou shalt smite the house of Achab thy master, that I may avenge the blood of my servants the prophets, and the blood of all the 8 servants of the Lord, at the hand of Izebel. And the whole house of Achab shall perish: and I will cut off from Achab every male, and the guarded 9 and fortified in Israel; And I will make the house of Achab like the house of Jeroboam the son of Nebat, and like the house of Ba'sha the son of Achiyah: And Izebel shall the dogs eat in the field of Yizre'el, with none to bury her. And he 11 (then) opened the door, and fled. But Jehu came forth to the servants of his lord: and one said unto him, Is all well? wherefore came this mad-man to thee? And he said unto them, Ye yourselves know the man, and his talk. And they said, It is false: only tell us, we pray thee. And he said, So and so did he speak to me, saying, Thus hath said the Lord, I anoint thee as king 13 over Israel. Then they hastened, and they took every man his garment, and put it under him on the top of the stairs; and they blew the cornet, saying, Jehu is king. So Jehu the son of Jehoshaphat the son of Nimshi conspired against Joram. (Now Joram had kept guard at Ramoth-gilad, he and all Israel, because of Chazaël the 15 king of Syria. But king Jehoram was returned to be healed in Yizre'el of the wounds which the Syrians had inflicted on him, when he was fighting with Chazaël the king of Syria.) And Jehu said, If this be your mind, then let none that escapeth go forth out of the city to go to tell it in Yizre'el. 16 So Jehu rode in a chariot, and went to Yizre'el; for Joram was lying there. And Achazyahu the king of Judah was come down to see Joram. And the watchman stood on the tower in Yizre'el, and he saw the company of Jehu as he came; and he said, A company do I see. And Jehoram said, Take a horseman, and send out to meet them, 18 and let him say, Is it peace? So there went one riding on horseback to meet him, and said, Thus hath said the king, Is it peace? And Jehu said, What hast thou to do with peace? turn thee about behind me. And the watchman told, saying, The messenger came up to them, but he hath not 19 returned. Then sent he out a second rider on horseback, who came to them, and said, Thus hath said the king, Is it peace? And Jehu answered, What hast thou to do with peace? turn 20 thee about behind me. And the watchman told, saying, He came up to them, but he hath not returned: and the driving is like the driving of Jehu the son of Nimshi; for he driveth as though 21 he were mad. And Jehoram said, Harness up. And his chariot was harnessed up. And Jehoram the king of Israel and Achazyahu the king of Judah went out, each in his chariot, and they went out to meet Jehu, and found him in the 22 portion of land of Naboth the Yizre'elite. And it came to pass, when Jehoram saw Jehu, that he said, Is it peace, Jehu? And he said, What peace can there be with the acts of incest of thy mother Izebel and her many witchcrafts? 23 And Jehoram turned about, and fled, and said to 24 Achazyahu, Treacher, Achazyahu. And Jehu grasped the bow with his full strength, and struck Jehoram between his arms, and the arrow went out at his heart, and he sunk down in his chariot. 25 Then said he to Bidkar his officer, Lift up, (and) cast him down in the part of the field that I Naboth's the Yizre'elite; for remember how that I and thou rode alongside each other after Achab his father, when the Lord pronounced over him 26 this fatal decree: Surely I have seen yesterday the blood of Naboth, and the blood of his sons, saith the Lord; and I will repay thee in this part of the field, saith the Lord. And now lift up, (and) cast him down into the field, according 27 to the word of the Lord. And when Achazyahu the king of Judah saw this, he fled by the way of the garden-house; but Jehu pursued after him, and said, Also him smite in the chariot. (And they did so) on the ascent to Gur, which is by Yible'am. And he fled to Megiddo, and died there. 28 And his servants carried him in a chariot to Jerusalem, and buried him in his sepulchre with 29 his fathers in the city of David. ¶ And in the eleventh year by Joram the son of Achab became

Achazyahu, king over Judah. And Jehu came to 30 Yizre'el; and when Izebel heard of it, she painted her eyes, and ornamented her head, and looked out at the window. And as Jehu entered in at 31 the gate, she said, Is it peace, O Zimri, who hath slain his master? And he lifted up his face to 32 the window, and said, Who is on my side? who? And there looked out to him two or three chamberlains. And he said, Pitch her down. So they 33 pitched her down; and some of her blood was sprinkled on the wall, and on the horses; and he trod her under foot. And he came in, and ate and 34 drank; and then said he, Look, I pray you, after this accursed one, and bury her; for she is a king's daughter. And they went to bury her; but 35 they found nothing of her but the skull, and the feet, and the palms of the hands. And they re- 36 turned, and told him; and he said, It is the word of the Lord, which he spoke by means of his servant Elijah the Tishbite, saying, In the field of Yizre'el shall the dogs eat the flesh of Izebel: 37 And the carcass of Izebel shall be as dung upon 37 the face of the field in the portion of Yizre'el; so that they shall not say, This is Izebel.

CHAPTER X.

¶ And Achab had seventy sons in Samaria. And 1 Jehu wrote letters and sent them to Samaria, unto the rulers of Yizre'el, the elders, and to those that brought up Achab's children, saying, And 2 now as soon as this letter cometh to you, seeing that there are with you your master's sons, and there are with you the chariots and the horses, 3 and the fortified city, and the armor: Select then 3 the best and the most fitting of your master's sons, and set him on his father's throne, and fight for your master's house. But they were exceedingly 4 much afraid, and said, Behold the two kings could not stand before him: how then shall we be able to stand? And the superintendent over the 5 house, and the commander over the city, and the elders, and the bringers up of the children, sent 6 to Jehu, saying, We are thy servants, and all that thou mayest say unto us will we do; we will not set up any one as king: do what is good in thy 7 eyes. Then wrote he to them a letter the second 6 time, saying, If ye be for me, and if ye will hearken unto my voice, then take the heads of the men, your master's sons, and come to me to 8 Yizre'el by this time to-morrow. Now the king's sons, seventy persons, were with the great men of the city, who brought them up. And it came to 9 pass, when the letter came to them, that they took the king's sons and slaughtered them, seventy persons, and put their heads in baskets, and sent them to him to Yizre'el. And the messenger 8 came, and told him, saying, They have brought the heads of the king's sons. And he said, Place ye them in two heaps at the entrance of the gate until 10 the morning. And it came to pass in the morning, 9 that he went out, and stood, and said unto all the people, Ye are righteous, behold, I conspired against my master, and slew him; but who hath killed all these? Know now that there shall not 11 fall of the word of the Lord unto the earth, the least that the Lord hath spoken concerning the house of Achab; and the Lord hath done that which he spoke by means of his servant Elijah. And 11 Jehu smote all that yet remained of the house of Achab in Yizre'el, and all his great men, and his acquaintance, and his priests, until he had left him none that escaped. And he arose and de- 12 parted, and came to Samaria; he was just at the binding-house of the shepherds, on the way: When Jehu met with the brothers of Achazyahu 13 the king of Judah, and he said, Who are ye? And they said, The brothers of Achazyahu are ye; and we are come down to salute the children of the king and the children of the queen. And he said, 14 Seize them alive. And they seized them alive, and slaughtered them at the pit of the binding-house, two and forty men; and he left not one of them remaining. ¶ And he went away thence, and 15 met Yehonadab the son of Rechab coming to meet him; and he saluted him, and said to him, Is all right in thy heart, as my heart is with thy heart? And Yehonadab answered, It is; it is: give me thy hand. And he gave him his hand; and he took him up to him into the chariot. And he 16

10 לום בריית משבע אתם בבית דלה נרא אתם אתיך
ה המלך: הוצם לאמר זה הדבר אשר תעשו השלישית
6 מקם בא השבת ושבת משקרת בית המלך: והשלישית
7 בשער סור והשלישית בשער אתר הרצים ושמתם
8 את משקרת הבית מסח: ושתי הודות ככם כל יציא
9 השבת ושמו את משקרת בית דלה אל המלך:
10 והקסום עליהם קסוים איש וכליו ברו וקבא אל
11 בשדות ימת היו את המלך בעצמו וקבאו: ועשו
12 שרי המאיות ככל אשר צוה הודיע הבחן וקרו איש
13 את דאשיו בא השבת עם יציא השבת וקבאו אל הודיע
14 הבחן: והמן הבחן לשיר המאיות את הבחית ואת
15 השלמים אשר למלך דין אשר בבית דלה: ועשו
16 הרצים איש וכליו ברו מסכת הבית המעית ערבת
17 הבית השמאלית למסכת ולבת עליהם קסוים: ומצא
18 את ברהם עליו את הודיע ואת העדות ממלכו
19 אתו ומשחיו כסרף ואמר ית המלך:
20 ותשמע עמלה את קול הרצן העם ותבא אליהם בית
21 יהוה: ותרא והנה המלך עמד עליהם כמפסח
22 והשרים והתעצרות אליהם וכלים הארץ שמת
23 ותקע בהתעצרות ותקע עמלה את הגדה ותקרא קשר
24 קשר: וצו הודיע הבחן את שרי המאיות וקרו המל
25 ואמר אליהם הוצאו אתה אלמנית לשדרת וקבאו
26 אתריה המת בחרב כי אמר הבחן אל תמות בית דלה:
27 השמו לה יום ותבאו הודיע קבאו הסוסים בית המלך
28 ותמת שם: נכרת הודיע את הדברית בין דלה
29 ובין המלך ובין העם הודיע לעם לדלה ובין המלך ובין
30 העם: וקבאו כלים הארץ בית הבעל והתירו את
31 מנחתו ואת צלמו שברו היטב ואת מתן כהן הבעל
32 הרט לפני המנחות נשם הבחן פקדת עליהם דלה:
33 וקח את שרי המאיות ואת הדברי ואת הרצים ואת כל
34 עם הארץ וירדו את המלך מבית דלה וקבאו דרך
35 שער הרצים בית המלך נשבו על כסא המלכים: ומשח
36 כלים הארץ והעיר שקטה ואת עמלתו המיתו בחרב
37 בית המלך:

CAP. XII. יב

1 כדשבע שנים הוצא ממלכו: בשנת שבע יהוא מלך
2 יהואש וארבעים שנה מלך בירושלם ושם אמו צבדי
3 מכאר שבע: ועש יהואש הושר בעיני דלה כל ימיו
4 אשר הודיו הודיע הבחן: רק הנמת לאשרו עוד
5 העם מוכרים ומקפרים בכמות: ואמר יהואש אל
6 הבהים כל כסף הקדשים אשר יבא בית דלה כסף
7 שבר איש כסף נפשו ערבו כל כסף אשר יעלה על
8 לכאיש לקבא בית דלה: וקרו להם הבהים איש
9 מאת מכו והם יחזקו את ברכת הבית לכל אשר מצא
10 שם ברכ: ויהי בשנת עשרים ושלוש שנה למלך
11 יהואש לאחוזו הבהים את ברכת הבית: וקרא המלך
12 יהואש להודיע הבחן ולבהים ואמר אליהם מוע
13 אינכם מחוקים את ברכת הבית ועשה אל התקדש

10 יהו ומלכו אליו אל המרקה: ואמר לך אתי וראך
11 בקנאתי לדלה וברכבו אתי ברכבו: ויבא שמרון דך
12 את כל הנשאים לאחאב בשמרון ערשמו כדבר
13 דלה אשר דבר אל אלהיו: ויקבץ יהוא את כל
14 העם ואמר אליהם אחאב עבד את הבעל מעט יהוא
15 יעבדו ברכו: ועתה בליביא הבעל בל עבדו וכל
16 כהניו קראו אליו איש אל בןך כי וכן נדול לי לבעל
17 כל אשר יבדך לא יהיה ויהוא עשה בעקבה למן
18 האבד את עבדו הבעל: ואמר יהוא קדשו עצרה
19 לבעל וקראו: משלח הוא כל ישראל וקבאו כל
20 עבדו הבעל ולא נשא איש אשר לארץ וקבאו בית
21 הבעל המלא בית הבעל פה גלה: ואמר לאשלי על
22 המלחה הוצא לבש לכל עבדו הבעל ויצא להם
23 המלוש: וקא יהוא והזקב ברכב בית הבעל
24 ואמר לעבדו הבעל חפשו וראו פדש פה עמכם מעבד
25 דלה כי אסר עבדו הבעל להם: וקבאו לעשות וקחו
26 ולוח יהוא שדלו כחן שמנים איש ואמר האיש
27 אשר מלט מן האנשים אשר אלי מבאי עליהם נפשו
28 כחחת נפשו: והיו ככלתו ולעשות העלה ואמר יהוא
29 לרצים ולשלמים באו הבום איש אל יצא נבום לפד
30 חרב ומלכו הרצים והשלמים מלכו ערער בית
31 הבעל: ויצאו את מעכות בית הבעל ושרפו: והצו
32 את מצבת הבעל והצו את בית הבעל ושמרו
33 למחצאות ערבים: נשמך יהוא את הבעל משראל:
34 רק חטאי ורבים ברכב אשר חטא את ישראל לא
35 סר יהוא מאחריהם עולי חרב אשר בתיאל ואשר
36 בן: ואמר דלה אל יהוא וכן אשר השבת
37 לעשות והשר בעיני ככל אשר בלכבי עשית לבית
38 אחאב בני רבשים ושבו לך על כסא ישראל: יהוא
39 לא שמר לכת בתורת דלה אל ישראל ככל
40 לבכו לא סר מעל חמאות ובעם אשר חטא את
41 ישראל: בוימים ההם החל דלה לקצות בשראל וכם
42 הואל ככל יבול ישראל: מן הנה מותר השמש את
43 כל ארץ הגלעד הגרי והראובני והמנשי מערעל אשר
44 על יבול ארץ הגלעד והבשן: והר דברי יהוא וכל
45 אשר עשה וכל נבחרתו לאותם כחובים על כסר
46 הר דברי המים למלכי ישראל: וישכב יהוא עסאבתו
47 ויקברו אתו בשמרון ומלך יהואחז בן חחתי: ותמים
48 אשר מלך יהוא על ישראל עשרים ושמונה שנה בשמרון:

CAP. XI. יא

1 ונחלה עם אחוזו והאסה ברימת בנה ותקם ותאמר
2 את כל יורע המלכה: ותקח ודשבע בת המלך יורם
3 אחות אחוזו את יואש בראחזה ותגב אתו מתוך
4 ברהם הממותים אתו ואת מנתו בחר המשות
5 וקטרו אתו כפע עמלתו ולא דמת: והיו אתה בית
6 דלה מתחבא שש שנים ועמלה מלכת על הארץ:
7 וכשנה השביעית שלח הודיע ומח ואת שרי
8 המאיות לקרו ולרצים וקא אתם אליו בית דלה ונכרת

said, Come with me, and behold my zeal for the Lord. So they made him ride in his chariot. And when he came to Samaria, he smote all that yet remained unto Achab in Samaria, till he had exterminated him, according to the word of the Lord which he had spoken to Elijah. ¶ And Jehu assembled all the people, and said unto them, Achab hath served Ba'al a little: Jehu will serve him much. And now call unto me all the prophets of Ba'al, all his worshippers, and all his priests: let no one be missing; for I have a great sacrifice to make for Ba'al; whoseover will be missing, shall not live. But Jehu did it in subtilty, in order to destroy the worshippers of Ba'al. And Jehu said, Sanctify a solemn assembly for Ba'al. And they proclaimed it. And Jehu sent throughout all Israel: and there came all the worshippers of Ba'al, so that there was not a man remaining that came not; and they came into the house of Ba'al; and the house of Ba'al was full from one end to another. And he said unto him that was over the wardrobe, Bring forth vestments for all the worshippers of Ba'al. And he brought forth for them the vestments. And Jehu went, with Jehonadab the son of Rechab, into the house of Ba'al, and he said unto the worshippers of Ba'al, Search, and look that there be not here with you any of the servants of the Lord, but the worshippers of Ba'al entirely alone. And they went in to prepare sacrifices and burnt-offerings; but Jehu had set for himself without eighty men, and said, (If there be) a man that escapeth from the men whom I deliver into your hands, (there shall be given) life for his life. And it came to pass, as soon as they had made an end of preparing the burnt-offering, that Jehu said to the runners and to the officers, Go in, smite them: let none come forth. And they smote them with the edge of the sword; and the runners and the captains cast them out, and went as far as the city of the house of Ba'al. And they brought forth the statues out of the house of Ba'al, and burnt every one of them. And they broke down the statue of Ba'al, and broke down the house of Ba'al, and made it a common sewer unto this day. Thus Jehu exterminated Ba'al out of Israel. Nevertheless the sins of Jeroboam the son of Nebat, who induced Israel to sin, Jehu departed not from in following them, (namely,) the golden calves that were in Beth-el, and that were in Dan. ¶ And the Lord said unto Jehu, Forasmuch as thou hast acted well in doing what is right in my eyes, and hast done in accordance with all that was in my heart unto the house of Achab: children of the fourth generation after thee shall sit upon the throne of Israel. But Jehu took no heed to walk in the law of the Lord the God of Israel with all his heart; he departed not from the sins of Jeroboam, who induced Israel to sin. In those days the Lord began to cut Israel short; and Chazaël smote them in all the boundary of Israel. From the Jordan to the rising of the sun, all the land of Gil'ad, the Gadites, and the Reubenites, and the Menassites, from Aro'er which is by the river Arnon, both Gil'ad and Bashan. Now the rest of the acts of Jehu, and all that he did, and all his mighty deeds, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Israel. And Jehu slept with his fathers, and they buried him in Samaria. And Jehoahaz his son became king in his stead. And the time that Jehu reigned over Israel in Samaria was twenty and eight years.

CHAPTER XI.

¶ And when 'Athalyah the mother of Achazyahu saw that her son was dead, she arose and destroyed all the seed royal. But Yehoshaba, the daughter of king Joram, the sister of Achazyahu, took Joash the son of Achazyahu, and stole him away from among the king's sons that were slain, him and his nurse, into the bed-chamber; and she hid him from 'Athalyah, so that he was not slain. And he was with her in the house of the Lord hidden for six years, while 'Athalyah was reigning over the land. ¶ And in the seventh year Yehoyada' sent and fetched the rulers over the hundreds, of the guards and the runners, and brought them to him into the house of the Lord, and made a covenant with them, and made them swear in the house of the Lord, and showed them the king's

son. And he commanded them, saying, This is the thing that ye shall do: A third part of you 'hat enter in on the sabbath shall even be keeping watch in the king's house; And a third part shall be at the gate of Sur; and a third part at the gate behind the runners; so shall ye keep watch at the house, as a defence. And two parts of you that are relieved on the sabbath, even they shall keep watch in the house of the Lord about the king. And ye shall encompass the king round about, every man with his weapons in his hand; and he that cometh within the ranges shall be put to death: and be ye with the king when he goeth out and when he cometh in. And the captains over the hundreds did in accordance with all that Yehoyada' the priest had commanded; and they took every man his men that came in on the sabbath, with those that were to be relieved on the sabbath, and came to Yehoyada' the priest. And the priest gave to the captains over the hundred the spears and shields that had belonged to king David that were in the house of the Lord. And the runners stood every man with his weapon in his hand, from the right side of the house to the left side of the house, by the altar and within, round about the king. And he brought forth the king's son, and put the crown upon him, and (gave him) the testimony, and they made him king, and anointed him, and they clapped their hands, and said, Long live the king. ¶ And when 'Athalyah heard the noise of the runners (and) of the people, she came to the people in the house of the Lord. And she looked, and, behold, the king stood upon a stand, according to custom, and the princes and the trumpeters were by the king, and all the people of the land were rejoicing, and blowing with trumpets; and 'Athalyah then rent her clothes, and cried, Conspiracy! conspiracy! But Yehoyada' the priest commanded the captains of the hundreds, the commanders of the army, and said unto them, Lead her forth to within the ranges; and him that followeth her put to death with the sword. For the priest had said, She shall not be slain in the house of the Lord. And they made way for her; and she went by the way of the entrance of the horses into the king's house; and she was put to death there. ¶ And Yehoyada' made a covenant between the Lord and between the king and between the people, that they should be a people unto the Lord; and between the king and between the people. And then came all the people of the land into the house of Ba'al, and pulled it down: his altars and his images they broke in pieces thoroughly, and Mattan the priest of Ba'al they slew before the altars. And the priest appointed superintendents over the house of the Lord. And he took the chiefs over hundreds, and the guards, and the runners, and all the people of the land, and they brought down the king from the house of the Lord, and came by the way of the gate of the runners to the king's house; and he sat on the throne of the kings. And all the people of the land rejoiced, and the city was quiet; but 'Athalyah they had slain with the sword at the king's house.

CHAPTER XII.

¶ Seven years old was Jehoahaz when he became king. In the seventh year of Jehu became Jehoahaz king; and forty years did he reign in Jerusalem; and the name of his mother was Zibyah of Be'er-sheba'. And Jehoahaz did what is right in the eyes of the Lord all his days, that Yehoyada' the priest instructed him. Only the high-places were not removed: the people as yet sacrificed and burnt incense on the high-places. And Jehoahaz said to the priests, All the money of the dedicated things that may be brought into the house of the Lord, the money of every one that passeth the numbering, the money any man is valued at, and all the money that cometh into any man's heart to bring into the house of the Lord, The priests shall take to themselves, every man from his acquaintance; and they shall repair the breaches of the house, where-soever any breach may be found. ¶ But it happened, that in the three and twentieth year of king Jehoahaz the priests had not repaired the breaches of the house. Then called king Jehoahaz for Yehoyada' the priest, and the (other) priests, and he said unto them, Wherefore do ye not repair the breaches of the house? and now ye shall take no more money from your acquaintances, but ye shall give it up (at once) for the breaches of the

11 עשה שנה: בעשה הרע בעני דעה לא סר מלך
 הטאות דבקם בדיקט אשרהחטיא אתישראל בה
 12 הקד: ונתר דברי יואש וכל אשר עשה ונבחרתו אשר
 וכלם עשאמציא בלד ודעה חלאדם כתיבם על
 13 ספר דברי הימים למלכי ישראל: וישב עם
 אבתיו ודבקם יעב עלבסאי וקבר יואש בשמרון עם
 14 מלכי ישראל: ואלישע חלה אתהלוי אשר ימות
 בו נדד אליו יואש מלך ישראל וברך עלפניו ואמר
 15 אבי ו אבי רכב ישראל ופרשו: ואמר לו אלישע קח
 16 קשת וחצים וקח אליו קשת וחצים: ואמר ו למלך
 ישראל הרבב דך עלהקשת הרבב דו וקשם אלישע
 17 דיו על ידו המלך: ואמר פתח התלון קרמה ופתח
 18 ואמר אלישע ורה יור ואמר חדהשעה לדעה וחד
 19 השעה באדם והבית אתאדם פאקע ערבקה: ואמר
 20 קח החצים וקח ואמר למלך ישראל קח ארצה נד
 21 שלש פעמים נקד: וקנה עליו איש האלהים ואמר
 22 כלות חמש אישש פעמים או הבית אתאדם עדי
 23 בלה ועתה שלש פעמים חכה אתאדם:
 24 ומת אלישע וקברו ודדו יואש באו בארץ בא
 25 שנה: ויהי עם וקברים איש והנה ראו אתגדוד
 26 ושלבו אתהאיש בקבר אלישע בלך ונע האיש
 27 בעצמות אלישע ויהי קום עלדגלו: ונאל מלך
 28 אדם לחן אתישראל כל ימי דואתו: והן דעה אתם
 29 ונחמם ופן אלתם למען בריתו אתאבותם יתק
 30 ויעקב ולא אבה השחיתם ולאדשילכם מעלפניו ער
 31 עתה: ומת הנאל מלך אדם ומלך בדרדד בני חמיו: ו
 32 ישב יואש בדרואתו וקח אתהערים מר בדרדד
 33 בדתנאל אשר לקח מעד הואתו אביו במלחמה שלש
 34 פעמים הרבו יואש וישב אתדברי ישראל:

CAP. XIV. ד

1 בשנת שנים ליואש בדיואתו מלך ישראל מלך אמצו
 2 בדיואש מלך דידה: בדרשום וחמם שנה הנה
 3 במלכו ועשרים וחמשה שנה מלך בירושלם ושט אמו
 4 והענין מדרושלם: בעש הנשר בעני דעה רב לא
 5 כדד אביו בכל אשרעשה יואש אביו עשה: רק הבמות
 6 לאסרו עוד העם מבתים ומקמרים בבמות: והי
 7 כאשר חוקה הממלכה בגדו נד אתעבדו המכים את
 8 המלך אביו: ואתינ המכים לא הבית ככתוב בספר
 9 הוחד משה אשרעיה דעה לאמר לאיזמתו אבות על
 10 גים ובנים לאיזמתו עלאבות זו אדאיש בחטא
 11 ימות: והאדבה אתאדם בגיהמלה עשרת אלפים
 12 ותפש אתהסלע במלחמה וקרא את שמה וקחאל עד
 13 היום הנה: או שלח אמציה מלאכים אלהיואש
 14 בדיואתו בדיוא מלך ישראל לאמר לכה ונתראה
 15 פנים: ושלח יואש מלך ישראל אל אמצו מלך
 16 דידה לאמר החח אשר בלבנן שלח אלהינו אשר
 17 בלבנן לאמר הנה אתיפתח לבני אלשה ותעבר חית
 18 השדה אשר בלבנן ותרמם אתהחוח: הנה הבית

9 מאת מרבים בירלברק הבית תהנה: וואתו הנהגים
 לבדתי קתדספה מאת העם ולבדתי חוק אתדברק
 10 הבית: וקח דודד כהנו ארון אחד וקב דר בלתי
 ותן אתו אצל המזבח בלמן בבוא איש בית דעה
 11 ונתרשמה הנהגים שמרי הסף אתדברקספה המוכא
 בית דעה: והי בראותם בירב הספה בארון ועל
 12 ספר המלך והבנו הגדול נצרו וימט אתדברקספה הנמצא
 בית דעה: ונתט אתדברקספה המזבח על יד עש המלאכה
 13 הסקרים בית דעה וציארו לחרשי העץ ולפנים
 העשים בית דעה: ולגדרים ולחצבי האבן ולקנות
 14 עצים ובעני מחצב לחוק אתדברק בית דעה ולכל
 15 אשראצא עלהבית לחוקה: אף לא יעשה בית דעה
 16 ספות ספה מזמרות מזמרות בלדלי ונה וכל
 17 ספה מדברקספה הנמצא בית דעה: בירלעשי המלאכה
 18 והנה וחקרבו אתבית דעה: ולא יחשבו את
 19 האשמים אשר ימט אתדברקספה על ידם לתת לעשי
 20 המלאכה כי באמנה הם עשים: ספה אדם וקספ הטאות
 21 לא יבא בית דעה לכהגים דיו: או יגלה הנאל
 22 מלך אדם וקחם על ית המלכה וקשם הנאל פניו לעלות
 23 עלירושלם: וקח יואש מלך דידה את בלדברקספה
 24 אשרהקרישו והשפט ודקם ואתנודו אבתיו מלכי
 25 דידה ואתקרישו ואת בלההוב הנמצא באצרות בית
 26 דעה ובית המלך וישלח לתנאל מלך אדם ועל מעל
 27 דרושלם: ונתר דברי יואש וכל אשר עשה הלאדם
 28 כתיבם עלספר דברי הימים למלכי דידה: וקמו
 29 עבדו וקשרדקושר נבו אתיואש בית מלא הנה
 30 סלא: ויוצר ברשעית ויוצד ברשעו וקברו הנה
 31 ומת וקברו אתו עשאבתו בער דוד ומלך אמציה
 32 בני חמיו:

CAP. XIII. יג

1 בשנת עשרים ושלוש שנה ליואש בדיואתו מלך דידה
 2 מלך הואתו בדיואו עליושראל בשמרון שבע עשרה
 3 שנה: משש הרע בעני דעה חדר חטאת ודבקם
 4 בדיקט אשרהחטיא אתישראל לאסר ממנה: ונתר
 5 אף דעה בישראל ונתלם ביד ו הנאל מלך אדם ובד
 6 בדרדד בדתנאל בלהתים: נתל הואתו אתפני דעה
 7 וישמע אליו דעה כי ראה אתלחן ישראל בירלון
 8 אתם מלך אדם: וחתן דעה לישראל מושיע וצאו
 9 מתחת ידאדם וישבו בירושלם באדלתם כחמל
 10 שלטום: אף לאסרו מחטאת ביתדבקם אשרהחטי
 11 אתישראל בה הקד וגם האשדה עמדה בשמרון: כי
 12 לא השאר ליהואתו עם כי אסיהמשים פרשם ועשרה
 13 רכב ועשרת אלפים ונלו כי אדם מלך אדם וישמם
 14 בעפר לרש: ונתר דברי הואתו וכל אשר עשה ונבחרתו
 15 הלאותם כתיבם עלספר דברי הימים למלכי ישראל:
 16 וישב ו הואתו עשאבתו וקברו בשמרון ומלך יואש
 17 בני חמיו: בשנת שלשים ושבע שנה ליואש מלך
 18 דידה מלך יואש בדיואתו עליושראל בשמרון שש

9 house. And the priests consented neither to take any more money from the people, nor to repair the breaches of the house. But Yehoyada' the priest took a chest, and bored a hole in its lid, and he placed it beside the altar, on the right side as one cometh into the house of the Lord: and the priests that kept watch at the threshold put therein all the money, that was brought into the house of the Lord. And it happened, when they saw that there was much money in the chest, that the king's scribe and the high-priest came up, and they put up in bags, after having counted, the money that was found in the house of the Lord. And they gave the money, after it was counted, into the hands of those who overlooked the workmen, that had been nappedointed as overseers of the house of the Lord: and they laid it out to the carpenters and to the builders, that wrought on the house of the Lord. And to the masons, and the hewers of stones, and for the purchase of timber and hewn stones to repair the breaches of the house of the Lord, and for all that was laid out for the house to repair it. Nevertheless there were not made for the house of the Lord bowls of silver, knives, basins, trumpets, all kinds of vessels of gold, or vessels of silver, from the money that was brought into the house of the Lord; But they gave it to those who overlooked the workmen, that had been appointed as overseers of the house of the Lord. And they reckoned not with the men, into whose hand they delivered the money to give it to those who overlooked the workmen; for they acted in good faith. The money for trespass-offerings and the money for sin-offerings was not brought into the house of the Lord: it belonged to the priests. ¶ At that time Chazaël the king of Syria went up, and fought against Gath, and captured it: and Chazaël directed his face to go up against Jerusalem. Then took Jehoahsh the king of Judah all the hallowed things that Jehoshaphat, Jehoram, and Achazyah, his fathers, the kings of Judah, had dedicated, and his own hallowed things, and all the gold that was found in the treasures of the house of the Lord, and in the king's house, and sent it to Chazaël the king of Syria: and he withdrew from Jerusalem. And the rest of the acts of Joash, and all that he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Judah. And his servants arose, and formed a conspiracy, and smote Joash in Beth-millo, which (lieth on the road) that goeth down to Silla. And Yozachar the son of Shim'ath, and Yehozabad the son of Shomer, his servants, smote him, and he died; and they buried him with his fathers in the city of David: and Amazyah his son became king in his stead.

CHAPTER XIII.

1 ¶ In the three and twentieth year of Joash the son of Achazyah the king of Judah became Jehoahchaz the son of Jehu king over Israel in Samaria (for) seventeen years. And he did what is evil in the eyes of the Lord, and followed the sins of Jerobo'am the son of Nebat, who induced Israel to sin: he departed not therefrom. And the anger of the Lord was kindled against Israel; and he gave them up into the hand of Chazaël the king of Syria: and into the hand of Ben-hadad the son of Chazaël, all the time. And Jehoahchaz besought the Lord; and the Lord hearkened unto him; for he saw the oppression of Israel, how the king of Syria oppressed them. (And the Lord gave Israel a deliverer, so that they came out from under the power of the Syrians: and the children of Israel dwelt in their tents, as in times past. Nevertheless they departed not from the sins of the house of Jerobo'am, who induced Israel to sin, therein the people walked: and the Asherah⁷ also remained standing in Samaria.) For he had left of people to Jehoahchaz none but fifty horsemen, and ten chariots, and ten thousand men on foot; for the king of Syria had destroyed them, and had made them like the dust at threshing. Now the rest of the acts of Jehoahchaz, and all that he did, and his mighty deeds, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Israel. And Jehoahchaz slept with his fathers; and they buried him in Samaria: and Joash his son became king in his stead. ¶ In the thirty and seventh year of Joash the king of Judah became Jehoahsh the son of Jehoahchaz king over

Israel in Samaria, (for) sixteen years. And he did what is evil in the eyes of the Lord; and he departed not from all the sins of Jerobo'am the son of Nebat, who induced Israel to sin: therein he walked. And the rest of the acts of Joash, and all that he did, and his mighty deeds wherewith he fought against Amazyah the king of Judah, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Israel. And Joash slept with his fathers: and Jerobo'am sat upon his throne; and Joash was buried in Samaria with the kings of Israel. ¶ Now Elisha¹⁴ was fallen sick of his sickness where of he had to die. And Joash the king of Israel came down unto him, and wept over his face, and said, O my father, my father, the chariot of Israel, and their horsemen. And Elisha¹⁵ said unto him, Fetch a bow and arrows. And he fetched unto him a bow and arrows. And he said to the king of Israel, Place thy hand upon the bow. And he placed his hand (upon it): and Elisha¹⁶ laid his hands upon the king's hands. And he said, Open the window eastward. And he opened it. Then said Elisha¹⁷, Shoot. And he shot. And he said, The arrow of victory from the Lord, and the arrow of victory over Syria; and thou shalt smite the Syrians in Aphek, till they be consumed. And he said, Take the arrows. And he took them. And he said unto the king of Israel, Strike upon the ground. And he struck three times, and stopped. And the man of God was angry with him, and said, Thou shouldst have struck five or six times; then wouldst thou have smitten the Syrians till they had been consumed: whereas now thou shalt smite the Syrians three times. ¶ And Elisha¹⁸ died, and they buried him. And the predatory bands of Moabites frequently invaded the land at the coming in of the year. ¶ And it came to pass, as they were burying a man, that, behold, they saw the band; and they cast down the man into the sepulchre of Elisha: and as the man came, and touched the bones of Elisha, he revived, and rose up on his feet. ¶ But Chazaël the king of Syria oppressed Israel all the days of Jehoahchaz. And the Lord became gracious unto them, and had mercy on them, and turned his regard unto them, because of his covenant with Abraham, Isaac, and Jacob, and would not destroy them, and he cast them not off from his presence even until now. And Chazaël the king of Syria died: and Ben-hadad his son became king in his stead. And Jehoahsh the son of Jehoahchaz took again the cities out of the power of Ben-hadad the son of Chazaël, which he had taken out of the power of Jehoahchaz his father in the war. Three times did Joash beat him, and he recovered the cities of Israel.

CHAPTER XIV.

¶ In the second year of Joash the son of Jehoahchaz the king of Israel became Amazyah, the son of Joash the king of Judah, king. Twenty and five years was he old when he became king, and twenty and nine years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Yeho'addan of Jerusalem. And he did what is right in the eyes of the Lord, yet not like David his father: in accordance with all that Joash his father had done, (so) did he. Nevertheless the high-places were not removed: as yet the people sacrificed and burnt incense on the high-places. And it came to pass, when the kingdom was firmly established in his hand, that he slew his servants who had slain the king his father. But the children of the murderers he put not to death: as it is written in the book of the law of Moses, that the Lord commanded, saying, The fathers shall not be put to death for the children, nor shall the children be put to death for the fathers; but every man shall be put to death for his own sin. He it was that smote of Edom in the valley of salt ten thousand men, and seized Sela⁷ in the war, and called its name Yoktheid until this day. ¶ Then sent Amazyah messengers to Jehoahsh, the son of Jehoahchaz the son of Jehu, the king of Israel, saying, Come, let us look one another in the face. And Jehoahsh the king of Israel sent to Amazyah the king of Judah, saying, The thornbush that was in the Lebanon sent to the cedar that was in the Lebanon, saying, Give thy daughter to my son for wife. And there passed along the wild beasts that were in Lebanon, and trod down the thornbush. Thou hast indeed smitten Edom, and thy heart hath lifted thee up: keep thy glory and stay in thy house; and why wilt

7 והגמים למלכי יהודה: וישכב ענדה עם אבתי ומקברו
 אתו עם אבתי בעיר דוד ומלך יותם בני תחתי:
 8 בשנת שלשים ושמונה שנה לעזרתו מלך יהודה מלך
 וברתי בירבעם על ישראל בשמונת עשרה חודשים:
 9 מעש הרע בעיני יהוה כאשר עשו אבתי לא סר
 מחטאות ירבעם בנדבט אשר החטיא את ישראל:
 10 ונקשר עליו שלום בירבש בנדו בקלעם ומיתו ומלך
 תחתי: ונתר דברי זכרה הגם כתובים על ספר דברי
 11 הגמים למלכי ישראל: הוא דברי יהוה אשר דבר אל
 יהוא לאמר בני רביעים ישיבו לך על כפא ישראל
 12 וירבו: שלום בירבש מלך בשנת שלשים
 ותשלע שנה לעזרת מלך יהודה ומלך יהוא גמים בשמרון:
 13 בעל מנחם בנדוי מתרצה ונבא שמרון עך את שלום
 בירבש בשמרון ומיתו ומלך תחתי: ונתר דברי
 14 שלום וקשרו אשר קשר הגם כתובים על ספר דברי
 הגמים למלכי ישראל: או נבד מנחם את הפסח
 ואת כל אשר בה ואת גבוליה מתרצה כי לא פתח
 15 בנד את כלת הרוחיה בפני: בשנת שלשים ותשלע
 שנה לעזרת מלך יהודה מלך מנחם בנדוי על ישראל
 16 עשר שנים בשמרון: מעש הרע בעיני יהוה לא סר
 מעל חטאות ירבעם בנדבט אשר החטיא את ישראל
 17 בלתי: בא פול מלך אשר על הארץ ומהן מנחם
 18 לפול אלה בכרספת קדמות דיו אתו לתנוק הממלכה
 בנדוי: ונבא מנחם אתה חספה על ישראל על בלנבתי
 19 החיל לתת למלך אשרו המשיים שקלים כסף לאיש
 אחד וישב מלך אשרו ולא עמד שם בארץ: ונתר
 20 דברי מנחם וכל אשר עשה הלאה כתובים על
 ספר דברי הגמים למלכי ישראל: וישכב מנחם עם
 21 אבתי ומלך פקחיה בני תחתי: בשנת המשים
 22 שנה לעזרת מלך יהודה מלך פקחיה בנדמנחם על
 ישראל בשמרון שנתים: מעש הרע בעיני יהוה לא
 23 סר מחטאות ירבעם בנדבט אשר החטיא את ישראל:
 24 ונקשר עליו פקח בן רמליוו שלישי בנדו בשמרון
 בארמון בית: מלך את ארנב ואת דארתי ונמי המשים
 25 איש מבני גלעד ומיתו ומלך תחתי: ונתר דברי
 26 פקחיה וכל אשר עשה הגם כתובים על ספר דברי
 הגמים למלכי ישראל: בשנת המשים ושתיים
 27 שנה לעזרת מלך יהודה מלך פקח בדרמליוו על
 ישראל בשמרון עשרים שנה: מעש הרע בעיני יהוה
 28 לא סר מחטאות ירבעם בנדבט אשר החטיא את
 ישראל: בימי פקח מלך ישראל בא הגלת לפאסר
 29 מלך אשר ופקח את יצחן ואת אביל בתי צבנה ואת
 יזח ואת קדש ואת הצור ואת הגלעד ואת הגלילה כל
 30 ארץ ונפתל ונגלם אשורה: ונקשר קשר השע בראיה
 על פקח בדרמליוו בנדו ומיתו ומלך תחתי
 31 בשנת עשרים ליותם בנדוי: ונתר דברי פקח וכל
 אשר עשה הגם כתובים על ספר דברי הגמים למלכי
 32 ישראל: בשנת ששים לפקח בדרמליוו מלך

את ארזים והשאלך לך החבר ועב כביתך ולמה תתנה
 11 ברנה וגלמה אתה ויהודה עמד: ולא שמע אמצו
 בעל יהואש מלך ישראל מתראו פנים הוא ואמצו
 12 מלך יהודה בבית שמש אשר ליהודה: ונפח יהודה
 13 לפני ישראל נזסו איש לאהלו: ואת אמצו מלך
 יהודה ביהואש בראחיוו חפש יהואש מלך ישראל
 בבית שמש ונבאו ירושלם ופרץ בחומת ירושלם
 בשער אפרים עד שער הפנה ארבע מאות אמה:
 14 ולקח את כל הנהב והקסף ואת כל הבלים הנמצאים
 ביהודה ובאצרות בית המלך ואת בני המערכות
 15 וישב שמרונה: ונתר דברי יהואש אשר עשה ונקברו
 וישב ירושלם עם אמצו מלך יהודה הלאה כתובים
 16 על ספר דברי הגמים למלכי ישראל: וישכב יהואש
 עם אבתי ונקבר בשמרון עם מלכי ישראל ומלך
 17 ירבעם בני תחתי: ונתו אמצו בנדואש מלך
 יהודה אחרי מות יהואש בנדואחו מלך ישראל חפש
 18 עשרה שנה: ונתר דברי אמצו הלאה כתובים
 19 על ספר דברי הגמים למלכי יהודה: ונקשרו עליו
 20 קשר בירושלם גגם לכשה ושלתי אחריו לכשה
 כ ומיתו שם: וישאו אתו על הסוסים וקבר בירושלם
 21 עם אבתי בעיר דוד: ונקדו בלעם יהודה את עזריה
 והוא בירבש עשרה שנה ומלכו אתו פחת אביו
 22 אמצו: הוא בניו את אילת השפה ליהודה אחר
 23 שכבד מלך עם אבתי: בשנת חמש עשרה שנה
 לאמצו בנדואש מלך יהודה מלך ירבעם בנדואש
 24 מלך ישראל בשמרון ארבעים ואת שנה: ונעש הרע
 כה החטיא את ישראל: הוא השוב את רגל ישראל
 מלכו ופחת עדים הערבה בדבר יהוה אליו ישראל
 אשר דבר ביד עבדו יונה בראמתי הנביא אשר מנת
 26 החפר: כירדאיה יהוה את בני ישראל מזה מצד ואפס
 27 עצור ואפס עזוב ואין ערך לישראל: ולא דבר יהוה
 28 למחות את עם ישראל מסחת השמים וישעים ביד
 ירבעם בנדואש: ונתר דברי ירבעם וכל אשר עשה
 ונקברו אשר ירושלם ואשר השוב את בני ישראל ואת המות
 ליהודה בירבש הלאה כתובים על ספר דברי הגמים
 29 למלכי ישראל: וישכב ירבעם עם אבתי עם מלכי
 ישראל ומלך זכרה בני תחתי:

CAP. XV. טו

1 בשנת עשרים ושבע שנה לירבעם מלך ישראל מלך
 2 עזריה בראמתי מלך יהודה: בירבש עשרה שנה
 3 היה בקלבו חמשים ושמונים שנה מלך בירושלם ושם
 4 אמו וקברו בירושלם: מעש יהואש בעיני יהוה בכל
 5 אשר עשה אמצו אביו: רק הכמות לא סרו עוד
 6 הגם מנחמים ומקטרים בקמות: ונענע יהוה את ישראל
 7 ונתו מצרע ערבים מלח וישב בבית הרפשיית ויותם
 8 בנדמלך על בנות שפט את יצחן הארץ: ונתר דברי
 9 עזריה וכל אשר עשה הלאה כתובים על ספר דברי

thou meddle with misfortune, that thou mayest
 11 fall, thou, and Judah with thee? But Amazyah
 would not hear. Therefore Jehoahaz the king of
 Israel went up; and he and Amazyah the king
 of Judah looked one another in the face at Beth-
 12 shemesh, which belongeth to Judah. And Judah
 was defeated before Israel; and they fled every
 13 man to his tents. And Jehoahaz the king of Israel
 caught Amazyah the king of Judah, the son of
 Jehoahaz, the son of Achazyah, at Beth-shemesh;
 and he came to Jerusalem, and made a breach in
 the wall of Jerusalem from the gate of Ephraim
 14 unto the corner-gate, four hundred cubits. And
 he took all the gold and the silver, and all the
 vessels that were found in the house of the Lord,
 and in the treasures of the king's house, and
 the children of the chiefs as hostages, and re-
 15 turned to Samaria. Now the rest of the acts of
 Jehoahaz which he did, and his mighty deeds, and
 how he fought with Amazyah the king of Judah,
 behold, they are written in the book of the chron-
 16 icles of the kings of Israel. And Jehoahaz slept
 with his fathers, and was buried in Samaria with
 the kings of Israel; and Jeroboam his son became
 17 king in his stead. ¶ And Amazyah the son of
 Jehoahaz the king of Judah lived after the death of
 Jehoahaz, the son of Jehoahaz the king of Israel,
 18 fifteen years. And the rest of the acts of Am-
 azyah, behold, they are written in the book of
 19 the chronicles of the kings of Judah. Now they
 raised a conspiracy against him in Jerusalem;
 wherefore he fled to Lachish; but they sent after
 20 him to Lachish, and slew him there. And they
 brought him on horses; and he was buried at
 Jerusalem with his fathers in the city of David.
 21 And all the people of Judah took 'Azaryah, who
 was sixteen years old, and they made him king
 22 instead of his father Amazyah. He it was that
 built Elath, and brought it back to Judah, after
 23 the king slept with his fathers. ¶ In the fifteenth
 years of Amazyah the son of Jehoahaz the king
 of Judah became Jeroboam the son of Joash the king
 of Israel king in Samaria, (for) forty and one
 24 years. And he did what is evil in the eyes of
 the Lord; he departed not from all the sins of
 25 Jeroboam the son of Nebat, who induced Israel
 to sin. He restored the boundary of Israel from
 the entrance of Chamath unto the sea of the
 plain; in accordance with the word of the Lord
 God of Israel, which he had spoken by means of
 his servant Jonah the son of Amithai, the prophet,
 26 who was of Gathcepher. For the Lord saw that
 the affliction of Israel, which was very bitter; that
 the guarded was no more, and that the fortified
 was no more, and there was no helper for Israel.
 27 And the Lord had not spoken that he would blot
 out the name of Israel from under the heavens;
 but he helped them by means of Jeroboam the
 28 son of Joash. Now the rest of the acts of Jer-
 oboam, and all that he did, and his mighty deeds,
 how he warred, and how he brought back Damas-
 cus and Chamath, (which had belonged) to Judah,
 to Israel, behold, they are written in the book of
 29 the chronicles of the kings of Israel. And Jer-
 oboam slept with his fathers, with the kings of
 Israel; and Zechariah his son became king in his
 stead.

CHAPTER XV.

1 ¶ In the twenty and seventh year of Jeroboam
 the king of Israel became 'Azaryah, the son of
 2 Amazyah king of Judah, king. Sixteen years old
 was he when he became king, and two and fifty
 years did he reign in Jerusalem. And his mother's
 3 name was Yecholyahu of Jerusalem. And he did
 what is right in the eyes of the Lord, in ac-
 cordance with all that Amazyah his father had
 4 done; Nevertheless the high-places were not re-
 moved: as yet the people sacrificed and burnt in-
 5 cense on the high-places. And the Lord afflicted
 the king with leprosy, and he was a leper unto
 the day of his death, and he dwelt in the leper-
 house. And Jotham the king's son was over the
 6 house, (and) judged the people of the land. And
 the rest of the acts of 'Azaryahu, and all that
 he did, behold, they are written in the book of

the chronicles of the kings of Judah. And 'Azaryahu 7
 slept with his fathers; and they buried him with
 his fathers in the city of David; and Jotham
 his son became king in his stead. ¶ In the thirty 8
 and eighth year of 'Azaryahu the king of Judah
 became Zechariah the son of Jeroboam king over
 Israel in Samaria (for) six months. And he did 9
 what is evil in the eyes of the Lord, as his fathers
 had done; he departed not from the sins of Jer-
 oboam the son of Nebat, who induced Israel to
 sin. And Shallum the son of Yabesh conspired 10
 against him, and smote him before the people, and
 put him to death, and became king in his stead.
 And the rest of the acts of Zechariah, behold, 11
 they are written in the book of the chronicles of
 the kings of Israel. This was the word of the 12
 Lord which he spoke unto Jehu, saying, Sons of
 the fourth generation shall sit after thee on the
 throne of Israel. And so it came to pass. ¶ Shal- 13
 lum the son of Yabesh became king in the nine
 and thirtieth year of 'Uzziah the king of Judah;
 and he reigned for the space of one month in
 Samaria. Then went up Menachem the son of 14
 Gadi from Thirzah, and came to Samaria, and
 smote Shallum the son of Yabesh in Samaria,
 and put him to death, and became king in his
 15 stead. And the rest of the acts of Shallum, and
 his conspiracy which he made, behold, they are
 written in the book of the chronicles of the kings
 of Israel. ¶ At that time did Menachem smite 16
 Thiphshach, and all that was therein, and its ter-
 ritory from Thirzah; because they opened not to
 him, he smote it; and all the pregnant women
 therein he ripped up. ¶ In the nine and thirtieth 17
 year of 'Azaryah the king of Judah became Men-
 achem the son of Gadi king over Israel, (for) ten
 years, in Samaria. And he did what is evil in 18
 the eyes of the Lord; he departed not from the
 sins of Jeroboam the son of Nebat, who induced
 19 Israel to sin, all his days. (Then) came Pul the
 king of Assyria against the land; and Menachem
 gave Pul a thousand talents of silver, that his
 hand might be with him to strengthen the king-
 20 dom in his hand. And Menachem exacted the
 money from all Israel, from all the mighty men
 of the army, to give to the king of Assyria, fifty
 shekels of silver from every man; and the king
 of Assyria then returned and stayed not there in
 the land. And the rest of the acts of Menachem, 21
 and all that he did, behold, they are written in
 the book of the chronicles of the kings of Israel.
 And Menachem slept with his fathers; and Pek- 22
 achyah his son became king in his stead. ¶ In 23
 the fiftieth year of 'Azaryah the king of Judah
 became Pekachyah the son of Menachem king over
 Israel in Samaria, (for) two years. And he did 24
 what is evil in the eyes of the Lord; he departed
 not from the sins of Jeroboam the son of Nebat
 who induced Israel to sin. And Pekach the son 25
 of Remalyahu, an officer of his, conspired against
 him, and smote him in Samaria, in the fortress
 of the king's house, with the aid of Argob and
 the Arveh, and with him were fifty men of the
 children of the Gil'adites; and he put him to
 death, and became king in his stead. And the 26
 rest of the acts of Pekachyah and all that he did,
 behold, they are written in the book of the chron-
 icles of the kings of Israel. ¶ In the fifty-second 27
 year of 'Azaryah the king of Judah became Pekach
 the son of Remalyahu king over Israel in Samaria,
 (for) twenty years. And he did what is evil in 28
 the eyes of the Lord; he departed not from the
 sins of Jeroboam the son of Nebat, who induced
 Israel to sin. In the days of Pekach the king 29
 of Israel came Tiglathplessar the king of Ass-
 yria, and took 'Iyon, and Abel-bethma'ach, and
 Yanoach, and Kedesh, and Chazor, and Gil'ad, and
 Galilee, all the land of Naphtali, and led them
 away as exiles to Assyria. And Hoshea' the son 30
 of Elah made a conspiracy against Pekach the son
 of Remalyahu, and smote him, and put him to
 death, and became king in his stead, in the
 twentieth year of Jotham the son of 'Uzziah. And 31
 the rest of the acts of Pekach, and all that he
 did, behold, they are written in the book of the
 chronicles of the kings of Israel. ¶ In the second 32
 year of Pekach the son of Remalyahu the king of
 Israel became Jotham, the son of 'Uzziah the king
 of Judah, king. Five and twenty years old was 33

18 ויתן אתו על מרצפת אבנים: ואת מִסְפָּה הַשֹּׁפֵט אֲשֶׁר
 19 כֵּן כָּבִית וְאֶת־מִבּוֹא הַמֶּלֶךְ הַחֲזִינָה חֹבֵב בֵּית דִּוְדָה
 20 מִפְּנֵי מֶלֶךְ אֲשׁוּר: וְגַדְרָה דְבַר אִתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה הַלֵּאֵי
 21 תָּם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְבַר הַיּוֹמִים לְמַלְכֵי דִוְדָה: וַיִּשְׁכַּב
 22 אִתּוֹ עַם־אֲבֹתָיו וַיִּקְבֵר עַם־אֲבֹתָיו בְּעִיר דִּוְדָה מִמֶּלֶךְ
 23 חֲזַקְיָהוּ כֵּן תַּחְתָּיו:

CAP. XVII. ז

24 בַּשָּׁנָה שְׁתַּיִם עָשָׂרָה לְאִתּוֹ מֶלֶךְ דִּוְדָה מֶלֶךְ הַיִּשְׂרָאֵל
 25 בְּדֹאֵלָה בַּשְּׁמֶרֶן עַל־יִשְׂרָאֵל תְּשַׁע שָׁנִים: וַעֲשֵׂה רַב־עַ
 26 בְּעֵינֵי דִוְדָה רַק לֹא כַּמְלִכֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנָיו:
 27 עָלָיו עָלָה שְׁלֹמֹנָאֶסֶר מֶלֶךְ אֲשׁוּר וַיַּחֲלֵל הַיִּשְׁעַ עִבְד
 28 וַיִּשָּׁב לוֹ מִנְהָה: וַיִּמְצָא מֶלֶךְ־אֲשׁוּר בְּדוֹשַׁע לְקֶשֶׁר אֲשֶׁר
 29 שָׁלַח מְלָאכִים אֶל־סוּא מֶלֶךְ־מִצְרַיִם וְלֹא־עָשָׂה מִנְהָה
 30 לְמֶלֶךְ אֲשׁוּר בְּשִׁנְיָה שְׁנֵי־עֶבְרָה מֶלֶךְ אֲשׁוּר וַתִּסְמְדוּ
 31 בֵּית כְּלָא: וַיַּעַל מֶלֶךְ־אֲשׁוּר בְּכַל־רֵצוֹן וַיַּעַל שְׁמֶרֶן
 32 וַיַּצֵּר עָלָהּ שְׁלֹשׁ שָׁנִים: בַּשָּׁנָה הַחֲשִׁיבִית לְרוֹשֵׁעַ לִבְד
 33 מֶלֶךְ־אֲשׁוּר אֶת־שְׁמֶרֶן וַיַּגֵּל אֶת־יִשְׂרָאֵל אֲשׁוּרָה וַיִּשָּׁב
 34 אִתָּם בַּחֲלָה וּבַחֲבוּר וַיֵּרֶךְ יָתוּם וַיִּבְרַח מִיָּד:

35 וְהָיוּ בְרִי־טָאוּ בְרִי־יִשְׂרָאֵל לְדִוְדָה אֱלֹהֵיהֶם הַמַּעֲלָה
 36 אִתָּם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִחֲתַת יָד פְּרִיעָה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם
 37 וַיִּרְאוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים: מִלְּטוּ בְּדַקּוֹת הַיּוֹמִים אֲשֶׁר
 38 הִירִישׁ דִּוְדָה אִתָּם מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמְלִכֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עָשׂוּ:
 39 וַתִּפְּאוּ בְרִי־יִשְׂרָאֵל דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא־כֵן עַל־דִּוְדָה
 40 אֱלֹהֵיהֶם וַיִּבְנוּ לָהֶם בְּמֹות כַּלְעִירֵיהֶם מִמַּעַל וַיִּצְרִים
 41 עֲרֵצֵי מִבְּצָר: וַיִּצְבּוּ לָהֶם מִצְבּוֹת וְאֲשֵׁרִים עַל כָּל־
 42 גִּבְעָה: וַבַּהֲהָ וַחֲתַת כַּלְעִיץ רַבְעוּן: וַיִּקְבְּרוּ־שָׁם כַּלְעִיץ בְּמֹות
 43 כְּנֹזִים אֲשֶׁר־הִגִּילָה דִּוְדָה מִפְּנֵיהֶם וַעֲשׂוּ דְבָרִים רַעִים
 44 לְהַכְעִים אֶת־דִּוְדָה: וַעֲבָדוּ הַגִּלְגָּלִים אֲשֶׁר אָמַר דִּוְדָה
 45 לָהֶם לֹא תַעֲשׂוּ אֶת־דְּבָרֵי הַזֶּה: מַעַד דִּוְדָה בְּיִשְׂרָאֵל
 46 וּבִיהוּדָה בְּיַד כַּלְעִיָּא כַּלְחָה לְאִמֹר שְׁבוּ מִדְּרִבְכֶם
 47 הַרְעִים וְשִׁמְרוּ מִצְוֵי הַקּוֹמָה כַּלְעִיָּתוּרָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי
 48 אֶת־אֲבֹתְכֶם וְאֲשֶׁר שָׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם בְּיַד עֲבָדֵי הַגִּבְאִים:
 49 וְלֹא שָׁמְעוּ וַיַּקְשׂוּ אֶת־עַרְפֶּם כַּעֲרַף אֲבֹתָם אֲשֶׁר לֹא
 50 הִאֲמִיטוּ בִּדְוִיָה אֱלֹהֵיהֶם: וַיִּמְאַסּוּ אֶת־חֲזִקְיָהוּ וְאֶת־בְּרִיתוֹ
 51 אֲשֶׁר־קָרַת אֶת־אֲבֹתָם וְאֵת עֲרֻזָּתוֹ אֲשֶׁר הִצִּיד כִּסֵּם
 52 וַיִּלְכּוּ אֲחֵרֵי הַיִּבְלָה הַיִּבְלָה וְאֲחֵרֵי הַיּוֹמִים אֲשֶׁר סָבִיבָתֶם
 53 אֲשֶׁר צִוִּיתִי דִּוְדָה אִתָּם לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת כִּסֵּם: וַיִּבְנוּ
 54 אֶת־כְּלִמְצוֹת דִּוְדָה אֱלֹהֵיהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם מִשְׁכָּה שְׁעָם
 55 עֲנִילִים וַעֲשׂוּ אֲשֶׁר־הַשְׁתַּחֲוִי לְקַל־צִבְאָה הַשְּׁמַיִם
 56 וַעֲבָדוּ אֶת־בַּעַל: וַעֲבָדוּ אֶת־בְּנֵיהֶם וְאֶת־בְּנוֹתֵיהֶם
 57 בְּאֵשׁ וּמִקְסָמוּ קָסָמִים וַיַּחֲשׂוּ וַתִּמְכְּרוּ לַעֲשׂוֹת רַב־עַ
 58 בְּעֵינֵי דִוְדָה לְהַכְעִיטוֹ: וַתִּחַאֲפֵה דִּוְדָה מְאֹד בְּיִשְׂרָאֵל
 59 וַחֲסָהּ מִעַל פָּנָיו לֹא נִשְׂאָר רַק שִׁבְטֵי דִוְדָה לְכַדּוֹ:
 60 וַסִּי־דִוְדָה לֹא שָׁמַר אֶת־מִצְוֹת דִּוְדָה אֱלֹהֵיהֶם מִלְּטוֹ
 61 בְּדַקּוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עָשׂוּ: וַיִּמְאַסּוּ דִוְדָה כַּלְעִיָּתוֹ וְיִשְׂרָאֵל
 62 וַעֲשׂוּ וַהֲמִים בְּיַד שִׁסִּים עַד אֲשֶׁר הִשְׁלִיכֶם מִפְּנֵיו: כִּי
 63 קָרַע יִשְׂרָאֵל מִעַל בֵּית דִּוְדָה מִמְלִכְתּוֹ אֶת־רַבְעִים בְּד
 64 נְכֹסִים וַיִּבְדָּא יִשְׂרָאֵל מֵאֲחֵרֵי דִוְדָה וַתִּשְׁתַּחֲוֶה

33 יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ יִתֵּם בְּדִצְרוּ מֶלֶךְ דִּוְדָה: בְּדַעֲשָׁרִים
 34 וַחֲמֵשׁ שָׁנָה הָיָה בְּמַלְכוֹ וַעֲשֵׂה עֲשָׂרָה שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם
 35 וַעֲשֵׂה אִמּוֹ וַיִּשָּׂא בְּתֻרְזוֹק: וַעֲשֵׂה הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי דִוְדָה
 36 לֹא כַּל אֲשֶׁר־עָשָׂה עֲזַרְיָהוּ אִבּוֹ עָשָׂה: רַק הַבְּמֹות לֹא סָרוּ
 37 עוֹד הַיּוֹמִים מִזְבֹּחֵיהֶם וּמִקְטָרֵיהֶם בְּמֹות הָיָה כֵּנֶה אֶת־
 38 שַׁעַר בֵּית־דִּוְדָה הַעֲלִיץ: וַיִּתֵּר דְבַר יִתֵּם וּכְל־אֲשֶׁר
 39 עָשָׂה הַלֵּאֵי תָּם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְבַר הַיּוֹמִים לְמַלְכֵי
 40 דִּוְדָה: בְּיָמֵם הַלֵּם הַחֵל דִּוְדָה לְהַשְׁלִיחַ בִּיהוּדָה
 41 רַצִּין מֶלֶךְ אֲרָם וְאֵת פִּקַּח בְּדַרְמִלְהֵי: וַיִּשְׁכַּב יִתֵּם
 42 עַם־אֲבֹתָיו וַיִּקְבֵר עַם־אֲבֹתָיו בְּעִיר דִּוְדָה וּמִמֶּלֶךְ אִתּוֹ
 43 כֵּן תַּחְתָּיו:

CAP. XVI. טו

44 בַּשָּׁנָה שְׁבַע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה לְפִקַּח בְּדַרְמִלְהֵי מֶלֶךְ אִתּוֹ
 45 בְּדִוְיֹתָם מֶלֶךְ דִּוְדָה: בְּדַעֲשָׁרִים שָׁנָה אִתּוֹ בְּמַלְכוֹ
 46 וַעֲשֵׂה עֲשָׂרָה שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וְלֹא־עָשָׂה הַיִּשָּׁר
 47 בְּעֵינֵי דִוְדָה אִתּוֹ כִּדְוִד אִבּוֹ: מֶלֶךְ בְּנֵרֶךְ מִלְכֵי
 48 יִשְׂרָאֵל וְגַם אֶת־בְּנוֹ הַעֲבִיר בְּאֵשׁ כַּעֲבֹדֹת הַיּוֹמִים אֲשֶׁר
 49 הִירִישׁ דִּוְדָה אִתָּם מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַתִּפַּח וַיִּקְטֹר
 50 בְּמֹות וְעַל־הַבְּעֻזֹת וַחֲתַת כַּלְעִיץ רַבְעוּן: אֵין עָלָה רַצִּין
 51 מֶלֶךְ־אֲרָם וַיִּפְקַח בְּדַרְמִלְהֵי מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל וַיִּרְשָׁלַם
 52 לְמַלְחָמָה וַיַּצֵּר עַל־אִתּוֹ וְלֹא יָבֹל לְהַלְחֵם:
 53 בַּעַת הַיּוֹם הַשִּׁבִּיב רַצִּין מֶלֶךְ־אֲרָם אֶת־יִצְחָק לְאָרָם
 54 וַיִּנְשַׁל אֶת־הַדְּוִדִים מֵאֵילֹת וְאֲרָמִים כְּבָאוּ אֵילַת מִשְׁכּוֹ
 55 שָׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁלַח אִתּוֹ מְלָאכִים אֶל־יִצְחָק
 56 פֹּלְסָר מֶלֶךְ־אֲשׁוּר לְאִמֹר עֲבָדְךָ וּבְנֶךָ אֵין עָלָה הַיִּשְׁעֵי
 57 מִבְּפֵי מֶלֶךְ־אֲרָם וּמִבְּפֵי מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל הַיּוֹמִים עַל: וַיִּפַּח
 58 אִתּוֹ אֶת־הַכֶּסֶף וְאֶת־הַזָּהָב וַיִּמְצָא בֵּית דִּוְדָה וּבְאֶצְרוֹת
 59 בֵּית הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח לְמֶלֶךְ אֲשׁוּר שָׂחָד: וַיִּשְׁמַע אֵלָיו
 60 מֶלֶךְ אֲשׁוּר וַיַּעַל מֶלֶךְ אֲשׁוּר אֶל־יִמְשָׁק וַתִּפְשֵׁה נִינְוָה
 61 קִוְדָה וַתִּצְרֹץ הַמִּית: וַיַּלֵּךְ הַמֶּלֶךְ אִתּוֹ לְקִרְאֵת תַּחֲלַת
 62 פְּלֹאֶסֶר מֶלֶךְ־אֲשׁוּר וַיִּמְשָׁק נִרְאָ אֶת־הַמִּנְבֹּחַ אֲשֶׁר
 63 בְּדִמְשָׁק וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ אִתּוֹ אֶל־אִוְרֵיהַ הַבְּהֵן אֶת־דְּמֹות
 64 הַמִּנְבֹּחַ וְאֶת־חַבְּבוּתֵי לְקַל־מַעֲשֵׂה: וַיָּבֹן אִוְרֵיהַ הַבְּהֵן
 65 אֶת־הַמִּנְבֹּחַ כַּלְל אֲשֶׁר־שָׁלַח הַמֶּלֶךְ אִתּוֹ מִדִּמְשָׁק כִּן
 66 עָשָׂה אִוְרֵיהַ הַבְּהֵן עַד־כּוּא הַמֶּלֶךְ אִתּוֹ מִדִּמְשָׁק: וַיִּבְא
 67 הַמֶּלֶךְ מִדִּמְשָׁק נִרְאָ הַמֶּלֶךְ אֶת־הַמִּנְבֹּחַ וַיִּקְרַב הַמֶּלֶךְ
 68 עַל־הַמִּנְבֹּחַ וַיַּעַל עָלָיו: וַיִּקְטֹר אֶת־עֲלִילָתוֹ וְאֶת־מִנְחָתוֹ
 69 וַיִּסַּךְ אֶת־כִּסְפוֹ וַיּוֹרֵק אֶת־הַיַּדִּים־שְׁלֵמִים אֲשֶׁר־לוֹ עַל־
 70 הַמִּנְבֹּחַ: וְאֵת הַמִּנְבֹּחַ הַחֲדָשָׁת אֲשֶׁר לִפְנֵי דִוְדָה מִקְרִב
 71 מֵאֵת פְּנֵי הַבְּהֵן מִבּוֹן הַמִּנְבֹּחַ וַיִּמְכַן בֵּית דִּוְדָה וַתָּן אִתּוֹ
 72 שַׁעַר־לְדָר הַמִּנְבֹּחַ צִפְנֵיהַ: וַעֲזַרוּ הַמֶּלֶךְ אִתּוֹ אֶת־אִוְרֵיהַ
 73 הַבְּהֵן לְאִמֹר עַל־הַמִּנְבֹּחַ הַגָּדוֹל הַקָּטָן אֶת־עֲלִילַת־הַיִּבְרָה
 74 וְאֶת־מִנְחַת הָעָרִב וְאֶת־עֲלֵת הַמֶּלֶךְ וְאֶת־מִנְחָתוֹ וְאֵת
 75 עֲלֵת כַּלְעִם הָאֶרֶץ וּמִנְחָתָם וַחֲסִידָם וּכְלִידָם עַל־
 76 וּכְלִידָם וַחֲבֵי עָלָיו וַחֲזָרֵק וּמִנְבֹּחַ הַחֲדָשָׁת הַיִּהְדִּיל לְבַקֵּר:
 77 וַעֲשֵׂה אִוְרֵיהַ הַבְּהֵן כַּלְל אֲשֶׁר־עָשָׂה הַמֶּלֶךְ אִתּוֹ: וַיִּקְצֹץ
 78 הַמֶּלֶךְ אִתּוֹ אֶת־הַבְּסָרוֹת הַמְכֻלֹּת נִסְרֵי מִצְלָחַם וְאֵת
 79 הַבִּידֵי וְאֶת־הֵם וַיִּזְדֵּד מִעַל הַבְּרָךְ הַחֲדָשָׁת אֲשֶׁר תַּחְתָּיהַ

he when he became king, and sixteen years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Yerusha, the daughter of Zadok. And he did what is right in the eyes of the Lord: in accordance with all that Uzziyahu his father had done, (so) did he. Nevertheless, the high-places were not removed: as yet the people sacrificed and burnt incense on the high-places. He it was that built the upper gate of the house of the Lord. Now the rest of the acts of Jotham, and all that he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Judah. ¶ In those days began the Lord to send against Judah Rezin the king of Syria, and Pekach the son of Remalyahu. ¶ And Jotham slept with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David his father; and Achaz his son became king in his stead.

CHAPTER XVI.

1 ¶ In the seventeenth year of Pekach the son of Remalyahu, became Achaz, the son of Jotham the king of Judah, king. Twenty years old was Athaz when he became king, and sixteen years did he reign in Jerusalem; and he did not what is right in the eyes of the Lord his God, like David his father. But he walked in the way of the kings of Israel, and even his son he caused to pass through the fire, after the abominable acts of the nations whom the Lord had driven out from before the children of Israel. And he sacrificed and burnt incense on the high-places, and on the hills, and under every green tree. Then came up Rezin the king of Syria and Pekach the son of Remalyahu the king of Israel to Jerusalem to war: and they besieged Achaz, but were not able to make an attack. ¶ At that time did Rezin the king of Syria bring Elath back to Syria, and drove the Jews from Elath: and the Edomians came to Elath and dwelt there, even until this day. And Achaz then sent messengers to Tiglath-pileser the king of Assyria, saying, Thy servant and thy son am I: come up, and help me out of the hand of the king of Syria, and out of the hand of the king of Israel, who rise up against me. And Achaz took the silver and the gold that were found in the house of the Lord, and in the treasures of the king's house, and sent (the same) to the king of Assyria as a bribe. And the king of Assyria hearkened unto him; and the king of Assyria went up against Damascus, and captured it, and led (the people of) it away captive to Kir, and Rezin did he put to death. And king Achaz went to meet Tiglath-pileser the king of Assyria to Damascus, and he saw the altar that was at Damascus: and king Achaz then sent to Uriyah the priest the form of the altar, and its pattern, after all its workmanship. And Uriyah the priest built the altar; in accordance with all that king Achaz had sent from Damascus, so did Uriyah the priest make it against the arrival of king Achaz from Damascus. And when the king came from Damascus, the king saw the altar; and the king approached to the altar and offered thereon. And he burnt his burnt-offering and his meat-offering, and poured out his drink-offering, and sprinkled the blood of his peace offerings upon the altar. And as respecteth the copper altar which was before the Lord, he moved it back from the forefront of the house, from between the altar and the house of the Lord, and set it on the side of the altar to the north. And king Achaz commanded Uriyah the priest, saying, Upon the great altar burn the morning burnt-offering, and the evening meat-offering, and the king's burnt-offering, and his meat-offering, with the burnt-offering of all the people of the land, and their meat-offering, and their drink-offerings; and all the blood of the burnt-offering, and all the blood of the sacrifices shalt thou sprinkle on it; and the copper altar shall be for me to visit occasionally. And Uriyah the priest did in accordance with all that king Achaz had commanded. And king Achaz cut off the borders of the bases, and removed the lavers from off them; and the sea he took down from off the copper oxen that were under it, and

placed it upon a pavement of stones. And he covered passage for the sabbath that they had built on the house, and the outer king's entrance, turned he from the house of the Lord on account of the king of Assyria. Now the rest of the acts of Achaz which he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Judah. And Achaz slept with his fathers, and was buried with his fathers in the city of David; and Hezekiah his son became king in his stead.

CHAPTER XVII.

¶ In the twelfth year of Achaz the king of Judah became Hoshea' the son of Elah king in Samaria over Israel, (for) nine years. And he did what is evil in the eyes of the Lord, but not like the kings of Israel that were before him. Against him came up Shalmanesser, the king of Assyria; and Hoshea' became his servant, and rendered him tribute. And the king of Assyria discovered a conspiracy on Hoshea'; for he had sent messengers to So the king of Egypt, and had raised no tribute for the king of Assyria, as (before) year by year; and the king of Assyria made him prisoner, and shut him up in a prison-house. And the king of Assyria came up over all the land, and went up to Samaria, and besieged it three years. In the ninth year of Hoshea' did the king of Assyria capture Samaria, and he led Israel away as exiles into Assyria, and settled them in Chalach and in Chabor by the river of Gozan, and in the cities of Media. ¶ This took place because the children of Israel had sinned against the Lord their God, who had brought them up out of the land of Egypt, from under the hand of Pharaoh the king of Egypt, and had feared other gods, and had walked in the customs of the nations whom the Lord had driven out from before the children of Israel, and in those of the kings of Israel, which they had made. And (because) the children of Israel had secretly done things that are not right against the Lord their God, and had built themselves high-places in all their cities, from the tower of the watchmen up to fortified cities; And had set themselves up statues and groves on every high hill, and under every green tree; And had burnt there incense on all the high-places, like the nations that the Lord had led away exiles before them; and wrought wicked things to provoke the Lord to anger; And had served the idols, whereof the Lord had said unto them, Ye shall not do this thing. The Lord had indeed warned Israel and Judah, by means of all the prophets, all the seers, saying, Turn ye back from your evil ways, and keep my commandments (and) my statutes, in accordance with all the law which I commanded your fathers, and which I have sent to you by means of my servants the prophets. But they would not hear, and hardened their neck, like the neck of their fathers, who had not believed in the Lord their God; And they despised his statutes, and his covenant which he had made with their fathers, and his testimonies which he had entrusted to them; and they followed after what is vanity, and became vain, and followed after the nations that were round about them, concerning whom the Lord had charged them, not to do like them. And they forsook all the commandments of the Lord their God, and made themselves molten images, two calves, and made a grove, and bowed down to all the host of the heavens, and served Ba'al; And they caused their sons and their daughters to pass through the fire, and used divinations and enchantments, and sold themselves to do what is evil in the eyes of the Lord, to provoke him to anger. Therefore became the Lord very angry with Israel, and he removed them from his presence: there was none left but the tribe of Judah alone. Also Judah kept not the commandments of the Lord their God, but walked in the customs of Israel which they had made. Therefore did the Lord reject all the seed of Israel, and he afflicted them, and gave them up into the hand of spoilers, until that he had cast them out of his presence. For Israel had torn themselves from the house of David, and they made Jeroboam the son of Nebat king; and Jeroboam misled Israel from following the Lord, and caused them to commit a great sin; And the

אשר עשה משה כי עדתוים הרבהו הו בנר ישראל
מקדמים לו ויקראלו נחשתו: ביתה אלה ישראל
בטח ואתרו לאיתה כמוו בכל מלכי דתה ואשר
היו לפניו: ודבק ביה לאסר מאחוריו ושמל
מצחו אשר צה דתה את מצחו: וזה הוא עמו
בכל אשר צא ישליל ומרד במלך אשר עבדו:
וזה הנה את פלשתים עד ענה ואת גבולה ממנה
נצרים עד צר מבצר: ויהי בשנה הרביעית
למלך חזקיהו הוא השנה השביעית לחוש בראיה
מלך ישראל עלה שלמנאסר מלך אשר על שמרון
תצר עליו: ולקחה מקצה שלש שנים בשנת שש
לחזקיהו היא שנת חשע לחוש מלך ישראל וקחה
שמרון: ויגל מלך אשרו את ישראל אשורה ויגם
בשלה ובחבדו ויהי נתן וערי מדי: על אשר לא
שמעו בקול דתה אלהים תבדו את ברתו את כל
אשר צה משה עבד דתה ולא שמעו ולא עשו:
ובארכל עשרה שנה למלך חזקיהו עלה סנחריב
מלך אשר על כל ערי דתה הבאות וחפשו:
וישלח חזקיהו מלך דתה אל מלך אשרו לכתוב
לאמר: והסאתי טוב מעלי את אשר נתנו עלי אשר
נשם מלך אשר על חזקיהו מלך דתה שלש מאות
בכסף ושלשים בכר וזב: וחסן חזקיהו את כל
הכסף הנמצא בית דתה ובאוצרות בית המלך: בעת
ההיא קצץ חזקיהו את דלתות הכל דתה ואת
האמנות אשר צפה חזקיהו מלך דתה נתנם למלך
אשרו: וישלח מלך אשר את חפרון ואת רב
סרים: ואת רבשקה מל לבש אל המלך חזקיהו במל
בבד וירשלו בעלו וקאו וירשלו בעלו וקאו וקאו
בהעלת הכרבה העליונה אשר במסלת שנה כובס:
ויקרא אל המלך וקאו אלהם אלקים בן חזקיהו:
אשר עלותי ושקנה הספר ויאח בראש הבביר:
ויאמר אלהם רבשקה אמרנו אל חזקיהו בה אלה
המלך תגדל מלך אשר קה נבסותו הנה אשר
בסותו: אמרתו אדבר שפתים עצה ונבונה למלכה
שנה עלינו בסותי כי נסדת כי: ענה הנה בסות
לך על משענת הנגה הרצון הנה על מצרים אשר
יסקדו איש עליו וקאו בכפו וקנהו בן פרעה מלך
מצרים לקדו בסותים עליו: וכתאמרו אלי אלהיה
אלהינו בקשתו הלא יהוא אשר הסיר חזקיהו את
במותו ואת מוכחיו ויאמר לדתה וירשלו לפני
במותך הנה תשתחו בירושלם: וענה החריב לא
אתאמרו את מלך אשר ואתה לך אלפים סוסים אם
תוכל לתת לך רבנים עליהם: ואך תשוב את פני
פתת את עבד אדני וקמנו וחקמנו לך על מצרים
להכב ולפרשום: ענה המלך דתה עלי עלי
המקום נח להשחתי דתה אמר אלי עלה על הארץ
הזאת והשחתי: ויאמר אלקים בן חזקיהו ושקנה
ויאח אל רבשקה ופרע אל עבדו אמית כי

22 הסאה גדולה: ויגלו בני ישראל בכל האמות ורבעם
23 אשר עשה לאסרו ממנו: עד אשר הסיר דתה את
ישראל מעל פניו כאשר דבר בך כל עבדיו הנביאים
ויגל ישראל מעל אדמתו אשרה עד היום הנה:
24 וקאו מלך אשרו מבבל ומכותה ומשאו ומקמת וספרים
וישב בערי שמרון פחת בני ישראל וירשו את שמרון
כה וישבו בעריה: ויהי בתחלת שבתם שם לא יראו את
דתה וישלח דתה בהם את האריות והיו וירגם
26 בהם: ויאמרו למלך אשרו לאמר הניח אשר הגלית
וחושב בערי שמרון לא ידעו את המשפט אלה הארץ
וישלח בהם את האריות והגם ממותם אותם כאשר
21 אינם וירגם את המשפט אלה הארץ: ויצו מלך אשרו
לאמר וליטו שמה אחד מהבנים אשר הגליתם משם
28 ויגלו וישבו שם וירם את המשפט אלה הארץ: והוא
אחד מהבנים אשר הגלו משמרון וישב בבית אל
29 ויהי מורה אותם אף ויראו את דתה: והיו עשים נוי
נוי אלהיו וניתו: וכתו הבמות אשר עשו השמרנים
ל נוי נוי בעריה אשר הם ישיבים שם: ואיש בכל
עשו את סכות בנות ואשרכות עשו אתינגל ואיש
31 סכות עשו את אשרימא: והענים עשו נבחו וארי
תרתק והספרים שרפים את בניהם כאשר לאתר מלך
32 ונעמלך אלה ספרים: והיו וראים את דתה וישו
לדם מקצותם להני כמות ויהיו עשים לדם בבית
33 הבמות: את דתה היו וראים ואת אלהותם היו עבדים
34 כמשפט הניח אשר הגלו אותם משם: עד היום הנה
הם עשים כמשפטים הראשונים אינם וראים את דתה
ואינם עשים כחוקם וכמשפטים ובתורה וכמצוה אשר
40 צה דתה את בני עבד אשר שם שמו ישראל: הנה
דתה אותם ברת וצום לא תיראו אלהים אתים
ולאתשבתו להם ולא תעבדום ואל תובדו להם:
41 כי אבאתיהו אשר הגלה אתכם מארץ מצרים
בכח גדול ובכרוע ונשנה אתו תיראו וכו תשתחו וכו
31 תובדו: ואת חוקם ואת המשפטים ותורה ומצוה
אשר כתב לכם השמרן לשנות בלדתים ולא תיראו
36 אלהים אתים: והבית אשר ברתו אתכם לא תשכחו
3 ואל תיראו אלהים אתים: כי אם את דתה אלהים
4 ואתה הוא יציל אתכם מד כל איביכם: ולא שמעו
41 כי אם כמשפטים הראשונים הם עשים: והיו הניח
האלה וראים את דתה ואת פסילתם היו עבדים נבד
בניתם: ובעי בניתם כאשר עשו אתכם הם עשים עד
היום הנה:

CAP. XVIII

1 ויהי בשנת שלש לחוש בראיה מלך ישראל
2 חזקיהו בראשו מלך דתה: עד עשרים וחמש שנה
הנה במלכו וישנים וחשע שנה מלך בירושלם ועם
3 אמו אבי בת חזקיהו: ועש השור בעיני דתה בכל
4 אשר עשה דת אביו: הוא הסיר את הבמות ושבר
את המצבת וקרת את האשרה וכתת חש החשית

children of Israel walked in all the sins of Jeroboam which he d.d.; they departed not therefrom. Until that the Lord removed Israel out of his presence, as he had spoken by means of all his servants the prophets; and Israel was led away as exiles out of their own land to Assyria even until this day. ¶ And the king of Assyria brought (men) from Babylon, and from Cutiah, and from 'Avva, and from Chamath, and from Sepharvayim, and settled them in the cities of Samaria in the room of the children of Israel: and they took possession of Samaria, and dwelt in its cities.

25 And it happened at the beginning of their dwelling there, that they feared not the Lord; wherefore the Lord sent among them lions, which slew some of them. And they said to the king of Assyria, as followeth, The nations that thou hast led away, and settled in the cities of Samaria, know not the manner of the God of the land; wherefore he hath sent among them lions, and behold, they are slaying them, since they know not the manner of the God of the land. Then commanded the king of Assyria, saying, Carry thither one of the priests whom ye led away from there; and let them go and dwell there, and let him teach them the manner of the God of the land. And there came one of the priests whom they had led away as exiles from Samaria, and dwelt in Beth-el; and he taught them how they should fear the Lord. Yet they made, every nation, their own gods; and they put them in the houses of the high-places which the Samaritans had made, every nation in their cities wherein they dwell. And the men of Babylon made Succoth-benoth, and the men of Cuth made Neregal, and the men of Chamath made Ashima. And the 'Akkites made Nibchaz and Tharthak, and the Sepharvites burnt their children in fire to 'Adrammelech and 'Anammelech, the gods of Sepharvayim.

32 And they feared (also) the Lord; and they made unto themselves of the lowest of them priests of the high-places, and these sacrificed for them in the houses of the high-places. The Lord d.d they fear, and their own gods did they serve, after the manner of the nations whence they had been led away. Even until this day do they act after the former manners: they fear not the Lord, neither do they act after their own customs, and after their manner, nor after the law and after the commandment which the Lord commanded the children of Jacob, whose name he styled Israel;

35 With whom the Lord had made a covenant, and charged them, saying, Ye shall not fear other gods, nor bow yourselves down to them, nor serve them, nor sacrifice to them; But the Lord, who hath brought you up out of the land of Egypt with great might and with an outstretched arm, him alone shall ye fear, and to him shall ye bow yourselves down, and to him shall ye sacrifice; And the statutes, and the ordinances, and the law, and the commandment, which he hath written for you, shall ye observe to do for all time; and ye shall not fear other gods. And the covenant that I have made with you shall ye not forget; and ye shall not fear other gods. But the Lord your God shall ye fear; and he will deliver you out of the hand of all your enemies.

40 Nevertheless they have not hearkened, but they act after their former manner. So were these nations, while they feared the Lord, also serving their graven images; and both their children and their children's children do until this day as their fathers have done.

CHAPTER XVIII.

1 ¶ And it came to pass in the third year of Hoshea' the son of Elah the king of Israel, that Hezekiah, the son of Achaz the king of Judah, became king. Twenty and five years old was he when he became king, and twenty and nine years did he reign in Jerusalem; and his mother's name was Abi, the daughter of Zechariah. And he did what is right in the eyes of the Lord, in accordance with all that David his father had done.

4 He it was that removed the high-places, and broke the statues, and cut down the groves, and stamped in pieces the copper serpent that Moses had made; for unto those days were the children of Israel burning incense to it; and he called it Nechushtan. In the Lord the God of Israel did he trust; and after him there was not his like among all the kings of Judah, nor among those that were before him. And he adhered to the Lord, and turned not away from following him; but he kept his commandments, which the Lord had commanded Moses. And the Lord was with him; whithersoever he went forth he prospered; and he rebelled against the king of Assyria, and served him not. He it was that smote the Philistines, as far as Gazzah, and its territory, from the tower of the watchmen up to the fortified city. ¶ And it came to pass in the fourth year of king Hezekiah, which was the seventh year of Hoshea' the son of Elah the king of Assyria, that Shalmanesser the king of Assyria came up against Samaria, and besieged it. And they captured it at the end of three years,—in the sixth year of Hezekiah, that is the ninth year of Hoshea' the king of Israel, was Samaria captured. And the king of Assyria led away Israel as exiles unto Assyria, and transported them to Chalach and to Chabor, by the river of Gozan, and to the cities of Media; Because they had not obeyed the voice of the Lord their God, but had transgressed his covenant, all that Moses the servant of the Lord had commanded; and had not obeyed, nor done accordingly. ¶ And in the fourteenth year of king Hezekiah did Sennacherib the king of Assyria come up against all the fortified cities of Judah, and seized on them. And Hezekiah the king of Judah sent to the king of Assyria to Lachish, saying, I have sinned; retire from me: what thou wilt impose on me will I bear. And the king of Assyria exacted from Hezekiah the king of Judah three hundred talents of silver and thirty talents of gold. And Hezekiah gave up all the silver that was found in the house of the Lord, and in the treasures of the king's house. At that time did Hezekiah cut off (the gold from) the doors of the temple of the Lord, and from the door-sills which Hezekiah the king of Judah had overlaid, and gave the same to the king of Assyria. ¶ And the king of Assyria sent Tharthan and Rub-sariss and Rabshakeh from Lachish to king Hezekiah with a strong army against Jerusalem. And they went up and came to Jerusalem; and when they were come up, they came and halted by the aqueduct of the upper pool, which is on the highway of the washer's field. And they called for the king, when there came out to them Elyakim the son of Chilkiah, who was superintendent over the house, and Shebna the scribe, and Yoach the son of Assaph the recorder. And Rabshakeh said unto them, Say ye now to Hezekiah, Thus hath said the great king, the king of Assyria, What confidence is this wherewith thou hast trusted? Thou saidst, but it was only a word uttered with the lips, (I have) counsel and strength for the war. Now on whom dost thou trust, that thou rebelledst against me? Now, behold, thou trustedst thee upon your cracked reed-staff, upon Egypt, which, if a man lean on it, will enter into his hand, and pierce it; so is Pharaoh the king of Egypt unto all that trust on him. But if ye should say unto me, In the Lord our God have we trusted: is he not the one whose high-places and whose altars Hezekiah hath removed, when he said to Judah and to Jerusalem, Before this altar shall ye prostrate yourselves in Jerusalem? And now, I pray thee, enter into a contest with my master the king of Assyria, and I will give thee two thousand horses, if thou be able on thy part to set riders upon them. How then wilt thou turn back the face of a single chieftain among the least of my master's servants, while thou hast put thy trust on Egypt for chariots and for horsemen? Now am I come up without the Lord ('s will) against this place to destroy it? The Lord hath said to me, Go up against this land, and destroy it. Then said Elyakim the son of Chilkiah, and Shebna, and Yoach, unto Rabshakeh, Speak, we pray thee, to thy servants in the Syrian language; for we understand it; and

14 ומלך אשור ומלך לעיר ספרים הגע ועזה: ויחן
 15 חוקריו את־הספרים מיד המלאכים וקראם וישל בית
 16 יהוה ופרטו חוקריו לפני יהוה: והחפלה
 17 חוקריו לפני יהוה ויאמר יהוה אליו ישראל ישב
 18 הכרבים את־יהוה האלהים לבדך לכל ממלכות הארץ
 19 אמה עשית את־השמים ואת־הארץ: הנה יהוה אונק
 20 ושמו פתח יהוה עיניך וראו ושמו את דברי סתרים
 21 אשר שלחו לחרף אלהים חי: אמנם יהוה החריבו
 22 מלכי אשור את־העמים ואת־ארצם: ונתת את־אלהיהם
 23 באש כי לא אלהים הנה כי אסמעהו דוד אדם עץ
 24 ואבן והאבנים: ועמה יהוה אלהיו השועט נא מיד
 25 וידעי כל־ממלכות הארץ כי אמה יהוה אלהים לבדך:
 26 השלח ושערו בדאמץ את־חוקריו לאמר מה
 27 אמר יהוה אליו ישראל אשר התפללת אל אל־
 28 סתרים מלך־אשור שמעתי: ויה הדיבר אשר־דבר יהוה
 29 עליו קוה לך לענה לך בתולת כתיביו את־היה ראש
 30 הניצה בת ודושלם: את־מי תרפת ותרפת ועל־מי
 31 ברימית קול ותשא מרם עיניך על־קודש ישראל: בך
 32 מלאכה תרפת: אליו ותאמר ברכב רכבי אני עליה
 33 מרום הרים ירדתי לבגן ואכרית קומת ארצו מבתוך
 34 ברשיו ואבואה מלחן קצה יער פרמלו: אני קרתי
 35 ושתיתי מים ורים ואחרב בקפ פקמי כל יאור מצור:
 36 הלא שמעת למרדוך אמה עשיתי למי נרם וצדקה:
 37 עשה הביאתיה ותהי להשות גלים נאים ערים בצורות:
 38 וישבדן קציריך חמו בכשו היו עשב שדה נדח וישא
 39 חציר גנות ושידפה לפני קמיה: ושבתה וצאתה וקאה
 40 געתי ואת התרנוק אל: עץ התרנוק אל ושאננה
 41 עלה באונן ושמי חי באפה ומתי בשפתה והשבתה
 42 בדרך אשר־באת בה: ותדלק האות אכול השנה
 43 כפתי וכשנה השנית סודש וכשנה השלישית ויש
 44 וקצרו ומסו כרמים ואכלו פרים: והספה פליטת בית
 45 ויהוה הניארה שרש למטה ועשה פרי למעלה: כי
 46 מירושלם תצא שארית ופליטה מתוך ציון קנאת יהוה
 47 תעשה זאת: לכן בהאמר יהוה אל־מלך
 48 אשור לא יבא אלהיעיר האות ולא יורה שם חן ולא
 49 יבדמנה מן ולא ישפך עליה סללה: בדרך אשר
 50 יבא בה ישוב ואלהיעיר האות לא יבא נאם־יהוה:
 51 ונתי את־היעיר האות להושעה לפני ולפני דוד
 52 עבדי: ויהוה בלילה הדיא וצא מלאך יהוה לה
 53 ויד במחנה אשור מאה שמונים וממשה אלף ושבעים
 54 בכקר ויהוה קלם פגרים מרם: ומסע וילך וישב
 55 סתרים מלך־אשור וישב בניו: ויהוה הוא משתתרה
 56 ביתו וסרף אלהיו ויארמלך ושראצר: הכרו
 57 בחרב תמה ונלטו ארץ אררט ומלך אסר־חן
 58 בנט תחתיו:

CAP. XX. כ

1 במים הים חלה חוקריו למת ויבא אליו ושערו
 2 בדאמץ תביא ויאמר אליו בהאמר יהוה צו לבינת

שמעים אנהו ואלהדיבר עמנו דרית באוני העם
 27 אשר עליהמה: ויאמר אליהם רבשקה העל אנך
 28 ואלך שלמי אתי לומר את־הדברים האלה הלא
 29 על־האנשים השבים עליהמה לאכל את־הימים
 30 ולשתות את־שניהם עמכם: ויעמד רבשקה ויקרא
 31 בקול־גדול ויהיה וידבר ויאמר שמעו דוד־המלך
 32 הגדול מלך אשור: בה אמר המלך אל־ישא לבם
 33 חוקריו כ־לא ויכל להציל אתכם מיד: ואל־בטח
 34 אתכם חוקריו אלהיהם לאמר העל יצלת יהוה ולא
 35 תחן את־היעיר האות בך מלך אשור: אל־תשמע אל
 36 חוקריו כי כה אמר מלך אשור עשו אתי ברכה וצאו
 37 אלי ואכלו אשי־נפני ועיני תאנתו ושתי איש מרברו:
 38 ערבא ולקחתי אתכם אל־ארץ פארצכם ארץ דנו
 39 ותירוש ארץ לחם וכרמים ארץ נח יצור ודבש חנו
 40 ולא חמתו ואל־תשמעו אל־חוקריו כי־ספת אתכם
 41 לאמר יהוה יצלת: והצל הצילו אליו היום איש
 42 את־ארצו מיד מלך אשור: איה אלהי חמת וארפך
 43 אנה אליו ספרים הגע ועזה כ־הצילו את־שמרון
 44 לה מדי: מי כבל־אלתי הארצות אשר־הצילו את־ארצם
 45 מיד כ־הצילו יהוה את־ירושלם מדי: ותחרשו העם
 46 ולא־עשו אתו דבר כ־מצות המלך היא לאמר לא
 47 תענו: ויבא אליקים ברחלקה אשר־על־גבית ושבא
 48 הספר ויזא בדאפם המוכיר את־חוקריו קרוע בגדים
 49 ויהוה לו את דבר רבשקה:

CAP. XIX. ט

1 יהו בשמע המלך חוקריו וקדע את־גנריו ותכם
 2 בשק תבא בית יהוה: וישלח את־אליקים אשר־על־
 3 הבית ושבא הספר ואת וקני הבהים מתכסים
 4 בשקים אל־ישערו תביא בדאמץ: ויאמרו אליו
 5 בה אמר חוקריו וים־ערה ותוכחה וקאה היום הנה
 6 כרבא בנים עד־משבר וכן אין ללדה: אליו ישמע
 7 יהוה אלהיך את: כל־דברי רבשקה אשר שלחו מלך־
 8 אשור ואליו לחרף אלהים חי והוביל בדרים אשר
 9 שמע יהוה אלנהו וקאה תפלה בעד השארית
 10 הנמצאה: תבאו עבדי המלך חוקריו אל־ישערו:
 11 ויאמר להם ישערו בה תאמרון אל־אנשים מה אמר
 12 יהוה אל־תרא מפני הדברים אשר שמעת אשר נדפו
 13 גברי מלך־אשור אתי: הגיו נתו בו רוח ושמע שמעה
 14 ושב לארצו והפלתו בחרב בארצו: וישב רבשקה
 15 ומצא את־מלך אשור נחם על־לבנה כי שמע כי נסע
 16 מלכיש: וישמע את־הדברה מלך־בוש לאמר הנה נא
 17 לדלתם אתך וישב וישלח מלאכים אל־חוקריו לאמר:
 18 בה תאמרון אל־חוקריו מלך־יהוה לאמר אל־ישאך
 19 אלהיך אשר אתה בטח בו לאמר לא תחן וירושלם
 20 בך מלך אשור: והנה אמה שמעת את אשר עשו מלכי
 21 אשור לבל־תארצות להכרמם ואתה תנצל: והצילו
 22 אתם אליו היום אשר שרתו אבותי את־נפן ואתי
 23 תהו ורצו ויגרעו אשר בתל־אשר: אני מלך־חמון

1 speak not with us in the Jewish language before
 2 the ears of the people that are on the wall.
 3 But Rabshakeh said unto them, Hath my master
 4 then sent me to thy master, and to thee, to speak
 5 these words? is it not rather to the men who sit
 6 on the wall, that they may eat their own excre-
 7 ment, and drink their own urine with you? Then
 8 stood Rabshakeh up and called out with a loud
 9 voice in the Jewish language, and spoke, and said,
 10 Hear ye the word of the great king, the king of
 11 Assyria: Thus hath said the king, Let not Hezekiah
 12 deceive you; for he will not be able to deliver
 13 you out of his hand; Neither let Hezekiah induce
 14 you to trust in the Lord, saying, The Lord will
 15 surely deliver us, and this city will not be given
 16 up into the hand of the king of Assyria: Hearken
 17 not to Hezekiah; for thus hath said the king of
 18 Assyria, Make a treaty of peace with me, and
 19 come out to me, and eat ye every man of his
 20 own vine, and every man of his fig-tree, and drink
 21 ye every man the waters of his cistern; Until I
 22 come and take you away to a land like your own
 23 land, a land of corn and wine, a land of bread
 24 and vineyards, a land of oil-olive trees, and of
 25 honey, that ye may live, and not die; and hearken
 26 not unto Hezekiah; for he will mislead you, say-
 27 ing, The Lord will deliver us. Have the gods of
 28 the nations delivered in anywise each his land
 29 out of the hand of the king of Assyria? Where
 30 are the gods of Chamath, and of Arpad? where
 31 are the gods of Sepharvayim, Hena', and 'Ivvhah?
 32 have they then delivered Samaria out of my hand?
 33 Who are they among all the gods of the coun-
 34 tries, that have delivered their country out of thy
 35 hand, that the Lord should deliver Jerusalem out
 36 of my hand? But the people remained silent, and
 37 answered him not a word; for it was the king's
 38 command, saying, Ye shall not answer him. Then
 39 came Elyakim the son of Chilikah, who was
 40 superintendent over the house, and Shebna, the
 41 scribe, and Yoach the son of Assaph the recorder,
 42 to Hezekiah with their clothes rent; and they
 43 told unto him the words of Rabshakeh.

CHAPTER XIX.

1 And it came to pass, when king Hezekiah heard
 2 it, that he rent his clothes, and covered himself
 3 with sackcloth, and went into the house of the
 4 Lord. And he sent Elyakim, who was superin-
 5 tendent over the house, and Shebna, the scribe,
 6 and the elders of the priests, covered with sack-
 7 cloth, to Isaiah the prophet the son of Amoz.
 8 And they said unto him, Thus hath said Hezekiah,
 9 A day of trouble, and of rebuke, and derision is
 10 this day; for the children are come to the birth,
 11 and there is not strength to bring forth. Perhaps
 12 the Lord thy God will hear all the words of Rab-
 13 shakeh, whom thy king of Assyria his master hath
 14 sent to blaspheme the living God; and who hath
 15 reproached with the words which the Lord thy
 16 God hath heard: wherefore lift up a prayer in
 17 behalf of the remnant that is still found here.
 18 And the servants of king Hezekiah came to Isaiah.
 19 And Isaiah said unto them, Thus shall ye say to
 20 your master, Thus hath said the Lord, Be not
 21 afraid because of the words which thou hast heard,
 22 with which the boys of the king of Assyria have
 23 blasphemed me. Behold, I will put an (other)
 24 spirit in him, that when he will hear a rumor, he
 25 shall return to his own land; and I will cause
 26 him to fall by the sword in his own land.
 27 And Rabshakeh returned, and found the king of
 28 Assyria warring against Libnah: for he had heard
 29 that he was departed from Lachish. And he heard
 30 it said of Thirhakah the king of Ethiopia, Behold,
 31 he is come out to fight with thee; and he again
 32 sent messengers unto Hezekiah, saying, Thus shall
 33 ye say to Hezekiah the king of Judah, as follow-
 34 eth, Let not thy God in whom thou trustest de-
 35 ceive thee, saying, Jerusalem shall not be given
 36 up into the hand of the king of Assyria. Behold,
 37 thou thyself hast heard what the kings of Assyria
 38 have done to all the lands, by destroying them
 39 utterly: and thou alone shouldst be delivered. Have
 40 the gods of the nations which my fathers destroyed
 41 delivered them; as Gozan, and Charan, and Zephez,
 42 and the children of 'Eden, who were in the Tassar?
 43 Where is the king of Chamath, and the king of
 44 Arpad, and the king of the city of Sepharvayim,
 45 of Hena', and 'Ivvhah? And Hezekiah took the
 46 letters out of the hand of the messengers, and read

1 them: and Hezekiah went up into the house of the
 2 Lord, and spread them out before the Lord. ¶ And
 3 Hezekiah prayed before the Lord, and said, O Lord
 4 God of Israel, who dwellest between the cheru-
 5 bims, thou art the (true) God, thou alone, for all
 6 the kingdoms of the earth; for it is thou who hast
 7 made the heavens and the earth. Bend down, O
 8 Lord, thy ear, and hear! open, O Lord, thy eyes,
 9 and see! and hear the words of Sennacherib, that
 10 which he hath sent to blaspheme the living God.
 11 Truly, Lord, the kings of Assyria have devastated
 12 the nations and their land, And they have placed
 13 their gods into the fire; for they are no gods, but
 14 the work of man's hands, wood and stone: and
 15 these have they destroyed. And now, O Lord
 16 our God, save us, I beseech thee, out of his hand,
 17 that all the kingdoms of the earth may know that
 18 thou art the Lord God, thou alone. ¶ Then sent
 19 Isaiah the son of Amoz to Hezekiah, saying, Thus
 20 hath said the Lord the God of Israel, What thou
 21 hast prayed to me concerning Sennacherib the king
 22 of Assyria have I heard. This is the word that
 23 the Lord hath spoken over him: She despiseth
 24 thee, she laugheth at thee to scorn, the virgin daughter
 25 of Zion; behind thee she shaketh her head the
 26 daughter of Jerusalem. Whom hast thou blas-
 27 phemed, and (whom) hast thou scorned? and
 28 against whom hast thou raised thy voice, and lifted
 29 up thy eyes on high? against the Holy One of
 30 Israel. By thy messengers thou hast blasphemed
 31 the Lord, and hast said, With the multitude of
 32 my chariots am I indeed come up to the height of
 33 the mountains, to the sides of Lebanon, and I
 34 will cut down its tall cedars, the choice of its
 35 fir-trees: and I will enter into the lodgings on its
 36 summit, the forest of its fruitful soil. I have
 37 dug and drunk strange waters, and I will dry up
 38 with the sole of my feet all the streams of be-
 39 sieged places. Hadst thou not heard that in dis-
 40 tant ages I had prepared this? In the times of
 41 antiquity when I formed it? now have I brought
 42 it along, and it came to pass, to desolate into
 43 ruinous heaps fortified cities. And thus their in-
 44 habitants were short of power, they were dismayed
 45 and confounded; they were as the herds of the
 46 field, as the green grass; as the moss on the house-
 47 tops, and as corn blasted before the ear appeareth.
 48 But thy abiding and thy going out and thy coming
 49 in do I know, and thy raging against me. Be-
 50 cause of thy raging against me and thy tumult
 51 that is come up into my ears, will I put my hook
 52 in thy nose, and my bridle between thy lips; and
 53 I will cause thee to turn back on the way by
 54 which thou camest. And this shall be unto thee
 55 the sign, Ye shall eat this year what growth of
 56 itself, and in the second year what springeth up
 57 after the same; and in the third year sow and
 58 reap, and plant vineyards, and eat their fruit.
 59 And the remnant of the house of Judah that is
 60 escaped shall yet again strike root downward, and
 61 bear fruit upward. For out of Jerusalem shall
 62 go forth a remnant, and that which escapeth out
 63 of mount Zion: the zeal of the Lord of hosts will
 64 do this. ¶ Therefore thus hath said the Lord con-
 65 cerning the king of Assyria, He shall not come
 66 into this city, and he shall not shoot an arrow
 67 thereon, nor come before it with shield, nor cast
 68 up against it an embankment. On the way by
 69 which he came, by the same shall he return, and
 70 into this city shall he not come, saith the Lord.
 71 And I will shield this city, to save it, for my
 72 own sake, and for the sake of David my servant.
 73 ¶ And it came to pass, on the same night, that an
 74 angel of the Lord went out and smote in the camp
 75 of the Assyrians one hundred eighty and five thou-
 76 sand men; and when people arose early in the
 77 morning, behold, they were all dead corpses. And
 78 Sennacherib the king of Assyria then departed, and
 79 went and returned, and dwelt at Nineveh. And it
 80 came to pass, as he was prostrating himself in the
 81 house of Niroch his god, that Adrammelech and
 82 Sharezer his sons smote him with the sword; and
 83 they escaped into the land of Ararat. And Essar-
 84 chaddon his son became king in his stead.

CHAPTER XX.

1 ¶ In those days Hezekiah fell sick unto death: 1
 2 and there came to him Isaiah the son of Amoz the
 3 prophet, and said unto him, Thus hath said the
 4 Lord, Give thy charge to thy house; for thou shalt
 5 die, and not live. Then did he turn his face to 2

2 כי מת אהרן ולא חתה: ובשב אתפניו אלדבאר ותפלל
 3 אלדעה לאמר: אנה יהוה וברנא את אשר התהלכתי
 4 לפניך באמת ובכלבב שלם כשעבדך עשיתי וברך
 5 חוקיך בני ירוול: ויהו ישעיהו לא יצא העיר
 6 התיכנה ודבר יהוה היה אליו לאמר: שוב וצמרת אל
 7 חוקיך ונגד עמי כהדאמר יהוה אליו יהוה אבדך
 8 שמעתי אתתפלתך ראיתי אתדמעתך הגני רפא לך
 9 ביום השלישי תעלה בית יהוה: והספתי על-ימד
 10 חמס עשרה שנה ומכף מלך-אשור אצילך ואת העיר
 11 הזאת וגותי על-העיר הזאת למעני ולמנין דור עברי:
 12 ויאמר ישעיהו קחו דבילת תאנים ויקחו וישעו על-
 13 השחין ויהו: ויאמר חוקיךו אלישעיהו מה את כר
 14 ורפא יהוה לי ועליתי ביום השלישי בית יהוה: ויאמר
 15 ישעיהו ויהיך האות מאת יהוה כי יעשה יהוה אתו
 16 הדבר אשר דבר ה'לך הציל עשר מעלות אסי-שוב
 17 עשר מעלות: ויאמר חוקיךו וקל לצל למטות עשר
 18 מעלות לא כי ישוב הצל אתרנית עשר מעלות: ויקרא
 19 ישעיהו ויביא אלדעה ושבו אתהציל כמעלות אשר
 20 גרדה כמעלות אהו אתרנית עשר מעלות: בעת
 21 ההיא שלח בראדך בלאדן בבלאדן מלך בבל ספרים
 22 ומנקה אלחוקיךו כי שמעו כי חלה חוקיךו: וישמע
 23 עליהם חוקיךו וראם אתקל-בית נחיה אתהכסף
 24 ואתההקוב ואתהכסמים ואת שמן הטוב ואת ברת
 25 כליו ואת כל-אשר נמצא באוצרותיו לא-היה דבר
 26 אשר לא-הראם חוקיךו בביתו ובכל-משלתו: ונבא
 27 ישעיהו ויביא אלחמלך חוקיךו ויאמר אליו מהאמר
 28 הנאשים האלה ומאן יבאו אלך ויאמר חוקיךו מארץ
 29 רחוקה באו מבבל: ויאמר מה ראו בביתך ויאמר
 30 חוקיךו אתו כל-אשר בביתו ראו לאהיה דבר אשר
 31 לא-הראתם באוצרותי: ויאמר ישעיהו אלחוקיךו
 32 שמע דבריהוה: הנה ימים באים ושאו כל-אשר
 33 בביתך ואשר אצרו אבתך עיניהם הנה בבבל לא-
 34 יותר דבר אמר יהוה: ומבגד אשר יצאו מקנך אשר
 35 תוליד יקח יהוה סריסים בחיבל מלך בבל: ויאמר
 36 חוקיךו אלישעיהו טוב דבריהוה אשר דברת ויאמר
 37 הלא אסי-שלום ואסת יהוה בימי: ויהו דברי חוקיךו
 38 וכל-גבורתו ואשר עשה אתהברכה ואתהתעלה ונבא
 39 אתהמים העירה הלא-אתם כתובים על-ספר דברי
 40 הנמים למלכי יהודה: וישכב חוקיךו עסבתיו ומלך
 41 מנשה בני החתיו:

CAP. XXII. כב

1 כדשמנה שנה יאשרו בבלכו ושלשים ואתת שנה
 2 מלך בירושלם ושם אמו ודדה בת-עזרה מבקרת:
 3 ונעש יהושע בעני יהוה ולך בבל-לדך דור אביו ולא
 4 סר זמן ושמואל: ויהו בשמנה עשרה שנה
 5 למלך יאשרו שלח מלך אתישען בן-אצליו בך
 6 משלם הספר בית יהוה לאמר: עלה אלחלקיךו
 7 הבקו תדול ותם אתהכסף המבא בית יהוה אשר
 8 אכפו שמרי הסף מאת העם: ותקנה על-יד עשה ה

CAP. XXI. כא

1 כדשתים עשרה שנה מנשה בבלכו חמשים ותשל
 2 שנה מלך בירושלם ושם אמו הפצ-בה: ונעש יהושע
 3 בעני יהוה כתיבת העים אשר תורש יהוה מפני
 4 בני ישראל: וישב ויבן אתהכמות אשר אבד חוקיךו
 5 אביו והם מובדת לכלל נעש אשרה כאשר עשה
 6 אחאב מלך ישראל ושמחו לכל-צבא השמים ועבד
 7 אהם: ויבנה מובדת בבית יהוה אשר אמר יהוה

the wall, and prayed unto the Lord, saying,
 3 I beseech thee, O Lord, remember now that I have
 walked before thee in truth, and with an undivided
 heart, and have done what is good in thy eyes.
 4 And Hezekiah wept aloud. ¶ And it came to pass,
 before Isaiah was gone out into the middle court,
 that the word of the Lord came to him, saying,
 5 Return, and say to Hezekiah the ruler of my
 people, Thus hath said the Lord, the God of Da-
 vid thy father, I have heard thy prayer, I have
 seen thy tears; behold, I will heal thee: on the
 third day shalt thou go up unto the house of the
 6 Lord. And I will add unto thy days fifteen years;
 and out of the hand of the king of Assyria will
 I deliver thee and this city; and I will shield this
 city for my own sake, and for the sake of David
 7 my servant. And Isaiah said, Fetch a lump of
 figs. And they fetched and laid it on the inflam-
 8 mation, and he recovered. And Hezekiah said
 unto Isaiah, What sign shall there be that the
 Lord will heal me, and that I shall go up into
 9 the house of the Lord the third day? And Isaiah
 said, This shall be unto thee the sign from the
 Lord, that the Lord will do the thing that he hath
 spoken: Shall the shadow go forward ten degrees,
 10 or go back ten degrees? And Hezekiah said, It
 is a light thing for the shadow to go forward
 ten degrees: no; but let the shadow return back-
 11 ward ten degrees. And Isaiah the prophet called
 unto the Lord; and he caused the shadow to re-
 turn, by the degrees which the (sun) was gone
 down on the dial of Achaz, backward, ten degrees.
 12 ¶ And at that time sent Berodach-baladan, the son
 of Baladan, the king of Babylon, letters and a
 present unto Hezekiah; for he had heard that
 13 Hezekiah had been sick. And Hezekiah listened
 unto them, and showed them the whole of his
 treasure-house, the silver, and the gold, and the
 spices, and the precious oil, and the whole of his
 armor-house, and all that was found in his treas-
 ures. there was nothing that Hezekiah showed
 them not, in his house and in all his dominion.
 14 Then came Isaiah the prophet unto king Hezekiah,
 and said unto him, What did these men say? and
 whence did they come unto thee? And Hezekiah
 said, From a far off country are they come, from
 15 Babylon. And he said, What did they see in thy
 house? And Hezekiah answered, All that is in
 my house have they seen: there was nothing that
 16 I did not show them in my treasures. ¶ And
 Isaiah said unto Hezekiah, Hear the word of the
 17 Lord, Behold, days are coming, when all that is
 in thy house, and that which thy fathers have
 laid up in store until this day, shall be carried to
 Babylon: nothing shall be left, saith the Lord.
 18 And of thy sons that will issue from thee, whom
 thou wilt beget, shall they take; and they shall
 be court-servants in the palace of the king of
 19 Babylon. Then said Hezekiah unto Isaiah, Good
 is the word of the Lord which thou hast spoken.
 And he said, Is it not so, if there be peace and
 20 stability in my days? And the rest of the acts
 of Hezekiah, and all his mighty deeds, and how
 he made the pool, and the aqueduct, and brought
 the water into the city, behold, they are written
 in the book of the chronicles of the kings of
 21 Judah. And Hezekiah slept with his fathers: and
 Menasseh his son became king in his stead.

CHAPTER XXI.

1 ¶ Twelve years old was Menasseh when he be-
 came king, and fifty and five years did he reign
 in Jerusalem. And his mother's name was Chepzi-
 2 bah. And he did what is evil in the eyes of the
 Lord, after the abominable acts of the nations
 whom the Lord had driven out before the children
 3 of Israel. And he built up again the high-places
 which Hezekiah his father had destroyed; and he
 reared up altars for Ba'al, and made a grove, as
 Achab the king of Israel had done; and he bowed
 down to all the host of heaven, and served them.
 4 And he built altars in the house of the Lord, of
 which the Lord had said, In Jerusalem will I put

my name. And he built altars for all the host of 5
 heaven in the two courts of the house of the Lord.
 And he caused his son to pass through the fire, 6
 and observed times, and used enchantments, and
 dealt with familiar spirits and wizards: he wrought
 much that is evil in the eyes of the Lord, to pro- 7
 voke him to anger. And he set a hewn image of 7
 the Asherah that he had made in the house, of
 which the Lord had said to David, and to Sol-
 omon his son, In this house, and in Jerusalem,
 which I have chosen out of all tribes of Israel,
 will I put my name for ever; And I will not cause 9
 any more the foot of Israel to move out of the
 land which I gave their fathers; only if they will
 observe to act in accordance with all that I have
 commanded them, and in accordance with all the
 law that my servant Moses commanded them. But 9
 they hearkened not: and Menasseh seduced them to
 do what is evil more than the nations whom the
 Lord had destroyed before the children of Israel.
 ¶ And the Lord spoke by means of his servants the 10
 prophets, saying, Forasmuch as Menasseh the king 11
 of Judah hath done these abominations, having
 done wickedly more than all that the Amorites had
 done, who were before him, and hath induced Ju-
 dah also to sin with his idols: ¶ Therefore thus 12
 hath said the Lord the God of Israel, Behold, I
 will bring evil upon Jerusalem and Judah, at which
 both the ears of every one that heareth it shall
 tingle. And I will stretch over Jerusalem the
 13 measure-line of Samaria, and the plummet of the
 house of Achab: and I will wipe off Jerusalem as
 one wipeth off a dish, wiping it, and turning it
 on its face. And I will forsake the remnant of 14
 my inheritance, and give them up into the land
 of their enemies; and they shall become a prey
 and a spoil to all their enemies; Forasmuch as 15
 they have done what is evil in my eyes, and have
 been provoking me to anger, from the day that
 their fathers came forth out of Egypt, even until
 this day. And also innocent blood did Menasseh 16
 shed in very great abundance, till he had filled
 (therewith) Jerusalem from one end to another;
 beside his sin wherewith he induced Judah to
 sin, to do what is evil in the eyes of the Lord.
 Now the rest of the acts of Menasseh, and all 17
 that he did, and his sin that he committed, be-
 hold, they are written in the book of the chron-
 icles of the kings of Judah. And Menasseh slept 18
 with his fathers, and was buried in the garden of
 his own house, in the garden of Uzza: and Amon
 his son became king in his stead. ¶ Twenty and 19
 two years old was Amon when he became king,
 and two years did he reign in Jerusalem. And
 his mother's name was Meshullemeth, the daugh-
 ter of Charuz of Yotbah. And he did what is evil 20
 in the eyes of the Lord, as his father Menasseh
 had done. And he walked in all the way that his
 21 father had walked in, and served the idols that
 his father had served, and bowed himself down
 to them; And he forsook the Lord the God of 22
 his fathers, and walked not in the way of the
 Lord. And the servants of Amon conspired against 23
 him, and put the king to death in his own house.
 And the people of the land slew all those that
 24 had conspired against king Amon; and the people
 of the land made Josiah his son king in his stead.
 Now the rest of the acts of Amon which he did, 25
 behold, they are written in the book of the chron-
 icles of the kings of Judah. And they buried him 26
 in his sepulchre in the garden of Uzza: and Josiah
 his son became king in his stead.

CHAPTER XXII.

¶ Eight years old was Josiah when he became 1
 king, and thirty and one years did he reign in
 Jerusalem. And his mother's name was Yedidah,
 the daughter of 'Adayah of Bozath. And he did 2
 what is right in the eyes of the Lord, and walked
 in all the way of David his father, and turned
 not aside to the right or to the left. ¶ And it 3
 came to pass in the eighteenth year of king Josiah,
 that the king sent Shaphan the son of Azalyahu,
 the son of Meshullam, the scribe, to the house of
 the Lord, saying, Go up to Chilkijahu the high- 4
 priest, that he may collect up all the money which
 is brought into the house of the Lord, which the
 door-keepers have gathered from the people: And 5
 let them deliver it into the hand of those who
 overlook the workmen, that have been appointed as

צבא השמים וישלחם מרוץ לדושלם בשדמות קרוח
 וישא את עקנם ביתאל: והשבת אתהמקרים אשר ה
 יתנו מלכי יהודה ונקטר כבמות בערי יהודה ומסבי
 וירושלם ואתהמקרים לפעל לשמש ולחמה ולמלכות
 ולכל צבא השמים: וצא אתהאשרה מבית יהודה
 מרוץ לירושלם אלנחל קרוח וישרף אתה הנחל
 קרוחו ועד לעפר וישלך אתהצורה עלהקבר בני העם:
 ויתן אתדבתי הקדשים אשר בבית יהודה אשר העשים
 אריות שם בתים לאשרה: ויבא אתהכלההתנים מצרי
 יהודה וישא אתהבמות אשר קטרושמה התננים
 מגבע עדבאר שבע ויתן אתבמות השירים אשר פתח
 שער הישע שדדדדד אשר עלשמאל איש בעטר
 היד: אך לא יעלו קמץ הבמות אלמוכת יהודה בירושלם
 כי אסאכלו מצות בתוך אחיהם: וטמא אתהתפתי
 אשר בני בנייהם לבקלי להעביר איש אתיבנו ואת
 בתו באש למלך: ושבת אתהסוסים אשר נתנו מלכי
 יהודה לשמש מכא בתיהודה אללשפת נתןמלך
 הקדם אשר בפרורים ואתמרובות השמש שרף באש:
 ואתהמוכות אשר עלהיג עלת אחו אשרעשו ו מלכי
 יהודה ואתהמוכות אשר עשה מנשה בשתי הצרות
 בתייהודה נתן המלך גרץ משום והשלך אתהצפרים
 אלנחל קרוח: ואתהבמות אשר עלפי וירושלם
 אשר מימן להר המשוות אשר בנה שלמה מלך
 ישראל לעשתרת ו שקן ציורים ולכמוש שקן מאב
 ולמלקם חועבת בגרעמן טמא המלך: ושבר את
 המצבות וברת אתהאשרים וימלא אתמקומם עצמות
 אדם: וגם אתהמוכת אשר בביתאל הבמה אשר עשה
 דבנעם קדנבט אשר החטא אתישראל גם אתהמוכת
 הנחא ואתהבמה נתן וישרף אתהבמה נתן לעפר
 ושרף אשרה: ונחן ואשדו נחא אתהמקרים אשר הם
 בחר וישלח ויחן אתהעצמות מותקברים וישרף על
 המוכח וישאדו כדבר יהודה אשר קרא איש האלהים
 אשר קרא אתהמקרים האלה: ויאמר מה הציון הלו
 אשר אני ראה ויאמרו אליו אנשי העיר הקבר אשר
 האלהים אשרבא מהיהודה ויקרא אתהמקרים האלה
 אשר עשית על המוכח ביתאל: ויאמר הגידו לי איש
 עליגע עצמותיו ומלטי עצמותיו את עצמות הגביא אשר
 בא משמרון: וגם אתהכלבתי הבמות אשר בערי
 שמרון אשר עשו מלכי ישראל להבנים הסור ואשרו
 נעש להם ככלההמשים אשר עשה בביתאל: ויבא
 אתהכלבתי הבמות אשר שרשם עלהמוכות וישרף
 אתהעצמות אדם ועשב וירושלם: ויצו המלך את
 כלההעם לאמר עשו פסח ליהודה אלהיהם ככתוב על
 כפר הכרת יהוה: כי לא נעשה בפסח יהוה מימי
 השפטים אשר שפטו אתישראל וכל מי מלכי ישראל
 ומלכי יהודה: כי אסבשמה עשרה שנה למלך אשרו
 נעשה הפסח הנה ליהודה בירושלם: וגם אתהמוכות ואת
 הידענים ואתהתתפים ואתהגללים ואת כלההשקאים

המלאכה המקרים בבית יהודה ויתנו אתו לעשי
 המלאכה אשר בבית יהודה לחוק פרק הבית: לתרשים
 ולבנים ולקדרים ולקטש עצים ואבני מחצב לחוק את
 הבית: אך לאתקוב אתם הפסח ויתנו עלבני בני
 באמותיהם עשים: ויאמר חלקיהו הכהן הגדול
 עלישון הספר ספר התיבה מצאתי בבית יהודה ויתן
 חלקיהו אתהספר אלישון וקראתי: ונבא שון הספר
 אלחמלך וישב אתהמלך דבר ויאמר דתוכו עברך
 אתהכסף הנמצא בבית ויתגדו עליד עשי המלאכה
 המקרים בית יהודה: ועד שון הספר למלך לאמר
 ספר נתן לי חלקיהו הכהן וקראתי שון לפני המלך:
 והו בשמע המלך אתדברי ספר התיבה וקרא את
 בנדינו: ויצו המלך אתחלקיהו הכהן ואת אחיהם בן
 שון ואתעמור בןמריה ואת שון הספר ואת
 ישנה עברהמלך לאמר: לבו רדשו אתיהודה בערי
 ובשדותיהם ובעד בלייהודה עלדברי הספר הנמצא
 הנה כתיבולה חמת יהוה אשרהיא נצתה עלי
 אשר לאישמע אבתי עלדברי הספר הנה לעשוה
 ככלההקטוב עלינו: ונלך חלקיהו הכהן ואתחיהם
 ועמור ושון וישנה אלחלקיהו הנביאה אשת שלם
 בדתקהו בדתחם שמר הבגדים והיא ישבת בירושלם
 כמשנה ודברו אליה: ויאמר אליהם כהיאמר יהוה
 ילתי וישראל אמרו לאיש אשרשלח אתכם אלי: מה
 אמר יהוה הנו מביא רעה אל המקום הנה ועל
 וישבו את ביהדברי הספר אשר קרא מלך יהודה:
 תחת ו אשר עובדי וקטרו לאלהים אחרים למען
 הכעסו בכל מעשה ידיהם ונצתה חמתי במקום הנה
 ואל תכבה: ואלמלך יהודה השלח אתכם לדרש את
 יהוה מה תאמרו אליו כהיאמר יהוה אלהי וישראל
 הדברים אשר שמעת: נחן רדך לבקרה ותגע ומפני יהוה
 בשמתי אשר דברתי עליהמקום הנה ועלששבי לחיות
 לשמה ולקלה ותקבלו אתהכרד ותכבה לפני וגם
 אנכי שמעתי ונאסדתה: לכן הני אספך עלאבתך
 ונאספת אלקברותך בשלום ולא תראנה עיני כלל
 הרעה אשראני מביא עליהמקום הנה וישבו אתי
 המלך דבר:

CAP. XXIII. כג

וישלח המלך ויאספו אליו בלזקני יהודה וירושלם:
 ועל המלך וכתיהוה וכלאיש יהודה וכלאישבי
 וירושלם אתו וכתיהוה ונביאים וכלההעם למקומו ויצו
 גדול ומקרא אלהיהם אתהכלבתי ספר הכרת המצות
 בבית יהודה: ויעמד המלך עלהעמוד וברת אתהברית
 לפני יהוה ללכת אתר יהוה ולשמר מצותיו ואתי
 עזותיו ואתחוקתו בכללב ובכלנפש להקים את
 דברי הכרת הזאת הכתבים עליהספר הנה ויעמד
 בלהעם בכרות: ויצו המלך אתחלקיהו הכהן הגדול
 ואתדבנע המשנה ואתשמריהו הסף לדרצא מהחבל
 יהוה את כלההכלים העשום לפעל ולאשרה ולכל

5 overseers of the house of the Lord; and let them give it to those who do the work who are in the house of the Lord, to repair the breaches of the house; Unto the carpenters, and the builders, and the masons, and to buy timber and hewn stones to repair the house. Nevertheless shall there be no reckoning made with them for the money that is delivered into their hand, because they deal faithfully. And Chilkijahu the high-priest said unto Shaphan the scribe. A book of the law have I found in the house of the Lord. And Chilkijahu gave the book to Shaphan, and he read it. And Shaphan the scribe came to the king, and brought the king word again, and said, Thy servants have taken out all the money that was found in the house, and have delivered it into the hand of those who overlook the workmen, that have been appointed overseers of the house of the Lord. And Shaphan the scribe also told the king, saying, A book hath Chilkijahu the priest given me. And Shaphan read it before the king. And it came to pass, when the king had heard the words of the book of the law, that he rent his clothes. And the king commanded Chilkijahu the priest, and Achikam the son of Shaphan, and 'Achbor the son of Michayah, and Shaphan the scribe, and 'Assayah a servant of the king's, saying, Go ye inquire of the Lord in my behalf, and in behalf of the people, and in behalf of all Judah, concerning the words of this book that hath been found; for great is the wrath of the Lord that hath been kindled against us, because our fathers did not hearken unto the words of this book, to do in accordance with all that is prescribed concerning us. And Chilkijahu the priest, and Achikam, and 'Achbor, and Shaphan, and 'Assayah, went unto Chuldah the prophetess, the wife of Shallum the son of Tikvah the son of Charchass, the keeper of the wardrobe; (now she dwelt in Jerusalem in the suburb;) and they spoke unto her. And she said unto them, Thus hath said the Lord the God of Israel, Say unto the man that hath sent you to me, Thus hath said the Lord Behold, I will bring evil upon this place, and upon its inhabitants, all the words of the book which the king of Judah hath read; Because they have forsaken me, and have burnt incense unto other gods, in order to provoke me to anger with all the works of their hands; therefore is my wrath kindled against this place, and shall not be quenched. But with respect to the king of Judah who sendeth you to inquire of the Lord, thus shall ye say to him, Thus hath said the Lord the God of Israel, Concerning the words which thou hast heard; Because thy heart was tender, and thou hast humbled thyself before the Lord, when thou heardest what I had spoken against this place, and against its inhabitants, that they should become an astonishment and a curse, and hast rent thy clothes, and wept before me: I also have heard it, saith the Lord. Therefore, behold, I will gather thee unto thy fathers, and thou shalt be gathered unto thy graves in peace; and thy eyes shall not look on all the evil which I am bringing over this place. And they brought the king word again.

CHAPTER XXIII.

1 And the king sent, and they gathered unto him all the elders of Judah and Jerusalem. And the king went up into the house of the Lord, and all the men of Judah and all the inhabitants of Jerusalem with him, and the priests, and the prophets, and all the people, from the small to the great: and he read before their ears all the words of the book of the covenant which had been found in the house of the Lord. And the king stood upon the stand, and he made a covenant before the Lord, to walk after the Lord, and to keep his commandments, and his testimonies and his statutes with all (their) heart and all (their) soul, to maintain the words of this covenant that are written in this book. And all the people entered into the covenant. And the king commanded Chilkijahu the high-priest, and the priests of the second order, and the door-keepers, to carry forth out of the temple of the Lord all the vessels that had been made for Ba'al, and for the Asherah, and for all the host of heaven: and they

burnt them without Jerusalem in the fields of Kidron, and carried their ashes unto Beth-el. And he put down the idolatrous priests, whom the kings of Judah had appointed that they might burn incense on the high-places in the cities of Judah, and in the places round about Jerusalem; those also that burnt incense unto Ba'al, to the sun, and to the moon, and to the planets, and to all the host of heaven, and he brought out the Asherah from the house of the Lord, without Jerusalem, unto the brook Kidron, and burnt it at the brook Kidron, and ground it small to powder, and cast its powder upon the graves of the children of the people. And he pulled down the houses of the sodomites, that were by the house of the Lord, where the women wove hangings for the Asherah. And he brought all the priests out of the cities of Judah, and defiled the high-places where the priests had burnt incense, from Geba' to Beër-sheba', and he pulled down the high-places of the gates that were at the entrance of the gate of Joshua the governor of the city, which were on a man's left at the gate of the city. Nevertheless the priests of the high-places came not up to the altar of the Lord in Jerusalem; but they ate unleavened bread in the midst of their brethren. And he defiled the Thopheth, which was in the valley Benhinnom, so that no man should cause his son or his daughter to pass through the fire to Moloch. And he put down the horses that the kings of Judah had dedicated to the sun, from the entrance of the house of the Lord, by the chamber of Nathan-melech the chamberlain, who was over the suburbs; and the chariots of the sun he burnt with fire. And the altars that were on the roof of the upper-chamber of Achaz, which the kings of Judah had made, and the altars which Menasseh had made in the two courts of the house of the Lord, did the king pull down, and tore them away from there, and cast their dust into the brook Kidron. And the high-places that were before Jerusalem, which were to the right of the mount of destruction, which Sennacherib the king of Israel had built for Ashtoreth the abomination of the Zidonians, and for Kemosh the abomination of the Moabites, and for Milcom the abomination of the children of 'Ammon, did the king defile. And he broke in pieces the standing images, and cut down the Asherah-graves, and filled their places with the bones of men. So also the altar that was at Beth-el, the high-place which Jeroboam the son of Nebat, who induced Israel to sin, had made,—also that altar and the high-place did he pull down; and he burnt the high-place, ground it small to powder, and burnt then the Asherah. And Josiah turned about, and beheld the graves that were there in the mount, and he sent, and took the bones out of the sepulchres, and burnt them upon the altar, and polluted it, according to the word of the Lord which the man of God proclaimed, who had proclaimed these events. Then said he, What kind of monument is that which I see? And the men of the city said to him, It is the grave of the man of God, who came from Judah, and proclaimed these things which thou hast done against the altar of Beth-el. And he said, Let him rest: No man shall disturb his bones. So they saved his bones, with the bones of the prophet that came out of Samaria. And also all the houses of the high-places that were in the cities of Samaria, which the kings of Israel had made as provocations to anger, did Josiah remove, and did to them in accordance with all the acts that he had done in Beth-el. And he slaughtered all the priests of the high-places that were there upon the altars, and burnt men's bones upon them, and returned (then) to Jerusalem. And the king commanded all the people, saying, Keep the passover unto the Lord your God, as it is written in this book of the covenant. For there had not been holden such a passover from the days of the judges that judged Israel; nor in all the days of the kings of Israel, and of the kings of Judah; But in the eighteenth year of king Josiah was this passover holden to the Lord in Jerusalem. And also the men of familiar spirits, and the wizards, and the teraphim, and the idols, and all the abominations that were to be seen in the land of Judah and in Jerusalem, did Josiah clear away; in order that

אשר נראה בארץ יהודה ובירושלם כשר ואשרו למן
הקים את ידכתי החרה הכתבים עליהם אשר מצא
כח חלקתו הבהן בית יהוה: וזמרו לאדוה לפני מלך
אשר שב אל יהוה בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאו
26 ככל תורת משה ואחריו לא יקם כדוה: אך ו לא שב
יהוה מתוך אפו והחיל אשר דרה אפו ביהוה על כל
27 הכעסים אשר הכעיסו מנשה: ואמר יהוה גם את יהודה
אסיר מעל פני באער הסירתי את ישראל ואל מאסתי את
העיר הזאת אשר בחרתי את יהושלם ואת הבהות אשר
28 אמרתי יהוה שמי שם: ותר דברי אשורו וכל אשר
עשה יהוה ביום פתוים על ספר דברי הימים למלך
29 יהודה: ביום עדה פרעה נכה מלך מצרים על מלך
אשור על גתר פרת וכל המלך אשרו לקראתו ונימחו
ל במגדו בראתו אתו: וירכבו עבדיו מת מגדו ונבאו
ויושלם ויקברו בקברתו ונקח עסדארץ את יהוה אתו
דריאשורו וימשרו אתו ומלכו אתו פחת אביו:
31 בדעשרים ושלש שנה יהוה אתו במלכו ושלשה חדשים
מלך בירושלם ושם אמו חמטל בת ירמיהו מלכה:
32 ועש דבע בעני דתו ככל אשר עשו אבותיו: ונאסרו
33 פרעה וכה ברבלה בארץ חמת מלך בירושלם ותך
34 נגשו על הארץ מאה כפרספס וכך ויהב: ומלך
פרעה נכה את אלוקים בראשורו תחת אשורו אביו
לח ונמת שם: ונכסס והתבב נתן יהוה לפרעה אך
לשנה ואת הארץ לתת את הבהב על פיו פרעה איש
כערבו נגש את הבהב ואת הבהב את עם הארץ לתת
36 לפרעה נכה: בדעשרים וחמש שנה יהוה ויהוה
במלכו ואת שנה שנה מלך בירושלם ושם אמו
37 ובידה בת פדה מדרומה: ועש דבע בעני דתו ככל
אשר עשו אבותיו:

CAP. XXV. כה

יהו בשנת התשעית למלכו בחדש השני ביום
א החדש בא נבדנאצר מלך בבל הוא וכל חילו על
2 וירושלם ונתן עליה ונכס עליה דתן סביב: ותבא העיר
3 במצור עד עשתי עשרה שנה למלך צדקיהו: בתשעה
לחדש נתקן הרעב בעיר ולא היה לחם לעם הארץ:
4 ותבקע העיר וכל אנשי המלמה וכל חילו דתן שער
5 בין החמטים אשר עלו מלך וכששים על העיר
6 דביב וכל דתן הערבה: ונרדו חיל ישראל את
ה מלך בשט אתו בערבות דתו וכל חילו נפשו מעלו:
7 ותפשו את המלך ועלו אתו אל מלך בבל רבקה
8 ודברו אתו משפט: ואתו צדקיהו וישאו לעינו
9 ואת עני צדקיהו עור ונאסרו בהשטתם וביארו בבל:
10 ובחדש החמישי בשבעה לחדש היא שנת השני
11 ושנה שנה למלך נבדנאצר מלך בבל בא ונוראון
12 רביטתים עבד מלך בבל וירושלם: ושרף את בית
13 יהוה ואת בית המלך ואת כל בית ירושלם ואת כל
14 בית יהוה ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
15 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
16 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
17 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
18 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
19 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
20 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
21 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
22 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
23 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
24 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
25 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
26 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
27 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
28 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
29 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
30 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
31 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
32 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
33 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
34 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
35 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
36 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
37 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
38 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
39 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
40 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
41 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
42 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
43 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
44 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
45 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
46 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
47 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
48 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
49 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
50 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
51 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
52 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
53 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
54 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
55 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
56 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
57 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
58 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
59 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
60 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
61 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
62 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
63 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
64 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
65 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
66 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
67 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
68 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
69 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
70 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
71 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
72 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
73 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
74 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
75 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
76 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
77 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
78 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
79 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
80 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
81 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
82 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
83 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
84 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
85 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
86 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
87 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
88 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
89 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
90 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
91 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
92 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
93 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
94 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
95 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
96 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
97 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
98 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל
99 ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל
100 בית ישראל ואת כל בית ישראל ואת כל בית ישראל

CAP. XXIV. כד

א ביום עדה נבדנאצר מלך בבל ויהוה ויהוה עבד
2 שלש שנים ונשב ונמרדו: וישלח יהוה וכו את צדקיהו
3 כשרים ואת צדקיהו ארם ואת ודתי מוא ואת ודתי
4 בני עמון וישלחם ביהודה להאבדו בדבר יהוה אשר
5 דבר בך בעני הנביאים: אך ו על פיו יהוה החרה
6 ביהודה להסיר מעל פניו כחמט מנשה ככל אשר
7 עשה: וגם דסידקו אשר שפך ומלא את ירושלם דם
8 נק ו לא אבה יהוה לסלה: ותר דברי יהוה וכל
9 אשר עשה הלאיתם פתוים על ספר דברי הימים
10 למלך יהודה: וישב יהוה עסדאבתי ומלך יהוה
11 בני תחמו: ולא הסיף עוד מלך מצרים לצאת מארצו
12 כירלך מלך בבל מחל מצרים עד גת פרת כל אשר
13 היתה למלך מצרים: בדשמונה עשרה שנה
14 יהוה במלכו ושלשה חדשים מלך בירושלם ושם
15 אמו חמטל בת אלנן מירושלם: ועש דבע בעני
16 דתו ככל אשר עשו אביו: בעת הזאת עלה עבד
17 נבדנאצר מלך בבל וירושלם ותבא העיר במצור: ותבא

he might accomplish the words of the law which were written in the book that Chilikyahu the 25 priest had found in the house of the Lord. And like unto him there was no king before him, that returned to the Lord with all his heart, and with all his soul, and with all his might, according to all the law of Moses; and after him there arose 26 none like him. Notwithstanding this the Lord turned not from the fierceness of his great anger, since his anger was kindled against Judah, because of all the provokings wherewith Manassah had 27 provoked him to anger. And the Lord said, Also Judah will I remove out of my sight, as I have removed Israel, and will cast off this city which I have chosen, even Jerusalem, and the house of 28 which I said, My name shall be there. Now the rest of the acts of Josiah, and all that he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings of Judah. In his days went up Pharaoh-nechoh the king of Egypt against the 29 king of Assyria to the river Euphrates; and king Josiah went against him; and he slew him at Megiddo, when he saw him. And his servants carried 30 him dying in a chariot from Megiddo, and brought him to Jerusalem, and buried him in his own sepulchre. And the people of the land took Jehoachaz the son of Josiah, and anointed him, and 31 made him king, in his father's stead. ¶ Twenty and three years old was Jehoachaz when he became king; and three months did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Chamutal, the daughter of Jeremiah of Libnah. And he did what is 32 evil in the eyes of the Lord, all just as his fathers had done. And Pharaoh-nechoh put him in fetters at Riblah in the land of Chamath, that he should not reign in Jerusalem, and imposed a fine 33 on the land of a hundred talents of silver, and a talent of gold. And Pharaoh-nechoh made Elyakim the son of Josiah king in the room of Josiah his father, and changed his name to Jehoyakim, 34 and took Jehoachaz away; and he came to Egypt, and died there. And Jehoyakim gave the silver and the gold to Pharaoh; but he taxed the land to give the money by the order of Pharaoh; from every one according to his estimation did he exact the silver and gold from the people of the 36 land, to give it unto Pharaoh-nechoh. ¶ Twenty and five years old was Jehoyakim when he became king; and eleven years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Zebudah, 37 the daughter of Pedayah of Rumah. And he did what is evil in the eyes of the Lord, all just as his fathers had done.

CHAPTER XXIV.

1 In his days came up Nebuchadnezzar the king of Babylon, and Jehoyakim became his servant for three years; and then he returned and rebelled 2 against him. And the Lord sent against him predatory bands of the Chaldeans, and predatory bands of the Syrians, and predatory bands of the Moabites, and predatory bands of the children of Ammon, and sent them against Judah to destroy it, according to the word of the Lord, which he had spoken by means of his servants the 3 prophets. But only at the order of the Lord came this upon Judah, to remove the same out of his sight, for the sins of Manasseh, in accordance with 4 all that he had done; And also for the innocent blood that he had shed; for he had filled Jerusalem with innocent blood; wherefore the Lord 5 would not pardon. Now the rest of the acts of Jehoyakim, and all that he did, behold, they are written in the book of the chronicles of the kings 6 of Judah. And Jehoyakim slept with his fathers; and Jehoyachin his son became king in his stead. 7 And the king of Egypt came no more again out of his land; for the king of Babylon had taken from the brook of Egypt unto the river Euphrates all 8 that had pertained to the king of Egypt. ¶ Eighteen years old was Jehoyachin when he became king, and three months did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Nechushta, the daughter of Elnathan of Jerusalem. And he did what is 9 evil in the eyes of the Lord, all just as that his father had done. At that time the servants of Nebuchadnezzar the king of Babylon came up 10 against Jerusalem, and the city was put in a state of siege. And Nebuchadnezzar the king of Babylon 11 came against the city, while his servants were

besieging it. And Jehoyachin the king of Judah 12 went out to the king of Babylon, he, and his mother, and his servants, and his princes, and his court-officers; and the king of Babylon took him 13 (captive) in the eighth year of his reign. And he carried out thence all the treasures of the house of the Lord, and the treasures of the king's 14 house, and cut in pieces all the vessels of gold which Solomon the king of Israel had made in the temple of the Lord, as the Lord had spoken. And 15 he led away as exiles all Jerusalem, and all the princes, and all the mighty men of valor, ten thousand exiles, and all the craftsmen and locksmiths; there was none left, save the poorest sort of the people of the land. And he led away 15 Jehoyachin as exile to Babylon; and the king's mother, and the king's wives, and his court-officers, and the mighty men of the land, he led into exile from Jerusalem to Babylon. And all the men of 16 might, seven thousand (in number), and the craftsmen and the locksmiths a thousand (in number), all strong men, apt for war; and the king of Babylon brought them into exile to Babylon. And 17 the king of Babylon made Mattanyah his uncle king in his stead, and changed his name to Zedekiah. Twenty and one years old was Zedekiah 18 when he became king, and eleven years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Chamutal, the daughter of Jeremiah of Libnah. And he did what is evil in the eyes of the Lord, 19 all just as Jehoyakim had done. For through the anger of the Lord it occurred in Jerusalem and Judah, until he had cast them out from his presence, that Zedekiah rebelled against the king 20 of Babylon.

CHAPTER XXV.

¶ And it came to pass in the ninth year of his 1 reign, in the tenth month, on the tenth of the month, that Nebuchadnezzar the king of Babylon came, he, and all his host, against Jerusalem, and encamped against it; and they built a mound all around about it. And the city was put in a 2 state of siege until the eleventh year of king Zedekiah. And on the ninth of the month, when 3 the famine prevailed in the city, and there was no bread for the people of the land: The city 4 was broken into, and all the men of war (died) in the night by the way of the gate between the 5 two walls, which was by the king's garden; (while the Chaldeans were all round about the city); and the people went the way toward the plain. And 5 the army of the Chaldeans pursued after the king, and overtook him in the plains of Jericho: and all his army were scattered from around him. 6 And they seized the king, and brought him up to the king of Babylon to Riblah; and they called him to account. And they slaughtered the sons 7 of Zedekiah before his eyes, and he blinded the eyes of Zedekiah, and bound him with fetters of brass, and carried him to Babylon. ¶ And in the 8 fifth month, on the seventh day of the month, which was the nineteenth year of king Nebuchadnezzar the king of Babylon, came Nebusardan, the chief of the guard, a servant of the king of Babylon, unto Jerusalem: And he burnt the house 9 of the Lord, and the king's house; also, all the houses of Jerusalem, and every great man's house burnt he with fire. And the walls of Jerusalem 10 round about did all the army of the Chaldeans that were with the captain of the guard tear down. And the rest of the people that were left 11 in the city, and the deserters that had run over to the king of Babylon, with the remnant of the multitude, did Nebusardan the captain of the guard lead away into exile: But from the poorest 12 of the land the captain of the guard left some to be vine-dressers and husbandmen. And the pillars of copper that were in the house of the Lord, and the bases, and the copper sea that was in the house of the Lord, did the Chaldeans break up, and they carried the copper thereof to Babylon. 13 And the pots, and the shovels, and the knives, and the spoons, and all the vessels of copper wherewith they ministered, took they away. And the censers, 14 and the bowls, the gold of the golden things, and the silver of the silver things, took the captain of the guard away. The two pillars, the one sea, and 15 the bases which Solomon had made for the house of the Lord: the copper of all these vessels was too much to be weighed. Eighteen cubits was the 16 17

24 וישמעאל בן נתניה ויהגן בן קרח וישרה בן נתניהמת
 הניספתי ויאנלדו ואלאנשיהם ויאמר להם אלתיראו מעברי
 הכשרים שכו בארץ ועברו אתימלך בכל ויעב לכם:
 ותי ו בחדש השביעי בא ישמעאל בן נתניה כה
 בן אלישמע מנצח המלוכה ועשרה אנשים אתו וכו אתי
 גדלדו ונת ואתיהודים ואת הכשרים אשרהיו אתו
 26 במצפה: ויקמו בלילהם מקמון ועד גדול ושרי החילים
 27 ויבאו מצרים כי יראו מפני כשרים: ויהי בשלשים
 ושבעי שנה וקלות יהויכן מלך יהודה בשנים עשר חדש
 בשנים ושבעה לחדש נשא אהיל מרדך מלך בבבל
 בשנת מלכו אתיראש יהויכן מלך יהודה מבית בלא:
 28 ונדבר אתו טבות וחסן אתיבסאו מעל כסא המלכים
 אשר אתו בבבל: ושלא את בני בלאו ואכל להם
 29 חמיד לפניו בלדמי חיו: וארהו ארחת חמיד נתניה ל
 לו מאת המלך דברנים ביזמו כל ימי חיו:

17 לאיהוה משקל לחשת בלדבקים האלה: שמנה עשרה
 אמה קומתו והעמוד האחד וכתרת עליו ונחשת וקומת
 הכתרת שלש אמה ושבלה ורמנים עליהכתרת סביב
 18 הכל נחשת ובאלה לעמוד השני עליהשבלה: וינח
 רביטבחים אתישרה כהן הראש ואתיצפנדו כהן
 19 משנה ואת שלשת שמרי הסף: ומדועיר לקח סרים
 אחד אשרהיו פקידו על אנשי המלוכה תמשה אנשים
 מראי פנימלך אשר נמצאו בעיר ואת הספר שר
 הצבא המצבא אתינים הארץ וששים איש מעם הארץ
 כ והמצאים בעיר: וינח אתם ובתראון רביטבחים וקח
 21 אתם עלמלך בבבל רבלתה: ונד אתם מלך בבבל
 ומתם ברבלה בארץ חמת ויגל יהודה מעל ארמתי:
 22 והלם הגשאר בארץ יהודה אשר השאר נבוכדנאצר
 מלך בבבל נפקד עליהם אתיגדלדו בן אחיזם בן דשמן:
 23 וישמעו בלשרי החילים המה והאנשים כי
 הפקד מלך בבבל אתיגדלדו ויבאו אלגדלדו המצפה

height of the one pillar, and the capital upon it was copper; and the height of the capital was three cubits; and the wreathed work, and the pomegranates upon the capitals round about, were all of copper: and the same had the second pillar together with the wreathed work. And the captain of the guard took Serayah the chief-priest, and Zephanyahu the second priest, and the three door-keepers; And out of the city he took one court-officer that was appointed over the men of war, and five men of those that could come into the king's presence, who were found in the city, and the scribe of the chief of the army, who ordered to the army the people of the land, and sixty men of the people of the land that were found in the city: And Nebusaradan the captain of the guard took these, and conducted them to the king of Babylon to Riblah; And the king of Babylon smote them, and put them to death at Riblah in the land of Chamath. So did Judah wander away into exile out of their land. And as for the people that were left in the land of Judah, whom Nebuchadnezzar the king of Babylon had left, he appointed over them Gedalyahu the son of Achikam, the son of Shaphan. ¶ And when all the captains of the armies, they and their men, heard that the king of Babylon had appointed Gedalyahu, they came to Gedalyahu to Mizpah; even Ishma'el the son of Nethanyah, and Jochanan the son of Kareach, and Serayah the son of Tanchumeth the Netophathite, and Jaazanyahu the son of a Ma'achathite, they and their men. And Gedalyahu swore to them, and to their men, and said unto them, Be not afraid of the servants of the Chaldeans: remain in the land, and serve the king of Babylon; and it will be well with you. ¶ But it happened in the seventh month, that there came Ishma'el the son of Nethanyah, the son of Elishama', of the seed royal, and ten men with him, and they smote Gedalyahu, so that he died, also the Jews and the Chaldeans that were with him at Mizpah. And then arose all the people, from small to great, and the captains of the armies, and went to Egypt; for they were afraid of the Chaldeans. ¶ And it came to pass in the seven and thirtieth year of the captivity of Jehoyachin the king of Judah, in the twelfth month, on the seven and twentieth (day) of the month, that Evil-merodach the king of Babylon in the year that he became king did lift up the head of Jehoyachin the king of Judah out of the prison; And he spoke kindly to him, and set his chair above the chair of the kings that were with him in Babylon; And changed his prison garments: and he ate bread continually before him all the days of his life. And his allowance was a continual allowance given him by the king, the necessary ration for the day on his day, all the days of his life.

נביאים אחרונים

THE LATER PROPHETS.

ISAIAH	ישעיה
JEREMIAH	ירמיה
EZEKIEL	יחזקאל
HOSEA	הושע
JOEL	יואל
AMOS	עמוס
OBADIAH	עבדיה
JONAH	יונה
MICHAH	מיכה
NAHUM	נחום
HABAKKUK	חבקוק
ZEPHANIAH	צפניה
HAGGAI	חגי
ZECHARIAH	זכריה
MALACHI	מלאכי

ספר ישעיה

ISAIAH.

Cap. I. א

א חזן ישעיהו בדאמוז אשר הזה על-ההרדה וירושלם
 ב כימי עזרו יותם אתו דוקדוקי מלכי יהודה: שמעו שמים
 ג והאזינו ארץ כי יהיה דבר בנים גלגלי ורוממתי והם
 ד פשעו כי: דע שור קדור ותמור אבוס בעלו ישראל
 ה לא דע עמי לא התבונן: דיו וני חטא עם כבוד עון
 ורע מרעים בנים משחיתים עובו את-יהודה נאצו ארד
 ו קדוש ישראל נזרו אדור: על-מה חבו עיר חוסיפו סרה
 ז כל-ראש לחלי ובלל-לבב דיו: מקפח-הגל וערד-איש
 ח אדפו מהם פצע והפורה ומכה טרפה לא-זרו ולא
 ט חסיו ולא רבקה בשמון: ארצכם שמה ערכם שרפות
 י אש אדמתכם לנודכם ורים אכלים אתה ושקמה
 יא במהפכת ורים: ויותרה בתיצון כספה בכרם כמלוגה
 יב כמקשה בעיר צעורה: לולי יהיה צבאות הותיר לנו
 יג שריר כמעט כסרם היינו לממרה דמיו: שמעו
 יד בדר-הנה קצינו סרם האזנו תורת אלהינו עם עמרה:
 טו למה לי רבו-בחיכם יאמר יהיה שבעתי עלות אילים
 טז ותלב מראים ודם פרים ובקשים ועתידים לא הפצתי:
 טז כי תבאו לראות פני מרבקש זאת מדכם רמם חצרי:
 טז לא חוסיפו הביא מנת-ישוא קמרת תועבה היא לי
 טז הדש ושבת קרא מקרא לא-אובל און ועצרה: חדשכם
 טז ומוצריכם שנאה נפשי הנו עלי למה לאיתי נשוא:
 טז ובקשכם כפכם אעלים עיני מכם גם בדר-רבו תפלה
 טז אעני שמעו דרכם דמם מלאו: חצו חזבו הסירו רע
 טז מעלליכם מעד עיני חדרו הנה: למדו חוטב דרשו
 טז משפט אשרם חמוז שפטו וזום ריבו אלהים:
 טז לכתנא ונבחה יאמר יהיה אסרתו חטאיהם כשנים
 טז כשלו ילבינו אסר-ארמו כחולץ כעמר יהיו: אסרתו
 טז כ ושמעתם טוב הארץ האכלו: ואסרת-ארמו ומריתם
 טז תרב האכלו כי פי יהיה דבר: אכה היתה
 טז לונה קרה נאמנה מלאתי משפט צדק גלן בה ועתה
 טז מרצחים: כספך הנה לסינים סבאך מתול כמים:
 טז שוכד סודרים ותברי נבלים כלו אהב שחד ודנה
 טז שלמנים תום לא ישפטו וריב אלמנה לא-רבו אליהם:
 טז לכן נאם הארון יהיה צבאות אכיר ישראל דיו אתם
 טז כה מצירי ואנקרה מאויבי: ואשיבה דיו על-ך ואצרך כבר
 טז סגד ואסרה כל-בדילך: ואשיבה שפטך בקראשנה
 טז והצדק כפתחלה אחר-רוב נגרא לך עיר הצדק קרה
 טז נאמנה: ציון במשפט הפכה ושפיה בצדקה: ושבר
 טז פשעים וחטאים יהיו וזכי יהיה וכלו: כי יבשו
 טז מאלים אשר תמדתם ותחפרו מהגות אשר בחרתם:

5 כי תהיו כאלה נבלת עלה ובנהו אשר-מים אין לה: 5
 והיה הרסן לערע ופעלו לניצון ובערו שונכם יחתי 5
 ואין מבכה:

Cap. II. ב

א הרבר אשר הזה ישעיהו בדאמוז על-ההנה וירושלם: א
 ב והנה באחרית הימים נכון יהיה הר בית-יהודה בראש 2
 ג ההרים ונשא מנבעות ונהרו אליו כל-הנחלים: והלכו 3
 ד עמים רבים ואמרו לנו: ונעלה אליה-הר-יהודה אל-בית 4
 ה אלתי יעקב ויהנו מדרכיו ונלכה כארחתיו כי מציון 5
 ו הצא תורה ודבר-יהודה מירושלם: ושפט בין העמים 6
 ז ודרכים לעמים רבים וכתתו הרבוכם לאתים תננות-יתם 7
 ח למזמרות לארשא וני אלתי תרב ולא-ילמדו עוד 8
 ט מלחמה: בית יעקב לבו ונלכה באור יהודה: כי 9
 י נשפתה עמד בית יעקב כי מלאו מקדם וינעום כפול-שמים 10
 יא ובלדי נכרים ישפיקו: ותמלא ארצו כסף וזהב ואין 11
 יב קצה לאצרתיו ותמלא ארצו סוסים ואין קצה למרכבתיו: 12
 יג ותמלא ארצו אללים למגשה דיו ישפתו לאשר עשו 13
 יד אצבעותיו: וישח אדם וישפיל-איש ואל-תשא לדם: 14
 טו כיו בצור ודממן בעפר מפני פחד יהיה ומחרר נאני: 15
 טז עיני נבדות אדם שפל ושח רום אנשים ונשגב יהיה 16
 טז לבדו ביום ההוא: כי יום ליהיה צבאות על כל 17
 טז גאה וגם ועל כל-נשוא ושפל: ועל כל-ארץ תלבנון 18
 טז הרמים והנשאים ועל כל-אלוהי הבשן: ועל כל-ההרים 19
 טז הרמים ועל כל-הנבקות הנשאות: ועל כל-הגדל גבה 20
 טז ועל כל-הממה בצורה: ועל כל-אניות השריש ועל כל 21
 טז שכנות החמדה: וישח נבדות האדם ושפל רום אנשים 22
 טז ונשגב יהיה לבדו ביום ההוא: והאללים כליל יחלה: 23
 טז וקאו במערות צרים ובמחלות עפר מפני פחד יהיה 24
 טז ומחרר נאנו בקומו לערץ הארץ: ביום ההוא ישלך 25
 טז האדם את אלילי כספו ואת אלילי זרבו אשר עשו-לו 26
 טז להשתחרר לחפר פרות ולגטלפים: לבוא בקריות 27
 טז הצרים ובסעף הסלעים מפני פחד יהיה ומחרר נאנו 28
 טז בקומו לערץ הארץ: חדרו לכם מדה-אדם אשר נשפה 29
 טז באפו כי במה נחשב הוא:

Cap. III. ג

א כי יהיה הארון יהיה צבאות מסר מירושלם ומדה 1
 א משגן ומשענה כל משערתם וכל משערים: נכור 2
 א ואיש מלחמה שופט וקאי וקסם וקון: שר-משים 3
 א וישוא פנים ויעץ נבכים חדשים תבין לחש: ונחתי 4
 א נחשים שריתם ותעוללים ומשורבם: ונשח הנהם איש 5
 א באיש ואיש ברעיו ודביו תעורר ונעלה כוכבך:

THE BOOK OF ISAIAH.

CHAPTER I.

1 ¶ The vision of Isaiah the son of Amoz, which he saw concerning Judah and Jerusalem in the days of 'Uzziah, Jotham, Achaz, and Hezekiah, the kings of Judah. Hear, O ye heavens, and give ear, O earth; for the Lord hath spoken: Children have I nourished and brought up, but they have rebelled against me. The ox knoweth his owner, and the ass his master's crib: Israel doth not know, my people doth not consider. 2 Wo! sinful nation, people laden with iniquity, seed of evil-doers, children that are corrupt: they have forsaken the Lord, they have incensed the Holy One of Israel, they are departed backward. Why will ye be stricken yet more? (that) ye increase the revolt? every head is sick, and every heart is faint. From the sole of the foot even unto the head there is no soundness in it; but wounds, and bruises, and putrefying sores: they have not been closed, nor bound up, nor mollified with oil. Your country is desolate, your cities are burnt with fire; your soil—in your presence, strangers devour it, and it is desolate, as overthrown by strangers. And left is the daughter of Zion as a hut in a vineyard, as a lodge in a cucumber field, as a besieged city. Unless the Lord of hosts had left unto us a remnant ever so small, like Sodom should we have been, unto Gomorrah should we have been compared. ¶ Hear the word of the Lord, ye rulers of Sodom: give ear unto the law of our God, ye people of Gomorrah. For what serveth me the multitude of your sacrifices? saith the Lord: I am sated with the burnt-offerings of rams, and the fat of fatted beasts; and the blood of bullocks, and of sheep, and of he-goats, I do not desire. When ye come to appear in my presence—who hath required this at your hand, to tread down my courts? Continue no more to bring an oblation of deceit; incense of abomination is it unto me: new moon and sabbath, the calling of assemblies—I cannot bear misdeed with festive gathering. Your new moons and your appointed feasts my soul hateth; they are become a burden unto me; I am weary to bear them. And when ye spread forth your hands, I will withdraw my eyes from you; yea, when ye make ever so many prayers, I will not hear: your hands are full of blood. Wash yourselves, make yourselves clean; put away the evil of your deeds from before my eyes; cease to do evil: Learn to do well; seek for justice, relieve the oppressed, do justice to the fatherless, plead for the widow. ¶ Come now, and let us reason together, saith the Lord: though your sins should be as scarlet, they shall become white as the snow; though they should be red like crimson, they shall become like wool. If ye be willing and obey, the best of the land shall ye eat; But if ye refuse and rebel, by the sword shall ye be devoured; for the mouth of the Lord hath spoken it. ¶ How is she become a harlot, the faithful town! she, that was full of justice; righteousness lodged therein; but now murderers. Thy silver is become dross; thy wine is drugged with water. Thy princes are rebels, and companions of thieves; every one loveth bribes, and runneth after rewards: to the fatherless they will not do justice, and the cause of the widow doth not come unto them. ¶ Therefore saith the Lord, the Eternal of hosts, the mighty One of Israel, Ah, I will take satisfaction on my adversaries, and be avenged on my enemies. And I will turn my hand against thee, and purge away as with lye thy dross, and remove all thy tin: And I will restore thy judges as at the first, and thy counsellors as at the beginning; after that shalt thou be called, The city of righteousness, the town that is faithful. Zion shall be redeemed through justice, and her converts through righteousness. But destruction shall come over transgressors and sinners together, and those that forsake the Lord shall perish. For people shall be ashamed because of the terebinths which ye had desired, and ye shall be put to the blush because of the gardens that ye had chosen. For ye shall

be as a terebinth the leaves of which wither, and as a garden that hath no water. And the mighty oppressor shall become as tow, and his workman as a spark; and they shall both burn together, with none to quench.

CHAPTER II.

¶ The word that Isaiah the son of Amoz foresaw concerning Judah and Jerusalem. And it shall come to pass in the last days, that the mountain of the Lord's house shall be firmly established on the top of the mountains, and shall be exalted above the hills; and unto it shall flow all the nations. And many people shall go and say, Come ye, and let us go up to the mountain of the Lord, to the house of the God of Jacob; that he may teach us of his ways, and we may walk in his paths; for out of Zion shall go forth the law, and the word of the Lord out of Jerusalem. And he will judge among the nations, and decide for many people; and they shall beat their swords into plough-shares, and their spears into pruning-knives: nation shall not lift up sword against nation, and they shall not learn any more war. ¶ O house of Jacob, come ye, and let us walk in the light of the Lord. For thou hast abandoned thy people, the house of Jacob, because they are full of (witchcraft) more than the east, and are soothsayers like the Philistines, and with the children of strangers they unite themselves. And full became their land of silver and gold, and there is no end to their treasures; and full became their land of horses, and there is no end to their chariots; And full became their land of idols; to the work of their own hands they bow themselves, to what their own fingers have made. And so is bent down the son of earth, and humbled the man; and thou wilt not forgive them. Enter into the rock, and hide thee in the dust, because of the dread of the Lord, and because of the glory of his majesty. The looks of human pride shall be humbled, and the haughtiness of men shall be bent down; and exalted shall be the Lord alone on that day. ¶ For there is a day (of judgment) unto the Lord of hosts over every proud and lofty one; and over every exalted one, that he be brought low; And over all the cedars of the Lebanon, the high and exalted, and over all the oaks of Bashan; And over all the high mountains, and over all the exalted hills; And over every high tower, and over every fortified wall; And over all the ships 16 of Tharshish; and over all desirable palaces. And the pride of man shall be bent down, and the haughtiness of men shall be humbled; and exalted shall be the Lord alone on that day. And the idols will he utterly abolish. And men shall enter into the caverns of rocks, and into the rifts of the earth, because of the dread of the Lord, and because of the glory of his majesty, when he ariseth to terrify the earth. On that day shall a man cast away his idols of silver, and his idols of gold, which have been made for him to worship, to the moles and to the bats; To enter into the clefts of the rocks, and into the hollows of the cliffs, because of the dread of the Lord, and because of the glory of his majesty, when he ariseth to terrify the earth. Withdraw yourselves (then) from man, whose breath is in his nostrils; because, for what is he to be esteemed?

CHAPTER III.

¶ For, behold, the Lord, the Eternal of hosts, I doth remove from Jerusalem and from Judah stay and staff, every stay of bread, and every stay of water. The hero, and the man of war, the judge, 2 and the prophet, and the prudent, and the ancient, The captain of fifty, and the honorable man, and 3 the counsellor, and the skilful artificer, and the eloquent orator. And I will set up boys as their princes, and children shall rule over them. And so shall the people press man against man, and one against the other: the boy shall demean himself proudly against the ancient, and the base against the honorable. When a man will

ואיש יודעה ונאע שששעיו ונכו למשפט הנה מטפה
 לצדקה הנה צדקה: הוי מניע בית בבית שורה
 בשורה יקריבו עד אסם מקום הוישקום לבדקם בכרב
 הארץ: באונו הנה צבאות אסלא אסלא אסלא רבים לשמה
 יהיו גדלים ומיכים מאן וישב: כי עשרת צמח-רכוב
 יעשו בת אחת ונרע חמר יעשה אספה: הוי
 משכימי בבקר שבר ודפו מאחרי בושף ין חלקים:
 הנה כטר ונבל חף וחליל יון משתתים ואת פעל יהיה
 לא יכירו ומעשה דיו לא ראו: לכן גלה עמי מבל-
 דעת וכבודו מתי רעב המינו צנה אסא: לכן הרחיקה
 שאול נפשה ובערה פיה לבל-חוק ורר הרחה וממנה
 ושאוהו ועלו בה: נשח אסם ונשפלאיש ועני גבהם
 תשפלתה: ויבה הנה צבאות במשפט והאל חקדוש
 נקחש בצדקה: ורעו בקשם כדברם חרבות מחום
 גרים יאכלו: הוי משכי חקן כהקלו השוא
 וקמכות השקלה השאה: האמרים ומרו יושיה משערו
 למען נראה ותקרב והבואה צנה קדוש ישראל ויעה:
 הוי האמרים לחע טוב ולמוב רע שמים חשך
 לאור ואור לחשך שמים כד למתוק ומתוק למר:

הוי חכמים בעיניהם ונגד פניהם (בעים): הוי גבורים
 לשמות יון ואיש-חיל למשך שבר: מיעדין דשע עקב
 שחר וצדקת צדיקים יסורו ממנו: לכן כאכל קש
 לשון אש והשש להבה ירפה שרשם פמק הנה ופרתם
 פאבק וצלה כי אסא את חורה הנה צבאות ואת
 אמרת קדוש-ישראל נאצו: על-כן חרה אפי-הנה בעימו
 ויש ירו עליו וברו ורעו חדרים וחרו נבלתם פסוקה

בבקר חצות כבל-ואת אל-שכ אפו יסור ונו משוה:
 ומשאים ליום מרחוק יקרה לו מקצה הארץ הנה
 כיתה קל בוא: אודגוף ואדמושל בו לא יום ולא
 יעון ולא נפסה אחר חלצו ולא נתק שרף ועליו:
 אשר חצו שנים וכלקשתתיו חקתם פקוה ססיו
 כער נחשבו ונלילו בספה: שאנה לו בלבא וישא
 כבשמים ונהם ואתו שרף ונפלט ואן מעיל: ונתם
 עליו ביום ההוא כנהמתים ונכט לארץ ותהי-חשך עד
 ואור חשך כשי-פיה:

CAP. VI 1

בשנתחמות המלך עזרו וארצה את-ארצי יעב על-בשא
 רם ונשא ושוליו מלאים אתהתקול: שרפים עמרים
 מעיל לו שש כנפים עלש כנפים לאחד בשפתו וספה
 פניו ובשפתים וקפה ריליו ובשפתים ועופף: וקרא ויה
 אליהו ואמר קדוש ו קדוש קדוש הנה צבאות מלא
 כל-הארץ כבודו: ונעש אמות הספים מקול הנובא
 והבית מלא עשן: ואמר אוייל בירמיהו כי איש ממאד
 שפתים אביו ובתדו עסימא שפתים אלני ועב כי את
 המלך יהנה אבא-תראו עני: נעשה אלי אחר מהשפתים
 ובריו רצפה במלכותם לקח מעל המונחם: ונע על-פי
 ויאמר הנה נגע נה על-שפתיו ושר שנה ותמאנתה תקפר:
 ואשמע אתחקול אולי אמר אדמי אשלה עמי ונל-לט

כריתפש איש באחו בית אביו שמלה לכה קוין
 תתהילתו והמקשלה הואת תחת ידו: ישא ביום
 הווא לאמר לא-אחנה חבש ובביתו אין לחם ואין
 שמלה לא תשימי קצין עם: כי בשלה ורושלים ויהיה
 נפל כרילשום ומגלילתם אל-יהודה למרות עני כבודו:
 הכרת פניהם ענהה כם ותמאתם כסלם הגורו לא
 כחורו אוי לפשם כרנמלו לחם רעה: אמרו צדיק כר
 טוב כרפרי מגלילתם יאכלו: אוי לרשעי גע כרנמול
 יהיו יעשה לו: עמי נעשו מטולל ונשים משלו בו עמי
 מאשפיקו מחיים ונרד ארתתך בלשי: נעב לרב
 יהנה ועמר לרין עמים: יהנה במשפט ובוא עמי-קני
 עמי ושורו ואתם בשרתם הפרם גולת הנין בבתים:
 מלכם תרפאו עמי ופני עינים תחטו נאסד-אני יהנה
 צבאות: ויאמר יהנה יון כי גברו כנות ציון
 וחלבה נטות רון ומשקרות עינים הולך ומפנה חלבה
 וברגליהם תעפסנה: ושפח ארזי קרדך כנות ציון יהנה
 פתחו ויערו: ביום ההוא יסור ארזי את הפארת
 העקסום והשקיסום והשקלנים: הנטפות והשורות
 כ ותרעלות: הפארים והעצדות והקשרים ובתי הנפש
 ונחלשים: הטבעות ונמי האף: המקלעות והמקשפות
 והמקפחות והחרשים: הגלגים והכרעים והגופות
 והרדורים: והנה תחת בשם מק יהנה ותחת חנה
 נקפה ותחת מעשה מקשה קרנה ותחת פחיל מהערת
 כה עק כר תחת ופי: מתוך כתרם יפלו ויגורודך במלחמה:
 ואני ואבול פתחיה ונקחה לארץ חשב:

CAP. IV. 7

והחיוקו שבע נשים באיש אחד ביום ההוא לאמר
 לחמנו נאכל ושמלתנו נלבש רכ וקרא שמך עלינו אספה
 תרפתנו: ביום ההוא יהנה צמח יהנה לצבי ולקבד
 ופרי הארץ לנאון ולהפארת לפלשת ישראל: והנה
 השאר בציון ונתהל בירושלם קדוש ואמר לו כלי
 הכתוב לחיים בירושלם: אם רחמי ארזי את צנרת
 כנות-ציון ואתדמי וירושלם ירח מקרבה כרות משפמ
 וברוח בער: וקרא יהנה על כלמחן כרציון ועל-
 מקראה ענין וימם ועשן ונהה אש להבה לילה כי על-
 כל-קבד חפה: וספה חנה לצל-יומם מתרב ולמחסה
 ולמסחור מערם ומפער:

CAP. V. 7

אשריה נא לירדי שירת-דורי לכרמי פרם הנה לירדי
 בקרן קדשמן: נמוקרו ובקלרו ונעגרו שוב נגון
 מעל בתוכו ונסדקב חצב בו ונכו לעשות ענבים נעשו
 באשים: ועתה יושב ורושלים ואיש יהנה שפט-נא
 בני ובין כרמי: מהדלעשות עוד לכרמי ולא עשיתי כן
 מהני קונית לעשות ענבים נעשו באשים: ועתה אוי-יעה
 נא אתכם את אשר-אני עשה לכרמי הסר משוכתי
 והנה לבקר פרוץ גברו הנה למרמם: נאשיתו בחרו
 לא זמר ולא יערה ועלה שמיר ושות ועל העבים אנה
 מהמשר עליו משר: כי כרם הנה צבאות בית ישראל

bold on thy brother in the house of his father, (saying,) Thou hast a garment, thou shalt be our ruler, and let this ruin be under thy hand: He will swear on that day, saying, I will not be a chief; and in my house is neither bread nor clothing; you shall not appoint me a ruler of the people. For Jerusalem is sunk to decay, and Judah is fallen; because their tongue and their doings are against the Lord, to incense the eyes of his glory. The boldness of their face testifieth against them; and like Sodom they tell openly their sin, they conceal it not. Wo unto their soul! for they have prepared evil unto themselves. Say ye to the righteous, that he hath done well; for the fruit of their doings shall they eat. Wo unto the wicked who doeth evil; for the recompense of his hands shall be bestowed on him. My people! thy oppressors are children, and women rule over them. O my people! thy leaders cause thee to err, and the direction of thy paths they corrupt. ¶ The Lord is stepped forth to plead, and standeth up to judge the people. The Lord will enter into judgment with the ancients of his people, and their princes; but ye have eaten up the vineyard; the plunder of the poor in your houses. What mean ye that ye crush my people, and grind down the faces of the poor? saith the Lord the Eternal of hosts. ¶ And the Lord said, Forasmuch as the daughters of Zion are proud, and walk with stretched forth necks and casting about their eyes, walking and mincing as they go, and making a tinkling with their feet: Therefore will the Lord smite with leprosy the crown of the head of the daughters of Zion, and the Lord will lay open their nakedness. ¶ On that day will the Lord take away the beauty of their tinkling shoe-buckles, and the hair-nets, and the crescent-shaped ornaments, The drops, and the bracelets, and the mufflers, The bonnets, and the foot-chains, and the head-bands, and the tablets, and the ear-rings, The finger-rings, and nose-jewels, The changeable suits of apparel, and the mantles, and the shawls, and the pockets, The mirrors, and the chemisettes, and the turbans, and the long veils. And it shall come to pass, that instead of sweet smell there shall be corruption; and instead of a girdle a rope; and instead of curled hair baldness; and instead of a wide garment a girding of sackcloth, a mark of burning instead of beauty. Thy men shall fall by the sword, and thy mighty ones in the war. And then shall her gates lament and mourn; and stript of all shall she sit upon the ground.

CHAPTER IV.

1 And seven women shall take hold of one man on that day, saying, We will eat our own bread, and wear our own apparel: only let us be called by thy name, take us away our reproach. ¶ On that day shall the sprout of the Lord be for ornament and for honor, and the fruit of the land for excellence and for glory for the escaped of Israel. And it shall come to pass, that whoever is left in Zion, and he that remaineth in Jerusalem, shall be called holy, every one that is written down unto life in Jerusalem: When the Lord shall have washed away the filth of the daughters of Zion, and shall have scoured away the blood-guiltiness of Jerusalem from her midst, by the spirit of judgment, and by the spirit of destruction. And then will the Lord create upon every dwelling of mount Zion, and upon her places of assembly, a cloud and smoke by day, and the brightness of a flaming fire by night; for ever all the glory shall be a covering. And a tabernacle shall it be for a shade in the daytime from the heat, and for a refuge, and for a covert from tempest and from rain.

CHAPTER V.

1 ¶ I will sing now for my beloved, the song of my dear one touching his vineyard. A vineyard had my beloved on a rich hill-top; And he fenced it in, and cleared it of stones, and planted it with the choicest vines, and built a tower in its midst, and also a winepress he hewed out therein; and he hoped that it should bring forth grapes, and it brought forth worthless fruit. 2 And now, O inhabitants of Jerusalem, and men of Judah, judge, I pray you, between me and my vineyard. What more was to be done to my vineyard, that I had not done in it? Why then did I hope that it should bring forth grapes? while it brought forth worthless fruit? And now I will let you know also what I will do to my vineyard: I will take away its hedge, and it shall be eaten off; I will break down its wall, and it shall be trodden down; And I will lay it quite waste: it shall not be pruned, nor hoed around; and it shall be overgrown with briars and thorns; and the clouds will I command that they send down no rain upon it. For the vineyard of

the Lord of hosts is the house of Israel, and the men of Judah are the plant of his delight; and he hoped for justice, but beheld injustice; for equity, but beheld iniquity. ¶ Wo unto those that cause house to join on house, bring field near to field, till there is no more room, so that ye may be left alone as the inhabitants in the midst of the land! In my ears (spoke) the Lord of hosts, Truly many houses shall become desolate, yea, great and beautiful ones without an inhabitant. Yea, ten acres of vineyard shall yield (but) one 10 bath, and a chomer-seed shall yield (but) an ephah. ¶ Wo unto those that rise up early in the morning, that they may run after strong drink; that continue until late in twilight, till wine inflame them! And there are harp and psalter, tambourine and flute, and wine at their drinking-feasts; but the deeds of the Lord they regard not, and the works of his hands they behold not. 13 Therefore are my people led into exile, for want of knowledge; and their honorable men suffer of famine, and their multitude are panting with thirst. Therefore hath the deep enlarged her desire, and opened her mouth without measure: and there descend (Jerusalem's) glory, and her multitude, and her noise; and whoever rejoiced therein. And bent 15 down shall be the son of earth, and bumbled shall be the man, and the eyes of the lofty shall be humbled; And the Lord of hosts shall be exalted in judgment, and the holy God shall be sanctified (by displaying his) righteousness. Then shall the 17 sheep feed according to their wont, and the ruins of the fat ones shall sojourners eat. ¶ Wo unto 18 those that draw iniquity with the cords of falsehood, and as with a wagon-rope, sinfulness; That say, Let him make speed, let him hasten his work, that we may see it: and let draw nigh and come the counsel of the Holy One of Israel, that we may know it! ¶ Wo unto those that say 20 of the evil it is good, and of the good it is evil; that put darkness for light, and light for darkness; that eat bitter for sweet, and sweet for bitter! Wo unto those that are wise in their own eyes, and intelligent in their own esteem! ¶ Wo unto those that are heroes to drink 22 wine, and men of might to mingle strong drink; Who justify the wicked in lieu of a bribe, and who 23 deprive the righteous of their right! ¶ Therefore 24 as the tongue of the fire devoureth the stubble, and dry hay sinketh before the flame: so shall their root be as rotten things, and their blossom shall fly up as the dust; because they have despised the law of the Lord of hosts, and the word of the Holy One of Israel they have rejected. For this 25 cause is kindled the anger of the Lord against his people, and he stretched forth his hand against them, and he smiteth them; and the mountains tremble, and their carcasses lie like sweepings in the midst of the streets: with all this his anger is not turned away, but still is his hand stretched out. And he will lift up an ensign to the nations from afar, and will call for one of them from the end of the earth; and, behold, with speed, swiftly, it cometh; There is none weary 27 nor stumbling among its men; it slumbereth not, it sleepeth not; not loosened is the girdle of its loins, not broken is the latchet of its shoes; Whose arrows are sharpened, and all whose bows 29 are bent; its horses hoofs are hard like the flint, and its wheels like the whirlwind; It hath 29 a roar like the lioness, it roareth like the young lions: yea, it growleth, and layeth hold of the prey, and carrieth it safely off, with none to deliver. And it will rage against them on that day 30 like with the raging of the sea; and if one look unto the earth, behold, there is darkness, oppression, and the light is darkened through the darkness of its clouds.

CHAPTER VI.

¶ In the year of king 'Uzziah's death I saw the Lord sitting upon a high and exalted throne, and his train filled the temple. Seraphim were 2 standing around him, each one had six wings; with two he covered his face, and with two he covered his feet, and with two did he fly. And 3 one called unto the other, and said, Holy, holy, holy is the Lord of hosts: the whole earth is full of his glory. And the posts of the threshold shook at the voice of those that called aloud, and the house was filled with smoke. And I 5 said, Wo is me! for I am lost; because a man of unclean lips am I, and in the midst of a people of unclean lips do I dwell; for the King, the Lord of hosts have my eyes seen. Then 6 flew unto me one of the seraphim, and in his hand was a live coal, with the tongs had he taken it from off the altar: And he touched therewith 7 upon my mouth, and said, Lo, this hath touched thy lips; and thy iniquity is departed, and thy sin is forgiven. And I heard the voice of the 8 Lord, saying, Whom shall I send, and who will go

CAP. VIII. ח

1 ואמר הנני שלטתי: ואמר לך ואמרת לעם הזה שמני
 2 שמני ואלתהבנו וראו ראו ואלתדעו: השמן לבהדעם
 3 היה ואינו כהבד ועינו השע פדראה בעינו ובאנו
 4 ישמע ולבבו יבין ועש ורפא לו: ואמר ערמתי ארני
 5 ואמר עד אשר אספאו ערים מאין יושב ובתים מאין
 6 אדם והארמה השאה שממה: ורמק דנה אתהאדם
 7 ורבה העוובה בקרב הארץ: ועוד בה עשיריה ושבה
 8 והיתה לבער פאלה ובאלון אשר בשלכת מצבת כס
 9 ורע קרש מצבתה:

CAP. VII. י

1 ואני כימי אהו כריתים בדתויה מלך יהודה עלה רצון
 2 מלך-אדם ופכה בדרמליו מלך-ישוראל וישלם
 3 למלחמה עליה ולא וכל הלהתם עליה: ונח לבית דוד
 4 לאמר נחה אדם עליאפרים ונגע לבבו ולבב עמי כיני
 5 ער-ער מפגדוח: ואמר יהנה אלישעידו צא
 6 נא לקראת אהו ושאר ישוב בנך אלקמה העלה
 7 הכרבה העלינה אלמסלת שדה כוכם: ואמרת אליו
 8 השמר והשקט אלתיא ולבכך אל-יבך משני ונבות
 9 האורים העשנים האלה בחר-רא רצון ואדם ובך
 10 רמליו: ימן רינין עלך אדם רעה אפרים ובךרמליו
 11 לאמר: עולה בידנה ונקמה ונקמה אלתי ונמלך
 12 מלך בתוכה את בךמבאל: לה אמר ארני יהנה
 13 לא תקום ולא תתה: כי ראש אדם המשך וראש
 14 המשך רצון ובעוד ששים המש עלה תת אפרים מעם
 15 וראש אפרים עמרון וראש שמרון בדרמליו אם לא
 16 תאמני כי לא תאמני: ונסף יהנה דבר אל-אחיו
 17 לאמר: שאל-לך את מעם יהנה אלתיך העמק שאלה
 18 או הגבה למעלה: ואמר אחי-לאאשאל ולאאספה
 19 את-יהנה: ואמר שמענה בית דוד המעט מעם הלאות
 20 אנשים כי תלאו גם אתאלתי: לבן יחן ארני הוא לבם
 21 את הנה העלמה הרה וילדת בן וקראת שמו עמנו אל:
 22 במאה דבש יאכל לתעתו מאם ברע ובתור כטוב:
 23 כי כסרם ירע העיר מאם ברע ובתור כטוב כעוב
 24 האדמה אשראתה לך מפני שני מלכתי: ביה יהנה
 25 עלך ועל-עמך ועל-בית אבד ומים אשר לא-באו
 26 למעום סוראפרים מעל יהנה את מלך אשור:

CAP. IX. ט

1 והנה ביום הויא ישרק יהנה לטוב אשר בקצה יאר
 2 מערים ולכיבודה אשר בארץ אשור: ובאו יחיו כלם
 3 כנחלי הכחות ובקינון הסלעים ובכל הענענים ובכל
 4 העתלים: ביום ההוא יגלה ארני בתער הכיבודה
 5 בעברי נהר במלך אשור אתהיראש ושעה הנגלים וגם
 6 אתההונון חספה: והנה ביום ההוא יתהראש עגלת
 7 כקך ושמר-צאן: והנה מרב עשות חלב יאכל המאה
 8 כיהמאה דבש יאכל כלדעותר בקרב הארץ: והנה
 9 ביום ההוא הנה כלמקום אשר יהיהשם אלה גון
 10 באלף כסף לשמר ולשית דנה: בחצים ובקשת ובא
 11 כהשפה בישמר ושית תהיה בלהארץ: וכל החררים
 12 אשר כמעדר יעדרון לאתחוב שמה וראת שמר ושית
 13 תהו למשלח שור ולקמסם שיה:

1 והם החלקים בחשך ראו אור גדול וישבי בארץ צלמית
 2 אור ננה עליהם: הרבית הני לא הגבלת השמחה
 3 שמתו למנוד כשמתת כקצור כאשר יגלו בחלקם שלל:
 4 כי איתיעל קבלו ואת מטה שכמו שבת הנגט בו התחת
 5 כיום מדון: כי כלסאון סאן ברעש השמלה מןעלה
 6 ברמים והתה לשופה מאכלת אש: כירעל יל-רעל
 7 בן נתקלעו ותני המשדה ועל שכמו וקרא שמו פלא
 8 יועץ אל גבור אבי-בד שר-שלום: לכיבה המשדה
 9 ולשלום אידן-על-בסא דוד ועלממלכתו להכין אתה
 10 ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועדעולם קנאת יהנה
 11 צבאות תעשה-זאת: דבר שלח ארני בנגב
 12 ונפל בשראל: ודעו העם כלו אפרים וישוב עמרון
 13 כנאמה ובגדל לבב לאמר: לבנים נפל ונחת נבדך

1 והם החלקים בחשך ראו אור גדול וישבי בארץ צלמית
 2 אור ננה עליהם: הרבית הני לא הגבלת השמחה
 3 שמתו למנוד כשמתת כקצור כאשר יגלו בחלקם שלל:
 4 כי איתיעל קבלו ואת מטה שכמו שבת הנגט בו התחת
 5 כיום מדון: כי כלסאון סאן ברעש השמלה מןעלה
 6 ברמים והתה לשופה מאכלת אש: כירעל יל-רעל
 7 בן נתקלעו ותני המשדה ועל שכמו וקרא שמו פלא
 8 יועץ אל גבור אבי-בד שר-שלום: לכיבה המשדה
 9 ולשלום אידן-על-בסא דוד ועלממלכתו להכין אתה
 10 ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועדעולם קנאת יהנה
 11 צבאות תעשה-זאת: דבר שלח ארני בנגב
 12 ונפל בשראל: ודעו העם כלו אפרים וישוב עמרון
 13 כנאמה ובגדל לבב לאמר: לבנים נפל ונחת נבדך

9 for us? And I said, Here am I: send me. And he said, Go, and say unto this people, Hear indeed, but understand not; and see indeed, but know not. Obdurate will remain in the heart of this people, and their ears will be heavy, and their eyes will be shut: so that they will not see with their eyes, nor hear with their ears, nor will their hearts be understanding, so that they be converted, and healing be granted them. And I said, How long, O Lord? And he said, Until that cities be left waste without an inhabitant, and houses without man, and the soil be made desolate as a wilderness. And the Lord will have removed far away the men, and the depopulation be great in the midst of the land. And should a tenth part thereof yet remain, it will again be swept away: (yet) like the terebinth and the oak, which, when they cast their leaves, retain their stems, so remaineth the holy seed, its stem.

CHAPTER VII.

1 ¶ And it came to pass in the days of Achaz the son of Jotham, the son of 'Uzziyahu, the king of Judah, that Rezin the king of Syria, and Pekach the son of Remalyahu, the king of Israel, went up toward Jerusalem to war against it; but were not able to make an attack upon it. And it was told unto the house of David, saying, Syria is encamped with Ephraim; and his heart trembled, with the heart of his people, as the trees of the forest are shaken before the wind. ¶ And the Lord said unto Isalah, Go forth now to meet Achaz, thou with Shear-yashub thy son, to the end of the aqueduct of the upper pool, on the highway of the washer's field. And thou shalt say unto him, Take heed, and be quiet; fear not, and let thy heart not become faint because of these two stumps of smoking firebrands, before the fierce anger of Rezin with Syria, and of the son of Remalyahu. Forasmuch as Syria, (with) Ephraim and the son of Remalyahu, have taken evil counsel against the saying, Let us go up against Judah, and besiege it, and let us make a breach therein for us, and set up as king in the midst of it the son of Tabeal: ¶ Thus hath said the Lord Eternal, It shall not succeed, and it shall not come to pass. For the head of Syria is Damascus, and the head of Damascus is Rezin: and within sixty and five years shall Ephraim be broken, to be no more a people. And the head of Ephraim is Samaria, and the head of Samaria is Remalyahu's son. If ye will not believe, surely ye shall not have permanence. ¶ And the Lord continued to speak unto Achaz, 11 saying, Ask thee a sign from the Lord thy God; 12 ask it in the depth, or high up above. But Achaz said, I will not ask, and I will not tempt the Lord. And he said, Hear ye now, O house of David! Is it too little for you to weary men, that ye will weary also my God? Therefore will the Lord himself give you a sign: behold, this young woman shall conceive, and bear a son, and she shall call his name Immanuel, (God with us). Cream and honey shall he eat: so soon as he knoweth 14 to refuse the evil, and to choose the good. For before yet the child shall know to refuse the evil, and to choose the good, shall be forsaken the land, of the kings of which thou feelest dread. 15 The Lord will bring over thee, and over thy people, and over thy father's house, days that have not come, from the day that Ephraim withdrew from Judah,—the king of Assyria. ¶ And it shall come to pass on that day, that the Lord will call for the fly that is in the uttermost end of the streams of Egypt, and for the bee that is in the land of Assyria. And they shall come, and shall encamp all of them in the desolate valleys, and in the clefts of the rocks, and upon all thorn-hedges, and upon all bushes. On the same day will the Lord shave with the razor that is hired, from among those on the other side of the river, with the king of Assyria, the head, and the hair of the feet; and also the beard shall it entirely remove. ¶ And it shall come to pass on that day, that a man shall nourish (but) one young cow, and two sheep; And it shall happen, that for the abundance of milk which they shall give he shall eat cream; for cream and honey shall eat every one that is left in the midst of the land. And it shall come to pass on that day, that every place, where there are (now) a thousand vines worth a thousand silver shekels, shall be,—yea, this shall be (given up) to briars and thorns. With arrows and with bows shall men enter thither; because all the land shall become (covered with) briars and thorns. And all mountains that are worked with the mattock, there shall not come thither the fear of briars and thorns: and they shall serve for the pasture of oxen, and for the treading of sheep.

CHAPTER VIII.

¶ And the Lord said unto me, Take thyself a large table, and write on it with distinct letters, Lemaher-shalal-chash-bas. And I was to summon thee for myself trustworthy witnesses, Uriyah the priest, and Zecharyahu the son of Yeberech-yahu. And I came near unto the prophethood; and she concealed, and bore a son. Then said the Lord to me, Call his name Maher-shalal-chash-bas. For before yet the boy shall know to call, My father, and my mother, the wealth of Damascus and the spoil of Samaria shall be carried away before the king of Assyria. ¶ And the Lord continued to speak unto me again, saying, Forasmuch as this people despiseth the waters of Shiloach that flow softly, and rejoice in Rezin and Remalyahu's son: Yea therefore behold, the Lord bringeth up over them the strong and many waters of the river,—the king of Assyria, and all his glory; and he shall come up over all his channels, and step over all his banks; And he shall penetratae into Judah, overflow and flood over, even to the neck shall he reach; and his outstretched wings shall fill the breadth of thy land, O 'Immanu-el. ¶ Associate yourselves, O ye people, yet shall ye be broken in pieces; and give ear, all ye of the far portions of the earth: gird yourselves, yet shall ye be broken in pieces; gird yourselves, yet shall ye be broken in pieces. Take counsel together, yet shall it come to naught; speak the word, and it shall not stand firm: for with us is God. ¶ For thus said the Lord to me with the strength of prophecy, and warned me not to walk in the way of this people, saying, Call ye not a conspiracy, although to this people may call a conspiracy, and what it feareth shall ye not fear, and be not terrified (thereat). The Lord of hosts, him shall ye sanctify; and let him be your fear, and let him be your terror. And he will be for a sanctuary; but also for a stone of stumbling and for a rock to fall over unto both the houses of Israel, for a gin and for a snare to the inhabitants of Jerusalem. And many shall stumble over them, and fall, and be broken, and snared, and be caught. ¶ Bind up the testimony, seal up the law among my disciples. And I will wait for the Lord, that hideth his face from the house of Jacob, and will hope for him. Behold, I and the children whom the Lord hath given me are for signs and for tokens in Israel from the Lord of hosts who dwelleth on mount Zion. And when they shall say unto you, "Inquire of those that have familiar spirits, and of the wizards, that whisper, and that mutter:" should not a people inquire of their God? (should we then) in behalf of the living (inquire) of the dead? (Hold) to the law and to the testimony: if they are not to speak according to this word, in which there is no light. And the (people) shall pass through (the land), hard oppressed and hungry; and it shall come to pass, that when they shall be hungry, they will become enraged, and curse their king and their god, and turn toward one another for aid; and they will look unto the earth: and behold there are trouble and darkness, dimness of oppression, and they shall be scattered into obscurity. For no fatigue (befalleth) him that oppresseth it; in the first time he made light of the land of Zebulun, and the land of Naphtali, and at the last he will deal hard, with the way by the sea, on the other side of the Jordan, (up to) the Galilee of the nations.

CHAPTER IX.

¶ The people that walk in darkness have seen a great light: they that dwell in the land of the shadow of death—a light shineth brightly over them. Thou hast multiplied the nation, made great their joy: they rejoice before thee as with the joy in harvest, as men are glad when they divide the spoil. For the yoke of thy burden, and the staff on their shoulder, the rod of their oppressor, hast thou broken, as on the day of Midian. For all the weapons of the fighter in the battle's tumult, and the garment rolled in blood, shall be burnt, become food for fire. For a child is born unto us, a son hath been given unto us, and the government is placed on his shoulders; and his name is called, Wonderful, counsellor of the mighty God, of the everlasting Father, the Prince of peace, (—noting) the increase of the government, and for peace without end, upon the throne of David and upon his kingdom, to establish it and to support it through justice and righteousness, from henceforth and unto eternity: the zeal of the Lord of hosts will do this. ¶ A word hath the Lord sent against Jacob, and it hath alighted upon Israel. And experience it shall all the people together, Ephraim and the inhabitants of Samaria; because they say, in the pride and haughtiness of heart, "The bricks are fallen down, but with hewn stones will we re-build; the sycamore-

22 ישוב שאר עקב אלאל גבור: כי אסרתה עמך
 ישראל כחול חם שאר ישוב בו כלון חרוץ שפת
 צדקה: כי קלה ונחמדה ארצי יהיה צבאות עשרה
 23 בקרבך בלהארצו: לבן ביהאמר ארצי יהיה
 24 צבאות אלתרא עמי יעב ציון מאשור בשעבת בקרב
 ומטרו יצא עלך בחרב מצרים: כי עוד מעט כח
 25 מוצר וכלה וגם ואפי עלתחבלתם: ועוד עליו יהיה
 26 צבאות שוט כמכת מרן בעור עורב ומטרו עלתום
 ונשאו בחרב מצרים: והנה ביום ההוא יסור סבלו
 27 מעל שמך ויגלו מעל צאריך והכל על מפישימו:
 28 בא עלצת ערב במערון למקמט ופקדו כליו: וברו
 29 מעברה נגע מלון גלו הדרה תרפה נבעת שאל נסה:
 30 צלה קולך בתנזלים הקשוי לשיח ענה ענותו: ודעה
 31 מרמזה שבו נבכים העיו: עוד היום נבך לעמד
 32 ונפת ידו תר ביהציון נבעת רוישלה: הנה הארץ
 33 ודעה צבאות מסעף פאכה במצרעה ורמי הקומה גידעם
 34 ותנבכים ישפלו: ונקה סבכי הער בבקל ותלבנון
 באריר יפול:

CAP. XI. א

8 ויצא חטר מעט יצו ונצר משרעיו ופרה: ונהה עליו א
 רום ודעה רום חכמה ובינה רום עצה ובינה רום דעת
 9 ויראת יהוה: וחרוץ ביראת יהוה ולא למראה עיניו
 10 ישפט ולא למשמע אוניו יזיח: וישפט בצדק דלים
 11 ורוכים במשור לענוארצו והגדארץ בשעבת פיו וברוח
 12 שפתו ימית רשעי: ודעה צדק אורר חטאו והאמנה
 13 אורר חטאו: וגר ואב עסלכיש נמר עסנתי ורבע ועלה
 14 וכפיר ומריא יחדי ועצר קמן נגם נמר: וקבר רוב חרעיה
 15 וחתו ורבעו ילדיהו ואתה פקדך יאכלתבון: ועשע
 16 וינן עלתר פתן ועל מאורת צפעוני נמול ידו הדה: לא
 17 גרעו ולא ישתוחו בכלתר קרעי כרמלאה הארץ דעה
 18 אתידוה כמים לים מכסים: ודעה ביום ההוא
 19 ערש ישי אשר עמל לגם עמים אלו גיגם ידרש ודעה
 20 מנחתו בקדו: ודעה ביום ההוא יוסף ארצי
 21 שנית ידו לקנות אתשאר עמו אשרישאר מאשור
 וממצרים ומפתרום ומכשו ומעלים ומשורל ומחמת
 22 ומאני חים: ונשא לג לויים ואסף נדתי ישראל ומצות
 23 ודעה יקבץ מארבע כנפות הארץ: וסדה קמא אפרים
 24 וצרי ודעה יכרתו אפרים לא יקנא אתידוה ודעה
 25 לא יציר אתאפרים: ונפו בקתה פלשתים ומה יחיו
 26 ובו אתיגריקדם אדום ומאב משלות חם ובני עמן
 27 משמעם: והחרים דעה את לשון וסדמצרים ודעה
 28 ידו עליתקר כמים רתו והגדו לשבעה נהלים והדרד
 29 כנעלים: ודעה מסלה לשאר עמו אשר ישאר מאשור
 30 כאשר היתה ישראל ביום עלתו בארץ מצרים:

CAP. XII. יב

4 ואמרת ביום ההוא אידך דעה כי אפתי בי יעב אפק
 2 ותנחמני: הנה אל ישעתי אבטח ולא אפתח כי עני
 3 ודעה יה יהוה ודעה לישועה: ושאמם-מים

1 שקמים גלעו וארנים נחלף: וישוב ודעה אתצרי רצון
 11 עליו ואתאביו וסכך: ארם מקדם ופלשתים מאחר
 12 נאכלו אתישראל בכלפה בכלואת לאשב אפו ועוד
 13 ידו נטה: והים לאשב עדתמכו ואתידוה צבאות
 14 לא דרשו: נכרת ודעה מישראל ראש וזנב כפה
 15 ואמין יום אחד: וכן ונשואפים היא הראש ונביא
 16 מנה שער הוא הזנב: ודעה מאשר הים-הנה מהעים
 17 ומאשריו מקבלים: עלכן עלבדורו לאישמחו ארני
 18 ואתימיו ואתאלמתינו לא ירחם כי כלו חנה ופרע
 19 וכלפה דבר נבלה בכלואת לאשב אפו ועוד ידו
 20 נטה: כרבעה קאש רשעה שמור וסות האכל ותצת
 21 סבכי הער ונצרו חקבנו גאות עשן: ועברת ודעה
 22 צבאות נחם ארץ ודעה הים אבטח אש אל-
 23 ארזי לא תמלו: ודעה עלעמן רעב ונאכל עלשמאל
 24 ולא שבעו אש כשרועיו אכלו: מניעה אתאפרים
 25 ואפרים אתמנשה ודעה הים עלידוה בכלואת לא
 26 שב אפו ועוד ידו נטה:

CAP. X.

2 יהי החקנים חקנירצון ומכתבים עמל כתבו: להמת
 3 מרין דלים ולגול משפט עני עמי להיות אלקמה
 4 שלם ואתיתומים בוו: ומדתעשו ליום פקדה ולשואה
 5 ממתק תבוא עלימי תגוסו לעורה ואנה תעובו כבודכם:
 6 בלתי ברע פחת אסור ודעה חרונים יפלו בכלואת
 7 לאשב אפו ועוד ידו נטה: הו אשר שבט
 8 אפי ומאדוה בודם ועמי: ביו חנה ישלחו ועלעים
 9 עברתי אצטו לשלל שלל ולבו בו ולשמו מרמס כחמר
 10 חוצות: ודעה לארץ דמה ולבבו לארץ חשב כי
 11 להשמיד בלבבו ולהכרית גיגם לא מעט: כי יאמר
 12 הלא שרי יחדי מלקים: הלא ככרמיש כלנו אסלא
 13 כארפד חמת אסלא כדמשנן שמרון: כאשר מצאה
 14 יד לממלכת האילי ופסליותם מירושלם ומשמרון:
 15 הלא כאשר עשיתי לשמרון ולאליה כן אעשה
 16 לירושלם ולצפדיה: ודעה כרבעע ארני אתכל-
 17 מעשרו בחר ציון ובירושלם אפקד עלפרניגל לבב
 18 מלך-אשור ועלתפארת רום עניו: כי אמר כח ידו
 19 עשיתי ובחכמתו יבנתו ואסרו וקבלות עמים ונחיתיהם
 20 שושתי ואריר באכור יושבים: ותמלא כמן ידו לחיל
 21 העמים וכאסף ביצים עובות פלתיאן אני אפתי ולא
 22 היה נדך פנה ופצה פה ומעצפה: ותפאר מרונ על
 23 החצב בו אסותגל המשור עלמניפו כהניש שבט
 24 אתמרמיו בדרים מטה לאיעין: לבן ישלח הארון
 25 ודעה צבאות כמשמעו רצון ופחת בכדו יקר יקר כבוד
 26 אש: ודעה אורישראל לאש וקדשו ללהבה ובערה
 27 ואכלה שתו ושמירו ביום אחד: וכבוד ערו וכמלו
 28 מנפש ועדבשר וכלה ודעה כמסם נסם: ושאר עין
 29 יערו מספר דעו ונצר וכתבם: ודעה ביום ההוא
 30 לא יוסף עוד שאר ישראל ופלשת בתיעקב להשנן
 31 עלמכוה ונשנן עלידוה קרוש ישראל באמת: שאר

mores are cut down, but with cedars will we replace them." Therefore will the Lord strengthen the adversaries of Rezin above him, and will stir up his enemies; The Syrians in front, and the Philistines behind; and they shall devour Israel with a full mouth. For all this his anger is not turned away, but his hand still remaineth stretched out. And the people return not unto him that smiteth them, and the Lord of hosts do they not seek. ¶ And the Lord cutteth off from Israel head and tail, palm-branch and rush, on one day. The ancient and honorable is the head; and the prophet that teacheth lies is the tail. And the guides of this people are those that guide to error; and those that are led of them are misled. Therefore will the Lord have no joy in their young men, and on their fatherless and widows will he have no mercy; for every one is a hypocrite and an evil-doer, and every mouth speaketh scandalous words. For all this his anger is not turned away, but his hand still remaineth stretched out. For wickedness burneth like the fire; it shall devour the briars and thorns; and it shall kindle (a flame) in the thickets of the forest, and they shall be shrouded by the wreaths of smoke. ¶ Through the fury of the Lord of hosts is the land scorched, and the people have become as food for the fire; no man will spare his brother. And he snatcheth on the right hand, and is (yet) hungry; and he eateth on the left hand, and are not (yet) satisfied; they shall eat every man the flesh of his own arm: Menasseh (against) Ephraim; and Ephraim (against) Menasseh; and they together against Judah. For all this his anger is not turned away, but his hand still remaineth stretched out.

CHAPTER X.

1 ¶ Wo unto those that decree decrees of unrighteousness, and the writers who write down wrongful things; To turn aside from judgment the needy, and to rob the just due of the poor of my people, that widows may be their prey, and (that) they may plunder the fatherless! And what will ye do on the day of the visitation, and at the desolation which will come from afar? to whom will ye flee for help? and where will ye leave your glory? Without me they shall kneel down under the prisoners, and under the slain shall they fall. For all this his anger is not turned away, but his hand still remaineth stretched out. ¶ Wo over Asshur, the rod of my anger; and a staff is in their hand my indignation. Against a hypocritical nation will I send him, and against the people of my fury will I give him a charge, to take the spoil, and to carry off the prey, and to render them trodden down like the mire of the streets. But he deemeth it not so, and his heart doth not think so; but to destroy is in his heart, and to cut off nations not a few. For he saith, 9 "Are not my princes altogether kings? Is not Calno like Karkemish? is not Chamath like Arpad? is not Samaria like Damascus? As my hand hath reached the kingdoms of the idols, whose graven images exceeded in number those of Jerusalem, and of Samaria: Shall I not, as I have done unto Samaria, and her idols, do so unto Jerusalem, and unto her idols?" ¶ Wherefore shall it come to pass, that when the Lord hath completed all his work on mount Zion and in Jerusalem, I will punish the fruit of the haughtiness of the king of Asshur, and the vain-glory of his proud looks. 13 For he hath said, "By the strength of my hand have I done it, and by my wisdom, for I have intelligence; and I have removed the boundaries of nations, and their laid-up treasures have I powdered, and brought down low those that were as a bird's nest, the wealth of the people; and as one gathereth up eggs that are forsaken, have I myself gathered up all the earth; and there was not one that moved the wing, or opened the mouth, or chirped." Shall the axe boast itself over him that heweth therewith? or shall the saw magnify itself against him that swingeth it? as if the rod should swing about those that lift it up, or as if the staff should lift up him who is no wood. ¶ Therefore will the Lord, the Eternal of hosts, send forth among his fat ones leanness; and under his glory shall be kindled a burning like the kindling of a fire, and the light of Israel shall become as fire, and his Holy One a flame; and it shall burn and devour his thorns and his briars on one day. And the glory of his forest, and of his fruitful field, both soul and body, will be destroyed; and he shall be as (a tree) eaten to powder by the worms. And the rest of the trees of his forest shall be few in number, so that a boy may write them down. 20 ¶ And it shall come to pass on that day, that the remnant of Israel, and such as are escaped of the house of Jacob, shall not farther lean for support upon him that smiteth them; but they shall lean upon the Lord, the Holy one of Israel, in truth. The remnant shall return, the remnant

of Jacob, unto the mighty God. For though thy 22 people Israel should be as the sand of the sea, (yet) a remnant (only) of them shall return: destruction is decreed, it overfloweth with righteousness. For it is completed and decreed: the 23 Lord, the Eternal of hosts, will do in the midst of all the land. Therefore thus hath said the 24 Lord, the Eternal of hosts, Be not afraid, O my people that dwellest in Zion, of Asshur; for will smite thee with the rod, and lift up his staff against thee, after the manner of Egypt. ¶ For 25 yet but a very little while more, and the indignation shall cease, and my anger shall be for their destruction. And the Lord shall lift up a scourge 26 over him like (at) the smiting of Midian at the rock of 'Oreb; and as his staff was lifted over the sea, so will he carry him off after the manner of Egypt. And it shall come to pass in that day, 27 that his burden shall be removed from off thy shoulder, and his yoke shall be broken from off thy neck, and the yoke shall be broken because of the fatness. He shall come to thyath, he passeth on to 28 Migron; and at Michmash he layeth up his baggage. They go through the pass; they take up their 29 lodging at Geba'; Ramah trembleth; Gib'ah of Saul fleeth. Let thy voice resound, O daughter of Gal- 30 lim; listen Layshah; O poor 'Anathoth! Madmenah 31 is in motion; the inhabitants of Gebim are assembled to flee. As yet to-day will he remain at 32 Nob; then will he swing his hand against the mount of the daughter of Zion, the hill of Jerusalem. ¶ Behold, the Lord, the Eternal of hosts, 33 will lop off the fruitful bough with terrific might; and those of towering growth shall be hewn down, and the fig shall be laid low. And he will 34 cut down the thickets of the forests with iron, and the Lebanon shall fall by (means of) a mighty one.

CHAPTER XI.

¶ And there shall come forth a shoot out of the 1 stem of Jesse, and a sprout shall bring out of his roots. And there shall rest upon him the 2 spirit of the Lord, the spirit of wisdom and understanding, the spirit of counsel and might, the spirit of knowledge and of the fear of the Lord; And he shall be animated by the fear of the Lord; 3 and not after the sight of his eyes shall he judge, and not after the hearing of his ears shall he decide; But he shall judge with righteousness the 4 poor, and decide with equity for the suffering ones of the earth; and he shall smite the earth with the rod of his mouth, and with the breath of his lips shall he smite the wicked. And righteousness 5 shall be the girdle of his loins, and faithfulness the girdle of his hips. And the wolf shall dwell 6 with the sheep, and the leopard shall lie down with the kid; and the calf and the young lion and the fatling (shall be) together, and a little boy shall lead them. And the cow and the she-bear 7 shall feed, together shall their young ones lie down; and the lion shall like the ox eat straw. And the sucking child shall play on the hole 8 of the asp, and on the basilisk's den shall the weaned child stretch out his hand. They shall 9 not do hurt nor destroy on all my holy mountain: for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea. ¶ And it 10 shall happen on that day, that (he) root of Jesse, who shall stand as an ensign of the people, to him shall nations (come to) inquire; and his resting-place shall be glorious. ¶ And it shall 11 happen on that day, that the Lord will put forth his hand again the second time to acquire the remnant of his people, which shall remain, from Asshur and from Egypt, and from Pathros, and from Cush, and from 'Elam, and from Shin'ar, and from Chamath, and from the islands of the sea. And he will lift up an ensign unto the nations, 12 and will assemble the outcasts of Israel; and the dispersed of Judah will collect together from the four corners of the earth. And there shall depart the envy of Ephraim, and the adversaries of Judah shall be cut off: Ephraim shall not envy Judah, and Judah shall not assail Ephraim. But 13 they shall fly upon the shoulders of the Philistines toward the west; together shall they spoil the children of the east: upon Edom and Moab shall they lay their hands; and the children of 'Ammon shall obey them. And the Lord will destroy the tongue of the Egyptian sea; and swing his hand over the river with his mighty wind, and will smite it into seven streams, and render it passable with shoes. And there shall be a highway for the remnant of his people, which shall remain from Asshur, like as it was to Israel on the day that they came up out of the land of Egypt.

CHAPTER XII.

And thou shalt say on that day, "I will thank thee, O Lord, that thou wast angry with me: thy anger (now) is turned away, and thou comfortest me. Behold, God is my salvation: I will trust 2 him; for my strength and song is Yah the Eternal; and he is become my salvation." And ye shall 3

לקראת בואך שורר לך רפאים בלעיתיד ארץ הקום
מכסאותם כל מלכי נים: כלם יגיעו ויאמרו אלה נס
אתה הולית במוט אלנו נמשלת: הוחד שאיל נאניך
המית נבלדך תחלה צע רמה ומכסוף תולעה: אך
נפלת משמים הולל כדשחר ננעתם לארץ הולש על
נים: ואתה אמתה בלבבך השמים אעלה ממעל
לסוכבאראל ארים כסא ואשב בתרמישד בורבתי
צפון: אעלה עלבמתי עם ארמיה לעלוז: אך אר
שאיל תוחד אלתרבתבור: ראדך אלה ישגו אלה
תבוגנו הנה האש מלנו הארץ מרשש ממלכות:
שם חבל כמדקדק ותינו הרם אסריו לארפתח בותה:
כל מלכי נים כלם יבכו בכבוד איש בביתו: ואתה
השלכת מקרדך נענר נעלב לבש תנים מלני הרב
וורד: אל אבנרבור כפנר מבוט לאתחד אתם בקבורה
כרארצך שתת עמך הבנת לארצקרא לעולם ורע
מרעים: הביט לבניו מטבח בעון אבתם בלרקימו
גרשו ארץ ומלאו פנתחבל ערים: וקמתי עליהם נאם
דונה צבאות והברתי לבבל שם ושאר עון ונוד נאם
דונה: ושמתיה למורש קפד ואגמרמם ומאטאתיה
כמטאטא השמד נאם דונה צבאות: נשבע דונה
צבאות לאמר אסילא כאשר דמית בן דונה וכאשר
יעצתי היא תקום: לשבר אשור בארצי ועלדתי
אבסטו וקר מעליהם עלו וסבלו מעל שבמי סור:
זאת העצה הושעה עלבלי הארץ וזאת תהי הנסתר
עלבלגנוים: כרדונה צבאות יעז ומי יפר וינו
הנמטה ומי ישבור: בשנתזמות המלך אהו
תהי המשא תהו: אלתשמתי פלשת כלד בן נשבר
שבט מלך כרמשרש נחש יצא צפע ופרו שרף
מנוסף: ורנו בכורי דלים ואביונים לבטח ורצו ל
והמתי ברעב שרשד ושאריתך הרת: הלילו שער
ונקרעו: וכן פלשת כלד בן מצפון עשן בא ואן בוד
במעדיו: ומתיענה מלאבריו כי דנה יפר ציון ובה
חסו עני עמי:

CAP. XV. טו

משא מוצב כי בליל שדד ער מוצב נדמה כי בליל
שדד קור מוצב נדמה: עלה הבית וריון הבמות לבכי
עלנו ועל מודבא מוצב יליל בקלראשיו קרהה כל
וגן ורעה: בוחצתו תרו שק עלנומתיה וברחבתיה
כלה יליל יחד בבכי: ותועק חשבון ואעלה ערדתי
נשמע קולם עלבן חלצי מוצב ריעו נפשו ורעה לוי
לכי למוצב וועק ברהה עדצער עגלת שלשה בוי
מעלה הלוזית בבכי יעלהו בוי תרד הרנים ונקרי
שבר ועדו: כרמי נמרים משמות דנה כרמש הציר
כלה דשא ורק לא תה: ירשפה ורעה עשה ואתדום
על נחל הערבים שמים: כרנהקפו הנהקף אתגבול
מוצב עדאלים יללהו וכא אלים יללהו: אתגבול
דימון מלא דם כראשית עלדימוח נוסקת לפלשת
מוצב אתה ולשארית ארמה:

כששון ממני הושעה: ואמרתם ביום ההוא וידו
לדנה קראו בשמי ודעו בעמים עלילתו הוכירו כי
ה נשגב שמי: זמרו דנה כי נאת עשה מדעת ואת
בבל הארץ: צהלי ורני יושבת ציון כדנול בקרדך
קדוש ישראל:

CAP. XIII. ג

משא בבל אשר הנה ישערי כדאמוז: על הרשעה
שארם הרני קול להם העי דו וקבא פתח ורבים:
אני צותי למקדש נם כראתי נכורי לאפי עלון נאות:
קול המון כרתי דמות עסרב קול שאן ממלכות
נים נאפסים דנה: צבאות מפקד צבא מלחמה:
ה כאים מארץ מרחק מקצה השמים דנה וכל ועמו
ה הכל בלדעה: הלילו כי קרוב יום דנה כשד
משי: ווא: עליבן בלתיס תרפנת ובללבב איש
ומ: ובהלו צרים ובלים יאחוז כולדה וילחן איש
אלרעו ותמו פני להבים פתח: דנה וסידוה כא
אכור ונקרה ורזון אף לשום הארץ לשמה תטאיה
ישמד ממה: כרובב השמים וכסילתם לא תלו
אום השך השמש בצאתי הרח לאניה אורו: וכרתי
עלחבל רעה ועלרשעים ענם והשבתו נאון ורם
ואות ערצים אשפיל: אכור איש מפו ואדם מפתח
אפרי: עלבן שמים וכוזו ורעש הארץ ממקומה
בבערת דנה צבאות וכוזו תרו אפי: דנה כצני
מדה וכאן ואן מקבן איש אל עמו יעו ואיש
אלארצי: ומו: בלדנמצא דקר ובלתנספה יפול
בתרב: ותליתם ורשו לעינתם ישו בתים וישתם
תשנלנה: הני מעיר עליהם אתמה אשרכפת לא
חשבו וקב לא חפצרו: וקשות ונרים תרמשנה
ויכרבו לא ירמו עלבנים לאתתום עינם: ותהה
בבל צני ממלכות תפארת ואן כשדים כמהפכת
אלהים אתיםם ואתעמרה: לארשע לנצה ולאחשבן
עדדוד ורד ולא תל שם ערבי ורעים לארבעו שם:
וכצרשם ציים ומלאו בתיםם ארים ושבטו שם בנות
ענה ושערים וקדרשם: וקנה אים באלקמיתו ומים
בתבלי ענו וקרוב לבוא שתה ומה לא ישבו:

CAP. XIV. ד

כי ירחם דנה אתגב וכתר עד כשיראל והיתם
עלארמתם וילתה הור עליהם ונספחו עלבית עקב:
ולקחום עמים והבאים אלמקום והתחלום ביתי
ישאל על אדמת דנה לעברים ולשפחות היו שבים
לשביהם ורדו בנשתיים: דנה ביום הנה ודנה
לך מוצב ורנה ומוהעבדה תקשה אשר עברך:
ואשת תמשל תנה עלמלך בבל ואמרת איד שבת
ה נש שבתה מדהה: שבר דנה משה רשעים שבט
משלים: מדה עמים בעדה מכת בלתי סרה רנה
כאף נים נדחה בלי השך: נהה שקטה כדלהארץ
פצרו רנה: נסברשעים שמתו ונה ארנו לבנון מאו
שבתה לארעלה הברת עלנו: שאול מתחת הנה לך

draw water with gladness out of the springs of salvation. And ye shall say on that day, "Give thanks unto the Lord, call on his name, make known his deeds among the people, keep it in remembrance that exalted is his name. Sing unto the Lord; for he hath wrought a stupendous thing: known is this on all the earth." Call aloud and shout, inhabitress of Zion; for great is in the midst of thee the Holy One of Israel.

CHAPTER XIII.

1 ¶ The doom of Babylon which Isaiah Amoz' 2 son foresaw. Upon a high mountain lift ye up a banner, raise high your voice unto them, wave the hand, that they may enter into the gates of the princes. I have charged my prepared ones, I have also called my heroes for my anger, those that rejoice in my highness. There is a noise of tumult on the mountains, like that of a numerous people; a noise of shouting of kingdoms of nations assembled; the Lord of hosts mustereth a host of battle. They are coming from a far-off country, from the end of the heavens, (here is) the Lord with the weapons of his indignation, to destroy all the land. Wail ye; for nigh is the day of the Lord; like wasting from the Almighty shall it come. Therefore all hands shall become weak, and every mortal's heart shall melt; and they shall be affrighted, pangs and pains shall seize on them; they shall have throes as a woman that travaileth; one at the other shall they look amazed; red like flames shall their faces glow. Behold, the day of the Lord cometh, direful, (laden) with wrath and the fierceness of anger, to render the earth desolate: and its sinners will he destroy out of it. For the stars of the heavens and their constellations shall not give forth their light; the sun shall be darkened in his going forth, and the moon shall not shed abroad her light. And I will visit on the world its evil, and on the wicked their iniquity; and I will stop the arrogance of the presumptuous, and the haughtiness of the tyrants will I humble. I will make the mortal more precious than fine gold; and man, more than the valued metal of Ophir. Therefore will I shake the heavens, and the earth shall start quaking out of her place, at the wrath of the Lord of hosts, and on the day of his fierce anger. And the people shall be as the chased roe, and as flocks which no one gathereth up; every man to his own people shall they turn, and every man into his own land shall they flee. Every one that is found shall be thrust through; and every one that is joined unto them shall fall by the sword. And their babes shall be dashed to pieces before their eyes; spoiled shall be their houses, and their wives ravished. Behold, I will stir up against them the Medes; who will not regard silver, and who will not delight in gold. And their bows will dash young men to pieces; and on the fruit of the womb will they have no mercy; on children their eye will not look with pity. And (thus) shall Babylon, the glory of kingdoms, the proud ornament of Chaldeans, become like the overthrow through God of Sodom and Gomorrah. It shall not be inhabited for ever, and it shall not be dwelt in from generation to generation; nor shall the Arabian pitch there his tent; and shepherds shall not let their flocks rest there; but there shall rest the wild beasts of the desert; and their houses shall be full of owls; and ostriches shall dwell there, and evil spirits shall dance there. And jackals shall howl in her palaces, and monsters in the temples of pleasure; and near to come is her time, and her days shall not be extended.

CHAPTER XIV.

1 For the Lord will have mercy on Jacob, and will again make choice of Israel, and replace them in their own land: and the strangers shall be joined unto them, and they shall attach themselves to the house of Jacob. And nations shall take them, and bring them to their own place; but the possession of Israel shall be the possession of them in the land of the Lord for men-servants and for maid-servants; and they shall take captive their captors, and they shall rule over their oppressors. 2 ¶ And it shall come to pass on the day when the Lord will give thee rest from thy trouble, and from thy vexation, and from the hard bondage wherein thou wast made to serve, That thou wilt take up this parable against the king of Babylon, and say, How hath ceased the oppressor! ceased the exactness of gold! Broken hath the Lord the staff of the wicked, the sceptre of rulers; He who smote people in wrath, blows without intermission, that ruled in anger nations, persecuting without restraint. At rest, quiet is all the earth; men break forth into loud song. Also, the fir-trees rejoice at thee, the cedars of Lebanon, "Since thou wast laid low, no feller

is come up against us." The nether world from below is in motion concerning thee to meet thee at thy coming; it stirreth up the departed for thee, all the chief ones of the earth; it hath caused to rise up from their thrones all the kings of nations. They all will commence and say unto thee, "Thou, who also art become weak like us; similar unto us art thou become!" Into the nether world is brought down thy pride, the clatter of thy psalteries; beneath thee is spread the worm, and thy cover is the moth. How art thou fallen from heaven, O morning-star, son of the dawn! how art thou hewn down to the ground, crusher of nations! And thou—thou hadst said in thy heart, "Into heaven will I ascend, above the stars of God will I exalt my throne; and I will sit also upon the mount of the assembly, in the farthest end of the north; I will ascend above the heights of the clouds; I will be equal to the Most High." But into the nether world shalt thou be brought down, unto the lowest depth. That they will gaze into thee, will regard thee well, (saying), "Is this the man that caused the earth to tremble, that made kingdoms quake? That rendered the world as a wilderness, and pulled down its cities: never opened the prison-house of his prisoners?" All the kings of nations, all of them, lie in glory, every one in his own (eternal) house. But thou—thou art cast out of thy grave like a discarded offshoot, as a garment of those that are slain, pierced by the sword, that go down to the stones of the pit, as a carcass trodden under foot. Thou shalt not be united with them in burial; because thy land hath thou destroyed, thy people hast thou slain: to eternity shall not be all the seed of thy doers. Prepare for his children; the slaughter, will for the iniquity of their fathers: that they may not rise, and possess the land, and fill the face of the world with enemies (of mankind). And I will rise up against them, saith the Lord of hosts; and I will cut off from Babylon name, and remnant, and son, and grandson, saith the Lord. I will also make it a possession for the hedgehog, and pools of water: and I will sweep it with the besom of destruction, saith the Lord of hosts. ¶ Sworn hath the Lord of hosts, saying, Surely as I have purposed, so doth it come to pass; and as I have resolved, so shall it occur. The peak Asshur in my own land, and upon my mountains will I tread him under foot; then shall his yoke be removed from off them, and his burden from off their shoulders. This is the resolve that is resolved over all the earth; and this is the hand that is stretched out over all the nations. For the Lord of hosts hath resolved, and who shall frustrate it? and it is his hand which is stretched out, and who shall turn it back? ¶ In the year, king Achaz died, was this prophecy given; not, thou entire Palestine, because the rod of him that smote thee is broken; for out of the serpent's root shall come forth an adder, and its fruit shall be a flying dragon. And the first-born of the poor shall feed, and the needy shall rest in safety; and I will kill with famine thy root, and men shall slay thy remnant. Wail, O gate; cry out, O city; thou art dissolved, O thou entire Palestine; for from the north a smoke is coming, and there is no one solitary among those that are bidden to come. And what will each one of the messengers of the nation answer? That the Lord hath founded Zion, and that therein shall find protection the poor of his people.

CHAPTER XV.

¶ The doom of Moab. Truly in a night is 'Ar 1 of Moab plundered, it is laid waste; truly in a night is Kir of Moab plundered, it is laid waste. It goeth up to the (idol)-house, and Dibon (goeth) 2 up to the high-places to weep, on Nebo and on Medeba shall Moab wail: on all its heads there is baldness, and every beard is hewn off. In its streets they are girded with sack-cloth, on its roofs, and in its public places every one shall wail, groan with weeping. And loud crieth Chesh-bon with 'Eglah; as far as Yahaz is heard their voice, and therefore armed (is heard) its wall shall howl; its soul is grieved for itself. My heart will cry for Moab, whose fugitives are as far as Zo'ar, (and) the third 'Eglarth; for the ascent of Luchith—with weeping is it ascended; for on the way to Choronyaim they let resound the cry of defeat (in battle). For the waters of Nimrim shall be desolate; for dry is the grass, gone are the herbs, and green things are no more. Therefore the rest of their acquisitions and what they possess shall they carry away over the brook of the willows. For the cry hath encompassed the boundary of Moab; up to Eglayim (is heard) its wall, and therefore armed (is heard) its wall shall the waters of Dimon be filled with blood; for I will bring over (Dimon) armed bands; over the escaped of Moab (cometh) a lion, and over the remnant of the land.

ביום צרים ובפליגמא על פני מים לבו ומלאכים קלים
 אליו ממשך ומיטש אלעם טרא מדהא ותלאה ניי
 קרצו ומכוספה אשר בואו נהרים ארצו: כלי שכי הכל
 ושביו ארץ בנטאנים הרים תראו וכתקע שופר השמינו:
 כי כה אמר יהוה אל אשכנזיה ואשכנז במיטו
 כהם צח על יאור כעב טל כהם קצור: קרלע קצור
 קתס פרת ובסר נמל ונהה נעה וקבת תולולים
 בממרות ואת המיטשות הסיר המו: עינבו תהו לעט
 הרים ולבספת הארץ וקצו עליו חיש וכל בפתח הארץ
 עליו תחרף: פעת יהוה וכל שכי ליהנה צבאות
 גם ממשך ומיטש ומעם טרא מדהא ותלאה ניי וקר
 קו ומכוספה אשר בואו נהרים ארצו אל מקום שכי ויהנה
 צבאות הרציון:

CAP. XIX. ט

משא מצרים הנה יהוה רכב עליהם קל וקא מצרים
 ונעו אליל מצרים מסליו ולקב מצרים ימם בקרביו:
 ובכספתו מצרים במצרים וילקחו איש באהו ואיש
 ברעו עיר בעיר ממלכת בממלכת: וקבקה רחש
 מצרים כרבו נצחו אבדעו ורדשו אל האלילים ואל
 האשים ואל האבות ואל הדיענים: וספרתי את מצרים
 כיך אדעם קשה ומלך עו ומשל לבם נאם הארון יהוה
 צבאות: ומשתדמים כהנם וקדר חרבם וקבש: והאונתו
 נדרות דללו וחרבו יאר מצור קנה וסוף קמלו: ערות
 על יאור עליו יאר וכל מרע יאר קבש נקח ואנעו:
 ואנו תהנים ואבדו כל מיטש יאר באור חכה ופרעי
 ממכרת על פני מים אמללו: ובשו לבך פשתים
 שריונות וארנים חרף: והיו שתתיה מדבאים כל גשי
 שפר אמי נפש: אדאילים שרי ציון כמי יגיע פרתה
 ענה נבדנה אף האמרו אל פרתה בדתכם אי כר
 מלבי קדם: איס פאוי תמסין ונדרו נא קד ונעו מה
 יען יהנה צבאות על מצרים: ואלו שרי ציון נשאו שרי
 נף התנו את מצרים פנת שקפיה: יהנה מסך בקרבה
 רחם ועינים והתנו את מצרים בכל מעשיו כדתמות
 שבור בקאו: ולא יהנה למצרים מפעשה אשר עשהו
 ראש וקב כפה ואמיו: ביים יהוה יהנה מצרים
 כנשים חרף: ופחד מפני תועפת דיהנה צבאות אשר
 היא מנף עליו: והתנה אדמת יהודה למצרים לתנא
 כל אשר וקיר אתה אליו ופתך מפני עצת יהוה
 צבאות אשר יהוה יעין עליו: ביים יהוה יהו
 חמש ערים בארץ מצרים מדברות שפת כנזן ונשקבות
 ליהנה צבאות עיר החרם ואמר לאתו: ביים
 יהוה יהנה מופת ליהנה חרף ארץ מצרים ומעבה אצל
 נבולה ליהנה: ותנה לאות ולעז ליהנה צבאות בארץ
 מצרים כרצונן: אלהיה מפני להצים ושלח להם
 משיע וקב והצילים: וטעה יהוה למצרים ודעו מצרים
 את חרפה ביים יהוה ועבדו נבט ומתה ונדרתה ליהנה
 ושלמנו: וקנה יהנה את מצרים ונף ורפא ולשו שריונות
 וימטר להם ורפאים: כהם יהוה תהנה מלכותו:

CAP. XVI. טו

א שלחבר מושל ארץ מפלע מדברה אלהה בתציון:
 2 ותנה כשף טרד קו משלח תהנה כנות מואב מעברות
 3 לארצו: הביאו עצה עשו פלילה שיתי כליל עלך
 4 בתוך אהרים סתרי נהרים טרד אלהה: ויהו קד
 נדתי מואב תירפתי למו מפני שובך כיראם המין
 5 כלה שר תמו וימם מדהארץ: והזכו בחסד כסא
 ושעב עליו באמת באהל הור שפט ורש ממשך ומדר
 6 צדק: שמענו ואומאב נא מאד נאותו ונאו ונברתי
 7 לארץ כריו: לכו וילל מואב כלה וילל לאשש
 8 כיראיתת תהנו ארנכאים: כי שדמת חשבון אמלל
 9 נפו שבמה כעל גוים הלמו שריונה ערעור ונעו תנו
 9 מדרך שלח ותנה נששו עברו ים: עליכן אכפה בכבי
 יזור נפו שבמה ארץ המיטי חשבון ואלעלה כי על
 10 קוצך ועל קצוץ החרד נפל: ונאסף שמתה ויל מך
 הכרמל ובכרמים לארצו לא רגעו יו ביקבים לארץ
 11 החרף החרד השפתי: עליכן מצי למואב ככסר והמו
 12 וקרבי לנור חרט: והנה כיראיה כירלעה מואב על
 13 הבמה וקא אל ממקדשו לרחפל ולא וכל: זה הדר
 14 אשר דבר יהוה אל מואב מאו: עתה דבר יהוה לאמל
 בשלש שנים בשני שבור וקלה כבוד מואב ככל תהמו
 הרב ושאר מעט מוצר לוא ככור:

CAP. XVII. יז

א משא המשק הנה רמשק מוסר מעיר והתנה מעי
 2 מסלה: עובות ערי ערער לעדרים תהנה ורבעו ואין
 3 מחרדי: ונשפת מבצר מאפרים וממלכה מדמשק
 ושאר אים ככבוד בני ישראל יהו נאם יהוה צבאות:
 4 ותנה ביים יהוה וכל כבוד יעקב ומשמן
 5 כשורו ונהו: והנה פאסף קצור קמה ורעו שכלים
 6 יקצור והנה כמלקט שכלים בעמק רפאים: ומשאר יו
 יעללות כנקה וזת שנים שלשה נהרים בראש אמר
 ארבעה חמשה כסבר פרה נאם יהוה: אלו
 7 ישראל: כיהם יהוה ישעה הארם על עשור ועליו אל
 8 קרוש וישראל תראעה: ולא ישעה אלהיה מחות
 מעשה יהו ונאשר עשו אצבעתו לא יראה והאשרים
 9 והחמנים: ביים יהוה יהו ו ערי מעשו כעובת
 החרש והאמר אשר עובו מפני בני ישראל והתנה
 10 שממה: כי שכחת אלו ישלך ועור מעון לא וקרת
 11 על כן תמעי נטעי ועמנים ומרת נך תורעני: ביים
 נטעך תשנעו ובקרך ורעך תכרתי נך קצור ביים
 12 וכלה וקאב אוש: דוי המין עימם רבים כהמות
 ימים וימין ושאון לאמים כשאון מים ככרים ישאון:
 13 לאמים כשאון מים רבים ישאון ונעך ונעם כמדתך
 14 ורף כמז הרים לפניהם וכלל לפני סופה: לעת
 ערב ונהה כלה כהרים כקר אינו זה תלק שופט
 וטרל לבונו:

CAP. XVIII. יח

א יאירו ארץ צלצל כהנים אשר מעבר לנהר רפוש: השלח

CHAPTER XVI.

1 Send ye the lambs of the ruler of the land from Sela', through the wilderness, unto the mount of the daughter of Zion. For it shall be, that, as a fugitive bird, as a chased nest, so shall be the daughters of Moab at the fords of Arnon. Bring counsel, execute justice; render like the night thy shadow in the midst of the noonday; conceal the outcasts; betray not the fugitive. Let my outcasts sojourn with thee, Moab; be thou a covert to them from the face of the waster: till ceaseeth the extortion, past be the wasting, and vanished be the oppressor out of the land. ¶ And there shall be founded through kindness a throne; and there shall sit upon it in truthfulness in the tent of David a judge who seeketh justice, and is quick in righteousness. We have heard of the pride of Moab; (that he is very proud: of his haughtiness, and his pride, and his wrath, his groundless lies. Therefore shall Moab wail, for Moab, every one shall wail: for the strong walls of Kir-charesseth shall ye lament, deeply stricken. For the fields of Cheshbon are withered, the vine of Sibmah—the lords of nations have beaten down its branches, they did reach as far as Ya'zer, into the wilderness did they wander; its tendrils were stretched forth, they passed over the sea. Therefore will I weep, when weeping for Ya'zer, for the vine of Sibmah: I will moisten thee richly with my tears, O Cheshbon and El'aleh; for over (the gathering of) thy summer fruits and over thy harvest the battle-cry is fallen. And (thus) are taken away joy and gladness out of the fruitful field; and in the vineyards shall be no singing, shall be no joyful shout: in the presses shall the treader not tread out wine; I have stopped the harvest-call. Therefore my bowels shall groan for Moab like a harp, and my inward parts for Kir-chareseth. And it shall come to pass, that it shall be seen that Moab is weary on the high-places; and he will come to his sanctuary to pray; but he shall not accomplish (aught). This is the word that the Lord hath spoken concerning Moab in former times. But now hath the Lord spoken, saying, Within three years, as the years of a hired laborer, shall the glory of Moab be rendered mean with all this (his) great multitude; and the remnant shall be very small and inconsiderable.

CHAPTER XVII.

1 ¶ The doom of Damascus. Behold, Damascus is deprived of being a city, and it shall become decaying ruins. Forsaken are the cities of 'Aro'er: they shall be (given up) to flocks, which shall lie down, and none shall make them afraid. And there shall cease the fortress from Ephraim, and the kingdom from Damascus, and the remnant of Syria: like the glory of the children of Israel shall they be, saith the Lord of hosts. ¶ And it shall come to pass on that day, that the glory of Jacob shall vanish, and the fatness of his flesh shall become lean. And it shall be as when the harvestman gathereth the standing-corn, and reapeth the ears with his arm; and it shall be as when one gleaneth ears in the valley of Rephaim. And there shall be left on it gleaning-fruit, as one shaketh an olive-tree, two or three berries on the top of the uppermost bough, four or five on the outmost branches of a fruitful tree, saith the Lord the God of Israel. On that day shall a man turn his regard up to his Maker, and his eyes shall look toward the Holy One of Israel. And he shall not turn his regard to the altars, the work of his hands; and he shall not look at what his fingers have made, both the groves and the sun-images. ¶ On that day shall his strong cities be as a forsaken ruin in a forest, and on a mountain-peak, which they left because of the children of Israel: and the land shall be desolate. Because thou hast forgotten the God of thy salvation, and the rock of thy strength thou hast not remembered; therefore wouldst thou plant luxuriant plantings, and wouldst set out the shoots of the stranger therein. (Already) on the day that thou plantest thou causest to grow, and in the morning thou madest thy seed to blossom; but now fleeth the harvest on the day of disease and of incurable pain. ¶ Wo to the raging of many people, who rage like the raging of the seas; and to the noise of nations, that make a noise like the roar of mighty waters! The nations will make a noise like the roaring of many waters; but He will rebuke it, and it shall flee afar off, and shall be chased as the chaff of the mountains before the wind, and as thistle-down before the tempest. At eveningtide, behold, there is trouble; before yet it is morning it is no more. This is the portion of our spoilers, and the lot of those that plunder us.

CHAPTER XVIII.

1 ¶ Wo to the land with spreading wings, which

is beyond the rivers of Cush. That sendeth on the sea ambassadors, and in vessels of bulrushes messengers over the face of the waters. Go, ye swift messengers, to a nation pulled and torn, to a people terrible from their beginning and onward; a nation meted out and trodden down, whose land the rivers have spoiled! All ye inhabitants of the world, and dwellers on the earth, when the ensign is lifted up on the mountains, see ye; and when the cornet is blown, hear ye. ¶ For so hath said the Lord unto me, I will take my rest, and I will look down on my dwelling-place like a clear heat upon herbs, and like a cloud of dew in the heat of harvest. For before the harvest, when the blossom is past, and the flower becometh a ripeing grape, will he both cut off the tendrils with pruning-knives, and the springs will he remove and cut down. They shall be left together unto the birds of prey of the mountains, and to the beasts of the earth: and the birds of prey shall summer upon them, and all the beasts of the earth shall winter upon them. ¶ At that time shall be brought as a present unto the Lord of hosts a people pulled and torn, and a people terrible from their beginning and onward; a nation meted out and trodden under foot, whose land the rivers have spoiled, to the place of the name of the Lord of hosts, the mount Zion.

CHAPTER XIX.

1 ¶ The doom of Egypt. Behold, the Lord rideth upon a swift cloud and is coming to Egypt; and the idols of Egypt shall be moved because of his presence, and the heart of Egypt shall melt in its inward parts. And I will stir up Egyptians against Egyptians; and they shall fight every one against his brother, and every one against his fellow; city against city, kingdom against kingdom. And the spirit of Egypt shall be emptied out in its inward parts, and its counsel will I frustrate; and they will inquire of the idols, and of the charmers, and of those that have familiar spirits, and of the wizards. And I will surrender the Egyptians into the hand of a cruel lord, and a rigorous king shall rule over them, saith the Lord the Eternal of hosts, and the waters shall fall from the sea, and the river shall be wasted and dried up. And the rivers shall become foul; and shallow and dried up shall become the deep streams; reeds and flags shall wither. The well-rooted plants by the stream, by the mouth of the stream, and every thing sown by the stream, shall dry up, be scattered (by the wind,) and be no more. The fishermen also shall lament, and all they that cast an angle into the stream shall mourn; and they that spread nets upon the face of the waters shall languish. And ashamed shall be they that work in fine flax, and they that weave white cloth. And its foundations shall be beaten down, all that build sluices shall be grieved in soul. Surely fools are the princes of Zo'an, the wise of the counselors of Pharaoh (impart) silly counsel: how can ye say unto Pharaoh, I am a son of the wise, a son of the ancient kings? Where are they, these, thy wise men? that they may tell thee now, that they know what the Lord of hosts hath resolved on over Egypt. The princes of Zo'an are become fools, deceived are the princes of Noph; and Egypt is led astray by the chiefs of its tribes. The Lord hath poured out in the midst thereof a spirit of perverseness; and they have led Egypt astray in all its work, as a drunkard reeleth astray in his vomit. And there shall not be for Egypt (successful) work, which the head or tail, palm-branch or rush, may do. ¶ On that day shall Egypt be like the women; and it shall tremble and be in dread because of the waving of the hand of the Lord of hosts, which he waveth over it. And the land of Judah shall become unto Egypt a terror, every one that maketh mention thereof shall be in dread, because of the counsel of the Lord of hosts, which he hath resolved against it. ¶ On that day shall be five cities in the land of Egypt speaking the language of Canaan, and swearing by the Lord of hosts; "The city of destruction" shall one be called. ¶ On that day shall there be an altar to the Lord in the midst of the land of Egypt, and a pillar at its border to the Lord. And it shall be for a sign and for a testimony unto the Lord of hosts in the land of Egypt; for they shall cry unto the Lord because of the oppressors, and he will send them a helper, and a chief, and he shall deliver them. And the Lord will be made known to the Egyptians, and the Egyptians shall know the Lord on that day, and will do service (with) sacrifice and oblation; yea, they will make vows unto the Lord and perform (them). And the Lord will thus strike Egypt, striking and healing it; and they will return unto the Lord, and he will be entreated of them, and heal them. ¶ On that day there shall be a highway out of Egypt to

לארצי יתנה צבאות בני חונון מברקך קר וישוע אל-
 6 הבר: ועילם וישא אשפה ברקב אדם פרשים וקר
 7 ענה קמו: ותי מברכה עמך מלא רכב והפרשים
 8 שת שרת השערה: ויגל את כסף דתה וסבט ביום
 9 הווא אלעשק בית הנער: ואת בקוץ ערדנד ראיתם
 10 פירבו ומקצבו אתימי הברכה המתמנה: ואתיבתי

וירושלם ספרתם ותתלו בתלים לבצר תומיה: ומקה
 11 עשיתם בין תמלים למי הברכה הושנה ולא הבטתם
 12 אל עשיה וצרה מרחוק לא ראיתם: וקרא ארצי יתנה
 13 צבאות ביום הווא לבכי ולמספר ולקריחה ולחגר שקי:
 14 והנה ו ששון ושמה דנו: בקר ושטט צאן אכל פשר
 15 ושנתו יין אכל ושחו כי מחר נמות: ונגלה באוני יתנה
 16 צבאות אסיקפר העון הנה לכם ערמתתו אמר ארצי
 17 יתנה צבאות: פה אמר ארצי יתנה צבאות לך פה
 18 אליהם בנה על שבעא אשר עליהם: מהחלק פה
 19 ומירק פה פיה צבת לך פה מבר חצבי מרום קברו
 20 חקנו כסלה משכון לו: הנה יתנה מטלטלך טלטלה
 21 גבר ולקח עשה: עתה יתקד ענפה ארצי

רחבת ימים עמה תשמה מרכבות כבודך קלון
 19 בית ארנוד: וברכפוד ממעמד וממעדה הרפד:
 20 ויתנה ביום הווא וקראתי לעבדי לאלבום פדחלקוד:
 21 והלבשתיו כפתוד ואבגודתו אכונקו וממשלתה
 22 אמן בנדו יתנה לאב לישב וירושלם לבית יתנה:
 23 ונחתי מפתח ביתדוד על שבעי ופתח ואן סרו וסר
 24 ואן פתח: ותקעתי יתד במקום נאמן ויתנה לכפא כבוד
 25 לבית אבדו: וחלו עליו כל וקברו בית אבדו הצאצאים
 26 והצפעות כל כל תקמו מכל האמות ועד קבל
 27 הנבילים: ביום הווא נאם יתנה צבאות תמוש תתד
 28 התקועה במקום נאמן ויתקעה ונגלה וקברת המשא אשר
 29 עליה כי יתנה דבר:

CAP. XXIII. כג

משא צד תולידו ו אמות תרשיש פרישנד מכות מבווא
 1 מארץ בתים נגלה למו: דמו ישיב אי סר צדון עבר
 2 ים מלאוד: ובמים רבים גרע שחר קאר יאר תבאיתה
 3 ותחי סר נום: בוש צדון כי אמר ים מעו הים לאמר
 4 לא תלתי ולא ילדתי ולא נגלתו בחינים רוממתי
 5 בתולות: כאשר שמע למצרים תולד בשמע צד: עברו
 6 תרשישה תולידו ישיב אי: הוואת לכם עליה מימינכם
 7 קרמתה ובלתי תגלה מרחוק לעור: מי יעז זאת על צד
 8 המעטירה אשר סחריה שרים כנענה נכבד ארצי: יתנה
 9 צבאות ועצה לחלל ואן פל צבי להקל פל כבד
 10 ארצי: עבר ארץ פאר בתכניש אי מוח
 11 ידו נעה עליהם תדעו ממלכות יתנה ענה אל-
 12 כנעו לשמד מננה: ויאמר לא תחסיפי עוד לעלון
 13 המעשלה בתולת בת צדון בתים קמו עברי גבישם
 14 לא ינעו לך: ון ארץ פשים ון העם לא הנה אשר
 15 יסדה לצים תקמו בחוני עורו ארמנותה שמה
 16 למפלה: תולידו אמות תרשיש כי שר מננה:

ממצרים אשרה ובא אשר במצרים ומצרים באשור
 24 ועבדו מצרים את אשור: כיום הווא יתנה ישראל
 כה שלשה למצרים ולאשור ברבה ברב הארץ: אשר
 ברבו יתנה צבאות לאמר ברוד עמי מצרים ומעשה ידי
 אשור ומלתו ישראל:

CAP. XX. כ

בשנת בא תרמן אשורה בשלה אתו סרמן מלך אשור
 2 ויחם באשור וילקדה: בעת הווא דבר יתנה כד
 3 ושערו בראמון לאמר לך ופתחת השק מעל מתנד
 4 ועלך תחלץ מעל רגלך נעש כן הלך עיום ותח:
 5 ויאמר יתנה כאשר הלך עבדי ושערו עיום ותח שלש
 6 שנים אתו ומפת על מצרים ועל בוש: פן יגב מלך
 7 אשור את שבי מצרים ואת גלות כוש נערם ותקנים עיום
 8 ותח חסופי שת ערות מצרים: ותח ובושו מבוש מקדם
 9 ומצמצים תפארם: ואמר ישב דא הנה ביום הווא
 10 הגדלה מכטט אשר נסנו שם לעורה להגלל מפני מלך
 11 אשור ואך נקלט אנחנו:

CAP. XXI. כא

משא מברכום כסופות כנגב לחלופ ממדבר בא מארץ
 2 וקראה: חנות קשה הגדל הבונד ובוגד השודד שודד
 3 על עילם צירי מדי בלא תחתה השפתי: עלבון קלא
 4 מתני חלקיה צרים אמוני ציחי וילדה נעתי משמע
 5 נבולתי מראות: תעה לבכי פלצית בשתתי את נש
 6 חשקי שם לי לחרדה: ערד השלקתו צפה הצפית אכול
 7 שתה קומי השרים משחו קמו: כי פה אמר אל-
 8 ארצי לך העמד המצפה אשר רצה גיד: וראה רב
 9 אמד פרשים רבב חמור רבב נמל ותקשיב קשב רב
 10 קשב: וקרא ארתי על צפה: ארצי אכי עמד מיד
 11 יום ועל משמתי: אכי נבב בלהלות: והדונה בא
 12 רבב איש צמד פרשים ונע ויאמר נפלה נפלה קבל
 13 ובלפסילי אלתי שר לארצי: מהשתי ובדוד אשור
 14 שמעתי מאת יתנה צבאות אלתי ישראל הנתי לכם:
 15 משא דומה אלי קרא משעיר שמר מהמליה שמר
 16 מהמלי: אמר שמר אתא בקר ונס לילה אסתבעו
 17 בעו שבו אהיו: משא בערב כנער בערב תלוי
 18 אריות דעים: לקראת צמא חתו מים ושי ארץ תמא
 19 בלחמו קדמו נד: כרמפי תרבות נגדו מפני ותרב
 20 ושושה ומפני קשת דוקה ומפני כבד מלקחה:
 21 כרבה אמר ארצי אל כבוד שנה בשעו שר וקלה כל
 22 כבוד קר: ושאר מספר קשת נבורי כרסרר ומעשו
 23 כי יתנה אלתי ישראל דבר:

CAP. XXII. כב

משא גיא חונון מהחלק אפוא פריעלית קלך לננות:
 2 ושאת ו מלאה עיר תומה קרה עליה חלקך לא
 3 חללה הרב ולא מת מלקחה: פל קענד גדידת
 4 מקשת אשרו בלמלאוד אשרו תרו מרחוק ברו:
 5 עלבן אמרתו שני מי אמר בבכי אלהאצו לעמני
 6 על שר בתנמי: כי ום מהומה ומבוסה ומבוזה

Asshur, and Asshur shall come into Egypt, and the Egyptians into Asshur, and the Egyptians shall serve with Asshur (the Lord). ¶ On that day shall Israel be the third with Egypt and with Asshur, a blessing in the midst of the earth, Whom the Lord of hosts will have blessed, saying, Blessed be my people, Egypt, and Asshur the work of my hands, and my heritage Israel.

CHAPTER XX.

1 ¶ In the year that Tharthan came unto Ashdod, when Sargon the king of Assyria sent him, and 2 fought against Ashdod, and captured it; At the same time spoke the Lord by means of Isaiah the son of Amoz, saying, Go and loosen the sackcloth from off thy loins, and thy shoe shalt thou pull off from thy foot. And he did so, walking 3 naked and barefoot. ¶ And the Lord said, Just as my servant Isaiah hath walked naked and barefoot three years as a sign and token for Egypt and for Cush: So shall the king of Assyria lead away the prisoners of Egypt, and the exiles of Cush, young and old, naked and barefoot, even with uncovered buttocks, to the disgrace of Egypt. 5 And they shall be terrified, and ashamed of Cush their trust, and of Egypt their vault. And the inhabitant of this isle shall say on that day, Behold, such is our trust, whither we fled for help to be delivered from the king of Assyria: and how shall we then escape?

CHAPTER XXI.

1 ¶ The doom of the desert by the sea. As tempests in the south blow with fury; so doth it 2 come from the desert, from a terrible land. A hard vision hath been told unto me; the traitor dealeth treacherously, and the spoiler spoileth. 'Go up, O 'Elam: besiege, O Media;' all sighing have I caused to cease. Therefore are my loins filled with pain: pangs have seized me, like the pangs of a woman that travaileth: I am too much cramped to hear: I am too much dismayed to see. My heart undereth a-stray; dread frighteth me; the evening of my pleasure hath he turned unto me into terror. Prepare the table, put on the candlesticks, eat, drink: arise, ye princes, and anoint the shield. ¶ For thus hath said unto me the Lord, Go, set the watchman, 7 what he seeth let him tell. And he will see chariots, horsemen in couples, riders on asses, riders on camels; and he shall listen diligently 8 with much heed: And he calleth (like) a lion, Upon the watchtower, O Lord, do I stand continually in the daytime, and on my ward am 9 I set all the nights. And, behold, here cometh a chariot with men, horsemen in couples, and he commenceth and saith, Fallen, fallen is Babylon; and all the graven images of her gods: hath 10 he shivered unto the ground. O my down-trodden (people) and the son of my threshing-floor: that which I have heard from the Lord of hosts, the 11 God of Israel, have I told unto you. ¶ The doom of Dumah. Unto me one calleth out of Se'ir, Watchman, what of the night? Watchman, what 12 of the night? The watchman said, The morning cometh, and also the night: if ye will desire, 13 desire ye; return, come again. ¶ The doom upon Arabia. In the forest in Arabia shall ye lodge, 14 O ye caravans of Dedanim. Toward him that is thirsty they bring water; the inhabitants of the land of Thema meet with suitable bread the 15 fugitive. Because from the swords are they fled, from the drawn sword, and from the bent bow, 16 and from the pressure of war. ¶ For thus hath said the Lord unto me, Within yet one year, like the years of a hired laborer, shall all the glory 17 of Kedar be at an end: And the residue of the number of bows of the mighty men of the children of Kedar shall be small; for the Lord the God of Israel hath spoken it.

CHAPTER XXII.

1 ¶ The doom of the valley of vision. What aileth thee now, that thou art wholly gone up to the 2 roofs? O noiseful, tumultuous city, joyous town! thy slain ones are not slain with the sword, 3 and not those that die in battle. All thy rulers are fled together, they are made prisoners by the bowmen: all that are found in thee are made prisoners together, who have run away from afar. 4 Therefore said I, Look away from me; I will weep bitterly; be not urgent to comfort me because of the wasting of the daughter of my 5 people. For a day of confusion, and of treading down, and of perplexity hath the Lord Eternal of hosts in the valley of vision walls are broken, 6 and crying is heard against the mountains. And 'Elam beareth the quiver, (cometh) with men in

chariots and horsemen, and Kir uncovereth the shield, And it is so, that thy choicest valleys 7 are full of chariots, and the horsemen set themselves in array against the gate. And he laid open 8 the covering of Judah; and thou didst look on that day toward the armor of the house of the forest. And the breaches of the city of David have ye seen 9 that they are many: and ye gathered together the waters of the lower pool. And the houses of Je-10 rusalem have ye numbered, and ye have pulled down the houses to fortify the wall. And a tank 11 have ye made between the two walls for the water of the old pool; but ye have not looked at the Maker thereof, him that fashioned it. In distant times have ye not regarded. And the Lord Eternal 12 of hosts called on that day for weeping, and for mourning, and for baldness, and for girding with sackcloth. And behold (there are) gladness 13 and joy, slaying of oxen, and killing of sheep, eating flesh, and drinking wine: "Let us eat and drink; for to-morrow we must die." And it was 14 revealed in my ears by the Lord of hosts: Surely this iniquity shall not be forgiven unto you until ye die, said the Lord the Eternal of hosts. ¶ Thus 15 hath said the Lord, Go, get thee unto this treasurer, even unto Shebna, who is (superintendent) over the house: What hast thou here? and whom 16 hast thou here, that thou hast hewn out for thyself here a sepulchre, (the man) that hath hewn out on high his sepulchre, that holloweth out in the rock a habitation for himself? Behold, the 17 Lord will thrust thee about with mighty thow, O man! and will lay fast hold of thee: He will 18 roll thee up as a bundle, and (toss thee) like a ball into a country of ample space: there shalt thou die, and there shall (remain) the chariots of thy glory, thou disgrace of the house of thy lord. And 19 I will cast thee out from thy station, and from thy post shall he pull thee down. And it shall come 20 to pass on that day, that I will call my servant, for Elyakim the son of Chilkijahu. ¶ And I will 21 clothe him with thy robe, and thy girdle will I fasten around him, and thy government will I place into his hand: and he shall be as a father to the inhabitants of Jerusalem, and to the house 22 of David upon his shoulder; so that he shall open, and none shall shut; and he shall shut, and none shall open. And I will fasten him as a tent-nail 23 in a sure place; and he shall be for a chair of honor to his father's house. And they shall hang 24 upon him all the glory of his father's house, the shoots and offshoots, all the small vessels, from the vessels of basins, even to all the vessels of flagons. On that day, saith the Lord of hosts, 25 shall be removed the nail that is fastened in the sure place, and be cut down, and fall; and the burden that is upon it shall be cut off; for the Lord hath spoken it.

CHAPTER XXIII.

¶ The doom of Tyre. Wail, ye ships of Tharshish; 1 for it is laid waste, without house, without entrance from the land, and Kittim hath it been revealed to them. Be silent, ye inhabitants of the 2 coast-land; the merchants of Zidon, that pass over the sea (formerly) filled thee. And on mighty 3 waters (came) the seed of Shichor, the harvest of the stream, as her revenue; and she became the mart of nations. Be ashamed, O Zion; for spoken 4 hath the sea, the stronghold of the sea, saying, I travailed not, nor brought forth children, neither did I nourish up young men, nor bring up virgins. As at the report concerning Egypt, so shall they 5 tremble at the report of Tyre. Pass ye over to 6 Tharshish; wail, ye inhabitants of the coast-land. Is this your fate, ye of the joyous (city)? see 7 whose antiquity is of ancient days—her own feet shall carry her, afar off to sojourn. Who hath 8 resolved this against Tyre, the crowning city, whose merchants are princes, whose traders are the honorable of the earth? The Lord hath resolved it, 9 to dishonor the pride of all ornament, to make of light esteem all the honorable of the earth. ¶ Pass through thy land as a stream, O daughter 10 of Tharshish: there is no more strength. He 11 hath stretched out his hand over the sea, he hath shaken kingdoms; the Lord hath given a command against Canaan, to subvert its strongholds. And he said, Thou shalt no longer rejoice any 12 more. O thou oppressed virgin, daughter of Zidon: arise, pass over to the Kittim; also there shalt 13 thou have no rest. Behold the land of the Chaldeans—this people which was not, Asshur have I found it for the dwellers in the wilderness—they have set up their watchtowers, have overthrown 14 its palaces, have rendered it a heap of ruins.

10 משתה שמרים שמנים מתים שמרים מזקקים: ובלע
 11 בטר הזה פגרתו. ואלו על-בלי-העמים והמסכה
 12 המסכה על-בלי-העמים: בלע המלך לצנח ומלה ארץ
 13 והנה דמעה מעל בלי-העמים ותרפת עמו יסר מעל כל-
 14 הארץ כי יהיה דבר: ואשר ביום ההוא הזה
 15 אלהינו זה קניט לו ויושיענו זה והנה קניט לו ויגלה
 16 וישמחה ביושעו: ברתעת וברוחה בטר הזה ורוש
 17 מואב תחתיו בחרוש מתבן במו מדמעה: ופרש דיו
 18 בקרבו כאשר יפרש השחה לשחתת והשפיל יצאו עם
 19 ארבות דיו: ומבצר משגב חומתו השח השפיל הגיע
 20 לארץ ערערה:

CAP. XXVI. כו

1 ביום ההוא יושר השיר-הנה בארץ והנה עיר עוללת
 2 וישועה ישית חומות והל: פתחו שערים ונבא יושביו
 3 שמר אענים: יצר סמוך חצר שלום: שלום כי בה בטוח:
 4 בטוח ביהוה ערערה כי בנה יהוה צור עולמים: כי
 5 השח ישיב מרום קרחה ועגבה ושפלה ושפלה עיר
 6 ארץ יענה ערערה: תרמסנה הגל רגל יני פעמי
 7 רגלים: ארס לצדיק משרים ישר מעל צדיק תפלים:
 8 אף ארס משפחה יהיה קוצו לשמה ולחנה מאנה
 9 נפש: נפש אותה פללה אחרות בקרבו אשמה
 10 כי כאשר משפחה לארץ צדק למדו ושביו תבל: יתן
 11 רשע בללמד צדק בארץ וברוח יעול ובלל-רעה יתן
 12 ויהוה: יהוה רמה יהוה בלחונן יהוה ויבשו קצות
 13 עם אר-אש צרף תאכלם: יהוה תשפת שלום
 14 לנו כי נסדל-מששנו פעלת לנו: יהוה אלהינו
 15 בעלנו אדנים ונתקד לבדדך נבחר שמך: מתים כל-
 16 תחו רפאים בליקמי לבן פקדת ותשמידם ותאמר כל-
 17 ובר למי: יספת לנו יהוה יספת לנו ובקדת רחוקת
 18 בל-אנני-ארץ: יהוה בער פקדון צדק לחש
 19 מוסרך למי: כמו הרה תקרוב ללדת תחיל תועך
 20 בתבליה בן הינו מפנה יהוה: הרנו חלנו כמו ידנו
 21 רוח ישועת בלי-עשה ארץ ובלילולו ישיב ידנו: יהוה
 22 מתוך בבלתי יוצמן הקוצו ורנו שבע עפר כי טל אורת
 23 מלך וארץ רפאים תפיל: לך עמי בא בתדוד
 24 וסגר דלתך בגנהך חבי כמעט-הני ערערו-הנני:
 25 בידגה יהוה יצא ממקומו לפקד עון ישיב-ארץ עליו
 26 ונתתה הארץ את-דמיה ולא-תכסה עוד על-הרועה:

CAP. XXVII. כז

1 ביום ההוא יפקד יהוה בחרבו חקשתי ותגולה ותחוקה
 2 על לוחותי נחש ברם ועל לוחותי נחש עקלתו והנה את-
 3 המנו אשר ביום: ביום ההוא ברם חמר ערלת:
 4 אני יהוה נצרה לרעים אשמה בן ופקד עליה לילה
 5 ויום אצרתה: אשמה אין לי מרתנני שמור שח במלחמה
 6 אפשעה בה אצרתה יד: או יתוק ממני יעשה שלום
 7 לי שלום וישלח: הכאים מרשע יעקב ארץ ופחה
 8 ישקאל ומלאו פגרתם תנוכה: במבמת מבו
 9 הכהו אס-בתרני הרני הרני: כמאסאה בשלחה תריבנה

10 ונהל ביום ההוא ונשכחה צר שבעים שנה כיון מלך
 11 אחד מקץ שבעים שנה יהנה לצר כשירת הוניה: קחו
 12 כנור סבי עיר ונה נשכחה היטבי מן ברכי-ישר למען
 13 תזכרו: והנה מקון שבעים שנה ופקד יהוה את-ישר
 14 וישבה לאחנה ונתת את-בלי-ממלות הארץ על-פני
 15 האדמה: יהוה פתרה ואתנה קדש ליהוה לא אצר
 16 ולא יתכן כי לישבים לפני יהוה יהנה פתרה לאכל
 17 לשבעה ולמסכה עתים:

CAP. XXVIII. כח

1 א הנה יהנה ביום מקץ הארץ והולקה ונה פניה והפין
 2 וישבה: יהנה כיום ככה כלבד בארצו בשפחה כגברתה
 3 כפונה כמזכר כמלוח בלוח כנשה כאשר נשא בו:
 4 תבוק הארץ והבון והבון כי יהוה דבר את-
 5 הדבר הוה: אכלה נבלה הארץ אמללה נבלה תבל
 6 אמללו מרום ער-הארץ: והארץ חנפה תחת ישיבה
 7 ביעברו תורת תלפו חק-הפזר ברת עולם: על-כן אלה
 8 אכלה ארץ ונאשמו ישרי בה על-כן חרו ישרי ארץ
 9 ונשאר אנוש מוצר: אבל תירוש אמללה-הנן נאנו
 10 בל-שמש-רלב: שבת מיוש תפים תכל שאון עליהם
 11 שבת מיוש בנור: בשר לא ישתרגו ימר שפר לשתיו
 12 וישכרה קרות-יהוה סגר בליבת מבוא: צותה על-הנן
 13 נשאוות ערבה בל-שמה נלה מיוש הארץ: נשאר
 14 עשור שמה ושאנה וכת-שער: בריכה יהוה בקרב
 15 הארץ בתוך העמים פלמף ונת-פללת אספלה ביד:
 16 תמה ישאו קולם יהו בנאון יהוה צדקו מים: על-כן
 17 בארים כבדו יהוה באני תום יהוה אלתו ישראל:
 18 מננה הארץ ומרת שמענו צבי לצדיק ואמר
 19 חרילי חרילי אוי לו בנדים בנור ובנר בנדים בנור:
 20 פחד ופחת ופח עלך יושב הארץ: יהוה תום מקול
 21 הפחד ופל אלה-פחת והעולה מתוך הפחת ילקד בפה
 22 כרארבות מרום ופתחו ונרעשו מוסרי ארץ: רעה
 23 התרעעה הארץ פור התפוררה ארץ מוט התמטטה
 24 ארץ: נשע תשע ארץ כשבור והתפוררה כמלוכה ובכר
 25 עליה שפלה ונפלה ולא-תסוף קום: יהוה ביום ההוא
 26 יפקד יהוה על-אבא המרום כמרום ועל-מלכו האדמה
 27 על-האדמה: ואספו אספה אסור על-בור ומרו על-
 28 מסגר ומרב ימים ופקדו: ותפחה תלבנה ובושה
 29 חממה ביי-מלך יהוה צבאות בטר ציון ובירושלים ונר
 30 וקנו כבוד:

CAP. XXV. כה

1 יהוה אלהי אלה ארומך אותה שמך כי עשית פלא
 2 עצות מרחק אמונה אמן: כי שמת מעור לגל קרחה
 3 בצורה למפלה ארמן-רים מעיר לעולם לא יבנה: על-
 4 כי ובקדוה עשיו קרתי גוים מרעים יוראוד: ביהוה
 5 מניו לגל מניו לאבון כעיר-לו מחסה מורם צל מחרב
 6 כי רוח ערצים מרם קור: כחלב בציון שאון ורים
 7 חכני ערב כצל עב ומר ערצים ונה: ועשה
 8 יהוה צבאות לבלי-העמים בטר הזה משתה שמנים

14 Wail, ye ships of Tharshish; your stronghold is
 15 laid waste. ¶ And it shall come to pass on that
 day, that Tyre shall be forgotten seventy years,
 like the days of one king; at the end of seventy
 years shall it happen to Tyre as in the song of
 16 the harlot. ¶ Take the harp, go round about the
 city, thou forgotten harlot; make sweet music, sing
 may songs, in order that thou mayest be remem-
 17 bered." ¶ And it shall come to pass after the end
 of seventy years, that the Lord will visit Tyre, and
 she shall return to her hire, and shall have com-
 merce with all the kingdoms of the world upon
 18 the face of the earth. And her gain and her hire
 shall be holy to the Lord; it shall not be treas-
 ured nor laid up; but for those that dwell before
 the Lord shall her gain be, to eat to fulness,
 and for magnificent clothing.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ Behold, the Lord maketh empty the land, and
 layeth it waste, marreth its surface, and scat-
 2 tereth abroad its inhabitants. And it shall be with
 the people as with the priest; with the servant as
 with his master; with the bondwoman as with
 her mistress; with the buyer as with the seller;
 with the lender as with the borrower; with the
 3 debtor as with his creditor. Empty, emptied, shall
 be the land, and spoiled utterly spoiled; for
 4 the Lord hath spoken this word. The land mourn-
 eth, withereth away, the world languishes, with-
 5 ereth away, the high ones of the people of the
 land do languish. For the land was defiled under
 its inhabitants; because they had transgressed the
 laws, neglected the statutes, broken the everlast-
 6 ing covenant. Therefore hath the curse devoured
 the land, and they that dwell therein suffer for
 their guilt; therefore are the inhabitants of the
 7 land dried up, and but few men are left. The new
 wine mourneth, the vine languisheth, all the merry-
 8 hearted sigh. At rest is the mirth of the tam-
 bourines; ceased hath the tumult of the joyful;
 9 at rest is the mirth of the harp. Amidst singing
 shall they no (more) drink wine; bitter shall be
 10 the strong drink to those that drink it. Broken
 down is the city of desolation; shut up is every
 11 house that none can enter. A (painful) cry for
 wine is in the streets; darkened is all joy; ban-
 12 ished is the mirth of the land. Destruction is left
 13 in the city, in ruins is beaten the gate. For
 thus shall it be in the midst of the land among the
 nations, as (at) the shaking of an olive-tree, as
 (at) the gleaning of grapes when the vintage is
 14 done. These shall lift up their voice, they shall
 sing; because of the majesty of the Lord, they
 15 shout aloud from the sea. Therefore in the valleys
 honour ye the Lord; in the isles of the sea, the
 16 name of the Lord the God of Israel. ¶ From the
 edge of the earth have we heard songs, "Glorify
 to the righteous." But I said, "Evil is mine, evil
 is mine, wo is me! the treacherous have dealt treach-
 17 erously; yea, the treacherous have dealt very
 18 treacherously." Fear, and the pit, and the snare
 are upon thee. O inhabitant of the land. And it
 shall come to pass, that he who fleeth from the call
 of the fear shall fall into the pit; and he that
 cometh up out of the midst of the pit shall be
 19 caught in the snare; for the windows from on high
 are opened, and there quaked the foundations
 20 of the earth. Crushed entirely is the earth, split
 in pieces is the earth, shaken to its centre is the
 21 earth. The earth reeleth to and fro like a drunk-
 ard, and vibrateth like a watch-but; and heavily
 lieth upon its transgression; and it shall fall,
 22 and not rise again. And it shall come to pass on
 that day, that the Lord will visit punishment on
 the host of heaven in heaven, and on the sling of
 23 the earth upon the earth. And the stars shall be gath-
 ered in heaps, as prisoners, in the prison, and
 shall be shut up in the dungeon, and thus after
 many days shall they be punished. And the moon
 shall be put to the blush, and the sun be made
 ashamed; for the Lord of hosts will reign on mount
 Zion and in Jerusalem, and before his ancients in
 glory.

CHAPTER XXV.

1 ¶ O Lord, my God art thou; I will exalt thee, I
 will praise thy name; for thou hast done won-
 derful things, resolves of distant times (are be-
 come) faithful confirmation. For thou hast made
 of a city a stoneheap; of a fortified town a falling
 2 ruin; the palace of barbarians ceaseth out of the
 city, to eternity shall it not be rebuilt. Therefore
 shall a strong people honor thee; the town of the
 3 tyrannical nations shall fear thee. For thou hast
 become a stronghold to the poor, a stronghold to
 the needy when he is distressed; a protection from
 the tempest, a shadow from the heat; for the
 (wrathful) breath of the tyrants is like the tem-
 4 pest against a wall. Like heat in a dry land, wilt
 thou subdue the tumult of the barbarians; as the
 5 heat (is lessened) by the shadow of the cloud, so
 6 will he subdue the song of the tyrants. And the
 Lord of hosts will make unto all the nations on
 this mountain a feast of fat things, a feast of wines

on the lees, of fat things full of marrow, of wines
 on the lees well refined. And he will destroy on 7
 this mountain the face of the covering which cov-
 ereth all the people, and the veil that is spread
 over all the nations. He will destroy death to eter- 8
 nity; and the Lord Eternal will wipe away the tear
 from off all faces; and the shame of his people will
 be removed from off all the earth; for the Lord hath
 spoken it. ¶ And men will say on that day, Lo, 9
 this is our God, for whom we have waited that he
 would help us; this is the Lord for whom we have
 waited, we will be glad and we will rejoice in his
 10 salvation. For the hand of the Lord will rest on
 this mountain, and Moab shall be trodden down on
 his own place, even as straw is trodden down upon
 the dunghill. And he will spread forth his hands
 11 in the midst thereof, as the swimmer spreadeth
 them forth to swim; and he will bring down his
 pride together with the joints of his hands. And 12
 the fortress of the stronghold of thy walls he bring-
 eth down, layeth low, casteth it to the ground,
 even to the dust.

CHAPTER XXVI.

¶ On that day shall this song be sung in the land 1
 of Judah: A strong city have we; his aid will he
 grant (to) our walls, a defence to our towers. 2
 Gated that there may enter in the righteous na-
 tion which guardeth the truth. The confiding mind 3
 wilt thou keep in perfect peace; because he trust-
 eth in thee. Trust ye in the Lord unto eternity; 4
 for in Yah the Lord is everlasting protection. For 5
 he bendeth down the dwellers of the height; the
 lofty fortress—he layeth it low; he layeth it low,
 along the ground; he casteth it down to the dust.
 The foot shall tread it down, the feet of the poor, 6
 the steps of the needy, the path of the just, 7
 straight; thou shalt most upright, dost ever level
 the road of the just. Yea, on the path of thy judg- 8
 ments, O Lord, have we waited for thee; for thy
 name, and for the remembrance of thee, was the
 longing of our soul. In my soul have I longed for 9
 thee in the night; yea, with my spirit within me
 will I seek for thee; for when thy judgments are
 (sent) on the earth, the inhabitants of the world 10
 learn righteousness. If favor be shown to the
 wicked, he will not learn righteousness, in the land
 of uprightness, will he deal unjustly, and will 11
 not regard the majesty of the Lord. ¶ Lord, thy
 hand was raised high, but they would not see; oh
 that they might see, and be ashamed, (thy) zeal
 for the people; yea, the fire which shall devour
 them—thy enemies. ¶ Lord, thou wilt ordain peace 12
 for us; for also all our works hast thou accom-
 plished for us. ¶ O Lord our God, lords have 13
 had dominion over us, but thy name, O Lord, is
 only word we make mention-of thy name. (They 14
 are) dead, they will not live (again); (they are)
 departed, they will not rise (again); therefore hast
 thou visited and destroyed them, and made to per- 15
 ish every memorial of them. Thou hast done
 more for the nation, O Lord, thou hast done more
 for the nation; thou hast glorified thyself; thou
 16 hast enlarged all the ends of the earth. ¶ Lord, in
 trouble have they sought thee, they cried out
 earnest prayers when thy chastening was upon them.
 Like a pregnant woman, that is near giving 17
 birth, is in pain, (and) crieth out in her pangs;
 so have we been in thy presence, O Lord. We have 18
 been pregnant and in pain, (but it was) as though
 we brought forth wind; we have not wrought any
 deliverance in the land; and the inhabitants of the
 world have not fallen. Thy dead shall live, 19
 thy dead bodies shall arise. Awake and sing ye, that
 dwell in the dust; for a dew on herbs is thy dew,
 and the earth shall cast forth the departed. ¶ Go, 20
 my people, enter thou into thy chambers, and
 shut thy door behind thee; hide thyself but for a
 little moment, until the indignation be passed
 away. For, behold, the Lord cometh out of his
 21 place to visit the iniquity of the inhabitants of
 the earth on them; and the earth shall disclose
 her blood, and shall no more be a cover over her
 slain.

CHAPTER XXVII.

¶ On that day will the Lord punish with his 1
 heavy and great and strong sword Leviathan the
 flying serpent, and Leviathan the crooked servant;
 and he will slay the crocodile that is in the sea.
 ¶ On that day sing ye a song of the vineyard of 2
 excellent wine. "The Lord do keep it; every mo-
 ment will I water it; that no one shall hurt it,
 night and day will I keep it. Wrath have I not; 4
 who would set the briars and thorns against me
 in battle? I would pass through them, and I would
 burn them altogether. If he but take hold of my 5
 strength, make peace with me; make the vine-
 yard flourish, in the future shall Jacob re- take root; 6
 Israel shall bud and blossom, and shall fill
 the face of the world with fruit. ¶ Hath he smit- 7
 en him, as he smote the one that smote him? or was
 he slain with the same slaughter as those of him
 that were slain? In measure, by driving him 8
 forth, thou strivest with him: he removed him with

ה' הנה ברוחי הנקשה בינם קדים: לכן בואת יבשר עיך
 יעקב וזה כלפני הטר חטאתי בשומנו וכלאבנע מזה
 כב כבניגור מנפצות לא יקמו אשרים וחמום: כי עיר
 כג בעורה כדרך ענה משלה ונענב כמדבר שם ידעה עיל
 כד ושם ידען ובלה סעפיה: ביבש קצירה תשברנה
 כה נשים באות מאירות אותה כי לא עסביעות הוא עליכן
 כו לא ירחמנו עשור וצרו לא חננו: והנה בינם
 כז הוא חבט ויהו משבלת הנהר ערעל מצרים ואתם
 כח תלקטו לאתר אחד בני ישראל: והנה בינים יהיא
 כט תקע בשופר גדול ובוו האבירים בארץ אשור והגדודים
 בארץ מצרים והשפתו ליהוה בטר הקרש בירושלם:

CAP. XXIX. כט

א הוי אריאל אריאל קרות הנה הנה ספו שנה עלשנה
 ב הנהם ינקפו: תציקוטי לאריאל ותהיה תהיה ואניה
 ג ותהיה לי כפאריאל: ותהיה כדור עלקד וצתרי ילקד
 ד מצב ותקומתי עלקד מצרה: ושפלת מצרע תבדרי
 ה ימנער תשח אמנתך והנה כאוב מצרע קולך ומנער
 ו אמנתך תצפצף: והנה כבבך הנה המון והנה וכמין
 ז עבר המון צריצים והנה לפתע פתאום: מעם והנה
 ח צבאות תפקד ברעם ובקעש וקול גדול סופה וסערה
 ט ולהב אש אוקלה: והנה תחלוס סונו לילה המון כל
 י היום תבאום על אריאל וכל צביתה ומצדה ותמצינם
 יא לה: והנה כאשר תחלוס הרעב והנה אוכל ותקין
 יב ורקה נפשו וכאשר תחלוס הצמא והנה שתה ותקין
 יג והנה עין נפשו שוקקה בן הנה המון כל היום תבאום
 יד על יד ציון: תמתימתי ותמרו השמעשעו ועשו
 טו שברו ולא יזון נש ולא שבר: כירסף עלבם והנה רוח
 טז תדמקה ויעצם את עיניכם אתה תבאום אתה דראשנה
 יז תהיום כסיה: ותהי לכם חנות חלל כדברי הספר
 יח תהיום אתימתי אתו אליו תהי הספר לאמר קראני
 יט וה ואמר לא אוכל כי תהיום היא: ותמן הספר על אשר
 כו לא ידע ספר לאמר קראני וה ואמר לא ידעתי ספר:
 כא ואמר ארני יזון כי נש העם הנה כפי ובשפתו
 כב כבדו ולבו רתק ממני ותתי דאום אתי מצנת אנשים
 כג מלמדה: לכן הנינו יוסף להפליא אתה העם הנה הפלא
 כד ופלא ואברה הכמת תקמו ובינת נבנו תסתתר:

א הוי המעמקים מרהה לסתרי עצה הנה במחשך
 ב מעשים ותאמרו מי ראנו ומי דענו: הפקם אדם
 ג כהמר היצר תחשב כראמר מעשה לעשורו לא עשני
 ד ויצר אמר לצורו לא הבין: הלא יעורר מעט מועד ועב
 ה לבנו לברמל ותברמל לגער תחשב: וישמעו ביום
 ו הנה תהרסו דבריספר ומאפל ומחשך עין עדים
 ז תראוהו: וכספו עינים ביהה שמתה ואבינו אדם
 ח בקרוש ישראל גילו: כראפס ערין ובלה לזן וברתי
 ט כלישקתי און: מחטאי אדם כדבר ולמביה בשער
 י וזשון וטו כהו צדק: לכן כוהאמר והנה אל
 יא בית יעקב אשר עדה את אברם לא יעשה יבש יעקב
 יב ולא עתה ספנו תגרו: כי כראתי ילדיו מעשה יד
 יג כקדו יקדשו שמו וקדושו אתיקרוש יעקב ואת
 יד אלתי ישראל יקרוש: ודעו תעריח ביה רוננים
 טו ולמדו לקחן:

א הוי עטרת נאות שבר אפרים וצין נבל צבי תפארתו
 ב אשר על ראש גיא שמנים תלמי זון: והנה חזק ואמין
 ג לאדני כורם כדור שער קטב כורם מים כבדקים שטפים
 ד הנה לארץ כד: כרגלים תרמסנה עטרת נאות שכורי
 ה אפרים: ותהיה ציצת נבל צבי תפארתו אשר על ראש
 ו גיא שמנים כככורה כערם קיץ אשר ראה הראר
 ז אותה בעתה ככפי ובלענה: בינים יהיא ויהיה
 ח ויהו צבאות למערת צבי ולצפירת תפארה לשאר
 ט עמו: ולוהו משפט ליושב על המשפט ולגבורה
 י משיגי מלחמה שגרה: ונסאלה בן שנו ובשבר תנו
 יא כהן וביא שנו בשבר נבלעו מדהיני תנו מדהשבר שנו
 יב כהן אהה סקו פלילה: כי לשלחות מלאו קנא עצה
 יג כלי מקום: אתימי ויהי דעה ואתימי כין שמעה
 יד גמולי כחלב עתקו משדרים: כי צו לצו כי לצו כן
 טו לקו כן לקו ועיר שם ועיר שם: כי בלעני שפה ובלשון
 טז אמרת דבר אליהם הנה: אשר אמר אליהם ואת
 יז המנותה הנירו לגוף ואת המרגעה ולא אבוא שמוני:
 יח והנה להם דבריהם צו לצו צו לצו כן לקו כן לקו
 יט ועיר שם ועיר שם למען ילכו וכשלו אחור ונשברו
 כ ונקשו ונקברו: לקו שמו דבריהם אנשי לצו
 כא משלי העם הנה אשר בירושלם: כי אמרתם כרתנו
 כב כרית אתמנת ומשואול עשינו חנה שיש שופר כר
 כג יעבר לא יבואו כי ישמעו קוב מחסנו ובשקר וספרנו:
 כד לכן מה אמר ארני והנה חנני יסר בציון אבן אבן
 כה כחן פתי יקרת מוסר המאמין לא חושי: ושפתי
 כו משפט לקו וקרתה למשקלת ונהי כרד מדהה קוב
 כז וסתר מים ושטפו: וכפר בריהבם אתימות והוחכם
 כח אתישואל לא תקום שוט שופר כי יעבר היותם לו
 כט למרמס: מדי עברו ונת אתכם כרבבך כפכר יעבר
 ל בינים ובלילה והנה רחוקהה הבין שמעיה: כירקע
 כא תפצע מהשתרע והמסקה צרה כרהבנס: כי כתר
 כב כרצים יקום ויהו כעמק כובעני רנו לעשות מעשורו
 כג ור מעשורו ולעבר עברתי וברתי עברתי: ועתה אל
 כד תתלוצצו כרחוקו מיסרבים כירקלה ונתרעה שפתי
 כה מאת ארני והנה צבאות על כלהארץ: האנטי
 כו ושמשו קול הקשבו ושמש אמרתי: הכל היום תרש

CAP. XXVIII. כח

א הוי עטרת נאות שבר אפרים וצין נבל צבי תפארתו
 ב אשר על ראש גיא שמנים תלמי זון: והנה חזק ואמין
 ג לאדני כורם כדור שער קטב כורם מים כבדקים שטפים
 ד הנה לארץ כד: כרגלים תרמסנה עטרת נאות שכורי
 ה אפרים: ותהיה ציצת נבל צבי תפארתו אשר על ראש
 ו גיא שמנים כככורה כערם קיץ אשר ראה הראר
 ז אותה בעתה ככפי ובלענה: בינים יהיא ויהיה
 ח ויהו צבאות למערת צבי ולצפירת תפארה לשאר
 ט עמו: ולוהו משפט ליושב על המשפט ולגבורה
 י משיגי מלחמה שגרה: ונסאלה בן שנו ובשבר תנו
 יא כהן וביא שנו בשבר נבלעו מדהיני תנו מדהשבר שנו
 יב כהן אהה סקו פלילה: כי לשלחות מלאו קנא עצה
 יג כלי מקום: אתימי ויהי דעה ואתימי כין שמעה
 יד גמולי כחלב עתקו משדרים: כי צו לצו כי לצו כן
 טו לקו כן לקו ועיר שם ועיר שם: כי בלעני שפה ובלשון
 טז אמרת דבר אליהם הנה: אשר אמר אליהם ואת
 יז המנותה הנירו לגוף ואת המרגעה ולא אבוא שמוני:
 יח והנה להם דבריהם צו לצו צו לצו כן לקו כן לקו
 יט ועיר שם ועיר שם למען ילכו וכשלו אחור ונשברו
 כ ונקשו ונקברו: לקו שמו דבריהם אנשי לצו
 כא משלי העם הנה אשר בירושלם: כי אמרתם כרתנו
 כב כרית אתמנת ומשואול עשינו חנה שיש שופר כר
 כג יעבר לא יבואו כי ישמעו קוב מחסנו ובשקר וספרנו:
 כד לכן מה אמר ארני והנה חנני יסר בציון אבן אבן
 כה כחן פתי יקרת מוסר המאמין לא חושי: ושפתי
 כו משפט לקו וקרתה למשקלת ונהי כרד מדהה קוב
 כז וסתר מים ושטפו: וכפר בריהבם אתימות והוחכם
 כח אתישואל לא תקום שוט שופר כי יעבר היותם לו
 כט למרמס: מדי עברו ונת אתכם כרבבך כפכר יעבר
 ל בינים ובלילה והנה רחוקהה הבין שמעיה: כירקע
 כא תפצע מהשתרע והמסקה צרה כרהבנס: כי כתר
 כב כרצים יקום ויהו כעמק כובעני רנו לעשות מעשורו
 כג ור מעשורו ולעבר עברתי וברתי עברתי: ועתה אל
 כד תתלוצצו כרחוקו מיסרבים כירקלה ונתרעה שפתי
 כה מאת ארני והנה צבאות על כלהארץ: האנטי
 כו ושמשו קול הקשבו ושמש אמרתי: הכל היום תרש

his violent storm on the day of the east wind.
 9 Therefore by this (only) shall the iniquity of Jacob be atoned; and this shall be all the fruit of the taking away of his sin; when he maketh all the stones of the altar as limestones that are beaten in pieces, when there shall not arise again any groves and sun-images. For (by this) the fortified city shall be desolate, the habitation be forsaken, and left like a wilderness; there shall the calf feed, and there shall it lie down, and consume its branches. When its boughs are withered, they shall be broken off; women will come and set them on fire; for it is not a people of understanding; therefore he that made it will not have mercy on it, and he that formed it will show it no favor. ¶ And it shall come to pass on that day, that the Lord will beat off (the fruit) from the channel of the River up to the brook of Egypt; but ye shall be gathered up one by one, ye children of Israel. ¶ And it shall come to pass on that day, that the great cornet shall be blown, and then shall come those who are lost in the land of Asshur, and those who are beaten themselves before the Lord on the holy mount at Jerusalem.

CHAPTER XXVIII.

1 ¶ Who to the crown of pride, of the drunkards of Ephraim, and to the fading flower of his glorious ornament, which is on the eminence of the fat valley of those who are struck down by wine! Behold, (it cometh) mighty and strong, from the Lord, as a tempest of hail, a storm of destruction; as a tempest of mighty overflowing waters, will he cast it down to the earth with force.
 3 Under feet shall be trodden the crown of pride of the drunkards of Ephraim: And the fading flower of his glorious ornament, which is on the eminence of the fat valley, shall be as its early ripe fruit before the wind, which off it shall he just seeth it, while it is scarcely in his hand, hastily 5 devoureth. ¶ On that day will the Lord of hosts be for a crown of glory, and for a diadem of beauty, 6 unto the residue of his people. And for a spirit of judgment to him that sitteth in judgment, and for strength to those that drive back the battle to the gate (of the enemy), and the false are now stumbling through wine, and reeling through strong drink; priest and prophet are stumbling through strong drink, they are overpowered with wine, they reel through strong drink; they stumble in (divine) vision, they are unsteady in giving 8 judgment. For all tables are full of vomit of filthiness, there is no place (clean). ¶ Whom shall he teach knowledge, and whom shall he give to understand doctrine? those that are weaned from the milk, those that are taken from the breasts. 10 For precept must be upon precept, precept upon precept; line upon line, line upon line; here a little, and there a little. For (as) with stammering lips and a foreign tongue will he speak to this 12 people: he shall say unto them, Hear ye, because ye are weary to rest; and this is the refreshing; but they would not hear. Therefore shall be unto them the word of the Lord, precept upon precept, precept upon precept; line upon line, line upon line; here a little, and there a little; in order that they may go, and stumble backward, and be broken, and snared, and caught. ¶ Therefore here the word of the Lord; ye scornful men, who rule 15 this people that is in Jerusalem. Because ye have said, "We have entered into a covenant with death, and with the nether world have we made an agreement; the overflowing scourge, when it passeth by, shall not come at us; for we have made lies our refuge, and under falsehood have we sought a hid- 16 ing-place; therefore shall this hath said the Lord Eternal, Behold, I have laid in Zion as a foundation a stone, a tried stone, a costly corner-stone, well founded; he that believeth will not make haste. And I will make of justice a measuring line, and of righteousness a plummet; and the hail shall sweep off the refuge of lies, and the hiding-place against the waters shall these flood away. 18 And your covenant with death shall be annulled, and your agreement with the nether world shall not have permanence; the overflowing scourge, when it passeth by—then shall ye be trodden down by it. 19 As often as it passeth by shall it take you; for morning by morning shall it pass by, by day and by night; and the mere redden shall be laid away, and port shall come scurrying. For the feet shall be too short for (a man) to stretch himself out (on it), and the covering too narrow to wrap himself in. 21 For as on mount Perazim will the Lord rise up, as in the valley of Gib'on will he be wroth, that he may do his work, his singular work; and to accomplish his labor, his strange labor. And now shall ye no longer scorn, lest your bonds be made strong; for as completed and fully decreed have I heard it from the Lord Eternal of hosts over all the earth. ¶ Give ye ear, and hear my voice;

listen, and hear my speech. Doth the plough- 24 man plough all the time to sow? doth he open and harrow his ground (continually)? shall he do this when he hath made level its surface he scattereth 25 fennel and strewth about cumin, and planteth the wheat in rows, and barley on its assigned (place), and millet on its proper spot? For his God instructed him rightly, taught him (so to do). Truly 27 not with a threshing instrument is fennel threshed, and a threshing wheel is not turned about upon cumin; but fennel is beaten out with a staff, and cumin with a stick. Bread-corn is crushed; but 28 not for ever doth (man) keep threshing it; and though he drive over it the wheel of his wagon and his horses, he will not (thereby) crush it. This also cometh forth from the Lord of hosts; 29 wonderful is he in counsel, and excellent in (his) wise deeds.

CHAPTER XXIX.

¶ Wo to Ariël, to Ariël, the town where David 1 dwelt! add ye year to year; let the festivals come round in order; Yet will I distress Ariël, and there shall be groaning and wallowing; it shall be like me like Ariël. And I will encamp against thee 2 round about, and will lay siege against thee with hostile posts, and I will raise up intrenchments against thee. And brought down low, shalt thou 3 speak (as though) out of the earth, and out of the dust shall come forth thy speech; and like one of a familiar spirit out of the earth shall be thy voice, and out of the dust shalt thou whisper forth thy speech. And like the small dust shall be the multi- 4 tude of thy barbarian enemies, and like the passing chaff the multitude of tyrants; and (this) shall be at unawares, suddenly. From the Lord of hosts 5 shall the visitation come with thunder, and with earthquakes, and great noise, with storm and tempest, and the devouring fire, and the flood, and 6 dream of a night-vision shall be the multitude of all the nations that go to war against Ariël, even all that fight against her and raise towers against her, and that distress her. And it shall even be 7 as when a hungry man dreameth, that, behold, he eateth; but he awaketh, and his soul is empty; or as when a thirsty man dreameth, that, behold, he drinketh; but he awaketh, and, behold, he is faint, and his soul yet longeth; so shall it be with the multitude of all the nations, that go to war 8 against mount Zion. ¶ Stay but still and wonder; 9 turn your eyes away, and be blinded; they are drunken, but not with wine; they stagger, but not with strong drink. For the Lord hath poured out over you the spirit of deep sleep, and hath closed your eyes: (over) the prophets, and your chiefs, hath he cast a veil. And the 10 vision of every thing is become unto you as the words of a book that is sealed, which men deliver to one that can read, saying, Read this, I pray thee; and he saith, I cannot; for it is sealed. And the book is delivered to another, and he saith, I cannot read. ¶ And the Lord said, Forasmuch as 11 this people draw near with their mouth, and with their lips do honor me, but have removed their heart far from me, and their fear toward me is but the acquired precept of men: Therefore, behold, 12 I will do yet farther a marvelous work with this people, doing wonder on wonder; so that the wisdom of their wise men shall be lost, and the understanding of their prudent men shall be hidden. ¶ Wo unto those that seek to hide deeply their 13 counsel from the Lord, so that their works may be in the dark, and they say, Who seeth us? and who knoweth us? Oh your percerusers; shall the 14 potter be esteemed as the clay? that the work shall say of its maker, He hath not made me? or shall the thing framed say of its framer, He had no understanding? Lo! but yet a very little while 15 more, and Lebanon shall be turned into a fruitful field, and the fruitful field shall be esteemed as a forest! And on that day shall the deaf hear the words of the book, and the eyes of the blind see. And the sufferers shall have abundant joy in the 16 Lord, and the needy among men shall be glad in the Holy One of Israel. For the tyrant is no more, and consumed is the scorn, and cut off are all that watch for injustice: That cause man- 17 kind to sigh by their word; and they shall have him that reproveth (them) in the gate, and pervert through fraud the cause of the just. ¶ Therefore 18 thus hath said the Lord unto the house of Jacob, he who hath redeemed Abraham, Not now shall Jacob be ashamed, and not now shall his face be made pale. For when he seeth his children, 19 the work of my hands in the midst of which he sanctify his name; then will he glorify in the Holy One of Jacob, and the God of Israel will their reverence. They also that were erring in 20 spirit shall acquire understanding, and they that murmured shall obtain instruction.

כליל התקדשתי ושמת לבך כהולך כהליל לבוא
 בהר הנה אל צור ישראל והשמיע יהוה את דבר
 קולו ונתת ורועו וראה בועף אף וקרב אש אבקלה נפץ
 וזרם ואבן ברד: כרמסול דהה יתה אשר בשבט יהה: 31
 והה כל מעבר מפה מסודה אשר יתה דהה עלה 32
 בתאים ובכנורות ובמקלמות תופה ונלסמיה: כר 33
 ערוך מאתמל פתחה נסדוה למלך ריבן העמיק הרקב
 מדרתה אש ועצם הרבה נשמת דהה כנהל נפררת
 בענה בה:

CAP. XXXI. לא

ויו הודים מצרים לקורה ועלסוסים שעטו ונמחו על
 לבב כי רב ועל פדשים כרעצמו מאד ולא שנינו על-
 קדוש ישראל ואתידתה לא רדשו: ונסדוה רבם ונבא 2
 רע ואתדבריו לא הסיר וקם על בית מרעים ועל ארות
 פגלו את: ומצרים אדם ולא אל וסודם קשר ולא 3
 רוח נדה ישה דו וקשל עור ונפל עור ודחו כלם
 כולו: כרבה אמר דהה אל כאשר דהה תורה 4
 והסר על שרפו אשר יקרא עליו מלא אדם מקולו
 לא יתור ומתקום לא יענה כן יד דהה רעים מקול
 על ברעצו ועל יבנותה: כפפרים עפות כן גו דהה 5
 צבאות על ירושלים ענו וחציל פסות המלטה: שבו 6
 לאשר העמקו סדה בני ישראל: כי ביום ההוא ימאסו 7
 אש אלילי כספו ואלילי דהו אשר עשו לכם דוכים
 חטא: ונפל אשר כתרב לא איש תרוב לא אדם האביל 8
 וגם לו מפרתרוב ובוטרו למס יהוה: וסלבו ממור 9
 יעבור ותתו מנם שריו נאסדהה אשר יצאו לו בעצו
 ותער לו בירושלים:

CAP. XXXII. לב

הו לעצם ימלך מלך ולשרים למשפט ישרו: ותהדי אש 1
 כמסבארות וסתר וגם כפפרים בעצו כעל כלע 2
 כבד בארץ צפר: ולא השקיה עי ראים ואני שמעים 3
 תקשבתה: וקרב נמרה: וכן להעת ולשון על לים תמור 4
 לדבר צחות: לא יקרא עוד לנבל דהב ולכלי לא 5
 באמר שוע: כי נבל נבלה ודבר ולבו יעשה צנן לעשות 6
 חנה ולדבר אליהה תועה להרוק נפש רעב ומשקרה 7
 צמא חסור: וכל פלוי רעים היא ומות יצו לחבל 7
 עינם באמר שקר ובדבר אבון משפט: ותיב דרבות 8
 יצו והיא על ידיבות יקום: נשים שאננות קמרה 9
 שנה תרונה כשות בי קלה בעיר אספה כל וביא: 10
 תרדו שאננות רונה כשות פשטה ונה תקורה על- 11
 חלצים: על שרם ספרים על שר יחמד על יצו פרוה: 12
 על אמת עמי קוז שמיר תעלה בי על כל בתי משוש 13
 קרה עליה: כירארמו נש המין שר עוב עלל ובהו 14
 היה בעד מרות עדולם משוש פראים מרעה עדרים: 15
 עד יערה עליו רוח מקרומ והיה מדבר לברמל וברמל 16
 לער תושב: ושכן כמדבר משפט וצדקה ככרמל 16
 חשב: והיה משעה הצדקה שלום וקברת הנה קה השקט 17

CAP. XXX. 5

א הוי בעים סודרים נאסדהה לעשות עצה ולא מיו ולנסך
 מסכה ולא רוחו למען ספות ספאת על חסארת: 1
 2 ההללים לרדת מצל מצרים ופי לא שאלו לעוו בעטו
 3 פרעה ולחסות בעל מצרים: והנה לבם מעוו פלה
 4 לבשו ולחסות בעל מצרים לרמה: כריתו בעצו
 5 ה שרו ומלאכו חנם יעשו: כל הבאיש עליה לא
 זעילו למו לא לעור ולא להועיל כי לבשת ונסידרהה:
 6 משא כהמות נבב בארץ צרה וצוקה לבא ולש
 מהם אפעה וקשה מועפה ישאו על פתח עורים חללים
 7 ועל דבשת גמלים אצרותם עליהם לא זעילו: ומצרים
 8 הכל ורוק יעורו לכן קראתי לזאת רבב הם שבת:
 9 ענה הוא כתבה על לוח אדם ועל ספר חנה ותהו
 10 ליום אמרון לעד עד עולם: כי עם מרו הוא בעים כהשים
 11 בעים לא יאבו שמוע תורת דהה: אשר אמרו לראים
 לא תראו ולחיים לא יחסורנו נכותה דברדילנו חלקות
 12 חנו מהחלות: סודו מלך רבב הסו מלך ארם השביתו
 13 משגנו את קדוש ישראל: לכן בה אשר קדוש ישראל
 14 יען מאסכם כדבר דהה ונחבטו ונלחו ועליו שיעטו
 15 עליו: לכן דהה לכם הנהו כפרץ נפל בענה בחומה
 16 נשבה אשר פתאם לפתע ובוא שברה: ושברה כשבר
 17 נבל וצרים כחות לא יחמל ולא ימצא במכתו חרש
 18 לחמות אש מקור ולחסוף מים מנבא: כי כרד
 19 אמר אדני דהה קדוש ישראל כשובה ונתת תנשעו
 20 בהשקט ובכבודתה תנהו ובויתכם ולא אביתם: ותאמרו
 21 לא כי על שום ניום על פן חטיו ועל קל נרלב על פן
 22 יקלו דרפיקם: אלה אחד מפני עברת אחד מפני עברת
 23 תמשה חטו עד אס שרתם פתח על ראש הדר וכנס
 24 על תגביה: ולכן חספה דהה להשגם ולכן ירום
 25 להחכם כיראלו משפט ירוה אשר בלחות ירו:
 26 כרעם בעצו ושב בירושלים כבו לא תכלת חנו
 27 חנדו לקול וצמד כשמשתו ענד: וענו לבם אדני להם
 28 צר וימס לחז ולאי צנה עוד מודד והנו ענד ראור
 29 אתדמורד: ואננד השמענה דבר מאהרד לאמר זה
 30 תרדו לבו בו כי תאמינו וכי תשמאלו: ושמאלם את-
 31 צפוי פסילי כספה ואת אבדת מסכת והנד תורם כמו
 32 דהה צא תאמר לו: ונתן מטר ונדד אשר תרוע את
 33 הארמה ולחם תבואת הארמה והנה דשו ושמן יערה
 34 מקנד ביום ההוא פר ירחב: והאלפים והערים עברי
 35 הארמה כלל חמין יאכלו אשר יהיה כרתה ובמורה:
 36 והנה ועל כל בדר נבם ועל כל בנה נשאה פלגים
 37 ובלרים ביום הרג רב כנפל מנדלים: והנה אור
 38 הלבנה כאור החמה ואור החמה דהה שבעתם כאור
 39 שבעת הימים ליום חשב דהה את שער עמי ומחז
 40 מכתו ירפא: הנה שידרהה בא מפרתק בער
 41 אפו וכבר משאה שפתו מלאו נעם ולשונו באש אכלת:
 42 ורוחו כנהל שופט עד צאר חצה להנה ניום מנפת
 43 שוא ונסן מחנה על לחי עמים: השיר דהה לבם

CHAPTER XXX.

1 ¶ Wo to the rebellious children, saith the Lord, that take counsel, but not from me; and that set themselves a ruler, but not by my spirit, in order that they may add sin to sin: That travel to go down into Egypt, and have not asked my will; to strengthen themselves through the strength of Pharaoh, and to seek shelter in the shadow of Egypt! Therefore shall the strength of Pharaoh become your shame, and the shelter in the shadow of Egypt your disgrace. For his princes were at Zo'an, and his ambassadors had reached Chanah. 2 They all are asbamed because of a people that cannot profit them, neither be a help nor give profit; but (bringeth) shame, and also a reproach. 3 ¶ The doom of the beasts of the south: Through the land of trouble and anguish, whence come the lioness and the lion, the viper and flying dragons, they will carry upon the shoulders of young asses their riches, and upon the humps of camels their treasures, to a people that cannot profit. And the Egyptians will help in vain, and to no purpose; therefore have I called this. Boasters are in sitting still. Now will I write it before them on a table, and note it in a book, that it may be for the latest time to come, for ever, and to eternity; For this is a rebellious people, lying children, children that will not hear the law of the Lord: Who have said to the seers, Ye shall not see; and to the prophets, Reveal not unto us true things, speak unto us smooth things, 4 reveal deceits: Depart you out of the way, turn aside out of the path, remove from before us the Holy One of Israel. Therefore thus hath said the Holy One of Israel, Because ye despise this word, and trust in oppression and perverseness, and lean thereon for aid: Therefore shall this iniquity be to you as a threatening breach, swelling all-towering, suddenly, And he will break it, as one breaketh a potter's vessel, dashing it in pieces without sparing it; so that there cannot be found among its fragments a sherd to rake fire from a hearth and to draw water from a pit. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, the Holy One of Israel, In repose and rest shall ye be helped: in quietness and in confidence shall be your strength; and ye would not. And ye said, "No; for upon horses will we flee;" therefore shall ye flee; and, "Upon swift beasts will we ride;" therefore shall your pursuers be swift. One thousand (shall flee) at the threatening of one; at the threatening of five shall ye (all) flee; till ye be left as a pole upon a mountain-top, and as an ensign on a hill. And therefore will the Lord wait, to be gracious unto you, and therefore will he exalt himself, to have mercy upon you; for a God of justice is the Lord: happy are all those that wait for him. ¶ For O people of Zion that shall dwell at Jerusalem! thou shalt indeed not weep; he will be surely gracious unto thee at the ice of thy cry. And the Lord will hearth it, he answereth thee, And the Lord will give you bread (in) adversity, and water (in) oppression; and thy teachers shall not have to hide themselves in a corner any more, but thy eyes shall see thy teachers: And thy ears shall hear the word behind thee, saying, "This is the way, walk ye in it," when ye turn to the right hand, and when ye turn to the left. And ye will regard as unclean the covering of thy graven idols of silver, and the ornament of thy molten images of gold: thou wilt cast them away as a filthy thing: "Get thee hence," wilt thou say unto them. Then will he give the rain for thy seed, that thou mayest sow in the ground; and bread, the produce of the ground, this shall be, and nutritious; thy cattle shall feed on that day in extensive pastures. The oxen likewise and the young asses that till the ground shall eat salted provender, which hath been winnowed with the shovel and with the fan. And there shall be upon every high mountain, and upon every prominent hill, rivulets, streams of waters on the day of the great slaughter, when the towers fall. And the light of the moon shall be as the light of the sun, and the light of the sun shall be sevenfold, as the light of the seven days, on the day that the Lord bindeth up the broken (limbs) of his people, and healeth the bruise of their wound. 7 ¶ Behold, the name of the Lord cometh from afar, burning, his anger, and heavy the smoke; his lips are full of indignation, and his tongue is like a devouring fire: And his breath, like an overflowing stream, shall reach to the midst of the neck, to toss the nations with the van of falsehood: and (to place) a deceiving bridle on the jaws of the people. (Then) shall ye have a song, as in the night when a festival is ushered in, and joy of heart, as when one goeth with the flute to come

unto the mountain of the Lord, to the Rock of Israel. And the Lord will cause his majestic voice to be heard, and will show the stretching down of his arm, in the indignation of (his) anger, and in the flame of a devouring fire, in flood, and tempest, and stones of hail. For because of the voice of the Lord shall be terrified Asshur, that smote (you) with the rod. And at every passage of the appointed staff which the Lord will stretch up against them, there shall be (music) on tambourine and harp; and in the tumult of battles will he fight with them. For already of old is Topheth made ready; also this is prepared for the king—deep and wide; its pile hath fire and wood in plenty, the breath of the Lord, like a stream of sulphur, will kindle it into a flame.

CHAPTER XXXI.

¶ Wo to those that go down to Egypt for help; and depend for support on horses, and trust on chariots, because they are many; and on horsemen, because they are very strong; but who turn not unto the Holy One of Israel, and seek not the Lord; let he be as wise, and bringeth evil, and taketh not back his hand, and stretcheth up against the house of evil-doers, and against the help of those that work injustice. But the Egyptians are men, and not God; and their horses are flesh, and not spirit; and the Lord will stretch out his hand, and there shall stumble the helper, and he that is helped shall fall down, and they all shall perish together. ¶ For thus hath said the Lord unto me, Just as the lion or the young lion groweth over this prey, against whom he called forth the company of shepherds, of whose voice he is not afraid, and is not depressed because of their multitude: thus will the Lord come down, to fight on mount Zion and on its hill. As fluttering birds, so will the Lord of hosts shield Jerusalem; shielding and delivering; sparing and preserving. Turn ye unto him from whom the children of Israel have deeply revolted. For on that day shall every man despise his idols of silver, and his idols of gold, which your own hands have made unto you for a snare. Then shall Asshur fall by the sword of one who is not a man; and the sword of one who is not a son of earth shall devour him; and he shall flee him from the sword, and his young men shall become tributary. And his stronghold shall pass away for fear, and his princes shall be terrified because of the ensign, saith the Lord, who hath a fire in Zion, and a furnace in Jerusalem.

CHAPTER XXXII.

¶ Behold, a king shall reign in righteousness, and princes shall rule in justice. And every one shall be as a hiding-place from the wind, and a covert from the tempest; as rivulets of water in a dry place, as the shadow of a large rock in a languishing land, and the eyes of those that see shall not be blinded again, and the ears of those that hear shall hearken. The heart also of the rash shall be attentive in order to know, and the tongue of the stammerers shall be ready to speak plainly. The worthless person shall be no more called liberal, and the avareicious man shall not be said to be bountiful. For the worthless person ever speaketh villany, and his heart will work injustice, to practise hypocrisy, and to speak error against the Lord, to leave empty the soul of the hungry, and the drink of the thirsty will he take away. The instruments also of the avareicious man are evil: he deviseth wicked resolves to destroy the poor with words of falsehood, even when the needy speaketh what is right. But the liberal deviseth and libereth things; and he ever persisteth by liberal things. ¶ Ye careless women rise up, hear my voice; ye daughters that are secure, give ear unto my speech. After days and years shall ye shudder, ye women that are secure; for ended is the vintage, the fruit gathering shall nowise come. Tremble, ye careless women; shudder, ye that are secure, grip off your ornaments and mate-tower, bars, and gird (sack-cloth) upon the loins. (They shall strike) on the breast, lamenting, for the pleasant fields, for the fruitful vine. Upon the soil of my people thorns and briars shall come up; yea, upon all the houses of joy of the gladsome town. Because the palace is abandoned, the tumult of the city is forsaken; the hill and water-tower are become dens for a long time, a joyous haunt for wild asses, a pasture for flocks. Until a spirit be poured upon us from on high, and the wilderness be changed into a fruitful field, and the fruitful field be accounted as a forest. Then shall justice dwell in the wilderness, and righteousness abide in the fruitful field. And the work of righteousness shall be peace; and the effect of righteousness, quietness and security for ever. And then shall my people abide

in peaceful dwellings, and secure abodes, and in undisturbed resting-places. And it shall spread itself out in the declivity of the forest; and far down in the lowlands shall the city descend. Happy are ye that sow beside all waters, freely sending forth the feet of the ox and the ass.

CHAPTER XXXIII.

1 ¶ Wo to thee that wastest, while thou wast not wasted; and traitor, while men dealt not treacherously with thee! when thou shalt have made an end of wasting, thou shalt be wasted, and when thou shalt have finished to deal treacherously, men shall deal treacherously with thee. ¶ O Lord, be gracious; we have waited for thee: be thou their support every morning, also our salvation in the time of trouble. At the noise of (thy) thunder people fled; when thou liftedst thyself up nations were scattered. And your spoil shall be gathered as the cricket gathereth; as locusts run about, so shall people hasten after it. The Lord is exalted; for he dwelleth on high; he hath filled Zion with justice and righteousness. And the stability of thy times and the strength of thy happiness shall be wisdom and knowledge; the fear of the Lord is his treasure. ¶ Behold, their vallant ones cry without: the ambassadors of peace weep bitterly. The highways lie waste, ceased hath the wayfaring traveler; he hath broken the covenant, he despiseth cities; he regardeth not man. ¶ I mourneth, it languisheth—the land; Lebanon is ashamed, it is withered away; Sharon is become like a wilderness; and bereft of their fruits are Bashan and Carmel. Now will I arise, saith the Lord; now will I raise myself; now will I lift myself up. Ye shall be pregnant with hay, (and) ye shall bring forth stubble; your breath is a fire, which shall devour you. And the people shall be burnt as lime; as cut-off thorns shall they blaze up in fire. ¶ Fear ye, distant ones, what I have done; and acknowledge ye that are near my might. In Zion sinners are in dread; trembling hath seized on hypocrites. “Who among us shall abide with the devouring fire? who among us shall abide with everlasting burnings?” He that walketh in righteousness, and speaketh uprightly; he that despiseth the gain of oppressions, that shaketh his hands against taking hold of bribes, that telleth his ears against hearing of evil, and shutteth his eyes against looking on blood; He shall dwell on high; rocky strongholds shall be his refuge; his bread shall be given him; his water shall be sure. The king in his beauty shall thy eyes behold: they shall see a far-off land. Thy heart shall meditate (on past terror. “Where is who wrote down? where is he that weighed? where is that counted the towers?”) the baseness of people shall thou not see any more, the people of a speech too obscure to be understood, of a stammering tongue, without meaning. Look on Zion, the town of your solemn assemblies; thy eyes shall see Jerusalem as an undisturbed residence, a tent that shall not be struck for removal; not one of the stakes of which shall ever be moved, and all the cords of which shall never be loosed. But there will the Lord (show himself) mighty unto us, (in) a place of rivers and streams of ample breadth; wherein no oared galley shall go, and a gallant ship shall not pass thereby. For the Lord is our judge, the Lord is our lawgiver, the Lord is our king; he will save us. Loose hang thy tacklings; they cannot well uphold strongly their mast, they cannot spread the sail. Then are divided booty and spoil in abundance, (even) the lame take the booty. And no inhabitant shall say, I am sick; the people that dwell therein shall be one whose iniquity is forgiven.

CHAPTER XXXIV.

1 ¶ Come near, ye nations, to hear; and ye people, hearken: let the earth hear, and all that fill it; the world, and all things that spring forth of it. For the indignation of the Lord is (enkindled) over all the nations, and his fury over all their army; he hath devoted them, he hath given them up to the slaughter. And their slain also shall be cast out, and as regardeth their carcasses their stench shall ascend upward, and the mountains shall be melted through their solved, and the heavens shall be rolled together like a book; and all their host shall wither, as the leaf withereth from the vine, and as withering fruit from the fig-tree. For my sword is sated in heaven; behold, it shall come down upon Edom, and upon the people I have devoted to punishment. The sword of the Lord is full of blood, it is enriched with fat, with the blood of lambs and with the fat of the kidneys of rams; for the Lord hath a sacrifice in Bozrah, and a great slaughter in the land of Edom.

And wild oxen shall sink down with them, and 7 steers with bullocks; and their land shall be sated with blood, and their dust enriched with fat. For it is the day of vengeance unto the 8 Lord, and the year of recompense for the controversy of Zion. And its brooks shall be changed 9 into pitch, and its dust into sulphur, and its land shall become burning pitch. Night and day shall it not be quenched; for ever shall ascend the smoke thereof; from generation to generation shall it lie waste; no one shall for ever, and ever pass through it. But pelican and hedgehog shall take 11 possession of it; night-owl also and raven shall dwell in it; and he shall stretch out over it the line of destruction, and the weights of desolation. Their nobles—no one is there they could 12 call (to) the kingdom, and all its princes shall be no more. And thorns shall spring up in its 13 palaces, nettles and brambles in its fortresses; and it shall be a habitation of monsters, and a court for ostriches. And the martens shall meet 14 with the jackals, and one goat shall call to his fellow; only the screech-owl shall rest there, and find for herself a place of repose. There shall 15 nestle the arrow-snake, and lay eggs, and hatch, and gather its young under its shadow; only vultures shall assemble there, every one with her mate. Inquire out of the book of the Lord, and 16 read; not one of these shall be absent, not one shall miss her mate; for my mouth it is that hath ordained it, and its breath it is that hath gathered them. And he hath cast the lot for them, 17 and his hand hath divided it out unto them by the measuring line; for ever shall they possess it, from generation to generation shall they dwell therein.

CHAPTER XXXV.

¶ The wilderness and the dry land shall be 1 glad thereat; and the desert shall rejoice, and blossom as the lily. It shall blossom abundantly, 2 and rejoice, yea, with joy and singing; the glory of the Lebanon shall be given unto it, the elegance of Carmel and Sharon; they indeed shall see the glory of the Lord, and the excellency of 3 their God. ¶ Strengthen ye weak hands, and stum- bling knees make ye firm. Say to the timid of 4 heart, Be strong, fear not; behold, your God, (with) vengeance will he come, with God's re- compense; it is he who will come and save you. Then shall the eyes of the blind be opened, and 5 the ears of the deaf shall be unstopped. Then 6 shall the lame leap as a hart, and the tongue of the dumb shall sing; for in the wilderness shall waters break forth, and brooks in the desert. And 7 the sand shall waste shall be changed into a pool, and the thirsty land into springs of water; in the 8 habitation of monsters, where each one used to lie, shall be a court for reeds and rushes. And 9 there shall be a highway and a way, and The holy way, shall it be called; no unclean one shall pass over it; but it shall be (only) theirs; the wayfaring man, and those unacquainted (there- with), shall not go astray. No lion shall 9 there, and no ravenous beast shall go up there on,—shall not be found there; but there shall walk the redeemed: And the ransomed of the 10 Lord shall return, and come to Zion with song, with everlasting joy upon their head; gladness and joy shall they obtain, and sorrow and sigh- ing shall flee away.

CHAPTER XXXVI.

¶ And it came to pass in the fourteenth year 1 of king Hezekiah, that Sennacherib the king of Assyria came up against all the fortified cities 2 of Judah, and seized on them. And the king of 2 Assyria sent Rabshakeh from Lachish to Jerusalem to king Hezekiah with a strong army. And he halted by the aqueduct of the upper pool on the highway of the washer's field. Then came 3 forth unto him Elyah, the son of Chibkiah, who was superintendent over the house, and Sheb- na the scribe, and Yoach the son of Assaph, the recorder. And Rabshakeh said unto them,—Say 4 ye now to Hezekiah, Thus hath said the great king, the king of Assyria, What confidence is this wherewith thou hast trusted? I have said, but 5 it was only a word uttered with the lips, (I have) counsel and strength for the war. Now, on whom didst thou trust, that thou believest against me? Behold, thou trustedst on thy cracked reed-staff, 6 on Egypt; which, if a man lean on it, will enter into his hand, and pierce it; so is Pharaoh the king of Egypt to all that trust on him. But if 7 thou shouldst say to me, in the Lord our God have we trusted; is he not the one whose high- places and whose altars Hezekiah hath removed, when he said to Judah, Be ye not afraid, before this altar shall ye prostrate yourselves? And now 8 I pray thee, enter into a contest with my master, the king of Assyria, and I will give thee two thousand horses, if thou be able on thy part to

12 אַתָּה שְׁמַעְתָּ אֲשֶׁר עָשׂוּ מַלְכֵי אַשּׁוּר לְכַל־הָאֲרָצוֹת
 לְהַחְרִיבָם וְאַתָּה תַעֲצֵל: קְהַצִּילוּ אוֹתָם אֲלֵי הַיָּמִים
 אֲשֶׁר-הִשְׁתַּחֲוִיתִי אֲבוֹתַי אֲחִינֹן וְאַתְדָּבוּ וְזָכַרְתִּי וְיִבְרָכְנוּ
 אֲשֶׁר בְּחַלְשׁוֹ: אֵינִי מַלְךְ-חַיִּים וְיִמְלֹךְ אֶרְפָּא וְיִמְלֹךְ לְעֵד
 סְפָרוּסִים הַיַּעַן וְעַד: וַיָּקַח חֻקָּיו אֶת-הַסְּפָרוּסִים מִיַּד
 הַמַּלְאָכִים וַיִּקְרָאוּ וַיַּעַל בֵּית יְהוָה וַיַּפְרְשׂוּ חֻקָּיו
 לִפְנֵי יְהוָה: וַתַּפְלֵל חֻקָּיו אֶת-יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה
 צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יֵשֶׁב הַכְּרֹבִים אֶתְהוּא הַאֱלֹהִים
 לְבַדָּךְ לְכֹל מַמְלָכוֹת הָאָרֶץ אַתָּה עֹשֶׂה אֶת-הַשָּׁמַיִם
 וְאֶת-הָאָרֶץ: הֵמָּה יְהוָה וְאוֹנֶךָ וְשָׁמַיִם פָּתַח יְהוָה עֵינֶךָ
 וְרָאָה וְשָׁמַע אֶת קְלִדְבָרֵי סַנְתְּרִיב אֲשֶׁר שָׁלַח לְהַרְףֵּ
 אֵלֵיהֶם חִי: אֲמַנִּים יְהוָה הַחְרִיבוּ מַלְכֵי אַשּׁוּר אֶת-כָּל
 הָאֲרָצוֹת וְאֶת-אַרְצָם: וְעַתָּה אֶת-אֱלֹהֵיהֶם כָּאִשׁ כִּי לֹא
 אֱלֹהִים הֵמָּה כִּי אִם-מִעֲשֵׂה יְדָאֵם עַץ וְאֶבֶן וְיִאבְדוּם:
 וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ הוֹשִׁיעֵנו מִיָּד וְדַעַל כְּלִי-מַלְכוּת
 הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה יְהוָה לְבַדָּךְ: וַיִּשְׁלַח וַיַּשְׁמַדוּ בְּדָמָיו
 אֶת-חֻקָּיו לֵאמֹר כִּי-אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 הַתַּפְלַלְתָּ אֵלַי אֶל-סַנְתְּרִיב מֶלֶךְ אַשּׁוּר: וְהַ חֲדָרְךָ אֲשֶׁר
 דָּבַר יְהוָה עָלָיו כֹּהֵן לֹךְ לְעִנְיָה לֹךְ בְּחִלְתָּ בְּחַיִּים
 אֶתְרִד רֹאשׁ הַנְּעִיב בְּתִרְשָׁלַם: אֲחִימִי חֲרַפְתָּ וְנִדְפַתָּ
 וְעַלְמֵי תְרִימוּתָהּ קוֹל וַתִּשָּׂא מְרוֹם עֵינֶיךָ וְנִדְפַתָּ
 יִשְׂרָאֵל: בְּיַד עֲבָדֶיךָ חֲרַפְתָּ וְאוֹרֵי וְהָאֵמַר כִּרְבֵב רַבִּי
 אֲנִי עָלִיתִי מְרוֹם הַרִים וְהָבִיתִי לְבָנָן וְאֶבְרַת קוֹמַת אֲרָצוֹ
 מִבְּתֵר בְּרוּשָׁיו וְאֵבֹא מְרוֹם קַנְזֵי יַעַר בְּרַמְלוֹ: אֲנִי כֹה
 קָרִיתִי וְשִׁתִּיתִי מִים וְאוֹרָב בְּכַד-פְּעָמַי כָּל יְאוֹרֵי מַצְוֵי:
 הַלֹּא-שָׁמַעְתָּ לְמַדְחוֹק אֹתָהּ עֲשִׂיתִי מִיָּמַי כְּרַם וַיִּצְרַתְּהָ
 עָתָה בְּבִאֲתֶיהָ וְתוֹרֵי לְהַשְׁאוֹת נְלִים נְצִים עָרִים בְּצִירוֹת:
 וְשִׁבְתִּין קֶאֱרִידֵי הַתַּי וְכִשְׁוֵי הוּי עֲשֵׂב שָׂדֵה עֵרֶב רִשָּׂא
 חֲצִיר נְזוֹת וְשִׁנְדָּה לִפְנֵי קַמָּה: וְשִׁבְתֵּהּ וְאַתָּה וְיֹאדָּה
 יְדַעְתִּי וְאַתָּה תִּהְיֶה אֵלַי: עַתָּה תִּהְיֶה אֵלַי וְשָׂאֲנֶךָ
 עִלָּה בְּאוֹנוֹ וְשִׁמְתִי חֲחִי בְּאַפְּךָ וּמְחִי בְּשִׁפְתֶיךָ וְשִׁבְתֵּהּ
 בְּיַד אֲשֶׁר-בָּאֵת בָּהּ: וְתִדְרֹךְ הָאֵת אֶבֶל הַשְּׂנֵה סִפְתֵי
 וּבִשְׂנֵה הַשְּׂנֵה שָׁחִים וּבִשְׂנֵה הַשְּׂלִישִׁית וְהָיוּ וְקִצְרוּ
 וְגִמְעוּ בְרִמְסֵי וְאֶמְלֹךְ פָּרִים: וְהִסְפֵּה פְלִישַׁת בְּתִי-יְהוּדָה
 הַשְּׂאֲרָה שְׂרַשׁ לְמַשָּׂה וְעֵשָׂה פְרִי לְמַעְלָה: כִּי מִירוּשָׁלַם
 תֵּצֵא שְׂאֵרִית וּפְלִישַׁה מִבֵּר צִיּוֹן קִמְאֵת יְהוָה צְבָאוֹת
 תַּעֲשֶׂה-וָהּ: לֵבֵן כִּי-אַתָּה יְהוָה אֶל-מֶלֶךְ אַשּׁוּר
 לֹא יֵבֹא אֶל-הָעִיר הַזֹּאת וְלֹא-יִיָּרֶה שָׁם חֵן וְלֹא יִדְרֹמָהּ:
 מִן וְלֹא-יִשְׁפַךְ עָלֶיהָ סִלְלָה: בְּיַד אֲשֶׁר-בָּא בָּהּ יָשׁוּב
 וְאֶל-הָעִיר תֵּאֵת לֹא יָבֹא נֹאסִי-יְהוָה: וְנָתַתִּי עַל-הָעִיר לֹה
 הָאֵת לְהוֹשִׁיעָה לְמַעַן אֲשׁוּר מֵאֵת וְשִׁמְעִים תִּמְשַׁלֵּךְ אֶלֶף
 יְהוָה וְכֹה תִּמְשַׁלֵּךְ לְמַעַן אֲשׁוּר מֵאֵת וְשִׁמְעִים תִּמְשַׁלֵּךְ אֶלֶף
 וְשִׁבְכִי מִבְּיַד יְהוָה כָּלִם מְגִירִים מִיָּמַי: וְהָיוּ וְיִלְךְ
 וְשִׁבְכִי מִבְּיַד אֲשׁוּר וְשִׁבְכִי מִיָּמַי: וְהָיוּ וְיִלְךְ
 מִשְׁחַתֵּה בֵּית וְיִסְרֹף אֱלֹהֵיוֹ וְאוֹרֵם-מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
 הַבָּיִת בְּתָרִם וְתַפֵּחַ וְנִמְלָטוּ אֶרֶץ אֲרַבִּים מֶלֶךְ אֲשֶׁר-תֵּתֵן
 בְּנֵי תְרִימוֹ:

9 הוּכַל לְתַת לֹךְ רַבִּים עָלֵיהֶם: וְאַךְ תִּשָּׁב אֵת פְּנֵי
 פִּתְחָה אַחַד עֲבָרֵי אֲרָצֵי הַמְּמֻנָם וְתִכְסַח לֹךְ עַל-מַצְוֵיִם
 לְהַכֵּב וּלְפָרְשִׁים: וְעַתָּה הַמְּכַלְעֵרֵי יְהוָה עָלִיתִי עַל-
 הָאָרֶץ הַזֹּאת לְהַשְׁחִיתָהּ יְהוָה אָמַר אֵלַי עֲלֵה אֶל-הָאָרֶץ
 הַזֹּאת וְהַשְׁחִיתָהּ: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם וְשִׁבְנוּ וַיֹּאדָּה אֵל-
 רַב־שָׂקָה דְּבַר-נָא אֶל-עֲבָדֶיךָ אֶרְמִית כִּי שָׁמַעְתָּ אֲנִי
 וְאֶל-תִּדְבַר אֲלֵנוּ וְתוֹרִית כְּאוֹנוֹ שָׁמַעְתָּ עַל-הַחֻקִּים:
 12 וַיֹּאמֶר רַב־שָׂקָה הֲאֵל הָאֵם אֲדִיךָ וְאֲלֵיךְ שִׁלְתָּ לְדַבֵּר
 אֶת-הַחֻקִּים הָאֵל הַלֵּא עַל-הָאֲנָשִׁים הַיֹּשְׁבִים עַל-
 תְּחִמָּה לֵאכַל אֶת-הָאֲרָצִים וְלִשְׁתוֹת אֶת-שִׁנְיָתָם מִמֶּם:
 13 וַיַּעֲמֵד רַב־שָׂקָה וַיִּקְרָא בְּקוֹל-גְּדוֹל וְתוֹרִית וַיֹּאמֶר שָׁמַעוּ
 אֶת-דְּבָרֵי הַמֶּלֶךְ הַגְּדוֹל מֶלֶךְ אַשּׁוּר: כֹּה אָמַר הַמֶּלֶךְ
 אֶל-יִשְׂרָאֵל לָכֵם חֻקָּיו כִּי לֹא-יִכָּל לְהַצִּיל אַתְּכֶם: וְאֵל-
 יִבְטַח אַתְּכֶם חֻקָּיו אֶל-יְהוָה לֵאמֹר הַעֵל יַעֲלֵנוּ יְהוָה
 16 לֹא תִתֵּן הָעִיר הַזֹּאת בְּיַד מֶלֶךְ אַשּׁוּר: אֶל-תִּשְׁמַעֲנוּ
 אֶת-חֻקָּיו כִּי כֹה אָמַר הַמֶּלֶךְ אַשּׁוּר עָשׂוּ אֵתִי בְּרַבְרָה
 וַעֲזָאוּ אֵלַי וְאֶבְלוּ אִישׁ-פָּנָיו וְאִישׁ תַּאֲנוּתוֹ וְשִׁתוּ אִישׁ מִי-
 17 בְּרוֹ: עֲרִבְנוּ וְלָקַחְתִּי אַתְּכֶם אֶל-תְּרִימֵי כַּאֲרַבִּים אֶרֶץ
 הַיָּם וְתוֹרִישׁ אֶרֶץ לָכֵם וְכַרְמֵים: אֶל-יִשְׂרָאֵל אַתְּכֶם חֻקָּיו
 18 לֵאמֹר יְהוָה יַעֲלֵנוּ הַחֲצִילוּ אֲלֵינוּ הַיָּמִים אִישׁ אֶת-אַרְצוֹ
 19 מִיַּד מֶלֶךְ אַשּׁוּר: אִיִּה אֲלֵנוּ חַמַּת וְאַרְפָּה אֵת אֲלֵנוּ
 כ סְפָרוּסִים וְכִי-הִצִּילוּ אֶת-שְׁמֵרוֹן מִיָּד: כִּי בְּבָל-אֲלֵנוּ
 הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר-הִצִּילוּ אֶת-אַרְצָם מִיָּד כִּי-יִצִּיל
 21 יְהוָה אֶת-ירוּשָׁלַם מִיָּד: וְיִבְרָשׁוּ וְלֹא-יַעֲנוּ אֹתוֹ דְּבַר
 22 כִּי-מַצְוֵת הַמֶּלֶךְ הוּא לֵאמֹר לֹא תַעֲנֶהוּ: וְכֹה אֲלֵיהֶם
 בְּהַחֲלֹקְתוֹ אֲשֶׁר-עָלִיבוֹת וְשִׁבְנוּ הַסֵּפֶר וַיֹּאדָּה בְּיַד
 אֶסְפָּה הַמְּכַוֵּר אֶת-חֻקָּיו קְרוּעֵי כְּנָפִים עֲבָדוּ לוֹ אֶת
 דְּבָרֵי רַב־שָׂקָה:

CAP. XXXVII. לו

א וְהוּי כְּשֹׁמֵץ הַמֶּלֶךְ חֻקָּיו וַיִּקְרַע אֶת-גְּבוּרָתוֹ וַתִּכְסַח בְּשָׂק
 2 וְכֹה בֵּית יְהוָה: וַיִּשְׁלַח אֶת-אֱלֵיהֶם אֲשֶׁר-עָלִיבוֹת
 וְאֵת וְשִׁבְנוּ הַסֵּפֶר וְאֵת וְכֵן הַכְּלָמִים מִתְּפָסִים בְּשָׂקִים
 3 אֶל-יִשְׂרָאֵל בְּדָמָיו תִּבְּיֹא: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו כֹּה אָמַר
 חֻקָּיו וְיִסְדָּה וְתוֹכַחְתָּה וְנֹאדָּה הַיָּמִים הַזֶּה כִּי-בָּאֵי בְנֵים
 4 עַד-מִשְׁבַּר וְכֹה אֵין לְלָהֵה: אוֹלֵי יִשְׁמַע יְהוָה אֶל-דְּבַר
 אֵת וְהִבִּיר רַב־שָׂקָה אֲשֶׁר שָׁלְחוּ מֶלֶךְ-אַשּׁוּר וְאוֹרֵנוּ לְהַרְףֵּ
 אֵלֵיהֶם הוּי וְהִכִּיחַ בְּדָבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַע יְהוָה אֶל-דְּבַר
 7 הַיָּשָׁאֵת תַּפְלָה כְּעַד הַשְּׂאֵרִית הַנּוֹמָצָה: וַיִּבֹאוּ עֲבָרֵי
 6 הַמֶּלֶךְ חֻקָּיו אֶל-יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם וַיִּשְׁמַדוּ כֹה
 תֵּאֲמַרְנוּ אֶל-אֲדֹנֵיכֶם כֹּה וְאָמַר יְהוָה אֶת-תְּרָא מִפְּנֵי
 7 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ אֲשֶׁר נִדְּבָו נְעִיר מֶלֶךְ-אַשּׁוּר אֹתִי:
 8 הַיָּנוּ וְתָתָּן בְּרוּחַ וְשָׁמַע וְשִׁבְכֵה וְשִׁבְכֵה אֶרְצוֹ וְהַפְּלִיתוּ
 8 כְּתָרִב בְּאֲרָצוֹ: וְיִשָּׁב רַב־שָׂקָה מֵעַצַּת אֶת-מֶלֶךְ אַשּׁוּר
 9 וְלָקַח עַל-לְבָבָהּ כִּי שָׁמַע כִּי רָכַע מַלְכִּישׁ: וַיִּשְׁמַע עַל-
 תְּרַבְרָה מֶלֶךְ-כּוּשׁ לֵאמֹר יֵצֵא לְהַלְתָּם אֲתָךְ וַיִּשְׁמַע וַיִּשְׁלַח
 1 מַלְאָכִים אֶת-חֻקָּיו לֵאמֹר: כֹּה תֵּאֲמַרְנוּ אֶת-חֻקָּיו
 מֶלֶךְ-יְהוּדָה לֵאמֹר אֶל-יִשְׂרָאֵל אֶל-דְּבַר אֲשֶׁר אַתָּה בּוֹטֵחַ
 11 כִּי לֹא-יָבֹא לֹא תִתֵּן וְיִרְשָׁלַם בְּיַד מֶלֶךְ אַשּׁוּר: הִנֵּה ו

9 set riders upon them. How then wilt thou turn back the face of a single chieftain of the least of my master's servants, while thou hast put thy trust on Egypt for chariots and for horsemen?

10 And now am I come up without the Lord, (is will) against this land to destroy it? The Lord hath said unto me, Go up against this land, and destroy it. Then said Elyakim and Shebna and Yoach unto Rabshakeh, Speak, we pray thee, unto thy servants in the Syrian language; for we understand it: and speak not to us in the Jewish language, before the ears of the people that are on the wall. But Rabshakeh said, Hath my master then sent me to thy master and to thee to speak these words? is it not rather to the men who sit upon the wall, that they may eat their own excrements, and drink their own urine with you? Then stood Rabshakeh up, and called out in a loud voice in the Jewish language, and said, Hear ye the words of the great king, the king of Assyria. Thus hath said the king, Let not Hezekiah deceive you; for he will not be able to deliver you; Neither let Hezekiah induce you to trust in the Lord, saying, The Lord will surely deliver us; this city shall not be given up into the hand of the king of Assyria. Hearken not to Hezekiah; for thus hath said the king of Assyria, Make a treaty of peace with me, and come out to me; and eat ye every one of his vine, and every one of his fig-tree, and drink ye every one of the waters of his cistern: Until I come and take you away to a land like your own land, a land of corn and wine, a land of bread and you, saying, The Lord will deliver us. Have then the gods of the nations delivered each his land out of the hand of the king of Assyria? Where are the gods of Chamath and Arpad? where are the gods of Sepharvayim? and have they then delivered Samaria out of my hand? Who are they among all the gods of these countries, that have delivered their country out of my hand, that the Lord should deliver Jerusalem out of my hand? But they remained silent, and answered him not a word; for it was the king's command, saying, Ye shall not answer him. Then came Elyakim the son of Chilkiah, that was superintendent over the house, and Shebna the scribe, and Yoach the son of Assaph, the recorder, to Hezekiah with their clothes rent; and they told him the words of Rabshakeh.

CHAPTER XXXVII.

1 ¶ And it came to pass, when king Hezekiah heard it, that he rent his clothes, and covered himself with sackcloth, and went into the house of the Lord. And he sent Elyakim, who was superintendent over the house, and Shebna the scribe, and the elders of the priests, covered with sackcloth, to Isaiah the son of Amoz, the prophet.

2 And they said unto him, Thus hath said Hezekiah, A day of trouble, and of rebuke, and of derision is this day; for the children are come to the birth, and there is not strength to bring forth. Perhaps the Lord thy God will hear the words of Rabshakeh, whom the king of Assyria his master hath sent to blaspheme the living God, and who hath reproached with the words which the Lord thy God hath heard: wherefore lift up a prayer for the remnant that is still found here. And the servants of king Hezekiah came to Isaiah. And Isaiah said unto them, Thus shall ye say unto your master, Thus hath said the Lord, Be not afraid because of the words which thou hast heard, with which the boys of the king of Assyria have blasphemed me. Behold, I will put an (other) spirit in him, and when he will hear a rumor, he shall return to his own land; and I will cause him to fall by the sword in his own land. And Rabshakeh returned, and found the king of Assyria warring against Libnah; for he had heard that he was departed from Lachish. And he heard it said of Thirhakah the king of Ethiopia, He is come out to fight with thee. And when he had heard it, he sent messengers to Hezekiah, saying, Thus shall ye say to Hezekiah the king of Judah, as followeth, Let not thy God, in whom thou trustest, deceive thee, saying, Jerusalem shall not be given up into the hand of the king of Assyria. Behold, thou thy-

self hast heard what the kings of Assyria have done to all the lands by destroying them utterly; and thou alone shouldst be delivered? Have the gods of the nations which my fathers destroyed delivered them, as Gozan, and Haran, and Rezeph, and the children of Eden, who were in Thelassar? Where is the king of Chamath, and the king of Arpad, and the king of the city of Sepharvayim, of Hena', and Ivvah? And Hezekiah took the letter out of the hand of the messengers, and read it: and Hezekiah went up unto the house of the Lord, and spread it out before the Lord. And Hezekiah prayed unto the Lord, saying, O Lord of hosts, the God of Israel, who dwellest between the cherubim, thou art the (true) God, thou alone, for all the kingdoms of the earth: (for) it is thou who hast made the heavens and earth. Bend down, O Lord, thy ear, and hear; open, O Lord, thy eye, and see: and hear all the words of Sennacherib, which he hath sent to blaspheme the living God. Truly, Lord, the kings of Assyria have devastated all the nations, and their land; and they have placed their gods into the fire: for they are no gods, but the work of man's hands, wood and stone; and these have they destroyed. And now, O Lord our God, save us out of his hand, that all the kingdoms of the earth may know that thou art the Lord, thou alone. Then sent Isaiah the son of Amoz unto Hezekiah, saying, Thus hath said the Lord the God of Israel, Whereas thou hast prayed to me concerning Sennacherib the king of Assyria: This is the word that the Lord hath spoken over him: She despiseth thee, she laugheth thee to scorn, the virgin daughter of Zion; behind she shaketh her head, the daughter of Jerusalem. Whom hast thou blasphemed, and (whom) hast thou scorned? and against whom hast thou raised thy voice, and lifted up thy eyes on high? against the Holy One of Israel. Through thy servants hast thou blasphemed the Lord, and hast said, With the multitude of my chariots am I indeed come up to the height of the mountains, to the sides of Lebanon; and I will cut down its tall cedars, the choice of its fir-trees: and I will enter into the height of its summit, the forest of its fruitful figs. I have dug, and drunk water; and I will dry up with the sole of my feet all the streams of fenced places. Hast thou not heard, that in distant ages I had prepared this? in the times of antiquity when I formed it: now have I brought it along, and it came to pass to desolate into ruinous heaps fortified cities. And thus their inhabitants were of short power, they were discouraged and confounded: they were as the herbs of the field, and as the green grass; as the moss on the house-tops, and as corn blasted before the ear appeareth. But thy abiding, and thy going out, and thy coming in do I know, and thy raging against me. Because of thy raging against me, and thy tumult, that is come up into my ears, will I put my hook in thy nose, and my bridle between thy lips, and I will cause thee to turn back on the way by which thou camest. And this shall be unto thee the sign, Ye shall eat this year what growth of itself, and in the second year what springeth after the same; and in the third year sow, and reap, and plant vineyards, and eat their fruit. And the remnant of the house of Judah that is escaped shall yet strike root downward, and bear fruit upward. For out of Jerusalem shall go forth a remnant, and that which escapeth out of Mount Zion: the zeal of the Lord of hosts will do this. ¶ Therefore thus hath said the Lord concerning the king of Assyria, He shall not come into this city, and he shall not shoot an arrow thereon, nor come before it with shields, nor cast up an embankment against it. On the way by which he came, by the same shall he return, and into this city shall he not come, saith the Lord. And I will shield this city to save it for my own sake, and for the sake of David my servant. ¶ Then went out an angel of the Lord, and smote in the camp of the Assyrians one hundred and eighty and five thousand men; and when people arose early in the morning, behold, they were all dead corpses. And Sennacherib the king of Assyria departed, and went and returned, and dwelt at Nineveh. And it came to pass, as he was prostrating himself in the house of Nisroch his god, that Adrammelech and Sharezer his sons smote him with the sword; and they escaped into the land of Ararat. And Essar-chaddon his son became king in his stead.

אל ישעיהו טוב דבר יהיה אשר דברת ויאמר כי יהיה שלום ואמת בימי:

CAP. XL מ

1 נחמו נחמו עמי יאמר אליהם: דברו עליכם וישלם
 2 וקראו אליה כי מלאה צבאה כי נצעה עינה כי לקחה
 3 מעד יהיה בפלים בגל-הטאותיה: קול קורא ממדבר
 4 יצא ובל-הר ובענה ישפלו והנה העקב למישור
 5 והרדסים לבקעה: ונגלה כבוד יהוה וירא כל-בשר
 6 יהוה כי פי יהוה דבר: קול אמר קרא ואמר מה
 7 אקרא כל-בשר הציר וכל-חסדו פצין השנה: ובש
 8 הציר נבל ציץ כי רוח יהוה נשבה בו אכן הציר העים:
 9 ובש הציר נבל ציץ דבר אלהיו יקום לעולם:
 10 על הרגבה על-לך מבשרת ציץ הרמי בכל קולך
 11 מבשרת וישלם הרמי אלת-ראי אמרו לעמי יהוה
 12 הנה אלהים: הנה אדני יהוה בחוק בואו חרצו משלה
 13 הנה שברו אתו ופועלו לפינו: ברעה עדרו יהוה
 14 בורעו יבקצו פלאים וביחוקו יצא עלות ימל: כל
 15 מדד ושקל מים ושמם בורת חפן וכל בלש שלש
 16 הארץ ושקל בפלס הרים ובעבת במאונס: מרתפו
 17 אתרסו יהוה ואיש צעתו ורועו: אתמי נועין ובערו
 18 וילמדוהו בארס משפט וילמדוהו דעת ודרך הבונות
 19 וירועו: הן יום פטר מדלי וכשחק מאונס נחשבו הן
 20 אינם פטר ויטול: ולקטו אין די בער ותרו אין די
 21 עולה: כל-היוםם פצין נגדו מאסם ותרו נחשבו
 22 לו: ואלמי תדמיון אל ומה-דמות תערטלו: הפסל
 23 נסך הרש וצפה פתב וקנצו ותקוה כסף צורה:
 24 המסכן תרומה עין לא יורקב בחר הרש הם יבקשו
 25 הלא הרב פסל לא ימות: הלא הרעו הלאו שמשו
 26 הלא הרב מראש להם הלא הביתם מסודות הארץ
 27 הישב עליוני הארץ וישבה חכמים המשע כדן
 28 שמים ומתתם באהל לשבת: העות רזונם לאן שפטי
 29 ארץ פתרו עשה: אף פלנטשו אף פלורעו אף בל-
 30 שרש בארץ ונעם וים נשף כדם ונבשו וסערה כקש
 31 תשאם: ואלמי תדמיון ואשנה ואמר קדוש: שאר
 32 מיום עינכם וראו מ-הקרא אלה המוציא בבספר צבאם
 33 לקלם בשם יקרא מרב אינם ואמין כח איש לא
 34 נעדר: למה תאמר יגלב ותדבר ישראל יסתרה
 35 רכבו מדהו ומאלתי משפט יעבור: הלא ידעת אם
 36 לא שמתת אלהי עולם ויהו בורא קצות הארץ לא
 37 יעוף ולא יגיע אין חקר לחבנתו: נתן לנשף כח ולאן
 38 אינם עצמה דבר: ונעשו נערים ונעשו ובורחים כשול
 39 יכשלו: וכן יהוה יחלפו כח יעל אבר פשוטים ורעו
 40 ולא ינמו יגלו ולא יעפו:

CAP. XLI מ

1 תחרישו אלי איים ולאמים תחלפו כח ישו או דברו
 2 יחוו למשפט נקרהו: מי העיר ממורח צדק וקראו
 3 לרגלו ימן לפניו יום ומלכים ירד ימן בעצר חרפו פקשו

CAP. XXXVIII. ל

1 כמים הם הלה חוקרו למות ויבוא אליו ישעיהו
 2 כדאמין הנביא ויאמר אליו כדאמר יהוה צו לביחך
 3 כי מה אתה ולא תתה: ובש חוקרו פצין אל-הקור
 4 ותפלל אליהו: ויאמר אנה יהוה וקרא את אשר
 5 התחלמתי לפניך באמת ובלב שלם תשוב בעניני-עשיתי
 6 ובש חוקרו בני גדול: והו דבר-יהוה אל-ישעיהו
 7 ה הלוך ואמרת אל-חוקרו כדאמר יהוה אלהי
 8 דני אבך שמעתי את-הפסוק דאיתי את-דמעתך הגל
 9 יוסף על-ימך חמט עשהה ענה: ומפס מלך-אשור
 10 אצילך ואת העיר הזאת ונתתי על-העיר הזאת: ותר
 11 לך הזאת מאת יהוה אשר יעשה יהוה את-הדבר הזה
 12 אשר דבר: הני משוב את-צל המעלות אשר ירדו
 13 במעלות אתו כמשמ ארבעת עשר מעלות ותשב השמש
 14 עשר מעלות במעלות אשר ירדה: מקרב לחוקרו
 15 מלך-יהוה פתלתו ותי מחלו: אני אמרתי בדמי ימי
 16 אלכה בשערי שאול פקדתי יתר שנתמי: אמרתי לא-
 17 אצא: הן בארץ חכים לארביט ארם עוד עסי-ושבו
 18 הרל: דודי נעם ונגלה מע באלה רעי קפתוי כאב
 19 חיו מדלה וכצעני מיום עד-לילה תשלמני: שתי עוד
 20 כקר בארי כן ישקר כל-עצמותי מיום עד-לילה
 21 תשלמני: כסום עטר כן אצפצף אהנה ביונה הרל עני
 22 למרום יהוה עשקודלי ערבי: מוד-דבר ואמר-לי
 23 והוא עשה אהנה כל-שעתי עלימר נפשי: ארני עליהם
 24 חיו ולקל-בתן חיו רחוי ותחלמי ותחמי: הנה לשלום
 25 מרלי מר ואתה חשקת נפשי משחת בלי כד-השקכת
 26 אתר ענה כל-הימי: כדלא שאול תהנה מות ותלך
 27 לא-ישברו ויר-יבור אל-אמתך: מי חיו הוא יהוה לפני
 28 לו היום אב לפנים יודע אל-אמתך: יהוה להושיעני ויגותי
 29 נענו כל-ימי חניו על-בית יהוה: ויאמר ישעיהו ישאו
 30 דבלת תאנם וימרת ויחישון יהוה: ויאמר חוקרו
 31 מה את כי אצלה בית יהוה:

CAP. XXXIX. לט

1 בעת ההוא שלח מראשך בלארץ בוד-באון מלך-בבל
 2 ספרים ומנחה אל-חוקרו וישמע כי הלה וחוק:
 3 וישמח עליהם חוקרו ויראם את-ביתו ובהו את-הכסף
 4 ואת-הזהב ואת-הכשמים ואתו השמן הטוב ואת כל-
 5 בית בליו ואת כל-אשר נמצא באוצרותיו לא-היה דבר
 6 אשר לא-תראם חוקרו בביתו ובכל-ממשלתו: ויבא
 7 ישעיהו הנביא אל-המלך חוקרו ויאמר אליו מה-אמר
 8 האנשים האלה ומאין באו אליך ויאמר חוקרו בארץ
 9 רחוקה באו אלי מבבל: ויאמר מה ראו בביתך ויאמר
 10 חוקרו את כל-אשר בביתי ראו לא-היה דבר אשר
 11 לא-תראתם באוצרותי: ויאמר ישעיהו אל-חוקרו שמע
 12 דבר-יהוה צבאות: הנה ימים באים ונשא כל-אשר
 13 בביתך ונאשר אצרו אכתך עד-היום הנה ככל לא-יתר
 14 דבר אמר יהוה: ומלך אשר יצאו ממך אשר חולך
 15 יקרו והו סרסים כהקל מלך ככל: ויאמר חוקרו

CHAPTER XXXVIII.

1 ¶ In those days Hezekiah fell sick unto death; and there came unto him Isaiah the son of Amoz, the prophet, and said unto him, Thus hath said the Lord, Give thy charge to thy house; for thou shalt die, and not live. Then did Hezekiah turn his face to the wall, and prayed unto the Lord.

2 And he said, O Lord, I beseech thee remember now that I have walked before thee in truth, and with an undivided heart, and have done what is good in thy eyes. And Hezekiah wept aloud.

3 ¶ Then came the word of the Lord to Isaiah, saying, Go, and say to Hezekiah, Thus hath said the Lord, the God of David thy father, I have heard thy prayer, I have seen thy tears: behold, I will add unto thy days fifteen years. And out of the hand of the king of Assyria will I deliver thee and this city; and I will shield this city. And this shall be unto thee the sign from the Lord, that the Lord will do for thee in this thing which he hath spoken: Behold, I will cause the shadow of the degrees, which is gone down on the dial of Achaz by the sun, to return backward ten degrees. So the sun returned ten degrees, by the degrees which he was gone down. ¶ The writing of Hezekiah the king of Judah, when he had been sick, and was recovered of his sickness: I had said, In the midst of my days, must I enter the gates of the nether world; I am deprived of the residue of my years. I had said, I shall not see the Lord, the Lord in the land of the living; I shall not behold man any more among the inhabitants of the regions of death. My dwelling is broken down, and is removed from me as a shepherd's tent: I have cut off, like a weaver, my life; with pining sickness will he snatch me away: from day until night wilt thou make an end of me. I waited with patience till morning, (whether as a lion so would he break all my bones: from day until night wilt thou make an end of me. Like a swallow or a crane, so did I chirp; I did moan like a dove; my eyes were lifted up on high: O Lord, I am oppressed; grant me ease. What shall I speak? he hath promised it unto me, and he hath also accomplished it; I will make pilgrimages (to God's house) all my years because of the bitterness of my soul. O Lord, by these things men will live, and in all these (things) is the life of my spirit: so will thou give me health, and cause me to live. Behold, for peace I had great bitterness; but thou hast, in loving my soul, delivered it from the pit of corruption; for thou hast cast behind thy back all my sins. For the nether world will not thank thee, death will not praise thee: they that go down into the pit will not hope for thy truth.

4 The living that living alone shall thank thee, like me this day: the father to the children shall make known thy truth. The Lord is there to help me; therefore we will play my hymns all the days of our life in the house of the Lord.

5 And Isaiah had said, Let them take a lump of figs, and lay it for a plaster upon the inflammation, and he shall recover. And Hezekiah had said, What is the sign that I shall go up to the house of the Lord?

CHAPTER XXXIX.

1 At that time sent Merodach-baladan, the son of Baladan, the king of Babylon, letters and a present to Hezekiah; for he had heard that he had been sick, and was become strong again. And Hezekiah was rejoiced on their account, and showed them his treasure-house, the silver, and the gold, and the spices, and the precious oil, and the whole of his armor-house, and all that was found in his treasures: there was nothing that Hezekiah showed them, not in his house, and in all his dominion. Then came Isaiah the prophet unto king Hezekiah, and said unto him, What did these men say? and whence did they come unto thee? And Hezekiah said, From a far-off country are they come unto me, from Babylon. And he said, What did they see in thy house? And Hezekiah said, All that is in my house have they seen; there is nothing that I did not show them in my treasures. And Isaiah said to Hezekiah, Hear the word of the Lord of hosts, Behold, days are coming when all that is in thy house, and that which thy fathers have laid up in store until this day, shall be carried to Babylon: nothing shall be left, saith the Lord. And of thy sons that will issue from thee, whom thou wilt beget, shall they take; and they shall be court-servants in the palace of the king of Babylon. Then said Hezekiah to Isaiah, Good is the word of the Lord which thou hast spoken. He said moreover, For there shall be peace and stability in my days.

CHAPTER XL.

¶ Comfort ye, comfort ye my people, saith your God. Speak ye (comfort to the heart) of Jerusalem, and call out unto her, that her time of sorrow is accomplished, that her iniquity is atoned for; for she hath received from the hand of the Lord double for all her sins. ¶ A voice calleth out, In the wilderness make ye clear the way of the Lord, make straight in the desert a highway for God. Every valley shall be raised, and every mountain and hill shall be made low; and the crooked shall be made a straight path, and the rough places a plain: And the glory of the Lord shall be revealed; and all flesh shall see it together; for the mouth of the Lord hath spoken it. ¶ A voice saith, Proclaim; and he saith, What shall I proclaim? All flesh is grass, and all its goodness is as the flower of the field: The grass withereth, the flower fadeth; because the great of the Lord hath blown upon it; surely the people is grass. The grass withereth, the flower fadeth; but the word of our God will stand firm for ever. ¶ Upon a high mountain get thee up, thou that bringest good tidings to Zion; lift up with strength thy voice, thou who bringest good tidings to Jerusalem; lift it up, be not afraid; say unto the cities of Judah, Behold, (here is) your God! Behold, the Lord Eternal will come with might, and his arm ruleth for him: behold, his reward is with him, and his recompense before him. Like a shepherd will he feed his flock; with his arm will he gather the lambs, and in his bosom will he carry them, will he lead gently those that suckle their young. ¶ Who hath measured in the hollow of his hand the waters, and meted out the heavens with the span, and comprehended in a measure the dust of the earth, and weighed in the scale-beam the mountains, and the hills in balances? Who hath meted out the Spirit of the Lord? and (who was) his counselor that he could have given him information? With whom took he counsel, that he gave him understanding, and taught him the path of justice, and taught him knowledge, and caused him to know the way of understanding? Behold, nations are as a drop out of a bucket, and as the small dust of the balance, are they accounted: behold, isles are like the flying dust, and Lebanon is not sufficient for burning, and its beasts do not suffice for burnt-offering. ¶ All the nations are as naught before him; less than nothing, and vanity are they accounted to him. To whom then will ye liken God? or what likeness will ye compare unto him? The graven image the artificer hath cast and the goldsmith hath overspread it with gold, and fabricated (on it) silver chains. He that is skilled in the choice chooseth a wood that will not rot; he seeketh unto himself a skillful workman to prepare a graven image, that shall not be moved. Know ye not? hath it not been told you from the beginning? have ye not paid attention to the foundations of the earth? (It is) that dwelleth above the circle of the earth, while its inhabitants are as grasshoppers; that stretched out the heavens as a curtain, and spreadeth them out as a tent to dwell in: That bringeth princes to naught; rendering the judges of the earth as vanity. Yea, they were not yet planted; yea, they were not yet sown; yea, their stem had not yet taken root in the earth: when he but breathed upon them, and they withered, and the storm-wind carrieth them away as stubble. To whom then will ye liken me, that I should be equal to? saith the Holy One. Lift up your eyes on high, and see who hath created these? he that bringeth out their host by number; that calleth them all by name; from the Mighty One not one escapeth. ¶ Why wilt say thou, O Jacob, and speak, O Israel, My way is hidden from the Lord, and my cause hath passed from the cognizance of my God? Dost thou not know? hast thou not heard? The God of everlasting is the Lord, is the Creator of the ends of the earth; he will not be faint and weary; unsearchable is his understanding. He giveth to the faint strength; and to the powerless he imparteth much might. Though youths should grow faint and be weary, 30 and young men should utterly stumble: Yet they that wait upon the Lord shall acquire new strength, they shall mount up with wings as eagles; they shall run and not be weary, they shall walk, and not become faint.

CHAPTER XLI.

¶ Keep silence before me, O islands: and let nations acquire new strength: let them approach, then let them speak, together let us come near to judgment. Who waked up from the east the man whom righteousness met in his steps? he giveth up nations before him, and maketh him rule over kings; that his sword may render them as the dust, as driven stubble, his bow. He

1 לאור גוים: לפקח צעם ערות לרועיא מספר אפר
 2 מכתב כלא ישיבי חשד: אני יהיה הוא שמי וכבודי
 3 לאחד לא אמתן ותחלתו לפסילים: הראשונות ההם כבאו
 4 ובהשונות אני מניח כדוש הצמיתה השמיע אהבם
 5 שירו ליהודי שיר הדרש תחלתו מקצה הארץ וירבי הם
 6 ומלאו איום ושביתום: ישאו מדבר וערו הערים השב
 7 כדור דעו ישיבי סלע מלאש הרים יצתו: ישמו ליהודי
 8 כבוד ותחלתו באנים יצונו: יהיה מבכור יצא באיש
 9 מלחמות יציר קנאה ורוע ארצות על יאביז והיביר:
 10 החשיתי משולם אחריש אתאפק כוליה אפשה אשם
 11 ואשאף תר: אהריב הרים וגבעות וכדעשקם אוביש
 12 ושמיני נהרות לאיום ונאמם אוביש: ותולכתי עורים
 13 בדרך לא דעו בעתות לא ידעו אדרבם אשם מחשך
 14 לפניהם לאור ומעקשים למישור אלה הדרבים עשותם
 15 ולא עובתום: נטו אחר יבשו בשנת הבתים בסקל
 16 האמרים למסקה אתם אלהינו: הדרשם שמיני
 17 והמורים הבשו לראות: מי עור כי אביעדי הדרש
 18 במלאכי אשכח מי עור כמשלם ועור בעבר דעור:
 19 ראית רבות ולא תשמר פקוח אונים ולא ישמע: יהיה
 20 הפץ למנו צדקו יגדל תורה ויאקרי: והוא עשוקו
 21 ושמי הפח כהורים כלם ובכתי כלאים הבהו היו לבו
 22 ואין מציל משקה ואין אמר השב: מי ככם ואין זאת
 23 יקשוב וישמע לאחר: מרנה למשוקה יעקב וישראל
 24 לבונים הלא יהיה וי המאנו לו ולא יאבו בדרך הליך
 25 ולא שמיני בתורתו: וישפך עליו חכה אפו ועונו
 26 מלחמה ותלחטו מסביב ולא דעו והבערבו ולא
 27 ישום על לב:

CAP. XLIII. מ"ג

1 ועתה בודאמר יהיה בראש יעקב וישראל אל
 2 תנא כי נאלתיך קראתי בשמך ליהודה: ברתעבור
 3 במים אתה אני ובנהרות לא ישפוך ברתלך במראש
 4 לא חכה ולחכה לא תבערך: כי אני יהיה אלהיך
 5 קדוש ישראל מישפך נתיי בדרך מצרים כוש וסבא
 6 החתך: מאשר יקח בעיך וכבוד ואני אהבתיך ואני
 7 אדם תחתך ולאמים תחת נפשך: אליהיא בראתך
 8 אני מכתה אבי ורעך וימנעב אהבך: אמר לצפון
 9 הנו ולתמן אליהכלא היא בני מרדוק ובתי מקצה
 10 הארץ: כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתו יצתו לי:
 11 עשותיו: יצוא עתו ועיני שיהרשמו ואנעם אמי:
 12 כלהגוים נקבשו שירו ואספו לאמים מי ככם עד זאת
 13 והראשונות ישמענו יתנו עדיהם ויחלקו ושמי ואמר
 14 אמת: אתם עדי ואסידיה ויבדך אשר בדתו למנו
 15 תדעו ותאמנו לו ותבטו כראני הוא לפני לא יעצר אל
 16 וארבי לא יהיה: אכי אנכי יהיה ואין מבלעדי
 17 מושיע: אכי הדרתי ויהשתי והשמיני ואין ככם נר
 18 ואתם עדי ואסידיה ואיאל: במימם אני יהיה ואין
 19 מני מציל אפעל ומי ישבתי: בהראמר יהיה ואלכם
 20 קדוש ישראל למענכם שלחתי בקלה ותודתי ברתים

1 יקח קשתו: ודבם יעבור שלום ארץ כנענו לא יבוא:
 2 ומפעל ונשיה קרא הדרות מלאש אני יהיה האשון
 3 ואתה אהיה אני יהיה קצות הארץ
 4 הדרו קרבו ואיזון: איש את דשני יצרו וילאחי ואמר
 5 הנו: ותנו הדרש את יעקב מחרק פשו את העולם
 6 פעם אמר לרעך טוב הוא ותקדו במספרים לא ימוט:
 7 ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך ורע
 8 אברתם אבבי: אשר החוקתיך מקצות הארץ ומאצלת
 9 קראתיך ואמר לך עבדתי אתה בחרתיך ולא מאסתיך:
 10 אליהיא כרעמך אני אליהשתע כראני אלהיך אמצתיך
 11 ארצותיך ארצותיך ארצותיך בימן צדקו: הו יבשו ויחלמו
 12 כל הערים הן יהיו כצון ואבדו אשך רבך:
 13 חבקיםם ולא תמצאם אנשי משפת יהו כצון וכאפם
 14 האמר לך אליהיא אני עורתיך: אליהיא תלעח
 15 יעקב מתי ישראל אני עורתיך ואסידיה ואלתיך קדוש
 16 וישראל: הנה שמתך למנוג הרין חלש בעל פיפוח
 17 קדוש הרים ותרוק וגבעות פמץ משים: תרם ורית
 18 תשאם וסערה תפיץ אתם ואתה תעל ביהודי בקדוש
 19 וישראל תהלהל: העמים והאזונים מבקשים
 20 מים ואין לשתים בעיני נשתי אני יהיה אנעם אלהי
 21 ישראל לא אנובם: אפתח על שפתי נהרות ובתוך
 22 כקצות מענות אשים מדבר לאנשים וארץ כנה למנוצא
 23 מים: אמן במדבר עדו שמה נהם וצן שמו אשים
 24 בערבה קדוש הדרת והאשור חתו: למנו ראו ורעו
 25 וישמו וישפלו חתו כי ירהיה עשתי זאת וקדוש
 26 וישראל בראש: קרבו ריבכם ואמר יהיה גישו
 27 עצמותכם ואמר מלך יעקב: גישו ויערו לנו את אשר
 28 תבעיה הראשונות ומה היה הירו ונשיה לבנו ונדיע
 29 אחיתו או בקאות השמיני: הדרו האתנות לאחור
 30 ונדיע כי אלהים אתם אף תישבו ותרעו ונשתיה ונרא
 31 יהיו: הודאתם מאן ופעלקם מאפע תיבעה ויתר ככם:
 32 העירתי מצפון ואת ממונה שמש יקרא בשמי
 33 ויבא סניס כמרחמר וכמו ויגר דרמיטוט: מרהיר
 34 מראש ונדיע ומלפנים ויאמר צדק אף אדם מדי אף
 35 אין משמי אף ארצות ארצות: ראשון לצפון הנה
 36 הים ולירושלם משער אתן: ונרא ואין איש ומאלה
 37 ואין וינן ואשאלם וישבתי דברי: הו כלם און אפם
 38 מששם רוח ותרו ושביתום:

CAP. XLIII. כ"ב

1 הו עבדי אתמדכו בחודי היתה נפשי נתיי רוחו עליו
 2 משפט לטים ויצאי: לא יעקב ולא ישאו ולא יושמי
 3 הרוח קולו: קנה רצון לא ישבור ופשתה כנה לא
 4 ובענה לאמת ויצא משפט: לא יכהה ולא ריון עדי
 5 ה ישים בארץ משפט ותתרתו אים ויהלו: בהראמר
 6 האל יהיה כורא השמים ותמיהם רועי הארץ והאציה
 7 נתן נשמה לעם עליה רוח לחלקים בה: אני יהיה
 8 קראתיך בצדק ואתה מניח ואצתי ואתה לבתית עב

pursueth them, passeth along in safety, by a path which his feet have not gone over before.
 4 Who hath wrought, and done it? he who called the generations from the beginning; I the Lord, (who am) the first, and with the latest I am the same. The isles saw it, and are afraid; the ends of the earth tremble; they draw near, and come.
 5 They help one another; and each one saith to his brother, Be strong! So the smith encouraged the melter, he that smootheneth with the hammer him that strikes the anvil; saying, I will have a soldier; it is good; and he fastened it with nails, so that it should not be moved. ¶ But thou, Israel, art my servant, Jacob whom I have chosen, the seed of Abraham my friend; Thou, whom I have taken hold of from the ends of the earth, and called thee from the midst of its chiefs, and said unto thee, Thou art my servant. I have chosen thee, and not cast thee away. Fear thou not, for I am with thee; he that is not dismayed for I am thy God; I strengthen thee, yea, I help thee, yea, I uphold thee with the right hand of my righteousness. Behold, ashamed and confounded shall be all that were incensed against thee; they shall be as naught and perish—the men that strive with thee. Thou wilt seek them, and shalt not find them, the men that contend with thee; they shall be as naught, and as nothing, the men that make war against thee. For I the Lord thy God lay hold of thy right hand; (I am he) who saith unto thee, Fear not, I help thee. ¶ Fear not, thou worm Jacob, ye few men of Israel: I myself help thee, saith the Lord, and thy redeemer is the Holy One of Israel. Behold, I have rendered thee a threshing instrument, sharp, new, having many teeth: thou shalt thresh mountains, and thou shalt beat them small, and shalt render the hills as chaff. Thou shalt scatter them, and the wind shall carry them away, and the storm shall disperse them; but thou shalt rejoice in the Lord, in the Holy One of Israel saith thou glorify thyself. ¶ The poor and the needy seek water, and there is none; their tongue is dried up with thirst: I the Lord will answer them, I the God of Israel will not forsake them. I will open on naked mountains rivers, and in the wilderness I will make wells; I will change the wilderness into a pool of water, and the dry land into springs of water. I will place in the wilderness the cedar, the acacia, and the myrtle, and the oil-tree; I will set in the desert the fir-tree, the pine and the box-tree together; In order that they may see, and know and take (it to heart), and comprehend together, that the hand of the Lord hath done this; and the Holy One of Israel hath created it. ¶ Produce your cause, saith the Lord: bring forward your strong reasons, saith the King of Jacob. Let them bring them forward and tell us what shall happen: the former things—what are they?—tell us, that we may take it to heart, and know the result of them; or let us hear the things that are to come. Tell the events that are to happen hereafter, that we may know that ye are gods; yea, do good, or do evil, that we may be astonished, and see it together. Behold, ye are less than nothing, and your work less than a breath; (he that is) an abomination (alone) chooseth you. ¶ I have waked up one from the north, and he cometh; from the rising of the sun one who will call on my name; and he shall overcome princes as mortar, and as the potter treadeth down the clay. Who hath told it from the beginning, that we may know it? and aforesaid, that we may say, "It is right?" but indeed there is none that telleth, indeed there is none that letteth us hear, indeed there is none that heareth your words. The first (was I to say) to Zion, Be bold, there they are; and to Jerusalem will I give one, that bringeth good things. And I ever look and there is no man, and among these there is no counsellor, that they could answer a word. Behold, they all are naught; their works are nothing: wind and vanity are their molten images.

CHAPTER XLII.

1 ¶ Behold my servant, whom I will uphold; my elect, in whom my soul delighteth: I have put my spirit upon him, that he may bring forth justice to the nations. He shall not cry, nor call out aloud, nor cause his voice to be heard in the street. A cracked reed will he not break, and a dimly burning wick will he not quench: unto truth shall he bring forth justice. He shall not become fatigued and not be faint, till he have established justice on earth; and the isles shall wait for his law. ¶ Thus hath said the Lord, and he that created the heavens, and stretched them out: he that spread forth the earth, and the things which came out of it; he that giveth breath unto the people upon it, and spirit to those that walk thereon: I the Lord have called thee in righteousness, and will lay hold on thy hand, and will keep thee, and appoint thee for a covenant of the people, for a light of the nations; To

open blind eyes, to bring out from the dungeon the prisoner, and out of the prison-house those that dwell in darkness, and in the Everlasting One, that is my name; and my glory will I not give to any other, nor my praise to graven images. The former things, behold, are come to pass; and new things do I announce; before they spring forth I let you hear of them. ¶ Sing unto the Lord a new song, his praise from the end of the earth; ye that go down to the sea, and all that dwell in the isles, and that inhabit the land, resound with song the wilderness, and its cities, the villages which Kedar inhabiteth: let the inhabitants of the rocks sing, let them shout forth from the top of the mountains. Let them give glory unto the Lord, and in the islands declare his praise. The Lord—as a mighty one will he go forth, like a man of war will he arouse his vengeance; he will shout, ye, raise the war-cry; against his enemies will he show his strength. ¶ I have a long time held my peace; I have been still, and refrained myself: (now) like a travelling woman will I cry; I will destroy and devour (all) together. I will lay waste mountains and hills, and all their herbs will I dry up; and I will change the rivers into islands, and pools will I dry up. And I will cause the blind to walk on a way that they have not known; on paths that they have not known will I lead them; I will change darkness before them into light, and crooked places into plains. These are the things which I will do, and not leave them (unfulfilled). They shall be turned back, they shall be ashamed, that trust in graven images, that say to molten idols, Ye are our gods. ¶ Ye deaf, hear; and ye blind, look up, that ye may see. Who is blind, but my servant? or who is deaf, but my messenger whom I send? who is blind as he that is perfect, and blind as the servant of the Lord? Thou seest many things, but observest not; thine ears are open, but he heareth not. The Lord willed (to do this) for the sake of his righteousness; (therefore) he magnifieth the law, and maketh it honorable. But it is a people robbed and spoiled; they are all of them hidden in holes, and in the prison-houses they are hidden; they become for a prey, and none delivereth; for a spoil, and none saith, Restore. Who among you will give ear to this? will hearken and listen, for the time to come? Who gave up Jacob for a spoil, and Israel to plunderers? was it not the Lord? he it is against whom we have sinned; for they would not walk in his ways, neither did they hearken unto his law. Therefore hath he poured out over him the fury of his anger, and the strength of battle; and it blazed all round about him, yet he regarded it not; and it burnt on him, yet he laid it not to heart.

CHAPTER XLIII.

¶ But now thus hath said the Lord that created thee, O Jacob, and he that formed thee, O Israel, fear not; for I have redeemed thee, I have called thee by my name; my art thou. Whenever thou passest through the waters, I am with thee; and through the rivers,—they shall not overflow thee; whenever thou walkest through the fire, thou shalt not be scorched; neither shall the flame burn on thee. For I am the Lord thy God, the Holy One of Israel, thy Saviour; I have given Egypt for thy ransom, Cush and Seba in place of thee. Since thou art precious in my eyes, art honorable, and I indeed do love thee; therefore will I give men in place of thee, and nations instead of thy soul. Fear not, for I am with thee; from the east will I bring thy seed, and from the west will I gather thee. I will say to the north, Give up; and to the south, Withhold not; bring my sons from afar, and my daughters from the ends of the earth. Every one that is called by my name, and whom I have created for my glory; whom I have formed; yea, whom I have made, Bring forward the blind people that have eyes, and the deaf that have ears. Let all the nations be gathered together, and let the people be assembled; who among them can announce this? and cause us to hear former things? let them bring forth their witnesses, that they may be justified; or let them hear, and say, It is truth. Ye are my witnesses, saith the Lord, and my servant whom I have chosen: in order that ye may know and believe me, and understand, that I am he; before me there was no God formed, and after me there will be none. I, I am the Lord; and beside me there is no saviour. I myself have announced it, I have said, and I have let it be heard, and there was no strange (god) among you; and ye are my witnesses, saith the Lord, and I am God. Yea, from the (first) day am I he; and there is none that can deliver out of my hand; if I will work, is there one that can hinder it? ¶ Thus hath said the Lord, the Holy One of Israel. For your sake did I send to Babylon, and in swift vessels brought I them all

10 קָרָם וּבְשָׂרָם בְּאֵינֹת רַחֵם: אֲנִי יְהוָה קְדוֹשְׁכֶם מִוֶּדֶם
 11 יִשְׂרָאֵל מִלְּבָבְכֶם: מִה אָמַר יְהוָה נִתְּחַן בְּיָם יְהוָה
 17 וּבְמִים עֵינִים נִתְּחַר: הַמֵּצִיא רֶכְבָּזִים מִן הַיָּם וְעֵזָו וְחֵזֶן
 18 יִשְׁכְּבוּ בְּלִיקְוִמוֹ דַּעְכוּ בַּפִּשְׁתָּהּ קְבוּ: אֶל־תִּחַדְרוּ רֹאשֵׁי
 19 וְקִמְצוּ אֶל־הַחֲבֹנִי: הֲגִי עֲשֵׂה תְּדַשֶׁה עֵתָה תִּצְמַח
 20 הַלֵּוא תְּדַעֶנָּה אֶף אִשִּׁים בְּמִדְבַר יְהוָה בְּשִׂמְחֹת נְהַרְתּוּ:
 21 כִּי תִכְבְּדוּ אֶת הַשָּׂדֶה מִיָּם וּבְעֵת יַעֲנֶה קִרְיַתְחִי בְּמִדְבַר
 22 מִיָּם נְהַרְתּוּ בְּשִׂמְחֹת לְהִשְׁקוֹת עַם בְּחֹרֵי: יַעֲדוּ עֲרֹתַי
 22 לִי הַחֲלֹתִי יִסְפְּדוּ: וְלֹא אֲתִי קִרְאתִי יַעֲקֹב קִרְיַתְחִי כִּי
 23 יִשְׂרָאֵל: לֹא־הִבִּיאֵת לִי שָׂה עֲלֵתִיד וְהַחֲדָד לֹא כִבְדֵתִי
 24 לֹא הִעֲבַרְתִּיד בְּמַנְהֵל וְלֹא הִנְעַמְתִּיד בְּלוֹבֹנָה: לֹא־קִיַּת
 24 לִי כִסֵּף קִנְיָ וְחֶלֶב וְחֶדֶד לֹא תִרְוִיתִי אֶף הַעֲבַרְתִּי
 26 כִּי־מֵאֲזִיתִיד הִנְעַמְתִּי בְּעֵנֹתִיד: אֲכִלִי אֲכִלִי הוּא מִתְּדִי
 27 פִּשְׁעִיד לְמַעַן וְהַמֵּאֲתִיד לֹא אֶקְרָב: הַיְבִרְנִי נִשְׁפֹּטָה
 27 יְהִד סֶפֶר אֶתָּה לְמַעַן תִּצְדַּק: אֲכַד־הַרְאִישׁוֹן חֲמָא
 28 וְכִלְיָעִיד פִּשְׁעוֹ כִּי: וְאֶחְלַל עַרְיָ קָדֶשׁ וְאַתְנֶה לְחַרֵּם
 יַעֲקֹב וּיִשְׂרָאֵל לְגֵרוֹפִים:

CAP. XLV. מה

1 כִּדְאָמַר יְהוָה לְמַשְׁחֹתוֹ לְכֹדֶשׁ וְאֶשְׂרֵה־תְּחֻמְתִּי בִּימֵינוּ
 2 לְבָרֵךְ לְפָנָיו עֵינִים וּמְתֵנִי מִלְּבָבִים אֶפְתַּח לְפָתַח לְפָנָיו
 3 דְלִמְתִּים וּשְׁעָרִים לֹא יִסְגְּרוּ: אֲנִי לְפָנֶיךָ אֱלֹהֵי הַתְּהוֹרִים
 3 אֲשֶׁר־דִּלְתוֹת נִחְשָׂה אֲשֶׁר־וּבְרִיתִי בְּרַחֵם אֶנְשֶׁה: וְנִתְּתִי
 4 לְךָ אֹצְרוֹת חֵשֶׁךְ וּמְסַמְנֵי מִסְתָּרִים לְמַעַן תִּדְעֵה כִּי אֲנִי
 4 יְהוָה הַקּוֹרֵא בְּשֵׁמְךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: לְמַעַן עֲבַדִּי יַעֲקֹב
 5 וּיִשְׂרָאֵל בְּחֹזֶק וּבְחֵק לְךָ בִּשְׂפָתַי אֶבְרַח וְלֹא יִדְעֻתִי:
 6 אֲנִי יְהוָה וְאֵין עִדוּ וְלֹתִי אֵין אֱלֹהִים אֲחוּדָה וְלֹא יִדְעֻתִי:
 7 לְמַעַן יִדְעוּ מִמְּנוֹד־שִׁמְשׁ וּמִמְעַרְבָּה כִּי־אֶפְסֵם בְּלִבֵּי
 7 אֵין יְהוָה וְאֵין עִדוּ: יִצְרָר אֹרֶךְ וּבוֹרֵא חֵשֶׁךְ עֲשֵׂה שְׁלֹמֹם
 8 וּבוֹרֵא רַע אֵין יְהוָה עֲשֵׂה כְלֵאֵלָה: תִּדְעֻשׁוּ
 8 שְׁלֹמֹם מִמַּעַל וְשִׁחֲקוּם יִזְרַעְדְּקָה תִּפְתַּח־הָאָרֶץ וּתְפַרְשֵׁי
 9 וְצִדְקָהּ תִּפְתַּח יְהוָה אֵין יְהוָה בְּרַחֲמֵי: הֲוֵי רַב־
 9 אֲתִירְוִי חֵרֶשׁ אֲתִירְשֵׁי אֶדְמָה הַיֹּאמֵר חֲמִיר לִצְרוּ
 10 מִדְּהַפְּשֵׁתָהּ וּפְעֻלָּה אֲדִירְתִּים לוֹ: הֲוֵי אָמַר לְאֵבֶן
 11 מִדְּהַחֲלִיד וְלֹא־שָׂה מִדְּהַחֲלִין: כִּדְאָמַר יְהוָה קְדוֹשׁ
 11 יִשְׂרָאֵל וְיִצְרוּ הַאֲתִיתִי שְׂאֵלוֹנִי עֲלִבְנֵי וְעַל־פְּעֵל יְדִי
 12 הַצְּנִי: אֲכִלִי עֲשִׂיתִי אָרֶץ וְאֶדְמָה עֲלִיהָ כִּרְאתִי אֵין יְדִי
 13 נָטוּ שְׁמַיִם וּבְלִי־צֶבָאִם עֲצִיתִי: אֲכִלִי הַעֲדִיתִי בְּצֶדֶק וּבְלִי
 13 דְרִכְוִי אֲשֶׁר־הִיאִיבְנֶה עֲרִי וְגִלְתִּי וְשִׁלַּח לֹא בְּחִתוֹר
 14 וְלֹא בְּשִׂחַד אָמַר יְהוָה עֲבָאוֹת: מִה אָמַר יְהוָה
 14 גִּיעַ מְצִירִים וּסְתִירְגִּישׁ וּסְבָאִים אֲנִישׁ מִיָּד עֲלִידִי עֲבָרוּ
 15 וְלִךְ יְהוָה אֲתִירְוִי לְבוֹ בּוֹקִים עֲבָרוּ וְאֶלְךָ יִשְׁתַּחֲוֶה אֱלֹהֵי
 15 יִתְפַּלְלוּ לְךָ אֵין אֵין עִדוּ אֶפְסֵם אֱלֹהִים: אֲכִן אֶתָּה אֵין
 16 מִסְתַּתֵּר אֲלֵיךָ יִשְׂרָאֵל מִזְּעִיר: שָׂשׁוּ וּבְנִי־כִלְמֵי כִלְמֵי
 16 יְהוָה לְבָטֵי כְּבִלְמָה תִּרְשֵׁי צִירִים: יִשְׂרָאֵל נוֹשֵׂעַ בְּיְהוָה
 17 תִּשְׁוֹת עוֹלָמִים לֹא־תִבְשׁוּ וְלֹא־תִכְלְמוּ עַד־עוֹלָמֵי עַד:
 18 כִּי־כֹה אָמַר־יְהוָה בּוֹרֵא הַשְּׁמַיִם הוּא הַאֲלֹהִים
 18 יִצְרָה הָאָרֶץ וְעֲשֵׂהָ הוּא כּוֹנֵנָהּ לֹא־תִחַד בְּרָאָה לְשִׁבְתָּהּ
 19 יִצְרָה אֵין יְהוָה וְאֵין עִדוּ: לֹא בִּפְתָר יִדְרֹתִי בְּמִקְוֹם
 19 אָרֶץ חֵשֶׁךְ לֹא אֲמַרְתִּי לְקֹרֵעַ יַעֲקֹב תִּדְרֹ בְּקִשְׁוֵי אֵין יְהוָה
 20 דְּבַר צֶדֶק מִיָּד מִיִּשְׂרָאֵל: דְּבַרְכֵּנוּ וּבָא הַתְּנַשֵּׁי וְחֵזֶן

CAP. XLIV. מר

1 וְעַתָּה שָׁמַע יַעֲקֹב עֲבַדִּי וּיִשְׂרָאֵל כִּתְרִיתִי כִּי: כִּדְאָמַר
 2 יְהוָה עֲשֵׂה וְהִצַּרְךָ מִמֶּנּוּ יַעֲנֶה אֶל־תִּירָא עֲבַדִּי יַעֲקֹב
 3 וְיִשְׁרָן כִּתְרִיתִי כִּי: כִּי אֶצְקֵמֶם עַל־צִמָּא וְנִזְלִים עַל־
 4 בִּשְׂמָה אֶצְקֵחֹחִי עַל־יְהוָה וּבְרַחֲמֵי עַל־אֶצְאָעִיד: וְצִמְתִּי
 5 הַבְּחַן חֲצִיר כְּבָרִים עַל־בְּלִרְמִים: וְהֵ אָמַר לְיְהוָה
 6 אֲנִי יְהוָה וְיִקְרָא בְּשֵׁם־יַעֲקֹב וְהֵ יִתְבַּח יְהוָה לְיְהוָה וּבְשֵׁם
 6 יִשְׂרָאֵל יִתְבַּח: כִּדְאָמַר יְהוָה מִלְּךָ־יִשְׂרָאֵל וְאֵלוֹ
 7 יְהוָה צְבָאוֹת אֲנִי רֹאשׁוֹן וְאֵין אֲחֵרוֹן וּכְבֹלְעֵנִי אֵין אֱלֹהִים:
 7 וְכִי־בִמְנִי יִקְרָא וְיִגְדֵה וְיִשְׁרַכֶּה לִי מִשׁוּמֵי עַם־עוֹלָם
 8 וְאֲתִיתִי וְאֶשְׂרֵה תִּבְאֵנָה יְהוָה לְמוֹ: אֶל־תִּפְתַּחוּ וְאֶל־
 8 תִּתְרוּ וְהֵלֵא מֵאֵז הַשְּׁמַעֲתִיד וְהַחֲדָד וְאֶתֵּן עֲרִי הַיֵּשׁ
 9 אֱלֹהִים מִבְּלִיַּי וְאֵין צוּר כִּלְיָעִישׁוֹ: וְצִרְפֹּסֵל כִּלְמֵי
 10 תִּחַד וְתִמְוִדְתֶּם כִּלְיָעִלוֹ וְיִגְדֵתֶם הִמָּה כִּלְיָעִו וּבְלִי־
 10 יְדִישׁ לְמַעַן יִבְשׁוּ: מִדְּרַע אֵל וּפְסֵל יִסְדֵּךְ לְבִלְתִּי הַעֲרִיל:
 11 הֵן כִּלְיָחֲדָרוֹ וְיִבְשׁוּ תְּדַרְשִׁים הִמָּה מֵאֲדָם יִתְקַבְּצוּ כִלְמֵי
 12 יַעֲמִדוּ וְיִתְרוּ וְיִבְשׁוּ יְהוָה: הַיֵּשׁ בְּרַחֵם מִיָּבָד וּפְעֵל
 13 בְּפִתּוֹם וּבְמִקְבוֹת צִירֵי וּפְעֵלָיו בּוֹרֵעַ בְּלִי־סִדְרֵיכֶם
 13 וְאֵין כֹּחַ לֹא־שָׂתָה מִיָּם וְיַעֲנֵךְ: חֵרֶשׁ עֲצִים נִשְׂחָה קוֹ
 14 תִּחַרְדוּ כִּשְׂדֵד יַעֲשִׂהוּ בְּמִקְבָּעוֹת וּבְמִחְנֶה תִּחַרְדוּ
 14 וְיַעֲשִׂהוּ תִּבְנִיתִי אִישׁ תִּפְתַּרְתּוּ אֲדָם לְשִׁבְתָּהּ בּוֹרֵ:
 15 לְכִרְתִּילֹ אֲדָוִים וּפְתַח תִּפְתַּח וְאֶלֹתֵי וְאֶמְסִילֹ בְּצִירְיָעִיר
 16 נִשְׁמַע אֲרוֹ וְנִשְׁמַע עֲבָדִי: יְהוָה לֹא־עָם לְבָרֵךְ וּפְתַח מִיָּם
 16 נִחַם אֲדִירְשִׁיק וְאַפְּהָ לָחֵם אֲדִירְפַּעֵל־אֵל וְיִשְׁתַּחֲוֶה עֲשִׂהוּ
 16 פְסֵל וּסְגִר־לְמוֹ: חֲצִיו סָרַף כִּמְרָאשׁ עַל־חֲצִיו כִּשְׂרִי
 17 יֹאכַל יִצְלָה צִלִי וְיִשְׁכַּע אֲדִירְחֹם וְיֹאמַר הֵאֵחָ חֲמוֹתִי
 17 רֹאחִי אֹרֶ: וְשִׂאֲרֹתָו לֹאֵל עֲשֵׂה לְפִסְלוֹ יִסְגִּר־לִי
 18 וְיִשְׁתַּחֲוֶה וְחִפְפֵּל אֵלָיו וְיֹאמַר הַצִּילֵנִי כִּי אֵלִי אֶתָּה: לֹא
 18 יְדִישׁ וְלֹא יִבְעֵי כִּי טַח מְרֹאוֹת עֵינָיִם מִתְּשַׁכֵּל לְבַתֵּם:
 19 וְלֹא־יִשׁוּב אֶל־לִבּוֹ וְלֹא נִשְׁתַּחֲוֶה וְלֹא־יִתְבַּח לְאִמְרֵי חֲצִיו
 19 שְׂקַרְתִּי כִּמְרָאשׁ וְאֵף אֲפֹתִי עַל־חֲלָיו לְחֵם אֶצְלָה

down, and the Chaldeans, in the ships of their
 15 joyful song. I am the Lord, the Holy One, the
 16 Creator of Israel, your King. ¶ Thus hath said
 the Lord, who maketh a way in the sea, and a
 17 path in the mighty waters; Who bringeth forth
 chariot and horse, army and power: together shall
 they lie down, they shall not rise up again; they
 18 are extinct, like a wick are they quenched. Re-
 member not the former things, and ancient events
 regard no more. Behold, I will do a new thing;
 now shall it spring forth; will ye not acknowl-
 20 edge it? I will even make in the wilderness a
 way, and in the desert rivers. The beasts of the
 field shall honor me, the monsters and the os-
 triches: because I give waters in the wilderness,
 rivers in the desert, to give drink to my people,
 21 my elect: This people which I have formed for
 myself; my praise shall they relate. But on me
 22 hast thou not called, O Jacob; for thou art be-
 come weary of me, O Israel. Thou hast not
 brought unto me the lamb of thy burnt-offerings;
 and with thy sacrifices hast thou not honored me:
 23 I have not troubled thee with meat-offerings, nor
 24 brought thee with frankincense. Thou hast not
 wearieth to me swine's cane, and with thine
 thy sacrifices hast thou not satisfied me; but thou
 hast troubled me with thy sins, thou hast wearied
 25 me with thy iniquities. I, it is I that blot out
 thy transgressions for my own sake, and thy
 26 sins I will not remember. Put me in remem-
 berance: let us plead together: relate thou, in
 27 order that thou mayest be justified. Thy first
 father did sin, and they that plead for thee
 28 transgressed against me. Therefore do I profane
 the holy princes, and I give up Jacob to the curse,
 and Israel to reproaches.

CHAPTER XLIV.

1 ¶ Yet now hear, O Jacob my servant; and Is-
 2 rael, whom I have chosen: Thus hath said the
 Lord thy Maker, that formed thee from the
 womb, who will help thee, Fear not, O my
 servant Jacob; and thou Jeshurun, whom I have
 3 chosen. For (as) I pour water upon the thirsty
 (land), and rain-droppings upon the dry ground:
 (so) will I pour my spirit over thy seed, and my
 4 blessing over thy offspring. After they shall
 spring up (as) among grass, like willows by the
 5 water-courses. This one will say, I belong to
 the Lord; and the other will call himself by the
 name of Jacob; and the other will inscribe him-
 6 self with his hand unto the Lord, and surname
 himself by the name of Israel. ¶ Thus hath said
 the Lord, the king of Israel, and his Redeemer,
 the Lord of hosts, I am the first, and I am the
 7 last; and beside me there is no god. And who,
 like me, will announce, and will tell it, and set
 in order for me, and have appointed the people
 of ancient times? and the future things, and
 those which are to happen,—let them foretell unto
 8 them. Have no dread, and do not despond; have
 I not long since informed thee, and have told it?
 and ye are my witnesses: Is there a god beside
 me? yea, there is no rock, whom I know not.
 9 The makers of graven images are all vanity; and
 their costly idols can not profit, and they are
 10 not their own witnesses: that they see not and know
 not, in order that they may be ashamed. Who
 hath formed a god, or cast an image that profit-
 11 eth nothing? Behold, all his associates shall be
 ashamed, for the workmen themselves are but
 men: let them all be gathered, let them stand
 up, they shall be terrified, they shall be ashamed
 12 together. The iron-smith (maketh) an axe and
 worketh it in the coals, and with hammers he
 fashioneth it, and worketh it with his powerful
 arm; he also, when he is hungry, loses his
 strength: when he drinketh no water, he be-
 13 cometh faint. The worker in wood stretcheth
 out the rule; he marketh it out with chalk; he fit-
 teth it with planes, and he marketh it out with
 the compass, and maketh it after the figure of a
 man, after the beauty of a child of earth, that
 14 may dwell in a house. He felleth for himself
 cedars, and takethypress and oak, and he choos-
 eth for himself the strongest among the trees of
 the forest; he planteth an ash, and the rain
 15 causeth it to grow. Then doth it serve a man
 for burning; and he taketh thereof, and warmeth
 himself; he also heateth therewith, and taketh
 bread; he also worketh out an image, and boweth
 16 down thereto. The half thereof hath he burnt
 in fire; with the half thereof will he eat flesh; he
 will roast food, and be satisfied; he will also
 warm himself, and say, Alas, I am warm, I have
 17 felt the fire. And the residue thereof hath he
 made into a god, his graven image; he kneeleth
 down unto it, and boweth himself, and prayeth
 18 unto it, and saith, Deliver me; for my god art
 thou. They know not, they understand not; for
 their eyes are daubed over, that they cannot see;
 19 their hearts, that they cannot understand. And
 he layeth it not to heart, and hath no knowl-
 edge, no understanding, to say, The half thereof have

I burnt in fire; and I have also baked upon its
 coals bread; I (now) will roast flesh, and eat it;
 and shall I make of its residue an abomination,
 before a block of wood shall I kneel? He pursu-
 20 eth ashes; a deceived heart hath turned him aside;
 and he cannot deliver his soul, and will not say,
 Is there not a lie in my right hand? ¶ Remem-
 21 ber these things, O Jacob; and Israel, for thou art
 my servant: I have formed thee to be my servant;
 thou (art) this; O Israel, thou shalt not be for-
 gotten by me. I have blotted out, as a vapor,
 22 thy transgressions, and, as a cloud, thy sins; re-
 turn unto me; for I have redeemed thee. Sing, O
 23 ye heavens: for the Lord hath done it; shout, ye
 lowest depths of the earth; break forth unto sing-
 ing, ye mountains, O forest, and every tree there-
 in: for the Lord hath redeemed Jacob, and for
 Israel will he glorify himself. Thus hath said the
 24 Lord, thy Redeemer, and he that formed thee
 from the womb, I am the Lord that hath made all
 things; that hath stretched forth the heavens by
 myself alone; that hath spread abroad the earth
 from my own self; That frustrate the tokens of the
 25 liars, and confuseth diviners; that turneth
 the wise backward, and maketh their knowledge
 foolish: That fulfilleth the word of his servants,
 26 and performeth the counsel of his messengers;
 that saith of Jerusalem, It shall be inhabited;
 and of the cities of Judah, They shall be built,
 and their ruins will I raise up. That saith to
 27 the deep, Be dry, and thy rivers will I dry up;
 That saith of Cyrus, (He is) my shepherd, and
 28 all my pleasure shall he perform: even saying of
 Jerusalem, It shall be built; and the temple's
 foundation shall be laid.

CHAPTER XLV.

¶ Thus hath said the Lord to his anointed, to 1
 Cyrus, whom I have taken hold of by his right
 hand, to subdue nations before him, even the
 loins of kings will I ungrid, to open before him
 (city)-doors and gates that they shall not be shut;
 I will go before thee, and will be strong behind
 2 thee: I will level; doors of brass will I break in pieces,
 and bolts of iron will I cut asunder. And I will
 give unto thee the treasures of darkness, and
 riches hidden in secret places; in order that thou
 mayest know that I am the Lord, who call thee
 by thy name, the God of Israel; For the sake of
 3 my servant Jacob, and Israel my elect; and I
 have called thee by thy name; I have designated
 thee, though thou hast not known me, I am the
 4 Lord, and there is none else, beside me there is
 no god; I assisted thee, though thou hast not
 known me. In order that they may know from
 5 the rising of the sun, and from its setting, that
 there is nothing without me, I am the Lord, and
 there is no one else; Forming the light, and cre-
 6 ating darkness; making peace, and creating evil;
 I (the Lord) do these things. ¶ I will open the
 7 heavens, and let the skies distil blessing; let
 the earth open and let them (all) be fruitful of
 prosperity, and let righteousness spring up like-
 wise: I the Lord have created it. ¶ Wo unto
 8 him that contendeth with the one who formed him
 —a potsherd among the potsherds of the earth.
 Shall the clay say to him that fashioneth it, What
 9 hast thou done to me, or thy working, that I have
 so? ¶ Wo unto him that saith unto (his) father, What
 10 begettest thou? or to the woman, What bringest
 thou forth? ¶ Thus hath said the Lord, the Holy
 11 One of Israel, and he who hath formed him, About
 events to come will you ask me? concerning my
 sons, and concerning the work of my hands will
 ye command me? (When) I myself have made
 12 the earth, and created man upon it; when I?
 even my hands, have stretched out the heavens,
 and I have ordained all their host, I myself have
 13 waked him up in righteousness, and all his
 ways will I make straight; he shall build my
 city, and my exiles shall he dismiss free, not
 for purchase-money nor for presents, saith the
 14 Lord of hosts. ¶ Thus hath said the Lord, The
 labor of Egypt, and the merchandise of Ethiopia,
 and of the Sabeans, men of high stature, shall
 pass over unto thee, and thine shall they be;
 behind thee shall they walk; in chains shall they
 pass along, and unto thee shall they bow, unto
 15 thee shall they pray, (saying) Yea, only among thee
 is God; and there is no one else, beside God. Verily
 16 thou art a God that hidest thyself, O God of Israel,
 the Saviour: they are ashamed, and also confounded,
 17 all of them: together shall they go to confusion
 that are makers of idols. (But) Israel shall be
 helped by the Lord with an everlasting salvation;
 ye shall not be ashamed and not be confounded
 unto all eternity. ¶ For thus hath said the Lord
 18 the creator of the heavens; he, the God that
 formed the earth and made it; he that hath estab-
 lished it,—not for naught did he create it, and
 he inhabited it: he form it: I am the Lord; and
 there is no one else. Not on a secret spot have I
 19 spoken, in a dark place of the earth; I said not
 unto the seed of Jacob, Seek ye me for naught; (but)
 20 I the Lord speak righteousness, I declare things that
 are right. Assemble yourselves and come; draw 20

וכרב בשפך כאשר נעתה מעורף אלי תוכלי היעל
 13 אולי הערצו: ולאת כרב צמחך צמורא וישפך
 לברו שמים חדים ככובלים מודעים לחדשים מאשר
 14 ונאו עלדי: הנה הו בקש אש שרפתם לא יצילו את
 נפשם מיד לבה און נחלה לחמט אור לשבת נחו:
 15 כן הירדך אשר נעתה סררך מעורף אש לקברו
 חש און משפך:

CAP. XLVIII. מו

שמעו זאת בתעלב הנקראים בשם ישראל וממי
 1 הנה יצאו הנשבעים בשם יהוה ובאלהי ישראל
 2 תכזרו לא באמת ולא בעדקו: כי מעורף הנפש נכזאו
 ועל אלהי ישראל נסמט יהוה צבאות שמו:
 3 הראשטח מאן הנה ומפי יצאו ואשמעם פהאם
 4 עשיתי ותבאנה: מדעתי כי קשה אתה וגד כחול ערפך
 5 ומצחך נחשתי: ואגד קד מאן כשרם תבוא השמעתך
 6 פרחאמר עזבי נשם וסלתי ונסכי צום: שמעתה הנה
 7 כלה ותאם הלא תגדו השמעתך חדשות מעתה תצרות
 8 ולא ידעתם: עתה נברא ולא מאן ולפניכם ולא שמעתם
 9 פרחאמר הנה ידעתין: גם לא שמעתם גם לא ידעתם גם
 10 מאן לא שפתה אנכי כי ידעתי בעד חבנד ולפעט בעסן
 11 קרא קד: למען שמי אצריך אפי תודלתי אחסם קד
 12 לבלתי בררתיך: הנה צרפתך ולא בקפח בתרתיך
 13 בטר עני: למען למען אעשה כראך חל וכבוד לאתר
 14 לא אתון: שמע אלי שקב ישראל מקראי אידוא
 15 אני ראשון אף אני אחרון: אפירי סרה ארץ ומיני
 16 טפחה שמים קרא אני אליהם צמדו יהוה: הקבצו כלכם
 17 ושקטו מי כהם רגד את אלהי יהוה אלהי ישראל
 18 בקבל חרעו כשירים: און אני דברתי אף קראתיו הבאתיו
 19 והצילתי דרכו: קרבו אלי שמעו זאת לא מראש כסתר
 20 דברתי מעת היתה עם אני ועתה ארעו יהוה שלתי
 21 ויהוה: כה אמר יהוה אלהי אלהי ישראל אני יהוה
 22 אלהיך כלמדת להעמי מדרכי בררך חלד: לוח
 הקשבת למציתי ונה כנהר שלומך וצדקתך כנלתי הם:
 23 ונה כחול ורדך וצאצאי מצדך כמעונו לא דברתי ולא
 24 ישמד שמו מלפני: יצאו מכבל ברתו מבשרים כ
 ככול ונה תגדו השמעו זאת והצאיתו ערקתה הארץ
 25 אמרו ואל יהוה עבדו יעקבו: ולא יבואו בתרבות הילקם
 26 מים מצד היל למן ובקעצד חובו מים: און שלום
 27 אמר יהוה לרשעים:

CAP. XLIX. מט

שמעו אים אלי ותקשיבו לאמים מדתוך יהוה מבטן
 1 קראני ממשי אמי תוקר שמי: נשום פי כתרב יהוה
 2 ככל ידו תבדאני וישמני לחן כרוח באשפתו הסתמיני:
 3 ויאמר לי עבדך אנה ישראל אשר בך אתפאר: ואני
 4 אמרתי לריק נעתה לתוה תבל כתי בלתי אבן משפטי
 5 את יהוה ופעלתי את אלהי:
 6 יצרו מבטן לעבד לו לשוכב ועלב אליו ישראל לא
 7 יאסף ואבדו בעני יהוה ואלהי יהוה עני: ואמר וקד

1 כי היום לא ידעו הנשאים את עיני כסלם ויתפללים
 21 אלא לא לא ישיעו: תגדו והגישו אף ונצו ויהוה מי
 השמיע זאת מקדם מאן הגדה הלאו אני יהוה ואך
 22 עוד אלהים מבלתי אל צדקים ומשעי און וקלתי: פטר
 23 אלי והנשעי כל אפסר ארצו כי אנאל ואון עוד: כי
 נשבעתי ונא מפי צדקה דבר ולא ישוב כרלי חכרע
 24 כל כררף השבע כלילשוני: אף ביהוה לי אמר צדקות
 25 כה ונעו עריו ויבאו ונבשו כל העתים כו: ביהוה יצדקו
 ויתחילו כל ברוע ישראל:

CAP. XLVI. מז

1 א קרע כל קרם נבו הו עצביהם לחנה ולבהמה
 2 נשאתכם עמופות מלא לעשה: קרסו כרעו יהוה לא
 3 וכלו מלט משא ונפשם כשבי הלקבו: שמעו
 4 אלי בית יעקב וכל שארית בית ישראל העמים כמר
 5 כמן הנשאים מירחם: וערוקנה אני הוא וערשית
 6 אני אסבל אני עשיתי ואני אשא ואני אסבל ואמלט:
 7 למי תדמוני ומשנו ותמשלנו ונרמה: חלום
 8 והב מלים וכסף כקנה ישלתי ישברו צורח ועשור
 9 אל יסדו אף ישתחוו: ישארו על בנתם יסבלו ויגדו
 10 תחתיו ונעמד מקומו לא ימש אף יעצק אליו ולא
 11 יגנה מצרותו לא יושענו: וכרואות ותאששו
 12 השיבו פושעים על לב: וכרו ראשונת מעולם כי אנכי
 13 אל ואון עוד אלהים ואפם כמנו: מיד מראשית
 14 אחרית ומקדם אשר לא ינעשו אמר ערתי תקום וקל
 15 תפצי אעשה: קרא ממורח עיש מארץ מרתק אש
 16 ערתי אף דברתי אף אבאנה צרתי אף אעשה:
 17 שמעו אלי אבדו לב כרחוקים מצדקת: קרבתי צדקתי
 18 לא תחלו ותושעתי לא תאדו ונתתי כציון השועה
 19 לישראל תפארת:

CAP. XLVII. מז

1 א רני וושפי עלי נפר בתחלה בתבבל שבר צרצו אד
 2 כשא בתכשדים כי לא תוספי יקרארדך רבה ונענה:
 3 קתי רחום ונחמי קפח גלי צמחך השפרעבל גלישוק
 4 עברי נהרות: חלל נרומך גם מרעה דרפדך נקם אפך
 5 ולא אפני אדם: גאלו יהוה צבאות שמי קדוש
 6 ישראל: שבי היום ובאי כחשך בתכשדים כי לא
 7 תוספי יקרארדך נברת ממלכות: קצפתי על עמי
 8 חללתי נחלתי ואתנם בנר לא ישמט להם רחמים על
 9 וכן תבשרת עקד מאד: ותאמרו לעולם אנה נברת
 10 עד לא ישמט אלה על לבך לא זכרת אחרית:
 11 ועתה שמעו זאת ערתי וישבת לכמה האמרה כל לבכם
 12 אני ואפסי עוד לא אשב אלמנה ולא ארע שקול:
 13 ותבאנה קד שתי אלה רגע ביום ארש סכול ואלמן
 14 בתים באי עלך כרב כשפך כנעמת חכרך מאד:
 15 ותכשתי ברשעך אמרת און ראני כחמך וצמחך הוא
 16 שובכחך ותאמרי בלבך אני ואפסי עוד: ובא עלך
 17 רעה לא תרעי שתורח ותפל עלך יהוה לא תוכל כפחה
 18 ותבא עלך מתאם שמה לא תרעי: עמדינא כחכרך

near together, ye escaped fugitives of the nations! They have no knowledge that carry the wood of their graven image, and pray unto a god that cannot save. Tell ye, and bring them near; yea, let them take counsel together: Who hath announced this in ancient times? told it from the beginning? is it not I the Lord? and there is no other god without me, a just god and a saviour; there is none beside me. Turn unto me, so that ye may be helped, all ye ends of the earth; for I am God, and there is no one else. By myself have I sworn, righteousness is gone out of my mouth, a word (which) shall not return, That unto me every knee shall bend, every tongue shall swear. Only in the Lord,—shall men say of me,—there are righteousness and strength. Unto him shall come, and be aslamed all that are incensed against him. In the Lord shall be justified, and shall glory themselves all the seed of Israel.

CHAPTER XLVI.

1 Bel is bowed down, Nebo sinketh, their idols are (delivered) unto the beasts, and unto the cattle; those which were once carried by you are now laden up a burden to the weary beasts. They are sunk, they are bowed down together; they could not deliver the burden, but they themselves are gone into captivity. ¶ Hearken unto me, O house of Jacob, and all the remnant of the house of Israel, who are borne (by me) from their birth, who are carried from the womb; And even unto old age I am the same; and even unto the time of hoary hairs will I bear: I have done it, and I will carry (you); even I will bear, and deliver ye you. ¶ To whom will ye liken an assimilate me, and compare me, that we may be like? (where are those) that lavish gold out of the bag, and weigh silver in the balance; that hire a melter, that he may make of it a god; they (then) bend the knee, yea, they bow themselves down; They carry him, upon the shoulder they bear him, and set up him in his spot, and he remaineth standing, from his place he doth not move. yea, though men should cry unto him, he cannot answer, out of his trouble he cannot help him. ¶ Remember this, and take courage; take it again to heart, O ye transgressors. Remember the former things of olden times; for I am God, and there is no one else, I am God, and there is nothing like me. 10 Declaring from the beginning the end, and from the earliest days the things that shall not yet been done, saying, My counsel shall stand firm, and all my pleasure will I do; Calling from the east the eagle, from a far-off country the man of my counsel; yea, I have spoken it, I will also bring it to pass; I have purposed it, I will also execute it. ¶ Hearken unto me, ye stout of heart, that are far from righteousness: I have brought near my righteousness; it shall not be far off, and my salvation shall not tarry; and I will grant unto Zion salvation, unto Israel my glory.

CHAPTER XLVII.

1 Come down, and sit in the dust, O virgin daughter of Babylon; sit on the ground, there is no throne, O daughter of the Chaldeans; for men shall nevermore call thee, Tender and delicate. 2 Take the mill, and grind meal; uncover thy locks, lift up the train, uncover the thigh, pass over the 3 rivers. Thy nakedness shall be uncovered, yea, thy shame shall be seen: I will take vengeance, and I will not regard any man. ¶ Our redeemer—the Lord of hosts is his name the Holy One of 5 Israel. Sit thou silent, and enter into darkness, O daughter of the Chaldeans; for men shall never more call thee, The mistress of kingdoms. I was wroth over my people, I defiled my inheritance, and gave them into thy hand: (yet) thou didst grant them no mercy; upon the aged hast thou laid very heavily thy yoke. And thou saidst, For ever shall I possess; and I said, Thou shalt not lay these things to thy heart, thou didst not call to mind the result thereof. ¶ And now hear this, luxurious one, that dwellest in security, that sayest in thy heart, I am, and there is nothing else beside me; I shall not sit as a widow, 9 neither shall I know the loss of children. Yet both these things shall come to thee in a moment in one day, the loss of children, and widowhood; in their fall meanness shall they come upon thee, despite of the multitude of thy sorceries, despite of the very great abundance of thy enchantments. 10 And thou didst trust in thy wickedness; thou saidst, No one seeth me. Thy wisdom and thy knowledge,—these were they that seduced thee; and thou saidst in thy heart, I am, and there is nothing else beside me. And there shall come upon thee an evil, which thou shalt not know how to remove it, by prayer; and there shall fall upon thee mischief, which thou shalt not be able to atone for; and there shall come upon thee suddenly desolation, which thou shalt not know. Stand now with thy enchantments, and with the multitude of thy sorceries, wherein thou hast labored from thy youth; peradventure thou mayest be able to profit, peradventure thou mayest withstand.

Thou art wearied with the multitude of thy counsels. Do let now those that divide off the heavens, that look at the stars, that announce (coming) events at new moons, stand up, and save thee from the things that are to come over thee. Behold, they are become as stubble; the fire burneth them; they shall not deliver themselves from the power of the flame; not a coal shall be left to warm it, nor a blaze to be set on it. Thus are they become unto thee with whom thou hast labored; those that had commerce with thee from thy youth, wander away every one on his road; there is no one to save thee.

CHAPTER XLVIII.

¶ Hear ye this, O house of Jacob, who are 1 called by the name of Israel, and are come forth out of the spring of Judah, who swear by the name of the Lord, and make mention of the God of Israel,—not in truth, nor in righteousness. For of the holy city they call themselves, and upon the God of Israel they stay themselves,—The Lord is his name. ¶ The former things 3 have I declared from the beginning; and out of my mouth went they forth, and I announced them; suddenly did I accomplish them, and they came to pass; Because I knew that thou art obstinate, that like an iron sinew is thy neck, and thy brow of copper; And I declared it to thee from the beginning; before yet it came to pass did I let thee hear, lest thou shouldst say, My idol hath done these things, and my graven image, and my molten image, have ordained them. Thou hast heard it; see it all now; and you—will you not declare it? I caused thee to hear new things, from this time, even hidden things which thou hadst not known. Now are they created, and not from the beginning; and before the day (that I announced them) thou hearest them not; lest thou shouldst say, Behold, I knew them, that in the days I heard it; nor didst thou know; nor had in ancient times thy ear been opened; for I knew that thou wouldst deal very treacherously, and a transgressor wast thou called from thy birth. For the sake of my name will I defer my anger, and because of my praise will I restrain it toward thee, so that I may not cut thee off. Behold, I have refined thee, but not with silver; I have proved thee in the crucible of affliction. For my own sake will I do it: for how would (my name) be dishonored? and my glory will I not give unto another. ¶ Hearken unto me, O Jacob, and Israel, my called one; I am he; I am the first, I also am the last. My hand also hath laid the foundation of the earth, and my right hand hath spanned out the heavens: I call unto them, they stand forward together. Assemble yourselves, all of you, and hear: Who among them hath told these things? He whom the Lord loveth, will do his pleasure on Babylon, and (display) his arm (on) the Chaldeans. I, even I, have spoken it, I have also called him: I have brought him, and he shall be prosperous on his way. Come ye near 16 unto me, hear ye this; never from the beginning have I spoken in secret; from the time that it occurred, was I there. And now the Lord Eternal hath sent me, and his Spirit. Thus hath said the Lord, thy Redeemer, the Holy One of Israel, I am the Lord thy God who teach thee for thy profit, who lead thee by the way thou shouldst go. Oh that thou hadst but listened to my commandments! then would have been as a river the sea: And this would have been as the sand thy seed, and the offspring of thy body like the pebbles of the sea-shore; yet shall his name not be cut off nor destroyed from before me. ¶ Go forth out of Babylon, flee away from the Chaldeans, with the voice of singing declare, announce this, carry it forth as far as the end of the earth; say, The Lord hath redeemed his servant Jacob. And the Lord hath said, I will lead them through the deserts; waters out of the rock he let drop down for them; and he cleared the rock, and the waters gushed out. There is no 22 peace, saith the Lord, unto the wicked.

CHAPTER XLIX.

¶ Hearken, O isles, unto me; and listen, ye 1 people, from afar: The Lord hath called me, from my birth, from my mothers' womb, hath he made mention of my name. And he hath rendered 2 my mouth like a sharp sword; in the shadow of his hand hath he hidden me; and he hath rendered me as a polished arrow; in his quiver hath he concealed me: And said unto me, My servant 3 art thou, O Israel, thou on whom I will be glorified. But I had indeed said, For no purpose have I labored; for vanity and for anger have I spent my strength; yet surely my cause is with the Lord, and the recompense of my work with my God. ¶ And now hath said the Lord that formed me 5 from the womb to be his servant, to bring Jacob again to him, that Israel may be gathered unto him, that I should be honored in the eyes of the Lord, while my God will strengthen my hand. And he said, It is too light a thing that thou shouldst be

9 וריב אתי נעמדה וחד מרבעל משפטו יגש אלי: הן
 אדני יהוה עורלי מדינא ורשיעני הן כלם כבדו וכלו
 עש יאכלם: מי כבם ויא יהוה שמע בקול עבדו
 אשר ו הלך חשכים ואין נה לא יבטח בשם יהוה וישמן
 באלהיו: הן כלכם קדשו אש כצור וזכות לבו ו
 11 באור אשכם וזכות כפרתם מדי הטהרתא לכם
 למצנפה השקבון:

CAP. LI. N3

1 שמעו אלי רדפי צדק מכשני יהוה רבונו אל-צור
 2 הצבקים ואל-מצבת ברז ונתתם: הביטו אל-אברתם
 אביכם ואל-שורה הוילקכם כראחד קראתו ואברכו
 3 וארבו: כדנתם יהוה ציון נתם כל-הרבה-תהי תשום
 מדרגה בעדו וערבקה כגודלתה ששון ושמחה יצא
 4 בה תודה וקול ומרה: הקשיבו אלי עמי ולאמי
 5 אלי האנשי כי תודה מאתי תצאו ומשפטו לאור עמי
 6 ארצני: קרוב צדקו וצא ישעי ורעי עמו שופטו אלו
 7 אינם וכוו ואל-רועי ויחלון: שאל לשמים עיניכם
 8 והביטו אל-הארץ ממתת ברשמים כעשן נמלחו והארץ
 9 כבדו תבלה וישקיה כמדון ומתן וישועתי לעולם
 10 תהנה ועדתי לא תחת: שמעו אלי ורעי צדק
 11 עם תורתי כלכם אל-תראו חרפת אנוש ומצדפתם אל
 12 תחתו: כי כבדו יאכלם עש ובצמר יאכלם עם ועדתי
 13 לעולם הטהרה וישועתי קדור דורים: ערו ערו לבשר
 14 עו ורעי יהוה עירי כימי קדם דורות עולמים הלא אתי
 15 היא המצנפת רוב מחוללת תינו: הלא את-היה
 16 המצנפתים הם מי תתום רבה השמה מעמקיהם החד
 17 ואלים: ואדני יהוה ישוכן וכאו ציון ברנה
 18 ושמחת עולם על-ראשתי ששון ושמחה ישלח נבו יצן
 19 ונאחה: אנכי אביו הוא מחמקם מראת ותרוא
 20 מאנוש ומת ומבד-אדם חציר יתון: ותשפח יהוה עשך
 21 נוטה שמים יסד ארץ ותפחד תמיד כל-היום מפני חמת
 22 המציק כאשר כונן להשחת ואיה חמת המציק: מתר
 23 צעה להשתחן ולא-ימות לשחת ולא תסר לחמו: ואנכי
 24 ויהוה אל-הך רגע הם ויהי נלוו יהוה צדקות שמו:
 25 ואשם רדפי כפיד ובעל די כסיתך לנטע שמים ולסד
 26 ארץ ולאמר לציון עמי אתה: התעוררי התעוררי
 27 קומי וישלם אשר שחת מיד יהוה את-יפוס חמתי
 28 את-קבצתם סוס הטרעלה שחת מצית: אתי מנהל לה
 29 מכל-ביתם יגדה ואין מחוק ביה מכל-ביתם עובד:
 30 שמים הנה קראתך מי ועד לך השד והשבר והרעב
 31 והחרב מי אנתך: בנד עלפו שקבו בראש כל-הצות
 32 כתוא מקמר המלאים המת-יהוה נצרת אלהיו: לכן
 33 שמע-נא ואת ענה ושבחת ולא מין: כה-אמר ארעך
 34 יהוה ואלהיו ריב עמו הנה לקחתי מנדך את-יפוס
 35 הטרעלה את-קבצת כוס חמתי לא-תסופי לשתותה
 36 עוד: ושמתיה ביד מונדך אשר-אמר לנפשך שתי ונעברה
 37 ותשימי בארץ עך וסחצן לעברתם:

מדותיה לי עבד להקים את-שבטי יעקב ועצרי ישראל
 להשיב ותתקד לאור גום להיות ישועתי עד-קצה
 7 הארץ: כה אמר-יהוה נאל ישראל קדשו לבוה
 נפש למתעב גוי לעבד משלים מלכים וראו וקמו שרים
 8 וישתתו למנו יהוה אשר נאמן קדש ישראל מכתתה:
 9 כה-אמר יהוה בעת רצון עניתך וכיום ישועתי
 עורתיך וארעך ואתך לבגרת עם להקים ארץ להחיל
 10 נחלות שממות: לאמר לא-סרים צאו לאשר בחשך
 11 הגלו על-הדרכים ורעו וקבל-שפים מרעיתם: לא ורעבו
 12 ולא יצאו ולא-יבם שקב ועמט בר-מחמם ונתום
 13 ועל-מבוי מים ינהלם: ושמתו ב-הררי להרד ומסלתי
 14 ורמון: הנה-אלה מרדוק וכוו והנה-אלה מצפון ומים
 15 ואלה מארץ סנים: רעי שמים ונלו ארץ יפצחו הרים
 16 רנה כדנתם יהוה עמו וענו ורחם: ותאמר ציון
 17 עובדי יהוה ואדני שקבתי: התשפח אשה עולה מרחם
 18 כדבנתה נס-אלה תשכנתה ואנכי לא אשכחך: הן עלי
 19 כפים חתךד חומתך נדתי חמדי: מדרו בנד מדרסך
 20 ומבדו בארץ צדק: שאי-סביב עינד וראי כלם
 21 נקבבו כמקד חייגו נאס-יהוה כי כלם בעדי תלבשו
 22 ותקשרים ככלה: כי חרבתיך ושמתך ארצו הרתך
 23 כ כי עתה תצרי מושב ורחקו מכל-עך: עוד יאמרו באנד
 24 בני שקבך צרלי תמקום גשדלי ואשבה: ואמרת
 25 בלבבך מי גלדלי את-אלה ואני שכולה ועל-מדה גלח
 26 וסודה ואלה מי גלד הן אני נשאתי לבוי אלה איה
 27 הם: כה-אמר אדני יהוה הנה אשא אל-עיים די
 28 ואל-עניים ארים נפי ותביאו בנד כחצן ונתקד על-קתך
 29 תנשאתה: יהו מלכים אמנד ושרותיהם מעיקתך אפים
 30 ארץ ושתחורלך ועפר רגלך ולחטו ונדעו צראני יהוה
 31 אשר לא-יבשו כני: ודקח מעבור מלקוח ואם-שבי
 32 בה צדיק מלטי: כדכח אמר יהוה משכבו בפור יקח
 33 ומלקוח ערני ימלט ואת-רובך איכי אריב ואת-בנד
 34 אנכי אושעי: והאבלתי את-מונדך את-יבשרם ובעסים
 35 דמם ישברון ונדעו כל-בשר כי אני יהוה מלישעך ונאלך
 36 אכיר ועקב:

CAP. L. 3

1 כה-אמר יהוה אי וף ספר בריתת אככם אשר שלחתיה
 2 או מי מנישי אשר-מכתתי אתכם לו הן בעונתיכם
 3 נמכתתם ובפשיעם שלחה אתכם: מדוע באתי ואין
 4 אש קראתי ואין עונה הקצור קצהה די מפות ואם
 5 אדכי כח להחיל הן בעצתי את-ריבם הם אשים נהרות
 6 מדרב תבאש ונתם מאן מים ונתת בצמא: אלביש
 7 שמים קדרות ושק אשים כסותם: אדני יהוה נתן
 8 לי לשון למדעים לדעת לעות את-יגף דבר יצור ככרך
 9 ככרך יצור לי און לשמע כל-מתיים: אדני יהוה פתח
 10 לי און ואנכי לא מריתי אחור לא וסנתתי: גוי נתתי
 11 למבים ולחתי למרטים פני לא הסרתני מכל-מת ורק:
 12 ואדני יהוה יצורלי על-כן לא נבלמת עלי-כן שמת
 13 פני כחלמש ואתע כרלא אבוש: קרוב מצדתי מר

my servant to raise up the tribes of Jacob, and to bring back the preserved of Israel: but I will (also) appoint thee for a light to the nations, that my salvation may reach as far as the end of the earth. ¶ Thus hath said the Lord, the Redeemer of Israel, his Holy One, to him who is despised by men, to him who is abhorred by nations, to the servant of rulers, Kings shall see it and rise up, princes, and they shall prostrate themselves, for the sake of the Lord, who is faithful, the Holy One of Israel, who hath made choice of thee. ¶ Thus hath said the Lord, in the time of favor have I answered thee, and on the day of salvation have I helped thee; and I will preserve thee, and I will appoint thee as a people of my covenant to raise up the land, to divide out desolate heritages; When I say to the prisoners, Go forth; to those that are in darkness, Show yourselves. On the roads shall they feed, and on all mountain-peaks shall be their pasture. They shall not be hungry nor thirsty, and neither heat nor sun shall smite them; for he that hath mercy on them will lead them, and by springs of water will he guide them. And I will change all my mountains into a road, and my highways shall be lifted up. Behold, these shall come from afar; and, lo, these from the north and from the west; and these from the land of Sinim. Sing, O heavens, and be joyful, O earth, and break forth, O mountains, into song; for the Lord hath comforted his people, and I have said, I will be merciful to the oppressed. ¶ Yet Zion said, The Eternal hath forsaken me, and the Lord hath forgotten me. Can a woman forget her sucking child, not to have mercy on the son of her body? yea, should these even forget, yet would I not forget thee. Behold, upon the palms of my hands have I engraven thee; thy walls are continually before me. Thy children come in haste; thy destroyers and they that laid thee waste shall go away from thee. Lift up thy eyes round about, and see; they all are assembled together, they come to thee: as I live, saith the Lord, thou shalt surely clothe thyself with them all, as with an ornament, and bind them on thee, as with a brace, and thy ruins and thy desolate places and thy wasted land, yea, now shall it be too narrow for thee by reason of the inhabitants, and thy destroyers shall be far away. Yet again will say before thy ears the children of whom thou wast deprived, The place is too narrow for me; make room for me that I may dwell. And thou wilt say in thy heart, Who hath born me these, seeing I was bereft of my children, and was solitary, and without cast? and who hath brought up these? Behold, I was left entirely alone; these, where have they been? ¶ Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will lift up to the nations my hand, and to the people will I raise up high my standard; and they shall bring thy sons in (their) arms, and thy daughters shall be carried upon shoulders. And kings shall be thy nursing-fathers, and their princesses thy nursing-mothers; with the face toward the earth shall they bow down to thee, and the dust of thy feet shall they lick up; and thou shalt know that I am the Lord, who will not suffer those who hope in me to be ashamed. ¶ Shall the prey be taken from the mighty, or 24 shall the captive of the victor escape? For thus hath said the Lord, Also the captive of the mighty shall be taken away, and the prey of the powerful shall escape; and with those who contend against thee will I contend, and thy children will 26 I indeed save. And I will feed thy oppressors with their own flesh; and as with new wine shall they be made drunken with their own blood; and all flesh shall know that I the Eternal am thy Saviour, and thy Redeemer the Mighty One of Jacob.

CHAPTER L.

1 ¶ Thus hath said the Lord, Where is your mothers' bill of divorcement, wherewith I have sent her away? or who of my creditors is it to whom I have sold you? behold for your iniquities were ye sold, and for your transgressions was your mother sent away. ¶ Why did I come and find a man was there, did I call, with none to answer? hath my hand become too short for redeeming? or is there no power in me to deliver? behold, through my threatening I can dry up the sea, I can change the rivers into a wilderness: their fish stink for want of water, and die for thirst. 3 I can clothe the heavens with blackness, and I can make sackcloth their garment. ¶ The Lord Eternal hath given me a tongue for teaching, that I should know how to strengthen the weary with the word; he wakeneth morning by morning, he wakeneth my ear to listen like those who are well taught. The Lord Eternal hath opened my ear, and I resisted not; I turned not backward. My back I gave up to the smiters, and my cheeks to those that plucked off the hair; my face I hid from abuse and spitting. 7 But the Lord Eternal ever helpeth me; there-

fore was I not confounded; therefore have I rendered my face like a flint, and I knew that I should not be made ashamed. He that justifieth 8 me is near; who will contend with me? let us stand forward together: who hath a dispute with me? let him come near to me. Behold, the Lord 9 Eternal will help me; who is the man that will condemn me? lo, they all shall wear out as a garment: the moth shall eat them up. ¶ Who is 10 among you that feareth the Lord, that hearkeneth to the voice of his servant? though he have walked in darkness, and no light; let him be supported in the name of the Lord, and let him trust upon his God. Behold, all ye that kindle 11 fire, that urge on the brands; walk by the blaze of your fire, and by the brands ye have kindled; from my hand hath this been bestowed on you; in pain shall ye lie down.

CHAPTER LI.

¶ Hearken to me, ye that pursue righteousness, 1 that seek the Lord; look unto the rock whence ye were hewn, and to the hole of the pit whence ye were dug up. Look unto Abraham your father, 2 and unto Sarah that bore you; for he was one when I called him, and I blessed him, and I increased him. Yea, the Lord hath comforted 3 Zion; he hath comforted all her ruins; and he hath made her wilderness like Eden, and her desert like the garden of the Lord; gladness and joy shall be found therein, thanksgiving, and the voice of song. ¶ Listen unto me, my people; 4 and O my nation, give ear unto me; for a law shall proceed from me, and my justice will I establish as a light of the people. My righteousness 5 is near; my salvation goeth forth, and my arms shall judge the people; on me the isles shall wait, and for my arm shall they hope. Lift up 6 your eyes to the heavens, and look upon the earth beneath; for the heavens shall vanish away like smoke, and the earth shall wear out like a garment, and they that dwell thereon shall die in like manner; but my salvation shall exist for ever, and my righteousness shall not be delayed. ¶ Hearken unto me, ye that know righteousness, O 7 ye people, for my arm shall be raised, ye must not fear the reproach of men, and of the reproach shall ye not be in dread. For like a garment 8 shall the moth eat them up, and like wool shall the worm eat them; but my righteousness shall exist for ever, and my salvation from generation to generation. ¶ Awake, awake, put on strength, 9 O arm of the Lord; awake, as in the ancient days, in the generations of olden times. Art thou not it that struck down Pharaoh, that pierced the crocodile? Art thou not it that dried up the 10 sea, the waters of the great deep; that rendered the depths of the sea a road for the redeemed to pass through? And (so) shall the ransomed of the 11 Lord return, and come to Zion with song, with everlasting joy upon their head; gladness and joy shall they obtain, while sorrow and sighing shall have fled away. ¶ I, I am the Lord, who pierce 12 you; who are thou, I that thou shouldst be afraid of a mortal that must die; and of a son of man who will wither as the grass? And thou forget- 13 test the Lord, thy Maker, who hath spread out the heavens, and laid the foundations of the earth; and thou darest continually, all the day, because of the fury of the oppressor, whenever he smiteth to destroy; and where is (now) the fury of the oppressor? the exile will be speedily set 14 free; and he shall not die in the dungeon, and his bread shall not fail. For I am the Lord thy 15 God, who stirrest up the sea that its waves roar: the Lord of hosts is his name. And I have placed 16 my words in thy mouth, and with the shadow of my hand have I covered thee; to plant the heavens, and to lay the foundations of the earth, and to say to Zion, Thou art my people. ¶ Rouse 17 up, rouse up, arise, O Jerusalem, thou who hast drunk from the hand of the Lord the cup of his fury; the deep cup of confusion hast thou drunk, hast thou drained. There is none to lead her, 18 from all the children whom she hath born; and there is none that taketh her by the hand, from all the children whom she hath brought up. ¶ 19 Things are these which have befallen thee; who will have compassion for thee? desolation and destruction, and famine and sword—with whom shall I comfort thee? Thy children have fainted, 20 they lie at the entrance of all streets, as a wild bull caught in a net, (they are those) who are full at the fury of the Lord, the threatening of thy God. Therefore hear now this, thou that 21 art drunken, but not with wine; thus hath said the Lord, the Eternal, and thy God, who will ever plead for his people, Behold, I have taken out of thy hand the cup of confusion, the deep cup of my fury; thou shalt never more drink it again. And I will place it in the hand of 23 those who have tortured thee, that have said, thy soul, Bene, thee down, that we may pass over thee, and the modest like the earth, as the back, as the street for those that passed over.

עם ירש וקדם נשמות יושבו: אלתרא' ברא 4
 חבושי ואלתקלמי ברא התפירי כי בשת עלומך 5
 השקלו ותרפת אלמנתך לא תוכרעני: כי בעלך 6
 עשך דנה צבאות שמי ואלך קרוש ישראל אלהי כל 7
 האין קרא: כרביאשה עובד ועצבת רנה קראך 8
 יהוה ואשת נשדום כי תמצא אפר אלהיך: ברני קמו 9
 עונתך וברחמים גדולים אהבך: בעצף קנף הסמרת 10
 פני רני מנן ובחסד עולם כהמתוך אפר אלך יהוה: 11
 כרמי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר מיתח עוד 12
 עלהארץ כן נשבעתי מקנף לך ומעשרך: כי תרדם 13
 ימישו ותבקעות המיטעה ותסדי מאתך לאימיש וכר 14
 שלומי לא תמיט אפר מרחףך יהוה: ענה סתרה 15
 לא נתמה הגה איכי מרפין כבוד אהבך ותסתךך 16
 כפסירים: ושמתי כרסך שמשותך ושעךך לאבני אהבה 17
 וקלגולך לאבגירפין: וקלגולך למעדי יהוה ורב 18
 שלום קנך: בצדקה חסני בחן משלך כראל תראי 19
 וממתה כי לאתקרב אלך: הן עוד יגד אגם מאתי 20
 מרע אפרך עלך יפול: הן איכי בראתי רשע נפה 21
 בעצ פתם ומצא כל למשורו ואיכי בראתי משחת 22
 לחבל: כלכלי יצר עלך לא יצלה וקלגולשן תקום 23
 אתך למשפט מרשעי זאת נחלת עברי יהוה וצדקתם 24
 מאתי ואסירותיה:

CAP. LV נה

דני כלצמא לכו למים ואשר אדלך כסף לכו שכרו 4
 ואכלו ולכו שכרו בלארסוף ובלאו מקור הן וחלבי 5
 למה תשקלרסוף בלארסוף ויניקם בלא לשבעה 6
 שמי שמי אל ואכלרטיוב ותתעני כדען נשפטי: 7
 השו ונכם ולכו אל חסד דני הנאמינים: ונשכח ואכרתה 8
 לכם ברית עולם חסד דני הנאמינים: הן עד לאמיני 9
 נתתו נד ומצא לאמים: הן יז לאתרע תכרא וני 10
 לארשך אלה ירצו למען יהוה אלהיך ולקרוש ישראל 11
 כי פארך: רדשו יהוה בהמצאו קראו בחיותו 12
 קרובי: יצוב רשע רדפו ואיש און מהשבתו יושב אל 13
 יהוה וינתמרו ואלאליהו כירורה לסלות: כי לא 14
 מהשבותי מהשבותיכם ולא רדכיכם רדכי ואם יהוה: 15
 כירבדו שמים מארץ כן נהדו רדכי מירדכיכם 16
 ומשבתו ממחשבתוכם: כי כאשר רד הנשם והשלל 17
 מןהשמים ושמה לא ישוב כי אסרתה אתהארץ 18
 ותלדיה תצמיחה ותן רע לרוע ולחם לכל: כן יהוה 19
 רדך אשר יצא מפי לא ישוב אל ריכם כי אסרשהו 20
 אתאשר חפצתי והצליח אשר תלחתו: כרביאשה 21
 תצאו ובשלום תובלון הדרים ותבקעות: ופצרו לפיכם 22
 רנה וכלצמי השדה ומארבף: פתח הנניצין יצלה 23
 כרוש תחת הסרפד יצלה חכם והנה ליהוה לשם לאות 24
 עולם לא יכרת:

CAP. LVI נו

כה אפר יהוה שמרו משפט ועשו צדקה כירקוריה 4
 ישועתי לבוא וצדקתי לדלילות: אשרי אנוש ישרה 5

CAP. LII נב

א עורי עורי לבשי עוך צון לבשי ופני תפארתיך וישלם 4
 עיר הקדש כי לא יסוף יבא-בך עוד מל וטמא: התעני 5
 מעבר קומי שבי וישלם רחמתו מוסר צאלך שביה 6
 כתיציו: כרבה אפר יהוה חנם נמכתם ולא 7
 בכסף תנאלו: כי כה אמר אלהי יהוה מצרים ירד 8
 עמי בראשנה לרשע שם ואשור באפם עשקו: ותקח מה 9
 לרפה נאסירותיה כירלחם עמי חנם משלו הילול: ואם 10
 יהוה ותמיד כלהים שמי מאין: לכן ידע עמי שמי לכן 11
 כיום יהוה כיראיהו המדבר הני: מדהאז על 12
 הקדם רגלי מבשר מטימי שלום מכשר טוב מטימי 13
 ישועה אמר לציון מלך אלהיך: קול צפד נשאו קול 14
 יהוה ורגנו כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון: פצחו רנו 15
 יהוה תרבות וישלם כרנתם יהוה עמו נאל וישלם: 16
 חשף יהוה אתירוע קדשו לעיני כלהים ורא כל 17
 אפסי ארץ את ישועת אלהיו: סורו סורו צאו משם 18
 טמא אלהיגעו צאו מתוכה הברו נשאי כל יהוה: כי לא 19
 בחפון תצאו ובמטפה לא תלכד כירלך לפיכם יהוה 20
 ומאספכם אלהי ישראל: הנה ישכיל עברי ויום 21
 ונשא ונבה מאד: כאשר שממי עלוך רבים כדמשת 22
 מאש וראו תאדו מבני אדם: כן זה יום רבים עליו 23
 קפצו מלכים ביתם כי אשר לאספר להם ראו ואשר 24
 לארשמי תבוננו:

CAP. LIII נג

א מי האמן לשמעתו ורדו יהוה עלימי נעלתה: ועל 4
 כיונך לפניו וכשרש מארץ ציה לאתאר לו ולא תרר 5
 וראו ולא מראה ותחמדו: ובוה חבל אישים איש 6
 מכאבות ודוע חלי וכמסתר פנים ממש נבנה ולא 7
 חשבנה: אכן הלתי הוא נשא ומכאבתי כולם ואת 8
 חשבנהו יגע מכה אלקים מענה: ודא מחלל מפשעתי 9
 מדא מפשעתי מוסר שלומי עלי ובקרתו נרפא 10
 לט: כלני כצאו תעני איש לדרכי פגט ויהוה הפני 11
 בו את עין כלני: נטט יהוה נענה ולא יסתחפו כשה 12
 לתבח יזל וקרחל לפני גוזה נאלמה ולא יפתח פיו: 13
 מצר ומשפט לקח ואתדורו מי יסתחם כי נור מארץ 14
 חיים מפשע עמי נע למו: ותן אתרשעים קברו ואת 15
 יעשר במתו על לאהבים עשה ולא מרמה בפיו: ויהוה 16
 חפדכאו חלי אסהשים אשם נפשו יראה וני ארך 17
 ימים ותפן יהוה בידו צלח: מעמל נפשו יראה ישע 18
 בדעתו יצדיק צדיק עברי לרבים ונתתם הוא יסבל: 19
 לכן אחלקלו ברבים ואתצומם חלק שלל תחת 20
 אשר תהיה למה נפשו ואתפשעים נמה ודא תטא 21
 רבים נשא ולפשעים פגטו:

CAP. LIV נד

א רני עקרה לא ילדה פצחי רנה וצחלי לאתלה כר 4
 רבים כרשוממה מבני בעולה אפר יהוה: הרחבי 5
 מקום אהלך וירשית משכנתך ושו אלחחשכי הארכי 6
 מתירך ותתוך חוקי: כרמץ ושמאל הפרצי ותרך 7

CHAPTER LII.

1 ¶ Awake, awake, put on thy strength, O Zion; put on thy beautiful garments, O Jerusalem, thou holy city; for no more shall enter into thee henceforth the uncircumcised and the unclean.

2 Shake thyself free from the dust, arise, sit down, O Jerusalem; loosen thyself from the bands of thy neck, O captive, daughter of Zion. ¶ For thus hath said the Lord, For naught were you sold, and without silver shall ye be redeemed. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, into Egypt went my people aforesaid, to sojourn there, and Asshur hath oppressed it without cause. And now what have I here, saith the Lord, since my people hath been taken away for naught? its rulers vaunt aloud, saith the Lord, and continually, all the day, is my name blasphemed. Therefore shall my people know my name, therefore—on that day, that I am he that speaketh it; here am I. ¶ How beautiful are upon the mountains the feet of the messenger of good tidings, that publisheth peace, that announceth tidings of happiness, that publisheth salvation, that saith unto Zion, Thy God reigneth. The voice of thy watchmen,—they raise their voice, together shall they shout; for ye to eye shall they see, when the Lord returneth to Zion. Break forth (in song), shout together, ye ruins of Jerusalem; the Lord hath comforted his people, he hath redeemed Jerusalem.

10 The Lord hath made bare his holy arm before the eyes of all the nations; and all the ends of the earth shall see the salvation of our God. ¶ Depart ye, depart ye, go out from there, touch no unclean thing; go ye out from the midst of it; cleanse yourselves, ye bearers of the vessels of the Lord. Not in haste shall ye go out, and not in flight shall ye go; for before you goeth the Lord, and your reward is the God of Israel.

13 ¶ Behold, my servant shall be prosperous, he shall be exalted and extolled, and be placed very high. Just as many were astonished at thee, so greatly was his countenance marred more than any (other) man's, and his form more than (that of) the sons of men,—Thus will he cause many nations to jump up in (astonishment); at him will kings shut their mouth; for what had not been told unto them shall they see, and what they had never heard shall they understand.

CHAPTER LIII.

1 Who would have belied our report? and the arm of the Lord—over whom hath it been revealed? Yea, he grew up like a small shoot before him, and as a root out of a dry land; he had no form nor comeliness, so that we should look at him; and no countenance, so that we should desire him. He was despised and shunned by men; a man of pains, and acquainted with disease; and as one who hid his face from us. He was despised, and he esteemed him not. But only our diseases did he bear himself, and our pains he carried; while we indeed esteemed him stricken, smitten of God, and afflicted. Yet he was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities: the chastisement for our peace was upon him; and through his bruises was healing granted to us. We all like sheep went astray; every one to his own way did we turn; and the Lord let befall him the guilt of us all. He was oppressed, and he was also taunted, yet he opened not his mouth; like the lamb which is led to the slaughter, and like a ewe before her shearers he is dumb; and he opened not his mouth. Through oppression and through judicial punishment was he taken away; but his generation—who could tell, that he was cut away out of the land of life, (that) for the transgressions of my people, the plague was laid on him. And he let his grave be made with the wicked, and with the (godless) rich at his death; although he had done no violence, and there was no deceit in his mouth. But the Lord was pleased to crush him through disease: when (now) his soul hath brought the trespass-offering, then shall he see (his) seed, live many days, and the pleasure of the Lord shall prosper in his hand. ¶ Freed from the trouble of his soul shall he see (the good) and be satisfied; through his knowledge shall my righteous servant bring the many to righteousness, while he will bear their iniquities. Therefore will I divide him (a portion) with the many, and with the strong shall he divide the spoil; because he poured out his soul unto death, and with transgressors was he numbered; while he bore the sin of many, and for the transgressions he (let evil) befall him.

CHAPTER LIV.

1 ¶ Sing, O barren one, that thou hast not born; break forth into song, and rejoice aloud, that thou hast not travailed; for more are the children of the desolate than the children of the married wife, saith the Lord. Enlarge the space of thy tent, and let them stretch forth the cur-

tains of thy habitations,—spare not: lengthen thy cords, and strengthen thy stakes; For to the right and to the left shalt thou spread forth; and thy seed shall drive out nations, desolate cities shall they repeople. Fear not, for thou shalt not be made ashamed; and be not confounded, for thou shalt not be put to the blush; for the shame of thy youth shalt thou forget, and the reproach of thy widowhood shalt thou not remember any more. For thy husband is thy Maker, the Lord of hosts is his name; and thy Redeemer is the Holy One of Israel, "The God of all the earth," shall he be called. For as a woman forsaken and grieved in spirit did the Lord cause thee back, and as a wife of youth that was rejected, saith the Lord. But for a brief moment have I forsaken thee; but with great mercies will I again receive thee. In a little wrath did I hide my face for a moment from thee; but with everlasting kindness will I have mercy on thee, saith thy Redeemer the Lord. ¶ For as the waters of Noah is this unto me; as I have sworn that the waters of Noah should no more pass over the earth; so have I sworn that I would not be wroth with thee, nor rebuke thee, the mountains may depart, and the hills may be removed; but my kindness shall not depart from thee, neither shall the covenant of my peace be removed, saith he that hath mercy on thee, the Lord. ¶ O thou afflicted, tossed by the tempest, and not comforted, behold, I will lay thy stones with fair colors, and lay thy foundations with sapphires. And I will make of rubies thy battlements, and thy gates into carbuncles, and all thy borders into precious stones. And all thy children shall be disciples of the Lord; and great shall be the peace of thy children. In righteousness shalt thou be established; keep far from oppression, for thou shalt not fear; and from terror, for it shall not come near unto thee. Behold, they that assemble together, are nothing without me; whatsoever assembleth together against thee shall fall under the power of carbuncles. I have created the smith that bloweth the coals in the fire, and that bringeth forth an instrument for his work; and I have also created the waster to destroy. No weapon that is formed against thee shall prosper; and every tongue that will rise against thee in judgment thou shalt condemn. This is the heritage of the servants of the Lord, and their due reward from me, saith the Lord.

CHAPTER LV.

¶ Ho, every one of ye that thirsteth, come ye to the water, and he too that hath no money; come ye, buy, and eat; yea, come, buy without money and without price wine and milk. Wherefore will ye spend money for that which is not bread, and your labor for what satisfieth not? hearken then unto me, and eat what is good, and let your soul delight itself in fatness. Incline your ear, and come unto me, hear, and your soul shall live; and I will make with you an everlasting covenant, the promised mercies of David, which are sure. Behold, for a lawgiver unto the people have I appointed him, a prince and commander to the people. Behold, a nation that thou knowest not shalt thou call, and a nation that knew thee not shall run unto thee; for the sake of the Lord thy God, and for the Holy One of Israel, for he hath glorified thee. ¶ Seek ye on the Lord, while he is near. Let the wicked forsake his way, and the man of unrighteousness his thoughts; and let him return unto the Lord, and he will have mercy upon him, and unto our God, for he will abundantly pardon. For not my thoughts are your thoughts, and not your ways are my ways, saith the Lord. For as high as the heavens are above the earth, so high are my ways above your ways, and my thoughts above your thoughts. For as the rain and the snow come down from heaven, and return not thither, but water the earth, and render it fruitful, and cause it to bring forth plants; and give seed to the sower and bread to him that eateth: So shall your word come up as the fire, and instead of the nettle shall come up the myrtle; and it shall be unto the Lord for a name, for a sign of everlasting that shall not be cut off.

CHAPTER LVI.

¶ Thus hath said the Lord, Keep ye justice, and I do equity; for near is my salvation to come, and my righteousness to be revealed. Happy is the 2

נִגְרַשׁ כִּי שִׁקְרָא לֹא יִזְכֵּר וְיִרְצֶנּוּ מִיּוֹם רַפְשׁ וְיִטֵּס׃ אָז יִשְׁלֹם אֲמָר אֲחֵרֵי לְרַפְשֵׁי׃

CAP. LVIII. נח

קָרָא בְּרִזֵּן אֶל־תַּחֲשֶׁךְ בְּשׂוֹרֵךְ הָרִם קִוְיָךְ וְנִגְרַשׁ לַעֲמִי
 פִּשְׁעִים וְלִבִּית עֲקֵב הַמָּאֲתָם׃ וְאוֹתִי יוֹם יִדְרֹשׁוּ 2
 וְנִעַת דְּרָכִי יִפְצֹזוּ כִּנּוֹ אֶשְׁר־צִדְקָה עֲשֵׂה וּמִשְׁפָּט
 אֲחֵרֵי לֹא יִזְכֵּר וְשִׁאלוּנִי מִשְׁפַּט־צִדְקָךְ קִרְבַּת אֱלֹהִים
 וְיִפְצֹזוּ׃ לִמָּה צִמְטִי וְלֹא רִאֵתִי עֵינֵי נַפְשִׁי וְלֹא תִדַּע 3
 הֵן בָּיִם עֲמֵמֶם תִּמְצָאֲרֵנִי וְלִבְעֵצֵיכֶם תִּנְגַּסוּ׃ הֵן 4
 לְרִיבֵי וּמְצָה תִצְמִי וְלִהְבוֹת בְּאֶרְצָךְ רִשְׁעֵי לֹא־תִצְמִי
 כִּי־סֵם לְחַטְמֵי בְּמִדּוֹם קוֹלְכֶם׃ הִקְוֹה יִהְיֶה צִים אֲבִיחֵרֵי 5
 יוֹם עֵשֶׂת אָרְסֵם נַפְשׁוֹ הִלְכָה בְּאֶמְנֵן רֵאשׁוֹ וְשָׁךְ וְאֶפְרַיִם
 יִצְעֵי הִלְכָה תְּקֵד־צִים וְיוֹם רִצְוֹן לִדְהֵר׃ הִלְאֵו וְיָהּ 6
 צִים אֲבִיחֵרֵי פִתְחֵי חֲרֻבוֹת רִשְׁעֵי הַחַר אֲנֻחֹת מִטָּה.
 וְשִׁלַּח רִצְעוּיִם חֲפָשִׁים וּבְלִמְטָה תִתְקַר׃ הִלְאֵו פָּרִס 7
 לְרַעֵב לַחֲמֹךְ וְעֵינִים מִרְוּחִים תִּבְרִיא בֵּית בְּחֵרְתָה עֵינִים
 וּכְסִיתֵו וּמִבְּשֻׂרָה לֹא תִתְעַלֵּם׃ אֵן יִקְבַּע בְּשֵׁתֵר אוֹרֶךְ 8
 וְאֶרְבֶּתֶךָ מִכְרָה תִצְמַח וְהִלְךְ לְפָנֶיךָ צִדְקָה כְּבוֹד יִהְיֶה
 יִאֲבֹדֶךָ׃ אֵן תִּקְרָא וְיִדְהֵי עֵלְמָה תִשְׁעֵי וְאִמְרַה הֵנִי אִם־ 9
 הַסִּיד מִתְרַךְ מִטָּה שִׁלַּח אֲבָקֶי וְדִבְרֵאֵן׃ וְחִפְקֵי
 לְרַעֵב נַפְשׁוֹ וְנִפְשׁ עֵנְהָ תִשְׁכַּבֵּעַ וְחֵרֵב בְּחֻשְׁךָ אוֹרֶךְ 10
 וּפְאֻלְתֶךָ בְּכֹהֲרֵים׃ וְנִחַךְ יִהְיֶה תְּמִיד וְחֻשְׁכֵי בְּחֻזְחֹת 11
 נַפְשׁוֹ וְעַמְמִתְךָ תִּחַלֵּץ וְהִיִּיתָ כִּגְוֹרָה וּכְמִצָּא מִים אֲשֶׁר
 לֹא־יִזְכְּבוּ מִיּוֹם׃ וּבְנֵי מִמְךָ חֲרֻבוֹת עוֹלָם מוֹסֵר דוֹר 12
 וְדוֹר תִּקְוִם וְיִכְרָא לְךָ נִגְרַשׁ פָּרֵץ מִשׁוּכֵב נִחְסִיֹת לְשִׁבְת׃
 אִם־תִּשׁוּבִים מִשְׁבַּת נִגְלַךְ עֵשֶׂת חֲפָצֶךָ בְּיַם קִרְשֵׁי וּקְרֵאת 13
 לְשִׁבְתֵּךְ עֵנִי לְקֹרֶשׁ יִהְיֶה כְּכֹבֵד וּכְבֹרָתוֹ מִגְּשֵׁיֹת דְּרָכֶיךָ
 מִמִּצִּיא חֲפָצֶךָ וְיִבְרַךְ דְּכָר׃ אֵן תִּתְעַנֵּי עַל־יְהוָה וְיִרְבֶּבְתֶךָ 14
 עַל־בְּמִיתֵי אֶרֶץ וְתִאֲבֹלְתֶךָ תִּחַלֵּץ עֲקֵב אֲבִיךָ כִּי פִי
 יִדְהֵי דְכָר׃

CAP. LIX. נט

הֵן לֹא־קִצְרָה יְדִיִּיתָה מִהוֹשִׁיעַ וְלֹא־קִבְרָה אֲנִי מִשְׁמֵעַ׃ א
 כִּי אִם־עֲנֻתֵיכֶם הֵנִי מִבְּדָלִים בְּיַנְכֶם לְבָן אֱלֹהִים 2
 וְהַמְאֻתֵיכֶם חֲסִירוֹ פִּנְיִם מִמֶּם מִשְׁמֵעַ׃ כִּי כַּפְּכֶם 3
 נִגְאָלוּ בְרִים וְאֲבָבֻתֵיכֶם בְּעֵינֵי שְׁפֹתֵיכֶם הַבְּרִדְשֶׁךָ
 לְשׁוֹנֵכֶם עוֹלָה תִהְיֶה׃ אִיד־קְרָא בְּצִדְקֵךְ וְאֵן יִשְׁפָּט 4
 בְּאֵמְנָה בְּטוֹת עַל־יְהוָה וְדִבְרֵאֵיו הֵרֹ עַל וְהוֹלִיד אֵן׃
 בִּיִּצֵי אֲשִׁינִי בְּכֵנִי וּקוֹרֵי עֲקֵבֵי אֲרִי הֵאֵכֵל מִבְּעֵינֶיךָ 5
 יִמֹת וְהוֹרֵה תִבְקַע אֲפֵסֶי׃ קוֹרֵי־הֵם לֹא־יִהְיֶו לְכֹנֵן וְלֹא 6
 וְחִסְקוּ מִבְּעֵינֶיךָ מִגְּשֵׁיֹת מִשְׁשֵׁאֵן וּפִעַל הַסֵּם
 בְּכַפְּתֶם׃ רִגְלֵי־הֵם לְרַעַ וְיִמְחִרוּ לְשִׁפְךָ בָּם יִגְן 7
 מִחֻשְׁבֹּתֶם מִחֻשְׁבוֹת אֵן שָׂר וְשָׂבֵר בְּתַסְלוֹתֶם׃ הַרְדָּךְ 8
 שְׁלוֹם לֹא יִדְעוּ וְאֵן מִשְׁפָּט מִבְּנֻלְתֶּם תִּזְכִּיבוֹתֶם עֲרֹשׁ
 לְהֵם בַּל תִּרְךָ בַּה לֹא דַע שְׁלוֹם׃ עַל־כֵּן רַחֵם מִשְׁפָּט 9
 מִמֶּם וְלֹא תִשְׁיַע צִדְקָה נִקְרָה לְאוֹר וְהַגְּדִישְׁךָ לְנִהּוֹת
 בְּאֻפְלוֹת נִהְלַךְ׃ נִשְׁשָׂה בְּעוֹרִים קוֹר וּכְאֵן עֵינִים
 נִשְׁשָׂה כְּשִׁלְט בְּצִדְרֵים בְּנִשְׁפָּה בְּאֵשְׁמֵיִם בְּחִיֹּם׃
 וְהִמָּה כְּדָבִים כְּלֵט וְיִעִיִּים הִנֵּה נִקְרָה וְנִקְרָה לְמִשְׁפָּט 11

זאת ובראיהם חינוך בה שמר שבת מחללו ושמו ירו
 1 משעות כלדעי: ואלויאמר בןדגבר הילנה אליהיה
 לאמר הבקל ובדילני והנה מעל עמי ואלויאמר הסרים
 4 הן אני עין ויש: כרבה ואמר והנה לסרסים אשר
 ישמרו אתי שבתותי ויבחרו באשר הצמתי ומחוקים
 7 בבריתי: ונתתו ללם בביתו ובחומותי עד ויש טוב
 מכנים ומבנות שם עולם אתדלו אשר לא יבת: ו
 6 ובני הגר העלום ולידהו לשרתו ולאברהם אלהים
 והנה לדנות לו לעבדים כלשמר שבת מחללו ומחוקים
 7 בבריתי: והביאותים אליהם קרשי ושמתים בבית
 הפלתי עולתיים ויבתיים לרצון עלימכותי כי ביתי
 8 כתיחפלה וקרא לכלהעמים: ואם אדעי יהיה מקבץ
 9 נדתי ישראל עוד אקבץ עליו לקבציו: כל חותו שרי
 אחיו לאכל בליתותו בעשר: צפו עורים כלם לא
 ידעו כלם כלבים אלהים לא ויכלו לנבח היום שקבים
 11 אחי לעים: והכלבים עזנפש לא ידעו שקבה ותמה
 רעים לא ידעו הקין כלם לדרכם פנו איש לבציעו
 12 מקצו: אחיו אקחדינו ומסבחה שבר והנה קנה וים
 קרה גדול יקר מאד:

CAP. LVII. יא

א הצדיק אשר ואין איש שם עליב ואנשיהסר נאספים
 2 באין מבין כרמפי הדיעה נאספה הצדיק: ובו שולם
 3 יעשו עלמשפכותם הלק ונחו: ואתם קרבדנה
 4 בני עננה רבע מנאף ותנוה: עלמי תתענע עלמי
 5 תרחיבו פה תאדרכו לשון הלאיאתם ולדרפשיע רבע
 7 שקר: התמים כאלים תחת בליען רענן שחמי הולדים
 6 כהתלים תחת קשפי השלעים: כהלקיניחל הלקיך הם
 הם עורף נסללם שפכת נסך העלית מנחה תשל
 7 אלה אנחם: על הרעבה וישא שמת משבבך ובי
 שם עלית לנבח ונח: ואחר תרלח ותמונה שמת
 וברונך כי מאתי גלית ותעלי הרחבת משבבך ותכרת
 9 לך מהם אקבת משבבך עד חות: ותשרי ללפל
 בשמן ומרבי רמתך ותשלתי צדך עדמרדך ומשפילי
 10 עדשאול: קרב דרכך ונחם לא אמרת נושא חר
 11 ידך מצאת עליכן לא חלית: ואתמי דאנת ותיראי כי
 תכזבי ואותי לא יכרת לארשמת עליבך הלא אני
 12 מחשה ומעלם ואותי לא תיראי: אני אשר צדקתך
 13 ואתמימשך ולא ויעלוד: בעקף ויעלך קבועך ואת
 כלם ישאדות יבח הבל ותחוקה בי ומללרצך וירש
 14 בר קרשי: ואמר סלרסלו ענדדך הרימו משול
 15 מדרד עמי: כי כה אמר הם וישא שכן עד וקרש
 שמו מרם וקרש אשמן ואתדכא ושפלירח לקחיות
 16 רח שפלים ולתחיות לב נדכאים: כי לא ליעלם אריב
 ולא לנחא אקצוף ברוח מלפני עשופ ונשמות אני
 17 עשיתי: בען בציע קצפתי ואברו חסתי ואקצוף נלך
 18 שובב בדרך לבו: דרבי ראיני וארפאיו ואנחיו ואשלם
 19 נחמים לו ולאכליו: בורא טוב שפתים שלום ושלום
 כ לרתיק ולקרוב אמר והנה ורפאתיו: ותרשעים כים

mortal that ever doth this, and the son of man that ever layeth hold on it, that keepeth the sabbath by not violating it, and keepeth his hand from doing any evil. And let not say the son of the stranger, that joineth himself unto the Lord, saying, Sure the Lord will exclude me from his people; nor let the eunuch say, Behold, I am a dry tree. ¶ For thus hath said the Lord concerning the eunuchs that keep my sabbaths, and make choice of what pleaseth me, and take hold of my covenant. I will indeed give unto them in my house and within my walls a place and a name, better than sons and daughters; an everlasting name will I give them, that shall not be cut off. ¶ Also the sons of the stranger, that join themselves unto the Lord, to serve him, and to love the name of the Lord, to be unto him as servants, every one that keepeth the sabbath by not violating it, and those who take hold of my covenant: Even these will I bring to my holy mountain, and make them joyful in my house of prayer; their burnt-offerings and their sacrifices shall be accepted upon my altar; for my house shall be called a house of prayer; for all the nations. Thus saith the Lord Eternal who gathereth the outcasts of Israel, I will yet gather (others) to him, beside his own gathered (outcasts). All ye beasts of the field, come to devour, (yea,) all ye beasts in the forest. ¶ His watchmen are all of them blind, they know nothing; they are all dumb dogs, they cannot bark; dreamers, lying down, loving slumber. But the dogs are of a greedy disposition, they know not how to be satisfied; and those are shepherds that know how to understand: they all turn to their own way, every one after his gain, from all quarters. Come ye, I will fetch wine, and let us swallow abundantly of strong drink; and like this day shall it be to-morrow, excellent and in very great abundance.

CHAPTER LVII.

1 The righteous perisheth, and no man layeth it to heart; and pious men are taken away, without one considering that before the evil the righteous is taken away. He shall come (to his fathers) in peace: they shall repose in their resting-place, every one that walketh in his uprightness. ¶ But ye draw near hither, sons of the sorceress, the seed of the adulterer and the harlot. Over whom will you make yourselves merry? concerning whom will you open wide your mouth, stretch out your tongue? are ye not children of transgression, a seed of falsehood, That are inflamed after the idols under every green tree; that slaughter the children in the valleys under the clefts of the rocks? Of the smooth stones of the valley is thy portion; they, they are thy lot; even to them hast thou poured out thy drink-offering; hast thou offered a meat-offering. Shall I for these things repent me (of the evil)? Upon a high and lofty mountain hast thou placed thy couch: even thither wentest thou up to offer sacrifice. And behind the doors and the door-posts hast thou placed thy (mark of) remembrance; for (departing) from me, thou hast laid open, and art gone up,—hast enlarged thy couch, and made thee a covenant with some; them; thou hast loved their lying with thee, hast selected a fitting place. And thou didst show thyself unto the king without ointment, and thou didst multiply thy perfumes, and thou didst send out thy messengers even into the far-off distance, and didst debase thyself even down to the nether world. Though thou art wearied by the length of thy way, yet sayest thou n.o.t. It is useless; thou hast found enough for thy hand; therefore didst thou feel no care. And of whom hadst thou dread or fear, that thou becamest false, and didst not remember me, nor lay it to thy heart? is it not so? I kept silence, and this from earliest times, and therefore thou fearest me not? I, I ever tell thee (what deeds wouldst thy) righteousnes; but thy works—these indeed need praise. When thou criest, let thy masses of idols deliver thee; but all of them will the wind carry away, a breath will take them off; but he that putteth his trust in me shall possess the land, and shall inherit my holy mountain. And he will say, Cast ye up, cast ye up, clear out the way, lift up every stumbling block out of the way of my people. ¶ For thus hath said the high and exalted one, who inhabiteth high places, whose name is Holy. In the high and holy place do I dwell, yet also with the contrite and humble of spirit, to revive the spirit of the humble, and to revive the heart of the contrite. For not to eternity will I contend, neither will I be for ever wrath: when the spirit from before me is overwhelmed, and the souls which I have made. Because of the iniquity of his covetousness was I wrath, and I smote him, hiding my face, and was wrath: while he went on forwardly in the way of his own heart. I (now) see his ways, and I will heal him; and I will guide him, and bestow full comforts on him and on his mourners. Creating the fruit of the lips: Peace,

peace to him that is afar off, and to him that is near, saith the Lord; and I will heal him. But the wicked are like the troubled sea; for it can never be at rest, but its waters cast up mire and dirt. There is no peace, saith my God, to the wicked.

CHAPTER LVIII.

¶ Cry with a full throat, spare not, like the l cornet lift up thy voice, and declare unto my people their transgression, and to the house of Jacob their sins. Yet me do they ever seek day by day, and to know my ways do they always desire; as a nation that hath done righteousness, and hath not forsaken the ordinance of their God; continually do they ask of me the ordinances of justice—do they desire to draw near unto God. 'Wherefore have we fasted, and thou seest it not? have we afflicted our soul, and thou regardest it not?' Behold, on the day of your fasting ye follow your business, and all your acquired gains do ye exact. Behold, for contention and strife do ye fast, and to smite with the fist of wickedness; ye fast, not so on this day, to cause your voice to be heard on high. Is such then the fast which I can choose? a day that a man afflicteth his soul? to bend his head as a bulrush, and to spread sackcloth and ashes for his couch? wilt thou call this a fast, and a day of acceptability unto the Lord? Is not this (rather) the fast that I will choose? to open the snares of wickedness, to undo the bands of the yoke, and to let the oppressed go free, and that ye should break asunder every yoke? Is it not to distribute your bread to the hungry, and that thou bring the afflicted poor into thy house? when thou seest the naked, that thou clothe him; and that thou hide not thyself from thy own flesh? Then shall break forth as the morning-dawn thy light, and thy healing shall speedily spring forth; and before thee shall go thy righteousness, the glory of the Lord shall be thy revenger. Then shalt thou call and the Lord will answer; thou shalt cry, and he will say, Here am I. If thou remove from the midst of thee the yoke, the stretching out of the finger, and speaking wickedly; And if thou pour out to the hungry thy soul, and satisfy the afflicted soul; then shall shine forth in the darkness thy light, and thy obscurity be as the noonday; And the Lord will guide thee continually, and will satisfy thy soul in times of famine, and will strengthen thy bones; and thou shalt be like a well-watered garden, and like a spring of water, the waters of which will never deceive. And they that spring from thee shall build up the ancient ruins; the foundations of many generations shall thou raise up again; and thou shalt be called, The repairer of the breaches, The restorer of paths to the dwelling-place; if thou restrain thy foot for the sake of the sabbath, not doing thy business on my holy day; and if thou call the sabbath a delight, the holy day of the Lord, honorable; and honor it by not doing thy usual pursuits, by not following thy own business, and speaking (vain) words: Then shalt thou find delight in the Lord; and thou wilt cause thee to tread upon the high places of the earth, and I will cause thee to enjoy the inheritance of Jacob thy father; for the mouth of the Lord hath spoken it.

CHAPTER LIX.

¶ Behold, the Lord's hand is not too short to save; neither his ear too heavy for hearing; But your iniquities have ever made a separation between you and your God, and your sins have caused him to hide his face from you, so that he would not hear. For your hands are defiled with blood, and your fingers with iniquity; your lips have spoken falsehood, your tongue uttereth deception. No one admonisheth with righteousness, and no one executeth justice in truth; men trust in naught, and speak lies; they have conceived mischief, and bring forth wickedness. Basilisks eggs do they hatch, and spider's webs do they weave; they eat the flesh of their own kind, and if one be crushed, a viper will burst forth. Their works cannot serve for garments, and they cannot clothe themselves with their works; their works are works of wickedness, and the deed of violence is in their hands. Their feet run to what is evil, and they make haste to shed innocent blood; their thoughts are thoughts of wickedness; wasting and destruction are on their highways. The way of peace they know not; and there is no justice on their tracks; their paths they have made unto themselves crooked; whosoever walketh therein knoweth not peace. Therefore is justice far from us, nor will happiness overtake us; we ever hope for light, but behold there is darkness; for brightness, but in obscurity must we walk; We grow like the blind on the wall, and as if we had no eyes do we grope; we stumble at noonday as in the twilight; we are in complete darkness like the dead. We growl all of us like lions bears, and like doves do we moan sorely; we ever hope for justice, but there is none; for aid, but it is far from us. For our transgressions are 13

ואתה ליהנות בהקמה ממנו: כירבו פשעיו ענף חטאותיו
 13 ינתה בנו כירפשיעו אתו ועונותיו דעשום: פשעו וכתשו
 ביהוה וקבנו באהר אלהינו דבר-ישע וסלה יהוה יהוה
 14 מלב דבר-ישעך: וחסג אהור משפט וצדקה מרחוק
 תגמר כירפשיעך ברחוב אמת ונכחה לאתוכל לבוא:
 15 ותהי האמת נעדרת וסר כרע משתולל ורא יהוה תרע
 16 בעינו כיראן משפט: ורא כיראן איש ונשתופס כר
 17 אין מפני ותישעלו ורעו ועדקתו היא ספקתהו: וילבש
 18 צדקה כשרון וכובע ישועה כראשו וילבש בגדי נקם
 19 הלבשת עיט כמשיל קנאה: כעל ונמלות כעל ישלם
 20 חמה לגדו נמול לאיבו לאים נמול ושלם: וירא
 21 ממערב אדשים יהוה וממזרח-שמש את-כבודו כירבוא
 כ כבוד צר רוח יהוה נססה בו: וכא לציון נואל ולשבו
 22 פשעו בעקב נאם יהוה: ואלו זאת כדתי אתם אמר
 יהוה יהוה אשר עלה ודברו אשר-שמתי ככף לא
 23 ישישו מפד ומפד נדעך ומפד נבי ודעך אמר יהוה
 24 מתנה ועד-עולם:

CAP. LXI. סא

רוח אדני יהוה עלי ימן משח יהוה אלו לבשר עניים
 4 שלחני לחפש לעשבר-לב לקרא לשבויים דרוח
 5 ולאסורים כפרקיהו: לקרא שתדעצון ליהודי ויום נקם
 6 לאלהינו לנתם כלא-אבלים: לשום ו לאבלי ציון לתת
 7 להם פאר תחת אפר שמו שישון תחת אבל משנה
 8 תהלה תחת רוח כחה וקרא להם אלו הערס מטע
 9 יהוה להתפאר: ובנו דרכות עולם שגמיות ראשנים
 10 וקצמנו וחדשו ערי חרב שגמיות דור דור: ועמרו
 11 ורים ורעו צאנכם ובני נבר אברכם וכרמיכם: ואתם
 12 כבני יהוה תקראו משדתי אלהי אביר לכם חיל ויום
 13 האכלו ובכבדו את-תקרת: תחת כשתכם משנה וכלמה
 14 רעו חלקם לבן בארצם משנה ירשו שמתח עולם תהיה
 15 להם: כי אני יהוה אלהי משפט טעא וכל-בעלה ונתתי
 16 בעלתם באמת וכרתי עולם אברות להם: ועדע עמים
 17 ורעם וצאצאיהם בתוך העמים כלדראיהם ימרום כי
 18 הם ודע ככף יהוה: ישיש איש ביהוה חיל נבשו
 19 כאלהי כי הליעלו כדורישו מיל צדקה וצנו כחזן
 20 יבטן פאר וכפלה תענה סלה: כי כארץ תיבוא צדקה
 21 וכנה ורועיה תצמח כן וארץ יהוה יצמים צדקה ותהלה
 22 נבר כל-ימים:

CAP. LX. ס

א קומי אורי כרבא אורף וכבוד יהוה עלך ורח: כי
 2 יהוה חושף וכסה-ארץ וערפל לאמים ועלך ורח יהוה
 3 וכבדו עלך יראה: ותלכו עום לאורך ומלקים לנה
 4 ורח: שאי סבוב ענד ודא כלם נקבצו בארץ
 5 כנף מרחוק ובאו וכתף על-כף תאמנה: וזו תראי
 6 ותרתי ופחד ורחב לבבך כיתחפך עלך המון וס חיל
 7 ויום ובאו לך: שפעת נמלים תכסה ככרי מרון ועשה
 8 כלם משבא ובאו וקב ולכניה ישאו ותחלות יהוה
 9 וישרו: כלאן קדר נקבצו לך אלו נביות ישדתיך
 10 יעלו על-דעצון כובדו ובית תפארתי אפאר: מיראה
 11 כעב תעופנה ובינים אל-ארבתיהם: כרלי ואים יבון
 12 ואיות תרשיש כראשנה להבוא כנף מרחוק כסבם
 13 ודקם אתם לשם יהוה אלהיך ולקדוש ישראל כי
 14 פארך: וקבו כרעבר תחמתך ומלכות ישראל תהי כי
 15 כקצפי הכיתך וכרצוני תחמתך: ופתחו שעבר תמיד
 16 וקם ולילה לא יסערו להבוא אליך חיל ויום ומלכותם
 17 ודעים: כידעו ותממלה אשר לא-יעבדוך יאבדו
 18 ותנים חרב תכבו: כבוד חלקנו אלהי ובוא כרוש
 19 תדור ותאשד ותרו לפאר מקום מקדשי ומקום רגלי
 20 אכבו: ותלכו אלהי שחוח בני משנה והשתחו עיל
 21 כפית רגלך כלימאצד וקראו לך ער יהוה ציון קדוש
 22 ישראל: תחת חותך עוביה ושעיה ואין עובר ושמתך
 23 לנאון עולם מיוש דור דור: ותקת חלב ויום ושר
 24 מלקים תעקו ותשת כיראן יהוה משיעך ותאלך אביר
 25 יקב: תחת תהנות אבא וקב ותחת תהתול אביא
 26 כספ ותחת תהנות נחשת ותחת תהנות כחיל ושמתי
 27 כפרתך שלום ונשד צדקה: לא-ישמע עוד חילם
 28 בארץ עד השבר כובולך וקבאת ושינה חומתך
 29 ושעבך תחלה: לא-יהיה-לך עוד תשמש לאור ויום
 30 ולנה כחם לא-יאור לך ותהיה-לך יהוה לאור עולם

CAP. LXII. סב

למין ציון לא אהשה ולמין וישראל לא אשקש עד
 4 יצא כנהה צדקה וישועתה כלפד יביר: ורא ויום
 5 צדקה וכל-מלקים כבודך וקרא לך שם חדש אשר כי
 6 יהוה יקבני: תהות עמרת תפארת כוד-יהוה וצנף
 7 מלכה ככף-אלהיך: לא-יאמר לך נד עוביה ולא-יעד
 8 לא-יאמר עוד שמה כי לך יקרא תפארתה ולא-יעד
 9 בעלה כיהפצן יהוה לך וארץ תבעלי: כירפיעל כדור
 10 בתולה ויגלוד כנף ומשוש חתן על-פלה ישיש עלך
 11 אלהיך: על-חמתך וישראל הפקדתי שמרים כל-ימים
 12 וכל-תולד תמיד לא תהיו סובודים את-יהוה אל-ימי
 13 לכם: ואלתתנו דמי לו כד-יבין וד-ישים את-ירפיעל
 14 תהלה בארץ: נשבע יהוה כימי וכרע עין אכדתי
 15 את-הגדך עד מאכל לא-יעד ואכדשתי כנף כירושך
 16 אשר ישת בו: כי מאספו יאכלו ותכלו את-יהוה
 17 ומקבצו ישתו כהפירות קדשי: וכרו עברו כשקדים
 18 פני נדך תים פלו פלו סלו תמסלה כפלו מאבן תרימו נם
 19 על-העמים: תנה יהוה השמע אל-קנת הארץ אמרו
 20 לבת-ציון תנה ישעך בא תנה שכו אתו ופשיעתי לפני:
 21 וקראו לכם עש-תקדש נאילו יהוה וקד יקרא ורפיעה
 22 נד לא נשונה:

numerous in thy presence, and our sins testify against us; for of our transgressions are we aware; and our iniquities—we know them; We transgressed and denied the Lord, and departed away from our God; we spoke oppression and revolt, conceived and brought forth in our heart words of falsehood. And justice is forced to turn backward, and righteousness standeth afar off; for truth stumbled in the street, and equity is not able to enter. And thus is the truth missing; and he that departeth from evil is regarded as foolish; and the Lord saw it, and it was displeasing in his eyes that there was no justice. And he saw that there was no man, and wondered that there was no intercessor; therefore his arm brought him aid, and his righteousness,—yea, this sustained him. And he put on righteousness as a coat of mail, and (placed) the helmet of salvation upon his head; and he put on the garments of vengeance as raiment, and wrapped himself with zeal as with a cloak. According to the demerits, so will he repay (all), fury to his adversaries, recompense to his enemies; to the islands will he repay what they have merited. And they shall fear from the name of the Lord, and from the rising of the sun his glory; for there shall come distress like the stream which the Spirit of the Lord ureth forward. But unto Zion shall come the redeemer, and unto those who return from transgression in Jacob, saith the Lord. And as for me, this is my covenant with them, saith the Lord, My spirit that is upon thee, and my words which I have put in thy mouth, shall not depart out of thy mouth, nor out of the mouth of thy children, nor out of the mouth of thy children's children, saith the Lord, from henceforth and unto all eternity.

CHAPTER LX.

1 ¶ Arise, give light, for thy light is come; and the glory of the Lord is shining forth over thee.
 2 For behold, the darkness shall cover the earth, and a gross darkness upon people; but over thee will shine forth the Lord, and his glory will be seen over thee. And nations shall walk by thy light, and kings by the brightness of thy shining.
 4 Lift up thy eyes round about and see, they all are assembled, they come to thee, thy sons are coming from afar, and thy daughters are brought along in arms. Then wilt thou see and be filled with light, and thy heart wilt dread and be enlarged; because unto thee shall be turned the abundance of the sea, the riches of nations shall come unto thee. The multitude of camels shall cover thee, the dromedaries of Midian and Ephah; they all from Sheba shall come; gold and frankincense shall they carry, and the praises of the Lord shall they announce. All the flocks of Kedar shall be assembled unto thee, the rams of Nuyoth shall minister unto thee, they shall come for a favorable acceptance (unto me) upon my altar, and the house of my glory will I glorify.
 8 Who are these that fly like a cloud, and like the doves, to their windows? Yea, unto me (the inhabitants of) the isles shall hasten, and the ships of Tarshish at first, to bring thy sons from afar, their silver and their gold with them, unto the name of the Lord thy God, and to the Holy One of Israel; because he hath glorified thee. And the sons of the stranger shall build up thy walls, and their kings shall minister unto thee; for in my wrath did I smite thee, but in my favor shall I have I had mercy on thee. And thy gates shall stand open continually, day and night shall they not be closed, to bring unto thee the wealth of nations, and their kings led (captives). For the nation and the king that do not serve thee shall perish; and the nations shall be utterly destroyed. The glory of Lebanon shall come unto thee, the fir, the cypress, and the box together, to adorn the place of my sanctuary, and the (resting) place of my feet will I glorify. And then shall come unto thee bent down the sons of those who afflicted thee, and there shall bow themselves down at the sole of thy feet all thy revilers; and they shall call thee The wily of the Lord, Zion of the Holy One of Israel. Instead that thou wast forsaken and hated, without one to pass through (thee), will I render thee an excellency of everlasting, a joy of all generations.
 16 And thou shalt suck the milk of nations, and the breast of kings shall thou suck; and thou shalt know that I the Lord am thy Saviour, and thy Redeemer, the Mighty One of Jacob. Instead of the copper will I bring gold, and instead of the iron will I bring silver, and instead of wood copper, and instead of the stones iron; and I will set peace as thy authorities, and righteousness as thy taskmasters. There shall not be heard any more violence in thy land, wasting and destruction within thy boundaries; but there shall be all, Salvation, thy walls, and thy gates, Praise.
 19 The sun shall not be unto thee any more for a light by day, and for brightness shall the moon

not give light unto thee; but the Lord will be unto thee for a light of everlasting, and thy God as thy glory. Thy sun shall not go down any more, and thy moon shall not be withdrawn; for the Lord will be unto thee for a light of everlasting, and ended shall be the days of thy mourning, and thy people—they all will be righteous, for ever shall they possess the land, the sprout of my planting, the work of my hands, that I may glorify myself. The little one shall become a thousand, and the small, a mighty nation; I the Lord will hasten it in its time.

CHAPTER LXI.

¶ The Spirit of the Lord Eternal is upon me; because the Lord hath anointed me to announce good tidings unto the meek; he hath sent me to bind up the broken-hearted, to proclaim to captives Liberty, and to prisoners Release; To proclaim a year of favor of the Lord, and the day of vengeance of our God, to comfort all mourners; To grant unto the mourners of Zion,—to give unto them ornament in the place of ashes, oil of gladness in the place of mourning, garments of praise in the place of a grieved spirit; that they may be called Oaks of righteousness, the planting of the Lord, that he may be glorified. And they shall build up the ancient ruins, desolate places of former times shall they raise up, and they shall renew ruined cities, the desolate places of many generations. And strangers shall stand and feed your flocks, and the sons of the alien shall be your ploughmen and your vintners. But ye—ye shall be called, Priests of the Lord, Ministers of our God; ye shall be said unto you: the wealth of nations shall ye consume, and in their glory shall ye be placed as possessors. In the place of your twofold shame,—and the confusion of which they loudly complained as their portion; therefore in their land shall they possess a twofold (portion); everlasting joy shall be granted unto them. For I the Lord love justice, I hate robbery with burnt offerings; therefore will I give them the recompense of their work in truth,—and everlasting covenant will I make with them. And among the nations shall their seed be known, and their offspring in the midst of the people; all that see them shall acknowledge them, that they are the seed whom the Lord hath blessed. ¶ I will be greatly glad in the Lord, my soul shall be joyful in my God; for he hath clothed me with the garments of salvation, with the mantle of righteousness hath he enveloped me, as a bridegroom decketh himself with elegant attire, and as a bride adorneth herself with her bridal array. For, as the earth bringeth forth her growth, and as a garden causeth what is sown therein to spring forth; thus will the Lord Eternal cause righteousness and praise to spring forth in the presence of all the nations.

CHAPTER LXII.

For the sake of Zion will I not be silent, and for the sake of Jerusalem will I not be quiet; until its righteousness go forth as the brightness (of light), and its salvation as a burning torch. And nations shall see thy righteousness, and all kings thy glory; and men shall call thee by a new name, which the mouth of the Lord shall pronounce. And thou shalt be crown of ornament in the hand of the Lord, and a royal diadem in the hand of thy God. Thou shalt not be termed any more "Forsaken," and thy land shall not be termed any more "Desolate;" for thou shalt be called "My delight in her" [Chephzi-bah], and thy land "Espoused" [Beulah] for which the Lord will have delight in thee, and thy land shall be espoused. For as a young man espouseth a virgin, so shall thy sons espouse thee; and as the bridegroom is glad over the bride, so will be glad over thee thy God. Over thy walls, O Jerusalem, have I appointed watchmen, all the day and all the night, continually, shall they not be silent; ye that make mention of the Lord, take ye no rest. And give him no rest, until he have established, and until he have set up Jerusalem as a praise on the earth. Sworn hath the Lord by his right hand, and by the arm of his strength, I will not give thy corn any more as food for thy enemies, and the sons of the stranger shall not drink thy young wine for which thou hast labored; But they who gather it shall eat it, and praise the Lord; and they who bring it together shall drink it in the courts of my sanctuary. ¶ Pass, pass through the gates, make clear the way of the people, cast up, cast up the highway, remove away the stones, lift up a banner over the nations. Behold, the Lord hath caused to be heard unto the ends of the earth, "Say ye to the daughter of Zion, Behold, thy salvation cometh; behold his reward is with him, and he shall reward thee before him." And they shall call them, The Holy people, The redeemed of the Lord; and thou shalt be called Sought for, [De-rusha,] The city never forsaken.

הנני אלניו לאדכרא בשמי: פרשתו יתי בלדהים אל¹
 גם סורר התלבים הנדך לאטוב אתך מושבתיהם:²
 הלא המכנסים אתי עלפי תמיד ובהם כניתי ומקמרים³
 עלהבלבגים: והשטים בפקודים ובנצורים ולניו האכלים⁴
 בשר החודר ופרק פגלים פלתיים: האמרם קרב אלך⁵
 אלחגישי כי קרשתך אלה עשן באפי איש יקרות⁶
 בלדהים: הנה בתורה לפני לא אפשה כי אדשלמתי⁷
 ושלמתי אלחגיגים: ועלתיים ועולת אבותיכם ידו אמר⁸
 הנה אשר קטרו עלההרים ועלהבנות חרופני ומדתי⁹
 פעלתם ראשונה עלחגיגים: כה אמר יהוה כאשר¹⁰
 ימצא החודש באשובל ואמר אלחגיגותיו כי ברבה¹¹
 בו בן אפשה למען עבדי בלתי השתות הכל: והצאתי¹²
 מעקב ירע ומדודה וירש הרי ורשעה בחייו ועבדי¹³
 ישבעו שמה: והנה השרון לנהדאן ועמק עמור לרבו¹⁴
 בקר לעמי אשר דרשוני: ואתם עזבי יהוה השכחים¹⁵
 אתיה קדשי הערבים לנר שלחן והמלאים למני¹⁶
 ממסך: ומינתי אתכם לחרב וקלכם לפגח חכרעו¹⁷
 ימן קראתי ולא עיתם בדתתי ולא שמעתם ותעשו דרע¹⁸
 בעיני ובהשך לאהפצתי בחרסם: לכן בודאמר¹⁹
 אדני יהוה הגו עבדי ואכלו אתם תרעבו הנה עבדי²⁰
 ישתי ואתם תצמאו הנה עבדי ישמרו ואתם תבשו:²¹
 הנה עבדי ירע מטוב לב ואתם תצערן מקאב לב²²
 ומשבר רוח תגילו: והעתם שמכם לשבויה לבחורי²³
 בהמתך אדני יהוה ולעבדיו יקרא שם אתך: אשר²⁴
 המתקרב בארץ ותקרב באלתי אמן ותשבע בארץ²⁵
 ישבע באלתי אמן כי ישכרו הצרות הראשונות וכי²⁶
 נסתרו מעיני: כיהני בורא שמם הרשים וארץ חדשה²⁷
 ולא תזכרנה הראשונות ולא תגלגלה עללב: כראש²⁸
 שישו וגילו ערדעו אשר אני בורא כי הנני בורא את²⁹
 דרשלים ויהא ועמה משוש: וגלוי בירשלים ושתי³⁰
 בעמי ולאישים בה עוד קול בני וקול זקנה: לא³¹
 יהיה משם עוד עול ימים וקון אשר לא ימלא אתימי³²
 כי הגבר בךמא שנה ימות ותחטא בךמא שנה³³
 וקלל: ובני בתים והשבו ומעו כרמים ואכלו פרים:³⁴
 לא יבנו ואחר ישב לא ישנו ואחר יאכל כי מימי העין³⁵
 ימי עמי ומעשה ידעם וכלו בחורי: לא ינעו לרוב³⁶
 ולא ילדו לבדלה כי ירע ברוכי יהוה הנה וצאצאתם³⁷
 אתם: והנה תרם יקרא ואני אענה עוד הם מדברים³⁸
 ואני אשגם: ואב ושלח ירעו כאשר וארתי כפקר ואכל³⁹
 חבו ותחש עפר לחמו לאירעו ולאישותו בקלית⁴⁰
 קדשי אמר יהוה:

CAP. LXVI. סו

כה אמר יהוה השמים כסאי והארץ תלם נגלי ארונה¹
 בית אשר תבטלי וארונה מקום מנתתי: ואתכלאלה²
 יתי לעשתה והיו כלאלה ואמידיה וארונה אביט אל³
 עני ונחירתי ותקד עלדברי: שוחט השור מבהאיש⁴
 וזבח השח עוקף כלב מעלה מנחה בסחור מוקר⁵
 לבית מוקד און נהיהמה פחתי בדרכלים ובשקוצים

CAP. LXIII. סג

א מרה: בא מאדם המין בעדים מבצרה זה הדור¹
 בלבשו צנה ברב כרו אני מלבר בצדקה רב לרשעי:²
 מדע אדם ללבושד ובעיהו ברך בנתו סורתי ודכתי³
 לבדי ומעמים אדאיש אתי ואדרכם באפי ואמסם⁴
 בחמתי וני נצחם עלבניו וכלמלפשי אנאלתי: כי⁵
 היה נקם בלבי ושעת נאולי קאה: ואביט ואן עוד⁶
 ואשחטם ואן סוכר ותשע לי ודלי חמתי הלא⁷
 סמכתי: ואבוס עמים באפי ואשכרם בחמתי ואורד⁸
 לארץ נצחם: חסדי יהוה ואביר תהלות יהוה⁹
 בעל כל אשרגמלתי יהוה ורביטוב לבית ישראל אשר¹⁰
 גמלם ברחמי וכרב חסדיו: ואמר ארעמי הנה¹¹
 בניס לא ישקרו ודו להם למושעי: בכלצרתם לא¹²
 צר ומלאך פניו הושעים באהבתו ובחמלתו הוא נאלם¹³
 ונטלם ונישאם בלמי עולם: והנה מרו ועצבו אתי¹⁴
 רוח קדשו ודפך להם לאויב הוא ונחםם: ותקד¹⁵
 ומרעולם משה עמו אתי: הבעלם מים את רעה צאנו¹⁶
 אתה השם בחרבו אתירחי קדשו: מולך לימן משה¹⁷
 ורוע הפארזו פוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם:¹⁸
 מוליכם בתהמות כוסים במדבר לא יקשלו: כבהמה¹⁹
 בבקעה תרד רוח יהוה תנחת בן נהתם עמך לעשות²⁰
 לך שם תפארת: הבט משמים וראה מזבל קדשה²¹
 ותפארמד אתה קנאתך ונבולתיך רימן מצד ותמטי²²
 אלי התאפקו: כראתה אביט כי אברדם לא דענו²³
 וישראל לא יברעו אתה יהוה אביט נאלנו מעולם²⁴
 שמך: למה תחגע יהוה מדרכך תקשית לבט מראתך²⁵
 שוב למען עבדיך שבטי נחלתי: למענך רדשו עבד²⁶
 קדשך צרנו בוססו מקדשך: היט מעולם לארשלת²⁷
 גם לאינקרא שמך עליהם לאורקבת שמים ודת²⁸
 מפנה הרים ולו:

CAP. LXIV. סד

א בקרח אש המסים במם הבנהאש להודיע שמך לצבדך¹
 מפנה גוים ורעו: בעשותך נוראות לא נקנה ודת²
 מפנה הרים ונלו: ומעולם לאדשמני לא האוני עין³
 לארדאתה אלהים וולתך יעשה למחברולי: פנעת אתי⁴
 שש וישה צדק בדרכך וברךך הראתה קצפת ותחטא⁵
 בהם עולם ונשעי: ונהי כסמא בעל ובגבר עדים כל⁶
 צדקתו ועבל בעלה כלע ועונו כרות שאני: ואך⁷
 קורא בשמך מתעורר לתחנך בך בדתסתרת פניך למען⁸
 ותמונו בידעונו: ויתה יהוה אביט אתה אנתנו החמר⁹
 ואלילך תזכר עין ון בהרטיא עמך בעלני: ערי קדשך¹⁰
 הנו מדבר תזכר עין מדבר הנה ורשלים שממה: בית¹¹
 קדשך ותפארתו אשר הללוך אבתנו הנה לשרפת¹²
 אש וכלמסמיתו הנה לחרבה: העלאלה תחאפק¹³
 דתה תחשע ותעני ערמאר:

CAP. LXV. סה

א נרשתי ללוא שאלו נמצאתי ללא בקשני אמרתי הנני

CHAPTER LXIII.

1 ¶ Who is this that cometh from Edom, dyed red in his garments from Bozrah? this—glorious in his apparel, moving along in the greatness of his strength? "I who speak in righteousness, mighty to save." Why is redness on thy apparel, and (why are) thy garments as of one that treadeth the wine-press? "I have trodden the vat alone, and of the nations there was no man with me; and I trod them down in my anger, and I trampled on them in my fury; and their blood was sprinkled on my garments, and all my raiments have I stained. For the day of vengeance was in my heart, and the year of my redeemed was come. And I looked, and there was no one to help, and I was astonished, and there was no one to support; and then my own arm aided me, and my fury—this it was that upheld me. And I stamped down nations in my anger, and I made them drunken with my fury, and brought down to the earth their victorious strength." The kindness of the Lord will I mention, the praises of the Lord, in accordance with all that the Lord hath bestowed on us, and the abundant goodness toward the house of Israel, which he hath bestowed on them according to his mercies, and the abundance of his kindnesses. And he said, Surely, they are my people, children that will not lie; and he became to them a Saviour. In all their affliction he was afflicted, and the angel of his presence saved them; in his love and in his pity he redeemed them; and he bore them, and he carried them all the days of old. But they rebelled and grieved his holy Spirit; and he changed himself to become their enemy, and he fought against them. They remembered his people the ancient days of Moses. Where is he that brought them up out of the sea with the shepherd of his flock? where is he that put within him his holy Spirit? That displayed by the right hand of Moses his glorious arm; that divided the water before them, to make unto himself an everlasting name? That led them through the deeps, as a horse through the wilderness, that they should not stumble? As a vanguard, he led them down the valley, so did the spirit of the Lord bring them to rest; thus didst thou guide thy people, to make unto thyself a glorious name. Look down from heaven, and behold, from the habitation of thy holiness and of thy glory: where are thy zeal and thy mights, the yearning of thy bowels and of thy mercy which are now restrained from me? For thou art our father; for Abraham knoweth nothing of us, and Israel recognizeth us not; thou, O Lord, art our father, our Redeemer from everlasting, is thy name. Why hast thou let us go astray, O Lord, and by thy ways, suffered our heart to be hardened against thy fear? Return for the sake of thy servants, the tribes of thy heritage. But a brief space were thy holy people in possession, when our adversaries trod down thy sanctuary. We are become as though we were those over whom thou hast never ruled; over whom thy name hath not been called. Oh that thou mightest rend the heavens, come down; at thy presence would mountains (then) melt away.

CHAPTER LXIV.

1 ¶ As fire is kindled on brushwood, as water is made to bubble up by fire—to make thy name known to thy adversaries, that at thy presence nations might tremble! (As) when thou didst fearful deeds which we had not looked for, thou camest down, (while) at thy presence mountains melted away; Yea! what from the beginning of the world men had not heard, nor perceived by their hearing, nor seen, also had seen, god beside thee, who could do (the like) for the one that waiteth for him. Thou acceptest him that rejoiceth and worketh righteousness, those that remember thee in thy ways: behold, thou wast wroth, for, we had sinned on them continually; and can we thus be saved? And we are become like an unclean man all of us, and like a soiled garment, all our righteousness; and we wither like a leaf all of us, and our iniquities, like the wind, will bear us away. And there is none that calleth upon thy name, that stirreth himself up to lay hold of thee; for thou hast hidden thy face from us, and hast let us melt away, through the force of our iniquities. But now, O Lord, our father art thou; we are the clay, and thou our fashioner; and the work of thy hands are we all. Be not wroth, O Lord, so very greatly, and do not for ever remember (our) iniquity; behold, look, we beseech thee, thy people are we all. The holy cities are become a wilderness, Zion is become a wilderness, Jerusalem, a desolate place. Our holy and beautiful house where our fathers praised thee, is burnt up with fire; and all our costly things are become ruint. And for these things refrain thyself, O Lord? wilt thou be silent, and afflict us so very greatly?

CHAPTER LXV.

¶ I allowed myself to be sought by those that I asked not; I let myself be found by those that sought me not; I said, Here am I, here am I, unto a nation that called itself not by my name. I spread out my hands all the time unto a rebellious people, that walk in the way which is not good, after their own thoughts; (To) the people that provoke me to anger to my face continually; that sacrifice in gardens, and burn incense upon (altars of) brick, That sit about the graves, and lodge in the vaults, that eat the flesh of the swine, and (have) broth of abominations (in) their vessels; That say, Stand by thyself, come not 5 near to me; for I am holier than thou. These are a smoke in my nose, a fire that burneth all the time. Behold, it is written before me; I 6 will keep silence, till I have recompensed, yea, I recompensed unto their bosom,—Yea, iniquities 7 and the iniquities of your fathers together, saith the Lord, who have burnt incense upon the mountains, and upon the hills have blasphemed me; and I will measure out their work at first into their bosom. ¶ Thus hath said the Lord, As 8 the new wine is found in the cluster of grapes, and one saith, Destroy it not, for a blessing is in it, so will I do for the sake of my servants, that I will not destroy the whole. And they come forth out of Jacob a seed, and out of Judah an inheritor of my mountains; and my elect shall inherit it, and my servants shall dwell there. And 10 Sharon shall become a fold of flocks, and the valley of 'Achor a resting-place for herds, for my people that have sought me. But ye who for- 11 sake the Lord, who forget my holy mountain, that set out a table for the gods of Fortune, and that fill for Destiny the drink-offering;—Yea, I 12 will destine you to the sword, and all of you shall kneel down to the slaughter; because when I called, ye did not answer; when I spoke, ye did not hear; but ye did what is evil in my eyes, and that wherein I had no delight did ye choose. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, 13 Behold, my servants shall eat, but ye shall be hungry; behold, my servants shall drink, but ye shall be thirsty; behold, my servants shall rejoice, but ye shall be made ashamed; Behold, my servants shall sing for joy of heart, but ye shall cry out from pain of heart, and from a broken spirit shall ye howl; And ye shall leave behind your 15 name for an oath unto my elect ones, when the Lord Eternal will slay thee; but his servants will be called by another name. Whoever there be that 16 blesseth himself on the earth shall bless himself by the true God; and that swearth on the earth shall swear by the true God; because the former troubles are forgotten, and because they are hidden from my eyes. For, behold, I will create 17 new heavens and a new earth, and the former shall no more be remembered, nor come into mind. But ye be glad and rejoice unto all eternity, in 18 what I create; for, behold, I will create Jerusalem for rejoicing, and her people for gladness. And I will rejoice over Jerusalem, and be glad 19 in my people; and there shall not be heard in her any more the voice of weeping, nor the voice of complaint. There shall no more come thence 20 an infant of few days, nor an old man that shall not have the full length of his days; for as a lad shall one die a hundred years old; and as a sinner shall be accused he who (dieth) at a hundred years old. And they shall build houses, and inhabit them; and they shall plant vineyards, and eat their fruit. They shall not build, and 22 another inhabit; they shall not plant, and another eat; for as the days of a tree are the days of my people, and the work of the hands shall not elect wear out. They shall not fall in vain, nor 23 bring forth unto an early death; for the seed of the blessed of the Lord are they, and their offspring with them. And it shall come to pass, 24 that before yet they call will I answer; and while they are still speaking will I hear. The wolf 25 and the lamb shall feed together, and the lion shall be like the bullock eat straw; and the serpent—dust shall be his food. They shall not hurt nor destroy in all my holy mountains, saith the Lord.

CHAPTER LXVI.

¶ Thus hath said the Lord, The heaven is my 1 throne, and the earth is my foot-stool; where is there a house that ye can build unto me? and where is the place of my rest? For all these 2 things hath my hand made, that all these things came into being, saith the Lord; but upon such a one will I look, upon the poor, and him who is of a contrite spirit, and who trembleth at my word. He that slaughtereth the ox, slayeth a 3 man; he that sacrificeth a lamb, breaketh the neck like a dog; he that offereth a man offering, sacrificeth his blood; he that burneth incense, blesseth an idol; yea, they have made choice of their own ways, and in their abominations doth

1 ונפישם חפצתי: נסאלי אבחר כחשולותים ומשורתם אביא
 להם יין קראלי ואין עינה דברתי ולא שמעו בעשו רדע
 2 בעיני ובאשר לא חפצתי בחרתי: שמעו דבר דעה
 3 תחרדים אלה דברו אמרו אחלם שנאכלם מעדלכם למען
 4 שמו וכבר דעה ונראה בשמהתכם והם יבשו: קול
 5 שאין מעיר קול מדויקל קול דעה משלם גמול לאבינו:
 6 כמים תחיל ולדה בטרם יבוא חבל לה והמלטה
 7 זכרו: מרשעת בואת מי ראה באלה הוחל ארץ ביום
 8 אחד אסנלה יין פגם אחת כיתלה נסנלה צון אתי
 9 בניה: האני איבדו ולא אוליד יאמר דעה אסנאני
 10 המוליד ועצתי אמר אלהי: שמחו את ירושלים
 11 ועלו בה בלא חבה שישו אתה משוש בלחמת אבלים
 12 עליה: למען תענו ושבעתם משר תחמיה למען תמצו
 13 זהתנתם מנין בבורה: כדברה ו אמר דעה הגני
 14 נטויה אליה בנהר שלום וכחל שיטח כבוד טים ונתתם
 15 על צד תשאו ועל ברכים השקששו: כאיש אשר אמן
 16 תחמטו בן אביו אנהבם וברו שלם תחמטו: וראיתם
 17 ויש לבכם יעצמותיכם כהטא תפדנה ונודעת ודעה
 18 את דעבדו וועם את אביו: כדעה דעה באש יבוא

ובסופה מרכבתו להשיב בחמה אפו ועצתי בלחבר
 16 אש: כי באש דעה נשפט ובחרבו את כל אשר ורכו
 17 חלל דעה: המתקרשים והמשתרים אלה גשית אתר
 אחד בתוך אבלי אשר חסור והשקנ והעבד דעה
 18 יספו נאסדה: ואני מעשיתם ומחשבתכם בלה
 לקבץ את כל הטיים והלשנות ובאו דעאו את דעבדו:
 19 נשמתו כדם את ושלחתי מהם פלטים אלה גיים
 תרשיט פול ולה משגי קשת תוכל וכן האנים הרחקים
 אשר לא שמעו את דעמי ולא דעאו את דעבדו והגדו
 20 את דעבדו בניים: והביאו את כל אחיכם מקלה גיים
 21 מנחה: לדעה בטוים וברכב ובצבים ובפרדים
 ובכרכות על דר קרעי ירושלם אמר דעה באשר ביאו
 22 בני ישראל את דעמנה בכל סדור בית דעה: וגבר
 23 מהם אקח לכהנים ללויים אמר דעה: כי באשר השמים
 24 תחרשים והארץ תחרשה אשר אני עשה עמדים לפני
 נאסדה כן עמדה וועם השמים: דעה מדרחש בחרשו
 ומדי שפת בשבתי יבוא כל אשר להשתחת לפני אמר
 דעה: וצאו וראו בפני האנשים הפשעים כי תולעתם
 לא תמית ואשם לא תכבה והיו דעאן לכל דעשור:

ח ז ק .

4 their soul delight. So will I also make choice of
 their misfortune, and what they dread will I
 bring upon them; because I called, and none did
 answer; I spoke, and they did not hear; and they
 did what is evil in my eyes, and that in which
 5 I delighted not did they choose. ¶ Hear the word
 of the Lord, ye that tremble at his word: Your
 brethren that hated you, that cast you out for
 the sake of my name, said, "Let the Lord be
 glorified;" but he will appear to your joy, and
 6 they shall be made ashamed. (There is) a voice
 of tumult from the city, a voice from the temple,
 the voice of the Lord who rendereth recompense
 7 to his enemies. Before she had travailed she
 brought forth; before yet her pain was come, she
 8 was delivered of a man-child. Who hath heard
 the like? who hath seen such things? shall a land
 be made to travail in one day? or shall a nation
 be born at once? that Zion hath travailed, also
 9 brought forth her children. Shall I bring to the
 birth, and not cause to bring forth saith the
 Lord; or shall I who cause to bring forth, now
 10 prevent it? saith thy God. ¶ Rejoice ye with
 Jerusalem, and be delighted over her, all ye
 that love her; be highly glad with her, all ye
 11 that mourn for her. In order that ye may suck,
 and be satisfied with the breast of her consolations;
 in order that ye may sip, and find pleasures;
 12 we from the abundance of her glory. ¶ For thus
 hath said the Lord. Behold, I will extend to her
 peace like a river, and like a rapid stream the
 glory of nations, that ye may suck: upon the
 arm shall ye be borne, and upon knees shall ye
 13 be dandled. As one whom his mother comforteth,
 so will I comfort you; and in Jerusalem
 14 shall ye be comforted. And ye shall see this,
 and your heart shall be glad, and your bones
 shall flourish like the grass; and then will be
 known the hand of the Lord on his servants, and
 15 he will be indignant toward his enemies. For,
 behold, the Lord will come with fire, and his
 chariots will be like the storm-wind, to send forth

his anger with fury, and his threatening with
 flames of fire. For by fire will the Lord judge, 16
 and by his sword against all flesh: and many shall
 be the slain of the Lord. They that sanctify 17
 themselves, and purify themselves for the gardens,
 behind one tree in the midst, they who eat
 the flesh of the swine, and the abomination, and
 the mouse, together shall they perish, saith the
 Lord. And I, because of their works and their 18
 thoughts, will let it come to pass to gather all
 the nations and tongues; and they shall come and
 shall see my glory. And I will display a sign on 19
 them, and I will send from them those that escape
 unto the nations, Tharshish, Pul, and Lud, that
 draw the bow, Thubal, and Javan, the isles afar
 off, that have not heard my fame, and have not
 seen my glory; and they shall proclaim my glory
 among the nations. And they shall bring all 20
 your brethren out of all nations as an offering
 unto the Lord, upon horses, and in chariots, and
 in litters, and upon mules, and upon dromedaries,
 to my holy mountain Jerusalem, saith the Lord,
 as the children of Israel bring the offering in a
 clean vessel into the house of the Lord. And of 21
 them also will I take for priests and for Levites,
 saith the Lord. For as the new heavens and the 22
 new earth, which I will make, shall have per-
 manence before me, saith the Lord, so shall exist
 permanently your seed and your name. And 23
 it shall come to pass, that from one new moon to
 the other new moon, and from one sabbath to the
 other sabbath, shall all flesh come to prostrate
 themselves before me, saith the Lord. And they 24
 shall go forth, and look upon the carcasses of the
 men that have transgressed against me; for their
 worm shall not die, nor shall their fire be
 quenched; and they shall be an abhorrence unto
 all flesh. [And it shall come to pass, that from 25
 one new moon to the other new moon, and from
 one sabbath to the other sabbath, shall all flesh
 come to prostrate themselves before me, saith the
 Lord.]

ספר ירמיה

JEREMIAH.

Cap. I. N

1 דברו ימנעו בן־הלקחו מן־הבגדים אשר בענות
 2 בארץ בנימן: אשר היה דבר־יהוה אלי בימי יאשיהו
 3 בן־אמון מלך יהודה בשלש־עשרה שנה למלכו: והיה
 4 בימי יהויקים בן־יאשיהו מלך יהודה עשרת־עשר
 5 עשרה שנה לצדקתו בן־יאשיהו מלך יהודה ער־גלות
 6 וירושלם בחדש חמשי: והיה דבר־יהוה אלי
 7 לאמר: כטרם אצרך בכטן ועמדך וכטרם תצא
 8 מטרם תבדשתיך נביא לגוים נתתך: ואמר אלה
 9 אדני יהוה הנה לא־נעמתי דבר בינך אני: ואמר
 10 יהוה אלי אלהאמר נער אני כי על־כל־אשר אשאלך
 11 תלך ואת כל־אשר אצרך תדבר: אלי־תראה מגינים
 12 כי־אתך אני למעלה ואס־דעה: וישלח יהוה א־ידי
 13 ונגע עלי כי־נאמר יהוה אלי הנה נתתי דברי כפיד:
 14 ראה הבקרתך היום הנה עליהם ועל־הממלכות
 15 לתוש ולתנוץ ולהאבד ולהרוס לבנות ולטעו:
 16 והיה דבר־יהוה אלי לאמר מה־אתה ראה ודמיו ואמר
 17 מלך שרך אני ראה: ואמר יהוה אלי הטיבת לראות
 18 כי־שרך אני על־דברי גשמי: והיה דבר־יהוה
 19 אלי שנית לאמר מה אתה ראה ואמר סר נפוח אני
 20 ראה ועני כפי אצבעי: ואמר יהוה אלי מפני תפתח
 21 הרעה על קלישבי הארץ: כי הנין קלא לכל־
 22 משפחות ממלכות צפנה: אס־דעה וכאו ונתתי אש
 23 כסאי פתח: ושער ירושלם ועל קלתי־מתיה סביב ועל
 24 קלעי יהודה: ודברתי משפט איתם על קלתי־עם
 25 אשר נשבו ונקטרו לאלהים אחרים ושתחו למעשי
 26 יהוה: ואתה האור כהנה וקמת ודברת אליהם את
 27 כל־אשר אני אצרך אלי־תחת מגינים פרי־אתך
 28 לפניהם: ואני הנה נתתך היום לעיר מבצר ולעמוד
 29 בתול ולחמית נחשת על־בן־הארץ למלכו יהודה לשררה
 30 לבנה ולגם הארץ: ונלחמו אלה ולא־יבולו לך כר
 31 אתך אני ואס־דעה להבא־לך:

Cap. II. B

1 והיה דבר־יהוה אלי לאמר: לך וקראת באני וירושלם
 2 לאמר בה אמר יהוה וברתי לך חסד בעירך אהבת
 3 כל־למך לבסוף אבתי במדבר בארץ לא ורעה: קדש
 4 ישראל ליתח ראשית תבואתה כל־אליו ואשמך רעה
 5 תבא אליהם ואס־דעה: שמעו דבר־יהוה בית
 6 יעקב וכל־משפחות בית ישראל: כה ואמר יהוה מה
 7 מצאו אבותיכם כי על כי רחוק מעלי ונלתי אחר
 8 הסבל והקלתי ולא אמרו אני יהוה המעלה אתי מארץ

1 מצרים המולך אתו במדבר בארץ ערבה ושחיה
 2 בארץ ציה וצלקות בארץ לא־יעבר בה אש ולא־ישב
 3 אדם שם: ואביא אתכם אל־ארץ הברמל לאכל פרה
 4 ושובה ותבאו ותטמאו את־ארצי וחקלתי שמתם לחועבה:
 5 הבגדים לא אמרו את יהוה ותפשו החרה לא רעוני
 6 והרעים פשעו כי ותבאיים נבאו ככפל ואתר לא־
 7 יועלו הלבו: לכן עד אריב אתכם ואס־דעה ואתי בני
 8 בגינם אריב: כי עברו אני כתיים וראו וקבר שלתי
 9 והתבוננו מאד וראו הן החרה כמות: הקימונו אלהים
 10 והמה לא אלהים ועמי המור כבודו בלא ויעיל: שמו
 11 שמם על־אזת ושערו חרבו מאד ואס־דעה: כרשתים
 12 רשת עשה עמי אתי ענבו מקור מים חיים להצב
 13 להם בארות בארת נשברים אשר לא־יבולו המים:
 14 העבר ישראל אס־לך בית והוא מדוע הנה לבן:
 15 עליו ושאו כפרים נתנו קולם וישתו ארצו לשמה ערו
 16 נצחה מבלי ישב: נס־בגדת ותחפנס ויעוד קדקד:
 17 תלוא־את תעשה־לך עובד את־יהוה אלהיך בעת
 18 מולךך בנרד: ועתה מודלך לברך מצרים לשתות
 19 מי שחר ומודלך לברך אשר לשתות מי נהר: תנסך
 20 רשתך ומשבותך תוכך ודעי וראו כירע עמי עובד
 21 את־יהוה אלהיך ולא פחדתי אלהיך ואס־דעה יהוה
 22 אבותי: כי מעולם פחדתי ערך תחתי משרותי כ
 23 ותאמר לא אעבוד כי על־כל־בנה נבנה וחתת כל
 24 עץ בעני את צעה ונה: ואנכי נמנעך שולך כלח ורע
 25 אמת ואך נהפכת לי סוהי תפסן בקרה: כי אס־כבסו
 26 בעת ותברילך ברית נחתם עיך לפני ואם ארץ
 27 יהוה: אך תאמרי לא נטמאת אחר הבגלים לז
 28 הלכתי ראי ודכך בנאו דעי מה עשית בכרה קלה
 29 משרכת דרקה: פראו למר מדבר באת נפשו שאפה
 30 רוח תאנתה מי ישובה כל־מבוקשיה לא ישוב־בוקשה
 31 ומצאנה: מני רגלך מיחה וורגך מנמאה ותאמרי
 32 נושא לאו כראתבתי ורם ואתריתם אלה: כבשת נב
 33 כי ימצא נביא חישו בית ישראל הנה מלכדם שררים
 34 ונקניהם וקבאדם: אמרים לפני אבי אתה ולאן את
 35 ודחתי כרפני אלי ערף ולא פנים ובעת רעתם יאמרו
 36 קמה והושיענו: ואני אלהיך אשר עשית לך ילמו
 37 אס־ושיעך בעת רעתך כי מספר עידי הו אלהיך ויהוה:
 38 למה תריבו אלי כלכם פשתים כי ואס־דעה: לשוא
 39 הביתו את־בנלים מוסר לא לקחו אלה תרבים
 40 נביאים כמרה משפחות: הוור אתם ראי דבר־יהוה
 41 במדבר היתי לישאל אס־ארץ מאפלה מדוע אמרו

THE BOOK OF JEREMIAH.

CHAPTER I.

1 ¶ The words of Jeremiah the son of Chilkiayah, one of the priests that were in 'Anothoth in the land of Benjamin; To whom the word of the Lord came in the days of Josiah the son of Amon the king of Judah, in the thirteenth year of his reign. And who continued (prophet) in the days of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah, until the end of the eleventh year of Zedekiah the son of Josiah the king of Judah, until the carrying away into exile of Jerusalem in the fourth month. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Before yet I had formed thee in thy mother's body I knew thee; and before thou wast yet come forth out of the womb I sanctified thee: a prophet unto the nations did I ordain thee. And I said, Ah, Lord Eternal! behold, I know not how to speak; for I am (but) 7 a lad. And the Lord said unto me, Say not, I am (but) a lad; but to whomsoever I may send the shal thou go, and whatsoever I may command thee shalt thou speak. Be not afraid because of them; for I am with thee to deliver thee, saith the Lord. And the Lord stretched forth his hand, and touched (me) therewith on my mouth; and the Lord said unto me, Behold, I have put my words in thy mouth. See, I have appointed thee this day over the nations and over the kingdoms, to root out, and to pull down, and to destroy, and to throw down; to build up, and to plant. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, What seest thou, Jeremiah? And I said, A staff of an almond-tree do I see. 12 And the Lord said unto me, Thou hast well seen; for I am watching over my word to perform it. ¶ And the word of the Lord came unto me the second time, saying, What seest thou? And I said, A seething pot do I see; and the front thereof is turned from the north. And the Lord said unto me, Out of the north shall the evil break forth over all the inhabitants of the land, 15 of For. lo, I will call unto all the families of the kingdoms of the north, saith the Lord; and they shall come, and they shall set every one his throne at the entrance of the gates of Jerusalem, and upon all its walls round about, and upon 16 (those of) all the cities of Judah. And I will call them to account touching all their wickedness, in that they have forsaken me, and have burnt incense unto other gods, and have bowed down 17 unto the works of their own hands. But do thou gird up thy loins, and arise, and speak unto them all that I may command thee; be not discouraged because of them, lest I humble thee before 18 them. But I, behold, I have made of thee this day a fortified city, and an iron pillar, and brazen walls over the whole land, against the kings of Judah, against its princes, against its 19 priests, and against the people of the land. And (although) they fight against thee, they shall not prevail against thee: for with thee am I saith the Lord, to deliver thee.

CHAPTER II.

1 ¶ And the word of the Lord came to me, saying, 2 Go and call out before the ears of Jerusalem, saying, Thus hath said the Lord, I remember unto thee, the kindness of thy youth, the love of thy espousals, thy going after me in the wilderness, through a land that is not sown. A holy thing is Israel unto the Lord, the first of his fruits: all that devour him shall incur guilt; 4 evil shall come over them, saith the Lord. ¶ Hear ye the word of the Lord, O house of Jacob, and all ye families of the house of Israel. Thus hath said the Lord, What fault did your fathers find in me, that they went away far from me, and 5 walked after vanity, and became vain? That they said not, Where is the Lord that brought us up out of the land of Egypt, that led us through the wilderness, through a land of deserts, and of wilderness, through a land of drought, and of the shadow of death, through a land through which

no one had passed, and where no man had dwelt? And I brought you into the land of fruitful fields, 7 to eat its fruit and its goodly products; but ye came and ye rendered an abominable. The priests 8 said not, Where is the Lord? and they that handle the law knew me not; and the shepherds transgressed against me, and the prophets prophesied in the name of Ba'al, and after things that cannot profit did they walk. Therefore will I con- 9 tend yet farther with you, saith the Lord, and with your children's children will I contend. For 10 pass over to the isles of the Chittites, and see; and unto Kedar send, and consider well; and see if any thing like this hath happened. Hath a 11 nation exchanged its gods, which are yet no gods? and (still) my people hath exchanged its glory for that which can not profit. Be astonished, 12 O ye heavens, at this, and let your hair stand at an end, ye greatly terrified, saith the Lord. For two evils have my people committed: me 13 have they forsaken, the source of living waters, to hew out for themselves cisterns, broken cisterns, that cannot hold water. Is Israel a servant? or 14 one born (to servitude) in the house? why hath he been given up to plunder? (That) over him young 15 lions roared, let their voice resound, and changed his land into a waste, that his cities are burnt, left without an inhabitant? Even the children of 16 Noph and Thachpanches have crushed the crown of thy head. Hast thou not procured this unto thy- 17 self, through thy forsaking the Lord thy God, while he was leading thee on the (right) way? And 18 now what hast thou to do on the way of Egypt, to drink the waters of Shichor? and what hast thou to do on the way of Asshur, to drink the waters 19 the river? Thy own wickedness shall chastise thee, and the back-sliders shall correct thee; and thou shalt know and see that evil and bitter was thy forsaking the Lord thy God, while the dread of me was not upon thee, saith the Lord Eternal of hosts. Because from yore did I break thy yoke, 20 did I burst asunder thy bands; and thou saidst, I will not transgress: nevertheless upon every high hill and under every green tree thou makest thy bed, as harlot. Yet I had planted thee as a branch 21 of a noble vine, wholly of the proper seed; but how art thou changed unto me into a degenerate plant of an ignoble vine? For though thou wash thy- 22 self with natron, and take for thyself much soap; yet would the stain of thy iniquity remain before me, saith the Lord Eternal. How canst thou 23 say, I am not become unclean, after the Be'alm have I not gone? see thy way in the valley, know what thou hast done; (Like) a swift dromedary bound fast to her ways; (Like) a wild ass used to 24 the wilderness, that at her pleasure snuffeth up the wind; her lust—who can turn this away? all they that seek her will not weary themselves; in her month will they find her. "Prevent thy 25 root from being unshod, and thy throat from being thirsty;" but thou saidst, It is useless; no, for I have loved strangers, and after them will I go. As the thief is ashamed when he is found, 26 so have the house of Israel been made ashamed, they, their kings, their princes, and their priests, and their prophets. Who say to the wood, Thou 27 art my father; and to the stone, Thou hast brought us forth; for they have turned their back unto me and not their face; but in the time of their misfortune will they say, Arise, and save us. But where are then thy gods that thou hast made 28 for thyself? let them arise, if they can save thee in the time of thy misfortune; for equal to the number of thy cities were thy gods, O Judah. ¶ Wherefore will ye contend with me? all of you 29 have transgressed against me, saith the Lord. To 30 no purpose have I smitten your children; correction they accepted not; your sword hath devoured your prophets like a destroying lion. O (present) 31 generation, regard ye the word of the Lord. Have I been a wilderness unto Israel? a land of deep

תחנני בני ישראל כי העזו את־דרכם שכרו את־יהוה
 אלהיהם: ישובו בנים שובבים ארצה משוֹבוֹתֵיהֶם הֵנוּ
 אֵתְנוּ לָךְ כִּי אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ: אָנֹכִי לִשְׂכָר מִבְּבוּיָה
 הָיוּ הָרִים אֲבָן בְּיִמֵּךָ אֱלֹהֵינוּ תִישַׁעַר יִשְׂרָאֵל:
 וְהַבִּשֵׁת אֲכָלָה אֲחִירָנִי אֲסִתִּי מִעֲבוּרֵי אֲחִירָנָאִים:²
 וְאֵת־בָּקָרָם אֲחִירְבֵנָם וְאֵת־בִּזְמוֹתֵיהֶם: וְשָׂבָה בְּרִשְׁתִּי כֹה
 וְתִכְסֵנוּ בְלִמְתֵנוּ כִּי לִדְהָ אֱלֹהֵינוּ תִטָּאֵנוּ אֲנַחְנוּ
 וְאֲבוֹתֵינוּ מִעֲבוּרֵי וְעֲדִיתֵנוּ הָיָה וְלֹא שָׁמַעַנּוּ בְקוֹל
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

CAP. IV. ד

אֲסִתְּיָשׁוּב יִשְׂרָאֵל וְאֲחִירְבֵנָה אֱלֵי תִשׁוּב וְאֲסִתְּסִיר
 שְׂרָפְיָךְ מִפְּנֵי וְלֹא תִנְד: וְנִשְׁבַּעְתָּ מִי־יְהוָה כַּאֲמַת
 בְּמִשְׁפַּט וּבְעֲדָה וְהִתְקַרְבוּ בִי גוֹיִם וְכוּ וְתִחַלְלוּ:²
 כִּי־בָה וְאָמַר יְהוָה לֹא־שׁ וְלִירוּשָׁלַם יָרוּ לְבָם
 יָרוּ וְאֲלִיתְרוּשָׁי אֲלֵיכֶם: הִמְלוּ לִיהוָה וְהִסְרוּ עֲרֵלוֹת
 לְבָבְכֶם אִישׁ יְדוּתָהּ וְיִשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם פְּרִמְצָא כַּאֲשֶׁר
 הִמְלוּ וְבַעֲרָה וְאָנֹכִי מִכְכָּה מִפְּנֵי רַע מַעֲלֵלֵיכֶם: תִּעֲדוּ
 בְיְהוָה וּבְיְרוּשָׁלַם הַשְׁמִיעוּ וְאָמְרוּ וְהִקְשׁוּ שׁוֹפֵר בְּאָרֶץ
 קְרָאוּ מִלֵּאלוּ וְאָמְרוּ הִסְפּוּ וְנִבְוָאָה אֲלֵעָרֵי הַמְּבֻצָּרִי:
 שְׂאֵרֵינוּ צוֹנֵה הַיָּמוֹן אֲלֵיתֶם־מֵדָו בִּי רַחֵם אֲנִי מִכִּיָּא
 מִצְּפוֹן וְעֵשֶׂר נְדוּל: עֲלֶה אֲרוּרָה מִסִּבְּבוּ וּמִשְׁחֵת גוֹיִם
 קִסֵּעַ יֵצֵא מִמְּקַמִּי לְשׁוֹם אֲרָצְךָ לְשִׁמְהָ עֲרֵךְ תִּצְעֶה
 מֵאֵץ יִשְׁבֵ: עֲלֵי־אֵת הַיָּרוּ שׁוֹמֵם סִפְרוּ וְחִלְלוּ כִּי לֹא־
 שָׁב תָּרוּן אֲחִירְבֵנָה מִמֵּנוּ: הַיָּהָ בְּזִמְסֵהוּא וְאֲסִירְבֵּהָ
 וְאִבֵּד לְבִיתְמִלְכָּךְ וּלְבַב הַשְׁמִיעַ וְשִׁמְנוּ הַהֲלִיִם וְנִבְאִים
 יִתְמָרוּ: וְאָמַר אֱלֹהֵי אֲדָרָה יְהוָה אֲבָן הַשָּׂא הַשֵּׂאֵת לְבָם
 יְהוָה וְלִירוּשָׁלַם לְאֵמֶר יְהוָה לְבָם וְנִשְׁעָה חֶרֶב עַד
 הַנֶּפֶשׁ: בַּעַת הַיָּהָ וְאָמַר לְעִמְדֵהּ לִירוּשָׁלַם רִחַם צַח
 שְׂפָיִם בְּמִדְבַר עֲרֵךְ בְּתִצְעֵנִי לֹא לִנְדוּת וְלֹא לְהֶבֶר:¹¹
 רִחַם מִלָּא מֵאֲלֶה יְבֹא לִי עֲתָה נִסְאֵנִי אֲדַבֵּר מִשְׁפָּטִים
 אֲתִים: הַיָּהָ וּמַנְנִים יַעֲלֶה וּבְסוֹפָה מִדְּבֻכּוֹתָיו קָלוּ
 מִנְשָׁרִים סוֹסוּ אוֹי לְנוּ כִּי שְׂחַדְנוּ: כִּבְסִי מִרְעָה לְבָךְ
 יְרוּשָׁלַם לִמְצוֹן תִּחַשֵׁעַ עֲרִשְׁתִּי תִלָּן בְּקִרְבְּךָ מִהַשְׁבּוֹת
 אוֹנֵךְ: כִּי קוֹל מִעֵד מִצּוֹן וּמִשְׁמֵעַ אֵין מִכַּר אֲפֵרִים:¹⁵
 הַיְכָדוּ לְעוֹם הַיָּהָ הַשְׁמִיעוּ עֲלִירוּשָׁלַם וְנָרִים בָּאִים
 מֵאֶרֶץ הַמִּיתָר וְתִתֵּנוּ עֲלֵעָרֵי יְהוָה קוֹלֵם: כִּישְׂמַר צִדִּי
 הֵיוּ עֲלֶיךָ מִסְבִּיב כִּירְאֵי מִרְחָה נֹאם יְהוָה: דִּרְכְּךָ
 וּמַעֲלָלְךָ עֲשׂוּ אֵלֶי לָךְ וְאֵת רִשְׁתְּךָ בִּי יָד בִּי עַד עַד
 לְבָךְ: מֵשִׁי וְאוֹחֵלֶה קִדּוֹת לְבִי הַיִּמְהוּלִי
 לְבִי לֹא אֲחַרֵּשׁ בִּי קוֹל שׁוֹפֵר שְׂמִיחָה נִפְשִי תִרְעִי
 מִלְחָמָה: שְׂבֵר עֲלֵי־שִׁבְרֵךְ נִקְרָא כִּירְשִׁדְךָ כִּלְהֲאָרֶץ ב
 פְּרִאִים שְׂדֵרוֹ אֲחֵלִי רַעַע וְהִלְחֵנִי אֲרָאֵתִים
 אֲשַׁמְעָה קוֹל שׁוֹפֵר: כִּי וְאֵנִל עִמִּי אוֹתִי לֹא יִדְעוּ
 בְּנֵים סָבְלִים הָמָּה וְלֹא בְנוֹים הָמָּה הַבָּמִים הָמָּה לְדָרֵעַ
 וְלֹחֲשִׁיב לֹא יִדְעוּ: רְאוּתִי אֲחִירְבֵנָה וְהַחֲדוּתִי וְבוּדוּ
 וְאֲלֵי־הַשְּׂמִים וְאֵין אוֹרֵם: רְאוּתִי הַהָרִים הַיָּהָ רִשְׁשִׁים
 וְבִלְתִּיבְשׁוֹת הַתְּקַלְקְלוּ: רְאוּתִי הַיָּהָ אֵין הָאָרֶם וְכִלִּי
 עוֹף הַשְּׂמִים נָדְדוּ: רְאוּתִי הַיָּהָ הַפְּרִמָּל הַמְּדַבֵּר וְכִלִּי²⁶

עִמִּי רַדְטוּ לֹא־נִקְבֹּא עוֹד אֵלֶיךָ: תִּשְׁכַּח בְּתוֹלַה עֲדָה
 כִּלְהָ קִשְׁרֵהָ וְעִמִּי שְׂכַחִי וְיָמִים אֵין מִסְפָּר: מִדְּחַטְבִּי
 דִּרְכְּךָ לְבִקְשׁ אֲחַבְּךָ לְכֹן נָם אֲחִירְבֵנָתוֹ לְמִדְתִּי אֲתִי
 דִּרְכְּךָ: נָם בְּכַנְפוֹךְ וְנִצְאוּ נָם מִפְּשׁוֹת אֲבוֹיִים וְקָוִים
 לֹא־בְמִתְחַרְתֵּם מַעֲתָיִם כִּי עֲלֵי־כִלְיָה: וְחֲאֲמַרִי בִּי
 נִקְרָא אֵךְ שָׁב אֲפֹ מִנֵּי נִשְׁכַּט אוֹתְךָ עֲלֵי־אֲמָרְךָ
 לֹא תִשְׁתָּאִי: מִדְּחַתְלוּ מֵאֵד לִשְׁעַת אֲחִירְבֵנְךָ נָם מִמְּעוֹרִים
 תִּבְשִׁי כַּאֲשֶׁר בִּשְׁתֵּי מֵאֲשׁוּר: נָם מֵאֵת וְהָ תִצְאוּ וְדִרְךָ
 עֲלֵי־רֵאשִׁיךָ כִּרְמָצִים יְהוָה בְּמִכְתוּבְךָ וְלֹא תִצְלַחֵו לְבָם:

CAP. III. ג

אֲלֵמַר יְהוָה יִשְׁלַח אִישׁ אֲחִירְבֵנָה וְהִלְכָה מֵאֵמֶו וְהוֹתֶהָ
 לֹא־אִישׁ אַחֵר הַיָּשׁוּב אֵלֶיךָ עוֹד הֵלֹא הַיָּהָ תִתְנַף הָאָרֶץ
 הַיָּהָ וְאֵת גֵּזֵר רַעִים רַבִּים וְשׁוּב אֵלַי וְאֲסִירְבֵנָה: שׁוֹאִי
 עֵינֶיךָ עֲלֵשְׂפָיִם וּרְאוּ אִיפֹה לֹא שְׁנִלְתָּ עֲלִידְרָכִים לְשִׁבְתִּי
 לְבָם כְּעָרְבִי בְּמִדְבַר וְתַחַנְפִי אֶרֶץ בְּנוֹתְךָ וּבְהִרְעָתְךָ:³
 וּמַנְנֵנוּ רַבִּים וּמִלְקוּשׁ לֹא הָיָה וּמִצַּח אִשָּׁה וְזוּה הָיָה
 לָךְ מֵאֵת הַבָּלָם: הֵלֹא מִעֲתָה כִּרְאֵתִי לִי אָבִי אֲלוֹהֵי
 הַיָּהָ אֲתָה: הַיָּמוֹר לְשׁוֹם אֲסִירְבֵנְךָ לְצַח הַיָּהָ דִּבְרַת
 מִתְּשִׁי הַיָּהָ וְתוֹכֵל: וְאָמַר יְהוָה אֱלֵי בִימִי
 יִאֲשִׁרוּ הַמֶּלֶךְ הַרְאִית אֲשֶׁר עֲשִׂתָה מִשְׁבַּה יִשְׂרָאֵל
 הִלְכָה הִיא עֲלִיבְלִיתֵךְ גִּבְתִּי וְאֲלִיתִחַת כְּלִעֵץ נִנְעוּ וְתוֹנִי־
 שָׁם: וְאָמַר אַחֵרִי עֲשִׂתָה אֲתִיבְלֵי־אֵלֶה אֱלֵי תִשׁוּב וְלֹא־
 שָׁבָה וְתִרְאֶה מַעֲדָה אַחֲתָה יְהוָה: וְאָרֵא כִּי עֲלִיבְלֵי־
 אֲרוּת אֲשֶׁר נִאֲסָה מִשְׁבַּה יִשְׂרָאֵל שְׁלַחְתָּהּ וְאָתְנוּ אֲתִי
 סִפְרֵי כִרְחִטָּתָה אֵלֶיךָ וְלֹא יִרְאֶה מַעֲדָה יְהוָה אַחֲתָה
 וְתִלְךָ תָּמוֹן גִּסְרֵהָ: יְהוָה מִקַּל וְעוֹתָהּ וְתַחַנְפָה אֲחִירְבֵנָה
 וְתַנְאָף אֲחִירְבָנוּ וְאֲחִירְעֵץ: נָם־סִבְכָּלוּזֹאת לֹא־שָׁבָה אֱלֵי
 מַעֲדָה אַחֲתָה וְהַיָּהָ כְּבִלְכָּה כִּי אֲסִירְבִּשְׂכָר וְאֲסִיר
 יְדוּתִי: וְאָמַר יְהוָה אֱלֵי צַדִּיקָה נִפְשָׁה מִשְׁבַּה יִשְׂרָאֵל
 יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵהּ יְהוָה: הִלְךְ כִּרְאֵת אֲחִירְבֵנְכִים הֵאֲלֶהָ
 צִפְתָּה וְאֲמַרְתָּ שׁוּבָה מִשְׁבַּה יִשְׂרָאֵל וְאֲסִירְבֵנָה לֹא־אִפִּיל
 מִנִּי בְכֶם כִּי־חִסַּד אֵין וְאֲסִירְבֵנָה לֹא אֲסִיר לְעוֹלָם: אֵךְ
 דַּעַי עֵינֶיךָ כִּי בְּיִמֵּיךָ אֲלֵיכֶם פִּשְׁעַת וְתַפּוּרִי אֲחִירְבֵנְךָ
 לְזוֹרִים חֲחַת כְּלִעֵץ רַעֲוֹן וּבְקוֹלִי לֹא־יִשְׁמַעְתֶּם וְאֲסִירְבֵנָה:¹⁴
 יָשׁוּבוּ בְנֵים שׁוֹבְבִים וְאֲסִירְבֵנָה כִּי אֲנִי בְעֵלְמִי בְכֶם
 וְלִקְחָתִי־אֲתֶכֶם אַחֵד מִיָּד וְשִׁנְנִים מִמִּשְׁפַּחָה וְתַבְאֵתִי
 אֲתֶכֶם צִוּוּ: וְנִתְתִי לְבָם רַעִים כְּלָבִי וְרַעַי אֲתֶכֶם רַעַי
 וְהַשְׂכִּיל: הַיָּהָ כִּי תִרְבוּ וּפְרִיתֶם בְּאֶרֶץ בְּנֵים הַהֲמָה
 וְאֲסִירְבֵנָה לֹא־יִאֲמְרוּ עוֹד אֲרוֹן בְּרִית יְהוָה וְלֹא יַעֲלֶה עֲלֵי־
 לְבִי וְלֹא יִזְכָּרְבוּ וְלֹא יִפְקְדוּ וְלֹא יַעֲשֶׂה עוֹד: בַּעַת הַיָּהָ
 יִקְרָא לִירוּשָׁלַם כַּסֵּא יְהוָה וְנִקְוִי אֵלֶיךָ בְּלִיתֵימִים לְעוֹם
 יְהוָה לִירוּשָׁלַם וְלֹא־יִלְכוּ עוֹד אַחֵרִי שְׂרָרוֹת לְבָם רַעַע:
 בְּנֵים הַהֲמָה לְבִי כִּי־יְהוָה עֲלֵי־בֵית יִשְׂרָאֵל וְנִבְאוּ
 יְהוָה מֵאֶרֶץ צִפּוֹן עֲלֵי־הָאָרֶץ אֲשֶׁר הִתְחִלְתִּי אֲרִיר־
 אֲבוֹתֵיכֶם: וְאֲנִי אֲמַרְתִּי אֵךְ אֲשִׁיתְךָ בְּכֵיִם וְאִתְּמַלְךָ
 אֶרֶץ חֲמָדָה נְחֵלַת צִבִי צַבָּאוֹת גוֹיִם וְאָמַר אֲנִי תִקְרָאוּ
 כִּי יִבְאֲחֵרִי לֹא תִשׁוּבוּ: אֲבָן בְּנֵהָ אִשָּׁה מִרְעִיָה כֹן בְּנִדְתֶם
 כִּי בֵית יִשְׂרָאֵל וְאֲסִירְבֵנָה: קוֹל עֲלֵי־שְׂפָטִים וְשִׁמְעֵי בְנֵי

darkness? wherefore say my people, We wander about: we cannot come any more unto thee? Can a virgin forget her ornament, or a bride her decorations? yet my people have forgotten me 32 days without number. Why ornamentest thou thy way to seek for love? truly even the worst hast thou used thyself as thy ways. Also on thy skirts is found the blood of the souls of the innocent needy ones: not while breaking in (thy house) dists thou find them; but for all these things. 35 Yet thou sayest, Yea, I am innocent, surely his anger is already turned away from me. Behold, I will hold judgment with thee, because thou sayest, I have not sinned. Why makest thou thyself so very low to change thy way? also because of Egypt shalt thou be made ashamed, as thou wast put to shame because of Assyria. Also from this one shalt thou go forth, with thy hands (clasp'd) over thy head; for the Lord hath rejected those on whom thou trustedst and thou shalt not prosper with them.

CHAPTER III.

1 One could say, Behold, if a man send away his wife, and she go from him, and become another man's, can he return unto her again? would not that land be greatly polluted? and thou hast played the harlot with many companions, and wilt yet return to me, saith the Lord. Lift up thy eyes unto the mountain-tops, and see where thou hast not been lain with. On public roads hast thou sat for them, as the Arab in the wilderness; and thou hast polluted the land with thy incests and with thy wickedness. And (though) the early showers were withholden, and the latter rain came not; yet hadst thou a forehead of an incestuous wife, thou refusedst to feel shame. Wilt thou not from this time call out unto me, My father, the guide of my youth art thou? Will he bear grudge for ever? will he keep it to eternity? Behold, thou hast spoken (this), and yet hast done the things that are evil as much as thou wast able. And the Lord said unto me in the days of Josiah the king, Hast thou seen what backsliding Israel hath done? she is gone upon every high mountain and under every green tree, and hath played the harlot there. And I thought that after she had done all these things, she would return unto me. But she returned not. 8 And this saw her treacherous sister Judah. And I saw, that, although she backsliding Israel had committed adultery, had seduced her away, and given her bill of divorce unto her, still treacherous Judah her sister feared not, but went and played herself the harlot also. And it came to pass through her giddy incest, that she defiled the land, and committed adultery with stone and with wood. And yet with all this her treacherous sister Judah hath not returned unto me with all her heart, but with falsehood, saith the Lord. 11 And the Lord said unto me, The backsliding Israel hath justified herself through the treacherous Judah. 12 Go and proclaim these words toward the north, and say, Return, thou backsliding Israel, saith the Lord: I will not cause my anger to fall upon you; for I am full of kindness, saith the Lord. 13 I will not bear grudge for ever. Only acknowledge thy iniquity, that against the Lord thy God thou hast rebelled, and hast scattered thy ways to the strangers under every green tree, and that unto my voice ye have not hearkened, saith the Lord. Return, O backsliding children, saith the Lord: for I am become your husband; and I will take you one of a city, and two of a family, and bring you to Zion: And I will give you shepherds after my own heart, and they shall feed you with knowledge and intelligence. And it shall come to pass, when ye multiply and increase in the land, in those days, saith the Lord, that men shall not say any more, "The ark of the covenant of the Lord;" nor shall it come any more to mind; nor shall they remember it; nor shall they mention it; nor shall any thing be done any more (with it). At that time shall they call Jerusalem, The throne of the Lord; and all the nations shall be gathered unto it, to the name of the Lord, to Jerusalem; and they shall not walk any more after the stubbornness of their evil heart. 19 In those days shall the house of Judah walk with the house of Israel, and they shall come together out of the land of the north unto the land that I have given for an inheritance unto your fathers. But I had thought, How shall I establish thee among the (other) sons (of man), and give thee a desirable land, a heritage of glory of the best of nations? and I thought, My father thou wouldst call me, and that from me thou wouldst call turn away. But truly as a wife treacherously departeth from her husband, so have ye dealt treacherously with me, O house of

Israel, saith the Lord. A voice is now heard upon 21 the mountain-tops, the supplicatory weeping of the children of Israel; for they have perverted their way, they have forgotten the Lord their God. Re- 22 turn, ye backsliding children, I will heal your backslidings. "Behold, we come unto thee; for thou art the Lord our God. Truly deceptive was 23 (what we hoped for) from the hills, and the multitude on the mountains; truly in the Lord our God is the salvation of Israel. And shame hath be- 24 vowed the acquisition of our fathers from our youth, their flocks and their herds, their sons and their daughters. We lie down in our shame, 25 and our confusion covereth us; for against the Lord our God have we sinned, we and our fathers, from our youth even until this day; and we have not hearkened to the voice of the Lord our God."

CHAPTER IV.

If thou wilt return, O Israel, saith the Lord, 1 unto me must thou return; and if thou wilt put away thy abominations out of my sight, then shalt thou not wander about (any more). And if thou 2 wilt swear, As the Lord liveth, in truth, in justice, and in righteousness: then shall nations bless themselves in him, and in him shall they glorify themselves. 3 For thus hath said the Lord to the 3 men of Judah and to Jerusalem, Plough up your fallow ground, that ye may not sow among thorns. Circumcise yourselves to the Lord, and remove the 4 obduracy of your heart. O ye men of Judah and inhabitants of Jerusalem: lest my fury come forth like fire, and burn so that none can quench it, because of the evil of your doings. Tell ye in 5 Judah, and publish in Jerusalem, and say, Blow yet the cornet in the land: call out, gather together, any say, Assemble yourselves, and yet us go into the fortified cities. Set up the standard 6 toward Zion; save yourselves by right, stay not; for evil do I bring from the north, and a great destruction. The lion is come up from his thicket, 7 and the destroyer of nations hath commenced his march, he is gone forth from his place, to make thy land desolate; and thy cities shall be laid waste, left without an inhabitant. For this gird your- 8 selves with sackcloths, lament and wail; for the fierce anger of the Lord is not turned away from us. And it shall come to pass on that day, 9 saith the Lord, that the heart of the king and the heart of the princes shall fail; and the priests shall be astonished, and the prophets shall wonder. Ten said I, Ah, Lord Eternal! surely thou 10 hast greatly deceived this people and Jerusalem, saying, Ye shall have peace; whereas the sword reacheth unto the soul. At that time shall be an- 11 nounced to this people and to Jerusalem a dry wind from the mountain-peaks in the wilderness (com- 12 ing) on the road to the daughter of my people; not to winnow, nor to cleanse (the corn). A strong 13 wind from these places shall come unto me: now also will I myself pronounce judgment against them. Behold, like clouds shall he come up, 13 and like a whirlwind shall be his chariots: swifter than eagles are his horses. "Wo unto us! for we are wasted." Wash from wrong doing thy heart, 14 O Jerusalem, in order that thou mayest be saved. How long wilt thou let lodge within thee the thoughts of thy wickedness? For a voice declareth 15 from Dan, and publisheth unhappiness from the mountain of Ephraim. Make ye mention of it 16 to the nations; behold, let it be heard against Jerusalem, that beleaguers come from a far-off country, and send forth their voice against the cities of Judah. As keepers of a field are they 17 against her round about; because against me hath she been rebellious, saith the Lord. In all thy doings have procured these things unto thee: this is thy wickedness, which is so bitter, which so reacheth unto thy heart. 18 My bowels, my 19 bowels! I am shaken at the very chambers of my heart; my heart beareth tumultuously in me; I cannot remain silent; because the sound of the cornet hast thou heard, O my soul, the alarm of 20 war. Ruin upon ruin is called out; for the whole land is wasted; suddenly are my tents wasted, and in a moment, my curtains. How long shall I 21 see the standard, hear the sound of the cornet? 22 "Because my people are foolish, me have they 23 not known; sottish children are they, and they have not any understanding; wise are they to do evil, but how to do good they do not know." 24 I look at the earth, and, lo, it is without form 25 and void; and toward the heavens, and their light is gone, I look at the mountains, and, lo, they 26 tremble, and all the hills are moved. I look, and, lo, there is no man, and all the birds of the heavens are fled. I look, and, lo, the fruitful 26 country is a wilderness, and all its cities are laid

waste at the presence of the Lord, because of the fierceness of his anger. ¶ For thus hath said the Lord, Desolate shall be the whole land; yet a full end will I not make. ¶ For this shall mourn the earth, and black shall be the heavens above; because I have spoken it, I have purposed it, and I will not repent, and I will not turn back from it. ¶ Fro the noise of horsemen and those that shoot with the bow, fleeth the whole city; they go into thickets, and climb up upon the rocks; every city is forsaken, and not a man dwelleth therein. And thou, O wasted one, what wilt thou do? Though thou clothe thyself with scarlet, though thou adorn thyself with ornaments of gold, though thou encircle with paint thy eyes: in vain shalt thou make thyself beautiful; the adulterers will despise thee, thy life will they seek. For a voice as of a woman in travail have I heard, the anguish as of one that bringeth forth her first child, the voice of the daughter of Zion, that groaneth, that spreadeth out her hands, (saying,) "Wo is me now! for my soul succumbeth to the murderers."

CHAPTER V.

1 ¶ Roam about through the streets of Jerusalem, and see now, and notice, and search in its broad places, if ye can find one man, if there be one that executeth justice, that searcheth for truth: 2 and I will pardon it. And though they say, "As the Lord liveth!" surely they only swear to a falsehood. O Lord, do not thine eyes direct thee to the truth? thou didst strike them, but they felt it not; thou didst make an end of them, (yet) they refused to accept correction; they made their faces harder than a rock, they refused to return. 4 Yet I myself thought, Oh these are but poor; they are foolish; for they knew not the way of the Lord, the ordinance of their God. I had better go unto the great men, and let me speak with them; for these surely know the way of the Lord, the ordinance of their God; but these altogether have broken the yoke, burst the bands. 6 Therefore slayeth them the lion out of the forest, the wolf of the deserts wasteth them, the leopard lieth in wait against their cities: every one that cometh out thence shall be torn in pieces; because many are their transgressions, very numerous are their backslidings. How shall I for this pardon thee, O Lord, when thou hast forsaken me, and sworn by those that are not gods; when I had fed them to the full, they then committed adultery, and assembled themselves by troops in the harlot's house. As robust horses they rose by times in the morning; every one neighed after the wife of his neighbor. Shall I not for these things inflict punishment? saith the Lord: and shall on a nation such as this, my soul not be avenged? If I will, shall I not remove her yoke, but make not a full end; remove her young shoots; for they are not the Lord's. For the house of Israel and the house of Judah have dealt very treacherously against me, saith the Lord. They have denied the Lord, and said, "He existeth not; nor will evil come over us; and the sword and famine shall we not see. And the prophets shall become wind, and the word is not in them." Thus shall it be done unto them. ¶ Therefore thus hath said the Lord the God of hosts, Because ye speak this word, behold, I will make my words in thy mouth to be a fire, and in this people wood, and it shall devour them. Lo, I will bring over you a nation from afar, O house of Israel, saith the Lord: it is a mighty nation, it is a most ancient nation, a nation whose language thou wilt not know, and thou wilt not understand what they speak. Their quiver is open against them; they are all mighty men. And they shall consume thy harvest and thy bread; they shall consume thy sons and thy daughters; they shall consume thy flocks and thy herds; they shall consume thy vines and thy fig-trees; they shall depopulate thy fortified cities, those wherein thou trustest, with the sword. Nevertheless even in those days, saith the Lord, will I not make a full end of you, and I shall come against you when ye will say, For what reason hath the Lord our God done all these things unto us? that thou shalt say unto them, In the same manner as ye have forsaken me, and served strange gods in your land, so shall ye serve strangers in a land that is not yours. ¶ Announce this in the house of Jacob, and publish it in Judah, saying, Do now hear this, ye scolding people, who have no heart; who have eyes, and see not, who have ears, and hear not; Will ye not fear me? saith the Lord; will ye not tremble at my presence, who have placed the sand as a bound for the sea by an everlasting law, which it can never pass over? and though the waves thereof be upheaved, yet can they not prevail; though they roar, yet can they not pass over it. But this

people hath a stubborn and a rebellious heart; they have departed (from the right) and have gone their way. And they have not said in their heart, Let us now fear the Lord our God, that giveth rain, the early and the latter rain, in its season; the appointed weeks of the harvest doth he ever preserve for us. Your iniquities have turned away these things; and your sins have withholden what is good from you. For there are found among my people wicked men; they lie in wait, as he that yaleth snares; they set a trap, they catch men. As a coop is full of birds, so are their houses full of deceit; therefore are they become great, and grown rich. They are grown fat, they are stout; yea, they surpass even the deeds of the wicked; they pronounce no (just) sentence, the sentence of the fatherless, that they might prosper; and the cause of the needy do they not judge. Shall I not for these things inflict punishment? saith the Lord; or shall on a nation such as this my soul not be avenged? ¶ An astonishing and horrible thing is committed in the land; The prophets prophesy falsely, and the priests bear rule by their means; and my people love to have it so; but what will ye do in the end thereof?

CHAPTER VI.

Assemble, O ye children of Benjamin, to flee out of the midst of Jerusalem, and in Tekoâ, blow the cornet, and on Bethhakerem set up a fire signal; for evil is seen (coming) out of the north, and great havoc. The comely and the delicate, the daughter of Zion do I destroy. Unto her shall come shepherds with their flocks; they shall pitch their tents against her round about; they shall feed off every one his own place. Prepare ye war against her! "Arise, and get thee up at noon. Woe unto us! for the day waneeth, for the shadows of the evening are stretched out. Arise, and let us go up by night, and let us destroy her palaces." ¶ For thus hath said the Lord of hosts, Cut ye down trees, and cast up a mound against Jerusalem; this is the city whose time of punishment is come; she is full of oppression in her midst. As a well sendeth forth its waters, so doth she cause her wickedness to spring forth; violence and robbery are heard in her; in my presence there are continually disease and wounds. Be thou instructed, O Jerusalem, that my soul rear itself not away from thee; that I dender thee not desolate, a land which is not inhabited. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, They shall thoroughly glean like a vine the remnant of Israel; carry back thy hand as a grape-gatherer frequently to the baskets. To whom shall I speak and give warning, that they may hear? behold, their ear is uncircumcised, and they cannot be attentive; behold, the word of the Lord is become unto them a reproach; they have no delight in it. And I am full of the fury of the Lord; I am weary with sustaining it: (I must) pour it out over the child in the street, and over the assembly of young men together; for even the husband with the wife shall be seized, the aged with him that is full of days. And their houses shall be transferred unto others, and husbands and wives together; for I will stretch out my hand over the inhabitants of the land, saith the Lord. For from their least even unto their greatest, every one is given to covetousness; and from the prophet even to the priest every one practiseth falsehood. And they heal the breach of the daughter of my people very lightly, saying, Peace, peace; when there is no peace. They should have been ashamed, because they have committed abominations; they neither felt the least shame nor did they know to blush; therefore shall they fall among those that fall; at the time that I punish their sin shall they stumble, saith the Lord. ¶ Thus hath said the Lord, Place yourselves on the ways, and see, and ask after the ancient paths, where is the way which is good, that ye may walk thereon, and find rest for your soul. But they said, We will not walk (thereon). Then did I set watchmen over you, (saying,) Listen to the sound of the cornet. But they said, We will not listen. Therefore hear, ye nations, and know, O assembly, what (guilt) is among them. Hear, O earth! behold, I will bring evil upon this people, the fruit of their thoughts; because unto my words have they not been attentive, and as regardeth my law,—that have they despised. To what purpose do I set watchmen over the frankincense which cometh from Sheba, and the sweet cane from a far-off country? your burnt-offerings are not acceptable, and your sacrifices are not agreeable unto me. There- 21 for thus hath said the Lord, Behold, I will place before this people stumbling-blocks, and thereon shall stumble the fathers and the sons together, the neighbor and his friend, and they shall perish. ¶ Thus hath said the Lord, Behold, a people 22

ועל תבנה ועל ציון תשנה ועירפרי הארמה ובנה
 ולא תבנה: ²¹ כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
 עלותיכם ספו ולבבותיכם ואכלו בשר: ²² כי לא דברתי
 אודבותיכם ולא צויתים ביום הוציא אותם מארץ
 כנענים על דבר עולה תבת: ²³ כי אצאתי הרבה מהו
 צויתי אותם לאמר שמעו בקולי והייתי לכם לאלהים
 ואתם תהיו עלי לעם ונתלכתם בגלגל הרדף אשר אצטר
 אתכם למען יטב לכם: ²⁴ ולא שמעו ולא ראו את אונם
 וכלם כמצות בשררות לכם הרע והיו לאחור ולא
 לפנים: ²⁵ למדהוים אשר יצאו אבותיכם מארץ מצרים
 עד היום הנה ואשלח אליכם אתי בלעזר בני אבותי
 וסם השקם ושלה: ²⁶ וזו שמעו אלי ולא היו אתי אונם
 ויקשו את צדקתם הרעו מאבותם: ²⁷ ודברת אליהם את
 כל הדברים האלה ולא ישמעו אליך וקראת אליהם
 ולא ישעבה: ²⁸ ואמרת אליהם הוה הוה אשר לארשמעו
 בכל דנה אליו ולא לקחו ממך כהנה האמנה
 ונכרתה מפיהם: ²⁹ הוה נחך והשליכי ושאף עלי
 שפים קנה כי מאס יהוה ומש אתי דור עברתי: ³⁰ כי
 עשו בני דתיה הרע בעיני נאסיהנה שמו שקציהם
 בבית אשר יקרא שמרעליו למאן: ³¹ ובני כמות התפת
 אשר בניא בדהם לשרף אתי בניהם ואתי בניהם באש
 אשר לא צויתי ולא עלתה עלי לבי: ³² לכן הנה ימים
 באים נאסיהנה ולא אמר עוד התפת וגוה בדהם
 כי אסניא הרנה וקברו בתפת מאן מקום: ³³ והנה
 נבלת העם הזה לאמכל לעוף השמים ולבהמת הארץ
 ואין מחירי: ³⁴ והשבת ומצרי יהודה ומחצות ירושלים
 קול ששון וקול שמחה קול חסן וקול כלה כי להרבה
 חנה הארץ:

CAP. VIII. ח

בעת ההיא נאסיהנה ווצאו אתי עצמות מלכי יהודה
 ואת עצמות שריו ואתי עצמות הנהנים ואת העצמות
 הנביאים ואת עצמות ושבירושלים מקבריהם: ² ושטחים
 לשמש ולרחל ולכל וצבא השמים אשר אהבו ואשר
 עבדו ואשר הלכו אחריהם ואשר רדשו ואשר
 השתפתו להם לא אספו ולא יקברו להמן עלי פני הארמה
 והיו: ³ ונבחר בות מהים לכל השארית הנשארם מן
 המשפחה הרעה הזאת בכל המקומות הנשארם אשר
 הנחתים שם נאס יהוה צבאות: ⁴ ואמרת אליהם כה
 אמר יהוה היפלו ולא יקומו אדשיבו ולא ישוב: ⁵ מדוע
 שובכה העם הזה ירושלים משבה נעתת החינוך בתרמה
 מאן לשוב: ⁶ הקשבתו ואשמע לואיבן דברו אין ארמי
 נחם על צדעתו לאמר מה עשיתי כלה שב בכרצותם
 כסום שופף במלחמה: ⁷ נס חסדה במימים הרעה
 כמצדה ותוד וסום ועטר שמרו את צבת באנה ועמו
 לא ידע את משפט דנה: ⁸ איכה האמרו חכמים אנתו
 ותורת דנה אתה אכן הנה לשקר עשה עט שקר
 פסרים: ⁹ הבשו חכמים חתו וילכו הנה בדבר דנה
 מאן חכמתיה להם: ¹⁰ לכן אמן אתי שרשים לאחרים

כי מארץ צפון ועי גדול ישר מירכת ארץ: ²³ קשת
 וידון חינוך אכריו הוא נאס ויבשו קולם כים דמה
 ועל שטחים ירבו ערוך כאלו מלחמה ערוך בתי
 ציון: ²⁴ שמעו את שמעו רפו דני עדה חזקתו חיל
 כה כוליה: ²⁵ אל תצאו השדה ובהרף אלחלבו כי תרב
 לאב מור מסובי: ²⁶ בתרעמי הרדשן והחפשי באפר
 אבל יחיד עשר לך מספר תמורהם כי פתאם יבא
 השרף עלינו: ²⁷ בחון נתמדך בעמי מבצר ותדע ובחנת
 את דרכם: ²⁸ כלם סבי סורים הלכי רכל נחשת וברגל
 כלם משוחים מהו: ²⁹ נטר מפת מאשתם עפרת לשון
 צרף צרוף ורשים לא נקפו: ³⁰ כסף ומאס קראו להם כי
 מאס דנה בהם:

CAP. VII. י

הרבה אשר דנה אל ידמויו מאת דנה לאמר: ¹ עמד
 בשער בית דנה וקראת שם אתי הרבה הנה ואמרת
 שמעו דבר דנה כל ידונה הבאים בשערים האלה
 להשתחוות לדנה: ² כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
 היטיבו דרכיכם ומעלליכם ואשכנה אתכם במקום
 הנה: ³ אל תבטחו לכם אל דברי השקר לאמר היכל
 דנה היכל דנה היכל דנה הנה: ⁴ כי אסוטיב
 מיטיבו את דרכיכם ואת מעלליכם אסעשו תעשו
 משפט בין איש ובין רעהו: ⁵ גר רחום ואלמנה לא תעשקו
 ודם נקי אל תשפכו במקום הנה ואחרי אלהים אחרים
 לא תלכו הרע לכם: ⁶ ושכנתי אתכם במקום הנה
 בארץ אשר נתתי לאבותיכם למדעולם וידעולם:
⁷ הנה אתם בשמים לכם על דברי השקר לבתי הועיל:
⁸ הנה רצח ונאף והשבע לשקר וקטר בקל והלך
 אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעוהם: ⁹ ובאתם ונמרתם
 לפני כמות הנה אשר כראשמי עלי ואמרתם וצלנו
 למען עשות את כל היתועבת האלה: ¹⁰ המערת פריצים
 הנה הבית הנה אשר יקרא שמרעליו בעיניכם גם אנכי
 הנה ראיתי נאסיהנה: ¹¹ כי לברוא אלמקומו אשר
 בשילו אשר שבתו שמי שם כראשונה וראו את אשר
 עשיתי לו מפני רעת עמי ישראל: ¹² ועתה יען עשיתם
 אתי כל המעשים האלה נאסיהנה ואברר אליכם השקם
 ודבר ולא שמענתם ואקרא אתכם ולא עניתם: ¹³ ועשיתי
 לבית ואשר נקרא שמי עלי אשר אתם בשמים בו
 ולמקום אשר נתתי לכם ולאבותיכם כאשר עשיתי
¹⁴ לשלוי: ¹⁵ והשלתו אתכם מעל פני כאשר השלכתי את
 כל אבותי את כל צדע אפרים: ¹⁶ ואחרי אל תחבלו
 בעד העם הנה ואל תשא בעיני רנה ותפלה אל תלפני:
¹⁷ כי כראשני שמי אתך: ¹⁸ האני ראה מה תעו עמי
 בערי יהודה ובחוצות ירושלים: ¹⁹ הבנים מלמדים עצים
 והאבות מבערים את הדאש והגשים לשות בעק לששות
 כונים למלכת השמים והסך נסכים לאלהים אחרים
²⁰ למען תבעני: ²¹ האתי הם מבעים נאסיהנה הלא
 אתם למען קשת פניהם: ²² לכן כה אמר ארני
 יהוה הנה אפי תמתי עתה אל המקום הנה על דאש

is coming from the north country, and a great nation shall wake up from the farthest ends of the earth. Bow and spear shall they firmly grasp; cruel are they, and will have no mercy; their voice roareth like the sea; and upon horses do they ride; set in array as one man for the war, against thee, O daughter of Zion. We have heard the fame of him—our hands grow feeble; anguish hath taken hold of us, pain, as of a woman in giving birth. Go not forth into the field, on the road must ye not walk; for (there is) the sword of the enemy, terror on every side. O daughter of my people, gird thyself with sackcloth, and roll thyself in the ashes; a mourning as for an only son prepare unto thee, a most bitter lamentation; for suddenly will the destroyer come over us. I have set thee for a tower and a fortress among my people, that thou mayest know and probe their way. They all are grievous revolters, going about as talebearers, copper and iron; they all are corrupt. The bellows are burnt, by the fire the lead is consumed; in vain the melter refineth; for the wicked are not separated away. Refuse silver men call them; because the Lord hath rejected them.

CHAPTER VII.

1 ¶ The word that came to Jeremiah from the 2 Lord, saying, Place thyself in the gate of the house of the Lord, and proclaim there this word, and say, Hear the word of the Lord, all ye of Judah, that enter in by these gates to bow down 3 before the Lord. Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Amend your ways and your deeds, and I will permit you to dwell in 4 this place. (But) do not rely on the words of falsehood, saying, The temple of the Lord, the temple of the Lord, the temple of the Lord, (as) 5 they (say). For if ye thoroughly amend your ways and your deeds; if ye thoroughly execute 6 justice between a man and his neighbor; if ye oppress not the stranger, the fatherless, and the widow, and shed not innocent blood in this place, and walk not after other gods to your 7 own hurt: Then will I permit you to dwell in this place, in the land that I have given to your 8 fathers, from eternity to eternity. Behold, ye rely on the words of falsehood, that cannot profit. 9 How? will ye steal, murder, and commit adultery, and swear falsely, and burn incense unto Ba'al, and walk after other gods of which ye have no 10 knowledge; And (then) come and stand before my presence in this house, which is called by my name, and say, "We are delivered;" in order 11 to do all these abominations? Is then this house, which is called by my name, become a den of robbers in your eyes? (But) I also, behold, I have 12 seen it, saith the Lord. For go ye now unto my place which was in Shiloh, where I caused my name to dwell at the first, and see what I did unto it because of the wickedness of my people 13 Israel. And now, whereas ye have done all these acts, saith the Lord, and I spoke unto you, causing (the prophets) to rise up early and speaking, while ye would not hear; and I called you, 14 but ye would not answer: Therefore will I do unto this house, which is called by my name, whereon ye rely, and unto the place which I have given to you and to your fathers, as I have done 15 to Shiloh. And I will cast you out of my presence, as I have cast out all your brethren, all 16 the seed of Ephraim. ¶ But thou—pray not thou in behalf of this people, nor lift up in their behalf entreaty or prayer, nor make intercession 17 to me; for I will not hear thee. Dost thou not see what they are doing in the cities of Judah 18 and in the streets of Jerusalem? The children gather wood, and the fathers kindle the fire, and the women knead dough, to make cakes for the queen of heaven, and they pour out drink-offerings unto other gods, in order to provoke me to 19 anger. Do they provoke me to anger? saith the Lord, (and) not themselves, to the shame of their own faces? ¶ Therefore thus hath said the Lord 20 Eternal, Behold my anger and my fury shall be poured out upon this place, over man, and over

beast, and over the trees of the field, and over the fruit of the ground; and it shall burn, and it shall not be quenched. Thus hath said the Lord 21 of hosts, the God of Israel, Add your burnt-offerings unto your peace-sacrifices, and eat the flesh thereof. For I spoke not with your fathers, and 22 I commanded them not on the day of my bringing them out of the land of Egypt, concerning burnt-offering or sacrifice; But this thing did I 23 command them, saying, Hearken to my voice, and I will be unto you for a God, and ye shall be unto me for a people; and walk ye altogether on the way which I may command you, in order that it may be well unto you. Yet they hearkened not, 24 and inclined not their ear; but they walked in the counsels, in the stubbornness of their evil heart; and they went backward, and not forward: Since the day that your fathers came forth out 25 of the land of Egypt until this day; and I sent unto you all my servants the prophets, sending them daily in the morning early; Yet they hearkened not unto me, and inclined not their ear; but they hardened their neck; they did worse than 26 their fathers. And if thou speak unto them all these words, and they will not hearken to thee; and if thou call unto them, and they will not answer thee; Then shalt thou say unto them, This 27 is the nation that hearken not to the voice of the Lord their God, and accept not correction; lost is the truth, and is obliterated from their mouth. 28 ¶ Cut off thy flowing hair, and cast it away, and take up on mountain-tops a lamentation; for re- 29 jected hath the Lord and forsaken the generation of his wrath. For the children of Judah have done what is evil in my eyes, saith the Lord; they have set up their abominations in the house 30 which is called by my name, to pollute it. And they have built the high-places of Thophet, which is in the valley of Ben-hinnom, to burn their 31 sons and their daughters in the fire; which I had not commanded, and which never came into my mind. ¶ Therefore, behold days are coming, saith 32 the Lord, that it shall not be called any more Thophet, or The valley of Ben-hinnom, but The valley of slaughter; and they shall bury in Thophet, for want of room. And the carcases of 33 this people shall become food unto the fowls of the heavens, and unto the beasts of the earth, with none to chase them away. And I will cause 34 to cease from the cities of Judah, and from the streets of Jerusalem, the voice of gladness, and the voice of joy, the voice of the bridegroom, and the voice of the bride; for a desert shall the land become.

CHAPTER VIII.

At that time, saith the Lord, shall they bring 1 out the bones of the kings of Judah, and the bones of his princes, and the bones of the priests, and the bones of the prophets, and the bones of the inhabitants of Jerusalem, out of their graves. 2 And they shall spread them out before the sun, and the moon, and all the host of heaven, which they have loved, and which they have served, and after which they have walked, and which they have sought, and to which they have prostrated themselves: they shall not be gathered up, and they shall not be buried; dung upon the face of the ground shall they become. And death shall 3 be preferable to life, for all the residue of those that are left of this evil family, who are left in all the places whither I shall have driven them, saith the Lord of hosts. And thou shalt say unto 4 them, Thus hath said the Lord, Shall they fall, and not arise? will he turn away, and not return? Why then remaineth this people, Jerusa- 5 lem, rebellious by a perpetual backsliding? they hold fast on deceit, they refuse to return. I listened and heard, but they would not speak aright; no man repented him of his wickedness, saying, What have I done? every one turned again to his course, as the impetuous horse in the battle. Yea, 6 the stars in the heavens knoweth her appointed times; and the turtle, and the swallow, and the crane observe the time of their coming home; but my people know not the ordinance of the Lord. How can ye say, We are wise, and the law of the 7 Lord is with us? Truly, behold in vain wrought the pen, in vain the writers. The wise men are 8 ashamed, they are discouraged and caught: lo, the word of the Lord have they rejected; and what wisdom have they (now)? Therefore will I give 10

למקוננת ותבואנה ואל חקמנות שלח ותבואנה:
 ותמרהנה ותשנה עלות נהו ותברנה עליו דמעה 17
 ותפפעטו חרמים: כי קול נהו ישמע מציון אך שבעט 18
 בשנו מאד כדעובט ארץ כי השלכו משבטותי: כי 19
 שמענה קול דבריהה ותחמ אונקם דברסו ולמרהנה
 בלתיכם נהו ואשה רעיתה קונה: כדעלה מית בלחונות 20
 בא בארמנותי להכרות עלול מוחל כחורם מרחבת:
 דבר כה נאסדהה תפלה ובלת הארם כדפן עלפני 21
 ותשעה ובעמר מאמר הנוצר ואין מאסר: כה ואמר 22
 יהיה אליתתלל חכם בהקמתו ואליתתלל הגבור
 בניבורתו אליתתלל עשר בשערו: כי אסבאות תתלל 23
 המתתלל השכל ודע אותו כי אני יהיה עשה חסד משפט
 וצדקה בארץ כדבאלה הפצתי נאסדהה: הנה 24
 ימים באים נאסדהנה ופקדתי עלכלמל בערקה: על 25
 מצרים ועל יהודה ועל ארזים ועל בני עמון ועל מאב
 ועל כלקצצי פאה השבים במדבר כי בלתיים ערלים
 ובלבית ישראל ערלילב:

CAP. X.

שמעו אתיהדבר אשר דבר יהיה עליכם בית ישראל: 1
 כה ואמר יהיה אלתיך גוים אלתימרו ומאתות 2
 השמים אלתימרו כדתימרו גוים מהמה: כדחקות 3
 העמים תבל הוא כדען בעמד כרתו מעשה ידיהוש
 כמעמד: כקספ וקנהב יפרו כסממות וכמקבות 4
 ותוקום ולוא יפיק: בלמר מקועה המה ולא דברו 5
 נשוא נשוא כדלא יעמדו אלתימרו מהם כדלא ירעו
 ונסדושיב אין אותם: מאן כמך יהיה נדיל 6
 אתה ונדיל שמך בניבורה: כי לא נדאך מלך גוים 7
 כי לה יאתה כי בכלתיכמי גוים ובכלמליבתם מאן
 כמדוד: ובאתה יבערו וקבלו מוסר הקבלם עין דוא: 8
 כספ מרלע מתרשע יובא וקנהב מאפו מעשה חש 9
 ודני צורף תבלת וארזון לבושם מעשה חכמים כלם:
 נדעה אלהים אמת הואאלהים חיים ומלך עולם כקצצו 10
 חרעש הארץ ולא יבולו גוים ונמי: כדנה חאמרן 11
 להום אלתיא דרשמיא וארקא לא עברו יאברו מארעא
 ומקתות שמא אלה: עשה ארץ ככוח מכן 12
 תבל בהקמתו ובתבניתו נהו שמום: לקול תתו המן 13
 מים בשמים ועלה נשאים מקעה: ארץ ברקום למשר
 עשה וצא רוח מאצותיו: נבער בלארם מדעת 14
 הדש בלענתה מפסל כי עקר וספי ולא רוח קם:
 תבל המה מעשה פתענים בעת פקדתם יאברו: לא 15
 באלה חלק עקב כדוצר תבל הוא ישראל שבעט 17
 גחלתו דעה בקאות שמו: אספי מארץ מנעק 17
 יושבתי בעצור: כדכה אמר יהיה הנני קולע 18
 א יחושבי הארץ בפנים תואת ותצתי להם למינ מצאו:
 אורלי עלשברו ונחלה מפת ואני אמרתי אך 19
 נהחלי ואשאנו: אהל שיד ובלמחתי נתקו בני יאני 20
 ואלם אדנקה עד אגלי ומקים ורעות: כי נבערו 21
 גרשם ואתיהנה לא דרשו עלכן לא השכילו וקרא

שדויתם לזרשים כי מקמן ועדנדיל קלה בצע בצע 1
 מביא ועדכון קלה עשה שקר: ודרפו אתשבר בת 11
 עמי עלנגלה לאמר שלום שלום ואין שלום: הבשו 12
 כי תועבה עשו נסדושו לארבושו ותבלם לא ירעו לכן
 יפלו בנפלים בעת פקדתם בשלוי אמר יהוה:
 אסף אספם אסדהה אין ענינם נפון ואין האנים 13
 בתאנה וקלה נבל ואתן להם יעברום: עלמה אנהו 14
 לשבים האספו וקבו אלערי המכצר ונדמרהשם כד יהיה
 אלהיו דמנו וישקנו מיראש כי תאנו לדעה: קנה 15
 לשלום ואין טוב לעת מרפה ודעה בעתה: מכן נשמע 16
 נחרת ססיו מקול מצולות אבריו רעשה בלדארץ
 תבואו ואלכו ארץ ומלאה ער וישיבי בה: כד הנני משלח 17
 קבם וחשים צפענים אשר אדלקם לחש וישקו אהכם
 נאסדהה: מבליתי עלי יגון עלי לבי דיו: הנה 18
 קול שועת בתעמי מארץ מרחקים תדעה אין בציין אמר 19
 מלכה אין מה מדוע הבעטיו בפסליהם בהכלי נר:
 עבר קציר בלה קרן ונאטו לאו נשעטע: עלשבר בת 21
 עמי השברתי קדתי שמה הסוקתי: הגרי אין בגלעד 22
 אסרפא אין עם כי מדוע לא עלתה ארבת בתעמי:
 מידות ראשי מים ועני מקור דמעה ואכבה ומם ולילה 23
 את תללי בתעמי:

CAP. IX. ט

מדתני במדבר מלון ארזים ואעובה אתעמי ואלכה 1
 מאתם כי כלם מנאפים יצרת בגוים: דררבו ארז 2
 לשונם קשתם שקר ולא לאמנה גבור בארץ כי מרלה
 אלדעה ו יאנו ואתי לאדעו נאסדהה: איש 3
 מעדו השמרו ועלכלדעו אלחבטו כי בלאח עקוב
 יעלב ובלרע רכל יבלך: ואש בעדו ותמלו ואמת 4
 לא דברו למרו לשונם דברשקר תענה ולא: שבתה 5
 בתך במרמה מאן דעתאיתי נאסדהה:
 לכן כה אמר יהוה בקאות הנני צורפם וקבנתיים כי 6
 אך אעלה מפני בתעמי: חן שועת לשונם מרמה
 דבר כפיו שלום אתדעו דבר ובקרבו ישים ארבו: 7
 העלאלה לאאפקורכם נאסדהה אסדעו אשר כנה 8
 לא התנעם נפשי: עלהררים אשא בני ונהו ועל 9
 נאות מדבר קנה כי נצחו מבלאיש טבר ולא שמני
 קול מקנה מעוף השמים ועדבהמה נדדו הלכו: ונתתי 10
 אתירושלם לגלים מעון תעם ואתערי ודעה אתן
 שממה מבלי יושב: מדהאיש חקם וכן אתי 11
 ואת ואשר דבר פדנה אליו ונדה עלמה אבהה הארץ
 נצחה כמדבר מבלי עבר: ונאמר יהיה עליעובם 12
 אתיהנה אשר נתתי לפניכם ולאשמעו בקולי ולא 13
 הלכו בה: וילכו אחר שררות להם ואחר הבקלים
 אשר מרדום אבותם: לכן בדהאם יהיה צבאות 14
 אליו ישראל הנני מאכלם אתיהנם תהה לענה
 והשקותים מיראש: ותפצותים בנוים אשר לא ידעו 15
 המה ונבותם ושלחתי אתיהם אתיהרכב עד כלותי
 בה אמר יהוה ונדה צבאות התבושן וקרא 16
 אותם:

their wives unto others, their fields to conquerors; for from the last even unto the greatest, every one is seeking his own gain: from the prophet even unto priests every one practiseth falsehood.

11 And they heal the breach of the daughter of my people very lightly, saying, Peace, peace: when there is no peace. They should have been ashamed, because they had committed abomination; but they neither felt the least shame, nor did they know how to blush: therefore shall they fall among those that fall: at the time of their punishment shall they stumble, saith the Lord. I will surely make an end of them, saith the Lord: (there shall be left) no grapes on the vine, and no figs on the fig-tree, and the leaf shall wither; and the things that I have given them shall pass away from them. "Why do we sit still? assemble yourselves, and let us enter into the fortified cities, and let us be silent there; for the Lord our God hath put us to silence, and given us poison-water to drink; because we have sinned against the Lord. We hoped for peace, but no happiness is here; for a time of cure, and behold here is terror." From Dan was heard the snorting of his horses; at the sound of the neighing of his war-steeds trembleth the whole land; and they are come, and devour the land, and all that filleth it: the city, and those that dwell therein. For, behold, I will send out against you serpents, basilisks, for which there is no charm, and they shall bite you, saith the Lord. ¶ When I would cheer myself up 'gainst sorrow, my heart within me is pained. Behold (I hear) the voice of the complaint of the daughter of my people (coming) out of a far-off land: "Is the Lord not in Zion? is her king no more in her?" "Why have they provoked me to anger with her grave images, and with the vanities of the stranger?" "The harvest is past, the summer is ended, and we are not yet helped." Because of the breach of the daughter of my people am I broken: I am grieved; astonishment hath taken fast hold on me. Is there no (more) balm in Gilead? or is no physician there? why then is there not placed a plaster (on the wound) of the daughter of my people? ¶ Oh that one would make my head water, and my eyes a fountain of tears, that I might weep day and night for the slain of the daughters of my people!

CHAPTER IX.

1 Oh that one would place me in the wilderness in a lodging-place of wayfaring men, that I might leave my people, and go from them! for all of them are adulterers, a band of traitors. And they bend their tongues, their bow of falsehood, and not for the truth are they valiant in the land; for from evil to evil do they proceed, and they know not, saith the Lord. ¶ Take ye heed every one of his neighbor, and on another brother place ye no reliance; for every brother will surely supplant, and every neighbor will go about as a talebearer. And they will deceive every one his neighbor, and the truth will they not speak; they have taught their tongue to speak falsehood, they weary themselves to commit iniquity. Thy habitation is in the midst of deceit: through deceit they refuse to know me, saith the Lord. ¶ Therefore thus hath said the Lord of hosts, Behold, I will melt them, and probe them; for how (else) shall I do because of the daughter of my people? A murderous arrow is their tongue; (every one) speaketh deceit: with his mouth speaketh he peaceably to his neighbor, but in his heart he layeth wait for him. Shall I not for these things inflict punishment on them? saith the Lord: he that sweareth as he saith, but he shall be as a liar. ¶ For the mountains will take up a weeping and wailing, and for the habitations of the wilderness a lamentation; because they are burnt up, so that no man can pass through them; and they hear not the voice of the cattle; both the fowls of the heavens and the beasts are fled; they are gone away. And I will change Jerusalem into heaps of ruins, a dwelling for monsters; and the cities of Judah will I make desolate without an inhabitant. Who is the wise man, that may understand this? and who is he to whom the mouth of the Lord hath spoken, that he may declare it: for what is the land destroyed, burnt up like the wilderness, without one that passeth through? ¶ And the Lord said, Because they forsook my law which I had set before them, and hearkened not to my voice, and walked not in their own heart, and after the stubbornness of their own fathers had taught them, ¶ Therefore thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Behold, I will feed them—this people, with worm-wood, and give them poison-water to drink. And I will scatter them among the nations, whom neither they nor their fathers have known, and I will send out after them the sword, till I have consumed them. ¶ Thus hath said the Lord of hosts,

Consider it well, and call for the mourning women, that they may come; and send for the women skilled in lament, that they may come; and let them make haste, and take up for us a lamentation, that our eyes may run down with tears, and our eyelids drop down water. For a voice of wailing is heard out of Zion, How are we wasted! we are greatly ashamed; because we have forsaken the land, because they have cast down our dwellings. For hear, O ye women, the word of the Lord, and let your ear perceive the word of his mouth, and teach your daughters wailing, and every one her neighbor lamentation. For death is come up through our windows, is entered into our palaces; to cut off the children from the street, the young men from the open places. Speak, thus saith the Lord, Ye see the carcasses of men shall lie as dung upon the open field, and as the sheaves (left) after the harvestman, with none to gather them. ¶ Thus hath said the Lord, Let not the wise glorify himself in his wisdom, neither let the mighty man glorify himself in his might, let not the rich glorify himself in his riches; But let him who glorifieth himself glory in this, that he understandeth kindness, justice, an righteousness, on the earth; for in these things doth light, saith the Lord. ¶ Behold, days are coming, saith the Lord, that I will send punishment on all the circumcised who are (yet) uncircumcised: On Egypt, and on Judah, and on Edom, 25 and on the children of 'Ammon, and on Moab, and all who have the locks of their hair cut off round that dwell in the wilderness; for all these nations are uncircumcised, and all the house of Israel are uncircumcised in the heart.

CHAPTER X.

¶ Hear ye the word which the Lord hath spoken concerning you, O house of Israel: Thus hath said the Lord, Do not habituate yourselves on the way of the nations, and at the signs of the heavens be not dismayed; although the nations should be dismayed at them. For the statutes of these people concern what is vanity; for they, but a tree which a man hath cut out of a forest, the work of the hands of the workman, with the axe. With silver and with gold do they ornament it; with nails and with hammers do they fasten it, that it move not from its place. As a wrought-out palm-like column are they, and cannot speak; they must needs be borne, because they cannot step along. Be not afraid of them for they cannot do you any harm, so also to do any good is not in them. ¶ Forasmuch as there is none like unto thee, O Lord; thou (alone) art great, and great is thy name in might. Who would not fear thee, O King of the nations? for to thee doth it appertain; because among all the wise men of the nations, and in all their kingdoms, (they say) there is none like unto thee. But shall they be shown to be brutish and foolish; it is a doctrine of vanities, it concerneth but wood. The beaten out silver is brought from Tharshish, and gold from Uphaz, the work of the workman, and of the hands of the goldsmith; blue and purple is their clothing; the work of skillful men are they all. But the Lord God is the truth, he is the living God, and the everlasting king; at his wrath the earth shall quake, and nations cannot endure his indignation. ¶ Thus shall ye say unto them, The gods that have not made the heavens and the earth, shall perish away from the earth, and from under these heavens. ¶ He made the earth by his power, he established the world by his wisdom, and by his understanding he stretched out the heavens, and he founded the earth, and he shall multitude of waters in the heavens, and causeth clouds to ascend from the ends of the earth; when he maketh lightnings with rain, and bringeth forth the wind out of his treasures: Then standeth every man as brutish without knowledge; ashamed is every goldsmith because of the graven image; for falsehood is his molten work, and there is no breath therein. They are vanity, the work of deception; the time of their punishment shall they vanish. Not like these is the portion of Jacob; for he is the former of all things; and Israel is the tribe of his inheritance: The Lord of hosts is his name. ¶ Gather up thy wares from the ground, O inhabitress of the beleaguered city. ¶ For thus hath said the Lord, Behold, I will cast forth as with a sling the inhabitants of the land at this time, and shall I enclose them, in order that they may find them. ¶ Wo is me for my breach! my wound is painful; but I thought, This is but pain, and I shall be able to bear it. (But now) my tent is laid waste, and all my cords are torn asunder; my children are gone away from me, and they are not (here); there is no one to stretch forth my tent any more, and to set up my curtain. For the shepherds were brutish, and the Lord had not they not sought; therefore have they not prospered, and all their flocks are scattered.

אֲתִירִיבִי: לִבְךָ כִּדְרָאֲבָר יְהוָה עַל־אִישׁ עֲתִירֹתִי 21
 הַמְּבַקְשִׁים אֶת־מַשְׁפָּחָךְ לֵאמֹר לֹא תִּבְנֶא בְשֵׁם יְהוָה וְלֹא
 תִּמְנֹת בְּהֵט: לִבְךָ בַּה אֲמַל יְהוָה עֲבָאוֹת הֲגִינוּ מִכָּד 22
 עֲלֵתֶם הַתְּחִרִים יְמֵתוּ בְּחֶרֶב בְּנֵיהֶם וּבְנֵיהֶם יִתְמוּ
 כְּרֶעִב: וְשֹׂאֲרֹת לֹא תִּהְיֶה לָהֶם כִּדְרָאֲבָי רַעְיָה אֶל־אִישׁ 23
 עֲתִירֹת שֵׁנָה מִכָּדְרֵם:

CAP. XII. י"ב

צִוְיָךְ אֶתָּה יְהוָה כִּי אֲרִיב אֲלֶיךָ אִךְ מִשְׁפָּטִים אֲבָרָךְ 2
 אִתְּךָ מִדְּעַ תִּרְדָּךְ רְשָׁעִים צִלְחָה שְׁלֹו כִּלְבִּינִי בְּיָד: 3
 נִשְׁעָתֶם נִשְׁדַּרְשׁוּ לִבְךָ נִשְׁעִיטוּ מִי כְּרֹוב אֶתָּה בַּפְּתִים 2
 וְרִדְק מִכְּלֹמְתֵיכֶם: וְאַתָּה יְהוָה יְדַעְתִּי תִרְאִי וּבְחַנּוּת 3
 לִבִּי אֲתָךְ תִּתְקַם כְּפָצֵן לִמְבַחָה תִּתְקַדְּשֶׁם לְיוֹם הַרְבִּיָּה:
 עֲרִמְתִּי תִּתְכַּל הָאֲרִץ וְעֵשֶׂב כִּלְבִּישָׁהּ יִיבֵשׁ 4
 מִרְעַת יִשְׁבְּרִיבָה סַפְחָה כְּהַמַּת וְעוֹף כִּי אֲמִרוּ לֹא יִרְאֶה
 אֶת־אֲחֵרֵיתֵינוּ: כִּי אֲתִדְגְּלוּם וְרַעְיָה וְלֵאמֹר וְאִךְ תִּתְחַרְחַח 7
 אֶת־הַפְּסִים וּבְאֲרִץ שְׁלוֹם אֶתָּה בִּישֹׁת וְאִךְ תִּשְׁעָה
 בְּנֵאֲנָן תִּרְדָּן: כִּי אֲתִתְּךָ וּבִית־אֲבִיךָ נִשְׁדַּרְשׁוּ כְּבָרוּ 6
 כִּךְ נִשְׁדַּרְשׁוּ כְּרִאָו אֲתִרְדָּךְ מֵאֵל אֶל־הַתְּרִיבָה כֶּם בְּיַד בְּרוּ
 אֲלֶיךָ מִבּוֹת: עֲבֹתִי אֲתִבְּיוֹתִי נִשְׁשִׁתִּי אֶת־נַחֲלֹתִי 7
 נִתְמוּ אֶת־יְרֵדוֹת נַפְשִׁי כַּחַף אֲבִיקָה: הִתְחַדְּלִי נַחֲלָתִי 8
 כְּאַרְיֶה בְּעֵד נַחְתִּי עַל־בְּקֻלָּה עֲלֶיךָ שְׂנֵאתִי: הַעִיט 9
 צְבֹוֹת נַחֲלָתִי לִי הַעִיט סָבִיב עֲלֶיךָ לִבִּי אִסְפוּ כִּלְיֹתַי
 הַשְׂדֵּה הַתּוֹן לֹאֲכֹלָה: רַעִים רְבִים שִׁחְתּוּ כְּרַמִּי כִּסְמוּ 10
 אֶת־חַלְקֹתַי נִתְנוּ אֶת־חַלְקֹת מְהַרְתִּי לְמַדְבַּר שְׁמָמָה:
 שָׂמָה לִשְׁמָמָה אֲבַלָּה עַל־שָׂמָמָה וְשָׂמָה כִּלְבִּי־אֲרָץ כִּי 11
 אִין אִישׁ שֶׁם עֲלֶיךָ: עֲלִי־לִשְׁפֹסִים בְּמִדְבַּר בְּאֵר עֲדִידִים 12
 כִּי תִרַב לִדְהָה אֲבַלָּה מִקְדָּה אֲרִץ וְיִדְרָקָה הָאֲרִץ אִין
 שְׁלוֹם לְבִלְבָּשָׁר: וְרֵשׁ הַטִּים וְקִצְסִים קָצְרוּ נַחֲלוֹ 13
 לֹא יִעֲלוּ וּבִשׁוּ מִתְּבַאֲתֵיכֶם מִתְּרוֹן אֶת־יְדֵיכֶם:
 כֹּה אֲמַר יְהוָה וְעַל־כֵּל שְׁכֵנִי הַרְעִים נִבְחַלְהָ 14
 אֶשְׁרֵדִתְגִּלְתִּי אֶתְרַעִי אֶת־שְׂרָאֵל הֲגִינוּ תַחֲשִׁים מִעַל
 אִימְתָם וְאֶת־בֵּית יְהוָה אֶתְמוּ מִתּוֹכָם: וְהָיָה אַחֲרָי 15
 נִתְשִׁי אֹתֶם אָשׁוּב וְחַמְתִּים וְחִשְׁבֹתִים אִישׁ לְנַחֲלָתוֹ
 וְאִישׁ לְאֶרְצוֹ: וְהָיָה אִם־לִמְלוֹךְ לִמְלוֹךְ אֶת־דְּרָגִל עַמִּי לְהַשְׁבִּיעַ 16
 בְּשֵׁמוֹ חֲדָיְהָ כְּאִשֶׁר לִמְדוֹ אֶת־עַמִּי לְהַשְׁבִּיעַ כְּבַעַל וּבְכֵן
 בְּתוֹךְ עַמִּי: וְאִם לֹא שְׁמַעְתִּי וְנִשְׁשִׁתִּי אֶת־הַעִי הַזֶּה וְנִתְשִׁי 17
 וְאֲבָר וְאֶסְרֶיהָ:

CAP. XIII. י"ג

כִּדְרָאֲבָר יְהוָה אֵלִי הַלֹּךְ וְקִנְיָת לִךְ אֲנוֹר פְּשִׁימִים וְשִׁמְתוּ 2
 עַל־מַתְּנֶיךָ וּבְמִים לֹא תִּבְבְּאוּ: וְאִקְנִי אֶת־הָאֲנוֹר כְּדָבָר 2
 יְהוָה וְאִשֶׁם עַל־מַתְּנֵי: וְהָיָה כִּדְרִבְרֵי־יְהוָה אֵלִי שְׁנֵית 3
 לֵאמֹר: קָח אֶת־הָאֲנוֹר אֲשֶׁר קִנְיָת אֲשֶׁר עַל־מַתְּנֶיךָ 4
 וְכֹוֹם לִךְ פְּרָתָה וְשִׁמְגֵדוּ שֶׁם בְּנִקִּיךָ הַכְּסֵלִי: וְאֲלֶיךָ 7
 וְאִסְמַעְדוּ בַּפֶּתַח כְּאִשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתִי: וְהָיָה 6
 מִקֵּץ יָמִים רַבִּים וְאִמֵר יְהוָה אֵלִי קִוִּם לִךְ פְּרָתָה וְקָח
 מִשֶׁם אֶת־הָאֲנוֹר אֲשֶׁר צִוִּיתִךְ לְשִׁמְטָשָׁם: וְאֲלֶיךָ פְּרָתָה 7
 וְאֶחָפֵר וְאִקְחָ אֶת־הָאֲנוֹר מִכַּפְּיֶיךָם אֶשְׁרֵמְטֵתוּ שְׂמָה
 וְהָיָה נִשְׁתִּית הָאֲנוֹר לֹא יִעֲלֶה לְכַל: וְהָיָה כְּדָבָר 8

22 מְרַעִיתֶם נְפֻצָה: קוֹל שְׁמוֹעָה הִנֵּה בָאָה וְרַעִשׂ קוֹרֵךְ
 כְּאֶרֶץ עָפָן לְשׁוֹם אֶת־עֵדֶיךָ יְהוָה שְׁמָמָה מִקֵּץ תַּעִים:
 23 וְרַעִיתִי יְהוָה כִּי לֹא לֵאמֹר דְּרָבִי לֹא־לֵאישׁ הַלֹּךְ וְהִבְזִי
 24 אֶת־צִנְרוֹ: יִסְרֵנִי יְהוָה אִךְ בְּמַשְׁפַּח אֶל־בַּאֲפֶךָ מִכָּד
 כֹּה חֲמַמְטִי: שִׁפְךָ הַחֲתוּךְ עַל־הַטִּים אֲשֶׁר לֹא־יִדְעוּךָ וְעַל
 מַשְׁפַּחוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ כִּדְרָאֲבָלוּ אֶת־עַיִנְכֶם
 וְאֲבַלְדוּ וּבְכֹלָהוּ וְאֶת־עֵדֵי הַשְׁמוֹ:

CAP. XI. י"א

2 אֲהַכְּרִי אֶשְׁרֵדִתָּה אֶל־יְרֵמִיָּה מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר: שְׁמַעֵנִי
 אֶת־דְּבַרִּי הַכְּרִית הַזֹּאת וְהַכְּרִית אֶל־אִישׁ יְהוָה וְעַל־
 3 יִשְׁבִי וְיִשְׁלַם: וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם כִּדְרָאֲבָר יְהוָה אֲלֵיכֶם
 יִשְׂרָאֵל אֲרֹד הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא שָׁמַע אֶת־דְּבַרִּי הַכְּרִית
 4 הַזֹּאת: אֲשֶׁר עֲזָוִתִי אֶת־אֲבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַזִּוְיָאִיתֶם
 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִטּוֹר הַכְּרֹוֹל לֵאמֹר שְׁמַעֵנִי בְּקוֹלִי וְנִשְׁתַּחֲוִיתֶם
 5 אֹתִים כְּכָל אֶשְׁרֵאֲצִינָה אֲתֶכֶם וְהַכְּרַם לִי לֶעָם וְאֲנִי
 6 אֶרְדֶּה לָכֶם לֵאלֹהִים: לְמַעַן הָקִים אֶת־הַשְׁבוּעָה אֲשֶׁר־
 נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבוֹתֵיכֶם לֵחַת לְהֵם אֲרִץ וְבַת הַלֵּב וְרַעִשׂ
 7 כְּיוֹם הַזֶּה וְאֲנִי וְאִמְרָ אֲמֵן וְדָבָר: וְאִמְרָ יְהוָה
 8 אֵלֵי קְרָא אֶת־דְּבַר־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּעֵדִי וְהוֹדָה וּבַחֲצוֹת
 9 וְיִשְׁלַם לֵאמֹר שְׁמַעֵנִי אֶת־דְּבַרִּי הַכְּרִית הַזֹּאת וְנִשְׁתַּחֲוִיתֶם
 7 אֹתִים: כִּי הָעַד הַעֲדִיתִי בְּאֲבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַעֲלוֹתִי אֹתְכֶם
 8 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הַשְׁכֵּם וְהִעַד לֵאמֹר שְׁמַעֵנִי
 8 בְּקוֹלִי: וְלֹא שְׁמַעֵנִי וְלֹא־הִסְמוּ אֶת־אָזְנוֹם וַיִּלְכוּ אִישׁ
 כְּשִׁרְרוֹת לָכֶם דְּרַע וְאִבְיָא עֲלֵיכֶם אֶת־כִּלְבִּי בְּרִית־
 9 הַזֹּאת אֶשְׁרֵאֲצִינִי לַעֲשׂוֹת וְלֹא עָשׂוֹ: וְאִמְרָ יְהוָה
 10 אֵלֵי נִמְצָא־לִשְׂרָף בְּאִישׁ יְהוָה וּבִשְׁבִי וְיִשְׁלַם: שְׁבִי
 11 עַל־עֲנַת אֲבוֹתֶם הַקְּאֻשִׁים אֲשֶׁר מָאֵנו לְשִׁמְעוֹ אֶת־
 12 דְּבַרִּי וְתַמָּה הִלְכוּ אַחֲרָי אֵלֵיהֶם אַחֲרַי לְעַבְדֵם הַפְּרוֹ
 13 בְּתִישְׂרָאֵל וְבִלְתִּי יְהוָה אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת־
 14 אֲבוֹתָם: לִבְךָ כֹּה אֲמַר יְהוָה הֲגִינוּ מִבְּיָא אֲלֵיכֶם
 15 רַעְיָה אֲשֶׁר לֹא־יָכֹולָה לַעֲמֹת מִמֶּה וְנִעְקַן אֵלֵי וְלֹא
 12 אִשְׁמַע אֲלֵיהֶם: וְהִלְכוּ עִרֵי יְהוָה וּבִשְׁבִי וְיִשְׁלַם
 13 וְנִעְקַן אֶל־הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר תֶּם מִקְמָרִים לָהֶם וְיִשְׁעֵי לֹא
 13 יִשְׁעִי לָהֶם בַּעַת רַעֲתָם: כִּי מִסְפָּר עֲרִידֵי הָיוּ אֲלֶיךָ
 14 יְהוָה וּמִסְפָּר חֲצוֹת יְרוּשָׁלַם שְׁתַּמֶּם מִזְבְּחוֹת לְבִשְׂת
 14 מִזְבְּחוֹת לְקָמָר לְבַעַל: וְאַתָּה אֶל־תִּתְפַּלֵּל בְּעַד־
 15 הָעָם הַזֶּה וְאֶל־תִּשְׂאָ כְּבַדֶּם רַגְה וְחַפְּלָה כִּי וְאִנֵּי שְׁמַע
 16 בַּעַת קְרָאִם אֵלֵי בְעַד רַעֲתָם: מַה לִּדְרִי בְּבֵית־
 17 עֲשׂוֹתָה הַמִּזְבְּחָה הַרְבִּים וּבִשְׂרָקֶשׁ עֲבָדוּ מַעֲלָה כִּי
 16 רַעֲתִי אוֹ עֲשִׁלוֹ: וְעַת עֲנֵנוּ וְפֹה פִּירְחָאֵר קְרָא יְהוָה
 17 שִׁפְךָ לְקוֹלִי וְהַמְלִיחָה יְהוָה הַחַיִּית אִשׁ עֲלֶיךָ וְרֵשׁ דְּלִיתִי:
 17 וְהָיָה עֲבָאוֹת הַעֲשֵׂב אִתְּךָ דְּבָר עֲלֶיךָ רַעְיָה כְּכָל רַעַח
 18 בְּתִישְׂרָאֵל וּבֵית יְהוָה אֲשֶׁר עָשׂוֹ לָהֶם לְכַבְּעִנִי לְקָמָר
 18 לְבַעַל: וְהָיָה הַיּוֹדֵעִי וְהָעֵינָה אוֹ הַרְאִיתִי מַעֲלֵיתֶם:
 19 וְאִנֵּי כְּבִשׁ אֲלֶיךָ וְיָכַל לְשׁוֹת וְלֹא־יִדְעִיתִי כִּי־עָלִי
 19 חֲשִׁבִי מִחֲשֻׁבוֹת נְשִׁיתָה עֵץ בְּלַחְמוֹ וּבְרַחְמוֹ מֵאֶרֶץ
 כ הַיָּם וְשָׂמִי לֹא־יִזְכָּר עוֹד: וְהָיָה עֲבָאוֹת שִׁפְט
 צִדֵּק כְּמוֹן כְּלִיתֹו וְלֹב אִירָאָה נִקְמַתְךָ מִיָּם כִּי אֲלֶיךָ יִלְתִּי:

22 Behold, the noise of the report is come, and a great commotion out of the north country, to render the cities of Judah desolate, a dwelling for 23 monsters. I know, O Lord, that the way of man is not in his own power; it is not in man that 24 passeth away to direct his own steps. Correct me, O Lord, but with justice; not in thy anger, 25 lest thou bring me to nothing. Pour out thy fury over the nations that know thee not, and over the families that have not called on thy name; for they have eaten up Jacob, and devoured him, and consumed him, and have made his dwelling desolate.

CHAPTER XI.

1 ¶ The word that came to Jeremiah from the 2 Lord, saying, Hear ye the words of this covenant, and speak unto the men of Judah, and to 3 the inhabitants of Jerusalem; And say thou unto them, Thus hath said the Lord God of Israel, Cursed be the man that hearkeneth not to the 4 words of this covenant, Which I commanded your fathers on the day that I brought them forth out of the land of Egypt, out of the iron furnace, saying, Hearken to my voice, and do the same, in accordance with all which I may command you; and so shall ye be to me for a people, and I will 5 be to you for a God; In order that I may fulfil the oath which I have sworn unto your fathers, to give unto them a land flowing with milk and honey, as it is this day. And I answered, and 6 said, So be it, O Lord. ¶ Then said the Lord unto me, Proclaim all these words in the cities of Judah, and in the streets of Jerusalem, saying, Hear ye the words of this covenant, and do them. 7 For I earnestly warned your fathers on the day that I brought them up out of the land of Egypt even until this day, sending out early and warning, saying, Hearken to my voice; Yet they hearkened not, and inclined not their ear, but walked every one in the stubbornness of their evil heart; therefore did I bring over them all the words of this covenant, which I commanded them to do; 9 but which they did not. ¶ And the Lord said unto me, A conspiracy hath been found among the men of Judah, and among the inhabitants of Jerusalem. They are returned again to the iniquities of their earlier forefathers, who had refused to hearken to my words; and they themselves are (also) gone after their gods to serve them; the house of Israel and the house of Judah have broken my covenant which I made with their fathers. 11 ¶ Therefore thus hath said the Lord, Behold, I will bring an evil upon them, from which they shall not be able to rid themselves; and they will cry unto me, but I will not hearken unto them. Then let the cities of Judah, and the inhabitants of Jerusalem go, and cry unto the gods unto whom they offer incense; but they shall not save them in the least in the time of their distress. For equal to the number of thy cities were thy gods, O Judah; and equal to the number of the streets of Jerusalem have ye set up altars to the disgraceful idol, altars, to burn incense unto 14 Ba'al. ¶ But thou—thou must not pray in behalf of this people, neither lift up in their behalf entreaty or prayer; for I will not hear at the time that they call unto me, because of their distress. ¶ What hath my beloved to do in my house, while she executeth the evil counsel of so many (sinners)? Yea, the holy flesh passeth away from thee; for even with thy wickedness, 16 thou rejoicest still. An ever-green olive-tree, beautiful in fruit and form, did the Lord call thy name; with the noise of a great tumult hath he kindled fire around it, and they break off its 17 branches. And the Lord of hosts, that planted thee, hath decreed evil against thee; on account of the wickedness of the house of Israel and of the house of Judah, which they have done against themselves, to provoke me to anger in offering 18 incense unto Ba'al. ¶ And the Lord hath given me knowledge of it, and I know it; then didst 19 thou let me see their doings. But I was like a sheep or an ox that is brought to the slaughter; and I knew not that they had devised devices against me. ¶ Let us destroy the tree with its fruit, and let us cut him off from the land of the living, that his name may not be remembered 20 any more." ¶ But, O Lord of hosts, that judgest righteously, that triest the reins and the heart, let me see thy vengeance on them; for unto thee have 21 I intrusted my cause. ¶ Therefore thus hath

said the Lord "concerning the men of 'Anathoth, that seek thy life, saying, "Thou shalt not prophesy in the name of the Lord, that thou mayest not die by our hand:" ¶ Therefore thus hath 22 said the Lord of hosts, Behold, I will inflict punishment on them; thus young men shall die by the sword; their sons and their daughters shall die by the famine; And no remnant shall remain of them; 23 for I will bring evil upon the men of 'Anathoth, in the year of their punishment.

CHAPTER XII.

(Too) righteous art thou, O Lord, that I could 1 plead with thee; yet must I speak of (the principles of) justice with thee: Wherefore is the way of the wicked happy? do all those prosper that 2 deal treacherously? Thou hast planted them; they 2 have also taken root; they grow; they also bring forth fruit; thou art near in their mouth, and far from their mind. But thou, O Lord, knowest me; 3 thou seest me, and probest my heart toward thee; set them apart like sheep for the slaughter, and 4 destine them for the day of slaying. ¶ How long 4 shall the land mourn, and the herb of all the field wither? Because of the wickedness of those that dwell therein are wholly removed the beasts and the birds; because they said, He will not see our last end. If thou hast run with the footmen, 5 and they have wearied thee, how then canst thou contend with the horses? and if in the land of peace, (wherein) thou trustedst, (they wearied thee), how then wilt thou do in the swelling of the 6 Jordan? For even thy brethren, and the house of thy father,—even they have dealt treacherously with thee; yea, even they have called for a crowd of men after thee; believe them not, though they speak kindly unto thee. ¶ I have forsaken my 7 house, I have abandoned my heritage; I have given up the most dearly beloved of my soul into the hand of her enemies. My heritage is become 8 unto me as a lion in the forest; it sent forth its voice against me; therefore do I hate it. Is my 9 heritage become unto me as a bird of prey stained with blood? so that the birds of prey are all around it. Come ye, assemble all the beasts of the field, bring them hither to devour. Many 10 shepherds have destroyed my vineyard, they have trodden under foot my field, they have rendered my pleasant field a desolate wilderness. They 11 have made it a desert, and being desolate it mourneth before me: the whole land is made desolate, because no man laid it to heart. Over 12 the mountain-peaks in the wilderness did the destroyers come; for the sword of the Lord devoureth from the one end of the land even to the other end of the land; there is no peace to any flesh. ¶ They have sown wheat, but they reap 13 thorns; they have put themselves to pain (but) have no profit; be therefore ashamed of your products, because of the fierce anger of the Lord. ¶ Thus hath said the Lord against all my bad 14 neighbors, that touch the inheritance which I have caused my people Israel to inherit, Behold, I will pluck them out of their land, and the house of Judah will I pluck out from the midst of them. And it shall come to pass, that, after I have 15 plucked them out, and I will again have mercy on them, and will restore them, every man to his heritage, and every man to his land. And it 16 shall come to pass, if they will truly learn the ways of my people, as I swear by my name, As the Lord liveth; they had taught me people to swear by Ba'al; that they shall then be built up in the midst of my people. But if they will not 17 hearken, then will I pluck out that nation, plucking out and exterminating (them), saith the Lord.

CHAPTER XIII.

¶ Thus said the Lord unto me, Go and buy 1 thee a linen girdle, and put it around thy loins, and lay it not in water. So I bought the girdle, 2 according to the word of the Lord, and put it around my loins. ¶ And the word of the Lord 3 came unto me the second time, saying, Take the 4 girdle that thou hast bought, which is around thy loins; and arise, go to the Euphrates, and hide it there in a cleft of the rock. So I went, and hid 5 it by the Euphrates, as the Lord had commanded me. ¶ And it came to pass at the end of many 6 days, that the Lord said unto me, Arise, go to the Euphrates, and take from there the girdle, which I commanded thee to hide there. And 7 I went to the Euphrates, and dug, and took the girdle from the place where I had hidden it, and 8 beheld, the girdle was spoiled, it was useful for

1 בן אהבו לטע רבליהם לא חשבו ויהיה לא רצם עמה
 2 יזכר עינם ופקד הטאקם: ויאמר יהוה אלי
 3 אלהתפלל בעד רצעם הנה לטיבה: כי יאמרו אני שמע
 4 אלהתם וכו' יגלו עליה ומנחה אני רצם כי בחרב
 5 וברעב ובדבר אני מבזה אותם: ואמר יהוה ודני
 6 יהוה הנה הנבאים אמרים להם לא תראו חרב ורעב
 7 לא יתנה לכם כישלום אמת אתן לכם פקקים נהוה:
 8 ויאמר יהוה אלי שקר הנבאים נבאים בשמי
 9 לא שלחתים ולא צייתים ולא ברכתי אליהם הוון שקר
 10 נקסם ואולו ותרמות לכם הנה מה הנבאים להם:
 11 לכן בהראמר יהוה על הנבאים הנבאים בשמי ואני לא
 12 שלחתים והנה אמרים חרב ורעב לא יהיה בארץ הנאת
 13 בחרב וברעב וימנו הנבאים הנבאים: והעם אשר בקרבה
 14 נבאים להם יהיו משלבים בחיצות וישלם מגלי הרעב
 15 ויהרוב ואין מקבר להמה המה שיהם ויהיה ויהיה
 16 וישפכתו עליהם את רעשם: ואמרת אליהם אתה דבר
 17 הנה תברנה עני דמעה לילה ויוםם ואל תרמנה כי
 18 שקר נזול נשברה בתולת בתעמי מכה נחלה מאד:
 19 אביצאתי השדה והנה תלתי חרב ואם באתי העיר
 20 והנה תחלוא רעב כי נסבויא נסבתו סתרו אל ארץ
 21 ולא רעו: המאם מאסת את יד יהוה אביצוון
 22 נעלה נשקף מריעו הביתו ואין לו מרפא קנה לשלום
 23 ואין טוב ולעת מרפא והנה בעתה: והעני יהוה רשעו
 24 עון אבותיו כי הטאנו לך: אל תנאן למען שקר
 25 אלהתנבל כשא כבודך ובר אלהתפד ברתך אמת:
 26 הוש בהבלי העוים נשטרים ואביששמים וטו רבבים
 27 הלא אמת יהוה אלהינו ונקוה לך בראתה עשית
 28 אתה אלה:

CAP. XV. טו

1 ויאמר יהוה אלי אביצמד משה ושמואל לפני און
 2 נפשי אלהתעם הנה שלח מעלפני ונאנו והנה בר
 3 יאמרו אליך אנה נצא ואמרת אליהם בהראמר יהוה
 4 אשר למות למות ואשר לחרב לחרב ואשר לרעב
 5 לרעב ואשר לשבי לשבי: ופקדתי עליהם ארבע
 6 משפחות ואסירתה אתה חרוב לחרב ואתה חבלבים
 7 לסחב ואת עוף השמים ואת ברמת הארץ לאכל
 8 ולהשחית: ותתמים לזונה לכל ממלכות הארץ מגיל
 9 מנשה ברחוקיה מלך יהודה על אשר עשה בידשלים
 10 כי מירחמל עלף יהוה וישלם ומי עוד לך ומי יזכר
 11 לשאל אל שלם לך: את נמשת אתי ואסירתה אחר
 12 תלכי ואם אתה עולף ואשחיתך ולאיתי העם:
 13 ואורם במזונה בשערי הארץ שבלתי אבדתי את עמי
 14 מדרךיהם לוא שבו: עצמילי אל מעותי מחול וימים
 15 הבאתי להם על אים חור שורב בצהרם ובלתי עליה
 16 פתאם עיר ובהלות: אמללה לרות השבועה נבחה נפשה
 17 באה שמשכה בעד יום כושח חפרה ושאריתם לחרב
 18 אתן לפני איהיהם נאסדתה: אורילי אמי כי
 19 ילדתי איש ריב ואיש מרון לכה הארץ לא ידשיתי ולא

1 ידנה אלי לאמר: בה אמר יהוה לכה אשחית את
 2 נאון יהודה ואתנאון ירושלים רבב: העם הזה הרע
 3 המאנים לשמוע את דברי הלהים כשרות להם
 4 וכלו אחר אלהם אחרים לעבדם ולהשתחית להם
 5 ויהו באור הזה אשר לא ידעלה לכל: כי כאשר ירפק
 6 האור אל תמתי איש בן הרבקה אלי אתה כלבית
 7 ישראל ואתה כלבית יהודה נאסרתה להיות לי לעם
 8 ולעם ולהלה ולתפארת ולא שמעו: ואמרת אליהם
 9 אתה דבר הזה בהראמר יהוה אלהי ישראל כליגל
 10 ימלא יון ואמרו אליך הרע לא גרע כירגלובל ימלא
 11 יון: ואמרת אליהם בהראמר יהוה הגני ממלא
 12 את כלישבי הארץ והאת המלכים השבים לחרב
 13 על עמם ואתה הפתעם ואתה נבאים ואת כלישבי
 14 ירושלים שקרו ונפצתים איש אל אחיו והאבות והבנים
 15 יחדו נאסרתה לא יאחולו ולא אחוס ולא ארחם
 16 מה שהשחתם: שמעו ונאנו אלהתנבוי כי יהוה דבר:
 17 תה ליהוה אלהתם כבוד כערם חשך וכערם תנעפו
 18 תרלכם על דברי נשף וקויתם לאור ושמה לצלמת
 19 לישת לערפל: ואם לא תשמעוה במסותרים תבקר
 20 נפשי מפני ענה ורמע תרמע ותרע עני דמעה כי נשבה
 21 עדר יהוה: אמר למלך ולגבירה השפילו שבו
 22 כי ירד מראשיתכם עשרת תפארתכם: עני הנב סתרו
 23 ואין פתח הגלת יהודה קלה הגלת שלומים:

24 כ שאי עיניכם וראי הכאים מצפון איה העבר נקדף צאן
 25 תפארתך: מזהתאמר כירפק עולף ואת למדת אתם
 26 עולף אלפים לראש הלא חבלים אלוהך כמי אשת לדה:
 27 וכי תאמרו בלבבך מדוע קראני אלה חרב ועוד נגלו
 28 שולך נחמיו עקבך: ותבדך בוש עורו ובר חכר ברתו
 29 נמאיתם תיכלו להיטוב למיני הרע: ואפיצם כעש עובר
 30 כה לדת מרבר: זה ינרלך מעתה מיד מאתי נאסרתה אשר
 31 שכחת אותי ותבטתי בשקר: ונמאני חשפתי שולך על
 32 סגך נדעה קלונך: נאסר ומצלותיך ומת ועתך על
 33 נבעות השדה ראיתי שקצף או לך ירושלים לא חסרת
 34 אתי קמי עי:

CAP. XIV. ד

1 אשר הנה רבר יהוה אל ירמיהו על דברך הפצות:
 2 אכלה יהודה ושעריה אמללו קררו לארץ ואת
 3 ירושלים עלתה: ואנדיהם שלחו עשוריהם למים באו
 4 על גלבים לא ימצאו מים שבו ריקם בשו והכלמי
 5 והפו ראשם: בעבור האדמה חמה כי לא יהיה נשם
 6 בארץ גשו אקהם הפו ראשם: כי נסאלת כשרה
 7 ילדה ועוב כי לא יהיה השא: ופדאים עמדו על שפים
 8 שאפי דוח פתעם כלו עיניהם כראון עשב: אסיונו
 9 עט כני יהוה עשה למען שקר כירבו משובתתי לך
 10 הטאנו: מקוה ישראל משישו בעת צרה למה תהיה
 11 כגד בארץ ובארם ומה ללון: למה תהיה כאיש נדהם
 12 כגבור לא יוכל להשיע ואתה בקדבני יהוה ושקך
 13 עלינו נקדא אלהתנעמו: בהראמר יהוה לעם הנה

8 nothing. ¶ Then came the word of the Lord
 9 unto me, saying, Thus hath said the Lord, After
 10 this manner will I destroy the pride of Judah,
 and the pride of Jerusalem, which is great. And
 this bad people, who refuse to hearken to my
 words, who walk in the stubbornness of their
 heart, and have followed other gods, to serve
 them, and to bow down to them, shall even be
 11 as this girdle which is useful for nothing. For
 as the girdle cleaveth to the loins of a man, so
 had I caused to cleave unto me all the house of
 Israel and all the house of Judah, saith the Lord,
 — to become unto me a people, and (to be) for a
 name, and for praise, and for honor; but they
 12 would not hear. Therefore shalt thou say unto
 them this word, Thus hath said the Lord the God
 of Israel, Every bottle shall be filled with wine;
 and when they will say unto thee, Do we not
 know full well that every bottle shall be filled
 13 with wine? ¶ Then shalt thou say unto them,
 Thus hath said the Lord, Behold, I will fill all
 the inhabitants of this land, even the kings that
 sit after David unto his throne, and the priests,
 and the prophets, and all the inhabitants of
 14 Jerusalem, with drunkenness. And I will dash
 them one against the other, even the fathers and
 the sons together, saith the Lord; I will not pity,
 nor spare, nor have mercy, so as not to destroy
 15 them. Hear ye, and bend your ear; be not proud;
 for the Lord hath spoken. Give unto the Lord
 your God glory, before he cause darkness, and
 before your feet strike upon the mountains of
 twilight, and (where), while ye look for light,
 he turn it into the shadow of death, and change
 17 it into gross darkness. But if ye will not hear it,
 my soul shall weep in secret places because of
 (your) pride; and my eye shall weep sorely, and
 run down with tears, because the flock of the Lord
 18 is driven away captive. ¶ Say unto the king and
 to the queen-mother, Sit down very lowly; for
 sunk down are your head-attires, the crown of
 19 your ornament. The cities of the south are shut
 up, and there is no one to open them; Judah is
 carried away into exile altogether, it is carried
 20 into exile completely. ¶ Lift up your eyes, and
 see those that are coming from the north; where
 is the flock that was given thee, thy splendid flock?
 21 What wilt thou say when he will punish thee?
 since thou hast accustomed them to be over thee
 captains, and chiefs? shall not pangs seize upon
 22 thee, as on a woman in travail? And if thou
 wilt say in thy heart, Wherefore come these
 things upon me? For the greatness of thy in-
 23 iquity are thy skirts laid open, thy heels are
 made bare violently. Can the Ethiopian change
 his skin, or the leopard his spots? (then) may ye
 also do good, that are accustomed to do evil.
 24 Therefore will I scatter them as the stubble that
 passeth away before the wind of the wilderness.
 25 This is thy lot, the portion of thy measures from
 me, saith the Lord; because thou hast forgotten
 26 me, and trusted in falsehood. Therefore do I also
 strip up thy skirts over thy face, that thy shame
 27 may be seen. Thy adulteries and thy loud shout-
 ings, the lewdness of thy field, have I seen. Wo
 unto thee, O Jerusalem! thou wilt not be made clean
 after ever so long a time.

CHAPTER XIV.

1 ¶ The word of the Lord that came to Jeremiah
 2 concerning the drought, Judah mourneth, and
 her gates languish; they lie grieved on the ground;
 and the distressed cry of Jerusalem ascendeth up-
 3 ward. And the nobles have sent out their sub-
 ordinate to water; they come to the pits, they
 find no water; they return with their vessels
 empty; they are ashamed and confounded, and
 4 cover their head. Because of the ground which is
 cracked open, since there hath been no rain
 5 the land, are the ploughmen ashamed, they cover
 their head. Yea, the hind also forsaketh (them), be-
 6 cause there is no grass. And the wild asses stand
 on the mountain-tops, they sniff up the wind like
 serpents: their eyes fail, because there are no
 7 herbs. If our iniquities testify against us, O
 Lord, do thou act for the sake of thy name; for
 our backslidings are many; against the saviour we
 8 sinned. O thou hope of Israel, thy saviour in
 time of trouble, why shouldst thou be as a
 stranger in the land, and as a wayfarer that
 9 turneth aside to lodge for a night? Why shouldst
 thou be as a man that is surprised, as a mighty
 man that cannot save? yet thou art in the midst
 of us, O Lord, and we are called by thy name;
 10 abandon us not. ¶ Thus hath said the Lord unto

this people. Thus have they loved to wander about,
 their feet have they not restrained; therefore the
 Lord doth not receive them in favor; now will he
 remember their iniquity, and will punish their
 11 sins. ¶ Then said the Lord unto me, Pray not
 in behalf of this people for their good. When
 they fast, I will not hear their entreaty; and when
 they offer burnt-offering and meat-offering, I will
 not receive them in favor; but by the sword,
 and by the famine, and by the pestilence, will I
 make an end of them. Then said I, Ah, Lord
 12 Eternal! behold, the prophets say unto them, Ye
 shall not see the sword, neither shall ye have
 famine; but a permanent peace will I give you
 in this place. ¶ Then said the Lord unto me, 14
 Falsehood do the prophets prophesy in my name;
 I have not sent them, neither have I com-
 manded them, neither have I spoken unto them;
 a vision of falsehood, and divination, and idol-
 atrous folly, and the deceit of their heart do they
 prophesy unto you. ¶ Therefore thus hath said the
 15 Lord concerning the prophets that prophesy in my
 name, when I have not sent them, while they say,
 Sword and famine shall not come in this land:
 By the sword and by the famine shall these
 prophets come to their end. And the people to
 16 whom they prophesy shall be cast down in the
 streets of Jerusalem by means of the famine and
 the sword; and they shall have none to bury
 them, them, their wives, and their sons, and
 their daughters; for I will pour out their wicked-
 17 ness over them. But thou shalt say unto them this
 word. My eyes shall run down with tears night
 and day, and they shall not cease; for with a great
 breach is the virgin-daughter of my people bro-
 18 ken, with a very painful blow. If I go forth
 into the field, behold, there are the slain with
 the sword! and if I enter into the city, behold,
 there are those that are sick with famine! for
 both the prophet and the priest travel round into
 a land that they know not. ¶ Hast thou entirely
 19 rejected Judah? or hath thy soul loathing on
 Zion? why hast thou smitten us, so that there is
 no healing for us? We hoped for peace, and there
 is no good; and we hoped for healing, and be-
 20 hold, there is terror! We know, O Lord, our
 wickedness, the iniquity of our fathers; for we
 have sinned against thee. Do not cast us off, for
 21 the sake of thy name, do not disgrace the throne
 of thy glory; remember, break not thy covenant
 with us. Are there any among the vanities of
 22 the nations those that bestow rain? or can the
 heavens give forth showers? Behold, thou art
 this, O Lord our God, and we will hope in thee;
 for thou hast done all these things.

CHAPTER XV.

¶ And the Lord said unto me, If Moses and 1
 Samuel were to stand before me, my favor would
 (still) not be toward this people; send them away
 out of my sight, that they may go forth. And 2
 it shall come to pass, if they should say unto
 thee, Whither shall we go forth? that thou shalt
 say unto them, Thus hath said the Lord, Such as
 are destined to death, to death; and such as are
 3 destined to the sword, to the sword; and such as
 are destined to captivity, to captivity. And I
 will appoint over them four species, saith the
 4 Lord: The sword to slay, and the dogs to drag
 away, and the fowls of the heaven, and the
 beasts of the earth, to devour and to destroy.
 And I will cause them to become a horror unto
 all the kingdoms of the earth, on account of
 Manasseh the son of Hezekiah the king of Judah,
 because of what he did in Jerusalem. For who 5
 will have pity upon thee, O Jerusalem? or who
 will condescend with thee? or who will go aside to
 ask after thy welfare? Thou hast indeed for- 6
 saken me, saith the Lord, thou art gone back-
 ward; therefore do I stretch out my hand against
 thee, and destroy thee: I am weary with repent-
 7 ing, And I winnow them with a fan, I annihilate my
 people, (since) from their ways they have not
 8 turned away. Their widows are more numerous
 before me than the sand of the seas: I bring
 9 unto them, over the mothers of the young men,
 a waster at noonday; I cause to fall upon her
 suddenly the enemy with (his) terrors. She that
 had born seven children fadeth away, while it is yet
 10 day: she is made ashamed and put to the blush;
 and their residue will I give up to the sword
 before their enemies, saith the Lord. ¶ Wo is
 11 to me, my mother, that thou hast born me, a man
 of contention and a man of strike to the whole

כי אסרתיהוה אשר העלה את בני ישראל מעצן צפון
 ומכל העצמות אשר הדיחם משמה והשבותים על-
 ארצתם אשר נתתי לאבותם: הניו שלח 16
 לדגים רבים ואסרתיהוה ויגיסו ואחריון אשלח לרבים
 צידים ועודם מעל בלחר ומעל בלגבעה ומקצון
 הסלעים: כי עני על-בדבריהם לא נסתרו מלפני 17
 ולא יגנבו עינם מעד עיני: ושלמתי ראשונה משנה 18
 עינם והטאתם על הללם את-ארצי בגבלת שקצותם
 והעבותים מלאו את-החלתי: יהוה עץ ומצני 19
 ומנוס ביום צרה אלוך עים: באו מאפס-ארצו ואמרו
 אר-שקר נתלו אבותי הכל ואדבקם מעול: המעשה 20
 לו אדם אלהים תפא לא אלהים: לכן הנני מדינים 21
 בפנים הואת אודיעם את-י ואת-הקברו וידעי כי
 שמי יהוה:

CAP. XVII. 1

הטאת יהודה כחובה בעט ברנל בעצמן שמיר חרושה
 על-לוח לבם ולקצות מזבחותם: כוזב בדינים 2
 מזבחותם ואשרתם על-עין רגנן על געות העבותות:

ברני כשדה חלקו בלא-אחריותו לבו אמן במתוך
 כחטאת בכל-גבולות: ושמשתה וקד מעלתך אשר 4
 נתתי לך והעבדתה את-אליהו בארץ אשר לא-הייתה
 כיראש קדחתם באפי עד-יעולם תוקד: כהואמר 7

יהוה ארור הנבר אשר יפסח באדם ועם כשר ודני
 ומדונה יסור לבו: יהוה בערער בערבה ולא ראה 6
 כדכוא מוב ושכן חרבים במדבר ארץ מלחה ולא

חשב: כרוד הנבר אשר יפסח בידת יהוה
 יהוה מבטחו: יהוה בעזן וישל על-מים ועל-יבול 8
 ושלח שרשיו ולא דא כדכוא חם יהוה עליו רגנן
 ובשנת בערת לא דא לא ימיש ממשות פרי: עקב 9

חלב מכל ואנש הוא מי דעני: אני יהוה חקר לב בתן
 בלוח ולתת לאיש כדרכו כפי מעללו: קרא 11
 דר ולא לר עשה עשר ולא במשפט כחצי ומו יעובי

ובאשרו יהוה נבל: ככא כבוד מרים מראשון מקום 13
 מקדשני: מקוה ישראל יהוה בלי-עבוד יבשו יסורי 13
 בארץ יתבו כי יעובי מקור מים-חיים את-יהוה:

רפאי יהוה וצפא הושיעני ואישעה כי החלתי אמה: 14
 הנהלמה אמרם אלי איה דבר-יהוה כי אני ואני 15
 לא-אצתו מרעה את-יך ויום אנש לא תאצתי אמה 16
 היעת מוצא שפתי כח פנד יהוה: אלה-הנהלתי למחתי 17

מחסי אמה ביום רעה: יבשו דרפי ואל-אבשה אני 18
 בתני חמה ואל-אצתה אני הביא עליהם יום רעה ומשנה 19
 שדדן שבהם: כהואמר יהוה אלי הלך ועמדה
 יעשר בני עם אשר באו בו מלכי יהודה ואשר 20

צאו בו ובכל שערי ורועלים: ואצרת אליהם שמי 21
 רב-יהוה מלכי יהודה ובלי-יהוה וכל ישיבי ורועלים
 הפאים בשערים האלה: כה אמר יהוה השגרו 21
 כפשוטכם ואל-חשאו משא ביום השבת והבאתם
 בשערי ורועלים: ואל-חוצאו משא מבתיכם ביום 22

11 ישרכי בלח מקולנו: אמר יהוה אסלא שרותך לטוב
 אסלא: הפגשתי כד בעת רעה ובעת צרה את-האב:
 12 הרע ברנל ברנל כעצון וחשתי: חלקו ואצרתך
 לבו אמן לא במנוח ובכל-חטאתך ובכל-גבולותך:

11 והעבדתי את-אליהו בארץ לא הייתה כיראש קדחתה
 12 באפי עליכם תוקד: אמה היעת יהוה ונתני
 וקנתי והנחם לי כרדפי אל-לארץ אפך תקמני דע

16 שאתי עלך הרפה: כמציא דברך ואלם ונו דברך
 לי לששון ולשמחת לבבי כירקבא שמך עלי יהוה
 17 אלתי צבאות: לא-ישבתי כבוד-משחקים ואעל מפני
 18 דך כרד ישבתי כירועם מלאמתי: למה היה כאב-לעז
 ויבדתי אטישה מאנה הרפה הו תתה לי כמו אבוב מים

19 לא נאמני: לכן כהואמר יהוה אסיתשוב ואשובך
 לפני תעמד ואסתוציא יקר מוולל כפי תתה וישבו חמה
 20 אלה ואמה לא-יתשוב אליהם: ונתחדד לעם הוה לחומת
 גשתי בעזרה ונלחמו אלוך ולא-יבולו לך כיראתך אני
 21 לרוששתי ולהעלתי ואם-יהוה: והצלתך מעד רעוב
 ובריתך מקף צרעיים:

CAP. XVI. 10

8 ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: לא-תבנת לך אשה ולא
 9 יהוה לך בניס וקנות במקום תוך: כרבה ו אמר
 יהוה עליהבנים ועל-הבנות הולודים במקום הוה ועל-
 אמתם הולדות אותם ועל-אבותם המולדים אותם בארץ
 4 הזאת: ממותי תחלאים ימותו לא יספרו ולא יקברו
 לדמן על-פני האדמה יהו ויכרוב וברעב וכלו והמתו
 גבלתם לפאצל קטוף השמים ולבשמת הארץ:

7 כיבה ו אמר יהוה אלהי-בוא בית מרוח ואל-מלך
 לספור ואל-תנר להם כראפתתי את-שלומי מאת העם
 6 הוה וסדוה את-החסד ואת-החיים: ומתו גדלים
 וקטנים בארץ הזאת לא יקברו ולא-יספרו להם ולא
 7 יתנדר ולא יקחה להם: ולא-יפסו להם על-אבלי
 לנחמו עלימת ולא-יטקו אותם בום תנחומים על-אביו

8 ועל-אמו: ובית-משתה לא-יתבוא לשבת אותם לאכל
 9 ולשתות: כי כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
 הגני משבות מודה-מקום הוה לעיניכם ובמיכם קול
 10 ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה: יהוה כי תנדר
 לעם הוה את בלי-הדברים האלה ואמר אלוך על-
 מה דבר יהוה עלינו את בלי-הרעה הנוולה הזאת ומה

11 עולנו ומה חטאתנו אשר חטאנו ליהוה אלהינו: ואצרת
 אליהם על אשר-עובי אבותיכם אותי ואסרתיהוה ובלתי
 אצרו אליהם אחרים ועבדום ושתתנו להם ואתי יעובי
 12 ואת-התורתי לא שמרו: ואתם הרעתם לעשות מאבותיכם
 והנחם הלכים איש אצרו שררות לבו-הרע בבלתי
 13 שמעו אלי: והטלתי אתכם מעל הארץ הזאת על-
 הארץ אשר לא ידעתם אתם ואבותיכם ועבדתי-שם
 את-אלהים אחרים זימם ויללה אשר לא-אתנו להם
 14 תענה: לכן הנהלמם באים ואסרתיהוה ולא-יאמר
 עוד חסרתיה אשר העלה את-בני ישראל מארץ מצרים:

land! I have not lent, nor have men lent to me: (yet) every one of them curseth me. The Lord said, Truly I will release thee for (thy) good; truly I will cause the enemy to meet thee in the time of distress and in the time of affliction. Can iron break in pieces the northern iron and copper? Thy wealth and thy treasures will I give up as spoil without price, and this for all thy sins, even in all thy borders. And I will cause them to pass over with thy enemies into a land which thou knowest not; for a fire is kindled in my anger, over you shall it burn. ¶ Thou well knowest it, O Lord: remember me, and think of me, and avenge me on my persecutors; and according to thy long-suffering act thou for me: know, that for thy sake I have borne shame. When thy words were made manifest to me, then I greedily received them; and thy word became unto me the gladness and joy of my heart; for thy name is called upon me, O Lord God of hosts. I sat not in the assembly of the mirthful, and was rejected; because of thy inspiration I sat solitary; for thou hadst filled me with indignation. Why is my pain perpetual, and my wound incurable? it refuseth to be healed; it is truly become unto me as a deceptive spring, as waters that are not reliable. ¶ Therefore thus hath said the Lord, If thou return, and I bring thee back again, then shalt thou stand before me; and if thou bring forth the precious from the vile, thou shalt be as my mouth; these shall return unto thee; but thou shalt not make thee unto this people as a fortified brazen wall; and they will fight against thee, but they shall not prevail against thee; for I am with thee to save thee and to deliver thee, saith the Lord. And I will deliver thee out of the hand of the wicked, and I will redeem thee out of the grasp of the tyrants.

CHAPTER XVI.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, 2 saying, Thou shalt not take thyself a wife, neither shalt thou have sons or daughters in this place. 3 ¶ For thus hath said the Lord concerning the sons and concerning the daughters that are born in this place, and concerning their mothers that bear them, and concerning their fathers that beget them in this land: A death through diseases of famine shall they die; they shall not be lamented for; nor shall they be buried; for dung upon the face of the earth shall they be; and by the sword and by famine shall they come to their end; and their carcasses shall be for food unto the fowls of heaven, and unto the beasts of the earth. ¶ For thus hath said the Lord, Enter not into the house of mourning, neither go to lament nor to condole with them; for I have taken away my peace from this people, saith the Lord, yea, and mercy. And both the great and the small shall lie in this land—they shall not be buried, and men shall not lament for them, nor cut themselves, nor make themselves bald for them; Nor shall they break bread for them at their mourning, to comfort them for the dead; nor shall they give them to drink the cup of consolation for their father and for their mother. And into the house of feasting shall they not enter, to sit with them, to eat and to drink. ¶ For thus hath said the Lord of Hosts, the God of Israel, Behold, I will cause to cease out of this place before your eyes, and in your days, the voice of gladness, and the voice of joy, the voice of the bridegroom, and the voice of the bride. And it shall come to pass, when thou shalt tell this people all these words, and they should say unto thee, Wherefore hath the Lord spoken against us all this great evil? and what is our iniquity? and what is our sin that we have committed against the Lord our God? That thou shalt say unto them, Because your fathers forsook me, saith the Lord, and walked after other gods, and served them, and bowed down unto them, and me they forsook, and my law they kept not; And ye act worse than your fathers; for, behold, ye walk every one after the stubbornness of his evil heart, so as not to hearken unto me; Therefore will I hurl you out of this land into the land of which ye had no knowledge, neither ye nor your fathers; and ye will serve there other gods by day and by night; so that I will not grant you any favor. 14 ¶ Therefore, behold, days are coming, saith the Lord, when it shall not be said any more, As the Lord liveth, who hath brought up the children of Israel out of the land of Egypt; But, As the

Lord liveth, who hath brought up the children of Israel from the land of the north, and from all the countries whither he had driven them; and I will cause them to return unto their land which I have given unto their fathers. ¶ Behold, I will send for many fishermen, saith the Lord, and they shall fish them; and after that will I send for many hunters, and they shall hunt them from every mountain, and from every hill; and out of the clefts of the rocks, For my eyes are directed upon all their ways, they are not hidden from my face, nor is their iniquity concealed from my eyes. And (thus) will I pay them at the first of their twofold iniquity and their sin; because they have defiled my land, filling my heritage with the carcasses of their detestable and abominable idols. ¶ O Lord, my strength, and my fortress, and my refuge on the day of trouble, unto thee shall nations come from the ends of the earth, and say, Nothing but falsehood had our fathers inherited, vanity, wherein there is no profit. How? can a man make unto himself gods, which are yet no gods? Therefore, behold, I will cause them to know, at this time will I cause them to know, my hand and my might; and they shall know that my name is The Eternal.

CHAPTER XVII.

¶ The sin of Judah is written down with a pen of iron, with the point of a diamond; it is engraved upon the table of their heart, and on the horns of your altars. Like their remembrance of their children, so are (to them) their altars and their groves by (every) green tree upon the high hills. O my mountain in the field, thy substance, all thy treasures will I give up for spoil; thy high places (created) through thy sin, about all thy borders. And thou shalt be cast out, yea through my own guilt, from thy heritage which I have given thee; and I will cause thee to serve thy enemies in a land which thou knowest not; for a fire have ye kindled in my anger, for ever shall it burn. ¶ Thus hath said the Lord, Cursed is the man that trusteth in man, and placeth on flesh his dependence, while from the Lord his heart departeth. And he shall be like a lonely tree in the desert, which feeleth not when the good cometh; but abideth in the parched places in the wilderness, in a salty land which cannot be inhabited. ¶ Blessed is the man that trusteth in the Lord, and the Lord will be his trust. And he shall be like a tree that is planted by the waters, and by a stream spreadeth out its roots, which feeleth not when heat cometh, but its leaf remaineth green; and in a year of drought it is not withered by care, and ceaseth not from yielding fruit; Deceitful is the heart above all things, and sick; who can know it? I the Lord search the heart, probe the reins; yea, to give unto every man according to his ways, according to the fruit of his deeds. ¶ As a cuckoo that sitteth on eggs in which he hath not laid, so is he that getteth riches, and not by right; in the midst of his days shall he leave them, and at his end shall be called wicked. A throne of glory exalted from the beginning, is the place of our sanctuary! Hope of Israel, O Lord, all that forsake thee shall be made ashamed, and the backsliders among me shall be written down on the earth; because they have forsaken the fountain of living waters, the Lord. ¶ Heal me, O Lord, and I shall be healed; I shall save me, and I shall be saved; for my praise art thou. Behold, they say unto me, Where is the word of the Lord? let it come now. As for me, I have not hastened to be a shepherd to follow thee; and the woful day have I not longed for; thou knowest it; what came out of my lips was known before thee. Be not a terror unto me; I thou art my protection on the day of evil. Let those be made ashamed that persecute me, but let not me be made ashamed; let them be dismayed, but let me not be dismayed; bring upon them the day of evil and strike them with double breach. ¶ Thus said the Lord unto me, Go and stand in the gate of the children of the people, whereby the kings of Judah usually enter, and by which they usually go out, and in all the gates of Jerusalem; And say unto them, Hear ye the word of the Lord, ye kings of Judah, and all Judah, and all inhabitants of Jerusalem, that enter in by these gates. Thus hath said the Lord, Take heed for your souls, and bear no burden on the sabbath day, nor bring it in through the gates of Jerusalem; Nor shall you carry forth a

השבת וכל מלאכתה לא תגשו וקדשתם אתיום השבת
 23 כאשר צוית את אבותיכם: ולא שמעו ולא הפו את
 אונם וקשו את ערפם לבלתי שומע ולבלתי קבתי
 24 מיסר: ויהי ארס שמעו אלו ואסדוה לבלתי ו
 הביא משא בשערי העיר הווא ביום השבת ולקדש
 כה אתיום השבת לבלתי עשותה כל מלאכה: וכו
 בשערי העיר הווא מלקים ושלום ישבים על כסא
 דוד רבבים ו כרכב ובסוסים המה ושרים איש ויהי
 26 וישבי וישלם השבת העיר הווא לעולם: וכו
 ויהי ומסכבות וישלם ומארץ בגזן ומדמשפלה
 ומדדור ומדנגב מכאים עלה תבן ומנחה ולבנה
 27 ומבא ודור בית יהודה: ואסלא תשמעו אלו לקדש את
 יום השבת ולבלתי ו שאת מישא וכו
 ביום השבת והצית איש בשערה וקבלה ארמנות וישלם
 ולא תבכה:

CAP. XVIII. ח

8 הדבר אשר יהי אלהי רמזו מאת יהוה לאמר: קום
 3 ונבנת בית הוצר ושמה אשמעה אתדברתי: ואד
 4 בית הוצר והנה עשה מלאכה עלהאנשים: וישתת
 הכל אשר הוא עשה בחמר ביד הוצר ושב ונששו
 ה כלי אחר כאשר ישר בעיני הוצר לעשות: ויהי
 6 דבריהוה אלי לאמר: הביוצר הזה לאאכל לעשות
 לקם בית ישראל ואסדוה והה כלמר ביד הוצר
 7 קדשתם ביה בית ישראל: ונע אדבר עלינו
 8 ועל מלכה לתוש ולתוץ ולהאדו: ושב הני הווא
 9 חשתי אשר דברתי עליו וחסמתי עלהדעה אשר
 9 חשתי לעשות לו: ונע אדבר עלינו ועל
 ' ממלכה לבנות ולנוע: ושעה תהנה בעיני לבלתי
 שמע בקולי וחסמתי עלהדבורה אשר אמרתי להשוי
 11 אחיו: ועתה אמרנא אל איש דורה ועל יושבי וישלם
 לאמר בה אמר יהוה הנה אנכי ווצר עליכם דעה
 וחשב עליכם מחשבה שובו נא איש מדרכו דעה
 12 ותשובו דרכים ומשלליכם: ואמרנו טאש כיר אצרי
 מחשבותינו נלך ואיש שררות לברדע נעשה:
 13 לכן בה אמר יהוה שאלרנא ביום מי שמע קאלה
 14 שערתי עשתה מאו בתולת ישראל: הנעוב מצור שני
 15 שלג לבגזן אסיעתשו מים ורים קרים וזולם: כיר
 שבתני עמי לשוא וקמרו וישלום בדרכיהם שבולי
 16 עולם ללכת נתיבות הרך לא סללה: לשום ארצם
 לשמה שרקות עולם כל עבר עליה ישם ויעד בראשו:
 17 ברוח קדים אפיצם לפני אויב קרף ולא פנים ארצם
 18 ביום אדם: ואמר לנו מחשבה על דרמנו
 מחשבות כו לאתאבר תורה מכלן ועצה מקדם ודבר
 מביא לבו ונחיו בלשונו ואליקושבה אלהי דבריו:
 19 הקשבה דעה אל ושמע לקול דרבי: הושלם תחתי
 טובה דעה קיברו שוחה לנפשי וכו
 עמדי לפניך
 לדבר עליהם טובה להשיב את חמתך מהם:
 21 לכן מן את בניהם לרעם והגם על יד יתרה ותהנת

CAP. XIX. ט
 8 בה אמר יהוה הלך וקנית כקבך וצר רדש ומוקני העם
 ומוקני הבנים: והאת אלהי אשך פחה שער
 2 הסרקות וקראת שם אתה דברים אשר אדבר אלך:
 3 ואמרת שמעו דבר יהוה מלכי יהודה וישבי וישלם
 בדאמר יהוה צבאות אלהי ישראל הני מבא דעה
 4 עלהמקום הזה אשר כל שמעה תעלה אנו: ען
 אשר ענקי ונפרו את המקום הזה וקמרו לו לאלהים
 אחרים אשר לא ידעום הנה ואבותיהם ומלכי יהודה
 5 ומלוא את המקום הזה עם הקום וכו
 אתדמות הבטל
 6 לשרף את בניהם באש עלות לבטל אשר לא צוית
 7 ולא דברתי ולא עתה עליכם: לכן הנדמים
 8 באים ואסדוה ולא יקרא למקום הנה עוד תתפת ונא
 9 ביהוה כי אסעא תהיה: ובכתי את צעתי ויהיה
 10 וירושלם במקום הזה והפלתיס בהרוב לפני אבותיהם
 11 וכד כבקשו נפשמ ונתתי את ידך להמאכל לעוף
 6 השמים ולבהמת הארץ: ושמת את העיר והאת
 לשמה ולשבתה כל עבר עליה ישם וישק על גלי
 9 מבתה: ותאכלתם את בעור מניה ואת בשר מניה
 ואיש שרדעו איכלו במצור ובמצוק אשר יצקו
 10 להם איבה ומקשו נפשמ: ושבתה הפקדן לעיני
 11 האנשים החללים אדך: ואמרת אליהם ביהוה
 12 יהוה צבאות אלהי אבותיהם הנה אלהי העיר והאת
 כאשר ישבר את כל הוצר אשר לא יוכל להרפה
 13 עוד ובתפת וקברו מאן מקום לקבור: בראשונה
 14 למקום הנה ואסדוה ולוששו ולתת את העיר הווא
 15 בתפת: והיו בתי וישלם ובתי מלכי יהודה במקום
 16 התפת הטמאים לכל הבתים אשר קמרו על יד יתרה
 לכל צבא השמים ונסק נבנים לאלהים אחרים:
 17 וכו
 18 ויהי ויהי מתפת אשר שלחו יהוה שם להבדל
 19 ויגמר בוצר ביהוה ואמר אל גללים: כה אמר
 20 יהוה צבאות אלהי ישראל הני מבי אלהי העיר הווא
 ועל גל עיריה את גלית דעה אשר דברתי עליה כי
 הקשו את ערפם לבלתי שמע את דברתי:

CAP. XX. כ

8 ושמע פשוטו בדאמר כחלו והוא יקדו נוד בבית
 2 יהוה את דרמנו נכא אתה דברים האלה: וכה פשוטו
 את דמרו וקבא נתן אתו על המהפכת אשר בשער
 3 בגזן העליון אשר בבית יהוה: ויהי מהרת ונא
 4 פשוטו את דמרו מיהמהפכת ואמר אלו ודמרו
 לא פשוטו קרא דעה שמך כי אסיעטו מקבים:
 5 ביהוה אמר יהוה הני ונעך למטר לך ולכל אלהיך

burden out of your houses on the sabbath-day, and no manner of work shall ye do, but hallow ye the sabbath-day, as I have commanded your fathers. But they hearkened not, and inclined not their ear; and they made their neck stiff, as was not to hearken, and not to receive instruction.

24 And it shall come to pass, if ye will diligently hearken unto me, saith the Lord, so as to bring in no burden through the gates of this city on the sabbath-day, and to hallow the sabbath-day, 25 so as to do no work thereon: Then shall there enter through the gates of this city kings and princes sitting upon the throne of David, riding in chariots and on horses, they, and their princes, the men of Judah, and the inhabitants of Jerusalem; and this city shall be inhabited for ever.

26 And there shall come from the cities of Judah, and from the environs of Jerusalem, and from the land of Benjamin, and from the lowlands, and from the mountain, and from the south, those that bring burnt-offerings, and sacrifices, and meat-offerings, and frankincense, and those that bring thanksgiving-offerings, unto the house of the Lord.

27 But if ye will not hearken unto me to hallow the sabbath-day, and not to bear a burden, and to enter in at the gates of Jerusalem on the sabbath-day: then will I kindle a fire in its gates, and it shall devour the palaces of Jerusalem, and it shall not be quenched.

CHAPTER XVIII.

1 ¶ The word which came to Jeremiah from the Lord, saying, Arise, and go down to the potter's house, and there will I let thee hear my words.

2 Then went I down to the potter's house, and behold, he was doing work on the wheels. And the vessel that he was making became spoiled as (happeneth) with the clay in the hand of the potter; and he made again thereof another vessel, as it seemed good in the eyes of the potter to make it. ¶ Then came the word of the Lord to me, saying, Shall I not be able to do unto you as this potter, O house of Israel? saith the Lord. Behold, as the clay is in the potter's hand, so are ye in my hand, O house of Israel. ¶ At one instant I speak concerning a nation, and concerning a kingdom, to root out, and to pull down, and to destroy it: But should that nation, against whom I have spoken, return from their wrongdoing: then will I bethink me of the evil that I had thought to do unto them. ¶ And at one instant I speak concerning a nation, and concerning a kingdom, to build and to plant it; But should it do what is evil in my eyes, so as not to hearken to my voice: then will I bethink me of the good, wherewith I had thought to benefit the nation. And now do say to the men of Judah, and to the inhabitants of Jerusalem, as followeth. Thus hath said the Lord, Behold, I form against you evil, and devise against you a device: do but return now every one from his evil way, and amend your ways and your deeds. And they said, It is useless: for after our own thoughts will we walk, and we will every one do after the stubbornness of his evil heart. ¶ Therefore thus hath said the Lord, I will ask among the nations, Who hath heard the like things? a very horrible act hath the virgin of Israel committed. Doth the snow of Lebanon ever quit the rock of the field? or do the far-coming, cold, flowing waters ever fail? That my people have forgotten me, that they have burnt incense to false gods, and are made to stumble on their ways, the ancient beaten tracks, to walk in paths, on a road which is not belted? To make their land desolate, a perpetual derision: every one that passeth thereby shall be astonished, and shake his head. Like an east wind will I scatter them before the enemy; with the back, and not the face, will I regard them on the day of their calamity. ¶ And they said, Come, and let us contrive devices against Jeremiah: for the law will not be lost from the priest, nor counsel from the wise, nor the word from the prophet. Come, and let us smite him with the tongue, and let us not listen to any of his words. Listen to me, O Lord, and hearken to the voice of those that contend with me. Shall evil be recompensed instead of good, that they have dug a pit for my life? Remember my standing before thee to speak good concerning them, to cause thy wrath to turn away from them.

21 ¶ Therefore give up their children to the famine, and let their life ebb out by means of the sword; and let their wives be bereaved of their children,

and widows; and let their men be slain by death; their young men smitten by the sword in the battle. Let a cry be heard from their houses, when thou bringest a troop over them suddenly; for they have dug a pit to catch me, and laid concealed snares for my feet. Yet thou, Lord, knowest well all their counsel against me, to (procure my) death: forgive not their iniquity, and let their sin not be blotted out from before thee; but let them be brought to stumbling before thee; in the time of thy anger deal thus with them.

CHAPTER XIX.

¶ Thus said the Lord, Go and buy a bottle from a maker of earthenware, and (take) some of the elders of the people, and of the elders of the priests: And go forth unto the valley of the son of Hinnom, which is by the entry of the gate Charstih, and proclaim there the words that I will speak unto thee. And say, Hear ye the word of the Lord, O kings of Judah, and inhabitants of Jerusalem, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Behold, I will bring evil over this place, so that the ears of every one that heareth it shall tingle. For the reason that they have forsaken me, and have defiled this place, and have burnt incense in it unto other gods, which they had not known, either they or their fathers, or the kings of Judah, and have filled this place with the blood of innocents: And they have built the high-places of Ba'al, to burn their sons with fire as burnt-offerings unto Ba'al, which I had not commanded, nor spoken, and which had not come into my mind: ¶ Therefore, behold, days are coming, saith the Lord, that this place shall no more be called The Thopheth, nor the valley of the son of Hinnom, but, The valley of slaughter. And I will make void the counsel of Judah and Jerusalem in this place; and I will cause them to fall by the sword before their enemies, and by the hand of those that seek their life; and I will give their carcasses as food unto the fowls of the heaven, and unto the beasts of the earth. And I will render this city desolate, and an (object of) derision: every one that passeth thereby shall be astonished and hiss because of all its plagues. And I will cause them to eat the flesh of their sons and the flesh of their daughters, and they shall eat every one the flesh of his associate, in the siege and straitness, wherewith their enemies, and those that seek their life, shall distress them. Then shalt thou break the bottle before the eyes of the men that are going with thee. And thou shalt say unto them, Thus hath said the Lord of hosts, In this manner will I break this people and this city, as one breaketh a potter's vessel, that cannot be restored again; and in Thopheth shall they bury, for want of room to bury. Thus will I do unto this place, saith the Lord, and to its inhabitants, and to make this city as Thopheth: And the houses of Jerusalem, and the houses of the kings of Judah, which are unclean, shall become as the place of the Thopheth, with all the houses upon the roofs of which they have burnt incense to all the host of heaven, and have poured out drink-offerings to other gods. ¶ Then came 14 Jeremiah from the Thopheth, whither the Lord had sent him to prophesy; and he placed himself in the court of the house of the Lord; and said to all the people, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Behold, I will bring upon this city and upon all its towns all the evil that I have spoken against it; because they have hardened their neck, so as not to hear my words.

CHAPTER XX.

But when Paschur the son of Immer the priest, who was chief superintendent in the house of the Lord, heard Jeremiah prophesying these words: Then smote Paschur Jeremiah the prophet, and put him in the stocks: that were in the upper gate of Benjamin, which was in the house of the Lord. And it came to pass on the morrow, that Paschur brought forth Jeremiah out of the stocks. And Jeremiah said unto him, Not Paschur (Fulness of Freedom) hath the Lord called thy name, but Magor-missabib (Terror all around). ¶ For thus hath said the Lord, Behold, I will make thee a terror to thyself, and to all thy friends; and

לדעה ולא לטובה נאסדתה בך מלך ככל תענה ושרפה
 כאש: ולבית מלך דודה שמו דבר ידעה: בית דוד
 כה אמר דוד דעו לכרך משפט והצילו גוול מיד עושק
 פדתצא כאש חמה ובערה ואין מכה מפני רע
 מעלליהם: הגו אלף ישבת העמק צור המושר נאס'
 ידעה האמרים מידת עלי ועי ובו במשנתו:
 ופקדתי עליכם כפר מעלליכם נאסדתה והצתי אש
 בערה ואכלה כל שב בית:

CAP. XXII. כב

כה אמר דוד בית מלך דודה וברת לש אר
 הדבר הזה: ואמרת שמו דבר דוד מלך דודה הישב
 על כסא דוד אתה ובערד ועמך הנאס בשערים
 האלה: כה אמר דוד עשו משפט ובערה והצילו
 גוול מיד עשוק ור' יום ואלמנה אלחמו אלחממו
 וגם נקי אלחשפט במקום הזה: כי אדעשו תעשו
 אתה ודבר הנה וכו' בשער הזה הזה מלכים ושבים
 לדוד על כסאו רבבים ברבב ובסוסים הוא ובערו ועמו
 ואם לא תשמעו אתי ובערו האלה כי ובערתי נאס'
 דעה בלחכה הנה הבית הזה: כרבה אמר
 דעה על בית מלך דודה נלעד אתה לי ראש הלכנו
 אסלא אשתך מרבר ערים לא נשבה: וקדשת ערך
 משתחים אש וכלו וקרנו מבתי ארץ והצילו על
 ראש: ובערו גים רבים על העיר הזאת ואמרו אש
 אילדעו עלימה עשה דעה ככה לעיר הגדולה הזאת:
 ואמרו על אשר עובי את ברת דעה אלחמם ונשפתו
 לאלחים אחרים ובערום: אלחככו למת ואל'
 הגו לו בכו בכו הלדך כי לא ישוב עוד וראה את
 ארץ מלכו: כרבה אמרתה אל שלים בראשיתו
 מלך דודה המלך תחת אשיתו אביו אשר כרא מך
 המקום הזה לא ישוב שם עוד: כי במקום אשר הגלו
 אתי עם ימות ואת דארץ הזאת לא יראה עוד:
 הוי בנה ביתו בלא צדק ועליותו בלא משפט ברעו
 יעבר הנם ופעלו לא יתדלו: האמר אבנהו בית
 מדות ועליות מרותם וקרע לו חליו וספון בארץ וישות
 בשש: והמלך כי אתה מתברר בארץ אבד הלאו
 אכל ושתה ועשה משפט ובערה או טוב לו: הן דוד
 עני ואבין או טוב הלא היא תענת אתי נאסדתה: כי
 אין עינד ולבך כי אסעל בעצד ועל הסנהלן לשפוד
 ועלה העשק ועלה המוצה לעשות: לכן כה אמר
 דעה אל דיעום בראשיתו מלך דודה לא יספדי לו
 הוי אתי ותי אתות אל יספדי לו הוי אתי ותי דוד:
 קבורת חמור יקבר סחוב השלד והתלוא לשערי
 דושלים: עלי הלכנו וצננו ובשנו הני קרן
 וצננו מעברים כי נשברו כל מאבדי: דברתי אלך
 בשלוסוך אמרת לא אשמע נה דרברך מעטודך כי לא
 שמעת כקולי: כל רועי תרעהו ואת אבדי בשבי
 ילבי כי אין חבשי וכלמת מכל העתד: ישבתי בלכנו
 מקנתי בארם מהעלמת כבארך תבלים חיל כולדה:

וגפלו כתרב איביהם ועינד ראות ואת כל דודה אתן
 ה בך מלך ככל והגלם ככלה והגם כתרב: ונתתי את
 כל חסן העיר הזאת ואת כל יענה ואת כל יקרנה ואת
 כל אצרות מלכי דודה אתן בך איביהם וכוונם ולקחום
 והביאום ככלה: ואתה פשהו וכל ישבי ביתה תלכו
 בשבי ובכל תבוא ושם תמת ושם תקבר אתה וכל
 אבדי אשר יבאת להם בשקר: פתיתי דודה
 ואפת חוקתי ותכל התי לשחוק בלחיים כלה לע
 ל: כי מדי אדבר אויב הנם ושר אקרא ברה
 דבר דעה לי לחכה ולקלם בלחיים: ואמרת לא
 אוקרט ואל אדבר עוד בשמו דעה כלבי כתי בערת
 עני בעצמתי ובלאתי כלכל ולא אקלי: כי שמעתי
 דבת רבים מיד מקיב הניו ונעדי כל אש שלימי
 שמו עלי אלו יתה ועכלה לוי ויקחה נקמתו ממני:
 הנה אתי בנבור ערין עלכן דרפי יקשו ולא יכלו
 בשו מאד כילא השבילו כלמת טולם לא תשבח:
 ונתה צבאות בתן צדק ראה כלות ולב אראה נקמתך
 מהם כי אלך גלתי את רובי: שירו לחיה חללו
 את דעה כי הציל את נפש אבין מיד מרעים:
 איר היום אשר ילדתי כי יום אשר יולדתני אמר אל
 הוי ברוד: איר האש אשר בשר אתי אבי לאמר לך
 לך כי ופר שמו שמחה: הנה האש ההוא כערים
 אשר הפך הנה ולא נהם ושמי וקרה בכך ותרעה
 בעת צערים: אשר לא יממתני מהם ותחילי אמ
 קברו ורחה בת שולם: למה זה מרסם וצאתי לראות
 עול וגון וכלו בשבת ימי:

CAP. XXI. כ"א

הדבר אשר ידעה אלהימתי מאת דעה בשלם אלו
 המלך צדקתו אתפשחור כדמלכה ואת צענה כד
 מעשה הבין לאמר: דרשניא כדעו את דעה כי
 נכסדראר מלך ככל נחם עלי אלו עשה דעה
 אותנו ככל נפלאותו ועלה מעלני: ואמר דממו
 אליהם כה תאמן אל צדקתי: כה אמר דעה אלתי
 ישראל הגו מסב אתי כלי המלכה אשר כדכם אשר
 אתם נלחמם כם את מלך ככל ואת השערים הנעים
 עליכם מתיח לחימה ואפתי אתם אל דוד העיר
 הזאת: ונלחמתי אלי אתכם כד נטוה וכוונע חוגרה
 וקאף ובחמה ובקנף גדול: והבתי אתי ושב העיר
 הזאת ואת הדאסם ואת הכהמה כדבר גדול ימות:
 ובערו ואת דעה אתן את צדקתי מלך דודה ואת
 מדרתב ומדרתב כד נכסדראר הולת מלך ככל וכל
 איביהם וכן מבקשי נפשם והגם לפי תרבו לא יחיים
 עליהם ולא יחמל ולא ירחם: ואלהיגם הנה תאמר
 כה אמר דעה הגו נתן לפניכם את דוד החיים ואת
 דוד המות: הישב בעיר הזאת ימות כתרב ובערב
 וכדבר והוצא ונפל על השערים הנעים עליכם ותי
 ותחילי ונפשי לשלל: כרשמתי מני בעיר הזאת

they shall fall by the sword of their enemies, and thy eyes shall see it; and all Judah will I give into the hand of the king of Babylon, and he shall lead them into exile to Babylon, and I will smite them with the sword. And I will give up all the wealth of this city, and all its acquisitions, and all its precious things; and all the treasures of the kings of Judah will I give into the hand of their enemies, who shall plunder them, and take them and carry them away to Babylon. And thou, Pashchur, and all the inhabitants of thy house, shall go into captivity; and to Babylon shalt thou come, and there thou shalt die, and there shalt thou be buried, thou, and all thy friends, to whom thou hast prophesied with falsehood. ¶ Thou didst persuade me, O Lord, and I was persuaded; thou laidst thy (hand) strongly on me, and didst prevail; I am laughed at all the time, every one mocketh me. For as often as I speak must I cry out, violence and wasting must I proclaim; because the word of the Lord is become unto me a disgrace, and a derision, all the time. And I thought, I will not make mention of him, and I will not speak any more in his name. But it became in my heart as a burning fire enclosed within my bones, and I was weary with enduring, and I could not overcome it. For I heard the defaming of many, angry assemblies on every side, "Tell, and we will tell of him." All the men who ought to seek my welfare, watch for my fall; saying, "Peradventure he may be enticed, and we shall prevail against him, and we will then take our revenge on him." But the Lord is with me as a mighty powerful one; therefore my persecutors will stumble, and they will not prevail; they will be greatly ashamed, for they will not prosper. (It is) an everlasting confusion which will never be forgotten. But, O Lord of hosts, that probest the righteous, seest the reins and the heart, let me see thy vengeance on them; for unto thee have I laid open my cause. ¶ Sing unto the Lord, praise ye the Lord; for he hath delivered the soul of the needy from the hand of evil-doers. Cursed be the day whereon I was born: the day on which my mother bore me shall not be blessed. Cursed be the man who brought tidings to my father, saying, A man-child is born unto thee. How very glad did he make him! And may that same man become like the cities which the Lord overthrew, and bethought himself not; and may he hear a cry of anguish in the morning, and a tumultuous noise at noontide; because he was not slain (as I escaped) from the sword; that my mother might have become unto me my grave, and her womb have been affected with a perpetual pregnancy. Wherefore was this that I came forth out of the womb to see trouble and sorrow, that my days should pass away in shame?

CHAPTER XXI.

¶ The word which came unto Jeremiah the Lord, when king Zedekiah sent unto him Pashchur the son of Malkiyah, and Zephanyah the son of Ma'asseyah the priest, saying, Inquire, I pray thee, on our behalf of the Lord; for Nebuchadrezzar the king of Babylon maketh war against us; peradventure the Lord will deal with us according to all his wondrous deeds, so that he may withdraw from us. ¶ Then said Jeremiah unto them, Thus shall ye say to Zedekiah: Thus hath said the Lord the God of Israel, Behold, I will turn back the weapons of war that are in your hands, wherewith ye fight against the king of Babylon, and against the Chaldeans, who besiege you without the walls, and I will assemble them into the midst of this city. And I myself will fight against you with an outstretched hand and with a strong arm, and in anger, and in fury, and in great wrath. And I will smite the inhabitants of this city, both man and beast, of the great pestilence shall they die. And afterward, saith the Lord, will I give up Zedekiah the king of Judah, and his servants, and the people, and those that are left in this city from the pestilence, from the sword, and from the famine, into the hand of Nebuchadrezzar the king of Babylon, and into the hand of their enemies, and into the hand of those that seek their life; and he shall smite them with the edge of the sword; he will not spare them, nor have pity, nor have mercy. And unto this people shall thou say, Thus hath said the Lord, Behold, I set before you the way of life, and the way of death. He that remaineth in this city shall die by the sword, or by the famine, or by the pestilence; but he that goeth out, and runneth away to the Chaldeans that besiege you, shall remain alive, and his life shall be unto him as a booty. For I have set my

face against this city for evil, and not for good, saith the Lord; into the hand of the king of Babylon shall it be given up, and he will burn it with fire. And to the house of the king of Judah I (say), Hear ye the word of the Lord: O house of David, thus hath said the Lord, Exercise justice on (every) morning, and deliver him that is robbed out of the hand of the oppressor; lest my fury go forth like fire, and burn, that none can quench it, because of the evil of your doings. Behold, I am against thee, O inhabitress of the valley, (about) the rock of the plain, saith the Lord; who say, Who shall descend down against us? or who shall enter into our habitations? But I will inflict punishment on you according to the fruit of your doings, saith the Lord; and I will kindle a fire in its forest, and it shall devour all its environs.

CHAPTER XXII.

¶ Thus said the Lord, Go down to the house of the king of Judah, and speak there this word; And thou shalt say, Hear the word of the Lord, O king of Judah, that sittest upon the throne of David, thou and thy servants, and thy people that enter in by these gates. Thus hath said the Lord, Execute ye justice and righteousness, and deliver him that is robbed out of the hand of the oppressor; and the stranger, the fatherless, and the widow shall ye not oppress, and do them no violence, and shed no innocent blood in this place. For if ye indeed will do this thing, then shall I enter in through the gates of this house kings sitting atto David upon his throne, riding in chariots and on horses, he, and his servants, and his people. But if ye will not hear these words, then do I swear by myself, saith the Lord, that this house shall become a ruin. ¶ For thus hath said the Lord concerning the house of the king of Judah, A Gil'dad (though) thou art unto me, a summit of the Lebanon; yet I will surely change thee into a wilderness, cities which are not inhabited. And I will make ready against thee destroyers, every one with his weapons; and they shall cut down the choice of thy cedars, and cast them into the fire. And (when) many nations (then) pass by this city, they will say every man to his neighbor, Wherefore hath the Lord done the like unto this great city? Then shall they say, Because they had forsaken the covenant of the Lord their God, and bowed down unto other gods, and served them. ¶ Weep not for the dead, and do not bemoan him; weep sorely for him that goeth away; for he shall never return any more, and see the land of his birth. For thus hath said the Lord respecting Shallum the son of Josiah the king of Judah, who reigneth in the place of Josiah's father, who is gone forth out of this place, He shall never return thither any more; But in the place whither they had led him into exile, there shall he die; but this land shall he not see any more. ¶ We unto him that he hath his house by unrighteousness, and his chambers by injustice; that maketh his neighbor work without wages, and giveth him not the reward for his labor; That saith, I will build me a roomy house, and ample chambers, and cutteth himself out windows, and ceileth it with cedar, and painteth it with colors. Shalt thou reign, because thou strivest to excel with cedar buildings? behold, thy fate ate and drank, but he executed justice and righteousness; then was it well with him. He judged the cause of the poor and needy; then was it well; is not this the proper knowledge of me? saith the Lord. But thy eyes and thy heart are directed on nothing but upon thy own gain, and upon innocent blood to shed it, and upon oppression, and upon extortion, to practise them. ¶ Therefore thus hath said the Lord concerning Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah, They shall not lament for him, with, "Wo, my brother, and, "Wo, sister!" they shall not lament for him with, "Wo lord!" and, "Wo to his glory!" With the burial of an ass shall he be buried, dragged about and cast forth beyond the gates of Jerusalem. ¶ Ascend the Lebanon, and cry aloud; and let thy voice resound in Bashan; and cry aloud from 'Abarim; for crushed are all thy lovers. I spoke unto thee in thy prosperity; but thou saidst, I will not hear thee. This have been thy manner from thy very youth, that thou didst not hearken to my voice. The wind shall scatter abroad all thy shepherds, and thy lovers shall go into captivity; surely then shalt thou be ashamed and confounded because of all thy wickedness. O inhabitress of Lebanon, that makest thy nest in the cedars, how full of grace wilt thou be when pangs come upon thee, the pain as of a woman in travail!

19 הנה ופנתה ידוה תהיה יצאה ופער מתחלל על ראש
 רשעים וזל: לא ישוב ארצוה ערששתו ויחזקומו כ
 20 מומות לבו באחרית הימים תחפוש בה בניה: לא י
 21 שלחתי את הנבאים והם רצו לאדברתי אליהם והם
 נבאו: ואסיגמו בסודו וישמעו דבר את עימי וישבו
 22 מדרבם הרע וגרעו מעללהם: האלהי מקרב
 23 אני נאסידהו ולא אלהי מקרב: אסידהו איש
 24 במסתרים וצני לא יראוהו נאסידהו הלאו את השמים
 25 ואת הארץ אני מלא נאסידהו: שמעת את אשר כה
 26 אמרו הנבאים הנבאים בשמי שקר לאמר חלמתי
 27 חלמתי: ערמתי ביש בלב הנבאים נבא ושקר וביאי
 28 תרמת לבם: החשבים להשכיח את עימי שמי בחלומתם
 29 אשר וספרו איש לרעהו כאשר שקרו אבותם את שמ
 30 בקעל: הנבוא אשר ארתו הלאו וספר הלאו ואשר דברו
 31 אתו דבר דברי אמת מהילכתם אתה דבר נאסידהו:
 32 הלאו כה דבר כאשר נאסידהו וכפטיש ופצץ סלע:
 33 לבן חנוני עליה נבאים נאסידהו מנגבו דבר איש מאת
 34 רעהו: חנוני עליה נבאים נאסידהו הלקחים לשונם
 35 וינאמו נאם: חנוני עליה נבוא חלמות שקר נאסידהו
 36 וספרום וחתו את עימי כשקדכם וכפחותם וינאמו לא
 37 שלחתיים ולא צויתים והיעיל לא יועילו לעשההו אב
 38 ידוה: וקרישאלך העם הוה אלהיבא איכותו לאמר
 39 מהימשא ידוה ואתרת אליהם את מהימשא ונשתי
 40 אתכם נאסידהו: ותנבאו ותכנהו העם אשר יאמר מישא
 41 ידוה ופקדתו עליה איש הנוא ועלביהו: כה תאמרו לה
 42 איש על רעהו ואיש אלאהו מהיענה ידוה ומהידבר
 43 ידוה: ומשא ידוה לא תוקדעו כי המשא ידוה לאיש
 44 דברו ותפקתם את דברו אליהם חיים ידוה צבאות
 45 אלהי: כה תאמר אליה נבוא מהיענה ידוה ומהידבר
 46 ידוה: ואסימשא ידוה תאמרו לבן כה אמר ידוה יין
 47 אמרכם אתה דברך הנה משא ידוה ואשלח אליכם
 48 לאמר לא תאמרו משא ידוה: לבן חנוני ונשתי אתכם
 49 משא ונשתי אתכם ואת העיר אשר עתתו לבם
 50 ולאבותיכם מעל פני: ונשתי עליכם חרפת עולם וכלמות
 51 עולם אשר לא תישח:

CAP. XXIII. כג

1 א הו רעים מאבדים ומפצים את צאן מרשתי נאסידהו:
 2 לבן כה אמר ידוה אלהי ישראל עליה רעים רעים
 3 את עימי אלה הפצתם את צאני ותדלום ולא פקדתם
 4 אתם חנוני פקר עליכם את רע מעלליכם נאסידהו:
 5 ונא אבדן את שארית צאני מכל הארצות אשר הברתי
 6 אתם עם השבתו אתהו על עיניו ופרו ורבו: והקמתי
 7 עליהם רעים ורעים ולא יראו עוד ולא יחיתו ולא יקרו
 8 נאסידהו: הנה ימים באים נאסידהו תקמתי
 9 לדון צמת צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט
 10 וצדקה בארץ: כימי תושע ידוה וישראל ישכון לבטח
 11 וחדשמו אשר יקרא ידוה ו צדקתי: לבן הנבאים
 12 באים נאסידהו ולא יאמרו עוד חרותה אשר העלה
 13 את בני ישראל מארץ מצרים: כי אסידהו אשר
 14 העלה ואשר הביא את ידוה בית ישראל מארץ מצרים
 15 ומכל הארצות אשר הברתי עם השבו עליהם:
 16 לנבאים נשקר לבי בקרבי חספו בלעצמתי
 17 הייתי כאשר שפור ונגבר עברו יין מפני ידוה ומפני
 18 דברו קרשו: כי מיום באים מלאה הארץ כרפשי אלה
 19 אבלה הארץ בישו נאות ותני מרצתם לער
 20 והבורתם לא יבנו: כי ינסובו ונסלחו חנפו ונסלחו
 21 מצאתי רעתם נאסידהו: לבן ידוה רבם להם
 22 כחלקלקות באפלה ידוה ונפלו כה קראבי עליהם
 23 רעה שנת פקדתם נאסידהו: וכנבאי שמרן
 24 ראיתי חלקה הנבאו ככעל חתני את עמי את ישראל:
 25 וכנבאי וירושלם ראיתי שגורה נאות ותלך
 26 בשקר ותנוקו ובי מרעים בלתי שבו איש מרעהו הו
 27 לי כלם כסדם וישבדו כעמדה: לבן כה אמר
 28 ידוה צבאות עליה נבאים חנוני אולם לענה
 29 והשקתם מיראש כי מאת נבאי וירושלם יצאה חרפת
 30 לכל הארץ: כה אמר ידוה צבאות אלהי משפט
 31 על דבר הנבאים הנבאים לבם מהבילים הנה אתכם
 32 חנוני לבם ודברו לא מפי ידוה: אמרים אמרו למנאצי
 33 דבר ידוה שלום ידוה לבם וכל הדרך בשורות לבו
 34 אמרו לא תבוא עליכם רעה: כי מי עמד בסוד ידוה
 35 וברא וישמע את דברו מיהקשבו דברו ונשמעו:

CAP. XXIII. כג

1 א הו רעים מאבדים ומפצים את צאן מרשתי נאסידהו:
 2 לבן כה אמר ידוה אלהי ישראל עליה רעים רעים
 3 את עימי אלה הפצתם את צאני ותדלום ולא פקדתם
 4 אתם חנוני פקר עליכם את רע מעלליכם נאסידהו:
 5 ונא אבדן את שארית צאני מכל הארצות אשר הברתי
 6 אתם עם השבתו אתהו על עיניו ופרו ורבו: והקמתי
 7 עליהם רעים ורעים ולא יראו עוד ולא יחיתו ולא יקרו
 8 נאסידהו: הנה ימים באים נאסידהו תקמתי
 9 לדון צמת צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט
 10 וצדקה בארץ: כימי תושע ידוה וישראל ישכון לבטח
 11 וחדשמו אשר יקרא ידוה ו צדקתי: לבן הנבאים
 12 באים נאסידהו ולא יאמרו עוד חרותה אשר העלה
 13 את בני ישראל מארץ מצרים: כי אסידהו אשר
 14 העלה ואשר הביא את ידוה בית ישראל מארץ מצרים
 15 ומכל הארצות אשר הברתי עם השבו עליהם:
 16 לנבאים נשקר לבי בקרבי חספו בלעצמתי
 17 הייתי כאשר שפור ונגבר עברו יין מפני ידוה ומפני
 18 דברו קרשו: כי מיום באים מלאה הארץ כרפשי אלה
 19 אבלה הארץ בישו נאות ותני מרצתם לער
 20 והבורתם לא יבנו: כי ינסובו ונסלחו חנפו ונסלחו
 21 מצאתי רעתם נאסידהו: לבן ידוה רבם להם
 22 כחלקלקות באפלה ידוה ונפלו כה קראבי עליהם
 23 רעה שנת פקדתם נאסידהו: וכנבאי שמרן
 24 ראיתי חלקה הנבאו ככעל חתני את עמי את ישראל:
 25 וכנבאי וירושלם ראיתי שגורה נאות ותלך
 26 בשקר ותנוקו ובי מרעים בלתי שבו איש מרעהו הו
 27 לי כלם כסדם וישבדו כעמדה: לבן כה אמר
 28 ידוה צבאות עליה נבאים חנוני אולם לענה
 29 והשקתם מיראש כי מאת נבאי וירושלם יצאה חרפת
 30 לכל הארץ: כה אמר ידוה צבאות אלהי משפט
 31 על דבר הנבאים הנבאים לבם מהבילים הנה אתכם
 32 חנוני לבם ודברו לא מפי ידוה: אמרים אמרו למנאצי
 33 דבר ידוה שלום ידוה לבם וכל הדרך בשורות לבו
 34 אמרו לא תבוא עליכם רעה: כי מי עמד בסוד ידוה
 35 וברא וישמע את דברו מיהקשבו דברו ונשמעו:

CAP. XXIV. כד

1 הראני ידוה והנה שני הודאי תאנים מעדים לפני היכל
 2 ידוה אחרי תולות נבוכדראצר מלך בבל אתי וקרו
 3 בדיהוקים מלך ידוה ואת שרי ידוה ואתי הברש
 4 ואתי מספר מירושלם ונבאם בבל: הנהו אחר תאנים
 5 טבות מאד פתאני הפסרות תנוד אחר תאנים רעות
 6 מאד אשר לא תהאכלנה מרע: ויאמר ידוה אלי
 7 מה האתה ראה ורמדי ואמר תאנים הטובות
 8 טבות מאד ורעות רעות מאד אשר לא תהאכלנה
 9 מרע: ותי דבר ידוה אלי לאמר: כה אמר
 10 ידוה אלהי ישראל פתאנים הטבות האלה כן אביר את
 11 גלות ידוה אשר שלחתי מדהוקים הנה ארץ כשדים
 12 לטובה: ושמתי יעי עליהם לטובה ונשבתם על
 13 הארץ הנות ובויתם ולא אהרם ונשבתם ולא אתיש:

1 הראני ידוה והנה שני הודאי תאנים מעדים לפני היכל
 2 ידוה אחרי תולות נבוכדראצר מלך בבל אתי וקרו
 3 בדיהוקים מלך ידוה ואת שרי ידוה ואתי הברש
 4 ואתי מספר מירושלם ונבאם בבל: הנהו אחר תאנים
 5 טבות מאד פתאני הפסרות תנוד אחר תאנים רעות
 6 מאד אשר לא תהאכלנה מרע: ויאמר ידוה אלי
 7 מה האתה ראה ורמדי ואמר תאנים הטובות
 8 טבות מאד ורעות רעות מאד אשר לא תהאכלנה
 9 מרע: ותי דבר ידוה אלי לאמר: כה אמר
 10 ידוה אלהי ישראל פתאנים הטבות האלה כן אביר את
 11 גלות ידוה אשר שלחתי מדהוקים הנה ארץ כשדים
 12 לטובה: ושמתי יעי עליהם לטובה ונשבתם על
 13 הארץ הנות ובויתם ולא אהרם ונשבתם ולא אתיש:

24 As I live, saith the Lord, though Conyahu the son of Jehoyakim the king of Judah were a signet upon my right hand, yet for a surety would I
 25 thence pluck thee; And I will give thee into the hand of those that seek thy life, and into the hand of those of whom thou art afraid, and into the hand of Nebuchadrezzar the king of Babylon,
 26 and into the hand of the Chaldeans. And I will hurt thee out, and thy mother that hath born thee, into another country, where ye were not born;
 27 and there shall ye die. But to the land whitherward they direct their soul to return, thither shall
 28 they not return. ¶ Is this man Conyahu a despised broken image? or a vessel without value? wherefore are they hurried out, he and his seed, and are cast forth into a land which they know
 29 not? O land, land, land! hear the word of the
 30 Lord. Thus hath said the Lord. Write ye down this man as childless, as a man that shall not prosper in his days; for no man of his seed shall succeed to sit upon the throne of David, and to rule any more in Judah.

CHAPTER XXIII.

1 ¶ Wo unto the shepherds that destroy and scatter the flocks of my pasture! saith the Lord.
 2 Therefore thus hath said the Lord the God of Israel concerning the shepherds that feed my people. Ye have scattered my flocks, and driven them away, and have not taken care of them: now, behold, I will visit upon you the evil of your
 3 doings, saith the Lord. And I will indeed gather the remnant of my flock together out of all the countries whither I have driven them: and I will bring them back again to their folds: and they shall be fruitful and multiply. And I will raise up over them shepherds who shall feed them: and they shall fear no more, nor be dismayed, and none of them shall be missing, saith the Lord.
 4 ¶ Behold, days are coming, saith the Lord, when I will raise up unto David a righteous sprout, and he shall reign as king and prosper, and he shall execute justice and righteousness on the earth.
 5 In his days shall Judah be helped, and Israel shall dwell in safety: and this is his name whereby he shall be called. The Lord is our righteousness.
 6 ¶ Therefore, behold, days are coming, saith the Lord, when they shall no more say, As the Lord liveth, who hath brought up the children
 7 of Israel out of the land of Egypt? But, as the Lord liveth, who hath brought up and who hath led forth the seed of the house of Israel out of the north country, and out of all countries whither I had driven them: and they shall dwell
 8 in their own land. ¶ To the prophets—Broken is my heart within me: all my bones shake; I am like a drunken man, and like a person whom wine hath overcome, because of the Lord, and because
 9 of his holy words. For the adulterers is the land full: for because of false swearing mourneth the land, dried up are the pastures in the wilderness; because their course was for evil, and their
 10 strength was for injustice. For both prophet and priest are hypocrites: yea, in my own house have
 11 I found their wickedness, saith the Lord. Therefore shall their way be unto them as slippery ways in the darkness: they shall be pushed forward, and fall thereon; for I will bring upon them
 12 evil, the year of their punishment, saith the Lord.
 13 ¶ And on the prophets of Samaria have I seen absurdity: they prophesied by Ba'al, and misled
 14 my people Israel. ¶ But on the prophets of Jerusalem have I seen a horrible thing: they commit adultery, and walk in falsehood; and they strengthen the hands of evildoers, so that no one of these doth return from his wickedness: they are become unto me all of them as Sodom, and its inhabitants as Gomorrah.
 15 ¶ Therefore thus hath said the Lord of hosts concerning the prophets. Behold, I will feed them with wormwood, and make them drink poison-water: for from the prophets of Jerusalem is hypocrisy gone forth over all the land. ¶ Thus hath
 16 said the Lord of hosts, Hearken not unto the words of the prophets that prophesy unto you, they bring you unto vanity: a vision of their own heart do they ever speak, not out of the mouth of the Lord. They say indeed unto those that incense
 17 me, The Lord hath spoken, Peace shall ye have: and unto every one that walketh in the stubbornness of his own heart, they said, There shall come
 18 no evil upon you. For who hath stood in the secret counsel of the Lord, that he perceive
 19 and hear his word? who hath listened to his word and heard it? ¶ Behold, the storm-wind of

the Lord is gone forth in fury, yea, a whirling storm: upon the head of the wicked shall it fall grievously. The anger of the Lord will not return, until he have executed, and until he have fulfilled the purposes of his heart: in the end of days shall ye understand this fully. ¶ And I sent these prophets, yet they ran: I had not spoken to them, yet they prophesied. But if they had stood in my secret counsel, they should have announced my words to my people, and have caused them to turn back from their evil way, and from the wickedness of their doings. ¶ Am I a God for those near at hand, saith the Lord, and not a God for those who are afar off? If a man should hide himself in secret places should I not then see him? saith the Lord. Do I not fill the heavens and the earth? saith the Lord. I have heard what the prophets have said, that prophesy falsely in my name, saying, I have dreamt, I have dreamt. How long shall it be in the heart of the prophets that prophesy falsehood? yea, the prophets of the deceit of their own heart,—(How long) do they think to cause my people to forget my name by their dreams which they relate every man to his neighbor, as their fathers forgot my name for the sake of Ba'al? The prophet that hath had a dream, let him relate his dream; and he that hath received my word, let him speak my word of truth. What hath the straw to do with the corn? saith the Lord. Is not thus my word, like the fire? saith the Lord, and like a hammer that shivereth the rock? Therefore, behold, I am against the prophets, saith the Lord, that steal my words every one from his neighbor. Behold, I am against the prophets, saith the Lord, that use their own word, and say, (The Lord) saith. Behold, I am against those that prophesy with false dreams, saith the Lord, and do relate them, and mislead my people by their falsehoods, and by their vain boasting: while I have not sent them, nor commanded them; and they cannot bring the least profit to this people, saith the Lord. And if this people, or the prophet, or a priest, should ask thee, saying, What is the message of the Lord? then shalt thou say unto them, Because of this "What is the message?" will I even cast you off, saith the Lord. And as for the prophet, and the priest, and the people, that will say, "A message of the Lord," I will even inflict punishment on that man and on his house. Thus shall ye say every one to his neighbor, and every one to his brother, What hath the Lord answered? and What hath the Lord spoken? But "A message of the Lord" will ye not mention any more; for the message cometh indeed to the man of his (prophetic) word: but ye pervert the words of the living God, of the Lord of hosts our God. Thus shalt thou say to the prophet, What hath the Lord answered thee? and "What hath the Lord spoken?" But if ye will say, "A message of the Lord," then thus saith the Lord. Because ye say this word, "A message of the Lord," and I have sent unto you, saying, Ye shall not say, "A message of the Lord:" Therefore, behold, I am here, and I will tear you completely away, and I will cast you off, and the city that I have given to you and to your fathers, out of my presence; and I will lay upon you an everlasting disgrace, and a perpetual shame, which shall not be forgotten.

CHAPTER XXIV.

¶ The Lord caused me to see, and, behold, there I were two baskets of figs placed before the temple of the Lord, after Nebuchadrezzar the king of Babylon had carried away into exile Jehoniyahu the son of Jehoyakim the king of Judah, and the princes of Judah, with the carpenters and the locksmiths, from Jerusalem, and had brought them to Babylon. The one basket (had) very good
 2 figs, like the figs that are first ripe: and the other (had) very bad figs, which could not be eaten, from being so bad. ¶ Then said the Lord
 3 unto me, What seest thou, Jeremiah? And I said, Figs: the good figs, are very good; and the bad ones, are very bad, which cannot be eaten, from being so bad. ¶ And the word of the Lord
 4 came unto me, saying, Thus hath said the Lord, the God of Israel, Like these good figs, so will I acknowledge the exiles of Judah, whom I have sent away from this place into the land of the Chaldeans, for good. And I will set my eye upon them
 5 for good, and I will cause them to return again to this land; and I will build them up, and not pull them down; and I will plant them, and not pluck them up. And I will give them a heart to 7

7 ונתתי להם לב לדעת אתי כי אני יהוה והורילי להם
 ואני אתה להם לאלהים כדשבו אלי בכלילכם:
 8 ובתאנים הרעות אשר לאתאבלה מרע בר
 כה ואמר יהוה בן אתן אתיעדקוהו מלךישראל ואת
 9 שריו ואת שארית יהושלם הנשארים ביהודה הואת
 והושבים בארץ מצרים: ונתתם לזונה לדעה לכל
 ממלכות הארץ לתרפה ולקטל לטניעה ולקללה בכל
 10 הממקטת אשר צדקתם שם: ושלחתו עם אתהחרב
 אתהרעב ואתהדבר עדתתם מעל האדמה אשר נתתי
 להם ולאבותיהם:

Cap. XXV. כה

1 א הדבר אשר תהיה עליהמיוה עלילכם יהודה כשנה
 הרבעית ליהויקים כדאשרו מלך יהודה הוא השנה
 2 הראשית לנבוכדנצר מלך בבל: אשר דבר ירמיהו
 הנביא עלילכם יהודה ואל כלישבי יהושלם לאמר:
 3 מדלשל שטרה שנה לאשרוהו בןאמן מלך יהודה
 ועד היום הזה זה שלש וששנים שנה היה בתוהוה
 4 אלי ואומר אליכם אשכים ודבר ולא שמעתם: ושלח
 יהוה אליכם אתנבליעבדיו הנבאים השכם ושלה ולא
 5 שמעתם ולאיהתתם אתאונכם לטמע: לאמר שובר
 6 נא איש מדרכי הרעה ומרע מעלליכם וטבו על
 7 האדמה אשר נתן יהוה לכם ולאבותיכם למדעוכם
 8 ועדעולם: ואלתלכו אתרי אלהים אחרים לעבדם
 9 ולהשתתות להם ולא תבששו אתי במעשה ידכם ולא
 7 ארע לכם: ולאשמעתם אלי נאסיהוה למען הנכסני
 8 במעשה ידכם לרע לכם: לכן כה אמר יהוה עבאת
 9 יתי אשר לאשמעתם אתדברך: הני שלח ולקחתי
 אתדלמישפחות צפון נאסיהוה ואלניבוכדנצר מלך
 10 בבל עברי ובאתום עליהארץ והאת ושלשביה ועל
 11 כליתנים האלה קביו ותחרמתם ושמעתם ושלח
 12 ולשרקה ולתרבית עולם: והאכרתו מהם קול ששון
 13 וקול שמה קול התן וקול בלה קול חסם ואור נר:
 14 ותתה כליהארץ והאת לתרפה ולשמה ועבדו גוים
 15 האלה אתמלך בבל שבעים שנה: והנה כמלאות
 16 שבעים שנה אפקד עלימלךבבל ועלדגיו יהוא נאמר
 17 יהוה אתישום ועליארץ כשדום ושמתו אתי לעצמית
 18 עולם: ותבאתי עליהארץ יהוא אתדלדברך אשר
 19 דברתי עליה את כלדברתוב כספר הוה אשרנאמר
 20 ירמיהו עלילדתיים: כי קבדחכם נסדמיה גוים רבים
 21 ומלכים גדולים ושלמתו להם כפעלם וכמעשה ידכם:
 22 כי כה אמר יהוה אלתי ישראל אלי קח אתך
 23 לום הוה חרפה והאת מדי השקוה אתי איתבלי
 24 היום אשר אני שלח אתך אליהם: ושתי והתנשו
 25 והתחללו מפני חרוב אשר אני שלח בתחם: ואך
 26 אדחכום מיד יהוה ואשקה אתדלדתיים אשרשלחתי
 27 יהוה אליהם: אתיהושלם ואתשרי יהודה ואתמלכה
 28 אדשוריה ללח אתם לתרפה לשמה לשרקה ולקללה
 29 כיום הוה: אתיפרעה מלךמצרים ואתיעבדיו ואת

Cap. XXVI. כו

1 בראשית ממלכות יהויקים כדאשרו מלך יהודה הוה
 2 חרבו הוה מאת יהוה לאמר: כה ואמר יהוה עמד
 3 בחצר ביתיהוה ודברת עלידלעני יהודה הנבאים
 4 להשתתות ביתיהוה את כלדברדום אשר צויתך לדבר
 5 אליהם אלתנבך דבר: אולי ישמשו ויטבו איש מדרכי
 6 הרעה ותחמתו אלתרעה אשר אני השב לעשות להם
 7 מפני רע מעלליהם: ואמרת אליהם כה אמר יהוה
 8 אבולא השמעו אלי ללכת בתורתו אשר נתתי לפניכם:
 9 לטמע עלדברו עבד הנבאים אשר אני שלח אליהם
 10 והשכם ושלח ולא שמעתם: ונתתי אתדבית הוה
 11 כשלה ואתהעיר הוהאת אתן לקללה לכל על הארץ:
 12 וישמעו הכהנים והנבאים וכלדעום אדירמיהו
 13 מדבר אתדברקים האלה בבית יהוה: ותי ככלוח
 14 ירמיהו לדבר את כלאשרצוהו יהוה לדבר אליהם

1 ונתתי להם לב לדעת אתי כי אני יהוה והורילי להם
 ואני אתה להם לאלהים כדשבו אלי בכלילכם:
 2 ובתאנים הרעות אשר לאתאבלה מרע בר
 כה ואמר יהוה בן אתן אתיעדקוהו מלךישראל ואת
 3 שריו ואת שארית יהושלם הנשארים ביהודה הואת
 4 והושבים בארץ מצרים: ונתתם לזונה לדעה לכל
 5 ממלכות הארץ לתרפה ולקטל לטניעה ולקללה בכל
 6 הממקטת אשר צדקתם שם: ושלחתו עם אתהחרב
 7 אתהרעב ואתהדבר עדתתם מעל האדמה אשר נתתי
 8 להם ולאבותיהם:

1 א הדבר אשר תהיה עליהמיוה עלילכם יהודה כשנה
 הרבעית ליהויקים כדאשרו מלך יהודה הוא השנה
 2 הראשית לנבוכדנצר מלך בבל: אשר דבר ירמיהו
 הנביא עלילכם יהודה ואל כלישבי יהושלם לאמר:
 3 מדלשל שטרה שנה לאשרוהו בןאמן מלך יהודה
 ועד היום הזה זה שלש וששנים שנה היה בתוהוה
 4 אלי ואומר אליכם אשכים ודבר ולא שמעתם: ושלח
 יהוה אליכם אתנבליעבדיו הנבאים השכם ושלה ולא
 5 שמעתם ולאיהתתם אתאונכם לטמע: לאמר שובר
 6 נא איש מדרכי הרעה ומרע מעלליכם וטבו על
 7 האדמה אשר נתן יהוה לכם ולאבותיכם למדעוכם
 8 ועדעולם: ואלתלכו אתרי אלהים אחרים לעבדם
 9 ולהשתתות להם ולא תבששו אתי במעשה ידכם ולא
 7 ארע לכם: ולאשמעתם אלי נאסיהוה למען הנכסני
 8 במעשה ידכם לרע לכם: לכן כה אמר יהוה עבאת
 9 יתי אשר לאשמעתם אתדברך: הני שלח ולקחתי
 אתדלמישפחות צפון נאסיהוה ואלניבוכדנצר מלך
 10 בבל עברי ובאתום עליהארץ והאת ושלשביה ועל
 11 כליתנים האלה קביו ותחרמתם ושמעתם ושלח
 12 ולשרקה ולתרבית עולם: והאכרתו מהם קול ששון
 13 וקול שמה קול התן וקול בלה קול חסם ואור נר:
 14 ותתה כליהארץ והאת לתרפה ולשמה ועבדו גוים
 15 האלה אתמלך בבל שבעים שנה: והנה כמלאות
 16 שבעים שנה אפקד עלימלךבבל ועלדגיו יהוא נאמר
 17 יהוה אתישום ועליארץ כשדום ושמתו אתי לעצמית
 18 עולם: ותבאתי עליהארץ יהוא אתדלדברך אשר
 19 דברתי עליה את כלדברתוב כספר הוה אשרנאמר
 20 ירמיהו עלילדתיים: כי קבדחכם נסדמיה גוים רבים
 21 ומלכים גדולים ושלמתו להם כפעלם וכמעשה ידכם:
 22 כי כה אמר יהוה אלתי ישראל אלי קח אתך
 23 לום הוה חרפה והאת מדי השקוה אתי איתבלי
 24 היום אשר אני שלח אתך אליהם: ושתי והתנשו
 25 והתחללו מפני חרוב אשר אני שלח בתחם: ואך
 26 אדחכום מיד יהוה ואשקה אתדלדתיים אשרשלחתי
 27 יהוה אליהם: אתיהושלם ואתשרי יהודה ואתמלכה
 28 אדשוריה ללח אתם לתרפה לשמה לשרקה ולקללה
 29 כיום הוה: אתיפרעה מלךמצרים ואתיעבדיו ואת

know me, that I am the Lord; and they shall be unto me for a people, and I will be unto them for God; for they will return unto me with all their heart. ¶ And like the bad figs, which cannot be eaten, from being so bad, surely thus hath said the Lord, So I will render Zedekiah the king of Judah, and his princes, and the residue of Jerusalem, that remain in this land, and those that dwell in the land of Egypt. And I will make them a horror because of (their) mishaps unto all the kingdoms of the earth, a disgrace and a proverb, a byword and a curse, in all the places whither I will drive them. And I will send out against them the sword, the famine, and the pestilence, till they be destroyed from off the land that I had given unto them and to their fathers.

CHAPTER XXV.

1 ¶ The word that came to Jeremiah concerning all the people of Judah, in the fourth year of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah, which is the first year of Nebuchadrezzar the king of Babylon; Which Jeremiah the prophet spoke concerning all the people of Judah, and to all the inhabitants of Jerusalem, saying, From the thirtieth year of Josiah, the son of Amon the king of Judah, even until this day, that is now three and twenty years, the word of the Lord hath come unto me, and I have spoken unto you, rising early and speaking; but ye have not hearkened. And the Lord hath sent unto you all his servants the prophets, making (them) rise early and sending (them); but ye have not hearkened, and have not inclined your ear to hear. They said, O do turn away every one from his evil way, and from the wrongfulness of your doings; and ye shall remain in the land that the Lord hath given unto you and to your fathers, for from eternity to eternity; And go not after other gods to serve them, and to bow down to them, and provoke me not to anger with the works of your hands; and I will not injure you. Yet have ye not hearkened unto me, saith the Lord: in order that ye might provoke me to anger with the works of your own hands to your own injury. Therefore thus hath said the Lord of hosts, Because ye have not hearkened to my words: Behold, I will send and take all the families of the north, saith the Lord, and to Nebuchadrezzar the king of Babylon, my servant, and I will bring them over this land, and over its inhabitants, and over all these nations round about, and I will utterly destroy them, and make them an astonishment, and a derision, and perpetual ruins. And I will banish from them the voice of gladness, and the voice of joy, the voice of the bridegroom, and the voice of the bride, the sound of the mill, and the light of the lamp. And this whole land shall become a ruin and an (object of) astonishment; and these nations shall serve the king of Babylon seventy years. And it shall come to pass, when seventy years are completed, that I will visit on the king of Babylon, and on that nation, saith the Lord, their iniquity, and on the land of the Chaldeans, and I will bring over it into perpetual desolations. And I will change that land all my words which I have spoken concerning it, all that is written in this book, which Jeremiah hath prophesied concerning all the nations. For when many nations and great kings shall have made them also serve: I will then recompense them according to their deeds, and according to the work of their own hands. ¶ For thus hath said the Lord the God of Israel unto me, Take the cup of the wine of this fury out of my hand, and cause all the nations to whom I send thee to drink it. And they shall drink, and reel about, and be mad, because of the sword that I will send among them. And I took the cup out of the hand of the Lord, and caused to drink all the nations, unto whom the Lord had sent me: Jerusalem, and the cities of Judah, and its kings, and its princes, to make them a ruin, an astonishment, a derision, and a curse; as it is this day; Pharaoh the king of Egypt, and his servants, and his princes, and all

his people; And all the confederated nations, and all the kings of the land of 'Uz, and all the kings of the land of the Philistines, and Ashkelon, and Gazzah, and 'Ekron, and the remnant of Ashdod; Edom, and Moab, and the children of 'Ammon; And all the kings of Tyre, and all the kings of Zidon, and the kings of the isle which is beyond the sea; Dedan, and Theima, and suz, and all those that have their hair cut round; And all the kings of Arabia, and all the kings of the confederated nations that dwell in the wilderness; And all the kings of Zimri, and all the kings of 'Elam, and all the kings of Media; And all the kings of the north, that are far and that are near, one with another, and all the kingdoms of the world, which are upon the face of the earth; and the king of Sheshach shall drink after them; And thou shalt say unto them, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Drink ye, and become drunken, and vomit, and fall, and rise no more, because of the sword, which I am sending among you. And it shall be, if they refuse to take the cup of thy hand to drink, that thou shalt say unto them, Thus hath said the Lord of hosts, Ye must certainly drink; For Jo, on the city which is called by my name, I begin to inflict evil, and ye will remain utterly unpunished? Ye shall not remain unpunished; for a sword am I calling up over all the inhabitants of the earth, saith the Lord of hosts. But thou, do thou prophesy concerning them all these words, and say unto them, The Lord will cry aloud from on high, and from his holy habitation will he send forth his voice; he will cry out very loudly over his habitation; the vintner's call, as they that tread out the grapes, will he lift up against all the inhabitants of the earth. A tumultuous noise cometh even to the ends of the earth; for the Lord hath a controversy with the nations, he holdeth judgment over all flesh; the wicked,—these he giveth up to the sword, saith the Lord. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, Behold, evil goeth forth from nation to nation, and a great storm-wind waketh up from the farthest ends of the earth. And the slain of the Lord shall be on that day from one end of the earth even unto the other end of the earth; they shall not be lamented, nor gathered up, nor buried; they shall be as dung upon the surface of the ground. Wail, ye shepherds, and cry; and roll yourselves about (in the dust), ye leaders of the flocks; for full are your days for you to be slaughtered, and I will scatter you; and you shall fall like a costly vessel. And lost shall be the place of refuge for the shepherds, and the escape for the leaders of the flocks to escape. There is the voice of the cry of anguish of the shepherds, and the wailing of the leaders of the flocks; for the Lord hath devastated their pasture. And in silent desolation lie the pasture-lands of peace, because of the fierceness of the anger of the Lord. He hath forsaken his cover like the young lion; for their land is become desolate, because of the fierceness of the wasting (sword), and because of the fierceness of his anger.

CHAPTER XXVI.

¶ In the beginning of the reign of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah came this word from the Lord, saying, Thus hath said the Lord, Place thyself in the court of the house of the Lord, and speak against all of the cities of Judah, who come to prostrate themselves in the house of the Lord, all the words that I have commanded thee to speak unto them: omit not a word (thereof); Perhaps it be that they will hearken, and return every man from his evil way, that I may bethink me of the evil, which I purpose to do unto them, because of the wrongfulness of their doings. And thou shalt say unto them, Thus hath said the Lord, if ye will not hearken unto me, to walk in my law, which I have set before you, To hearken unto the words of my servants the prophets, whom I send unto you ye, making them rise up early, and sending them, while ye have not hearkened: Then will I render this house like Shiloh, and this city will I render a curse unto all the nations of the earth. ¶ And the priests and the prophets, and all the people heard Jeremiah speaking these words in the house of the Lord; and it came to pass, when Jeremiah had finished speaking all that the Lord had com-

7 יִבְרִי וְגַם אֶת־חַוֵּת הַשָּׂדֶה נָתַתִּי לָוִי לְעִבְדוֹ; וַעֲבָדוּ אֹתוֹ
 כְּלֵי־הַנְּחֹשׁ וְאֶת־כִּנּוֹ וְאֶת־כִּבְדֹּקְנֵי עַד מֵאֲדֵיֶת אֲרָצוֹ נָשִׂי
 8 הָיָה וַעֲבָדוּ כִּז עִים רַבִּים וּמְלִיכִים גְּדוֹלִים; וְהָיָה הַגִּזִּי
 וְהַמְמַלְכָּה אֲשֶׁר לֹא־יִבְרָאוּ אֹתוֹ אֶת־נִבְכֹּדְנֶאֱצַר מֶלֶךְ
 9 כְּבֹל וְאֵת אֲשֶׁר לֹא־יִתֵּן אֶת־צִנְאוֹ עַל מֶלֶךְ כְּבֹל
 בַּחֲרֵב וּבְרָעִב וּבְדָבָר אֶפְקֹד עֲלֵיהֶן הַיּוֹאֵם יִסְדְּרֶהָ
 10 עֲדֵהֶנּוּ אִתָּם כְּדוֹ; וְאַתָּם אֱלֹהֵי־שָׁמַיִם אֲלֵי־נַבְאִים
 11 וְאֱלֹהֵי־קַמְמִים וְאֱלֹהֵי־לְמַחֲזִיקִים וְאֱלֹהֵי־שֹׁפְכִים
 אֲשֶׁר־הֵם אֲמַרְסֵם אֵלַיִם לֵאמֹר לֹא תַעֲבֹדוּ אֶת־מֶלֶךְ
 12 כְּבֹל; כִּי שָׂקֵךְ הֵם נְבִאִים לָבֹס לְמַעַן תִּרְחֹק אֶת־נַפְסֵם
 13 מִעַל אֲדַמְתְּכֶם וּתְרַחֲטוּ אִתְּכֶם וְאִבְרַחֲתֶם; וְהָיָה אֲשֶׁר
 14 יָבִיא אֶת־צִנְאוֹ כְּבֹל מֶלֶךְ־כְּבֹל וַעֲבָדוּ וְהִתְחַוּ עֲלֵי־
 15 אֲדַמְתּוֹ נֹאסִי־דָהָה וַעֲבָדָה וְשָׁבַח בָּהּ; וְאֲלֵי־עֲדֻקָּתָה מֶלֶךְ
 16 יִתְדָה דְּבַרְתִּי כְּבֹל־הַרְבִּיִם הָאֵלֶּה לֵאמֹר הִבִּיאוּ אֹתִי
 17 צִוְאוֹיִכֶם כְּבֹל מֶלֶךְ כְּבֹל וַעֲבָדוּ אֹתוֹ וְעִמּוֹ הַחַוּ; לָמָּה
 18 תִּמְוֹתוּ אִתָּה וְעַד כִּדְרֵב כִּרְעִב וּבְדָבָר כְּאֲשֶׁר דָּבַר
 19 יְהוָה אֱלֹהֵי אֲשֶׁר לֹא־יִעֲבֹר אֶת־מֶלֶךְ כְּבֹל; וְאֵל־
 20 תַעֲבֹדוּ אֶת־מֶלֶךְ כְּבֹל כִּי שָׂקֵךְ הֵם נְבִאִים לָבֹס; כִּי לֹא
 21 שְׁלַחְתִּים נֹאסִי־דָהָה וְהֵם נְבִאִים בְּשֵׁם לְשָׂקֵךְ לְמַעַן
 22 תִּרְחֹטוּ אִתְּכֶם וְאִבְרַחֲתֶם אִתָּם וְהִבְיִיאִם הַנְּבִאִים לָבֹס;
 23 וְאֱלֹהֵי־בְנֵי־הַיָּם וְאֱלֹהֵי־הַיָּם הַיּוֹד דְּבַרְתִּי לֵאמֹר כֹּה אָמַר
 24 יְהוָה אֱלֹהֵי־שָׁמַיִם אֱלֹהֵי־דָבָר; נְבִיאִים הַנְּבִאִים לָבֹס לֵאמֹר
 25 הַיּוֹד כְּלִי בִית־יְהוָה מִשְׁכָּבִים מִכְּבֹלֶת עֵתָה מִדְּבַר כִּי שָׂקֵךְ
 26 הָמָּה נְבִאִים לָבֹס; אֱלֹהֵי־שָׁמַיִם אֱלֹהֵים עֲבָדוּ אֶת־מֶלֶךְ
 27 כְּבֹל חַוּ לָמָּה תִּתְּנֶה הַעִיר הַזֹּאת חֲרָבָה; וְאִם־נִבְאִים
 28 הֵם וְאִם־יִשָּׂא דְּבַר־יְהוָה אִתָּם יַפְעִינָם בְּיַדְהָ צְבָאוֹת
 29 לְבַלְתִּי־כִי־הַיָּם הַגָּדֹל; הַנְּתַרְסִים בְּכִי־יְהוָה וּבֵית מֶלֶךְ
 30 יְהוָה וּבְדִוְשָׁלִים כְּבֹלָה; כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת
 31 אֱלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל וְעַל־הַיָּם הַגָּדֹל הַנְּתַרְסִים וְעַל־הַיָּם הַגָּדֹל
 32 הַנְּתַרְסִים בְּעִיר הַזֹּאת; אֲשֶׁר לֹא־יִלְקָחֶם; נִבְכֹּדְנֶאֱצַר
 33 מֶלֶךְ כְּבֹל בְּנִלוֹתוֹ אֶת־זִנְיָהוּ בְּדִוְשָׁקִים מֶלֶךְ־יְהוָה
 34 מִדְּוִשָׁלִים כְּבֹלָה וְאֵת בְּלַחְתִּי יְהוָה וְרוּשָׁלַם;
 35 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַל־הַגָּדֹל הַנְּתַרְסִים
 36 הַנְּתַרְסִים בֵּית יְהוָה וּבֵית מֶלֶךְ־יְהוָה וְרוּשָׁלַם; כְּבֹלָה
 37 יִכָּאֵר וְשָׁמַיִם הָיוּ עִיר יוֹם פְּקֻדֵי אִתָּם; נֹאסִי־דָהָה וְעַל־הַיָּם
 38 הַנְּתַרְסִים אֶל־הַיָּמִים הַזֶּה;

CAP. XXVIII. כַּח

1 וְהָיָה בַשָּׁנָה הַחֲדָשִׁית בְּרֵאשִׁית מַלְכֻתָּה צִדְקִיָּה מֶלֶךְ
 2 יְהוּדָה בִּשְׁנַת הָרִבְעִית בְּחֹדֶשׁ תְּחִלְּתֵי חֹדֶשׁ אֶלֵי הַנְּתַרְסִים
 3 בְּדַעֲוֹה תִּבְיֵא אֲשֶׁר מִנְּבִטֵן בְּבֵית יְהוָה לְעֵיני הַנְּתַרְסִים
 4 וּבְלִהְיֵם לֵאמֹר; כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 5 לֵאמֹר שְׁבַרְתִּי אֶת־עַל מֶלֶךְ כְּבֹל; בְּעִדוֹ וְשִׁנְתִּים יָמִים
 6 אֵינִי מְשִׁיב אֱלֹהֵי־הַקּוֹם הַיּוֹד אֶת־כְּבֹלֶי־כִּי בֵּית יְהוָה אֲשֶׁר
 7 לָקַח נְבִוכַדְנֶאֱצַר מֶלֶךְ־כְּבֹל מִדְּהַקּוֹם הַיּוֹד וְנִבְיִאִים
 8 כְּבֹל; וְאֶת־זִנְיָהוּ בְּדִוְשָׁקִים מֶלֶךְ־יְהוָה וְאֶת־בְּלִיָּלוֹת
 9 יְהוָה הַנְּבִאִים כְּבֹלָה אֵינִי מְשִׁיב אֱלֹהֵי־הַקּוֹם הַיּוֹד נֹאסִי
 10 יְהוָה כִּי אֲשַׁכַּר אֶת־עַל מֶלֶךְ כְּבֹל; וְאֵמַר יְהוָה

הַקּוֹם תִּפְשִׂוּ אֹתוֹ הַקּוֹמִים וְהַנְּבִאִים וְלִדְהֵם לֵאמֹר
 9 מֵת הַמּוֹת; מִדּוֹל וְכֵת מִסְּבִיחָה לֵאמֹר כְּשֶׁלֵּוּ הַיּוֹד
 10 הַבֵּית הַיּוֹד וְהַעִיר הַזֹּאת תַּחֲרָב מֵאֵין יוֹשֵׁב וְנִקְחָה כְּלִי
 11 הַקּוֹם אֶל־דְּמִוּתוֹ בְּכֵת יְהוָה; וְנִשְׁמָעוּ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֵת
 12 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְעַל מִכֵּת־הַמֶּלֶךְ בֵּית הַיּוֹד וְנִשְׁמָעוּ
 13 כַּפְתַּח שַׁעֲרֵי־הַיּוֹד הַחֲדָשִׁת; וְאֵמַר הַקּוֹמִים וְהַנְּבִאִים
 14 אֶל־הַשָּׂרִים וְאֶל־כְּלֵי־הַקּוֹם לֵאמֹר מִשְׁפַּטְמִית לֹאֵשׁ הַיּוֹד
 15 כִּי נָכַר אֶל־הַעִיר הַזֹּאת כְּאֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם כְּאֹנְיִים;
 16 וְאֵמַר יְרַמְדוּ אֶל־כְּלֵי־הַשָּׂרִים וְאֶל־כְּלֵי־הַקּוֹם לֵאמֹר הַיּוֹד
 17 שְׁלַחְתִּי לְהִנָּבֵא אֶל־בְּכֵת הַיּוֹד וְאֶל־הַעִיר הַזֹּאת אֵת כְּלִי
 18 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם; וְעַתָּה הִשְׁבִּיחוּ־דְרָכֵיכֶם וּמַעַלְלֵיכֶם
 19 וְשִׁמְעוּ כְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְיָחַם יְהוָה אֶל־תַּרְעֵה אֲשֶׁר
 20 דָּבַר עֲלֵיכֶם; וְהָיָה הַיּוֹד בְּדָרְסֵךְ עֲשָׂרִילִי כְּמִיב וּכְאֲשֶׁר
 21 בְּעֵינֵיכֶם; אֵךְ וְיָנֵעַ תִּדְרֹשׁ כִּי אִם־מַתִּים אִתָּם אֵתִי כִּי
 22 נָס נָלִי אִתָּם וְנִתְּנִים עֲלֵיכֶם וְאֶל־הַעִיר הַזֹּאת וְאֶל־שִׁבְיָה
 23 כִּי כָאֵת שְׁלַחְתִּי יְהוָה עֲלֵיכֶם לְדָבַר כְּאֹנְיִים אֵת כְּלִי־
 24 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וְאֵמַר הַשָּׂרִים וּבְלִהְיֵם אֶל־בְּכֵתֵיכֶם
 25 וְאֶל־הַנְּבִאִים אֶדְלָאוֹשׁ הַיּוֹד מִשְׁפַּטְמִית כִּי בְּשֵׁם יְהוָה
 26 אֶלְהֵתִי דְּבַר אֱלֹהֵי; תִּקְבְּוּ אֲנִישִׁים מִזִּקְנֵי הָאָרֶץ וְאֵמַר
 27 אֶל־כְּלֵי־הַקּוֹם הַקּוֹם לֵאמֹר; מִכִּי־הָ הַמּוֹרֶשֶׁתִי הַיּוֹד נָכַר
 28 בְּמִי חֹקֵיהוּ מֶלֶךְ־יְהוָה וְאֵמַר אֶל־כְּלֵי־הַיּוֹד לֵאמֹר
 29 כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת צִוּן שְׁדָה תִּחְרַשׁ וְרוּשָׁלַם עֵינִים
 30 תִּתְּנֶה וְהָרַב הַבֵּית לְבַמַּת יַעַר; הַדְּמַת הַמַּתְּנִי חֹקֵיהוּ
 31 מֶלֶךְ־יְהוָה וּכְלִי־יְהוָה הָלָא הָיָה אֶת־יְהוָה חֲלָל אֶת־י
 32 פְּנֵי יְהוָה וְעַתָּה יְהוָה אֶל־תַּרְעֵה אֲשֶׁר־דָּבַר עֲלֵיכֶם
 33 וְנִחְשֶׁוּ עֵשִׂים רָעָה גְדוֹלָה עַל־נַפְשׁוֹתֵינוּ; וְנִסְאֵשׁ הַיּוֹד
 34 מִנְּבִאֵי בְּשֵׁם יְהוָה אֲדַוְנוּ בְּדַשְׁמֵעֵינוּ מִקְרַת הַעִירִים
 35 וְנִבְכָּא עַל־הַעִיר הַזֹּאת הַמֶּלֶךְ הַיּוֹד אֵת כְּבֹל דְּבַר־י
 36 יְרַמְדוּ; וְשִׁמְעוּ הַמֶּלֶךְ הַיּוֹד וְהַקּוֹם וּבְלִי־הַשָּׂרִים
 37 אֶת־דְּבָרֵינוּ וְנִבְכַשׁ הַמֶּלֶךְ הַמַּתְּנִי וְנִשְׁמָע אֲוִרְוֵי תְרַחֲ
 38 וְנִבְרַח נְבִאֵי מַעֲרִים; וְיִשְׁלַח הַמֶּלֶךְ הַיּוֹד וְהַקּוֹם אֲנִישִׁים
 39 מַעֲרִים אֶת־אֲלַנְתָּו כְּנֶעֱכֹר וְאֲנִישִׁים אֹתוֹ אֶל־מַעֲרִים;
 40 וְיִצִּיאוּ אֶת־אֲוִרְוֵי מַעֲרִים וְנִבְאָרוּ אֶת־מֶלֶךְ הַיּוֹד וְהַקּוֹם
 41 וַעֲבָדוּ כְּחֹרֵב וְנִשְׁלַח אֶת־נְכֹלָתוֹ אֶל־כְּבֹרֵי כַּעַן הַקּוֹם; אֵךְ
 42 אֲוִיִּים בְּדַשְׁמֵעֵנוּ הַיּוֹד אֶת־דְּמִוּתוֹ לְבַלְתִּי תִּתְּנֵנוּ
 43 בְּדִהְיֵם לְבַמַּתִּי;

CAP. XXVIII. כִּז

1 בְּרֵאשִׁית מַלְכֻת יְהוֹיָקִים בְּדִוְשָׁקֵינוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה הַיּוֹד
 2 תַּחֲרָב הַיּוֹד אֶל־דְּרָמֹת מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר; כֹּה־אָמַר
 3 יְהוָה אֱלֹהֵי עֵשָׂה לֵךְ מִסְּרוֹת וּמִסּוֹת וְעַתָּה עַל־צִנְאוֹתָה;
 4 וְשִׁלַּחְתָּם אֶל־מֶלֶךְ אֲדוּם וְאֶל־מֶלֶךְ מִיָּאֵב וְאֶל־מֶלֶךְ כַּעַן
 5 עִמּוֹ וְאֶל־מֶלֶךְ צַר וְאֶל־מֶלֶךְ צִדּוֹן בְּדִוְשָׁקֵינוּ הַנְּבִאִים
 6 וְרוּשָׁלַם אֶל־צִדְקִיָּה מֶלֶךְ יְהוּדָה; וְהָיָה אִתָּם אֵלֶי־
 7 אֲדַנְיָה לֵאמֹר כֹּה־אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כֹּה
 8 תֹאמְרוּ אֶל־אֲדַנְיָה; אֵינִי עֹשֵׂה אֶת־הָאָרֶץ אֶת־הָאָדָם
 9 וְאֶת־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ כַּכֹּה תִּהְיֶה וּבִוְרוּעֵי
 10 הַטִּיבִי וְעַתָּה לֹאֲשֶׁר יִשָּׂר בְּעֵינֵי; וְעַתָּה אֵינִי נֹתֵנִי
 11 אֶת־כְּלֵי־הָאָרֶץ הָאֵלֶּה בְּיַד נְבִוכַדְנֶאֱצַר מֶלֶךְ־כְּבֹל

manded (him) to speak unto all the people, that the priests and the prophets and all the people seized on him, saying, Thou shalt surely die. Why hast thou prophesied in the name of the Lord, saying, Like Shiloh shall this house be, and this city shall be ruined, (left) without an inhabitant? And all the people assembled themselves against Jeremiah in the house of the Lord. But when the princes of Judah heard these things, they came up from the king's house unto the house of the Lord, and sat down at the entrance of the new gate of the Lord's house. Then said the priests and the prophets unto the princes and unto all the people, as followeth, This man deserveth the punishment of death; for he hath prophesied against this city, as ye have heard with your own ears. Then said Jeremiah unto all the princes and unto all the people, as followeth, The Lord hath sent me to prophesy against this house and against this city all the words that ye have heard. But now amend your ways and your doings, and hearken to the voice of the Lord your God: and the Lord will bethink him of the evil that he hath spoken against you. As for me, behold, I am in your hand: do with me as seemeth good and just in your eyes. But know ye for certain, that if ye put me to death, ye will surely place (the guilt of) innocent blood upon yourselves, and upon this city, and upon its inhabitants; for in truth hath the Lord sent me unto you to speak in your ears all these words. Then said the princes and all the people unto the priests and to the prophets, This man is not deserving the punishment of death; for in the name of the Lord our God hath he spoken unto us. And then rose up certain men of the elders of the land, and said to all the assembly of the people, as followeth, Michah the Morashthite prophesied in the days of Hezekiah the king of Judah, and said to all the people of Judah, as followeth, Thus hath said the Lord of hosts, Zion shall be ploughed up like a field, and Jerusalem shall become heaps of ruins, and the mountain of the house, woody high-places. Did Hezekiah the king of Judah and all Judah attempt to put him to death? behold, he did fear the Lord, and besought the Lord, and the Lord bethought him of the evil which he had spoken against them. And shall we bring a great wickedness on our souls? And there was also a man that prophesied in the name of the Lord, Uriyah the son of Shema'yahu of Kiryth-ye'arim, who prophesied against this city and against this land in accordance with all the words of Jeremiah: And when king Jehoyakim, with all his mighty men, and all the princes, heard his words, the king sought to put him to death; but when Uriyah heard it, he was afraid, and fled, and arrived in Egypt; But king Jehoyakim sent some men into Egypt, namely, Elnathan the son of 'Achor, and some men with him into Egypt: And they fetched Uriyah out of Egypt, and brought him unto king Jehoyakim, who slew him with the sword, and cast his dead body upon the graves of the common people. But the hand of Achikam the son of Shaphan was with Jeremiah, so as not to give him up into the hand of the people to put him to death.

CHAPTER XXVII.

1 ¶ In the beginning of the reign of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah came this word
2 unto Jeremiah from the Lord, saying, Thus said the Lord to me, Make for thyself bands and yokebars, and put them around thy neck, And send such to the king of Edom, and to the king of Mo'ab, and to the king of the children of 'Ammon, and to the king of Tyre, and to the king of Zidon, by means of the messengers who come to Jerusalem unto Zedekiah the king of Judah; And thou shalt charge them unto their masters, saying, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Thus shall ye say unto your masters. It is I who have made the earth, the men, and the beasts that are upon the face of the earth, by my great power and by my outstretched arm, and I have given it unto the one who seemeth proper in my eyes. And now it is I who have given all these countries into the hand of Nebuchadnezzar the king of Babylon, my servant; and also the

beasts of the field have I given him to serve him. And all nations shall serve him, and his son, and his son's son, until the time of his land is also come in its turn; when many nations and great kings shall make it serve. And it shall come to pass, that the nation and the kingdom which will not serve him, Nebuchadnezzar the king of Babylon, and that will not put its neck in the yoke of the king of Babylon,—even that nation will I punish with the sword, and with the famine, and with the pestilence, saith the Lord, until I have made an end of them by his hand. But ye shall hearken to your prophets, and to your diviners, and to your dreamers, and to your enchanters, and to your sorcerers, who speak unto you, saying, Ye shall not serve the king of Babylon; For falsehood do they prophesy unto you, in order to remove you far from your land; and that I might drive you out, and that ye might perish. But the nation that will bring its neck into the yoke of the king of Babylon, and serve him,—that one will I then let remain quietly in its own land, saith the Lord; and it shall till it, and dwell therein. And unto Zedekiah the king of Judah did I speak in accordance with all these words, saying, Bring your neck into the yoke of the king of Babylon, and serve him and his people, that ye may live. Why will ye die, thou and thy people, by the sword by the famine, and by pestilence, as the Lord hath spoken concerning the nation that will not serve the king of Babylon? And do ye not hearken unto the words of the prophets that say unto you, as followeth, Ye shall not serve the king of Babylon; for a falsehood do they prophesy unto you. For I have not sent them, saith the Lord, yet they prophesy in my name falsely: in order that I might drive you out, and that ye might perish, ye, and the prophets that prophesy unto you. And unto the priests and unto all this people did I speak, saying, Thus hath said the Lord, Do not hearken to the words of your prophets that prophesy unto you, saying, Behold, the vessels of the house of the Lord shall be brought again from Babylon now speedily; for a falsehood do they prophesy unto you. Hearken I not unto them; serve the king of Babylon, that ye may live; wherefore should this city become a ruin? And if they be prophets, and if the word of the Lord be with them, let them now make intercession with the Lord of hosts, that the vessels which are left in the house of the Lord, and in the house of the king of Judah, and at Jerusalem, may not be carried to Babylon. ¶ For thus hath said the Lord of hosts of the pillars, and concerning the sea, and concerning the bases, and concerning the residue of the vessels that are left in this city, Which Nebuchadnezzar the king of Babylon did not take away, when he carried away into exile Jehonyah the son of Jehoyakim the king of Judah from Jerusalem to Babylon, with all the nobles of Judah and Jerusalem. ¶ (Yea, for thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, concerning the vessels that are left in the house of the Lord, and in the house of the king of Judah and in Jerusalem, Unto Babylon shall they be carried, and there shall they remain until the day that I think of them, saith the Lord, when I will bring them up, and restore them to this place.

CHAPTER XXVIII.

¶ And it came to pass in the same year, in the beginning of the reign of Zedekiah the king of Judah, in the fourth year, in the fifth month, that there said unto me Chananyah the son of 'Azzur the prophet, who was from Gib'on, in the house of the Lord, before the eyes of the priests, and of all the people, as followeth, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, saying, I have broken the yoke of the king of Babylon; Within yet two years' time will I cause to be brought back unto this place all the vessels of the house of the Lord, which Nebuchadnezzar the king of Babylon hath taken away from this place, and which he hath carried to Babylon: And Jehonyah the son of Jehoyakim the king of Judah, and all the exiles of Judah that are gone to Babylon, will I cause to return to this place, saith the Lord; for I will break the yoke of the king of Babylon. Then said Jeremiah the prophet unto Chananyah

12 וחקרה: וקראתם אתי תולדתם ותחללתי אתי ושמייתי
 13 אליכם: ובקששתם אתי ומצאתם כי תדרשני בקרב
 14 לבבכם: ומצאתי לכם נאסדתיה ושכתי אתי שבתכם
 15 וקבצתי אתכם מקדשגרים ומקדשימקומות אשר החזתי
 16 אתכם שם: ונאסדתיה ושכתי אתכם אלהימקום אשר
 17 הגליתו אתכם משם: כי אפרתם הקיום לעי יודיה
 18 נבאים בקבלה: כרבה ואמר יהוה אלהימלך
 19 היושב אלנפא דוד ואלכלהיגם היושב בעיר הנאות
 20 אחיכם אשר לא יצאו אתכם בנוח: כה אמר
 21 יהוה צבאות הגוי משלח כם אתהחרכ אתהרעב
 22 ואתהחכר ונתתי אותם פתאים השערים אשר לא
 23 חאכלנה מרע: ורדפתי אתריכם בתרם כרעב ובחבר
 24 ונתתים לזונה לכל ממלכות הארץ לאלה ולשמה
 25 ולשרקה ולרפה בכלהיגים אשרהחיתים שם: תחת
 26 אשר לא שמעו אלדברי נאסדתיה אשר שלחתי
 27 אליהם אתעבדי הנבאים השכם ושלה ולא שמעתם
 28 נאסדתיה: ואתם שמעו דברייהוה כלתולה אשר
 29 שלחתי מרושלים בקלה: כה אמר יהוה צבאות
 30 אלהי ישראל אלהיאהב ברוקלה ואלצדקתו כד
 31 משטיה הנבאים לכם בשמי שקר הגוי ונתן אהם ביד
 32 נבוכדנאצר מלךבבל והכם ללעינים: ולקח מהם
 33 קלה לכל גלות יהודה אשר בקבל לאמר ישמך יהוה
 34 בצדקתו וכאחב אשרקלם מלךבבל באשי: יען אשר
 35 עשו נלה בישראל ונאפו אתי נשי העדים ודברו דבר
 36 בשמי שקר לא ציתם ואנקי הודיע ועד נאם
 37 יהוה: ואלשמעיהו הנחלמי תאמר לאמר: כד
 38 אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לאמר יען אשר אתה
 39 שלחת בשממה ספרים אלכלהיגם אשר ברושלים
 40 ואלצפניה בןמנשה הבן ואלכלהיגם בקלה: באת
 41 יהוה לנקד בלתי תחת ידעיהוה תלוי להיות פקדום בית
 42 יהוה לך לאיש משענ ומתנבא ותחתה אתה אלהימפקת
 43 ואלהצפנא: ועתה למה לא נצרת ברוקתו העניתו
 44 המתנבא לכם: כי עלפן שלח אלינו בכל לאמר ארבה
 45 הוא בני בתים וישבו ונטעו גנות ואכלו אתפריהו:
 46 וחקרא צפניה הבן אתהספר הנה באוני וירמי
 47 הנביא: יהוה דברייהוה אלירמינו לאמר: ל
 48 שלח עלכלתולה לאמר כה אמר יהוה אלשמעיהו
 49 הנחלמי יען אשר נבא לכם שמעיה ואני לא שלחתי
 50 ויבסח אתכם עלשקר: לכן כהאמר יהוה הגוי פקד
 51 עלשמעיהו הנחלמי ועלדנעו לאיהוה לאיש וישבו
 52 בתודעיהם הנה ולא יראוה כטוב אשראני עשהלעמי
 53 נאסדתיה בייסרה דבר עליהוה:
 54 CAP. XXX. ל

הנביא אליהננה הנביא לעיני הקהלים ולעני כלקהם
 6 הקמרים בבית יהוה: ואמר ירמיה הנביא אמר כן
 7 עשה יהוה יקם יהוה אתהבדוד אשר נבאת להשיב
 8 כלי ביתיהוה וכלתולה מקבל אלהימקום הנה: אך
 9 שמעיהו הנביא הנה אשר אנכי דבר באנה ובאני
 10 מלעינים: הנביאים אשר היו לפני בענין מדהיגים
 11 ונבאו אלירצות רבות ועלממלכות גדולות למלקמה
 12 ולרעה ולדבר: הנביא אשר נבא לשלום כבא דבר
 13 הנביא ודע הנביא אשרשלחי יהוה באמת: ויחך חנניה
 14 הנביא אתהמוטה מעל צואר ירמיה הנביא ושברו:
 15 ויאמר חנניה לעיני כלהיגם לאמר כה אמר יהוה ככה
 16 אשר אתיעל ונבדנאצר מלךבבל בעד שנתים
 17 ימים מעל צואר כלהיגים ויחך ירמיה הנביא לדבר:
 18 יהוה דברייהוה אלירמיה אחרי שבו חנניה
 19 הנביא אתהמוטה מעל צואר ירמיה הנביא לאמר:
 20 הלך ואמרת אליהננה לאמר כה אמר יהוה מוטת יען
 21 שקרת ועשית תחיתו מוטת ברול: כי כהאמר יהוה
 22 צבאות אלהי ישראל על ברול נחתי עלצואר וכל
 23 היגים האלה ילכו אתנבדנאצר מלךבבל ויעברו
 24 וגם אתחית השדה נתתי לי: ויאמר ירמיה הנביא
 25 אליהננה הנביא שמענא חנניה לאשלחך יהוה ואתה
 26 הבטת אתהיגם הנה עלשקר: לכן כה אמר יהוה
 27 הגוי משלחך מעל פני הארמה השנה אתה מת כד
 28 קרה דברת אלייהוה: ועתה חנניה הנביא בשעה התא
 29 כחדש השביעי:

CAP. XXIX. כט

1 ואלה דברי הספר אשר שלח ירמיה הנביא מרושלים
 2 אלירמי וקני תולה ואלירמיהגים ואלהנביאים ואל
 3 כלהיגם אשר הגלה נבוכדנאצר מרושלים בקלה:
 4 אחרי זאת אשר הגלך והגבירה והפסיס שרי יהודה
 5 וירושלים והחרש והמסר מרושלים: כד אלעשה את
 6 שפן וימררה ברחלוקת אשר שלח צדקתו מלךיהודה
 7 אלנבוכדנאצר מלך בבל בקלה לאמר: כה אמר
 8 יהוה צבאות אלהי ישראל לכלתולה אשרהגליתו
 9 מרושלים בקלה: בני בתים וישבו ונטעו גנות ואכלו
 10 אתפריהו: קחו נשים וזולדו בנים ובעות וקחו לבניכם
 11 נשים ואתבנותיכם תני לאנשים ותלדנה בנים ובעות
 12 ורבישם ואלחמקטו: ודרשו אתישלום העיר אשר
 13 הגליתו אתכם שמה ותחללו בעדה אלירמיהו כי
 14 מלאת יהוה לכם שלום: כי כה אמר יהוה
 15 צבאות אלהי ישראל אלירשאי לכם נביאים אשר
 16 כדרככם וקסמיכם ואלתשמעו אלהלמתיכם אשר
 17 אתם מקלמים: כי בשקר הם נבאים לכם בשמי לא
 18 שלחתים נאסדתיה: כרבה אמר יהוה כי לפי
 19 מלאח לבבל שבעים שנה אפקך אתכם ותקמתי עליכם
 20 אתדברי שטוב להשיב אתכם אלהימקום הנה: כי
 21 אנכי דעתי אתהמקשבת אשר אנכי העב עליכם נאם
 22 יהוה מהשבות שלום ולא לרעה לתת לכם אתירית

the prophet before the eyes of the priests, and before the eyes of all the people that stood in the house of the Lord. Yea, then said Jeremiah the prophet, Amen, may the Lord do so; may the Lord fulfil thy words which thou hast prophesied, to cause the vessels of the Lord's house, and all that have been carried into exile, to be brought back from Babylon unto this place. Nevertheless hear thou this word which I speak before thy ears, and before the ears of all the people: The prophets that have been before me and before thee from olden times prophesied both concerning many countries, and against great kingdoms, respecting war, and respecting evil, and respecting pestilence. The prophet who prophesieth of peace, when the word of the prophet doth come to pass, then shall the prophet be known, (as the one) whom the Lord hath sent in truth. Then took Chananyah the prophet the yoke-bar from off the neck of Jeremiah the prophet, and broke it. And Chananyah said before the eyes of all the people, as followeth, Thus hath said the Lord. Even so will I break the yoke of Nebuchadnezzar the king of Babylon within two years' time from the neck of all the nations. And Jeremiah the prophet went his way. ¶ Then came the word of the Lord unto Jeremiah, after Chananyah the prophet had broken the yoke-bar from off the neck of Jeremiah the prophet, saying, Go and say unto Chananyah as followeth. Thus hath said the Lord, Yoke-bars of wood hast thou broken; but thou shalt make in their stead yoke-bars of iron. For thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, A yoke of iron have I placed upon the neck of all these nations, that they may serve Nebuchadnezzar the king of Babylon; and they shall work for him; and also the beasts of the field have I given him. Then said Jeremiah the prophet unto Chananyah the prophet, Hear now, Chananyah. The Lord did not send thee; but thou hast caused this people to trust on a falsehood. Therefore thus hath said the Lord, Behold, I will send thee away from off the face of the earth: this year shalt thou die, because thou hast spoken rebellion against the Lord. So Chananyah the prophet died in that same year, in the seventh month.

CHAPTER XXIX.

¶ And these are the words of the letter that Jeremiah the prophet sent from Jerusalem unto the residue of the elders of the exiles, and to the priests, and to the prophets, and to all the people whom Nebuchadnezzar had carried away into exile from Jerusalem to Babylon; (After king Jehoniyah and the queen-mother, and the court-officers, the princes of Judah and Jerusalem, and the carpenters, and the locksmiths, were departed from Jerusalem:) By the hand of El'assah the son of Shaphan, and Gemaryah the son of Chilkiyah, (whom Zedekiah the king of Judah sent unto Babylon to Nebuchadnezzar the king of Babylon,) saying, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, unto all the exiles, whom I have caused to be carried into exile from Jerusalem into Babylon, Build ye houses, and dwell therein; and plant gardens, and eat their fruit; Take ye wives, and beget sons and daughters; and take wives for your sons, and give your daughters to husbands, that they may bear sons and daughters; that ye may multiply there, and not be diminished. And seek the welfare of the city whither I have banished you, and pray in its behalf unto the Lord; for in its welfare shall ye fare well. ¶ For thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Let not your prophets, that are in the midst of you, and your diviners, deceive you, and do not hearken to your dreams which ye cause to be dreamt; For with falsehood do they prophesy unto you in my name: I have not sent them, saith the Lord. ¶ For thus hath said the Lord, Because only after the accomplishment of seventy years for Babylon, will I visit you, and fulfil respecting you my good word, in causing you to return to this place. For I alone know the thoughts that I entertain respecting you, saith the Lord, thoughts of peace, and not of evil, to give you a (happy) future and hope. And you will call upon me, and

ye will go and will pray unto me, and I will hearken unto you. And ye will seek me, and shall find me, for ye will search for me with all your heart. And I will be found of you, saith the Lord; and I will bring back your captivity, and I will gather you from all the nations, and from all the places whither I have driven you, saith the Lord; and I will cause you to return unto the place whence I have banished you. Because ye have said, The Lord hath raised us up prophets in Babylon. ¶ But thus hath said the Lord concerning the king that sitteth upon the throne of David, and concerning all the people that dwell in this city, your brethren that are not gone forth with you into exile; ¶ Thus hath said the Lord of hosts, Behold, I will send out against them the sword, the famine, and the pestilence; and I will render them like the detestable figs, that cannot be eaten, from being so bad. And I will pursue after them with the sword, with the famine, and with the pestilence, and will make them a horror unto all the kingdoms of the earth, a curse, and an astonishment, and a derision, and a disgrace, among all the nations whither I have driven them; For the reason that they have not hearkened to my words, saith the Lord, since I sent unto them my servants the prophets, causing them to rise up early and sending them; but ye would not hear, saith the Lord. But ye—hear ye the word of the Lord, all ye exiles whom I have sent away from Jerusalem to Babylon. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, concerning Ahab the son of Kolyah, and of Zedekiah the son of Ma'asseyah, prophets that I have sent unto you in my name falsehood, Behold, I will give them up into the hand of Nebuchadrezzar the king of Babylon; and he shall smite them before your eyes. And a curse shall be derived from them for all the exiles of Judah who are in Babylon, saying, "May the Lord make thee like Zedekiah and like Ahab, whom the king of Babylon roasted in the fire." Because they have done scandalous deeds in Israel, and have committed adultery with the wives of their neighbors, and have spoken in my name falsehood, which I had not commanded them; whereas I am the one that know, and am the witness, saith the Lord. ¶ And to Shema'yahu the Nechemamite shalt thou say, as followeth. Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, saying, Because thou hast sent in thy name letters unto all the people that are at Jerusalem, and to Zephanayah the son of Ma'asseyah the priest, and to all the priests, saying, The Lord hath appointed thee priest in the place of Jehoyada' the priest, that ye should be superintendents in the house of the Lord, for every man that is mad, and that prophesieth, that thou shouldst put him in the stocks, and in prison: And now, why hast thou not rebuked Jeremiah of 'Anathoth, who prophesieth to you? For the reason that he hath sent unto us to Babylon, saying, It will last a long time: build ye houses, and dwell therein; and plant gardens, and eat the fruit thereof. And Zephanayah the priest read the letter before the ear of Jeremiah the prophet. ¶ Then came the word of the Lord unto Jeremiah, saying, Send to all the exiles, saying, Thus hath said the Lord concerning Shema'yah the Nechlamite, Whereas Shema'yah hath prophesied unto you, while I have not sent him, and he hath caused you to rely on a falsehood: Therefore thus hath said the Lord, Behold, I will inflict punishment on Shema'yah the Nechlamite, and on his seed; he shall not have a man to dwell in the midst of this people; and he shall not behold the good that I am doing for my people, saith the Lord; because he hath spoken revolt against the Lord.

CHAPTER XXX.

¶ The word that came to Jeremiah from the Lord, I saying, Thus hath said the Lord the God of Israel, saying, Write thee all the words that I have spoken unto thee in a book. For, behold, days are coming, saith the Lord, when I will bring back again the captivity of my people Israel and Judah, saith the Lord; and I will cause them to return to the land that I have given to their fathers, and they shall possess it. ¶ And these 4

4 ואלה הדברים אשר דבר יהוה אלי ישראל ואל יהוה:
 ה כיכה אמר יהוה קול תרעה שמעו פחד ואזן שלום:
 6 שארעא וראו אסירי וקר מדוע ראיתי בלעבר בני
 7 על לחציו כעולה ונהפכו בלפנים לרקון: הוי כי
 8 גדול תיום יהוא מאז כמדו ונתצרה היא לעקוב ממנה
 9 יתשע: והנה ביום יהוא נאם ויהוה צבאות אשר
 10 עלו מעל ישראל ומיסודיהם אנתק ולא יעברו בני עור
 11 ורים: ועברו את דעה אלהיהם ואת דור כלכם אשר
 12 אקים להם: והנה אליהם את עבדי יעקב נאסיריה
 13 ואלהםתת ישראל כי הגני מושיעך מרחוק ואתה יעקב
 14 מארץ שבם ושב יעקב ושקט ושאנן ואזן מחריד:
 15 כראתה אני נאסיריה לדשיעה כי אעשה בלה בכל-
 16 העים ו אשר הפצותיך שם אך אתה לא אעשה בלה
 17 הסרתך למשפט ומה לא אנקד: כי כה אמר
 18 יהוה אנוש לשבתיך נחלה מכתך: אידתן דעה למנוח
 19 רפאות תעלה אין לך: כל מאהבך שכתוף אותך לא
 20 ידעו כי מכת אויב הכיתך מסור אבדך על רב עונך
 21 עצמי מהאיתך: מהחונק על שבךך אנוש מאבדך
 22 על רב עונך עצמי מהאיתך עשיתי אלה לך: לכן
 23 בלא אבליך ואכלו וכל צדק בלבם כשב: גבו והיו שאסרך
 24 למשפה וכל בונוד אתן לבו: כי אעלה ארבה לך
 25 ומכותיך ארפאך נאסיריה כי נהיה כראו לך ציון
 26 היא הריש אין לה: כה אמר יהוה הנני רש
 27 שבות אהלי יעקוב ומשפתיו ארחם ונקתה עיר על-
 28 חלה וארמון על משפטו ישוב: והנא מהם תודה וקול
 29 משתקים ודברתים ולא ימלטו והכבודתים ולא יעצרו:
 30 והיו בניו כקדם ונעתו לפני הנון ופךתי על כל-
 31 לחציו: והנה אדירו ממש ומשלו מקרבנא והקרבתיו
 32 ונש אלה כי מי הואזה ערב את לבו לנשת אלה נאם
 33 יהוה: והנחת לו יעם ואנכי אהיה לכם אלהים:
 34 הנה ספרת דעה תמה יצאה ספר ומנוטר על ראש
 35 רשעים ודל: לא ישוב חרון אפיה ערעשתו וער-
 36 בה הקמו נמוות לבו באחרית הימים תתבוננו בה: בעת
 37 ההוא נאסיריה אהיה לאלהים לכל משפחות ישראל
 38 והמה יהודי לעם:

CAP. XXXI. לא

א כה אמר יהוה מאז הן במדבר עם שרודי תרוב הלוד
 2 להרניש ישראל: מרחוק יהיה נראה לו ואהבת עולם
 3 אהבתך עליו משכתך חסד: עוד אבנה ונבנית
 4 בתולת ישראל עוד תעדי תפוד והנאת במקול משתקים:
 5 עוד תטעי כרמים בהרי שמרון נטעו נטעים חללו:
 6 כי ישום כראו יצרים בהר אפרים קמו ועלה ציון
 7 וישעו אלהינו: כרכה יהוה אמר יהוה רני יעקב
 8 שמחה ונהלו כראש העם השמיני חללו ואמרו יושע
 9 יהוה את עמך את שארית ישראל: הניו מבוא אותם
 10 מארץ צפון וקבצתים מרפת ארץ גם עור ופסח הרה
 11 ויולדת יהוה קהל גדול ושובו הנה: בככי ובאו ובתהטנים
 12 אובלם אובלים אל נחלי מים בדרך ישר לא יפשו

are the words that the Lord spoke concerning
 5 Israel and concerning Judah; For thus hath said
 the Lord, A voice of terror have we heard,
 6 dread, and no peace. Ask ye now, and see whether
 a male doth give birth to a child? wherefore do I
 see every man with his hands on his loins, as
 a woman in giving birth? and why are all faces
 7 turned pale? Alas, for that day is great, there
 is none like it; and a time of distress it is unto
 8 Jacob; ye get out of it, shall he be saved. And it
 shall come to pass on that day, saith the Lord of
 hosts, that I will break his yoke from off thy
 neck, and thy bands will I burst asunder; and
 strangers shall not make him serve any more;
 9 But they shall serve the Lord their God, and Da-
 vid their king, whom I will raise up unto them.
 10 And thou—do not fear, O my servant Jacob, saith
 the Lord; and be not dismayed, O Israel; for
 behold, I will save thee from afar, and thy seed
 from the land of their captivity; and Jacob shall
 return, and shall be at rest, and be secure, with
 11 none to terrify him. For with thee am I, saith
 the Lord, to save thee; though I make a full
 end of all the nations whither I have scattered
 thee, yet of thee will I not make a full end; but
 I will correct thee in moderation, and will not
 12 leave thee altogether unpunished. For thus hath
 said the Lord, Incurable is thy bruise, and pain-
 13 ful, thy wound. There is no one to plead thy
 cause, to bind up (thy wound): useful remedies
 14 there are none for thee. All thy lovers have
 forgotten thee; thee they seek not; for with the
 blow of an enemy have I smitten thee, with cruel
 chastisement, for the multitude of thy iniquity,
 15 because thy sins were so numerous. Why wilt
 thou cry out because of thy breach? for thy pain
 which is incurable, because of the multitude of
 thy iniquity, because thy sins were so numerous,
 16 have I done these things unto thee. Nevertheless
 all they that devour thee shall be devoured; and
 all thy adversaries, all of them, shall go into
 captivity; and they that plunder thee shall be
 (given up) to plunder, and all that prey upon
 17 thee will I give up for a prey. For I will place
 a healing plaster on thy bruise, and of thy wounds
 will I cure thee, saith the Lord; because they
 called thee "an Outcast." "This is Zion, whom no
 18 one seeketh after." ¶ Thus hath said the Lord,
 Behold, I will bring back again the captivity of
 the tents of Jacob, and on his dwelling-places
 will I have mercy; and the city shall be re-
 built upon her own heap of ruins, and the palace
 shall be inhabited after its (ancient) manner.
 19 And there shall proceed out of them thanksgiving,
 and the voice of those that make merry; and they
 will multiply them, and they shall not be dim-
 20 inished; I will also make them numerous, and they
 shall not be made few in number. And their chil-
 dren shall be as aforesaid, and their congrega-
 tion shall be firmly established before me, and I
 21 will punish all that oppress them. And their
 leader shall be of themselves, and their ruler shall
 proceed from the midst of them; and I will cause
 him to draw near, and they shall approach unto
 22 me, who is this that will venture of his own heart
 to approach unto me? saith the Lord. And ye
 shall be unto me for a people, and I will be unto
 23 you for a God. ¶ Behold, the storm-wind of the
 Lord goeth forth with fury, an abiding storm-
 wind: upon the head of the wicked shall it fall.
 24 The fierceness of the anger of the Lord will not
 turn back, until he have done, and until he have
 fulfilled the purposes of his heart. In the latter
 25 days shall ye understand this. ¶ At the same
 time, saith the Lord, will I be the God for all
 the families of Israel, and they shall be unto me
 for a people.

CHAPTER XXXI.

with child together; a great assembly shall they
 return hither. With weeping shall they come, and
 with supplications will I bring them in; I will
 lead them by brooks of water in a straight way
 whereon they shall not stumble; for I am become
 a father to Israel, and Ephraim is my first-born.
 ¶ Hear the word of the Lord, O ye nations, and
 9 tell it in the isles afar off, and say, He that
 scattereth Israel will gather him, and keep him, as a
 shepherd his flock. For the Lord hath ransomed
 10 Jacob, and redeemed him out of the hand of one
 stronger than he. And they shall come, and sing
 on the height of Zion, and shall come together as
 a stream to the goodness of the Lord, for wheat,
 and for wine, and for oil, and for the young of
 the flocks and of the herds, and their soul shall
 be as a well-watered garden; and they shall not
 farther experience grief any more. Then shall
 12 the virgin rejoice in the dance, and youth and old
 men together; and I will change their mourning
 into gladness, and I will comfort them, and make
 them rejoice from their sorrow. And I will satiate
 13 the soul of the priests with fatness, and my peo-
 ple shall be satisfied with my goodness, saith the
 Lord. ¶ Thus hath said the Lord, A voice is
 heard in Ramah, groaning, weeping, and bitter
 lamentation; Rachel is weeping for her children:
 she refuseth to be comforted for her children,
 because they are not (here). ¶ Thus hath said the
 15 Lord, Refrain thy voice from weeping, and thy
 eyes from tears; for there is a reward for thy
 work, saith the Lord, and they shall return from
 the land of the enemy. And there is hope for
 16 (thee) in thy future, saith the Lord, and thy chil-
 dren shall return to their own borders. I have
 17 indeed heard Ephraim bemoaning himself, "Thou
 hast chastised me, and I was chastised, as an un-
 tamed calf; cause me to return, and I will re-
 turn; for thou art the Lord my God." Surely after
 18 my returning, I repent; and after I am made con-
 scious (by punishment), I smite upon my thigh: I
 am ashamed, yea, I am confounded, because I
 bear the disgrace of my youth." Is not Ephraim
 19 a dear son unto me? or a child that I dandle?
 for whenever I speak of him, I do earnestly re-
 member him again; therefore are my inward parts
 moved for him; I will surely have mercy upon
 him, saith the Lord. ¶ Set thyself up
 20 marks, place thyself pillars; direct thy heart to-
 ward the highway, the way which thou didst go:
 return, O virgin of Israel, return to these thy
 cities. How long wilt thou roam about, O thou
 21 backsliding daughter? for the Lord hath created
 a new thing on the earth. The woman will go
 about (seeking for) the husband. ¶ Thus hath said
 22 the Lord of hosts, the God of Israel, Ye shall
 shall in this word in the land of Judah
 and in the cities thereof, when I will bring back
 again their captivity,—May the Lord bless thee,
 O habitation of righteousness, O holy mountain.
 And there shall dwell therein Judah, and in all
 23 his cities together, husbandmen, and they that
 move about with the flocks. For I have satiated the
 24 weary soul, and every grieving soul have I grati-
 fied. ¶ In this did I awake and look about, 25
 and my sleep was sweet unto me. ¶ Behold, days
 26 are coming, saith the Lord, when I will sow
 the house of Israel and the house of Judah with
 the seed of man, and with the seed of cattle. And
 27 it shall come to pass, that just as I have watched
 over them, to pluck up, and to pull down, and to
 overthrow, and to destroy, and to do harm: so
 will I watch over them, to build up, and to plant,
 28 saith the Lord. In those days shall they not say
 29 any more, The fathers have eaten sour grapes,
 and the children's teeth are set on edge; But every
 30 one shall die for his own iniquity; every man
 that eateth the sour grapes—his teeth shall be set
 on edge. Behold, days are coming, saith the Lord,
 31 when I will make with the house of Israel, and
 with the house of Judah, a new covenant; Not
 like the covenant that I made with their fathers
 for the day that I took hold of them by the hand to
 bring them out of the land of Egypt; which my
 covenant they have broken, although I was be-
 come their husband, saith the Lord; But this is
 32 the covenant that I will make with the house of
 Israel, after those days, saith the Lord, I place
 my law in their inward parts, and upon their
 heart will I write it; and I will be unto them
 for a God, and they shall be unto me for a peo-
 ple. And they shall not teach any more every
 33 man his neighbor, and every man his brother, say-
 ing, Know the Lord; for they all shall know me,
 from the least of them even unto their greatest,
 saith the Lord; for I will forgive their iniquity,
 and their sin will I not remember any more.
 ¶ Thus hath said the Lord, who bestoweth the
 34 sun for a light by day, the ordinances of the
 moon and of the stars for a light by night, who
 stirreth up the sea that its waves roar—The
 Lord of hosts is his name: for these ordinances ever 35

1 ¶ Thus hath said the Lord, The people of those
 that are escaped of the sword found grace in
 the wilderness,—even Israel, when it went to find
 rest. "From afar is the Lord appeared unto me"
 2 (saying), Yea, with an everlasting love have I
 loved thee: therefore have I guided thee with lov-
 3 ing-kindness. Yet again will I build thee up, and
 thou shalt be built, O virgin of Israel; yet again
 shalt thou adorn thy timbrels, and go forth in
 4 the dances of those that make merry. Yet again
 shalt thou plant vineyards upon the mountains
 of Samaria: the planters shall plant, and shall
 5 redeem the fruit. For there cometh a day, that
 the watchers call out upon the mountain of
 Ephraim, Arise ye, and let us go up to Zion unto
 6 the Lord our God. ¶ For thus hath said the Lord,
 Sing for Jacob with joy, and shout at the head
 of the nations: publish ye, praise ye, and say
 The Lord hath helped thy people, the remnant of
 7 Israel. Behold, I will bring them from the north
 country, and will gather them from the farthest
 ends of the earth, among them the blind and the
 lame, the pregnant woman and she that travaileth

והקום האלה מלפני נאסדתה גם ירע ישראל ישבתו
 34 מהיותו נני לפני כל ימינו: כה ו אמר יהוה אם
 ימרו שמעו מלמעלה וחקרו מוסד ארץ למשה נם
 אני אסאם בכל ימי ישראל על כל אשר עשו נאם
 37 יהוה: הגה ימים: ונאסדתה ונקתה העיר
 38 לדתה ממגדל הנגאל עד אשר הפנה: ונא עד קנה
 39 המדה נגדו על גבעת נבב ונבב געתה: וכל העמק
 הפגרים ויתרשן וכל השרמית עד נחל קרח עד פנת
 שער המסוס מן דתה קדש ליהוה לא יקמש ולא יתגרם
 עוד לעולם:
 CAP. XXXII. ל"ב
 1 הרב אשר הזה את אלהי מלכו מאת דתה בשנת העשית
 לצדקתו מלך ויהוה הוא השנה שמנה עשרה שנה
 2 לנבוכדנאצר: ואן חיל מלך בכל צדו על ירושלים
 וירמיו הנביא הזה בלא בחצר המטה אשר ברת
 3 מלך ויהוה: אשר בלא צדקתו מלך ויהוה לאמר
 מדוע אתה נבא לאמר כה אמר יהוה הנני נתן את
 4 העיר הזאת ביד מלך ככל ולקחה: וצדקתו מלך
 ויהוה לא ימלט מיד השפים ביהוה נתן ביד מלך
 5 ככל ואת רפיו עספו ועינו את שני תראנה: וכל
 ילד ואת צדקתו ועם יהוה שרפקי אתו נאסדתה
 6 כי תלחמי את השפים לא תלחמי: ונאמר
 7 ירמיו יהוה רב ידעתה אלי לאמר: הגה הנמאל בך
 שלם דרך בא אלך לאמר קנה לך את שרי אשר
 8 בעצות כי לך משפט הנאלה לקחת: ונבא אלי הנמאל
 בדדו בך יהוה אל העיר המטה ונאמר אלי קנה
 9 נא את שרי אשר בעצות אשר בארץ בנימין כי לך
 משפט תרשה ולך הנאלה קנה דך כי רב
 9 ויהוה הוא: ונקנה את השנה מאת הנמאל בך
 אשר בעצות ואשקלדלו את הכסף שבעה שקלים
 10 וישנה בכסף: ונכתב בכסף ונחתם ואני עדים
 11 ואשקל הכסף במאונם: ואכן את הכסף המקנה את
 12 ויהוה המצה והקום ואת הנלו: ואמן את הכסף
 המקנה אל ברוך בך יהוה בך מחסה לעני הנמאל דני
 ולעני העדים הכתבים בכסף המקנה לעני בלתי חיים
 13 השבים בחצר המטה: ואצה את ברוך לעניתי
 14 לאמר: כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל לקח את
 השפים האלה את ספר המקנה הזו ואת התרומ ואת
 15 כפר הנלו הזה ונתתם בכל ימי ירש למען עמרו ימים
 16 רבים: כי כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל
 עוד יקנו בתים ושדות וכרמים בארץ הזאת:
 16 ואת ספר אלהי אתי חתי את ספר המקנה אל ברוך
 17 בך יהוה לאמר: אלה ארעי יהוה הגה ואת עשית
 את השפים ואת הנלו בך יהוה הנלו וברוך המטה
 18 לא יפלא ממך בך יהוה: עשה חסד לאנשים ומשלם
 19 עון אבות אל ינוק בניהם את יתם האל הנלו הנבור
 20 ויהוה צבאות שמי: גדל העצה ורב הגלילה אשר
 עתך פקדתו על כל דרכי בני אדם לתת לאשר בך יהוה

וכפרו מלליו: אשר שמת אמות ומפחים בארץ מצרים כ
 עריות הזה ובישראל ובאדם ותעשה לך שם כיום
 21 הזה: ותנא את עמך את ישראל מארץ מצרים באות
 ובמפיתים וכן חוקה ובארוז נטוה ובמרא נדול:
 22 ותתן להם את הארץ הזאת אשר נשבעת לאבותם לתת
 להם ארץ וכן חלב ודבש: ונבאו וירשו אתה ולא
 23 שמעו בקולך ובחוקתך לא תחלבו את כל אשר צוית
 להם לעשות לא עשו ונתקרא אהם את כל ימי
 24 הזאת: הגה הסללות בא העיר ללכה העיר נתנה
 ביד השפים הגלחמים עליה מפני חרב הרעב והחיה
 נאשר רבית הזה ויהוה ראה: ואתה אמרת אלי אדני כ
 יהוה קנה דך השנה בכסף ויהוה עדים ויהוה נתנה
 25 ביד השפים: ויהוה רב ידעתה אלהי מלכו לאמר:
 26 הגה אני יהוה אלהי בך בך השפתי בפני ופלא בך יהוה:
 27 לכן כה אמר יהוה הנני נתן את העיר הזאת ביד
 28 השפים וידך ובכוראצר מלך ככל ולקחה: ונבאו
 29 השפים הגלחמים על העיר הזאת והצו את העיר
 הזאת באש ושרפה ואת הבתים אשר קטרו על ענותם
 30 לבבל והטו נקמם לאלהים אחרים למען העממי:
 31 כיהוה בך ישראל וכן יהוה אך עשית הרע בעיני
 מנעו חתם כי בך ישראל אך בעצות אתי במעשה
 32 ויהוה נאסדתה: כי על אפי וכל חמתי יהוה לי
 העיר הזאת למקדשים אשר בנתי אותה ועד ימים הזה
 33 להסירה מעל פני: על בלדת בך ישראל וכן יהוה
 אשר עשו לה בעממי המה מלכותם שריתם בניהם
 34 ונביאתם ואש ויהוה וישב ירושלים: מפני אלי ערה
 ולא פנים ולמד אהם השקם ולמד ואינם שמים לקחת
 35 מסר: השימו שקצתם ברת אשר נקרא שמרניו
 36 לשמא: ונתן את צבאות הבבל אשר בלך בך יהוה לה
 להעביר את בניהם ואת בנותיהם למלך אשר לא
 37 צוית ולא עתה על לבי ואת עובד האת לקח
 38 החני ואת יהוה: ונתת לכן כה אמר יהוה אלהי
 39 ישראל אלהי העיר הזאת אשר ו אתם אמרים נתנה ביד
 40 מלך ככל בחרב וברעב ובכר: והני מקבצים מכל
 41 הארצות אשר הנתתם שם באפי ובחמתי ובקנף גדול
 42 תושבתים אל המקום הזה והשבתים לבטח: והו לי
 43 לעם ואני אנהי להם לאלהים: ונתתי להם לב את
 44 ונתך אלהי ידע אתי כל הימים לשוב להם ולבניהם
 45 את צדקתם: וברתי להם ברת עולם אשר לא ישוב
 46 מארצתם לתישיב אותם ואת צדקתו אתן בלבבם
 47 לבלתי טור מעלי: וששתי עליהם לבתיב אותם וימתיים
 48 בארץ הזאת באמת בכל לב ובכל נפש:
 49 כה אמר יהוה אשר הבאתי אלהים הזה את כל
 הרעה הנדולה הזאת כן אנכי מבאי עליהם את כל
 50 הטובה אשר אנכי רב עליהם: ונקנה השנה בארץ
 הזאת אשר ו אתם אמרים שממה היא מאן אדם ובהמה
 51 נחנה ביד השפים: שדות בכסף וקנו וכתוב בכסף
 52 וחתום ויהוה עדים בארץ בנימין ובסביב ירושלים ובקר

depart from before me, saith the Lord, then also shall the seed of Israel cease from being a nation before me during all time. ¶ Thus hath said the Lord, If the heavens can be measured above, and the foundations of the earth searched out beneath: then also will I reject all the seed of Israel, for all that they have done, saith the Lord. ¶ Behold, days are coming saith the Lord, when the city shall be built up to the Lord from the tower of Chananel unto the corner-gate. And the measuring-line shall yet again go forth opposite it over the hill Gare, and shall take up to turn to Go'ath. And the whole valley of the dead bodies, and of the ashes, and all fields as far as the brook Kidron, unto the corner of the horse-gate toward the east, shall be holy unto the Lord: it shall not be plucked up, nor overthrown any more to eternity.

CHAPTER XXXII.

1 ¶ The word that came to Jeremiah from the Lord in the tenth year of Zedekiah the king of Judah, which is the eighteenth year of Nebuchadrezzar. 2 And at that time the king of Babylon's army was besieging Jerusalem; and Jeremiah the prophet was shut up in the court of the prison, which was in the house of the king of Judah; Because Zedekiah the king of Judah had shut him up, saying, Wherefore art thou prophesying, saying, Thus hath said the Lord, Behold, I will give up this city into the hand of the king of Babylon, and he shall capture it. And Zedekiah the king of Judah shall not escape out of the hand of the Chaldeans, because he shall surely be given up into the hand of the king of Babylon, and his mouth shall speak to his mouth, and his eyes shall behold his eyes; And to Babylon shall he lead Zedekiah, and there shall he remain until I think of him, saith the Lord: though ye fight with the Chaldeans, ye shall not prosper. ¶ And Jeremiah said, The word of the Lord came unto me, saying, Behold, Chanamel the son of Shallum thy uncle is coming unto thee, saying, Buy for thyself my field that is in 'Anathoth; for unto thee belongeth the right of demption to buy it. And there came to me Chanamel my uncle's son according to the word of the Lord into the court of the prison, and he said unto me, Buy, I pray thee, my field, that is in 'Anathoth, which is in the land of Benjamin; for to thee belongeth the right of inheritance, and to thee belongeth the redemption, buy it for thyself: then did I know that it was the word of the Lord. And I bought the field from Chanamel my uncle's son, that is in 'Anathoth; and I weighed out unto him the money, seven shekels, and ten pieces of silver. And I wrote it in a deed, and sealed it, and had it certified by witnesses, and weighed the money in balances. And I took the deed of the purchase, both that which was sealed, according to the law and custom, and that which was open; And I gave the deed of the purchase unto Baruch the son of Neriyah, the son of Macheviah, before the eyes of Chanamel my kinsman, and before the eyes of the witnesses that had signed the deed of the purchase, before the eyes of all the Jews that were sitting in the court of the prison. And I charged Baruch before their eyes, saying, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Take these deeds, this deed of the purchase, both the sealed, and this open deed, and place them in an earthen vessel, 15 in order that they may last many days. ¶ For thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Yet again shall ye be bought, houses and fields and vineyards in this land. ¶ And I prayed to the Lord after I had delivered the deed of the purchase unto Baruch the son of Neriyah, saying, Ah Lord Eternal! behold, it is thou that hast made the heavens and the earth by thy great power and by thy outstretched arm; nothing is too wonderful for thee. Thou exercisest kindness unto the thousandth generation, and thou punishest the iniquity of the fathers unto the bosom of their children after them; (thou art) the Great, the Mighty God, the Lord of hosts is his name; Great in counsel, and mighty in execution; (thou) whose eyes are open over all the ways of the sons of man, to give unto every one according to his ways, and according to the fruit of his doings; Who hast displayed signs and wonders in

the land of Egypt, up to this day, and in Israel, and among other men; and thou hast made thyself a name, as it is at this day; And thou didst bring forth thy people Israel out of the land of Egypt, with signs, and with wonders, and with a strong hand, and with an outstretched arm, and with great terror; And thou gavest them this land, which thou hadst sworn to their fathers to give unto them, a land flowing with milk and honey; And they came in, and took possession of it; but they hearkened not to thy voice, and the law they did not walk; all that thou hadst commanded them to do they did not do; and thou hast therefore caused all this evil to befall them. Behold the mounds reach unto the city to capture it; and the city is given up into the hand of the Chaldeans, who fight against it, because of the sword, and of the famine, and of the pestilence; and what thou hast spoken is come to pass; and, behold, thou seest it. And yet thou hast said unto me, O Lord Eternal, Buy for thyself the field for money, and have it certified by witnesses; while the city is given up into the hand of the Chaldeans. ¶ Then came the word of the Lord unto Jeremiah, saying, Behold, I am the Lord, the God of all flesh; shall any thing be too wonderful for me? Therefore thus hath said the Lord, Behold, I will give up this city into the hand of the Chaldeans, and into the hand of Nebuchadrezzar the king of Babylon, and he shall capture it; And the Chaldeans, that fight against this city, shall come and set this city on fire, and burn it, with the houses upon the roofs of which they have offered incense unto Ba'al, and have poured out drink-offerings unto other gods, in order to provoke me to anger: For the children of Israel and the children of Judah have been doing only what is evil in my eyes from their youth; for the children of Israel have been only provoking me to anger with the work of their hands, saith the Lord. For to excite my anger and my fury hath been unto me this city from the day that they built it, even until this day; so that I will remove it from before my presence: Because of all the wickedness of the children of Israel and of the children of Judah, which they have done to provoke me to anger, they, their kings, their princes, their priests, and their prophets, and the men of Judah, and the inhabitants of Jerusalem, said, 33 turned unto me the back, and not the face: though (my prophets) taught them, rising up early and teaching; yet they hearkened not to receive instruction. But they placed their abominations in the house, which is called by my name, to defile it. And they built the high-places of Ba'al, which are in the valley of the son of Hinnom, to cause their sons and their daughters to pass through (the fire) unto Molech; which I had not commanded them, and which had not come into my mind, to practise this abomination, in order to mislead Judah to sin. ¶ But now, therefore, thus hath said the Lord, the God of Israel, concerning this city, whereof ye say, It is given up into the hand of the king of Babylon through the sword, and through the famine, and through the pestilence: Behold, I will gather them out of all the countries, whither I have driven them in my anger, and in my fury, and in great wrath; and I will bring them back again unto this place, and I will cause them to dwell in safety; And they shall be unto me for a people, and I will be unto them for a God; And I will give them one heart, and one manner, to fear me at all times, that it may be well with them, and with their children after them; And I will make with them an everlasting covenant, that I will not turn away from them, to do them good on my part; and my fear will I place in their heart, so that they may not depart from me. And I will be glad over them to do them good; and I will plant them in this land in truth, with all my heart and with all my soul. ¶ For thus hath said the Lord, Just as I have brought upon this people all this great evil, so will I bring upon them all the good that I speak concerning them. And the field shall yet be bought in this land, whereof ye say, It is desolate without man or beast, it is given up into the hand of the Chaldeans. Men shall buy fields for money, and write it in deeds, and seal it, and certify it by witnesses, in the land of Benjamin, and in the environs of Jerusalem, and in the cities of Judah, and in the cities of

ויהי ובערי יהוד ובגרי השפלה ובגרי הנגב כדאשיב
אתישובתם נאסידנה:

CAP. XXXIII. לו

1 והי דבר-יהוה אלירמיהו שנית יהוא שדני עצור
2 בחצר המטרה לאמר: כהאמר יהוה עשה יהוה ויצר
3 אותה לבנינה יהוה: שמי: קרא אלי ואנשך ואנדה
4 קח גדלות ובצרות לא ידעתם: כי כה אמר יהוה
5 אלהי ישראל על-בתי העיר הזאת ועל-בתי מלכי יהודה
6 העצים את-המלכות ואל-הערב: באים להלחם אתי
7 הכשדים ולמלאם אתיפגרי האדם אשר הבית באפי
8 ובחמתי ואשר הסתרתי פני מהעיר הזאת על כל
9 רגעתם: הגני מעל-הלה ארקה ומרפא ורפאתם וגלית
10 להם עתרת שלום ואמת: והשבתי אתישובת יהודה
11 ואת שבות ישראל ובנותם כבראשנה: וסתרתי מקל
12 עינם אשר הטארל ופלתתי לבול-צניעותם אשר
13 ולתפארתו לכל נור הארץ אשר ישמעו את-כלה-הטובה
14 אשר אכלי עשה אותם ופתרו רגונו על כלה-הטובה ועל
15 כלה-שלום אשר אכיל עשה לה: כה אמר יהוה
16 עדי שבע במקוסי-היה אשר אתם אמרים הרב
17 הוא מאן אתם ומאן בהמה בגרי יהודה ובחצות
18 ירושלם הנשמות מאן אתם ומאן יושב ומאן בהמה:
19 קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אמרים
20 יהודי אתי-יהוה צבאות ברשום יהוה בירושלם חסרו
21 מכאם חזרה בית יהוה כדאשיב את-שבותי-הארץ
22 כבראשנה אמר יהוה: כה אמר יהוה צבאות
23 עדי ומה: במקום הזה הערב מאן-אתם ויד-בהמה
24 ובקל-רגונו ענה רעים מרבעים צאן: בערי יהוד בערי
25 השפלה ובגרי הנגב ובארץ בנימן ובסבבי ירושלם
26 ובגרי יהודה עד העברתה הנאן על-גרי מנה אמר
27 יהוה: יהוה ימים כאים נאסידנה והקמתי את-
28 הדבר הטוב אשר דברתי אל-בתי ישראל ועל-בתי
29 יהודה: בימים ההם יבנית ההוא אנקתי לתוך צמח
30 צדקה וצעה משפט וצדקה בארץ: בימים ההם תושע
31 יהודה וירושלם תשובן לבטח ונה אשר-יקרא-לה
32 יהוה צדקתו: כי-כה אמר יהוה אל-יבית ליהוד
33 איש ישוב על-כפא ביתי-ישראל: ולבנים הליים לא-
34 יבנת איש מלפני מעלה עולה ומקמיר מנהה ועשה
35 נבה כלה-ימים: יהי דבר-יהוה אלירמיהו לאמור:
36 כה אמר יהוה אסתרפו את-ביתי היום ואת-חברתי
37 תלה ובלבתי היות יושבתי-לה בעתם: נסכרתי
38 תפר אידודו עברי מהותילי בן מלך לא-יפול צבא אלהים
39 הליים הלהנים משרתי: אשר לא-יפול צבא אלהים
40 ולא יפול חיל נגם בן ארפה את-זרע יהוד עבדי ואתי
41 הליים משרתי אתי: יהי דבר-יהוה אלירמיהו
42 לאמר: הלא ראית מה-היום הזה דברו לאמר שתי
43 המשפחות אשר בחר יהוה בהם ומאסם ואתי-עמלו
44 כה נאצין מהיות עוד נוי לביתם:

אסלא ברתי ימים וגילה הקות שמים וארץ לא
שמתו: נסתרני יעקוב יהוד עבדי אצאם מקחת מרעו
משלם אל-זרע אבתם: ושחק ושמך כראשום אתי
שבותם ורהמתים:

CAP. XXXIV. לד

1 תדבר אשר-יהוה אלירמיהו מאת יהוה ויבוכדנאצר
2 מלך-בבל וכל-הילוי וכל-המלכות ארץ ממשלת יהו
3 וכל-העמים וקהמים על-ירושלם ועל-כל-עריה לאמור:
4 כהאמר יהוה אלהי ישראל הלא ואמרתי אל-צדקתו
5 מלך יהודה ואמרתי אליו כה אמר יהוה הגני נתן את
6 חמלט מלוי כי תפש תתפש ובדו נתקן וצניק את-עני
7 מלך-בבל תראינה ופדו את-יפך דבר ובכל תבוא:
8 אך שבע דבר-יהוה צדקתו מלך יהודה כהאמר יהוה
9 עלך לא תמות בערב: בשלום תמות ובמשפוח
10 אבותיך המלכים הראשנים אשר-היו לפניך בן-ישרפר
11 לך ותי ארון וספר-דף כידבר את-דברתי נאסידנה:
12 ודבר יהוה ויגדו הנביא אל-צדקתו מלך-יהודה
13 את כלה-העברים האלה בירושלם ותל מלך-בבל
14 נלקחם על-ירושלם ועל כל-ערי יהודה היתרות אל
15 לכיש ואל-צדקה כי הנה נשארנו בגרי יהודה ערי
16 מבצר: יהדבר אשר-יהוה אלירמיהו מאת יהוה
17 אחר ברית המלך צדקתו ברית את-כל-העם אשר
18 בירושלם לקרא להם הרוז: לשלח איש את-עבדו
19 ואיש את-שפתתו העברי והעברתי חפשים לבלתי עבד
20 גם בדותי אחידו איש: וישמעו כלה-השרים וכל-העם
21 אשר-באו בברית לשלח איש את-עבדו ואיש את-
22 שפתתו חפשים לבלתי עבד גם עוד וישמעו וישלחו:
23 וישוכו את-רובן וישבו את-העברים ואת-המשפחות
24 אשר שלחו חפשים ובכישום לעבדים ולשפחות:
25 והי דבר-יהוה אלירמיהו מאת יהוה לאמר: כהאמר
26 יהוה אלהי ישראל אנכי כבתי ברית את-אבותיכם ביום
27 הוצא אתם מארץ מצרים מבית עבדים לאמר: מקץ
28 שבע שנים תשלחו איש את-אחיו העבדי אשר ימכר
29 לך וצדקך שש שנים ושלחתו חפשי מעמך ולא-ישמני
30 אבותיכם אלי ולא הו אתי-אונם: ותשבו אתם היום
31 ותעשו את-הדבר בעיני לקרא יהוד איש לרעה ותכרתי
32 ברית לפני בנות אשר-נקרא שמי עליה: ותשבו ותחלל
33 את-שמי ותשבו איש את-עבדו ואיש את-שפתתו אשר
34 שלחתם חפשים לנפשם ותכבשו אתם להיות לכם
35 לעבדים ולשפחות: לכן כהאמר יהוה אלהים
36 לא-שמעתם אלי לקרא יהוד איש לאחיו ואיש לרעה
37 הגני קרא לכם יהוד נאסידנה אלה-העבד אלה-העבד
38 ואל-הרעב ונתתי אתכם לנזפה לכל ממלכות הארץ:
39 ונתתי את-האנשים העברים את-חברתי אשר לא-יחזקו
40 את-דברי הברית אשר ברתי לפני הגליל אשר ברתי
41 לשנים ויבדו בן בתריו: שרו יהודה ושרי ירושלם
42 הפרסים והתבנים וכל עם הארץ העברים בן בתר

the mountain, and in the cities of the lowlands, and in the cities of the south; for I will cause their captivity to return, saith the Lord.

CHAPTER XXXIII.

1 ¶ And the word of the Lord came unto Jeremiah the second time, while he was yet shut up in the court of the prison, saying, Thus hath said the Lord who doth this, the Lord that formeth it, to establish it: the Eternal is his name; Call unto me, and I will answer thee, and I will tell thee the great and unnumbered things, which thou knowest not. ¶ For thus hath said the Lord, the God of Israel, concerning the houses of this city, and concerning the houses of the kings in Judah, which are thrown down by means of the mounds, and by means of the sword; As they come to fight with the Chaldeans, but only to fill those with the corpses of the men whom I slay in my anger and in my fury, and for all whose wickedness I have hidde my face from this city: Behold, I will bring it healing and cure, and I will cure them, and I will display unto them the abundance of peace and truth. And I will cause to return the captivity of Judah and the captivity of Israel, and I will build them up, as at the first. And I will cleanse them from all their guiltiness, whereby they have sinned against me; and I will pardon all their iniquities, whereby they have sinned toward me, and wheresoever they have transgressed against me. And it shall be to me for a name of gladness, a praise and an honor with all the nations of the earth, who will hear all the good that I am doing unto them: and they shall dread and tremble because of all the good and because of all the happiness that I prepare unto it. ¶ Thus hath said the Lord, Yet again shall there be heard in this place of which ye say, "It is ruined, without man and without beast!" [even in the cities of Judah, and in the streets of Jerusalem, that are desolate, without man, and without inhabitant, and without beast.] The voice of gladness, and the voice of joy, the voice of the bridegroom, and the voice of the bride, the voice of those that say, "Give thanks unto the Lord of hosts; for the Lord is good, because to bring and give us his kindness;" of those that bring thanksgiving offering unto the house of the Lord. For I will cause to return the captivity of the land, as at the first, saith the Lord. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, Yet again shall there be in this place, which is ruined, without man and even without beasts, and in all its cities, an habitation of shepherds, who cause their flocks to lie down. In the cities of the mountain, in the cities of the lowlands, and in the cities of the south, and in the land of Benjamin, and in the environs of Jerusalem, and in the cities of Judah, shall the flocks yet pass again under the hands of him that counteth them, saith the Lord. ¶ Behold, days are coming, saith the Lord, when I will fulfil that good word which I have spoken concerning the house of Israel and respecting the house of Judah. In those days, and at that time, will I cause to grow up unto David the sprout of righteousness; and he shall execute justice and righteousness in the land. In those days shall Judah be helped, and Jerusalem shall dwell in safety: and this is what she shall be called. The Lord is our righteousness. ¶ For thus hath said the Lord, There shall never be wanting unto David a man to sit upon the throne of the house of Israel; And unto the priests the Levites there shall not be wanting a man before me, to offer burnt-offerings, and to burn meat-offerings, and to prepare sacrifices at all times. ¶ And the word of the Lord came unto Jeremiah, saying, Thus hath said the Lord, if ye can break my covenant with the day, and my covenant with the night, and so, that there be not day and night in their season: Then also shall my covenant be broken with David my servant, that he should not have a son to reign upon his throne; and (that) with the Levites the priests, my ministers. As the host of heaven cannot be numbered, and the sand of the sea not be measured; so will I multiply the seed of David my servant, and the Levites that minister unto me. ¶ And the word of the Lord came to Jeremiah, saying, Hast thou not observed what this people have spoken, saying, The two families which the Lord hath made choice of, even these hath he rejected; and they (thus) have despised my people, that they should

said the Lord, If my covenant be not with day and night, if I have not appointed the ordinances of heaven and earth: Then also will I reject the seed of Jacob, and David my servant, so as not to take any of his seed to be rulers over the seed of Abraham, Isaac, and Jacob; for I will cause their captivity to return, and have mercy on them.

CHAPTER XXXIV.

¶ The word which came unto Jeremiah from the Lord, when Nebuchadnezzar the king of Babylon, and all his army, and all the kingdoms of the country ruled by his power, and all the people, fought against Jerusalem, and against all its cities, saying, Thus hath said the Lord, the God of Israel, Go and speak to Zedekiah the king of Judah, and say to him, Thus hath said the Lord, Behold, I will give up this city into the hand of the king of Babylon, that he may burn it with fire: And thou thyself shalt not escape out of his hand; but thou shalt surely be caught, and be delivered into his hand; and thy eyes shall see the eyes of the king of Babylon, and his mouth shall speak with thy mouth, and to Babylon shalt thou go. Yet hear the word of the Lord, O Zedekiah king of Judah, Thus hath said the Lord respecting thee, Thou shalt not die by the sword; in peace shalt thou die; and as burnings were made for thy fathers, the former kings who were before thee, so shall they make burnings for thee; and "Ah lord" shall they lament for thee; for I have spoken the word, saith the Lord. ¶ And Jeremiah the prophet spoke unto Zedekiah the king of Judah all these words in Jerusalem. When the army of the king of Babylon were fighting against Jerusalem, and against all the cities of Judah that were left, against Lachish, and against Azekah; for these had been left of the cities of Judah as fortified cities. ¶ The word which came unto Jeremiah from the Lord, after king Zedekiah had made a covenant with all the people who were at Jerusalem, to proclaim among themselves freedom; That every man should dismiss his man-servant, and every man his maid-servant, being a Hebrew man or a Hebrew woman, free; so that no man among them should exact labor of a Jew, his brother. And all the princes had hearkened, with all the people, who had entered into the covenant, that every one should dismiss his man-servant, and every one his maid-servant, free, that no one should exact labor of them any more; and they had obeyed, and dismissed them. But they had turned afterward, and they had brought back the men-servants and the maid-servants whom they had dismissed as free, and had subjected them to become men-servants and maid-servants. ¶ And the word of the Lord (then) came to Jeremiah from the Lord, saying, Thus hath said the Lord, the God of Israel, — I myself made a covenant with your fathers on the day that I brought them forth out of the land of Egypt, out of the house of bondmen, saying, At the end of seven years shall ye dismiss every man his brother the Hebrew, who may have been sold unto thee; and when he hath served thee six years, then shalt thou dismiss him from thee; but your fathers hearkened not unto me, and inclined not their ear. And ye had turned this day, and done what is right in my eyes, to proclaim freedom every man to his neighbor; and ye had made a covenant before me in the house of the Lord, for which my name is called; But ye have turned again, and profaned my name, and ye have brought back every man his man-servant, and every man his woman-servant, whom ye had dismissed as free at their pleasure, and have subjected them to be unto you for men-servants and for women-servants. ¶ Therefore thus hath said the Lord, Ye indeed have not hearkened unto me, to proclaim freedom every man to his brother, and every one to his neighbor; behold, I proclaim a freedom over you, saith the Lord, to the sword, to the pestilence, and to the famine; and I will make you a horror unto all the kingdoms of the earth. And I will give up the men that have transgressed my covenant, who have not fulfilled the words of the covenant, which they had made before me, at the end of which they cut in two, and between the parts whereof they passed. The princes of Judah, and the princes of Jerusalem, the court-servants, and the priests, and all the people of the land, who have passed between the parts of the calf; (Yea) I will give 20

לְיוֹרֵב בְּדֹרְבָב יָמַד לִפְנֵי בְּלִיָּגָמָס׃

CAP. XXXVI. לו

וַיְהִי בַשָּׁנָה הַרְבִּיעִתָּהּ לַיהוֹיָקִים בְּדָאִישׁוּרֵי מֶלֶךְ יְהוּדָה ^א
 הָיָה הַרְבֵּב הַזֶּה אֶל־יְרֵמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה לֵאמֹר׃ ^ב כַּחֲלֹף ^ג
 מַעֲלַת־כֶּסֶף וְכַתְּבַת אֵלֶיךָ אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי
 אֵלֶיךָ עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַל־יְהוּדָה וְעַל־כָּל־בְּנֵי־מִצְרָיִם מִיּוֹם דִּבַּרְתִּי
 אֵלֶיךָ מִמִּן יְאִישׁוּרֵי יָמַד תְּהִי׃ ^ד אִלֶּיךָ יִשְׁמְעוּ בֵּית ^ה
 יְהוּדָה אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרָה אֲשֶׁר אָנֹכִי חֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת לָכֶם
 לְמַעַן יִשׁוּבוּ אִישׁ מִדְּרָבּוֹ הַרְעָה וּקְלַחְתִּי לַעֲשׂוֹת
 וּלְהִשָּׂאֲתֶם׃ ^ו וַיִּקְרָא יְרֵמְיָהוּ אֶת־בְּרוּךְ בְּנֵי־גִוְוָה
 וַיְכַתֵּב בְּרוּךְ מִפִּי יְרֵמְיָהוּ אֵת כְּלֵי־דְבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר־דִּבַּר
 אֵלָיו עַל־מַעֲלַת־כֶּסֶפֶר׃ ^ז וַיַּעַזֵּב יְרֵמְיָהוּ אֶת־בְּרוּךְ לֵאמֹר
 אֲנִי צָעִיר לֹא אֵיכֶל לְכֹאֵב בֵּית יְהוָה׃ ^ח וְכַתֵּב אֶת־הַקְּרֹאִתַּי
 בְּמַעֲלָה אֲשֶׁר־תִּכְתַּב מִפִּי אֶת־דְּבָרֵי יְהוָה בְּאוֹן הַיָּמִים
 בֵּית יְהוָה כִּיּוֹם צִוִּים וְעַם כְּאוֹן כְּלֵי־הַדְּבָרָה הַבָּאִים
 מִשְׁרָעָה הַקְּרֹאִים׃ ^ט אִלֶּיךָ תִּפֹּל תַחֲתֶם לִפְנֵי יְהוָה וְיִשְׁבֹּי
 אִישׁ מִדְּרָבּוֹ הַרְעָה כִּי־יִדְוֹל הָאֵף וְתַחֲמָה אֲשֶׁר־דִּבַּר
 יְהוָה אֶל־הָעָם׃ ^י וַיֵּשֶׁב בְּרוּךְ בְּדַעְרָה כְּכֹל אֲשֶׁר־
 צִוָּהוּ יְרֵמְיָהוּ הַנְּבִיא לְקֹרֵא בְּסֵפֶר דְּבָרֵי יְהוָה בֵּית
 יְהוָה׃ ^{יא} וַיְהִי בַשָּׁנָה הַחֲמִשִּׁית לַיהוֹיָקִים בְּדָאִישׁוּרֵי
 מֶלֶךְ־יְהוּדָה כַּתְּוֹשׁ תַּחֲשִׁיעַ קְרֹאֵי צִוִּים לִפְנֵי יְהוָה כֹּל־
 הָעָם בְּרוּשָׁלַם וְכֹל־הָעָם הַבָּאִים מִכָּרִי בְּרוּשָׁלַם׃
^{יב} וַיִּקְרָא בְרוּךְ בְּסֵפֶר אֲתִידְבָּרֵי יְרֵמְיָהוּ בֵּית יְהוָה בְּלִשְׁבַת
 גִּמְרֵיָו בְּדָשָׁן הַסֶּפֶר בַּחֲצַר הַעֲלִיּוֹן פֶּתַח שַׁעַר בֵּית־
 יְהוָה הַחֲדָשׁ בְּאוֹן כְּלֵי־הָעָם׃ ^{יג} וַיִּשְׁמַע מֶלֶכְוּ בְּדֹרְבָב
 בְּדָשָׁן אֶת־כְּלֵי־דְבָרֵי יְהוָה וַהֲדַלְּתֵם כְּלֵי־הַעֲשׂוֹת יְיָשִׁיבִים
 אֶל־שֹׁמֵעַ הַסֶּפֶר וְחִלְּצֵוּ בְּדַשְׁמֵעֻו וְאִלְנָהוּ בְּדַשְׁמֵכֹר
 וַיִּמְרָדוּ בְּדָשָׁן וַיִּקְרָאוּ בְּדַעְנֵיָו וְכֹל־הַיְשָׂרִים׃ ^{יד} וַעֲבָד
 לָכֶם מֶלֶכְוּ אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַע בְּקֹרֵא בְרוּךְ
 בְּסֵפֶר בְּאוֹן הָעָם׃ ^{טו} וַיִּשְׁלַח כְּלֵי־הַיְשָׂרִים אֶל־בְּרוּךְ אֶת־
 יְהוָה בְּדַעְנֵיָו בְּשֹׁלְמָהוּ בְּכֹכְשֵׁי לֹאֲמֵר הַמַּעֲלָה
 אֲשֶׁר קָבַאתְּ בָּהֶם בְּאוֹן הָעָם כַּעֲשֵׂה כַּדָּבָר וְעַד מִקְּחַ
 בְּרוּךְ בְּדַעְרָו אֲתִידְבָּעֵלָה בְּדוֹ וַבָּא אֵלֵיהֶם׃ ^{טז} וַיֹּאמֶר
 אֵלָיו שְׁבִיָּא וַיִּקְרָאָהּ בְּאוֹנֵי מִקְרָא בְּרוּךְ בְּאוֹנֵיהֶם׃
^{יז} וַיְהִי בַשָּׁמַעֵם אֲתִידְבָּרֵי־הַיְשָׂרִים פֶּתְחוּ אִישׁ אֶל־יְרֵעֻו
 וַיֹּאמְרוּ אֶל־בְּרוּךְ הַיָּד עַד לְמַלְךְ אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה׃ ^{יח} וְאֶת־בְּרוּךְ שָׁאֵלוּ לֹאֲמֵר יִרְעֵנוּ לָנוּ אֵיךְ בָּאָה
 אֲתִידְבָּרֵי־הַיְשָׂרִים הַזֶּהֶם מִשָּׁו׃ ^{יט} וַיֹּאמֶר לָהֶם בְּרוּךְ מִפְּנֵי
 יִקְרָא אֵלֶיךָ אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאֵין כָּתוּב עַל־הַסֶּפֶר
 בְּדָוִי׃ ^כ וַיֹּאמְרוּ הַיְשָׂרִים אֶל־בְּרוּךְ לָךְ הַסֵּתֶר אֲתָהּ
 וּרְמִינוּ וְאִישׁ אֶל־יְרֵעֻו אִתָּם׃ ^{כא} וַבָּאוּ אֶל־הַמַּלְךְ
 חֲצֵרָה וְאֶת־הַמַּעֲלָה הַקְּבוּרָה בְּלִשְׁבַת אֶל־שֹׁמֵעַ הַסֶּפֶר
 וַעֲבָדוּ בְּאוֹן הַמַּלְךְ אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרִים׃ ^{כב} וַיִּשְׁלַח הַמַּלְךְ
 אֶת־יְהוָה לִקְחַת אֶת־הַמַּעֲלָה וַיִּקְחָהּ מִלְּשַׁבַּת אֶל־שֹׁמֵעַ
 הַסֶּפֶר וַיִּקְרָאָהּ יְהוָה בְּאוֹן הַמַּלְךְ וּבְאוֹן כְּלֵי־הַיְשָׂרִים
 הַנִּגְמָרִים מִעַל הַמַּלְךְ׃ ^{כג} וְהַמַּלְךְ יוֹשֵׁב בֵּית הַתֹּרֵף כַּתְּוֹשׁ
 תַּחֲשִׁיעַ וְאִידִיָּהָא לִפְנֵי מַכְשֶׁרָה׃ ^{כד} וַיְהִי וַיִּקְרָאוּ יְהוָה

כ הַעֲלָה׃ וְתַחֲתִי אִתָּם בְּדָ אִיִּזִים וְכֵד מִקְוֵי נַפְשָׁם
 וְתַחֲתִי נִבְלָתָם לְמַאֲכַל לַעֲוֹן הַיְשָׂרִים וּלְבַהֲמַת הָאֲרָץ׃
^{כה} וְאֶת־מִקְרָאוֹ מֶלֶךְ־יְהוּדָה וְאִידִיָּשׁוּרֵי אֵת בְּדָ אִיִּזִים
 וְכֵד מִקְוֵי נַפְשָׁם וְכֵד חֵיל מֶלֶךְ כְּכֹל הַעֲלִים מִגְּלִבְבָם׃
^{כו} הֲיֵנִי מַעֲזָה וְאֶבְיֹוֹתָהּ וְתִשְׁבַּתִּים אֶל־דְּבַר הַזֹּאת וְלֹתְמִי
 עֲלֵיהָ וְלִדְרוֹתָ שִׁרְפָה בְּאֵשׁ וְאֶת־עֵבֶר יְהוּדָה אֵתֵן שְׂמִיָּה
 מֵאֵין יִשָּׁב׃

CAP. XXXV. לה

א הַרְבֵּב אֲשֶׁר־הִרְעָה אֶל־יְרֵמְיָהוּ מֵאֵת יְהוָה כִּי־וַיִּזְקִים
 בְּדָאִישׁוּרֵי מֶלֶךְ יְהוּדָה לֵאמֹר׃ ^ב הַלֹּךְ אֶל־בֵּית הַרְבָּבִים
 וְדִבַּרְתָּ אִתָּם וְהִבְאֵתֶם בֵּית יְהוָה אֶל־אֶחָת הַלְשָׁבוֹת
 וְהִשְׁקֹת אִתָּם יָוִי׃ ^ג וְאָחַז אֶת־יְהוָה אֶת־יְרֵמְיָהוּ כֵד
 חֲבִיבָהּ וְאֶת־אִיָּהוּ וְאֶת־כִּלְבָּנָיו וְאֵת כְּלֵי־בֵית הַרְבָּבִים׃
^ד וַבָּא אִתָּם בֵּית יְהוָה אֶל־לִשְׁבַת בְּנֵי תַגֵּן בְּדַעְנֵיָו
 אִישׁ אֶל־חֵלְמֵם אִשְׂרָאֵל לִשְׁבַת הַיְשָׂרִים אֲשֶׁר מִמְעַל
 הַלְשַׁבַּת מִשְׁעִיָּו בְּדָשָׁלֵם שֶׁמֶר הַקֶּף׃ ^ה וְאָחַז לִפְנֵי וַעֲבָד
 בְּיַתֵּי־הַרְבָּבִים נִבְשִׁים מֵלֹאִים יָוִי וְכִסִּית וַאֲמַר אֵלֵיהֶם שְׁתוּ
 יָוִי׃ ^ו וַיֹּאמְרוּ לֹא נִשְׁתַּדְּרִין יָוִי וְיֹרֵב בְּדֹרְבָב אֲבִינוּ צִוָּה
 עָלֵינוּ לֹאֲמֹר לֹא תִשְׁתַּדְּרִין אִתָּם וּבְנֵיכֶם יִרְעִיעֻלֶם׃ ^ז וְכִתֵּב
 לֹאֲתַכְמוּ וְנִרְעֵי אֶת־חֹרְעֵי וְכָרֵם לֹאֲתַמְעֻו וְלֹא יְהוָה לָכֶם
 כִּי פִאֲחִלִים תִּשְׁבֹּו כְּלִיִּמְכֶם לְמַעַן תַּחֲוֹ יָמִים רַבִּים
^ח עַל־פִּי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אִתָּם יָרִים שָׁם׃ ^ט וַיִּשְׁמַע כְּלוֹל
 וְיֹרֵב בְּדֹרְבָב אֲבִינוּ לְכֹל אֲשֶׁר עָשִׂה לְבַלְתִּי שְׁתוּתִי
^י יָוִי כְּלִיִּמְעֻו אֲתָהּ נִשְׁתִּי כִיִּנְעֻו וְכַתְּוִי׃ ^{יא} וּלְבַלְתִּי בִּנְת
 בְּתוּם לִשְׁבַתְנוּ וְכָרֵם וְשָׂרָה וְנִרְעֵי לֹא יִזְדַּחְלֵנוּ׃ ^{יב} וַיִּשָּׁב
 מִכָּהֲלָם וַיִּשְׁמַע וַעֲשֵׂה כְכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה וְיֹרֵב אֲבִינוּ׃ ^{יג} וַיְהִי
 כְּעֵלּוֹת גְּבוּרֵי־רֹאֲעֵר מֶלֶךְ־כְּכֹל אֶל־הָאֲרָץ וַיֹּאמֶר בָּאוּ
 וַיְבֹאוּ וַיִּשְׁלַם מִפְּנֵי חֵיל הַכְּשָׂדִים וּמִפְּנֵי חֵיל אֲרָם וַיִּשָּׁב
 בְּרוּשָׁלַם׃ ^{יד} וַיְהִי דְבַר־יְהוָה וַיִּזְכַּר יְרֵמְיָהוּ לֵאמֹר׃
^{טו} כַּדְּאִמֵּר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֹךְ וְאָמַרְתָּ לְאִישׁ
 יְהוּדָה וְלְיֹשְׁבֵי וְרוּשָׁלַם חֲלוּא תִקְחוּ מִסָּר לְשֹׁמֵעַ אֶל־
^{טז} דְּבָרֵי נְאֻמֵי־יְהוָה׃ ^{יז} הַיָּקִים אֶת־דְּבָרֵי יְהוָה כְּדֹרְבָב אֲשֶׁר־
 צִוָּה אֶת־בְּנֵי לְבַלְתִּי שְׁתוּתִיִּין וְלֹא שְׁתוּ עַד־כִּיּוֹם הַזֶּה
 כִּי שָׁמַעְתִּי אֶת מַעֲזַת אֲבִיהֶם וְאִנְכִי דִבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם הַשְׂכֵּם
^{יח} וְדַבְּרוּ וְלֹא שָׁמַעְתֶּם אֵלָי׃ ^{יט} וְאִשְׁלַח אֵלֵיכֶם אֶת־כְּלֵי־עֲבָדֵי
 הַיְשָׂרִים וְהַשְׂכֵּם וְשָׁלַח׃ ^כ לֹאֲמֵר שְׁבִיָּאֵהוּ אִישׁ מִדְּרָבּוֹ
 הַרְעָה וְהִשְׁבֹּו מִעַלְלֵיכֶם וְאֶל־חַלְלֵכֶם אֶתְרוּ אֶלְחִים
^{כא} אַחֲרֵים לַעֲבָדֵם וְשָׁבוּ אֶל־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָכֶם
 וְלֹא־בַחֲמִיכֶם וְלֹא הַחִיּוֹם אֶת־אֲוֹכֶם וְלֹא שָׁמַעְתֶּם אֵלָי׃
^{כב} כִּי הִקְמוּ בְּנֵי יְהוָה כְּדֹרְבָב אֶת־מַעֲזַת אֲבִיהֶם אֲשֶׁר־
^{כג} צִוִּים וְהָעָם הָיָה לֹא שָׁמַע אֵלָי׃ ^{כד} לָכֵן כַּדְּאִמֵּר יְהוָה
 אֶלְכֶם צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הֲיֵנִי מִבְּאוּ אֶל־יְהוּדָה וְאֶל־
^{כה} כְּלִיִּזְשֵׁבִי וְיִשְׁלַם אֵת כְּלֵי־הַדְּבָרָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עֲלֵיכֶם
 עַן דְּבַרְתִּי אֵלֵיהֶם וְלֹא שָׁמַע וְאִקְרָא לָהֶם וְלֹא עָנוּ׃
^{כו} וּלְבֵית הַרְבָּבִים אֲמַר יְרֵמְיָהוּ כַּדְּאִמֵּר יְהוָה צְבָאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַן אֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם עַל־מַעֲזַת יְהוָה אֲבִיכֶם
 וְנִשְׁמַרְו אֶת־כְּלֵי־מַעֲזוֹתֵי וְתַעֲשׂוּ כְכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה אֲתֶכֶם׃
^{כז} לָכֵן כַּה אֲמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא־יִקְבַּח אִישׁ

them up into the hand of their enemies, and into the hand of those that seek their life; and their dead bodies shall become food unto the fowls of the heavens, and to the beasts of the earth.

21 And Zedekiah the king of Judah and his princes will I give up into the hand of their enemies, and into the hand of those that seek their life; and into the hand of the army of the king of Babylon, that are (now) gone away from you. Behold, I will command, speaketh the Lord, and I will bring them back to this city; and they shall fight against it, and capture it, and burn it with fire: and the cities of Judah will I make a desert without an inhabitant.

CHAPTER XXXV.

1 ¶ The word that came to Jeremiah from the Lord, saying, the days of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah, saying, Go unto the house of the Rechabites, and speak with them, and bring them into the house of the Lord, into one of the chambers, and offer them wine to drink. Then I took Yaāzanyah the son of Jeremiah the son of Chabazzinyah, and his brethren, and all his sons, and the whole house of the Rechabites; and I brought them into the house of the Lord, into the chamber of the sons of Chanān, the son of Yigdalyahu, the man of God, which was alongside of the chamber of the princes, which was above the chamber of Ma'aseyahu the son of Shallum, the keeper of the door: And I set before the sons of the house of the Rechabites goblets full of wine, and cups; and I said unto them, Drink wine. But they said, We will not drink wine; for Jonadab the son of Rechab our father hath laid a charge on us, saying, Ye shall not drink wine, neither ye, nor your sons for ever; Nor shall ye build any house, nor sow seed, nor plant a vineyard, nor have (any such); but in tents shall ye dwell all your days, in order that ye may live many days on the face of the land where ye may sojourn. And we have hearkened unto the voice of Jehonadab the son of Rechab our father in all that he hath charged us, not to drink any wine, our days, we, our wives, our sons, and our daughters, And not to build houses for our dwelling; and we never had any vineyard, or field, or seed; But we have dwelt in tents, and have obeyed, and done in accordance with all that Jonadab our father commanded us. But it came to pass, when Nebuchadrezzar the king of Babylon came up into the land, that we said, Come, and let us go into Jerusalem because of the army of the Chaldeans, and because of the army of the Syrians; and so we dwelt at Jerusalem. ¶ Then came the word of the Lord unto Jeremiah, saying, Thou hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Go and say to the men of Judah and to the inhabitants of Jerusalem, Will ye not receive instruction to hearken unto my words? saith the Lord. Fulfilled are the words of Jehonadab the son of Rechab, that he hath commanded his sons not to drink wine; and they have not drunk any even unto this day; because they have obeyed the commandment of their father; but I, I have spoken unto you, early in the day and speaking; but ye have not hearkened unto me. And I have sent unto you all my servants the prophets, making them rise up early and sending them, saying, Do but return every man from his evil way, and amend your deeds, and do not after other gods to serve them; and so shall ye remain in the land which I have given to you and to your fathers; but ye have not inclined your ear, and have not hearkened unto me. Because the sons of Jehonadab the son of Rechab have fulfilled the commandment of their father, which he hath commanded them; but as for this people have not hearkened unto me: Therefore thus hath said the Lord, the God of hosts, the God of Israel, Behold, I will bring upon Judah and upon all the inhabitants of Jerusalem all the evil that I have spoken concerning them; because I spoke unto them, but they would not hear; and I called unto them, but they would not answer. And unto the house of the Rechabites said Jeremiah, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Whereas ye have hearkened to the charge of Jonadab your father, and have kept all his commandments, and have done in accordance with all that he hath commanded you: Therefore thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, There shall not be wanting unto

Jehonadab the son of Rechab a man to stand before me at all times.

CHAPTER XXXVI.

¶ And it came to pass in the fourth year of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah, that this word came unto Jeremiah from the Lord, saying, Take thee a roll-book, and write therein all the words that I have spoken unto thee against Israel, and against Judah, and against all the nations, from the day that I spoke unto thee, from the days of Josiah, even until this day. Peradventure it be that the house of Judah will hear all the evil which I purpose to do unto them; in order that they may return every man from his evil way; that I may forgive their iniquity and their sin. ¶ Then did Jeremiah call Baruch the son of Neriyah; and Baruch wrote from the mouth of Jeremiah all the words of the Lord, which he had spoken unto him, upon a roll-book. And Jeremiah commanded Baruch, saying, I am shut up; I am not able to enter into the house of the Lord: Therefore go thou, and read in the roll, which thou hast written from my mouth, the words of the Lord before the ears of the people in the house of the Lord on the fast-day; and also before the ears of all Judah that come out of their cities shalt thou read them. Perhaps it may be that they will humbly present their supplication before the Lord, and will return every one from his evil way; for great are the anger and the fury that the Lord hath decreed against this people. And Baruch the son of Neriyah did in accordance with all that Jeremiah the prophet had commanded him, to read in the book the words of the Lord in the house of the Lord. ¶ And it came to pass in the fifth year of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah, in the ninth month, that they proclaimed a fast before the Lord for all the people in Jerusalem, and for all the people that came from the cities of Judah unto Jerusalem. And Baruch read in the book the words of Jeremiah in the house of the Lord, in the chamber of Gemaryahu the son of Shaphan the scribe, in the upper court, at the entrance of the new gate of the Lord's house, before the ears of all the people. And when Michayhu the son of Gemaryahu, the son of Shaphan, had heard all the words of the Lord out of the book: He went down into the king's house, into the scribe's chamber; and, lo, all the princes were sitting there, even Elishamah the scribe, and Delayahu the son of Shema'yahu, and Elnathan the son of 'Achor, and Gemaryahu the son of Shaphan, and Zedekiah the son of Chananyahu, and all the princes. And Michayhu told unto them all the words which he had heard, when Baruch read in the book before the ears of the people. Thereupon sent all the princes Jehudi the son of Nethanyahu, the son of Shelemiyahu, the son of Cushi, unto Baruch, saying, The roll wherein thou hast read before the ears of the people,—this take in thy hand, and come. So Baruch the son of Neriyahu took the roll in his hand, and came unto them. And they said unto him, Sit down, we pray thee, and read it before our ears. So Baruch read it before their ears. Now it came to pass, when they heard all the words, the looked terrified at each other, and they said unto Baruch, We will surely tell the king of all these words. And they asked Baruch, saying, Do tell us, How didst thou write down all these words from his mouth? Then said Baruch unto them, With his mouth did he utter clearly all these words unto me, and I wrote them in the book with ink. ¶ Then said the princes unto Baruch, Go, hide thyself, thou with Jeremiah; and let no man know where ye are. And they went in to the king into the court, but the roll they had put in safe keeping in the chamber of Elishamah the scribe; and they told before the ears of the king all the words. But the king sent Jehudi to fetch the roll; and he took it out of the chamber of Elishamah the scribe. And Jehudi read before the ears of the king, and before the ears of all the princes who stood around the king. Now the king was sitting in the winter-house in the ninth month; and a pan of coals was burning before him. And it came to pass, when Jehudi

שלוש דלתות וארבעה יקרענה בעתה הספר והשלך
 אלההש אשר אלההש מרחם בלהמגלה עליהש
 אשר עליההש ולא פתרו ולא קרעו אתהפסוקים
 24 המלך וכלימקדו השמינים את בליהדברים האלה:
 25 גם אלעזר ודלדו ונמרדו ונפטו במלך לבלתי שרף
 26 אתהמגלה ולא שבע אלעזר ונפטו המלך את
 והמלך ביהמלך ואתשרדו בדשוראל ואתשלמיהו
 בדעבדאל לקחת אתהכרוד הספר ואת ירמיהו הנביא
 27 וחסתם יהיה: ויהי בהרדונה אליירמיהו אתהו
 שרף המלך אתהמגלה ואתהדברים אשר כתב
 28 ברוך מפי ירמיהו לאמר: שוב קדלך מגלה אחרת
 וכתב עליה את בליהדברים הקאנים אשר היו על
 המגלה הראשונה אשר שרף יהויקים מלךיהודה:
 29 ועליהההמגלה האמר כה אמר יהוה אלהי
 שרף אתהמגלה הזאת לאמר מדוע כתבת עליה
 לאמר כה יבוא מלך בבל והשחית אתהארץ הזאת
 5 והשחית ממנה אתהבמה: לכן בהדאמר יהוה
 עליהההמגלה יהיה יהוה לאהיההלו ושב עליכסא
 דוד ועבלו תהיה משלבת לתרוב ביום ולקרב אליה:
 31 ופקדויה עליו ועלזרעו ועלעבדיו אתיעזב והבאתי
 עליהם ועלדשבו וירושלם ואלאיש יהוה את כל
 32 הדעה אשרדברתי אליהם ולא שמעו: וירמיהו
 לקח מגלה אחרת וכתב עליההמלך בנרדו הספר
 וכתב עליה מפי ירמיהו את בלידברי הספר אשר
 שרף יהויקים מלךיהודה באש ועוד נספה עליהם הדברים
 רבים מהמה:

CAP. XXXVIII. לח

ושמעו שפנתה בן מנחם ונדלדו בדפשוהו ויכול כד
 שלמדו ופשוהו בדמלכיה אתהדברים אשר ורמיהו
 2 מדבר אליבליהקים לאמר: כה אמר יהוה השוב בעיר
 הזאת למות בתרוב ברגב ובדבר והוצא אליהפסוקים
 3 יהוה והותההלו נפשו לשלל יהוה: כה אמר יהוה
 4 יהוה תנחם העיר הזאת בגד תיל מלךבבל ולקחה:
 5 ויאמרו השרים אליהמלך ימות נא אתההש יהוה כי
 עליכן תא מרפא אתיהי אשי המלכהה השארים
 6 בעיר הזאת והאש ירי בליהקים לדבר אליהם פדכמי
 האלה כי יהא זהו אלהו רשע לשלום לעם יהוה כי
 7 אבירלדעה: ויאמר המלך צדקיהו מהיההוא ברגב כי
 8 אין המלך יוכל אתהם דבר: ונקו אתירמיהו ושלט
 9 אתו אליהסור ומלכיהו בהמלך אשר בהצר המשנה
 10 וישלחו אתירמיהו בתבליים ובסור אדמים כי אבי
 11 טיט ונמכר ירמיהו בטיט: וישמע עבדמלך הבושי
 12 איש קרים והוא בבית המלך בירנתו אתירמיהו אל
 13 הסור והמלך ישב בשער בנימין ויצא עבדמלך מבית
 14 המלך ונדבר אליהמלך לאמר: ארני המלך רביעו
 15 האנשים האלה את בלא אשר עשו לירמיהו הנביא
 16 את אשרדשלוכו אליהסור ונתת מחתו מפני הרגב
 17 כי אין שלום עוד בעיר: ויצוה המלך את עבדמלך
 18 הכושי לאמר קח בנדך מהו שלשים אנשים ונגלת
 19 אתירמיהו ונביא מהסבור בערים ימות: ונחן ונדבר
 20 מלך אתהאנשים בידו ונבא ביתהמלך אליהסת
 21 האמר ונחן משם בלוג הסחבות ובלוג מלחים
 22 וישלחם אליירמיהו אליהסור בתבליים: ויאמר עבד
 23 מלך הבושי אליירמיהו שים נא בלוג הסחבות
 24 והמלחים תחת אצילות ידך מסחת לתבליים נפש

שלוש דלתות וארבעה יקרענה בעתה הספר והשלך
 אלההש אשר אלההש מרחם בלהמגלה עליהש
 אשר עליההש ולא פתרו ולא קרעו אתהפסוקים
 24 המלך וכלימקדו השמינים את בליהדברים האלה:
 25 גם אלעזר ודלדו ונמרדו ונפטו במלך לבלתי שרף
 26 אתהמגלה ולא שבע אלעזר ונפטו המלך את
 והמלך ביהמלך ואתשרדו בדשוראל ואתשלמיהו
 בדעבדאל לקחת אתהכרוד הספר ואת ירמיהו הנביא
 27 וחסתם יהיה: ויהי בהרדונה אליירמיהו אתהו
 שרף המלך אתהמגלה ואתהדברים אשר כתב
 28 ברוך מפי ירמיהו לאמר: שוב קדלך מגלה אחרת
 וכתב עליה את בליהדברים הקאנים אשר היו על
 המגלה הראשונה אשר שרף יהויקים מלךיהודה:
 29 ועליהההמגלה האמר כה אמר יהוה אלהי
 שרף אתהמגלה הזאת לאמר מדוע כתבת עליה
 לאמר כה יבוא מלך בבל והשחית אתהארץ הזאת
 5 והשחית ממנה אתהבמה: לכן בהדאמר יהוה
 עליהההמגלה יהיה יהוה לאהיההלו ושב עליכסא
 דוד ועבלו תהיה משלבת לתרוב ביום ולקרב אליה:
 31 ופקדויה עליו ועלזרעו ועלעבדיו אתיעזב והבאתי
 עליהם ועלדשבו וירושלם ואלאיש יהוה את כל
 32 הדעה אשרדברתי אליהם ולא שמעו: וירמיהו
 לקח מגלה אחרת וכתב עליההמלך בנרדו הספר
 וכתב עליה מפי ירמיהו את בלידברי הספר אשר
 שרף יהויקים מלךיהודה באש ועוד נספה עליהם הדברים
 רבים מהמה:

CAP. XXXVII. לו

1 וימלךמלך צדקיהו ביראשוהו תחת בניהו ביהההמגלה
 2 אשר המלך נבוכדנאצר מלךבבל בארץ יהודה: ולא
 3 שמע יהוה ונבדו ונכס הארץ אלידברי יהוה אשר
 4 דבר ביד ירמיהו הנביא: וישלח המלך צדקיהו את
 5 יוחל בושלמיהו ואתעפנדיו בדמשנהו תבנו אל
 6 ירמיהו הנביא לאמר תפללנא בעדני אליהיהוה
 7 אלהי: וירמיהו בא וצא בתוך העם ולאניתו אתו
 8 בית הכלאי: וחיל פרעה יצא ממערים ושמעו
 9 הכשדים הערים עליה: גם אתישמעם ועזלו מעל
 10 ירושלם: ויהי בהרדונה אליירמיהו הנביא
 11 לאמר: בהאמר יהוה אלהי ישראל כה תאמרו אל
 12 מלך יהודה השלח אתכם אלי לדרשני יהוה חיל
 13 פרעה הוצא לכם לעזרה עב לארצי מערים: וישבו
 14 הכשדים וילקמו עליהעיר הזאת ולקחה ושרפה באש:
 15 כה אמר יהוה אלההשא נפשתכם לאמר הלך
 16 ילכו מעלעו הכשדים כי לא לבט: כי אבדכיהם בל
 17 חיל כשדים העלמים אתכם ונשאדרכם אנשים
 18 מדברים איש באהלו וקמו ושרפו אתהעיר הזאת
 19 באש: ויהוה בתעלות חיל הכשדים מעל ירושלם מפני
 20 חיל פרעה: וצא ירמיהו מירושלם לקחת ארץ
 21 בנימין לחלק משם בתוך העם: ויהיההו בשער בנימין

had read three or four pages. that he cut it with the writer's knife, and cast it into the fire that was in the coal-pan, until all the roll was consumed in the fire that was in the coal-pan.

24 Yet they were not terrified, nor did they rend their garments, either the king, or any of his servants that had heard all these words. And although Elnathan and Delayahu and Gemaryahu had also made intercession with the king that he might not burn the roll, he would not listen to them. And the king commanded Yerachmeel the son of the king, and Serayahu the son of 'Azriël and Shelemiyahu the son of 'Abdeël, to seize on Baruch the scribe and Jeremiah the prophet; but the Lord hid them. ¶ Then came the word of the Lord to Jeremiah, after the king had burnt the roll, and the words which Baruch had written down from the mouth of Jeremiah, saying, Take thee again another roll, and write on it all the former words that have been on the first roll, which Jehoyakim the king of Judah hath burnt. And concerning Jehoyakim the king of Judah, shalt thou say, Thus hath said the Lord, Thou hast indeed burnt this roll, saying, Why hast thou written therein saying, The king of Babylon shall certainly come and destroy this land, and shall cause to cease therefrom man and beast? ¶ Therefore thus hath said the Lord concerning Jehoyakim the king of Judah, He shall have no one to sit upon the throne of David; and his dead body shall be cast out to the heat in the day, and to the cold in the night. And I will visit on him and on his seed and on his servants their iniquity; and I will bring over them, and over the inhabitants of Jerusalem, and against the men of Judah, all the evil that I have spoken against them, while they did not hearken. ¶ And Jeremiah took another roll, and gave it to Baruch the son of Neriyahu the scribe: who wrote thereon from the mouth of Jeremiah all the words of the book which Jehoyakim the king of Judah had burnt in the fire: and there were yet added unto them many words like them.

CHAPTER XXXVII.

1 ¶ And Zedekiah the son of Josiah reigned as king in the place of Conyahu the son of Jehoyakim, whom Nebuchadnezzar the king of Babylon made king in the land of Judah. But neither he, nor his servants, nor the people of the land, did hearken unto the words of the Lord, which he had spoken by means of Jeremiah the prophet.

2 And king Zedekiah sent Jehuchal the son of Shelemiyah and Zephanyahu the son of Ma'asseyah the priest unto Jeremiah the prophet, saying, Pray now in our behalf unto the Lord our God. Now Jeremiah came and went out among the people; and they put him not into the prison-house. But the army of Pharaoh was come forth out of Egypt: and when the Chaldeans that besieged Jerusalem heard the report of them, they withdrew from Jerusalem. ¶ Then came the word of the Lord unto Jeremiah the prophet, saying, Thus hath said the Lord, the God of Israel, Thus shall ye say to the king of Judah, that hath sent you unto me to inquire of me, Behold, Pharaoh's army, which is come forth to help you, returneth into its own land to Egypt. But the Chaldeans will come again, and fight against this city, and capture it, and burn it with fire. ¶ Thus hath said the Lord, Deceive not yourselves, saying, The Chaldeans will certainly go away from us: for they will not go away. For if even ye had smitten the whole army of the Chaldeans that fight against you, and there remained among them (only such) men as are pierced through: yet should they rise up, every man in his tent, and burn this city with fire. And it came to pass, when the army of the Chaldeans had withdrawn from Jerusalem because of the army of Pharaoh, ¶ That Jeremiah went forth out of Jerusalem to go into the land of Benjamin, to make his escape thence in the midst of the people. But as he was in the

gate of Benjamin, there was there a captain of the guardsmen, whose name was Yiriyah, the son of Shelemiyah, the son of Chananyah; and he seized hold of Jeremiah the prophet, saying, Thou runnest away to the Chaldeans. But Jeremiah said, It is false; I am not running away to the Chaldeans. But he listened not to him; and Yiriyah seized hold of Jeremiah, and brought him to the princes. Thereupon were the princes wroth with Jeremiah, and struck him, and put him in prison in the house of Jonathan the scribe; for that had they made into a prison-house. When Jeremiah had been placed in the dungeon, within the traders' shops, where Jeremiah remained many days: King Zedekiah sent, and had him taken out, and the king asked him in his house in secret, and said, "Is there any word from the Lord?" And Jeremiah said, "There is:" and he said, Into the hand of the king of Babylon shalt thou be given up. And Jeremiah said unto king Zedekiah, What have I sinned against thee, and against thy servants, and against this people, that ye have put me into the prison-house? And where are now your prophets who have prophesied unto you, saying, The king of Babylon will not come against you, and against this land? Yet now, do but hear, I pray thee, O my lord the king: let me offer my humble supplication, I pray thee, before thee, that thou wilt not make me return to the house of Jonathan the scribe, lest I die there. Then commanded king Zedekiah that they should put Jeremiah in ward in the court of the prison, and that they should give him a loaf of bread for every day out of the bakers' street, until all the bread was spent out of the city. Thus Jeremiah remained in the court of the prison.

CHAPTER XXXVIII.

And Shephatyah the son of Matthan, and Gedalyahu the son of Pashchur, and Juchal the son of Shelemiyahu, and Pashchur the son of Malkiyah, heard the words that Jeremiah was speaking unto all the people, saying, Thus hath said the Lord, He that remaineth in this city shall die by the sword, by the famine, and by the pestilence; but he that goeth forth to the Chaldeans shall live; and he shall have his life as a booty, and shall live. ¶ Thus hath said the Lord, This city shall surely be given up into the hand of the army of the king of Babylon, and he shall capture it. Thereupon said the princes unto the king, We beseech thee, let this man be put to death; for the cause that he weakeneth the hands of the men of war that are yet left in this city, and the hands of all the people, by speaking such words unto them; for this man seeketh not the welfare of this people, but their hurt. Then said king Zedekiah, Behold, he is in your hand; for the king is not able to do any thing against you. Then did they take Jeremiah, and cast him into the pit of Malkiyahu the son of the king, that was in the court of the prison: and they let Jeremiah down with cords; but in the pit there was no water, but mire; so that Jeremiah sunk into the mire. Now when 'Ebed-melech the Cushi, a eunuch who was in the king's house, heard that they had placed Jeremiah into the pit; while the king was sitting in the gate of Benjamin: 'Ebed-melech went forth out of the king's house, and spoke to the king, saying, My lord, O king, these men have done wrong in all that they have done to Jeremiah the prophet, whom they have cast into the pit; and he would have had to die (as it is) in the place where he was for hunger; for there is no more bread in the city. The king then commanded 'Ebed-melech the Cushi, saying, Take with thee from here thirty men, and bring up Jeremiah the prophet out of the pit, before he die. So 'Ebed-melech took the men with him, and went into the house of the king under the treasury, and took thence cast-off clothes and old rags, and let them down into the pit to Jeremiah by cords. And 'Ebed-melech the Cushi said unto Jeremiah, Put, I pray, these cast-off clothes and old rags under thy arm-pits beneath the cords. And Jere-

13 ירמיהו כן: ומשכו את ירמיהו בקבלים ונגלו אתו
 14 כדברבו נשבו ירמיהו בחצר המסורה: וישלח המלך
 צדקיהו צבא את ירמיהו ויגביו אליו אלמבוא אל-ישבי
 אשר בבית יהנה ויאמר המלך אל ירמיהו: שאל אני
 15 אתך דבר אלהים: ומה נאמר: ומה נאמר: ומה נאמר: ומה נאמר:
 צדקיהו כי אלה לך תשובה: ומה נאמר: ומה נאמר:
 16 לא תשמע אלי: וישלח המלך צדקיהו אל-ירמיהו
 בסתר לאמר: הוזהר את אשר עשה-לנו את-המלך
 הואת אסא-מתוך ואסא-מתוך ביד האנשים האלה אשר
 17 מקדשים את-נפשך: ויאמר ירמיהו אל-צדקיהו
 כה-אמר יהוה אלהי צבאות אלהי ישראל אסי-נא הוא
 אל-ישבי מלך-בבל וחתה נפשו: והעיר הואת לא תשרף
 18 באש וחתה אתה ויחיה: ואם לא-תנא אל-ישבי מלך
 בבל וחתה העיר הואת ביד הכשדים ושרפה באש
 19 ואתה לא-תמלט מידם: ויאמר המלך צדקיהו
 אל-ירמיהו אני דאג את-יהודים אשר נשלו אל-
 20 הכשדים פדיתני אתי ביום ההתעלל-בני: ויאמר
 ירמיהו לא יתע שמעתי: בקול יהוה לא-אשר אני דבר
 21 אלהי וישב לך ויחיה נפשך: ואסא-נא אתה לצאת נה
 דברך אשר הראני יהוה: והנה כל-הנשואים אשר נשאו
 22 בבית מלך-יהודה מוצאות אל-ישבי מלך בבל ויגדו
 אמרת הסתודק ויבולו לך אנשי שלמד הטבעו בכין רגלך
 23 נטו אחרו: ואת-כל-נשדך ואת-כל-נשדך מוצאים אל-
 הכשדים ואתה לא-תמלט מידם כי ביד מלך-בבל
 24 תקפש ואת-העיר הואת תשרף באש: ויאמר
 צדקיהו אל-ירמיהו איש אליהו כדברים-האלה ולא
 25 תחמות: וכי-ישמעו השירים כדברתי אתך ובאו אלה
 ויאמרו אלהי הנידח-נא לט מה-דברת אל-במלך אל-
 26 הבהד מפט ולא נמיתך ומה-דבר מלך המלך: ואמרת
 אליהם מפט-אני תחתי לפני המלך לבדתי וישבני
 27 בית יהונתן למות שם: ונבאו כל-השירים אל-
 ירמיהו וישאלו אתו ביד להם ככל-הדברים האלה אשר
 28 צוה המלך בתרשו ממש כי לא-ישמע הדבר: וישב
 ירמיהו בחצר המסורה ערשום אשר-נלכחה ירושלים
 והנה כאשר נלכחה ירושלים:

CAP. XL. מ

1 הדבר אשר הנה אל-ירמיהו מאת יהוה אתר: ושלח
 אתו נבוכד-נצר-און רבי-טבחים מדרגמה בקחתו אתו והיא
 2 אומר באוקוס בתוך כל-גלות ירושלים ויהודה המגלים
 3 בבלה: ויבא רבי-טבחים לירמיהו ויאמר אליו יהנה
 אלהיך דבר את-ירמיהו הואת אל-במקום הנה: ונבא
 4 וישע יהנה כאשר דבר כדאמרת ליהוה ולא-ישמעתי
 בקולו והנה לכה דבר יהוה: ועתה הנה פתח-העיר חיים
 5 כדאמרו: אשר עבדך אסי-שב בעניך לבוא אתי
 בבל בא ואשים את-עניי ילדך ואסרתי בעניך לבוא
 6 אתי בבל הרל ראה כל-הארץ לפניך אל-שוב ואל-
 7 הישר בעניך ללכת שמה לך: ועברתי אל-שוב ושבה
 אל-גלותי: כדאמרתם כוששן אשר הפקיד מלך-בבל
 8 בעניי יהודה ושב אתי בתוך העם או אל-גלותי
 9 וישלחתי: ונבא ירמיהו אל-גלותי כדאמרתם המצפתה
 10 וישב אתי בתוך העם הנשארים בארץ: וישמעתי
 כל-שערי החלים אשר פתחה המה ואנשיהם כדאמרת
 11 מלך-בבל את-גלותי כדאמרתם בארץ ובי הפקיד
 אתו אנשים וגו' ומה-גלות הארץ מאשר לא-יגלו
 12 בבלה: ונבאו אל-גלותי המצפתה וישמעאל בנותיה
 13 ויהונתן ויהונתן בנותיה ושריה בדת-מנחם ובעל ושי
 14 הנשפתו ויהונו בדת-מנחם המה ואנשיהם: וישבע
 15 להם גלותי כדאמרתם כוששן ולא-ישתים לאמר אל-
 16 תראו מעשר הכשדים שבו בארץ ויבדו את-מלך

13 ירמיהו כן: ומשכו את ירמיהו בקבלים ונגלו אתו
 14 כדברבו נשבו ירמיהו בחצר המסורה: וישלח המלך
 צדקיהו צבא את ירמיהו ויגביו אליו אלמבוא אל-ישבי
 אשר בבית יהנה ויאמר המלך אל ירמיהו: שאל אני
 15 אתך דבר אלהים: ומה נאמר: ומה נאמר: ומה נאמר:
 צדקיהו כי אלה לך תשובה: ומה נאמר: ומה נאמר:
 16 לא תשמע אלי: וישלח המלך צדקיהו אל-ירמיהו
 בסתר לאמר: הוזהר את אשר עשה-לנו את-המלך
 הואת אסא-מתוך ואסא-מתוך ביד האנשים האלה אשר
 17 מקדשים את-נפשך: ויאמר ירמיהו אל-צדקיהו
 כה-אמר יהוה אלהי צבאות אלהי ישראל אסי-נא הוא
 אל-ישבי מלך-בבל וחתה נפשו: והעיר הואת לא תשרף
 18 באש וחתה אתה ויחיה: ואם לא-תנא אל-ישבי מלך
 בבל וחתה העיר הואת ביד הכשדים ושרפה באש
 19 ואתה לא-תמלט מידם: ויאמר המלך צדקיהו
 אל-ירמיהו אני דאג את-יהודים אשר נשלו אל-
 20 הכשדים פדיתני אתי ביום ההתעלל-בני: ויאמר
 ירמיהו לא יתע שמעתי: בקול יהוה לא-אשר אני דבר
 21 אלהי וישב לך ויחיה נפשך: ואסא-נא אתה לצאת נה
 דברך אשר הראני יהוה: והנה כל-הנשואים אשר נשאו
 22 בבית מלך-יהודה מוצאות אל-ישבי מלך בבל ויגדו
 אמרת הסתודק ויבולו לך אנשי שלמד הטבעו בכין רגלך
 23 נטו אחרו: ואת-כל-נשדך ואת-כל-נשדך מוצאים אל-
 הכשדים ואתה לא-תמלט מידם כי ביד מלך-בבל
 24 תקפש ואת-העיר הואת תשרף באש: ויאמר
 צדקיהו אל-ירמיהו איש אליהו כדברים-האלה ולא
 25 תחמות: וכי-ישמעו השירים כדברתי אתך ובאו אלה
 ויאמרו אלהי הנידח-נא לט מה-דברת אל-במלך אל-
 26 הבהד מפט ולא נמיתך ומה-דבר מלך המלך: ואמרת
 אליהם מפט-אני תחתי לפני המלך לבדתי וישבני
 27 בית יהונתן למות שם: ונבאו כל-השירים אל-
 ירמיהו וישאלו אתו ביד להם ככל-הדברים האלה אשר
 28 צוה המלך בתרשו ממש כי לא-ישמע הדבר: וישב
 ירמיהו בחצר המסורה ערשום אשר-נלכחה ירושלים
 והנה כאשר נלכחה ירושלים:

CAP. XXXIX. ט

1 בשנה החשינית לצדקיהו מלך-יהודה בתרש העשירי
 2 בא נבוכד-נצר-און מלך-בבל וכל-הילולו אל-ירושלים ויצרו
 3 עליה: כעשת-עשרה שנה לצדקיהו בתרש הרביעי
 4 בתשעה לחדש הבקעה העיר: ונבאו כל שרי
 5 מלך-בבל וישבו בשער התוך ורגל שראצר סמנר-נבו
 6 שר-טבחים רבי-טבחים ורגל שראצר רבי-טבח וכל-שארית
 7 שרי מלך-בבל: והיו כאשר רגל שראצר וכל-שארית
 8 וכלו אנשי המלחמה ויבדו ונבאו לילה מדהער ברוך
 9 מן המלך בשער בין החתמים נבאו תוך המרה: ו
 10 וירדפו חיל-כשרים אחר-יהושע את-צדקיהו בערכות
 11 ויחיו ויקחו אתו ויגלו: אל-נבוכד-נצר-און מלך-בבל
 12 רבקהה בארץ חמת ודבר אתו משפטום: וישחטו

13 miah did so. So they drew up Jeremiah with cords, and brought him up out of the pit: and Jeremiah remained in the court of the prison.

14 Then sent king Zedekiah, and took Jeremiah the prophet unto him into the third entry that was in the house of the Lord; and the king said unto Jeremiah, I will seek thee something; conceal nothing from me. Then said Jeremiah unto Zedekiah, If I should tell it unto thee, behold, thou wilt surely put me to death; and if I should give thee counsel, thou wilt not hearken unto me. So king Zedekiah swore unto Jeremiah secretly, saying, As the Lord liveth, who hath made for us this soul, I will not put thee to death, nor will I give thee up into the hand of these men that seek thy life.

15 ¶ Then said Jeremiah unto Zedekiah, Thus hath said the Lord, the God of hosts, the God of Israel, If thou wilt indeed go forth unto the princes of the king of Babylon, then shall thy soul live, and this city shall not be burnt with fire; and thou shalt live, thou with thy household; But if thou wilt not go forth to the princes of the king of Babylon, then shall this city be given up into the hand of the Chaldeans, and they shall burn it with fire, and thou thyself shalt not escape out of their hand. ¶ Then said king Zedekiah unto Jeremiah, I am in dread of the Jews that have run away to the Chaldeans, lest these deliver me into their hand, and they might ill-use me. ¶ But Jeremiah said, They will not give (thee) up. Obey, I beseech thee, the voice of the Lord, in that which I speak unto thee; so it shall be well unto thee, and thy soul shall live. But if thou refuse to go forth, this is the word

22 that the Lord hath shown me: And behold, all the women that are left in the house of the king of Judah shall be led forth to the princes of the king of Babylon; and these women shall say, "They have enticed, and have overpersuaded thee—they men that should have sought thy welfare; thy feet are (now) sunk in the mire, and they have withdrawn themselves backward." And all thy wives and thy children shall they bring out to the Chaldeans; and thou thyself shalt not escape out of their hand; for by the hand of the king of Babylon shalt thou be caught; and this city will thou cause to be burnt with fire. ¶ Then said Zedekiah unto Jeremiah, Let no man know of these words, that thou mayest not die. And if the princes should hear that I have spoken with thee, and they come unto thee, and say unto thee, Tell us, we pray thee, what thou hast spoken unto the king, conceal it not from us, and we will not put thee to death; also what the king hath spoken unto thee: Then shalt thou say unto them, I presented my humble supplication before the king, that he would not send me back to the house of Jonathan, to die there.

27 ¶ And all the princes came unto Jeremiah, and asked him: and he told them in accordance with all these words that the king had commanded. And they turned away silent from him; for the matter had not been made public. And Jeremiah remained in the court of the prison until the day that Jerusalem was taken. ¶ And it came to pass when Jerusalem was captured,

count. And the king of Babylon slaughtered the 6 sons of Zedekiah in Riblah before his eyes; also all the nobles of Judah did the king of Babylon slaughter. And the eyes of Zedekiah did he blind; 7 and he bound him with brazen fetters, to carry him to Babylon. And the house of the king, and 8 the houses of the people of the Chaldeans burn with fire, and the walls of Jerusalem did they pull down. And the rest of the people that remained 9 in the city, and those who had run away that had run away to him, with the rest of the people that remained, did Nebuzaradan the captain of the guard carry off into exile to Babylon. But of 10 the poorest of the people, who had nothing, did Nebuzaradan the captain of the guard leave some in the land of Judah, and gave them vineyards and arable fields at the same time. And Nebuchadnezzar 11 the king of Babylon gave charge concerning Jeremiah through means of Nebuzaradan the captain of the guard, saying, Take him, and direct 12 thy eyes to him, and do him not the least harm; but as he may speak unto thee, even so do thou with him. Then sent Nebuzaradan the captain of 13 the guard, and Nebushazban, the chief of the eunuchs, and Neregal-sharezzer, the chief of the magi, and all the chiefs of the king of Babylon, 14 Even they sent, and took Jeremiah out of the court of the prison, and they committed him unto Gedalyahu the son of Achikam the son of Shaphan, to carry him home; and he remained in the 15 midst of the people. ¶ But unto Jeremiah was come the word of the Lord while he was shut up in the court of the prison, saying, Go and say to 16 Ebed-melech the Cushi the eunuch, Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Behold, I will bring my words (to fulfillment) against this city for evil, and not for good; and they shall be accomplished before thee on that day. But I will deliver thee on that day, saith the 17 Lord; and thou shalt not be given up into the hand of the men of whom thou hast dread. For I 18 will surely let thee escape, and thou shalt not fall by the sword; but thy shall be unto thee as a booty; because thou hast put thy trust in me, saith the Lord.

CHAPTER XL.

¶ The word that came unto Jeremiah from the 1 Lord, after Nebuzaradan the captain of the guard had dismissed him from Ramah, when he had taken him as he was bound in chains in the midst of all the exiles of Jerusalem and Judah, who were carried away into exile unto Babylon. Then took the captain of the guard Jeremiah, and 2 said unto him, The Lord thy God had spoken this evil over this place: Now the Lord hath 3 brought it (to fulfillment), and hath done according as he had spoken; because ye had sinned against the Lord, and had not hearkened to his voice; and therefore is this thing come upon you. And 4 now, behold, I have freed thee this day from the chains which were upon thy hand. If it seem good in thy eyes to come with me to Babylon, come, and I will direct my eye unto thee; but if it seem ill in thy eyes to come with me to Babylon, forbear; behold, all the land is before thee; whither it seemeth good and proper in thy eyes to go, thither go. And as he did not yet turn about, (he 5 said,) Go then back to Gedalyahu the son of Achikam the son of Shaphan, whom the king of Babylon hath appointed governor over the cities of Judah, and dwell with him in the midst of the people; or wheresoever it seemeth proper in thy eyes to go, go. And the captain of the guard gave him allowance and a present, and then dismissed him. So did Jeremiah come unto Gedalyahu the son of 6 Achikam to Mizpah; and he dwelt with him in the midst of the people that had been left in the land. ¶ Now when all the captains of the armies 7 who were in the field, they and their men, heard that the king of Babylon had appointed Gedalyahu the son of Achikam governor over the land, and that he had intrusted unto him men, and women, and children, and these of the poorest of the land, of those that had not been carried away into exile to Babylon: Then came they to 8 Gedalyahu to Mizpah, even Ishmael the son of Nethanyahu, and Jochanan and Jonathan the sons of Karaëch, and Serayah the son of Tanhumeth, and the sons of Ephaï the Netshathite, and Yezenyahu the son of a Ma'athathite, they and their 9 men. And Gedalyahu the son of Achikam the son of Shaphan swore unto them and unto their men, saying, Have no fear to serve the Chaldeans; remain in the land, and serve the king of Babylon,

CHAPTER XXXIX.

1 In the ninth year of Zedekiah the king of Judah, in the tenth month, that Nebuchadnezzar the king of Babylon came with all his army against Jerusalem, and they besieged it. (And in the eleventh year of Zedekiah, in the fourth month, on the ninth day of the month, was the city broken in. ¶ And then came all the princes of the king of Babylon, and sat down in the middle gate; (namely,) Neregal-sharezzer, Samgar-nebu, Sarschim, the chief of the eunuchs, Neregal-sharezer, the chief of the magi, with all the residue of the princes of the 4 king of Babylon. And it came to pass when Zedekiah the king of Judah saw them, and all the men of war, that they fled, and went forth out of the city by night, by the way of the king's garden, by the gate between the two walls; and 5 he went out by the way of the plain. But the army of the Chaldeans pursued after them, and they overtook Zedekiah in the plains of Jericho; and they took him, and brought him up to Nebuchadnezzar the king of Babylon to Riblah in the land of Chamath: and he called him to ac-

15 כבד ויטב לכם: ואני הנני יושב במצפה לעמך
 לפני הכשדים אשר יבאו אלנו ואחם אספו יון ויזון
 11 וישמן ושמנו בכלים ושבו בעריכם אשר תפשתם: וגם
 בלתי יהיה אשר יבא ויבקר עמו בארם ואשר
 בכל הארצות שמנו כי נתון מלך בכל שארית יהודה
 ובי הפקד עליהם אתיג'ל'ו בראשיתם בראשיתם:
 12 וישבו בלתי יהיה מכל הממכות אשר נהרשם ונבאו
 ארץ יהודה אל יג'ל'ו המצפה באספו יון ויזון
 13 הרבה מאד: ויהגן בדרקתם ובלשון החלים אשר
 14 בשנה באו אל יג'ל'ו המצפה: ויאמרו אליו הרע
 15 חרע כי פעלים ו מלך בני עמון שלח אתי ושמעאל בן
 נתניה להביתך נפש ולא תאמין להם ויג'ל'ו בראשיתם:
 10 ויהגן בדרקתם אשר אל יג'ל'ו בסתר במצפה לאמר
 אלקה נא ואקה אתי ושמעאל בנתניה ואיש לא ידע
 למה יבנה נפש ונפצו בל יג'ל'ו הנקצצים אל יג' ואל יג'ה
 16 שארית יהודה: ויאמר יג'ל'ו בראשיתם אל יג'ל'ו
 בדרקתם אל תשעל אתי הדרה הנה בראשיתם אתה יג'ר
 אל ושמעאל:

CAP. XLII. מכ

1 ויהי ויתר השביעי בא ושמעאל בנתניה בראשיתם
 מנע המלוכה ורבי המלך ונשירה אנשים אתו אל יג'
 2 ויג'ל'ו בראשיתם המצפה ויאכלו עם לחם יחיו
 3 במצפה: ונקם ושמעאל בנתניה ונשירת האנשים ו
 4 אשר יהיו אתו וכו אתיג'ל'ו בראשיתם בראשיתם הרבה
 5 ומת אתו אשר הפקד מלך בראשיתם: ואת כל
 6 היהודים אשר יהיו אתו אתיג'ל'ו במצפה וארתי
 7 הכשדים אשר נמצאשם את אנשי המלחמה הרה
 8 ושמעאל: ויהי בזמן השני להבית אתיג'ל'ו ואיש לא
 9 ידע: ונבאו אנשים משכם משל וימסרן שמעם איש
 10 מלתי וכן וקרעי נדרים ומתנדים ומתה וקבנית בידם
 6 לרביא וכן ידע: ונבאו ושמעאל בנתניה לקראתם
 7 בראשיתם הנה ויבנה ויהי כפני אהם ויאמר
 8 אליהם באו אל יג'ל'ו בראשיתם: ויהי כבואם אל יג'
 9 תוך העיר וישחטם ושמעאל בנתניה אלתוך הבור
 10 הוא והאנשים אשר אתו: ונשירה אנשים נמצאשם
 11 ויאמרו אל ושמעאל אלתתתם בראשיתם ממעלים
 12 בשנה השנים ושערים ושמן ודבש וחלב ולא הביתם
 13 בידך אתתם: והבור אשר השלך עם ושמעאל אתו
 14 בל יג'ל'ו האנשים אשר הנה בראשיתם הוא אשר
 15 עשה המלך אהא מפני בעשא מלך ישראל אתו מלא
 16 ושמעאל בנתניה החלים: ונשב ושמעאל אתיג'ל'ו
 17 שארית העם אשר במצפה אתתתם המלך ואתיג'ל'ו
 18 העם הנשארים במצפה אשר הפקד ויבואן רבי
 19 מלחם אתיג'ל'ו בראשיתם ושמעאל בראשיתם
 11 נתניה יג'ר ללכר אל יג'ל'ו עמון: וישמעל ויג'ן בדרקתם
 12 ובלשון החלים אשר אתו את בלתי יהיה אשר עשה
 13 ושמעאל בנתניה: ויבאו אתיג'ל'ו האנשים וילכו להלחם
 14 עש ושמעאל בנתניה ונבאו אתו אל יג'ל'ו רבים אשר

CAP. XLI. מא

1 ויהי ויתר השביעי בא ושמעאל בנתניה בראשיתם
 מנע המלוכה ורבי המלך ונשירה אנשים אתו אל יג'
 2 ויג'ל'ו בראשיתם המצפה ויאכלו עם לחם יחיו
 3 במצפה: ונקם ושמעאל בנתניה ונשירת האנשים ו
 4 אשר יהיו אתו וכו אתיג'ל'ו בראשיתם בראשיתם הרבה
 5 ומת אתו אשר הפקד מלך בראשיתם: ואת כל
 6 היהודים אשר יהיו אתו אתיג'ל'ו במצפה וארתי
 7 הכשדים אשר נמצאשם את אנשי המלחמה הרה
 8 ושמעאל: ויהי בזמן השני להבית אתיג'ל'ו ואיש לא
 9 ידע: ונבאו אנשים משכם משל וימסרן שמעם איש
 10 מלתי וכן וקרעי נדרים ומתנדים ומתה וקבנית בידם
 6 לרביא וכן ידע: ונבאו ושמעאל בנתניה לקראתם
 7 בראשיתם הנה ויבנה ויהי כפני אהם ויאמר
 8 אליהם באו אל יג'ל'ו בראשיתם: ויהי כבואם אל יג'
 9 תוך העיר וישחטם ושמעאל בנתניה אלתוך הבור
 10 הוא והאנשים אשר אתו: ונשירה אנשים נמצאשם
 11 ויאמרו אל ושמעאל אלתתתם בראשיתם ממעלים
 12 בשנה השנים ושערים ושמן ודבש וחלב ולא הביתם
 13 בידך אתתם: והבור אשר השלך עם ושמעאל אתו
 14 בל יג'ל'ו האנשים אשר הנה בראשיתם הוא אשר
 15 עשה המלך אהא מפני בעשא מלך ישראל אתו מלא
 16 ושמעאל בנתניה החלים: ונשב ושמעאל אתיג'ל'ו
 17 שארית העם אשר במצפה אתתתם המלך ואתיג'ל'ו
 18 העם הנשארים במצפה אשר הפקד ויבואן רבי
 19 מלחם אתיג'ל'ו בראשיתם ושמעאל בראשיתם
 11 נתניה יג'ר ללכר אל יג'ל'ו עמון: וישמעל ויג'ן בדרקתם
 12 ובלשון החלים אשר אתו את בלתי יהיה אשר עשה
 13 ושמעאל בנתניה: ויבאו אתיג'ל'ו האנשים וילכו להלחם
 14 עש ושמעאל בנתניה ונבאו אתו אל יג'ל'ו רבים אשר

10 and it will be well with you. As for me, behold, I will dwell at Mizpah, to stand before the Chaldeans, who will come unto us; but ye, gather ye together wine, and summer-fruits, and oil, and put them in your vessels, and dwell in your cities of which ye have taken possession. And so likewise all the Jews that were in Moab, and among the children of 'Ammon, and in Edom, and that were in all the countries, heard that the king of Babylon had left a remnant unto Judah, and that he had appointed over them Gedalyahu the son of Achikam the son of Shaphan; 12 And then did all the Jews return out of all places whither they had been driven, and came to the land of Judah, and Gedalyahu unto Mizpah, and gathered together wine and summer-fruits in very great abundance. And Jochanan the son of Kareach, and all the captains of the armies that were in the field, came to Gedalyahu 14 to Mizpah. And they said unto him, Dost thou at all know that Ba'alis the king of the children of 'Ammon hath sent Ishmael the son of Nethanyah to deprive thee of life? But Gedalyahu the son of Achikam believed them not. And Jochanan the son of Kareach said to Gedalyahu secretly in Mizpah, as followeth. Let me go, I pray thee, and I will slay Ishmael the son of Nethanyah, and no man shall know of it: wherefore should he deprive thee of life, whereby all the Jews who are gathered unto thee would be scattered, and the remnant of Judah be lost? 16 And Gedalyahu the son of Achikam said unto Jochanan the son of Kareach, Thou shalt not do this thing; for thou speakest a falsehood concerning Ishmael.

CHAPTER XLII.

1 ¶ Now it came to pass in the seventh month, that Ishmael the son of Nethanyah the son of Elishama', of the royal seed, and the chiefs of the king, even ten men with him, came unto Gedalyahu the son of Achikam to Mizpah; and they ate there bread together in Mizpah. Then arose Ishmael the son of Nethanyah, and the ten men that were with him, and smote Gedalyahu the son of Achikam the son of Shaphan with the sword, and put to death him, whom the king of Babylon had appointed governor over the land. 3 And all the Jews that were with him, even with Gedalyahu at Mizpah, and the Chaldeans that were found there, even the men of war, did Ishmael slay. And it came to pass on the second day after he had put Gedalyahu to death, while 5 no man knew of it, That there came certain men from Shechem, from Shiloh, and from Samaria, eighty men (in all), having their beards shaven, and their clothes rent, and having cut themselves, with meat-offerings and frankincense, had come to bring the same to the house of the Lord. And Ishmael the son of Nethanyah went forth from Mizpah to meet them, going along and weeping; and it came to pass as he met them, that he said unto them, Come to Gedalyahu the son of Achikam. And it happened, as they entered into the midst of the city, that Ishmael the son of Nethanyah slaughtered them, (and cast them) into the midst of the cistern, he, and the men that were with him. But ten men were found among them that said unto Ishmael, Slay us not; for we have some things hidden in the field, (such as) wheat, and barley, and oil, and honey. So he forbore, and slew them not in the midst of their brethren. And the cistern wherein Ishmael cast all the carcases of the men, whom he had slain in company with Gedalyahu, is the same which king Assa had made on account of Ba'sha the king of Israel: this did Ishmael the son of Nethanyah fill with slain persons. Then did Ishmael carry away captive all the residue of the people that were in Mizpah, the king's daughters, and all the people that were remaining in Mizpah, whom Nebuzaradan the captain of the guard had intrusted to Gedalyahu the son of Achikam; and Ishmael the son of Nethanyah carried them away captive, and went off to pass 11 over to the children of 'Ammon. But when Jochanan the son of Kareach, and all the captains of the armies that were with him, heard of all the evil that Ishmael the son of Nethanyah had done: Then did they take all the men, and went to fight with Ishmael the son of Nethanyah, and found him by the great water-pool that 13 is near Gib'on. And it came to pass, when all

the people who were with Ishmael saw Jochanan the son of Kareach, and all the captains of the armies that were with him, that they were rejoiced. And all the people that Ishmael had 14 carried away captive from Mizpah turned about and returned, and went unto Jochanan the son of Kareach. But Ishmael the son of Nethanyah escaped with eight men from the presence of Jochanan, and he went to the children of 'Ammon. Then took Jochanan the son of Kareach, 16 and all the captains of the armies that were with him, all the remnant of the people whom he had recovered from Ishmael the son of Nethanyah, from Mizpah, after he had slain Gedalyahu the son of Achikam, the adult males, the men of war, and the women, and the children, and the eunuchs, whom he had brought back from Gib'on. And they went, and remained in Geruth Kinham, which is by Beth-lechem, to go to enter into Egypt. Because of the Chaldeans; for they were afraid 18 of them; because Ishmael the son of Nethanyah had slain Gedalyahu the son of Achikam, whom the king of Babylon had appointed governor over the land.

CHAPTER XLII.

¶ Then came near all the captains of the armies, 1 and Jochanan the son of Kareach, and Yezenyah the son of Hoshayah, and all the people from the least even unto the greatest. And said unto Jeremiah the prophet, Let, we beseech thee, our humble supplication be accepted before thee, and pray in our behalf unto the Lord thy God, in behalf of all this remnant; (for we are left but a few of many, as thy own eyes do see us): That 3 the Lord thy God may tell us the way whereon we should walk, and the thing that we should do. Then said Jeremiah the prophet unto them, I 4 have heard you: behold, I will pray unto the Lord your God according to your words; and it shall come to pass, that whatsoever thing the Lord will answer you, I will tell unto you; I will withhold not a word from you. But they 5 said to Jeremiah, May the Lord be a true and faithful witness against us, if we do not act entirely according to all the word with which the Lord thy God may send thee to us: Whether 6 it be good, or whether it be evil, we will hearken to the voice of the Lord our God, to whom we send thee; in order that it may be well with us, when we hearken to the voice of the Lord our God. ¶ And it came to pass at the end of ten days, 7 that the word of the Lord came unto Jeremiah. Then called he Jochanan the son of Kareach, 8 and all the captains of the armies who were with him, and all the people from the least even to the greatest, and he said unto them, Thus hath 9 said the Lord, the God of Israel, unto whom ye sent me to present your humble supplication before him. If ye will indeed remain in this land, 10 then will I build you up, and I will not pull you down, and I will plant you, and not pluck you up; for I have bethought me of the evil that I have done unto you. Be ye not afraid because 11 of the king of Babylon, of whom ye are afraid: have no fear of him, saith the Lord; for I am with you to save you, and to deliver you out of his hand. And I will give unto you mercy, 12 that he may have mercy upon you, and let you return to your own land. But if ye say, We will not remain in this land, so as not to hearken to the voice of the Lord your God, Saying, No; but into 14 the land of Egypt will we go, that we may not see war, nor hear the sound of the cornet, and that we may not have hunger for bread; and there will we dwell: And now therefore hear the word 15 of the Lord, ye remnant of Judah. Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, If ye will indeed set your faces to enter into Egypt, and go thither to sojourn there: Then shall the sword, 16 of which ye are afraid, there overtake you in the land of Egypt; and the famine, whereof ye are in dread, shall there cleave close unto you in Egypt; and there shall ye die. So shall be all the 17 men that have set their faces to go into Egypt, to sojourn there,—they shall die by the sword, by the famine, and by the pestilence; and they shall have

1 ויאב: מפני שהם אשר עשו להכעוסי ללכת לקטר
 2 לעבד לאלהים אחרים אשר לא ידעום הנה הוא השמים
 3 ואכלתם ואשלתם אליכם את כל עבדי וכל נביאים השמים
 4 ושלח לאמר אליהם תעשו את דברתי הנה הוא אשר
 5 שאתי: ולא שמעו ולא היו את האונם לשוב מדעתם
 6 לבקתי קטר לאלהים אחרים: ותקף חמתי ואפי ותבער
 7 בערי יהודה ובחצות ירושלים ותהינה חרבה לשממה
 8 כיום הזה: ועתה כהאמר יהוה אלהי צבאות
 9 אלהי ישראל למה אתם עושים רעה גדולה אל-
 10 נפשתכם להקבית לכם אשויאשה שולל וזנוק ממד
 11 יהודה לבקתי דותיר לכם שארית: להכעוסי בגעשי
 12 גדיכם לקטר לאלהים אחרים בארץ מצרים אשר אתם
 13 באים לער שם למען הברית לכם ולמען היותכם
 14 לקללה ולחרפה בכל טיף הארץ: השבחתם את דעותי
 15 אבותיכם ואת דעותי ואת דעותי ואת דעותי ואת דעותי
 16 ואת דעותיכם ואת דעותי ואת דעותי ואת דעותי ואת דעותי
 17 ובחצות ירושלים: לא רבאו עד היום הנה ולא יראו
 18 ולא יחלבו בתורת ובחמתי אשר נתתי לפניהם ולפי
 19 אבותיכם: לכן כהאמר יהוה צבאות אלהי
 20 ישראל הני שם פני כעס לרעה ולהקבית את כל עבדי יהודה:
 21 ולקחתי את שארית יהודה אשר שמו פניהם לבוא
 22 ארץ מצרים לער שם וחבו כל בארץ מצרים וכלו
 23 כחרב ברעב ותמו מקטן ועד גדול כחרב וברעב ותמו
 24 והיו לאלה לשמה ולקללה ולחרפה: ובקרתני על-
 25 הושבים בארץ מצרים כאשר בקרתני על ירושלים
 26 כחרב ברעב וכדבר: ולא ידעו פלטי ושרידי לשארית
 27 יהודה הנבאים לעורשם בארץ מצרים ולשבו אל ארץ
 28 יהודה אשר יהיה משאם את הנפשם לשוב לשבת שם
 29 כי לא ישובו כי אספלוסם: ונעתי את ירמיהו
 30 כל ימי האנשים הנדעים כירמיהו ונשיתם לאלהים
 31 אחרים וכל הנפשים הנמדות קהל גדול וכל הנפשים
 32 הושבים בארץ מצרים כפתרום לאמר: הדבר אשר
 33 דברת אלנו בשם יהוה אענו שמיים אלה: כי נעשה
 34 נעשה את כל הדבר ו אשר יצא מפיו לקטר למלכת
 35 השמים ותקדלה נסבם כאשר עשיתו אנתו ואנתו
 36 נלקיטו ושריטו בערי יהודה ובחצות ירושלים ונשבעו
 37 לכם ונתת טובים ורעה לא ראיתו: ומדאו חללנו
 38 לקטר למלכת השמים ותקדלה נסבם חסרת כל
 39 ובחרב וברעב חמתי: וקרא אנתו מקטרים למלכת
 40 השמים ולתקד לה נסבם המבלעני אנשיו עשית לה
 41 כניסו להעצבה ותקד לה נסבם: ואמר ירמיהו
 42 אל כל הנפשים על הנפשים ועל הנפשים ועל כל הנפשים הנענים
 43 אתו דבר לאמר: תלואו את יחזקאל אשר קטרם כערי
 44 יהודה ובחצות ירושלים אתם ואבותיכם מלכיתם ושריכם
 45 ועם הארץ אתם ובר יהוה ותעלה על לבו: ולא יוכל
 46 יהוה עוד לשאת מפני רע מלכיתם מפני החובבת אשר
 47 עשיתם ותתי ארצכם לחרבה ולשמה ולקללה מאין
 48 יושב כהיום הזה: מפני אשר קטרם ואשר הטאתם

יהוה להם שריר ובלוט מפני הרעה אשר אני מקרא
 1 עליהם: כי זה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל כאשר
 2 נתק אפי חמתי על יושבי ירושלים כל ימי תקף חמתי
 3 עליכם כבאתם מצרים והיותם למה ולשמה ולקללה
 4 ולחרפה ולא יתראו עוד אלהים הנה: דבר יהוה
 5 עליכם שארית יהודה אלהים מצרים וכל חמתי כיר
 6 העיניכם כבם היום: כי העיניכם בנפשותיכם כראתם
 7 שלהם אתי אלהיכם אלהיכם לאמר תפלה בעיני
 8 אלהיכם אלהיכם וככל אשר יאמר יהוה אלהיכם בן
 9 הקדלנו וישטו: ואני לכם היום ולא שמעתם בקולי
 10 יהוה אלהיכם וכל אשר שלחתי אליכם: ועתה רוע
 11 חמתי כי חרב ברעב וברעב חמתי במקום אשר
 12 חפצתם לבוא לער שם:

CAP. XLIII. מג

1 יהוה כבלות ירמיהו לדבר אל כל העם את כל דברי
 2 יהוה אלהים אשר שלחו יהוה אלהים אליהם את
 3 כל דבריהם ואלה: ואמר עזרה ביהוה שמה
 4 ונתתן ביהוה וכל האנשים היום אמרו אלי ירמיהו
 5 שקר אתה מדבר לא שלחך יהוה אלהי לאמר לא
 6 תבוא מצרים לער שם: כי ברוד בך עזרה מסת אתך
 7 בני למען תת אתו בדת השדים להמית אתו ולהגלות
 8 אתו בכל: ולא ישמעו ונתתן ביהוה וכל אשר החלים
 9 וכל העם בקול יהוה לשבת בארץ יהודה: וכל ונתתן
 10 ביהוה וכל אשר החלים את כל לשארית יהודה אשר
 11 שבו מקלדנים אשר נדחשו לער בארץ יהודה:
 12 את ירמיהו ואת הנפשים ואת הנפשות המלך
 13 ואת כל הנפש אשר הלה נבואתם רבבותם את
 14 גדלתי בראיכם בך עזרה ואת ירמיהו ואת
 15 ברוד בך עזרה: וכל ארץ מצרים כי לא שמיש בקול
 16 יהוה וכל עירם חמתי: ונתו דבריהם אל
 17 ירמיהו בתחפתם לאמר: קח בךך אבנים גדולות
 18 ושמתם בכלט במלבן אשר בפתח בית ירמיהו
 19 בתחפתם לעני אנשים יהודים: ואמרת אליהם כה
 20 אמר יהוה צבאות אלהי ישראל הני שלח ולקחתי אתי
 21 נבוכדנצר מלך בבל עבדי ושמתו כסאו ממעל
 22 לאבנים האלה אשר ממתי ונעה את שפוחיו עליהם:
 23 ובאה ורבה את ארץ מצרים אשר למית ואשר
 24 לשבו לשבי ואשר לחרב לחרב: והעני אש בבתי
 25 אלהי מצרים וישקם וישקם וקח את ארץ מצרים
 26 כאשר נעשה הרעה את דמיו ויצא מיסם בשלום: וספר
 27 את מצבות בית שמש אשר בארץ מצרים ואת דתו
 28 אלהי מצרים וישקם באש:

CAP. XLIV. מד

1 הדבר אשר דתה אלי ירמיהו אל כל יהודים השבים
 2 בארץ מצרים השבים במגלה ובתחפתם ובחפ ובארץ
 3 פתרום לאמר: כהאמר יהוה צבאות אלהי ישראל
 4 אתם ראיתם את כל הרעה אשר הבאת על ירושלים
 5 וכל כל עירי יהודה והיום הרעה היום הנה ואין בכם

none that remaineth or escapeth from the evil that
 18 I am bringing over them. For thus hath said
 the Lord of hosts, the God of Israel, As my
 anger and my fury were poured forth over the
 inhabitants of Jerusalem: so shall my fury be
 poured forth over you, when ye enter into Egypt;
 and ye shall become an oath, and an aston-
 19 ishment, and a curse, and a disgrace; and ye
 shall never see this place again. The Lord hath
 spoken concerning you, O ye remnant of Judah,
 "Ye shall not go into Egypt." Ye must know for
 20 certain that I have warned you this day. For ye
 have dissembled in regard to what your intentions
 are; for ye sent me unto the Lord your God,
 saying, Pray in our behalf unto the Lord our
 God: and in accordance with all that the Lord
 our God may say, so tell unto us, and we will
 21 do it. And I have told it to you this day;
 but ye have not hearkened to the voice of the
 Lord your God, and this in all with which he
 hath sent me unto you. But now know for
 22 certain, that ye shall die by the sword, by the
 famine, and by the pestilence, in the place whither
 ye desire to go to sojourn there.

CHAPTER XLIII.

1 ¶ And it came to pass, when Jeremiah had made
 an end of speaking unto the whole people all
 the words of the Lord their God with which
 the Lord their God had sent him to them, (namely,
 2 all these words, ¶ That then spoke 'Azaryah the
 son of Hoshai'yah, and Jochanan the son of Ka-
 reäch, and all the presumptuous men, saying unto
 Jeremiah, Thou speakest falsely: the Lord our
 God hath not sent thee to say, Ye shall not go
 3 into Egypt to sojourn there; But Baruch the
 son of Neriyah setteth thee on against us, in
 order to deliver us into the hand of the Chal-
 deans, that they may put us to death, or carry
 4 us away as exiles to Babylon. So Jochanan the
 son of Kareäch, and all the captains of the armies,
 and all the people, hearkened not to the voice
 of the Lord, to remain in the land of Judah.
 5 But Jochanan the son of Kareäch, and all the
 captains of the armies, took all the remnant
 of Judah, that were returned from all the na-
 tions, whither they had been driven, to sojourn
 6 in the land of Judah: The men, and the women,
 and the children, and the king's daughters, and
 every person that Nebuzaradan the captain of the
 guard had left with Gedalyahu the son of Achi-
 kam the son of Shaphan; and Jeremiah the prophet,
 7 and Baruch the son of Neriyah: And they en-
 tered into the land of Egypt; for they heark-
 ened not to the voice of the Lord; and they
 8 came as far as Thachpanches. ¶ Then came the
 word of the Lord unto Jeremiah in Thachpanches,
 9 saying, Take great stones in thy hand, and
 hide them in the mortar in the brick-kiln which
 is at the entrance of Pharaoh's house in Thach-
 10 panches, before the eyes of the Jewish men: And
 thou shalt say unto them, Thus hath said the
 Lord of hosts, the God of Israel, Behold, I will
 send for and take Nebuchadrezzar the king of
 Babylon, my servant, and I will set his throne
 above these stones that I have hidden; and
 11 he shall spread his royal pavilion over them. And
 he shall come and smite the land of Egypt: such
 as are destined for death shall be given to death;
 and such as are destined for captivity, to cap-
 12 tivity; and such as are destined for the sword,
 to the sword. And I will kindle a fire in the
 houses of the gods in Egypt, and he shall burn
 them, and carry them away captive; and he shall
 wrap around him the land of Egypt, as a shep-
 13 herd wrapeth his garment around him; and
 he shall go forth from there in peace. And he
 shall break the statutes of Beth-shemesh, which
 is in the land of Egypt; and the houses of the gods
 of the Egyptians shall he burn with fire.

CHAPTER XLIV.

1 ¶ The word that came to Jeremiah for all the
 Jews who dwell in the land of Egypt, who dwell
 at Migdol, and at Thachpanches, and at Noph,
 2 and in the country of Pathros, saying, Thus hath
 said the Lord of hosts, the God of Israel, You
 yourselves have seen all the evil that I have
 brought over Jerusalem, and over all the cities of
 Judah; and, behold, they are ruins this day, and
 3 no man is dwelling in them; Because of their

wickedness which they had committed to provoke
 me to anger, by going to burn incense, to serve
 other gods, whom they did not know, either they,
 you, or your fathers. And I sent unto you all my
 4 servants the prophets, making them rise early and
 sending them, saying, Oh, do not commit this
 abominable thing which I hate. But the heark-
 5 ened not, and inclined not their ear to turn
 away from their wickedness, so as not to burn in-
 cense unto other gods. Whereupon my fury and
 6 my anger were poured forth, and were enkindled
 in the cities of Judah and in the streets of Jeru-
 salem; and they are become ruins, a desert, as at
 7 this day. ¶ And now thus hath said the Lord,
 the God of hosts, the God of Israel, Wherefore do
 ye commit so great an evil against your souls,
 so as to cut off unto you man and woman, child
 and suckling, out of the midst of Judah, so
 as not to leave you any remainder. By provoking
 8 me unto wrath with the works of your hands, in
 burning incense unto other gods in the land of
 Egypt, whither ye are come to sojourn there, in
 order to cut yourselves, and in order that ye
 might become a curse and a disgrace among all
 the nations of the earth? Have ye forgotten the
 9 wickedness of your fathers, and the wickedness
 of the kings of Judah, and the wickedness of their
 wives, and your own wickedness, and the wicked-
 ness of your wives, which they had committed in
 the land of Judah, and in the streets of Jerusalem?
 10 They are not humbled, even up to this day, and
 they are not afraid, and they walk not in my
 law, nor in my statutes, that I have set before
 you and before your fathers. ¶ Therefore thus
 11 hath said the Lord of hosts, the God of Israel,
 Behold, I will set my face against you for evil,
 and to cut off all Judah. And I will take the
 12 remnant of Judah, that have set their faces to go
 into the land of Egypt to sojourn there, and they
 shall all come to their end, and in the land
 of Egypt shall they fall: by the sword (and) by
 the famine shall they come to their end; from
 the least even unto the greatest, by the sword
 and by the famine shall they die; and they shall
 become an oath, an astonishment, and a curse,
 and a disgrace. And I will inflict punishment on
 13 those that dwell in the land of Egypt, as I have
 inflicted punishment on Jerusalem, through the
 sword through the famine, and through the pesti-
 lence: So that there shall be no one that escapeth
 14 or remaineth of the remnant of Judah, who are
 gone into the land of Egypt to sojourn there, that
 they should return into the land of Judah, to
 which they direct (the desire of) their soul to
 return thither to dwell there; for they shall not re-
 turn, but such as shall escape. ¶ Then did all
 15 the men who knew that their wives were burning
 incense unto other gods, and all the women
 that stood by, a great multitude, and all the people
 that dwelt in the land of Egypt, in Pathros,
 answer Jeremiah, saying, Respecting the word that
 16 thou hast spoken unto us in the name of the Lord,
 we will not hearken unto thee. For to a surety we
 17 will do all the word that is gone forth out of our
 own mouth to burn incense unto the queen of
 heaven, and to pour out drink-offerings unto her,
 as we have done, we, and our fathers, our kings,
 and our princes, in the cities of Judah, and in
 the streets of Jerusalem: when we had plenty of
 food, and fared well, and saw no evil. But since
 18 the time we have left off to burn incense to the
 queen of heaven, and to pour out drink-offerings
 unto her, have we had a lack of every thing;
 and we have come to our end through the sword
 and through the famine. And when we burnt in-
 19 cense to the queen of heaven, and poured out
 drink-offerings unto her,—was this without (the
 consent of) our husbands, that we did make
 cakes for her to make her image, and pour out
 drink-offerings unto her? ¶ Then said Jeremiah
 20 unto all the people, to the men, and to the
 women, and to all the people who had answered
 him (with that) word, saying, Behold, it was the
 21 incense that ye burnt in the cities of Judah, and
 in the streets of Jerusalem, ye, and your fathers,
 your kings, and your princes, and the people of
 the land, which the Lord remembered, and which
 came into his mind; So that the Lord could no
 22 longer endure it, because of the evil of your do-
 ings, because of the abominations which ye had
 committed; therefore is your land become a ruin,
 and an (object of) astonishment, and a curse,
 without an inhabitant, as at this day. Because
 23 that ye had burnt incense, and because ye had

מצדו ואכלה רבב ועבדה ונתנה מדמים כי רבב לארץ
 11 וזה צבאות בארץ צפון אל-יבנה-פרת: עלי נעדר ונתן
 צדי בתולת בת-מצרים לשוא אל-רבותי רפאת העלה און
 12 לך: שמיני טיה קלונך וצוהך מלצה הארץ כיוצור
 13 במבור קשלו ודעו נפלו שנתם: יהדבר אשר דבר
 וזה אל-רומתו תביא לבוא ובוברדאצר מלך ככל
 14 להקות אל-הארץ מצרים: תצדו במצרים והשמיני
 15 במגדול והשמיני בנה ובהתפוח אמרו התעב והבן
 16 לך כי-אכלה רבב סביבך: מדוע נקרה אבדך לך
 17 עמד כי דעה תרפו: הרבה כושל וסכפל איש אל-רבותו
 18 ויאמרו קומה וישבעה אל-עמט ואל-ארץ מולדתם מפני
 19 הרב היתה: קרא שם פרעה מלך-מצרים שאון המבור
 20 המצד: הלא נאסדת-מלך דעה נבואת שמי כי כחבור
 21 בדרים ובכרמל בים יבוא: כי נולה שמי לך וישבת
 22 בת-מצרים כיתה לשמה תהיה ונתתה מאן וישב:
 23 עולה ופרופיה מצרים קרץ מצפון בא בא: נסי-סביבה
 24 בקרבה כגילו מרבך כיוצרת-המה הפנו נבו ודעו לא
 25 עמדו כי יום איום בא עליכם עת פקדום: קולה מיתש
 26 לך פריבטול ולבו ובקדמות בא לה כהטוב עיניו
 27 דרתו יערה נאסדתה כי לא תהרר כי רבו מארבה
 28 ואין להם מספר: הכישה פתח מצרים נתנה ביד עמי
 29 צפון: אמר דעה צבאות אל-ישראל הנין פקד אל-
 30 אמן מא ועל-פרעה ועל-מצרים ועל-אלהיה ועל-מלכה
 31 ועל-פרעה ועל הכתשים בו: ונתתם ביד מבקעי נפשים
 32 וביד נובכדראצר מלך-בבל וביד עבדיו ואת-ירב-חשפון
 33 כי-מיקדם נאסדתה: ואתה אל-תחרא עבדי יעקב
 34 ואל-תחת ישראל כי הנין משיגה מרחוק ואת-הרעה
 35 מארץ שבנם ועב יעקב ושקט ושואן ואין מחרד: אתה
 36 אל-תחרא עבדי יעקב נאסדתה כי אתה אני כי אעשה
 37 כלה בכל-הימים: אשר הרחוקה שמה ואתה לא-אעשה
 38 כלה ויסתהרף למשפט ונקר לא אשקר:

CAP. XLVII. מו

אשר הנה דבר-יהוה אל-רומתו תביא אל-בשלתים
 1 כפרם ובה פרעה את-יהוה: כה אמר יהוה הנה-מים
 2 עלים מצפון תהו ונחל שטף וישטפו ארץ ומלאה עיר
 3 וישבי בה ונעקו האדם והחיל כל יושב הארץ: מקול
 4 ששטת פרסות אבדיו מרעש לרבני המון נגללו לא-
 5 הפטו אבות אל-יבנים מרפון ימים: על-היום תבא לשדוד
 6 את-בבל פלשתים לחברות לצר ולצדון כל שדוד עור
 7 כי-שדוד וזה את-פלשתים שארית אי כפתור: באה
 8 דרחה אל-ענה נדמתה אשקלן שארית עמקם ערמתי
 9 תתעורר: הוי הרב הנה ערמתי לא תשקטי האספי
 10 אל-תעורר הנה רומי: איך תשקטי הנה עז-הלה אל-
 11 אשקלון ואל-תורף הים עם יערה:

CAP. XLVIII. מה

למיאב כהאמר דעה צבאות אל-ישראל הוי אלי-נבי
 1 כי שדוד הכישה ולכדה קרחתים הכישה המשיב
 2 והתה: אין עוד תהלת מאוב בהשכון השבו עליה רעה

ליהוה ולא שמעתם בקול דעה וכתרתו ובהקתו
 1 ובערותיו לא תלקחם על-כן קראת אתכם הרעה האת
 2 כיום הזה: ויאמר וימיהו אל-בדהים ואל כל-
 3 השמים שמעו ובראוהו כל-הימה אשר בארץ מצרים:
 4 כה-הו-אמר יהוה-צבאות אלהי ישראל לאמר אתם
 5 ונשיכם את-רבותה בפיכם ובדרכים מלאתם ולאמר עשה
 6 נעשה את-עדרתו אשר נדרטו לקטר למלכת השמים
 7 ולהסד לה נפשים הקום תקומה את-עדרתם וישוה
 8 תעשינה את-עדרתם: לכן שמעו דבר-יהוה כל-הימה
 9 השבים בארץ מצרים הנין נשבעתי בשמי יהוה אמר
 10 יהוה אסיה-ה ער שמי נקרא כפי כל-איש ויהוה
 11 אמר היראני יהוה בכל-ארץ מצרים: הנין שקר עליהם
 12 לרעה ולא לטובה ותמו כל-איש יהוה אשר בארץ
 13 מצרים כהרב וקדע ערב-לוחם: ופליטי רבב ישבן
 14 מדארץ מצרים ארץ יהוה מתי מספר וידעו כל-שארית
 15 יהוה הבאים אל-רומת-מצרים לעור שם דבר-מי יקום
 16 מעמי ומקם: ואת כלם האת נאסדתה כרפקד אני
 17 עליכם במקום הנה למען תדעו כי קום יקומי דברי
 18 ל עליכם לרעה: כה אמר יהוה הנין נתן את-פרעה
 19 חבוע מלך-מצרים ביד איביו וביד מבקעי נפשו כאשר
 20 נתתי את-צדקתו מלך-יהוה ביד נובכדראצר מלך-
 21 בבל איבו ומבקט נפשו:

CAP. XLV. מה

1 הרבר אשר דבר ירמיהו תביא אל-ברוך דבר-יהוה
 2 ככתבו את-דבר-ים האלה על-ספר מפי ירמיהו בשנה
 3 הרביעית ליהויקים כהאישו מלך יהוה לאמר: ביד
 4 אמר יהוה אל-י ישראל עלך ברוך: אמרת ארנא לי
 5 קיוסף דעה יון עלי-מבאבי יעתי באחתו ומסתה לא
 6 מאת: כה אמר אלו בה אמר דעה הנה אשר
 7 כיתו אני רום ואת אשר-נעשתי אני נתש ואת-כל-הארץ
 8 ל-יהוה: ואתה תבקש לך גדלות אל-תבקש פי הנין מביא
 9 רעה עלי-בבל בשר נאם דעה ונתתי לך את-נפשך לשלל
 10 על כל-המקומות אשר תלך-שם:

CAP. XLVI. מז

1 אשר הנה דבר-יהוה אל-רומתו תביא אל-הגויים:
 2 למצרים על-חיל פרעה נבו מלך מצרים אשר-הנה על-
 3 נהר-פרת ככרפמט אשר הנה נובכדראצר מלך בבל
 4 בשנת הרביעית ליהויקים כהאישו מלך יהוה: ערבו
 5 מנן ונעה וישו למלכה: אסרו הסוסים ועלו הפרשים
 6 והתנעבו כבובעים מרבו הרמחים לבשו הסרנות: מדוע
 7 ראתו הפו חתים נסעים אור ונבורתם איתו וקנים
 8 נסו ולא הפו מור מסביב נאסדתה: אל-ענה הקל
 9 ואל-ימלט הגבור צפניה עלי-נהר-פרת בשלו ונפלו:
 10 מידה בואר יעלה כנהרות ותעששו ממו: מצרים כואר
 11 יעלה ונהרות ותעששו מים ויאמר אעלה אכסה-ארץ
 12 אבדה עיר וישבי בה: עלו הסוסים והתחילו הרבב
 13 וצאו הגבורים כוש ופוט תפשי מן ולדים תפשי דרבו
 14 קשת: והיום הוה לארץ יהוה צבאות יום נקמה להקים

1 sinned against the Lord, and had not hearkened to the voice of the Lord, and had not walked in his law, in his statutes, and in his testimonies: therefore did this evil befall you, as it is this day. ¶ And Jeremiah said (farther) to all the people, and to all the women, Hear the word of the Lord, all Judah that are in the land of Egypt. Thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, saying, Ye and your wives have both spoken with your mouth, and fulfilled with your hands, saying, We will surely perform our vows that we have vowed, to burn incense to the queen of heaven, and to pour out drink-offerings unto her: ye will fully accomplish your vows, and fully perform your vows. Therefore hear ye the word of the Lord, all Judah that dwell in the land of Egypt. Behold, I have sworn by my great name, saith the Lord, that my name shall no more be called by the mouth of any man of Judah, saying, "As the Lord Eternal liveth," in all the land of Egypt. Behold, I will watch over them for evil, and not for good: and all the men of Judah that are in the land of Egypt shall come to their end through the sword and through the famine, until they be destroyed. Yet some that escaped the sword shall return out of the land of Egypt into the land of Judah, but few in number; and all the remnant of Judah, that are come into the land of Egypt to sojourn there, shall know whose words shall stand firm, mine, or theirs. And this shall be unto you the sign, saith the Lord, that I will inflict punishment on you in this place, in order that ye may know that my words shall surely stand firm against you for evil: ¶ Thus hath said the Lord, Behold, I will give Pharaoh-chophra the king of Egypt into the hand of his enemies, and into the hand of those that seek his life, as I gave Zedekiah the king of Judah into the hand of Nebuchadrezzar the king of Babylon, his enemy, and who had sought his life.

CHAPTER XLV.

1 ¶ The word which Jeremiah the prophet spoke unto Baruch the son of Neriyah, when he wrote these words in a book out of the mouth of Jeremiah, in the fourth year of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah, saying, Thus hath said the Lord, the God of Israel, concerning thee, O Baruch: Thou didst say, Wo is me now! for the Lord hath added grief to my pain; I am wearied in my sighing, and rest have I not found: Thus shalt thou say unto him, Thus hath the Lord said, Behold, what I have built will I pull down, and what I have planted I will pluck up: and so it is with this whole land. And wouldst thou indeed seek great things for thyself? seek them not; for, behold, I will bring evil upon all flesh, saith the Lord: but I will give thy life unto thee as a booty in all the places whither thou mayest go.

CHAPTER XLVI.

1 ¶ The word of the Lord which came to Jeremiah the prophet against the nations: Concerning Egypt, against the army of Pharaoh-necho the king of Egypt, which was (posted) by the river Euphrates in Karkemish, which Nebuchadrezzar the king of Babylon smote in the fourth year of Jehoyakim the son of Josiah the king of Judah. 2 Make ye ready shield and buckler, and draw ye to the battle. Harness the horses, and mount, ye horsemen, and stand forth with helmets: sharpen the spears, and put on the coats of mail. Wherefore have I seen them dismayed, moving backward? while their mighty ones are beaten down, and seek safety in flight, and look not back? 3 There is terror round about, saith the Lord. The swift cannot be away, nor can the mighty man escape: toward the north by the shore of the river Euphrates do they stumble and fall. Who is this that cometh up like a stream, whose waters are upheaved like the rivers? Egypt cometh up like a stream, and like the rivers are waters upheaved; and he saith, I will go up, I will cover the land; I will destroy the city and those that dwell therein. Come up, ye horses; and rush along wildly, ye chariots; and let the mighty men come forth: Cush and Put, that grasp the shield, and the Ludim, that grasp and bend the bow. 4 And this same day is for the Lord, the Eternal of hosts, a day of vengeance, to be avenged on his adversaries: that the word may devour, and may be satiated and made drunken with their blood; for there is a sacrifice for the Lord the Eternal of hosts in the north country by the river Euphrates. Go up into Gil'ad, and fetch balm, O vir-

gin, daughter of Egypt: in vain usest thou many remedies: there is no recovery for thee. Nations 12 have heard of thy shame, and thy cry of anguish hath filled the earth; for the mighty man over the mighty have they stumbled, together are both of them fallen. ¶ The word which the Lord 13 spoke to Jeremiah the prophet, concerning the coming of Nebuchadrezzar the king of Babylon, to smite the land of Egypt. Announce ye in 14 Egypt, and publish in Migdol, and publish in Noph and in Thacpanches: say ye, Stand fast, and prepare thyself; for the sword devoureth round about thee. Why are thy valiant men swept 15 away? not one hath stood, because the Lord did drive him off. He caused many to stumble; yea, 16 one also fell over the other; and they said, Arise, and let us return to our people, and to the land of our birth, from before the wasting sword. They 17 called out there, Pharaoh is king of Egypt, it was but vaunting, he hath let the time appointed pass by. As I live, saith the King, the Lord of 18 hosts is his name, Surely as Thabor is among the mountains, and as Carmel is by the sea, so shall he come. Appurtenances of exile make for 19 thyself, O thou inhabitress, daughter of Egypt; for Noph shall be made a waste and be left desolate without an inhabitant. ¶ O fairest heifer, Egypt! 20 the butcher from the north cometh, he cometh. Alson her hired troops in the midst of her are 21 like fatted calves; for they also are turned round, are fled away together, they do not stand; because the day of their calamity is come upon them, the time of their punishment. Her cry shall 22 come like (the hissing of) a serpent; for with an army shall they march, and with axes do they come against her, like hewers of wood. They cut 23 down her forest, saith the Lord, though it cannot be searched out; because they are more than the grasshoppers, and there is no number to them. Ashamed hath been made the daughter 24 of Egypt: she hath been given up into the hand of the people of the north. The Lord of hosts, 25 the God of Israel, hath said, Behold, I will send visitation on Ahmon of No, and on Pharaoh, and even on Pharaoh, and on those that trust on him: on Egypt, and on her gods, and on her kings; And I will give them up into the hand of those 26 that seek their life, and into the hand of Nebuchadrezzar the king of Babylon, and into the hand of his servants: and afterward shall she be inhabited, as in the days of old, saith the Lord. ¶ I say thou—fear thou not, O 27 Jacob, and be not dismayed, O Israel; for, behold, I will save thee from afar off, and thy seed from the land of their captivity; and Jacob shall return, and he shall be at rest and at ease, with none to make him afraid. Thou—fear thou not, O 28 Jacob my servant, saith the Lord; for I am with thee; and although I make a full end of all the nations whither I have driven thee, yet of these will I not make a full end; and I will correct thee in measure, yet wholly will I not leave thee unpunished.

CHAPTER XLVII.

The word of the Lord that came to Jeremiah 1 time that Pharaoh smote Gizzah. Thus hath said 2 the Lord, Behold, waters are coming up out of the north, and they shall become an overflowing stream, and shall overflow the land, and what fillet it: the city, and those that dwell therein; and the men shall cry aloud, and every inhabitant of the land shall wail. Because of the 3 stamping of the hoofs of his stud-horses, because of the rushing sound of his chariots, the rumbling of his wheels, fathers do not turn round to their children from their feebleness of hands; Be- 4 cause of the day that cometh to devastate all the Philistines, to cut off from Tyre and Zidon every helper that remaineth; for the Lord devasteth the Philistines, the remnant of the Isle of Caphtor, Baldness is come upon Gazzah; ruined is 5 Ashkelon with the remnant of their valley; how long yet wilt thou cut thyself? Wo! thou sword 6 of the Lord, how long yet wilt thou not be quiet? withdraw thyself into thy scabbard, take thee rest, and be still. Yet how canst thou be quiet? When 7 the Lord hath given it a charge, against Ashkelon, and again the sea-coast—thither hath he destined it.

CHAPTER XLVIII.

Against Moab, Thus hath said the Lord of hosts, 1 the God of Israel, Wo unto Nebo! for it is wasted; made ashamed, captured is Kiriyathaim; made ashamed is Misgab and dismayed. There is no 2 more praise of Moab: because I have seen the devastation against it, "Come, and let us cut it

1 קחה חילולי אף הפנה ערף מאב ביש והנה מאב
 2 לשחק ולמחקה לכל־סביביו: כִּירְכָה אָמֵר וְהָהָה
 3 הנה כְּשֶׁר יִדְאָה וּפְרַשׁ נִפְזוֹ אֶל־מֵאֵב: וְלַבְדָּה תְּקְרוּיִת
 4 וְתִמְאָדוֹת תִּפְקֶשֶׁה וְהָהָה לֹב וְכוּי: מֵאֵב בּוֹנֵם הִדְיָא בְּלֹב
 5 אֵינָה מַעְרָה: וְשִׁמְד מֵאֵב מֵאֵם כִּי עֲלִיתָה הַדְּלִיל: 42
 6 פָּחַד וּפְחַת וּפַח עֲלִיד וְיַעֲב מֵאֵב נִאֲסִידוֹת: הַיָּם מִיָּנִי
 7 הַפָּחַד יַפֵּל אֶל־פְּחַת וְהַעֲלָה מִן־פְּחַת לַבְדָּה כִּי־אֵב
 8 כִּי־אֵב אֵלֶיהָ אֶל־מֵאֵב שֶׁתָּה פְּחַתָּם נִאֲסִידוֹת: כִּגְלָה
 9 הַשִּׁבּוּן עֲמִדוֹ מִכַּח נִסִּים בְּרֹאשׁ יָאָה מִשִּׁבּוּן וְלַבְדָּה מִכּוּן
 10 סִיחֵן וְתֹאכֵל פֶּתַח מֵאֵב וְקִרְדָּךְ בֵּן שָׁחִן: אִוִּילָךְ מֵאֵב
 11 אָבֵד עֲשִׂימוֹשׁ קִרְלָקְטוֹ בְּנִדָּה בִּשְׁבִי וּבִנְתוּךְ בִּשְׁבִי:
 12 וְשִׁבְתִי שְׁבוּת־מֵאֵב בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִאֲסִידוֹת עֲדִיתָה
 13 מִשְׁפֵּט מֵאֵב:

CAP. XLIX. מט

14 לְבִנֵי עֲמוֹן בַּה אָמֵר וְהָהָה הַבָּיִם אֵין לִישְׂרָאֵל אִם־
 15 יוֹרֵשׁ אֵין לוֹ מוֹעַד וְהֵשׁ מִלְכָם אֶתְרֵךְ וְעִמּוֹ בְּקִדּוֹ יֵשֵׁב:
 16 לְבֵן הַנֶּהָה יָמִים בָּאִים נִאֲסִידוֹת וְהַשְׁמַעְתִּי אֶל־רַבֹּת
 17 בְּנֵי־עֲמוֹן תְּרוּעַת מִלְחָמָה וְהָתָה לְתֵל שְׂמִינָה וּבִנְתִיהָ
 18 בָּאֵשׁ תִּחַמָּה וְהָשׂה יִשְׂרָאֵל אֶת־רִשְׁוֹ אִמֵר הַתָּה:
 19 הַחִלּוּי שִׁבּוּן כִּי שִׁדְדִישִׁי עֲנֵקָה בַּיִת רַבָּה אֶתְרִיהָ
 20 שִׁקִּים סִפְדָּה וְהַשְׁטַמְתִּי בְּדִרְוֹת כִּי מִלְכָם בְּנִגְלָה
 21 גִלְדָּה בְּהַעֲזוֹ וְשָׁחִין תִּחַמָּה מִדִּוּת־תִּלְלֵי בְּעֵמֶק־יָב
 22 עֲמִקָּךְ הַפֵּת הַשְׁבוּבָה הַכְּסֻמָּה בְּאַחֲרִיתָהּ מִיָּבּוּא אֵלֶי:
 23 הַגִּי מִבְּאֵי עֲלִיד פָּחַד נִאֲסִידוֹת וְהָהָה צְבָאוֹת מִכְּלֵי
 24 סִבְיָךְ וְנִתְחַסֵּם אִישׁ לְפָנָיו וְאֵין מִכְּבֹן לַנְדָּה: וְאַחֲרֵי
 25 כֵּן אֵשִׁיב אֶת־יִשְׂרָאֵל בְּנֵי־עֲמוֹן נִאֲסִידוֹת: לְאִרְיֹם
 26 בַּה אָמֵר וְהָהָה צְבָאוֹת הַאֵין עִיד הַכְּסֻמָּה בְּתֵימָן אֶבְרָה
 27 עֵבֶה מְגִלִים וְסִרְחָה הַכְּמֶקֶם: נְשׁוֹ הַגִּלּוֹ הַיִּמְקִי לְשִׁבֵּת
 28 יִשְׁבִי הַהֵן כִּי אִיד עֲשׂוֹ הַכְּסֻמָּה עֲלֵיו עַת פְּתַחְתִּי: אִם־
 29 בְּצָרִים בָּא לָךְ לֹא יִשְׁאָרוּ עוֹלָלוֹת אִסְתַּגְּבִים כִּלְבָּה
 30 הַשְׁחַתְתִּי דָּם: אִלָּא חֲשַׁפְתִּי אֶת־עֵשׂוֹ גִּלְתִּי אֶת־
 31 מִסְתַּרְתִּי וְחֲשַׁפְתִּי לָא יוֹכֵל שִׁבֵּד וְרַעֲזוּ וְאֶתּוֹ יִשְׁכְּנוּ
 32 וְאִישׁוֹ עוֹכֵב וְחֶמְדֵךְ אֵין אֶתְּךָ וְאַלְמִיתוֹךְ גִּלְתִּי תִּכְסְּתוּ:
 33 כִּירְכָה אָמֵר וְהָהָה תִּהְיֶה אִשְׂרָאֵל מִשְׁפָּטָם
 34 לְשִׁתוֹת הַכּוֹס שְׁתוֹ יִשְׁתוּ וְאַתָּה הוּא נִקְה תִּנְקָה לֹא
 35 תִּנְקָה כִּי שְׁתָּה תִּשְׁתָּה: כִּי כִי נִשְׁכַּעְתִּי נִאֲסִידוֹת כִּי
 36 לְשִׁיחָה לְתַרְפָּה לְתֹרֵב וְלַקְלָלָה תִּדְעָה בְּצָרָה וּבְלִיעִיָּה
 37 תִּהְיִינָה לְדַרְבוֹת עוֹלָם: שְׁכֻמָּה שְׂמַעְתִּי מֵאֵת הָהָה
 38 וְצִד בְּיָם שְׁלֹם תִּתְקַבְּצוּ וּפְאֵי עֲלִית וְקִימוֹ לְמִלְחָמָה:
 39 כִּי־עָהָ קָמֵן נִתְתַּךְ בְּיָם מוֹי בְּאֵדָם: תִּפְלַעְתָּךְ הִישִׂא
 40 אֶתְךָ וְדוֹן לִבְךָ שְׂבִי בַּחֲנֵן סִלַּע תִּבְשִׂי מְרוֹם וְהָתָה
 41 כִּי־תִגְבִּיהַ פִּגְשֵׁל לֵבְךָ מִשֵּׁם אִוִּידוֹךְ נִאֲסִידוֹת: וְהָתָה
 42 אִרְיֹם לְשִׁיחָה בַּל עָבֵד עֲלִית יִשֵּׁם וְיִשְׂרָךְ עַל־כָּל־מִסְתָּה:
 43 מִמְּחַכַּת סֹדֵם וְעִמְרָה וְשִׁבְעָה אָמֵר וְהָהָה לֹא־יֵשֵׁב שָׁם
 44 אִישׁ וְלֹא־יִעוֹר בַּה בְּאֵדָם: הַנֶּה כְּאַרְיֵה יַעֲלָה מִצְּאֵן
 45 תִּרְחַץ אֶל־עֵה אֵיתָן כִּי־אַרְעִינָה אֶרְצֵנוּ מִקְלָה וְיִי
 46 בְּתוֹר אֵלֶיהָ אֶפְקֵד כִּי מִי כְּמוֹי וְיִי וְיִעֲדִנוּ וּמִיָּנִי רַעֲזָה
 47 אִשְׁרֵךְ עֲמִדוֹ לְפָנָיו: לְכֵן שְׁמִי נִשְׁתַּחֲוֶה אִשְׁרֵךְ יִעֲזֵן אֶל־

1 לְכֵן וְגִבְרִיתָהּ כְּמוֹ נִסְמָדָן תִּלְמוֹ אֶתְרֵךְ תִּלְדָּה חֲרֹב:
 2 קוֹל עֲנָקָה מִחֲרָגִים שָׁד וְשִׁבֵּר גְּדוֹל: נִשְׁכְּרָה מֵאֵב
 3 הַשְׁמַעְתִּי וְעִקָּה עֲמִינָה: כִּי מִקְלָה הַלְלוֹת בְּכִפִּי יַעֲלִיד
 4 כִּי בֵן בְּמִדְרַח חֲרוּגִים אָבִי אֶעֱקֹר־שִׁבֵּר שְׁמַעְתִּי: וְאִי
 5 מִלְטוֹ נִפְשָׁם וְתִלְתֵּה כְּעִזְרָךְ כְּמִדְרָךְ: כִּי יָעֵן בְּתַרְדָּךְ
 6 כְּמַשְׁלֵךְ וּבְאַחֲרוֹתֶיךָ נִסְדַּת תִּלְכְּרִי וְיָצָא כְּמִישׁ בְּנִגְלָה
 7 בְּהַעֲזוֹ וְשָׁחִין תָּחִי: וְבָא שִׁדָּה אֶל־כִּי־עִידוֹ וְעִיר לֹא תִמְלֵט
 8 וְאָבֵד וְעִמְקָה וְשִׁמְד הַמִּישֵׁר אִשְׁרֵךְ אָמֵר וְהָהָה תִּתְרַצֵּץ
 9 לְמֵאֵב כִּי יָצָא הַנֶּהָה הַשְׁמֵד הַחַיָּה מֵאֵין יֵשֵׁב
 10 בְּהָן: אִוִּיר עֵשֶׂה מִלְאכַת יְהוָה רַמָּה וְאִוִּיר מֵעַ תְּרַבּוּ
 11 מִיָּם: שְׁאֵין מֵאֵב מִנְעִרְוֹ וְשִׁקֵּט הוּא אֶל־שְׁמֵרוֹ וְלֹא
 12 דוֹבֵק מִכְּלֵי אֶל־כְּלֵי וּבְנִגְלָה לֹא הַלְךְ עֲלֵינוּ עַמְד עֲמִינוּ
 13 כִּי וְרִחוֹ לֹא נָמֵר: לְכֵן הַחַיָּיִם כָּאִם נִאֲסִידוֹת
 14 וְשִׁלְחֵתִילֵי צִשִׁים וְעִזְרוּ וְכִלְיוֹ וְרִדְוֹ וְכִלְיָם וְנִפְצוּ:
 15 וְכֵשׁ מֵאֵב מִכְּמִישׁ כְּאֶשְׁרִיבְשׁוּ בַּיִת יִשְׂרָאֵל מִבַּיִת אֵל
 16 מִכְּסֻמָּה אֵין תִּאֲמָרוּ: וְכוּרִים אָנְתוּ וְאִשְׁרִיכֵל לְמִלְחָמָה:
 17 שִׁבֵּד מֵאֵב וְעִרְיָה יַלְהָה וּמִבְּחֵר בְּדוֹרְוֹ וְרַדּוּ לְעִבְתָּהּ נִאֲסִי
 18 הַמִּלְךְ וְהָהָה צְבָאוֹת שְׁמוֹ: קִרְבֹב אֶדְר־מֵאֵב לְבּוֹא וְרַעֲזוּ
 19 מִדְרָה מֵאֵד: עִיר לֹא כִלְסִיבְבוּ וְכֵל רַעֲזוּ שְׁמוֹ אִמְרוּ
 20 אִיָּהּ וְשִׁבֵּר מִתְרַדְּוֹ מִקָּל תִּפְתָּה: רַדּוּ מִכְּבוֹד יִשְׁכְּבוּ
 21 בְּעָמָה יִשְׁבַת כַּת־דִּיבּוֹן כִּי־שִׁבֵּד מֵאֵב עֲלֵה כִּי שְׁחַת
 22 מִכְּצָרָךְ: אֶל־תִּרְדָּךְ עֲמִדוֹ וְאֵין יִשְׁבַת עֲרֵרֵךְ אֶל־יָם
 23 וְנִמְלִשָׁה אִמְרוּ מִדִּוּתֶיחָה: הַכִּישׁ מֵאֵב פִּרְחָה חִלְיוֹ
 24 וְנִעְקוּ תִגְדוּ בְּאַרְתָּן כִּי שִׁבֵּד מֵאֵב: וּמִשְׁפָּט כָּאֶל־
 25 אֶרֶץ הַמִּישֵׁר אֶל־חִלְיוֹן וְאֶל־הַעֲזָה וְעִלְמִיפְתָּה: וְעִל־
 26 דִּיבּוֹן וְעִלְעִיבּוֹ וְעִלְיָבִית דִּלְתָם: וְעֵל קְרִיתִים וְעִל־בַּת
 27 גְּמִל וְעִלְיָבִית מֵיָּן: וְעִל־קִרְיוֹת וְעִל־בְּצָרָה וְעֵל כֵּל
 28 כַּ עֲרִי אֶרֶץ מֵאֵב הַרְרָקוֹת וְהַקְּרָבוֹת: עֲנִדְעָה קָרֹן מֵאֵב
 29 וְתִרְעוּ נִשְׁבְּרָה נִאֲסִי וְהָהָה הַשְׁבוּרְוֹ כִּי עֲלִיתָה הַקְּרִיל
 30 וְסִפְק מֵאֵב בְּקִיּוֹ וְהָהָה לְשִׁחַךְ נִסְדִּידוֹ: וְאֵם לֹא
 31 הַשְׁחַח הָהָה לָךְ יִשְׂרָאֵל אִסְתַּגְּבִים נִמְצָאָה כִּי־מִדְרָ
 32 דְּבָרְךָ בּוֹתְתִנְדָּר: עוֹבֵב עֲרִים וְשִׁכְנוּ בְּסִלַּע יִשְׁבִי מֵאֵב
 33 וְהָהָה בִּזְהָה תִּקַּן כְּעִבְרֵי פִרְשָׁתָּה: שְׁמַעְתִּי אִאֵין מֵאֵב
 34 נִגָּה מֵאֵד נְבָהוּ וְנִגְמוּ וְנִאֲתוּ וְרָם לְבוֹ: אִי רַעֲזִנִי נִאֲסִי
 35 וְהָהָה עֲבָרְתוּ וְלֹא־יָבִין בְּרִיו לֹא־יָנֵן עֲשׂוֹ: עֲלֵבֵן עִל־מֵאֵב
 36 אֶל־לֵל וְלִמְאֵב כֵּלָה אֲנֵקֵךְ אֶל־אִישׁוֹ קוֹר־תִּרְשׁ וְהָהָה:
 37 מִכְּלֵי יַעוֹר אֶבְרָה לָךְ הַנֶּהָן שְׂבִמָּה מִי־שִׁתְּךָ עֲבָרוּ וְכִי
 38 עַד יָסִינָךְ נִגְעוּ עִל־קִרְיָךְ וְעִל־בְּצָרָה שִׁדָּה נִקָּל: וְנִאֲסִי
 39 שְׂמַעְתִּי וְעֵל מִכְּרַמֵּל וּמִצְּאֵין מֵאֵב וְאֵין מִקְבִּים הַשְׁכְּתִי
 40 לֹא־יִרְדָּךְ הַיִּדֵד הַיִּדֵד לֹא תִיָּדֵד: מִנְעֵקֵת חֲשַׁבּוֹן עִיר
 41 אֶלְעָלָה עֲרִיבֵן תַּחְנוּ קוֹלָם מִצֵּר עֲרִי־תִיִם יַעֲלָת
 42 לֹא־שִׁלְחָה בְּנִסְמִי מְרוֹם לְמִשְׁמֹת דָּוִן: וְהַשְׁכְּתִי לְמֵאֵב
 43 נִאֲסִידוֹת מִקְלָה בְּהָה מִקְטִיר לְאֶלְתָּיו: עֲלֵבֵן לְכֵן
 44 לְמֵאֵב כִּתְלֵלִים הַדְּמָה וְלְכֵן אֶל־אִישׁוֹ קוֹר־תִּרְשׁ
 45 כְּחִלְיָם: הַנֶּהָה עֲלֵינוּ תִרְתַּע עֵשֶׂה אָבִיו: כִּי כִלְדִישׁ
 46 קְרִיתָה וְכִלְבָּן נִגְעָה עַל כִּלְדִישׁ נִדְרָה וְעִלְמִתָּיִם
 47 שְׁקִי: עַל כִּלְעִיֹת מֵאֵב וּבְרַחֲבִיתָהּ כֵּלָה מִסְפֵּד כִּי
 48 שְׁכַרְתִּי אֶת־מֵאֵב כְּכֵל אֵין־תִּפֵּץ כִּי נִאֲסִידוֹת: אֵין

off from being a nation." Also thou Madmen shalt be ruined; after thee shall pursue the sword.

3 There is a voice of crying from Choronyaim, de-
struction and a great breach. Broken down is
Moab; her little ones send forth a cry of distress.

5 For the ascent of Luchith is ascended with weep-
ing and tears; for on the descent of Choronyaim
the enemies have heard the cry of destruction.

6 Flee, save your life, and be ye like the solitary
tree in the wilderness. For, because thou hast
trusted in thy works and in thy treasures, thou
also shalt be consigned to Kemosah, that go
forth into exile, (with) his priests, his princes
together. And the water shall come over every
city, and no city shall escape; and lost shall be
the valley, and destroyed shall be the plain, as
the Lord hath said. Give wings unto Moab, that
she may flee and get away; since her cities shall
become desolate, without any to dwell therein.

10 Cursed be he that doth the work of the Lord
negligently, and cursed be he that withholdeth his
11 sword from blood. Moab was ever at east from
his youth, and he was resting on his lees, and had
was not emptied from vessel to vessel, and had
not gone into exile; therefore had his taste re-
mained in him, and his scent was not changed.

12 ¶ Therefore, behold, days are coming, saith the
Lord, when I will send unto him tappers, that
shall tap him, and they shall empty his vessels,
and dash in pieces his bottles. And Moab shall
be ashamed of Kemosah, as the house of Israel
were made ashamed because of Beth-el their con-
fidence. How can ye say, We are mighty and men
of bravery for the war? Moab is wasted, and
into his cities hath (the enemy) ascended, and
his chosen young men are gone down to the
slaughter, saith the King, the Lord of hosts is
his name. Near is the calamity of Moab to come,
and his multitude shall be taken away, so that
are about him, bemoan him; and all ye that
know his name: say, How is the strong staff broken,
18 the beautiful stick! Come down from thy
glory, and sit in thirst, thou inhabitress, daughter
of Dibon; for the waster of Moab cometh up
against thee, he destroyeth thy strong-holds. Stand
19 by the way, and look out, O inhabitress of 'Aro'er;
ask him that feeth, and her that escapeth, say,
20 What hath been done? And Moab hath been made
ashamed; for it is broken down, wail, and cry
aloud; tell ye it by the Arnon, that Moab is
21 wasted. And punishment is come over the land
of the plain, over Cholon, and over Yahzah, and
22 over Mepha'ath, And over Dibon, and over Nebo,
23 and over Beth-diblathayim, And over Kiraythayim,
24 and over Beth-gamul, and over Beth-me'on, And
over Keriyoth, and over Bozrah, and over all
the cities of the land of Moab, that are far and
25 that are near. Hewn away is the horn of Moab,
26 and his arm is broken, saith the Lord. Make
him drunken; for he magnified himself against
the Lord; and Moab shall wallow in his vomit,
and he also shall become (an object) of derision.

27 For was not Israel a derision unto thee? or was
he found among thieves? that whenever thou
spokest of him, thou wast to shake (thy head)?

28 Leave the cities, and dwell on rocks, O ye that
dwell in Moab; and be ye like the dove that
maketh her nest in the sides of the mouth of
29 rocky clefts. We have heard the pride of Moab,
who is so exceedingly proud, and his haughtiness,
and his pride, and his arrogance, and the over-
beariness of his heart. I will know, saith the
30 Lord, his wrath, and how causeless it is: his
liars have done what is not right. There are will
I wail for death, and for Moab, wail, cry out.

32 For the men of Kir-cheres shall people Moab. With
the weeping of Ya'zer will I weep for thee, O
vine of Sibmah; thy tendrils (once) passed over
the sea, they reached as far as to the sea of
Ya'zer: over thy summer-fruits and over thy vint-
33 age the waster is fallen. And banished are joy
and gladness from Carmel, and from the land of
Moab; and I have caused wine to cease from
the wine-presses; none shall tread the press with
the vintner's call; battle cry—nor vintner's call.

34 From the loud cry of Cheshbon as far as El'aleh,
even unto Yahaz, have they sent forth their voice,
from Zo'ar even unto Choronyaim, to the third
'Eglath: for the waters also of Nimrim shall be-
35 come desolate. Moreover I will cause to cease
unto Moab, saith the Lord, him that offereth on
the high-places, and him that burneth incense to
his gods. Therefore shall my heart groan for
36 Moab like flutes, and my heart shall groan like
flutes for the men of Kir-cheres; for the cause
that the remnant of the riches he had gotten are
37 lost. For every head is bald, and every beard
is shorn: upon all the hands are cuttings, and
38 upon the loins is sackcloth. Upon all the roofs
of Moab, and in her streets, there is everywhere
lamentation; for I have broken Moab like a vessel;
39 which hath no value, saith the Lord. Oh, how is

is broken down! wail! how hath Moab turned the
back with shame! and Moab shall be a derision
and a dismay to all those around him. ¶ For thus
doth said the Lord, Behold, as the eagle shall he
fly, and he shall spread out his wings over Moab.
Captured are the fortresses, and the strong-holds
41 are conquered; and the heart of the mighty men of
Moab shall be on that day as the heart of a woman
in her pangs. And Moab shall be destroyed from
42 being a people; because it hath magnified himself
against the Lord. Terror, and the pit, and the
43 warfare, shall be upon thee, O inhabitant of Moab,
saith the Lord. He that feeth from the terror
44 shall fall into the pit; and he that getteth up out
of the pit shall be caught in the snare; for I
will bring upon it, even upon Moab, the year of
their visitation, saith the Lord. Under the shadow
45 of Cheshbon stand still, deprived of strength, those
that flee; but a fire cometh forth out of Cheshbon,
and a flame from the midst of Sichon, and it de-
voureth the corner of Moab, and the crown of
the head of the children of vaunting. Who unto
46 thee, O Moab! lost is the people of Kemosah, and
thy sons are taken captives, and thy daughters
into captivity. Yet will I bring back again the
47 captivity of Moab in the end of days, saith the
Lord. Thus far is the punishment of Moab.

CHAPTER XLIX.

¶ Against the children of 'Ammon, Thus hath I
said the Lord, Hath Israel no sons? or hath he
no heir? why then doth Malcom possess Gad, and
why do his people dwell in his cities? therefore,
2 behold, days are coming, saith the Lord, when I
will cause an alarm of war to be heard in Rabbah
of the children of 'Ammon; and it shall become
a desolate heap, and its villages shall be burnt
with fire; then shall Israel drive out those that
drove them out, saith the Lord. Wail, O Ches-
3 bon, for 'Ai is wasted; cry aloud, ye daughters
of Rabbah, gird yourselves with sackcloth; lament,
and weep among the steep-holds; for Mal-
com shall go into exile (with) his priest and his
princes together. Wherefore theepest thou in
4 the valleys? thy valley floweth (with blood). O back-
sliding daughter, that trusted in her treasures,
saying, Who can come unto me? Behold, I will
5 bring terror upon thee, saith the Lord the Eternal
of hosts, from all those that are around thee; and
ye shall be driven out every man in his own way;
and one shall gather up the fugitive. And after-
6 ward will I bring back again the captivity of the
children of 'Ammon, saith the Lord. ¶ Concern-
7 ing Edom, thus hath said the Lord of hosts, Is
there no more wisdom in Theman? is counsel
vanished from the prudent? is their wisdom be-
come corrupt? They flee, turn round, seek their
8 abode in deep places,—the inhabitants of Dedan;
for the calamity of Esau do bring upon him,
the time when I visit him with punishment. If
9 grape-gathers had come to thee, would they not
have left some gleanings? if thieves by night, they
would destroy only till they had satisfied them-
selves; But I have made Esau bare. I have un-
10 covered his secret haunts, so that he will not be
able to hide himself; his seed is wasted, and his
brethren, and his neighbors, and he is no more.
Leave thy fatherless children, they will have to pre-
11 serve them alive; and thy widows must trust in
me. ¶ For thus hath said the Lord, Behold, thy
12 whose right it was not to drink the cup have
been compelled to drink it, and art thou he that
shall altogether go unpunished? thou shalt not go
unpunished, but thou shalt surely drink it. For
13 by myself have I sworn, saith the Lord, that
Bozrah shall become an astonishment, a disgrace,
a ruin, and a curse; and she shall be as a place
of perpetual ruins. A report have I heard from
14 the Lord, and an ambassador is sent among the
nations, (saying,) Gather yourselves together, and
come against her, and rise up to the battle. For
15 lo, I render thee small among the nations, despised
among men. Thy hastiness hath deceived thee, in
the presumption of thy heart, O thou that dwellest
in the clefts of the rock, the height of the height
of the hill; though thou shouldst make thy nest
as high as the eagle, thence would I bring thee
down, saith the Lord. And Edom shall become (an
17 object of) astonishment; every one that passeth
by it shall be astonished, and shall hiss at all its
wounds. Like the overthrow of Sodom and Go-
18 morrah and their neighbors, saith the Lord, so
shall no man dwell there, nor shall a son of man
sojourn therein. Behold, like a lion will he come
19 up from the overflow of the Jordan against
the strong habitation; for I will hasten him,
(and) make him who suddenly prevail against her;
and him who is chosen will I array against her;
for who is like me? and who will challenge me to
battle? and who is that shepherd that can stand
before me? Therefore shall I counsel of
20 Lord, that he hath resolved against Edom; and

אדם ופחשכותו אשר חשב אליושכי תהי' את לבי
 יסחבום עיניו הצאן אסרלאישים עליהם ונחם:
 21 מקול נפלים העושה הארץ צלוקה בים-יבשה נשמע
 22 קולו: הנה מנשר יעלה ויפרט כנפו על-
 בצקה ונהה לב נבוכי אדם ביום ההוא קלב אשרה
 מצרה: לדמיטק בוישה המ'ת וארדק ברישמה
 23 רעה שמי נמו בים דהנה השקט לא יקל: בפתח
 המשק הביתה הני ורשט המוקדקה ארה והכלים
 24 כה אהנה כוילדה: אך לאיפוקה עד תהלה קרת
 25 מושיע: לכן יפלו בחרטה ברחבתיה ובלאנשי
 26 המלחמה דמו ביום ההוא נאם ונהה צבאות: והצמי
 אש בחמת המשק ואקלה ארמנות בחרטה:
 28 לקחה ולממלכות הציר אשר הנה נבוכדראסור מלכה
 ככל כה אמר ונהה קימו עלו אליקרה ושדדו אתיבני
 29 קדם: אהלהם ונאם קדו ורשותיהם וכליכלתיהם
 ל ומליתיהם יסאו להם וקראי עליהם מור מקבים: נסו
 30 נרו מאד הנמוקי לשבת יטבי הציר נאסידנה כי
 ישן עליכם נבוכדראסור מלכה-קבל ענה וחשב עליהם
 31 מהשבה: קומי עלו אליעי טלוי ושב לבקש נאסידנה
 32 לאדלתיהם ולאכריה לוי בדר ישכנו: והיו נמליתם
 לכו ותמין מקניהם לשלל וחרתים לכליחוד קוצץ פאה
 33 ומכליגבתי אבאי אתאיהם נאסידנה: ונההה הציר
 למעין המים שמימה עד-עולם לא ישוב שם איש ולא
 34 יגור בה בנדאיהם: אשר דנה הבריהנה אלי
 דמקרו הנביא אלעילם בראשית מלכות עזקתה מלכה
 35 ונהה לאמר: כה אמר ונהה צבאות הגן שיבר את
 36 קשת עילם ראשית נבדחתם: והבאתי אלעילם ארבע
 דהות מארבע קעות השמים וחרתים לכל הדחות
 37 הלה ולאיהנה הני אשר לא יבואו שם עדתי עולם:
 38 ותחתיו אתעילם לפני אובית ולפני מפקשי נפשים
 39 והבאתי עליהם ודעה אתחרון אפי נאסידנה ושלתי
 40 אחרתים אתיחרכב עד כלותי איהם: ושמתי כסאי
 41 בעולם ותאבדתי משם מלך ושרים נאסידנה: ונהה
 באחרית הימים אישבי אתיטבות עילם נאסידנה:

CAP. L :

הדבר אשר דבר ונהה אליקבל אל-ארץ כשדים ביד
 2 ורמנו הנביא: הנהו ביום והטמינו ושארנם הטמינו
 אליהבתוי אמרו ולכדה ככל הביש כל תת מדרך
 3 הבישו עזבהתו חתו גולותיה: כי עלה עליה טו מצפון
 4 האדשית אתאדניה לשמה ולאיהנה יושב בהה מארם
 5 ועשיבמה נרו הלכו: במים הלהה ובעת הנה נאם
 6 ונהה נבאי בני-ישראל ונהה ונהה חתו הלהו וכמו
 7 ולכו ואתינהה אלהתם יקשו: ציון ישאלו הנהה ונהה
 פניהם באו ועליו אליהנהה ברית שלום לא תשבה:
 8 צאן אברות הנה נמו רעותה השמים נהים שובכים מור
 9 אלעבקה הלטי שכנה רבצם: כל-מצאתים אקלום
 10 וצרתים אמרו לא נאשם חמת אשר השאו ליהנה נהה
 11 זדקן ומקנה אבותיהם ונהה: נרו מתוך קבל ומארץ

12 שרפים יצאו והיו כעמודים לפניצאן: כי הנה אילי
 מציר ומעלה על-קבל קהליתם גדלים מארץ צפון
 וערכו לה משם תלמד הנהו מנפיר למיכל לא ישוב
 13 רוקם: ונההה כשדים לשלל כל-ישללה ושמי נאם:
 ונהה: כי תשמעו כי יעליו שמי נקחתי כי תפישו
 14 כעלה דשה ותחזקו קצבקים: בוישה אהנם מאד
 15 הפכה וילחככם הנה אחרתי ניום מדבר ענה ועדקה:
 16 מקצף ונהה לא תשב ונההה שמימה מלה כל יבשר על
 17 כבל ישם וישרק על-כלמכותיה: ערבו על-קבלו
 18 קבוב כל-דרכי קשת נרו אליה אל-תחמלו אלתון כי
 19 ליהנה המאה: הרשו עליה סבים ונהה ונהה נפלו
 20 אשיותיה נדרשו חומותיה כי נקמת ונהה הוא תקמו
 21 בה כאשר עשתה עשיריה: כרתו ודעו מקבל ותבש
 22 מלל בעת קצרו מפני רוב הנהה איש אל-עמו יפס
 23 ואיש לא-עמו: ויסו: שיה פונה ישראל ארצות חריתו
 24 הראשון אכלו מלך אשר ונהה האחרון נצמו נבוכדראסור
 25 מלך בבל: לכן בהאמר ונהה צבאות אלתו
 26 ישראל הגן פקר אל-מלך קבל ואל-ארצי כאשר
 27 פקרתו אל-מלך אשר: ושכבתי את-ישראל אל-עמי
 28 ונהה הברלם והקשו ובהה אפרים ותגלה השמו
 29 נפשו: במים ההם ובעת ההוא נאסידנה יבקש אתי
 30 עין ישראל ואני ותחזקת את הנהה ולא תמצאנה כי
 31 אסלה לאשר אשאר: על-הארץ מרתים עליה
 32 עליה ואל-יושבי פקוד הרב ותהרם אחרתים נאסידנה
 33 ונשה ככל אשר צייתו: קול מלחמה הארץ ויבשר
 34 דול: אך נגדו ויבשר פשיט כל-הארץ אך ונהה
 35 לשמה ככל ביום: וקשתו לך ומסילכדתו כבל ואת
 36 לא דעת נמצאת ומסתפשת כי ביהנה החרית:
 37 פתח ונהה אתאדניה ונאם אתיכלי ונמו ביכלאקה
 38 הנה לארץ ונהה צבאות ארצו כשדים: אהלה מן
 39 פתחו מאבטיה עליה כמורערים ותחרמות אל-החר
 40 לה שארתי: חרבו כל-קריה ונהה לבקש נרו עליהם
 41 כירבא ויפם עת פקדתם: קול נהים ופלטים מארץ
 42 כבל להגיד בציון אתענקמת ונהה אלהתו נקמת חקלו:
 43 השמישו אליקבל ורבים כל-דרכי קשת הני עליה
 44 סבים אליה: פליטה שלמלה כבעלה ככל אשר
 45 עשתה עשיריה כי אליהנה ונהה אל-קדושי ישראל:
 46 ביום ההוא נאסידנה: הגני אלך ורון נאבאדני
 47 הנה צבאות כי בא ויזק עת פקדתו: וישל ורון
 48 ונפל וצן לוי מקום ונהה איש בערו ונבלה כל
 49 סככותיו: כה אמר ונהה צבאות עשוקים בני
 50 ישראל ובני-יהנה ונהה וכל-שבתם חנוקו בם מאני
 51 שלהם: נאלם ונהה ונהה צבאות שמו רוב יריב אתי
 52 ריבם למען הרעצ את-הארץ ונההו לישבי כבל: הרב
 53 על-כשדים נאסידנה ואל-ישבי כבל ואל-שריה אל-
 54 הנמיה: הרב אל-כשדים ועליו הרב אל-גבורה ונהה:
 55 הרב אל-טוסי ואל-דרכו ואל-קלתערב אשר בחובה

his purposes, that he hath devised against the inhabitants of Theman: Surely the least of the flocks shall drag them away; surely he will devastate over them their habitation. At the noise of their fall the earth quaketh: (there is) an outcry, as at the Red Sea their voice is heard. Behold, like the eagle he come up and fly along, and spread out his wings over Bozrah; and the heart of the mighty men of Edom shall be on that day as the heart of a woman in her pangs. ¶ Concerning Damascus, Chamath and Arpad are made ashamed; for evil tidings have they heard, they are fainthearted: on the sea there is care, it is not able to be quiet. Damascus is become feeble, it hath a outcry, as of flee, and trembling hath taken hold on her: pangs and throes have seized her, as a woman in travail. ¶ "How is the city of praise not forsaken, the town of my joy!" Therefore shall her young men fall in her streets, and all the men of war shall perish on that day, saith the Lord of hosts. And I will kindle a fire on the wall of Damascus, and it shall consume the palaces of Ben-hadad. ¶ Concerning Kedar, and concerning the kingdoms of Chazor, which Nebuchadrezzar the king of Babylon smote, thus hath said the Lord, Arise ye, go up to Kedar, and devastate the men of the east. Their tents and their flocks shall they take away; their curtains, and all their vessels and their camels shall they take to themselves: and they shall call out over them, Terror is on every side. Flee, fly away far off, seek your abode in deep places, O ye inhabitants of Chazor, saith the Lord; for Nebuchadrezzar the king of Babylon hath taken counsel against you, and hath conceived a device against you. Arise, get you up unto the nation that is at ease, that dwelleth in security, saith the Lord, which hath neither gates nor bars, which dwelleth alone. And their camels shall become a booty, and the multitude of their cattle a spoil: and I will scatter unto all winds those that have the hair cut round: and in all sides will I bring them calamity, saith the Lord. And Chazor shall become a dwelling for monsters, a desolation for ever: there shall no man dwell there, nor shall a son of man sojourn therein. ¶ The word of the Lord that came to Jeremiah the prophet concerning 'Elam, in the beginning of the reign of Zedekiah the king of Judah, saying, Thus hath said the Lord of hosts, Behold, I will break the bow of archers, the chief of their strength, and will bring over 'Elam the four winds from the four quarters of the heavens, and I will scatter them toward all these winds; and there shall not be any nation whither shall not come the outcasts of 'Elam. For I will cause 'Elam to be dismayed before their enemies, and before those that seek their life: and I will bring over them evil, the fierceness of my anger, saith the Lord; and I will send out after them the sword, till I have made an end of them. And I will set up my throne in 'Elam, and I will destroy thence king and princes, saith the Lord. But it shall come to pass in the latter days, that I will bring back again the captivity of 'Elam, saith the Lord.

CHAPTER L.

1 ¶ The word that the Lord spoke concerning Babylon, concerning the land of the Chaldeans, by means of Jeremiah the prophet. Announce ye among the nations, and publish, and lift up a standard: publish, conceal not; say, Babylon is captured, Bel is put to shame, Merodach is broken in pieces; put to shame are her idols; broken in pieces are her images. For there is come up against her a nation out of the north, which will change her into a desert, so that there shall not be any one dwelling therein; both man and beast are fled away, they are departed, in those days, and at that time, saith the Lord, shall the children of Israel come, they and the children of Judah together, going and weeping shall they go, and the Lord their God shall they seek. After Zion shall they ask, with their faces on the way thitherward, (saying, Come; and they will join themselves to the Lord in a perpetual covenant that shall not be forgotten. ¶ Lost sheep were my people: their shepherds had caused them to go astray, they had led them roam wildly on the mountains: from mountain to hill did they go, they forgot their resting-place. All that found them devoured them; and their adversaries said, We offend not, because they have sinned against the Lord, the God of their righteousness, and the hope of their fathers, the Lord. Fly away out of the midst of Babylon, and go forth out of the land of the Chaldeans, and be ye as the he-goats before the flocks. For, lo, I will awaken and cause to come up against Babylon an assemblage of great nations from the north country: and they shall set themselves in battle-array

against her; from there shall she be captured: their arrows are as those of a skilful mighty one, none of which ever returneth in vain. And Chaldea shall be given up to spoil: all that spoil her shall be satisfied, saith the Lord. Though ye rejoice, though ye be glad, O ye plunderers of my heritage, though ye be grown fat as the heifer at grass, and neigh as stud-horses: Your mother is made greatly ashamed; she that bore you is put to the blush; behold, the end of nations shall be wilderness, dry land, and desert. Because of the wrath of the Lord shall it not be inhabited, and it shall be wholly desolate; every one that passeth by Babylon shall be astonished, and hiss over all her wounds. ¶ Therefore in battle-array against Babylon round about, all ye that bend the bow, shoot at her, spare not the arrows; for against the Lord hath she sinned. Shout against her round about; she hath stretched out her hand: fallen are her foundations, thrown down are her walls; for it is the vengeance of the Lord: take vengeance upon her; as she hath done, so do unto her. Cut off the sower from Babylon, and him that handeth the sickle in the time of harvest; because of the wasting sword shall they turn about every one to his people, and every one to his own land shall they flee. ¶ A scattered lamb is Israel: the lions have driven him away: first the king of Assyria devoured him; and this last one broke his bones, (even) Nebuchadrezzar the king of Babylon. ¶ Therefore thus hath said the Lord of hosts, the God of Israel, Behold, I will inflict punishment on the king of Babylon and on his land, as I have punished the king of Assyria. And I will bring Israel back again to his habitation, and he shall feed on Carmel and Bashan; and upon the mountain of Ephraim and Gil'ad shall his soul be satisfied. In those days, and at that time, saith the Lord, shall the iniquity of Israel be sought for, and it shall not be there, and the sins of Judah, and they shall not be found; for I will pardon those whom I will leave remaining. ¶ Against the land of twofold rebellion—even 21 of the country of punishment: lay in ruins and utterly destroy their offspring, saith the Lord, and do in accordance with all that I have commanded thee. A sound of battle (is heard) in the land, and of great destruction. How is cut asunder the broken the hammer of all the earth: is Babylon become an astonishment among the nations! I have laid a snare for thee, and thou art also captured, O Babylon, while thou wast not aware; thou art found, and also caught, because thou hadst entered into a contest against the Lord. The Lord hath opened his treasury, and hath brought forth the weapons of his indignation; for it is a work for the Lord, the Eternal of hosts, in the land of the Chaldeans. Come against her from the end of the earth, open her garners; tread her down as sheaves of corn, and destroy her utterly; let there not be left of her a remnant even. Destroy all her bullocks; let them go down to the slaughter; wo unto them! for their day is come, the time of their visitation. There is the voice of those that flee and escape out of the land of Babylon, to tell in Zion the vengeance of the Lord our God, the vengeance for his temple. Call together the archers against Babylon; 29 all ye that bend the bow, encamp against her round about; let there be no escape for her; recompense her according to her work; in accordance with all that she hath done, do unto her; for against the Lord hath she acted presumptuously, against the Holy One of Israel. Therefore shall her young men, and her priests, and all her men of war shall perish on that day, saith the Lord. ¶ Behold, I am against thee, O presumptuous one! saith the Lord, the Eternal of hosts; for thy day is come, the time that I will visit thee (with punishment). And the presumptuous shall stumble and fall, with none to raise him up; and I will kindle a fire in his cities, and it shall devour all his environs. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, the children of Israel, and the children of Judah are oppressed together; and all that took them captive hold them fast: they refuse to dismiss them. Their Redeemer is strong; The Lord of hosts is his name: he will surely contend in their cause, in order that he may give rest to the land, and make the inhabitants of Babylon tremble. The sword is upon the Chaldeans, saith the Lord, and against the inhabitants of the land, and against her princes, and against her wise men. The sword is against the lying soothsayers, and they shall be made fool'sh; the sword is against her mighty men, and they shall be dismayed. The sword is against their horses, and against their chariots, and against all the confederates that

22 סים ורכבו ונפצתי בך רכב ורכבו: ונפצתי בך איש
 ואשה ונפצתי בך זקן ונער ונפצתי בך בתיר ובתיבה:
 23 ונפצתי בך רעה ועדרו ונפצתי בך אקר וצמדו ונפצתי
 בך פחות ופגנים: ושלמתי לבבל ולכל ויטבי כשדים 24
 את כל־הרעמם אשר־עשו בציון לעיניכם נאם יהוה:
 הגני אידך תר המשהות נאסיתיה המשהות כה
 את־כל־הארץ וגמתי את־ידי עליך וגלגלתיך מן־הכלים
 25 ונתתיך לרר שרפה: ולא־יקח ממך אבן לפני ואבן
 26 למוקדות כדשכמות עולם תתה נאסיתיה: שאינם
 בארץ תקפו טופר בניים קדשו עליה גיום השמימי
 עליה ממלכות אררט מני ואשכנו פקדו עליה טפסר
 27 העלויים כילק סמרי: קדשו עליה גיום את־מלכי מדי
 את־פחותיה ואת־כל־מגניה ואת כל־ארץ ממשלתו:
 28 ותרעש הארץ ותחל כן קמה על־בבל מחשבות יהוה
 לשים את־ארץ בבל לשמה מאן יושב: חרלו ונבדלו ל
 29 בבל להלחם וישבו במצודות נשתה גבורתם היו לנשים
 30 הצותי משבתייה נשברו ברחיה: חין לקראתך דין ריון
 31 ומניד לקראת מניד להגיד למלך בבל כדלכחה עירו
 מקצה: והמגברות נחפשו את־האנשים שרפי באש 32
 ואשוי ושלחתי נכהלו: כי כה אמר יהוה צבאות
 33 אלהי ישראל בת־בבל כחן עת תדרקה עוד מעט ויאה
 עת־הקציר לה: אכלו הקמנו גיבוראעז מלך בבל 34
 הצנינו כלי ריק בלעני כחני מלא כרשו מניד הרתינו:
 35 הקסי ושאר־י על־בבל חאמר ישובת ציון ודמי אלישיב לה
 כשדים חאמר וירשלים: לכן כה אמר יהוה 36
 הגידיב את־ריבך וקמתי את־הקמתך ותהרבת את־
 37 גיה והיבשתי את־מקרתך: יהיה בבל ולגלים משד
 38 תנים שמה ושרקה מאן יושב: תהיו ככפרים יאני
 39 וערו כנורי אריות: בחכם אשית את־משתדלים
 40 והשכרתים למען יעלו וישנו שנתיעלים ולא יקצו נאם
 41 יהוה: אורידם לבבות כאלים עשיתיהם:
 42 אך נלכדה ששך ותתפש תחלה כל־הארץ אד היתה
 43 לשמה בבל בניום: עליה על־בבל תום כחמיו גליו
 44 נכסתה: היו ערה לשמה ארץ ציה נכרה ארץ לאי
 45 יושב בהן כלאיש ולא־ינכר בהן בן־דאדם: ופקדתי
 46 על־בבל כבבל והצאתי את־כלי מפי ולא־ינכרו אליו
 47 עיר גיום נסחזמת כבל נפלה: צאו מחכה עמי ומשלי
 48 איש את־נפשו מחרון אר־יהוה: ופדתיך לבכבם
 49 ותראו בשמונה השמעת בארץ ובה בשנה השמייה
 50 ואתריו בשנה השמייה והקם בארץ משל על־משל:
 51 לכן הגה ימים באים ופקדתי על־פסילי בבל וכל־ארצה
 52 תבוש וכל־חללה יפלו בתובה: והני על־בבל שמים
 53 וארץ וכל אשר בהם כי מצפון יביאלה השידדים
 54 נאסיתיה: נסבכבל לנפל חללי ישראל יסלבלבל
 55 נפלו חללי כל־הארץ: פלטים מתרב הלכו את־עממו
 56 וברו מרחוק את־יהוה וירושלם תעלה על־לבבכם:
 57 בשטו כדשמינו הרפה כסתה כלמה פגני כי באו ימים
 58 על־מקדשי בית יהוה: לכן הגידיים באים נאם 59

38 והיו לנשים רוב אל־אצרתיה וכוון: חרב אל־ימיה
 39 וקבשו כי ארץ פסלים הוא ובאשים ותחלו: לכן ישבו
 40 צימ את־איים וישבו בה בנות יענה ולא־תשב עוד
 41 לנצח ולא תשבן ערדור ורר: כמהבנת אלהים את־
 42 סדם ואת־עמורה ואת־שכניה נאסיתיה לא־ישב שם
 43 איש ולא־ינכר בה בן־דאם: הגה עם כה מצפון ועיו
 44 גדול ומלכים רבים וערו מרבת־ארץ: קשת וכוון
 45 תחוקו אכורי המה ולא ירחמי קולם כים המה ועלו
 46 ססים ורכבו עווד כאיש למלחמה עלך בת־בבל:
 47 שמי מן־בבל את־שמיים ורפו יהיו צרה תחוקתו
 48 חיל כולדה: הגה בארה עליה מגאון תהדן אליטה
 49 איתן כראגיה ארועם עליה ומי כחור אליה אפקד
 50 כי מי כמני ומי ועדתי ומיחה רעה אשר יעמד לפני:
 51 מה לכן שמעו עצתיה אשר יען אל־בבל ומחשבותיו
 52 אשר השב אל־ארץ כשדים אסלא יסכבום צערו
 53 הצאן אסלא ישים עליהם נח: מקול נתפשה כבל
 54 נרשעה הארץ ונקה בניום נשמי:

Cap. LI. 82

א כה אמר יהוה הגני עליה בבל ואלישיבי לב קמי
 2 רוח משותת: ושלחתי לבבל ימים וזויה ויבקר את
 3 ארצה כרתיו עליה מסביב ביום רעה: אל־ידרך דרך
 4 הדרך קשתו ולא־יתעל בסרני ולא־תחמלו אל־ברתיה
 5 החרמי כל־צבאה: ונפלו חללים בארץ כשדים ומדקרים
 6 בחוצותיה: כי לא־אלמן ישראל והודה מאלהיו
 7 מיתה צבאות כי ארעם מלאה אשם מקדוש ישראל:
 8 נסו מתוך כבל ומלטו איש נפשו אליהמו בעניה כי
 9 עת נקמה היא לחיה גמול הוא משלם לה: כוס־הקב
 10 כבל ביד־יהוה משכרת כל־הארץ מינה שותו גיום על־
 11 כן ותחלו גיום: פתאם פלה בבל ותשבר הולילו
 12 עליה קחו צרי פתאבה אילי תרפא: פאטו את־בבל
 13 ולא נרפתה עמוה ונלך איש לארצו כרענע אל־השמים
 14 משפטה ושא עדי־שחקים: והציא יהוה את־צדקתו
 15 באו ונספדה בציון את־מעשה יהוה אלהיו: הכרו
 16 החצים מלאו השלטים העיר יהוה את־חיות מלכי מדי
 17 כדעל־בבל מומתו להשחתה כרענמת יהוה היא נקמת
 18 הכולו: אליהומת כבל שאינם תחוקו המשמר הקומו
 19 שמרים הקיני הארבים כי נסזומם יהוה נסיפשה את
 20 אשר־דבר אלישיב כבל: שנתו עלימם רבים רבת
 21 אצרת כה קנך אמת בצעך: נשבע יהוה צבאות נבפשו
 22 כי אסמלאתיך אדם כולק ויגו עליך תהדן: עשה
 23 ארץ כחתי מכן תבל כחממו ובתבנותו גטה שמים:
 24 לקול תהו המיו מים בשמים ועל נשאים כפדה־איל
 25 כרקום למשך קשה ונצא רוח מאצרתיו: נכער כל־
 26 אדם מדעת הביש כליצרף מפסל כי שרר נסכו ולא
 27 רוח כם: תבל המה מעשה תעתיים בעת פקדתם יאברו:
 28 לא־כאלה חלק יעקוב כיוצר תבל הואשבת נחלתו
 29 כ יהוה צבאות שמי: מפציאתה לוי כל מלחמה
 30 נפצתי בך גיום והשחתי בך ממלכות: ונפצתי בך 31

are in the midst of her, and they shall become as women: the sword is against her treasures, and 38 they shall be plundered. The drought is against her waters, and they shall be dried up; for it is the land of graven images, and with their horrid idols do they play the madman. Therefore shall 39 martens dwell (there) with jackals, and the ostriches shall dwell therein; and it shall be not inhabited any more for ever; and it shall not be 40 dwelt in from generation to generation. Like the overthrow by God of Sodom and Gomorrah and their neighbors, saith the Lord, so shall no man dwell there, nor shall any son of man sojourn 41 therein. Behold, a people come from the north, and a great nation, and many kings, shall be awakened from the farthest ends of the earth. 42 Bow and lance do they firmly grasp; they are cruel, and show not any mercy; their voice roareth like the sea, and upon horses do they ride, placed in array, like one man, for the battle, 43 against thee, O daughter of Babylon. The king of Babylon hath heard the report of them, and his hands are feeble, languish hath taken a fast hold of him, pangs as of a woman in travail. 44 Behold, like a lion shall he come up from the overflow of the Jordan unto the strong habitation; for I will hasten them (and) make them suddenly prevail over her, and him who is chosen will I array against her; for who like me? and who will challenge me to battle? and who is that shepherd that stand before me? Therefore hear ye the counsel of the Lord, that he hath resolved against Babylon; and his purposes, that he hath devised against the land of the Chaldeans: Surely the least of the flock shall drag them away; surely he will devastate over them 46 their habitation. At the noise of the conquest of Babylon the earth quaketh, and the outcry is heard among the nations.

CHAPTER LI.

1 ¶ Thus hath said the Lord, Behold, I will awaken against Babylon, and against those that dwell in the midst of my opponents, a destroying 2 wind; And I will send out unto Babylon fan-ners, and they shall fan her, and shall empty out her land; for they shall be against her round 3 about on the day of trouble. Let the archer come against any one that bendeth his bow, and against him that lifteth himself up in his armor; and spare ye not her young men; destroy ye 4 utterly all her host. And the slain shall fall in the land of the Chaldeans, and they that are 5 pierced through, in her streets. For not widowed are Israel and Judah of their God, of the Lord of hosts; for the land of trouble was filled with guiltiness against the Holy One of Israel. Flee ye out of the midst of Babylon, and save ye every man his life; perish not for her iniquity; for this is a time of vengeance unto the Lord; a 7 recompense is he paying out unto her. A golden cup hath Babylon been in the hand of the Lord, that made drunken all the earth: for her wine have nations drunk; therefore shall she be made as a 8 dross. Suddenly is Babylon fallen and broken: wail ye for her; fetch balm for her wound, perhaps she may be healed. "We would have healed Babylon, but she was not healed; forsake her, and let us go every one unto his own country; for her punishment reacheth unto the heavens, and it is lifted up even to the skies. The Lord 10 hath brought forth our righteousness: come, and let us relate in Zion the work of the Lord our God. Make bright the arrows; lift the quivers: the Lord hath awakened the spirit of the kings of Media; for against Babylon is his intention, to destroy it; because it is the vengeance of the 12 Lord, the vengeance for his temple. Against the walls of Babylon lift up the standard, strengthen the watch, set up the bulwark, make ready the arrows; for the Lord hath both intended and done what he had spoken against the inhabitants 13 of Babylon. O thou that dwellest upon many waters, great in treasures, thy end is come, the full measure of thy selfish robbery. Sworn hath the Lord of hosts by himself, Surely I will fill thee with men, as with locusts; and they shall 15 lift up the battle-cries against thee. ¶ He made the earth by his power, he established the world by his wisdom, and by his understanding he stretched out the heavens. At the sound when he giveth a multitude of waters in the heavens, and causeth clouds to ascend from the ends of the earth; when he maketh lightnings with rain, and 17 bringeth forth the wind out of his treasures: Then standeth every man as brutish without knowledge, ashamed is every goldsmith because of the graven image; for falsehood is his molten work, and there is no breath therein. They are vanity, the work of deception; in the time of their punishment shall they vanish. Not like these is the por- 19 tion of Jacob; for He is the former of all things, and Israel is the tribe of his inheritance. ¶ The Lord of hosts is his name. ¶ Thou art a ham- 20 mer unto me, weapons of war; and I strike down with thee nations, and I destroy with thee 21 kingdoms; And I strike down with thee the horse

and his rider; and I strike down with thee the chariot and its rider; And I strike down with thee 22 man and woman; and I strike down with thee the aged and the lad; and I strike down with thee the young man and the virgin; And I strike down 23 with thee the shepherd and his flock; and I strike down with thee the husbandman and his yoke of oxen; and I strike down with thee governors and rulers; But (now) will I repay unto Babylon 24 to all the inhabitants of Chaldea all their evil that they have done in Zion before your eyes, saith the Lord. ¶ Behold, I am against thee, O 25 destroying mountain, saith the Lord, which de-stroyest all the earth; and I will stretch out my hand over thee, and will roll thee down from the rocks, and will render thee a burnt mountain. And they shall not take from thee a stone for a 26 corner, nor a stone for foundations; but everlasting ruins shalt thou be, saith the Lord. Lift ye up a standard in the land, blow ye the 27 cornet among the nations, make ready against her nations, call together against her the kingdoms of Ararat, Minni, and Ashkadani, and appoint against her a commander; cause the horses to come, as like the hairy locusts. Make ready against her the 28 nations with the kings of Media, its governors, and all its rulers, and all the land of their do-minion. And the earth quaketh and trembleth; 29 for every one of the purposes of the Lord is fulfilled against Babylon, to change the land of that his city is desolate, to make it an inhabitant. The mighty men of Babylon have ceased 30 to fight, they sit still in (their) strongholds; their might is vanished; they are become as women; they have burnt her dwelling-places; her bars are broken. One runner shall run to meet 31 another runner, and one messenger to meet another messenger, to tell unto the king of Babylon that his city is captured at all without; and the 32 passages have been seized, and that they have burnt the reeds with fire, and that the men of war are affrighted. ¶ For thus hath said the 33 Lord of hosts, the God of Israel, The daughter of Babylon is like a threshing-floor, at the time they thresh therein; but yet a little while more, when the time of harvesting shall come for her; Nebuchadrezzar the king of Babylon descended; 34 he crushed me, he set me down as an empty vessel, he swallowed me up like a huge serpent, he filled his belly with my delicacies; he drove me out. The violence done to me and to my 35 flesh be upon Babylon," will the inhabitress of Zion say; and "My blood be upon the inhabitants of Chaldea," will Jerusalem say. ¶ Therefore thus 36 hath said the Lord, Behold, I will contend in thy cause, and execute vengeance for thee; and I will dry up her sea, and cause her springs to fail. And Babylon shall become ruinous heaps, 37 a dwelling-place for monsters, an astonish-ment, and a derision, without an inhabitant. To- 38 gether like lions shall they roar; they shall yell like the lions' whelps. When they are heated 39 with wine, they shall drink; and I will make them drunken, in order that they may be joyful, and (then) sleep a perpetual sleep, and not awake again, saith the Lord. I will bring 40 them down like lambs to the slaughter, like weathers with he-goats. How is Sheshach cap- 41 tured! and how is conquered the praise of the whole earth! how is Babylon become an astonish-ment among the nations! The sea is come up 42 over Babylon; with the multitude of its waves is she covered. Her cities are become desolate 43 places, a dry land, and a wilderness, a land wherein not any man shall dwell, and through which no son of man shall pass along. And I 44 will inflict punishment on Bel in Babylon, and I will bring forth what he hath swallowed up out of his mouth, and nations shall not assemble together like a stream unto him any more; yea, the wall of Babylon also is fallen. Go ye out of 45 the midst of her, my people, and save ye every man his life from the fierceness of the anger of the Lord. And so that your heart may not faint, 46 and ye fear at the report that is heard in the land; when the report cometh in one year, and after that in another year cometh another report, and when violence (be done) in the land, (by) ruler against ruler. Therefore, behold, days are 47 coming, when I will inflict punishment on the graven images of Babylon, and her whole land shall be put to shame, and all her slain shall fall in the midst of her. And then shall the heaven 48 and the earth, and all that is therein, sing out of joy, for from the north shall come unto her the destroyers, saith the Lord. Also 49 Babylon is destined to fall, O ye slain ones of Israel, also at Babylon fall the slain of all the land. (But) ye that have escaped the sword, 50 go away, stand not still; remember afar off the Lord, and let Jerusalem rise up in your heart. "We had been made ash-med, ¶ Therefore, behold, days 51 are coming, when I will cover your faces; because strangers were come into the sanctuaries of the Lord's house." ¶ Therefore, behold, days 52 are coming, saith the Lord, when I will inflict

13 נבוכדנאצר מלך בבל בא נבוכדנאצר רבישבתים עמד
 לפני מלך בבל בירושלם: וישרף את בית יהודה ואת
 בית המלך ואת כל בתי ירושלם ואת כל בית הגדול
 שרף באש: ואת כל הדמויות וירושלם סביב נהרן כלתו
 14 בשירים אשר אתרבישבתים: ומדלות העם ואת יתר
 15 העם והנשארם קצור ואת הנשארם אשר נפלו אל המלך
 16 בבל ואת יתר האמון הגלה נבוכדנאצר רבישבתים:
 ומדלות הארץ השאיר נבוכדנאצר רבישבתים לפרמים
 17 ולגבבים: ואת עממיו הנחשת אשר לבית יהודה ואת
 המכנות ואתים הנחשת אשר בבית יהודה שברו בשדים
 18 וישאו את כל דבריהם בבבל: ואת הכרות ואת הימים
 ואת הנמונות ואת הנמונות ואת הנחשבות ואת כלכל
 19 הנחשת אשר ישרתו בהם לקחו: ואת הנחשבים ואת
 הנחשבות ואת הנמונות ואת הנחשבות ואת הנחשבות ואת
 20 הכפות ואת הנמונות אשר תב ודב ואשר נחשף כסף
 לקח רב טבחום: והעמידם ושים הם אשר ודבקר
 21 שנים עשר נחשת אשר תחת המכנות אשר עשה המלך
 שלמה לבית יהודה לא יהיה משקל לדבריהם כל הכלים
 22 האלה: והעמידם שבעה עשרה אמה קומה העמד
 האחד ותוש שנים עשרה אמה וסבבו וסבבו ארבע
 23 אצבעות נבוב: וכתרת עליו נחשת וקומת הכתרת
 האחת חמש אמות ושקל והמנים על הכתרת סביב
 24 הכל נחשת וקאלה לעמוד השני והמנים: ותיו המנים
 תששים וששה רוחה כל המנים מאה על השקל
 25 סביב: וקח רבישבתים את ישראל בן הראש ואת
 26 צפניה בן המשנה ואת שלשת עמרי חפץ: ומדועיר
 לקח סרים אשר אשר יהיה פקוד: על ראשי המלחמה
 27 ושבעה אנשים מרא פני המלך אשר נמצאו קצור ואת
 ספר שר הצבא המצא אתים הארץ וששים איש
 28 מעם הארץ הנמצאים בתוך העיר: וקח אותם נבוכדנאצר
 29 רבישבתים וילך אותם אל מלך בבל רכלקה: ובה
 30 אותם מלך בבל ונמתם ברבכלה בארץ המד ונגל ויהיה
 מעל ארמתי: ונה העם אשר הגלה נבוכדנאצר בשנת
 31 שבע יהודים שלשת אלפים ועשרים ושלושה: בשנת
 32 שמינה עשרה לנבוכדנאצר מירושלם נפש שמינה מאת
 33 שלשים ושנים: בשנת שלש ועשרים לנבוכדנאצר
 34 הגלה נבוכדנאצר רבישבתים יהודים לבש שבע מאות
 ארבעים וחמשה ללבוש ארבעת אלפים ולש מאות:
 35 ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי
 ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי ויהי
 36 יהודה בשנים עשר חדש בעשרים וחמשה לחדש נשא
 37 איל מרדך מלך בבל בשנת מלכותו אתראש יהויכן
 38 מלך יהודה ויצא אתו מבית הכלוא: ודבר אתו טבות
 39 ויהו אתיכסאו ממעל לבסא מלכים אשר אתו בבבל:
 40 ושנה את מגדי כלאו ואכל לחם לפני המד כל ימי
 41 חיו: ואחרתו אחרת המד נהיה לו מאת מלך בבל
 42 דברנים בזמן ערבים מתו כל ימי חיו:

53 ויהי ויהי ערבים עליה ובבל ארצה יאנק חלל: כי
 תעלה בבל השמים וכי תבצר מרום עון מאתו: וקא
 54 שדים לה ואסירותיה: קול וקנה מקבל ועבר נדול
 55 מאין בשדים: כדשדר יהיה אתיכבל ואבך ממנה
 קול גדול והמו גלדים כמים רבים ונה שאן קולם:
 56 כי בא עליה על בבל שדר ונלכו ובניה תתקו
 57 קיטותם כי אל גמלות יהיה שלם ישלם: והשכרתי
 שרה ותקמה פחותיה וסנייה ובריה ושנו שנת עולם
 58 ולא יקצו נאסדמלך יהיה צבאות שמו: כד
 אמר יהיה צבאות המית בבל הרבקה ערער תתערער
 59 ושערה הבהים באש יצאו ויגלו עמים כדיריק ולאמים
 כדיראש ועצבו: הרבך אשר ענה: ודמרו גבוי
 את שרה ברניה ברמחיה בלכותו את צדקתו
 60 מלך יהודה בבל כשנת הרבנית למלכו ושדה שר
 מענה: וכתב רמיה את כל הרעה אשר תבוא אל
 61 בבל אלכפר אחר את כל הרבנים האלה הכתבים
 אל בבל: ויאמר דמיהו אל שרה כבאך בבל ויהיה
 62 וקראת את כל הרבנים האלה: ואמרת יהיה אחר
 הרבת אל המקום הזה להכרתי בלכותי היותי וישב
 63 למאדם ועדמהמה ברשמות עולם תהיה: והיה
 כבלתך לקרא אתה ספר הנה תקשר עליו אבן
 64 והשלכתי אל תוך פרת: ואמרת ככה תשקע בבל ולא
 תקום מפני הרעה אשר אנכי מקרא עליה ועצו ערמה
 דברי דמיהו:

א ברעשרים וחת שנה צדקתו מלכו וחת עשרה
 שנה מלך בירושלם ועם אמו המטל בת דירמיהו
 ב מלכותו: ועש הרע בעני ויהי ככל אשר עשה יהוהם:
 ג כי על צאף יהיה הנה בירושלם יהודה עיר השלכו:
 4 אותם מעל פני ומרד צדקתו מלך בבל: * ויהי
 בשנה התשעית למלכו בחדש העשירי בעשור לחדש
 5 בא נבוכדנאצר מלך בבל הוא וכל חילו על ירושלם
 6 והני עליה ונבש עליה דין סביב: ותבא העיר במצור
 7 עד עשר עשרה שנה למלך צדקתו: בתוך הרביעי
 8 בתשעה לחדש נחנק הרעב קצור ולא היה לחם לגם
 9 הארץ: והבקע העיר וכל אנשי המלחמה יברחו ויצאו
 10 מהעיר לילה דרך שער ביהמנים אשר על גן המלך
 11 ובשרים על הדיר סביב וילכו דרך הערבה: וירדפו
 12 ויחילו בשדים אשר המלך ושש את הערבה: בערבת
 13 ויהו וכל חילו נפשו מעלו: ונתפשו את המלך ונעלו
 14 אתו אל מלך בבל רכלקה בארץ המד ודבר אתו
 15 משפטים: ושקט מלך בבל את בני צדקתו לעינו וגם
 16 את כל שר יהודה שנת ברבלקה: ואת עני צדקתו
 17 עוד נאסדו בנחשתים ונבאו מלך בבל בבבל
 18 ונתנה בבית הפקדת ערבים מיהו: ובחדש החמישי
 19 בעשור לחדש הוא שנת השבע עשרה שנה למלך

punishment on her graven images: and through all her land shall groan the deadly wounded.

53 Though Babylon should mount up to heaven, and through she should fortify the height: her strength; yet from me should destroyers come

54 unto her, saith the Lord. A sound of a painful cry cometh from Babylon, and of a great breach

55 from the land of the Chaldeans; Because the Lord wasteth Babylon, and destroyeth out of her the loud noise; but their waves roar like great waters, the noise of their voice is sent forth;

56 Because the destroyer is come over her, over Babylon, and her mighty men are caught, every one of their bows is broken; for the God of

57 recompenses, the Lord, will surely requite. And I will make drunken her princes, and her wise men, and her governors, and her rulers, and her mighty men; and they shall sleep a perpetual sleep, and not awake again, saith the King, The Lord

58 of hosts is his name. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, Every one of the broad walls of Babylon shall be utterly overthrown, and her high gates shall be burnt with fire; so that nations shall have labored in vain, and the people for the fire, and so shall they have wearied

59 themselves. ¶ The word which Jeremiah the prophet commanded Serayah the son of Neriyah, the son of Machseyah, when he went with Zedekiah the king of Judah unto Babylon in the fourth year of his reign. And this Serayah was chief

60 chamberlain. And Jeremiah wrote down all the evil that should come upon Babylon in one book; namely, all these words that are written

61 concerning Babylon. And Jeremiah said to Serayah, As thou comest to Babylon, see to it, that

62 thou read all these words; And thou shalt say, O Lord, thou thyself hast spoken concerning this place, to cut it off, so that there shall not be in it an inhabitant, either man or beast; but that it shall become a desolate place for ever.

63 And it shall be, when thou hast finished reading this book, that thou shalt bind a stone to it, and throw it into the midst of the Euphrates;

64 And thou shalt say, Thus shall Babylon sink, and shall not rise again from the evil that I will bring upon her; and her people shall be wearied. Thus far are the words of Jeremiah.

CHAPTER LII.

1 ¶ One and twenty years was Zedekiah old when he became king, and seven years did he reign in Jerusalem. And his mothers' name was Chamutal the daughter of Jeremiah of Libnah. And he did what is evil in the eyes of the Lord, in accordance with all that Jehoyakim had done.

2 For through the anger of the Lord it came to pass against Jerusalem and Judah, till he had cast them out of his presence, that Zedekiah rebelled against the king of Babylon.

3 ¶ And it came to pass in the ninth year of his reign, in the tenth month, on the tenth day of the month, that Nebuchadrezzar the king of Babylon came, he and all his army, against Jerusalem, and they encamped against it, and built against it works of

4 attack round about. So the city was placed in a state of siege until the eleventh year of king

5 Zedekiah. And in the fourth month, on the ninth day of the month, when the famine was severe in the city, so that there was no bread for

6 the people of the land: The city was broken in, and all the men of war fed, and went forth out of the city by night by the way of the gate between the two walls, which was near the king's garden: (while the Chaldeans were round about the city;) and they went by the way of the

7 plain. But the army of the Chaldeans pursued after the king, and they overtook Zedekiah in the plains of Ericho: and all his army was scattered from him. And they caught the king, and they brought him up unto the king of Babylon to Riblah in the land of Chamath; and he called

8 him to account. And the king of Babylon slaughtered the sons of Zedekiah before his eyes; and also all the princes of Judah did he slaughter

9 at Riblah. And the eyes of Zedekiah did he blind; and the king of Babylon bound him with brazen fetters, and carried him to Babylon, and put him in the ward-house till the day of his

death. ¶ And in the fifth month, on the tenth day of the month, which was the nineteenth year of king Nebuchadrezzar the king of Babylon, came Nebuzaradan, the captain of the guard, (who served the king of Babylon, unto Jerusalem. And he burnt the house of the Lord, and the king's house; and all the houses of Jerusalem, and all the houses of the great men, did he burn with fire: And all the walls of Jerusalem round about did all the army of the Chaldeans, that were with the captain of the guard, pull down. And certain of the poorest of the people, and the residue of the people that had been left in the city, and the deserters, that had run away to the king of Babylon, and the rest of the multitude, did Nebuzaradan the captain of the guard carry away into exile. But certain of the poorest of the land did Nebuzaradan the captain of the guard leave for vine-dressers and for husbandmen. Also the pillars of copper that were in the house of the Lord, and the bases, and the copper sea that was in the house of the Lord, did the Chaldeans break, and they carried off all their copper to Babylon. And the pots, and the shovels, and the knives, and the bowls, and the spoons, and all the vessels of copper wherewith they used to perform the service, did they take away. And the basins, and the censers, and the bowls, and the pots, and the candlesticks, and the spoons, and the purifying-tubes: of what was of gold the gold, and of what was of silver the silver, did the captain of the guard take away. The two pillars, the one sea, and the twelve copper oxen that served instead of the bases, which king Solomon had made for the house of the Lord: the copper of all these vessels could not be weighed. And as regardeth the pillars, eighteen cubits was the height of each one pillar; and a thread of twelve cubits would compass it; and its thickness was four fingers: it was hollow. And a capital was upon it of copper; and the height of the one capital was five cubits, with network and pomegranates upon the capital round about, all of copper. And the like was the case with the second pillar and the pomegranates. And the pomegranates were ninety and six on every side: all the pomegranates upon the network were one hundred round about. And the captain of the guard took Serayah the chief priest, and Zephanyah the priest second in rank, and the three door-keepers; and out of the city he took a certain court-officer, who had the supervision of the men of war; and seven men of those that had free access to the king's presence, who were found in the city; and the scribe of the chief of the army, who ordered to the army the people of the land; and sixty men of the people of the land, that were found in the midst of the city. And Nebuzaradan the captain of the guard took them, and led them away unto the king of Babylon to Riblah. And the king of Babylon smote them, and put them to death in Riblah in the land of Chamath. Thus Judah was carried away into exile out of his own country. This is the people whom Nebuchadrezzar carried away into exile: in the seventh year, three thousand and twenty and three Jews: In the eighteenth year of Nebuchadrezzar from Jerusalem, eight hundred thirty and two persons: In the three and twentieth year of Nebuchadrezzar, did Nebuzaradan the captain of the guard carry away into exile of the Jews seven hundred forty and five persons; all the persons were four thousand and six hundred. ¶ And it came to pass in the seven and thirtieth year of the exile of Jehoyachin the king of Judah, in the twelfth month, on the five and twentieth day of the month, that Evil-merodach the king of Babylon in the (first) year of his reign lifted up the head of Jehoyachin the king of Judah, and brought him forth out of the prison-house; And he spoke kindly with him, and set his throne above the throne of the kings that were with him in Babylon. And he changed his prison-garments: and he ate bread before him continually all the days of his life. And Evil-merodach was a continual allowance given him by the king, the necessary ration for the day on its day, until the day of his death, all the days of his life,

ספר יחזקאל

EZEKIEL.

CAP. I. K

1 א ויהי בשלשים שנה ברבני בחמישה לחדש ואני בתוך
 2 העינה עלי עבר פקר ונפתחו השמים ואראה מראות
 3 אלהים: בחמישה לחדש הוא השנה החמישית לנלות
 4 המלך ויבין: היה הנה רכב רדוף אלי יחזקאל בדביו
 5 הכתו בארץ פשרים עלי עבר פקר ותהו עליו שם יד
 6 יהוה: וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ונזן ורול
 7 ואש מתלקחת ונחה לו סביב ומתוכה בען החשמל
 8 מתוך האש: ומתיבה רמות ארבע תחת וזה מראיתו
 9 רמות אדם להנה: וארבעה פנים לאחת וארבע כנפים
 10 לאחת להם: ורגליהם רגל ישרה וקף רגליהם כקף
 11 רגל עגל ונצלים בעין תחשת קלל: וידו אדם ממתת
 12 כנפיהם על ארבעת רבועיהם וכנפיהם לארבעתם:
 13 הכרת אשה אלהותיה כנפיהם לא יסבו בלכתו
 14 אש אלי עבר פקו ילכו: ודמות פניהם פני אדם ופני
 15 אריה אלהימין לארבעתם ופני שור מהשמאל
 16 לארבעתו ופני נשר לארבעתו: ופניהם וכנפיהם פרוות
 17 מלמעלה לאיש שמים ודבורות איש ושמים מכפות את
 18 וייתקנה: ואש אלי עבר פקו ילכו אל אשר יתקד
 19 שמה רוחו ללכת ילכו לא יסבו בלכתו: ודמות החיות
 20 מראיהם כעליו אש בפרות כמראה הלפידים היא
 21 מתהקבת בין החיות ונחה לאש ומראש יוצא בקק:
 22 ודמותו רצוא ושוב כמראה הקבוק: וארא החיות והנה
 23 אופן אחד בארץ אצל החיות לארבעת פקו: כמראה
 24 האופנים ומשניהם בעין תרשיש דמות אחד לארבעתו
 25 ומראיהם ומשניהם כאשר יהיה הנה מתוך האופן:
 26 על ארבעת רבועיהם בלכתם ילכו לא יסבו בלכתו:
 27 ויבדו ויבה להם וראו להם ונתתם מלאת עינים
 28 סביב לארבעתו: ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם
 29 כ ובהנשא החיות מעל הארץ ישאו האופנים: על אשר
 30 ותהי שם החיות ללכת ילכו שמה החיות ללכת והאופנים
 31 ישאו לעמתם כי רוח חתה באופנים: בלכתם ילכו
 32 ובקמתם יקמה ובהנשא מעל הארץ ישאו האופנים
 33 לעמתם כי רוח חתה באופנים: ודמות עליו אש
 34 חמה רקני בעין הקרח הנורא נמו עליו ראשיתו
 35 מלמעלה: ותחת הקרני כנפיהם ישוחת אשה אלה
 36 אוחתה לאיש שתים מכפות לתה ולאיש שתים מכפות
 37 לתה את ויחיהם: ואשמע את קול כנפיהם כקול
 38 מים רבים כקול שדי בלכתם קול המלה כקול מהנה
 39 בעמקם תרפניה כנפיהם: ויהי קול מעל לרקני אשר
 40 עליו ראשם בעמקם תרפניה כנפיהם: וממלל לרקני

אשר על ראשם כמראה ארבעת רמות כמא ועל
 1 רמות הכמא רמות כמראה אדם עליו מלמעלה: וארא
 2 כעין חשמל כמראה אש ביתולה סביב כמראה מתניו
 3 ולמעלה וכמראה מתניו ולמטה ראיתי כמראה אש ונחה
 4 לו סביב: כמראה תחשת אשר יהיה בעני כיום השנים
 5 כן מראה הנחה סביב הוא מראה רמות כמראה
 6 ואראה ואפל על פני ואשמע קול מדבר:

CAP. II. ב

1 ואמר אלי כדאדם עמד על רגליו ואמר אתך: ותקא
 2 כי רוח באשר דבר אלי ותעמדני על רגלי ואשמע את
 3 מדבר אלי: ואמר אלי כדאדם שולח אני אתך
 4 אל בני ישראל אל בני המדבר אשר מדרבך המה
 5 ואבותם פשעו כי עד עצם היום הזה: והבנים קשי פנים
 6 וחוקר לב אני שולח אתך אליהם ואמרתי אליהם קרו
 7 אשר אלני יהוה: ותמה אדשישמו ואסתרלו כי בית
 8 מרי המה ונדש כדבא היה בחינם: ותמה כדאדם
 9 אלתירא מהם ומדבריהם אלתירא כי סדקים וסלעים
 10 איתך ואלעזרבים אתה יושב מדבריהם אלתירא
 11 ומפניהם אלתחת כי בית מרי המה: ודברת את דברי
 12 אליהם אדשישמו ואסתרלו כי מרי המה:
 13 ותמה כדאדם שפני את אשר אני מדבר אלק אלתתה
 14 מרי בבית המרי פנה פוד ואל את אשר אני נתן אלק:
 15 וארא ויהודי שליחה אל ויהודי מגילת ספר: וקרא
 16 איתה לפני ותוא כתיבה פנים ואתה וקתוב אליה קנים
 17 ונהה הוי:

CAP. III. ג

1 ואמר אלי כדאדם את אשר תמנא אבל אבל אתי
 2 המעלה הואת וקד דבר אלי בית ישראל: ואפתח אתי
 3 פי ויאכלני את המעלה הואת: ואמר אלי כדאדם
 4 בטנה תאכל ומעיד תמלא את המעלה הואת אשר אני
 5 נתן אלק ואללה ותהי כפי בדבש למחוק: ואמר
 6 אלי כדאדם לך בוא אל בית ישראל ודברת בדבתי
 7 אליהם: כי לא אלנים עמקי שפה וכבדו לשון אתה
 8 שלוח אל בית ישראל: לא אלעזרים רבים עמקי שפה
 9 וכבדו לשון אשר לא תשמע דבריהם אסלא אליהם
 10 שלחתיך המה ישמעו אלק: ובית ישראל לא אבני
 11 לשמע אלק כראינם אבנים לשמע אלק כי כל בית ישראל
 12 חוקר מצח וקשר לב המה: הנה נתתי אתי מעד חוקים
 13 לגמת פניהם ואתי מצחך חונק לגמת מצחם: כשמיד
 14 חונק מצד נתתי מצמד לאתירא אותם ולא אתתה
 15 מפניהם כי בית מרי המה: — ואמר אלי כדאדם

THE BOOK OF EZEKIEL.

CHAPTER I.

1 ¶ And it came to pass in the thirtieth year, in the fourth month, on the fifth day of the month, as I was in the midst of the exiles by the river Kedar, that the heavens were opened, and I saw 2 divine visions. On the fifth day of the month, which was the fifth year of the exile of king 3 Jehoyachin, (came the word of the Lord expressly unto Ezekiel the son of Buzi, the priest, in the land of the Chaldeans by the river Kedar; and there came upon him there the inspiration 4 of the Lord. And I saw, and behold, a storm-wind came out of the north, a great cloud, and a flaming fire, and a brightness was on it round about; and out of the midst of it was like the glitter of amber, out of the midst of the fire. 5 And out of the midst thereof (I saw) the likeness of four living creatures. And this was their appearance: They had the likeness of a man. 6 And every one had four faces, and every one of 7 them had four wings. And their feet were straight feet; and the sole of their feet was like the sole of a calf's foot; and they sparkled like the 8 glitter of burnished copper. And hands of man (were visible) from beneath their wings on their four sides; and their faces and their wings (were 9 alike) on all these four. Their wings were joined one to the other: they turned not about in their going; they went every one in the direction of 10 one of their faces. And the likeness of their faces was the face of a man; and the face of a lion, on the right side for all four of them; and the face of an ox on the left side for all 11 four of them; and the face of an eagle for all four of them. Thus were their faces; and their wings were spread out upward; every one had two joined one to another, and two covered their bodies. 12 And they went every one in the direction of one of his faces: whither the spirit was directed to go, they went; they turned not about in their 13 going. As for the likeness of the living creatures, their appearance was like coals of fire, burning as with the appearance of torches; this (fire) it was which passed along between the living creatures; and a brightness was about the fire, 14 and out of the fire went forth lighting. And the living creatures ran backward and forward 15 like the appearance of a flash of lightning. And I looked on the living creatures, and, behold, there was one wheel upon the earth close by the living 16 creatures, by their four front faces. The appearance of the wheels and their work was like the color of a chrysolite; and all four had one likeness; and their appearance and their work was as though it were a wheel in the middle of a 17 wheel. Toward their four sides they went in their going, they turned not round in their going. 18 As for their circumferences, they were so high that they excited fear; and their fellows were full 19 of eyes round about on all these four. And when the living creatures went, the wheels went near to them; and when the living creatures lifted themselves up from the earth, the wheels lifted themselves 20 selves up. Whithersoever the spirit was to go, they went; (for) thither was their spirit to go; and the wheels lifted themselves up at the same 21 time with them; for the spirit of the living creatures was in the wheels. When those went, these went; and when those stood, these stood; and when those lifted themselves up from the earth, the wheels lifted themselves up at the same 22 time with them; for the spirit of the living creatures was in the wheels. And the likeness of a vault was over the head of the living creatures (shining) like the glitter of the purest crystal. 23 stretched forth over their heads above. And under the vault their wings were straight, the one toward the other: every one had two, which covered them, and every one had two, which covered them,—(namely,) their bodies. And I heard 24 the sound of their wings, like the sound of

great waters, as the voice of the Almighty, when they went, the sound of (their) speech, as the noise of an army: when they stood still, they let down their wings. And there was a voice from the vault that was over their heads: when they stood still, they let down their wings. And above the vault that was over their heads was like the appearance of a sapphire-stone, the likeness of a throne: and upon the likeness of the throne was a likeness as the appearance of a man above upon it. And I saw as if it were the glitter of amber, as the appearance of fire within it round about, from the appearance of his loins upward; and from the appearance of his loins downward, I saw as if were the appearance of fire, and it had brightness round about. Like the appearance of the bow that is in the cloud on the day of rain, so was the appearance of the brightness round about: this was the appearance of the likeness of the glory of the Lord. And when I saw it, I fell upon my face, and I heard the voice of one that spoke.

CHAPTER II.

¶ And he said unto me, Son of man, stand up 1 upon thy feet, and I will speak with thee. And a spirit entered into me as he spoke unto me, and it placed me upon my feet, and I heard him that spoke unto me. ¶ And he said unto me, Son of 3 man, I send thee to the children of Israel, to rebellious tribes that have rebelled against me; they and their fathers have transgressed against me, even until this very day. And the children 4 are impudent of face, and obdurate of heart: I send thee unto them; and thou shalt say unto them, Thus hath said the Lord Eternal. And they, 5 whether they will hear, or whether they will forbear, (for they are a rebellious family,) shall yet know that a prophet hath been among them. And thou, son of man,—thou shalt not be afraid 6 of them, and of their words thou shalt have no fear, though they be briars and thorns with thee, and thou dost dwell among scorpions: of the words be not afraid, and at their presence be not dismayed; for they are a rebellious family. And 7 thou shalt speak my words unto them, whether they will hear, or whether they will forbear; for they are rebellious. ¶ But thou, son of man, 8 hear what I am speaking unto thee. Be not thou rebellious like this rebellious family: open thy mouth, and eat what I give unto thee. And then 9 I looked, and behold, a hand was stretched out toward me; and, lo, a roll-book was therein; and he spread it out before me; and it was written within and without; and there were written therein lamentations, and dirges, and wo.

CHAPTER III.

¶ And he said unto me, Son of man, eat what 1 thou findest; eat this roll, and go, speak unto the house of Israel. So I opened my mouth, and he 2 caused me to eat this roll. And he said unto me, 3 Son of man, feed thy belly, and fill thy bowels with this roll that I am giving unto thee. And I ate it; and it was in my mouth like honey in sweetness. ¶ And he said unto me, Son of man, 4 go, get thee unto the house of Israel, and speak with my words unto them. For not to a people 5 of an obscure speech and of a difficult tongue art thou sent, but to the house of Israel; Not to 6 many people of an obscure speech and of a difficult tongue, whose words thou canst not understand. Surely, had I sent thee to them, they would truly have hearkened unto thee. But the house of 7 Israel will not hearken unto thee; for they will not hearken unto me; for all the house of Israel have a bold forehead, and a hard heart. Be 8 hold, I have made thy face strong against their face, and thy forehead strong against their forehead. As an adamant harder than flint have I 9 made thy forehead: thou shalt not fear them, nor shalt thou be dismayed at their presence, though they be a rebellious family. ¶ And he said unto 10

את־קִדְוֹתֵיכֶם וְאֵשׁ אֲדָבֵר אֲלֵיכֶם כִּי בִקְבֻכָה וּבְאִוְנֹת
 11 נִמְנֵי: וְלֹךְ בֹּא אֲלֵיכֶם לֵאמֹר אֲלֵיכֶם עֲמֹד וּדְבַרְתֶּם אֵלֵיהֶם
 וְאָמַרְתֶּם אֲלֵיהֶם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אֱלֹהֵיכֶם וְאִבְדֶּה
 12 יְהוָה: וְהִשְׁאִי רֹחַ וְאִשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רֵעִשׁ גְּדוֹל
 13 כְּרוּךְ כְּבֹד־יְהוָה מִמְּקוֹמִי: וְקוֹל כִּנְיֹן תְּהִלֹת מִשִּׁיבֹת
 אִשָּׁה אֲלֵי־אֹחֹתָהּ וְקוֹל הַאִפְסִים לְעִמָּם וְקוֹל רֵעִשׁ
 14 גְּדוֹל: וְרוּחַ נִשְׁאַתִּי וְהִתְקַנִּי וְאָלַךְ מִרַב כְּחַמַת רוּחִי
 15 וְהִדְרִיתִיהָ עָלַי הַחֲרָה: וְאָבֹא אֲלֵיכֶם לֵאמֹר תֵּל אֲבִיב
 הַיְשָׁבִים אֲלֵי־הַרְקִיבָר וְאִשְׁרֵי הַמָּה וְיֹשְׁבֵים שָׁם וְאִשְׁב
 16 שָׁם שִׁבְעַת יָמִים וְיָמִים מִשְׁמִים בְּחֻכָּם: וְהִי מִקְרָה
 17 שִׁבְעַת יָמִים: וְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: כִּי
 אֵלִים צִפָּה נִתְחַדָּךְ לְבַת יִשְׂרָאֵל וְשָׁמַעַת מִפִּי דְבַר
 18 וְהִדְבַרְתָּ אוֹתָם מִמֶּנִּי: בְּאָמְרִי לְרֵשַׁע מוֹת תָּמוּת וְלֹא
 הִוָּדַרְתָּ וְלֹא דְבַרְתָּ לְהַחֲזִיר רֵשַׁע מִדְּרָכֶי הַרְשָׁעָה
 19 לְחַיְתִּי הוּא רֵשַׁע וְלֹא־שָׁב מִדְּמֵי מַדְרָג אֲבִישׁ: וְאַתָּה
 כִּי־הִוָּדַרְתָּ רֵשַׁע וְלֹא־שָׁב מִרֵשְׁעִי וּמְדַרְבֵּי הַרְשָׁעָה הוּא
 כ בָּשְׂנוּ מוֹת וְאַתָּה אֲתִינַפְשֶׁךָ הַחֲלָת: וּבְשׁוֹב צִדִּיק
 מִצִּדְקוֹ וְנִשְׁחָה עוֹל וְנִתְחַדָּךְ מִשְׁכּוֹל לִפְנֵי הוּא יָמוּת כִּי
 לֹא הִוָּדַרְתָּ בְּחַטָּאתַי יָמוּת וְלֹא תִוָּכַח צִדְקָתִי אֲשֶׁר
 21 יִשְׂחָה וְדָמוֹ מִדְּמֵי מַדְרָג אֲבִישׁ: וְאַתָּה כִּי הִוָּדַרְתָּ צִדִּיק לְבַלְתִּי
 חָטָא צִדִּיק הוּא לֹא־חָטָא חַי יְהוָה כִּי נִוָּדַר וְאַתָּה
 22 אֲתִינַפְשֶׁךָ הַחֲלָת: וְהִתִּי עָלַי שָׁם יְהִיִּיהָ וְאָמַר
 23 אֵלַי קוֹם צֹא אֲלֵי־הַבְּקָהָה וְשָׁם אֲדַבֵּר אִתְּךָ: וְאִקְוֶה
 וְאֵצֶא אֲלֵי־הַבְּקָהָה וְהַדְרִישׁם כְּבֹד־יְהוָה עִמָּךְ כְּכֹבֹד
 24 אֲשֶׁר רָאִיתִי עֲלֵי־הַרְקִיבָר וְאִפֶּס עֲלֵי־פִי: וְתִבְאִיבִי רוּחַ
 וְתִמְשַׁקֵּנִי עֲלֵי־גִלְגֹל וְדַבֵּר אִתִּי וְאָמַר אֵלַי בֹּא הַסֶּגֶר
 כה כְּתוּךְ בִּימָךְ: וְאַתָּה כִּי־אֵלִים הָיָה נִתְחַדָּךְ עֲבוֹתִים
 26 וְאִשְׁרָה בָּם וְלֹא חָטָא בְּחֻכָּם: וְלִשְׁנֵי אֲדִיבִיק אֵל־
 חֲכֹךְ וְנֹאֲלַמְתִּי וְלֹא־תִתֶּנֶה לָּם לֵאשׁ מִיָּבֵיתִי כִּי בֵית מִי
 27 הַבַּיִת: וּבִדְבַרִי אִתְּךָ אֲבַחַת אֲתִיפִיד וְאָמַרְתִּי אֲלֵיהֶם
 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַשֹּׁמֵעַ יִשְׁמָע וְהַחֲכִיל יִחְדַּל כִּי
 בֵית מִי הַמָּה:

CAP. IV. ד

1 וְאַתָּה כִּי־אֵלִים קִדְוֹתֵךְ לְבַנְה וְנִתְחַדָּךְ אִתָּה לִפְנֵי וְחִסְתָּ
 2 עֲלֶיהָ יַעַר אֲתִינַרְיֹלְעָם: וְנִתְחַדָּךְ עֲלֶיהָ מִצֹּר וּבִגְוֹת
 עֲלֶיהָ הַיָּם וְשָׁבַבְתָּ עֲלֶיהָ סִלְלָה וְנִתְחַדָּךְ עֲלֶיהָ מִתְּנוּת
 3 וְיִשְׁבַּעְתָּ עֲלֶיהָ בָּרִים סָבִיב: וְאַתָּה קִדְוֹתֵךְ מִחֲבַת בְּחֹל
 וְנִתְחַדָּךְ אוֹתָהּ קוֹר בְּחֹל בִּינָה וּבִין הַיַּעַר תְּבִינְתָה אֲתִי
 4 כִּי־אֵלִי וְנִתְחַדָּךְ מִצֹּר וְנִתְחַדָּךְ עֲלֶיהָ אוֹת הִיא לְבַת
 אֲתָה שִׁכַב עֲלֵי־צִדְךָ הַשְׁבָּאִלִי הַשְׁמַת אֲתִי
 5 עַן בְּתֵי־יִשְׂרָאֵל עָלַי מִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב עָלַי
 6 הַיָּם אֲתִישָׁנָם: וְאֵנִי נִתְחַדָּךְ אֲתִישָׁנִי עִינִם לְמַסְפַּר
 יָמִים שְׁלֹש־מֵאוֹת וְחִשְׁמִים וּם וְנִשְׁאַת עַן בְּתֵי־יִשְׂרָאֵל:
 7 וְכִלְתִּי אֲתִי־אֵלֶה וְשָׁבַבְתָּ עֲלֵי־צִדְךָ חִמְלִי עֲלִית וְנִשְׁאַת
 אֲתִישָׁנִי בְּתֵי־יְהוָה אֲרַבְעִים וּם וּם לִשְׁנָה וּם לִשְׁנָה
 7 נִתְחַדָּךְ לָךְ: וְאֲלֵי־מִצֹּר יְרוּשָׁלַם תִּכְוֵן כִּי־וְהִי וְהִיִּיעַ שִׁשְׁפָה
 8 וְנִבַחְתָּ עֲלֶיהָ: וְהוּא נִתְחַדָּךְ עֲלֵיהָ עֲבוֹתִים וְלֹא־תִרְפָּךְ
 9 מִגְּדָךְ אֲלֵי־צִדְךָ דְרַבְלֹתֶךָ וְעַן מִיָּבֵיתֶךָ: וְאַתָּה קִדְוֹתֵךְ

CAP. V. ה

1 וְאַתָּה כִּי־אֵלִים קִדְוֹתֵךְ וְתִרַב חֲדָה פִּעַר הַגְּלִבִים תִּתְחַדָּךְ
 2 לָךְ וְתִנְבַרְתָּ עֲלֵי־רֵאשִׁית וְעֲלֵי־אֲוֹנֶיךָ וְלִקְחַת לָךְ מֵאוֹנֵי
 3 מִשְׁקָל וְחִלְקָתָם: שְׁלֹשִׁית בְּאֵזֵר תִּבְעִיר בְּתוֹךְ הַיַּעַר
 4 כְּמִלְאֵת וְעַי הַמִּצֹּר וְלִקְחַת אֲתֵי־שְׁלֹשִׁית תִּפַּח בְּחִרְבֵּי
 5 סְבִיבוֹתֶיהָ וְהַשְׁלִיט תִּתְחַדָּךְ לְרוּחַ וְתִרַב אֲרִיִּים אַחֲרֵיהֶם:
 6 וְלִקְחַת מִשֶׁם מִשֶׁם בְּמַסְפַּר וְצִרְתָּ אוֹתָם בְּגִנְפִיד: וְיִמָּסֵם
 7 עוֹד תִּקַּח וְהַשְׁלַבְתָּ אוֹתָם אֲלֵי־תוֹךְ הַיָּם וְשָׂרַפְתָּ אוֹתָם
 8 בְּאֵשׁ מִמֶּנִּי חֲצֵא־אֵשׁ אֲלֵי־לְבַיִת יִשְׂרָאֵל: כֹּה אָמַר
 9 אֲדֹנָי יְהוִה וְאֵת יְרוּשָׁלַם בְּתוֹךְ הַיָּמִים שְׁבִיבְתִי וְסְבִיבוֹתֶיהָ
 10 אֲרִיצוּ: וְהִמַּר אֲתִי־מִשְׁפָּטִי לְרֵשָׁעִי מִדְּנֵיָם וְאֲתִי־
 11 חֲקוֹנֵי מִדְּנֵי־רִצּוֹת אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֶיהָ כִּי בְּמִשְׁפָּטִי מֵאִסֹּם
 12 וְחִקוֹתֵי לֹא־חֲלָבִי בָּם: לָכֵן כִּי־דֹאֲמִר וְאֲדֹנָי יְהוִה
 13 עַן הַמְּנַבֵּם מִדְּנֵיָם אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֵיהֶם בְּחִקוֹתֵי לֹא־
 14 תִּלְבְּתָם וְאֲתִי־מִשְׁפָּטִי לֹא עֲשִׂיתָם וּבְמִשְׁפָּטֵי הַיָּמִים אֲשֶׁר
 15 סְבִיבוֹתֵיהֶם וְאֵת עֲשִׂיתָם: לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה
 16 הִנֵּנִי עֹלָךְ וְנִשְׁאִי וְנִשְׁאִי בְּחֻכָּךְ מִשְׁפָּטִים לְעֵינֵי הַיָּמִים:
 17 וְנִשְׁאִי כִּי אֵת אֲשֶׁר לֹא־עֲשִׂיתִי וְאֵת אֲשֶׁר־לֹא־אֲעֲשֶׂה
 18 כְּמֹהוּ עוֹד עַן בְּלֹא־חֲזִיבְתֶךָ: לָכֵן אָבֹת וְאִבְלֵי
 19 בָּנִים בְּתוֹכְךָ וּבָנִים וְאִבְלֵי אֲבוֹתָם וְנִשְׁאִי כִּי שְׁפָטִים
 20 וְחִיִּיתִי אֲתִי־כִלְ־שֹׂאֲרֵי־ךָ לְגִלְדֵי־רוּחַ: לָכֵן חִי־אֲנִי נֹאֵם
 21 אֲדֹנָי יְהוִה אֲסִילָא עַן אֲתִי־מִקְרָשִׁי טֹמֵאת בְּגִלְ־שִׁקּוֹןֶךָ
 22 וּבְקִלְ־חֲזִיבְתֶךָ וְנִשְׁאִי אֲנִיעַ וְלֹא־תִחוּם עָלַי וְנִשְׁאִי
 23 לֹא אֲחַמּוּל: שְׁלַחְוֹךָ בְּחֻכָּךְ בְּחֻכָּךְ יָמִיתוּ וְהַרְבֵּב יִבְלֵי
 24 בְּתוֹכְךָ וְהִשְׁלִיט בְּחֻכָּךְ יִבְלֵי סְבִיבוֹתֶיךָ וְהַשְׁלִיט
 25 לְכִלְדִּי־רוּחַ אֲוִיר וְתִרַב אֲרִיִּים אַחֲרֵיהֶם: וְלָקַח אֲפִי וְהִתְחַדָּךְ
 26 חֲמִיתִי בָם וְהִתְחַמַּתִּי וְהִנֵּנִי כִּי־אֲנִי יְהוִה דְּבַרְתִּי בְּגִנְאִיתִי
 27 בְּכֹלֹתַי חֲמִיתִי בָם: וְאַתָּה לְחַרְבָּה וְלַחֲרָפָה בְּיָמִים
 28 אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֶיךָ לְעֵינֵי בְּלִעְוֵיֶיךָ: וְהִוָּה חֲרָפָה וְחַרְבָּה
 29 מִסָּר וְשִׁשְׁפָה לְעֵינֵי אֲשֶׁר סְבִיבוֹתֶיךָ בְּעִשְׂתִּי כִּי
 30 שְׁפָטִים בָּאָו וּבְחַמָּה וּבְחַמָּה חֲמָה אֲנִי יְהוִה דְּבַרְתִּי:
 31 שְׁלַחְוֹ אֲתִי־חֲצֵי הַרְבֵּב הַרְעִים בָּם אֲשִׁירְתֵנוּ לְמַשְׁחֹת
 32 בְּשִׁלְתֵנוּ:

me, Son of man, all my words that I will speak unto thee receive in thy heart, and hear (them) with thy ears. And go, get thee to those in exile, unto the children of thy people, and speak unto them, and say unto them. Thus hath said the Lord Eternal: whether they will hear, or shall thou eat it. And thy food which thou shalt eat shall be by weight, twenty shekels for every day; from one time to the other time shalt thou eat it. And water shalt thou drink by measure, the sixth part of a hin: from one time to the other time shalt thou drink (it). And in form of a barley-cake shalt thou eat it, and this shalt thou bake with balls of human excrement before their eyes. ¶ And the Lord said, Even thus shall the children of Israel eat their bread unclean. Then said I, Ah Lord Eternal! behold, my soul hath not been defiled; and that which dieth of itself, or is torn in pieces, have I never eaten from my youth up even until now; and never is flesh of abomination come into my mouth. ¶ Then said he unto me, Lo, I have given thee the cow's dung instead of human excrement; and thou shalt prepare thy bread thereupon. ¶ And he said unto me, Son of man, behold, I will break the staff of bread in Jerusalem; and they shall eat bread by weight, and with anxious care; and they shall drink water by measure, and in constraint; in order that they may want bread and water, and be confounded one with the other, and pine away for their iniquity.

¶ And thou, son of man, all my words that I will speak unto thee receive in thy heart, and hear (them) with thy ears. And go, get thee to those in exile, unto the children of thy people, and speak unto them, and say unto them. Thus hath said the Lord Eternal: whether they will hear, or shall thou eat it. And thy food which thou shalt eat shall be by weight, twenty shekels for every day; from one time to the other time shalt thou eat it. And water shalt thou drink by measure, the sixth part of a hin: from one time to the other time shalt thou drink (it). And in form of a barley-cake shalt thou eat it, and this shalt thou bake with balls of human excrement before their eyes. ¶ And the Lord said, Even thus shall the children of Israel eat their bread unclean. Then said I, Ah Lord Eternal! behold, my soul hath not been defiled; and that which dieth of itself, or is torn in pieces, have I never eaten from my youth up even until now; and never is flesh of abomination come into my mouth. ¶ Then said he unto me, Lo, I have given thee the cow's dung instead of human excrement; and thou shalt prepare thy bread thereupon. ¶ And he said unto me, Son of man, behold, I will break the staff of bread in Jerusalem; and they shall eat bread by weight, and with anxious care; and they shall drink water by measure, and in constraint; in order that they may want bread and water, and be confounded one with the other, and pine away for their iniquity.

CHAPTER V.

¶ And thou, son of man, take unto thyself a sharp sword, a barbers' razor shalt thou take for it unto thyself, and cause it to pass over thy head and over thy beard; then take unto thee balances for weighing, and divide the hair. One third part shalt thou burn with fire in the midst of the city, when the days of the siege are completed; and thou shalt take another third part, and shalt (it) round about it with the sword; and the other third part shalt thou scatter to the wind; and I will draw out a sword after the same. And take thence a few in number, and tie them up in the corners of thy garment. And from these again shalt thou take some, and cast them into the midst of the fire, and burn them in the fire: therefore shalt thou have no part in the house of Israel. Thus hath said the Lord Eternal. This is Jerusalem, which I had set in the midst of the nations and countries that are round about her. But she rebelled against my ordinances more wickedly than the nations, and against my statutes, more than the countries that are round about her; for my ordinances they have despised, and as for my statutes, they have not walked in them. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Because ye have given yourselves up to evil more than the nations that are round about you, have not walked in my statutes, and have not executed my ordinances, and not even acted according to the ordinances of the nations that are round about you: ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Behold, I, also I am against thee, and I will execute judgments in the midst of thee before the eyes of the nations. And I will do in thee that which I have never done, and the like of which I will never do any more, because of all thy abominations. ¶ Therefore fathers shall devour their children in the midst of thee, and children shall devour their fathers; and I will execute judgments on thee, and I will scatter all thy remnant unto all the winds. Therefore, as I live, saith the Lord Eternal, Surely, because thou hast made unclean my sanctuary with all thy detestable things, and with all thy abominations: therefore will I also diminish (thee); and my eye shall not show pity, and I also will not spare. A third part of thee shall die through the pestilence, and come through famine to their end in the midst of thee; and another third part shall fall by the sword round about thee; and the other third part will I scatter unto all the winds, and a sword will I draw out after them. Thus shall my anger be accomplished, and I will cause my fury to rest upon them, and I will satisfy myself; and they shall know that I the Lord have spoken it in my zeal, when I have let out all my fury on them. Yea, I will render thee a ruin, and a disgrace among the nations that are round about thee, before the eyes of every one that passeth by. And she shall be a disgrace and a taunt, a warning and an astonishment unto the nations that are round about thee, when I execute judgments on thee in anger and in fury and in furious chastisements,—I the Lord have spoken it.— When I send out among them the dreadful arrows of famine, which (ever) were the cause of destruction, which I will send out to destroy

CHAPTER IV.

¶ But thou, O son of man, take thyself a tile, and lay it before thee, and engrave upon it a city, (namely,) Jerusalem: And place around it a siege, and build works of attack against it, and cast up a mound against it, and arrange around it engines of war, and place against it battering rams round about. Moreover take thou unto thyself an iron pan, and set it up as a wall of iron between thee and the city; and direct thy face against it, that it may be placed in a state of siege, and lay siege against it. This shall be a sign for the house of Israel. ¶ And as for thyself, lie upon thy left side, and lay the iniquity of the house of Israel upon it; (after) the number of the days that thou shalt lie upon it shalt thou bear their iniquity. But as for myself, I lay upon thee the years of their iniquity, after the number of the days, three hundred and ninety days: so shalt thou bear the iniquity of the house of Israel. And when thou hast made an end of them, thou shalt lie on thy right side, the second time, and thou shalt bear the iniquity of the house of Judah forty days: a day each for a year, a day for a year do I lay it on thee. And toward the siege of Jerusalem shalt thou direct thy face with thy arm uncovered, and thou shalt prophesy against it. And, behold, I will lay ropes upon thee, that thou mayest not turn thyself from one side to the other, till thou hast made an end of the days of thy siege. But

thou take unto thee wheat, and barley, and beans, and lentiles, and millet, and spelt, and put them in one vessel, and make thyself bread thereof, (after) the number of the days that thou shalt lie upon thy side, three hundred and ninety days, shalt thou eat it. And thy food which thou shalt eat shall be by weight, twenty shekels for every day; from one time to the other time shalt thou eat it. And water shalt thou drink by measure, the sixth part of a hin: from one time to the other time shalt thou drink (it). And in form of a barley-cake shalt thou eat it, and this shalt thou bake with balls of human excrement before their eyes. ¶ And the Lord said, Even thus shall the children of Israel eat their bread unclean. Then said I, Ah Lord Eternal! behold, my soul hath not been defiled; and that which dieth of itself, or is torn in pieces, have I never eaten from my youth up even until now; and never is flesh of abomination come into my mouth. ¶ Then said he unto me, Lo, I have given thee the cow's dung instead of human excrement; and thou shalt prepare thy bread thereupon. ¶ And he said unto me, Son of man, behold, I will break the staff of bread in Jerusalem; and they shall eat bread by weight, and with anxious care; and they shall drink water by measure, and in constraint; in order that they may want bread and water, and be confounded one with the other, and pine away for their iniquity.

¶ And thou, son of man, take unto thyself a sharp sword, a barbers' razor shalt thou take for it unto thyself, and cause it to pass over thy head and over thy beard; then take unto thee balances for weighing, and divide the hair. One third part shalt thou burn with fire in the midst of the city, when the days of the siege are completed; and thou shalt take another third part, and shalt (it) round about it with the sword; and the other third part shalt thou scatter to the wind; and I will draw out a sword after the same. And take thence a few in number, and tie them up in the corners of thy garment. And from these again shalt thou take some, and cast them into the midst of the fire, and burn them in the fire: therefore shalt thou have no part in the house of Israel. Thus hath said the Lord Eternal. This is Jerusalem, which I had set in the midst of the nations and countries that are round about her. But she rebelled against my ordinances more wickedly than the nations, and against my statutes, more than the countries that are round about her; for my ordinances they have despised, and as for my statutes, they have not walked in them. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Because ye have given yourselves up to evil more than the nations that are round about you, have not walked in my statutes, and have not executed my ordinances, and not even acted according to the ordinances of the nations that are round about you: ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Behold, I, also I am against thee, and I will execute judgments in the midst of thee before the eyes of the nations. And I will do in thee that which I have never done, and the like of which I will never do any more, because of all thy abominations. ¶ Therefore fathers shall devour their children in the midst of thee, and children shall devour their fathers; and I will execute judgments on thee, and I will scatter all thy remnant unto all the winds. Therefore, as I live, saith the Lord Eternal, Surely, because thou hast made unclean my sanctuary with all thy detestable things, and with all thy abominations: therefore will I also diminish (thee); and my eye shall not show pity, and I also will not spare. A third part of thee shall die through the pestilence, and come through famine to their end in the midst of thee; and another third part shall fall by the sword round about thee; and the other third part will I scatter unto all the winds, and a sword will I draw out after them. Thus shall my anger be accomplished, and I will cause my fury to rest upon them, and I will satisfy myself; and they shall know that I the Lord have spoken it in my zeal, when I have let out all my fury on them. Yea, I will render thee a ruin, and a disgrace among the nations that are round about thee, before the eyes of every one that passeth by. And she shall be a disgrace and a taunt, a warning and an astonishment unto the nations that are round about thee, when I execute judgments on thee in anger and in fury and in furious chastisements,—I the Lord have spoken it.— When I send out among them the dreadful arrows of famine, which (ever) were the cause of destruction, which I will send out to destroy

13 והמזכר אליה ואכל כי הרון אלהיך המנוח: כי המזכר
 אליה ממזכר לא ישוב ועוד בחיים הותם כרחוק אלהיך
 המנוח לא ישוב ואיש בשניו חתיו לא ירחיקו: תקפו
 בתקופו והבין הכל ואז הלך למלחמה כי הרועי אלה
 כלהמנוח: התרבו בהיו והתכבדו והרעבו מכות אשר
 בשנה בחרב: מות ואשר בעיר רעב ודבר ואכלו:
 ופלטו פליטים והיו אלהיהם כעני הנאות כלם המות
 איש בשניו: כלהיהם תרפניה וכל ברכים חלכנה מים: 17
 והגרו שקום ובכתה אותם פלעות ואל כל פנים כושת:
 ובכל דראשיתם קרחה: כספם כרועות ישלכו והובם
 לנהר יהה כספם והובם לא יוכל להיעלם ביום עבדת
 יהה נפשם לא יושבו ומיתם לא ימלאו כרמכשויל
 עולם הה: וזכי עדו לאנן שקמו וצלמי תעביתם
 שקמאתם ישו בו על פניו נתתו להם לנהר: ונתתו 21
 בידהיהם לבו ולרשעי הארץ לשלל חללה: והסבתי 32
 פני מהם חללו את צפוני ובארבה פריצים חללה:
 עשה החתוק כי הארץ מלאה משפט דמים והיער מלאה 23
 חמם: והבאתי רעו טים ורשו את בתיכם והסבתי 24
 גאון עינם ונחלו מקדשיכם: קפדהיבא ובקשו שלום
 ואון: הנה על יהה תבוא ושמעה אל שמעה הנהר 26
 ובקשו חזון מביא ותורה תאבד מבחו וצא מן הים:
 המלך יתאבל ונשא אבן שממה ותי עש הארץ 27
 תבדלה מדרבם אנשה אותם ובמשפחותם אשפטם
 והיו כראני יהה:

CAP. VIII. ח

1 ויהי בשנה הששית בששי בחמשה לחדש אני יושב
 בביתו וקני יהה ושבים לפני והפל עלו שם ד
 ארעי יהה: ואראה יהה דמות כמדאהאש ממראהו 2
 כחניו ולקשה אש וממתניו ולמעלה כמדאההר כעון
 השמלה: השלח תבנית דן וקתני בצעת ראשי ותשא 3
 אתי רוח: ביד הארץ ובידה שמים ותבא אתי וישלמה
 כמראות אלהים אל פתח שער הפנימות הפועה צפונה
 אשר שם מושב כמל הקאה המקנה: והלחשתי כבוד 4
 אלוני ישראל כמדאה אשר ראיתי בבקעה: ואמר אלי 5
 בראשם שאני עמד נהר צפונה ואשא עני נהר
 צפונה והנה מצפון לשער המזבם כמל הקאה הנהר
 כבאה: ואמר אלי בראשם הראה אותה ממש נשים 6
 תועבות גלות אשר בתי ישראל: עשים פה לתקפה
 מעל מקדשי ועוד תשוב תראה תועבות גלות: ונבא 7
 אתי אל פתח החצר ואראה והנה הראה בקר:
 ואמר אלי בראשם חתרני בקר ואחר בקר והנה 8
 פתח אחר: ואמר אלי בא וראה אתה תועבות הרעות
 אשר הם עשים פה: ואבא ואראה והנה גלות בבית 9
 המש ובמה שקן וכל גלגל בית ישראל מהנה על
 הקור סביב: וסביב: ושבעים איש מוקע בתי ישראל 11
 ואוניו בדשפן עמד בתוכם למרים לפנים ואיש
 מקמרתו בידו נשטר ונדהקמרת עלה: ואמר אלי 12
 בראית בראשם אשר וקני בתי ישראל עשים בחשך

אשר אשלה אותם לשתתכם ורעב אסף עליכם
 17 ושבתי לכם מטהי להם: ושלחתי עליכם רעב יהה
 רעה ושבלך ודבר ורם יצברך ותהר אביא עליך אני
 ויהי דברתי:

CAP. VI. ז

1 ויהי דבר יהה אלי לאמר: בראשם שים פניך אליהי
 2 ישראל ותבא אליהם: ואמרת להי ישראל שמינו דבר
 אדני יהה כמדאה אדני יהה להרים ולגבמות לא פקים
 ולנאות הני אני מביא עליכם חרב ואבדתי במותיכם:
 4 ונשמו מוכחותיכם ונשברו חמניכם ודפתי חלליכם
 ה לפני גלגליכם: ונתתי את פניו בני ישראל לפני גלגליכם
 6 וורתי את צמותיכם סביבות מוכחותיכם: ככל
 מושבותיכם הערים תחרבנה ותקמות תשמנה לפני
 7 חרבו ונשמו מוכחותיכם ונשברו ונשבתו גלגליכם
 8 ונדעו כראני יהה: וזמתי בהיות לכם פליטי חרב
 9 כעוים בהיותיכם בארצות: וזכרו פליטיכם אתי כעוים
 אשר נשברשם אשר נשברתי את לבם הוניה אשר
 10 סר מגלי ואת עיניכם הזוטת אהרי גלגליכם וקמו
 כראני יהה לא אלהים אשר עשו לכל תועבותם: ורעו
 11 הואת: כמדאה ארעי יהה הכה בכפף ורעו
 כרגלך ואמר אח אל כל תועבות עזת בית ישראל
 12 אשר בחרב ברעב ובקבר ופלו: הרחוק כבדו מות
 והקרוב בחרב ופול והנשאר והמזר ברעב מות וכלתי
 13 חמתי כם: ונדעתם כראני יהה כהיות חלליכם בחור
 גלגליכם סביבות מוכחותיכם אל כלהבנה רמה ככל
 ראשי הרים וסתת כל עץ רעון ונתת כל יאלה עבתי
 14 מקום אשר תגורשם רוח נוח לכל גלגליכם: ונשתי
 את ידי עליהם ונתתי את ידהארץ שממה ומשמה ממדבר
 דבלתה ככל משבותיכם ורעו כראני יהה:

CAP. VII. ז

1 ויהי דבר יהה אלי לאמר: ואתה בראשם כמדאה
 2 אדני יהה לארצות ישראל קני בא הקון עלי ארבעת
 3 כנפות הארץ: עתה הקון עלך ושלחתי אפי בך
 4 ושפטוך כדרכך ונתתי עלך את כל תועבותיך: ולא
 חתים עני עלך ולא אחמיל כי דרכך עלך אהו
 ותיעבותיך בתוכך הניו ונדעתם כראני יהה:
 6 כה אמר ארעי יהה רעה אמת רעה הנה באה: קני
 7 בא קניו הקון אלה הנה באה: באה הצפירה
 אלהי יושב הארץ בא הנת קרוב היום מהמה ולא יתר
 8 העים: עתה מקרוב אספוך חמתי עלך וכלתי אפי בך
 9 ושפטוך כדרכך ונתתי עלך את כל תועבותיך: ולא
 חתים עני ולא אחמיל כדרכך עלך אהו ותיעבותיך
 10 בתוכך חתני ודעתם כי אני יהה מכה: הנה היום
 11 הנה באה צאה הצפירה קני המשפה פרה הורון: החמם
 קם למטה השע לא ימלם ולא מרמום ולא מהמתם
 12 ולא ינה כהם: בא הנת הני היום הקנה אלי שמה

17 you; and I will increase the famine upon you, and will break unto you the staff of bread: So will I let loose over you famine and wild beasts, and they shall make thee childless; and pestilence and blood shall pass through thee; and the sword will I bring over thee. I the Lord have spoken it.

CHAPTER VI.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, set thy face against the mountains of Israel, and prophesy against them. And thou shalt say, O mountains of Israel, hear ye the word of the Lord Eternal! Thus hath said the Lord Eternal to the mountains, and to the hills, to the brooks, and to the valleys. Behold, I, even I, will bring over you the sword, and I will destroy your high-places. And your altars shall be made desolate, and your sun-images shall be broken; and I will cause your slain ones to fall before your idols. And I will lay the carcasses of the children of Israel before their idols; and I will scatter your bones round about your altars: so that the high-places of the cities shall be laid in ruins, and the high-places shall be made desolate; in order that your altars may be laid in ruins and made desolate, and your idols may be broken and annihilated, and your sun-images may be cut down, and your works may be blotted out. And the slain shall fall in the midst of you; and ye shall know that I am the Lord. Yet will I leave (some); that ye shall have some that escape the sword among the nations, when ye shall be scattered in the (various) countries. And those of you that escape shall remember me among the nations among whom they shall have been carried captive, when I shall have broken their licentious heart, which had departed from me, even with their eyes, which were gone astray after their idols; and they shall loathe themselves on account of the evil deeds which they have committed with all their abominations. And they shall know that I am the Lord: not for naught have I spoken that I would do unto them this evil. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, Strike thy hands together, and stamp with thy foot, and say, Alas for all the dreadful abominations of the house of Israel! who will have to fall by the sword, by the famine, and by the pestilence. He that is afar off shall die of the pestilence; and he that is near shall fall by the sword; and he that remaineth and is besieged shall die by the famine: thus will I let out all my fury on them. And ye shall know that I am the Lord, when their slain ones shall lie in the midst of their idols round about their altars, on every high hill, upon all the tops of the mountains, and under every green tree, and under every thick-branched oak—places where they presented sweet savour to all their idols. And I will stretch out my hand over them, and I will render the land desolate and waste, more than the wilderness toward Diblah, in all their habitations; and they shall know that I am the Lord.

CHAPTER VII.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, And thou, son of man, thus hath said the Lord Eternal concerning the land of Israel, There is an end! the end is coming over the four corners of the land. Now cometh the end over thee, and I will let loose my anger against thee, and will judge thee according to thy ways, and I will lay upon thee all thy abominations. And my eye shall not show pity upon thee, and I will not spare thee: for thy own ways will I lay upon thee, and thy abominations shall come in the midst of thee; and ye shall know that I am the Lord. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, An evil, a peculiar evil, behold, is coming. An end is coming, there is coming the end; it waketh up against thee; behold, (the evil) cometh. The evil decree is come against thee. O thou inhabitant of the land: the time is come, near is the day of tumult, and not the joyful call on the mountains. Now will I in a short time pour out my fury over thee, and I will let out my anger against thee, and I will judge thee according to thy ways, and I will lay upon thee all thy abominations. And my eye shall not show pity, and I will not spare: according to thy ways will I lay (evil) on thee; and thy abominations shall come in the midst of thee; and ye shall know that I am the Lord that smiteth. Behold the day, behold, it is coming; the evil decree is gone forth; the staff hath blossomed, presumption hath budded. The violence is grown up into the staff of wickedness; nothing is left of them, and nothing of their multitude, and nothing of theirs, and there shall be no lamenting for them. The time is coming, the day cometh; let the buyer not rejoice, and let the seller not mourn; for wrath is against all her

13 multitude. For the seller shall not return to that which is sold, although their soul were yet alive; for the vision is against all her multitude: no one shall return; but the soul of every one is fastened to his iniquity. They do not strengthen themselves (to repent). They have blown the cornet, every one maketh himself ready; but no one goeth to the battle; for my wrath is against all her multitude. The sword is without, and the pestilence and the famine are within; he that is in the field shall die by the sword; and he that is in the city, him shall famine and pestilence devour. But they that escape of them shall escape, and they shall be on the mountains, like the doves of the valleys, all of which are moaning; every one in his iniquity. All hands become feeble, and all knees go into water. And people gird themselves with sackcloth, and shuddering covereth them; and upon all faces there is shame, and upon all their heads there is baldness. Their silver shall they cast into the streets, and their gold shall be as though it were unclean; their silver and their gold shall not be able to buy them; the day of the wrath of the Lord; they shall not satisfy their souls, and not fill their bowels; because it was the stumbling-block for their iniquity. And as for the beauty of his ornament, which he had instituted for (their) pride: even therein did they make the images of their abominations, their detestable things; therefore have I rendered it unclean for them. And I will give it up into the hands of the strangers for a prey, and to the wicked of the earth for a spoil; and they shall pollute it. And I will turn away my face from them, and they shall pollute my place where I dwell in secret; and therein shall barbarians enter and pollute it. Make chains; for the land is full of blood-guiltiness, and the city is full of violence. Therefore will I bring the worst of nations, and they shall take possession of their houses: I will also cause a bride of the mighty to cease; and their holy places shall be polluted. Destruction cometh; and they will seek peace, but there shall be none. Mishap shall come upon mishap, and report shall be spread upon report; and then will they seek a vision from the prophet; but the law shall be lost from the priest, and counsel from the ancients. The king shall mourn, and the prince shall be clothed with distress; I will also cause a bride of the land shall be powerless; after their way will I do unto them, and according to their own manners will I judge them; and they shall know that I am the Lord.

CHAPTER VIII.

¶ And it came to pass in the sixth year, in the sixth month, on the fifth day of the month, that I was sitting in my house, and the elders of Judah were sitting before me; and there fell upon me there the inspiration of the Lord Eternal. And I saw, and, behold, there was a likeness similar to the appearance of fire; from the appearance of his loins downward, it was fire; and from his loins upward, it was similar to the appearance of a bright light, like the glitter of amber. And he stretched forth the form of a hand, and took me by the locks of my head; and a spirit bore me between the earth and the heaven, and brought me in the visions of God to Jerusalem, to the door of the inner gate that looked toward the north, where was the seat of the image of jealousy, which provoketh to wrath. And, behold, there was the glory of the God of Israel, like the appearance which I had seen in the valley. And he said unto me, Son of man, do but lift up thy eyes in the direction toward the north. So I lifted up my eyes in the direction toward the north, and behold northward at the gate of the altar (there was) this image of jealousy at the entrance. Then said he unto me, Son of man, seest thou what they are doing? great abominations are they that the house of Israel commit here, to make me go far away from my sanctuary; but thou shalt yet see still other great abominations. And he brought me to the door of the court; and I looked, and behold there was a hole in the wall. Then he said unto me, Son of man, do break (an opening) in the wall; and I broke (an opening) in the wall, and, behold, there was a door. And he said unto me, Go in, and see the wicked abominations which they are doing here. So I went in and saw; and behold there was every form of creeping things, and cattle, abominations; and all the idols of the house of Israel engraven upon the wall all round about. And seventy men of the elders of the house of Israel, and Yaázanyahu the son of Shaphan standing in the midst of them, were standing before them, and every man had his censor in his hand; and a thick curling cloud of incense was ascending upward. Then he said he unto me, Son of man, hast thou seen what the elders of the house of Israel are doing in

כבוד דתה: וקול כנפי הכרוכים נשמע עד החצר ה
 החיצונה כקול אלהים בדבריו: ויהי כשתי אתהאיש
 לבש תכרים לאמר קח איש מביעות לגלגל מביעות
 לברזים ובה ועמד אצל האופן: תשלה הכרוכ אתי
 ידו מביעות לברזים אלהאיש אשר בעות הכרוכים
 וישא ויהו אידומי לבש תכרים ונקח ונצא: ונצא
 לברזים תכנית דראס תחת כנפיהם: ואראו יהוה
 ארבעה אופנים אצל הכרוכים אופן אחד אצל הכרוכ
 כעני אבן תרשיש: ומראהו כמות אהר לארבעתם
 כאשר יהוה האופן בתוך האופן: בלבבם אל ארבעת
 רביעיהם ולבו לא יסבו בלבבם כי המקום אשר ריפתה
 הראש אהריו ולבו לא יסבו בלבבם: ועל בשרם
 ובעמם ודרכם וכנפיהם והאופנים מלאים עינים סביב
 לארבעתם אופניהם: לאופנים להם קורא הגלגל באוני:
 וארבעה פנים לאחד פני האחד פני הכרוכ ופני השני
 פני אדם והשלישי פני איהו והרביעי פני ערש: ונרמ
 הכרוכים תיא החיה אשר ראיתי בהתרוכב: ובלבנת
 הכרוכים לבני האופנים אצלם ובשאת הכרוכים את
 כנפיהם לרום מעל הארץ לארסו האופנים נסתם
 מאצלם: בעמם יעמדו וכרסם ידומו אותם כי רוח
 החיה בהם: ונצא כבוד יהוה מעל מפתח הכותל אשר
 על הכרוכים: וישאו הכרוכים את כנפיהם וירומו
 מדתארץ לעני בצאתם והאופנים לעמתם נצמד
 פתח שער בית יהוה הקדמוני וכבוד אלהי ישראל
 עליהם מלמעלה: תיא החיה אשר ראיתי תחת אלהי
 ישראל בנהר כבר ונאדע כי כרוכים הוה: ארבעה
 ארבעה פנים לאחד וארבע כנפים לאחד ודמות ידו
 אדם תחת כנפיהם: ודמות פניהם הוה הפנים אשר
 ראיתי על עיני כבר מראיהם ואתם איש אל עיבר
 פניו ולבו:

CAP. XI *

ותשא אתי רוח ותבא אתי אל שער בית יהוה הקדמוני
 הפונה קדימה והנה פתח השער עשרים חמשה איש
 ואראה בתוכם אתיאוניה בן עזר ואתפלטיהו בן
 בניו שרי העם: ויאמר אלי בדאדם אלה
 האנשים החשבים און והנעשים עשיתני בעיר הוואת:
 האמרים לא כקרוכ בעות בתים תיא הסור ונאדע
 הכשר: לכן הניבא עליהם הנבא בדאדם: ותפל על
 רוח יהוה ויאמר אלי אמר בהראמר יהוה בן אמרתם
 בית ישראל ומעלות חתכם אני ודעתיה: תכיתם
 הללים בעיר הוואת ומלאתם חיותיה חלל: לכן ליה
 אמר אלהי יהוה חללים אשר שמתם בחוקה הויה
 הכשר ותיא הסור ואתכם הוציא מתוכה: תרכיב אתם
 ותרכיב אביא עליכם נאם אלהי יהוה: והוצאתי אתכם
 מחוקה ונתתי אתכם בדרורים ועשיתי ככם שפטם:
 בתרוב תפלו על גבול ישראל אשפוט אתכם ודעתם
 בראי דתה: תיא לאיתחיה להם לסור ואתם תקו:

איש בחדרי משכתי כי אהרם אין יהיה ראה אהט
 קוב יהוה אתהארץ: ויאמר אלי עוד תשוב תראה
 תועבות גדלות אשר תראה עשים: ובה אתי אלפתח
 שער בית יהוה אשר על היצפניה והנהשם השנים
 יושבות מכות אתיהמתו: ויאמר אלי הראית כראהם
 עוד תשוב תראה תועבות גדלות מאלה: ונבא אתי אל
 חצר בית יהוה הפנימית והנהפתח היקל יהוה בין
 האולם ובין המזבח כשערם חמשה איש אתיהם
 אלהיכל יהוה ופניהם קדימה והמה משתחוותם קדימה
 לשמש: ויאמר אלי הראית קדימה הנקל לבית יהוה
 מעשיות אתיהתועבות אשר עשיתם כדמלאו את הארץ
 הלם תשובו להכעיסני והגם שלחם אתיהתומחה אל
 אפם: ונסאני אנשה בחמה לאיתחום עיני ולא אחמול
 וקראו באוני קול גדול ולא אשמע אותם:

CAP. IX. B

ויקרא באוני קול גדול לאמר קרבו קרבות העיר ואיש
 כלי משחתו בידו: והנה ששה אנשים באים מדרך
 שער הגליון אשר מופנה צפונה ואיש כלי מפעו בידו
 ואיש אחד בתוקם לבוש בדים ונקת הספר בכתו
 ונבאו ונעמדו אצל מזבח הנחשת: וכבודו ואלהי ישראל
 נעלה מעל הכרוכ אשר יהוה עליו אל מפתח הכותל
 ויקרא אל האיש הלבש הבדים אשר קמת הספר
 בכתו: ויאמר יהוה אלו עבר בתוך העיר בתוך
 ודושלם וחרויה ויו עלמצות האנשים הנאחזים
 והנאנקים על גלתהתועבות הנעשות בתוכה: ולא אלה
 אמר באוני עברו בעיר אהריו והבו עליהם עינים
 ואלתחמלו: וכן כחור ובחילה וספ ונשים תהרט
 למשוחות ועל כל איש אשר עליו חמו אל תנשו
 ומקדשי תחלו ויחלו באנשים חוקים אשר לפני הית:
 ויאמר אליהם טמאו אתיהבות ומלאו אתהתחצרות
 הללים צאו ונצאו והבו בעיר: ויהי כהותם ונאשאר
 אני ואפלה עלי בני ואעק איהו אלהי יהוה המשחת
 אמה את כלשארית ישראל בשבכה אתהתמתך על
 ודושלם: ויאמר אלי עון בית ישראל ויהיה גדול
 כמאד מאד ותמלא הארץ דמים והעיר מלאה מטה כי
 אמרו קוב יהוה אתהארץ ואין יהוה ראה: וגם אני
 לאיתחום עיני ולא אחמול דרכם כראשם נחתי: והנה
 האיש וליבוש הבדים אשר הקסת בכתו משיב דבר
 לאמר עשיתי כאשר צויתני:

CAP. X

ואראו יהוה אליהרלעו אשר עלי ראש הכרוכים כאבן
 ספר כמראה דמות ככא נראה עליהם: ויאמר אלי
 האיש לבש תכרים ויאמר בא אלביעות לגלגל
 אלתחת לברז ומלא הפנדק גלגליהאיש מביעות
 לברזים ונקח עליהעיר נבא לעני: והכרוכים עמדים
 ממין לבית ככא האיש והגון מלא אתהתחצר
 הפנימית: ונדם כמחידיה מעל הכרוכ על מפתח
 הבית ומלא הבית אתיהגון וההער מלאה אתיהת:

the dark, every man in his image-chambers? for they say, The Lord seeth us not: the Lord hath forsaken the earth. And he said unto me, Thou shalt yet again see still other great abominations that they are doing. And he brought me to the entrance of the gate of the Lord's house which was on the north side; and, behold, there sat the women weeping for Thammuz. Then said he unto me, Hast thou seen this, O son of man? Thou shalt yet again see still other greater abominations than these. And he brought me to the inner court of the Lord's house; and, behold, at the door of the temple of the Lord, between the porch and the altar, were about five and twenty men, with their backs toward the temple of the Lord, and their faces toward the east; and they were prostrating themselves eastward to the sun.

Then said he unto me, Hast thou seen this, O son of man? Is it too light a thing for the house of Judah to commit the abominations which they commit here? for they have filled the land with violence, and they constantly repeat to provoke me to anger; and lo, they stretch forth the branch to their nose. Therefore I also will deal in fury; by eye shall not look with pity, and I will not spare; and though they call before my ears with a loud voice, will I still not hear them.

CHAPTER IX.

1 And he called before my ears with a loud voice, saying, Let those come near that have charge to punish the city, and every man with his destroying weapon in his hand. And, behold, six men came from the direction of the upper gate, which is turned toward the north, and every man with his weapon of destruction in his hand; and one man in the midst of them was clothed in linen with a writer's materials by his side; and they went in, and placed themselves beside the copper altar. And the glory of the God of Israel ascended up from the cherub, whereupon it had been, to the threshold of the house. And he called to the man clothed in linen, who had the writer's materials by his side. ¶ And the Lord said unto him, Pass through the children of the city, through the midst of Jerusalem, and inscribe a mark upon the foreheads of the men who sigh and who complain because of all the abominations which are done in the midst of it. And to the others he said before my ears, Pass ye through the city after him, and smite: let your eye not look with pity, and do not spare. The aged, youth, and virgin, and little children, and women shall ye slay and destroy but come not near any man upon whom the mark is; and at my sanctuary shall ye begin. Then they began with the ancient men who were before the house. And he said unto them, Make unclean the house, and fill the courts with the slain: go forth. And they went forth, and they smote in the city. And it came to pass, while they were smiting them, and I alone was left, that I fell upon my face, and cried out, and said, Ah Lord Eternal! wilt thou destroy all the residue of Israel when thou porest out thy fury over Jerusalem? Then said he unto me, The iniquity of the house of Israel and of Judah is exceedingly great, and the land is full of blood-guiltiness, and the city full of injustice; for they have said, The Lord hath forsaken the land, and the Lord seeth not. And as for me also, my eye shall not look with pity, and I will not spare; but I will bring their course upon their own head. And, behold, the man clothed in linen, who had the writing materials by his side, brought back word, saying, I have done according to all that thou hast commanded me.

CHAPTER X.

1 Then I saw, and, behold, on the vault that was above the head of the cherubim, there appeared over them something like a sapphire stone, something similar in appearance to the likeness of a throne. And he said unto the man clothed in linen, and said, Go in between the wheels, under the cherub, and fill thy hands with coals of fire from between the cherubim, and throw them over the city. And he went in before my eyes. 3 Now the cherubim were standing on the right side of the house, when the man went in; and the cloud filled the inner court. Then the glory of the Lord rose upward from the cherub, toward the threshold of the house; and the house was filled with the cloud, and the court was full of the brightness of the Lord's glory. And the sound

of the wings of the cherubim was heard as far as the outer court, like the voice of the Almighty God when he speaketh. And it came to pass, when he commanded the man clothed in linen, saying, Take fire from between the wheels, from between the cherubim, that he went in, and stood beside the wheel. And the one cherub stretched forth his hand from between the cherubim unto the fire that was between the cherubim, and lifted it up, and placed it into the hands of the one clothed in linen; who took it, and went out. And there he became visible to the man clothed in linen, and man's hand beneath their wings. And I saw, and, behold, there were four wheels by the cherubim, one wheel by the one cherub, and another wheel by the other cherub; and the appearance of the wheels was like the glitter of a chrysolite stone. And so as for their appearances, the whole four had one likeness, as if a wheel were in the midst of another wheel. In their going, they went toward their four sides, they turned not round in their going; but to the place whither the head was turned they followed it, they turned not round in their going. And their whole body, and their back, and their hands, and their wings, as also the wheels, were full of eyes round about, (even) the wheels that belonged to all four of them. As for the wheels, they were called Galgal before my ears. And every one had four faces: the one face was the face of a cherub, and the second face was the face of a man, and the third face was the face of a lion, and the fourth the face of an eagle. And the cherubim lifted themselves up. This is the living creature that I saw by the river Kebar. And when the cherubim went forward, the wheels went close by them; and when the cherubim lifted up their wings to mount up from the earth, the wheels also did not turn away from beside them. When those halted, these halted; and when those lifted themselves up, these lifted themselves up with them; for the spirit of the living creature was in them. And the glory of the Lord went forth from off the threshold of the house, and halted over the cherubim. And the cherubim lifted up their wings, and mounted up from the earth before my eyes as they went forth, and the wheels at the same time with them, and halted at the entrance of the east gate of the house of the Lord; and the glory of the God of Israel was over them above. This is the living creature that I saw under the God of Israel by the river Kebar; and I understood that they were cherubim. Every one had four faces apiece, and every one had four wings; and the likeness of the hands of a man was under their wings. And the likeness of their faces was the same as the faces which I had seen by the river Kebar, their appearances and themselves; they went every one in the direction of his face.

CHAPTER XI.

And a spirit bore me up, and brought me unto the east gate of the house of the Lord, which looketh eastward; and, behold, there were at the entrance of the gate five and twenty men; and I saw in the midst of them Yaazanyah the son of 'Azzur, and Pelatyahu the son of Benayahu, princes of the people. ¶ Then said he unto me, Son of man, these are the men that devise wickedness, and give evil counsel in this city; who say, 3 (The evil) is not near; so let us build houses, this (city) is the pot, and we are the flesh. ¶ There- 4 fore prophesy against them, prophesy, O son of man. And the Spirit of the Lord fell upon me, 5 and said unto me, Speak, Thus hath said the Lord, Thus have ye said, O house of Israel; and whatever cometh into your mind, do I know full well. Ye have multiplied those slain by 6 you in this city, and ye have filled its streets with the slain. Therefore thus hath said the 7 Lord Eternal, Those slain by you whom ye have struck down in the midst of it,—they are the flesh, and this place is the pot; but you are to be removed out of the midst of them. The sword 8 ye feared; and the sword will I bring over you, saith the Lord Eternal. And I will remove you 9 out of the midst of it, and I will give you up into the hand of strangers, and will execute punishments among you. By the sword shall ye fall: 10 on the boundary of Israel will I judge you; and ye shall know that I am the Lord. This place 11 shall not be unto you as a pot, so that you

14 וְרָאָה וְשָׂם יָמָתוֹ: וְכֹל אֲשֶׁר סָבִיבְתוּ עִירָהּ וְכֹל־אֲשֶׁרֶיהָ
 15 אֶרֶזָה לְקַלְדֵּיתוֹ וְתִדְבֵר אֶרְיָק אַחֲרֵיהֶם: וְהָיוּ כִּרְאֵי
 16 וְהָיוּ כִּרְמִצֵּי אוֹתָם בְּנֵי־חַרְתִּי אוֹתָם כִּרְמִצוֹת:
 17 וְהַיְחִיתִי מִתָּם אִישׁ מִסָּפֵר מִרְבֵּב מִרְבֵּב וּמְדַבֵּר לְמִצְוֵי
 18 וְסִפְרוּ אֶת־קַלְדֵּי־תִשְׁבּוֹתֵיהֶם בְּנֵי־אֲשֶׁר־בָּאוּ שָׁם וְהָיוּ
 19 כִּרְאֵי יְהוָה: וְהָיוּ דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: כִּי
 20 אֶלֶם לְחִמֶּךָ בְּרִשְׁתְּךָ תֹּאכַל וּמִמֶּדְךָ בְּרִנְיָהּ וּבְרִנְיָהּ תִּשְׁתַּחֲוֶה:
 21 וְאַמְרַת אֶל־עַם־הָאָרֶץ כְּהֹאֲמַר אֲדַע אֲדַע יְהוָה לְיוֹשְׁבֵי
 22 יְרוּשָׁלַם אֶל־עֲדֹמַת יִשְׂרָאֵל לְחִמֶּךָ בְּרִנְיָהּ אֶבְלֵנוּ
 23 וּמִי־מִיָּם בְּשִׁמְיוֹן יִשְׁתִּי לְמִצְוֵי הַשָּׂם אֶרְצָה מִמְלֶאכֶה
 24 מִהֶם קְלֵדֵי־שׁוֹבִים בָּהֶּ: וְעַתָּה הַיּוֹשְׁבֵי־הַחֲרִיבָה
 25 וְהָאָרֶץ שְׂמֵחָה חַתֹּחַ וְנִדְעַתָּם כִּרְאֵי יְהוָה: וְהָיוּ
 26 דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּהָאֵם מִהֲהִמְשַׁלְתֶּם הַיּוֹם לָכֵם
 27 עַל־אֲדֹמַת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יָרְכּוּ הַיּוֹמִים וְאֶבֶר בְּלִחְיוֹן:
 28 לִכֵּן אָמַר אֲלֵיהֶם כְּהֹאֲמַר אֲדַע יְהוָה הַשְׂבִּיתִי אֶת־יְהוָה
 29 הַמְשַׁלְתֶּם הַיּוֹם וְלֹא־יִמְשְׁלוּ אֶת־עַד בְּיִשְׂרָאֵל כִּי אֶסְדַּבֵּר
 30 אֲלֵיהֶם קְרִיבוּ הַיּוֹמִים וְדַבֵּר בְּלִחְיוֹן: כִּי לֹא יִהְיֶה עוֹד
 31 בְּלִחְיוֹן שׂוֹא וּמִקָּמָם חֶלֶק בְּחֹדֶךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל: כִּי־וָאֵנִי
 32 יְהוָה אֲדַבֵּר אֵת אֲשֶׁר אֲדַבֵּר דְּבַר וְעֲשֵׂה לֹא תִמְשָׁךְ
 33 עוֹד כִּי מִיָּמֶם בֵּית הַמֶּלֶךְ יִדְבַר דְּבַר וְעֲשִׂיתוּ נְאֻם
 34 אֲדַע יְהוָה: וְהָיוּ דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּהָאֵם
 35 הִנֵּה בֵּית־יִשְׂרָאֵל אֲנִי וְהָיוּ חֲתוּן אֲשֶׁר־הָיָה חֲתוּן לְיָמֵי
 36 רַבִּים וְלַעֲתִים רַחֲמוֹת הָיָה נְכֹא: לִכֵּן אָמַר אֲלֵיהֶם כֹּה
 37 אָמַר אֲדַע יְהוָה לֹא־תִמְשָׁךְ עוֹד בְּלִדְבַר אֲשֶׁר אֲדַבֵּר
 38 דְּבַר וְעֲשֵׂה נְאֻם אֲדַע יְהוָה:

CAP. XIII.

וְהָיוּ דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּהָאֵם הִנֵּבֵא אֶל־נְבִיאֵי
 1 יִשְׂרָאֵל הַנְּבִאִים וְאַמְרַת לְנְבִיאֵי מַלְאָכִים שְׂמֵיךָ דְבַר־
 2 יְהוָה: כֹּה אָמַר אֲדַע יְהוָה הִי עַל־הַנְּבִאִים הַנְּבִלִים
 3 אֲשֶׁר הִלְכִים אַחֲרֵי רַחֲמֵי וּלְבַלְתִּי רָאוּ כִּשְׂעִלִים כְּתַרְבּוֹת
 4 נְבִיאֵיךָ יִשְׂרָאֵל הָיוּ: לֹא עֲלִיתֶם בְּפִרְצוֹת וּתְהַדְרִי נֶדֶר
 5 עַל־בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲמֹד בְּמַלְחָמָה בְּיַם יְהוָה: הִנֵּה שׂוֹא
 6 וּקְסָם כּוֹב הָאֲמָרִים וְאֶסְדֹּדֶה וְהָיוּ לֹא שְׂלֹמָה וְחַלְוֵי
 7 לְקֹס דְּבַר: הֲלוֹא מְחֹדֶר־שׂוֹא חוֹיִים וּמִקָּמָם כּוֹב
 8 אֲמָרְתֶם וְאָמַרְתֶּם נְאֻם־יְהוָה וְאֵנִי לֹא דְבַרְתִּי:
 9 לִכֵּן כֹּה אָמַר אֲדַע יְהוָה יָנִין דְּבַרְכֶם שׂוֹא וְחוֹיִים כּוֹב
 10 לִכֵּן הִנֵּי אֲלֵיכֶם נְאֻם אֲדַע יְהוָה: וְהָיְתָה יְדִי אֶל־יְדֵי
 11 הַנְּבִאִים הַחַיִּים שׂוֹא וְתִקְסָמִים כּוֹב כְּסוּד עַמֵּי לֹא־הָיוּ:
 12 וּבִקְבַח בֵּית־יִשְׂרָאֵל לֹא יִתְבַּח וְאֶל־אֲדֹמַת יִשְׂרָאֵל לֹא
 13 יָבֹא וְנִדְשָׁם כִּרְאֵי אֲדַע יְהוָה: יָנִין וְיִבְשֵׁן הַמַּעַז אֶת־
 14 עַמֵּי לֹאֲמַר שְׁלֹם וְאֵין שְׁלֹם וְהָיָה כִּנֵּה חַיִּים וְהָיָם שְׂחִים
 15 אֶת־הַמֶּלֶךְ: אָמַר אֲלֵשְׁתִּי הַמֶּלֶךְ יִפֹּל הַיּוֹם וְנָשָׂם שְׂחִיף
 16 וְאִמְנֵה אֲבַעֵי אֶלְנִיבֵשׁ הַפְּלֵנָה וְרוּחַ סְפִירוֹת תִּבְקַע:
 17 וְהָיָה יִפֹּל הַקּוֹר הַלּוֹא: אָמַר אֲלֵיכֶם אַהֵה הַשָּׂם אֲשֶׁר
 18 שָׂחִתֶם: לִכֵּן כֹּה אָמַר אֲדַע יְהוָה וּבִקְרַעְתִּי רוּחַ
 19 סְפִירוֹת בְּחַמְתִּי וְנָשָׂם שְׂחִיף בְּאִפֵּי יְהוָה וְאֲבַעֵי אֶלְנִיבֵשׁ
 20 בְּחַמְתִּי לְקַלְהִי: וְהִרְסִיתִי אֶת־הַקּוֹר אֲשֶׁר־תִּתְּחַם הַמֶּלֶךְ
 21 וְהַעֲשִׂיתִי אֶל־הָאָרֶץ וְנִגְלָה יִסְתֵּי וְנִפְלָה וְקִלְתֶּם בְּחַמְתִּי

12 בְּחַמְתִּי לְבָשָׂר אֶל־נְבִיל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁרֶם אֲנִי־בָנִים: וְנִדְשָׁם
 13 כִּרְאֵי יְהוָה אֲשֶׁר בְּחַמְתִּי לֹא הִלַּכְתֶּם וּמִשְׁפָּטִי לֹא
 14 עֲשִׂיתֶם וּכְמִשְׁפָּטִי הַיּוֹם אֲשֶׁר סָבִיבְתֶכֶם עֲשִׂיתֶם: וְהָיוּ
 15 כְּהִנְבֵּא וּפְלִטְוֵהוּ בְּדִמְיָהּ מַח וְאֶל עַל־כֵּף וְאִעֵקֵי וְקוֹל
 16 קוֹל וְאֶמַר אֲדַע יְהוָה כִּלְהֵ אֶתְּה עֲשֵׂה אֵת שְׂאֵרֵת
 17 יִשְׂרָאֵל: וְהָיוּ דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּהָאֵם
 18 אֲתִדְּךָ אֲתִדְּךָ אֲנִשִׁי נֹאֲלִתְךָ וְכֹל־בֵּית יִשְׂרָאֵל כֹּלֵה אֲשֶׁר־
 19 אָמַרו לָכֵם יִשְׁבִי יְרוּשָׁלַם חֲתוּן מַעַל יְהוָה לֵעֵי הָיָה
 20 נִתְּנָה הָאָרֶץ לְמִדְרָגָה: לִכֵּן אָמַר כֹּה אָמַר אֲדַע יְהוָה
 21 יְהוָה כִּי וְהִתְקַדְּתִים בְּנֵי־יְהוָה וְכִי תִפְצוּתִים כְּאֲרָצוֹת וְאֵנִי
 22 לָכֵם לְמִקְדָּשׁ מִשֵׁת כְּאֲרָצוֹת אֲשֶׁר־בָּאוּ שָׁם: לִכֵּן
 23 אָמַר כְּהֹאֲמַר אֲדַע יְהוָה וּקְבַצְתִּי אֹתָם מִדְּהַמְיָם
 24 וְאִסַּפְתִּי אֹתְכֶם מִדְּהַאֲרָצוֹת אֲשֶׁר נִפְצוּתֶם בָּהֶם וְנִתְּתִי
 25 לָכֶם אֶת־אֲדֹמַת יִשְׂרָאֵל: וְכֹא־יִשְׁמָח וְחִסְרוּ אֶת־
 26 כָּל־שְׂקוּצִיָּה וְאֶת־כִּלְיֵי־תִשְׁבּוֹתֶיהָ מִמֶּנָּה: וְנִתְּתִי לָהֶם
 27 לֵב אֶת־וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתְּךָ בְּקִרְבְּכֶם וְהִסְרִיתִי לֵב הָאֲבֹן
 28 מִבְּשָׂרְכֶם וְנִתְּתִי לָהֶם לֵב בָּשָׂר: לְמִצְוֵי בְּחַמְתִּי לִסְוֹ וְאֵת־
 29 מִשְׁפָּטִי יִשְׁמְרוּ וְעִשׂוּ אֹתָם וְהִוִּירִל לָהֶם וְאֵנִי אֲהִיֶה לָהֶם
 30 אֲלֵהֵם: וְאֶל־לֵב שְׂקוּצִיָּה וְתִשְׁבּוֹתֵיהֶם לָכֶם הֲלָךְ
 31 דְּרָכָם כְּהֹאֲמַר נִתְּתִי נְאֻם אֲדַע יְהוָה: וְשׂוֹא הַכְּרוּבִים
 32 אֶת־כְּנֻפֵיהֶם וְהֹאֲפִינִם לְעֵינֵי אֲדַע יְהוָה וְכִבְדוּ אֶת־יִשְׂרָאֵל
 33 עֲלֵיהֶם מִלְּמַלְחָה: וְנִגְלַל כְּבוֹד יְהוָה מִעַל לְחֵד הַעִיר וְעָמַר
 34 עַל־הַקּוֹר אֲשֶׁר מִקָּמָם לְעִיר: וְרוּחַ נְשִׂאתִי וְחִבְאִי
 35 כְּשֶׁרִבָּה אֶל־הַגּוֹלָה כְּמֹרָאָה בְּרוּחַ אֲלֵהֶם וְנִגְלַל מִקְּוֵי
 36 כֹּה־הַמֹּרָאָה אֲשֶׁר רָאִיתִי: וְאֲדַבֵּר אֶל־הַגּוֹלָה אֵת בְּלִדְבַר־
 37 יְהוָה אֲשֶׁר הִרְאִיתִי:

CAP. XII.

וְהָיוּ דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בְּהָאֵם כְּחֹדֶךָ בֵּית־דְּמַרְוֵי
 1 אֶתְּה יִשָּׁב אֲשֶׁר עֵינִים לָהֶם לְרִאִית וְלֹא רָאוּ אֵינִים לָהֶם
 2 לְשִׁמְעוּ וְלֹא שָׁמְעוּ כִּי בֵּית מַרְוֵי הֶם: וְאֶתְּה כִּי
 3 אֲדַם עֲשֵׂה לָךְ כֹּלֵי גוֹלָה וְנִגְלָה זִמְם לְעֵינֵיכֶם וְנִלְתִי
 4 מִמְּךָ מִקָּמָם אַחֲרֵי לְעֵינֵיכֶם אֶת־לְעֵינֵיכֶם אֶת־לְעֵינֵיכֶם
 5 מִכִּי־הָיָה: וְהִצַּאתִי כְּלֹדֶךָ כְּכֹלֵי גוֹלָה זִמְם לְעֵינֵיכֶם
 6 וְאֶתְּה תִצַּא כְּעֵרֶב לְעֵינֵיכֶם כְּמֹצֵאֵי גוֹלָה: לְעֵינֵיכֶם
 7 תִּתְּרַלְקֶם בְּקוֹר וְהִצַּאתִי בִי: לְעֵינֵיכֶם עַל־כַּתֵּף הַשָּׂא
 8 בְּעֵלְטָה תִּצַּאֵי בְּקוֹר תִּכְסֶה וְלֹא תִרְאֶה אֶת־הָאָרֶץ כִּי־
 9 מִצַּת נִתְּחַדֵּךְ לְבֵית יִשְׂרָאֵל: וְאֶעֱשֶׂה כֹּה אֲשֶׁר אֲצִוִּי כֹלֵי
 10 הַנְּצִאוֹתִי כְּכֹלֵי גוֹלָה זִמְם וּבְקִרְבֵי תִתְּרַלְלִי בְּקוֹר בְּקוֹר
 11 בְּעֵלְטָה הַנְּצִאוֹתִי עַל־כַּתֵּף נְשִׂאתִי לְעֵינֵיכֶם: וְהָיוּ
 12 דְבַר־יְהוָה אֵלַי בְּכַתֵּף לֵאמֹר: בְּהָאֵם הֲלֹא אָמַרו אֲלֵיךָ
 13 בֵּית יִשְׂרָאֵל בֵּית הַמֶּלֶךְ כֹּה אֲתָה עֲשֵׂה: אָמַר אֲלֵיהֶם
 14 כֹּה אָמַר אֲדַע יְהוָה הַנְּשִׂאֵי הַמֶּשָׂא הַיּוֹם בְּרוּשָׁלַם
 15 וְכֹל־בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־תִּקְרָה בְּחֹמֶם: אֲבַר אֲנִי מִי־חַמְתֶּם
 16 כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתִי כֹּה יַעֲשֶׂה לָהֶם בְּחֹמֶם כְּשִׁי בְּלִטְוֵי:
 17 וְהַנְּשִׂאֵי אֲשֶׁר־בְּחֹמֶם אֶל־כַּתֵּף יִשָּׂא בְּעֵלְטָה וְצֹא בְּקוֹר
 18 תִּתְּרוּ לְתוֹצִיאֵי בִי פָנָי וְכִפֵּי יָנִין אֲשֶׁר לֹא־רָצָה לְעַן
 19 הָיָה אֶת־הָאָרֶץ: וּפְרַשְׁתִּי אֶת־רִשְׁתִּי עָלָי וְתַפְשִׁי
 20 בְּמַעֲרֹתֵי וְהִבַּאתִי אֶת־כְּבֹלֵה אָרֶץ כְּשֹׂדִים וְאֶתְּה לֹא־

should be as flesh in the midst of it; but on the 12 boundary of Israel will I judge you. And ye shall know that I am the Lord; because in my statutes have ye not walked, and my ordinances have ye not executed; but ye have done after the ordinances of the nations that are round about you. And it came to pass, as I was prophesying, that Pelaiyah the son of Benayahu died. Then fell I down upon my face, and cried with a loud voice, and said, Ah Lord Eternal! wilt thou make a full end of the remnant of Israel? 14 ¶ Then came the word of the Lord unto me, saying, Son of man, thy brethren, even thy brethren, the men of thy kindred, and the whole house of Israel altogether, are they unto whom the inhabitants of Jerusalem have said, Remain you far from the Lord; unto us is his land given for a possession. ¶ Therefore say, Thus hath said the Lord Eternal, Although I have removed them far away among the nations, and although I have scattered them among the countries; yet will I be to them as a minor sanctuary in the countries whither they are come. ¶ Therefore say, Thus hath said the Lord Eternal, I will both gather you from the people, and assemble you out of the countries whither ye have been scattered, and I will give you the land of Israel. And they shall come thither, and they shall remove all its detestable things, and all its abominations out of it. And I will give them one single heart, and a new spirit will I put within you; and I will remove the heart of stone out of their body, and I will give unto them a heart of flesh: in order that they may walk in my statutes, and keep my ordinances, and do them; and they shall be unto me for a people, and I will indeed be unto them for a God. But as for those whose heart walketh after the heart of their detestable things and their abominations, their way do I bring upon their own head, saith the Lord Eternal. Then did the cherubim lift up their wings, and the wheels at the same time with them; and the glory of the God of Israel was over them above. And the glory of the Lord ascended from the midst of the city, and halted upon the mount which is on the east side of the city. But a spirit bore me up, and brought me into Chaldea, to those in exile, in the appearance through the spirit of God; and then ascended away from me the appearance which I had seen. Then did I speak unto those in exile all the things that the Lord had shown me.

CHAPTER XII.

1 ¶ The word of the Lord came unto me, saying, 2 Son of man, in the midst of a rebellious family art thou dwelling, who have eyes to see, and see not; who have ears to hear, and hear not: 3 for they are a rebellious family. ¶ But thou, O son of man, prepare for thyself vessels for going into exile, and wander away by day before their eyes; and thou shalt wander away from thy place to another place before their eyes: perhaps they may become aware that they are a rebellious 4 family. Then shalt thou carry forth thy vessels, like vessels of exile, by day before their eyes; and thou shalt go forth at evening before their eyes, as they do that go forth into exile. 5 Before their eyes break a hole through the wall, and carry (them) through it. Before their (eyes) shalt thou bear them upon thy shoulders, and thy dark shall thou carry them forth; thy face shalt thou cover, that thou mayest not see the ground; for as a token have I set thee unto the house 7 of Israel. And I did so as I had been commanded: my vessels I carried forth by day, like vessels of exile, and in the evening I broke a hole for myself through the wall with my hand; in the dark I brought them forth, and I bore them upon my shoulders before their eyes. ¶ And the word of the Lord came unto me in the morning, 9 saying, Son of man, have not the house of Israel, the rebellious family, said unto thee, 10 What doest thou? Say thou unto them, Thus hath said the Lord Eternal, For the prince of Jerusalem is the doom, and for all the house of Israel, (and those) that are in the midst of 11 them, say, I am your token, just as I have done, so shall it be done unto them: into exile, into 12 captivity, shall they wander. And the prince that is among them shall bear upon his shoulder in the dark, and shall go forth; through the wall shall they break a hole to carry (things) through it: his face shall he cover up, that he may not 13 see the ground with his eyes. And I will spread out my net over him, and he shall be caught in my snare; and I will bring him to Babylon into the land of the Chaldeans; yet shall he not see

it, and there shall he die. And all-those are round 14 about him, those who assist him, and all the wings of his armies will I disperse toward every wind; and the sword will I draw out after them. And they shall know that I am the Lord, when 15 I scatter them among the nations, and d'sperse them in the countries. But I will leave of them men few in number from the sword, from the famine, and from the pestilence; in order that they may relate all their abominations among the nations whither they shall have come; and they shall know that I am the Lord. ¶ And the word 17 of the Lord came to me, saying, Son of man, 18 thy bread shalt thou eat with quaking, and thy water shalt thou drink with trembling and with anxious care. And thou shalt say unto the people 19 of the land, Thus hath said the Lord Eternal concerning the inhabitants of Jerusalem, (and) concerning the land of Israel, their bread shall they eat with anxious care, and their water shall they drink with confusion, for the cause that her land will be desolate, deprived of its plenteousness because of the violence of all those that dwell therein. And the cities that are inhabited shall 20 be laid in ruins, and the land shall be anud desolate; and ye shall know that I am the Lord. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son 21 of man, what sort of proverb is that which ye have in the land of Israel, saying, The days are lasting long, and lost is every vision? There- 22 fore say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, I will cause this proverb to cease, and they shall no more use it as a proverb in Israel; but speak unto them, The days are coming nigh, and the word of every vision. For there shall be 24 no more any false vision and a deceptive divination within the house of Israel. For I am the 25 Lord,—I do speak, and whatever word I do speak shall be done; it shall not be delayed any more; for in your days, O rebellious family, will I speak the word, and I will execute it, saith the Lord Eternal. And the word of the Lord came to me, 26 saying, Son of man, behold, in the house of Israel say, The vision that he foreseth is for distant days, and for times that are far off doth he prophesy. Therefore say unto them, Thus hath said 28 the Lord Eternal, There shall not be delayed any more one of all my words; but whatever word I do speak shall be done, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XIII.

¶ And the word of the Lord came unto me, say- 1 ing, Son of man, prophesy against the prophets of 2 Israel that prophesy, and say thou unto those that prophesy out of their own heart, Hear ye the word of the Lord: Thus hath said the Lord 3 Eternal, Wo unto the scandalous prophets, that follow their own spirit, without having seen any thing! Like foxes among the ruins have been they 4 prophets, O Israel! Ye did not go up into the breaches, nor did ye make a fence around the house of Israel to stand in the battle on the day 5 of the Lord. They saw falsehood and lying divination, they who say, "The Lord saith," when the Lord had not sent them; and yet they made others hope for the fulfilment of the word. Had 7 ye not seen a false vision, and had ye not said a lying divination? and ye say, "The Lord saith," when I have not spoken. ¶ Therefore thus hath 8 said the Lord Eternal, Where ye have spoken the falsehood, and have seen lies; therefore, behold, I am against you, saith the Lord Eternal. And 9 my hand shall be against the prophets that see falsehood, and that divine lies; in the secret council of my people shall they not be, and in the register of the house of Israel shall they not be written, and into the land of Israel shall they not come; and ye shall know that I am the Lord 10 Eternal. Because even because they have seduced my people, saying, "Peace," when there was no peace; and (my people) build a protecting wall, and lo, they plaster it with unadhesive mortar. Say unto those who plaster it with un- 11 adhesive mortar, that it shall fall: there cometh an overflowing rain-shower; and ye, O great hailstones, shall fall; and a storm-wind shall rend it. 12 And lo, the waste is fallen down; will it not now be said unto you, Where is the plastering where- with ye have plastered? ¶ Therefore thus hath 13 said the Lord Eternal, I will even rend it with storm-winds in my fury; and an overflowing rain-shower shall come in my anger, with great hailstones in my fury to destroy it. And I will pull 14 down the wall that ye have plastered with unadhesive mortar, and I will cast it down to the ground, so that the foundation thereof shall be laid open; and it shall fall, and ye shall be destroyed in the midst of it; and ye shall know

16 תהיה: שלשת האנשים האלה בתוכה הריני נאם ארצי
 17 יהיה אסרנים ואסרנית יצילו תמה לבדם יצילו והארץ
 18 תהיה שגמיה: או הרב אביא עליהארץ היא ואמרת
 19 תהיב העבר בארץ ודברתי ממנה ארם ובהמה: ושלשת
 20 האנשים האלה בתוכה הריני נאם ארצי יהיה לא יצילו
 21 בנים ובנות כי הם לבדם יצילו: או רבב אשלה אל
 22 הארץ היא ושגמתי המתי עליה: בהם להכרית ממנה
 23 ארם ובהמה: ונת הנאל ואיבם בתוכה הריני נאם
 24 ארצי יהיה אסרית יצילו תמה בעזרתם יצילו
 25 נפשם: כי בה אמר ארצי יהיה אף ברעמנות
 26 שגמתי הרעים הרב והרוב ותהי רעה ודבר שלחתי
 27 אלירושלם להכרית ממנה ארם ובהמה: והנה
 28 נותרדבה פלטה המצאים בנים ובנות הנם ונצאים
 29 אליכם וראיתם אתדרכם ואתעלילותם ונתמלם עלי
 30 הדקה אשר הבאתי עליירושלם את כלא אשר הבאתי
 31 עליה: ונחמו אתכם כיתראו אתדרכם ואתעלילותם
 32 וינעלם כי לא הנם ישיתי אתדכל אשר ישיתי בה נאם
 33 ארצי יהיה:

CAP. XV טו

1 ויהי דבריהנה אלי לאמר: בןאדם מהדנה עין
 2 הנין מכליזן המורה אשר תהי בעיני השיר: הנה
 3 ממש עין לעשית למלאכה אסירתו ממנו יחד לתלות
 4 עליו כלפלו: הנה לאש נתן לאכלה את שני קצותיו
 5 אכלה האש ותוכו נהר תוצלה למלאכה: הנה בחזוהו
 6 המים לא ינשה למלאכה אף כייאש אגלתו ויהי
 7 וישעה עיד למלאכה: לכן בה אמר ארצי יהיה
 8 כאשר עדהנפן ביני העיר אשרנתתו לאש לאכלה
 9 כן נתתי אתישיב ירושלם: ונתתי אתיבם בהם מקדש
 10 יצאו והאש האכלם וידעתם כייאני יהיה כשומי את
 11 בני בהם: ונתתי אתהארץ שגמיה עין מעלו מעל נאם
 12 ארצי יהיה:

CAP. XVI טו

1 ויהי דבריהנה אלי לאמר: כדאדם הנה אתירושלם
 2 אתתועבתה: ואמרת כהאמר ארצי יהיה לירושלם
 3 מקרתך ומלחודך מארץ כנעני אבך האמרי ואמך
 4 תמות: ומולודיך ביום הולדת אותך לאיבתך שידך
 5 ובמים לירחאת למשני והמלה לא המלחת והתהל
 6 לא התלמ: לאהסח עלך עין לעשות לך אתת מאלה
 7 להמלה עלך ותשלכי אלפני השדה כנעל נפשך ביום
 8 הולדת אתך: ואנבר עלך ואראך מתבוססת בדמך
 9 ואמר לך בדמך חיי ואמר לך בדמך חיי: רבקה כצמח
 10 השדה נתחך ותרבי ותגדלי ותכאי בעיני עינים שרים
 11 נבטו ושעריך צמח ואת ערם ופרה: ואנבר עלך ואראך
 12 ונתה עתך עת דיים ואפרש כנפי עלך ואכסה עתודך
 13 ואשבע לך ואכסו בכרית אתך נאם ארצי יהיה ותהיי
 14 לי: וארחק במים ואשטף דמך מעלך ואכסך בשמי:
 15 ואבלעך רקמה ואגמלך תחש ואחבישך כשש ואכסך
 16 משי: ואאקד עדי ואתנה צמידים עלתיך ורביד עלי

17 וידעתם כייאני הנה: וכליתי אתדמתי כבוד ובתוס
 18 אתי תפל ואמר לכם אין הקור ואין המתים אתו נביא
 19 ישראל הנבאים אלירושלם ותחיים לה חנון שלם
 20 ואין שלם נאם ארצי יהיה: ואתה כדאדם שים
 21 פניך אלכנות עמד המתנבאות מלבנו והבא עלינו:
 22 ואמרת כהאמר וארצי יהיה הוי להתפרות כפרות
 23 על כלאיצלי הוי ועשות המספרות עלראש כל
 24 קומה לצודך נפשות הנפשות תצודנה לעמי ונפשות
 25 לכהנה תחמיה: ותחללה אתי אלעמי בשעלי שמורים
 26 ובפתותי להם להמית נפשות אשר לאיתמותה ולחיות
 27 נפשות אשר לאיתמותה ככלכם לעמי שמי כוב:
 28 לכן כהאמר וארצי יהיה הניני אלכסותתוכה
 29 אשר אתנה מצודות שם אתהנפשות לפרדות וקרעתי
 30 אתם מעל ורועתכם ושלחתי אתהנפשות אשר אתם
 31 מצודות אתהנפשים לפרדות: וקרעתי אתמספרותכם
 32 והעלתי אתעמי מרובן ולאיתו עיד כדכן למצודה
 33 וידעתם כייאני הנה: עין הכאות לבדעדיק שדך ואין לא
 34 הבאבתו ולחוק יד רשע לבלתישוב מדרך הנה
 35 להחיות: לכן שוא וכן תחזיק וקם לאתחקמה עוד
 36 ותבלתי אתעמי מרובן וידעתם כייאני הנה:

CAP. XIV. ד

1 ונבוא אלי אנשים מוקני ישראל וטבו לפני: והי
 2 דבריהנה אלי לאמר: כדאדם האנשים האלה העלו
 3 גלוליהם עללבם ומכשול עיני נתנו נבח פניהם האררט
 4 אדרש להם: לכן דבראותם ואמרת אליהם
 5 כהאמר וארצי יהיה איש איש מבית ישראל אשר
 6 יעלה אתגלוליו אללבם ומכשול עיני שים נבח פניו
 7 ויבא אלתיבאי אני הנה נענתי לו בה כרב גלוליו:
 8 למנן פלש אתהביתירשאל בלבם אשר נורו מעלי
 9 כגלוליהם אדם: לכן אמר ואלבית ישראל
 10 בה אמר ארצי יהיה שיבו והשיבו מעל גלוליהם ומעל
 11 קלתיעבתיהם השיבו פניהם: כי איש איש מבית
 12 ישראל ומנה אשריעור בישראל ועור מאתלי ועלו
 13 גלוליו אללבם ומכשול עיני שים נבח פניו ויבא אל
 14 תיבאי לדרשלו כי אנריתה נענחלו כ: ונתתי פני
 15 באיש הדיא והשמתינו לאות ולמשלים והכרתו
 16 מידך עמי וידעתם כייאני הנה: והביא כיריפתה
 17 דבר רבב אני יהיה פתיתי את תיבאי הדיא ונשתי את
 18 יד עלי והשמתינו מידך עמי ישראל: תשא עינם
 19 כשן דרש כשן תיבאי הנה: למנן לאיתו עוד בית
 20 ישראל מאתו ולא יטמאו עוד ככלבשעתם הודל
 21 לעם ואני אתנה להם אלהים: נאם ארצי יהיה:

12 ויהי דבריהנה אלי לאמר: כדאדם ארץ כי תטאולי
 13 למגלמעל ונשתי הוי עליה ושברתי לה משולחם
 14 והשלהתחבה רעב והכרתי ממנה ארם ובהמה: והי
 15 שלשת האנשים האלה בתוכה נת הנאל ואיבם המה
 16 בעזרתם יצילו נפשם נאם ארצי יהיה: ליתנה רעה
 17 אנבר בארץ ושכלתה ותתה שגמיה מבלי עיבר מפני

15 and ye shall know that I am the Lord. Thus will I let out all my wrath upon the wall, and upon those that have plastered it with unadhesive mortar; and I will say unto you, Gone is the wall, and gone are they that plastered it; (Namely,) the prophets of Israel who prophesy concerning Jerusalem, and who see for her a vision of peace, when there is no peace, saith the Lord Eternal.

16 ¶ But thou son of man, set thy face against the daughters of thy people, who prophesy out of their own heart; and prophesy against them. And say, Thus hath said the Lord Eternal, Wo to the women that sew bolsters together for the armpits of all, and make cushions for the head of every stature, to hunt souls! Will ye hunt the souls of my people, that ye may keep your own soul alive?

17 And ye profane me among my people for handiwork of barley and for bits of bread, to slay the souls that should not die, and to keep alive the souls that should not live, by your lying to my people that listen to lies! ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Behold, I am against your bolsters, whereon ye hunt the souls that they may flutter (in your net), and I will tear them away from your arms; and I will let the souls go free, even the souls that ye hunt that they may flutter (in your net). And I will tear away your cushions, and deliver my people out of your hand, and they shall be no more in your hand to be hunted; and ye shall know that I am the Lord. Because ye grieve the heart of the righteous with falsehood, when I have not given him pain; and strengthen the hands of the wicked, so that he should not return from his wicked way, through which he might live. Therefore shall ye see no more falsehood, and I will tell of my sons; and I will deliver my people out of your hand; and ye shall know that I am the Lord.

CHAPTER XIV.

1 Then came there unto me certain men of the elders of Israel, and sat down before me. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, these men have set up their idols in their heart, and the stumbling-block of their iniquity which they placed before their faces: shall I in any wise let myself be inquired of by them? ¶ Therefore speak with them and say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, Whatever man it be of the house of Israel that setteth up his idols in his heart, and layeth the stumbling-block of his iniquity before his face, and cometh to the prophet; I the Lord will answer him, although he cometh with the multitude of his idols: In order that I may grasp the house of Israel by their heart, those who are separated from me through all their idols.

2 ¶ Therefore say unto the house of Israel, Thus hath said the Lord Eternal, Return, and cause (your heart) to turn away from your idols; and from all your abominations turn away your faces.

3 For whatever man it be of the house of Israel, or of the stranger that sojourneth in Israel, that separateth himself from me, and setteth up his idols in his heart, and layeth the stumbling-block of his iniquity before his face, and then cometh to the prophet to inquire through him of me: I the Lord will answer him through my word; and I will set my face against that man, and will make him an astonishment for a sign and for proverbs, and I will cut him off from the midst of my people; and ye shall know that I am the Lord.

4 ¶ And when the prophet suffereth himself to be deceived, and he speaketh a word; I the Lord have suffered that prophet to be deceived; and I will stretch out my hand against him, and will destroy him from the midst of my people Israel.

5 And thou shalt bear their guilt; as the guilt of the inquirer is, so shall the guilt of the prophet be; In order that the house of Israel may go no more astray by not following me, and not pollute themselves any more with all their transgressions; but that they may become unto me a people, and I may be unto them a God, saith the Lord Eternal.

6 And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, shall I bear their guilt; as they trespassing grievously, and I stretch out my hand against it, and break unto it the staff of bread, and send out famine against it, and cut off from it man and beast; And if there be these three men, Noah, Daniël, and Job, in the midst of it: these through their righteousness should save but their own soul; saith the Lord Eternal. If I cause wild beasts to pass through the land, and they depopulate it, and it become desolate, without any one to pass through because of the beasts: These three

men (if they were) in it, as I live, saith the Lord Eternal, should not save either sons of daughters; they only should be saved, but the land should be made desolate. Or, if I should bring a sword over that land, and say, The sword shall pass through the land, and I cut off from it man and beast; And if these three men should be in it: as I live, saith the Lord Eternal, they should not save either sons or daughters, but they alone should be saved. Or, if I should send out the pestilence against that land, and pour out my fury over it in blood, to cut off from it man and beast; And if Noah, Daniël, and Job, should be in the midst of it: as I live, saith the Lord Eternal, they should not save either son or daughter; they through their righteousness should save their own soul. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, Although I send my four dreadful means of punishment over Jerusalem, the sword, and famine, and the wild beasts, and the pestilence, to cut off from it man and beast; Still, behold, there are left therein some that escape who shall be carried forth, both sons and daughters; behold they are coming forth unto you, and ye will see their way and their doings; and then will ye be comforted concerning the evil that I have brought upon Jerusalem, yea, concerning all that I have brought upon it; And they will comfort you, when ye see their way and their doings; and ye shall know that I have not done without cause all that I have executed in it, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XV.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, What shall become of the wood of the vine more than of any other wood, of the branch which was standing among the trees of the forest? Can wood that I have brought to employ it for any work, or will men tear from it a pin to hang thereon any vessel? Behold, if it be given up to the fire to be consumed,—(and) the fire have consumed both its ends, and the middle of it be scorched; will it be fit for any work? Behold, when it was yet entire, it could not be employed for any work; how much more (must this be) when the fire hath consumed it, and it is scorched,—and shall it yet be employed for any work? ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, As the wood of the vine among the trees of the forest, which I have given up to the fire to be consumed; so do I give up the inhabitants of Jerusalem. And I will set my face against them; from the fire have they gone forth, yet the fire shall devour them; and ye shall know that I am the Lord, when I set my face against them. And I will render the land a desolate, because they have committed a trespass, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XVI.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, make known unto Jerusalem her abominations, and thou shalt say, Thus hath said the Lord Eternal unto Jerusalem, Thy origin and thy birth are out of the land of Canaan; thy father was an Amorite, and thy mother a Hittite. And as for thy birth, on the day thou wast born (thy navel was not cut, nor wast thou washed in water to be cleansed; and thou wast not rubbed with salt, nor wrapt in swaddling clothes. No eye looked with pity on thee, to do any of these things unto thee, to have compassion upon thee; but thou wast cast out on the open field, with a loathing of thy body, on the day that thou wast born. But I passed then by thee, and I saw thee stained with thy own blood, and I said unto thee, In thy blood, live; yea, I said unto thee, In thy blood, live. Myriads, like the vegetation of the field, did I make of thee, and thou didst increase and become great, and thou attainedst the highest attractions; with thy breasts developed, and thy hair full grown; but thou wast still naked and bare. But I passed then by thee, and saw thee, and, behold, thy time was the time of love; and I spread the skirt of my garment over thee, and covered thy nakedness; yea, I swore unto thee, and entered into a covenant with thee, saith the Lord Eternal, and thou becamest mine. Then did I bathe thee with water, yea, I thoroughly washed away thy blood from thee; and I anointed thee with oil. I clothed thee also with brodered work, and made thee shoes of badger's skin, and I placed on thy head a turban of fine linen, and I covered thee with silk. And I decked thee with ornaments, and I placed bracelets upon thy hands, and a chain around thy neck. And I placed a ring on

12 גרונך: ואתן טם על אפך ועינים על אונך ועצרת
 13 תפארת בראשך: ותעדי ורב וכסף ומלושך ששי ומשי
 ורקמה סלת ורבש ושמן אכלתי ומיני במאד מאד
 14 ותצלת למלכות: ויצא לך שם בטום בלפני כובליל
 הוא כרדלי אשר שפתי עלך נאם אדני יהוה:
 15 ותבטתי בלפך ותוני ולשמך ותשקך אדני ותוטתך
 16 על כל יעובר לדדוי: ותקתי כמנצח ותעשר לך כמית
 17 טלאות ותוני עליהם לא באות ולא יהיה: ותקתי כלי
 תפארתך מזהבי ומכסף אשר נתתי לך ותעשר לך
 18 צלבי ובר ותוני רבם: ותקתי את יבני רקמתך ותכסים
 19 ושמי וקמתי נתתי לפניכם: ולחמי אשר נתתי לך
 סלת ושמן ורבש האכלתיך ותתדו לפניכם לרתי
 כ יחח מתי נאם אדני יהוה: ותקדו את כרדך ואת בנימתיך
 אשר ולתי לי ותוקחים להם לאכול תעט מתוטתי:
 21 ותשקטי את רבי ותתנים כעקבי אתם להם: ואת
 22 כל תועבתך ותטותך לא וקרתי אתימי נעוודי בהיותך
 23 עירם וערה מתבוסת בדמך היות: ויהי אחרי כל
 24 הקתך איראוי לך נאם אדני יהוה: ותבדילך גב ותעשר
 כה לך רמה בכל רחוב: אל כל ראש דרך בית המדך
 ותתעבי אתי בך ותשקני אתי בגלך לכל יעובר ותרכי
 26 את מוטתך: ותוני אל בני מעצרים שגנך גדלי בשר
 27 ותרכי את מוטתך להביעני: והנה נשתי ידי עלך
 ואנעק חקך ואתך בנפש שאתך בנות פלשתים
 28 הנכלמות מירדך ויהי: ותוני אל בני אשר מבלתי
 29 שבעתך ותונים וגם לא שבעת: ותרכי את מוטתך אל
 ל ארץ כנען בשקיהם ויסבאות לא שבעת: מה אמלה
 לכתך נאם אדני יהוה כעשיתך אתי בגל ארץ מצרה
 31 אשר נאם שלמתי כבניתך נבך בראש כל ירדך ומשנה
 32 נשיתי בכל ירחוב ולא יהיה כוונה לקלס אתי: האשך
 33 הנוצאת תחא אישה חקך את ירם: לקלונות ותר
 גרה ואת נפת אתי נרדך לכל מאכליך ותשחתי אתם
 34 לבוא אליך מסביב בתוונתך: ויהי בך חפך מירדשים
 בתוונתך ואתך לא ונה ובתך אתן ואתן לא יתעד
 35 לך ותתי להפך: לבן ונה שמע דברי יהוה: כרה
 אפר אדני יהוה עין השפך נחשתך ותגלה ערותך
 בתוונתך על מאכליך ועל כל גלגולי תועבותך וכרמי
 37 גנך אשר נתתי להם: לבן גני מקבץ אתי בגל מאכליך
 אשר ערבת עליהם ואת כל אשר אהב על כל אשר
 שאת וקבצתי אתם עלך מסביב ונליתי ערותי אלכם
 38 והיא אתי בגל ערותך: ושפתיך משפטי נאפת ושפתי
 39 דם ותטתך דם חמה וקנאה: ונתתי אתך בדם והרסו
 נבך ונתני רמתיך והשפיתו אותך בגדך ולקחו כל
 תפארתך והיתוך ערם וערה: והעלי עלך קהל גרונך
 41 אותך באבן ויתקנך בתרבותם: ושרפו בתוך באש
 ועשיתך ששמים לעני נשים רבות והשבתך מוניה
 42 ומדתן לא תחגי עווד: ותחתי חמתי בך ופרה קנאתי
 43 מקך ושקטתי ולא אכעם עוד: וכן אשר לא זכרתי
 אתימי נעוודי ותגרורלי בכל אלה ויסדלי לא דרדך

בראש נתתי נאם אדני יהוה ולא נשיתי את הוניה על
 כל תועבתך: הנה כל המשל עלך מישל לאמר באמה
 44 בתה: כדאמך את נעלת אישה ובנה ואחיות אחותך
 את אשר יעלו אנשיה ובניהן אמכן חתית ואביון אמרי:
 46 ואחותך הגדולה שמרון היא ובנותיה הושבת על
 שמאלך ואחותך הקטנה מכך הושבת מימין סדס
 ובנותיה: ולא ברכיהן חלבת ובתועבותיהן נשיתי
 47 כמעט קט ותשחתי מקן בכל דרדך: חראי נאם
 48 אדני יהוה אסי עשתה סדס אחותך היא ובנותיה כאשר
 49 עשית את ובנותך: והנה הנה עין סדס אחותך נאן
 שבעת לחם ושלת השקט היה לה ובנותיה ורעני
 ואביון לא חסוה: ותגדניה ותעשניה תועבה לפני
 51 ואסר אתן כאשר ראיתי: ושמרון כהני המאסך לא
 קטאה ותרכי את תועבותיך מהנה ותעדי אתי אחותך
 52 בכל תועבותיך אשר עשיתי: נסאתי שאי כלמתך אשר
 פללת לאחותך כהמאסך אשר התעבה מקן תעבקה
 53 מקך ונסאת כשי ושא כלמתך בעדקתך אחותך:
 54 ושבתי את שבותיך את שבות סדס ובנותיה ואת שבות
 55 שמרון ובנותיה שבות שבותך בתקנה: ולמני נשא
 כדמך וכלמת מכל אשר עשית בתקנה אתן: ואחותך
 57 סדס ובנותיה תשבן לקדמון ושמרון ובנותיה תשבן
 לקדמון ואת ובנותך תשבנה לקדמון: ולא תהיה
 56 סדס אחותך לשמונה כפך בזם נאניך: בטדס תלה
 57 הקדך כמו עת דרפת בנות ארם וכל סבבותיה בעת
 פלשתים השאטת אותך מסביב: אתי מקך יאר
 58 תועבותיך את נשאתים נאם יהוה: כי כה אמר
 59 אדני יהוה ונשית אותך כאשר נשית אשר בניתי אלה
 לך ברית: וקרתי אני אתי בריתי אותך בימי נעוודך
 61 ותקומתי לך ברית עולם: וזכרת את דרדך וכלמת
 62 בקתך אתי אחותיך הגדלות מקך אתי הקטנות מקך
 ונתתי אתן לך לענות ולא מבריתך: תקומתי אני
 63 אתי בריתי אתך ונעית בראי: יהוה: למען תוכי ובשתי
 ולא יהי לך עוד פתחון פה מפני כלמתך ככפתי לך
 לכל אשר עשית נאם אדני יהוה:

CAP. XVII. II

ויהי דברי יהוה אלי לאמר: בראש הנה חזקה ומשל
 מישל אל בית ישראל: ואמרת כה אמר יהוה יהוה
 3 הנשר הגדול גדול הכנפים אך האבר מלא הניצה
 אשר לו הרקמה בא אליה לבנות ונקח אתי צמרת הארז:
 את ראש עיקותי קחך וביארו אל ארץ כנען בעיר
 4 רכלים שמו: וקח מניע הארץ ויתנדו כשרה צמח
 5 קח על מי רבים צפצפה שמו: וצמח ויהי לבן
 6 כרחת שפלה קומה לפנות רלייתו אלי ושקשתי מחתו
 7 יהוה ותהי לבן ותעש בדם ותשלה פאות: והיו עשר
 8 אהר גדול גדול כנפים ורב נצה והנה לבן חזאת
 בפנה שרשיה עלי רליותו שלחה ללו להשקות אותה
 מנרות מנעה: אל שרדה טוב אלמים רבים היא
 שתולה לעשית ענה ולשאת פרי להיות לבן אדרת:

ויהי דברי יהוה אלי לאמר: בראש הנה חזקה ומשל
 מישל אל בית ישראל: ואמרת כה אמר יהוה יהוה
 הנשר הגדול גדול הכנפים אך האבר מלא הניצה
 אשר לו הרקמה בא אליה לבנות ונקח אתי צמרת הארז:
 את ראש עיקותי קחך וביארו אל ארץ כנען בעיר
 רכלים שמו: וקח מניע הארץ ויתנדו כשרה צמח
 קח על מי רבים צפצפה שמו: וצמח ויהי לבן
 כרחת שפלה קומה לפנות רלייתו אלי ושקשתי מחתו
 יהוה ותהי לבן ותעש בדם ותשלה פאות: והיו עשר
 אהר גדול גדול כנפים ורב נצה והנה לבן חזאת
 בפנה שרשיה עלי רליותו שלחה ללו להשקות אותה
 מנרות מנעה: אל שרדה טוב אלמים רבים היא
 שתולה לעשית ענה ולשאת פרי להיות לבן אדרת:

thy nose, and earrings in thy ears, and a crown
 13 of splendor on thy head. Thus wast thou ornamented with gold and silver; and thy garments were of fine linen, and silk, and brodered work; fine flour, and honey, and oil didst thou eat; and thou wast exceedingly beautiful, and thou didst
 14 succeed to acquire dominion. And thy fame went forth among the nations, because of thy beauty; for it was perfect. And thy glorious ornaments, which I had put upon thee, saith the Lord Eternal.
 15 But thou didst trust in thy beauty, and play the harlot because of thy fame, and lavish thy lewd caresses on every one that passed by—on him they were bestowed. And thou didst take from thy garments, and deck thee high-places with divers colors, and play the harlot thereupon; never should the like come to pass, and never should it be so.
 17 And thou didst take thy elegant ornaments of my gold, and of my silver, which I had given thee, and make for thyself male images, and play the harlot with them; and thou didst take thy brodered garments, and cover them: and my oil and my incense didst thou place before them. And my bread which I had given thee, fine flour, and oil, and honey, which I had let thee eat, even this didst thou set before them for a sweet savor?
 20 Yes, so it was, saith the Lord Eternal. And thou didst take thy sons and thy daughters, whom thou hadst born unto me, and didst slaughter these unto them to be devoured; (but) were thy acts of
 21 lewdness not yet enough. That thou didst slay my children, and give them up to cause them to pass through the fire for them? And in all thy abominations and thy acts of lewdness thou didst not remember the days of thy youth, when thou wast naked and bare, when thou wast stained
 23 with thy blood. And it came to pass after all thy wickedness,—(wo, wo unto thee! saith the Lord Eternal.)—That thou didst build unto thyself eminences, and make thyself elevations in every street.
 25 On the corner of every road didst thou build thy elevations, and make thy beauty abominable, and spread out thy feet to every one that passed by, and multiply thy acts of lewdness, and thou didst play the harlot with the Egyptians, thy neighbors, with large limbs, and multiply thy acts of lewdness, to provoke me to anger. And, behold, I stretched out my hand over thee, and diminish'd thy stated portion; and I gave thee up unto the will of those that hate thee, the daughters of the Philistines, who were made to blush for thy incestuous course. Then didst thou play the harlot
 28 with the sons of Chaldea, because I hadst not given thee, and wast even then not satisfied. And thou didst multiply thy lewdness with the traders' land as far as Chaldea; and even with this wast thou not satisfied. How very corrupt is thy heart, saith the
 30 Lord Eternal, seeing thou didst all these things, 31 deeds of an abandoned lewd woman! Seeing that thou didst build thy eminences at the corner of every road, and make thy elevations in every street; and wast not like a harlot, as thou scornedst the wages. O thou adulteress wife! who, while bound to her husband, receiveth strangers!
 33 Unto all harlots they give presents; but thou hast given thy presents to all thy lovers, and hast bribed them, that they might come unto thee from every side in thy acts of lewdness. And the reverse was the case with thee from (other) women in thy acts of lewdness, that men did not follow thee to seek thy lewd caresses; and because thou gavest the wages, and no wages were given thee: so was it the reverse with thee. Therefore, O harlot, hear the word of the Lord! ¶ Thus hath said the Lord Eternal, Whereas thy wealth was squandered, and thy nakedness was uncovered through thy lewd acts with thy lovers, and with thy abominable idols, and for the blood of thy children, whom thou didst give unto them: Therefore, behold I will gather all thy lovers, whom thou hadst given pleasure, and all whom thou hast loved, together with all whom thou hast hated,—yea, I will gather them all round about thee, and will uncover thy nakedness unto them, that they may see all thy nakedness. And will judge thee, as adulteresses and women that shed blood are judged: and I will bring upon thee the blood of fury and jealousy. And I will also give thee up into their hands, and they shall pull down thy eminences, and shall break down thy elevations; and they shall strip thee of thy clothes, and they shall take thy elegant ornaments, and leave thee naked and bare.
 40 And they shall bring up against thee an assembly, and they shall stone thee with stones, and thrust
 41 thee through with their swords: And they shall burn thy houses with fire, and execute punishments on thee before the eyes of many women; and I will cause thee to cease from being a harlot, and also the wages (of sin) shalt thou not give any more.
 42 And then will I assuage my fury on thee, and my jealousy shall depart from thee, and I will be

quiet and will be no more angry. Because that 43 thou didst remember the days of thy youth but didst irritate nie with all these things: behold, therefore I also will bring thy course upon thy head, saith the Lord Eternal, and thou shalt no more commit incest with all thy (other) abominations. Behold, every one that speaketh in proverbs 44 shall use this proverb against thee, saying, As the mother is, so is her daughter. ¶ And thou, O mother's daughter, loathing her husband and her children; and thou art the sister of thy sisters, who have loathed their husbands and their children: your mother was a Hittite, and your father an Amorite. And thy elder sister is Samaria, 45 she with her daughters, that dwelleth at thy left hand, and thy younger sister, that dwelleth at thy right hand, is Sodom with her daughters. Yet 47 not even in their ways didst thou walk, nor according to their abominations: as though this were quite too little, and thou wast more corrupt than they in all thy ways. As I live, saith the 48 Lord Eternal, Sodom thy sister, she with her daughters, hath not done as thou hast done, (thou with thy daughters. Behold, this was the iniquity 49 of thy sister Sodom: Pride, abundance of food, and prosperous security were hers and her daughters'; which the hand of the perdition didst not strengthen. And they became haughty, and committed abominations before me: therefore did I remove them when I saw their course. And Sa- 51 maria hath not committed even the half of thy sins; but thou didst multiply thy abominations more than thy; and thou hast justified thy sisters through all thy abominations which thou hast done. Bear thou also thy own confusion, which thou didst add unto each of thy sisters; through thy sins, which thou hast committed more abominably than they, are they made more righteous than thou: therefore thou also—be ashamed, and bear thy confusion, since thou hast justified thy sisters. And I will bring back again their 53 captivity, the captivity of Sodom and her daughters, and the captivity of Samaria and her daughters, and the captivity of the captivity of the daughters of them: that thou mayest bear thy confusion, and mayest be confounded because of all that thou hast done, when thou art a comfort unto them. And thy sisters, Sodom and her 55 daughters, shall return to their former state, and Samaria and her daughters shall return to their former state, and thou and thy daughters shall return to your former state. And was not thy sister Sodom a report in thy mouth in the days 56 covered, as at the time of the reproach of the daughters of Syria, and all those round about her, the daughters of the Philistines, who taunted thee on all sides? Thy incest, and thy abominations,— 58 thou thyself hadst to bear them, saith the Lord. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, I will even 59 deal with thee as thou hast done, thou who hast despised the path by breaking the covenant. Nevertheless will I indeed remember my covenant with thee in the days of thy youth, and I will establish unto thee an everlasting covenant. And 60 thou shalt then remember thy ways, and be confounded, when thou receivest thy sisters, both those that are older than thou and younger than thou; and I will give them unto thee, for daughters, though not because thou wast faithful to the covenant. And I will establish my covenant with thee; and thou shalt know that I am the Lord; 61 In order that thou mayest remember, and feel ashamed, and never open thy mouth any more because of thy confusion, when I forgive thee for all that thou hast done, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XVII.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, put forth a riddle, and propound a parable unto the house of Israel: And say, Thus 3 hath said the Lord Eternal, The great eagle with large wings, long winged, full of feathers, who is rich in many colors, came unto the Lebanon, and took the highest branch of the cedar: The top- 4 most of its young twigs did he cut off, and carry it into the traders' land, and sent out slaves of merchants. And he took some of the seed of the land, and planted it in a fruitful field; he placed it by great waters, he transplanted it among the willow-trees. And it grew, and became a 6 trailing vine of low stature, the tendrils of which should turn toward him, and the roots of which should be under him: so it became a vine, and brought forth branches, and sent out shoots. There 7 was also another great eagle with large wings and many feathers; and, behold, this vine did bend its roots fawning toward him, and shot forth its tendrils toward him, that he might water it, from the beds where it was planted: (Although) it was 8 planted in a good field by great waters, that it might produce boughs, and that it might bear fruit, that it might become an elegant vine. Say now, 9

9 ואליהגלולים נשא עליו תועבה עשה: בנשך נתן
 13 ותרכית לקח חזו לא יזה את כלבתועבות האלה
 עשה מות ימת דמיו בו יתנה: והנה הילד בן ויחא
 14 אתכלבתמאת אביו אשר עשה דר' ולא יעשה בהו:
 עלתהדרים לא אכל ועניו לא נשא אלגלולי בית
 15 ישראל אתאשת רעהו לא טמא: ואיש לא ינהה חבל
 16 לא חבל וקלה לא יגל לחמו לרעב נתן וערום כסדר
 כגד: מעני השיב ידו נשך ותרכית לא לקח משפטי
 17 עשה בחקותי הלך הוא לא ימת בעון אביו חנה יתנה:
 18 אביו כרעטק עשק גול גול אח ואשר לאישוב עשה
 19 בתוך עמו והנהמת בעונו: ואמרתם מהע לאינשא
 20 הכן בעון האב והכן משפט ועדקה עשה את בלחקותי
 21 שפמי ויעשה אתם חנה יתנה: הנפש החטאת היא תמות
 כ בן לאינשא: בעון האב ואב לא ישא בעון הבן עדבת
 הצדק עליו חנה ורשעת רשע עליו חנה:
 21 והרשע כי ישוב מכלחטאתו אשר עשה ושמר את
 בלחקותי ועשה משפט ועדקה חנה חנה לא ימות:
 22 כלפשיעיו אשר עשה לא יזכרו לו בעדקתו אשרעשה
 23 חנה: החפץ אחפץ מות רשע ואם אדני יזה הלא
 24 בשובו מדרךיו חנה: ובשוב צדיק מצדקתו
 ועשה עול ככל התועבות אשרעשה הרשע יעשה חזו
 כלצדקתו אשרעשה לא תזכרנה בעמלו אשרעמל
 25 ובחטאתו אשרטמא כם ימות: ואמרתם לא יתכן תרוך
 26 אדני שמענוא בית ישראל הדרכל לא יתכן הלא
 27 דרכים לא יתקנו: בשוובצדיק מצדקתו ועשה עול
 28 ומת עלתם בעוולו אשרעשה ימות: ובשוב רשע
 מרשעתו אשר עשה יעשה משפט ויעדקה הוא אתנישפי
 28 יתנה: ויראה וישוב מכלפשיעו אשר עשה חזו חנה
 לא ימות: ואמרנו בית ישראל לא יתכן תרוך אדני
 29 הדרכל לא יתקנו בית ישראל הלא דרכים לא יתקנו:
 30 לכן איש כדרךיו אשפט אתכם בית ישראל ואם אדני
 31 יתנה שוובו והישובו מכלפשיעכם ולא יתנה לקם
 למקשול עון: השליכו מעליכם אתכלפשיעכם אשר
 32 פשעתם כם ועשו לקם לב חדש רוח חדשה וקמה
 חמתו בית ישראל: כי לא אחפץ במות המת ואם אדני
 יתנה והישובו חזו:

CAP. XIX. ט'

1 ואחל שא קינה אלנינשא ישראל: ואמרת מה אמך
 2 לבוא בין אריות רבצה בתוך פרים רבמת נהיה:
 3 ותעל אתר מגרה כפיר הנה ילמד לטרףטרף אדם
 4 אכל: והשמעו אליו נים בשחתם תנפש נובאדי בחתים
 5 אל ארץ מצרים: ותרא כי יתלה אבדה תקומה ותקח
 6 אתר מגרה כפיר שמחתי: ותחלד בתוך אריות כפיר
 7 הנה וילמד לטרףטרף אדם אכל: נדע אלמחתי
 8 וערתם החרים ותשמ אליו ומלאה מקול שאחתי: ותטע
 9 עליו נים סביב מזרעית ופרשע עליו רשקם בשחתם
 10 תנפש: ויתגדו בסניר בחתים נובאדי אלמלך ככל
 11 יבארו במצודות לממן לאישמע קולו עוד אלחדר

9 אמר כה אמר אדני יתנה תעלה הלא את ישראל
 10 נתק ואתפרדו: וקסם ונכש כלטמא צמחה תיבש
 ולאכובוע גדולה ובעם רב למשאות אותה משדשיה:
 11 והנה שתולה התעלה הלא כנעת בה רוח הקדים תיבש
 12 ויש עלערפת צמחה תיבש: והיו דברותיה
 13 אלי לאמר: אמרנא לבית המרי הלא ידעתם מרד
 אלה אמר הנהבא מלךככל ויחלם ויחך אתמלכה
 14 ואתישריה וקא אתם אלו כבלה: ויחך מרע המלכה
 15 ויכרת אתו ברית וקא אתו באלה ואתאילי הארץ לקח:
 16 להיות ממלכה שפלה לבלתי התנשא לשמר את
 17 ברותו לעמקה: וימרדבו לשלח מלאכו מצרים
 לתתלו סוסים ועסרוב היעלה המלט העשה אלה:
 18 והפך ברית ונמלט: חראני נאם אדני יזה אסלא
 19 במקום המלך הממלך אתו אשר קנה אתאלתו ואשר
 20 הפך אתבריתו אתו בתוךככל ימת: ולא בודל גול
 21 ובקהל רב יעשה אותו פרעה במלחמה בשפך סלה
 22 ובכנות דגן לתבנית נפשות רבות: ויזה אלה להפך
 ברית והנה נתן ידו וכלאלה עשה לא ימלט:
 23 לכן כהאמר אדני יזה חראני אסלא אלתו אשר קנה
 כ ברותי אשר הפך ונתחו בראשו: ופרשתי עליו רשמי
 ונתפש במצדתי וביאותי ככלה ונשפתי אתו שם
 24 מעלו אשר מעלני: ואת כלמברתי ככלאניו
 כתרב פלו והנשארים לכלרית פתשו ודעתי כי אני
 25 יתנה דברתי: כה אמר אדני יזה ולקחתי אני
 מצמרת הארץ הרמה ונתתי מראש יקוחו יד אקטרף
 26 ושתלתי אני על הרמה ויתלו: כה מרים ישראל
 אשרתלו ונשא ענה ועשה פרו ודקה לארץ אשרי בשפט
 27 תחתיו כל צפור כלכמה בעל היתיו שבה: והעו
 כלעצי השדה כי אני יתנה השפלותי עז גבה הגבתי
 עז שפל הובשתי עז לח והפקחתי עז לבש אני יתנה
 דברתי ועשיתי:

CAP. XVIII. ח

1 והיו דברותיה אלי לאמר: מהדלכם אתם משלים את
 2 המשל הזה עלאמת ישראל לאמר אבות יאכלו בשר
 3 ושני הבנים תקהונו: חראני נאם אדני יתנה אסדתיה
 4 לכם עוד משל המשל הנה בישראל: הן כלבתנפשות
 5 ל יתנה כנפש האב וכנפש הבן לידעה הנפש החטאת
 6 היא חמתו: ואיש כירחנה צדיק ועשה משפט ועדקה:
 7 אליתרמים לא אכל ועניו לא נשא אלגלולי בית
 8 ישראל ואתאשת רעהו לא טמא ואלאשה נדה לא
 9 יקרה: ואיש לא ינהה חבלתו חוב ישוב וקלה לא יגל
 10 לחמו לרעב חזו ועירם וכסדרכגד: בנשך לאיחזו
 11 ותרכית לא יחך משול ישיב ידו משפט אמת יעשה
 12 בין איש לאיש: בחקותי הלך ומשפט שמר לעשות
 13 אמת צדיק הוא חנה חנה נאם אדני יתנה: והילד בן
 14 כפין שפך דם ועשה אח מאחד כאלה: והוא את
 15 כלאלה לא עשה כי גם אליתרמים אכל ואתאשת
 16 רעהו טמא: עז ואביו חנה וקלות גול חבל לא ישיב

Thus hath said the Lord Eternal, Shall it prosper? Behold, the other will pull up its roots, and its fruit will be cut away, that it may dry up; every one of its growing leaves shall dry up; and not with great power and numerous people (will he have to come) to tear it away from its roots.

10 Yea, behold, although it is planted, shall it prosper? Lo, as soon as the east wind toucheth it, shall it be utterly dried up; in the beds where it

11 groweth shall it dry up. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Do now say to the rebellious family, Know ye not what these things mean? Say, Behold, the king of Babylon came to Jerusalem, and took away its king and its princes,

13 and he brought them unto himself to Babylon; And he took one of the royal seed, and made a covenant with him, and bound him with an oath; but the mighty of the land did he take away; That the kingdom should be debased, so as not to lift itself up; that it should keep his covenant that it might continue to exist. But he rebelled against him by sending his messengers into Egypt, that they might give him horses and numerous people. Shall he prosper? shall he escape that doth such things? yea, he hath broken the covenant, and shall

16 he escape? As I live, saith the Lord Eternal, surely in the residence of the king that hath made him king, whose oath he hath despised, and whose covenant he hath broken, even near him in the midst of Babylon shall he die. And not with a mighty army and a large assembly shall Pharaoh labor for him in the war, when (the other) casteth up mounds, and buildeth works of attack, to cut

18 off many souls. Yea, he that hath despised the oath by breaking the covenant, when, lo, he had given his hand, and hath done all these things, shall not escape. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, As I live, surely my oath that he hath despised, and my covenant that he hath broken,—even this will I bring upon his own head.

20 And I will spread my net over him, and he shall be caught in my snare, and I will bring him to Babylon, and will judge him with him there for his trespass which he hath committed against me. And all his fugitives with all the wings of his army shall fall by the sword, and those that remain shall be dispersed toward all winds; and ye shall know that I the Lord have spoken it.

22 ¶ Thus hath said the Lord Eternal, But I myself will take (a part) of the highest branch of the high cedar, and will preserve it; from the topmost of its young twigs I will crop this a tender one, and I myself will plant it firmly upon a

23 high and eminent mountain: On the mountain of the height of Israel will I plant it firmly; and it shall produce boughs, and bear fruit, and become an elegant cedar; and there shall dwell under it all fowls, every thing that hath wing; in the

24 shadow of its light branches shall they dwell. And all the trees of the field shall know that I the Lord have made low the high tree, have made high the lowly tree, that I have dried up the green tree, and have caused to flourish the dry tree: I the Lord have spoken and have done it.

CHAPTER XVIII.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, What mean ye, that ye use this proverb in the country of Israel, saying, The fathers have eaten sour grapes, and the teeth of the children

3 are set on edge? As I live, saith the Lord Eternal, ye shall not have any more to use this

4 proverb in Israel. Behold, all the souls are mine; as the soul of the father, so also the soul of the son—mine are they: the soul which sinneth

6 that alone shall die. But if a man be righteous, and execute justice and righteousness; Upon the mountains he eateth not, and his eyes he lifteth

7 not up to the idols of the house of Israel, and the wife of his neighbor he defleth not, and unto a woman in her separation he cometh not near; And he overreacheth no man, he restoreth his pledge for a debt, a robbery he doth not commit, his bread he giveth to the hungry, and the naked he

8 covereth with a garment; Upon interest he giveth not forth, and increase he doth not take, from wrong he withdraweth his hand, true judgment he executeth between man and man; In my statutes he walketh steadfastly, and my ordinances he keepeth to deal truly; he is righteous, he shall

10 surely live, saith the Lord Eternal. If he (now) beget a dissolute son, that sheddeth blood, and doth to his neighbor any one of these things; And he is one that doth none of these (duties); but eateth even upon the mountains, and defleth the

12 wife of his neighbor; The poor and needy he overreacheth, he is guilty of robberies, the pledge he restoreth not, and to the idols he lifteth up his eyes, abominations he committeth; Upon interest

13 he giveth forth, and increase he taketh; and he should live? he shall not live; all these abominations hath he done, he shall surely die; his blood shall be upon him. And behold, if he beget a

14 son, who seeth all the sins of his father which he hath done, and he considereth, and doth not the like of them; Upon the mountains he eateth not,

15 and his eyes he lifteth not up to the idols of the house of Israel, the wife of his neighbor he defleth not; And he overreacheth no man, a pledge he

16 withholdeth not, and he doth not take upon himself guiltily, his bread he giveth to the hungry, and the naked he covereth with a garment; From

17 poor he withdraweth his hand, interest and increase he taketh not; my ordinances he executeth; in my statutes he walketh;—he shall not die for the iniquity of his father, he shall surely live.

18 His father, because he unjustly withheld (wages), is was guilty of robbery on his brother, and did that which is not good in the midst of his people,—and lo, he died through his iniquity. ¶ Yet say ye,

19 Why doth not the son bear part of the iniquity of the father? when the son hath executed justice and righteousness, all my statutes hath he kept, and hath done them: he shall surely live. The

20 soul that sinneth, she alone shall die: the son shall not help to bear the iniquity of the father, and the father shall not help to bear the iniquity of the son: the righteousness of the righteous shall be upon him, and the wickedness of the wicked shall be upon him. ¶ And the wicked, when he

21 turneth away from all his sins that he hath committed, and keepeth all my statutes, and executeth justice and righteousness, shall surely live, he shall not die. All his transgressions which he

22 hath committed shall not be remembered upon him: through his righteousness which he hath done shall he live. Have I then the least pleasure in

23 the death of the wicked? saith to Lord Eternal; and not in his turning away from his ways, that he may live? ¶ But when the righteous turneth

24 away from his righteousness, and committeth wrong, and doth according to all the abominations that the wicked man doeth, shall he live? all his righteousness that he hath done shall not be remembered; through his trespass which he hath committed, and through his sin that he hath done,—through them shall he die. Yet ye say, The way

25 of the Lord is not equitable: hear now, O house of Israel, Is not my way equitable? Is it not

26 your ways which are not equitable? When a righteous man turneth away from his righteousness, and doth wrong, and dieth therefor; through his wrong which he hath done must he die. ¶ Again,

27 when the wicked turneth away from his wickedness which he hath committed, and executeth justice and righteousness; he shall indeed preserve his soul alive. Because he hath considered, and

28 turned away from all his transgressions which he had committed: he shall surely live, he shall not die. ¶ Yet say the house of Israel, The way of the Lord is not equitable: are not our ways equitable,

29 O house of Israel? Is it not your ways which are not equitable? Therefore will I judge you, every one according to his ways. O house of Israel, saith the Lord Eternal: return ye, and cause others to return from all your transgressions, that iniquity may not become your stumbling-block.

31 Cast away from yourselves all your transgressions, whereby ye have transgressed; and make yourselves a new heart and a new spirit; for why will ye die, O house of Israel? For I have no pleasure in the

32 death of him that deserveth to die, saith the Lord Eternal: therefore convert yourselves, and live.

CHAPTER XIX.

¶ And thou,—do thou lift up a lamentation for the princes of Israel, and say, What a noble lioness was thy mother! Her cubs did she raise down, in the midst of young lions did she raise her whelps! And she brought up one of her whelps; he became a young lion, and he learned to tear in pieces the prey; (even) men he devoured. And when nations heard of him, he was

4 caught in their pit, and they brought him with nose-rings unto the land of Egypt. Not as she

5 did say, that she had no whelp; that her hope was lost, she took another one of her whelps, and made him a young lion. And he went up and

6 down in the midst of lions, he became a young lion; and he learned to tear in pieces the prey; even men he devoured. And he broke down

7 their palaces, and their cities laid he in ruins; and then was terrified the land, with all that filled it, because of the noise of his roaring. Then set themselves the nations against him on every

8 side from the provinces; and they spread over him their net; in their pit, he was caught. And they

9 put him in a cage with nose-rings (in his nose), and they brought him to the king of Babylon; they brought him into strong-holds, in order that his voice should no more be heard on the moun-

22 עלהם לבלתי אפי כם במדבר: והשיבתי אתידי ואניש
 לקמן שמי לבלתי: החל לעני בנים אשר הוצאתי
 23 אהם לענייהם: וביאני נשאתי אתידי להם במדבר
 24 להפיץ אתם בנים ולקרות אתם בארצות: וכן משפטי
 לא ישינו וחקתי מאסו ואת שבתותי חללו ואת ידולי
 25 אבותם היו עיניהם: ונסיאני נתתי להם חקם לא
 26 טובים ולשפטים לא יתנו בקדם: ואמא אתם במתנותם
 בהעבור בלפטר חכם למען אשמים למען אשר דש
 27 אשר אני ויהי: לכן דבר אל בנות ישראל בראדם
 28 ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה ידו ואת נדפו אתי
 אבותיכם במעלם כי מעל: ואביאם אלהאני אשר
 29 נשאתי אתידי לתת אתה להם וראו בלעבתי רמה
 30 ובלעני עבות ונבדושם את צדקתם והנשישם פעם
 31 קרבנם ונשישם סרה רחמי ויתורם וסני יש אתי ונכרתם:
 32 ואמר אליהם כה הקמה אשר אתם הבאים יש ויקרא
 33 שמה בקה עד חקם הנה: לכן אמר אל בנות
 34 ישראל כה אמר אדני יהוה הברוך אבותיכם אתם
 35 נטמאים ואתרי בשפטים אתם ונים: ובשאת מתותיכם
 36 בהעבור בניכם קאש אתם ונמאם לכל גליליכם עד
 37 היום ואני אדרש אתם בית ישראל חראי: ואם אדני
 38 יהוה אבד אדקש להם: והעלה על דונותם הן לא
 39 תהיה אשר אתם אמרים נהיה כיום במשפחות
 40 הארצות לשרת עין ואבן: חראי ואם אדני יהוה אם
 41 לא ביד חוקה ובורוע נטרה ובחמה שפוקה אמלוד
 42 עליכם: והוצאתי אתכם מדתנימים וקבצתי אתכם מן
 43 הארצות אשר נפוצתם כם ביד חוקה ובורוע נטרה
 44 ובחמה שפוקה: ותבאתי אתכם אל מדבר העמים לה
 45 ונשפתי אתכם שם פנים אל פנים: באשר נשפתי
 46 את אבותיכם במדבר ארץ מצרים בן אשפת אתכם
 47 ואם אדני יהוה: והגברתי אתכם תחת השפט והבאתי
 48 אתכם בגלגלת תברתי: וברתי מלך הגרדים ותפושעם
 49 כי מארץ מגדוהם איצא אותם ואל ארמת ישראל
 50 לא: ובוא ודעתם בראני יהוה: ואתם בית ישראל כה
 51 אמר אדני יהוה איש גולילי לכו עברו ואחר אסיאניכם
 52 שמעים אל ואתישם קדשו לא תחללו עוד במתנותיכם
 53 ובגליליכם: כי בדרקדשו ברו מרום ישראל ואם
 54 אדני יהוה שם יעבדי בלביית ישראל כלה בארץ שם
 55 ארצם ושם אדרוש אתי ומוותיכם ואתי ראושר
 56 משואותיכם בגל קדשכם: ברת יחזקאל ארצה
 57 אתכם בהוציא אתכם מדתנימים וקבצתי אתכם מן
 58 הארצות אשר נפצתם כם ונקדשתי כם לעני העמים
 59 וידעתם בראני יהוה בהביא אתכם אל ארמת ישראל
 60 אלהאני אשר נשאתי אתידי לתת אתה לאבותיכם:
 61 ונכרתם ישם את דבר בניכם ואת בלעלותיכם אשר
 62 נטמאתם כם ונקמתם בפניכם בגל דתותיכם אשר
 63 עשיתם: וידעתם בראני יהוה בעשותי אתכם למען
 64 שמי לא מרביבים העמים ובלעלותיכם השחתות בית
 65 ישראל ואם אדני יהוה:

ישראל: אמר כגון בדרך עלימים שתולה פתיה
 11 יעשה חוקה מינים רבים: ותחילה משה שו אל שבת
 12 משלים ותנקה קומתי עליהן עבתים וראו כבודי כרב
 13 דליתיו: ותקש בחמה לארץ השלכה ורום הקדש הוביש
 14 פתיה ותפרקו ובישו משה ענה איש אלהתו: ועתה
 15 שתולה במדבר בארץ צרה וקמא: ומנא איש ממטה
 16 בדיה פתיה אלהה ולא יתנה בה משה שו שבת למישל
 17 קנה היא ותהי לחנה:

CAP. XX. כ

א ויהי בשנה השביעית בחמשי בעשור לחדש באו
 אנשים מוקני ישראל לדרוש אתי ויהו גשבו לפני:
 2 ויהי דבר יהוה אלי לאמרי: בראדם דבר אתי וקני
 3 ישראל ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה הדרוש
 4 אתי אתם באים היאנו אבי אדרש להם ואם אדני
 5 יהוה: התשפט אתם התשפטו בראדם אתי ותיקבות
 6 אבותם הודיעם: ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה
 7 ביום בברתי בישראל ואשא ידי להם ביד עקב ואנני
 8 להם בארץ מצרים ואשא ידי להם לאמר אני יהוה
 9 אלהיכם: ביום הווא נשאתי ידי להם להוציאם מארץ
 10 מצרים אלהאני אשר תרתיו להם ובת חלב ודבש אבני
 11 היא לגל הארצות: ואמר אליהם איש שקוצי עיני
 12 השליכו ובגלילי מצרים אלהתמאנו אני יהוה אלהיכם:
 13 ומרדכו ולא אבו לשמע אלי איש אתי שקוצי עיניהם
 14 לא השליכו ואתי גלילי מצרים לא עובו ואמר לשפך
 15 חמתי עליהם לבלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים:
 16 ואיש למען שמי לבלתי החל לעני בנים אשר נתתי
 17 בתוכם אשר נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ
 18 מצרים: וואציאם מארץ מצרים ואבאם אל המדבר:
 19 ואסן להם את חקותי ואת משפטי הודעתי אתם אשר
 20 יעשה אתם האדם ותי בקדם: ונם את שבתותי נתתי
 21 להם להיות לאות בני וביניהם לדעת כי אני יהוה
 22 מקדשם: ונמרדכי בית ישראל במדבר בחקותי לא
 23 הלכו ואתי משפטי מאסו אשר יעשה אתם האדם ותי
 24 בהם ואת שבתותי חללו מאד ואמר לשפך חמתי עליהם
 25 במדבר בלכתם: ואעשה למען שמי לבלתי החל לעני
 26 בנים אשר הוצאתים לעיניהם: ונסיאני נשאתי ידי
 27 להם במדבר לבלתי הבוא אתם אלהאני אשר נתתי
 28 ובת חלב ודבש אבני היא לגל הארצות: וכן במשפטי
 29 מאסו ואת חקותי לא יחללו בהם ואת שבתותי חללו כי
 30 אחר גליליכם להם חק: ותקחם עיני עליהם משחתם
 31 ולא יעשו אתם כלה במדבר: ואמר אל בניכם
 32 במדבר בחובן אבותיכם אל חלכו ואתי משפטיכם
 33 אל תשמו ובלגליליכם אלהתמאנו: אני יהוה אלהיכם
 34 בחקותי לכו ואתי משפטי שמרו ועשו אתם: ואתי
 35 שבתותי קדשו והיו לאות בני וביניהם לדעת כי אני
 36 יהוה אלהיכם: ונמרדכי הננים בחקותי לא יחללו ואתי
 37 משפטי לא שמרו לעשות אתם אשר יעשה אתם
 38 האדם ותי בהם את שבתותי חללו ואמר לשפך חמתי

10 tains of Israel. ¶ Thy mother was like a vine, if I compare thee to aught, planted by the waters: fruitful and full of boughs was she by reason of many waters. And she had strong branches (for 11 many were the sceptres of rulers, and her stature grew up high between the thick-branched trees), and she was seen through her height by means of the multitude of her tendrils. But she was plucked up in fury, to the ground was she cast down, and the east wind dried up her fruit: and torn off and dried up were her strong branches, a fire consumed them. And now is she planted in the wilderness, in a dry and thirsty land. And fire is gone out of a branch of her boughs, and hath devoured her fruit, so that there is no more on her a strong branch for a sceptre to rule. This is a lamentation, and it is become a lamentation.

CHAPTER XX.

1 ¶ And it came to pass in the seventh year, in the fifth month, on the tenth day of the month, that certain men the elders of Israel came to inquire of the Lord, and they sat down before me. 2 ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, 3 Son of man, speak unto the elders of Israel, and say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, Is it to inquire of me that ye are coming? as I live, I will not let myself be inquired of by you, saith the Lord Eternal. Willt thou take them to task, wilt thou take them to task, son of man? then cause them to know the abominations of their fathers: And say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, On the day when I made choice of Israel, I lifted up my hand unto the seed of the house of Jacob, and I made myself known unto them in the land of Egypt: and I lifted up my hand unto them, saying, I am the Lord your God. 6 On the same day I lifted up my hand unto them, to bring them forth from the land of Egypt into a land that I had selected for them, flowing with milk and honey, which is an ornament among all the countries. And I said unto them, Cast ye away every one of the abominations of his eyes, and on the idols of Egypt shall ye not defile yourselves: I am the Lord your God. But they rebelled against me, and they would not hearken unto me; they did not cast away every one the abominations of their eyes, and the idols of Egypt did they not forsake: and I thought then to pour out my fury over them, to let out all my anger against them in the midst of the land of Egypt. 9 But I acted for the sake of my name, so as not to profane it before the eyes of the nations, in the midst of whom they were; because I had made myself known unto them before their eyes, to bring them forth out of the land of Egypt. I therefore caused them to go forth out of the land of Egypt, and brought them into the wilderness. 11 And I gave them my statutes, and my ordinances made I know to them, which a man is to do, that he may live through them. And also my sabbaths gave I unto them, to be as a sign between me and between them, that they might know that I am the Lord who sanctify them. But the house of Israel rebelled against me in the wilderness: in my statutes they walked not, and my ordinances they despised, which a man is to do, that he may live through them; and my sabbaths they greatly profaned: and I then thought to pour out my fury over them in the wilderness, to make an end of them. But I acted for the sake of my name, so as not to profane it before the eyes of the nations, before whose eyes I had brought them forth. Yet did I also lift up my hand unto them in the wilderness, that I would not bring them into the land which I had given (them), flowing with milk and honey, which is an ornament among all the countries. Because my ordinances they had despised, and in my statutes they had not walked, and my sabbaths they had profaned; for after their idols they had gone. Nevertheless my eye looked pityingly on them, so as not to destroy them, and I did not make an end of them in the wilderness. And I said unto their children in the wilderness, In the statutes of your fathers shall ye not walk, and their ordinances shall ye not keep, and on their idols shall ye not defile yourselves. I am the Lord your God: in my statutes must ye walk, and my ordinances must ye keep, and do them: And my sabbaths must ye sanctify; and they shall be as a sign between me and between you, that ye may know that I am the Lord your God. Nevertheless the children rebelled against me; in my statutes did they not walk, and my ordinances they kept

not to do them which a man is to do, that he may live through them; my sabbaths they profaned; and I then thought to pour out my fury over them, to let out all my anger against them in the wilderness. But I withdrew my hand, and acted for the sake of my name, so as not to profane it before the eyes of the nations, before whose eyes I had brought them forth. I also lifted up my hand unto them in the wilderness, that I would scatter them among the nations, and disperse them through the countries; Because 24 my ordinances they had not executed, and my statutes they had despised, and my sabbaths they had profaned, and after the idols of their fathers their eyes were directed. And I also let them follow statutes that were not good, and ordinances whereby they could not live; and I let them be defiled through their gifts, in that they caused to pass (through the fire) all that openeth the womb, in order that I might destroy them, to the end that they might know that I am the Lord. Therefore, speak unto the house of Israel, O son of man, and say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, Yet in this too did your fathers blaspheme me, by coming into a trespass against me: When I had brought them into the land, for which I had lifted up my hand to give it to them, they saw every high hill, and all the thick-branched trees, and they offered there their sacrifices, and presented there their provoking offerings, and they brought there their sweet savor, and poured out there their drink-offerings. Then said unto them, What is this called 'whereunto ye go? And its name was called "The high hill" until this day. ¶ Therefore say unto the house of Israel, Thus hath said the Lord Eternal, Ha! do you pollute yourselves after the manner of your fathers; and after their abominations do ye go astray? And when ye offer up your gifts, when ye make your sons pass through fire, ye pollute yourselves with all your idols, even until this day: and I should allow myself to be inquired of by you, O house of Israel? As I live, saith the Lord Eternal, I will not let myself be inquired of by you. And that which cometh up into your mind shall not at all come to pass, (namely,) that ye say, We will be like the nations, like the families of the (other) countries, to serve wood and stone. As I live, saith the Lord Eternal, surely with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with fury poured out, will I rule over you: And I will bring you out from the people, and I will gather you out of the countries wherein ye are scattered, with a mighty hand, and with an outstretched arm, and with (my) fury poured out. And I will bring you into the wilderness of the people, and I will hold judgment over you there face to face. As I held judgment over your fathers in the wilderness of the land of Egypt, so will I hold judgment over you, saith the Lord Eternal. And I will cause you to pass under the rod, and I will bring you into the bond of the covenant; and I will separate from you those that have rebelled, and those that have transgressed against me: out of the country where they sojourn will I cause them to go forth, but into the land of Israel shall not one of them enter; and ye shall know that I am the Lord. As for you, O house of Israel, thus hath said the Lord Eternal, Go ye, serve ye every one his idols, and hereafter (also), if ye will not hearken unto me; but my holy name do not profane any more with your gifts, and with your idols. For on my holy mountain, on the mountain of the sight of Israel, saith the Lord Eternal, there shall serve me all the house of Israel, altogether in the land; there will I accept them in favor, and there will I require your heave-offerings, and the first-fruits of your oblations, with all your holy things. ¶ With your sweet savor will I accept you in favor, when I bring you out from the people, and gather you out of the countries wherein ye have been scattered; and I will be sanctified through you before the eyes of the nations. And ye shall know that I am the Lord, when I bring you into the land of Israel, into the country for which I have lifted up my hand to give it to your fathers. And ye shall remember there your ways, and all your doings, whereby ye have been defiled; and ye shall loathe yourselves, because of all your evil deeds that ye have committed. And ye shall know that I am the Lord, when I deal with you for the sake of my name, not in accordance with your wicked ways, and in accordance with your corrupt doings, O ye house of Israel, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XXI.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me,
2 saying, Son of man, set thy face in the direction
toward the south, and preach toward the south,
and prophesy against the forest of the field in
3 the south. And say to the forest of the south,
Hear the word of the Lord. Thus hath said the
Lord Eternal, Behold, I will kindle a fire in thee,
and it shall devour thee. In thee every green tree,
and every dry tree; the glowing flame shall not be
quenched, and there shall be burnt therein all
4 faces from the south to the north. And all flesh
shall see that I the Lord have kindled it; it shall
5 not be quenched. Then said I, Ah Lord Eternal!
they say of me, Behold, he speaketh unto me,
6 babes! ¶ And the word of the Lord came unto me,
7 saying, Son of man, direct thy face toward Jeru-
salem, and preach toward the holy places, and
8 prophesy against the land of Israel. And say to
the land of Israel, Thus hath said the Lord, Be-
hold, I will be against thee, and will draw forth
my sword out of its sheath; and I will cut off
9 from thee the righteous and the wicked. But be-
cause I shall have cut off from thee the righteous
and the wicked; therefore shall my sword go forth
out of its sheath against all flesh from the south
10 to the north. Thus all flesh may know that I
the Lord have drawn forth my sword out of its sheath;
11 it shall not return any more. ¶ But thou, son of
man, do thou sigh; as though with broken loins,
and with bitterness (of grief) shalt thou sigh be-
12 fore their eyes. And it shall be, when they say
unto thee, Wherefore sighest thou? that thou
shalt say, For the report, because it cometh, when
every heart shall melt, and all hands shall be
made feeble, and every spirit shall become faint,
and all knees shall be changed into water; behold,
it cometh, and shall be brought to pass, saith the
13 Lord Eternal. ¶ And the word of the Lord came
14 unto me, saying, Son of man, prophesy, and say,
Thus hath said the Lord, Say, The sword, the
15 sword is sharpened, and also polished; in order
to make a thorough slaughter is it sharpened; in
order that it may glitter, it is polished; how can
we now rejoice, (when) the rod which reacheth
16 my son excelleth in hardness every tree? And he
hath given it to be polished, to make it fit to
grasp it in the hand; it is the sword which is
sharpened, and it is polished, to place it into
17 the hand of the slayer. Cry aloud and wail, O
son of man; for it cometh against my people, it
cometh against all the princes of Israel, brought
together for the sword are they with my people;
18 therefore strike (thy hand) upon thy thigh. For a
purification taketh place; and what if the irresis-
tible rod will also come? (my son) would not be
19 able to exist, saith the Lord Eternal. ¶ But thou,
son of man, prophesy, and strike thy hands to-
gether, and let the sword be repeated the third
time, the sword of slain; in the sword of the
20 great that are slain, which lieth in wait for
them everywhere. In order to make timid the
heart, and to multiply the stumbling-blocks, do I
bring the howling of the sword against all their
gates: ah! it is made bright, it is made thin-
21 edged for the slaughter. Gather up thy strength,
go to the right hand, direct thyself, go to the
22 left, whithersoever thy edge is turned. And I
also, — I will strike my hands together, and I will
cause my fury to be assuaged: I the Lord have
23 spoken it. ¶ And the word of the Lord came
24 unto me, saying, But thou, O son of man, ap-
point thee two ways, that the sword of the king
of Babylon may come; out of one land shall
both of them come forth; and select a place; at
the head of the way to a city, do thou select it.
25 The way shall be to the west, that the sword may
come against Rabbah of the children of 'Ammon,
and (the other) against Judah (dwelling) in Jeru-
salem the fortified. For the king of Babylon
hath halted at the parting of the way, at the
commencement of the two ways, to use divination:
he shaketh the arrows, he consulteth with images,
27 he looketh at the liver. At his right hand was
the divination for Jerusalem, to erect battering-
rams, to open the mouth with the (cry for) place,
to lift up the voice with shouting, to place
battering-rams against the gates, to cast up a
28 mound, and to build works of attack. And it will
appear unto them as a false divination in their
eyes, to those that had sworn oaths; but he will
bring to remembrance their iniquity, that they
29 may be caught. ¶ Therefore thus hath said the
Lord Eternal, Because ye have brought your in-
iquity to remembrance, as your transgressions are
discovered, so that your sins do appear in all
your doings; because ye are thus brought to re-
30 membrance, ye shall be caught by (his) hand. ¶ And
thou, death-dealer with the wicked one, prince of Israel,
whose day is come, at the time of the iniquity of
31 the end. — ¶ Thus hath said the Lord Eternal, Re-
move the mitre, and take off the crown; this shall

not be always so; exalt him that is low, and
make him low that is high. Overthrown, over-
32 thrown, overthrown will I render it; also thou
shalt not belong (to any one) until he come
whose right it is, and I will give it to him.
¶ And thou, son of man, prophesy, and say, Thus
33 hath said the Lord Eternal concerning the chil-
dren of 'Ammon, and concerning their reproach:
even say thou, The sword, the sword is drawn;
for the slaughter is it polished to destroy, that it
may continue to glitter; while they repose unto
34 these falsehoods, while they divine unto thee lies,
to lay thee by the necks of the slain wicked,
whose day is come, at the time of the iniquity of
the end. Put back (the sword) into its sheath;
25 in the place where thou wast created, in the land
of thy origin, will I judge thee. And I will
36 pour out over thee my indignation, with the fire
of my wrath; I will blow against thee, and I will
give thee up into the hand of brutish men, skillful
in destroying. To the fire shalt thou be given
37 to be devoured; thy blood shall be in the midst of
the land; thou shalt not be remembered (any
more); for I the Lord have spoken it.

CHAPTER XXII.

¶ And the word of the Lord came unto me, say-
1 ing, And thou, son of man, take to task, take
2 wilt thou take to task the city of blood? and
wilt thou make her know all her abominations?
Then say thou, Thus hath said the Lord Eternal,
3 O city that sheddest blood in her midst, that her
time (of sorrow) may come, and that hath made
idols for herself to become unclean: Through thy
4 blood which thou hast shed, art thou become
guilty; and through thy idols, which thou hast made,
art thou become unclean; and thou hast caused
thy days (of destruction) to draw near, and thou
art come even unto thy years; therefore do I make
thee a disgrace unto the nations, and a mocking
to all the countries. Those who are near, and 5
those who are far from thee, shall mock thee,
O thou unclean in name, and great in confusion!
Behold, the princes of Israel were each (ready) 6
with him in thee, and they stood in the head
of thee, and their mother they esteemed lightly
with thee, toward the stranger they acted with extortion
in the midst of thee, the fatherless and the
widow they oppressed within thee. My holy things
8 thou didst despise, and my sabbaths thou didst pro-
fane. Tale-bearers (also) were within thee, in
9 order to shed blood; and upon the mountains did
they eat within thee, incest did they commit in
the midst of thee. Their father's nakedness thou
10 uncovered within thee; her that was unclean in
her separation did they violate within thee. And
11 one with his neighbor's wife did commit abomina-
tion; and another did defile his daughter-in-law
with incest; and another did violate his sister,
the daughter of his father, within thee. Bribes
12 took within thee, in order to shed blood; interest
and increase didst thou take, and thou didst ac-
quire gain off thy neighbors by extortion; and me
thou didst forget, saith the Lord Eternal. And
13 behold, I have struck my hands together at thy
wrongful gain which thou hast acquired, and at
thy blood-guilt which hath been in the midst of
thee. Will thy courage endure, or will thy hands
14 remain strong, on the days that I will deal with
thee? I the Lord have spoken, and will do it.
And I will scatter thee among the nations, and
15 disperse thee in the countries, and I will entirely
remove thy uncleanness out of thee. And thou
16 shalt be degraded through thyself before the eyes
of nations, and thou shalt know that I am the
Lord. ¶ And the word of the Lord came unto me,
17 saying, Son of man, the house of Israel are be-
come to me dross; they are all copper, and tin,
and iron, and lead, in the midst of the furnace;
the dross of silver are they become. ¶ Therefore
18 thus hath said the Lord Eternal, Because ye are
all become dross, therefore, behold, I will gather
you into the midst of Jerusalem. As silver, and
19 copper, and iron, and lead, and tin are gathered
into the midst of the furnace, to blow the fire upon
it, to melt it; so will I gather you, and will do
20 it, and in my fury, and I will lay you down there,
and melt you. Yea, I will assemble you in a
21 heap, and blow upon you with the fire of my
wrath, and ye shall be melted in the midst of it.
As silver is melted in the midst of the furnace,
22 so shall ye be melted in the midst of it; and ye
shall know that I am the Lord who have poured
out my fury over you. ¶ And you in my anger
23 Lord came unto me, saying, Son of man, say unto
24 her, Thou art a land that is not cleansed; (and)
which is not rained upon on the day of indigna-
tion. The banded troop of her prophets in the
25 midst of her is like a roaring lion that teareth
in pieces the prey; souls do they devour; wealth
and precious things do they take away; the num-
ber of her widows do they increase in the midst of

25 הרבו בחובה: כהנה המטו תורתו וחללו קדשי ביד
 קדש לחל לא הבדילו ובידחמטא לטהור לא הדיעו
 27 ומשבתותי העלימו עיניהם ואחל להם: שרה כדכרבה
 כואבים טרפו טרף לשפדדם לאבר נפשות למען
 28 בצע בצע: וביאיה טחו להם תפל הזים שאו וקסמים
 להם קנב אמרים בה אמר אדני יהוה יהוה לא דבר:
 29 עם הארץ עשקו עשקו ונגולו נגול ועני ואביוו הנו ואמר
 ל הנה עשקו בלא משפט: ואבקש מהם איש נדונדו
 ויגמד כפרץ לפני בעד הארץ לבלתי שחתה ולא מצאתי:
 31 ואישפך עליהם ועמי באש נכרתו בלתיים דרכם בראשם
 נתתי נאם אדני יהוה:

CAP. XXIII. כג

א ויהי דבריהמה אלי לאמר: בראשם שתים נשים פנות
 3 אסיאתת הו: ותזונה במצרים בנערותו ונן שמרה
 4 מכבו שרתו ושם עשו דתי בתולותו: ושמותן אהלתו
 ה גדולה ואהליבה אחותה ותהנה לי ותלדנה בנים
 ה ובנות ושמתן שמרון אהלה וירושלם אהליבה: ותזן
 אהלה תחתו ותעב על מאהביה אלאשור קדוקים:
 6 לבשי תכלת פחות וסגנים בחורי המד כלם פרשים
 7 רכבי סוסים: ותזן תונותיה עליהם מבשר בניאשור
 8 כלם ובכל אשרענקה בכלגולותיהם נטמאה: ואמר
 תונותיה ממצרים לא עקבה כי אותה שכבו בנערותה
 9 ותמה עשו דתי בתוליה וישפכו תונתם עליה: לכן
 נתימה בנרמאהביה ביד בני אשור אשר עקבה עליהם:
 המה נגלו ערותה בניה ובטתיה לקחו ואותה בתרב
 11 הרבו ותהרשם לנשים ושפטים עשו בה: ותרא אחותה
 אהליבה ושחת ענבתה מה ואת-תונותיה מונני
 12 אחותה: אלא-בני אשור עקבה פחות וסגנים קדוקים
 13 לבשי מכלול פרשים רכבי סוסים בחורי המד כלם:
 14 וראו כי נטמאה ביד אהר לשתיה: ותוסף אלת-תונותיה
 15 ותרא אנשי מתקה עלתקור צלמי כשדדים תקנים
 16 בששור: תגרי אזור במתניהם סרתי טבולים בראשיהם
 מראה שלישים כלם דמות בני-רבבל כשדים ארץ
 16 מולדתם: ותעבד עליהם למראה עיניה ותשלח מלאכים
 17 אליהם בשניהם: ויבאו אליה בני-רבבל למשקב דרים
 18 ונטמאו אותה בתונתם ותמאזרם ותקע נפשה מהם:
 18 ותגלו תונותיה ותגל את-תונותה ותקע נפשו מוליה
 19 באשר נקעה נפשו מעל אחותה: ותראה את-תונותיה
 כ לוכד את-מי נעוריה אשר נטה בארץ מצרים: ותעקבה
 על פלגשיהם אשר בשר תמורים בשרם וורמת סוסים
 21 ורמקם: ותפקדי את זמת נערהך בעשות ממצרים
 22 דודך למען שרי נעורך: לכן אהליבה ברהמא
 אדני יהוה הנו מעיר את-מאהבך עליך את אשר-נמעה
 23 משך מהם והבאתים עליך מקיבים: בני רבבל וברלי
 בשד כקור ושעו וקוע קלבעני אשור אותם בחורי
 המד פחות וזנבים כלם שלשים וקראים רכבי סוסים
 24 כלם: וקאו עליו הוצן רכב ונגלגל ובקתל עזים צנת
 וזנן וקריע ושימו עלך קיבים ותתי לפניהם משפט

CAP. XXIV. כד

א ויהי דבריהמה אלי בשנה השנייה בתרש העשירי
 2 בעשור לחודש לאמר: בראשם כתובלך אתישם היום
 אתינצם היום הנה סמך מלך-רבבל אל-ירושלם בעצם
 3 היום הנה: ומשל אל-בית-דמרי משל ואמרתי אליהם
 4 מה אהר ארצי יהוה שפת הסר שפת ונבינעק בו מים:
 4 אשר נתינה אליה בלתיח טוב בך וכתף מבשר עצמים
 מלא: מבחר הצאן לקחו וגם רוד העצמים תחתיה ה

26 her. Her priests violate my law, and profane my holy things: between the holy and profane do they make no distinction, and the difference between the unclean and the clean do they not make known, and from (the violation of) my sabbaths do they turn away their eyes, so that I am profaned among them. Her princes in her midst are like wolves that tear in pieces the prey, to shed blood, to destroy souls, in order to obtain selfish gain. And the prophets have blattered for them with unadhesive mortar, foreseeing falsehood, and divining unto them lies, saying, Thus hath said the Lord Eternal; when the Lord had not spoken. The people of the land are guilty of extortion, and practise robbery, and the poor and the needy they defraud: and they extort from the stranger with 30 injustice. And I seek now among them for a man, that could erect a fence, and stand in the breach before me in behalf of the land, so that I should not destroy it; but I find none. And I therefore pour out over them my indignation; with the fire of my wrath do I make an end of them: their own way do I bring upon their head, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XXIII.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, there were two women, 2 daughters of one mother: And they played the harlot in Egypt; in their youth they played the harlot: there were their breasts pressed, and there they suffered their virgin bosoms to be touched, 4 And their names were Abolah and the elder, and Abolihah her sister: but they became mine, and they bore sons and daughters: and their names are Samaria is Abolah, and Jerusalem, Abolihah. 5 And Abolihah played the harlot, and she was mine; and she longed for her lovers, for the Assyrians 6 that were near (her). Clothed (as they were) in blue, governors, and rulers, attractive youths all 7 of them, horsemen riding upon horses. Thus she played the harlot with them, all of them the chosen ones of the sons of Asshur: and with all for whom she longed,—with all their idols did she defile herself. But after her lewdness, Egypt forsook she, nor for any that had lain with her in her youth, and they had touched her virgin bosom, and had lished their lewd caresses on her. 9 Therefore did I give her up into the hand of her lovers, into the hand of the sons of Asshur, after whom she longed. These were they that laid open her nakedness; her sons and her daughters did they take away, and her they slew with the sword: and she became infamous among women, when they inflicted the decreed punishments on her. And when her sister Abolihah saw this, she became more corrupt in her longing than she, and in her lewd acts more than her sister's lewdness. For the sons of Asshur did she long, the governors and rulers that were near, clothed as they were most gorgeously, horsemen riding upon horses, attractive youths all of them. Then saw 13 that she was defiled, that they followed both one way. But she added still more to her acts of lewdness: for when she saw men engraved upon the wall, the images of the Chaldeans portrayed with color, Bound with girdles on their loins, with hanging down colored turbans on their heads, in appearance like commanders, all of them, in the likeness of the sons of Babylon of the Chaldeans, the land of their birth: Then did she long for them as soon as she saw them with her eyes, and she sent messengers unto them to Chaldea. And the sons of Babylon came to her unto the couch of love, and they defiled her with their lewd caresses; and (yet) when she had been defiled with them, she tore her open away from them. And when she had laid open her lewdness, and had uncovered her nakedness; then my soul tore itself away from her, as my soul had torn itself away from her sister. Yet she multiplied her deeds of lewdness, in calling to remembrance the days of her youth, when she had played the harlot in the land of Egypt. And she longed for her paramours, whose flesh is as the flesh of asses, and whose lustfulness is like the lustfulness of horses. And thou shalt mind the incest of thy youth, when thy bosom was touched by the Egyptians for the sake of thy youthful breasts. ¶ Therefore, O Abolihah, thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will wake up thy lovers against thee, from whom thy soul hath torn itself away, and I will bring them against thee from every side. The sons of Babylon, and all the Chaldeans, Pekod, and Shōr, and Koā, and all the sons of Asshur with them, attractive youths, governors and rulers all of them, commanders and chiefs, riding upon horses all of them. And they shall come over thee with weapons, chariots, and wheels, and with an assembly of people, buckler and shield and helmet shall they set up against thee round about; and I will give up before them the right to judge, and

they shall judge thee according to their ordinances. And I will set my zealousness against thee, and they shall deal with thee in fury: thy nose and thy ears shall they cut off; and what is left of thee shall fall by the sword: thy sons and thy daughters shall they take away; and what is left of thee shall be devoured by the fire. And they shall strip thee of thy clothes, and take away thy ornamental attire. Thus will I make thy incest to cease from thee, and thy lewdness brought down from the land of Egypt: and thou shalt lift up thy eyes unto them, and Egypt shalt thou not remember any more. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will give thee up into the hand of those whom thou hatest, into the hand of those from whom thy soul hath torn itself away; And they shall deal with thee in hate, and shall take away all (things acquired by) thy labor, and they shall leave thee naked and bare: and thus shall be uncovered the nakedness of thy lewdness, and thy incest and thy lewd deeds. I will do these things unto thee, because thou hast gone with vile lust after the nations, because thou hast defiled thyself with their idols. On the way of thy sister hast thou walked; therefore will I place her cup into thy hand. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, The cup of thy sister shalt thou drink, and thou shalt weep alone, thou shalt become to be laughed to scorn and to be held in derision, more than thou canst bear. With drunkenness and sorrow shalt thou be filled, (out of) the cup of astonishment and confusion, the cup of thy sister Samaria. Thou shalt even drink it and drain it out, and thou shalt break in pieces its fragments, and tear thy own breasts; for I have spoken it, saith the Lord Eternal. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Because thou hast forgotten me, and cast me behind thy back; therefore bear thou also thy incest and thy acts of lewdness. ¶ The Lord said moreover unto me, Son of man, wilt thou call Abolah and Abolihah to account? then tell them of their abominations: That they have committed adultery, and there is blood on their hands, and with their idols have they committed adultery, and also their sons whom they had born unto me have they caused to pass for them through (the fire), to devour them. Moreover this have they done unto me; they have defiled my sanctuary on the same day, and my sabbaths have they profaned. And when they had slain their children to their idols, then came they into my sanctuary on the same day to profane it; and, lo, thus have they done in the midst of my house. And furthermore yet, because they sent for men who were to come from afar, unto whom messengers were sent; and, lo, they came, for whom thou didst bathe thyself, paint thy eyes, and deck thyself with ornaments; And thou didst sit upon a stately bed, with a table spread before it, and my incense and my oils didst thou set upon her, and the stink of incense and of myrrite was (heard) within her; and with the men of the masses of the common people were brought Sabæans from the wilderness; and these women placed bracelets on their hands, and crowns of glory upon their heads. Then thought I of her that was worn out in adulteries. Will they now (still) commit lewdness with her, when she (is thus)? But men went into her, as they go into it unto a faithless wife; thus went they into Abolah and into Abolihah, the incestuous women. Righteous men however—these shall judge them as adulteresses are judged, and as women that shed blood are judged; because adulteresses are they, and blood is on their hands. For thus hath said the Lord Eternal, and I will bring up against them an assemblage of men, and I will give them up into usage and plunder. And the assemblage shall stone them with stones, and cut them down with their swords; their sons and their daughters shall they slay, and their houses shall they burn with fire. Thus will I cause incest to cease out of the land, that all women may be warned by example, and not do after your incestuous course. And they shall lay your incest upon you, and the sins of your idols shall ye bear; and ye shall know that I am the Lord Eternal.

CHAPTER XXIV.

¶ And the word of the Lord came unto me in the ninth year, in the tenth month, on the tenth day of the month, saying, Son of man, write thee down the name of this day, of this same day, the king of Babylon hath advanced against Jerusalem on this same day. And speak concerning the rebellious family a parable, and say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, Set on the pot, set it on, and also pour water into it; Gather the proper pieces into it, every good piece, the thigh, and the shoulder; fill it up with the choice bones. Take the choice of the flock, and make also a fire for the bones under it; cause it to seethe

7 ישראל: לכן הגנו נזירי את־ידי עליך ותמתוך לבן
 לגוים והבריתך מן־העמים ותאברתך מן־הארצות
 8 אשמךך ודעתך כראני דעה: כה אמר אדני
 יהוה ימן אמר מאוב ושער יהוה ככל־העמים ברת
 9 יהודה: לכן הגנו פתח את־כתף מאוב מהעמים מקצו
 מקצו צבי ארץ בית השימת בעל מצין וקרית־מרה:
 לבני־קדם על־בני עמון ותתתך למדרשה למצן לא־
 11 תזכר בני־עמון פנום: ובמאוב אנשה שפטים ודעו
 כראני דעה: כה אמר אדני יהוה ימן עשות אדם
 12 בנקם נקם לבית יהודה ואשמו אשים ונקמי כדם:
 13 לכן כה אמר אדני יהוה ונשתי די על־אדם והברתי
 ממנה אדם ובהמה ותתתך חרבה ממתין ודעה כתרב
 14 יפלו: ונתתי את־נקמתו באדם ביד עמי ישראל ועשו
 באדם כאפי וכתמתי ודעו את־נקמתו נאם אדני דעה:
 15 כה אמר אדני יהוה ימן עשות פלשתים בנקמה
 ונקמי נקם בשאט אבות עולם: לכן
 16 כה אמר אדני יהוה הגני נטח די על־פלשתים והברתי
 את־יברתים ותאברתי את־שארת תוף הים: ועשיתי כם
 17 נקמות גולות בתוכחות חמה ודעו כראני דעה בתתי
 את־נקמתו כם:

CAP. XXVI. כו

1 יהוה בעשת־עשרה שנה באחד לחדש היה רב, והוה
 2 אלי לאמר: בארס ימן אשר־אמר ה צר על־ירושלם
 3 הוא נשברה דלתות העמים נקמה אלי אקלאה החכה:
 4 לכן כה אמר אדני יהוה הגני עליך צר ותגלית עליך
 5 גוים רבים בקצלות הים לגלוי: ונשתתי חומות צר
 6 והרסו מגדליה וסחתי עפרה ממנה ונתתי אותה לצחוח
 7 קלע: משטח הרמים תהיה בתוך הים כי אני דברתי
 8 נאם אדני יהוה והתה לבן לגוים: ובתתתי אשר בשדה
 9 כתרב תרבינה ומביא כראני דעה: כי כה אמר
 10 אדני יהוה הגני מביא אל־צר נבוכדנאצר מלך־בבל
 11 מצפון מלך מלכים כסום וברכב ובכרשים וקהל ועם־
 12 רב: בנותך בשדה כתרב תרגו ונתן עליך דין ונשפך
 13 עליך סללה ותקום עליך צנה: ונתתי קבולו ימן בחמתך
 14 ומגדלתך ימן בחרבותיו: משפעת סוסו וכסף אבנים
 15 מקול פרש וקלל וקרב תרעשנה חומותך כבוא
 16 בשערך כבבואי עיר מבקעה: בפרסות סוסו דרסם
 17 את־כל־היוצתך עמד כתרב תרגו ומצבותיך לארץ
 18 תדר: ושללו סלך וכוון רכלתך והרסו תימתך
 19 ובתי המדחק יתצו וצנוד וצנוד ונשפך בתוך מים
 20 ישמי: ותשפתי המון שרוד וקול כתרך לא ישמע
 21 עיר: ותמתך לצחוח סלע משטח חרמים תהיה לא
 22 חבנה עיר כי אני יהוה דברתי נאם אדני דעה:
 23 כה אמר אדני יהוה לצור הלא מקול מפלחך באנך
 24 חלל כתרב תרג בתוכך ודעשו האים: וחרו מעל
 25 כסאותם כל נשיצי הים והסרו את־מעילתם ואת־בגדי
 26 רקמתם ופשטו חרדות: ולקשו עליהרץ משבו וחררו
 27 לרגלים ושמימי עליך: ונשאו עליך קנה ואמרו לך אדני

6 רתח רחוקה נבדשלו עצמיה בתוכה: לכן כה־
 אמר אדני יהוה אי עיר הרמים סור אשר הלאתה כה
 7 והלאתה לא יצאה ממנה לנתתה לנתתה הניצאה
 8 לא־נפל עליה גורל: כי רמה בתוכה הוה על־צחוח
 9 סלע שמתו לא שפכתו על־הארץ לכסות עליו עפר:
 10 להעלות חמה לנקם נקם נתתי את־דמה על־צחוח סלע
 11 לבלתי חקסות: לכן כה אמר אדני יהוה אי עיר
 12 הרמים נסאני אגיל המדורה: הרבה העצם הרלק
 13 האש תם הבשר וזרחת המדקה והעצמות יחרו:
 14 והעמירה על־חלה רבה למען תחם ותרה נחשתה
 15 ונתכה בתוכה טמאתה תחם הלאתה: תאנים הלאת
 16 ולא־יצא ממנה רבת הלאתה באש הלאתה: בטמאתך
 17 ומה ימן שחרתך ולא שחרת מטמאת לא שחרת־שחר
 18 ער הגניו ואת־המתן כף: אני יהוה דברתי באה וישיתי
 19 לא־אפרע ולא־אחיס ולא אהם כדברך ובשלל־לחוד
 20 שפטך נאם אדני דעה: ונתו דבריהם אלי לאמר:
 21 בך־אדם הגני לקח מןך את־מחמד עניך במגפה ולא
 22 תספר ולא תבכה ולא תבוא דמעתך: האנך ודם
 23 מתים אבל לא־תעשה פאך חבוש עליך ועלך תשים
 24 ברעלך ולא תעטם על־שפם ולחם אשים לא תאכל:
 25 וארכר אל־העם בכקר ותקח אשתי כגרב ואנש
 26 בכקר כאשר צייתי: נאמרו אלי העם הלא־תגיד לנו
 27 מה־אלה לנו כי אתה נשה: ואמר אליהם דבר־יהוה
 28 יהוה אלי לאמר: אמר לבית ישראל כה־אמר אדני
 29 יהוה הגני מחלל את־מקדשי נאון עקם מחמד עיניכם
 30 ושמל עיניכם ובזויתכם אשר עבדתם כתרב
 31 יפלו: ועשיתם כאשר צייתי על־שפם לא תעטו ולחם
 32 אשים לא תאכלו: ופארכם על־דאשים ונעלכם
 33 ברעלכם לא תספרו ולא תבכו ומקתם בענותכם
 34 ותמתם אש אל־אחיו: והוה יחזקאל לכם למופת
 35 ככל אשר־עשה תעשו כבבואי ודעו כי אני אדני
 36 יהוה: ואתה בך־אדם הלאו בים קהתי מים את
 37 מעום מושו תפארתם את־מחמד עיניהם ואת־משא
 38 נפשם בניהם ובנותיהם: ביום ההוא יבוא הפלס אלך
 39 להשטעות אוגים: ביום ההוא יפח כף את־תגלית
 40 ותחבר ולא תאגם עוד ויהית להם למופת ודעו כי
 אני יהוה:

AP. XXV. כה

1 ונתו דבר־יהוה אלי לאמר: בך־אם שים פנד אלי בני
 2 עמון וקבא עליהם: ואמרת לבני עמון שמינו דבר
 3 אדני יהוה כה־אמר אדני יהוה ימן אמרך הוא אל־
 4 מקדש כיתחל ואל־אדמת ישראל כי נשמה אל־בית
 5 יהודה כי חלבו בעלה: לכן הגני נתך לבני־קדם
 6 צעירה וישבו טריותהם כף ונתנו כף משכנותם
 7 הנה יאכלו פרך ודמה ישתי חלבך: ונתתי את־דמה
 8 לגנת ומלים יאתבני עמון למרבי־צאן ודעתם כראני
 9 דעה: כי כה אמר אדני יהוה ימן מחאתך די
 10 וקצתך בגלל ותשטח דכל־שאמך בקבש אל־ארמת

well, that even the bones therein may be fully
6 laid through. ¶ Therefore thus hath said the
Lord Eternal, Wo to the city of blood-guiltiness,
to the pot the scum of which is yct in it, and
the scum of which is not gone out of it! one of
7 its pieces after the other take out from it: no
lot is cast for it. For her blood was in the midst
of her: on the naked rock did she place it: she
poured it not upon the ground, to cover it over
8 with dust. To cause my fury to arise, to take
vengeance, do I place her blood upon the naked
9 rock, so that it shall not be covered up. ¶ There-
fore thus hath said the Lord Eternal, Wo to the
city of blood-guiltiness! I also will myself build
10 up a large burning pile, Heaping on the wood,
kindling the fire, thoroughly boiling the flesh, and
stirring the mixture, that the bones may be
11 scorched. Then will I set it empty upon its coals,
in order that it may become hot, and its copper be
made to glow, and its uncleanness may be molten
12 in it, that its scum may be consumed. With
fraud hath she wearied (the poor): therefore shall
not go forth from her the greatness of her scum:
13 through fire shall her scum (be removed). In thy
uncleanness is (thy) incest; because I endeavored
to cleanse thee, and thou wouldst not be clean,
saith the Lord Eternal. Therefore shall I cleanse
14 any more, until I have assuaged my fury on thee.
I the Lord have spoken it; it cometh to pass,
and I will do it; I will not recall my decree, and
I will not have pity, nor will I repent: according
to thy ways, and according to thy doings, shall
15 men judge thee, saith the Lord Eternal. ¶ And
the word of the Lord came to me, saying, Son of
man, behold, I will take away from thee the
desire of thy eyes by a sudden death: but thou
shalt neither mourn nor weep, nor shalt thou shed
17 a tear. Sigh in silence, make no mourning for
the deceased, thy bonnet bind around thy head,
and thy shoes put on thy feet, and cover not thy-
self to thy upper lip, and eat not the bread of
18 (other) men. And when I have sp'ken unto the
people in the morning, my wife died a weening:
and I did in the morning as I had been com-
19 manded. And the people said unto me, Wilt thou
not tell us what these things mean for us, that
20 thou doest so? And I said unto them, The word
of the Lord came unto me, saying, Speak unto
the house of Israel, Thus hath said the Lord Eter-
21 nal, Behold, I will profane my sanctuary, the
side of your strength, the desire of your eyes,
and the darling of your soul; and your sons and
your daughters whom ye have left behind shall
22 fall by the sword. And ye shall do as I have done:
ye shall not cover yourselves to your upper lip,
23 and the bread of other men shall ye not eat. And
your bonnets shall be around your heads, and
your shoes shall be on your feet: ye shall not
mourn nor shall ye weep; but ye shall pine away
24 in your iniquities, and groan, and shall come
together. Thus shall Ezekiel be unto you for a token;
in accordance with all that he hath done shall ye
do: when this cometh, then also ye know that I
25 am the Lord Eternal. ¶ Also, thou son of man,
behold, on the day when I take from them their
stronghold, the joy of their glory, the desire of
26 their eyes, and the coveted object of their soul,
their sons and their daughters.—On that day there
shall come one that hath escaped unto thee, and
27 announce it to thy ears. On that day shall thy
mouth be opened through him that hath escaped,
and thou shalt speak, and thou shalt not be si-
lenced any more: and thou shalt be a token unto
them, and they shall know that I am the Lord.

CHAPTER XXV.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, say-
ing, Son of man, set thy face against the sons
3 of 'Ammon, and prophesy against them; And say
unto the sons of 'Ammon, Hear ye the word of
the Lord Eternal, Thus hath said the Lord Eter-
4 nal, because thou hast said, Aha, concerning my
sanctuary, when it was profaned; and concerning
the land of Israel, when it was made desolate;
and concerning the house of Judah, when they
5 went into exile: Therefore, behold, I will give thee
up to the children of the east for a possession,
and they shall set up their towers in thee, and
place in thee their dwellings: they shall indeed
eat thy fruit, and they shall surely drink thy
6 milk. And I will change Rabbah into a pasture
for camels, and (the land of) the sons of 'Ammon
into a resting-place for flocks; and ye shall know
7 that I am the Lord. ¶ Therefore thus hath said
the Lord Eternal, Whereas thou didst clap thy hands,
and stamp with thy feet, and rejoice with all thy
8 derision in the soul over the land of Israel: There-
fore, behold, will I stretch out my hand over
thee, and will give thee up for a spoil to the
nations; and I will cut thee off from the people,

and I will cause thee to perish out of the coun-
tries; I will destroy thee, and thou shalt know
that I am the Lord. ¶ Thus hath said the Lord
9 Eternal, Because Moab and Se'ir do say, Behold,
the house of Judah is like all the nations:
Therefore, behold, I will open the side of Moab
10 from the cities, from his cities on his frontiers,
the glory of the country, Beth-ha-yeshimoth,
Ba'al-me'on, and Kiryatayim. Unto the children
11 of the east (coming) against the sons of 'Ammon,
and I will give them in possession; in order that
the sons of 'Ammon may not be remembered among
the nations. And on Moab will I execute judg-
12 ments; and they shall know that I am the Lord.
¶ Thus hath said the Lord Eternal, Because the
Edomites have acted revengefully against the house
of Judah, and have greatly offended, and have
taken vengeance on them: Therefore, thus hath
13 said the Lord Eternal, I will also stretch out
my hand against Edom, and cut off from it man and
beast; and I will make it a ruined land from
Theman; and they of Dedan shall fall by the
14 sword. And I will display my vengeance on Edom
by the hand of my people Israel; and they shall
do in Edom according to my anger and according
to my fury; and they shall be as my enemies,
saith the Lord Eternal. ¶ Thus hath said the
15 Lord Eternal, Because the Philistines have acted
in revenge, and have taken vengeance with deri-
sion in their soul, to destroy out of ancient eni-
mity: Therefore thus hath said the Lord Eternal,
16 Behold, I will stretch out my hand against the
Philistines, and I will cut off the Kerethim, and
destroy the remnant of (the dwellers) of the
17 sea-coast. And I will execute on them great
vengeances with furious chastisements; and they
shall know that I am the Lord, when I display
my vengeance on them.

CHAPTER XXVI.

¶ And it came to pass in the eleventh year, on
1 the first day of the month, that the word of the
Lord came unto me, saying, Son of man, because
2 Tyre hath said concerning Jerusalem, Aha, she is
broken that was the gates of the people; she is
curved unto me; I shall be made full, now she is
laid in ruins: Therefore thus hath said the Lord
3 Eternal, Behold, I am against thee, O Tyre, and
will bring up against thee many nations, as the
sea causeth its waves to come up. And they
4 shall destroy the walls of Tyre, and pull down
her towers; I will also flood away her earth from
her, and I will change her into a naked rock.
A place for the spreading out of nets shall she be
5 in the midst of the sea; for I have spoken it, saith
the Lord Eternal; and she shall become a spoil to
the nations. And her daughters that are in the
6 field shall be slain with the sword; and they shall
know that I am the Lord. ¶ For thus hath said
7 the Lord Eternal, Behold, I will bring against
Tyre Nebuchadnezzar the king of Babylon, from
the north, the king of chariots with horses, and
with chariots, and with horsemen, and an as-
8 semblage, and a numerous people. Thy daugh-
ters in the field will he slay with the sword;
and he shall place around thee works of attack,
and cast up against thee a mound, and erect
9 against thee a target-fence. And his catapults
shall he set against thy walls, and thy towers
shall he break down with his axes. By reason
10 of the abundance of his horses shall the dust
they raise cover thee; by reason of the noise of
horsemen, and wheels, and chariots, shall thy
walls quake, when he entereth into thy gates, as
men enter into a city that is broken in. With
11 the hoofs of his horses shall he tread down all
thy streets; thy people will he slay with the
sword, and the statues of thy strength shall
12 be broken down to the ground. And they shall plunder
thy riches, and make a spoil of thy merchandise; and
they shall break down thy walls, and thy pleasure-
houses shall they pull down; and thy stones and
thy timber and thy earth shall they throw into
the midst of the water. And I will cause the
13 sound of thy songs to cease; and the tone of
thy harps shall not be heard any more. And I
14 will change thee into a naked rock; a place to
spread out nets upon shalt thou be; thou shalt
not be rebuilt any more; for I the Lord have
spoken it, saith the Lord Eternal. ¶ Thus hath
15 said the Lord Eternal to Tyre, Truly at the noise
of thy fall, when the deadly wounded whine,
when the slaughter taketh place in the midst of
thee shall the islands quake. Then shall all the
16 princes of the sea come down from their cover-
ings, and lay aside their robes, and their broided
garments shall they put off; with trembling shall
they clothe themselves; upon the ground shall
they sit, and shall tremble at every moment, and
be astonished concerning thee. And they shall
17 lift up over thee a lamentation, and say to thee,

28 ופלו בלב ימים ביום מפלתך: לקול ונגתה הבלה
 29 ורעשו מגרשות: ורדו מאוזותיהם כל תפשי משוט
 30 מלחם כל חבלי הים אלתארצן וימדו: והשמיעו עליך ל
 בקולם ויוצקו מרה ויעלו עפר עלראשותהם באפר
 31 וחפשו: והקרידו אליך קרחא והגרו שקום וכפו אליך
 32 במר נפש מספר מר: וגשאו אליך בידים קנה וקניו
 33 עליך מי בעזר קדמה בתוך הים: בצאת עובדיך מימים
 השבעה עמים רבים ברב הונך ומעברך העשרת מלכר
 34 ארץ: עת נשכרת מימים במצמק מימים מערבך וכל
 35 קדקדך בחובך ופלו: כל ישיב האים שמימי עליך לה
 36 ומלכיהם שעריו שער רצנו עמים: סדרים בעמים שרנו
 עליך בלחות הית ואני ערעוטיכם:

CAP. XXVII. כח

1 ותי דבריהנה אלי לאמר: בדארים אמר לגידו ער לה
 2 אמר ו אדני דעה ינו נבה לבך והואמר אל אני מושב
 3 אלהים ישבתי בלב ימים ואתה אדם ולאאל ותתן לבך
 4 בלב אלהים: הנה חכם אתה מהנאל בלסתים לא
 5 עממך: בחכמתך ובחבונתך עשית לה חיל ותעש ורב
 6 וכסף באוצרותיך: ברב חכמתך ברבלתך הרבית חילך
 7 ויגבה לבבך בחלדך: לכן כה אמר אדני דעה
 8 ינו ותהי אתלבבך בלב אלהים: לכן הני מביא עליך
 9 זרים ערצי יום ותרצו רבובתם עלייך בחכמתך חללו
 10 ופעתך: לשחת וזרודך ומתה ממותי חלל בלב ימים:
 11 והאמר חאמר אלהים אני לפני הנדה ואתה אדם ולא
 12 אל ביד מתלדך: מותי ערלים תמות ביד זרים כי אני
 13 דברתי נאם אדני דעה: ותי דבריהנה אלי
 14 לאמר: בדארים שא קנה עלימך ציר ואמרת לו כה
 15 אמר אדני דעה אתה חותם חכמת מלא חכמה וכליל
 16 ופי: בעזר גדאלהים הית בלאבן וקבה מספתך אדם
 17 פטרה ודלם תרשיש שהם ונשפה ספיר נפך וברקת
 18 ונהב מלאכת חפד ונקבך בך ביום הבראה בנינו:
 19 אתירוב ממשח הסוכך ותתך בחר קדש אלהים הית
 20 בתוך אבגראש התהלקת: תמים אתה ברבך מיים
 21 הבראך ערממא עולתה בך: ברב רבלתך מלו תוכה
 22 חמס ותחטא ואחלדך מחר אלהים ואבדך כרוב הסוכך
 23 מתוך אבגראש: נבה לבך בנפך שחת חכמתך על
 24 ופעתך עלארץ השלבתך לפני מלכים ותחיד לראיה
 25 בך: מרב עתיד בעול רבלתך חללת מקדשך ואיני
 26 אש מחוקך הלא אכלתך ותתך לאשר עלהארץ ואיני
 27 בלראך: ותיודיעך בעמים שמימי עליך בלחות הית
 28 ואני ערעוטיכם: ותי דבריהנה אלי לאמר: כ
 29 בדארים שים פנה אלצידך ונבא עליה: ואמרת כה
 30 אמר אדני דעה הני עליך צידך ונכרתו בתוכך ודעי
 31 כראי דעה בעשותי כה שפטם ונקרשתי כה: ושלחתר
 32 בה דבר ודם בחזותיה ונפלל חלל בתוכה בתרוב
 33 עליה מסביב ודעי כראי דעה: ולאיהנה עוד לבת
 34 תשראל סלון ממאר וקוץ מכאב מכל סבבתם השאטים
 35 אותם ודעי כי אני אדני דעה: יבהאמר אדני כה

אברה נשכת מימים העיר ההללה אשר הנהה חנה
 18 כים היא ושכיה אשרתתו חיתתם לכלי ושבתי: עתה
 19 יחרדו האין זם מפלתך ונבלו האים אשרבים
 20 מצאתך: כי כה אמר אדני דעה חתתי אתך עיר
 21 נחרבת בערים אשר לאינשבו בהעלות עליך אתהיהום
 22 וכסוף המים הרבים: והזרודך אתיודי בור אלעים
 23 עולם והושבתך בארץ תחתית פהרות מעולם את
 24 יודי בור למנן לא משבי ותתי צפי בארץ חיים:
 25 בלחות אתנך ואניך וחבקשי ולאחממצי עוד לעולם
 26 נאם אדני דעה:

CAP. XXVII. כו

1 ותי דבריהנה אלי לאמר: ואתה בדארים שא עלצ
 2 קנה: ואמרת לצור השכתי עלמבואת ים רבלת
 3 העמים אלאיים רבים כה אמר אדני דעה צור את
 4 אמרת אני בללת ופי: בלב ימים ובלדך בנדך קללו
 5 ופך: ברזשים משער בט לך את בללתתם ארו
 6 מלבטן לקרו לעשות תוך עליך: אלונים משמן עשו
 7 משוטףך קרשך עשרשן בתיאשים מאי בתום: שש
 8 ברקמה ממערים הנה מפרשך לתנות לך לנס תבלת
 9 וארמון מאי אלישה הנה מספך: ישיב צידך ואור הני
 10 שטים לך חכמך צור תיו בך המה הבלדך: וקני נבל
 11 ותכמיה הני בך מחוקך בהנך בלאיות הים ומלחתים
 12 תיו בך לערב מערבך: פרס ודו ופוט הני בחילך
 13 אנשי מלחמתך מן וכויע חרבך המה הנה תרדך:
 14 בני ארדך תולך עלחומותך סביב ונפרים בעתלותך
 15 הני שלמתם מלו עלחומותך סביב המה קללו ופך:
 16 תרשיש סתרתך תרב כלדנך בכסף ברזל ועופרת
 17 נתנו עובדיך: וזו תוכל ומשך נמה רבלדך כנפש אדם
 18 וכלי נחשת נתנו מערבך: מכות תעמדה סוסים
 19 ופרשים ופרדים נתנו עובדיך: בני דין רבלדך איים
 20 רבים סתרת בך קרנות שן והובנים השיבו אשכרך:
 21 אדם סתרתך מרב מעשך בנפך ארמון ורקמה ובוץ
 22 וראמת וכלד נתנו בעובדיך: דעה וארץ ישראל
 23 המה רבלדך בחפזי לעית ופני ודבש ושמן וצרי נתנו
 24 מערבך: דמשק סתרתך מרב מעשך מרב כלתך
 25 בני חלפון וצמר אחר: וזו וזו מואל בעובדיך נתנו
 26 ברזל עשות קנה וקנה במערבך הנה: וזו רבלתך
 27 בכנרתתם לרקבה: ערב וכלנשיאי קדר המה סורי
 28 בך וכלפרים ואלים ועתדים גם סתדך: רבל שבא
 29 ורעמה המה רבלדך בראש בלפשים וככלאבן וקרה
 30 ונהב נתנו עובדיך: הנו וכנה ונחן רבלי שבא אשר
 31 כלמך רבלתך: המה רבלדך במכללים כנלומ תבלת
 32 ורקמה ובינוני ברומים בחבלים חכשים ואתים
 33 כה במרבלתך: אמות תרשיש שרותך מערבך ותמלאי
 34 ותלדי מאד בלב ימים: במים רבים הבאך השטים
 35 איתך רים הקרים שבתך בלב ימים: הונך ועובדיך
 מערבך מלדך חבלדך מחוקך ברזל וצרי מערבך
 וכלאנשי מלחמתך אשר בך ובכלקדך אשר בתוך

How art thou lost, that wast inhabited (safely) by reason of the seas: O renowned city, which was strong on the sea, she and her inhabitants, who caused their terror to be on all that dwelt around her! Now shall the isles tremble on the day of thy fall; yea, the isles that are in the sea shall be troubled at thy end. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, When I render thee a ruined city, like the cities that are not inhabited; when I bring up over thee a deep, and when the 20 great waters cover thee: Then will I bring thee down with those that descend into the pit, unto the people of olden time, and I will cause thee to dwell in the land of the nether world, among ruins of ancient days, with those that go down to the pit, in order that thou mayest not be inhabited; but I will bestow glory in the land of life. As though thou hadst not been will I render thee, and thou shalt be no more; and thou shalt be sought for, but thou shalt never be found any more to eternity, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XXVII.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, But thou, O son of man, take up a lamentation for Tyre: And say unto Tyre, O thou that art situated at the entrances of the sea, the merchant of the people unto many isles, Thus hath said the Lord Eternal, O Tyre, thou hast indeed said, I am perfect in beauty. In the heart of the seas were thy boundaries, thy builders had perfected thy beauty. Of the fir-trees from Senir had they built thee all thy woodwork: cedars from Lebanon had they taken to make masts for thee. Of the oaks of Bashan had they made thy oars; thy ruler had they made inlaid with ivory of boxwood, brought out of the isles of the Kittim. Fine linen with brodered work from Egypt was thy flag to be unto thee a sign: of blue and purple from the isles of Elishah was thy cover. The inhabitants of Zidon and Arvad were thy oarsmen; thy wise men, O Tyre, that were in thee, these were thy pilots. The elders of Gebal and her wise men were in thee thy caulkers; all the ships of the sea with their mariners were in thee to carry on thy commerce. They of Persia and of Lud and of Put were in thy army, thy men of war: the shield and the helmet did they hang up in thee: they gave thee thy elegance. The men of Arvad with thy army were upon thy walls round about; and the Gammadim were in thy towers; their quivers they hung upon thy walls round about: these made perfect thy beauty. Tarshish was thy merchant through the abundance of all kind of wealth: with silver, iron, tin, and lead, they supplied thy markets Javan, Thubal, and Meshech, these were thy merchants: with the persons of men and vessels of copper they carried on thy commerce. They of the family of Moabim furnished thy supplies in horses and horsemen and mules. The men of Dedan were thy merchants; many isles fetched the merchandise from thy place: chamois horns, ivory, and ebony did they bring as presents for thee. Syria was thy trader by reason of the multitude of thy productions; of emeralds, purple, and brodered work and fine linen, and coral, and rubies they made deposits in thy treasuries. Judah, and the land of Israel, these were thy merchants: in wheat of Minnith, and balsam, and honey, and oil, and blam they carried on thy commerce. Damascus was thy trader in the multitude of thy productions, for the multitude of all wealth, with the wine of Chelbon and of Bethan, and Javan also brought silken goods into thy warehouses: hardened iron, cassia, and calamus came among thy commerce. Dedan was thy merchant in precious clothes for riding on. Arabia, and all the princes of Kedar, these were the traders of thy place in lambs, and wethers, and he-goats: in these were thy thy traders. The merchants of Sheba and Raamah—these were thy merchants in odours of all spices, and with all precious stones, and gold, they furnished thy supplies. Charan, and Caneh, and Eden, the merchants of Sheba, Asshur (and) Kilmad, were thy merchants. These were thy merchants in ornamental wares, in clothes of blue, and brodered work, and in chests of damask cloth, bound with cords, and packed in cedar:—these were thy pilots, merchants, and Tarshish were thy caravans in thy commerce; and thou wast made full, and becamest very rich in the heart of the seas. Into great waters brought thee those that were thy rowers: the east wind hath broken thee in the heart of the seas. Thy wealth, and thy warehouses, thy commerce, thy mariners, and thy pilots, thy caulkers, and thy conductors of thy commerce, and all thy men of war that were in thee, and in all thy assu-
blance which was in the midst of thee, fell into the heart of the seas on the day of thy down-
fall. At the sound of the painful cry of thy 23 pilots quake (tho) rural districts. And all that handle the oar, the mariners, and all the pilots of

the sea, come down from their ships, they stand upon the land. And cause their voice to be heard concerning thee, and cry bitterly, and cast up dust upon their heads, they wallow in the ashes: And they make themselves utterly bald for thee, and gird themselves with sackcloth, and they weep for thee with bitterness of heart in a bitter complaint. And they take in their wailing a lamentation for thee, and lament over thee, saying, Who is the midst of Tyre, which is so utterly destroyed in the midst of the seas, that thy supplies went forth out of the seas, thou didst safely multiply people: with the multitude of thy wealth and of thy commerce thou didst enrich the kings of the earth. (Now) at the time thou art broken by the seas in the depths of the waters, thy commerce and all thy assemblage fell in the midst of thee. All the inhabitants of the isles are astonished at thee, and the hair of their kings stand at an end, grieved are their countenances. The traders among the people shall hiss concerning thee: thou wast rendered as though thou hadst not been, and thou shalt not be any more for ever.

CHAPTER XXVIII.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, ¶ And man, say unto the prince of Tyre, 2 Thus hath said the Lord Eternal, Whereas thy heart was lifted up, and thou saidst, A god am I, on the seat of the gods do I dwell, in the heart of the seas; yet thou art but a man, and not God, while thou esteemest thy mind equal to the mind of God: Behold, thou wast wiser than Daniël; no secret was obscure to thee: With thy wisdom and with thy understanding hadst thou gotten thee riches, and hadst gotten gold and silver into thy treasuries: By the abundance of thy wisdom in thy traffic hadst thou increased thy riches; and thy heart was lifted up because of thy riches: ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Because thou hast esteemed thy mind equal to the mind of God. Therefore, behold, will I bring over thee the strangers, the fiercest of nations; and they shall draw thee, and shall profane the beauty of thy wisdom, and they shall profane thy elegance. Down to the grave will they cast thee, and thou shalt die the deaths of the slain in the heart of the seas. Wilt thou then say, I am God, before him that slayeth thee? when thou art but a man, and no God, in the hand of him that fatally woundeth thee. The deaths of the uncircumcised shalt thou die by the hand of strangers; for I have spoken it, saith the Lord Eternal. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, take up a lamentation concerning the king of Tyre, and say unto him, Thus hath said the Lord Eternal, Thou wast complete in outline, full of wisdom, and perfect in beauty, as the garden of Eden, and as the garden abide; every precious stone was thy covering, the sardius, the topaz, and the diamond, the chrysolite, the onyx, and the jasper, the sapphire, the emerald, and the carbuncle, and gold; thy tabrets and thy flutes of artificial workmanship were prepared in thee on the day that thou wast created. Thou wast a cherub, with outspread covering (wings); and I had set thee upon the height of God (as) thou wast; in the midst of the stones of fire didst thou wander. Perfect wast thou in thy ways from the day that thou wast created, till wickedness was found in thee. By the abundance of thy commerce thou wast filled to thy centre with violence, and thou didst sin; therefore I degraded thee, out of the mountain of God; and I destroyed thee, out of covering cherub, from the midst of the stones of fire. Thy heart was lifted up through thy beauty, thou didst corrupt thy wisdom by reason of thy elegance: (therefore) I cast thee down to the ground, before kings did I set thee that they might gaze on thee. Through the abundance of thy iniquities, through the wickedness of thy commerce, didst thou profane my sanctuaries; therefore I brought forth fire from the midst of thee, this devoured thee, and I changed thee to ashes upon the earth before the eyes of all those that saw thee. All that know thee among the people are astonished concerning thee: thou art as though thou hadst not been, and thou shalt not be any more for ever. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, 21 thy face against Zidon, and prophesy against it. And thou shalt say, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I am against thee, O Zidon, and I will be honored in the midst of thee; and they shall know that I am the Lord, when I execute judgments on her, and will be sanctified on her. And I will send out against her pestilence, and blood-sheeding, into her streets, and the deadly wounded shall be killed in the midst of her by the sword (that is) against her from every side; and they shall know that I am the Lord. And there shall be no more unto the house of Israel a pricking brier, nor painful thorn from all that are round about them, that despoil them; and they shall know that I am the Lord. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, When I gather 25

1 אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִלִּילוּ מִהַ לְיוֹם: בְּרִבְרוֹב זֶם וְקָרוֹב
 2 זֶם לִיהִיָּה זֶם עָן מִתּוֹם יְהוָה: וְכִאֵף תִּרְבֶּה בַּמַּצְרַיִם
 3 וְהִתְחַל הַחֲלָה בְּכֹשׁ בְּנֹפֶל הַלֵּל בַּמַּצְרַיִם וְלִקְחוּ הַמִּזְבֵּחַ
 4 וְגִדְדוּ וְסִחֲתוּהָ: כֹּשׁ וּשְׂט וְלוֹד וְכֹל־הַעֲרֹב וְטֹב וּבִנְיָ
 5 אֶרֶץ הַבְּרִית אִתָּם בְּתֹרֵב יִפְלוּ: כֹּה אָמַר יְהוָה
 6 וְנִפְלוּ מִמֶּנִּי מַצְרַיִם וְיָרֵד נְאֻם יְהוָה מִמְּנַחֵל סִנְיָה בְּתֹרֵב
 7 יִפְלֹרְכֶהָ נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה: וְנִשְׁמַת בְּחַד אֲרָצוֹת נִשְׁמָת
 8 וְעָלוּ בְּחַד עֲרִים נְתֻרֹת תְּהַנְּנֶה: וְדַעַי כִּרְאֵי יְהוָה
 9 כַּתִּירֵאֵשׁ בַּמַּצְרַיִם וְנִשְׁכְּרוּ כֹל־זִנְיָה: בְּיוֹם הַזֶּה
 10 יֵצְאוּ מַלְאָכִים מִלְּפָנֵי בָּעִם לְהַחֲרִיד אֶת־קֹדֶשׁ כְּמַח
 11 וְהִתְחַל חֲלָהָה בָּעִם בְּיוֹם מַצְרַיִם בִּי הַיּוֹם הַזֶּה:

12 כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה וְהִשְׁכַּחְתִּי אֶת־הַמָּוֶן מַצְרַיִם בְּיָד
 13 לְבוֹכְרֵאֲזָר מִלְּדָבָל: הוּא וְנִמְנו אֶתוֹ עֲרִיבֵי יוֹם
 14 מִבְּאֵם לִשְׁתֵּת הָאָרֶץ וְהִרְיוּ וְרִבְוִתָם עֲלֵי־מַצְרַיִם
 15 וְיָלְאוּ אֶת־הָאָרֶץ חֲלָל: וְנִתְּתִי יָאֵרִים תִּרְבָּה וּמְרִיתִי
 16 אֶת־הָאָרֶץ בְּיַד־עַיִם וְהִשְׁמַתִי אֶרֶץ וּמְלֹאָה בְּסִדְרוֹם
 17 אֲנִי יְהוָה דְּבַרְתִּי: כִּדְבַרְאֲמֵר אֲדֹנָי יְהוִה וְהִאֲבֹדְתִי
 18 לְגֹלִים וְהִשְׁכַּחְתִּי מֵאֵן אֲלִילִים מֵאֵן וְנִשְׂא מַצְרַיִם מַצְרַיִם לֹא
 19 יִתְרַעַד וְנִתְּתִי יָאֵה אֲבָר מַצְרַיִם: וְהִשְׁמַתִי אֶת־
 20 פְּרָחִים וְנִתְּתִי אֵשׁ בְּצִלֹן וְעִשְׂתִי שְׁפָטִים כְּנֹא: וְשִׁפְכְתִי
 21 חֲמָתִי עֲלֵיָם מִזֶּה מַצְרַיִם וְתִבְרִיתִי אֶת־הַמָּוֶן נְאֻם יְהוָה
 22 אֵשׁ בַּמַּצְרַיִם חוֹל חֲחִיל סִין וְנֹא תִהְיֶה לְהַבְרֵךְ וְחַף צִיר
 23 יִזְמֵם: בְּחִירִי אֶן וּפְרִיכֹסֵת בְּתֹרֵב יִפְלוּוְהָה בְּשִׁבִי חֲלִבְנָה:
 24 וּבַחֲפִיכֶם הַשֶּׁן בְּיוֹם כְּשִׁבְרֵי־שֵׁם אֶת־מִשְׁמֹת מַצְרַיִם
 25 וְנִשְׁכַּתְּיָהּ נְאֻם יְהוָה הוּא עָן וְכִפְנֵי וְכִסְתִּיהָ בְּשִׁבִי
 26 חֲלִבְנָה: וְעִשְׂתִי שְׁפָטִים בַּמַּצְרַיִם וְדַעַי כִּרְאֵי יְהוָה:
 27 יְהִי בְּאֶחָת עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּרֵאשִׁית בְּשִׁבְעָה לְהַדְרֵשׁ הַיָּד
 28 וְכִבְרִיתָהּ אֵלֵי לֹאמֵר: בְּדֹאֵם אֶתְזַרְזֵוּ בְּרֵיחַ מִלְּד
 29 מַצְרַיִם בְּשִׁבְתִּי יְהוָה לְאִדְכֹשָׁה לֶחֶת רִבְוִת לְשׁוֹם
 30 חֲחִיל לְחִבְשָׁה לְהִנָּה לְחַפֵּשׁ בְּתֹרֵב: לָבֵן כִּדְבַרְאֲמֵר
 31 אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּנִי אֶל־פְּרֵעָה מִלְּד־מַצְרַיִם וְשִׁבְרִיתִי אֶת־
 32 וְרֵעִתִי אֶת־הַחֲזִקָה וְאֶת־הַנְּשִׁבְרֹת הַיִּפְלֹתִי אֶת־תִּרְבֵּב
 33 מִקְדוֹ: תִּפְצְוֹתִי אֶת־מַצְרַיִם בְּעַיִם תְּרִיתִים בְּאֶרְצוֹת:
 34 וְחֻקֵּי אֶתְזַרְזוֹת מִלְּד בָּבֶל וְנִתְּתִי אֶת־חֲרֹבֵי בִדוֹ
 35 וְשִׁבְרִיתִי אֶתְזַרְזוֹת פְּרֵיחַ וְנָקַץ נֶאֱקַת הַלֵּל לְפָנָיו:
 36 וְהַחֻקֵּי אֶתְזַרְזוֹת מִלְּד בָּבֶל חֲרֵשׁת פְּרֵיחַ הַפְּלִיחַ־כַּח
 37 וְדַעַי כִּרְאֵי יְהוָה בְּתִיתִי תִרְבִּי בְּיָד מִלְּד בָּבֶל וְהָיָה
 38 אֶתְהָ אֶל־אֶרֶץ מַצְרַיִם: תִּפְצְוֹתִי אֶת־מַצְרַיִם בְּעַיִם
 39 תְּרִיתִי אוֹתָם בְּאֶרְצוֹת וְדַעַי כִּרְאֵי יְהוָה:

CAP. XXXI. לא

1 וְהִי בְּאֶחָת עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּשִׁלְשֵׁי בְּאֶחָד לְהַדְרֵשׁ הַיָּד
 2 וְכִבְרִיתָהּ אֵלֵי לֹאמֵר: בְּדֹאֵם אָמַר אֶל־פְּרֵיחַ מִלְּד
 3 מַצְרַיִם וְאֶל־הַמָּוֶן אֶל־מִי דְמִית בְּנִדְרָד: הִנֵּה אֲשִׁיר
 4 אֶרֶץ בְּלִבְנוֹן וְיֶה עֲנַף תִּרְשַׁשׁ מִצֵּל וְיִבְהַה קוֹמָה וְכֹן עֲבָתִים
 5 הִתְחַה צְמַרְתִּי: מִיָּם וְיִחְלוּוֹ תְרוֹם רִמְמַתִּי אֶת־
 6 נְתֻרְתָהּ הַלֵּךְ סְבִיבַת מִשְׁעָה וְאֶת־הַעֲלֵתִיהָ שִׁלְחָה אֵל
 7 כִּלְעֵצִי הַשְּׂדֵה: עֲלִיבֹן וְכִרְאֵי קְמוֹת מִלְּד עֵצִי הַשְּׂדֵה
 8 וְתִרְבִּינָה סִרְפָּתִי וְהִאֲבֹדְתִיהָ פִּאֲרֵתִי מִמֶּיִם רַבִּים

1 וְהוּהוּ בְּקִבְצוֹ אֶת־רִבּוֹת יִשְׂרָאֵל מִקְהַנְמִים אֲשֶׁר נִפְצוּ
 2 בָּם וְקִרְשִׁיתִי בָּם לִיעֵן הַמִּיָּם וְיִשְׁבוּ עֲלֵי־אֲרָמְתָם אֲשֶׁר
 3 יִתְּתִי לְעִבְרֵי לְיִצְקָבוֹ: וְיִשְׁבוּ עֲלֵיהָ לְבִטַח וְכֵן בְּתִים
 4 וְנִטְעוּ כְרָמִים וְיִשְׁבוּ לְבִטַח כְּעִשְׂתִּי שְׁפָטִים כְּכֹל הַיִּשְׂאִים
 5 אִתָּם מִכְּסִיכֶם וְדַעַי בִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

CAP. XXIX. כט

1 בַּשִּׁנָּה הַשְּׁשִׁית כְּעִשְׂרֵים בְּשִׁנְיָם עֲשָׂה לְהַדְרֵשׁ הַיָּד וְכִבְרֵי
 2 יְהוָה אֵלֵי לֹאמֵר: בְּדֹאֵם שִׁים בְּיָד עֲלֵי־פְרֵיחַ מִלְּד
 3 מַצְרַיִם וְהִבָּא עָלָיו וְעֵלֵי־מַצְרַיִם מִלְּד: דְּבַר וְאָמַרְתִּי
 4 כִדְבַרְאֲמֵר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּנִי עֲלֵיךְ פְּרֵיחַ מִלְּד־מַצְרַיִם
 5 חֲמַיִם תְּחִיל תִּרְבֵּן בְּחַד יִאֲרִיו אֲשֶׁר אָמַר לִי יִאֲרִי
 6 נְאֻם עִשְׂתִּי: וְנִתְּתִי חֲחִים בְּחֻדֵךְ וְהַדְבַקְתִּי הַיָּד
 7 יִאֲרִיךְ בְּקִשְׁשִׁתְּיָהּ וְהַעֲלִיתִיךְ מִחֻד יִאֲרִי וְנֹא כִלֵּה
 8 הִנֵּה יִאֲרִי בְּקִשְׁשִׁתְּיָהּ תִּרְבֵּן: וְהִשְׁתַּחֲוֶה הַיָּד בְּרִבְרוֹת
 9 אִתְּךָ וְנֹא כִלְעֵצִי יִאֲרִי עֲלֵיָם הַשְּׂדֵה תְּחִיל לֹא
 10 תִּאֲסַף וְלֹא תִקָּבֵן לִתֵּת הָאָרֶץ וְלַעֲוֹף הַשָּׁמַיִם נִתְּתִיךְ
 11 לְאִבְכָה: וְדַעַי כִּלְעֵצֵי מַצְרַיִם בִּי אֲנִי וְהוֹדַעַן חֲחַיִּים
 12 מִשְׁעָתָה קֵנָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל: כַּתְּשֵׁם בְּיָד בְּכַף הַיָּד
 13 וּבְקִשְׁתָּ לָבֵן כִּלְעֵצֵי וְכִוְשֵׁנָם עֲלֵיךְ תִּשְׁכַּר הַחֲחִי
 14 לְהַם כִּלְעֵצֵיכֶם: לָבֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּנִי
 15 מְבִיא עֲלֵיךְ תִּרְבֵּב תְּבִרְתִי מִקֵּד אִתָּם וְכִתְּבִי: וְהִתְחַה
 16 אֶרֶץ־מַצְרַיִם לְשִׁמְנָה וְחֲרָבָה וְדַעַי כִּרְאֵי יְהוָה עָן
 17 אָמַר יְהוָה לִי וְנָנִי עִשְׂתִּי: לָבֵן הִנֵּנִי אֵלֶיךָ וְאֶל־יִאֲרִיךְ
 18 וְנִתְּתִי אֶת־אֶרֶץ מַצְרַיִם לְחֲרֹבוֹת תִּרְבֵּב שְׁמָה מִמְּנַחֵל
 19 סִנְיָה וְיִרְבֹּל כֹּשׁ: לֹא תִעַבְרִיכֶה תֵּלֵל אִתָּם וְיִנְחֵל
 20 בְּהִמָּה לֹא תִעַבְרִיכֶה וְלֹא תִשָּׁב אֲרַבְעִים שָׁנָה: וְנִתְּתִי
 21 אֶת־אֶרֶץ מַצְרַיִם שְׁמָה בְּחַד אֲרָצוֹת נִשְׁמָת וְעֲרִיבֵי
 22 בְּחַד עֲרִים מְחֻרְבוֹת תִּהְיוּ שְׁמָה אֲרַבְעִים שָׁנָה וְהַפְּצִיתִי
 23 אֶת־מַצְרַיִם בְּעַיִם תְּרִיתִים בְּאֶרְצוֹת: בִּי כֹה אָמַר
 24 אֲדֹנָי יְהוִה מִקֵּד אֲרַבְעִים שָׁנָה אֶבְכֶם אֶת־מַצְרַיִם מִדֵּן
 25 הַשָּׁמַיִם אֶשְׂרֵנְכֶם נִפְצוּ שָׁמַיִם: וְשִׁבְתִּי אֶת־יִשְׂכֹּבוֹת מַצְרַיִם
 26 וְנִשְׁכַּחְתִּי אִתָּם אֶרֶץ פְּתוּחָה עֲלֵי־אֶרֶץ מְחֻרְבוֹת וְהוּוּ שֵׁם
 27 מִמְּלִכָה שְׁלֵחָה: מִדְּמַמְלְכוֹת תִּהְיֶה שְׁפֵלָה וְלֹא־
 28 תִּתְנַשֵּׂא עוֹד עֲלֵיהֶם וְהַעֲשִׂיתִים לְבִלְתִּי רְדוֹת בְּעַיִם:
 29 וְלֹא יִתְרַעַדוּ לְבֵית יִשְׂרָאֵל לְמַכְמַח מְזִכֵּר עָן בְּעִתָּם
 30 אֲרִיתֶם וְדַעַי בִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְהוִה: וְהִי בְּעִשְׂרִים
 31 וְשִׁבְעֵי שָׁנָה בְּרֵאשִׁית בְּאֶחָד לְהַדְרֵשׁ הַיָּד וְכִבְרִיתָהּ אֵלֵי
 32 לֹאמֵר: בְּדֹאֵם וְבוֹכְרֵאֲזָר מִלְּד־בָּבֶל הַעֲבִיד אֶת־חִילוֹ
 33 עֲבָרָה גְדוּלָה אֶל־צֵר כִּלְרֵאשׁ מִקְרָח וְכִלְעֵצֵי מִזְרְעָה
 34 יִשְׁכַּר לֹא־יְהִי לֹו וְלִחִילוֹ מִצֵּר עֲלֵיהֶעֱבָדָה אֲשֶׁר־עָבַד
 35 עֲלֵיהָ: לָבֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּנִי נִתֵּן לְבוֹכְרֵאֲזָר
 36 מִלְּד־בָּבֶל אֶת־אֶרֶץ מַצְרַיִם וְנִשְׂא וְנִשְׂא אֶל־פְּרֵיחַ שְׁלֵלָה
 37 וְכֹן בִּוְהַחֲזִיקָה שִׁכַר לְחִילוֹ: וְעִלְלוֹ אֲשֶׁר־עָבַד כֹּה נִתְּתִי
 38 לֹו אֶת־אֶרֶץ מַצְרַיִם אֲשֶׁר עָשׂוּ לִי נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה: בְּיוֹם
 39 הַזֶּה אֲצַמֵּם קָרוֹן לְבֵית יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶתֵּן פְּתוּחָה־שָׂה
 40 בְּחֻדָם וְדַעַי כִּרְאֵי יְהוָה:

CAP. XXX. ל

1 וְהִי דְכִבְרִיתָהּ אֵלֵי לֹאמֵר: בְּדֹאֵם הִבָּא וְאָמַרְתִּי כֹה

the house of Israel from the people among whom they are scattered, and shall be sanctified on them before the eyes of the nations: then shall they dwell in their land that I have given to my servant Jacob. And they shall dwell thereupon in safety, and they shall build houses, and plant vineyards: yea, they shall dwell in safety; when I execute judgments in all those that despoiled them from round about them; and they shall know that I am the Lord their God.

CHAPTER XXIX.

1 ¶ In the tenth year, in the tenth month, on the twelfth day of the month, came the word of the Lord unto me, saying, Son of man, set thy face against Pharaoh the king of Egypt, and prophesy against him, and against all Egypt. Speak and say, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will be against thee, O Pharaoh king of Egypt, the great crocodile that lieth in the midst of his streams, who hath said, Mine is my stream, and I have made it for myself. But I will put hooks in thy jaws, and I will fatten the fish of thy streams on thy scales; and I will bring thee up out of the midst of thy streams, with all the fish of thy streams, which shalt stick fast on thy scales, and will cast thee out into the wilderness, and with all the fish of thy streams; upon the open field shalt thou fall; thou shalt not be brought in, nor gathered up: to the beasts of the field and to the fowls of the heaven have I give thee for food. And all the inhabitants of Egypt shall know that I am the Lord; because they have been a reed-staff to the house of Israel. When they took hold of thee with the hand, thou wast cracked, and didst rend for them all the shoulder; and when they leaned upon thee, thou wast broken, and madest all their loins to be at a stand. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will bring a sword upon thee, and I will cut off out of thee man and beast. And the land of Egypt shall be changed into a waste and ruin, and they shall know that I am the Lord, because he hath said, The stream is mine, and I have made it. Therefore, behold, I will be against thee, and against thy streams, and I will render the land of Egypt a mass of ruins, a waste, and a wilderness, from Migdol to Seveneh even up to the border of Ethiopia. There shall not pass through it the foot of man, and the foot of beast shall not pass through it, and it shall not be inhabited forty years. And I will render the land of Egypt a desolate land in the midst of desolated countries, and her cities among the cities that are ruined shall be desolate forty years; and I will scatter the Egyptians among the nations, and will disperse them through the countries. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, (only) at the end of forty years will I gather the Egyptians from the people, whither they shall have been scattered, and I will bring back the captivity of Egypt, and will cause them to return unto the land of Pathros, to the land of their own origin; and they shall be there an unimportant kingdom. Among the kingdoms it shall be the lowest; neither shall it raise itself any more above the nations; and I will diminish them, that they shall no more rule over the nations. And it shall be no more unto the house of Israel for a dependence, bringing (their) iniquity to remembrance, when they turned after them; and 'hey shall know that I am the Lord Eternal. ¶ And it came to pass in the seven and twentieth year, in the first month, on the first of the month, that the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, Nebuchadrezzar the king of Babylon hath caused his army to perform a great service against Tyre: every head hath been made bald, and every shoulder hath been rubbed sore: yet no reward hath come to him or to his army from Tyre, for the service that he hath performed against it. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will give unto Nebuchadrezzar the king of Babylon the land of Egypt; and he shall carry away its multitude, and take its spoil, and plunder its prey; and this shall be the reward for his army. As his recompense for that which he hath served against it, have I given him the land of Egypt, for that which they had done against me, saith the Lord Eternal. On that day will I cause to grow a horn for the house of Israel, and unto thee will I open the mouth in the midst of them; and they shall know that I am the Lord.

CHAPTER XXX.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, prophesy and say, Thus hath said the Lord Eternal, Wall ye, Wo unto the day! For nigh is the day, yea nigh is the day of the Lord;

a cloudy day; the time of the nations' (misfortune) shall it be. And the sword shall come into Egypt, and there shall be trembling in Ethiopia, when the slain fall in Egypt, and when they take away its multitude, and its foundations shall be broken down. Ethiopia, and Put, and Lud, and all the confederates, and Cub, and all the men of the leagued land, shall fall with them by the sword. ¶ Thus hath said the Lord, Yea, there shall fall those that uphold Egypt; and there shall come down the pride of her strength: from Migdol to Seveneh shall they fall in her by the sword, saith the Lord Eternal. And they shall be made desolate in the midst of the desolate countries, and its cities shall be counted in the midst of the cities that have been laid in ruins. And they shall know that I am the Lord, when I set fire to Egypt, and when all her helpers shall be broken. On that day shall messengers go forth from my presence in ships to terrify the secure Ethiopians, and there shall be trembling among them, as on the day of Egypt; for, lo, it cometh. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, I will also cause the multitude of Egypt to cease through the hand of Nebuchadrezzar the king of Babylon. He and his people with him, in the process of nations, shall be brought to destroy the land, and they shall draw their swords against Egypt, and they shall fill the land with the slain. And I will render the streams dry, and sell the land into the hand of evil men; and I will make the land desolate, and all that fillet it, by the hand of strangers: I the Lord have spoken it. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, I will also destroy the idols, and I will cause false gods, to cease out of Noph; and a prince out of the land of Egypt shall there not be any more; and I will lay fear on the land of Egypt. And I will make Pathros desolate, and set fire to Zo'an; and I will execute judgments in No. And I will pour my fury over Sin, the stronghold of Egypt; and I will cut off the multitude of No. And I will set fire to Egypt: Sin shall have great pain, and No shall be broken in, and over Noph shall the besiegers (prevail) by broad day. The young men of Aven and of Pi-besseth shall fall by the sword; and they themselves shall go into captivity. And at Thechaph-neches the day shall be darkened, when I break there the yoke-bars of Egypt, and the pride of her strength ceaseth therein; as for her, a cloud shall cover her, and her daughters shall go into captivity. Thus will I execute judgments on Egypt; and they shall know that I am the Lord. ¶ And it came to pass in the eleventh year, in the first month, on the seventh day of the month, that the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, the arm of Pharaoh the king of Egypt have I broken; and lo, it shall not be bound up to apply remedies, to put on a bandage to bind it up, to make it strong that it may grasp the sword. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will be against Pharaoh the king of Egypt, and will break his arms, both the strong, and that which was already broken; and I will cause the sword to fall out of his hand. And I will scatter the Egyptians among the nations, and I will disperse them through the countries. And I will strengthen the arms of the king of Babylon, and I will put my sword in his hand; but I will break the arm of Pharaoh, and he shall groan, with the groanings of a deadly wounded man before him. Yea, I will make strong the arms of the king of Babylon, but the arms of Pharaoh shall fall down; and they shall know that I am the Lord, when I place my sword into the hand of the king of Babylon, that he may stretch it out over the land of Egypt. And I will scatter the Egyptians among the nations, and disperse them among the countries; and they shall know that I am the Lord.

CHAPTER XXXI.

¶ And it came to pass in the eleventh year, in the third month, on the first day of the month, that the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, say unto Pharaoh the king of Egypt, and to his multitude, Unto whom art thou like in thy arrogance? Behold, Asshur was a cedar in Lebanon beautiful in its boughs, and a shadowing thicket, and high in stature; and among the thick-boughed trees was its highest branch. The waters made it great, the deep made it high, with its rivers it was flowing round the place where it was planted, and its ditches it sent forth unto all the trees of the field. Therefore became its stature higher than all the trees of the field, and its boughs were multiplied, and its branches became long because of the multitude of waters, when it stretched itself forth. In its boughs made

14 כעל מים רבים ולא תדלחם הגלגלים עוד ופרסות
 בהמה לא תדלחם: ואשכנז מימיהם ונתרוםם כשמן
 15 אילך נאם אדני יהוה: בתמי את ארצן מצרים שמנה
 ושמה ארץ ממלאה בהבותי אתיבל ישיבו בה ודמי
 16 כראי ידתי: קנה הוא וקנינה בית הינים תקנונה
 אותה על מצרים ועל כל המנהל תקנונה אותה נאם
 17 אדני יהוה: ויהי בשתי עשרה שנה בהמשה עשר
 להרש הנה דבר יהוה אלי לאמר: בראשם נהה עלי
 18 המן מצרים והירדתי אותה ובנות נים והשם אלארץ
 תחתות אתיוודי בור: ממי נצמת רכה והשכבה
 19 את ערלים: בתוך תללית חרב יפלו חרב נהנה משכי
 20 אותה וכל המנהל: ודברדלו אלי גבורים מתוך שאול
 21 אתיוודי ודמי שכבו הערלים תללי חרב: שם אשור
 22 וכל הקהלה סביבותי קברתי כלם חללים תפלים
 23 כחרב: אשר נתתי קברותיה ברפתרבור ויהי קהלה
 24 סביבות קברתה כלם חללים נפלים כחרב אשר נתתי
 25 תחת בארץ חיים: שם עולם וכל המנהל סביבות קברתה
 26 כלם חללים תפלים כחרב אשר ירדו ערלים ואל אלארץ
 תחתיות אשר נתתי חתים בארץ חיים וישאו כלמתם
 27 אתיוודי בור: בתוך חללים נתתי משכב כלם בכל המנהל
 28 סביבותי קברתה כלם ערלים תללי חרב כל עמן חתים
 29 בארץ חיים וישאו כלמתם אתיוודי בור בתוך חללים
 30 נתתי: שם משך תבל וכל המנהל סביבותי קברותיה
 31 כלם ערלים תללי חרב כיתת חתים בארץ חיים:
 32 ולא ישכבו אתיוודים נפלים מערלים אשר ירדו שאול
 33 בכל מלחמתם ונתתי את ירדן בותם תחת ראשם ונתתי
 34 עינתם על עצמותם כדחתות נבזים בארץ חיים: ואתה
 35 בתוך ערלים תשכר ותשכב את תללי חרב: עמה איום
 36 מלכה וכל נשואיה אשר נתתי כגבורתם את תללי חרב
 37 הקה את ערלים אשר ירדו ואת ירדן בור: עמה וסבי צפון
 38 כלם וכל אדני אשר ירדו את חללים בתחתם מלכותם
 39 בושם וישכבו ערלים את תללי חרב וישאו כלמתם
 40 אתיוודי בור: אותם ראה פרעה ונתם על כל המנהל
 41 תללי חרב פרעה וכל חילו נאם אדני יהוה: כרתתי
 42 את חתותי בארץ חיים ותשכב בתוך ערלים את תללי
 43 חרב פרעה וכל המנהל נאם אדני יהוה:

CAP. XXXIII. לב

1 יהי בשתי עשרה שנה בשני עשר חמש באחד לחמש
 2 הנה דבר יהוה אלי לאמר: בראשם שא קנה עלי
 3 פרעה מלך מצרים ואמרת אליו כפור נים נדמת
 4 ואתה סתים נים ונתתי בתוך חללי חרב את ירדן מים
 5 כרגלך ותרםם נהרם: בה אמר אדני יהוה
 6 ופרשתי עליך את דרשתי בקנה עמים ונתעלה
 7 בחרמי ונתשתדך בארץ על פני השדה אשילך והשפתי
 8 עליך בלעוף השמים והשפתי מן תת בלה ארץ:
 9 ונתתי את השדה על הנהרם ומלאתי הנהרות רמתך:
 10 והשקותי ארץ צפתך מן מקנה אל הנהרם ונאמרים ומלאן
 11 מן: וכסתי ככבוד שמים וקדדתי את מלכותם
 12 שמש כענן אכסו ורחם לא יאר ארץ: כל מאורי אור
 13 בשמים אקדדכם עלך ונתתי חשך על ארצה נאם אדני
 14 יהוה: והכסתי לב עמים רבים בהבאי שברך ביום
 15 על ארצות אשר לא ידעתם: והשמותי עליך עמים
 16 רבים ומלכותם שפרו עליך שער כנפסי חרבי על
 17 פניהם ותרדו לרעים איש לנפשו ביום מפלתך:
 18 כי בה אמר אדני יהוה חרב מלך דביל תבואך: כחרבות
 19 גבורים אפיל המונך ערצי נים כלם ושרדו את הארץ
 20 מצרים וישמד בלה המנהל: והאכדתי את כל המנהל

1 בשלחו: בספנתו קניו בלעוף השמים ותחת פאתו
 2 ילדו כל חנת השדה ובצלו ישבו כל נים רבים: ונתן
 3 בערלו בארך רליותו ברהה שרשו אל מים רבים:
 4 ארנם לא יעמרו בנה אלהים כרשים לא רמו אל
 5 ספנתו וערנים לא יהו כפראתו בלעוף בנה אלהים
 6 לאדמה אלו כפיו: ופה עשיתי בכם רליותו ונקאו
 7 בלעצונן אשר כנן האלהים: לכן בה אמר
 8 אדני יהוה וכן אמרתי בקומה ותן צמרתו אל
 9 כין עבותים ורם לבבו בנהו: ואתנו בך אל נים
 10 עשו יעשה לו ברשעו בשרותי: וקרתו נים ערצי
 11 נים והשדו אלהיהם ובכל האות נפלו רליותו
 12 ותשברנה פראתו בכל אפיו הארץ נרדו מצלו כל
 13 עמי הארץ וישדו: על מפלתו ישכט בלעוף השמים
 14 ואל פראתו הו כל חנת השדה: למען אשר לא ימרו
 15 בקומתם בלעצונם ולא יתנו את צמרתם אל בן
 16 עבתים ולא יעמרו אליהם כנהם בלשתי מים כי כלם
 17 נתנו למות אל ארץ חתות בתוך בני אדם אתיוודי
 18 בור: בראמר אדני יהוה ביום דתו שאלה האכלתי
 19 כפתו עליו את הרום ואנעל נהרותיה וכלא מים רבים
 20 ונקדו עליו לבניו וכל עצי השדה עליו עלפה: מקול
 21 מפלתו הרשתי נים בהודו אתי שאלה אתיוודי בור
 22 הנהי בארץ חתות בלעצונן מכתר וסובלבניו
 23 בלשתי מים: נס הם אתו ורדו שאלה את תללי חרב
 24 ורעו וישבו בצלו בתוך נים: אלמו דמית כנה כבוד
 25 וקנרל בעצונן והודת את בעצונן אל ארץ חתות
 26 בתוך ערלים תשכב את תללי חרב הוא פרעה וכל
 27 המנהל נאם אדני יהוה:

CAP. XXXII. לב

1 יהי בשתי עשרה שנה בשני עשר חמש באחד לחמש
 2 הנה דבר יהוה אלי לאמר: בראשם שא קנה עלי
 3 פרעה מלך מצרים ואמרת אליו כפור נים נדמת
 4 ואתה סתים נים ונתתי בתוך חללי חרב את ירדן מים
 5 כרגלך ותרםם נהרם: בה אמר אדני יהוה
 6 ופרשתי עליך את דרשתי בקנה עמים ונתעלה
 7 בחרמי ונתשתדך בארץ על פני השדה אשילך והשפתי
 8 עליך בלעוף השמים והשפתי מן תת בלה ארץ:
 9 ונתתי את השדה על הנהרם ומלאתי הנהרות רמתך:
 10 והשקותי ארץ צפתך מן מקנה אל הנהרם ונאמרים ומלאן
 11 מן: וכסתי ככבוד שמים וקדדתי את מלכותם
 12 שמש כענן אכסו ורחם לא יאר ארץ: כל מאורי אור
 13 בשמים אקדדכם עלך ונתתי חשך על ארצה נאם אדני
 14 יהוה: והכסתי לב עמים רבים בהבאי שברך ביום
 15 על ארצות אשר לא ידעתם: והשמותי עליך עמים
 16 רבים ומלכותם שפרו עליך שער כנפסי חרבי על
 17 פניהם ותרדו לרעים איש לנפשו ביום מפלתך:
 18 כי בה אמר אדני יהוה חרב מלך דביל תבואך: כחרבות
 19 גבורים אפיל המונך ערצי נים כלם ושרדו את הארץ
 20 מצרים וישמד בלה המנהל: והאכדתי את כל המנהל

all the fowls of heaven their nest, and under its branches did all the beasts of the field bring forth their young, and under its shade dwelt all great nations. And it was beautiful in its greatness, in the length of its light branches; for its root was by many waters. The cedars could not obscure it in the garden of God; the firs were not like its boughs, and the chestnut-trees were not like its branches; not any tree in the garden of Eden was as it into it in its beauty. Beautiful had I made it by the multitude of its light branches; so that all the trees of 'Eden that were in the garden of God, envied it. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Because thou wast so high in stature, and it had placed its highest branch between the thick-boughed trees, and its heart was lifted up through its height; Therefore do I give it up into the hand of the mighty one of the nations; he shall surely deal with it at his pleasure; for its wickedness do I drive it out. And strangers, the fiercest of nations, cut it down, and cast it to the ground; on the mountains and in all the valleys fall its light branches, and its boughs are (lying) broken in all the ravines of the land; and all the people of the earth are gone away from its shade, and have cast it to the ground. Upon its fallen fragments dwell all the fowls of the heaven, and on its branches are all the beasts of the field: In order that none of all the trees by the waters shall exalt themselves for their height, nor place their highest branch among the thick-boughed trees, and that all those that are nourished by water shall not place themselves erect, because of their height; for they are all given up unto death, to the land of the nether world, in the midst of the children of men, with those that go down to the pit. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, On the day when it went down to the grave I caused a mourning; I covered the deep for its sake, and I restrained its rivers, and the great waters were withheld; and I caused Lebanon to be clothed in black, at the sake of its sake, and all the trees of the field were famished because of it. Through the noise of its downfall I caused nations to quake, when I cast it down into the tomb with the (others) that descend into the pit; and in the land of the nether world comforted themselves all the trees of 'Eden, the choice and best of Lebanon, all that were nourished by water. They also went down with it into the tomb unto those that were slain with the sword, and its helpers that had dwelt under its shade in the midst of the nations. To whom art thou then like in glory and in greatness among the trees of 'Eden? And thou too shalt be brought down with the trees of 'Eden unto the land of the nether world; in the midst of the uncircumcised shall thou lie with those slain by the sword; yea, he, Pharaoh, and all his multitude, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XXXII.

¶ And it came to pass in the twelfth year, in the twelfth month, on the first day of the month, that the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, take up a lamentation for Pharaoh the king of Egypt, and say unto him, Thou didst deem thyself like a young lion among the nations; while thou art as a crocodile in the seas; and thou issuedst forth with thy rivers, and madest turbid the waters with thy feet, and didst stir up thy rivers. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, I will therefore spread out my net over thee through the assnagement of many people, and they shall draw thee up in my net. Then will I cast thee upon the land upon the open field where I hurl thee, and will cause all the fowls of the heaven to dwell upon thee, and I will satisfy off thee the beasts of all the earth. And I will lay thy flesh upon the mountains, and fill the valleys with thy carcass. I will also saturate the land therein thou swimmest with thy blood, even the mountains; and thy ravines shall be full of thee. And I will cover up the heavens, when thou art quenched, and make their stars obscure: the sun will I cover up with a cloud, and the moon shall not let shine her light. All the light-dispensing lights of the heavens—these will I make obscure because of thee, and I will lay darkness upon thy land, saith the Lord Eternal. And I will aggravate the heart of many people, when I bring those who are broken off from thee among the nations, into countries which thou hast not known. Yea, I will make many people amazed at thee, and on their knees the hair shall stand on end because of thee, when I brandish my sword before their faces; and they shall tremble at every moment, every man for his own life, on the day when I visit them. For thus hath said the Lord Eternal, The sword of the king of Babylon shall come over thee. By the swords of the mighty will I cause thy multitude to fall, the fiercest of nations are all of them; and they shall destroy the pride of Egypt, and all her multitude shall be annihilated. And I will cause to vanish all her

beasts from beside the great waters; and the foot of man shall not make them turbid any more, nor shall the hoofs of beasts make them turbid. Then will I make clear their waters, and cause their rivers to flow like oil, saith the Lord Eternal; When I render the land of Egypt desolate, and wasted, the country bereft of what now filleth it, when I smite all those that dwell therein; and they shall know that I am the Lord. This is the lamentation wherewith they shall lament for her; the daughters of the nations shall lament for her; for Egypt, and for all her multitude, shall they lament with it, saith the Lord Eternal. ¶ And it came to pass in the twelfth year, on the fifteenth day of the month, that the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, moan for the multitude of Egypt, and say that it shall go down, yea, she, and the daughters of powerful nations, unto the land of the nether world, with those that go down to the pit. Whom dost thou surpass in loveliness? go down (then), and be thou laid with the (other) uncircumcised. In the midst of those that are slain by the sword shall they fall; to the sword is she given up; drag her away and all her multitudes. Then will speak of him the longest among the mighty, out of the midst of the nether world with those that once helped him, They are gone down, there lie the uncircumcised,—slain by the sword. There is Asshur and all his assemblage; round about him are his graves; all of them the slain that are fallen by the sword; Whose graves are placed in the lowest depth of the pit, and his assemblage round about his grave; all of them are slain, fallen by the sword, who once spread terror in the land of the living. There is 'Elam and all her multitude round about her grave, all of them the slain, that are fallen by the sword, who are gone down uncircumcised into the land of the nether world, who once spread their terror in the land of the living; and they have borne their confusion with those that go down to the pit. There is Mesopotamia, and all her multitude; all round about her are her graves; all of them are uncircumcised, slain by the sword; because their terror was once spread in the land of the living; and they have borne their confusion with those that go down to the pit: in the midst of the slain was she placed. There is Moab, and all her multitude; all round about her are her graves; all of them are the uncircumcised, slain by the sword; because they once spread their terror in the land of the living. And those who are fallen of the uncircumcised shall not lie with the mighty, who are gone down to the nether world with their weapons of war, while men laid their swords under their heads, and the instruments of their multitude were upon their bones; for the terror of the mighty was in the land of the living. But thou shalt be broken in the midst of the uncircumcised, and shalt lie with those that are slain by the sword. There are Edom, her kings, and all her princes, who are laid despite their prowess by those that are slain by the sword; they shall lie with the uncircumcised, and with those that go down to the pit. There are the chieftains of the north, all of them, and all the Zidonians, who are gone down with the slain; despite the terror they excited through their prowess are they made ashamed; and they lie uncircumcised with those that are slain by the sword, and bear their confusion with those that go down to the pit. These shall Pharaoh see, and shall be comforted over all his multitude, slain by the sword are Pharaoh and all his army, saith the Lord Eternal. For I spread my terror in the land of the living; and he shall be laid in the midst of the uncircumcised with those that are slain by the sword,—yea, Pharaoh and all his multitude, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XXXIII.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, speak to the children of thy people, and say unto them, If there be a land over which I bring the sword, and the people of the land take a man from among themselves, and appoint him unto themselves for a watchman; And if he see the sword coming over the land, and blow the cornet, and warn the people; And if whosoever heareth the sound of the cornet, and taketh no warning; and the sword cometh, and taketh him away: his blood shall be upon his own head. The sound of the cornet hath he heard, and he hath taken no warning; his blood shall be upon him. But had he taken warning he would have delivered his soul. But if the watchman see the sword coming, and blow not the cornet, so that the people be not warned, and the sword cometh, and taketh away from among them some person; this one is taken away for his iniquity; but his blood will I require from the watchman's hand. ¶ But as for thee, O son of man, I have appointed thee a watchman unto the house of Israel; so that when thou hearest a word from

לד CAP. XXXIV.

1 וְדַבַּר הַבְּרִיָּה אֶל־לֵאמֹר: בְּרָאִים הֵבֵא עֲלֵיכֶם
 2 יִשְׂרָאֵל הֵבֵא וְאִמְרָתְכֶם אֲלֵיהֶם לְרַעִים בְּהִיאַרְמוּ וְאָדַעַ
 3 יְהוָה יְהִי רַעַי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיוּ רַעִים אֹתָם הַלְוִיאַ
 4 הַצֹּאֵן וְרַעַי רַעִים: אֲתֵּי־תִחַלֵּב הַחֲבֵלֹ וְאֲתֵּי־תִעְמַר
 5 תִּחְלְשֵׁוּ הַבְּרִיאָה תִּבְדְּוּ הַיָּמָן לֹא תִרְעוּ: אֲתֵּי־תִחַלְלוּ
 6 לֹא תִחַקְשׁוּ וְאֲתֵּי־תִחַלְלוּ לֹא־תִרְפָּאֵם וְלֹא־תִשְׁבַּרְתֶּם לֹא
 7 תִּבְשָׁתֶם וְאֲתֵּי־תִחַלְלוּ לֹא תִשְׁתַּחֲוּ וְאֲתֵּי־תִאֲבָדְתֶם לֹא
 8 בְּכַשְׁתֶּם וּבְחִקְוֹת רַדְתֶּם אִתָּם וּבְכַפְרָד: וְהַפְּעִינָה מִכֹּל
 9 רַעַי וְתִהְיֶה לֹא־בְלָה לְכָל־חַט הַשָּׂדֶה וְהַפְּעִינָה:
 10 יִשָּׁע צֹאֵן בְּכָל־הָרָיִים וְעַל כָּל־יִבְעֵה רִמָּה וְעַל כָּל־
 11 פִּי הָאָרֶץ וְפָצוּ צֹאֵן וְאֵן יִדְוֶשׁ וְאֵן מִכְּבֹשׁ: לָכֵן
 12 רַעִים שָׁמַע אֲתִדְבַר יְהוָה: חֲרָאֵן נָאֵם וְאָדַעַ יְהוָה
 13 אִם־לֹא יֵשֶׁן הַיּוֹת־צֹאֵן לְבוֹ וְתִהְיֶה צֹאֵן לֹא־בְלָה לְכָל־
 14 חַט הַשָּׂדֶה מֵאֵן רַעַי וְלֹא־תִרְשָׁו רַעַי אֲתֵ־צֹאֵן וְרַעַי
 15 הָרַעִים אֹתָם וְאֲתֵ־צֹאֵן לֹא רַעַי: לָכֵן הָרַעִים שָׁמַע
 16 דִּבְרֵי־יְהוָה: בְּהִיאַרְמוּ אֲדַעַ יְהוָה הֵינִי אֶל־הָרַעִים
 17 וְהִרְשָׁתִי אֲתֵ־צֹאֵן מִקֹּדֶם וְהַשְׁפַּחִים מִרְעוֹת צֹאֵן וְלֹא־
 18 יִרְעוּ עוֹד הָרַעִים אִתָּם וְהַצֹּלְתִי צֹאֵן מִפִּיהֶם וְלֹא־תִחַקְשׁוּ
 19 לָהֶם לֹא־בְלָה: כִּי כֹה אָמַר אֲדַעַ יְהוָה הִנְנִי אֲרִאֵךְ
 20 וְהִרְשָׁתִי אֲתֵ־צֹאֵן וּבְכַפְרָתִים: בְּכַפְרָת רַעַי עֲרֹדוּ בַיּוֹם
 21 הַזֶּה וְתִהְיֶה צֹאֵן מִפְּרִשְׁתוֹ כֵּן אֲבַקֵּר אֲתֵ־צֹאֵן וְהַצֹּלְתִי
 22 אִתָּם מִכָּל־מִקְוֹת אֲשֶׁר־רָפְצוּ שָׁם בַּיּוֹם כֵּן וְעַל־
 23 וְהוֹצֵאתִים מִדְּהַעֲמִים וּקְבָעֵתִים מִדְּהַאֲרָעוֹת וּבְהַיֹּצֵאתִים
 24 אֶל־אֲדָמְתָם וְרַעִיָתוֹם אֶל־דְּבַר יִשְׂרָאֵל כַּאֲפִלְסוֹם וּבְכָל־
 25 מִשְׁבֵּי הָאָרֶץ: בְּמִדְּהַרְטוֹב אֲרַעֲהָ אֹתָם וּבְדַבְרֵי מִחוּס
 26 יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה עִתָּם שָׁם תִּרְבְּצֵנָה בְּעֵנָה טוֹב וּמִרְעָה שְׁמֹן
 27 תִּרְשִׁינָה אֶל־דְּבַר יִשְׂרָאֵל: אֵי אֲרַעֲהָ צֹאֵן וְאֵן אֲרַבִּים
 28 נָאֵם אֲדַעַ יְהוָה: אֲתֵּי־תִאֲבָדְתֶם אֲבַקֵּשׁ וְאֲתֵּי־תִחַלְלוּ אֲשִׁיב
 29 וְלֹא־תִשְׁבַּרְתֶּם אֲחַבֵּשׁ וְאֲתֵּי־תִחַלְלוּ אֲחַנּוּק וְאֲתֵּי־תִשְׁמַעְנָה וְאֲתֵ־
 30 תִּחַקְשׁוּ אֲשִׁמֹד אֲרַעֲהָ בְּמִשְׁפָּט: וְאֲתֵּנָה צֹאֵן כֹּה אָמַר
 31 אֲדַעַ יְהוָה הֵינִי שֹׁפֵט בְּיַדְשָׁה לְשֵׁה לְאֵלִים וְלַעֲתֻדִים:
 32 הַמַּעֲשֵׂי מִפֶּנֶם הַמַּרְעָה הַטּוֹב תִּרְעוּ וְחַרְוּ מִרְעִיבֵם תִּרְעִיבוּ
 33 בְּרִגְלֵיכֶם וּמִשְׁקֹעֵיכֶם תִּשְׁלוּ וְאֵת הַעֲתֻדִים בְּרִגְלֵיכֶם
 34 תִּרְפְּסוּ: וְצֹאֵן מִרְעִים רִגְלֵיכֶם תִּרְעִינָה וּמִרְפֵּשׁ רִגְלֵיכֶם
 35 תִּשְׁמִיעוּ: לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדַעַ יְהוָה אֲלֵיהֶם הִנְנִי כ
 36 אֵי וּשְׁפַטִי בְּיַדְשָׁה בְרִיָּה וְכֵן שֵׁה רַחֵי: יֵשֶׁן בְּצַד
 37 וּבְקִבְתָּ תִּחְרָפוּ וּבְכַרְעִיכֶם תִּנְעוּ כִּלְהַחְלוֹת עַד אֲשֶׁר
 38 תִּפְּעֵתֶם אֹתָנָה אֶל־הַחֲוָצָה: וְהִשְׁעֵתִי לְצֹאֵן וְלֹא־
 39 תִּהְיֶה עוֹד לְבוֹ וּשְׁפַטִי בִּין שֵׁה לְשֵׁה: תִּקְבְּלִי עֲלֵיהֶם
 40 רַעַי אֲחִיר וְרַעַי אֲתֵּנָה אֵת עֲבָדֵי יְהוָה הוּא וְרַעַי אֹתָם
 41 וְהוּא יִהְיֶה לָכֵן לְרַעַי: וְאֵן יְהוָה אֲתֵּנָה לָהֶם לְאֵלִים
 42 וְעֲבָדֵי יְהוָה יִשָּׂא כְּתִיבֵם אֵי יְהוָה דְּבַרְתִּי וְכָרְפִי לָהֶם כֹּה
 43 בְּרַחַט שְׁלוֹם וְהַשְׁבֵּתִי וְהוֹדֵדְתִי מִדְּהַאֲרָעִים וְהַשְׁבֵּתִי בְּמִדְּבַר
 44 לְכַשְׁתִּי וְרַעַי מִשְׁעָרִים: וְעִתִּי אֹתָם וּסְבִיבוֹת בְּנֵתִי
 45 בְּרַחַט וְהוֹדֵדְתִי וְגַשְׁמִי בְּעֵתִי וְגַשְׁמִי בְּרַחַט יְהוָה: וְעִתִּי
 46 עַד הַשָּׂדֶה אֲתִפְרֹדוּ וְהָאָרֶץ תִּחַן: וְכִלְהָ הָיוּ עֲלֵאֲדָמְתָם
 47 לְכַשְׁתִּי וְרַעַי כִּרְאֵי יְהוָה בְּשִׁבְרֵי אֲתֵ־מִשְׁעוֹת עֲלֵם

1 דָּבַר וְהוֹרֵת אִתָּם כִּמְנִי: כַּאֲמֹר לְרַעַי רַעַי מֵרַת
 2 תָּמוֹת וְלֹא דְבַרְתֶּם לְהוֹרֵר רַעַי מִדְּרָבּוֹ הוּא רַעַי עֲשׂוּ
 3 יְמֵת וְרַעַי מִדְּבַר אֲבַקֵּשׁ: וְאֲתֵּנָה כִּי־הוֹרֵת רַעַי מִדְּרָבּוֹ
 4 לְשׁוֹב מִמֶּנָּה וְלֹא־שָׁב מִדְּרָבּוֹ הוּא עֲשׂוּ יְמֵת וְאֲתֵּנָה
 5 בְּשִׁשֶׁת הַצֹּלְתִי: וְאֲתֵּנָה בְּרָאִים אֲמַר אֶל־בְּרִית יִשְׂרָאֵל
 6 כֵּן אִמְרַתֶּם לֹא־מַר כִּי־פִשְׁעֵיכֶם וְהַטְּאִתִּי עֲלֵיכֶם וְכֵם
 7 אֲתֵּנָה נִמְקֹם וְאֲדַעַ יְהוָה: אִמַר אֲלֵיהֶם חֲרָאֵן וְנָאֵם ו
 8 אֲדַעַ יְהוָה אֲסַאֲחַפֵּן בַּיּוֹם הַרְשָׁע כִּי אִם־שׁוֹב רַעַי
 9 מִדְּרָבּוֹ יְהוָה שׁוֹבוּ שׁוֹבוּ מִדְּרָבּוֹס הָרַעִים וְלֵמָּה תָּמוֹת
 10 בְּרִית יִשְׂרָאֵל: וְאֲתֵּנָה בְּרָאִים אֲמַר אֶל־בְּרִיתֵי־עַמְד
 11 צִדְקָה הַיְהוּדִים לֹא תִעֲלֶינָה בַיּוֹם פִּשְׁעוֹ וְרַשְׁעוֹ הַרְשָׁע לֹא־
 12 יִקְשַׁל כֹּה בַיּוֹם שׁוֹבוּ מִרְשָׁעוֹ וְעִדְוִיכֶם לֹא יִזְכַּר לַחַיּוֹת כֹּה
 13 בַיּוֹם חֲטָאתִי: כַּאֲמֹר לְצִדְקֵי יְהוָה יְהוָה הוּא־יִבְרָח
 14 עַל־צִדְקָתוֹ וְעֵשָׂה עוֹל כֹּל־צִדְקָתוֹ לֹא תִזְכַּרְנָה וּבְעוֹלוֹ
 15 אֲשֶׁר־עָשָׂה כֹּה יְמֵת: וּבַאֲמֹר לְרַעַי מוֹת תָּמוֹת וְשָׁב
 16 מִחֲטָאתוֹ וְעֵשָׂה מִשְׁפָּט וְצִדְקָה: הַכֹּל יִשֵּׁב רַעַי וְנִלְהָה
 17 וְשִׁלֵּם בְּרַחֲמֵי הַחַיִּים הַלֵּךְ לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת עוֹל הָיוּ הַיְהוּדִים
 18 לֹא יְמֵת: כִּלְהַטְּאִתִּי אֲשֶׁר הִקָּא לֹא תִזְכַּרְנָה לְיִמְשַׁפֵּט
 19 וְצִדְקָה עֵשָׂה הָיוּ יְהוּדִים: וְאִמְרוּ כֵּן עַמְד לֹא יִחַן בְּרַחֵ
 20 אֲדַעַ יְהוָה הָרַעִים לֹא־יִחַן: בְּשׁוֹב־צִדְקֵיכֶם מִצִּדְקָתוֹ
 21 וְעֵשָׂה עוֹל וְמָה בָהֶם: וּבְשׁוֹב רַעַי מִשְׁפַּחְתוֹ וְעֵשָׂה
 22 מִשְׁפָּט וְצִדְקָה עֲלֵיהֶם הוּא יְהוָה: וְאִמְרַתֶּם לֹא יִחַן
 23 בְּרַחֵ אֲדַעַ כִּדְרָבּוֹ אֲשִׁפֹּט אֲחַקֵּם בְּרִית יִשְׂרָאֵל:
 24 וְהוּא בְּשִׁפְטוֹ עֲשָׂה שֵׁנָה בְּשִׁפְטוֹ כַּמַּשְׁחָה לְחַרְשׁ
 25 לְגִלְוֹתָי כַּאֲרִאֵי הַפִּלֵּט מִיּוֹשֵׁלֵם לֹא־מַר הַפְּתִיָּה
 26 הַיְהוּדִים: וְהִרְחִיבָה הַיְהוּדָה אֶל־כָּרֵב לְפָנַי כּוֹא הַפִּלֵּט
 27 וְנִפְתַּח אֲחֵרֵי עֲרִיבּוֹ אֶל־בְּכָר וְנִפְתַּח פִּי וְלֹא נִאֲלַמְתִּי
 28 עוֹד: וְהָיוּ דְבַרְתֵּיהֶם אֶל־לֵאמֹר: בְּרָאִים יִשְׁבִּי
 29 הַחֲרָבוֹת הָאֵלֶּה עֲלֵאֲדָמַת יִשְׂרָאֵל אֲמַרְסִים לֹא־מַר אֲחִיר
 30 הָיוּ אֲבַקֵּשׁ וְיִרְשׁ אֲתֵּי־הָאָרֶץ וְאֲתֵּנָה רַעִים לְנוּ נַחְרָה
 31 כֹּה הָאָרֶץ לְמוֹרְשָׁה: לָכֵן אִמַר אֲלֵיהֶם בְּהִיאַרְמוּ וְאֲדַעַ
 32 יְהוָה עֲלֵיהֶם וְהַחֲבֵלוּ וְעִינֵיכֶם תִּשְׂאוּ אֶל־גִּילְוִלֵיכֶם וְרַעִים
 33 תִּשְׁכַּחוּ הָאָרֶץ תִּחְרָו: עֲמַדְתֶּם עַל־הַרְבֵּבֶם עֲשִׂיתֶן
 34 תִּעֲבֹדוּ וְאִישׁ אֲתֵּי־אִשְׁתֵּי רַעֲדוּ מִמָּאתֵם הָאָרֶץ תִּרְשָׁו:
 35 בְּהִיאַרְמוּ אֲלֵיהֶם בְּהִיאַרְמוּ אֲדַעַ יְהוָה חֲרָאֵן אִם־לֹא־
 36 אֲשֶׁר בְּחֲרָבוֹת כְּתִיב יְפֹלוּ וְאֲשֶׁר עַל־פִּי הַשָּׂדֶה לַחַיּוֹה
 37 תִּחַתּוּ לְאֶבְלֹ וְאֲשֶׁר בְּמַצְעוֹת וּבְמַצְעוֹת בְּקִבְרֵי יְמֵתוֹ:
 38 וְעִתִּי אֲתֵּי־הָאָרֶץ שְׁמִינָה וּמִשְׁמָה וְנִשְׁבַּח נֹאֵן עוֹה וְשִׁמְמוֹ
 39 הָרִי יִשְׂרָאֵל מֵאֵן עוֹבֵר: וְרַעַי כִּרְאֵי יְהוָה בְּחַתִּי אֲתֵ־
 40 הָאָרֶץ שְׁמִינָה וּמִשְׁמָה עַל כִּלְהַחְלוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר עֲשׂוּ:
 41 וְאֲתֵּנָה בְּרָאִים כֵּן עַמְד הַרְבָּבִים כֹּךְ אֲצַל הַחַיּוֹרֹת
 42 וּבְחַתִּי הַבָּתִּים וְהַרְבָּבֹת אֲתֵּי־אֲחִיר אִישׁ אֲתֵּי־חָיוּ לֹא־מַר
 43 כַּאֲרִאֵן וּשְׁמֵי מַה הַרְבָּב הַיּוֹצֵא מֵאֵת יְהוָה: וְקִבּוֹא
 44 אֲלֵיךְ כְּמִכּוֹאֵלִים וְשׁוֹבוּ לְפָנַי עֲמִי וְשָׁמְנוּ אֲתֵּי־בְרִיתִי
 45 וְאֹתִים לֹא עֲשׂוּ כִּי־עֲבָדִים בְּבִיתֵי הַמָּה עֲשִׂים אֲחִיר
 46 בְּצִעֲמֵם לָהֶם הַלֵּךְ: וְהִנֵּךְ לָהֶם כְּשׁוֹר גְּבוּבִים יַחַד קוֹל
 47 וּמְכַבֵּם כֵּן וְשָׁמְנוּ אֲתֵּי־בְרִיתִי וְעֲשִׂים אִתָּם וּבְכַאֵה
 48 הָרִי כַּאֵה וְרַעַי כִּי יִבְאֵי יְהוָה בְּחִיבֵם:

8 my mouth, thou shalt warn them from me. When I say unto the wicked, O wicked one, thou shalt surely die; and thou dost not speak to warn the wicked from his way: that wicked one shall die for his iniquity; but his blood will I require from thy hand. Nevertheless, if thou hast indeed warned the wicked of his way, to turn away from it, and he do not turn from his way: he shall certainly die for his iniquity; but thou hast delivered thy soul. ¶ But thou, O son of man, speak unto the house of Israel. Thus do ye speak, saying, Truly our transgressions and our sins are upon us, and through them do we pine away: how then shall we live? Say unto them, As I live, saith the Lord Eternal, I have no pleasure in the death of the wicked; but in the return of the wicked from his way that he may live: return ye, return ye from your evil ways: for why will ye die. O house of Israel? ¶ But thou, son of man, say unto the children of thy people, The righteousness of the righteous shall not deliver him on the day of his transgression; and as for the wickedness of the wicked, he shall not stumble through it on the day of his return: for from his wickedness; nor shall the righteous be able to live through the other on the day that he sinneth. When I say of the righteous, that he shall surely live, and he trusteth to his own righteousness, and committeth what is wrong: all his righteous deeds shall not be remembered, and for his wrong that he hath committed,—through this shall he die. Again, when I say unto the wicked, Thou shalt surely die; and he turneth from his sin, and executeth justice and righteousness: if the wicked restore the pledge, make restitution for what he hath robbed, walk in the statutes of life, so as not to do any wrong: he shall surely live, he shall not die. All his sins that he hath committed shall not be remembered unto him: justice and righteousness hath he executed, he shall surely live. ¶ Yet say the children of thy people, The way of the Lord is not equitable while, as to them, their way is not equitable. When the righteous turneth away from his righteousness, and doeth what is wrong, he shall even die therefor. And when the wicked returneth from his wickedness, and executeth justice and righteousness, he shall surely live therefor. ¶ Yet ye say, The way of the Lord is not equitable. Every one after his own way will I judge you, saith the Lord. ¶ And it came to pass in the twelfth year, in the tenth month, on the fifth day of the month after our exile, that there came unto me one that had escaped out of Jerusalem, saying, The city hath been smitten. Now the inspiration of the Lord was come upon me in the evening, before the coming of the one who had escaped; and he had opened my mouth, before he was come to me in the morning; and my mouth was opened, and I was not kept dumb any more. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, they that dwell in these ruins in the land of Israel say as followeth, But one man was Abraham, and he obtained the land as an inheritance; and as we are many, the land must surely be given to us for an inheritance. ¶ Therefore say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, By the blood do ye eat, and your eyes do you lift up toward your idols, and blood do ye shed: and ye expect to possess the land? Ye depend upon your sword, ye commit abomination, and ye defile every one his neighbor's wife: and ye expect to possess the land? Thus shall thou say unto them. Thus hath said the Lord Eternal, As I live, surely those that are in the ruined places shall fall by the sword, and I will give to the open field will I give to the beasts: that they may devour him, and those that are in the strongholds and in the caves shall die through the pestilence. ¶ And I will render the land desolate and wasted, and the pride of her strength shall cease; and the mountains of Israel shall be desolate, with none to pass through them. And they shall experience that I am the Lord, when I render the land desolate and wasted, because of all their abominations which they have committed. ¶ And thou, son of man, (there are) the children of thy people, who are talking about thee by the walls and in the entrances of the houses, and speak one to another, every one to his brother, saying, Do come, and hear what the word is which cometh forth from the Lord. And they shall come unto thee as the people come, and they sit before thee (as) my people, and they hear thy words, but do not execute them: for as merry songs they carry them in their mouth, while their heart goeth after their unlawful gains. And, lo, thou art unto them as a merry song of one that hath a pleasant voice, and can play well: and (thus) they hear thy words, but execute them not. But when

it cometh to pass, (lo, it will come,) then shall they know that a prophet hath been among them.

CHAPTER XXXIV.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, prophesy concerning the shepherds of Israel; prophesy, and say unto them, Unto the shepherds, Thus hath said the Lord Eternal, Wo to the shepherds of Israel who do feed themselves! should not the shepherds feed the flocks? The fat ye eat, and with the wool ye clothe yourselves, those that are well fed ye slaughter; but the flock ye feed not. The diseased have ye not strengthened, and the sick have ye not healed, and that which had a limb broken have ye not bound up, and the strayed have ye not brought back again, and that which was lost have ye not sought for; but with force have ye ruled them and with rigor. And they were scattered for want of a shepherd; and they became food unto all the beasts of the field, and they were scattered. My sheep have to wander about on all the mountains, and upon every high hill: yea, over all the face of the land are my flock scattered, and there is none that inquireth and none that seeketh (after them). Therefore, ye shepherds, hear the word of the Lord. As I live, saith the Lord Eternal, surely because my flock became a prey, and my flock became food unto every beast of the field, because there was no shepherd, and my shepherds did not inquire for my flock, but the shepherds fed themselves, and my flock they fed not: Therefore, ye shepherds, hear the word of the Lord. Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will be against the shepherds, and I will require my flock from their hand, and I will stop them out of feeding the flock; neither shall the shepherds feed themselves any more: and I will deliver my flock out of their mouth, that they may not serve them for food. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, Behold, I am here, and I will both inquire for my flocks, and search for them. As a shepherd searcheth for his flock on the day that he is among his flocks that are scattered: so will I search for my flocks; and I will deliver them out of all places whither they have been scattered on the day of clouds and (tempestuous) darkness. And I will bring them out from the people, and gather them from the countries, and I will bring them to their own land; and I will feed them upon the mountains of Israel, in the ravines, and in all the inhabited places of the country. On a good pasture will I feed them, and upon the high mountains of Israel shall be their fold: there shall they lie in a good fold, and in a fat pasture shall they feed on the mountains of Israel. I myself will feed my flock, and I myself will cause them to lie down, saith the Lord Eternal. That which was lost will I seek for, and that which was gone astray will I bring back again, and that which had a limb broken will I bind up, and the sick will I strengthen; but the fat and the strong will I destroy; I will feed them in justice. And as for you, O my flock, thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will judge between lamb and lamb, between the wethers and the he-goats. Is it too little for you that ye can feed on the good pasture, that ye must tread down the residue of your pastures with your feet? and that ye can drink clear waters, that ye must render muddy with your feet what is left? And as for my flock, what ye have trodden with your feet must they eat; and what ye have made muddy with your feet must they drink. ¶ Therefore, thus hath said the Lord Eternal unto them, Behold, I am here, and I will judge between the fat lamb and the lean lamb. Because ye thrust with side and with shoulder, and push with your horns all the diseased, till ye have scattered them abroad: Therefore will I save my flock, and they shall no more be a prey; and I will judge between lamb and lamb. And I will appoint over them one shepherd, and he shall feed them, namely, my servant David: he is that shall feed them, and he it is that shall be unto them for a shepherd. And I the Lord—I will be unto them for a God, and my servant David shall be a prince in their midst: I the Lord have spoken it. And I will make with them a covenant of peace, and I will cause the wild beasts to cease out of the land; and they shall dwell in the wilderness in safety, and sleep in the forests. And I will make them and the environs of my hill a blessing; and I will cause the rain to come down in its season; rains of blessing shall they be. And the tree of the field shall yield its fruit, and the earth shall yield her products, and they shall be on their own land in safety; and they shall know that I am the Lord, when I break the bands of their yoke, and de-

1 דברי ישראל עונכם החמ ופרקם תשא לעמי ישראל
 2 כי קרבו לבוא: כי הנינו אליכם ופגיתו אליכם וגברתם
 3 ונורעתם: הרביתו עליכם אדם גדלות ישראל בלה
 4 ונשבו הערים והחרבות הבנויה: הרביתו עליכם אדם
 5 ובמה רבנו ופרו והושבתו אתכם מקרמיתכם והושבתו
 6 מראשיתכם ונדעתם כראי דעה: הולכתו עליכם
 7 אדם אתעמי ישראל וישאף ידו להם לנתלה ולא
 8 תוסף עוד לשכלם: כה אמר אדני יהוה וכן אמרים
 9 לכם אכלת אדם אחי ומשפלת נדף הית: לכן אדם
 10 לאתאכלי עוד ונדף לא תשליעוד נאם אדני יהוה:
 11 ולאאשמיע אלק עוד כלמת העום ורפת עמם לא
 12 תשאיעוד ונדף לאתכשילי עוד נאם אדני יהוה:
 13 יהוי דבריהוה אלי לאמר: בדאדם בית ישראל
 14 ישבים עלארמם ושמאו אותה בדרקם ובגלילותם
 15 כטמאת הנדה היתה דרקם לפני: ואשפך חמתי עליהם
 16 עלדמם אשרשפכו עלהארץ ובגלילותם טמאה:
 17 ואפיץ אתם פנים ותרזו בקרצות בדרקם ובגלילותם
 18 שפטמים: תבוא אלדמוים אשרבאו שם והגלו את
 19 שם קרשי באמר להם עסידוה אלה וקארצו נאמי:
 20 ואחל עלישם קרשי אשר חללו בית ישראל בעיני:
 21 אשרבאו שמה: לכן אמר לבית ישראל כה
 22 אמר אדני יהוה לא למענכם אני עשה בית ישראל כי
 23 אסלשםקרשי אשר חללתם פנים אשרבאתם שם:
 24 וכדשתי אתשמי הנדול המחלל פנים אשר חללתם
 25 בתוכם ודלו העום כראי דעה נאם אדני יהוה בהקדשי
 26 ככם לעיניהם: ולקחתי אתכם מדמוים וקבצתי אתכם
 27 מגל הארצות והבאתי אתכם מגל טמאותים ומגל
 28 עלים מים טהורים וסרתם מגל טמאותים ומגל
 29 גלולתם אשר אתם: ואתתי לכם לב חדש ויהי
 30 חדשה אתם בקרבכם וקדותי אתלב האבן מבשרכם
 31 ונתתי לכם לב בשר: ואתדתי אתם בקרבכם ועשיתי
 32 את אשרבדתי מלבי ומשפמי ששפרו ועשיתם: וישבתם
 33 בארץ אשר נתתי לאבותיכם והייתם לי לעם ונאמי
 34 אהיה לכם לאלותם: והושעתי אתכם מגל טמאותים
 35 וקבאתי אלדתינו הרביתי אתו ולאאתם עליכם רעב:
 36 הרביתי אתדפי העץ ותטבת השדה למען אשר לא
 37 תקדו עוד תרפת רעב בעינים: ותכרתם אתדרבכם
 38 העינים ומעלליכם אשר לא טובים ונקטתם בפנים על
 39 עיניכם ועלדתיכותיכם: לא למענכם אני עשה נאם
 40 אדני יהוה ידע לכם בשרי והגלתי מדרבכם בית
 41 ישראל: כה אמר אדני יהוה ביום טהרי אתכם מגל
 42 עונותיכם והושבת אתדפריים ויבטו החרבות: הארץ
 43 הנשמה תעבר תחת אשר היתה שמה לעיני בלעבר:
 44 ואמרו הארץ נגלו הנשמה היתה פניערה והערים החרבות
 45 הנשמות ותהרבות בעירות ושבו: ודעו העום אשר
 46 ישאו סביבותיכם כי אני יהוה בנותי הנגרות
 47 נשעתי הנשמה אני יהוה דברתי ועשיתי: כה
 48 אמר אדני יהוה עוד זאת אדרכ לבית ישראל לעשות

28 והעלותים מד הגברים בהם: ולאיהו עוד כו לעום
 29 ותת הארץ לא תאכלם וישבו לקטח ואין מריר:
 30 והקמתי להם משע לעם ולאיהו עוד אספי רעב
 31 בארץ ולאישאו עוד כלמת העום: ודעו כראי דעה
 32 אלדתיכם אתם ותמה עמי בית ישראל נאם אדני יהוה:
 33 ואכן באני צא מרשתי אדם אתם אני אלדתיכם נאם
 34 אדני יהוה:

CAP. XXXV. לה

1 יהוי דבריהוה אלי לאמר: בדאדם שים פניו עלתר
 2 שער הנבא עליו: ואמר לו כה אמר אדני יהוה
 3 הגני אלק הרשעיר ונשתי די עלך ותתקד שממה
 4 ומשמה: ערך חרבה אשים ואתה שממה היתה ונדעת
 5 כיראי דעה: וען היות לך אבות עולם ונער אתיכר
 6 ישראל עלדתי חרב בעת אדם בעת עון קוץ: לכן חר
 7 אני נאם אדני יהוה כירלם אשקה תם ודפך אסלא
 8 דם שנתת תם ודפך: ונתתי אתדבר שער לשממה
 9 ושממה וחרבתי משע עבר ושב: ומלאתי אתדבריו
 10 חללי ובעותך ונאיתך וכלאשקהוה חללתיב וכל
 11 בהם: שממתי עולם ונרד לא תשקהוה ונדעתם
 12 כיראי דעה: וען אמר אתשני העום ואתדשתי
 13 הארצות לה: וען היתה נרשונה ודעה שם הנה: לכן חראני
 14 נאם אדני יהוה ועשיתי כפאך וכנאיתך אשר עשיתה
 15 משנאיתך כם ונדשתי כם כאשר אשפך: ודעת כי
 16 אני יהוה שממתי: אתכירלנאיתך אשר אמרת על
 17 דברי ישראל לאמר ושממה לנו נתת לאכלה: ותגדלו
 18 עלי בפנים והסרתם עלי דברכם אני שממתי:
 19 כה אמר אדני יהוה כשמח כלהארץ שממה אשוד
 20 קד: כשמיתך לנתלת בית ישראל על אשרשממה
 21 כן אששקהוה שממה היתה הרשעיר וכלאדום בלה
 22 ודעו כראי דעה:

CAP. XXXVI. לו

1 ואתה בדאדם הנבא אלדברי ישראל ואמרת דברי ישראל
 2 שמשו דבריהוה: כה אמר אדני יהוה וען אמר הנאיב
 3 עליכם האח וקמות עולם למרשה היתה לו: לכן
 4 הנבא ואמרת כה אמר אדני יהוה וען בען שמות ושאר
 5 אתכם מסביב להויתכם מרשה לשארית העום ותעלו
 6 עלרשת לשון חבתיים: לכן דברי ישראל שמשו
 7 דבראדני יהוה בהאמר אדני יהוה להרים ולקבעות
 8 לאפיקים ולנאות וחרבות השממות ולערים הנעבות
 9 אשר היו לבו וללען לשארית העום אשר מסביב: לכן
 10 בהאמר אדני יהוה אסלא באש קנאתי דברתי על
 11 שארית העום ועל אדום כלא אשר נתגדאתארצי
 12 להם למרשה בשמתי כילבכ בשאש נפש למען
 13 מרשה לבו: לכן הנבא על אדמת ישראל ואמרת
 14 להרים ולקבעות לאפיקים ולנאות בהאמר אדני יהוה
 15 הגני בקנאתי ובקמתי דברתי וען כלמת טום נשאתם:
 16 לכן כה אמר אדני יהוה אני נשאתי אתדרי אס
 17 לא העום אשרלכם מסביב הנה כלמתם ישאו: ואתם

liver them out of the hand of those that had made them labor for them. And they shall be no more a prey to the nations, and the boasts of the land shall not devour them; but they shall dwell in safety, with none to make them afraid. 29 And I will raise up for them a plantation for a (perpetual) renown, and they shall be no more taken away by hunger in the land, neither bear the shameful reproach of the nations any more. 30 Thus shall they experience that I the Lord their God am with them, and that they, the house of Israel, are my people, saith the Lord Eternal. 31 And ye my flock, the flock of my pasture, are men, (and) I am your God, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XXXV.

1 ¶ And the word of the Lord came unto me, say-
2 ing, Son of man, set thy face against the moun-
3 tain of Se'ir, and prophesy against it. And say
4 unto it, Thus hath said the Lord Eternal, Be-
5 hold, I will be against thee, O mountain of Se'ir,
6 and I will stretch out my hand over thee, and
7 I will render thee desolate and wasted. Thy cities
8 will I lay in ruins, and thou thyself shalt be
9 desolate, and thou shalt know that I am the Lord.
10 Because thou hast had an undying hatred, and
11 didst surrender the children of Israel to the power
12 of the sword, at the time of their calamity, at
13 the time of the iniquity of the end: Therefore, as
14 I live, saith the Lord Eternal, I will surely let
15 thy blood flow, and blood shall pursue thee:
16 since thou didst not hate blood-shedding, so shall
17 blood pursue thee. Thus will I change the moun-
18 tain of Se'ir into a desolate land and a waste,
19 and I will cut off from it him that travelleth
20 forward and backward. And I will fill his moun-
21 tains with his slain: as regardeth thy hills, and
22 thy valleys, and all thy ravines, in them shall
23 fall those that are slain by the sword. Into per-
24 petual desolations will I change thee, and thy cities
25 shall not be restored: and ye shall know that
26 I am the Lord. Because thou hast said, These
27 two nations and these two countries shall indeed
28 be mine, and we will take possession thereof;
29 wheretas the Lord was there: Therefore, as I live,
30 saith the Lord God, I will even go according
31 to thy anger, and according to thy envy which
32 thou didst use out of thy hatred against them;
33 and I will make myself known among them, when
34 I judge thee. And thou shalt know that I am
35 the Lord: I have heard all thy blasphemies which
36 thou hast spoken against the mountains of Israel,
37 saying, They are laid desolate, they are given unto
38 us to consume them. And ye boasted greatly
39 against me with your mouth, and have multiplied
40 against me your words, and have indeed heard
41 them. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, When
42 the whole earth rejoiceth, I will make thee deso-
43 late. As thou didst rejoice over the inheritance
44 of the house of Israel, because it was made
45 desolate: so will I do unto thee; desolate shalt
46 thou be. O mountain of Se'ir, and all Idumea—
47 altogether; and they shall know that I am the
48 Lord.

CHAPTER XXXVI.

1 ¶ But thou, son of man, prophesy unto the moun-
2 tains of Israel, and say, O mountains of Israel,
3 hear ye the word of the Lord. Thus hath said
4 the Lord Eternal, Because the enemy hath said
5 regarding you, Aha, even the ancient high-places
6 are become ours as a possession: Therefore
7 prophesy and say, Thus hath said the Lord Eter-
8 nal, Because, even because men have made you
9 desolate, and sought to swallow you up on every
10 side, that ye might become a possession unto the
11 residue of the nations, and ye are taken up as
12 a talk for tongues, and an evil report of the
13 people: Therefore, O mountains of Israel, hear
14 ye the word of the Lord Eternal. Thus hath said
15 the Lord Eternal to the mountains, and to the
16 hills, to the ravines, and to the valleys, to the
17 desolate ruins, and to the cities that are forsaken,
18 which are become a prey and derision to the
19 residue of the nations that are round about:
20 Therefore thus hath said the Lord Eternal,
21 Surely in the fire of my jealousy have I spoken
22 against the residue of the nations, and against
23 all Idumea, that have appropriated my land unto
24 themselves as a possession with the joy of all
25 their heart, with derision in their soul, in order
26 to drive it out tht it may be for a prey. There-
27 fore prophesy concerning the land of Israel, and
28 say unto the mountains, and to the hills, to the
29 ravines, and to the valleys, Thus hath said the
30 Lord Eternal, Behold, in my zealousness and in my
31 fury have I spoken, because ye have borne the
32 reproach of the nations: ¶ Therefore thus hath
33 said the Lord Eternal, I have indeed lifted up
34 my hand, that the nations who are round about
35 you—these shall bear their shame. But ye, O

mountains of Israel, ye shall send forth your
boughs, and your fruit shall ye bear for my peo-
ple Israel: for they are not at hand to come.
¶ Ye, behold, I will be for you, and I will turn
unto you, and ye shall be tilled and ye shall be
sown; And I will multiply upon you men, all the
house of Israel—together; and the cities shall be in-
habited again, and the ruins shall be rebuilt;
And I will multiply upon you man and beast,
and I shall increase and be fruitful; and I will
cause you to be inhabited after your old estates,
and will do more good unto you than at your
beginnings: and ye shall know that I am the
Lord. Yea, I will cause to walk upon you men,
even my people Israel, and they shall possess
thee, and thou shalt be unto them as an inheri-
tance, and thou shalt not any more henceforth cast
them out. ¶ Thus hath said the Lord Eternal,
Because they say unto you, Thou land devourest
up men, and hast been one that hath ever cast out
thy nations: Therefore shalt thou not devour up
men any more, and thy nations shalt thou not cast
out any more, saith the Lord Eternal. And I
will not let be heard against thee any more the re-
proach of the nations, and the disgrace of the
people shalt thou not bear any more, and thy na-
tions shalt thou not cast out any more, saith the
Lord Eternal. ¶ And the word of the Lord came
unto me, saying, Son of man, the house of
Israel, when they dwell in their own land, defile
it through their way and through their do-
ings: like the uncleanness of a woman in her
separation was their way before me. And I poured
out my fury over them because of the blood that
they had shed in the land, and because through
their idols they had polluted it: And I scattered
them among the nations, and they were dispersed
through the countries: according to their way
and according to their doings did I judge them.
And when they were come unto the nations, whither
they were gone, they profaned my holy name;
because they said of them, These are the people
of the Lord, and out of his land are they gone
forth. But I had pity for my holy name, which
the house of Israel had profaned among the na-
tions, whither they were gone. ¶ Therefore say
unto the house of Israel, Thus hath said the Lord
Eternal, Not for your sake do I this: O house
of Israel, but for the sake of my holy name, which
ye have profaned among the nations, whither ye
are gone. And I will sanctify my great name,
which was profaned among the nations, which ye
have profaned in the midst of them: and the na-
tions shall know that I am the Lord, saith the
Lord Eternal, when I shall be sanctified through
you before your eyes. And I will take you from
among the nations, and I will gather you out of
the countries, and I will bring you unto your
own land. And I will sprinkle upon you clean
water, and ye shall be clean: from all your im-
purities, and from all your idols, will I cleanse
you. And I will give you a new heart, and a
new spirit will I put within you; and I will re-
move the heart of stone out of your body, and
will give you a heart of flesh. And my spirit will
put within you, and I will cause that you shall
walk in my statutes, and that my ordinances ye
shall keep, and do them. And ye shall dwell in
the land which I gave to your fathers: and ye shall
be unto me for a people, and I truly will be
unto you as a God. And I will save you from all
kinds of your impurities, and I will call unto you
corn, and increase it, and I will not lay famine
upon you. And I will multiply the fruit of your
trees, and the products of the field: in order that
ye may receive no more reproach on account of
famine among the nations. Then shall ye remem-
ber your ways that they were evil, and your
doings that were not good; and ye shall loathe
yourselves on account of your iniquities and on
account of your abominations. Nor for your
sake do I this, saith the Lord Eternal, but for
your sake do I this, saith the Lord Eternal, be-
cause ye were ashamed and confounded because of
your ways, O house of Israel. Thus hath said
the Lord Eternal, On the day of my cleansing
you from all your iniquities, when I cause the
cities to be inhabited, and when the ruins are
built up, and when the desolate land is tilled,
instead that it was a waste, before the eyes of
every passer by: Then shall they say, This land
that was desolate, is become like the garden of
Eden; and the cities that were ruined, and deso-
late, and broken down, are become fortified,
and inhabited. And the nations that are left round
about you shall know that I the Lord have built
up the broken-down (places), have planted the
desolate (land), and I the Lord have spoken this,
and have done it. ¶ Thus hath said the Lord Eter-
nal, Also in this will I yet suffer myself to be
entreated of by the house of Israel, to do it for

לכלם ובמשפטן ילכו חקותי ישמרו וישאו אותם: וישבו כה
 עליהרצון אשר נתתי לעבדי לעלוב אשר ושבברכה
 ואבותיכם וישבו עליה הנה ובניהם ובני בניהם עד
 ועולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם: וברתי להם ברית
 שלום ברית שלום יהיה אותם ונתתים והרבותי אותם
 ונתתתי אתרמקדשי בתוכם לעולם: והנה משכן עליהם
 והנתי להם לאלהים והנה יהודלי לעם: וירדו היום
 כי אני יהוה מקדש אתישדאל קהנת מקדשי בתוכם
 לעולם:

CAP. XXXVIII. לח

והתי דבריהויה אלי לאמר: בראש שום פקד אילוני
 ארץ כנעני נשיא ראש משד והכל והנבא עליו: ואמרתי
 כה אמר ארצי יהוה הנני אלהי נג נשיא ראש משד
 והכל: וישבחתיו ונתתי חתום בלחודך והנאיתי אותך
 ואתיכלתולך סוסים ופרשים לבשי מכלול כלם קהל
 רב צנה ומגן הפשו תרבות כלם: פסם כוש ופשו
 אתם כלם כגון וכובעי: גמר וקל-אגפיה בית תעננה
 ידבתי צפון ואתיכל-אגפיו עמים רבים אתך: הכול
 והכול לך אתה וקל-קולך הנקוללים עלך והנתי להם
 למשקם: מימים רבים תפקד באחרית השנים תבוא
 אילארץ משוכבת מתרוב מקבצת מעמים רבים על
 הרי ישדאל אשרתוהו תרבה תמיד והוא מעמים
 הנצאה וישבו לבטח כלם: ועליה פשוה תבוא כגון
 לבסות הארץ תהנה אתה וקל-אגפך ועמים רבים אתך:
 כה אמר ארצי יהוה והנה בינים יהיו עלי
 דברים עלילבבך ותשבת מחשבת רעה: ואמרתי עלי
 עלארץ פרוזת אבוא השקטים ישיבי לבטח כלם ישיבים
 באין חומה וברים ודלתם אין להם: לשלל שלל וקבו
 בו להשיב ידך עלתרבות נשוכות ואלעם מאפה ממים
 עשה מקנה ומגן ושיבי עלשבור הארץ: שבא ודוד
 וסבתי רששי וקל-בפרתה יאמר לך השלל שלל
 אתה בא תלבו בו תקבלת קהלה לעאת: כסף וזהב
 לקחת מקנה וקגון שלל שלל יהוה: לכן תבא בך
 אדם ואמרת לנו כה אמר ארצי יהוה הלא בינים
 יהיו בשבת עמי ישדאל לבטח תהנה: ובאת ממקומך
 מדבתי צפון אתה ועמים רבים אתך רכבי סוסים כלם
 קהל גדול וקול רב: ועליה עלעמי ישדאל כגון לבסות
 הארץ באחרית הימים תהנה תבואתך עלארצי למען
 דעת היום אתי בתקדשי כה לעיניהם נג: כהר
 אמר ארצי יהוה האתה-הוא אשר-דברתי בימים קדמלים
 ביד עבדי נבאי ישראל הנבאים בימים ההם שנים להבוא
 אתך עליהם: והנה בינים יהיו בינים כוא נג עלי
 ארצת ישראל נאם ארצי יהוה תעלה חקתי באפי:
 והקנאתי באשעברתי דברתי אסילאו בינים יהיו ויהי
 רעש גדול על ארצת ישראל: והעשו מפני רע הים ונחף
 השמים ומת העזרה וקל-רמש רעמש עלהאמה וכל
 האדם אשר על-פני האדמה והרש הרשם והפלו
 המדבתי בלחודך לארץ תפול: וקראתי עלי לבל

לכם ארבה אתם בצאן אדם: בצאן קרשים בצאן
 ידושלם כמנצרה בו תהנה הערים התרבות מלאות
 צאן אדם וירשו כראוי דהו:

CAP. XXXVII. לו

היתה עלי ירדנה מוצאני ברוח יהוה וניתני בתוך
 הבקעה והיא מלאה עצמות: והעבדתי עליהם סבוב
 סבוב והנה רבות מאד עלפני הבקעה והנה ובשרת
 מאר: ויאמר אלי בראשם תהנה העצמות האלה
 ואמר ארצי יהוה אתה דעת: ואמר אלי הנבא על-
 העצמות האלה ואמרתי אליהם העצמות תבשות שמש
 דבריהן: כה אמר ארצי יהוה לעצמות האלה
 הנה אני מביא בכם רוח חיותם: ונתתי עליכם גידים
 והעלתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם
 רוח וחייתם וידעתם כראוי דהו: ונבאתי כאשר אנוני
 נהרמל כחנבאי והגדלש ותקרבו עצמות עם אל-
 עצמו: וראיתי והנה עליהם גידים ובשר עליה וקרבם
 עליהם עוד מלמעלה ורוח אין בהם: ויאמר אלי תבא
 אלתרוח תבא בראשם ואמרתי אלתרוח בהאמר
 ארצי יהוה מארבע רוחות באי הרוח ופתי כהרונים
 האלה יהיו: והנבאתי כאשר אנוני וקבוא כלם הרוח
 ויהיו ונעמדו עלרגליהם תל גדל מאר מאר: ויאמר
 אלי בראשם העצמות האלה בלבות ישדאל תמה הנה
 אמרים השו עצמותי ואבדה תקנות נענתי לנו:
 לכן תבא ואמרתי אליהם בהאמר ארצי יהוה הנה
 אני פתח אתקברותיכם והעלתי אתכם מקברותיכם
 עמי וקבאתי אתכם עלארצת ישדאל: וידעתם כראוי
 יהוה כפתתי אתכם אלהיכם ובהעלתי אתכם
 מקברותיכם עמי: ונתתי רוחי בכם חיותם והנתי
 אתכם עלארצתכם וידעתם כי אני יהוה דברתי ונשיתי
 ונאסיתוהו: ונתתי דבריהויה אלי לאמר: ואתה
 בראשם קחילך עין אחד וכתב עליו ליהודה ולבני
 ישראל חבדו ולקח עין אחד וכתוב עליו ליוסף עין
 אפרים וקל-בית ישראל חבדו: וקרב אתם אחד אל-
 אחד לך לעין אחד והיו לאחרים בנדך: וכאשר יאמרו
 אלהי בני עמך לאמר הלא-אתגיד לנו מהאלה לך:
 דבר אלהם בהאמר ארצי יהוה הנה אני לקח אתיען
 יוסף אשר ביראפדים ושבעני ישראל חבדו ונתתי אותם
 עליו אתיען יהודה אשר עשיתם לעין אחד והו אחד ברי:
 ויהו העצם אשר כתבת עליהם בנדך לעיניהם: ודבר
 אלהם בהאמר ארצי יהוה הנה אני לקח אתיבני
 ישראל מגן היום אשר הלכורשם וקבצתי אתם
 מסביב וקבאתי אותם עלארצתם: ונשיתי אתם לטי
 אחד בארץ בברי ישראל ומלך אחד יהוה לכלם למלך
 ולא יהיה-יער לשני גוים ולא תהו עוד לשתי ממלכות
 עוד: ולא ישמאו עוד בגולותיהם ובשכונותיהם ובכל
 פשעתם והושעתו אותם מכל משכחתיהם אשר הטאו
 בהם וסרתתי אותם יהודלי לעם נאוי אתה להם
 לאלהים: ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה

them, I will increase them with men like flocks (in multitude). As the flocks of the holy things, as the flocks of Jerusalem on her appointed feasts, so shall the ruined cities be full of flocks of men: and they shall know that I am the Lord.

CHAPTER XXXVII.

1 ¶ There came over me the inspiration of the Lord, and he carried me out in the spirit of the Lord, and set me down in the midst of the valley which was full of bones; And he caused me to pass by them all round about; and, behold, there were very many of them on the surface of the valley; and, lo, they were very dry. And he said unto me, Son of man, can these bones live? And I said, O Lord Eternal, thou alone knowest this. And he said unto me, Prophecy over these bones, and say unto them, O ye dry bones, hear ye the word of the Lord. ¶ Thus hath said the Lord Eternal unto these bones, Behold, I will bring a spirit into you, and ye shall live; And I will lay sinews upon you, and bring up flesh upon you, and draw over you a skin, and put a spirit in you, and ye shall live; And ye shall experience that I am the Lord. And so I prophesied as I had been commanded; and there was a sound, as I prophesied, and behold there was a rustling noise, and the bones came together, bone to its bone. And I looked, and behold, there were sinews upon them, and the flesh came up, and the skin was drawn over them above; but no spirit was in them. Then said he unto me, Prophecy unto the spirit; prophesy, son of man, and say to the spirit, Thus hath said the Lord Eternal, From the four winds come, O spirit, and breathe into these slain ones, that they may live. And I prophesied as he had commanded me, and there came into them the spirit, and they lived, and stood up upon their feet, and exceedingly great army. Then said he unto me, Son of man, these bones are the whole house of Israel; behold, they say, Dried are our bones, and lost is our hope; we are quite cut off. Therefore prophesy and say unto them, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will open your graves, and I will cause you to come up out of your graves. O my people, and I will bring you into the land of Israel. And ye shall know that I am the Lord, when I open your graves, and when I cause you to come up out of your graves, O my people. And I will put my spirit in you, and ye shall live, and I will place you in your own land; and ye shall acknowledge that I the Lord have spoken it, and done it, saith the Lord. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, But thou, son of man, take unto thyself one stick of wood, and write upon it, "For Judah, and for the children of Israel his companions;" then take another stick, and write upon it, "For Joseph,—the stick of Ephraim,—and for all the house of Israel his companions;" And join them one to the other unto thee as one stick; and they shall become one in thy hand. And if the children of thy people should say unto thee, saying, Wilt thou not tell us what thou meanest by these? (Then) speak unto them, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will take the stick of Joseph,—which is in the hand of Ephraim,—and the tribes of Israel his companions, and will lay them upon him, even the stick of Judah, and make them into one stick, and they shall be one in my hand. And the sticks whereon thou shalt have written shall be in thy hand before their eyes. And speak unto them, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will take the children of Israel from among the nations, whither they are gone, and I will gather them from every side, and bring them unto their own land; And I will make them into one nation in the land, on the mountains of Israel; and one king shall be to them all for king; and they shall not be any more two nations, nor shall they at any time be divided into two kingdoms any more: Neither shall they defile themselves any more with their idols, and with their detestable things, and with all their transgressions; but I will save them out of all their dwelling-places, wherein they have sinned, and I will cleanse them, and they shall be unto me for a people, and I will be to them for a God, And my servant David shall be king over

them; and one shepherd shall be for them all: and in my ordinances shall they walk, and my statutes shall they observe, and do them. And they shall dwell in the land that I have given unto my servant, unto Jacob, wherein your fathers have dwelt; and they shall dwell therein, they, and their children, and their children's children for ever; and David my servant shall be prince unto them for ever. And I will make with them a covenant of peace, an everlasting covenant shall it be with them; and I will multiply them, and I will set my sanctuary in the midst of them for evermore. My dwelling also shall be with them, and I will be unto them for a God; and they shall be unto me as a people. And the nations shall know that I am the Lord who sanctify Israel, when my sanctuary will be in the midst of them for evermore.

CHAPTER XXXVIII.

¶ And the word of the Lord came unto me, saying, Son of man, direct thy face against Gog of the land of Magog, the prince of Rosh, Meshech and Tubal, and prophesy against him. And say, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will be against thee, O Gog, the prince of Rosh, Meshech and Tubal; And I will derange thee, and put hooks into thy jaws, and I will bring thee forth, and all thy army, horses and horsemen, all of them clothed in elegant attire, a great assemblage with bucklers and shields, all of them grasping swords. Persia, Cush, and Put (shall be) with thee; all the land of Hittite and the land of Gomer, and all of its armies; the house of Thogarmah out of the farthest north, and all its armies; many people shall be with thee. Be thou ready, and prepare thyself, thou, and all thy assemblages that are assembled about thee, and be thou a guard unto them. After many days shalt thou be ordered forward; in the end of years shalt thou come into the land that is recovering from the sword, and is gathered together out of many people, against the mountains of Israel, which have been ruined for a very long time: (to a people) that are brought forth out of the nations, and that now dwell in safety, all of them. Thou wilt ascend and come like a tempest, like a cloud to cover the earth wilt thou be, thou, and all thy armies, and the many people with thee. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, It will also come to pass, at the same time, that things will come into thy mind, and thou wilt entertain an evil device; And thou wilt say, I will go up over the land of open towns; I will come against those that are careless, that dwell in safety, all of whom dwell without walls, and have neither bars nor gates. To snatch up the spoil, and to take away the prey; to turn thy hand against the ruined places now inhabited, and against the people that are gathered out of the nations, that have gotten cattle and goods, that dwell in the highest part of the land. Sheba, and Dedan, and the traders of Tharshish, with all her young lions, will say unto thee, Art thou come to plunder the spoil? hast thou gathered thy company to carry off the prey? to bear away silver and gold, to take away cattle and goods, to plunder a great spoil? Therefore, prophesy, son of man, and say unto Gog, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, on the day when my people of Israel dwelleth in safety, shalt thou know (my power). And thou wilt come from thy place out of the farthest ends of the north, thou, and many people with thee, all of them riding upon horses, a great assemblage, and a mighty army; And thou wilt come up against my people of Israel, like a cloud to cover the land; in the latter days will this be, and I will bring thee over my land, in order that the nations may know me, when I am sanctified on thee, before their eyes. O Gog, ¶ Thus hath said the Lord Eternal, Art thou (not) he of whom I have spoken in ancient days through means of my servants the prophets of Israel, who prophesied in those days (many) years, that I would bring thee against them? And it shall come to pass at the same time, on the day of Gog's coming over the land of Israel, saith the Lord Eternal, that my fury shall be kindled in my nose. And in my zeal, in the fire of my wrath, have I spoken, Surely on that day there shall be a great earthquake in the country of Israel. And there shall quake at my revenge the fishes of the sea, and the fowls of the heaven, and the beasts of the field, and every creeping thing that creepeth upon the earth, and all the men that are upon the face of the earth, and the mountains shall be thrown down, and the cliffs shall fall, and every wall shall fall to the ground. And I will call against him throughout 21

בְּלִמְשָׁלָה אֲשֶׁר מַעֲלֶדְכִי כִשְׁבַתְּם עַל־אֲדָמְתֶם לְכַסֵּחַ
 וְאִין מִתְרִידִי כִּשְׁיֹכְבֵי אִוְתֶם מִדְּנִיעִים וּקְבָצְתִי אֹתָם
 מֵאֲרָצוֹת אֲבוֹתֶם וּנְקֻשְׁתִּי בָם לְעֵינֵי דַעוּם רַבִּים וְרֵדוּ
 כִּי אֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּהַלְלוּ אֹתָם אֱלֹהִים וְכַסְתֶּם
 אֶל־אֲדָמְתֶם וְלֹא־אֲדֹתֶם יָד מִדָּם שָׁם וְלֹא־אֲסַתֶּר עוֹד
 פֶּנִי מִדָּם אִשׁ שְׁכַבְתִּי אֲחִירֹתַי עַל־בֵּית יִשְׂרָאֵל נֹאֵם
 אֲדֹנָי יְהוִה׃

CAP. XL. מ

בַּעֲשָׂרִים וְחֲמִשָּׁה שָׁנָה לְגָלוּתִי בְּרֵאשִׁית הַשָּׁנָה בְּעָשׂוֹר
 לַחֹדֶשׁ בָּאֲרֻבַּע עָשָׂרָה שָׁנָה אַחֵר אֲשֶׁר הִכְתָּה הַשֶּׁמֶר
 בַּעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה הִתְהַלַּךְ עָלַי וַיְדַבְּרֵה נְבִיא אִתִּי שְׁמָה׃
 בְּמִצְוֹת אֱלֹהִים הַבְּיָאִי אֶל־אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וַיְהִי אֵלַי
 הַר גְּבוּהַ מְאֹד וְעָלוּ כַּמְבֹרֵדֵי עִיר מְנֻבֵּה וַיָּבִיאוּ אֹתִי
 שָׁמָּה וַתְּהַדְּאִישׁ מֵרֵאשִׁית כְּמֵרֵאשִׁית נְחֹשֶׁת וּפְתִילֵי־בִשְׂתִים
 בְּרִזּוֹ וְקִנְיָה מִקְּדָה הָיָה עֹמֵד בְּשֶׁעַר וַיְדַבֵּר אֵלַי הָאִישׁ
 בְּדָאֵם רָאָה בְּעֵינַי וּבְאֹזְנֵי שְׁמִיעַ וְשִׁים לְבָבְךָ לְכַל
 אֲשֶׁר־אֵי מֵרֵאשִׁית אִתְּךָ כִּי לִמְעַן תִּרְאוּתְכֶם הַבְּאִיָּה
 הַזֶּה הִגֵּד אֶת־כָּל־שִׁדְרֵי־הָרָאָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל׃ וַיְהִי הִ
 חֹמֶה מִדְּרוֹם לְבֵית כְּבוֹב וּכְבוֹב וְכֹד הָאִישׁ קָנָה מִקְּדָה
 שִׁשְׁ־אֲמוֹת בְּאֵמָה וּמִפָּנֶיךָ אֲחִירָחֶב הַבַּיִת קָנָה אַחַד
 וְקוֹפָה קָנָה אַחַד׃ וַיְבִיאוּ אֶל־שֶׁעַר אֲשֶׁר פָּנָיו בְּרִזּוֹ
 הַקְּרִיָּה חֶמֶל בְּמַעֲלֹתָי וּמִדֹּם אֲדִיפָה הַשֶּׁמֶר קָנָה אַחַד
 רַחֵב וְאֵת סָף אַחַד קָנָה אַחַד רַחֵב׃ וַתְּהֵא קָנָה אַחַד
 אֲרֹךְ וְקָנָה אַחַד רַחֵב וּבֵין הַתְּאִים הַמֵּשִׁי אֲמִית וְסָף
 הַשֶּׁמֶר מֵאֲצֵל אֶלֶם הַשֶּׁמֶר מִהַבֵּית קָנָה אַחַד׃ וַיְהִי אֵת
 אֶלֶם הַשֶּׁמֶר מִהַבֵּית קָנָה אַחַד׃ וַיְהִי אֲתֵּי אֶלֶם הַשֶּׁמֶר
 שְׁמֹנֶה אֲמוֹת וְאֵילָן שְׁתֵּים אֲמוֹת וְאֶלֶם הַשֶּׁמֶר מִהַבֵּית׃
 וַתְּהֵא הַשֶּׁמֶר בְּרִזּוֹ הַקְּרִים שְׁלֹשָׁה מִפָּה וּשְׁלֹשָׁה מִפָּה׃
 מִדָּה אֲתֵּי לְשִׁלְשֹׁתָם מִדָּה אֲתֵּי לְאֶלֶם מִפָּה מִפָּה
 וַיְהִי אֲחִירָחֶב מִתְּחִיל הַשֶּׁמֶר עָשָׂר אֲמוֹת אֲרֹךְ הַשֶּׁמֶר
 שְׁלֹשׁ עָשָׂרָה אֲמוֹת׃ וַיְבֹבֵל לַפְּנֵי הַמַּאֲוֹת אֵת אֲתֵּי
 וְאִמְדָה אֲתֵּי וַיְבֹבֵל מִפָּה וַתְּהֵא שִׁשְׁ־אֲמוֹת מִפָּה וְשֵׁשׁ
 אֲמוֹת מִפָּה׃ וַיְהִי אֲתֵּי הַשֶּׁמֶר מִפָּה וַתְּהֵא לַפְּנֵי רַחֵב עָשָׂרִים
 וְחֲמִשָּׁה אֲמוֹת פֶּתַח נֶגֶד פֶּתַח׃ וְשֵׁשׁ אֲתֵּי אֶלֶם שְׁעִים
 אֵמָה וְאֶל־אֵיל הַחֲצֵר הַשֶּׁמֶר סָבִיב וְסָבִיב׃ וְעַל־פְּנֵי
 הַשֶּׁמֶר הָיָה אֲתֵּי עַל־לְפָנָי אֶלֶם הַשֶּׁמֶר הַפְּנִימִי חֲמִשִּׁים
 אֲמוֹת׃ וּתְלוּתֵי אֲטֻמֹּת אֶל־הַתְּאִים וְאֵל אֲלִיָּתִיָּה
 לַפְּנִימָה לַעֲשֵׂר סָבִיב וְסָבִיב וְכֵן לְאֲלֻמֹּת וְחַלּוֹת
 סָבִיב וְסָבִיב לַפְּנִימָה וְאֶל־אֵיל הַתְּמָרִים׃ וַיְבִיאוּ אֵלַי
 הַחֲצֵר הַחִיצוֹנָה וַתְּהֵא לְשִׁכּוֹת וְרַעְפָּה עֲשׂוֹר לְחֻצֵי סָבִיב
 סָבִיב שְׁלֹשִׁים לְעֻמָּת אֲרֹךְ הַשֶּׁמֶרִים הַרְּאֶפֶה הַתְּחִילִיָּה׃ וַתְּרַעְפָּה אֶל־כַּתֵּף
 הַשֶּׁמֶרִים לְעֻמָּת אֲרֹךְ הַשֶּׁמֶרִים הַרְּאֶפֶה הַתְּחִילִיָּה׃ וַיְהִי
 רַחֵב מִלְּפָנָי הַשֶּׁמֶר הַתְּחִילִיָּה לַפְּנֵי הַחֲצֵר הַפְּנִימִי מִדְּרוֹם
 מֵאָה אֲמוֹת מִקְּדָם וּמִצְדָּוֹ׃ וְהַשֶּׁמֶר אֲשֶׁר פָּנָיו בְּרִזּוֹ
 הַצְּדָוֹן לְחֻצֵי הַחִיצוֹנָה מִדָּה אֲרֻבֹּה וְרַחֵב׃ וַתְּהֵא
 שְׁלֹשָׁה מִפָּה וּשְׁלֹשָׁה מִפָּה וְאֵילָן וְאֶלֶם הָיָה כְּמִקְּדָה
 הַשֶּׁמֶר הַרְּאִשׁוֹן חֲמִשִּׁים אֵמָה אֲרֻבֹּה וְרַחֵב הַמֵּשִׁי עָשָׂרִים
 בְּאֵמָה׃ וְחַלּוֹנֵי וְאֶלֶם וְתִמְרוֹ כְּמִקְּדָה הַשֶּׁמֶר אֲשֶׁר פָּנָיו

הָרִי רַחֵב נֹאֵם אֲדֹנָי יְהוִה רַחֵב אִישׁ בְּאֵתוֹ תִּתְרִד׃
 וְנִשְׁפָּטְתִי אִתּוֹ כְּכַבֵּר וּבְרַם וְנִשְׁמַע שׁוֹמֵר וְאֶבֶן אֶלְנָבִישׁ
 אִישׁ וְנִפְרִית אֲמִטִּיר עָלוּ וְעַל־אֲפִי וְעַל־עֵמִים רַבִּים אֲשֶׁר
 אֲתֵּי׃ הַתְּהַלְלוּ וְהַתְּקַדְּשִׁתִּי וְנִדְעַלְתִּי לְעֵינֵי רַבִּים
 וְרֵדוּ כִּי־אֵי יְהוָה׃

CAP. XXXIX. לט

וַתְּהֵא בְּדָאֵם הַבָּא עֲלֵינִי וְאִמְרַת כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה
 הֲגַי אֵלֶיךָ נֹעַ וְנִשְׂא רֵאשִׁית מִשָּׁךְ וְתִבְלִי׃ וְשָׁבַבְתִּיךָ
 וְשִׁשְׂאֲתִיךָ וְהִעֲלִיךָ מִרְכַּבְתִּי צִפּוֹן תְּקַאֲוֹתֶיךָ עַל־הַרְוִי
 יִשְׂרָאֵל׃ וְהִבִּיתִי קִשְׁתְּךָ מִדֶּם שְׂמֹאֲלֶיךָ וְהִצִּיד מִן־וְיִמְנֶה
 אֶפְסָל׃ עַל־הַרְוִי יִשְׂרָאֵל תִּפְּלוּ אֲתָה וְכָל־אֲנָפֶיךָ וְעִמִּים
 אֲשֶׁר אֲתָךְ לְעִישׁ צָפוֹר כְּלִי־בַגָּה וְחַתַּת הַשֶּׁמֶר תִּתְרִד
 ה לְאֶבְלָה׃ עַל־פְּנֵי הַשֶּׁמֶר תִּפְּלוּ כִּי אֵי דְבַרְתִּי נֹאֵם אֲדֹנָי
 יְהוִה׃ וְשִׁלְחֵת־רֵאשׁ בְּמַלְּטוֹ וּבִשְׁבִי הַיָּמִים לְכַסֵּחַ וְרֵדוּ
 קִרְאֵי יְהוָה׃ וְאֲתֵּי־שִׁים קִרְשֵׁי אֲדִיעַ בְּתוֹךְ עַמִּי יִשְׂרָאֵל
 וְלֹא־אֲחַל אֲתִישְׁמִי־קִרְשֵׁי עוֹד וְרֵדוּ הַיּוֹם קִרְאֵי יְהוָה
 ה הַיּוֹם הַזֶּה׃ הִנֵּה בָּהֵן וְהִתְהַלַּךְ נֹאֵם אֲדֹנָי יְהוִה
 ה הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר בְּדַרְתִּי׃ וַיָּבִיאוּ יְשִׁבֹו עִבְרֵי יִשְׂרָאֵל וַיְבִירוּ
 וְהִשְׁרִיכוּ בְּנִשְׁק וּמִנֵּה וְצִנְהוּ בְּקִשְׁתִּי וּבְחַצִּים וּבְמַקְלֵי דָ
 וּבְרַמְחָה וּבְעֵרֹו כְּתֵם אִשׁ עֶבֶעַ שְׁנַיִם׃ וְלֹא־יִשְׂאוּ עֲצִים מִן־
 הַשֶּׁמֶר וְלֹא יַחֲטֹבוּ מִן־הַיְעָרִים כִּי בְּנִשְׁק וּבְעֵרֹו־אִשׁ
 וְשִׁלְלוּ אֲתִישְׁלָלְתֶּם וּבְזֹוֹ אֲתִיבְנוּתֶם נֹאֵם אֲדֹנָי יְהוִה׃
 11 וַתְּהֵא כִּי־וַיִּם הָיָה אֲתֵּי לַעֲנֹו מִקְּוִס־שֵׁם קָבֵר בְּיִשְׂרָאֵל
 י הַיְעָרִים קְדַמַּת הַיָּם וְכַמֵּת הָיָה אֲתִיבְעִבְרִים וּקְבֵרוֹ
 12 שָׁם אֲתֵּי־וַיִּתְּ אֶת־כְּלֵי־הַמִּוֶּלֶה וּקְרָאוּ גֵיָּה הַמַּיִן גִּוִּי׃ וּקְבֵרוֹ
 בֵּית יִשְׂרָאֵל לִמְעַן מִתֵּן אֲתִיבְאֶרֶץ שְׁבִינָה חֲדָשִׁים׃
 13 וּקְבֵרוֹ בְּלַעֲמֵי הָאֶרֶץ וַתְּהֵא לְהַם לְשֵׁם יוֹם הַקְּבֵרִי נֹאֵם
 14 אֲדֹנָי יְהוִה׃ וְאִנְשֵׁי תְּמִיד יְבִדְלוּ עִבְרִים בְּיָם מִקְּבֵרֵי
 אֲתִיבְקְבֵרִים וְאֲתִיבְתִּיקְרִים עַל־פְּנֵי הָאֶרֶץ לְשִׁנְהַת מִקְּבֵרֵי
 15 שְׁבִינֵי־הַיָּם תִּתְרִדוּ׃ וּקְבֵרוֹ וְהַיְעָרִים בְּאֶרֶץ וְרֵאשִׁית
 16 עֲצֵם אֶדָם וּבִנְהָ אֲצִלוּ צִוּוֹן עוֹד קְבֵרוֹ אֲתוֹ הַיְעָרִים
 17 אֶל־גֵּיָּה הַמַּיִן גִּוִּי׃ וְנִם שְׁמִיעֵר הַמִּוֶּלֶה וְתִתְרִדוּ הָאֶרֶץ׃
 17 וַתְּהֵא בְּדָאֵם בְּהִזְאִיר וְאֲדֹנָי יְהוִה אָמַר לְצַפּוֹר כְּלֵי־
 קָנָה וְלְכַל הַיָּת הַשֶּׁמֶר הַקְּבֵצוּ וּבִאוּ הַאֲסֹפוּ מִסָּבִיב עַל־
 וּבְהוֹ אֲשֶׁר אֵינִי וּבְחַ לְכֵם גְּבוּהַ גְּדוֹל עַל הַרְוִי יִשְׂרָאֵל
 18 וְאֶכְתֹּבְתֶם בְּשֶׁמֶר וְיִתְהַיָּם הַם׃ כִּשֶׁר וּבִזְרוֹם תִּאֲכֹלוּ וְהִם־
 נִשְׂאִי הָאֶרֶץ תִּשְׁתּוּ אֵילִים כְּרִים וְעֲתוּדִים פְּרִים מֵרֵאשִׁית
 19 בְּשֵׁן כְּלָם׃ וְאֶכְתֹּבְתֶם־חֶלֶב לְבַשְׁתֶּם וְשִׁתִּיתֶם הַם לְשִׁקְרוֹן
 כ מִבּוֹחַ וּבְחֻצְתִּי לְכֵם׃ וְיִשְׁבַּעְתֶּם עַל־שִׁלְחֵנִי סוֹם
 21 וְרִכְבִּי וּבָזֵר וְכָל־אִישׁ מִלְּחָמָה נֹאֵם אֲדֹנָי יְהוִה׃ וְנִתְתִי
 אֶת־כְּבוֹדִי בְּתוֹם וְרֵאשִׁית כְּלֵי־הַיָּם אֲתִישְׁפָּטֵם אֲשֶׁר עָשִׂיתִי
 22 וְאֲתֵּי־י אֲשֶׁר־שְׁמַתִּי בְּהֵם׃ וְרֵדוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל כִּי אֵי
 23 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם מִדְּעוּם הָיָה וְהִלְאָה׃ וְרֵדוּ הַיּוֹם כִּי
 כְּשֵׁיִם יָלוּ בֵּית־יִשְׂרָאֵל עַל אֲשֶׁר מַעֲלֵדְכִי וְאֲסַתֶּר פָּנָי
 24 מִתָּם וְאֲתֵּם כִּי־צִרְתֶּם וּפְּלוּ בְּרַחֵב כְּלָם׃ כְּטִמְאֵתֶם
 25 וּכְפִשְׁתֶּם עֲשׂוֹתֵי אֲתֵּם וְאֲסַתֶּר פָּנֵי מִתָּם׃ לָכֵן כֹּה אָמַר
 אֲדֹנָי יְהוִה עֲתָה אֲשִׁיב אֲתִישְׁבִּית עֲלֵיכֶם וְרַחֲמֵתִי כָל־
 26 בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִתְתִי לְשֵׁם קִרְשֵׁי׃ וְנִשְׂאוּ אֲתִיבְלַמְתֶּם וְאֲתִי

all my mountains for the sword, saith the Lord Eternal: every man's sword shall be against his brother. And I will hold judgment over him with pestilence and with blood (-shedding); and an overflowing rain, and great hailstones, fire, and sulphur will I let rain over him and his armies, and over the many people that are with him. Thus will I magnify myself, and sanctify myself, and make myself known before the eyes of many nations: and they shall know that I am the Lord.

CHAPTER XXXIX.

1 ¶ But thou, O son of man, prophesy against Gog, and say, Thus hath said the Lord Eternal, Behold, I will be against thee O Gog, the prince of Rosh, Meshech and Tubal; And I will de-rance thee, and lead thee astray, and will cause thee to come up from the farthest ends of the north; and I will bring thee upon the mountains of Israel; And I will strike thy bow out of thy left hand, and thy arrows will I cause to fall out of thy right hand. Upon the mountains of Israel shalt thou fall, thou, and all thy armies, and the people that are with thee: unto the ravenous birds, to every thing that hath wings, and to the beasts of the field, do I give thee for food. Upon the open field shalt thou fall: for I have spoken it, saith the Lord Eternal. And I will send a fire against Magog, and against those that dwell in the isles in safety; and they shall know that I am the Lord. And my holy name will I make known in the midst of my people Israel; and I will not permit my holy name to be profaned any more; and the nations shall know that I am the Lord, Holy in Israel. Behold, it cometh, and it taketh place, saith the Lord Eternal: this is the day whereof I have spoken. And the inhabitants of the cities of Israel shall go forth, and shall burn and make fire for heating of the weapons, and shields and bucklers, of bows and of arrows, and of hand-staves, and of spears; and they shall feed with them the fire for seven years. And they shall take no wood out of the field, nor cut down any out of the forests; for with weapons shall they feed the fire: and they shall spoil those that spoiled them, and plunder those that plundered them, saith the Lord Eternal. ¶ And it shall come to pass on that day that I will give unto Gog a place there for a grave in Israel, the valley where people pass over to the east of the sea; and it shall stop the passengers (from passing); and they shall bury there Gog and all his multitude, and they shall call it The valley of the multitude of Gog. And the house of Israel shall be burying them, in order to cleanse the land, during seven months. ¶ And the people of the land shall bury them; and it shall be to them as a renown on the day that I glorify myself, saith the Lord Eternal. And men constantly devoted to this shall they set apart to pass through the land, to bury with those that pass through those that remain upon the face of the earth, to cleanse it; at the end of seven months shall they make a search. And those that thus travel will pass through the land; and when any one seeth a human bone, then will he set up a sign by it, till the buriers have buried it in the valley of the multitude of Gog. And also the name of the city shall be Hamonah. Thus shall they cleanse the land. ¶ And thou, O son of man, thus hath said the Lord Eternal, Say unto the birds, to every thing that hath wings, and to every beast of the field, Assemble yourselves, and come; gather yourselves from every side to my sacrifice that I do slaughter for you, as a great sacrifice upon the mountains of Israel, that ye may eat flesh, and drink blood. The flesh of the mighty shall ye eat, and the blood of the princes of the earth shall ye drink,—wethers, lambs, and he-goats, bullocks, fallings of Bashan are they all of them. And ye shall eat fat till ye be sated, and ye shall drink blood till ye be drunken from my sacrifice which I have slaughtered for you. And ye shall be sated at my table on horses and chariot-teams, on mighty men, and on all men of war, saith the Lord Eternal. And I will display my glory among the nations; and all the nations shall see my punishment that I execute, and my hand that I lay on them. And the house of Israel shall acknowledge that I am the Lord, and their God from that day and forward. And the nations shall know that for their iniquity did the house of Israel go into exile; because they had trespassed against me, and I had hidden my face from them; and I gave them up therefore into the hand of their oppressors, and they all fell by the sword. According to their uncleanness, and according to their transgressions did I deal with

them, and hid my face from them. ¶ Therefore thus hath said the Lord Eternal, Now will I bring back again the captivity of Jacob and I will have mercy upon the whole house of Israel, and will be zealous for my holy name. And they shall feel their disgrace, and all their trespass whereby they had trespassed against me, when they dwell in their land in safety, with none to make them afraid: When I bring them back again from their people, and gather them out of the land of their enemies, and sanctify myself on them before the eyes of the many nations. And they shall know that I am the Lord their God; because I had exiled them among the nations, but gather them now unto their own land, and leave none of them any more there. And I will have mercy on their face any more from them; for I will have poured out my spirit over the house of Israel, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XL.

¶ In the five and twentieth year of our exile, in the beginning of the year, in the tenth day of the month, in the fourteenth year after the city had been smitten, on the selfsame day came the inspiration of the Lord upon me, and brought me thither. In the visions of God brought he me unto the land of Israel, and set me down upon a very high mount, on which there was built something like a city on the south. And when he had brought me thither, behold, there was a man whose appearance was like the appearance of copper, with a line of flax in his hand, and a measuring-rod; and he was standing in the gate. And the man spoke unto me, Son of man, behold with thy eyes, and hear with thy ears, and direct thy heart unto all that I am about to show thee: for in order to show it unto thee art thou brought hither; tell all that thou seest to the house of Israel. And behold there was a wall on the outside of the house all round about, and in the man's hand was a measuring-rod of six cubits long by the cubit which was a hand's breadth longer than usual; and he measured the breadth of the building, one rod, and the height, one rod. Then came he unto the gate which looked in the direction toward the east, and went up its steps, and measured the threshold of the gate, one rod in breadth, and the other threshold one rod in breadth. And every cell was one rod long, and one rod broad; and between the cells were five cubits; and the threshold of the gate near by the porch of the gate within was one rod. He measured also the porch of the gate within, one rod. Then measured he the porch of the gate, eight cubits, and its door-posts, two cubits; and the porch of the gate was inward. And the cells of the gate in the eastern direction were three on this side, and three on that side, one measure was for all the three; and there was one measure for the door-posts on this side and on that side. And he measured the breadth of the entrance of the gate, ten cubits, (and) the length of the gate, thirteen cubits. And there was a space before the cells of one cubit on this side, and one cubit space was there on that side; and every cell was of six cubits on this side, and of six cubits on that side. And he measured the gate from the roof of (one) cell to the roof of (another), in breadth five and twenty cubits, one door being against (the other) door. And he made door-posts of sixty cubits and around the door-posts the court and the gate all round about. And the height of the gate of the entrance as also the height of the porch of the inner gate was fifty cubits. And there were narrow windows in the cells, and by their door-posts within the gate all round about, and likewise in the porches; and windows were all round about inward; and on each door-post were palm-shaped (capitals). Then brought he me into the court, and he made for the court all round about thirty chambers were upon the pavement. And the pavement by the side of the gates was all along the whole length of the gates: this was the lower pavement. Then measured he the breadth from the front of the lower gate unto the front of the inner court, without, one hundred cubits, eastward and northward. And the gate of the outer court that looked in a northern direction, he measured after its length, and its breadth. And its cells were three on this side and three on that side; and its door-posts and its porches were after the measure of the first gate; fifty cubits was its length, and its breadth five and twenty cubits. And its windows, and its porches, and their palm-shaped capitals, were after the measure of the gate that looked in an eastern direction:

CAP. XLI. כ"א

וביאני אלהיך נמר את-האילים שש-אמת רחב *
 מפו ושש-אמת וחכמפו רחב האהל: ורחב הפתח *
 עשר אמות ופתח הפתח חמש אמות מפו חמש
 אמות מפו נמר ארבו ארבעים אמה ורחב עשרים
 אמה: ובא לפניו נמר אל-הפתח ששים אמות *
 והפתח שש אמות ורחב הפתח שבע אמות: ונמר את- *
 ארבו עשרים אמה ורחב עשרים אמה ארבעי ההיכל
 ויאמר אלי זה קדש הקדשים: נמר קוד הבית שש *
 אמות ורחב הצלע ארבע אמות סביב: סביב לבית
 סביב: הצלעות צלע ארבע צלע שלוש ושלושים פעמים *
 וכאות כבוד אשר-לבית לצלעות סביב: סביב להיות
 אחתים ולא-היו אחתים כבוד הבית: ורחבה ונסבה *
 למעלה למעלה לצלעות כי מסבה-הבית למעלה
 למעלה סביב: סביב לבית על-בן רחב לבית למעלה *
 ובן הפתחונה יעלה על-העליונה לחכונה: וראתי לבית
 גבה סביב: סביב מסרות הצלעות מלו הקנה שש
 אמות אצלה: רחב הנמר אשר-לצלע אלה-החזן חמש *
 אמות ואשר מנח-בית צלעות אשר לבית: ובן-השכבת
 רחב עשרים אמה סביב לבית סביב: סביב: ופתח *
 הצלע למנח פתח אחד נרדף הצפון ופתח אחד לדרום
 ורחב מקום הנלח חמש אמות סביב: סביב: והבנין *
 אשר ארבעי הנורה פאת הדרום רחב שבעים אמה
 ונמר הבנין חמש-אמות רחב סביב: סביב וארבעי השעים
 אמה: ונמר את-הבית ארבע אמה הנורה והבניה *
 וקורותיה ארבע מאה אמה: ורחב בני הבית והנורה *
 לקדום מאה אמה: ונמר ארבע-הבנין ארבעי הנורה
 אשר על-אחריה ואת-קודא מפו ומפו מאה אמה ההיכל
 הפנימי ואלמו החצר: הספים ותחלונים האטמות *
 והאמורים: סביב לשלשהם נמר הפס שתיף עץ סביב *
 סביב והארץ ער-החלונות ותחלונות מקשות: על-מעל *
 הפתח וער-הבית הפנימי ולחזן ואל-גדה-הנמר סביב *
 סביב בפנימי ובחיצון מדות: ועשוי כרובים ותמרים *
 ותמרה ביד-כרוב לכרוב ושנים פעם לכרוב: ובני אדם *
 אל-התמרה מפו ופני-כבוד אל-התמרה מפו עשוי אל-
 כל-הבית סביב: סביב: מהארץ ער-מעל הפתח *
 הכרובים והתמרים עשויים וקוד ההיכל: ההיכל מנות *
 רבעה ופני הקדש המראה כמראה: המזבח עץ שלוש *
 אמות גבה וארבע ששים אמות ומקצעותיו לו ארבע
 וקורותיו עץ ונמר אלי זה השלחן אשר לפני הדר: *
 וששים רגליות להיכל ולקדש: וששים רגליות דלתות *
 ששים מסכות דלתות ששים רגלית אחת ושתי רגליות
 לאחת: ועשויה אליהן ארבע-רגליות ההיכל כרובים *
 ותמרים כאשר עשויים לקורות ועץ עץ ארבעי האולם
 מהחזן: תחלונים אטמות ותמרים מפו ומפו אל-הכפופה *
 האולם וצלעות הבית והעבים:

CAP. XLII. כ"ב

וביאני אל-החצר החיצונה הנרדף נרדף הצפון ובאני *

נרדף הקדום ובמעלות שבע יעלדו ואלמו לפניו: *
 ושער לחצר הפנימי נגד השער לצפון ולקדום נמר *
 משער אל-שער מאה אמה: ויולבני נרדף הדרום והנה *
 שער נרדף הדרום ונמר אילו ואלמו כמדות האלה: *
 כי תחלונים לו ואלמו סביב: סביב כהחלונות האלה *
 חמשים אמה ארדף ורחב חמש ועשרים אמה: ומעלות *
 שבעה עלותו ואלמו לפניו ותמרים לו אחד מפו *
 ואחד מפו אל-אילו: ושער לחצר הפנימי נרדף הדרום *
 נמר משער אל-השער נרדף הדרום מאה אמות: וביאני *
 אל-הצר הפנימי בשער הדרום נמר את-השער הדרום *
 כמדות האלה: ותא' ואלו ואלמו כמדות האלה *
 וחלונות לו ואלמו סביב: סביב חמשים אמה ארדף *
 ל רחב עשרים וחמש אמות: ואלמות סביב: סביב ארדף *
 חמש ועשרים אמה ורחב חמש אמות: ואלמו אל- *
 הצר החיצונה ותמרים אל-אילו ומעלות שמונה מעלו: *
 וביאני אל-הצר הפנימי נרדף הקדום נמר את-השער *
 כמדות האלה: ותא' ואלו ואלמו כמדות האלה *
 וחלונות לו ואלמו סביב: סביב ארדף חמשים אמה *
 ורחב חמש ועשרים אמה: ואלמו לחצר החיצונה *
 ותמרים אל-אילו מפו ומפו ושמונה מעלות מעלו: *
 וביאני אל-שער הצפון ונמר כמדות האלה: תא' *
 אלו ואלמו ותחלונות לו סביב: סביב ארדף חמשים אמה *
 ורחב חמש ועשרים אמה: ואלו לחצר החיצונה *
 ותמרים אל-אילו מפו ומפו ושמונה מעלות מעלו: *
 ולשכה ופתחה באילים השערים שם ידעו את-העלה: *
 במלם השער שנים שלחנות מפו ושנים שלחנות מפה *
 לשהוט אלהים העלה והתאטא והאטום: ואל-הכתף *
 מהצדה לעולה לפתח השער הצפונה שנים שלחנות *
 ואל-הכתף האחרת אשר לאלם השער שנים שלחנות: *
 ארבעה שלחנות מפה וארבעה שלחנות מפה לכתף *
 השער שמונה שלחנות אלהם ישחטו: וארבעה שלחנות *
 לעולה אבני נזית ארדף אמה אחת וחצי ורחב אמה *
 אחת וחצי וגבה אמה אחת אלהם ויערו את-הכלים *
 אשר ישחטו את-העולה כם והנבון: והשפתים מפה *
 אחד מקנים בבית סביב: סביב ואל-השלחנות כשך *
 הנרדף: ומהצדה לשער הפנימי לשכות שרים כהצר *
 הפנימי אשר אל-כתף שער הצפון ופניהם נרדף הדרום *
 מה אחד אל-כתף שער הקדום פני נרדף הצפון: ונדבר *
 אלי זה הלשכה אשר פניה נרדף הדרום לכהנים שמרי *
 משמרת אלהים: והלשכה אשר פניה נרדף הצפון לכהנים *
 שמרי משמרת המבוקה אמה בני-צדוק הקרבים מבנה *
 לנו אל-היה לשרתו: ונמר את-החצר ארדף ומאה אמה *
 ורחב מאה אמה מרבעת המזבח לפני הבית: וביאני *
 אל-אלם הבית ונמר אל אלם חמש אמות מפה חמש *
 אמות מפה ורחב השער שלש אמות מפו ושלוש אמות *
 מפו: ארדף נאאם עשרים אמה ורחב עשתי עשרה אמה *
 ובמעלות אשר יעלו אלו ועמרים אל-האילים ארדף *
 מפה ואחד מפה:

and by seven steps did they go up unto it, and
 23 to its porches which were before them. And the
 gates of the inner court were opposite the gates on
 the north, and on the east; and he meas-
 24 ured from gate to gate one hundred cubits. After
 that he led me forth to the south side, and be-
 hold there was a gate on the south side; and
 he measured its door-posts and its porches after
 25 these measures. And there were windows in it,
 and in its porches all round about; like the other
 windows: it was fifty cubits in length, and in
 26 breadth five and twenty cubits. And by seven steps
 was the ascent to it, and to its porches which
 were before them; and it had palm-shaped capitals,
 one on this side, and another on that side,
 27 upon its door-posts. And there was a gate in
 the inner court on the south side; and he meas-
 28 ured from gate to gate on the south side one
 hundred cubits. And he brought me to the inner
 court by the south gate; and he measured the
 29 south gate after these measures; And its cells,
 and its door-posts, and its porches were after these
 measures; and there were windows in it and
 in its porches all round about: it was fifty cubits
 in length, and its breadth five and twenty cubits.
 30 And arch passages were all round about, five
 and twenty cubits long, and five cubits broad.
 31 And its porches were toward the outer court; and
 palm-shaped capitals were upon its door-posts:
 32 and its ascent was by eight steps. And he
 brought me into the inner court on the east side;
 and he measured the gate after these measures;
 33 And its cells and its door-posts, and its porches,
 were according to these measures; and there were
 windows in it and in its porches all round about:
 its length was fifty cubits, and its breadth five
 34 and twenty cubits. And its porches were toward
 the outward court; and palm-shaped capitals were
 upon its door-posts, on this side, and on that
 side; and by eight steps was the ascent to it.
 35 And he brought me to the north gate, and he
 36 measured it after these measures: its cells, its
 door-posts, and its porches; and the windows in
 it were all round about: its length was fifty cubits,
 37 and its breadth five and twenty cubits. And its
 door-posts were toward the outer court; and palm-
 shaped capitals were upon its door-posts, on
 this side, and on that side; and by eight steps
 38 was the ascent to it. And there was a chamber
 with its door by the door-posts of the gates, where
 39 they washed off the burnt-offerings. And in the
 porch of the gate were two tables on this side,
 and two tables on that side, to slaughter thereon
 the burnt-offerings and the sin-offerings and the
 40 trespass-offerings. And at the side without (the
 porch), as one went up to the entrance of the
 north gate, were two tables; and on the other
 41 side of the porch of the gate were two tables;
 four tables being on this side, and four tables
 on that side. In the side of the gate, eight
 42 tables, whereupon they slaughtered (the sacrifices),
 and there were four tables of hewn stone for
 the burnt-offerings, of a cubit and a half
 long, and a cubit and a half broad, and one
 cubit high; whereupon they laid the instruments
 43 wherewith they slaughtered the burnt-offerings and
 the sacrifices. And hooks, a hand long, were
 fastened within all round about; and on the
 44 tables was placed the flesh of the offerings. And
 without the inner gate were the chambers of the
 singers in the inner court, which was at the side
 of the north gate; and their front was toward
 the south side; one was at the side of the east
 gate having the front toward the north side.
 45 And he spoke unto me, This chamber, the front
 of which is toward the south, is for the priests
 46 who have the charge of the house. And the cham-
 ber, the front of which is toward the north,
 is for the priests who have the charge of the
 altar; these are the sons of Zadok, who come
 near, from among the sons of Levi, to the Lord
 47 to minister unto him. So he measured the court,
 in length one hundred cubits, and in breadth
 one hundred cubits, foursquare; and the altar
 48 (stood) before the house. And he brought me to
 the porch of the house, and measured each door-
 post of the porch, five cubits on this side, and
 five cubits on that side; and the breadth of the
 gate was three cubits on this side, and three
 49 cubits on that side. The length of the porch
 was twenty cubits, and the breadth eleven cubits,
 together with the steps whereby they went up to
 it; and there were pillars by the door-posts, one
 on this side, and another on that side.

CHAPTER XLII.

And he brought me to the temple; and he meas- 1
 ured the door-posts, six cubits broad on the one 2
 side, and six cubits broad on the other side, (as 3
 also) the breadth of the tabernacle. And the breadth 4
 of the door was ten cubits; and the sides of the 5
 door were five cubits on the one side, and five 6
 cubits on the other side; and he measured its 7
 length, forty cubits, and the breadth, twenty cu- 8
 bits. Then went he inward, and measured the 9
 posts of the door, two cubits, and the door was six 10
 cubits high; and the breadth of the door, was 11
 seven cubits. And he measured its length, twenty 12
 cubits; and the breadth, twenty cubits, fronting 13
 on the temple; and he said unto me, This is the most 14
 holy place. After this he measured the 15
 wall of the house, six cubits; and the breadth of 16
 every side-chamber was four cubits, all round about 17
 the house on every side. And the side-chambers 18
 were one over another, three and thirty times; 19
 and they entered into the wall which was on the 20
 house for the side-chambers all round about, that 21
 they might be fastened on, but they were not 22
 fastened on the wall of the house. And as one 23
 went upward it became continually wider for the 24
 side-chambers; for the row of chambers about the 25
 house went more and more upward round the 26
 house; therefore was the breadth of the house 27
 greater upward; and so they ascended from the low- 28
 est chambers to the highest through the middle 29
 ones. And I saw the height of the house all round 30
 about: the foundations of the side-chambers were 31
 a full rod of the walls under ground. The thick- 32
 ness of the wall, which was for the side-chambers 33
 without, was five cubits, as also the space which 34
 was left open by the row of the side-chambers 35
 that were on the house. And between the cham- 36
 bers there was a width of twenty cubits round 37
 about the house on every side. And the doors 38
 of the side-chambers were on the open space, one 39
 door was in a northern direction, and another 40
 door on the south; and the breadth of the place 41
 that was left open was five cubits all round 42
 about. Now the building that was before the 43
 main wing on the west side was seventy cubits 44
 broad; and the wall of the building was five cubits 45
 thick round about, and its length, ninety cubits. 46
 So he measured the house, in length one hundred 47
 cubits; and the main wing, and the building, 48
 with its walls, in length one hundred cubits: Also 49
 the breadth in the front of the house, and of 50
 the main wing on the east, was one hundred 51
 cubits. And he measured the length of the build- 52
 ing on the front side of the main wing which 53
 was behind it, and its corner-pillars on the one 54
 side and on the other side, one hundred cubits; 55
 and this included the inner temple, and the porches 56
 of the court; The thresholds, and the narrow 57
 windows, and the corner-pillars were round about 58
 on their three sides: opposite the threshold there 59
 was a wainscoting of wood all round about, 60
 and so from the ground up to the windows; and 61
 the windows were covered. On the part above 62
 the door, and as far as the inner house, and the 63
 outer (house), was a wainscoting, and on all the 64
 wall round about within and without by (the 65
 same) measure: And it was ornamented with 66
 cherubim and palm-trees, a palm-tree being be- 67
 tween two cherubim; and every cherub had two 68
 faces: So that a human face was toward the 69
 palm-tree on the one side, and a young lion's 70
 face toward the palm-tree on the other side: it was 71
 so made on all the house round about. From the 72
 ground to the part above the door were two 73
 cherubim, and the palm-trees made, and so for 74
 the wall of the temple. The temple had four-cornered 75
 door-posts, and the front of the holy of holies 76
 had the (same) appearance as the appearance (of 77
 the other). The altar was of wood, three cubits 78
 high, and its length was two cubits; and its cor- 79
 ners, and its top-piece, and its walls, were of 80
 wood; and he spoke unto me, This is the table 81
 that before the Lord. And the narrow windows 82
 holy of holies had two doors. And the doors had 83
 two leaves (apiece), two turning leaves, two 84
 (leaves) for the one door, and two leaves for the 85
 other. And there were made on them, on the 86
 doors of the temple, cherubim and palm-trees, as 87
 they were made upon the walls; and (a covering 88
 of) thick wooden planks was upon the front of the 89
 porch without. And there were narrow windows 90
 and palm-trees on the one side and on the other 91
 side, on the sides of the porch, and on the side- 92
 chambers of the house, and the (covering of) 93
 thick planks.

CHAPTER XLIII.

And he led me forth into the outer court, on the 1

ואת־שם קדשי בתעבותם אשר עשו ואכל אתם
 כפי: עתה והקדו אתונתם ופגרו מלכותם טעני
 ושבעתי בתוכם לעולם: אתה בן־אדם הך את־
 בית־ישראל אתה־הבית וכלמנו מעולותיהם ומרדו את־
 כענות: ואסובלמו מכל אשר־עשו צורת הבית ותכניתו
 ומצאיו ומבואו וקל־צורתו ואת כל־חקתו וקל־צורתו
 וכל־חוררתו הידע אותם וכתב לעיניהם ושמו את־קל־
 צורתו ואת־כל־חקתו ועשו אותם: ואת תורת הבית
 על־ראש הדר כל־קבלו סביב וסביב קדש קדשים הגד
 ואת תורת הבית: ואלה מדות המזבח באמות אמה
 אמה וטפח וחיך האמה ואמה־חלב ונכולה אל־שפתה
 סביב ורת האחד וזה גב המזבח: ורחב אמה ערד
 העורה התחתונה שנים אמות ורחב אמה ארת
 ומהעורה הקטנה עד־העורה הגדולה ארבע אמות
 ורחב האמה: וההרואל ארבע אמות וההרואל וכל־מלה
 הקרנות ארבע: והארואל שנים עשרה אמה בשמים
 עשרה רחב רבוע אל ארבעת רבועיו: והקורה ארבע
 עשרה אמה בארבע עשרה רחב אל־ארבעת רבועיה
 והנכול סביב אותה חצי האמה והתקילה אמה סביב
 ומעלתו פנות קדשים: ויאמר אלי בן־אדם מה אמר
 אדני יהוה אלה חקות המזבח ביזם העשותו להעלות
 עליו עולה ולזרק עליו חם: ונתתה אל־הבנינים הלחם
 אשר הם מורע צדוק הקרבים אלי נאם אדני יהוה
 לשרתי פר בן־קבך לחטאת: ולקחת מדמו ונתתה על־
 ארבע קרנותיו ואל־ארבע פנות הקורה ואל־הנכול
 סביב וחסאתו אותו וכפרתו: ולקחת את הפר החטאת
 ושרפו במזבח הבית מרחץ למקדש: ובימים השני תקריב
 שעיר־עזים חמים לחטאת וחסאו את־המזבח כאשר
 חסאו בפר: בכל־חודש מנשא תקריב פר בן־קבך חמים
 ואיל מדהגאן חמים: והקרבתם לפני יהוה והשליכו
 הבנינים עליהם מלח העלו אותם עלה ליהוה: שבעת כז
 ימים תעשה שיער־חטאת ליום ופר בן־קבך ואיל מד
 הצאן תמזום יעשו: שבעת ימים יכפרו את־המזבח
 ושרו אתו ומלאו דגו: וכלו את־הזמים והיה ביזם
 השמיני והלאה יעשו הבנינים על־המזבח את־עולותיהם
 ואת־שלמיהם ורצאתו אותם נאם אדני יהוה:

CAP. XLIV. כד

גושב אתי תרד שער המקדש החיצון הפנה קדשים והוא
 סגור: ויאמר אלי יהוה השער הזה סגור יהיה לך
 יפתח ואיש לא־יבא בו כי יהוה אלהי־ישראל בא בו
 ויהוה סגור: את־הגשוי נשיא־הוא יסביבו לא־יבא־לחם
 לפני יהוה מדרך אולם השער: יהוא ומדבו חצי:
 וביאי תרד־שערה־צפון אל־פני הבית וארא והיה מלא
 כבוד־יהוה את־בית יהוה ואפל אל־פני: ויאמר אלי
 יהוה בן־אדם שים לבך רואה בעיניך ובאנגוד שמע את
 כל־אשר אני מדבר אתך לכל־חקות בית־יהוה ולכל־
 חורתו ושמתי לבך למכוא הבית בכל מצאן המקדש:
 ואמרתי אל־מרי אל־בית ישראל כה אמר אדני יהוה

אל־הלשמה אשר נוד המורה ואשר־נוד הבנון את־
 הצפון: אל־פני ארך אמות הלאה פתח הצפון והרחב
 המשום אמות: נוד העשרים אשר לחצר הפנימי ונוד
 רצפה אשר לחצר החיצונה אתו אל־פני־אתו
 בשלשים: ולפני הלשכות מהלך עשר אמות רחב אל־
 הפנימית תרד אמה את פתחיהם לצפון: הלשכות
 העליונת קצרות כיו־זכרו אתוים מהה מהתחתנות
 ומתחתנות בנון: כי משלשות הן ואן להן עמודים
 כעמודי החצרות על־פן נצל מהתחתנות ומתחתנות
 מהצד: ותרד אשר־הצד לעמת הלשכות תרד החצר
 מהצדנה אמה הלשכות ארבע המשום אמה: כז
 ארך הלשכות אשר לחצר החיצונה המשום אמה והיה
 על־פני הנכול מאה אמה: ומתחתה לשכות האלה
 המכוא מקדשים בבאי להנה מהצד החצונה: פרסבו
 נוד החצר תרד הקדים אל־פני המורה ואל־פני הבנון
 לשכות: ותרד לפניהם במראה הלשכות אשר תרד
 הצפון בארזן כן רחבו וכל מצאניהו ובמשפטיו
 ובפתחיו: ובפתחי הלשכות אשר תרד תדרים פתח
 בראש תרד תרד כפני הנורת הנה תרד הקדים
 כבואן: ויאמר אלי לשכות הצפון לשכות תדרים אשר
 אל־פני המורה הנה לשכות הקדש אשר יאכלו־שם
 הבנינים אשר־קרוקים ליהוה קדשי הקדשים שם יעו
 קדשי הקדשים והמקרה והמטאת והאיש כי המקום
 קדש: כבאם הבנינים ולא־יצאו מהקדש אל־החצר
 החיצונה ושם יעו כבדניהם אשר־שרתו כהן בן־קדש
 הנה ולבשו בגדים אחרים וקדשו אל־אשר לעם: וכלה
 את־מדות הבית הפנימי והוציאנו תרד השער אשר
 פניו תרד הקדים ומרדו סביבו סביב: מדר רוח הקדים
 בקנה המדה המש־אמות קנים בקנה המדה סביב:
 מדר רוח הצפון המש־אמות קנים בקנה המדה סביב:
 את רוח תדרים מדר המש־אמות קנים בקנה המדה:
 סבב אל־רוח חם מדר המש־אמות קנים בקנה המדה:
 כ לארבע רוחות מדרו המה לו סביב סביב ארך המש
 מאות והרב המש מאות להחיל בין הקדש לחל:

CAP. XLIII. כג

וילבני אל־השער שער אשר פנה תרד הקדים: והיה
 כבוד אלוני ישראל בא מדרך הקדים וקולו כקול מים
 רבים והארץ האודה מקברו: ובמראה המראה אשר
 ראיתי במראה אשר־ראיתי בבאי לשתת את־העיר
 ומראות במראה אשר ראיתי אל־הנה כבר ואפל אל־
 פני: וכבוד יהוה בא אל־הבית תרד שער אשר פניו
 תרד הקדים: ותשאני רוח ותבאני אל־החצר הפנימי
 ויהוה מלא כבוד־יהוה הבית: ואשמע מדבר אל מלכות
 ואיש היה עמד אצלי: ויאמר אלי בן־אדם את־מקום
 סבאו ואת־מקום כפות רגליו אשר אשקדשם בתוך בני
 ישראל ישרגם ולא ימאנו עוד בית־ישראל שם קדשי
 המה ומלכותם כונותם מלכותם במתחם: בתחם
 סבם את־סבם ומותם אצל מותו התקד בני ובניהם

way to the north side; and he brought me into the (row of) chambers, that was opposite the main wing, and which was opposite the building toward the north; On the front side the length (of which) was a hundred cubits, (up to) the north door, while the breadth was fifty cubits. 3 Opposite the twenty cubits which were for the inner court, and opposite the pavement which was for the outer court, was corner-pillar before 4 corner-pillar in the three stories. And before the chambers was a walk of ten cubits in breadth toward the inner house, a way of one cubit (in width), and their doors were toward the north. 5 Now the upper chambers were shorter (for the corner-pillar took away part of the space from them) than the lowest and than the middle chambers of the building. For they were in three stories, but had not pillars like the pillars of the courts; therefore was something taken off the lowest and the middle ones (as one ascended) from 7 the ground. And the wall that was without alongside the chambers, toward the outer court in front of the chambers, was in its length fifty 8 cubits. For the length of the chambers that were in the outer court was fifty cubits; and, lo, (the whole space) in front of the temple was 9 one hundred cubits. And beneath these chambers was the entrance from the east side, as one goeth into them from the outer court. On 10 the breadth of the wall of the court in an eastern direction before the main wing, and before 11 the building, were chambers. And the way before them was of like appearance as that for the chambers which were on the north side, of the same length and the same breadth; and all their means of egress, and their arrangement, and their 12 doors were of the like manner. And so also were the doors of the chambers that were on the south side, a door being on the head of the way, of the way directly before the wall on the east 13 side, as one entereth into them. And he said unto me, The north chambers and the south chambers which are in front of the main wing,—these are the holy chambers, where the priests that approach unto the Lord shall eat the most 14 holy things: there shall they lay the most holy things, namely, the burnt-offering, and the sin-offering, and the trespass-offering, for the place 15 is holy. When the priests enter therein, then shall they not go out of the sanctuary into the outer court; but there shall they lay down their garments wherein they may have ministered, for they are holy; and they shall put on other garments, and shall then approach to (the court) 16 which is for the people. Now when he had finished the measuring of the inner house, he led me forth by the way of the gate which looked in to eastern direction, and measured it all round 17 about. He measured the east side with the measuring-rod, five hundred rods, with the measuring-rod round about. He measured the north 18 side, five hundred rods, with the measuring-rod round about. The south side he measured, five 19 hundred rods, with the measuring-rod. He turned about to the west side, and measured five hundred 20 rods with the measuring-rod. On the four sides did he measure it by the wall that was all round about, five hundred rods in length, and in breadth five hundred, to make a separation between the holy place and the profane.

CHAPTER XLIII

1 Then did he lead me to the gate, even the gate 2 that was turned in an eastern direction. And, behold, the glory of the God of Israel came from the way of the east; and his voice was like 3 the noise of many waters, and the earth gave light from his glory. And it was like the appearance of the vision which I had seen, yea, like the vision that I had seen when I came to destroy the city; and the visions were like the vision that I had seen by the river Kebar; and I fell upon 4 my face. And the glory of the Lord came into the house by the way of the gate which 5 was turned in an eastern direction. Then did the Spirit take me up, and bring me into the inner court; and, behold, the glory of the Lord 6 filled the house. And I heard him speaking unto me out of the house; and a man was standing 7 alongside of me. And he said unto me, Son of man, (this) is the place of my throne, and the place of the soles of my feet, where I will dwell in the midst of the Son of Israel forever; and the house of Israel shall not defile any 8 more my holy name, neither they, nor their kings, by their lewdness, nor by the carcases of their kings on their high-places. Inasmuch as they placed their threshold by my threshold, and their door-posts close by my door-posts, and the

wall being only between me and them, and they defiled my holy name by their abominations which they committed; so that I made an end of them in my anger. Now will they have to put away 9 their lewdness, and the carcases of their kings, far from me, and I will dwell in the midst of them for ever. ¶ Thou, son of man, tell the house 10 of Israel of the house, that they may be confounded because of their iniquities; and let them measure the outlines. And if they be confounded 11 because of all that they have done; then let them know the form of the house, and its arrangements, and its doors of egress, and its entrances, and all its forms, and all its statutes, and all its forms, and all its laws, and write them down before their eyes; that they may observe the whole of its form, and all its statutes, and carry them out. This is 12 the law for the house. Upon the top of the mount shall its whole limit all round about be most holy; behold, this is the law for the house. And 13 these are the measures of the altar in cubits. The cubit is a cubit and a hand-breadth; and the bottom shall be a cubit high, and a cubit broad, and its border on its edge round about shall be a span; and this shall be the outside of the altar. And from the bottom upon the ground up to the 14 lower projection shall be two cubits, and the breadth one cubit; and from the lesser projection up to the greater projection shall be four cubits, and the breadth one cubit. And the upper portion 15 of the altar shall be four cubits; and from the upper surface of the altar and upward shall be the four horns. And the upper surface of the 16 altar shall be twelve cubits long, by twelve broad, square on its four sides. And the projection shall be fourteen cubits in length, by fourteen 17 in breadth on its four sides; and the border round about it shall be half a cubit; and its bottom shall be a cubit round about; and its steps shall look toward the east. And he said unto me, 18 Son of man, thus hath said the Lord Eternal, These are the statutes of the altar on the day when it shall be finished, to offer thereon burnt-offerings, and to sprinkle thereon blood. And thou 19 shalt give to the priests the Levites that are of the seed of Zadok, who approach unto me, saith the Lord Eternal, to minister unto me, a young bullock 20 for a sin-offering. And thou shalt take of his blood, and put it on its four horns, and on the four corners of the projection, and upon the border round about; and thou shalt cleanse it and make an atonement for it. And thou shalt 21 take the bullock of the sin-offering, and some one shall burn him at an appointed place of the house, without the sanctuary. And on the second 22 day shalt thou offer a he-goat without blemish for a sin-offering; and they shall cleanse the altar as they did cleanse it with the bullock. When 23 thou hast made an end of cleansing it, shalt thou offer a young bullock without blemish, and a ram out of the flock without blemish. And 24 thou shalt bring them near before the Lord, and the priests shall throw salt upon them, and they shall offer them up as a burnt-offering unto the Lord. Seven days shalt thou prepare a goat for 25 a sin-offering every day; and a young bullock, and a ram out of the flock, without blemish shall they prepare. Seven days shall they atone for the 26 altar and purify it; and they shall consecrate the same. And when these days are expired, it shall be, that on the eighth day, and thenceforward, the priests shall prepare upon the altar your burnt-offerings, and your peace-offerings; and I will accept you in favor, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XLIV.

¶ And he brought me back by the way of the 1 outer gate of the sanctuary which looked toward the east; and it was locked. Then said the Lord 2 unto me, This gate shall remain locked, it shall not be opened, and no man shall enter in by it; because the Lord, the God of Israel, hath entered in by it, therefore shall it remain locked. As for the offering, being the prince, he shall 3 sit in it to eat bread before the Lord; by the way of the porch of that gate shall he enter, and by the way of the same shall he go out. Then 4 brought he me by the way of the north gate before the house; and I looked, and, behold, the glory of the Lord filled the house of the Lord; and I fell upon my face. And the Lord said unto me 5 Son of man, direct thy mind, and see with thy eyes, and hear with thy ears, all that I am speaking with thee concerning all the ordinances of the house of the Lord, and of all its laws; and direct thy mind to the entrance of the house, with every place of egress of the sanctuary. And 6 thou shalt say to the rebellious, to the house of

CAP. XLV. מה

1 וּבְהַפְלִיכֶם אֶת־הָאָרֶץ בְּנִגְלָהּ תִרְמֹנָה תִרְמֹנָה לַיהוָה וְיָבִי
 2 כִּדְשׁ מִדְּהָאָרֶץ אֶרֶץ הַמִּשְׁחָה וְעֵשְׂרִים אֵלֶּף אֶרֶץ וְרֹחֵב
 3 עֵצְרָה אֵלֶּף קִישְׁרֵי־נָוִי בְּכָל־בִּנְיָוִה סָבִיב: וְהָיָה מִזֶּה 2
 4 אֶל־הַקִּדְשׁ הַקֹּדֶשׁ מֵאֵת הַמִּשְׁחָה מֵאֵת מִרְבַּע סָבִיב
 5 וְהַמִּשְׁחָה אֵמֶה מִקִּדְשׁ לוֹ סָבִיב: וּמִדְּמִנְיָהּ הוּאֵת תִּמְדֹר 3
 6 אֶרֶץ הַמִּשְׁחָה וְעֵשְׂרִים אֵלֶּף וְרֹחֵב עֵצְרָתוֹ אֲלָפִים וּבִרְחֵבָהּ
 7 הַמִּקְדָּשׁ קִדְשׁ קִדְשִׁים: קִדְשׁ מִדְּהָאָרֶץ הוּא לְכַתְּוִים 4
 8 מִצְרַיִם הַמִּקְדָּשׁ יִהְיֶה הַקִּרְבִּים לְשַׁרְתֵּי אֶת־יְהוָה וְהָיָה
 9 לְהֵם מִקֹּדֶשׁ לְכַתְּוִים וּמִקְדָּשׁ לְמִקְדָּשׁ: תַּמְשִׁיחֵהוּ וְעֵשְׂרִים 5
 10 אֵלֶּף אֶרֶץ וְעֵצְרָתוֹ אֲלָפִים רֹחֵב יִהְיֶה לְזֵוֹם מִשְׁרָתוֹ
 11 הַבַּיִת לְהֵם לְאַחֲרָה עֵשְׂרִים לְשַׁמֵּת: וְאַחֲתוֹ הַעִיר תִּהְיֶה 6
 12 הַמִּשְׁחָה אֲלָפִים רֹחֵב וְאֶרֶץ הַמִּשְׁחָה וְעֵשְׂרִים אֵלֶּף לְעֵמֶת
 13 תִּרְמֹנֶת הַקִּדְשׁ לְכָל־בַּיִת יִשְׂרָאֵל יְהוָה: וְלִנְשֵׂאֵי מִזֶּה 7
 14 וּמִזֶּה לְתִרְמֹנֶת הַקִּדְשׁ וְלְאַחֲתוֹ הַעִיר אֲלִפְנֵי תִרְמֹנֶת
 15 הַקִּדְשׁ וְאֲלִפְנֵי אֲחֻזַּת הַעִיר מִסָּפֵאת יָם יָמָה וּמִסָּפֵאת
 16 קִדְמָה קִדְמָה וְאֶרֶץ לְעֵמֶת אֶחָד תִּתְחַלְקֻם מִבְּטוֹל יָם
 17 אֶל־בְּבֹל קִדְמָה: לְאַרְצוֹ יִתְחַלְּלוּ לְאַחֲרָה בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא־
 18 יִזְנוּ עַד נִשְׂאִי אֶת־עַמִּי וְהָאָרֶץ יִתְנוּ לְבַיִת־יִשְׂרָאֵל
 19 לְשִׁבְתָּם: כִּהְדָּאִמְרָ אֲדַעַי יְהוָה וּבְכִלְכֶם שִׁנְאִי 9
 20 יִשְׂרָאֵל תָּמִם וְשֹׁד הַסְּרוּ וּשְׁפַטֵּם וְעֲדַקָה עֵשׂוּ הַרְיִמוּ
 21 גִּירְשִׁיכֶם מֵעַל עַמִּי נָאִם אֲדַעַי יְהוָה: מֵאֲנִי־צִדְקָה וְאֲפַת־
 22 צִדְקָה וּבְתִצְדָקָה יְהִי לְכֶם: הַאִיפָה וְהִבַּת תִּכּוֹן אֶחָד וְיִזְחַל 11
 23 לְשֵׁאת מִעֵשֶׂר הַחֲמֹר הַבַּת וְעֵשִׂירַת הַחֲמֹר הַאִיפָה אֶל־
 24 הַחֲמֹר יְהִי מִתְכַּנְתּוֹ: וְהַשְּׁקָל עֵשְׂרִים נְהָה עֵשְׂרִים 12
 25 שְׁקָלִים הַמִּשְׁחָה וְעֵשְׂרִים שְׁקָלִים עֵצְרָה וְהַמִּשְׁחָה שְׁקָל
 26 הַקִּנְיָה וְהָיָה לְכֶם: זֹאת תִּרְמֹנָהּ אֲשֶׁר תִּרְמֹנוּ שְׁשִׁית 13
 27 הַאִיפָה מִחֲמֹר הַחֲטִיִּם וְשִׁשִּׁים הַאִיפָה מִחֲמֹר הַשֵּׁעִרִים:
 28 וְחֹק הַשִּׁמּוֹן הַבַּת הַשִּׁמּוֹן מִעֵשֶׂר הַבַּת מִדְּהַבֵּר עֵצְרָתוֹ 14
 29 הַבַּתִּים חֲמֹר כִּי־עֵצְרָתוֹ הַבַּתִּים חֲמֹר: וְהִזְחִיחַת מִךְ 15
 30 הַצֹּאֵן מִדְּבַמְאִתִּים מִמִּשְׁקֵה יִשְׂרָאֵל לְמַנְחָה וּלְשִׁלְחָה
 31 וּלְשִׁלְמִים לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם נָאִם אֲדַעַי יְהוָה: כֹּל הַעֵם 16
 32 הָאָרֶץ יְהִי אֶל־הַתְּרוּמָה וְזֹאת לְנִשְׂאֵי בְּיִשְׂרָאֵל: וְעַל־ 17
 33 הַנְּשִׂאִי יְהִי הַעֲשׂוֹת וּבְמַנְחָה וּבְנִסְפָה וּבְנִסְפָה וּבְחֲדָשִׁים
 34 וּבְשִׁבְתוֹת בְּכָל־מִצְוֵי בַיִת יִשְׂרָאֵל וְהִיא־עֲשֵׂה אֶת־
 35 הַחֲסָאֵת וְאֶת־הַמְּנַחָה וְאֶת־הַעֲשׂוֹלָה וְאֶת־הַשְּׁלָמִים לְכַפֵּר
 36 בְּעַד בַּיִת־יִשְׂרָאֵל: כִּהְדָּאִמְרָ אֲדַעַי יְהוָה בְּרָאשׁוֹן 18
 37 בְּאֶחָד לַחֲדָשׁ תִּקַּח פִּרְיֵהֶם בְּכָרְבִּיבָה תָּמִים וְחֲסָאֵת אֶת־
 38 הַמִּקְדָּשׁ: וְלִקַּח הַכֹּהֵן מִגֵּרֵם הַחֲסָאֵת וְיָקֵן אֶל־מִזְבְּחֹת 19
 39 הַבַּיִת וְאֶל־אִרְבַּע פְּנֵת הַעֲזָרָה לְמִזְבֵּחַ וְעַל־מִזְבְּחֵי שַׁעַר
 40 הַחֲצָר הַפְּנִימִית: וְכֹן תַּעֲשֶׂה בְּשִׁבְעָה כְּחֹדֶשׁ מֵאִישׁ 20
 41 שְׁנָה וּמִפְתֵּי וּבְפִתְתֵם אֶת־הַבַּיִת: בְּרָאשׁוֹת בְּאֶרְבָּעָה 21
 42 עֵשֶׂר יוֹם לַחֲדָשׁ יְהִי לְכֶם הַפֶּסַח חֵן שְׁבַעֻת יָמִים
 43 מִצֹּאת אֲבָל: וְעֵשֶׂה הַנְּשִׂאִי כִּיִּם יְהוּאִי בְּעִדּוֹ וּבְעַד כָּל־ 22
 44 עַם הָאָרֶץ וְהָיָה חֲסָאֵת: וּשְׁבַעֻת יָמִים מִיְּהוּאִי עֲשֵׂה עֲזָרָה 23
 45 לַיהוָה שְׁבַעֻת פָּרִים וּשְׁבַעֻת אֵילִים תַּמְכִּים לְיוֹם שְׁבַעֻת
 46 הַיָּמִים וְחֲסָאֵת שַׁעַר עֵם לְיוֹם: וּמִנְחָה אִיפָה לְכַפֵּר 24

1 רַב־לְכֶם מִקְלִי־עֲבוֹתֵיכֶם בַּיִת יִשְׂרָאֵל: כִּהְבִּיאֶם בְּנִי
 2 נִכְרַ עַל־רֹחֵב וְעִירָלִי בְּשַׁר לְהוֹת בְּמִקְדָּשִׁי לְחַלְלֵהוּ אֶת־
 3 בַּיִתוֹ כִּהְקָרִיבֶם אֶת־לְחֶמֶי תִּלְבַּד וְהֵם יִגְדּוּ אֶת־בַּרְיֹתַי
 4 אֶל קְלִי־עֲבוֹתֵיכֶם: וְלֹא שְׁמַרְתֶּם מִשְׁמַרְתִּי קִדְשִׁי
 5 וְחַשְׁמוֹן לְשַׁמְרֵי מִשְׁמַרְתִּי בְּמִקְדָּשִׁי לְכֶם: כִּהְדָּאִמְרָ
 6 אֲדַעַי יְהוָה כִּלְבִּידְנִכֶם עַרְל לֵב וְעִירָלִי בְּשַׁר לֹא יָבִיא
 7 אֶל־מִקְדָּשִׁי לְכָל־בְּדִבְרֵיכֶם אֲשֶׁר בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: כִּי
 8 אִסְדִּילֹתִים אֲשֶׁר רָחֲקוּ מֵעַל בְּחַזְנוֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר תִּשּׁוּ
 9 מֵעַל אֲחֵרֵי גְלוּלֵיהֶם וְנִשְׂאוּ עֵינָם: הֲיִזוּ בְּמִקְדָּשִׁי מִשְׁמַרְתִּי
 10 מִקְדוֹת אֶל־שַׁעֲרֵי הַבַּיִת וּמִשְׁמַרְתִּים אֶת־הַבַּיִת הַמִּזֶּה
 11 יִשְׁחַטוּ אֶת־הַעֲלָה וְאֶת־הַזֶּבֶח לְעַם וְהָמָּה וְעַמְדוֹ לַפְּנֵיהֶם
 12 לְשַׁרְתָּם: יִזְנוּ אֲשֶׁר יִשְׁרַתִּי אוֹתָם לַפְּנֵי גְלוּלֵיהֶם וְהָיָה
 13 לְבַיִת־יִשְׂרָאֵל לְמַשְׁכּוֹל עֵינָם עַל־כֵּן נִשְׂאֵת יָד עֲלֵיהֶם
 14 נָאִם אֲדַעַי יְהוָה וְנִשְׂאוּ עֵינָם: וְלֹא־יִנְשׂוּ אֵלַי לְכַתּוֹ לִי
 15 וְלִנְשֵׂאת עַל־כִּלְבִּי־קִדְשִׁי אֶל־קִדְשִׁי הַקִּדְשִׁים וְנִשְׂאוּ כְּלִמְתָם
 16 וְתַעֲבֹבְתֶם אֲשֶׁר עֵשׂוּ: וְתַתִּי אִתְּם שְׁמִירֵי מִשְׁמַרְתִּי
 17 הַבַּיִת לְכָל עֲבָדָיו וְלֵכֵל אֲשֶׁר עֲשֵׂה כֹּן: יְהִי־הַלֵּלִים
 18 הַלֵּלִים בְּעַד צִדּוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמַרְתִּי מִקְדָּשִׁי בְּחַזְנוֹת
 19 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵעַל הַמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי לְשַׁרְתֵּי וְעַמְדוֹ לַפְּנֵי
 20 לְהַקְרִיב לִי לְחֵלֵב וְהֵם נָאִם אֲדַעַי יְהוָה: הַמָּה יָבִיא אֶל־
 21 מִקְדָּשִׁי וְהַמָּה יִקְרְבוּ אֶל־שַׁלְחָתִי לְשַׁרְתֵּי וְשָׁמְרוּ אֶת־
 22 מִשְׁמַרְתִּי: וְהָיָה כְּבוֹאֵם אֶל־שַׁעֲרֵי הַחֲצָר הַפְּנִימִית בְּנֵי־
 23 פְּשִׁתִּים וְיִלְבְּשׁוּ וְלֹא־יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם צִמֵּר בְּשַׂרְתָם בְּשַׁעֲרֵי
 24 הַחֲצָר הַפְּנִימִית וְהָיָה: פִּאֲדֵי פְּשִׁתִּים יְהִי עַל־רֵאשֵׁי
 25 וּמִכְנָסֵי פְּשִׁתִּים יְהִי עַל־מִתְנַתֵּיהֶם לֹא יִתְהַוֶּה כְּזֹנֵי:
 26 וּבְנִתְּאֵם אֶל־הַחֲצָר הַחֲצִינָה אֶל־הַחֲצָר הַחֲצִינָה אֶל־
 27 הַעֵם וְשִׁטְטוּ אֶת־בְּנֵיהֶם אֲשֶׁר־הִיבִיחָה מִשְׁרַתָּם כֹּסֶם
 28 וְהַעֲזוּ אוֹתָם כְּלִשְׁכַת הַקִּדְשׁ וְיִלְבְּשׁוּ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְלֹא־
 29 יִקְדְּשׁוּ אֶת־הַעֵם בְּבִגְדֵיהֶם: וְרֵאשֵׁי לֹא יַעֲלֹו וּפְרַעַי
 30 לֹא יִשְׁלַחוּ כְּסוֹם וּכְסוֹם אֶת־רֵאשֵׁיהֶם: וְיָקֵן לֹא־יִשְׁתַּחֲוֶה
 31 כְּלִבְנֵי־כֹּהֵן כְּבוֹאֵם אֶל־הַחֲצָר הַפְּנִימִית: וְאֶל־מִנְחָה וְעִירְשָׁה
 32 לֹא־יִקְרְוֶה לְכֶם לְנִשְׂאֵי כִי אִסְבַּחְתִּילַת מִנְחָה בַיִת יִשְׂרָאֵל
 33 וְתִאֲלַמְנָה אֲשֶׁר־תִּהְיֶה אֲלֵיהֶם מִבְּתוֹן קִדְשׁ: וְאֶת־עַמִּי 23
 34 יִזְרוּ כֹן קִדְשׁ וְחָלַל וּבְדִשְׁמָא לְטַהוֹר וְיִדְעִים: וְעַל רֹיֵב
 35 הַמָּה יִגְמְרוּ לִ'שִׁפְטֵי בְּמִשְׁפָּחָי וּשְׁפַטְרוֹ וְאֶת־תּוֹרַתִי
 36 וְאֶת־חֻקֹּתַי בְּכָל־מִצְוֵי יִשְׁמְרוּ וְאֶת־שִׁבְתוֹתַי וְקִדְשׁוּ:
 37 וְאֶל־מֵת אָדָם לֹא יָבִיא לְשִׂמְחָה כִּי אִסְלָאֵב וְלֹאֵם וְלֵבָן
 38 וְלִכְתֹּב לְאַחַ וְלִאֲחֻזוֹת אֲשֶׁר־לֹא־הָיוּתָה לְאִישׁ וְיִטְמָאוּ: וְאֶחְרֵי
 39 סָהַרְתִּי שְׁבַעֻת יָמִים וּסְפַרְלוּ: וְכִיִּם בָּאוּ אֶל־הַקִּדְשׁ
 40 אֶל־הַחֲצָר הַפְּנִימִית לְשַׁרְתֵּי בְּקִדְשׁ וְיִקְרִיב הַחֲסָאֵת נָאִם
 41 אֲדַעַי יְהוָה: וְהָיָה לְהֵם לְהַחֲלָה אֲנִי נַחֲלַתֶם וְאַחֲרָה 26
 42 לְאַחֲתֵתִי לְהֵם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אֲחֻזְתֶּם: הַמְּנַחָה וְהַחֲסָאֵת
 43 וְרֵאשֵׁי הַמָּה יִבְכּוּ וְיִזְנוּ וְלֹא־יִתְרַם בְּיִשְׂרָאֵל לְכֶם יְהוָה: 27
 44 וְהַאֲשִׁית כָּל־בְּכוֹרֵי כָל וּבְלִיתְרוֹת כָּל מִכְּל תִּרְמֹנְתֶיכֶם
 45 לְכַתְּוִים יְהוָה וְרֵאשֵׁת וְרוֹסוֹתֶיכֶם תִּתְּנוּ לְכֹהֵן לְהַעֲרִים
 46 כְּרִבְיָה אֶל־בַּיִתִּי: כִּלְבִּי־נִבְלָה וְטַרְפָּה מִדְּהַעֲזוֹת וּמִדְּ
 47 הַבְּחֵמָה לֹא יִאֲסְרוּ הַבְּחֵמִים: **

Israel. Thus hath said the Lord Eternal, Ye have done enough with all your abominations. O house of Israel! In your having brought the sons of the stranger, uncircumcised in heart, and uncircumcised in flesh, to be in my sanctuary, to pollute it, even my house, while you were offering my food, the fat and the blood: so that they broke my covenant because of all your abominations. And (because) ye have not kept the charge of my holy things; but ye have set (those unworthy ones) as keepers of my charge in my sanctuary, to your own pleasure. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, No son of the stranger, uncircumcised in heart, or uncircumcised in flesh, shall enter into my sanctuary, of all the sons of the stranger that are in the midst of the children of Israel. But as respecteth the Levites that were gone away far from me, when Israel went astray, who went astray away from me, after their idols, they shall surely bear their iniquity; and they shall be in my sanctuary, servants, appointed to watch at the gates of the house, and to be servants for the house: these are they that shall slay the burnt-offerings and the sacrifices for the people, and they shall stand before them to do the service for them. Because that they have used to serve them before their idols, and they have been unto the house of Israel as a stumbling-block of iniquity: therefore have I lifted up my hand against them, saith the Lord Eternal, and they shall bear their iniquity. And they shall not come near unto me, to officiate as priests unto me, nor to come near to any of my holy things, to the most holy things; but they shall bear their shame, yea, for their abominations which they have committed. And I will appoint them to be keepers of the charge of the house, for all the service thereof, and for all that shall be done therein. ¶ But the priests the Levites, the sons of Zadok, that kept the charge of my sanctuary when the children of Israel went astray from me,—these are they that shall come to pass, that, when they enter in at they shall stand before me to offer unto me the fat and the blood, saith the Lord Eternal: These are they that shall enter into my sanctuary, and these shall come near to my table, to minister unto me; and they shall keep my charge. And it shall come to pass, when they enter in at the gates of the inner court, they shall clothe themselves with linen garments; and there shall no wool come upon them, when they minister in the gates of the inner court, and within the house. Linen bonnets shall be upon their heads, and linen breeches shall be upon their loins; they shall not gird themselves with any thing that causeth sweat. And when they go forth into the outer court, into the outer court, the people: then shall they put off their garments wherein they have ministered, and they shall lay them down in the holy chambers; and they shall put on other garments, and they shall not mingle among the people with their garments. And their heads shall they not shave close, nor suffer their hair to grow long; they shall only crop (the hair of) their heads. And wine shall none of the priests drink when they enter into the inner court. And a widow, or one that is divorced from her husband shall they not take to themselves as wives; but only virgins of the seed of the house of Israel; but whatever widow it may be, the (common) priests may take. And my people shall they teach the difference between the holy and profane, and that between the unclean and the clean shall they make known unto them. And in a controversy shall they stand up to judge, according to my ordinances shall they decide it: and my laws and my statutes at all my festivals shall they observe, and my sabbaths shall they sanctify. And to a dead person shall they not come to defile themselves; but on father, or on mother, or on son, or on daughter, on brother, or on sister that hath had no husband, may they defile themselves. And after he is become clean,—they shall reckon unto him seven days.—Then shall he on the day that he cometh into the sanctuary, into the inner court, to minister in the sanctuary, offer his sin-offering, saith the Lord Eternal. And it shall be unto them as an inheritance, I am their inheritance: and any possession shall you not give them in Israel, I am their possession. The meat-offering, and the sin-offering, and the trespass-offering—these shall they eat; and every devoted thing in Israel shall belong to them. And the first of all kinds of first-fruits of all, and every kind of heave-offering of every thing of all your heave-offerings, shall belong to the priests; and the first of your dough shall you give to the

priest, to cause a blessing to rest on thy house. Any thing that hath died of itself, or that is torn, whether it be fowl or beast, shall the priests not eat.

CHAPTER XLV.

¶ And when ye divide the land by lot for an inheritance, shall ye offer an oblation unto the Lord, as a holy portion of the land, five and twenty thousand rods in length, and in breadth ten thousand. This shall be holy in all its extent round about. Of this there shall be for the sanctuary five hundred (rods) by five hundred, square round about; and fifty cubits as an open space for it, round about. And of this measure shalt thou measure, in length five and twenty thousand, and in breadth ten thousand (rods); and in it shall be the sanctuary (and) the holy of holies. The holy portion of the land shall it be, for the priests the ministers of the sanctuary shall it be, who come near to minister unto the Lord; and it shall be unto them a place for houses, and a holy place for the sanctuary. And five and twenty thousand (rods) in length, and ten thousand in breadth, shall also belong unto the Levites, the servants of the house, for themselves, as a possession, with twenty chambers. And as the possession of the city shall ye assign five thousand rods broad, and five and twenty thousand long, alongside the holy oblation: unto the whole house of Israel shall it belong. And the prince shall have that on the one side and on the other side of the holy oblation, and of the possession of the city, in front of the holy oblation, and in front of the possession of the city, on the west side westward, and on the east side eastward; and in length alongside one of the portions, both on the west border and on the east border. As landed property shall it be his possession in Israel; and my princes shall no more wrong my people; but the land shall they give to the house of Israel according to their tribes. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, Ye have done enough wrong, O princes of Israel: remove violence and robbery, and execute justice and righteousness; take away your exactions from my people, saith the Lord Eternal. Just balances, and a just ephah, and a just bath shall ye have. The ephah and the bath shall contain the same quantity, that the bath may contain the tenth part of a chomer, and the ephah the tenth part of a chomer; after the chomer shall the measure of contents be. And the shekel shall be twenty gerahs: (in pieces of) twenty shekels, five and twenty shekels, fifteen shekels, shall be your maneh. ¶ This is the heave-offering that ye shall offer: The sixth part of an e-phah of a chomer of wheat; and ye shall give the sixth part of an ephah of a chomer of barley; And the fixed portion of oil shall be after the bath of oil, the tenth part of a bath out of the cor, ten baths reckoned to the chomer; for ten baths are a chomer. And one lamb out of the flock, out of two hundred, out of the fat pastures of Israel, for meat-offerings, and for burnt-offerings, and for peace-offerings, to make an atonement for them, saith the Lord Eternal. ¶ All the people of the land shall be held bound for this heave-offering for the prince in Israel. And upon the prince shall be the duty to furnish the burnt-offerings, the meat-offerings, and the drink-offerings, on the feasts, and on the new-moon days, and on the sabbaths, on all the festive seasons of the house of Israel: he himself shall prepare the sin-offering, and the meat-offering, and the burnt-offering, and the peace-offerings, to make an atonement in behalf of the house of Israel. Thus hath said the Lord Eternal, In the first month, on the first of the month, shalt thou take a young bullock without blemish, and make an expiation for the sanctuary. And the priest shall take some of the blood of the sin-offering, and put it upon the door-post of the house, and upon the four corners of the projection of the altar, and upon the door-post of the gate of the inner court. And so shalt thou do on the seventh day of the month for every one that erreth, and for him that hath sinned unawares; so shall ye atone for the house. In the first month, on the fourteenth day of the month, shall ye have the passover: a feast of seven days; unleavened bread shall be eaten. And the prince shall prepare on that day, and the people of the land a bullock for a sin-offering. And on the seven days of the feast shall he prepare a burnt-offering to the Lord, seven bullocks and seven rams without blemish on every day of the seven days; and for a sin-offering a he-goat on every day. And as a meat-offering an ephah for

CAP. XLVII. מז

1 וְאִפְּהָ לְאֵיל יַעֲשֶׂה וְשָׁמֵן הֵן לְאַיְפָה׃ כְּשִׁבְעֵי כַּחֲמֹשֶׁת
 כה שָׁשֶׁר זֶם לְהֵרֵשׁ בְּהֵן יַעֲשֶׂה כְּאֵלֶּה שְׁבַעַת הַיָּמִים כַּחֲמֹשֶׁת
 כג עֵלְהָ וּבְמִנְחָה וּבְשָׁמֵן׃

2 וְלִשְׁבֹּעַ אֶל־פֶּתַח הַבַּיִת וְהַגִּדִּים יֵצְאוּ מִפֶּתַח מִפְּתַן
 א הַבַּיִת קְדִימָה כִּי־פָנֵי הַבַּיִת קִדְּוִים וְהַיָּמִים וְרִדִּים מִתַּחַת
 3 מִפְּתַח הַבַּיִת הַיָּמִנִית מִנֵּבֶה לְמִנְחָה׃ וַיִּצְאֵנִי דֶרֶךְ־שַׁעַר
 4 צְפוֹנָה וַיִּסְבְּלֵנִי דֶרֶךְ חוּץ אֶל־שַׁעַר הַחַיִּץ כִּדְרֹם הַפְּנֵה קִדְּוִים
 5 וְהַגִּדִּים מִפְּכִים מִדְּבַחְתָּהּ הַיָּמִנִית׃ בְּצִאתִי־הָאֵשׁ קִדְּוִים
 6 וְכֹן בָּרָד וְגַמֵּר אֶלֶף בְּאֵלֶּה וַיַּעֲבֵרֵנִי בְּמִים מִי אֶפְסָיִם׃
 7 וְגַמֵּר אֶלֶף וַיַּעֲבֵרֵנִי בְּמִים מִים בְּרָבִים וְגַמֵּר אֶלֶף וַיַּעֲבֵרֵנִי
 8 מִי מִתְּנִים׃ וְגַמֵּר אֶלֶף נֶחֱל אֲשֶׁר לֹא־אִיבֵל לְעֹבֵר כִּי־נָאֵן הַ
 9 הַמִּים מִי שָׂרוּ נֶחֱל אֲשֶׁר לֹא־יִעָבֵר׃ וַיֹּאמֶר אֵלַי הַרְּאִיתָ
 10 בְּדָאֵהָם וַיֹּלִבְנֵי וַיִּשְׁבְּעוּ עַל־יִשְׁפֵּת הַנְּחֹל׃ בְּשִׁוְבוֹנִי וְהִנֵּה
 11 אֶל־יִשְׁפֵּת הַנְּחֹל עַל־רֵב כֵּן מֵאֵד מִן־וַיֹּאמֶר׃ וַיֹּאמֶר אֵלַי הַיָּמִים
 12 הָאֵלֶּה וַיִּצְאֵנִי אֶל־הַגְּלִילָה הַחַדְרֹמָה וַיְרִדוּ עַל־הַעֲרֵבָה
 13 וַיָּבֹאוּ הַיָּמָה אֶל־הַיָּמָה הַרְּמִיזָאִים וְהַרְּפָאוּ הַמִּים׃ וְהִנֵּה כֹל־
 14 נֶפֶשׁ חַיָּה וְאִשְׁרֵי־יִשְׂרָאֵל אֵל כֹּל־אֲשֶׁר וַיֹּבֵאוּ שָׁם נֶחֱלִים וְהִנֵּה
 15 וְהִנֵּה הַרְּמִיזָה מֵאֵד כִּי בָאוּ שָׁמָּה הַמִּים הָאֵלֶּה וַיְרִפָּאוּ
 16 וְהִנֵּה כֹל אִשְׁרֵי־יִשְׂרָאֵל שָׂמָה הַנְּחֹל׃ וְהִנֵּה יַעֲמִדוּ עָלָיו הַיָּמִים
 17 מִשְׁעָרֵי־וַעֲדָעֵין עָלֵיהֶם מִשְׁטֹחַ חֲרָמִים וְהִנֵּה לְמִנְחָה תַּחְתָּהּ
 18 דָּגָתָם כְּדָגַת הַיָּם הַגְּדוֹל רַבָּה מְאֹד׃ בְּצִאתִי וַיָּבֹאוּ וְלֹא
 19 יִרְפָּאוּ לְמַלַּח נַחֲמֵ׃ וַעֲלֵה־נֶחֱל עֵלְהָ עַל־שַׁפְתּוֹ מִן־הָ
 20 וּמִן־הָכֹל עֲזִיזֵי־אֶפְרַיִם לִיבֹל עָלָיו וְלֹא־יָתִים פְּרוּי לְחַדְרֵי־
 21 יִבְכֹּר כִּי מִיָּמֵינוּ מִדְּבַחְתָּהּ שָׂמָה וַיִּצְאֵנִי וְהִנֵּה פְּרוּי
 22 לְמַאֲבָל וְעֵלְהָ לְחַרְפּוֹהָ׃ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה נָה
 23 נִבֹּל אֲשֶׁר תַּחְתּוֹ אֶת־הָאָרֶץ לְשֵׁנֵי שַׁעַר שְׁבַע־מִשְׁנֵי יִשְׂרָאֵל
 24 יִזְכֹּר הַכְּלִים׃ וְנִחַלְתֶּם אוֹתָהּ אֵשׁ כַּאֲחֵזֵי אֲשֶׁר נִשְׂאָהָ
 25 אֶת־יְדֵי הַחַתָּה לְאֶבְתִּיכֶם וְנִפְלָה הָאָרֶץ הַזֹּאת לְכֶם
 26 כַּנְּחֵלָה׃ וְהִנֵּה נִבֹּל הָאָרֶץ לְפָאֵת צְפוֹנָה מִדְּהֵם הַגְּדוֹל
 27 הַרְּרֹךְ חֲתָלָן לְבֹא צְדָדָה׃ חֶמֶת וּבְרוּחָה סְבִיבִים אֲשֶׁר
 28 כִּדְגִבּוֹל דְּמִשְׁק וּבִין נִבּוֹל חֶמֶת חֲצֵר הַתִּיכּוֹן אֲשֶׁר אֶל־
 29 נִבּוֹל חֲרֹן׃ וְהִנֵּה נִבּוֹל מִדְּהֵם חֲצֵר עֵינֵן נִבּוֹל דְּמִשְׁק
 30 וְצִפּוֹן וְצִפּוֹנָה וְנִבּוֹל חֶמֶת וְאֵת פֶּאֶת צְפוֹן׃ וּפֶאֶת קִדְּוִים
 31 מִבִּין חֲרֹן וּמִבִּין דְּמִשְׁק וּמִבִּין הַגְּלִילָה וּמִבִּין אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל
 32 הַרְּרֹךְ מִנִּבּוֹל עַל־יָנֵם הַקְּדִמִּינִי תְּמִיד וְאֵת פֶּאֶת קִדְּוִיָּה׃
 33 וּפֶאֶת נֵבֶה תִּמְנָה מִתְּמֵר עֲדִמֵּי מִרְּבוֹת קִדְּוִי נֶחֱלָה אֶל־
 34 הַיָּם הַגְּדוֹל וְאֵת פֶּאֶת־יָמִינִי נִבְרָה׃ וּפֶאֶת־יָם הַיָּם הַגְּדוֹל
 35 מִנִּבּוֹל עַד־נֶחֱלָה לְבֹא חֶמֶת וְאֵת פֶּאֶת־יָם׃ וְנִחַלְתֶּם אוֹתָּ
 36 הָאָרֶץ וְהִנֵּה לְכֶם לְשֵׁבֶט־יִשְׂרָאֵל׃ וְהִנֵּה תַּחְלוּ אוֹתָהּ
 37 כַּחֲתָלָה לְכֶם וְלַחְיִים יִקְרִים כַּחֲתָלָה אִשְׁרֵי־הַלְּלוּ כִּי־
 38 כַּחֲתָלָה וְהִנֵּה לְכֶם כַּאֲחֵרָה בְּכֵן יִשְׂרָאֵל אֶת־הֶם כִּי־
 39 כַּחֲתָלָה בְּתוֹךְ שְׁבַע־יִשְׂרָאֵל׃ וְהִנֵּה שְׁבַע־אֲשֶׁר־עָרַר הַיָּר
 40 אוֹתָּ שָׁם תַּחְתּוּ נֶחֱלָתוּ נָאֵם אֲדֹנָי יְהוִה׃

CAP. XLVIII. מח

1 וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הַשְּׁבֵטִים מִקְּדֵשׁ צְפוֹנָה אֶל־יָד הַרְּרֹךְ־חֲתָלָן
 א לְבֹא־חֶמֶת חֲצֵר עֵינֵן נִבּוֹל דְּמִשְׁק צְפוֹנָה אֶל־יָד הַחֶמֶת
 2 וְהַיָּדִיל פֶּאֶת־קִדְּוִים הַיָּם הֵן אַחֵר׃ וְעַל וְנִבּוֹל הֵן מִפֶּאֶת
 3 קִדְּוִים עַד־פֶּאֶת יָמֵה אֲשֶׁר אַחֵר׃ וְעַל נִבּוֹל אֲשֶׁר מִפֶּאֶת
 4 קִדְּוִיָּה וְעַד־פֶּאֶת־יָמִינִי נֶחֱלָה אַחֵר׃ וְעַל וְנִבּוֹל נֶחֱלָה
 5 מִפֶּאֶת קִדְּוִיָּה עַד־פֶּאֶת יָמֵה מִנְּשֵׂה אַחֵר׃ וְעַל וְנִבּוֹל הַ

CAP. XLVI. מז

1 כְּהֹאֲמַר אֲדֹנָי יְהוִה שַׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּוִים
 א יְהִי כְּסוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה וּבִזְמַן הַשְּׁבֹעַ יִפְתַּח וּבִזְמַן
 2 הַחֲדָשׁ יִפְתַּח׃ וְכֹה הַנְּשִׂא דֶרֶךְ אוֹלָם הַשַּׁעַר מִחוּץ וְעוֹמֵד
 3 עַל־מִזְוֹת הַשַּׁעַר וְעֵשׂוּ הַכְּהִלִּים אֶת־עִלּוֹתָיו וְאֶת־שְׁלֻמּוֹ
 4 וְהַשְּׂתַמְתָּה עַל־מִסְפַּח הַשַּׁעַר וְהָאָ וְהַשַּׁעַר לֹא־יִסְגֹר עַד־
 5 הַיָּרֹבֶ׃ וְהַשְּׂתַחֲוּ עַם־דָּרָאֵן פֶּתַח הַשַּׁעַר הַזֶּהוּ כַּשְּׂבַחֹת
 6 וּבְהַדְּשִׁים לְפָנֵי יְהוָה׃ וְעֵלְהָ אֲשֶׁר־יִקְרַב הַנְּשִׂא לְהִדְוָה
 7 בְּיוֹם הַשְּׁבֹעַ שֵׁשֶׁה כְּבָשִׁים תִּמְמַם וְאֵל תְּמִים׃ וּמִנְחָה
 8 אִפְּהָ לְאֵיל וּלְכַבֵּשׁ מִנְּחָה מִתַּת דָּו וְשָׁמֵן הֵן לְאַיְפָה׃
 9 וּבִזְמַן הַחֲדָשׁ כֹּר בְּדֶבֶר הַיָּמִים וְשֵׁשֶׁת כְּבָשִׁים וְאֵיל
 10 תְּמִים הֵנוּ׃ וַיֹּאמֶר לְפָר וַיֹּאמֶר לְפָר וַיֹּאמֶר לְפָר וַיֹּאמֶר לְפָר
 11 וּלְכַבֵּשִׁים כַּאֲשֶׁר תִּשְׂנֵי דָו וְשָׁמֵן הֵן לְאַיְפָה׃ וּבְכֹאֵ
 12 הַנְּשִׂא דֶרֶךְ אוֹלָם הַשַּׁעַר׃ וְכֹאֵ וּבְדֶרֶכּוֹ יָצָא׃ וּבְכֹאֵ עַם־
 13 הָאָרֶץ לְפָנֵי יְהוָה כַּמְעוֹדִים הַכֹּהֵן דֶּרֶךְ שַׁעַר צְפוֹן
 14 לְהַשְׂתַּחֲוֹת יָצָא דֶרֶךְ־שַׁעַר נֵבֶה וְהַכֹּהֵן דֶּרֶךְ־שַׁעַר נֵבֶה יָצָא
 15 דֶּרֶךְ־שַׁעַר צְפוֹנָה לֹא יִשׁוּב דֶּרֶךְ הַשַּׁעַר אֲשֶׁר־בֹּאוּ כִי
 16 נִכְרוּ יָצָאוּ׃ וְהַנְּשִׂא כַּחֲתָלָה כְּבֹאֵם יֹבֵאוּ וּבְצִאתֶם יָצָאוּ׃
 17 וּבְהֵינִים וּבְמְעוֹדִים הַחַיָּה הַמִּנְחָה אִפְּהָ לְפָר וַיֹּאמֶר לְאֵיל
 18 וּלְכַבֵּשִׁים מִתַּת דָּו וְשָׁמֵן הֵן לְאַיְפָה׃ וְכִי־יַעֲשֶׂה הַנְּשִׂא
 19 הַרְּבָה עֵלְהָ אֶדְשִׁלְמֹם יִרְבֶּה לְהִדְוָה וּפְתַחוּ לוֹ אֶת־הַשַּׁעַר
 20 הַפְּנֵה קִדְּוִים וְיַעֲשֶׂה אֶת־עִלּוֹתָיו וְאֶת־שְׁלֻמּוֹ כַּאֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 21 בְּיוֹם הַשְּׁבֹעַ וְהָאָ וְסִגֵּר אֶת־הַשַּׁעַר אֲחֵרֵי צִאתוֹ׃ וּכְבֹשׁ
 22 כִּדְשִׁנְתוּ הַמִּים וְהָאָ וְעֵשׂוּ עֵלְהָ לְיוֹם לְהִדְוָה כַּבֶּקֶר כַּבֶּקֶר
 23 תַּעֲשֶׂה אוֹתוֹ׃ וּמִנְחָה תַּעֲשֶׂה עָלָיו כַּבֶּקֶר כַּבֶּקֶר שְׁשִׁירֹת
 24 הָאִיפָה וְשָׁמֵן שְׁלִישִׁית הַזָּיִן לְרֶם אֶת־הַסֶּלֶת מִנְּחָה לְהִדְוָה
 25 חֲקוֹת עוֹלָם תְּמִיד׃ וְעֵשׂוּ אֶת־הַכְּבֹשׁ וְאֶת־הַמִּנְחָה וְאֶת־
 26 הַשָּׁמֵן כַּבֶּקֶר כַּבֶּקֶר עוֹלֵת תְּמִיד׃ כְּהֹאֲמַר אֲדֹנָי
 27 יְהוִה כִּי־יִבְנוּ הַנְּשִׂא מִתְּנָה לְאֵשׁ מִבְּנֵי נֶחֱלָתָה הַזֹּאת לְבָנֵינוּ
 28 תַּחְתָּה אֲחֻתָּם הַזֹּאת בְּנֶחֱלָה׃ וְכִי־יִבְנוּ מִתְּנָה מִנְּחֻלָּתוֹ לְאֶחָד
 29 מִבְּנֵי־וְהַחֲתָה לוֹ עַד־שֵׁנֵת הַרְּרֹךְ וְשָׁבַת לְנְשִׂא אֶף־
 30 נֶחֱלָתוֹ כִּי־נָה לְהֵם תַּחְתָּה׃ וְלֹא־יִקְרַח הַנְּשִׂא מִנְּחֵלָתָה הַיָּם
 31 לְחֻתְּנֵם מֵאֲחֻתָּם מֵאֲחֻתּוֹ נֶחֱלָה לְבָנֵינוּ לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־
 32 יִבְצֹו עִמּוֹ אֵשׁ מֵאֲחֻתּוֹ׃ וְכִי־יָבֹאוּ בְּכֹבֹאֵה אֲשֶׁר עַל־יָדֵהּ
 33 הַשַּׁעַר אֶל־הַשְּׂמֹת הַקִּדְּשׁ אֶל־הַכְּבֹאֵה הַפְּנֹת צְפוֹנָה
 34 וְהַיָּדֵשׁ מִקְּדֵשׁ בְּדֶרֶכָּם יָמֵה׃ וַיֹּאמֶר אֵלַי הֵן הַמִּקְּדֹם
 35 אֲשֶׁר וּכְשִׁלְרֶשֶׁם הַכְּהִנִּים אֶת־הַיָּשָׁם וְאֶת־הַחֲמֹמֶת אֲשֶׁר
 36 יֹאפּוּ אֶת־הַמִּנְחָה לְבִלְתִּי הַיָּצִיא אֶל־הַחֲצֵר הַחֲצוּנָה
 37 לְקִדְּשׁ אֶת־הַיָּם׃ וַיִּצְאֵנִי אֶל־הַחֲצֵר הַחֲצוּנָה וַיַּעֲבֵרֵנִי
 38 אֶל־אֲרַבְּעַת מִקְּבָעֵי הַחֲצֵר וְהִנֵּה חֲצֵר כַּמְקַצֵּעַ הַחֲצֵר חֲצֵר
 39 מִקְּבָעֵי הַחֲצֵר׃ כַּאֲרַבְּעַת מִקְּבָעֵת הַחֲצֵר חֲצֵרוֹת קְטָרוֹת
 40 אֲרַבְּעִים אוֹרֵךְ וְשִׁלְשִׁים רֹחֵב מִנְּחָה אוֹתָהּ לְאַרְבַּעֵתָם
 41 מִקְּבָעוֹת׃ וְשׁוֹר סְבִיב בָּהֶם סְבִיב לְאַרְבַּעֵתָם וּמִכְּשִׁלוֹת
 42 עֵשׂוּ מִתַּחַת הַחֲצֵרוֹת סְבִיב׃ וַיֹּאמֶר אֵלַי אֵלֶּה בֵּית
 43 הַמִּכְּשָׁלִים אֲשֶׁר וּכְשִׁלְרֶשֶׁם מִשְׁרַתֵּי הַבַּיִת אֶת־זִבְחֵי הַיָּם׃

a bullock, and an ephah for a ram shall he prepare, and a hin of oil for each ephah. In the seventh month, on the fifteenth day of the month, on the feast, shall he prepare the like during the seven days, both the sin-offering, as also the burnt-offering, and the meat-offering, and the oil.

CHAPTER XLVI.

1 ¶ Thus hath said the Lord Eternal, The gate of the inner court that looketh toward the east shall remain locked the six working days; but on the sabbath day shall it be opened, and on the new-moon day shall it be opened. And the prince shall cutur by the way of the porch of the gate, from without, and shall stand by the door-post of the gate, and the priests shall prepare his burnt-offering and his meat-offering, and he shall bow himself down at the threshold of the gate, and he shall then go forth; but the gate shall not be locked until the evening. And the people of the land shall bow themselves down at the door of this same gate on the sabbaths and on the new-moons before the Lord. And the burnt-offering which the prince is to offer unto the Lord, shall be on the sabbath-day without blemish, and a ram without blemish; And as a meat-offering an ephah for the ram, and for the sheep a meat-offering as his hand may be able to give, and a hin of oil for every ephah. And on the day of the new moon, a young bullock without blemish, and six sheep and a ram; without blemish shall they be. And an ephah for the bullock, and an ephah for the ram, shall he prepare as a meat-offering; and for the sheep according as his means may reach, and a hin of oil for every ephah. And when the prince doth enter, he shall go in by the way of the porch of the gate, and by the same way shall he go forth. But when by the people of the land come before the Lord on the appointed feasts, he that entereth in by the way of the north gate to bow himself down shall go out by the way of the south gate; and he that entereth by the way of the south gate shall go out by the way of the north gate; he shall not return by the way of the gate whereby he came in; but by that opposite to him shall he go out. And as for the prince—in the midst of them, when they go in, shall he go in; and when they go out, shall they go out (together). And on the feasts and on the appointed festivals shall the meat-offering be an ephah for each bullock, and an ephah in each ram, and for the sheep as his hand may be able to give, and a hin of oil for every ephah. And when the prince doth prepare as a voluntary gift a burnt-offering, or a peace-offering, as a voluntary gift unto the Lord: then shall be opened for him that gate that looketh toward the east, and he shall prepare his burnt-offering and his peace-offering, as he usually doth on the sabbath day; and the sheep, and the gate shall be locked after his going out. And a sheep of the first year without blemish shalt thou prepare as a burnt-offering every day unto the Lord: morning by morning shalt thou prepare it. And as a meat-offering shalt thou prepare with it, morning by morning, the sixth part of an ephah, and the third of a hin of oil, to mingle with the burnt-offering, and the meat-offering, as ordinances for ever continually. Thus shall they prepare the sheep, and the meat-offering, and the oil, morning by morning, as a continual burnt-offering. ¶ Thus hath said the Lord Eternal, If the prince make a gift unto any one of his sons, it is his inheritance, it shall belong to his sons: it shall be their possession as their inheritance. But if he make a gift of his inheritance to one of his servants: then shall it remain his to the year of freedom, when it shall return to the prince; but his inheritance shall only remain for his sons. But the prince shall not take any thing from the inheritance of the people, to wrong them out of their possession: out of his own possession can he give an inheritance to his sons; in order that not one of my people be depopled, and his possession sold: and then he brought me through the entry, which was at the side of the gate, into the holy chambers for the priests, which looked toward the north: and, behold, there was a place by the back wall on the west side. And he said unto me, This is the place where the priests shall boil the trespass-offering and the sin-offering, where (also) they shall bake the meat-offering; where they shall carry the same into the outer court, to mingle with the people. Then did he lead me forth into the outer court, and caused me to pass along the four corners of the court; and, behold, in every corner of the court there was a court. In the four corners of the court there were uncovered courts of forty cubits in length and thirty in breadth: there was one measure for all these four in the corner. And there was a wall of masonry round about in them, round about all these four, and it was furnished with hearths for boiling under the shelves round about. Then said he unto me, These are the places of those that boil, where the servants of the house shall boil the sacrifice of the people.

CHAPTER XLVII.

And he brought me back again unto the

of the house: and, behold, water was issuing out from under the threshold of the house eastward; for the front of the house stood toward the east; and the water came down from under (the threshold), from the right side of the house, to the south of the altar. Then did he bring me out by the way of the gate northward, and led me about the way without unto the outer gate, the way that looked eastward; and, behold, the water was running on the right side. When the man 3 went forth eastward, having the measuring-line in his hand, he measured a thousand cubits, and he led me through the water, the water reaching to the ankles. Again he measured a thousand (cubits), and led me through the water, the water reaching to the knees. Again he measured a thousand (cubits), and led me through the water reaching to the loins, and he measured again a thousand (cubits), it being a stream that I could not wade through; for the water was increased, being water fit to swim in, a stream that could not be waded through. And he said unto me, 6 Son of man, hast thou seen this? Then did he lead me, and caused me to return to the bank of the stream to the northward. And there were at the banks of the stream very many trees, on the one side and on the other. Then 8 said he unto me, These waters issue out toward the eastern district, and go down into the plain, and fall into the sea, (the waters) being carried forth into the sea, so that the waters shall be healed. And it shall come to pass, that every 9 thing that liveth, which moveth, whithersoever the double-stream shall come, shall live, and the fish shall be (therein) in great abundance; for when this water shall have come thither, (the waters of the sea) shall be healed, and every thing shall live whither the stream cometh. And it shall 10 come to pass, that the fishers shall stand by it: from 'En-gedi even unto 'En-'elayim, there shall be places for the spreading out of nets; after their various kinds shall the fish thereof be, like the fish of the great sea, exceedingly many. But 11 its swamps and its lagoons shall not be healed, for (the production of) salt are they destined. And by the stream upon its banks, on this side 12 and on that side, shall grow up all kinds of trees for food, the leaves of which shall not fade, and the fruit of which shall not come to an end. 13 Every month shall they bring forth ripe fruit; because the water is that which issueth out of the sanctuary; and their fruit shall serve for food, and their leaves for remedies. ¶ Thus hath said 14 the Lord Eternal, This shall be the boundary, whereby ye shall divide out the land unto the twelve tribes of Israel: Joseph shall have two portions. And ye shall inherit it, every one like 15 the other, (the land) concerning which I lifted up my hand to give it unto your fathers; and the land shall fall unto you for an inheritance. And 16 this shall be the boundary of the land: On the north side, from the great sea, the road to Chethlon, as far as to Zedad; Chamath, Bero- 17 thah, Sibrayim, which is between the boundary of Damascus and the boundary of Chamath; Chazar-hatticon, which is by the boundary of Chavran, and the boundary shall be from Chavran to Chazar-enon, the boundary of Damascus, and the northern part on the north, and the boundary of Chamath. And this is the north side. And 18 the east side shall ye measure between Chavran and Damascus (on the one side), and between Gil'ad and the land of Israel (on the other side) by the Jordan, from the (north) boundary unto the east sea. And this is the east side. And the south 19 side, on the south, from Thamar even to the waters of contention at Kadesh, toward the brook (flowing) into the Great Sea. And this is the south side on the south. And the west side shall be 20 the great sea from the (southern) boundary, as far as straight up to Chamath. This is the west side. And ye shall divide this land among yourselves according to the tribes of Israel. And 21 the common pass, that ye shall divide it out for an inheritance among yourselves, and to the strangers that sojourn in the midst of you, who shall have begotten children in the midst of you; and they shall be unto you as the native born among the children of Israel: with you shall they obtain an inheritance in the midst of the tribes of Israel. And it shall come to pass, that in 23 whatever tribe the stranger, sojournereth there shall ye give him his inheritance, saith the Lord Eternal.

CHAPTER XLVIII.

¶ Now these are the names of the tribes: At the 1 edge, on the north side, along the road on the way to Chethlon, as far as Chamath, Chazar-'enan, the boundary of Damascus northward, alongside of Chamath, there shall be the east side of the waters of Dan, one portion. And by the boundary of Dan, from the east side unto the west side, for Asher one portion. And by the boundary of 3 Asher, from the east side unto the west side, for Naphtali one portion. And by the boundary 4 of Naphtali, from the east side unto the west side, for Menasseh one portion. And by the 5 boundary of Menasseh, from the east side unto the west side, for Ephraim one portion. And by the 6

19 לעבד העיר: והעבד העיר יקברו מכל שבטי ישראל: וכל-התרומה המשה וששירים אלה בתמשה וששירים: כ
 אלה רביעית תרימו את-תרומת הקדש אל-אזקות העיר: ד
 21 ותותר לעשיא מנה ומונה ו לתרומת-הקדש ול-אזקות העיר אל-פני המשה וששירים אלה ו תרומה עד-גבול קדומה ומה על-פני המשה וששירים אלה על-גבול ומה לעמדת חלקום לעשיא ותהיה תרומת הקדש ומקדש הבית בתובה: ומאזקות חלקום ומאזקות העיר בתוך אשר לעשיא ומה בין ו גבול ויהיה בין גבול בנימן לעשיא ומה: ותר השבטים מפאת קדומה עד-פאתיה בנימן 23 אחר: ועל ו גבול בנימן מפאת קדומה עד-פאתיה 24 שמעון אחר: ועל ו גבול שמעון מפאת קדומה עד-פאתיה 25 ומה יששכר אחר: ועל ו גבול יששכר מפאת קדומה עד-פאתיה ובולן אחר: ועל ו גבול ובולן מפאת קדומה 27 עד-פאתיה נד אחר: ועל ו גבול נד אל-פאת נגב תימנה 28 והיה ו גבול מתמר מי מרבת קדש נחלה עליהם הנחול: זאת הארץ אשר-תפילו מנהלה לשבטי ישראל ואלה 29 מחלקתם ואם ארבע ידות: ואלה תוצאת העיר 5 מפאת צפון המש מאות וארבעת אלפים מדה: ושער העיר על-שמות שבטי ישראל ששירים שלושה צפונה 32 שער ראובן אחר שער יהודה אחר שער לוי אחר: ואל-פאת קדומה המש מאות וארבעת אלפים וששירים שלושה ושער יוסף אחר שער בנימן אחר שער הן אחר: 33 ופאת-נגבה המש מאות וארבעת אלפים מדה וששירים שלושה שער שמעון אחר שער יששכר אחר שער ובולן אחר: פאת-ימה המש מאות וארבעת אלפים וששירים 34 שלושה שער נד אחר שער אשר אחר שער נפתלי אחר: קרבי שמנה שער אלה וששע-עיר מיום ויעניו ו שמיט

6 מנישה מפאת קדומה עד-פאת ומה אפרים אחר: ועל ו גבול אפרים מפאת קדום עד-פאתיה ראובן אחר: 7 ועל-גבול ראובן מפאת קדום עד-פאת ומה יהודה אחר: 8 ועל גבול יהודה מפאת קדום עד-פאת ומה תנתי התרומה אשר-תרימו המשה וששירים אלה רחב וארץ כמחד החלקום מפאת קדומה עד-פאתיה והיה 9 המקדש בתוכו: התרומה אשר תרימו לדונה ארץ המשה וששירים אלה ורחב עשרת אלפים: ולא-אלה התנה תרומת-הקדש לכהנים צפונה המשה וששירים אלה ומה רחב עשרת אלפים וקדומה רחב עשרת אלפים ונגבה ארץ המשה וששירים אלה והיה מקדשי ויהיה בתוכו: לכהנים המקדש מבני צדוק אשר שמרו משמרתו אשר לא-תעו בתעול בני ישראל באשר תעו 12 הלוים: והיתה להם תרומה מתרומת הארץ קדש קדשים אלי-גבול הלוים: והלוים לעמדת גבול הכהנים המשה וששירים אלה ארץ ורחב עשרת אלפים כל-ארץ 14 המשה וששירים אלה ורחב עשרת אלפים: ולא-ימכרו ממנו ולא ימרו ולא יעבדו ראשית הארץ בירקדש לדונה: 15 והמשותף אלפים הותר ברחב על-פני המשה וששירים אלה חל-יהוא לעיר למושב ולמגדש והיתה העיר בתובה: 16 ואלה מדותיה פאת צפון המש מאות וארבעת אלפים ופאת-נגב המש מאות וארבעת אלפים ומפאת קדום המש מאות וארבעת אלפים ופאת-ימה המש 17 מאות וארבעת אלפים: והנה מגדש לעיר צפונה המששים ומאתים ונגבה המששים ומאתים וקדומה המששים 18 ומאתים ומה המששים ומאתים: והותר בארץ לעמדת תרומת הקדש עשרת אלפים קדומה וששירים אלפים ומה והיה לעמדת תרומת הקדש והיתה בתבואתה ללחם

ח ז ק

boundary of Ephraim, from the east side even unto
 7 the west side, for Reuben one portion. And by
 the boundary of Reuben, from the east side unto
 8 the west side, for Judah one portion. And by
 the boundary of Judah, from the east side unto
 the west side, shall be the oblation which ye
 shall set aside of five and twenty thousand rods
 in breadth, and in length as one of the other
 parts, from the east side unto the west side; and
 9 the sanctuary shall be in the midst of it. The
 oblation that ye shall set aside unto the Lord
 shall be in length five and twenty thousand (rods),
 10 and in breadth ten thousand. And to these shall
 belong the holy oblation, namely to the priests,
 toward the north, five and twenty thousand rods
 (in length), and on the west ten thousand in
 breadth, and on the east ten thousand in breadth,
 and on the south five and twenty thousand in
 length; and the sanctuary of the Lord shall be in
 11 the midst of it. Unto the priests, that are sancti-
 fied, of the sons of Zadok, who have kept my
 charge, who went not astray when the children of
 Israel went astray, as the Levites went astray,
 12 to them shall thus belong the portion set aside of
 the oblation of the land as a most holy thing by
 13 the boundary of the Levites. And the Levites
 shall have alongside the boundary of the priests
 five and twenty thousand rods in length, and in
 breadth ten thousand; the whole in length five
 and twenty thousand, and in breadth ten thousand.
 14 But they shall not sell aught thereof, or ex-
 change, or alienate this first portion of the land;
 15 for it is holy unto the Lord. And the five thou-
 sand rods, that are left in the breadth, with a
 length of five and twenty thousand, shall be an
 unconsecrated land for the city, for dwelling, and
 for an open space; and the city shall be in the
 16 midst thereof. And these shall be its measures.
 The north side four thousand and five hundred
 (rods), and toward the south two hundred and
 hundred, and on the east side four thousand and
 five hundred, and the west side four thousand and
 17 five hundred. And the open space of the city
 shall be toward the north two hundred and fifty
 (rods), and toward the south two hundred and
 fifty, and toward the east two hundred and fifty,
 18 and toward the west two hundred and fifty. And
 the produce of the residue in length alongside
 the holy oblation ten thousand rods eastward, and
 ten thousand westward, that which is alongside
 the holy oblation, shall be for food unto the la-
 19 borers of the city. And the laborers of the city,
 men taken out of all the tribes of Israel, shall
 till it. All the oblation, five and twenty thousand 20
 (rods) by five and twenty thousand square, shall
 ye set apart as the holy oblation, with the posses-
 sion of the city. And the residue shall belong 21
 to the prince, on the one side and on the other
 of the holy oblation, and of the possession of the
 city, alongside of the five and twenty thousand of
 the oblation toward the eastern boundary and
 westward alongside the five and twenty thousand
 toward the western boundary, alongside the portions
 (of the tribes); for the prince (shall it be); and
 so shall be the holy oblation; and the sanctuary
 of the house shall be in the midst thereof. And 22
 both the possession of the Levites, and the posses-
 sion of the city, shall be in the midst of that
 which belongeth to the prince; between the bound-
 ary of Judah and the boundary of Benjamin, shall
 be for the prince. As for the rest of the tribes, 23
 from the east side unto the west side, shall be
 for Benjamin one portion. And by the boundary 24
 of Benjamin, from the east side unto the west side,
 for Simeon one portion. And by the boundary 25
 of Simeon, from the east side unto the west side,
 for Issachar one portion. And by the boundary 26
 of Issachar, from the east side unto the west side,
 for Zebulun one portion. And by the boundary 27
 of Zebulun, from the east side unto the west side,
 for Gad one portion. And by the boundary of 28
 Gad, on the southern side toward the south,
 shall be the boundary from Thamar unto the wa-
 ters of contention of Kadesh, unto the brook by
 the Great Sea. This is the land which ye shall 29
 divide by lot for an inheritance to the tribes of
 Israel, and these are their allotted divisions, saith
 the Lord Eternal. ¶ And these are the outlines 30
 of the city: On the north side, four hundred and
 four thousand rods, by the measure. And of the 31
 gates of the city, being after the names of the
 tribes of Israel, shall be three gates on the north:
 the gate of Reuben one, the gate of Judah one,
 the gate of Levi one. And on the east side, 32
 five hundred and four thousand rods, with three
 gates: namely, the gate of Joseph one, the gate
 of Benjamin one, the gate of Dan one. And the 33
 south side, five hundred and four thousand rods
 by the measure, with three gates: the gate of
 Simeon one, the gate of Issachar one, the gate
 of Zebulun one. The west side, five hundred and 34
 four thousand rods, with their three gates: the
 gate of Gad one, the gate of Asher one, the gate
 of Naphtali one. All around it shall be eighteen 35
 thousand rods; and the name of the city shall be
 from that day "The Lord is there."

ספר הושע

HOSEA.

הלחמה ותלך אחרי מאבקיך ואתי שכחה נאסרתה:
 16 לכן הגה אנכי מפתיה והלכתיה המדבר דברתי על-
 17 לבה: ונתתי לה את־ברמיה משום את־עמק עיבור לפתח
 18 חקתה ונעתתה שמה כימי נשורה וכיום עלותה מארץ
 19 מצרים: הנה כיום־ההוא נאסרתה תרדאי איש
 20 ולא־תקרא־אלי עוד פעל: תסורתי את־שמת הבגלים
 21 מפה ולא־תברו עוד בשמים: וכתתי להם ברית בינם
 22 והוא עשיתת השדה ויסעוף השמים והמש והשכבתיים
 23 וקשת וחרב ומלקמה אשכור מדהארץ והשכבתיים
 24 לבטח: וארשתך לי לעולם וארשתך לי בצדק
 25 ובמשפט ובחסד וברחמים: וארשתך לי באמנה והדעת
 26 את־דנהי: והנה ביום ההוא אענה נאסרתה אענה
 27 את־השמים הם יעו את־הארץ: והארץ תנה ארץ
 28 הדגן ואת־התירוש ואת־הצמר והם יעו את־ורעאל:
 29 וורעלה לי בארץ ורחמתי את־לא רחמי: ואמרתי ללא־
 30 עמי עמדתה והוא יאמר אלי:

CAP. III. ג

1 ואמר יהוה אלי עוד לך אנכי־אשה ארבת רע ומאפת
 2 כשקבת יהוה את־בני ישראל הם פנים אל־אלהים
 3 אחרים ואנכי אשבי נשים: ואכרה לי בחמש עשר
 4 כסף ותמר שערים ותלך שערים: ואמר אלה נמים
 5 רבים תשבי לי לא תנוי ולא תהי לאיש ונסאני אלך:
 6 כי נמים רבים ישבו בני ישראל אין מלך ואין שר
 7 ואין נבט ואין מצבה ואין אפוד ותרפים: אחר ישבי
 8 בני ישראל ובקשו את־יהוה אלהיהם ואת דוד מלכם
 9 ויחזרו אל־יהוה אלהיהם באחרית הימים:

CAP. IV. ד

1 שמו דבר־יהוה בני ישראל כי ריב יהוה עשיתי־שבי
 2 הארץ כי אדאמת ואדחסר ואדעור את־היום בארץ:
 3 אלה ובחש ורעץ ונגב ועאף פרוצ ודמים בדםם נושי:
 4 על־כן ותאכל הארץ ואמלל כל־יושבי בה בחמת השדה
 5 ובעוף השמים ונסדעו תם ואספו: אך איש אל־הרב
 6 ואל־יוצא איש וצמח כמרבי בהן: וקשלת היום וקשל
 7 נסויבא עמך לילה ודמתי אמך: ורמי עמי מכל
 8 הדעת כי אתה העצת מאסת ואמאסאך מכתו לי
 9 ותשבח תורת אלהיך אשכח כהן נסאני: קרבם בן
 10 הסארלי כבודם בקלון אמיר: תפאת עמי אכלו ואל
 11 שום ישאו נפשו: והנה כעם מכתו ופקדתי עליו דרכיו
 12 ומעללי אשבי לו: ואכלו ולא ישכבו היום ולא יפרצו
 13 כי־את־יהוה עובי לשמר: ונתן וכן ותישו ויחזרו:
 14 עמי בעצו ישאל ומקלו יעד לו כי רוח ונמים ותהיה

CAP. I. א

1 ודבר־יהוה אשר היה אלי־הושע בן־בארי כימי צנה
 2 יותם אתו וחוקנה מלכי יהודה וכימי ורבים בן־יואש
 3 מלך ישראל: תהלת דבר־יהוה בהושע ואמר יהוה אל־
 4 הושע לך כדילך אשת ונעים וילרי ונעים כרונה תונה
 5 הארץ מאחרי יהוה: ולך ויחך את־גמר בת־דבלים
 6 ותהר ותלך לו בן: ואמר יהוה אליו קרא שמי ורעאל
 7 כי־עוד מעט ופקדתי את־דמי ורעאל על־יבות יהוה
 8 והשבתי ממלכות בית ישראל: והנה ביום ההוא ושבתי
 9 את־קשת ישראל בעמק ורעאל: ותהר עוד ותלך בת
 10 ויאמר לו קרא שמה לא רחמה כי לא אוסף עוד ארחם
 11 את־בית ישראל כי־נשא אשא להם: ואת־בית יהודה
 12 ארחם והושעתים ביהוה אלהיהם ולא אושלים בקשת
 13 ובחרב ובמלקמה בסוסים ובפרשים: ותגמל את־לא
 14 רחמה ותהר ותלך בן: ויאמר קרא שמי לא עמי כי אתם
 15 לא עמי ואנכי לא־אתה להם:

CAP. II. ב

1 והנה מספר בני־ישראל כחול תים אשר לא־ימרו ולא
 2 יספר יהוה במקום אשר־אמר להם לא־עמי אתם
 3 ואמר להם בני אלהי: וקבצו בני־יהודה ובני־ישראל
 4 יחדו ושמו להם ראש אחד ועלו מדהארץ כי גדול יום
 5 ורעאל: אמרו לאחזקם עמי ולאחזקתם רחמי: רבו
 6 באמנם רבו כיהוה לא אשתי ואנכי לא אישה וחסר
 7 ונניה מניה ונאספיה מכן שדה: פדאפשימה
 8 ערמה והצמיתה כיום הילדה ושמתיה כמדבר ושהיה
 9 בארץ ציה והמתיה בעמא: ואת־קנה לא ארחם כי
 10 בני ונמים תמה: כי ונתה אמן הוכישה וחרתם כי
 11 אמר אלקה אחרי מאהבי תנוי לחמו ומימי צמרי
 12 ופשתו שמי ושקרו: לכן הנירשך את־דרכך בסורים
 13 ויהרתי את־גורה ותיבוכתי לא תמאן: ורדפה את
 14 מאהביה ולאחשיני אתם ובקששתם ולא תמצא ואמרה
 15 אלקה ואשובה אל־איש הראשון כי טוב לי אז מנתה:
 16 והוא לא ידעה כי אנכי נתתי לה הדגן והתירוש
 17 והצמר ובסוף דרכי לה ותהב עשו לבגלי: לכן אשוב
 18 ולקחתי דגני בעשו ותירושי במעשו והצלתי צמרי
 19 ופשתו לבסות את־ערוותה: ועתה אגלה את־בנותה
 20 לעני מאבקיך ואיש לא־יצלחה מתי: והשבתי כלי־
 21 מושהו תנה חרשה ושבתיה וכל מועדה: תשמתי
 22 נפנה ותאקמה איש אמרה אתה תמה לי איש ותהר
 23 לי מאהבי ושמתים לער ואבלתם תנה חרשה: ופקדתי
 24 עלה את־יומי הבגלים אשר מקדיר להם ותעד נוקמה

THE TWELVE MINOR PROPHETS.

THE PROPHECY OF HOSEA.

CHAPTER I.

1 ¶ The word of the Lord that came unto Hosea the son of Beëri, in the days of 'Uzziyah, Jotham, Achaz, (and) Hezekiah, the kings of Judah, and in the days of Jeroboam the son of Joash the king of Israel. The beginning of the word of the Lord by Hosea was, that the Lord said to Hosea, Go, take unto thee a wife of prostitution and children of prostitution; for the (inhabitants of the land) had gone far astray, departing from the Lord.

3 So he went and took Gomer the daughter of Diblayim, and she conceived and bore him a son.

4 And the Lord said unto him, call his name Yizre'el; for but yet a little while, when I will visit the blood of Yizre'el upon the house of Jehu, and I will cause to cease the kingdom of the house of Israel. And it shall come to pass on that day, that I will break the bow of Israel in the valley of Yizre'el. And she conceived again, and bore a daughter; and he said unto him, Call her name Lo-ruchamah (Not finding mercy); for I will not farther have any more mercy upon the house of Israel; but I will give them their full recompense.

7 But upon the house of Judah will I have mercy, and I will save them through the Lord their God, and I will not save them by the bow, or by the sword, or by battle, by horses, or by horsemen. Now when she had weaned Lo-ruchamah, she conceived, and bore a son. Then said he, Call his name Lo-'ammi (Not my people); for ye are not my people, and I will indeed not be unto you (a God).

CHAPTER II.

1 ¶ Yet shall the number of the children of Israel (once) be like the sand of the sea, which cannot be measured nor numbered; and it shall come to pass, that instead that people say of them, Ye are not my people (Lo-'ammi), shall they call them. The sons of the living God. Then shall the children of Judah and the children of Israel be gathered together, and they will appoint for themselves one head, and they shall go up out of the land; for great shall be the day of Yizre'el.

3 Call ye your brothers, 'Ammi (my people); and your sisters, Ruchamah (That hath obtained mercy.) Contend with your mother, contend: for she is not my wife, and I am not her husband; but let her put away her prostitution from her face, and her adulteries from between her breasts:

5 Lest I strip her naked, and set her, as on the day that she was born, and make her as a wilderness, and render her like a dry land, and let her die with thirst. And upon her children will I not have mercy; for they are children of prostitution: For their mother hath played the harlot; she that conceived them hath done shamefully; for she said, I will go after my lovers, that give me my bread and my water, my wool and my flax, my oil and my drink. Therefore, behold, I will hedge up thy way with thorns, and I will close it up with a fence, that she shall not find her paths. And she will make pursuit after her lovers, but she shall not overtake them; and she will seek them but shall not find them; then will she say, I will go and return to my first husband; for it was better with me than that husband; for it was better with me than that husband now. But she indeed did not acknowledge, that it was I that had given her the corn, and the wine, and the oil, and multiplied for her silver and gold, which they devoted for Ba'al. Therefore will I turn back, and take away my corn in its time, and my wine in its season, and will snatch away my wool and my flax (given) me; and I will disgrace before the eyes of her lovers, and no man shall deliver her out of my hand. And I will cause to cease all her mirth, her festival, her new-moon, and her sabbath, and all her appointed feasts. And I will make desolate her vine and her fig-tree, whereof she hath said, These are my reward which my lovers have given me; and I will change them into a forest, and the beasts of the fields shall devour them. And I will visit upon her the days of Be'alim, to which she used to burn incense, when she decked herself with her earrings and her jewels, and went after her lovers, and me she forgot, saith the Lord. Therefore, behold, will I allure her, and lead her forth into the wilderness, and I will speak comfortingly

unto her heart. And I will give her (again) her 17 vineyards from there, and the valley of 'Achor (sorrow) as an entrance for hope; and she shall sing there, as in the days of her youth, and as on the day of her coming up out of the land of Egypt. ¶ And it shall happen at that day, saith the Lord, that thou shalt call me 'Imi (my husband), and shalt not call me any more Ba'ai (my lord). For I will remove the names of the Be'alim 19 out of her mouth, and they shall no more be mentioned by their name. And I will make for 20 them a covenant on that day with the beasts of the field, and with the fowls of the heaven, and with the creeping things of the ground: and bow, and sword, and war, will break away out of the land, and I will cause them to lie down in safety. And I will betroth thee unto me for ever; yea, 21 I will betroth thee unto me in righteousness, and in justice, and in loving-kindness, and in mercy. And I will betroth thee unto me in faithfulness: 22 and thou shalt know the Lord. ¶ And it shall 23 come to pass on that day, that I will answer prayer; saith the Lord, I will answer the heavens, and they shall answer the earth; and the earth 24 shall answer the corn, and the wine, and the oil; and they shall answer Yizre'el. And I will sow 25 her for me in the land; and I will have mercy upon "Her that had not obtained mercy" (Lo-ruchamah); and I will say to those who were "Not my people" (Lo-'ammi), Thou art my people: and they shall say, Thou art my God.

CHAPTER III.

¶ Then said the Lord unto me, Go once more, 1 I love a woman beloved of her husband, yet committing adultery; like the love of the Lord toward the children of Israel, who turn themselves after other gods, and love fagons of wine. So 2 I bought me such a one for fifteen pieces of silver, and for a chomer of barley, and half a chomer of barley. And I said unto her, Many days 3 shalt thou abide (true) for me; thou shalt not play the harlot, and thou shalt not belong to any man, and so will I also be toward thee. For many days shall the children of Israel abide 4 without a king, and without a prince, and without a sacrifice, and without a standing image, and without an ephod and theraphim. After that will 5 the children of Israel return, and seek for the Lord their God and David their king; and fearing will they hasten to the Lord and to his goodness in the latter days.

CHAPTER IV.

¶ Hear the word of the Lord, ye children of Israel: 1 for the Lord hath controversy with the inhabitants of the land; because there is no truth, nor kindness, nor knowledge of God in the land. There is false swearing, and lying, and murdering, and stealing, and committing adultery; they 2 break the bounds, and blood toucheth on blood. Therefore shall the land mourn, and every one 3 that dwelleth therein shall languish, with the beasts of the field, and with the fowls of the heaven; yea, also the fishes of the sea shall perish. Yet let no man strive, let no man reprove 4 another; and thy people are contentious equally with the priest. Therefore shalt thou stumble 5 in the daytime, and the prophet also shall stumble with thee in the night; and I will destroy thy 6 mother. My people are destroyed for lack of knowledge; because they have not rejected knowledge, so will I also reject thee, that thou shalt not be 7 a priest to me; and as thou hast forgotten the law of thy God, so will I myself also forget thy children. The more they increased, the more did 8 they sin against me; therefore will I change their glory into shame. The sin-offering of my people do they eat, and for their iniquity doth the soul 9 of each one of them long. Therefore shall the same befall both people and priest; and I will punish every one of them for his ways, and recompense 10 every one for his doings. And they will eat, and shall not be satisfied; they will commit lewdness, and they shall not increase; because the 11 Lord have they forsaken (not) keeping (his law). Lewdness and wine and new wine take away the 12 heart. My people ask counsel of their stick of wood, and their staff shall tell them (the future); for the spirit of lewdness hath caused them to err,

CAP. VII. 1.

1 בְּרַפְאֵי לְיִשְׂרָאֵל וַיְגַלְהֵם עֲוֹן אֲפֹרִים וַרְעוּת שְׂמֵרוֹן כִּי
 2 פָּעַל עֲשָׂהוּ שֶׁקֶר וַיִּגְבַּהּ יָבֹא שִׁשְׁטַן זָרוּר כְּחֹזֶן׃ וּבְלֹא-אִמְרוֹ
 3 לְלִבָּבָם כִּלְבַּרְעָתָם וְגִרְמֵי עֵתָה סִבְבָתָם מִעֲלֵיהֶם נִגְדַּ
 4 פֶּן יִהְיוּ׃ בְּרַעְיֵתָם יִשְׁמָחוּ מִלֶּךְ וּבִקְבָשֵׁיתָם שָׂרִים׃
 5 כָּלֵם כְּמֵאפֶסֶם כִּמוֹ תַחַר בְּעֵרָה מֵאִפְהָ יִשְׁכַּח מֵעִיר
 6 מִלוֹשׁ בְּצֶאֱךָ עֲדָה-מִצְרַיִם׃ זֶם מִלִּבָּנוּ תִּחְלוּ שָׂרִים חֲמַת
 7 מִזֶּן מִשְׁךְ יָדוֹ אֲתִילְצֵצִים׃ כִּי-רָבִיבוּ כַחֲעֹר לִבָּם בְּאֲרָבָם
 8 כִּלְהִלְלֵהָ יִשְׁעוּ אֲפֹרִים כִּכְרֵךְ הוּא כַעֲרֵךְ כֹּאֵשׁ לְהַבְרֵה׃
 9 כָּלֵם הַזֶּמוּ כַחֲעֹר וְאִכְלוּ אֲתִישְׁטָטִים כִּלְמַלְכֵיחַם נִפְלוּ
 10 אֲדִי-קָרָא כָרָם אֵלֵי׃ אֲפֹרִים כְּעֵמִים הוּא וְחִבְלוֹל אֲפֹרִים
 11 הִנֵּה עֲתָה כִּלֵּי הַפִּקְוָה׃ אִכְלוּ יָרִים לֵדֹ וְהוּא לֹא יָדַע
 12 גִּם-שִׂבְיָה וְנִקְרָא כִּי וְהוּא לֹא יָדַע׃ וַעֲנֵה נֶאֱדִי-יִשְׂרָאֵל
 13 בְּפָנָיו וְלֹא-יִשְׁבֹּב אֲלֵי-יָדְיָהּ אֱלֹהִים וְלֹא בְקִשְׁתִּי בְּכִלֵּי
 14 וְאֵחָ׃ וְהִי אֲפֹרִים בְּיָנֶה פִּתְחָה אֵין לֵב מִצְרַיִם קָרָאוּ
 15 אֲשֶׁר-הִלְכוּ׃ כַּאֲשֶׁר יִלְכּוּ אֲפֹרֹשׁ עֲלֵיהֶם שְׂחֵי בַעֲוֹן
 16 הַשָּׂמִים אֲרִיחָם אֲסִירָם כְּשִׁמְעֵ לְעֵדָתָם׃ אִי לֵהֶם כִּר
 17 גִּדְדוּ מִנֵּי עַד לֵהֶם כִּרְפִישֵׁי כִי וְאֹכְלֵי אֲפֹרִים וְהַבְרֵה
 18 יִבְרוּ עַל־יָדֵי כּוֹבִים׃ וְלֹא-יִשְׁעֶן אֵלֵי בִלְבָבָם כִּי יִלְלוּ עַל-
 19 מִשְׁכַּבְתָּם עַל-דָּמָן וְחִירוֹשׁ וְתַגְרוּדָה יִסְרוּ כִי׃ וְאִי-
 20 יִסְרֵי תִקְוָה וְרַעְיֵתָם וְאֵלֵי תִשְׁבַּרְעֵה׃ יִשְׁכּוּ וְלֹא עַל
 21 הִי בְקִשְׁתִּי רִמְיָהּ יִפְלוּ כַחֲרֵב שָׂרִיחַם מִתַּעֲם לִשְׁעָם וְ
 22 לְעֵינַם בְּאֲרָץ מִצְרַיִם׃

CAP. VIII. ח

1 אֲלֵחִיבֶךָ שֹׁמֵר שֹׁמֵר עֲלֵי-בֵית הָיָה מִן עֲבָרֵי בְרִיתִי
 2 וְעַל-הַדָּתָי שִׁשְׁעֵי׃ לִי חֲזַקוּ אֱלֹהֵי תַבְעֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל׃ וְהָ
 3 יִשְׂרָאֵל טוֹב אֵיבֵי יִרְדָּפוּ׃ הֵם הַמְלִיטִי וְלֹא מִנֵּי הַשִּׁירוֹ
 4 וְלֹא דַעְתִּי כִסְפָם וְהִדְבָּם עֲשֵׂי לָהֶם עֲצִיבֵי לִמְעַן יִכְרַח׃
 5 וְהָ עֲזָרָה שְׂמֵרוֹן תִּהְיֶה אִשִּׁי כִּמוֹ עֲרִמְתִּי לֹא יִדְבַּל וְעָן׃ ח
 6 כִּי מִיִּשְׂרָאֵל וְהוּא חֲרַשׁ עֲשֹׂדוֹ וְלֹא אֱלֹהִים הוּא כִּי
 7 שִׁבְרִים יִהְיֶה עַל שְׂמֵרוֹן׃ כִּי רַחַם נִחְרַע וְסִפְתָּהּ יִקְצֹר
 8 קָמָה אֲדִילֵי אִמָּה בְלִי עֲשֵׂה-קָמָה אֵלֵי עֲשֵׂה וְרִים
 9 וְכִלְעָדוֹ׃ נִבְלַע יִשְׂרָאֵל עֲתָה הִיז בְּעֵינַם כְּכִלֵּי אֲדִי-חָפֶץ
 10 כִּי׃ כִּי-הִבְהֵה עָלוּ אֲשֶׁר-פָּרָא סוּדָד לִי אֲפֹרִים הַתֵּן
 11 אֲהֵבִים׃ גַּם כִּרְתַּנִּי בְּעֵינַם עֲתָה אֲקַבְּצָם וְתִחְלוּ מִלֵּט׃
 12 מִמִּשְׁאֵל מִלֶּךְ שָׂרִים׃ כִּי-דִרְבָּה אֲפֹרִים מִבְּחֹחַת לְחַמָּה
 13 הַיִּזְלִי מִבְּחֹחַת לְחַמָּה׃ אֲתִמְכֹּבִילֶנּוּ רַבֵּי תוֹרַתִי כַּמְדִּי
 14 נְחֻשְׁבוּ׃ וְכַתִּי הַבְּרִיָה זִכְרֵה כְּשֶׁר וַיִּאכְלוּ יָדְיָהּ לֹא רָצָם
 15 עֲתָה יִסְרוּ עֵינַם וְיִפְקֹד מִסְאֲתָם הִמָּה מִצְרַיִם שִׁשְׁבוּ׃
 16 וַיִּשְׁכַּח יִשְׂרָאֵל אֲתֵ-עֲשֹׂדוֹ וְכִן תִּקְבְּלוּ וְיִוֹדְעָה וְרִבְרָה
 17 עֵרִים בְּצִרְחָה וְשִׁלְחֵתִי אֵשׁ בְּעֵרְיוֹ וְאִכְלָה אֶרְמֵתָהּ׃

CAP. IX. ט

1 אֲלֵחִשְׁמָחֵה יִשְׂרָאֵל-וּלְאֵלֵי לְעַמִּים כִּי וַעֲנֵה מִעַל אֲלֵתְךָ
 2 אֲהַבְתָּ אֲתָנֹן עַל כִּלְבַּרְעוֹת הָיוּ׃ נָחַ וְגַב לֹא יִרְעֵם
 3 וְחִירוֹשׁ יִכְתַּשׁ בָּהֶן׃ לֹא יִשְׁכּוּ בְּאֲרָץ יָדְיָהּ וְשִׁב אֲפֹרִים
 4 מִצְרַיִם וּבְאֲשֶׁר טָמְא יִאכְלוּ׃ לֹא-יִסְכּוּ לְדִרְתָּהּ וְחַן וְלֹא
 5 יִצְרַבְרְבוּ וּבְחֵיתָם כִּלְחָם אוֹיְנִים לָהֶם כִּלְאֵלֵינוּ יִטְמְאוּ
 6 כִּלְחָתָם לִנְפֹשָׁם לֹא יָבֹא בֵית יָדְיָהּ׃ מִהֲדַעְשֵׁנוּ לָלוֹם ה

13 וַיִּזְנוּ מִתַּחַת אֱלֹהֵיהֶם׃ עַל-רֹאשֵׁי הַרְרִים יִזְבְּחוּ וְעַל-
 14 הַקְּבֵעִת וְקִטְרוּ תַחַת אֱלֹהֵי וּלְבֵנָה וְאֵלֵה כִּרְשׁוֹב עֲלֵהָ
 15 עַל-כֵּן תִּוְנִיָה בְּעֵינֵיהֶם וּבְלִוְחֵיהֶם תִּנְאָפְהָ׃ לֹא-אִפְקֹד
 16 עַל-בְּעֵינֵיהֶם כִּי יִדְוִי וְעַל-בְּלֹסֵיהֶם כִּי תִנְאָפְהָ בֵיתָם
 17 עַם-הַנְּהוּתִי יִפְרֹדוּ וְעַם-הַתְּקִשׁוֹת יִתְרֹדוּ וְעַם לֹא-יִבְרֹן
 18 יִלְבַּט׃ אֲסִינָה אֵתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲלֵ-יִאֲשֶׁם וְיִדְרָה וְאִכְלוּ
 19 תִּכְבּוּוּ הַגְּלָל וְאֲלֵ-תַעֲלוּ בֵית אֵן וְאֲלֵ-תִכְבְּשׁוּ חִירְתָּהּ׃
 16 בִּי כִפְרָה כִּרְבָה סִרְדֵי יִשְׂרָאֵל עֲתָה יִרְעֵם יָדְיָהּ כִּכְבֹּשׁ
 17 כְּמִרְחֹב׃ חֲמִיר עֲצִיבֵים אֲפֹרִים תַּחֲלוּ׃ טוֹ סִבְאָם
 18 הַנְּהָה הוֹנֵי אֲהֵבֵי הַכִּי קָלָן מִנְּהָה׃ עֲלֵה רַחַם אוֹתָהּ
 19 בְּכַנְפֶיהָ וְכִבְשׁוּ מִבְּחֹחַתָם׃

CAP. V. ה

1 אֲשֶׁמְעֹרֹאתָ הַהֲנִים וְהַקְּשׁוּ וּבֵית יִשְׂרָאֵל וּבֵית הַמִּלְכָּד
 2 וְהָאוֹנֵי כִי לָבָם הַמִּשְׁפָּט בִּפְחֵל הַיּוֹתָם לְמַצְפָּה וְרִשְׁתִּי
 3 פְרוּשָׁה עַל-תְּכִיבּוֹד׃ וְשִׁחְמָה שִׁשִּׁים הַעֲמִיטוּ וְאִי מִסְרֵךְ
 4 לְבָבָם׃ אִי יִדְעֵתִי אֲפֹרִים וְיִשְׂרָאֵל לֹא-יִזְכָּרְתִּי מִנֵּי כִי
 5 עֲתָה הַנְּהוּתִי אֲפֹרִים נִטְמָא יִשְׂרָאֵל׃ לֹא יִתְנוּ מִעֲלֵיהֶם
 6 לְשׁוֹב אֶל-אֱלֹהֵיהֶם כִּי רַחַם וְנִטְוִים בְּקִרְבָּם וְאֲתִי-יָדְיָהּ לֹא
 7 יָדַע׃ וַעֲנֵה נֶאֱדִי-יִשְׂרָאֵל בְּפָנָיו וְיִשְׂרָאֵל וְאֲפֹרִים יִשְׁבֹּבוּ
 8 בְּעֵינַם כְּשֶׁל גִּם-יִסְדִּי-יָדְיָהּ עֵמֶם׃ כִּי-צִאֲנָם וּבְקִרְבָּם יִלְכּוּ
 9 לְבַקֵּשׁ אֲתִי-יָדְיָהּ וְלֹא יִמְצְאוּ חֵלֶץ מֵהֶם׃ בִּיתָהּ כִּי-יָדוּ
 10 כִּי-בָנִים וְרִים וְלָדוּ עֲתָה יִאכְלֵם חֲדָשׁ אֲתִי-חֲלִקְתָּם׃
 11 חֲקִינוּ שׁוֹפֵר כִּכְבֵּיחַ הַחֲצֵצֵרָה כְּרָמָה הִרְעוּ בֵית
 12 אֵן אֲתִרְדֵךְ בְּנִמְרוֹן׃ אֲפֹרִים לְשִׁמְחָה תִּחְלוּ בְּיוֹם תִּכְבְּחָה
 13 בְּשִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל יִדְעֵתִי נִאֲמַנָה׃ הִי שָׂרֵי יִדְרָה
 14 כְּמִסְעֵי נְבוֹל עֲלֵיהֶם אֲשַׁפֵּד כְּמִים עֲבִרְתִּי׃ עֲשׂוּ
 15 אֲפֹרִים רִצְרוֹן מִשְׁפָּט כִּי הוֹאִיל הִלְךְ אֲחֵרְצֵנוּ׃ וְאִי
 16 הָעֵשׂ לֹא-אֲפֹרִים וְהַרְבֵּב לְבֵית יִדְרָה׃ וְיָרָא אֲפֹרִים אֲתִי
 17 הַלִּי וְיִדְרָה וְתִמְרָמוֹ וְיִלְכּוּ אֲפֹרִים אֲלֵ-אֲשֶׁר וְיִשְׁלַח
 18 אֵל-מִלְכָּד יָדוּ וְהוּא אֵל וְיִבֹל לְרַפָּא לָבָם וְלֹא-יָקָמָה מֵהֶם
 19 מְזוֹר׃ וְכִי כִשְׁחַל לֹא-אֲפֹרִים וּכְכַפִּיר לְבֵית יִדְרָה
 20 אִי אִי אִי אֲמִרָה וְאֵלֵה אֲשָׁא וְאִי מִצִּיל׃ אֲלֵךְ אֲשׁוּבָה
 21 אֲלֵ-מִקְוָמִי עַד אֲשֶׁר-יִאֲשֶׁמוּ וּבְכִשְׁוֹ פִּי כַעֲרֵךְ לָהֶם
 22 וְיִשְׁהַרְעִי׃

CAP. VI. ו

1 לְכוּ וְתִשְׁכְּבוּ אֲלֵי-יָדְיָהּ כִּי הוּא סִרְחָה וְיִרְפָּאֵט יָדְיָ
 2 וְיִחְבְּשֵׁנּוּ׃ וְחֵוֹנֵי מִימָם בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי יִקְמֵט וְתַחֲוִיה
 3 לְפָנָיו׃ וְגִרְעָה נִרְדְּפָה לְדַעַת אֲתִי-יָדְיָהּ כִּשְׁתֵר נָחוּן
 4 מִצְאוּ וְהוּא כְּנֹשֶׁם לֵט כְּמִלְקוֹשׁ וְיִדְרָה אֲרָץ׃ מַה אֲעִשֶׂה
 5 לָךְ אֲפֹרִים מַה אֲעִשֶׂה-לָךְ יִדְרָה וְחִסְדְּכֶם בְּעֵינֵי-בְרָךְ
 6 וּכְסֵל מִשְׁכִּים הִלְךְ׃ עַל-כֵּן תַּעֲבֹבְתִי כְּבִיבָאִים הִרְעִיתִם
 7 כַּמְכִרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ אוֹרֵי יָצָא׃ כִּי תִסַּד חֲפָצָתִי וְלֹא-
 8 יָבֹה וְדַעַת אֲלֹהִים מַעֲלוֹת׃ וְהִמָּה כִּסְרֵם עֲבָרוּ בְרִית
 9 שֵׁם כְּנִרוֹ כִּי׃ וְגִלְעָד בְּרִית פָּעַלִי אֵן עֲקֵבָה מֵרֵם׃
 10 וְכִכְוִי אִישׁ גִּדְוִים חֲסֵד כְּהִלִים הִרְדֵךְ וְדַעַתִּי עֲכָמָה כִּי
 11 וְמַה עֲשׂוּ׃ כְּבֵית יִשְׂרָאֵל רִאֲתִי שְׁעִרְדֵיהָ שֵׁם וְנֹחַת
 12 לֹא-אֲפֹרִים נִטְמָא יִשְׂרָאֵל׃ גִּם-יִדְרָה שַׁח קָצִיר לָךְ כְּשׁוֹבֵי
 13 שְׁכִיבֵת עִמִּי׃

and they are gone astray unfaithful to their God,
 13 Upon the tops of the mountains do they sacrifice,
 and upon the hills burn they incense, under oaks
 and poplars, and treetops, because their shadow
 is good: therefore will your daughters play the
 harlot, and your daughter-in-law will commit adul-
 14 tery. I cannot inflict punishment on your daugh-
 ters when they play the harlot, nor on your
 daughters-in-law when they commit adultery; for
 they themselves associate with lewd women, and
 with harlots, and they do not understand. Yet
 15 people that doth not understand stumble. Yet
 though thou play the harlot, O Israel, let not
 Judah offend: and come not ye unto Gilgal, nor
 go ye up to Beth-aven, nor swear, as the Lord
 16 liveth. For like an untamable cow is Israel
 obedient: now would the Lord have fed them as
 17 a sheep in a wide pasture. Ephraim is bound to
 idols: let him alone. Their drinking bout will
 18 come to an end; while they are so often guilty of
 lewdness, their rulers love, prepare themselves
 19 but shame. The wind seizeth fast on them with
 its wings, and they shall be ashamed because of
 their sacrifices.

CHAPTER V.

1 ¶ Hear this, O ye priests; and listen well, O
 ye house of Israel; and give ye ear, O house of
 the king; for the punishment threateneth you;
 because ye have been a snare on Mizpah, and a
 2 net spread out upon Thabor. And for murdering
 they who had rebelled (against God) concealed
 themselves in deep places; but I will inflict cor-
 3 rection on them all. I well know Ephraim, and
 Israel is not hidden from me; for now, O Ephraim,
 hast thou played the harlot, (and) Israel is defiled.
 4 Their doings will not permit them to return unto
 their God; for the spirit of lewdness is in their
 5 bosom, and the Lord they have not known. There-
 fore shall the pride of Israel be humbled before
 his face; and Israel and Ephraim shall stumble
 in their iniquity; Judah also shall stumble with
 6 them. With their flocks and with their herds
 will they go to seek the Lord; but they shall not
 find him; he hath withdrawn himself from them.
 7 Again the Lord hath they dealt treacherously; for
 strange children have they begetten: now shall one
 month devour them together with their possessions.
 8 ¶ Blow ye the cornet in Gib'ah, the trumpet in
 Ramah: blow the alarm at Beth-aven. (The enemy
 9 is) after thee. O Benjamin, Ephraim shall be
 made desolate on the day of chastisement; among
 the tribes of Israel had I made known that which
 10 is true. The princes of Judah were like those
 that remove the landmark: my wrath, therefore,
 11 will I pour out upon them like water. Oppressed
 is Ephraim, broken through punishment; because
 he willingly walked after the commandment (of
 false prophets). But like the moth became I unto
 Ephraim, and like rottenness to the house of
 13 Judah. Then saw Ephraim his sinness, and Judah
 his wound; and Ephraim went to Asshur, and (the
 other) sent to the king that should contend (Jereb);
 but he will never be able to heal you, nor re-
 14 move from you your wound. For I am as a lion
 unto Ephraim, and as a young lion to the house
 of Judah; I, even I myself will tear in pieces
 and go away; I will bear away, and none shall
 15 deliver. I will bring them down to their own
 my place, till they acknowledge their guilt, and
 seek my presence; in their affliction will they
 seek for me.

CHAPTER VI.

1 "Come, and let us return unto the Lord; for
 he hath torn, and he will heal us; he hath smit-
 2 ten, and he will bind us. We will revive us after
 ten days, on the third day he will raise us up,
 and we shall live in his presence.
 3 And let us feel it, that we may strive to know
 the Lord; bright as the morning-dawn is his
 rising; and he will come as the rain unto us, as
 the latter rain that maketh fruitful the earth."
 4 What shall I do unto thee, O Ephraim? what
 shall I do unto thee, Judah? for our piety is
 as a morning cloud, and as the early dew that
 5 passeth away. Therefore did I (them) down
 by means of the prophets; I slew them by the
 words of my mouth; and thy punishments go forth
 6 like the light. For piety I desired, and not sac-
 rifice; and the knowledge of God, more than burnt-
 7 offerings. But they like an ordinary man, have
 transgressed the covenant; there have they dealt
 8 treacherously against me. Gilad is become a city
 of workers of wickedness, is full of traces of
 9 blood. And as troops that lie in wait for a man,
 so is the band of priests, they murder on the
 way in unison; for they commit scandalous deeds.
 10 On the house of Israel have I seen a horrible
 thing; the house is leavened; in Ephraim, Israel is
 11 become defiled. Also for thee, O Judah, will
 a harvest be prepared, when I bring back the cap-
 tivity of my people.

CHAPTER VII.

1 ¶ Should I desire to heal Israel, then would the
 iniquity of Ephraim and the wickedness of Samaria

be laid open; for they commit falsehood; and the
 thief entereth (secretly), and the troop of robbers is
 spread abroad without. And they never think in
 2 their own hearts that I remember their wicked-
 ness; though now their own doings are all round
 about them; before my face are they present.
 With their wickedness they make the king glad,
 3 and with their lies the princes. They are all ad-
 4 terers, as an oven well heated by the baker: (when)
 he that stretcheth (the fire) resteth awhile from
 kneading the dough, until it be leavened. On the
 5 day of our king's (entering in his rule) the princes
 are made sick with the fumes of wine: (the king)
 joineth his hand with scorners. For they make
 6 ready their heart for their tricky deeds, like the
 oven, the baker whereof sleepeth all the night,
 while in the morning it gloweth as a flaming fire.
 They are all hot as an oven, they devour their
 7 judges; all their kings are fallen: there is none
 among them that calleth unto me. Ephraim
 8 mixeth himself indeed among the nations; Ephraim
 is a cake not turned. Strangers devour his
 9 strength, and he knoweth it not; yea, gray hairs
 are sprinkled about on his (head), yet he knoweth
 not. And humbled was the pride of Israel before
 10 his own face: but they did not return to the
 Lord their God, and sought him not, notwithstanding
 all this. And Ephraim is become like a silly
 11 dove without understanding; Egypt did they call
 hither, to Assyria did they go. As they go, so
 12 will I spread out my net over them; as the fowls
 of the heaven will I bring them down; I will
 chastise them, as it hath been announced to their
 congregation. Wo unto them; for they have fled
 13 from me; destruction shall come unto them; be-
 cause they have transgressed against me; though
 I desired to redeem them, they yet spoke lies
 against me. And they cried not unto me with
 14 their heart, when they howled upon their beds; for
 corn and new wine they assemble themselves, and
 they rebel against me. And I desired to instruct
 15 and to strengthen their arms; yet would they de-
 vise evil against me. They never return upward;
 16 they are like a deceitful bow; by the sword shall
 their princes fall because of the rage of their
 tongue; this shall be their derision in the land
 of Egypt.

CHAPTER VIII.

1 Set the cornet to thy mouth. (Let the enemy
 come) like the eagle against the house of the
 Lord; because they have transgressed my covenant,
 and against my law have they trespassed. To me
 2 will they then cry, My God, we, Israel, know thee.
 (But) Israel did reject the good; so let the enemy
 3 pursue him. They set up kings, but not my ad-
 vice; they chose princes, and I knew it not; of
 their silver and their gold have they made them-
 selves idols, so that they will be cut off. Thy
 5 calf, O Samaria, hath caused thy rejection; my
 anger is kindled against thee, how long will it
 be that they cannot cleanse themselves? For
 6 whom Israel did also that (idol) spring; an artisan
 made it, and no God is it; so then shall it be-
 come broken in splinters—that calf of Samaria.
 For the wind do they sow, and the whirlwind
 7 shall they reap; (their seed) bringeth no standing
 corn; the plant yieldeth no meal; but should it
 8 yield, snarers would sweep it up. Swallow-
 ed up is Israel: now are they among the na-
 tions as a vessel without any value. For they
 9 are needs gone up to Assyria, they who like a
 wild ass should dwell alone; Ephraim spendeth
 10 lovers' gifts. But even though they should spend
 10 gifts among the nations, now will I gather them;
 and they shall be humbled a little through the
 11 violence of the king of Assyria. Baalim, Israel
 hath multiplied altars to sin, the altars have been
 12 unto him the means of sinning. I ever wrote
 down for him the great things of my law; but
 as a strange thing are they accounted. My
 13 sacrificial offerings they slay as common flesh
 that they may eat it; the Lord accepteth them not
 in favour; nor will he remember their iniquity,
 and visit their sins; they shall indeed return
 to Egypt. For Israel forgot his Maker, and built
 14 palaces; and Judah multiplied fortified cities;
 but I will send a fire among his cities, and it
 shall devour their fine edifices.

CHAPTER IX.

1 ¶ Repelce not, O Israel, for gladness as other
 people; for thou art gone astray unfaithful to
 thy God; thou hast loved the wages of sin upon
 every corn-filled threshing-floor. The threshing-
 2 floor and the wine-press shall not feed them, and
 the new wine shall deceive them. They shall not
 3 dwell in the land of the Lord; but Ephraim shall
 return to Egypt, and in Assyria will they eat
 unclean things; they shall not be pleased with
 4 the Lord, and (their offerings) shall not be bring-
 ing unto him; their sacrifices shall be unto them
 as the bread of mourners; all that eat thereof
 shall be polluted; for this their food can only
 be for themselves, it shall not come into the house
 of the Lord. What will ye do on the day of the

6 להם כמקמי על על לחיהם ואם אלו איביל: לא ישוב ה
 7 תבא ארץ מצרים ובתוך תוא מלכו כי מאן לשוב: והלה
 8 תרב בערו ובלתה כרו ובלתה מאצמותיהם: ועמי
 9 תלואם למשבותי ואליעל יקראו יחד לא חלום: אך
 10 אתוך אפרים אמנך ישראל אך אתוך בארמה אשימה
 11 כצבאים הנפך על לבי יחד נכמרו נחמי: לא אעשה
 12 חרון אפי לא אשוב לשתת אפרים כי אל אבי ולא
 13 איש בקרבך קדוש ולא אבוא בעיר: אחר יתה לבי
 14 כארתי ישאן כידוא ישאן וחררו בניס מים: חררו
 15 כצפור ממצרים וכיונה מארץ אשר והושבותם על-
 16 בתיכם באסיה:

CAP. XII. יב

1 א סבבני בכחש אפרים ובכרמה בית ישראל ותודה עד
 2 רך עסאל ועסקדושים נאמן: אפרים רעה רוח ורעה
 3 קדים כל-היום טוב וישך רבה וברית עמיאשור יברת
 4 ושמן מצרים יבל: ורוב לוחה עמיאשור ולפקר על
 5 יעקב בדרקיו כפעליו ישיב לי: בכסן עקב את-אחי
 6 ובאנו שנה את-אלהים: וישר אל-מלאך וקבל בכה
 7 ותתהדרו ביהואל ימצאו וישם ודבר עמנו: ותודה
 8 אלתי הנבואות יהוה וברו: ואתה באלתך תשוב חסד
 9 ומשפט שמר וקנה אל-אלתך חסד: כסן בידו מאנץ
 10 מרמה למשק אהב: נאמר אפרים אך עשרתי מצאתי
 11 און לי כל-ימי לא ימצא-לי עון אשר-חטא: ואנכי
 12 יהוה אלתי מארץ מצרים עד אשר-בך באהלים כמי
 13 מועד: וברכתי על-הכבאים ואנכי חנון הרחמי וברך
 14 הכבאים אדם: אמינלעך און אד-טוא היו כפולל
 15 שורים וברו עמי מובחום כבלים על הלמי שרי: וברכה
 16 יעקב שרה ארם ועבר ישראל באשה ובאשה שמר:
 17 ובנביא העלה יהוה את-ישראל ממצרים ובנביא נשמר:
 18 דבעים אפרים תמרתים ודמו עליו יוש ותרפס ישיב
 19 לו אנוני:

CAP. XIII. יג

1 כדבר אפרים רתת נשא הוא בישראל ויאשם כפעל
 2 רמת: ועתה ו יספו לחטא ויעשו להם מסכה כמססם
 3 לפתונם עצבים מעשה חרשים כלה להם הם אמרים
 4 ובתו אדם עקלים ישקון: לבן יהו כעז-בקר וכסל
 5 משכים הלך כמץ יעמר מלון וכישון בארבה: ואנכי
 6 יהוה אלתיך מארץ מצרים ואלהים וזלתי לא תדע
 7 ומישיע אין בלתי: אני דעתיד במדבר בארץ תלאבות: ה
 8 כמדעתם וישבעו שבטי נרם להם גליבן שבחוני:
 9 ואני להם כמחשבתם כומר על-דרך אשר: אמשום
 10 כדב שכול ואקבע סור להם ואכלם שום כלביא תת
 11 השדה בקמנים: שחתך ישראל כרבי בעודך: אתי
 12 כולכך אפאי וישיעך בכל-ערה ושפטך אשר אמרת
 13 תמר-לי מלך ושרים: את-דלך מלך באפי ואקח בעברתי:
 14 צרור עון אפרים צפניה חטאתו: חבל וזלתי: כאו
 15 לו הואבן לא חלם כיעת לא-יממד במשבר בניס:
 16 מיד שאול אדם ממת אאלם אתי דברך מות אתי

6 מועד וליס חנניה: כירחה הלכו משך מצרים
 7 תקבצם מן תהבום מחמד לכספם קימש ירשם חח
 8 באהלים: כאו ימי הפקדה כאו ימי השלם ידעו
 9 ישראל איל הנביא משנע איש הרת על רב עקר ורבה
 10 משטמה: צופה אפרים עסאלתי נביא פח יקוש על-
 11 כד-דרקיו משטמה כבת אלתי: העמקו שחתי כמי
 12 הנבעה וכוור עולם יפחד חטאתם: כענבים במדבר
 13 מצאתי ישראל ככפורה בתאנה כראשיתה ראתי
 14 אבותיכם תמה כאו בעל-פסור ונערו לכשת ויהו
 15 שקוצים כהרבים: אפרים קטף יתשפת כבודם מלכה
 16 ומקטן ומרדון: כי אמינלעך את-בניגים ושבלתיים
 17 מאדם קינסי-אי להם כשורי מרם: אפרים כאשר
 18 ראיתי לצור שתולה כגנה ואפרים להוציא אל-הרג
 19 בניו: תרלהם יהוה מודתתן תרלהם חס משכיל
 20 וישיב צמקום: כד-רעתם כפולל כרשם שנאתים על
 21 רע מעלליהם מבתי ארשם לא אספה אהבתם כל-
 22 שריתם סודרים: תהה אפרים שרשת ימש פרי כלה
 23 ויעשו גם כי ילדון וממתי מחמד כמנס: מאדם אלתי
 24 כי לא שמעו לי ויהו נדרים בניס:

CAP. X.

1 נסן מוקן ישראל פרי ושה-לו פרב לפרוי הרבה
 2 למובחוח כטוב לארץ והיבו מצבות: חלק להם עתה
 3 ויאשמו הוא יערף מובחוחם ושרד מצבותם: כי עתה
 4 ואמרו אין מלך לט כי לא ראנו את-יהוה ותמלך מה
 5 יעשה-לנו: דברו דברים אלוה שוא כרת כרת ופכה
 6 כראש משפט על תלמי שר: לעגלות בית און יערו
 7 שבו שמרון כראבל עליו עמו וכמרו עליו יגלו על-
 8 כבודו כירגלה ממש: גם אמותו לאשור וכל מנהל למלך
 9 ירב כשנה אפרים יקח ויבוש ישראל מעצתי: נדמה
 10 שמרון מלכה כקנף על-פירמים: וישמרו כמות און
 11 חטאת ישראל קוץ תרדד יעלה על-מובחוחתם ואמרו
 12 להרים כפנו ולקבועת נפלו עלינו: מימי הנבעה
 13 חטאת ישראל שם עמדו לא-חשיגים כנבעה מלחמה
 14 על-בני עלה: כאותי ואפרים ואספו עליהם עמים כאסרם
 15 לשתו עיתום: ואפרים עגלה מוקמה את-בתי להוש ואני
 16 עברתי על-שוב צוארה ארביב אפרים תרוש ויתרה
 17 וישר-לו יעקב: ורעו להם לצדקה קצרו לפי-חסר ערו
 18 להם ער ועת לריוש את-יהוה ער-בוא יהוה צדק להם:
 19 חרשתם-דשעו שולתה שרתם אכלתם פרי-חש כר
 20 כשחתה ישר כבד כבודך: וכאם שאון כעמית וכל
 21 מבצרת יודך קשה שלמן בית ארבל כיום מלחמה
 22 אם על-בניס ורשוע: ככה נשח להם בית-אל מפני רעת
 23 רעתכם בשחר נדמה נדמה מלך ישראל:

CAP. XI. יא

1 כי נער ישראל ואהבו ומצרים כראתי לבני: כראו
 2 להם מן הלכו מפניהם לבקלים וזכו ולפסלים וקטרו:
 3 ואנכי תרגלתי לאפרים קחם על-רוחעמי ולא ידעו כי
 4 רפאתים: כחבל אדם אמשכם כעבותות אהבה ואהב

appointed festival, and on the day of the feast of
 6 the Lord? For, lo, they are gone forth because
 of the desolation: Egypt will gather them up,
 Moph will bury them: the pleasant chambers for
 their silver,—these shall nettles take possession of:
 7 thorns shall grow in their tents. Come are the
 days of the visitation, come are the days of thy
 recompense: this shall Israel experience; a fool
 was the prophet, mad the inspired man, because
 8 of the greatness of thy iniquity, and the great
 hatefulness. The watchman of Ephraim with my
 God, the prophet, was a snare of the fowler on
 all his ways, a hateful thing in the house of his
 9 god. They are deeply corrupt, as in the days of
 Gib'ah: he will remember their iniquity, he will
 10 visit their sins. But I thought, they in the wilder-
 ness had I found Israel; as the first ripe fruit on the
 fig-tree in the first of the season had I seen your
 fathers; but they too went to Ba'al-pe'or, and
 11 devoted themselves unto that shameful idol, and
 because abominations as those they loved. As for
 Ephraim, their glory shall fly away like a bird;
 there is no more birth, and no pregnancy, and
 12 no conception. But I thought, they in the wilder-
 ness up their children, yet would I bereave them, that
 there should be no man; yea, I also to them-
 13 selves, when I depart from them! Ephraim, as I
 have seen him like Tyre, planted in a pleasant
 meadow,—yet this Ephraim shall lead forth to
 14 the murderer his children. Give them, O Lord,
 what thou wilt give, give them a miscarrying
 15 womb and dried-up breasts. In the wilderness
 is in Gilgal; for there (hearth) to hate them;
 for the wickedness of their doings will I drive
 them out of my house; I will love them no far-
 16 ther; all their princes are rebels. Smitten is
 Ephraim, their root is dried up, they shall bear
 no fruit; yea, though they should bring forth,
 yet would I slay the beloved fruit of their body.
 17 For God will reject them, because they did not
 hearken unto him; and they shall be wanderers
 among the nations.

CHAPTER X.

1 ¶ An emptied vine is Israel; how should he
 bring forth fruit for himself? the more numerous
 was his fruit the more he increased the altars;
 the more prosperous was his land, the more they
 2 made good their status; but their heart is divided; now
 shall they bear their guilt; this will break down
 3 their altars, will devastate their statuses. For
 now will they say, We have no king; because we
 fear not the Lord; and the king—what can he do
 4 for us? They have spoken (vain) words, swear-
 ing falsely in making a covenant; therefore spring-
 5 eth up the punishment as poison in the furrows
 of the field. For the altars of Beth-aven are ter-
 rified the inhabitants of Samaria; yea, the people
 thereof mourn over them, and also its false
 6 priests that (before) rejoiced over them, for its
 glory, because it is departed from it. Also this
 shall be carried unto Assyria for a present to the
 contentious king; Ephraim shall receive shame,
 and Israel shall be ashamed because of his own
 7 counsel. As for Samaria, her king shall vanish
 like the foam upon the surface of the water.
 8 And destroyed shall be the high-places of Aven,
 (the cause of) the sin of Israel; the thorn and
 the thistle shall grow upon their altars; and they
 shall say to the mountains, Cover us; and to the
 9 hills, Fall upon us. ¶ More than in the days of
 Gib'ah hast thou sinned, O Israel! there thy
 food; and the battle in Gib'ah against the chil-
 10 dren of wickedness did not overtake them. (But
 now) after my desire will I chastise them; and
 the people shall be gathered against them, when
 they harness them (for labor) in their two fur-
 11 rows. And Ephraim is as a well-taught heifer
 that loveth to tread out the corn; and I passed
 over her fair neck; now will I make Ephraim
 12 draw the wagon, Judah shall plough, and Jacob
 shall haul the fire for the enemy; now thou
 for yourselves after righteousness, that you may
 reap (the fruit) of kindness; cultivate your fal-
 low field; for it is time to seek the Lord, till
 he come and rain righteousness down for you.
 13 (But) ye have ploughed wickedness, iniquity have
 ye reaped, ye have eaten the fruit of lies; because
 thou didst trust in thy own way; in the multitude
 14 of thy mighty men. Therefore shall a tumult arise
 among thy people, and all thy fortresses shall
 be wasted, as Shalman devastated Beth-abel on the
 15 pieces upon her children. The like of this doth
 Beth-el procure unto you because of your great
 wickedness; in the early morning shall utterly
 pass away the king of Israel.

CHAPTER XI.

1 When Israel was yet young, then I loved him,
 2 and out of Egypt did I call my son. The
 (prophets) called them; but the more they went
 from them; unto the Be'alim would they sacrifice,
 and to the graven images would they burn incense.
 3 Yet I myself appointed a leader for Ephraim, who
 took them up in his arms; but they would not
 4 acknowledge that I healed them. With human
 cords I ever drew them forward, with leading-

strings of love; and I was to them as those that
 lit off the yoke from their jaws, and I held out
 unto them food. He should not return unto the 5
 land of Egypt; yet (now) is the Assyrian his king;
 because they refused to repent. And the sword 6
 shall fall on his cities, and shall make an end of
 his boukhs, and consume them, because of their
 (evil) counsels. For my people are now bent on 7
 a backsliding from me; and though upward to the
 heavens, they altogether will not elevate themselves.
 How shall I give thee up Ephraim? how shall I 8
 surrender thee, Israel? how shall I make thee as
 Admah? how shall I change thee as Zeboyim?
 turned is my heart within me, all my compassion
 is kindled together. I will not execute the 9
 fierceness of my anger, I will not again destroy
 Ephraim; for God am I, and not man; the Holy
 One in the midst of thee, and I will not come
 with an enemy's hatred. They shall follow after 10
 the Lord, when he will roar like a lion; for he
 will roar, and the children shall hasten together
 from the west; They shall hasten together as birds 11
 or of Egypt, and as doves out of the land of As-
 syria, and I will cause them to dwell in their
 houses, saith the Lord.

CHAPTER XII.

¶ With lies hath Ephraim encompassed me about, 1
 and with deceit, the house of Israel; but Judah
 yet ruled with God, and is faithful to the Holy
 One. Ephraim feedeth on his anger, Yeth 2
 east wind; the whole day he increaseth deceit and
 corruption; and a covenant do they make with
 Assyria, and oil is carried into Egypt. But with 3
 Judah also hath the Lord (to hold) a controversy;
 and to punish Jacob according to his ways, ac-
 4 cording to his doings will he recompense him.
 In the womb he took his brother by the heel, and 4
 in his strength he strove with an angel. Yeth 5
 strove with an angel, and prevailed; he went,
 and made supplication unto him; in Beth-el he
 should find him, and there he will speak with us.
 And the Lord God of hosts, the Eternal One in 6
 his memorial. Therefore do thou return to thy 7
 God; keep goodness and justice, and wait on thy
 God continually. But like a merchant, who hath 8
 the balances of deceit in his hand, loving to
 overreach, Did Ephraim say, I am certainly be- 9
 come rich, I have acquired substance unto myself;
 it is all through my labors; they will find no in-
 10 quity in me, that could be sin. And I am the
 Lord thy God from the land of Egypt; I will yet
 make thee dwell in tents, as in the days of an-
 11 tiquity. And I have spoken through the prophets,
 and myself have multiplied visions, and by the
 means of the prophets have I spoken in similitu-
 12 tudes. If in Gil'ad there was misfortune, (it is
 because) there was naught but idolatry; in Gilgal
 they sacrificed bullocks (to idols); their altars
 also are as stone-heaps on the furrows of the
 13 fields. And Jacob fled into the fields of Syria,
 and Israel served for a wife, and for a wife he
 kept (the flocks). And by a prophet did the Lord 14
 bring Israel out of Egypt, and by a prophet was
 he guarded. (Yet) Ephraim provoked (him) to 15
 anger most bitterly; therefore will his Lord cast
 his blood-guiltiness upon him, and his reproach will
 he recompense unto him.

CHAPTER XIII.

¶ When once Ephraim spoke, (all) trembled, so 1
 high was he exalted in Israel; but he offended
 through Ba'al, and he died. And now they yet 2
 continue to sin, and have made themselves molten
 images of their silver, idols according to their
 own imagining, every one of them the work of
 the artisan; they say to them, They that sacrifice
 men may kiss the calves. Therefore shall they 3
 be as the morning cloud, and as the dew that
 early passeth away, as the chaff that is driven
 by the whirlwind out of the threshing-floor, and
 as smoke that goeth out of a window. Yet am I a 4
 God from the land of Egypt; and no god but me
 shalt thou know, and there is no saviour beside
 me. I myself did provide for thee in the wilder- 5
 ness, in the land of great drought. When they 6
 came to their pasture, they became sated; they
 were sated, and their heart was lifted up; there- 7
 fore have they forgotten me. And now will I 8
 be unto them as a lion; as a leopard will I lie in
 wait by the way. I will meet them as a bear 8
 bereaved of her whelps, and I will rend their
 closed-up heart; and I will devour them there like
 a lioness, the beasts of the field shall rend them.
 Thou hast destroyed thyself, O Israel; for against 9
 me, against thy helper (didst thou rebel). There 10
 thou is now thy king, that he may say, there is
 in all thy cities? and thy judges, since thou saidst,
 Give me a king, and princes? I give thee a king 11
 in my anger, and take him away in my wrath.
 ¶ Bound up is the iniquity of Ephraim, treasured 12
 up is his sin. The pains of a travailing woman 13
 shall come upon him; he is an unwise son, for he
 will not remain steadfast at the breaking forth 14
 of the grave would I ransom them, from death
 would I redeem them; (but now) where are thy

CAP. II. ב

תקניו שיפד בציון והרעו כבוד קדשו ויגזו כל ישיבי
 הארץ ויפא ויסתנה כי קרוב: זום חשך נאפלה זום
 עון וגרל פשתר פדש ערלהרים עם רב ועצום כמדו
 לא נהה מרעהולם ואחריו לא יוסף ערשני דור נדורו
 לפניו אכלה אש ואחריו תלכה להבה כמדעתי הארץ
 לפניו ואחריו מדבר שמימה וגם פלטה לא איתחה לו:
 כמראה סוסים מדארו וכפדשים כן ידעו: כקול
 מדקבות על דאשי החרים ויכדון כקול לבב אש אכלה
 קש כעם עצום ערוך מלחמה: מקניו יחילו עמים כל
 פנים קבצו פאדור: כנבורים ורען באנשי מלחמה
 יצלו חמה ואיש בדרקו ילכון ולא יגשון ארחתום:
 ואיש אחיו לא יתחזן עבר במסלתו ילכון ובעד השלח
 יפלו לא יבצעו: בעד ישכן בחומה ורעון בקתום יצלו
 בעד תחלוטם יבאו כנב: לפניו נהה ארצו עשוי יצלו
 שמש ורח קדרו ויבקים אספי נהם: תדה נתן כולו
 לפני חילו כי רב מאד מהגרו כי יצום עשה דברו כי
 גדול ויסתנה ונרא מאד ופי יכילט: וגם עשה נאם:
 ודה שבו ערי ככל לבבכם וכעום וככבי וכמספר:

וקרצו לבבכם ואל יבדריכם ושובו אליהנה אלהיכם
 כרתעון ורחם הוא ארד אפם ויבטיחם ויחם על
 הרעה: מי ודע ישוב נהם והשאר אחריו ברעה
 מיתה וסד לדה אלהים: תקניו שפד בציון
 קרשיוצא קרא עצה: אספיעם קדשו קהל קבצו
 וקנים אספו יצלום וינען שמים וצא חתן מתדורו וכלה
 מתפתה: כן האלים ולמוצה יבכו הנהנים משרתי
 ודה ויאמרו חסה דנה על עמך ואל תתן תלחה
 לתרפה למשליכם נים למה יאמרו כעמים איה
 אלהיכם: וקנא דנה לארצו תמל על עמי: עני דנה
 ויאמר לעמו הניי שלח לכם אתי הנין ותתרוש ותיבחר
 ושבעתם אתו ולא יאמרו אתכם עוד תרפה כמים: ואת
 הצפוני ארחיק מעליכם והרחתו אל ארצן ציה ושמימה
 את פניו אליהם הקרמו וספו אליהם הארצו ושלח
 באשו ותלע צחיתו כי יהדיל לששית: אלתירא אדמה
 גילו ושמחי כיהנהיל דנה לששית: אלתירא בהמות
 שדי כי רשא נאות מדבר כרעין נשא פרוי האנה ונפן
 נתנו חילם: ובני ציון ילכו ושמתו בידה אלהיכם כי
 נתן לכם אתי המרה לצרקה ויורד לכם נשם מורה
 ומקוש בראשון: וקלאו תרעית בר והשיו תוקבים
 תירוש ועצה: ושלמתי לכם אתי השנים אשר אכל
 הארבה חלק ותחסי ותעום חילו הגדול אשר שלחתי
 אצלכם ואכלתם אכול ושבוו ואל תלמם את שם דנה
 אלהיכם אשר עשה עמכם להפלא ולא יבשו עמי
 לעולם: ונדעם כי בקרב ישראל אני ואני דנה
 אלהיכם ואני עוד ולא יבשו עמי לעולם:

CAP. III. ג

ודנה אחר כן אשפך אתי חילי על כל בשר ונבא
 כעבים ויהותכם וקניכם תלמתי בתורכם

כקבך שאיל נהם יסתר מעיני: כי הוא כן אתם ופרי
 יבוא קדים רוח ודה ממדבר עלה ובוש מקדו ותחב
 מעיני הוא יסשה אוצר בלבלו חמדה:

CAP. XIV. ד

האשם שמרו כן ברתה באלהיך כחבד יפלו על ליהם
 וקשוו וירוחו ויבצעו: ישובה ישראל עד דנה
 אלהיך כי קשלה בענוד: קרו עמכם רברים ושובו אל
 דנה אמרו אליו כל חשוא עון וקדשוב ושלמה פרים
 שפתיו: אשר לא וישענו על סוס לא נרלב ולא
 נאמר עוד אלהי למעשה דינו אשר בך ויחם ויחם:
 ארפא משובתם אהבם נרבה כי שב אפי מנט: אהיה
 כסל ל ישראל יסרה כשושנה וד שרשוו בלבנון: וכלו
 וינקוהו ודה כות ידו ויהי לו בלבנון: ישובו ישוב
 בצלו חיו דגן ופרו כנפן וברו כיון לבנון: אפרים
 מודלי עוד לעצבים אני עמתי ואשורתי אני כבודש רעון
 ממני פרתו נמצא: מי חקם וגו' אלה נכון ודעם כי
 ישרים דרכי ודה ותיקום וכלו כם ופשיעם וישלו כם:

יואל

CAP. I. א

ודבר דנה אשר היה אליו אל כדפתואל: שמער
 ואח תקנים ותאזני כל וישבי הארץ הנהנה ואח
 כי מים ואם כימי אהיכם: עליה לבניכם ספרו ויבנים
 לבניכם ויניהם לזור אור: יתר הגום אכל הארבה
 ויתר הארבה אכל הילק ויתר הילק אכל החסיל:
 ה תקצו שפורים ובכו ותוללו בל שתי ין על עסם כי
 נכרת מסיכם: כרעו עליה על ארצו עצום ואן מספר
 שעו שני ארה ומחלעות בלא לו: שם נפני לשמה
 ותאנתו לקצפה השחן ושלף הלבני שרעיה:
 אלי כבתולה הנהי שחן על בעל נהיה: הכרת מנה
 ונסך מבית דנה אכלו הנהנים משרתי דנה: שד
 שדה אכלה אדמה כי שד דגן חובש חירוש אמלל
 יצרה: הובשו אפרים חילו כרמים עליהנה ועל
 שטרה כי אכד קצר שדה: הגפן הובישה ותחאנה
 אמללה רמון גסתמר ותפוח כל יצו השדה יבשו כי
 הובש ששון מדבני אום: חגרו וכספה הנהנים
 חילו משרתי מוכח באו לינו בשקים משרתי אלה
 כי נמנע מבית אלהיכם מנהה ונסך: קדשו צום
 קרא עצה אספו וקנים כל ישובי הארץ בית דנה
 אלהיכם יעקן אליהם: אהיה ליגם כי קרוב זום
 דנה ובשר משני יבוא: קלאו ער עיני אכל נכרת
 מבית אלהי שמהה וניל: עבשו פרוות תחת
 כפרתים ושמו אצרות נהרסו מנרות כי הובש דגן:
 מהינאנה כהמה נכבו ערתי בקר כי אין מרעה להם
 גסיערתי הצאן נאשמו: אלה דנה אקרא כראש אכלה
 נאות מדבר ולדה להנה כל יצו השדה: גסיהמת
 שדה חרבו אלה כי יבשו אפניו מים ואש אכלה
 נאות התיקרי:

plagues, O death, where is thy pestilence, O grave? compassion shall be hidden from my eyes. Though he grow luxuriantly in the green meadows, the east wind shall come, the wind of the Lord, rising up from the wilderness, and his spring shall become dry, and his fountain shall be dried up: the same shall plunder the treasure of all precious vessels.

CHAPTER XIV.

1 Samaria shall meet her punishment; for she rebelled against her God: by the sword shall they fall; their infants shall be dashed in pieces, and their pregnant women shall be ripped up. ¶ Return, O Israel, even unto the Lord thy God; for thou hast stumbled through thy iniquity. Take with you swords, and return to the Lord; say unto him, 'Pardon all our iniquity, and accept (our return) to good; and let us repay the steers (of sacrifice) with (the prayer of) our lips. Asshur shall not help us; upon horses will we not ride;

and we will no more say, Ye ate our gods, to the work of our hands; for in thee alone the fatherless obtaineth mercy." I will heal their backsiding, I will love them freely; for my anger is turned away from them. I will be as the dew unto Israel; he shall bloom as the lily; and he shall strike his roots as (the forests of) Lebanon. His suckers shall spread out, and his beauty shall be as that of the olive-tree and his smell as that of the Lebanon. They shall return (that sat under his shade; they shall revive as corn, and bloom as the vine; the scent of which shall be as that of the wine of Lebanon Ephraim (shall say), that have I to do any more with idols? I have answered, and will observe him; I will be (to him) like a green fir-tree; through me it is thy fruit found. Who is wise, that he may understand these things? Intelligent, that he may know them? for righteous are the ways of the Lord; and the just shall walk in them; but the transgressors will stumble through them.

THE PROPHECY OF JOEL.

CHAPTER I.

1 ¶ The word of the Lord that came to Joël the son of Pethuël. Hear this, ye old men, and give ear, all ye inhabitants of the land. Did ever such a thing as this come to pass in your days, or ever in the days of your fathers? Tell ye of it to your children, and let your children tell it to their children, and their children to another generation. What the caterpillar left hath the locust eaten; and what the locust left hath the cankerworm eaten; and that which the cankerworm left hath the cricket eaten. Wake up ye drunkards, and weep; and wail, all ye drinkers of wine, because of the sweet new wine, that it is taken away from your mouth. For a nation is come up over my land, strong, and without number; its teeth are the teeth of a lion, and it hath the cutting-teeth of the lioness. It hath laid my vine waste, and barked my fig-tree; it hath peeled it clean bare, and cast it down; made white are its light branches. Lament like a virgin girded with sack-cloth for the betrothed of her youth. Cut off are the meat-offering and the drink-offering from the house of the Lord; now mourn the priests, the ministers of the Lord. Wasted is the field, the land morneth; for wasted is the corn; dried up is the new wine; withered is the oil. Be ashamed, O ye vinedressers; wail, O ye dressers, for the wheat and for the barley; because lost is the harvest of the field. The vine is made ashamed, and the fig-tree is withered; the pomegranate-tree, the palm-tree also, and the apple-tree, even all the trees of the field, are dried up; because joy hath ceased from the children of men. ¶ Gird yourselves with sack-cloth, and lament, ye priests; wail, ye ministers of the altar; come, remain all night in sackcloth, ye ministers of my God; for there are withholden from the house of your God the meat-offering and the drink-offering. Sanctify ye a fast, proclaim a solemn assembly, gather the elders, all the inhabitants of the land, into the house of the Lord your God, and cry aloud unto the Lord. Alas for the day! for the day of the Lord is at hand, and like destruction from the Almighty will it come. Is not before our eyes the food cut off, from the house of our God joy and gladness? The grains of seed are rotten under their clods, laid desolate are the garners, pulled down are the barns; for the corn is dried up. How do the beasts groan! how do the herds of the royal stables, and the flocks of sheep are made to perish. To thee O Lord, will I cry; for the fire hath devoured the pastures of the wilderness, and the flame hath singed all the trees of the field. Also the beasts of the field cry unto thee panting; for the brooks of waters are dried up, and a fire hath devoured the pastures of the

CHAPTER II.

1 ¶ Blow ye the cornet in Zion, and sound an alarm on my holy mount; let all the inhabitants of the land tremble; for the day of the Lord cometh, for it is nigh; it is a day of darkness and of gloom, a day of clouds and of tempestuous obscurity, like the morning-dawn spread out upon the mountains: a people numerous and strong, the like of which hath never been and after it there will be none any more, even to the years of all coming generations. Before it devoureth a fire; and behind it singeth a flame; like the garden of Eden was for land before it (came), and after it is a desolate wilderness; yea, and nothing escapeth from it. Like the appearance of horses is its appearance; and like horsemen, so do they run. Like the noise of chariots on the tops of mountains do they leap; they are like the noise of a flame of fire consuming the stubble, as a strong people arrayed for a battle. ¶ At its presents the people are much pained;

all the faces are covered with blackness. Like mighty men do they run; like men of war they climb up a wall; and they march every one on his own ways, and they turn not aside on their paths. And they do not press one another; every one on his beaten track do they go forward; and they pass through between warlike weapons, and change not their purpose. Into the city they hasten forward; on the wall they run; into the houses they climb up; through the windows they make their entrance like a thief. Before them treadeth the earth; the heavens quake; the sun and the moon are obscured, and the stars withdraw their brightness. And the Lord uttereth his voice before his army; for very numerous is his camp; strong is he that executeth his word; for great is the day of the Lord and very terrible; and who is able to endure it? But even now also, saith the Lord, return ye fully to me with all your heart, with fasting, and with weeping, and with mourning; And rend your heart, and your garments, and return unto the Lord your God; for gracious and merciful is he, long-suffering, and of great kindness, and he bethinketh himself of the evil. He that is conscious (of guilt), let him return and repent; when (the plague) may leave behind it a blessing; even a meat-offering and a drink-offering unto the Lord your God. ¶ Blow the cornet in Zion, sanctify a fast, proclaim a solemn assembly; Gather the people, sanctify the congregation, assemble the elders, gather the children, and those that suck the breasts; let the bridegroom go forth out of his chamber, and the bride out of her closet. Between the porch and the altar, let the priests weep, the ministers of the Lord, and let them say, O Lord, thy people, and give not up thy heritage to reproach, for nations to make a by-word of them; wherefore should they say among the people, Where is their God? And the Lord was zealous for his land, and he had pity for his people. And the Lord answered and said unto his people, O Benjamin, I will ascend, and my pavilion shall come up, because it hath done great things." Fear not, O land; be glad and rejoice; for the Lord hath done great things. Be not afraid, ye beasts of the field; for the pastures of the wilderness have become green; for the tree beareth its fruit, the fig-tree and the vine yield their strength. And ye children of Zion, be glad, and rejoice in the Lord your God; for he hath given you the first rain in beneficence, and he hath caused to come down for you the rain, the first rain, and the latter rain in the first (month). And the threshing-floors are full of corn, and the vats overflow with young wine and oil. And I will repay to you (the years (in) which the locust hath eaten (all) with the cankerworm, and your vine and the caterpillar, my great army, which I had sent against you. And ye shall eat in plenty, and be satisfied, and praise the name of the Lord your God, who hath dealt wondrously with you; and my people shall not be made ashamed unto eternity. And ye shall know that I am in the midst of Israel, and that I am the Lord your God, and none else, and my people shall not be made ashamed unto eternity.

CHAPTER III.

¶ And it shall come to pass after this, that I will pour out my spirit over all flesh; and your sons and your daughters shall prophesy; your old men shall dream dreams: your young men shall

2 ישאן ומדושלם ימן קילו ואכלו נאות הרעים וקש
 ראש הכרמל: **כה** אמר יהוה על־שלישה פשעי
 דמשק ועל־ארבעה לא אשיבני על־דעם כדעצת
 חפנול את־הגלעד: ושלחתי אש בבית הוואל ואכלה
 ארמנות כדחברד: ושברתי כרות דמשק וחברתי יושב
 מבקעת־אזן ותומך שבט מבית עזון וגלו עמאכם קריה
 אמר יהוה: **כה** אמר יהוה על־שלישה פשעי עוה
 ועל־ארבעה לא אשיבני על־הגלותם גלות שלמה

7 להסער לארס: ושלחתי אש בחומת ענה ואכלה
 ארמנותיה: וחברתי יושב מאשדוד ותומך שבט מאשקלון
 תשיבותי ידו על־עקרון ואכדו שארית פלשתים אמר
 אדני יהוה: **כה** אמר יהוה על־שלישה פשעי־ע
 ועל־ארבעה לא אשיבני על־הסניחם גלות שלמה
 לארס וגלו וברו כרות אום: ושלחתי אש בחומת צר
 ואכלה ארמנותיה: **כה** אמר יהוה על־שלישה
 פשעי ארס ועל־ארבעה לא אשיבני על־רדפי כרוב
 אתון ושפת חמיו ונשרך ליד אפי ונברתי פמרה־נח:
 ושלחתי אש בחומת ואכלה ארמנות כצדה: **כה**
 אמר יהוה על־שלישה פשעי בני־צמון ועל־ארבעה
 לא אשיבני על־בקעם הרות הגלעד למען הרתיב את
 גבולם: והצתי אש בחומת רבה ואכלה ארמנותיה:
 בתרועה כיום מלחמה כעשר כיום סבחה: והלך מלכם
 בעגלה היא ושורו יהוה אמר יהוה:

CAP. II. ב

א **כה** אמר יהוה על־שלישה פשעי מואב ועל־ארבעה לא
 אשיבני על־שרפו עצמות מלך־ארס לשרד: ושלחתי
 אש במואב ואכלה ארמנות הכריות ומת בשאן מואב
 בתרועה בקול שופר: והכרתי שופט מקרבתי וכל־שריה
 אדרזו: עמו אמר יהוה: **כה** אמר יהוה על־שלישה
 פשעי יהודה ועל־ארבעה לא אשיבני על־מאסם את
 תורת יהוה וחקיו לא שמרו ונחשם פגיהם אשר
 הלכו אבותם אחריהם: ושלחתי אש ביהודה ואכלה
 ארמנות ירושלים: **כה** אמר יהוה על־שלישה
 פשעי ישראל ועל־ארבעה לא אשיבני על־מכרם בכסף
 צדיק ואביון בעבור נעלים: השאפים על־צדקיהו
 כראש דלים ודרך עניים ימו ואיש וגבולו אל
 הגירה למען חלל את־שם קדשו: ועל־בגדים חבלים
 ישו אצל כל־מוכח וכן עושים ושתו בית אלהתם:
 ואנכי השמתי את־האמור מפניכם אשר נבזה ארסם
 גבור וחסן הוא כאלונים ואשמד פרו ממעל ושרשו
 מתחת: ואנכי העלתי אתכם מערץ מצרים ואילך
 אתכם כמדבר ארבעים שנה לדעת את־ארץ האמרי:
 ואקום מבניכם לנביאים ומבחרתכם לגורים האף אין
 זאת בני ישראל נאסדוה. ותשקו את־הגורים ג
 ועל־הנביאים ציתם לאמר לא נתבאי: תמי אנכי מעיק
 תחתיתם כאשר מעיק הגולה המלואה לה עמרי: ואכר
 גמס מקל ותקן לא־אמץ ברו וגבר לא־מלט נפשו:
 ותפש בקשת לא עמד וגל ברנולו לא ימלט ורכב

2 חנינת ראו: וגם על־העבדים ועל־השפחות כמים
 ההמה אשפך את־רחו: ונתחתי מיפתים בשמים
 4 ובארץ הם ראש ותמרות עשן: השמש הפך להשך
 ה ותרח להם לפני בוא יום יהוה הגדול ותערא: והיה
 כל אשר־יקרא בשם יהוה ימלט כי בתרציון וברושלם
 תהיה פליטה כאשר אמר יהוה ובשרידים אשר
 יהוה קרא:

CAP. IV. ד

א **כי** הגה כמים ההמה ובעת ההיא אשר אשוב אתי
 2 שבות יהודה וירושלם: וקבצתי את־כל־הגוים ותודותם
 אל־עמק יהושפט ויושפתי עמם שם על־עמי ונתחתי
 3 ישראל אשר פרו בגוים ואת־ארצי חלקו: ואל־עמי
 ידו טרל ותניו הגלד בונה ותלדה מכרו בין ושתו:
 4 וגם מדיאתם לי צר וצידו וכל גלילות פלשת הגמול
 אתם משלמים עלי ואס־גמלים אתם עלי קל מדהר
 ה אשוב ומלכם כראשכם: אשר־כספי והכי לקחתם
 6 ומחמדי הטבים הבאתם לתוקלכם: ובני יהודה ובני
 ירושלים מכרתם לבני הנוגים למען הרחיקם מעל
 7 גבולם: ונגני מערם מדהמקום אשר־מכרתם אותם
 8 ואת־בנותיכם ביד בני יהודה ומכרום לשפחות את־בניכם
 9 רחוק כי יהוה דבר: קראו־אות בגוים קדשו
 מלחמה היצור הנבורים יעשו כל אנשי המלחמה:
 בתו את־מם לחרבות וממרתיתם לרמחים חלש יאמר
 11 נכור אני: עישו וקאו כל־דגים מסביב וקבצו שמה
 12 הגנת יהוה נבורי: יעורו ועלו הגוים אל־עמק
 יהושפט כי שם אשוב לשפט את־כל־הגוים מסביב:
 13 שלחו מגל כי בשל קצור באו רדו כרמלאה נת השיבו
 14 הקובים כי רבה העתם: המונים המונים בעמק הררוץ
 15 כי קרוב יום יהוה בעמק הררוץ: שמש ויחם קברו
 16 ולבקים אספו נהם: יהוה מציון ישאן ומדושלם ימן
 קולו ורצשו שמים ארץ יהוה פהסה לעמו ומעו לבני
 17 ישראל: וידעם כי אני יהוה אלהתם שכן בעיון הרר
 קדשו והותה ירושלים קדש וזרים לא־יעברכה עוד:
 18 והיה כיום ההוא ישפו ההרים עסם והגבעות
 תלכנה חלב וגל־אפיקו יהודה לבו מים ומעין מבית
 19 יהוה זא השקה את־נחל השטים: מצרים לשממתי
 תהיה וארס למדבר שמה תהיה מחמם בני יהודה:
 כ אשר־שפכו דם־נקיאו בארצם: יהודה לעולם תשבו
 21 וירושלם תרוו וזר: ונקותי דמם לא־נקותי יהודה
 שכן בעיון:

ע מוס

CAPUT I. S

א דבר עמוס אשר־הנה בנקדים מתקוצ אשר הנה על
 ישראל בימי ו עונה מלך־יהודה וביומי רבעם כדיואש
 2 מלך ישראל שקתים לפני הרשי: ויאמר יהוה מציון

2 see visions: And also over the men-servants, and
 3 over the maid-servants in those days will I pour
 4 out my spirit. And I will display wonderful tokens
 5 in the heavens and on the earth, blood, and fire,
 6 and pillars of smoke. The sun shall be changed
 7 into darkness, and the moon into blood, before
 8 the coming of the day of the Lord, the great and
 9 the terrible. And it shall come to pass, that
 10 whosoever shall call on the name of the Lord shall
 11 escape: for on mount Zion and in Jerusalem
 12 there shall be deliverance, as the Lord hath said,
 13 and among the remnant whom the Lord calleth.

CHAPTER IV.

1 For, behold in those days, and in that time,
 2 when I will cause to return the captivity of
 3 Judah and Jerusalem, Then will I assemble all
 4 the nations, and I will bring them down into
 5 the valley of Jehoshaphat, and I will hold judg-
 6 ment with them there because of my people and
 7 my heritage Israel, whom they have scattered
 8 among the nations, and for my land (which) they
 9 have divided out. And for my people did they
 10 cast lots; and gave a boy for a harlot, and
 11 sold a girl for wine, and drank it. And also
 12 ye, what have ye to do with me, O Tyre, and
 13 Zidon, and all ye districts of Philistia is this
 14 the recompense which ye repay me? or do ye
 15 only commence to render me evil?—swiftly and
 16 speedily will I bring back your recompense upon
 17 your own head; Because my silver and my gold
 18 have ye taken, and the handsomest of my precious
 19 things have ye carried into your temples: And
 20 the children of Judah and the children of Jerusalem
 21 have ye sold unto the sons of the Jevanin, in
 22 order to remove them far from their borders.
 23 Behold, I will awaken me out of the place, and
 24 whither ye have sold them, and I will bring
 25 back your recompense upon your own head: And
 26 I will deliver your sons and your daughters into
 27 the hand of the children of Judah, and they

shall sell them to the Sabæans, to a nation far off:
 for the Lord hath spoken it. ¶ Proclaim ye this
 9 among the nations, Prepare war, wake up the
 10 mighty men; let them draw near; let them come
 11 up—all the men of war. Beat your plough-shares
 12 into swords, and your pruning-knives into spears:
 13 let the weak say, I am a hero. Assemble hastily
 14 together, and come, all ye nations from every side,
 15 and gather yourselves together: there doth the
 16 Lord strike down thy mighty ones. Let the nations
 17 awake, and come up to the valley of Jehoshaphat;
 18 for there will I sit to judge all the nations from
 19 every side. Put forth the sickle; for the harvest
 20 is ripe: come, tread down (the grapes); for the
 21 press is full; the vats overflow; for great is their
 22 wickedness. Multitudes, multitudes are in the val-
 23 ley of decision; for near is the day of the Lord
 24 in the valley of decision. Sun and moon are ob-
 25 scured, and stars withdraw their brightness. And
 26 the Lord will cry aloud out of Zion, and from
 27 Jerusalem will he send forth his voice; and the
 28 heavens and the earth shall quake; but the Lord
 29 will be a refuge for his people, and a stronghold
 30 for the children of Israel. So shall ye know that
 31 I am the Lord your God, dwelling on Zion, my holy
 32 mount: and Jerusalem shall be holy, and strangers
 33 shall not pass through her any more. ¶ And it
 34 came to pass on that day, that the mountains
 35 shall drop down sweet new wine, and the hills
 36 shall flow with milk, and all the ravines of Judah
 37 shall flow with water; and a spring shall come
 38 forth out of the house of the Lord, and shall
 39 water the valley of Shittim. Egypt shall become
 40 a desolate land, and Edom shall become a desolate
 41 wilderness; because of the violence against the
 42 children of Judah, in whose midst they have shed
 43 innocent blood. But Judah shall be inhabited for-
 44 ever, and Jerusalem from generation to generation.
 45 And I will avenge their blood that I have not
 46 yet avenged; for the Lord dwelleth in Zion, and they

THE PROPHECY OF AMOS.

CHAPTER I.

1 ¶ The words of 'Amos, who was among the herd-
 2 men of Tekoá, which he foresaw concerning Israel
 3 in the days of 'Uzziyah the king of Judah, and
 4 in the days of Jerobo'am the son of Joash the
 5 king of Israel, two years before the earthquake.
 6 And he said, The Lord will cry aloud out of
 7 his voice, and from Jerusalem will he send forth
 8 his voice; and men shall mourn in the pastures of
 9 the shepherds, and they shall dry up the top of
 10 Carmel. ¶ Thus hath said the Lord, For three
 11 transgressions of Damascus, and for four, will
 12 I not turn away their punishment; because they
 13 have threshed (the inhabitants of) Gil'ad with
 14 threshing instruments of iron; And I will send a
 15 fire into the house of Chazael, which shall devour
 16 the palaces of Ben-hadad. And I will break the
 17 bars of Damascus, and cut off the inhabitants from
 18 the valley of Aven, and him that holdeth the
 19 sceptre from the house of 'Eden; and the people
 20 of Syria shall be exiled unto Kir, saith the Lord.
 21 ¶ Thus hath said the Lord, For three transgres-
 22 sions of Gazzah, and for four, will I not turn
 23 away their punishment; because they carried away
 24 exiles in full numbers, to deliver them up to
 25 'Edom; And I will send a fire against the wall
 26 of Gazzah, which shall devour her palaces. And
 27 I will cut off the inhabitants from Ashdod, and
 28 him that holdeth the sceptre from Ashkelon, and
 29 I will turn my hand against 'Ekron; and the rem-
 30 nant of the Philistines shall perish, saith the Lord
 31 Eternal. ¶ Thus hath said the Lord, For three
 32 transgressions of Tyre, and for four, will I not
 33 turn away their punishment; because they deliv-
 34 ered up the exiles in full numbers to Edom, and
 35 remembered not the brotherly covenant. And
 36 I will send a fire against the walls of Tyre, which
 37 shall devour her palaces. ¶ Thus hath said the
 38 Lrd, For three transgressions of Edom, and for
 39 four, will I not turn away their punishment; be-
 40 cause he pursued with the sword his brother, and
 41 disregarded his mercy, and his anger tore in
 42 pieces continually, and he kept his wrath for ever;
 43 And I will send out a fire against Theman, which
 44 shall devour the palaces of Bozrah. ¶ Thus
 45 hath said the Lord, For three transgressions of
 46 the children of 'Ammon, and for four, will I not
 47 turn away their punishment; because they have
 48 ripped up the pregnant women of Gil'ad, in order
 49 to enlarge their own territory: And I will kindle
 50 a fire within the walls of Rabbah, which shall
 51 devour her palaces, with shouting on the day of

battle, will they storm on the day of the tempest:
 And their king shall go into exile, he and his
 15 princes together, saith the Lord.

CHAPTER II.

¶ Thus hath said the Lord, For three transgres-
 1 sions of Moab, and for four, will I not turn away
 2 their punishment; because he burnt the bones of
 3 the king of Edom into lime; And I will send a fire
 4 against Moab, which shall devour the palaces of
 5 'Feriboth; and M-ab shall die in the tumult, in the
 6 shouting, amidst the sound of the cornet. And I
 7 will cut off the judges from her midst, and I will
 8 slay her princes with him, saith the Lord.
 9 ¶ Thus hath said the Lord, For three transgres-
 10 sions of Judah, and for four, will I not turn away
 11 their punishment; because they have despised the
 12 law of the Lord, and did not keep his statutes, and
 13 their lying idols caused them to err, after which
 14 their fathers had walked; And I will send out a
 15 fire against Judah, which shall devour the palaces
 16 of Jerusalem. ¶ Thus hath said the Lord, For
 17 three transgressions of Israel, and for four, will
 18 I not turn away their punishment; because they
 19 sold for silver the righteous, and the needy for
 20 a pair of shoes; That are eager after the dust
 21 of the earth on the head of the poor, and turn
 22 aside the way of the meek; and a man and his
 23 father will go in unto the same young woman,
 24 in order to profane me, saith the Lord. And ye
 25 have pledged garments they stretch themselves out
 26 every altar, and the wine of the condemned do
 27 they drink in the house of their gods. Yet have
 28 I destroyed the Emorite from before them, whose
 29 height was like the height of cedars, and who was
 30 strong as the oaks; but I destroyed his fruit from
 31 above, and his roots from beneath. And it was
 32 I who have brought you up from the land of Egypt,
 33 and led you forty years through the wilderness,
 34 to take possession of the land of the Emorite.
 35 And I have raised up of your sons for prophets,
 36 and of your young men for nazarites: is it not
 37 even thus, O ye children of Israel? saith the Lord.
 38 But ye have given the nazarites wine to drink:
 39 and concerning the prophets have ye commanded,
 40 saying, Ye shall not prophesy. Behold, I press
 41 down (the ground) under you, as the wagon press-
 42 eth (it) down that is full of sheaves. And refuge
 43 shall vanish from the swift, and the strong shall
 44 not make use of his force, neither shall the mighty
 45 man escape with his life. And he that handleth
 46 the bow shall not be able to stand; and he that
 47 is swift of foot shall not escape; neither shall

במקדשת אלהים את־סלם ואת־עמדה ותהיו כבוד מצל
 משדפה ולא־שבתם עדי ואסד־היה: לכן כה אעשה
 12 לך ישראל עקב כראות אעשה־לך היום לקראת־אלהיך
 13 ישראל: כי הנה יוצר הרים וברא רוח ומעיד לאדם מה־
 שחו עשה שחר עיפה רחוק על־במות ארץ הנה אלקי
 צבאות שמו:

CAP. V. 7

שמעו את־הדבר הזה אשר אנכי נשוא עליכם קונה בית
 * ישראל: נפלה לא־תוסף ליום בתולת ישראל נעשה
 2 על־אדמתה אץ מקומה: כי כה אמר אדני הנה
 3 העיר הוצאת אלה תשאיר מאה והיוצאת מאה תשאיר
 4 עשורה לבית ישראל: כי כה אמר הנה לבית
 5 ישראל הרשועי הווי: ואלת־רדשו בית־אל והגלגל לא
 6 תבאו ובאר שבע לא תעברו כי הגלגל גלה וגלה ובית
 7 אל יהיה לאון: רדשו את־הנה הווי פרוצלח באש
 8 בית יוסף ואכלה ואדמכה לבית־אל: ההפכים ללענה
 9 משפט צדקה לארץ הנה שמו: עשה כמה וכסל והפך
 10 לבער בלעות ויום לילה החשך הקבוא למתים
 11 משפכם על־פני הארץ הנה שמו: הפכלע שר עליו
 12 ושד על־מבצר יבוא: שנוא בשער מוכח ודבר המים
 13 תעבו: לכן יצן בו־שפכם על־דל ומשאית־בר תקחו משע
 14 בתי נזות בתיכם ולא־תשבו בם פרמרתמך נשחתם ולא
 15 תשמו את־ידיכם: כי דעתי רבים פשעכם ונצמים
 16 חמאתיכם צרתי צדתי לקחי כפר ואביזנים בשער המו:
 17 לכן המשכיל בעת ההיא ידם כי עת רעה היא:
 18 דרש־טוב ואל־תע לענן ותהיבן ויהיבן ויהי אלקי
 19 צבאות אתכם כאשר אמרתם: שנא־רדע ואתבו טוב
 20 והצט בשער משפט אולי יתן ויהי אלהי־צבאות
 21 שארית זכר: לכן בזה־אמר הנה אלהי צבאות
 22 אדני בקבל־חבות מספר דבר־הצוה ואמרו דדתי
 23 ובראי אכר אלא־אכל ומספר אלו־יועדי הווי ובקבל־ברמים
 24 מספר כראעך בקרבך אמר הנה: הוי המתאנים
 25 את־יום הנה למה־היה לכם יום הנה היא־חשך ולא
 26 אור: כאשר יעם איש מפני הארץ ופגעו הדב ובא
 27 הבית וסמך ידו על־המזר ונשבו הקטש: הלא־חשך
 28 יום הנה ולא־אור ואפל ולא־נעה לו: שנאתי מאסתי
 29 חניכם ולא ארחם בעצרת־יכם: כי אספולדלי עלות
 30 ומחיתכם לא אצפה ועלם מראיכם לא אביט: הפך
 31 מצלי המון שרוד ומרת נבלה לא אשמע: וצל כפנים
 32 משפט צדקה כגאל איתו: תובחים ומחיה הנשמת
 33 לי במדבר ארבעים שנה בית ישראל: ונשאתם את
 34 סבות מלככם ואת כון צלמכם סוכב אלהיכם אשר
 35 עשיתם לכם: והגלתי ואתכם מהגאה לדמשק אמר
 36 הנה אלהי־צבאות שמו:

CAP. VI. 1

הוי הנשאנים בציון והגשחים בטר שמרון רבוי ראשית
 * העולם ובאו לכם בית ישראל: עברו כלה וראו ולכו
 משם המתרבה והדי נת־פלטשים הנשיבים מה־המקלות

16 הסוס לא ימלט נפשו: ואמין לבו בנטורים ערום יעם
 ביום־ההוא ואסד־היה:

CAP. III. 2

* שמש את־הדבר הזה אשר דבר דעה עליכם בני ישראל
 על בלה־משפחה אשר העלתי מארץ מצרים לאמר:
 2 רק אתכם דעתי מקל משפחות הארמה על־כן אפחד
 3 עליכם את בל־עצתיכם: תולכו שנים ויהו בלתי אסד
 4 ונערו: הנשא ארזה ביער וטרף אין לו היום כפיר
 5 קולו ממענתו בלתי אס־לבר: התפול צפור על־פח
 6 הארץ ומוקש אין לה תעלופיה מה־ראימה ולבד לא
 7 ילכוד: אסד־תכנע שופר בעיר ועם לא תהרו אסד־הנה
 8 רעה בעיר יהיה לא עשה: כי לא יעשה אדני הנה
 9 דבר כי אסלה סודי אסד־בתי נבואים: ארזה שאנ
 10 מי לא ירא אדני הנה דבר מי לא יבא: השמישו
 11 על־ארמנות באשדוד ועל־ארמנות מצרים ואמרו
 12 האספו על־דברי שמרון וראו מהזמת רבות בתורה
 13 ונשוקום בקרבנה: ולא־דעו עשות־נכחה ואסד־היה
 14 האגרים חסם ושד בארמנותיהם: לכן כה אמר
 15 אדני הנה צר וסכוב הארץ והיחד ממך עוף ונבוו
 16 ארמנותי: כה אמר הנה כאשר יצל הרעה מפני
 17 הארץ שמי כרעים או בל־און בן יצלו בני ישראל
 18 העשבים בשמרון בפתא מטה ובדמשק ערש: שמו
 19 והעידו בבית עקב נאס־אדני הנה אלהי הצבאות: כי
 20 ביום פקדי פשע־ישראל עליו ופקדתי על־מבוכות ביתי
 21 אל ונהדעו קרעת המזבח ונפלו לארץ: והביתי בירתי
 22 החורף על־בית הקרן ואבדו בתי השן וספו בתים רבים
 23 ואסד־היה:

CAP. IV. 7

* שמעו־הדבר הזה פרות הבשן אשר בטר שמרון העשקות
 דלים הרצוצות אביזנים האמרות לא־הינכם הביאה
 2 ונשחתה: נשלע אדני הנה בקדשו כי דעה ימים באים
 3 עליכם ונשא אתכם בצלות ואתרתיכן הטרות הוהו:
 4 ופרעים תצאנה אשה נדה והשלכתנה הטרמנה נאס
 5 הנה: כה בית־אל ופשעו הגלגל הרבו לפשעו והביאו
 6 לבער ובהובם לשלשלת ימים מעשר־תיכם: וקמו
 7 מחמין תודה וקראו נדבות השמישו כי כן אבהתם בני
 8 ישראל נאם אדני הנה: וגם אני נחתי לכם נקון
 9 שלום ככל־עריכם וחסר לחם ככל מקומתיכם ולא
 10 שבתם עדי ואסד־היה: וגם אנכי מנעתי מכם את־הנשם
 11 בעוד שלשה חדשים לקצר והמטרתי על־עיר אתה
 12 ועל־עיר אתה לא אמטיר חלקה אתה המטר והלקה
 13 אשר לא־תמטיר עליה חביש: ונתו שתים שלש ערים
 14 אל־עיר אתה לשחות מים ולא שובשו ולא־שבתם עדי
 15 ואסד־היה: הביתי אתכם בשדפון וביקרון הרבות נותיתם
 16 דרמיכם ותאניכם ותינכם ואכל היום ולא־שבתם עדי
 17 ואסד־היה: שלחתי ככם דבר בדרך מצרים דעתי
 18 כהרב בנורים עם שבי סוסים ואעלה באש מקניכם
 19 ובאפכם ולא־שבתם עדי ואסד־היה: הפכתי לכם

16 he that rideth the horse escape with his life. And he that is most courageous hearted among the mighty shall flee away naked on that day, saith the Lord.

CHAPTER III.

1 ¶ Hear this word which the Lord hath spoken concerning you, O children of Israel, concerning the whole family which I have brought up from the land of Egypt, saying, Only you have I loved out of all the families of the earth: therefore will I visit upon you all your iniquities. Will you walk together, except they had agreed (to do so)?
2 Will a lion roar in the forest, when he hath no prey? will a young lion send forth his voice out of his den, unless he have caught something? Can a bird fall in a snare upon the earth, when there is no gin for him? is ever a snare taken up from the ground, when it hath caught nothing at all? Shall a cornet be blown in a city, and the people not become afraid? shall there be evil in a city, and the Lord have not done it?
3 For the Lord Eternal will do nothing, unless he have revealed his secret unto his servants the prophets. The lion hath roared, who will not fear? the Lord Eternal hath spoken, who will not prophesy? Publish at the palaces in Ashdod, and at the palaces in the land of Egypt, and say, Assemble yourselves upon the mountains of Samaria, and behold the great confusions in her midst, and the oppressions (that are) within her. For they know not how to act rightly, saith the Lord, who treasure up violence and robbery in their palaces.
4 Therefore thus hath said the Lord Eternal, The adversary (is there) and surroundeth the land; and he shall bring down from thee thy strength, and thy palaces shall be plundered. Thus hath said the Lord, As the shepherd snatcheth out of the mouth of the lion (at most) two leg-bones, or a tip of the ear: so shall be delivered the children of Israel that sit in Samaria on the corner of a bed, and on Damascus couches. Hear ye, and give warning in the house of Jacob, saith the Lord Eternal, the God of hosts. For on the day when I visit the transgression of Israel upon him, will I also inflict punishment on the altars of Beth-el: and then shall be hewn off the horns of the altar, and they shall fall to the ground. And I will smite the winter-house together with the summer-house: and the houses of ivory shall disappear, and the great houses shall be no more, saith the Lord.

CHAPTER IV.

1 ¶ Hear this word, O ye cows of Bashan, that are on the mount of Samaria, who oppress the poor, who crush the needy, who say to their lords, Bring, and let us drink. Sworn hath the Lord Eternal by his holiness, that, lo, days are coming over you, when men will carry you away with hooks, and your posterity with bishooks. And through breaches in the wall shall ye go out, every one through that before her: and ye shall cast off your proud greatness, saith the Lord.
2 Go then to Beth-el, and transgress; to Gilgal, (and) multiply transgression; and bring in the morning your sacrifices, after three days your tithes: And burn of leaven a sacrifice of thanksgiving, and proclaim, and publish freewill offerings; for so do you love (to do). O ye children of Israel, saith the Lord Eternal, But I also had indeed given you cleanness of teeth in all your cities, and want of bread in all your places: and yet have ye not returned unto me, saith the Lord. And I also had indeed withholden from you the rain, when it was yet three months to the harvest; and I caused it to rain upon one city, and upon another city: I caused it not to rain, one piece of land was rained upon, and another piece whereupon it rained not became dried up. And two or three cities wandered unto one city, to drink water; but they were not satisfied: and yet have ye not returned unto me, saith the Lord. I had smitten you with blasting and mildew; the multitude of your gardens and your vineyards and your fig-trees and your olive-trees did the caterpillar devour: and yet have ye not returned unto me, saith the Lord. I had sent out against you the pestilence after the manner of Egypt: I slew your young men with the sword, together with your captive horses; and I had caused the stench of your camps to ascend even into your nostrils: and yet ye have not returned unto me, saith the Lord. I had produced an overthrow among you, like the overthrow by God of Sodom

and Gomorrah, and ye became like a fire-brand snatched out of the burning: and yet have ye not returned unto me, saith the Lord. ¶ Therefore thus will I do unto thee, O Israel: because then I will do this unto thee, prepare to meet thy God, O Israel. For he that formeth the mountains, and createth the wind, and declareth unto man what is his thought, and maketh the morning-dawn (and) darkness, and treadeth upon the high places of the earth,—The Lord, the God of hosts, is his name.

CHAPTER V.

¶ Hear ye this word which I take up against I you, as a lamentation, O house of Israel. She 2 is fallen, she will not rise again—the virgin of Israel: she is thrown down upon her land; there is none to raise her up. ¶ For thus hath said the Lord Eternal, The City that goeth forth with a thousand shall retain but a hundred, and she that goeth forth with a hundred shall retain but ten, (left) to the house of Israel. ¶ For thus hath said the Lord unto the house of Israel, Seek ye for me, and ye shall live; But seek not for Beth-el, and into Gilgal enter not, and to Beër-sheba do not pass over; for Gilgal shall surely go into exile, and Beth-el shall become naught. Seek for the Lord, and ye shall live: so that he come not suddenly like fire over the house of Joseph, and it devour, and there be none to quench it in Beth-el: Ye who change justice into wormwood, and cast down righteousness to the earth! (But) he maketh the seven stars and Orion, and changeth into morning the shadow of death, and maketh the day dark into night; he it is that calleth for the waters of the sea, and poureth them out over the face of the earth: The Lord is his name: That causeth wasting to prevail against the strong, so that wasting shall come against the fortress. They hate him that rebuketh in the gate, and him that speaketh uprightly they abhor. Therefore forasmuch as you tread down upon the poor, and ye take from him onerous contributions of corn: if ye have built houses of hewn stone, ye shall not dwell in them; if ye have planted pleasant vineyards, ye shall not drink their wine. For I know your manifold transgressions and your numerous sins: ye are those that are the adversaries of the just, that take a ransom, and that wrest (the cause of) the needy in the gate. ¶ Therefore will the intelligent keep silence in that time; for it is an evil time. Seek for the good, and not the evil, in that order that ye may live; and so will the Lord, the God of hosts, be with you, as ye have said. Hate the evil, and love the good, and establish justice firmly in the gate: perhaps the Lord the God of hosts will be gracious unto the remnant of Joseph. ¶ Therefore thus hath said the Eternal, the God of hosts, the Lord, On all public places there is lamentation, and in all the streets they cry, Wo! wo! and they call the husbandmen to mourning, and to lamentation those skilled in waiting. And in all vineyards there is lamentation; for I will pass through thy midst, saith the Lord. ¶ Wo 18 unto you that long for the day of the Lord! for what do you wish the day of the Lord? It is (one) of darkness, and not of light. As if a man were 19 to flee from a lion, and a bear should meet him; and he enter into the house, and lean his hand against the wall, and a serpent should bite him. Behold the day of the Lord is (one) of darkness, and not of light; ye, it is obscure, and hath no brightness. I hate, I dispise your feast-days, and I will not smell (the sacrifices) on your festive assemblies. For though ye should offer me burnt-offerings and your meat-offerings, I will not accept them in favor; and the peace-offerings of your fatted cattle will I not look at. Remove thou from 23 around me the noise of thy songs: and the playing of thy psalteries I will not hear. But let justice roll along like water, and righteousness like a mighty stream. Have ye offered unto me sacrifices and meat-offerings in the wilderness (during) forty years. O house of Israel? Bear then the canopy 26 of your chief idol, and the figure of your images, the star of your god, which ye have made for yourselves. And I will cause you to go into 27 exile far beyond Damascus, saith the Lord, The God of hosts is his name.

CHAPTER VI.

¶ Wo to those that are free from care in Zion, 1 and that are in safety on the mount of Samaria, who are named the chief of the nations, to whom the house of Israel come! Pass ye over unto Calneh, and see; and go from there to Chamath-rabbah; then go down to Gath of the Philistines: whether they be better than these kingdoms? or

ראה עמוס ואמר כלוב קוץ ואמר דעה אלו בא הקוץ
 אל עמי ישראל לא יאסוף עוד עבוד לזו והולילו שרות
 הכול ביום ההוא נאם אדני יהוה רב הפטר בקלמקום
 השליך הם: שמעו זאת השאפים אבון ולשכות
 עוֹרֵי־אָרֶץ: לאמר מתי יצטר החדש וגשביה שבר
 והשבת וגפתה ודבר לתקומו אפה ולהקטיל שגל ולענות
 מאונ מרמה: לקנות דעה באון יצטר אבי־שקה
 ומפל בר נשבר: נשבע דעה באון יצטר אבי־שקה
 לנצח בל־מַצִּיחֵם: העל זאת לאתרו הארץ ואכל
 קל־יושב בה ועלתה כאר בלה ונעשה ונשקה ביאר
 מצרים: והוה ביום ההוא נאם אדני יהוה ונבאתי
 השמש בצררים ונחשתי לארץ ביום אור: והפכתי
 תיגים לאבל וכל־שיריכם לקוה ותעלתי על־כל־העלים
 שכן ועל־כל־ראש קרחה ושמתי כאבל יחד ואח־ריתה
 ביום מר: דעה וימים באים נאם אדני יהוה והשלחתי
 רעב בארץ לאדעב ללחם ולא־יצא למדס כי אבי
 לשמע את דברי יהוה: ועו מים עדים ומצפון ועד
 מורח וישמעו לבקש את־דבר־יהוה ולא ימצאו: ביום
 ההוא תחלפה הפתולות הפות והבחרים בצמא:
 הנשבעים באשמת שמיה ואמרו מי אלהיך דן ימי הברך
 בא־רִשְׁבֵעַ ונפלו ולא־יקומו עוד:

CAP. IX. ט

ראיתי את־אדני יצב על־המזבח ואמר הך הנפטר
 וירצשו הפסים ובעצם בראש כלם ואת־התם בחרב
 אהרנ לא־יעם להם נם ולא־ימלט להם קלוט: אבי
 והתרו בשאלו משם הך תקחם ואס־עלו השמים משם
 אורדם: ואס־יבאו בראש הפרמל משם אפס
 ולקחתם ואס־תרו מנר עיני בקרבנע הם משם אפס
 את־הקש ואת־השם: אס־לכב כשבי לפני אבי־תם משם
 אצו את־החרב והתדם ושכתי עיני על־התם לרשע
 ולא לטובה: ואדני יהוה הצבאות הניעו בארץ ותמי
 ואכלו קל־יושבי בה ועלתה ביאר בלה ונשקה ביאר
 מצרים: הבונה בשמים מצולתי ואגדתי על־ארץ סתה
 הקורא למרתם וישפכם על־פני הארץ דעה שמי:
 תלוא כבני כשיום אפס לי בני ישראל נאס־ידה
 תלוא את־ישראל העלתי מארץ מצרים ופלשתיים
 מכפתור וארם מקור: דעה עיני אדני יהוה במלכה
 התטאה והשמדתי אתה מעל פני הארצה אפס כי לא
 השמיד אשמיד את־בת יצטר נאס־ידה: כידעה אני
 מצוה תענות בכל־הימים את־בית ישראל כאשר יעני
 בקברה ולא־יפול יצור ארץ: בחרב: מותו כל תסאי
 עמי האמרים לא־תשק ותקדים בעדתי הרעה: ביום
 ההוא אקום את־שכתי דוד הנפלת ונודתי את־פצתו
 ותרכסתי אקום ובניתה כימי עולם: למען ירשו את־
 שארית אדם וכל־הגוים אשר־נקרא שמי עליהם נאם
 דעה עשה זאת: דעה וימים באים נאס־ידה ונש
 חורש כפוצר וררך ענבים כמשך חרע והיפוח החרים
 עסם וכל־הקבצות תחמנענה: ושבת את־שבת עמי

האלה אס־רב נבולם מבלקם: המערים ליום רע ותגשן
 שבת תסם: השכבים על־מטה שן וסרתם על־שרשתם
 והכלים כרים מצאן ונעלים מתוך מרבץ הפרטים על
 פי הגבל כרדו קשבו להם כל־שיר: השתם במורקו
 לכן וראשית שמיים ימשהו ולא תחלו על־שבר יוסף:
 יצן עתה יגלו כראש גלים וסר מרתו סרותם:
 נשבע אדני יהוה בנפשו ואס־ידה אלהי צבאות מתאב
 אני אס־תאון יצטר וארמנתו שנתתי והסרתי עיר
 ומלאה: והנה אס־יתרו עשה אנשים בבית אחד ומתו:
 וישאו וידו ומסרפו לרוציא עצמים מן־הסבות ואמר לא־שר
 בורכתי בבית העיר עוף ואמר אפס ואמר הם כי לא
 לתוכר בשם יהוה: כידעה דעה מצוה והכר
 הבית הקול רססם ורבות הקטן בקיים: הוצפון בסלע
 סוסים אס־יתרוש בבקררים כידעהכם לראש משפט
 ופרי עקבה ללענה: השפחם ללא דבר האמרים הלא
 בתוקנו לקחתו לנו קרעים: כי הגני מקום על־לם בית
 ישראל נאס־ידה אלהי העבדות עי וקחני אתכם מלכוא
 המת שרעל הערבה:

CAP. VII. ז

בה הרעני אדני יהוה והגלו יצר גבי בתחלת עלות
 הלקש והמדלקש אס־רן המלך: והנה אס־פלה
 לאכול את־עשב הארץ ואמר אדני יהוה כל־הוא מי
 יקום יצטר כי קטן הוא: תם דעה על־זאת לא תהיה
 אמר יהוה: בה הרעני אדני יהוה והנה קרא לרב
 באש אדני יהוה ותאכל את־התם רבה ועקבה ארי
 הולקו: ואמר אדני יהוה תכליא מי יקום יצטר כי קטן
 הוא: תם דעה על־זאת נסדוא לא תהיה אמר אדני
 יהוה: בה תראני והנה אדני יצב על־הזבת אגד
 ובדו אגד: ואמר דעה אלי מהאמה ראה עמוס ואמר
 אגד ואמר אדני הני עמי אגד בקרב עמי ישראל לא
 אסוף עוד עבוד לזו: ושמעו במות שחוק ומקדשי ישראל
 תהבו וקמתי על־בית ורבים בהרם: וישלח אמציה
 בתי ישראל אל־ירבעם מלך־ישראל לאמר קשר על־ך
 עמוס בקרב בית ישראל לאתוכל הארץ להכל את־
 כל־דבריו: כירכה אמר עמוס בהרם ימות וירבעם וישראל
 גלה יגלה מעל ארמתו: ואמר אמציה אל־עמוס
 הוה לך בדידך ארצך ודעה ואל־ישם ללם ושמ
 הנבא: ובית אל לאתוסף עוד להנבא כי מקדש־מלך
 הוא ובית ממלכה הוא: וצן עמוס ואמר אל־אמציה
 לא־יבוא אני ולא כדבוא אני כדבוקר אני ובלם
 שקמים: וקמתי הוה מאחרי הגאון ואמר אלי דעה לך
 הובא אל־עמי ישראל: ועתה שמע דבר־יהוה אתה אמר
 לא תנבא על־ישראל ולא תסוף על־בית יחוק: לכן כד
 אמר יהוה אשתך בעיר תונה ונענך ובעתך בחרב יפלו
 וארמתך בתכל תחלק ואתה על־ארמה טמאה תמות
 וישראל גלה יגלה מעל ארמתו:

CAP. VIII. ח

בה הרעני אדני יהוה והנה כלוב קוץ: ואמר מהאמה

whether their territory be greater than your territory? (Ye) that deem far away the evil day, and cause the seat of violence to come near: That lie upon beds of ivory, and are stretched out upon their couches, and eat lambs out of the flock, and calves out of the midst of the stall: That chant to the sound of the psaltery, and like David's do they imagine their instrument of music to be: That drink out of wine-bowls; anoint themselves with the costliest of ointments; but who feel no pain for the wound of Joseph. Therefore now shall they go into exile at the head of exiles, and the noisy banquet of those that were stretched out shall pass away. ¶ The Lord Eternal hath sworn by his own existence, saith the Lord the God of hosts, I abhor the pride of Jacob, and his palaces do I hate: therefore will I surrender (to the enemy) the city with all that filleth it. And it shall come to pass, that if there remain ten men in one house, they shall die. And should a man's uncle or relative carry him forth, to bring out the bones out of the house, and say unto him that is in the recesses of the house, Is there yet any one with thee? he will say, There is no one left. Then will he say, Be silent; for we may not make mention of the name of the Lord. ¶ For, behold, the Lord commandeth, and he will smite the great house with breaches, and the little house with clefts. Do horses ever run upon the rock? or will one plough there with oxen? that ye have turned justice into poison, and the fruit of righteousness into wormwood; Is ye who rejoice for a thing of naught, who say, Have we not through our own strength procured ourselves horns? For, behold, I will raise up against you a nation, O house of Israel, saith the Lord the God of hosts, and they shall oppress you from the entrance of Chamath unto the brook of the wilderness.

CHAPTER VII.

¶ Thus did the Lord Eternal show unto me: and, behold, he was forming locusts in the beginning of the sprouting up of the latter growth; and, lo, it was the latter growth after the king's mowings (was over). And it came to pass, when they had made an end of eating up the herbs of the earth, that I said, O Lord Eternal, forgive, I beseech thee: how should Jacob be able to endure, since he is so small? The Lord bethought himself of this: It shall not be, said the Lord. ¶ Thus did the Lord Eternal show unto me: and, behold, the Lord Eternal called forth the punishment by fire, and it devoured the great deep, and consumed the ploughed field. Then said I, O Lord Eternal, forbear, I beseech thee: how should Jacob be able to endure, since he is so small? The Lord bethought himself of this: Also this shall not be, said the Lord Eternal. ¶ Thus he showed unto me: and, behold, the Lord was standing upon a wall (made) by a plumbline, and in his hand was a plumbline. And the Lord said unto me, What dost thou see, 'Amos? And I said, A plumbline. Then said the Lord, Behold, I will set a plumbline in the midst of thy people Israel: I will not farther indulge them any more. And the high places of Isaac shall be made desolate, and the sanctuaries of Israel shall be laid in ruins: and I will rise up against the house of Jeroboam with the sword. ¶ Then sent Amazyah, the priest of Beth-el, to Jeroboam the king of Israel, saying, 'Amos hath conspired against thee in the midst of the house of Israel: the land is not able to bear all his words. For thus hath 'Amos said, By the sword shall Jeroboam die, and Israel shall surely be led away into exile out of their own land. ¶ And Amazyah said unto 'Amos, Seer, go, flee thee away into the land of Judah, and eat there (thy) bread, and there prophesy: But at Beth-el prophesy not farther any more: for it is the king's sanctuary, and it is a royal residence. Then answered 'Amos, and said to Amazyah, I am no prophet, nor am I a prophet's son; but I am a herdsman, and a gatherer of wild figs: But the Lord hath taken me away from behind the flocks, and the Lord said unto me, Go, prophesy unto my people Israel. And now hear thou the word of the Lord, Thou sayest, Prophesy not against Israel, and preach not against the house of Isaac. Therefore thus hath said the Lord, Thy wife will play the harlot in the city, and thy sons and thy daughters shall fall by the sword, and thy land shall be divided out by the line; and thou shalt die in an unclean land: and Israel shall surely be led forth into exile out of their land.

CHAPTER VIII.

¶ Thus did the Lord Eternal show unto me: and, behold, there was a basket of summer fruit. And he said, What dost thou see, 'Amos? And

I said, A basket of summer fruit. Then said the Lord unto me, The end is come for my people Israel: I will not farther indulge them any more. And the songs of the temple shall become a wailing on that day, saith the Lord Eternal: many shall be the dead bodies; in every place shall men throw them down, (saying,) Be silent. ¶ Hear this, O ye that are greedy to swallow the needy, and to ruin the poor of the land, saying, When will the new moon be gone, that we may sell provision? and the sabbath, that we may open the corn-wares, making the ephah small and increasing the shekel, and cheating with deceitful balances? That we may buy the poor for silver, and the needy for a pair of shoes; and even sell the refuse of the corn? Sworn hath the Lord by the excellency of Jacob, Surely I will not forget to eternally all their works. Shall because of this the land not tremble and mourn every one that dwelleth therein? and shall it not rise up like a stream wholly, and roll onward and sink again like the stream of Egypt? ¶ And it shall come to pass on that day, saith the Lord Eternal, that I will cause the sun to set at noon, and I will bring darkness over the earth on a bright day; and I will change your feasts into mourning, and all your songs into lamentations; and I will bring upon all loins sackcloth, and upon every head baldness; and I will cause (the land) to mourn as one doth for an only son, and its end to be as a day of bitter (complaint). ¶ Behold, days are coming, saith the Lord Eternal, when I will send a famine in the land, not a famine for bread, nor a thirst for water, but to hear the words of the Lord: And they will wander about from sea to sea, and from the north even to the east, they will roam about to seek the word of the Lord; but they shall not find it. On that day shall the fair virgins and the young men faint for thirst; Those that swear by the guilt of Sannaia, and say, As thy god liveth, O Dan; and, As liveth the worshipped idol of Beër-sheba,—yea, they shall fall, and never rise again.

CHAPTER IX.

¶ I saw the Lord standing upon the altar; and he said, Smite the capital, that the slays may quake; and break them in pieces over the head of all of them; and their posterity will I slay with the sword: there shall not flee away from them one that fleeth, and there shall not escape from them one that is saved. Though they were to creep down into the nether world, thence would my hand fetch them; and though they were to climb up to the heavens, thence would I bring them down: And though they were to hide themselves on the top of Carmel, thence would I search and take them out; and though they were to conceal themselves from before my eyes in the bottom of the sea, thence would I command the serpent, that he should bite them: And though they were to go down into captivity before their enemies, thence would I command the sword, that it should slay them; and I will set my eye upon them for evil, and not for good. And the Lord Eternal of hosts it is that toucheth the earth, and she melteth away; and all that dwell thereon shall mourn; and she riseth up like a stream wholly; and she sinketh like the stream of Egypt; That buildeth in the heavens his steps, and hath founded his vault over the earth; that calleth for the waters of the sea, and poureth them out over the face of the earth: The Lord is his name. ¶ Are ye not like the children of the Ethiopians unto me, O children of Israel? saith the Lord: have ye not brought up Israel out of the land of Egypt? and the Philistines from Captor, and the Syrians from Kir? Behold, the eyes of the Lord Eternal are upon the sinful kingdom, and I will destroy it from off the face of the earth: save only that I will not utterly destroy of the house of Jacob, saith the Lord. For, lo, I will give the command, and I will shake among all nations the house of Israel, as one shaketh things in a sieve, while not the least piece falleth down upon the earth. By the sword shall die all the sinners of my people, who say, The evil will not come near (us), nor hasten along for our sake. On that day will I raise up the tabernacle of David which is fallen; and I will close up its breaches; and its ruins will I raise up, and it will rebuild it, as in days of old: In order that they may take possession of the remnant of Edom, and of all the nations, which are called by my name, saith the Lord that doth this. ¶ Behold, days are coming, saith the Lord, when the ploughman shall come close up to the harvester, and the treader of the grapes to the one that scattereth the seed; and the mountains shall drop with sweet new wine, and all the hills shall melt away. And I will bring back the captives

1 גדולה אליהם ויהי עשר-גדול ביום תהיה השברה
 להשברה: ויראו המלחים וינזקו איש אל-אלהו ויטלו
 את-הדבלים אשר בראיה אליהם להקל מעליהם ויזה
 2 ויר אל-ירכתי השפילה וישקב וירדם: ויקרב אליו רב
 החבל ויאמר לו מהיךך עתה ביום קרא אל-אלהיך
 3 אולי יתעשת האלהים לנו ולא נאבד: ויאמר איש אל-
 רעהו לבו נפילה וירלות וירעה בשלמי רעהו הוואת
 4 לנו ופללו וירלות ויפל העול על-זניה: ויאמר אליו
 הנדדהני לנו כאשר למי-רעה הוואת לנו מהימלאכתך
 5 ומאין תבוא מה ארבע וארמה עם אתה: ויאמר
 אליהם עברי אנכי ואת-יהוה אלתי השמים אני רוא
 אשר-עשה את-יהם ואת-הנבשה: ויראו האנשים רעה
 גדולה ויאמרו אליו מהזאת עשית כרדש האנשים כר
 6 מלפני יהוה הוא ברת כי הגיד להם: ויאמרו אליו
 מה-רעשה לך ושתק הים מעלי כי הים הולך וסער:
 7 ויאמר אליהם שאונו ונמלנו אל-יהם ושתק הים
 8 מעליהם כי ירע אני כי בשלי הסער תקול הים עליהם:
 9 ויחרו האנשים להשיב אל-הנבשה ולא יכלו כי הים
 10 הולך וסער עליהם: ויקראו אל-יהוה ויאמרו אלה יהוה
 11 אלנו נאבדה נפש האיש הזה ואל-תתן עליו דם
 12 וקרא כר-אתה יהוה כאשר הפצת עשית: וישאו
 13 את-יניה ויטלו אל-יהם ויעמד הים מנעמי: ויראו
 14 האנשים רעה גדולה את-יהוה ויביתו-רובל ליהוה
 15 וידרו נדרים:

CAP. II ב

1 וימן יהוה דג גדול לבלע את-יניה ויהי יונה במעי
 2 הדג שלשה ימים ושלשה לילות: ויתפלל יונה אל-
 3 יהוה אלהיו ממעי הדגה: ויאמר קראתי מצרה לי
 4 אל-יהוה ונגניי מקטן שאול שגמתי שמעת קולי:
 5 ותשליכני מצולה בלבב ימים ונתר יסבבני בלמי-שקרה
 6 וקלד עלי עברי: ואני אמרתי נפשתי מנגד עיניך אך
 7 אסוף להביש אל-היכל קדשך: אפפני מים עד-נפש
 8 תהום וסבבני סוף כבוש לראשי: לקצבי רבים ודתי
 9 הארץ ברתה בעדי לטעם ותקל משנת חיי יהוה
 10 אלהי: בהתעטף עלי נפש את-יהוה וברתי והביא
 11 אליך תפילתי אל-היכל קדשך: משמרים הבל-ישא
 12 חסדם שובו: ואני בקול תודה אודה-לך אשר נרתתי
 13 וישלמה ושועתה ליהוה: ויאמר יהוה להג נקא את-
 14 יונה אל-הנבשה:

CAP. III ג

1 ויהי דבר-יהוה אל-יונה שנית לאמר: קום לך אל-ניניא
 2 העיר הגדולה וקרא אליה את-הקראה אשר אנכי
 3 דבר אליך: נקם יונה וילך אל-ניניא כדבר יהוה
 4 ונינה היתה עיר-גדולה לאלהים מבנין שלשת ימים:
 5 ויחל יונה לבוא בעיר מבנין יום אחד ויקרא ויאמר
 6 עוד ארבעים יום ונינה תהפכת: ויאמנו אנשי נינה
 7 באלהים ויחראצו וילבשו שקים מגדלים וער-קטנים:
 8 ויגע הדבר אל-מלך נינה והם מסאו ויעבר אדתי
 9 ויהוה אל-הנבשה:

1 ושראלוכנו ערים לשמות וישובו ונמטו כרמים ושתו את-
 2 יונם וישו נחט ואכלו את-פרתיהם: תעניתים על-אדמתם
 3 ולא יתשו עוד מעל אדמתם אשר-עמתי להם אמר
 4 יהוה אל-יהוה:

ע ב ר י ה

CAPUT I א

1 א יחזן עבריה כה-אמר אדני יהוה לארום שמינה שמעני
 2 מאת יהוה וציר בגימי שלח קימו ונקומה עליה
 3 למלחמה: והנה קלן נתתך בינים בניו אתה מאר:
 4 ורזן לבך השיך שקני בחגור-פלע מרום שבתו אמר
 5 בלבו מי זרדני ארץ: אסתגבית פנשר ואסבין בוכבים
 6 ה עים קגך משם אורדך ואסידהו: אסנגבים בארלה
 7 אס-שודדי לילה אף נדמתה הלא יגבו דים אב
 8 בארים באו לך הלא ישארו עללות: אף נחפשו עשו
 9 נבשו מצפניו: ער-הכביל שלחה כל אנשי בריהך
 10 והשיאך וכלו לה אנשי שלמך לחמך וישמו מורח תחמך
 11 אין תבונה בו: הלא בינים הווא ואס-דנת ותאבדתי
 12 חכמים מארום ותבונה מר עשו: ותתו גבוריך תימן
 13 למצן כרת-איש מר עשו מקטל: מהמס אהך ויקב
 14 תספק בוישה ונכתה לטולם: ביום עמך מנגד ביום
 15 שבות ורם חילו ונדרים באו שקלו ועל-רושם יהו
 16 וטלל בסאתה כאתר מהם: ואלתרא ביום-אחור ביום
 17 נכרו ואלתשמה לבני-יהוה ביום אבהם ואלתתגל
 18 סך ביום צרה: אלתבוא ויערעעמי ביום אדם אל-
 19 תרא בסאתה ברעתי ביום אדו ואלתשלהנה בתולו
 20 ביום אדו: ואלתעמד על-ברק את-פלימו
 21 ואלתסגר שרדיו ביום צרה: כירקבו וסי-יהוה על-
 22 בלהתים כאשר עשית יעשה לך נמלך וישוב פראשך:
 23 כי כאשר שחיתם על-תר קדשי ישתי בלהתים תמיד
 24 ושתו ולעו וזנו בלא היו: וברר ציון תהיה פליטה
 25 והיה קדש וירשו בית יעקב את מרששים: והיה בית-
 26 יעקב אש ובית יוסף להכה ויבית עשו לקש ולתקו בהם
 27 ואקלום ואל-יהוה עורר לבית עשו כי יהוה דבר:
 28 וירשו הנגב את-תר עשו והשפלה את-פלשתים וירשו
 29 את-שדה אפרים ואת שדה שמרון ונגמן את-הגלעד:
 30 וכלת התל-הנה לבני שראל אשר-פנענים עד-צפת
 31 וכלת ירושלים אשר בספרד וירשו את ער הנגב: ועלו
 32 משעים כתר ציון לשפט את-תר עשו והויתה ליהוה
 33 המלוכה:

יונה

CAPUT I א

1 יהוה דבר-יהוה אל-יונה בדאמתי לאמר: קום לך
 2 אל-ניניא העיר הגדולה וקרא עליה כר-צלתה רעקב
 3 לפני: נקם יונה לברח תרשישה מלפני יהוה וירד
 4 יפו ומצא אנה: באה תרשיש וימן שקרה וירד בה
 5 וכלת ירושלים אשר בספרד וירשו את ער הנגב: ועלו
 6 משעים כתר ציון לשפט את-תר עשו והויתה ליהוה
 7 המלוכה:

15 tivity of my people Israel, and they shall build the wasted cities, and dwell therein; and they shall plant vineyards, and drink their wine; and they shall lay out gardens, and eat their fruit. And

I will plant them upon their own soil, and they shall not be pulled up any more out of the land which I have given unto them, saith the Lord thy God.

THE PROPHECY OF OBADIAH.

1 ¶ The vision of 'Obadiah: Thus hath said the Lord Eternal concerning Edom, A rumor have we heard from the Lord, and an ambassador is sent among the nations Arise ye and let us rise up against her to war. Behold, I make thee small among the nations: thou shalt be greatly despised.
2 The presumption of thy heart hath beguiled thee, thou that dwellest in the clefts of the rock, whose habitation is high; that saith in his heart, Who shall bring me down to the ground? Though thou wert to rise as high as the eagle, and though thou set thy nest among the stars, thence will I bring thee down, saith the Lord. How? are thieves come to thee? or night-prowling robbers? how destroyed art thou! would they not have stolen till they had enough? if grape-gatherers had come to thee, would they not have left some gleanings? How are (the treasures) of Esau searched out! how are his hidden things laid open! Up to the border have accompanied thee all the men of thy confederacy; beguiled, overcome thee have the men that were at peace with thee: (they that eat) thy bread have struck thee secretly a wound.
3 There is no understanding in him. Shall I not on that same day, saith the Lord, even destroy the wise men out of Edom, and understanding out of the mount of Esau? And thy mighty men, O Themanah shall be dismayed, in order that every one from the mount of Esau may be cut off by slaughter. Because of thy violence against thy brother Jacob shall shame cover thee, and thou shalt be cut off for ever. On the day that thou stoodest on the other side, on the day that strangers carried away captive his army, and foreigners entered into his gates, and cast lots over Jerusalem, also thou wast as they one. But thou shalt not have looked on (pleased) at the day of thy brother, on the day that he was deliv-

ered up to strangers; neither shouldst thou have rejoiced over the children of Judah on the day of their destruction; nor should thou have spoken proudly on the day of distress. Thou shouldst not have entered into the gate of my people on the day of their calamity; yea, thou thou shouldst not have looked (pleased) on their affliction on the day of their calamity; nor have laid hands on their army in the day of their calamity; Neither shouldst thou have stood in the crossway, to cut off those of his that did escape; neither shouldst thou have delivered up those of his that did remain on the day of distress. For near is the day of the Lord 15 over all the nations: as thou hast done, shall it be done unto thee; thy deeds shall return upon thy own head. For as ye have drunk upon my holy mount, so shall all the nations drink continually; yea, they shall drink, and they shall reel about, and they shall be as though they had not been. But upon mount Zion shall be deliverance, and it shall be holy; and the house of Jacob shall again possess their inheritances. And the house of Jacob shall be a fire, and the house of Joseph a flame, and the house of Esau become stubble, and they shall set them on fire, and devour them; and there shall not be any one remaining of the house of Esau; for the Lord hath spoken it. And they of the south shall possess the mount of Esau; and they of the lowlands, the Philistines; and they shall possess the fields of Ephraim, and the fields of Samaria; and Benjamin (shall possess) Gil'ad. And the exiles of this host of the children of Israel 20 that are (with) the Canaanites, as far as Zephraph, and the exiles of Jerusalem, who are in Arahphath, shall possess the cities of the south. And deliverance shall go up on mount Zion to judge the mount of Esau: and the kingdom shall be the Lord's.

THE PROPHECY OF JONAH.

CHAPTER I.

1 ¶ The word of the Lord also came unto Jonah the son of Amitthai, saying, Arise, Go unto Nineveh, the great city, and proclaim against her; for their wickedness is come up before me. But Jonah rose up to flee unto Tharshish from the presence of the Lord; and he went down to Joppa, and found a ship going to Tharshish, and paid the fare, and went therein, and lay down to go with them unto Tharshish, from the presence of the Lord. But the Lord excited a great wind upon the sea, and there was a mighty tempest on the sea; and it was thought that the ship would be broken in pieces. And the mariners were afraid, and called every man unto his god; and they cast forth the articles which were in the ship into the sea, to be lightened of them. But Jonah was gone down into the hold of the ship, and lay down, and was fast asleep. So the ship-mascer came near unto him, and said unto him, Why dost thou sleep? arise, call upon thy God: perhaps it be that God will think of us, that we may not be lost. And they said one to the other, Come, and let us cast lots; that we may know for whose cause this evil hath happened unto us. And they cast the lot, and fell upon Jonah. Then said they unto him, Tell us, we pray thee, thou for whose cause this evil hath happened unto us, What is thy business? and whence comest thou? what is thy country? and of what people art thou? And he said unto them, I am a Hebrew; and I fear the Lord, the God of heaven, who hath made the sea and the dry land. Then were the men exceedingly afraid, and they said unto him, What is this thou hast done? for the men knew that he was flying from the presence of the Lord; because he had told them. And they said unto him, What shall we do unto thee, that the sea may become calm around us? for the sea grew more and more tempestuous. And he said unto them, Take me up, and cast me forth into the sea: so shall the sea be calm around you; for I know well that because of me is this great tempest upon you. Nevertheless the men rowed hard to bring (the ship) back to the land; but they could not; for the sea grew more and more tempestuous around them. And they called unto the Lord, and said, We beseech thee, O Lord, let us not be lost, we pray thee, for the life of this man, and lay not upon us (the guilt of) innocent blood; for thou

art the Lord, as it pleaseth thee so dost thou do. And they took up Jonah, and cast him forth into the sea; and the sea ceased from its raging. And the men feared the Lord very greatly; and they offered a sacrifice unto the Lord, and made vows.

CHAPTER II.

And the Lord made ready a large fish to swallow up Jonah. And Jonah was in the belly of the fish three days and three nights. Then prayed Jonah unto the Lord his God out of the belly of the fish. And he said, I called from the midst of my distress unto the Lord, and he hath answered me: out of the depth of the grave have I cried, and thou hast heard my voice, For thou hast cast me into the deep, in the heart of the seas; and the stream compasseth me about; all thy billows and thy waves have passed over me. And I thought indeed, I am driven out from before thy eyes: yet I again shall look toward thy holy temple. The waters surrounded me, to the peril of my life: the deep compassed me about; sea-weeds were bound about my head. To the bottoms of the mountains did I go down; the earth (closed) her bars about me for ever: when thou broughtest up my life from the pit, O Lord my God! When my soul fainted within me I remembered the Lord; and my prayer came unto thee, unto thy holy temple. They that guard false vanities forsake (the source of) their kindness. But I will sacrifice unto thee with the voice of thanksgiving; that which I have vowed will I pay; (for) help is with the Lord. And the Lord commanded the fish, and it vomited out Jonah upon the dry land.

CHAPTER III.

¶ And the word of the Lord came unto Jonah the second time, saying, Arise, go unto Nineveh, the great city, and proclaim unto it the proclamation which I shall speak unto thee. And Jonah arose, and went unto Nineveh, according to the word of the Lord. Now Nineveh was a great city before God, a three days' journey. And Jonah began to go through the city one day's journey, and he called out, and said, Yet forty days more, and Nineveh shall be overthrown. And the men of Nineveh believed in God; and they proclaimed a fast, and put on sackcloth, from the greatest of them to the least of them. For when the matter was come unto the king of Nineveh, he arose from his throne, and put off his mantle from him,

7 ידו כבו אלהתבנו בבית לעפרה עפר התפלתו:
 8 עבדו לכם וישבת שפיר ערוהבשת לא תצאה וישבת
 9 צאנו מספר בית האצל יקה מכס עמדתו: כד הלכה
 10 לשוב וישבת מרות כדבר רע מאת דעה לישע
 11 ורושלים: דרום המדברכה להשע וישבת לביש ראשית
 12 הטאת היא לבתציון כדבר נמצא פשע ישראל: לכן
 13 התני שלוחים על מורשת נח בתי אבוב לאבוב למלכי
 14 ישראל: עד תורש אבי לך וישבת מרשה ערודלים
 15 ובוא כבוד ישראל: קרתי וגו' עלבני השניעוד הרתבי
 16 קרחתך כנשר כדלוג ממך:

CAP. II ב

8 הי השבראון ופגלי רע על-משכבותם באור הבקר
 9 יעשיתו כי יש-לאל דום: ותקרו שדות וקולו וקתום
 10 וצאיו ותשלו נבר וביחו ואיש ותחלו: לכן ברה
 11 אמר דעה דגני הטוב על-המשפחה הזאת דעה אשר
 12 לא תמישו משם צוארתכם ולא תלכו רוקה כי עת
 13 יקה היא: ביום ההוא ישא עליכם משל וקה נרו
 14 נדה אמר שדוד נשדו חלק עמי ימיר אך יגיש לי
 15 לשוכב שדתי חלקי: לכן לאתתיה לך משלוד הכל
 16 בגלל בקול דעה: אלהתספו וטפון לא-תלכה
 17 לא יגן כלמות: האמור בית-יעקב תקצר דום וקה
 18 אס-אלה מעלליהו הלא דברי ימינו עם הישר הרף:
 19 ואתמול עמי לאוב יקומם ממול שלמה אדר תפשמון
 20 מעברים כסה שובי מלחמה: נשי עמי תגישון מבית
 21 תענינה מעל עללה תקתו תדרי לעולם: קומו ולכו כי
 22 לאזאת המנוחה בעבור נמצאה תחבל ותבל נמקי: לור
 23 איש הרף דום וקצר כוב אשף לך לכן ולשגר וקה
 24 מטוף העם הזה: אסף אסף יעקב בלך קבץ אבנך
 25 שארית ישראל יחד אשימו כצאו בצהר בדרך בתוך
 26 תברו תחומנה מאדם: עלה הפרץ לפניהם פרשו
 27 ונעברו שער וצאו בו וקצר מלכם לפניהם וקה
 28 כדאיש:

CAP. III ג

8 ואמר שמעונו ראשי יעקב וקבצי בית ישראל הלא
 9 לכם לדעת את-דמשקם: שוא טוב ואהבי רעה נולד
 10 עירם מעללים ושארם מעל עצמותם: ואשר אכלו
 11 שאר עמי ועדם מעללים הפשיטו ואת-נעמתתם
 12 פצחו ופרטו כאשר בפור ובקשר בתוך קלחת: או וקצו
 13 אלהיה ולא יעה אותם ונסתר מעי מהם בעת ההוא
 14 כאשר הניע מעללים: מה אמר דעה על
 15 הנביאים המתים את-עמי הנטבים בטניהם וקראו
 16 שלום ואשר לאיתן עלפיהם וקדשו עליו מלחמה:
 17 לכן לילה לבם מחוץ חשכה לבם מקמם וכאה השמש
 18 על-האבאים וקדר עלתם דום: ובשו החוים הפרו
 19 הקמנים ועשו עלפיהם כלם כי אין מענה אלהים:
 20 ואולם אנכי מלאתי כח את-דודם דעה ומשפט וטברו
 21 לדגור לעקב פשעו ולשוראל חטאתו: שמעניא
 22 זאת ראשי בית יעקב וקבצי בית ישראל המתקבצים

7 מקולו וקם שק נשע עלהאפר: וזעק ואמר מינעו
 8 מטעם המלך וגדלו ואמר האדם ותבתימה המלך
 9 והצאן אל-טעמו מאימה אל-ידעו ויום אלישתו:
 10 ותכשו שקום האדם ותבתימה וקראו אלהיהם
 11 כהונה וישבו איש מדרבו הרעה וקד-התקם אשר
 12 כפפתים: מרודע ישוב ותם האלהים ושב מחרון אפו
 13 ולא נאבד: וברא האלהים את-מעשיהם כדשבו מדרבם
 14 הרעה ותם האלהים עלהרעה אשר-דבר לשוניה
 15 להם ולא יעה:

CAP. IV ד

8 ונרע אליניה רעה גדולה ותר לו: ותפלל אל-יהוה
 9 ואמר אנה יהוה הלא-אתה דברי ערהותי על-ארמתי
 10 על-כן קדמתי לברח תרשישה כי דעתו כי אתה אל
 11 חנו ודום ארץ אפים ורב-חסד ותם עלהרעה: וקה
 12 ידה קדינא את-נפשי ממני כי טוב מתי מחי: ונאמר
 13 יהוה התישב חרה לך: וצא ונה מן-העיר ושב
 14 מקדם לעיר ויש לו שם סבה ושב תחתי כצל עד
 15 אשר יראה מרהיבה בעיר: וכן והעד-אלהים קוקון
 16 בעל ומל לזנה קהות צל על-ראשו לתהיל לו כדעתו
 17 וישמה ונה על-התקון שמה גדולה: וכן האלהים
 18 תולמת בעלות השחר למחרת רוח את-התקון וישש
 19 ותי כונתם אשר-אש וכן אלהים רוח קדים תרשיית
 20 ותך השמש על-ראש ונה ותחלק ותשאל את-נפשי
 21 למות ואמר טוב מתי מחי: ונאמר אלהים אל-יהוה
 22 הטיוב הרהיך על-התקון ואמר הטיב הרהיל עד
 23 מות: ונאמר דעה אתה חספ על-התקון אשר לא
 24 עמלת בו ולא נחלתו שכוללה הנה ובדלילה אבר:
 25 ואני לא אדם על-ענינה העיר המדולה אשר יש-בה
 26 דרבה משתים-עשרה רבו אדם אשר לא-יכל כדמיטי
 27 לשמאלו ובתימה רבה:

מִיכָה

CAPUT I N

8 דבריהוה אשר הוה אל-מבחה המרשתי בימי יותב
 9 אתו וקוקה מלכי יהודה אשר-הנה על-שמרון ורושלים
 10 שמש עמים כלם הקשבו ארץ ומלאה ורוי איתי דעה
 11 כבם לעד איתי מהיכל קדשו: כידעה דעה יא
 12 ממקומי ותר ותרך על-בתי-ארי: ותכשו התירים
 13 תחתיו ותקמנים ותכבני כדונג מפני האש כמים מרים
 14 כמורד: בפשע יעקב כלזאת ובחטאת בית ישראל
 15 מרפשע יעקב הלא שמרון ומי כמות יהודה הלא
 16 וישלם: ושמתו שמרון לע השדה למפני כרם
 17 תהרתי לני אבניה וסדה אכלה: וכל-פסליה יטו
 18 וכל-אתניה וקדפו באש וכל-עמתי אשים שפחה כי
 19 מאתני ונה קבצה ועד-אתני ונה ושובי: על-זאת
 20 אספדה ואיללה אילכה שילל ועדם אעשה מספר
 21 פתנים ואבל כבנות יעה: כי אטישה כמותי כר-באה
 22 ערוקה ונע ערשער עמי ערושלים: בית אל

and covered himself with sackcloth, and sat down on ashes. And he caused to be proclaimed, and he published through Nineveh, By the decree of the king and his chief men, it is said, Neither man nor beast, neither herds nor flocks, shall taste any thing; they shall not feed, nor drink water; But let man and beast be covered with sackcloth, and let (men) call unto God with might; and let them turn every one from his evil way, and from the violence which is in their hands. Who knoweth, but God may turn and bethink himself, and turn away from the fierceness of his anger, that we perish not? And God saw their works, that they had turned from their evil way; and God bethought himself of the evil, which he had spoken that he would do unto them, and he did it not.

CHAPTER IV.

1 But it displeased Jonah exceedingly; and he was 2 wroth. And he prayed unto the Lord, and said, I pray thee, O Lord, wot not this my word, while I was yet in my own country? Therefore made I haste to fly unto Tharshish: for I knew that thou art a gracious God, and merciful, long-suffering, and abundant in kindness 3 and repentant of the evil. And now, O Lord, take, I pray thee, my soul from me; because it is bet-

ter for me to die, than to live. And the Lord 4 said, Art thou very wroth? Now Jonah was gone 5 out of the city, and dwelt on the east side of the city; and he had made himself there booth, and sat under it in the shade, till he should see what would become of the city. And the Lord God 6 made ready a gourd, and it grew up over Jonah, to be a shade over his head, to relieve him from his affliction. And Jonah rejoiced because of the gourd exceedingly. But God made ready a worm 7 when the morning dawned on the morrow, and it smote the gourd that it withered. And it came 8 to pass, when the sun arose, that God made ready a hot east wind; and the sun beat upon the head of Jonah, that he became faint; and he wished for himself to die, and said, It is better for me to die than to live. And God said unto Jonah, Art 9 thou very wroth for the gourd? And he said, I am very wroth, even unto death. And the Lord 10 said, Thou wouldest have spared the gourd, for which thou hast not labored; neither hast thou made it grow; which came up in one night, and perished in one night; And shall I not spare Nineveh, that great city, wherein are more than twelve 11 times ten thousand persons who know not how to discern between their right hand and their left hand, and also much cattle?

THE PROPHECY OF MICAH

CHAPTER I.

1 ¶ The word of the Lord that came to Micah the 2 Morashtite in the days of Jotham, Achaz, (and Hezekiah, the kings of Judah, which he fore-saw concerning Samaria and Jerusalem. Hear, ye people, altogether; listen, O earth, with all that filleth it; and let the Lord Eternel be witness 3 against you, the Lord from his holy temple. For, behold, the Lord cometh forth out of his residence; and he will come down, and will step along upon 4 the high places of the earth. And the mountains shall melt beneath him, and the valleys shall cleave in twain, like wax (melteih) before the fire, like water poured out on a declivity. 5 For the transgression of Jacob, is all this; and for the sin of the house of Israel. Who caused the transgression of Jacob? is it not Samaria? and who caused the high-places of Judah? is it not Jerusalem? Therefore will I change Samaria 6 into stone-heaps on the field, into vineyard plantations; and I will hurl down into the valley her stones, and her foundations will I lay open. 7 And all her graven images shall be beaten to pieces, and all her wages of sin shall be burnt with the fire, and all her idols will I make desolate; for from harlot's wages she gathered them, and for harlot's wages shall they be used 8 again. For this will I lament and wail; I will go confused and naked; I will make a lament like the crocodiles, and mourning like the ostriches. 9 For her wounds are incurable; for (the evil) is come even unto Judah; (the enemy) hath reached as far as the gate of my people, even up to 10 Jerusalem. Tell it not at Gath, weep ye not loudly (there); in Beth-le'aphrah roll thyself in the dust. Pass ye away, ye inhabitants of Shaphir, having your shame laid bare: the inhabitress of Zaanan cometh not forth (any more); the mourning of Beth-haëzel taketh from you its halting place. For the inhabitress of Maroth is grieved for the (lost) good; because evil came down from the Lord unto the gate of Jerusalem. 13 Bind the chariot to the swift horses, O inhabitress of Lachish: the beginning of sin was she to the daughter of Zion; for in thee were found the 14 transgressions of Israel. Therefore shalt thou have to give presents to Moreshethgath: the houses of Achzib shall become a deception to the kings of 15 Israel. Yet will I bring an (enemy as) heir unto thee, O inhabitant of Mareshah: as for Ashdod, I am ashamed to show the glory of Israel. Make thyself bald, and cut off thy hair for the children of thy delight; enlarge thy baldness like the eagle; because they are gone into exile from thee.

CHAPTER II.

1 ¶ Wo to those that devise wickedness, and re-solve on evil upon their couches! by the first light of the morning they will execute it, if they have it 2 in the power of their hand. And they covet fields, and rob them; and houses, and take them away; so they defraud the master and his house, and 3 the man and his heritage. ¶ Therefore thus hath said the Lord, Behold, I will devise against this family an evil, from which ye shall not re-mo-ve your necks; nor shall ye go erect; for it 4 is an evil time. On that day shall one take up

a parable against you, and lament with a mourn-ful lamentation, and say, "We are utterly wasted: the portion of my people hath he exchanged; how hath he removed it from me! instead of re-stituting (them to us) he divideth our fields." Therefore shalt thou have none that shall draw the (measuring) cord in (his) lot in the congregation of the Lord, "Preach not;" (but) they shall 6 preach; they shall not preach (indeed) to these, that reproach may not overtake them. Shall it be 7 said (in) the house of Jacob, Is the spirit of the Lord straightened? are these his doings? Do not my words do good to him that walketh uprightly? But 8 long since is my people risen up as an enemy; from the garment do you pull off the ornament; of those that pass by securely (ye make men re-turned from war. The wives of my people do you 9 drive out of their delightful houses; from their children do ye take away my ornament for ever. Arise ye, and depart; for this is not your resting- 10 place; because it is polluted, it shall destroy (you), even with a grievous destruction. If a man that 11 goeth after wind and lieth with falsehood (should say), "I will preach unto the of wine and of strong drink;" he would be a preacher for this people. I will (once) surely assemble, O Jacob, all 12 of thee; I will surely gather up the remnant of Israel; I will place them together as flocks in the fold, as droves in the midst of their pen; they shall be crowded with men. The wall-breaker 13 cometh up before them; they break in and pass through the gate, and go out by it; and their king passeth on before them, and the Lord at their head.

CHAPTER III.

¶ And I said, Hear, I pray you, O ye heads of 1 Jacob, and ye princes of the house of Israel! Is it not for you to know what is justice? (But they 2 are those) who hate the good, and love the evil; who tear their skin from off them, and their flesh from off their bones; Who also eat the flesh of 3 my people, and flay their skin from off them; and who crush their bones, and chop them in pieces, as that to be put in a pot, and as flesh within a caldron. Then will they cry unto the 4 Lord, but he will not hear them; and he will hide his face from them at that time, as they have committed their evil deeds. ¶ Thus hath said the 5 Lord concerning the prophets who lead you, people, who, when they have something to bite with their teeth, cry, Peace; but who prepare war against him who putteth nothing in their mouth: Therefore shall the night be unto you, 6 without a vision; and it shall be dark unto you, without divining; and the sun shall go down around the prophets, and the day shall be obscured around them. Thus shall the seers be made 7 ashamed, and the diviners be put to the blush; they shall all wrap themselves up to the upper 8 lip; for there is no answer of God. But truly I am indeed full of strength by the spirit of the 9 Lord, and (of power) of judging, and of might, to tell unto Jacob his transgression, and to Israel his sin. ¶ Hear this, I pray you, ye heads of the house of Jacob, and ye princes of the house 9 of Israel, that abhor justice, and make crooked

א צדק וקלאיכוד יקרתו: והנה ביום-ההוא נאבד
 ידנה והכרתו וסוד מקרבך והאבות מרכבתו: והכרת
 עני ארצך וברסת כל מבצריך: והכרת כל שפים מידך
 ומינענעם לא יתירוך: והכרת כל יליד ומצבותיך מקרבך
 ולא תשתה עוד למעשה ידך: ונתשת אשריך מקרבך
 והשמרת ערד: וישיתי בארץ ובחמה נקם את-העוים
 אשר לא שמו:

CAP. VI. 1

א שמו-נא את אשר-ידנה אמר קום ריב את-ההרים
 והשמענה הגבעות קולך: שמו הרים את-ריב ידנה
 והאתנים מסד ארץ כי ריב לדנה עמינו ועם-ישראל
 יתקח: עמי מהדעשיתי לך ומה הלאתיך עמי כי:
 כי העלתיך מארץ מצרים ומבית עבדים פרתוך ואשלח
 לפניך את-מישה ארנן ומרים: עמי וברנא מהדענין
 בלל מלך מלך ומדינה אתי בלעם בן-בעור מדיהשים
 ערנגלל למען דעת צדקות ידנה: במה אקנס ידנה
 אבה לאלתי מרום בארצמי בעלות כענלים בני שנה:
 הורצה ידנה באלפי אלים ברבבות וכל-שמן האמן
 בכור פשעי פרי בטען חטאת נפשי: הגיד לך אדם
 מהטוב ומה דנה רותש ממך כי אבסעות משפט
 ואהבת חסד והצנע לכת עבד-אדוך: קול ידנה
 לעיר יקרא ותישקו ידנה שמך שמו משה ומי יקרה:
 עוד ראש בית רשע אצרות רשע ואיפת רון ושמה:
 האורה במאנו רשע ויכסם אבני מרמה: אשר
 עשרה מלא חסם ורשעה ודבר-שקר ולשונם רמה
 בפיהם: ובסאני החלתי הכותף השכם על-חשאתיך:
 אתה תאכל ולא תשבע והשתן בקרבך ותסג ולא
 תפליט ואשר תפליט לתרב אמן: אתה תורע ולא תקצור
 אתה תרדף-ות ולא תחסך שמן ותרוש ולא תשתמח:
 ושתמר חקות עמי: וכל מעשה בית-אחאב ותלט
 במצעותם למען תתי אתך לשמה ורשעה לשקרך
 ותרפת עמי השאו:

CAP. VII. 1

א אלהי לי כי הייתי באספקרין בעללת בעיר אדאשכול
 לאכול בננה אתה נפשי: אבד חסד מיד-ארץ והער
 באנס און כלם לרמים יארבו איש את-אחוזו יצדו
 חרם: על-הרבע כפים להטיב הער שואל והשפט
 בשלום והגדול דבר דנת נפשו הוא ועבתתו: טובים
 בתוך אשר מטמטב וים מצפוך פקדתך באה ענה
 תהיה מכיבתם: אל-תקאמי ברע אל-חבטני באלוף
 משקבת חיקך שמר פתח-רפך: כירבן מגבל אב בת
 קנה באמה כלה בהמתה איבי איש אנשי ביתי: ואני
 בידנה אצפה אוחלה לאלתי שעי ישמעני אלהי: אלה
 תשמתי אבותי לי כי נפלתי ממתי כראשע בחשך ידנה
 איר לי: ומה ידנה אשא כי הטאתי לו עד אשר
 ירבי ריבי ונעשה משפטי וצאני לאור ארצה בצדקתי:
 ותרא אובתי וחכפה בנשה האמה אלי אין ידנה
 אלתוך עיל תראנה בה עתה תהיה למקנס כמטי

משפט ואת בלתי-שנה ונקשו: כנה ציון פרמים
 וירושלם בעולה: ראשית יקשמו ושלטו וכהמיה
 במחור ירו וביאה ככפף ולי-היה ישענו
 לאמר הלוא ידנה בקרבו לא-תבוא עלינו דעה: לכן
 בוללכם ציון שנה תהגש וירושלם עין תהיה ותר
 הבית לבמות ער:

CAP. IV. 7

א והנה באחרית היום ידנה נר בתי-דנה נכון בראש
 ההרים ונשא הוא מנבעת ונברו עליו עמים: והלבו
 נים רבים ואמרו לנו ונעלה אל-הר-ידנה ואל-בית
 אלתי יעלב וידנו מדרכיו ונלכה בארדתו כי מציון
 תצא תורה ודבר ידנה מירושלם: ושפט בין עמים
 רבים וזוכית לטים עצמים ערה-הוק ובהנה הרבתים
 לאתים תינתתיהם למנמות לא-ישאו נוי אל-נוי ריב
 ולא-למדת עוד מלחמה: והשבו איש חתת נפשו ותחת
 דהאנתו ואן מחרד כרפי ידנה צבאות דבר: כי כר-
 העמים גלבו איש בשם אלתו ואנחו לך בשם ידנה
 אלהינו לעולם ועד: ביום הווא ואסידה אצפה
 הצלעה וההקה אצפה ואשר הרענו ושמתי אר-
 הצלעה לשארית וההלאה לנו עצום ומלך ידנה עליהם
 בדר ציון מעתה ועד-עולם: ואתה מגדל-ערך
 לפל בת-ציון ערה תאתה ובאה הממשלה הראשנה
 ממלכת בתי-ירושלם: עתה למה תרעי רע המלך
 אן בך אסיווצף אבד בתי-המקדש חיל כנולדה: הילי
 ונחי פתי-ציון כולדה כי שמה תצא מקרנה ושקנת בשנה
 ובאת ערבכל שם תצלי שם יגאלך ידנה מפי אבך:
 ושתה נאספו עלך יום רבים האכרים תהנה תחמו בציון
 עינינו: והמה לא דעו מחשבות ידנה ולא הביט עיני
 כי קבצם בעמיר נקנה: קומי ירושי בת-ציון כי קרנך
 אשים ברזל ופרסתוך אשים נחושה וחרקות עמים רבים
 ותרמתי לדנה בעצם וחילם לארון פלה-ארץ: עתה
 תתנדי בתגדוד מצור שם עלינו בשבט וכו על-ההר
 את שפט ישראל:

CAP. V 7

א ואתה בתי-חכם אפרתה צעיר להוות באלפי ודור
 ממך לי יצא להיות מושל בישראל ומצאתי מקנס
 מימי עולם: לכן ותגם ערעתי וזלחה ילדה ותר אחיו
 ישובו על-בני ישראל: ועמד ורעה בעו ידנה בנאח
 שם ידנה אלתו והשבו כרעתי ויגל ערדאפסראין:
 והנה נה שלום אשרו כרובא בארצנו וכי דרך
 בארמתנו ונקמנו עליו שבעה רעים ושכנה נסיכי
 אדם: ורשו את-ארץ אשר בדרב ואת-ארץ ממדו
 בפתחתה הוציל מאשר כרובא בארצנו וכדיריך
 בנבילט: והנה ושארת יעלב בקרב עמים רבים
 כשל מאת ידנה כרכיבים על-רעש אשר לא-יקוה לאיש
 ולא תחל לבני אדם: והנה שארית יעלב בנים בקרב
 עמים רבים בארצה בקרמות ער ככפיד בעררי-צאן
 אשר אסעבר ורמס וטרף ואן מציל: חרם ידנה על-

10 all that is straight. They build up Zion with
11 blood-guiltiness, and Jerusalem with wrong. Her
heads judge for bribes, and her priests teach for
reward, and her prophets divine for money; and
yet will they lean upon the Lord, and say, Is
not the Lord among us? evil cannot come over us.
12 Therefore for your sake shall Zion be ploughed
up as a field, and Jerusalem shall become ruinous
heaps, and the mount of the house, forest-covered
high-places.

CHAPTER IV.

1 ¶ And it shall come to pass in the last days,
that the mountain of the Lord's house shall be
firmly established on the top of the mountains,
and shall be exalted above the hills; and unto
2 it shall people flow. And many nations shall come,
and say, Come ye, and let us go up to the moun-
tain of the Lord, and to the house of the God
of Jacob: that he may teach us of his ways, and
we may walk in his paths, for out of Zion shall go
forth the law, and the word of the Lord out of
3 Jerusalem. And he shall judge between many
peoples, and decide for the nations even afar
off; and they shall beat their swords into plough-
shares, and their spears into pruning-knives: na-
tion shall not lift up sword against nation, and
4 they shall not learn any more war. But they shall
sit every man under his vine and under his fig-
tree, with none to make them afraid; (but the
5 mouth of the Lord of hosts hath spoken it.) (But
though all the people should walk every one
in the name of his god, yet will we walk in the
name of the Lord our God for ever and ever.
6 ¶ On that day, saith the Lord, will I assemble
her that halteth, and her that is driven out will I
7 gather, and her to whom I have done evil; and
I will make of her that halted a remnant, and
of her that was cast off far away a strong nation:
and the Lord will reign over them on mount
8 Zion, from this time and unto eternity. ¶ And
thou, O tower of flocks, the strong-hold of the
daughter of Zion, unto thee shall we go, and shall
come, the former dominion, the kingdom belong-
9 ing to the daughter of Jerusalem. Now why dost
thou cry aloud? is there no king in thee? is
thy counsellor lost? that pangs have seized on
10 thee as on a woman in travail? Be in pain, and
labor to bring forth, O daughter of Zion, like a
woman in travail; for now shalt thou go forth
out of the town, and thou shalt dwell in the
field, and thou shalt go as far as Babylon; there
shall thou be delivered; there will the Lord re-
11 deem thee from the grasp of thy enemies. And
now many nations are gathered against thee, that
say, Let her be defiled, and let our eye look with
12 pleasure on Zion. But they know not the thoughts
of the Lord, and they understand not his coun-
sel: that he will (once) gather them as the sheaves
13 into the threshing-floor. Arise and thresh, O
daughter of Zion; for will render thy horn iron,
and thy hoofs will render copper: and thou shalt
beat in pieces many people; and I will devote unto
the Lord their ill-gotten gain, and their substance
14 unto the Lord of the whole earth. Now gather
thyself in troops, O daughter of troops; they lay
siege against us: with the rod they smite upon
the cheek the judge of Israel.

CHAPTER V.

1 ¶ But thou, Beth-lechem Ephrath, the least
(though) thou be among the thousands of Judah,
(yet) out of thee shall he come forth unto me
that is to be ruler in Israel, whose origin is
2 from olden times, from most ancient days. There-
fore will he give them up, until the time that
she who travaileth hath brought forth: then shall
the remnant of his brethren return with the children
3 of Israel. And he shall stand forward and feed
(Israel) through the strength of the Lord, through
the excellency of the name of the Lord his God;
and he shall abide (forever); for now shall he
4 great even unto the ends of the earth. And in
this (manner) shall there be peace: If Asshur
should come into our land; and if he should tread
in our palaces, then will we raise up against
him seven shepherds, and eight anointed men.
5 And they shall lay waste the land of Asshur
with the sword, and the land of Nimrod in the
darts of his (cities); thus will he deliver us from
Asshur, if he should come into our land, and if
6 he should tread within our borders. ¶ And the
remnant of Jacob shall be in the midst of many
people like dew from the Lord, like showers
upon the herbs, that wait not for man, nor
7 hope for the sons of man. And the remnant of
Jacob shall be among the nations, in the midst
of many people, like a lion among the beasts of
the forest, like a young lion among flocks of sheep;
who, if he break in, both treadeth down, and
8 teareth in pieces, while none can deliver. High
shall thy hand be lifted up above thy adver-
9 saries, and all thy enemies shall be cut off. ¶ And
it shall come to pass on that day, saith the Lord,

that I will cut off thy horses out of the midst of
thee, and I will destroy thy chariots; And I will
cut off the cities of thy land, and I will throw
down all thy strongholds; And I will cut off the
11 arts of witchcraft out of thy hand; and soothsayers
shalt thou have no more; And I will cut off thy
12 graven images, and thy statues out of the midst of
thee; and thou shalt no more prostrate thyself to
the work of thy hands; And I will pluck up thy
13 groves out of the midst of thee; and I will destroy
thy enemies. And I will in anger and in fury
14 execute vengeance upon the nations, upon those that
have not hearkened.

CHAPTER VI.

¶ Do but hear now what the Lord saith. Arise, I
contend thou before the mountains, and let the hills
hear thy voice. Hear ye, O mountains, the con-
2 trovery of the Lord, and ye strong foundations of
the earth! for the Lord hath a controversy with
his people, and with Israel will he plead. O
3 my people, what have I done unto thee? and
wherewith have I wearied thee? testify against me.
Although I had brought thee up out of the land of
Egypt, and I had planted thee in Samaria, and I
4 brought thee out of bond-men; and I sent before thee Moses, Aaron,
and Miriam. O my people do but remember what
5 Balak the king of Moab resolved, and what Bil'am
the son of Be'or answered him, from Shittim unto
Gilgal, in order that ye may know the gracious
benefits of the Lord. Wherewith shall I come be-
6 fore the Lord, bow myself before the God on
high? shall I come before him with burnt-offerings,
with calves of the year old? Will the Lord be
7 pleased with thousands of rams, or with myriads
of streams of oil? shall I give my first-born for my
'ransgression, the fruit of my body for the sin
of my soul? He hath told thee, O man, what
8 is good; and what the Lord doth require of thee:
(nothing) but to do justice, and to love kindness,
and to walk humbly with thy God. ¶ The voice of
9 the Lord calleth unto the city,—and (the man of
wisdom) shall see thy name,—hear ye the rod of
punishment, and who hath ordained it. Are
10 there yet in the house of the wicked man the trea-
sures of wickedness, and the scant accursed mea-
sure? Can I be pure with wicked balances, and
11 with a bag (full) of deceptive weights? For her
rich men are full of violence, and her inhabitants
have soken falsehood, and their tongue is deceit
(itself) in their mouth. Therefore have I also smit-
12 ten thee with such wounds as marking (thee) denote
because of thy sins. Thou wilt indeed eat, but not
13 be satisfied; and what thou hast eaten shall bend
thee down; and thou wilt overtake (the enemy),
but thou shalt not deliver; and that which thou de-
14 liverest will I give up to the sword. Thou wilt
indeed sow but thou shalt not reap; thou wilt
indeed tread out olives but thou shalt not anoint
thyself with oil; and the juice of the grapes, but
15 thou shalt not drink wine. For there are observed
the statutes of 'Omri, and all the works of the
house of Achab, and ye walk in their counsels:
in order that I should give thee up unto desola-
tion, and thy inhabitants to derision; and ye shall
bear the reproach of my people.

CHAPTER VII.

¶ Wo is me! for I am as in the gathering of the
1 summer-fruits, as in the grape-gleanings of the
vintage: there is no cluster to eat, nor first-ripe
fruit for which my soul longeth. The pious hath
2 disappeared out of the land; and the upright among
men there is none; all of them lie in wait for
blood; they hunt every man his brother with a net.
For the evil of your hands you expect good? while
3 the prince demandeth (bribes), and the judge acteth
for pay; and the great man is only speaking the
wilful pleasure of his soul; and so do they make
a network (of wrong). The best of them is like
4 a snare; the most upright is like a snare; they de-
hedge; the day of the watchmen, thy punishment, is
come; now shall be perplexity among them. Trust
5 ye not in a friend, put ye not confidence in a
confidant: from her that leeth in thy bosom guard
the doors of thy mouth. For the son disgrauch
6 the father, the daughter riseth up against her
mother, the daughter-in-law against her mother-
in-law; a man's enemies are the men of his own
house. But I,—I will love unto the Lord: I will
7 wait for the God of my salvation; my God will
hear me. Rejoice not, O my enemy, over me;
8 though I am fallen, I rise again; though I should
sit in darkness, the Lord will be a light unto
me. ¶ The indignation of the Lord will I bear,
9 because I have sinned against him; until that he
pleased my cause, and execute justice: for me;
(when) he will bring me forth to the light, and
I shall behold his righteousness. Then see that
10 is my enemy will see it, and shame shall cover
her, who said unto me, Where is the Lord thy
God? My eyes shall complacently see her (suffer):
now shall she be trodden down as the mire of the
streets. The day that thy fences are to be built— 11

11 ותמה נסים עמדו עמדו ואין מפנה: בון כסף בון
 12 ורב ואין קצה להכניח קבר מכל כלי המדה: בוקר
 13 ומבוקר ומבלקל ורב נסם ופך ברכים ותלחלה בבל
 14 מתנים ופני כלם קבצו פאורו: איה מעון אריות
 15 ומרעה היא לכפרים אשר הלך איה לביא שם נור
 16 ארזה ואין מסרד: ארזה טרף בדי נרתו ומסנן
 17 ללכאתו ונמלאטרף חרו ומענתו טרפה: הנני אלך
 18 נאם דיה צבאות והבשרתי בעשן רבקה וכפירך
 19 תאכל הרב והבשרתי מארץ טרפך ולא ישיגע עוד
 קול מלאככה:

CAP. III. 2

1 הוי עוד דמים כלה כחש פרך מלאה לא ימיש טרף: א
 2 קול שיט וקול געש אפון וסוס דהר ומרבה מרקה: ב
 3 פרש מעלה ולבם הרב וברק נהיה ורב חלל וכבר פיר
 4 ואין קצה לגויה וישלו ביותם: מרב געני ויה טובת
 5 הן בעלת השפים המכרת ניום בוניה ומשפחה
 6 בכשפה: הנני אלך נאם דיה צבאות יליתי שולך
 7 על צנף ובראיתי ניום מערד וממלכות קלונך: והשלכתי
 8 עלך שקמים ובלתוך ושמתוך בראי: הנה בלראדך
 9 ידו מרד ואמר שרדה נעה מ: ניה לה מאין אבקש
 10 מתמים וכן: התשובי מנא אמין שרדה בהרים מים
 11 קביב לה אשרתיל ים מים חומתה: קיש ענמה ומצרים
 12 ואין קצה פוט ולובים הוי בעורתך: נסחיא לגלח
 13 הלכה כשבי גם עללה ורששו בראש בלדענות ועל
 14 נבדדה ידו נרד ובלגדליה רתקי בוקום: נסאת
 15 תשכרתי הוי נעלמה נסאת תכשוי מעון מאיב: לל
 16 מבכרך האנים עסבכורים אביעו ופלו עלי
 17 אוכל: הנה עמך נשים בקרבך לא יכיר פתח נפתח
 18 שער ארצך אכלה אש בריתך: מי מעור שאבירך
 19 חוקי מבכרך בא כשיר ורמסי בהמר חוקי מלבך
 20 שם תאבדך אש תברתך רב תאבדך בילק תחבדך
 21 בילק תחבדך אש תברתך: הרבית רכלך מבוכי השמים
 22 לך פשט נחף: מעורך פארבה ושפסרך ביום ניה
 23 הדינים פגרות ביום קרה שמש ורחל ועוד ולא ינוע
 24 מקומו אים: נמר רשך מלך אשר ושבך אדירך נפשו
 25 עמך עליה הרים ואין מקבץ: אדברה לשכרך ויהלך
 26 מתוך כל ושמע שמעה תקוה כף עלך כי עלימי לא
 צברה רעהך תמיד:

ח ב ק ו ק

CAPUT I. 8

1 המשא אשר הנה חכום מביא: עד אנה יהיה שיעתי
 2 ולא תשמע אונק אלך חסם ולא תושעי: למה מראני
 3 און ויגל תבש תשד תשם לנתי ותי רב ויהן שוא:
 4 על רבן תפני הנה ולא יצא לנצח משפט כי רשע
 5 מסתיר את העדיק עליבן וצא משפט מעקל: ראן
 6 בניים ונבישו ותחמתי תמתי כרפול פעל בימכם לא
 7 תאמינו כדוספר: כדתיאן מקום את העשירים הני

11 תצות: ים לבנות נרדך יום הווא ורסחיקי: יום
 12 הווא ורדך: בוא למני אשר וער מעור ולמני מעור
 13 וערדך ום מים ותר הדר: ותמה הארץ לשמרה
 14 על שובה מפר מעללים: רעה עמך שבטך
 15 אין נחלתך שגני לבדך יגר בתוך כרמל רעו קשן
 16 וילךד כימי עולם: כימי צאתך מארץ מצרים אראני
 17 נפלאות: וראו ניום ובושו מכל בודתם ישמי יד על
 18 רעו נמסרתיהם אל ידוה אלהי יפחיו וראו מרן
 19 מראל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו
 20 לא יתנוק לעד אפי כרפון חסד הוא: ישוב ויחמט
 יכבש עונתי ותשליך במצלות ים בלדמאתם:
 כ תתן אמת לעיבך חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותי
 מימי קדם:

נ ח ו ס

CAPUT I. 8

1 משא נעה ספר הון נדים האלקשי: אל קנא ונקם
 2 יהיה נקם יהיה ובעל נקם יהיה לצרו ויטור הוא
 3 לאביו: יהיה ארך אפים ויהליבם ונקח לא ונקח
 4 יהיה בלפיה ובשערה רכבו ונן אבק רגליו: וער
 5 בים עבשיו ובלגדליה תהריב אמלל קשן וכרמל
 6 ופרח לבני אמלל: הרים העשו מעט והבקות תחמט
 7 ותשא הארץ מפניו וחבל ובלגדליה: לפני ועמו
 8 מי יעמוד ומי יקום כחזון אפי חמתו נחכה כאש והצרים
 9 נתעו מעט: טוב יהיה למעט ביום צרה ורע חסי בו:
 10 ובשפת עבר בלה יעשה מקומה ואיכו ורדף חשך:
 11 מה תחשבון אל ידוה קלה היא עשה לא תתקום
 12 פעמים קרה: כי ערסרים סככים וכסבאם סבואים
 13 אכלו בקש יבש מלא: מקך וצא חשב על ידוה רעה
 14 יען בלשון: כה אמי יהיה אש שלמים וכן
 15 רבים וכן נעו ועבר ועלול לא אהיה עיר: ועל
 16 אשכר משה מעלך ומסרתך אתקי: וצוה עלך דיה
 17 לא ינוע משמך עוד מבית אלהיך אכרית פסל ומסכה
 אשים בקרבך כי קלות:

CAP. II. 3

1 הנה עליה הרים רגלי מבשל משמע שלום חגי הורה
 2 תנך שלמי נרדך כי לא יוסף עוד לעבורך בלגל
 3 כלה נכרת: עלה מפני על צנף נצור מעורה צפוד
 4 רדך חוק מתנים אמין לח מאר: כי שב דיה אתינאן
 5 יקב נאון ושראל כי בקרם בקרם ומרתם שחתי:
 6 מן נברו מאדם אנשיהיל מתלמים באשפלת
 7 הרב ביום הכני והבושם הרעלו: כדענת ותהללו
 8 הרבב ישתקשקשן פרחות מראתן כלפדים כבדקום
 9 ורצו: זכר אדיריו וישלו בתלכותם ויהרו חומתה
 10 ורבו הסבך: שער הנהרות נפתחו והחיל נמו:
 11 וצב גלתה העלמה ואמרתיה מענות כקול זונים
 12 מתפסית על לבבך: וניה כבכרתמים מימי הוא

that same day, the ordained, is yet far removed. 12 It is a day when men shall come to thee from Assyria, and the cities of Mazar, and from Mazar even unto the river, and from sea to sea, and (from) 13 mountain to mountain. While the land (of the nations) shall be made desolate because of its 14 inhabitants, for the fruit of their doings. ¶ Feed thy people with the flock of thy heritage, which dwell in solitude in the wood, in the midst of Carmel: let them feed in Bashan an Gil'ad, 15 as in the days of old. As in the days of thy coming out of the land of Egypt will I let them 16 see marvellous things. Nations shall see and be ashamed of all their might: they shall lay

their hand upon their mouth, their ears shall be deafened. They shall lick the dust like the sea 17 pent; like those that crawl on the earth, shall they come forth trembling out of their close places: unto the Lord our God shall they hasten in dread, and shall be afraid of thee. Who is a god like unto thee, pardoning iniquity, and forgiving transgression to the residue of his heritage? he remembereth not his anger for ever, because he delighteth in kindness. He will forgive his iniquities, for on us, he will suppress our iniquities: yea, thou wilt cast all their sins into the depths of the sea. Thou wilt show faithfulness unto Jacob, 20 and kindness unto Abraham, which thou hast sworn unto our fathers in the days of old.

THE PROPHECY OF NAHUM

CHAPTER I.

1 ¶ The doom of Nineveh. The book of the vision 2 of Nahum the Elkoshite, A God watchful and avenging is the Lord; an avenger is the Lord, and full of fury; the Lord taketh vengeance on his adversaries, and keepeth in mind the deeds 3 of his enemies. The Lord is long-suffering, and great in power, but he will by no means clear the guilty: the Lord in the whirlwind and in the storm is his way, and the clouds are the dust of his feet. He rebuketh the sea, and maketh it dry, and all the rivers he drieth up: 4 Bashan then withereth, with Carmel, and the flowers of Lebanon wither. Mountains quake before him, and the hills melt away; and the earth is lifted up at his presence, yea, the world, and all that dwell therein. Before his indignation who can stand? who can subsist before the fierceness 5 of his anger? his fury is poured out like fire, and the rocks are broken down by him. The Lord is good, a strong-hold on the day of distress; and he knoweth those that trust in him. 6 But with an overflowing flood will he utterly destroy the place of (Nineveh), and his enemies will he pursue with darkness. What will you devise against the Lord? he is bringing about an utter destruction: the destroyer shall not be grieved. 7 For they like thorns interwoven, and as men made drunken in their drinking bout, shall be entirely 8 consumed as dry stubble. There is gone forth out of thee he that devised evil against the Lord, the counsellor of infamous things. ¶ Thus hath said the Lord, Though they be complete, and ever so many, nevertheless shall they be cut down, and it shall be over (with them); and if even I have afflicted thee, I will afflict thee no more. 9 For now will I break his yoke from off thee, 10 and thy bonds will I tear asunder. But against thee hath the Lord decreed, that no heir of thy name shall be any more; out of the house of thy gods will I cut off the graven and the molten image; I will prepare thy grave (there); for thou art made vile.

CHAPTER II.

1 Behold upon the mountains are the feet of him that bringeth good tidings, that publisheth peace, Celebrate thy feasts, O Judah, fulfil thy vows; for never more shall the wicked pass again through thee, he is utterly cut off. The destroyer is come up against thee to enclose (thee) with works of siege: look out on the way, make thy loins strong, 2 strengthen (thyself) greatly with power. For the Lord bringeth back again the excellency of Jacob, as also the excellency of Israel; for the plunderers have plundered them, and have wasted branches 3 of their vines. The shields of his mighty men are made red, the valiant men are (clothed) in scarlet: with the fire of the steel the chariots (glitter) on the day when he prepareth himself (for battle), and the spears are shaken. In the streets the chariots rush madly along, they rattle through the public places: their appearance is like torches, they run along like the lightnings. He will summon his valiant men, they shall stumble in their walk; they hasten to her walls, and the covering for defence is prepared. The gates of the rivers are 4 opened, and the palace is dissolved. And the queen is carried away into exile stripped of her attire, and her maids moan as with the voice of doves, 5 striking their hand upon their breast. And Nineveh was like a pool of water from the days that she existed: yet now they flee. "Stand, stand," (shall they cry), but none shall look back. Plunder silver, plunder gold; for without end are the treasures, there is an abundance of all precious 6 vessels. She is void, and emptied out, and wasted; and the heart melteth, and the knees totter, and

trembling is in all loins, and the faces of them all are covered with blackness. Where is (now) the dwelling of the lions, and what was the feeding-place of the young lions, where the lion, the lioness, and the lion's whelp walked, and none made them afraid? The lion tore in pieces (prey) enough 13 for his whelps, and strangled for his lionesses, and filled with prey, his holes, and his dens with what he had torn. Behold, I will be against thee, saith 14 the Lord of hosts, and I will smite thee with chariots, and thy young lions shall the sword devour: and I will cut off from the earth thy preying, and no more shall be heard the voice of thy messengers.

CHAPTER III.

¶ Wo to the city of blood! it is all full of lies 1 and robbery; never ceaseth the preying; The noise 2 of a whip, and the noise of the rattling of wheels, and of prancing horses, and of the skipping chariots. Horsemen mount, and there are the flaming sword and the glittering spear; and there is a multitude of slain, and heaps of carcases; and without end are the corpses; they stumble on the corpses; Because of the multitude of the lewd 3 deeds of the harlot, that is rich in gracefulness, the mistress of witchcrafts, that selleth nations unto her lewd deeds, and families through her witchcrafts. Behold, I will be against thee, saith 4 the Lord of hosts; and I will lay thy skirts open over thy face, and I will let nations see thy nakedness, and kingdoms thy shame. And I will cast 5 abominable filth upon thee, and defile thee, and will render thee a dirt-heap. And it shall come to 6 pass, that all they that see thee shall flee from thee, and say, Laid waste is Nineveh, who will console with her? whence shall I seek comforters for thee? Art thou better than No-amon, that was 7 situated on the rivers, that had water round about her, the rampart of which was the sea, and the walls of which rose out of the sea? Ethiopia the 8 numerous, and Egypt that was without end, Put and Lubim were thy helpers. Yet also she was 9 exiled, was carried away into captivity; also her young children were dashed in pieces at the corners of all streets; and for her honorable men they cast lots, and all her great ones were bound with chains. Thou also shalt be made drunken, thou 10 shalt be hidden from view; thou also shalt seek refuge because of the enemy. All thy strong-holds 11 shall be like fig-trees, with the first-ripe figs, which, if they be shaken, will fall into the mouth 12 of the eater. Behold, thy people are become women in the midst of thee; unto thy enemies are the gates of thy land set wide open; the fire hath devoured thy bars. Water for the siege draw for 13 thyself, fortify thy strongholds; go into the clay, and tread the mortar, make strong the brick-kiln. There shall the fire devour thee; the sword shall 14 cut thee off, it shall devour thee up like the cankerworm; (though) thou make thyself many as the cankerworm; make thyself many as the locusts. (Though) thou hast multiplied thy merchants 15 more than the stars of heaven; the cankerworm spreadeth itself out, and flieth away. Thy crowned ones are like the locusts, and thy leaders like the swarms of locusts, which camp in the hedges on a cold day, but when the sun ariseth they flee away, and their place is not known where they 16 are. Thy shepherds slumber, O king of Assyria; 18 thy valiant men are at rest; scattered are thy people upon the mountains, and there is none that gathereth them. There is no healing for thy breach; fatal is thy wound; all that hear the report of thee will clap their hands over thee; for over whom did not thy wickedness pass continually?

THE PROPHECY OF HABAKKUK

CHAPTER I.

1 The prophecy which Habakkuk the prophet fore- 2 saw. How long, O Lord, have I entreated (thee), and thou wouldst not hear? (how long) shall I cry out unto thee (because of) violence, and thou wilt not save? Why wilt thou let me see wickedness, and wilt look on trouble, and the robbery and violence (that are) before me; while there is strife,

and contention lifteth up (its head)? Therefore 3 is the law powerless, and justice cometh not forth victorious: for the wicked encompasseth about the righteous; therefore doth justice come forth perverted. Look ye about among the nations, and 4 behold and be astonished and asounded; for (God) will fulfil a work in your days, ye would not believe it, if it were only told you. For lo, I 5 will raise up ideans, that bitter and im-

וְדַתִּי יְהוָה פִּלְגֶרֶךְ בְּגִבְרֵי שָׁמַיִם חִדּוֹ בְּקִרְבֵּי שָׁמַיִם
 תְּחַדְּעֵנִי בְּרִגְוֵי רַחֵם תִּקְוֹרֵי: אֵלֹהִים מִתְּמַן יְמִינֵי וּקְדוֹשׁ
 מִבְּרֵית־פֶּאֶקֶן סִלְהָ בְּכַף שָׁמַיִם חִדּוֹ וְתִחְלָתוֹ מִלְּאֲדָה
 הָאָרֶץ: וְגַלְהָ בְּאֹרֶךְ מִתְּהַלֵּךְ קִרְעֵנִי מִקֶּדֶן לֵי יוֹשֵׁם חֲבוּנֵי
 עֵזֶה: לְפָנָיו יָבֵד בְּכָר וְנָמָא רִשְׁפָה לְתַלְמוּדָיו: עֲמֹד וְנִמְדָד
 אֲרִיז רָאָה וְחִרַּר נִימֵס וְחִפְצָא חֲרִיר־חֵדֶד שְׂדֵי בְּעֵזֶר
 עֵילָם חֲלִמֵיט שִׁלְמֵס לֵוִי: תַּתֵּת אֶן רִאשֵׁי אֲהָלֵי בִּישְׁעֵי
 וְרִזּוֹן יְדִישֵׁת אֲרִיז מִדָּוָן: בְּנִתְרִים חֲדָה יְהוָה אִם
 בְּנִתְרִים אֶפְדֵּי אִם־בְּנֵים עֲבַתְרָד כִּי תִרְכַּב עַל־סוּסֶיךָ
 כִּי־תִבְתָּדֵךְ יִשְׁוֹעֵי: עֲרִיזָה תַעֲזֹר קִשְׁתְּךָ שִׁבְעוֹת מִשְׁוֹת
 אֲמַר סִלְהָ נְהַרּוֹת חֲבִקְוֵי־אֲרִיז: רִאשֵׁי חִדְלוֹ תְרִים וְרַם
 מִסֵּם עֲבָר עָתָּה חֲרוּם כֹּלֵוֹ רֹם חִדְדוֹ נִשְׂאֵ: שִׁמְשֵׁי רַחֵ
 עֲמֹד וְגַלְהָ לֹאֵר חֲדָדֵךְ תִּלְבַּל לִנְהַל בְּרַק הַיַּעֲקֹב: בְּזֹמֵם
 חֲצַצ־אֲרִיז בִּאֶף תִּחְרֹשׁ נִימֵס: יֵצֵאת לִישַׁע עֲמֹד לִישַׁע
 אֲתִי־מִשְׁתַּדֵּךְ מִחֲצַת רִאשֵׁי מִבֵּית רִשַׁע עֲרוֹת יִסְדֵי
 צִנָּאר סִלְהָ: נִקְבַּת בְּמִשְׁוֵי רִאשֵׁי פְרוּזֵי יִסְרוֹ לְחַפְצָנִי
 עֵלְצַחֵם כְּמֹד־לְאֶכֶל עֵץ בְּמִסְתַּדֵּי: דִּרְבַּת בֵּים סוּסֶיךָ חֲמַר
 מִסֵּם רִבִּים: שְׁמַעֲנִי וְחֲרָנֵךְ בְּמִי לְקִיל צִלְלוֹ שְׁפִתֵי: כִּי־אֵ
 רִקְבֵךְ בְּצַמְזֵי מִתְּהַיִּי אֶן־נֶן אֲשֶׁר אֵעִת לִימֵס עֲרֵה לְעֵלוֹת
 לְעַם יַעֲקֹב: כִּי־תִתְאַנֶּה לֹא־תִפְרֹחַ וְאֵן וְכֹל בְּנִפְתִּים כְּחַשׁ
 מִעֲשֻׁדוֹת וְשִׁמְיוֹת לֹא־יִנְשָׂה אֶכֶל עֹר מִמְכַלָּה צִנָּאֵן וְאֵן
 בְּקֶדֶר בְּרַפְתִּים: וְנָנִי בְּיַדְּךָ אֲנִלְחָה אֲנִלְחָה בְּאֲהָלֵי יִשְׁעֵי:
 יְהוָה אֲדֹנָי חִלְיֵי יוֹשֵׁם רִגְלוֹ בְּאֲלוֹת וְעַל־בְּמִיתֵי וְדַרְבְּנֵי
 לְמַצַּח בְּנֵי־עֵתֵי:

צפניה

CAPUT I. A

דְּבִר־יְהוָה | אֲשֶׁר־הִלָּה אֶל־צְפוּנְיָה בְּרִשְׁוֵי בְּרִי־יְהוָה
 בְּדֹאמְרֵיהֶן בְּחֻקֵּיהֶן בִּימֵי יִשְׂרָאֵל בְּדֹאמְרֵי מִלְךְ יְהוָה:
 אֶסֶף אֶסֶף כֹּל מַעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְאִם־יִהְיֶה: אֶסֶף
 אֲדָם וּבְהֵמָה אֶסֶף וְיַחֲדִישְׁמִים וְדַע הֵם וּתְמַכְשִׁלוֹת
 אֲתִי־דֹשְׁעִים וְחִבְרָתִי אֲתִי־אֲדָרִים מַעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה
 נֹאסִי־יִהְיֶה: וְנִשְׁתִּי־דֵי עַל־יְהוָה וְעַל כְּלִישְׁבֵי יְרוּשָׁלַם
 וְחִבְרָתִי מִתְּמַקֵּם הַזֶּה אֲתִי־שָׂאֵר הַבְּעַל אֲתִישֵׁם
 בְּחַמְרֵים עֲשִׂי־בְנֵי־נֵם: וְאֲתִי־מִשְׁתַּחֲוִים עַל־הַנְּהוֹת
 לְצַב אֲשֵׁמִים וְאֲתִי־מִשְׁתַּחֲוִים הַנִּשְׁבָּעִים לַיהוָה
 וְהַנִּשְׁבָּעִים מִמְּלָכִים: וְאֲתִי־נֹסִי־מִמֶּנִּי מֵאֲחֵרֵי יְהוָה וְאֲשֶׁר
 לֹא־יִבְקֹשׁ אֲתִי־יְהוָה וְלֹא־דֹרְשֵׁוֹ: הֵם מִפְּנֵי אֲדֹנָי יְהוָה
 כִּי רָרִיב נֵם יְהוָה וְיִקְרַח יְהוָה וְנָח וְנָח וְהַקְדֵשׁ קִרְאוּ:
 וְהִלָּה בֵּים וְנָח יְהוָה וְיִקְרַחֵתִי עַל־יִשְׂרָאֵל וְעַל־
 בְּנֵי הַמִּלְכָּד וְעַל כְּלִישְׁבָּעִים מִלְּבֹשׁ נְכָרִי: וְיִקְרַחֵתִי
 עַל כְּלִישְׁבָּעִים עַל־תְּמַכְשִׁלוֹת בֵּים הַזֶּה הַמְּלָאִים בֵּית
 אֲדֹנָיִם הֵם וּמְרַמָּה: וְהִלָּה בֵּים הַזֶּה אֲבָר־
 יְהוָה קוֹל צִעֲקָה מִשְׁעַר הַדְּעִים וְלִלְחָה מִדְּהַמְשִׁנָּה וְשִׁבְרֵי
 גְדוֹל מִתְּבַקְעוֹת: חִדְלוֹ יִשְׁבֵי תִמְכַּתֵּשׁ כִּי דִמְיָה כִּלְיֵי
 עַם בְּנֵי נְכָרִי־וְכָל־יִשְׂרָאֵל כִּסְף: וְהִלָּה בְּעֵת
 הַזֶּה אֲחַפֵּשׂ אֲתִי־יְרוּשָׁלַם בְּנִרוֹת וְיִקְרַחֵתִי עַל־הַנֹּשְׂאִים
 תִּקְפְּאִים עַל־שִׁמְרֵיהֶם הַאֲמִירִים בְּלִבְבָם לֹא־יִטִּיב יְהוָה

חֲמַר וְהַמְּקַר הַחֲדָדֵךְ לְמַרְכָּבֵי אֲרִיז לְקִישֵׁת מִשְׁבָּעֵת
 לֹא־לֵוִי: אִם וְנִקְרָא הוּא מִמֵּי מִשְׁפָּטֵי יִשְׂרָאֵל יֵאָדָּ:
 וְכֹל מִנְּמַרִּים סִסְוֵו חִדּוֹ מִזִּאֵב עֵרֵב וּפְשֵׁו פְרִשְׁוֵי
 וּפְרִשְׁוֵי מִדְּחֹק יֵבֵא יִעֲבֵי מִנְּשֵׁר תֵשׁ לֹאֲכֹל: כִּלְהֵי
 לְחָסֵם וְכֹא מִנְּמֵת פְּרִשְׁוֵי קִרְמָה וְאֶסֶף כְּחֹל שְׁבִי:
 וְהוּא מִמְּלָכִים וְתִקְלָם וְחִזְעִים מִשְׁתַּק לֵוִי הוּא לְכִלְמִי־מִבְּרֵי
 יִישַׁק וְעֵבֶר עֲפֹר וְלִבְחָה: אֵן הִלָּה חֲרוֹת וְעֵבֶר קִרְשֵׁי
 יֵזוֹ כְּתִי לֹא־לֵוִי: תִּלְוֵא אֲתָה מִמְּלָכִים וְהִלָּה אֲלֵהוּ קִרְשֵׁי
 לֹא נִמּוֹת יְהוָה לְמַשְׁבֵּט שִׁמְחֵו וְעֵזֶר לְחִיבִים יִסְרוֹ:
 טַחֲוֹר עֵינִים מִדְּאֹת רַע וְחִבְטֵי אֶל־עַמֶּל לֹא תִיבֵל לְכַף
 תִּבְטֵי בְּגוֹדִים חֲחִירֵיט בְּכַלְע רִשַׁע צִדִיק מִמֵּינֵי: וְחַמְשָׁה
 אֲדָם בְּרִעֵי הֵם כְּרַמֵּשׁ לֹא־מִשְׁלֵל בֵּים כִּלְהֵי בְּחִבֵה הַעֲלָה
 עֲרֹו בְּחֶרֶם וְאֶסֶפְוֹ בְּמִכְרָתִי עֲלִיבֵן יִשְׁמָח וְיִלְוִי:
 עֲלִיבֵן וְחֵבֶה לְחֶרֶם וְיִקְרַח לְמִכְרָתִי כִי בְּדִמָּה יִשְׁמֹן
 חֲלָקֵו וְאֶכְלוֹ בְּרָאָה: תִּלְוֵא כֵן תִּיקֵר חֶרְמֵו וְתִמּוֹד לְחֶרֶם
 נִימֵס לֹא יִחְמֹל:

CAP. II. B

עַל־מִשְׁמַרְתִּי אֶעֱמְדָה וְאֲתִי־צַבָּה עַל־מִצְרַיִם וְאֶצַּחֵה לְרֵאשֵׁי
 מִי־הַדְּבִר־כִּי־יֵבֵא אֲשִׁיב עַל־תְּבוּחָתֵי: וְנִגְנֵי יְהוָה
 וְאֲמַר כֹּתֵב חֻזֵן וְכָרֵךְ עַל־הַחֲלוֹת לִמְנֵן חֻזֵן קוֹרֵא כִּי־
 כִּי עוֹר חֻזֵן לְמוֹעֵד וְנִפֵחַ לִמְנֵן וְלֹא יִזְבֵּד אִם־תִּתְמַכְּמָה
 חֲבֹהִלוֹ כִּי־בֹא יֵבֵא לֹא יִחְרַח: הִלָּה עֲפָלָה לֹא־יִשְׁרָה
 נִפְשֵׁו כִּי וְצִדִיק בְּאִמְנוֹתֵי יְהוָה: וְאֶף כִּי־דַעֲנוּ בְּכָר בְּמִיתֵי
 יְהוָה וְלֹא יִנְהֵ אֲשֶׁר הִרְחִיב כִּשְׂאוֹל נִפְשֵׁו הוּא בְּמִיתֵי
 וְלֹא יִשְׁבֵעֵי וְאֶסֶף אֵלֵיו כְּלִישְׁבֵי־וּקְבָן אֵלֵיו כְּלִישְׁבֵי־נֵם:
 הַלֹּא־אֵלָה כֹּלֵם עֵלָו מִשַׁל יִשְׂאוֹ וְיִמְלִיצָה חִדּוֹת לֵוִי
 וְאֲמַר הוּא הַמְּרַבָּה לֹא־לֵוִי עֲרַמְתִּי וּמִכְבֹּד עֲלֵיו עֲבָטִי:
 תִּלְוֵא פִתַע יִקְוִי נִשְׁבָּד וְקִצְוֵי מוֹעֲזָה וְהִנֵּית לְמִשְׁמֹת
 לְכֹו: בְּרָאָה שְׁלוֹת נִימֵס רִבִּים יִשְׁלַח כְּלִישְׁבֵי עַמִּים
 מִדָּמֵו אֲדָם מִמִּסְאֲרִיךְ קִרְהָ וְכִלְיִשְׁבֵי כַהֵ: יְהוָה
 בְּצַעֵ בְּצַעֵ רַע לְבִיתֵי לִשְׁמֵם בְּגוֹדֵם קֵוֹ לְהִנְחָל מִכַּף רַעֵ:
 וְעַצַּת בִּישֵׁת לְבִיתֶךָ קִצְוֵי־עַמִּים רִבִּים וְחִזְעֵא נִפְשָׁיֶךָ:
 כִּי־בֹאֵן מִקֶּדֶר וְנִזְעֵן וְקָפִים מִנְּן יִנְעֵה: הוּא בְּעַת
 עֵיר בְּרַמִּים וּבְנֵן קִרְהָ בְּעוֹלָה: תִּלְוֵא הִנֵּה מֵאת יְהוָה
 עֲבָאוֹת וְיִנְעֵו עַמִּים כִּי־רִאשֵׁי וְלֹאֲשִׁים כִּי־חִרִיק יִעֲפִי:
 כִּי תִמְלֵא הָאָרֶץ לְדַעַת אֲתִי־כִבְדֹר יְהוָה מִסִּים וְכִסְיֵי
 עַל־רֹם: הוּא מִשְׁקָה רַעֲוֵו מִסְפֵּם חִתְמָה וְאֶף שִׁבְרֵי
 לִמְנֵן תִּבְטֵי עַל־מִשְׁוֹתֵם: שְׁבַעֵת קִלֵן מִכְבוֹד שְׁתִּיֶךָ
 נִסְתַּאֲתָה וְתִעַל חֲסוֹב עֲלֵיךָ כִּים יִמֵן יְהוָה וְיִקְרַחֵקֵן עַל־
 כִּי־תִבְתָּדֵךְ: כִּי־חַמֵּם לְבִנְוֵן וְכִסְף וְשֵׁד בְּהַמּוֹת וְחִתְמֵי מִדָּמֵי
 אֲדָם וְחַמֵּס־אֲרִיז קִרְהָ וְכִלְיִשְׁבֵי כַהֵ: מִהַדְּעֵיל פֶּסֶל
 כִּי פֶסֶל יִצְרוֹ מִסְכָּה וְיִמְדֵה שִׁבְרֵי מִכְרָתֵי יִצְרוֹ
 עֲלִיו לְעֵשֶׂת אֲלִילִים אֲלִמֵּם: הוּא אִמֵּר עֲלֵיו הַקִּיצָה
 עוֹרֵי לְאֶבֶן דֹּמָם הוּא יְזַרְהָ הַגְּדוּדֹו תִפְשֵׁו וְחֵב וְכִסְף
 וְכִלְיִרוֹחַ אֵן בְּקִרְבֵי: יְהוָה בְּחִיבֵל קִרְשֵׁו תֵם מִפְּנֵי
 כִּי־הֵאֲרַן:

CAP. III. J

הַחֲפָלָה לְחַבְקוֹק הַנְּבִיא עַל שִׁנְיוֹת: יְהוָה שְׁמַעֲתִי שְׁמַעֲךָ

petuous nation, that march to the wide spaces of the earth to conquer dwelling-places that are not theirs. Terrible and dreadful are they: from themselves go forth their judicial laws and their dignity. And swifter than leopards are their horses, and fiercer than the evening wolves; and their horsemen spread themselves abroad; and their horsemen will come from afar; they will fly like the eagle hastening to eat. They all will come for violence: the front of their faces is like the east wind, and they gather captives as the sand. And they will make sport with kings, and princes will be a play unto them: at every strong-hold they will laugh, and they will cast up ath-mounds and capture it. Then doth their spirit become arrogant, and they are surpassingly proud, and offend, (imputing) this their power unto their god. Art thou not from everlasting, O Lord my God, my Holy One? we shall not die. O Lord, thou hast ordained them for judgment; and, O Protector, Thou hast appointed them to correct (nations). Thou who art too pure of eyes to behold evil, and canst not look on trouble, wherefore wilt thou look upon those that deal treacherously, be silent when the wicked swalloweth up him that is more righteous than he? And (why) makest thou men as the fishes of the sea, as the creeping things, that have no ruler over them? All of them he bringeth up with the angle, he draggeth them up in his net, and gathereth them in his drags; therefore he rejoiceth and is glad. Therefore he sacrificeth unto his net, and burneth incense unto his drag; because through them is his portion fat, and his food marrowy. Shall he therefore (always) empty his net, and continually slay nations without sparing?

CHAPTER II.

1 ¶ Upon my watch will I stand, and place myself upon the tower, and will watch to see what he will speak with me, and what I shall answer to my reproof. And the Lord answered me, and said, Write down the vision, and make it plain upon the tables, that everyone may read it fluently. For there is yet a vision for the appointed time, and it speaketh of the end, and it will not deceive; though it tarry, wait for it; because it will surely come, it will not be delayed. 2 Behold, disturbed, not at rest is the soul of the wicked in him; but the righteous ever liveth in his (trustful) faith. And though the wine-(drunken) traitor, the proud man, whose house will not stand, who enlargeth his desire as the grave, and is like death, which cannot be satisfied,—though he gather unto him all the nations, and assemble unto him all the people, will not all these take up a parable against him, and a proverb and a satire concerning him? and they will say, Wo to him that increaseth what is not his! for how long? and to him that loadeth himself with a burden of guilt! Behold suddenly will rise up those that afflict thee, and awake those that plague thee, and thou shalt become a booty unto them. Because ye have despoyled many nations, will all the remnant in the people despoil thee; because of the blood of men, and the violence against the land, the town, and all that dwell therein. ¶ Wo to him that obtaineth an evil gain for his house, that he may set his nest on high, that he may be delivered from the grasp of the wicked! Thou hast counselled shame to thy house, by cutting off many people, and sinning (against) thy soul. For the stone will cry out of the wall, and the beam out of the wood (work) will answer it. ¶ Wo to him that buildeth a city with blood-guiltiness, and layeth the foundation of a town by wrong-doing. Behold, is it not from the Lord of hosts that people shall labor for the very fire, and nations shall weary themselves for naught but vanity? For the earth shall be filled with knowledge of the glory of the Lord,

as the waters cover the sea. ¶ Wo unto him 15 that maketh his neighbors drink, (to thee) that pourest out thy poisonous (wine) and makest them also drunken, in order to look on their nakedness! Thou art filled with shame instead of glory; 16 drunk thou also, and let thy nakedness be uncovered: there shall be turned around thee the cup of the Lord's right hand, and filthy spittle shall be on thy glory. For the violence against Lebanon 17 shall cover thee, and the destruction of beasts, which he terrified away; because of the blood of men, and the violence against the land, the town, and all that dwell therein. What profiteth the 18 grave, imagine that its maker hath given it? the molten image, and a teacher of falsehood: that the maker of his image trusteth therein, while making dumb idols? ¶ Wo unto him that saith 19 to the wood, Awake! Rouse up to the dumb stone. Shall this teach? Behold, it is overlaid with gold and silver, and no breath whatever is in its bosom. But the Lord is in his holy temple: be silent be- 20 fore him all the earth.

CHAPTER III.

¶ A prayer of Habakkuk the prophet upon Shigwo- 1 noth. O Lord, I have heard thy fame, (and) was 2 afraid: O Lord, thy work—in the midst of the years (of sorrow) revive thou it, in the midst of the years make it known; in wrath remember mercy. (When) God from Theman came, and the 3 Holy One from mount Paran, Selah: his glory covered the heavens, and his praise was raised over his. And (his) brightness was like the sunlight; 4 rays streamed forth out of his hand unto them; and there was the hiding of his power. Before him 5 went the pestilence, and burning coals went forth in his steps. He stood forward, and made the earth 6 tremble; he looked and dispersed nations; and there burst asunder the everlasting mountains; there sunk the perpetua hills; the ways of the world are his. In affliction I saw the tents of Cushan; they trem- 7 bled—the curtains of the land of Midian. ¶ Was 8 the Lord wroth against the rivers? yea, was against the rivers thy anger (kindled)? was against the sea thy wrath that thou rodest upon thy horses, thy charlots of victory? Laid quite bare is thy 9 bow, like severer rods of punishment (cast forth) thy words, Selah: into rivers thou splittest the earth. The mountains saw thee, they trembled; 10 the flowing waters passed along; the deep issued forth its voice, the height lifted up its hands. The sun and moon stood still in their dwelling; at 11 the light of thy arrows they walked along, at the shining of the flaming glitter of thy spear. In 12 indignation thou marchest through the earth, in anger thou treadest down nations. Thou wentest 13 forth to the assistance of the people, to the assistance of thy anointed; thou didst wound the head out of the house of the wicked, destroy the foundation with the high-towering walls. Selah. Thou 14 didst strike through with his own spears the chiefs of his villages, who rushed out furiously to scatter me; who rejoiced greatly as though they were to devour the poor in secret places. Thou didst 15 pass along over the sea with thy horses, over the piled up billows of great waters. I heard it, and my innermost parts trembled; at the report my lips quivered; rottenness entered into my bones, and I trembled in my place, that I should rest till the day of distress, till the withdrawing of the people that will invade us with its troops. For 17 the fig-tree doth not bud, and no fruit is on the vines; the productiveness of the olive deceiveth, and the fields yield no food; from the fold the flocks are cut off, and there are no herds in the stalls. Yet will I rejoice in the Lord. I will 18 exult in the God of my salvation. The Lord Eternal is my strength, and he maketh my feet fleet as those of the hinds, and he will cause me to tread upon high places. To the chief musician of my songs.

THE PROPHECY OF ZEPHANIAH

CHAPTER I.

1 ¶ The word of the Lord which came unto Zephanyah the son of Cushi, the son of Gedalyah, the son of Amaryah, the son of Chizkiyah, in the days of Josiah the son of Amon the king of Judah. I will remove, utterly remove all things 2 from off the face of the earth, saith the Lord. I will remove man and beast; I will remove the fowls of the heaven, and the fishes of the sea, and the stumbling blocks together with the wicked; and I will cut off man from 3 off the face of the earth, saith the Lord. And I will stretch out my hand over Judah, and over all the inhabitants of Jerusalem; and I will cut off the remnant of Ba'al from this place, the name of his ministers with his priests; And those that bow themselves down on the roofs of houses to the host of heaven; and those that bow themselves down that are sworn (to be true) to the 4 Lord and still swear by Malkom: And those that are turned away from following the Lord; and those that have not sought for the Lord, and

have not inquired of him. Be silent in the presence 7 of the Lord Eternal; for nigh is the day of the Lord; for the Lord hath prepared a slaughter, he hath bidden his angels invited guests. And it shall come 8 to pass on the day of the Lord's slaughter, that I will inflict punishment on the princes, and on the king's sons, and on all such as are clothed in garments of a foreign land. And I will inflict punishment on all those that leap over the threshold on that day, who fill the house of their master with violence and deceit. ¶ And it shall come to 10 pass on that day, saith the Lord, that there shall be a weeping from the fish-gate, and a wailing from the second, and (that of) a great breach from the hills. Wall, ye inhabitants 11 of the mortar-street, for destroyed are all the trading people; cut off are all that were laden with silver. ¶ And it shall come to pass at that time, that 12 I will search Jerusalem through with lights, and I will inflict punishment on the men that are at rest on their lees, that say in their heart, The Lord will not do good, nor will he do evil,

13 הכרילו נאסיהוה ליום קימי לעד כי משפטו לאסף
 14 ניום לקבצי ממלכות לשפד עליהם ועמו כל תרוץ אפי
 9 כי באש קנאתו תאכל כל הארץ: ברא אסף אלעזים
 שפה כרונה לקרא כלם בשם יהוה לעבדו שכם אהר:
 11 מעבר לגברתיש עמי בתופצי ובלק מנהתי: ביום
 הדיא לא תבושי מכל עלילתך אשר פשעתי כי בראו
 אסור מקרבך עליו נאחז ולא חוספ לנבחה עוד בתר
 12 קדשי: והשארתי בקרבך עם עני ודל חסי בשם יהוה:
 13 שארית ישראל לא יעשי עולה ולא ידברו קוב ולא
 יעצא בפתים לשון כרמית ביהמה רעו והבצי ואן
 14 מחרד: רני בתדצון הרעו ישראל שמתי ועלוי
 15 בקליל לב בת ורשלים: הסור יהוה משפטך פנה איבך
 16 מלך ישראל ו יהוה בקרבך לא תדרא: רע עוד: ביום
 17 יהיא אמר לירושלם אליהרא ציון אליהרפי יהוד:
 18 יהוה אלהך ככרבך נביר ועשע: עיש עלך בשמחה
 19 תרשי באהבתו ויל עלך ברה: עמי ממעד אפתי
 20 ממוך הו משאת עליה חרפה: הגני עשה את-דלי
 21 משנך כעת החיא והושעתי את-העלמה והגדחה אקבץ
 22 ושבתים לתהלה ולשם בכל הארץ בשתם: כעת החיא
 23 אביא אתכם ובעת קבצי אתכם בראמו אתכם לשם
 ולתהלה בכל עמי הארץ בשבוי את-שבותכם לעיניכם
 אמר יהוה:

חגי א

CAPUT I. X

1 בשנת שתים לחרוש המלך בחדש הששי ביום אחד *
 2 לחדש יהוה דבר-יהוה ביד חגי הנביא אלו-הוה כל בני
 3 ישראל פתח יהוה ואליהושיע גד-היהודקן הבקו
 4 יהוה לומר: מה אמר יהוה צבאות לאמר העם הזה
 5 אמרו לא עת-בא עת-בית יהוה להקנות: יהוה דבר
 6 יהוה ביד חגי הנביא לומר: בעת לכם אהם לשבת
 7 בבתיכם ספונים והבית הזה חרב: ועתה מה אמר יהוה
 8 צבאות שמי לבבכם על-הדריכים: ועתה הרהב והבא
 9 מיש אכול ואדלשכבה שנו ואדלשכבה לבוש ואד
 10 לחם לו והמשפח משפח אל-צרוו וקוב: מה
 11 אמר יהוה צבאות שמי לבבכם על-הדריכים: עלו
 12 הנה תבאתם עז ובנו הבית וארצהו ואבנה אמר
 13 יהוה: פנה אל-הרהב והנה למעט תבאתם הבית והפחתי:
 14 כי עזו פני נאם יהוה צבאות עז ביתו אשר-הוא הרב
 15 ואתם רצים אש לבתי: עליכם עליכם בלא שמים
 16 מכל הארץ בלאה ויבול: ואקרא חרב על-הארץ ועל
 17 הרים ועל-ההרן ועל-התינוש ועל-היצטר ועל אשר
 18 תוציא הארמה ועל-הארם ועל-הבהמה ועל כל-העש
 19 פסים: ושעמי ודבכל ב-השלהיאל והושע בך
 20 והצדק הבקו יהוה וכל שארית העם בקול יהוה
 21 אלהים ועל-דבר חגי הנביא כאשר שלחו יהוה
 22 אליתם וברא העם מפני יהוה: נאמר חגי מלאך
 23 יהוה במלאכות יהוה לעם לאמר אני אהכם נאם-יהוה:

13 ויהי רעו: והנה הילם למשפח ובתים לשמחה ובני
 14 בתים ולא ישבו ונטנו כרמים ולא ישתי את-ינם: קרוב
 15 ויחזקהו הגדול קרוב ומטר מאד קול יום יהוה מר
 16 צרת שם גמור: יום עברה היום יהוא יום צרה
 17 ומצוקה יום טאה ומשוואה יום חשך נאפלה יום עני
 18 וערפל: יום שופר ותרועה על הערים הנצרות ועל
 19 הפנות הנבחות: תהצתי לאדם והלכו כעורים כי
 20 ליהוה טאו ושפד דמס כעפר ולחנם כגללים: נבס
 21 כספם נסוחכם לא יוכל להצילם ביום עברת יהוה
 22 ובאש קנאתו תאכל כל-הארץ כי כלה ארץ-בהלה יעשה
 את כל-ישרי הארץ:

CAP. II. ב

24 א החיוששו וקושו הני לא נקפת: בטרם לרת חק כמון
 1 עבר יום בטרם לא יבוא עליכם חרון אף יהוה בטרם
 2 לא יבוא עליכם יום אחר-יהוה: בקשו את-יהוה כל-עמי
 3 הארץ אשר משפטו פעלו בקשו-ערק בקשו ענה איל
 4 הסתרו ביום אף יהוה: כי עזה עזבה תהנה ואשקלון
 5 לשממה אשודו בצתלים גרשוה ועקרון תעקר:
 6 הו ישיב חבל תם עי כרתים דבר-יהוה עליכם כעני
 7 ארץ פלשתים והאבותך מאן יושב: והנה חבל תם
 8 נות ברת רעים ודרות צא: יהוה חבל לשארית בית
 9 ויהנה עליהם ורעו בבתי אשקלון בערב ורעו כי
 10 יקדם יהוה אל-תם ועב שבותם: שמעתי חרפה
 11 מואב ודפי בני עמו אשר חרפו את-עמי ונקילו על-
 12 גבולם: לבן חראני נאם יהוה צבאות אלתי ישראל כי
 13 מואב כסלם תהנו ובני עמו כעמרה ממשק הגדול
 14 ומכרה-מלח ושממה עד-עולם שארית עמי יבום ותר
 15 עני וחסלום: זאת לקם פתח נאום כי חרפו בגדלו על-
 16 עם יהוה צבאות: טרא יהוה עליהם כי רח את כל-
 17 אלתי הארץ ושתחורלו איש ממקומו כל אי תמים:
 18 ואתם שושים חללי חרפי תהו: וטו ירו על-צפון
 19 ואבד את-אשר ושם את-יניה לשממה צה כמדבר:
 20 ורעו בתוכה עדרים כל-חיות-היו נסקאת נסקד
 21 בכפתיה ולע קול ושורר כחלון חרב פתח כי אנה
 22 ערה: זאת העיר העלוקה הושעת לבטח האמרה
 23 בלבבה אני ואפסי עוד אד: והנה לשמה מרבי לחיה
 24 כל עובר עליה ישרק יעז הו:

CAP. III. ג

1 הו מוצא ונאלה העיר הוניה: לא שמעה בקול לא
 2 לקחה מטר ביהוה לא בשחה אל-אלהיה לא קרה:
 3 ערה בקרה אריות שאנס שפטיה ואבי ערב לא
 4 רצו לבקר: נביאה פזוים אנשי בנות בנהה חלד
 5 תרש חסו תורה: יהוה צדיק בקרבה לא עשה עולה
 6 בבקר בבקר משפטו וכן לאור לא נעדר ולא יתע על
 7 בשת: הכרתי ניום נשמו פתים תרבוני ודעותם
 8 מבלי עבר נצדו ערותם מבל-איש מאן יושב: אמרתי
 9 אחר-הראי אותי תקחי מטר ולא ירבת מענה כל אשר
 10 פקדתי עליה אבי השכמו השחיתו כל עליותם: לבן

13 And their wealth shall become a booty, and their houses shall be made desolate: and they will build houses, but they shall not inhabit them; and they will plant vineyards, but they shall not drink their wine. Nigh is the great day of the Lord, it is nigh, and hasteneth greatly. (there is) the noise of the day of the Lord: bitterly crieth there the mighty man. A day of wrath is that day, a day of distress and anxiety, a day of wasting and desolation, a day of darkness and obscurity, a day of clouds and a tempestuous gloom. A day of the cornet and alarm, against the fenced cities, and against the high battlements. And I will bring distress upon men, that they shall walk about like the blind, because against the Lord have they sinned: and their blood shall be poured out like the dust, and their flesh like the dung. Neither their silver nor their gold shall be able to deliver them on the day of the Lord's wrath: through the fire of whose zeal the whole land shall be devoured; for destruction, yea, quite sudden, will he prepare for all the inhabitants of the land.

CHAPTER II.

1 Gather yourselves together, yea, gather together, O nation without desire (for repentance); Before the decree is brought forth—like the chaff the day passeth away—before yet there be come over you the fierce anger of the Lord, before yet there be come over you the day of the anger of the Lord. 2 Seek ye the Lord, all ye meek of the earth, who have fulfilled his ordinances; seek righteousness, seek meekness: perhaps ye will be protected on the day of the Lord's anger. For Gazzah shall become forsaken, and Ashkelon a desolate place: Ashdod shall they drive out at the noon of day, and Ekron shall be rooted up. ¶ Wo unto the inhabitants of the district by the sea, the nation of the Kerethites: the word of the Lord is against you, O Canaan, the land of the Philistines, I will even destroy thee, that no inhabitant shall remain. And the district by the sea shall become places for pens of shepherds, and folds for flocks. 7 And this district shall be for the remnant of the house of Judah; thereupon shall they feed their flocks: in the houses of Ashkelon shall they lie down in the evening; for the Lord their God will think of them, and bring back their captivity. I have heard the reproach of Moab, and the revilings of the children of 'Ammon, wherewith they have reproached my people, and made themselves great against their border. Therefore as I live, saith the Lord of hosts, the God of Israel, Surely Moab shall become like Sodom, and the children of 'Ammon like Gomorrah, overgrown with nettles, and (filled with) salt-pit, and a desolation to eternity; and the residue of my people shall plunder them, and the remnant of my nation shall possess them. 10 This shall they have in recompense for their pride; because they have reproached and made themselves great against the people of the Lord of hosts. Terrible will the Lord (appear) over them; for he will cause to vanish all the gods of the earth; and they shall prostrate themselves before him, every one from its place, all the isles of the nations. Also ye Ethiopians shall be those slain by my sword. And he will stretch out his hand against the north, and destroy Assyria; and he will make Nineveh a desolate place, dry, like the wilderness. And there shall lie down in the midst of her flocks, all the beasts of the nations; both the pelican and the hedgehog shall lodge in the capitals of her columns; singing-birds shall sing in the windows; ruin shall be on the thresholds; for the cedar wainscoting shall be torn

away. This is the joyful city that dwelt in 15 serenity that said in her heart, I am, and there is none else beside me; how is she become desolate, a resting-place for beasts! every one that passeth by her will hiss, and shake his hand.

CHAPTER III.

¶ Wo to her that is rebellious and polluted, to the oppressing city! She hearkened not to any 2 voice; she accepted no correction: in the Lord she did not trust; to her God she drew not near. Her 3 princes in her midst are roaring lions; her judges are evening wolves; they leave not a bone for the morning. Her prophets are thoughtless men of treachery; her priests have profaned the sanctuary, they have done violence to the law. The 5 just Lord is in her midst, he will not do wrong; morning after morning doth he bring his justice to the light (of day), it never faileth; but the unjust knoweth no shame. I have cut off nations; 6 I have destroyed them to Jerusalem; I have laid in ruins their streets, so that none passeth through; their cities are wasted, without a man, without an inhabitant. I said, Surely thou wilt fear me, thou 7 wilt accept correction; so that her dwelling should not be cut off, all that I had decreed to bring over her; but they rose up early, they acted corruptly in all their doings. Therefore wait but for me, 8 saith the Lord, for the day that I rise up to the prey; for my judgment (cometh) to gather the nations, for me to assemble the nations, to pour over them my indignation, all the fierceness of my anger; for through the fire of my jealousy shall all the earth be devoured. Yea then will I change 9 unto the people a pure language, that they may all call on the name of the Lord, to serve him with one accord. From beyond the rivers of Cush shall 10 they bring my suppliants, even the assembly of my dispersed, as an offering unto me. On that day 11 shalt thou not be ashamed because of all thy doings, wherewith thou hast transgressed against me; for then will I remove out of the midst of thee those that rejoice in thy pride, and thou shalt never more be haughty again on my holy mount. And I will leave remaining in the midst of thee 12 an humble and poor people, and they shall trust in the name of the Lord. The remnant of Israel 13 shall not do injustice, nor speak lies; and there shall not be found in their mouth a deceitful tongue; for they shall feed and lie down, with none to make them afraid. ¶ Sing, O daughter of Zion, 14 shout, O Israel; rejoice and be glad with all thy heart, O daughter of Jerusalem! The Lord hath removed thy punishment, he hath cleared away thy 15 enemy: the king of Israel, the Lord, is in the midst of thee; thou shalt not see evil any more. On that 16 day shall it be said to Jerusalem, Fear thou not; (to) Zion! Let not thy hands become weak. The 17 Lord thy God is in the midst of thee, the mighty one who will save; he will be glad over thee with rejoicing; he will be silent in his love, he will exult over thee with song. Those that mourn far 18 away from the festive assembly do I gather, those that were separated from thee, (that have borne) for thee the burden of reproach. Behold, I will deal 19 (severely) with all that afflict thee at that time; and I will save her that halteth, and her that was driven off will I gather; and I will render them a 20 praise and a famous name on all the earth where they have been put to shame. At that time will 20 I bring you back, even in the time that I gather you; for I will make you for a name and for a praise among all people of the earth, when I bring back again your captives before your eyes, saith the Lord.

THE PROPHECY OF HAGGAI

CHAPTER I.

1 ¶ In the second year of king Darius, in the sixth month, on the first day of the month, came the word of the Lord through means of Haggai the prophet unto Zerubbabel the son of Shealthiel, the governor of Judah, and to Joshua the son of Jehozadak, the high priest, saying, Thus hath said the Lord of hosts, saying, This people have said, The time is not yet come for the Lord to build his house to be built. ¶ And the word of the Lord came by means of Haggai the prophet, saying, 4 Is it time for you, O ye, to dwell in your ceiled houses, while this house lieth in ruins? Now therefore, thus hath said the Lord of hosts, Direct your heart unto your ways. Ye have sown much, and bring in little; ye eat, but it doth not satisfy hunger; ye drink, but it doth not appease thirst; ye clothe yourselves, but ye are not warm; and he that earneth something earneth it for a bag with holes. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, Direct your heart to your ways. Go up to the mountain, and bring wood, and build the house;

that I may take pleasure in it, and be glorified, saith the Lord. (Till now) ye looked for much, and 9 lo, it came to be little; and when ye brought it home, I blew upon it. For what cause? saith the Lord of hosts. Because of my house that lieth in ruins, while ye run every man unto his own house. Therefore do the heavens for your sake withhold the dew, and the earth withhold the increase of the Lord, called for a drought over the 11 land, and over the mountains, and over the corn, and over the new wine, and over the oil, and over what the ground bringeth forth, and over men, and over cattle, and over all the labor of the hands. ¶ Then hearkened Zerubbabel the son of Shealthiel, 12 and Joshua the son of Jehozadak, the high priest, with all the remnant of the people, unto the voice of the Lord their God, and to the words of Haggai the prophet, as the Lord their God had sent him, and the people were afraid of the Lord. ¶ Then 13 said Haggai the messenger of the Lord by the Lord's message unto the people, saying, I am with you, saith the Lord. And the Lord stirred up 14

זכריה

CAPUT I. A

בחדש השמיני בשנת שמיים לחרגוש הנה דבריה
 אלזכריה בדבריהו בדעתי נביא לאמר: קצף דנה
 על-אבותיכם קצף: ואמרת אלם בה אמר דנה
 צבאות שובו אלי ואם דנה צבאות ואשוב אליכם
 אמר דנה צבאות: אלתתיו כאבותיכם אשר קרא
 אליכם הנביאים הראשנים לאמר בה אמר דנה צבאות
 שובו נא מדבריכם תעשו ומעליכם תעשו ולא שמעו
 ולא התקשו אלי ואסידנה: אבותיכם אהדדום והנביאים
 הלשלים דתיו: אך ודברי חזקי אשר צוית את-עבדי
 הנביאים הלא השעו אבותיכם וישבו ויאמרו כאשר נאם
 דנה צבאות לעשות לנו כדרכי וכמעללי בני עשרה
 אמתו: ביום עשרים וארבעה לעשרת-עשר חרש-הראי
 חדש שבט בשנת שמיים לחרגוש הנה דבריהו אל
 זכריה בדבריהו בדעתי נביא לאמר: ראייתו והולילה
 והגהאיש רכב על-סוס ארם עליו עמד בין הסוסים
 אשר במצלה ואחריו סוסים ארמים שרקים ולבנים:
 ואמר מהאצלה אזני ואמר אלי המלאך הדבר כי אני
 אראך מהתמה אלה: עני האיש העמד בדת-הסוסים
 ויאמר אלה אשר שלח דנה לדתהו בדעתי: עני
 את-מלאך דנה העמד בין הסוסים ואמרו ותהלכנו
 בארץ דנהו כלהארץ ישבת ושקפת: עני מלאך דנה
 ויאמר דנה צבאות ערמתי אלה לא-תרתם אתי
 וירושלם ואת ערי דנהו אשר ועמתי יה שבעים שנה:
 עני דנה את-מלאך הדבר כי דברים טובים דברים
 נחמים: ואמר אל המלאך הדבר כי קרא לאמר בה
 אמר דנה צבאות קאתי לירושלם ולצון קאתי נהולה:
 וקצף דנהו אני קצף על-דגים השאננים אשר אני קצפתי
 מעש דמהו ערוו לרעה: * לכן כה-אמר דנה צבאתי
 לירושלם ברחמים ביתי ובהו בה נאם דנה צבאות
 ובהו יטה על-ירושלם: עוד וקרא לאמר בה אמר
 דנה צבאות עוד תפוצה ערי מאוב ונחם דנה עוד
 את-ציון ובהו עוד בירושלם.

CAP. II. B

ואשא אתעני וארא דנה ארבע קרנות: ואמר אלי
 המלאך הדבר כי מהאצלה ואמר אלי אלה הקרנות
 אשר ורו אהיהנה את-ישראל וירושלם: וראני
 דנה ארבעה רשיים: ואמר מה אלה באים לעשות
 ואמר לאמר אלה הקרנות אשר-ורו את-היהנה כפר
 איש לאישא ראשו תבוא אלה אל-הקרני אדם להיות
 את-קרנות דגים השאנים קרן אל-ארץ דנהו לזרותה:
 ואשא עני וארא והגהאיש ובדו תבל מדה:
 ואמר אנה אתה דנה ואמר אלי למד את-ירושלם
 לראות כמה-רחבה וכמה ארבה: והנה המלאך הדבר
 כי יצא ומלאך אחר יצא לקראתי: ואמר אלי רץ
 דבר אלי-נעמד הלא לאמר פרוות השב וירושלם כרוב

14 ועשר דנה אחרות ורקבל כדשלת-אל פתח ויהנה ואתי
 רוח וישע בדנהו דנהו הגדול ואת-דנהו כל שארית
 העם ויבאו וישעו מלאכה בבית-דנהו צבאות אלהיהם:
 15 ביום עשרים וארבעה לחדש בשש בשנת שמיים
 לחרגוש המלך:

CAP II. B

8 כשבילי בעשרים ואחד לחדש היה דבריהו בדרתי
 2 הנביא לאמר: אמרנא אל-זרקבל כדשלת-אל פתח
 ויהנה ואל-יהישע בדנהו דנהו הגדול ואל-שארית
 3 העם לאמר: מי בכם הנשאר אשר ראה את-הקרנות
 הנה בכבודו הראשון ומה אתם ראים אתי עתה הלא
 4 כמוי כאן בעיניכם: ועתה חזק ורקבל ואסידנה
 חזק וישע בדנהו דנהו הגדול וחזק כל-עם
 5 הארץ ואסידנה ועשו כראי אתכם נאם דנה צבאות:
 ה את-הדבר אשר כתתי אתכם בצאתכם ממצרים ויהי
 6 עמדת בתוכםם אלת-הראו: כי בה אמר דנה
 7 צבאות עוד אתה מעש תא ואני מרעש את-השמים
 7 ואת-הארץ ואת-הים ואת-ההרבה: וירעשתי את-קל-
 8 הים וקאו ואתה כלהיגום ומלאתי את-הרבות הנה
 8 כבוד אמר דנה צבאות: לי הכסף ולי הזהב נאם
 9 דנה צבאות: גדול דנה כבוד הנה והארץ
 9 מדרגאשון אמר דנה צבאות וכמקום הנה אתן שלום
 * נאם דנה צבאות: בעשרים וארבעה לחשיעי
 בשנת שמיים לחרגוש הנה דבריהו בדרתי הנביא
 11 לאמר: בה אמר דנה צבאות שאלינא את-הקנים
 12 תורה לאמר: הו שא-איש בשר-לדש כנפך בגדו ונניע
 כנפו אל-הלחם ואל-העוד ואל-הנן ואל-שמן ואל-
 13 כל-מאכל הקדש ונניע הקנים ואמר לי: ואמר
 13 הני אסידנע טא-נפש ככל-אלה השטא ונניע הקנים
 14 ויאמר שטא: ונני הני ואמר בני העם-הנהו וכדתי
 14 הנה לפני ואסידנה וכן ואל-מנשה דנים ואשר
 15 וקרבו שם טא הוא: ועתה שימנעא לכבכם מדגים
 15 הנה ומעלה מטרם שוס-אבן אל-אבן בהוכל דנהו:
 16 מהותם בא אל-ערמת עשרים וחתה עשרה בא אל-
 17 חוקב לחטף חמשים פורה וחתה עשרים: היתתי
 אתכם כשדפן ובקרון ובקרון את כל-מנשה ודכם
 18 ואיד-אתכם אלי ואסידנהו: שימנעא לכבכם מדגים
 18 הנה ומעלה מיום עשרים וארבעה לחשיעי למח-היום
 19 אשר-יסר ויכל-יהנה שימו לכבכם: העוד תהנה
 19 במערה וער-נפן ותחאנה ורמון ועין חות לא נשא
 כ מדגים הנה אבדך: ויהו דבריהו ואל-אל
 21 הני בעשרים וארבעה לחדש לאמר: אמר אל-זרקבל
 פתח-היהנה לאמר אני מרעש את-השמים ואת-הארץ:
 22 וצפכתי כפא ומלכות והשמדתי חזק ממלכות דגים
 והפכתי מדגיה ורקביה וורדו סוסים ורקביהם איש
 22 תרוב אהיו: ביום תבוא ואסידנה צבאות אלקוד
 ורקבל כדשלת-אל עבדי ואסידנהו ושמדתי כחותם
 קרבתם כחתי: נאם דנה צבאות:

the spirit of Zerubbabel the son of Shealthiel, the governor of Judah, and the spirit of Joshua the son of Jehozadak, the high priest, and the spirit of all the remnant of the people, and they came and did work on the house of the Lord of hosts, 15 their God. ¶ On the four and twentieth day of the sixth month, in the second year of king Darius.

CHAPTER II.

1 In the seventh (month), on the one and twentieth day of the month, came the word of the Lord by means of Haggai the prophet, saying, 2 Do say to Zerubbabel the son of Shealthiel, the governor of Judah, and to Joshua the son of Jehozadak, the high priest, and to the residue of the 3 people, saying: Who is there yet left among you that hath seen this house in its first glory? and how do ye see it now? is it not in comparison with it as nothing in your eyes? Yet now be 4 strong, O Zerubbabel, saith the Lord, and be strong, O Joshua, the son of Jehozadak, the high priest, and be strong, all ye people of the land, saith the 5 Lord, and do: (for I am with you, saith the Lord of hosts.) (In accordance with) the word that I covenanted with you when ye came out of Egypt, so (will) my spirit remain among 6 you: fear ye not. ¶ For thus hath said the Lord of hosts, Yet one thing more (will I do), it is but little, when I will cause to quake the heavens, and the earth, and the sea, and the dry land: 7 And I will cause to quake all the nations, and the precious things of all the nations shall come (thither): and I will fill this house with glory, 8 saith the Lord of hosts. Mine is the silver, and mine is the gold, saith the Lord of hosts. Greater shall be the glory of this latter house than that of the former, saith the Lord of hosts: and in this place will I give peace, saith the Lord of hosts. 10 ¶ On the four and twentieth day of the ninth month, in the second year of Darius, came the word of the Lord by means of Haggai the prophet, saying, Thus hath said the Lord of hosts, 11 Do ask the priests concerning the law, saying,

Lo! if one should carry holy flesh in the corner 12 of his garment, and touch with his corner bread, or postage, or wine, or oil, or any food, shall it become holy? And the priests answered and said, No. Then said Haggai, If one that is unclean by a 13 dead body shall touch any of these, will it become unclean? And the priests answered and said, It will become unclean. Then answered Haggai, and 14 said, So is this people, and so is this nation before me, saith the Lord; and so are all works of their hands; and what they offer there is unclean. And 15 now direct, I pray you, your heart from this day and upward, before the time that a stone was laid upon a stone in the temple of the Lord: Since 16 those days were, when one came to a heap of sheaves of twenty (in number), and there were but ten; when one came to the winepress for to draw off fifty measures out of the vat, and there were but twenty. I smote you with blasting and with 17 mildew and with hail in all the labors of your hands: yet ye (turned) not (back) to me, saith the 18 Lord. Direct, I pray you, your heart from this day and upward, from the four and twentieth day 19 of the ninth month, even from the day that the foundation of the Lord's temple was laid: direct your heart (to this). Is the seed yet in the barn? 20 yes as yet the vine, and the fig-tree, and the pomegranate, and the olive-tree, have not brought forth: (but) from this day will I bless you. ¶ And 21 the word of the Lord came the second time unto Haggai on the four and twentieth day of the month, saying, Speak to Zerubbabel the governor 22 of Judah, saying I will cause to quake the heavens and the earth: And I will overthrow the throne 23 of kingdoms, and I will destroy the strength of the kingdoms of the nations; and I will overthrow chariots, and those that ride in them; and the horses and their riders shall come down, every one by the sword of his brother. On that day, saith the 24 Lord of hosts, will I take thee, O Zerubbabel, the son of Shealthiel, my servant, saith the Lord, and I will place thee as a sign; for of thee have I made choice, saith the Lord of hosts.

THE PROPHECY OF ZECARIAH

CHAPTER I.

1 ¶ In the eighth month, in the second year of Darius, came the word of the Lord unto Zechariah, the son of Berechiah, the prophet, saying, The Lord hath been greatly angry 3 with your fathers. And (now) say thou unto them. Thus hath said the Lord of hosts, Return ye unto me, saith the Lord of hosts, and I will return 4 unto you: so hath said the Lord of hosts. Be ye not like your fathers, unto whom the former prophets proclaimed, saying, Thus hath said the 5 Lord of hosts, Do return from your evil ways, and your evil doings; but they did not hear, nor 6 listen unto me, saith he Lord. Your fathers,—where are they? and the prophets,—could they live for ever? But my words and my decrees, which I commanded my servants the prophets, behold, they did overtake your fathers: and (then) they returned and said, Just as the Lord of hosts had 7 purposed to do unto us, in accordance with our ways, and in accordance with our doings, so hath 8 he dealt with us. ¶ On the four and twentieth day of the eleventh month, which is the month of Shebat, in the second year of Darius, came the word of the Lord unto Zechariah, the son of Berechiah, the son of 'Iddo the prophet, saying, I saw this night, and behold there was a man riding upon a red horse, and he was standing among the myrtle-trees that were in the deep valley; and behind him were red pale, and white horses. 9 And I said, What are these, O my lord? Then said unto me the angel that spoke with me, I will show thee what these are. And the man that stood among the myrtle-trees answered and said, These are those whom the Lord hath sent 10 to traverse the earth. And they answered the angel of the Lord that stood among the myrtle-trees and said, We have traversed the earth, and behold, all the earth is inhabited quietly, and is 11 at rest. Then commenced the angel of the Lord, and said, O Lord of hosts, how long yet wilt thou not have mercy on Jerusalem and on the cities

of Judah, against which thou hast been indignant these seventy years? And the Lord answered the 12 angel that spoke with me with good words and comforting words. And the angel that spoke with 13 me said unto me, Proclaim thou, saying, Thus hath said the Lord of hosts, I am jealous for Jerusalem and for Zion with a great jealousy. And with a great anger will I be angry with the 14 nations that are at ease; for I was but a little angry (with Zion), and they helped forward the mischief. ¶ Therefore thus hath said the Lord, 15 I am returned to Jerusalem in mercy: my house shall be rebuilt in it, saith the Lord of hosts, and the measuring-line shall be stretched forth over Jerusalem. Proclaim yet (farther), saying, Thus hath 16 said the Lord of hosts, My cities shall again overflow with prosperity; and the Lord will again comfort Zion, and make choice again of Jerusalem.

CHAPTER II.

¶ And I lifted up my eyes, and saw, and behold, 1 there were four horns. And I said unto the angel who spoke with me, What are these? And he said unto me, These are the horns that have dispersed Judah, Israel, and Jerusalem. ¶ And the 2 Lord showed me four carpenters. Then said I, 3 What are these coming to do? And he said as followeth, These are the horns that have dispersed Judah, to the extent that no man could lift up his head; but these are come to terrify them, to cast off the horns of the nations, that have been lifting up their horn over the land of Judah to disperse it. ¶ And I lifted up my eyes, and 4 looked, and behold, there was a man with a measure-cord in his hand. Then said I, Whither 5 art thou going? And he said unto me, To measure Jerusalem, to see what is her breadth, and what is her length. And, behold, the angel that spoke 6 with me went out, and another angel came out to meet him; and he said unto him, Run, speak to 7 this young man, saying, Without walls shall Jerusalem be inhabited because of the multitude of

כי מי בו ליום קטנות ושמתי וראי אתהבאון הבדיל ביד
 ורובכל שבגדהאלה עני דעה המה משוטטים בקבל
 הארץ: ואני ואמר אלו מהדעתי היותם האלה על-
 11 ימין המערה ועלשמאלה: ואני שנית ואמר אלו
 מהדעתי שכלי היותם אשר ביד שלי צנתרות הוקב
 12 המדקים מןעלתם הוקב: ואמר אלי לאמר הלא
 13 הדעת מהדעלה ואמר אלי דעתי: ואמר אלה שע ביד
 14 הוציגה העמרים עלארון כלהארץ:

CAP. V. ה

ואשוב ואשא עני ואראה והנה מגלה עפה: ואמר
 א אלי מה אתה ראה ואמר אני ראה מגלה עפה ארבה
 2 עשרים באמה ורחבה עשר באמה: ואמר אלי זאת
 3 האלה הוצאת עלייך כלהארץ כי כלהגלב מזה
 4 קמיה נקה וכלהשבע מזה קמיה נקה: והואתיה נאם
 5 דעה צבאות וקאה אלבות הנגב ואלבות הנשבע בשמי
 6 לשקר ולנה בתוך ביתו וכלתו ואתעצו ואתאבניו
 7 ויצא המלאך הדבר כי ואמר אלי שא נא עינך וראה
 8 מה הוצאת הברק: ואמר מהדעתי ואמר זאת האפה
 9 הוצאת ואמר זאת עינם בכלהארץ: והנה כבר עפרת
 10 נשאת וזאת אשה אתה וישבת בתוך האופה: ואמר
 11 זאת הרשעה ששלף אתה אליתוך האפה ששלף את
 12 אבן העופרת אלפיה: ואשא עני וארא והנה שמים
 13 נשים וצאות נרות כנפסיהם וקתה כנפסכנפי החסידה
 14 ותשנה אתהאפה בין הארץ ובין השמים: ואמר אל
 15 המלאך הדבר כי אנה המה מילכות אתהאופה:
 16 ואמר אלי לבנותהלה בית בארץ שיער ויבין והנחה
 17 שם עלימבנתה:

CAP. VI. ו

ואשב ואשא עני ואראה והנה ארבע מרובות וצאות
 א מבין שעו הדגים והדגים דברי נחשת: במרובה הראשנה
 2 סוסים ארמים ובמרובה השנית סוסים שחורים:
 3 ובמרובה השלישית סוסים לבנים ובמרובה הרביעית
 4 סוסים ברהים אמצים: ואני ואמר אל המלאך הדבר
 5 כי מהאלה ארצי: ועני המלאך ואמר אלי אלה ארבע
 6 רחות השמים וצאות מהתקב עלארון כלהארץ:
 7 אשרבה הסוסים השחורים וצאים אלארץ צפון
 8 והלבנים וצאו אלמערבם והברדים וצאו אלארץ
 9 המזון: והאמצים וצאו ובקשו ללכת לתהלך בארץ
 10 ואמר לבו התהלכו בארץ ותחללנה בארץ: ויעק
 11 אתי ודבר אלי לאמר ראה הוצאים אלארץ צפון העני
 12 אתיהוץ בארץ צפון: ותי דברדעה אלי לאמר:
 13 לקחת מאת העולה מאת טוביה ומאת דגיה
 14 וקאת אתה ביום ההוא וקאת בית יאשיהו בןצפניה
 15 אשרבאו מבבל: ולקחתם כספתהקב ושתי עשרות
 16 ושמתי בראש דושע ביהודיעק הבתן הנדול: ואמרת
 17 אליו לאמר כה אמר דעה צבאות לאמר יהיהאיש צמח
 18 שמו וממתיו וצמח ובעה אתהיכל דעה: והוא יבנה
 19 אתהיכל דעה והואישא חוד וישב וישל עלכסאו והנה

9 אדם ובהמה בתוכה: וצא אהיהלה ואסיהוה הומת
 10 אש סביב ולקבד אנה בתוכה: הוי הוי וגסו
 11 מארץ צפון ואסיהוה כי בארבע רחות השמים
 12 פרשתי אתכם ואסיהוה: הוי צפון המלטי וישבת
 13 בתהבל: כי כה אמר דעה צבאות אתר כבוד
 14 שליחי אליהיום השללים אתכם כי הנני בכם נני
 15 כבכת עמי: כי הנני מנע אתיהו עינים והני שלל
 16 לעבורים ונדעם קרונה צבאות שליחי: רני
 17 ושמתי בתיצון כי הניבא ושכתי בתוך ואסיהוה:
 18 ונלוו נים רבים אליהוה ביום ההוא והיו לי לעם
 19 ושכתי בתוך ונדעתי קרונה צבאות שליחי אלך:
 20 ותל דעה אתיהוה חללו על ארפת הקדש ובחר
 21 עוד ביהושלם: הם כלהבשר מפני דעה כי יעור
 22 ממנע קדשו:

CAP. III. ג

א וראני אתיהושע הבתן הנדול עמד לפני מלאך הדעה
 2 והשמן עמד עלימיני לשמני: ואמר דעה אליהשמן
 3 יעור דעה בך השמן ויעור דעה בך הבחר ביהושלם
 4 הלא נה אד מגל מאש: ויהושע היה לבוש בגדים
 5 צאים ועמד לפני המלאך: ועני ואמר אל העמרים
 6 לפניו לאמר הסירו הבגדים הצאים מעליו ואמר אליו
 7 ראה העברתי מעלך עונך ותלבש אתך מחלצות: ואמר
 8 ישמי ענף טהור עלראשו ושימי הענף הטהור על
 9 ראשו ותלבשו בגדים ומלאך דעה עמד: ועני מלאך
 10 דעה ביהושע לאמר: כהאמר דעה צבאות אסיהוה
 11 חלף ואם אתימשמתי תשמר וגסיאתה תרון אתיבתי
 12 וגם תשמר אתהצבוי ותתני לך מהלכים בין העמרים
 13 האלה: שמענא דושע ו הבתן הנדול אתה ורעה
 14 השבים לפנך בראשי מופת המה ביהונני מביא את
 15 עבדי צמח: כי ונה האבן אשר נתתי לפני דושע
 16 עלאבן אתה שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם דעה
 17 צבאות ונשתי וצמח הארצההיא ביום אתר: ביום
 18 ההוא נאם דעה צבאות חקראו איש לרעהו אלפתה
 19 גפן ואלפתח תאנה:

CAP. IV. ד

א ושב המלאך הדבר כי ויעניבאש אשריעור משנתו
 2 ואמר אלי מה אתה ראה ואמר ראיתי והנה מערה
 3 ובה כלל וקלה עלראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה
 4 ושבעה מצקות לנרות אשר עלראשה: ושנים ותיים
 5 עליה אחד מימן הגלה ואחד עלשמאלה: ואני ואמר
 6 אל המלאך הדבר כי לאמר מה אלה ארצי: ועני המלאך
 7 הדבר כי ואמר אלי הלא דעת מהדעתי אלה ואמר
 8 לא דעתי: ועני ואמר אלי לאמר כי ויהיהאיש אל
 9 וקבל לאמר לא בחלו ולא בכח כי אסיהוה אמר
 10 דעה צבאות: מראתה תהנדול לפני וקבל למשר
 11 והוצא אתהבאון הראשה תשאות חן ו חן לה:
 12 ותי דברדעה אלי לאמר: ותי וקבל וסרו תבית דעה
 13 והני חכענה ונדעת קרונה צבאות שליחי אליכם:

9 men and cattle in her midst. But I—I will be unto her, saith the Lord, a wall of fire round about her, and for glory will be in the midst of the north, and I will be unto her, saith the Lord, for as the four winds of the heaven have I spread you abroad, saith the Lord. Up, Zion, escape, thou that dwellest with the daughter of Babylon. ¶ For thus hath said the Lord of hosts, For the sake of (your) glory hath he sent me unto the nations that have despoiled you; for whoever toucheth you, toucheth the apple of his eye. For, behold, I will swing my hand over them, and they shall be a spoil: as to those that served them; and ye shall acknowledge that the Lord of hosts hath sent me. ¶ Sing, and rejoice, O daughter of Zion; for, lo, I am coming, and I will dwell in the midst of thee, saith the Lord. And many nations will join themselves to the Lord on that day, and they shall be unto me for a people; and I will dwell in the midst of thee, and thou shalt know that the Lord of hosts hath sent me unto you. And the Lord will take Judah as his inheritance upon the holy land; and he will again make choice of Jerusalem. Be silent, all flesh! before the Lord; for he is waked up out of his holy habitation.

CHAPTER III.

1 ¶ And he showed me Joshua the high priest standing before the angel of the Lord, and the accuser standing at his right hand to accuse him. And the Lord said unto the accuser, The Lord rebuke thee, O Accuser; yea, the Lord rebuke thee that hath chosen Jerusalem: is not this a brand plucked out of the fire? Now Joshua was clothed with filthy garments, and was standing before the angel. And he commenced and said unto those that stood before him, saying, Take away the filthy garments from him. And he said unto him, Behold, I have caused thy iniquity to pass from off thee, and I clothe thee with festive garments, And I said, Let them place a clean mitre upon his head. So they placed the clean mitre upon his head, and clothed him with garments; and the angel of the Lord stood by. And the angel of the Lord forewarned Joshua, saying, Thus hath said the Lord of hosts, If thou wilt walk in my ways, and if thou wilt keep my charge, then shalt thou also judge my house, and shalt also keep my courts; and I will give thee three places to walk among these that stand by. Do but hear, O Joshua the high priest, thou, and thy fellows that sit before thee; for distinguished men are they; for, behold, I will bring my servant Zemach (the Sprout). For, behold (here is) the stone that I have laid before Joshua; upon one stone shall be seven eyes; behold, I will engrave thereon its inscription, saith the Lord of hosts, And I will remove the iniquity of that land in one day. On that day, saith the Lord of hosts, shall ye call every man to his neighbor under the vine and under the fig-tree.

CHAPTER IV.

1 And the angel that spoke with me came back again, and waked me up, as a man that is waked up out of his sleep; and he said unto me, What art thou seeing? And I said, I have looked, and behold, there is a candlestick all of gold, with a bowl upon its top, and its seven lamps are thereupon, and seven pipes to the seven lamps, which are upon its top; And two olive-trees are by it, one upon the right side of the bowl, and the other upon the left side thereof. And I commenced and said unto the angel that spoke with me, saying, What are these, my lord? Then the angel that spoke with me answered and said unto me, Knowest thou not what these are? And I said, No, my lord. Then answered he and spoke unto me, saying, This is the word of the Lord unto Zerubbabel, saying, Not by might, nor by power, but by my spirit, saith the Lord of hosts. Who art thou, great mountain? before Zerubbabel thou wilt become a plain; and he shall bring forth the headstone with shoutings of, Grace, grace 8 unto it. ¶ And the word of the Lord came unto me, saying, The hands of Zerubbabel have laid the foundation of this house, and his hands shall complete it; and thou shalt know that the Lord of hosts hath sent me unto you. For whoever

even despised the day of (its) small beginning; yet will they rejoice when they see the plummet in the hand of Zerubbabel, with those seven; they are the eyes of the Lord, which hold a survey through all the earth. And I began, and said unto him, 11 What are these two olive-trees upon the right side of the candle-stick and upon its left? And I began 12 a second time, and said unto him, What are these two olive-branches, which are close by the two golden pipes which empty out of themselves the gold-colored oil? And he said to me as followeth, 13 Knowest thou not what these things are? And I said, No, my lord. Then said he, These are the 14 two sons of the clear oil, that stand by the Lord of the whole earth.

CHAPTER V.

¶ And I again lifted up my eyes, and looked, 1 and behold there was a flying roll-(book). And he 2 said unto me, What seest thou? And I answered, I see a flying roll, its length is twenty cubits, and its breadth ten cubits. Then said he unto me, This 3 is the curse that goeth forth over the face of all the earth; for every one that stealeth as it is on this side shall be in an equal degree entirely destroyed, as also every one that sweareth (falsely) as it is on that side shall be likewise entirely destroyed. I bring it forth, saith the Lord of hosts, 4 and it shall enter into the house of the thief, and into the house of him that sweareth falsely by my name; and it shall remain in the midst of his house, and shall consume it with its timber and its stones. Then went forth the angel that spoke with 5 me, and said unto me, Do but lift up thy eyes, and see what is this that goeth forth. And I said, 6 What is it? And he said, This is an ephah that goeth forth. He said moreover, This is their appearance through all the earth. And, behold, there 7 was lifted up a heavy (cover) of lead; and there was a certain woman sitting in the midst of the ephah. And he said, This is the wickedness. And 8 he cast her into the midst of the ephah; and he cast the weighty lead cover upon the mouth thereof. Then did I lift up my eyes, and looked, and, be- 9 hold, there came out two women, having the wings in their wings, and they had wings like the wings of a stork; and they lifted up the ephah between the earth and the heaven. Then said I to the angel 10 that spoke with me, Whither are these bearing away the ephah? And he said unto me, To build 11 for it a house in the land of Shinar; and when this is erected, then will the other be set there upon its own base.

CHAPTER VI.

¶ And I again lifted up my eyes, and looked, and 1 behold, there came out four chariots from between two mountains; and the mountains were mountains of copper. In the first chariot were red 2 horses; and in the second chariot, black horses; and in the third chariot, white horses; and in the 3 fourth chariot, grizzled, ash-covered horses. And I 4 began and said unto the angel that spoke with me, What are these, my lord? And the angel answered 5 and said unto me, These are the four spirits of the heavens, which go forth after having stood before the Lord of all the earth. The (chariot) on which 6 are black horses—these go forth into the north country; and the white go forth after them; and the grizzled go forth toward the south country. And the red-colored were gone forth, and sought 7 to traverse the earth; and he said, Go, traverse the earth. So they traversed the earth. Then cried he 8 loudly unto me, and spoke unto me, saying, Behold, these that are going toward the north country, have 9 quieted (the indignation) of my spirit in the north country. ¶ And the word of the Lord came unto 9 me, saying, Take from the exiles, from Chelad, 10 from Tobiyahu, and from Yeda'yah, and thou shalt come on the same day, and go into the house of Josiah the son of Zephanyah, whither they have arrived from Babylon; Take also silver and gold, 11 and make crowns, and set them upon the head of Joshua, the son of Jehozadak the high priest; And 12 thou shalt say unto him as followeth, Thus hath said the Lord of hosts, saying, Behold a man, Sprout is his name; since out of his own place shall he sprout up, even he shall build the temple of the Lord; Yea, he shall build the temple of the 13 Lord; and he shall bear the glory, and shall sit and rule upon his throne; and a priest shall be upon

12 לשארית העם הזה נאם יהוה צבאות: כי ירדע השלום
 13 ויהוה יתן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד
 14 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 15 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 16 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 17 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 18 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 19 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 20 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 21 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 22 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 23 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 24 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 25 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 26 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 27 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 28 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 29 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים
 30 ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים ותן חסד ורחמים

CAP. IX. ט

1 משא דבריהוה בארץ חרדו ויטשק מנחתו כי לדעה
 2 עץ ארם וכל שבני ישראל: ויסחפת הנגבלה צר
 3 וצדון כי הכמה מאד: ותקן צור מצור לה ותצדק ספר
 4 כעפר החרוץ כפיט חצוצות: הנה אדני יורשנה והנה
 5 בנים חילה והיא באש תאכל: תרא אשקלתי ותירא ויהוה
 6 ותחול מאד ועקרון כידווביש מבספה ואבד מלך מעזה
 7 ואשקלתי לזאב: והשב כמור באשדוד והכרתי נאח
 8 פלשתים: והסרתי דמיו מפיו ושקציו מבין שיניו ונשאר
 9 נסדוא לאלתינו יהוה כאלף כידודה ועקרון כיוסבי:
 10 והניתי לביתי מצבה מעבר ומשב ולא יעבר עליהם עוד
 11 גש כרעתה ראיתי בעיני: ילי מאד בתצדון
 12 הרעי פתי ירושלים הנה מלכך: ובוא לך צדוק וטעש
 13 הוא עני ורעב על צמיו ועל צדו כדאנתות: והכרת
 14 רעב מאפרים וסוס מירושלם ונקרתה קשת מלחמה
 15 ודבר שלום לגוים ומשלל מנח ערבים ומקטר עד אספר
 16 ארץ: נסאתו וברכ ברחמיך שחתיו אסרדך מכור און
 17 מים בנה: שובו לבצרון אסירי התקנה נסדוים מני
 18 משה ואשריך לך: כי דרדבתי לך יהודה קשת מלאתי
 19 אפרים ועזרתה בנדך ציון על בנדך גו ושמועד כחרכ
 20 נפור: יהוה עליהם וראו וראו כהק חצו ודני יהוה
 21 בשופר תקלע ודקל בסענות תימן: יהוה צבאות גו
 22 עליהם ואכלו וקבשו אבנר קלע ושתי והמי כמרח
 23 ומלאו כמרח כותת מוכס: והישלם יהוה אליהם

11 כהן על כסאו ונעת שלום תרנה בין שניהם: והשירו.
 12 תהיה להלם ולשוכה ולדיעה ולחן כדצפניה לזכרון
 13 כדביבל יהוה: ורחוקים: ובאו ובנו כביבל יהוה ונדעם
 14 כד יהוה צבאות שלמי אלהם יהוה אסישמי תשמעון
 15 בקול יהוה אלהיהם:

CAP. VII. ז

1 והוה בשנת ארבע לחרוש המלך יהוה דבריהוה אל
 2 זכרה בארבעה לחדש החשיך ככסלו: וישלה בית
 3 אל שראצר והגם מלך ואשיו לחלות ארבעה יהוה:
 4 לאמר אלהיכם הנה אסר לבית יהוה צבאות ואלהיכם
 5 לאמר האבכה בחדש החמישי הנה קאשר עשיתי ויהוה
 6 כמה שנים: ויהוה דבריהוה צבאות אל לאמר:
 7 אמר אלי כליעם הארץ: ואלהיכם הנה לאמר כדצפניה
 8 וספוד כחמישי וכשבעי ויהוה שבעים שנה הצום צמת
 9 אני: וכן תאכלו וכן תשתו הלא אתם האכלים ואתם
 10 השתים: הלאו את הנהבדים אשר קרא יהוה כד
 11 הנביאים הראשונים כהיות ירושלים שבת ושלוה ויהוה
 12 סביבתי והנהב יסבל ישוב: יהוה דבריהוה
 13 אלו זכרתי ואתם תזכרו: יהוה צבאות לאמר שפט
 14 אמת שפט וחסד ורחמים עשו איש את אחיו: ואלמה
 15 והחס גר ועני אלו יושקו ורעת איש אחיו אלו יחשבו
 16 כלבכם: וימאנו להקשיב ותנו קתף סבדת ואוניכם
 17 הכבדו משמוע: ולכם שמו שמיר משמוע את הדבורה
 18 ואת הנהבדים אשר שלח יהוה צבאות ברוחו כד
 19 הנביאים הראשונים יהוה קצף גדול מאת יהוה צבאות:
 20 יהוה כאשר קרא ולא שמעו כן יקראו ולא אשמע אמר
 21 יהוה צבאות: ואפגום על כל הימים אשר לא ידעוים
 22 והארץ נשמה אחריהם מעבר ומשב וישימו ארץ
 23 המדה לשמה:

CAP. VIII. ח

1 והוה דבריהוה צבאות לאמר: כה אמר יהוה צבאות
 2 קאתי לציון כנאה נזולה ומהה נזולה קאתי לה:
 3 כה אמר יהוה שבתו אלו ציון ושבתתי בתוך ירושלים
 4 ונקראו ירושלים עיר האמת והרדינה צבאות יהוה
 5 הקדש: כה אמר יהוה צבאות עד ישוב וקנים
 6 תקנות כרחבות ירושלים ואיש משנתו כדו מרב ימים:
 7 ורחבות העיר ומלאו ילדים וילדות משחקים כרחבתי:
 8 כה אמר יהוה צבאות כי יפלא בעיני שאירח
 9 העם הזה כמים הים וכסבינו יפלא נאם יהוה צבאות:
 10 כה אמר יהוה צבאות הנני מושיע את עצמי מארץ
 11 מוכח ומארץ מוכח השמש: והבאתי אתם ושבתו בתוך
 12 ירושלים והייל ליום ואני אהיה להם לאלהים כאמת
 13 וכצדקה: כה אמר יהוה צבאות חתוקה דרים
 14 השמעים כמים האלה את הנהבדים האלה מפי הנביאים
 15 אשר ביום יסר בית יהוה צבאות ההיכל להבנות: כי
 16 לפני יומים היום שבר האדם לא יהוה ושבר ההנהמה
 17 אנהו וליצא ולבא און שלום מרהר ואשלח את כל
 18 האדם איש כרעהו: ועתה לא כמים הראשונים אני

his own throne; and the counsel of peace shall be between both of them. And the crowns shall be for Chelem, and for Tilyah, and for Yeda'yah, and for Chen the son of Zephanyah, as a memorial in the temple of the Lord. And distant ones shall come and build on the temple of the Lord, and ye shall know that the Lord of hosts hath sent me unto you. And this shall come to pass, if ye will diligently hearken to the voice of the Lord your God.

CHAPTER VII.

1 ¶ And it came to pass in the fourth year of king Darius, that the word of the Lord came unto Zechariah on the fourth day of the ninth month, 2 in Kislev; When they had sent unto Beth-ei Shezer and Rege-melech, and his men, to make 3 entreaty before the Lord. (And) to say unto the priests who were in the house of the Lord of hosts, and to the prophets, sayin' Shall I weep in the fifth month with abstinence, as I have 4 done already these many years? ¶ Then came the word of the Lord of hosts unto me, saying, 5 Say unto all the people of the land, and to the priests, as followeth. When ye fasted and mourned in the fifth and in the seventh (month), already these seventy years, did ye in anywise fast 6 for me, yea, for me? And if ye do eat, and if ye do drink, are ye not yourselves those that 7 eat, and yourselves those that drink? Are not these the words which the Lord hath proclaimed by means of the former prophets, when Jerusalem was inhabited and in prosperity, with her cities round about her, when (men) inhabited the south, 8 and the lowlands? ¶ And the word of the Lord came unto Zechariah, saying, Thus hath said the Lord of hosts, saying, Execute true justice, and show kindness and mercy every man to his brother; 10 And defraud not the widow, or the fatherless, the stranger, or the poor; and imagine not evil in your heart one against the other. But they refused to listen, and turned away rebelliously the shoulder, and stopped their ears, so as not to hear; 12 And their heart they rendered as an adamant, so as not to hear the law, and the words which the Lord of hosts hath sent through his spirit by means of the former prophets' wherefore came a great anger from the Lord of hosts. And it is come to pass, that as he proclaimed, and they would not hear: so had they to call, and I would not hear, saith the Lord of hosts: And I resolved to scatter them with a storm-wind among all the nations that they had not known; and the land was left desolate after them, without any one to pass through it forward or backward; and the pleasant land have they changed into a desert.

CHAPTER VIII.

1 ¶ And the word of the Lord of hosts came, saying, Thus hath said the Lord of hosts, I am jealous for Zion with a great jealousy, and with great fury am I jealous for her. Thus hath said the Lord: I return unto Zion, and I will dwell in the midst of Jerusalem: and Jerusalem shall be called, The city of truth; and the mount of the 4 Lord of hosts, The holy mount. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, Again shall there sit old men and old women in the streets of Jerusalem, and every one with his staff in his hand because of their multitude of years. And the streets of the city shall be full of boys and girls playing in her streets. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, If it should be marvellous in the eyes of the remnant of this people in those days, should it also be marvellous in my eyes? saith the Lord 7 of hosts. ¶ Thus hath said the Lord of hosts. Behold, I will save my people from the east country and from the country of the setting of the sun: And I will bring them back, that they may dwell in the midst of Jerusalem: and they shall be unto me for a people, and I will be unto them 9 for a God, in truth and in righteousness. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, Let your hands be strong, ye that hear in these days these words out of the mouth of the prophets, who (spoke) on the day that the foundation of the house of the Lord of hosts was laid, when the temple was 10 to be built. For before those days there was no reward for man, nor any reward for beast; and for him that went out or came in there was no peace, because of the oppressor: and I let loose all men, every one against his neighbor. 11 But now I am no more as in the former days unto the residue of this people, saith the Lord of

hosts. For the seed shall be undisturbed: the vine shall give its fruit, and the ground shall give her production, and the heavens shall give their dew; and I will bestow on the remnant of this people all these things. And I shall come to 13 pass, that, in the same degree as ye have been a curse among the nations, O house of Judah, and house of Israel, so will I save you and ye shall be a blessing; fear not; let your hands be strong. ¶ For thus hath said the Lord of hosts, 14 As I had purposed to do you evil, when your fathers had incensed me, saith the Lord of hosts, and I bethought myself not, So do I again purpose 15 in these days to do well unto Jerusalem and to the house of Judah; fear ye not. These are the things 16 that ye shall do. Speak ye the truth every man to his neighbor; (with) truth and the judgment of peace judge ye in your gates; And let none of you 17 think evil in your hearts against his neighbor; and love not a false oath; for all these are what I hate, saith the Lord. ¶ And the word of the Lord 18 of hosts came unto me, saying, Thus hath said the Lord of hosts, The fast of the fourth, and the fast of the fifth, and the fast of the seventh, and the fast of the tenth (month), shall become to the house of Judah gladness and joy, and merry festivals: only love ye the truth and peace. ¶ Thus 20 hath said the Lord of hosts, (A time) shall yet be when there shall come people, and the inhabitants of many cities; And the inhabitants of one 21 (city) shall go to another, saying, Let us only go to pray before the Lord, and to seek the Lord of hosts: I too will likewise go. And many people 22 and strong nations shall come to seek the Lord of hosts in Jerusalem, and to pray before the Lord. ¶ Thus hath said the Lord of hosts, In those days 23 (it shall happen), that ten men out of all the languages of the nations shall take hold of a Jew, saying, Let us go with you for we have heard that God is with you.

CHAPTER IX.

¶ The prophecy of the word of the Lord concerning the land of Chadrach, and Damascus his resting-place; for unto the Lord (will look) the eye of men, and (that of) all the tribes of Israel: And 2 also concerning Chamath that is bordering thereon, Tyre, and Zidon, though it be very wise. And though Tyre have built herself a strong-hold, and heaped up silver as the dust, and fine gold as the mire of the streets; Behold, the Lord will 4 drive her out, and he will strike down her power into the sea; and she herself shall be devoured with fire. Ashkelon shall see it, and fear; Gazzah 5 also, and tremble greatly; and Ekron, for her trust will be made ashamed; and the king shall vanish from Gazzah, and Ashkelon shall be inhabited. And aliens shall dwell in Ashdod, and 6 I will cut off the pride of the Philistines. And 7 I will remove their bloody (-sacrifices) out of their mouth, and their abominations from between their teeth; and their land also shall be left for our God, and it shall be as a prince's (dwelling) in Judah, and Ekron shall be like Jebus. And I will 8 encamp about my house against armies, against those that pass to and fro, and there shall not pass over them any more an oppressor; for now do I look (on them) with my eyes. ¶ Be greatly 9 glad, O daughter of Zion; shout, O daughter of Jerusalem! behold, thy King will come unto thee, righteous and victorious is he, lowly, and riding upon an ass, and upon a colt, the foal of a she-ass. And I will cut off chariots from Ephraim, and horses from Jerusalem, and there shall be cut 10 off the battle-bow, and he shall speak peace unto the nations; and his dominion shall be from sea to sea, and from the river to the ends of the earth. As for thee also, because of the blood 11 of thy covenant, do I send forth thy prisoners out of the pit wherein there is no water. Return you to Ekron a strong hold, ye powerful ones; even to day do I declare, that I will recompense twofold (good) unto thee. For I do bend Judah 12 for me, grasp Ephraim (as) a bow; and I will stir up thy sons, O Zion, against thy sons, O Javan, and I will render thee as the sword of a mighty man. And the Lord will appear over them, and 14 then will go forth like the lightning his arrow; and the Lord Ekron will be lowly, the corner, and he will go along in the tempests of the south. The Lord of hosts will be a shield over them; and 15 they shall devour (the prey), and subdue the sling-stones; and they shall drink, make a noise as one (drunken with) wine; and they shall be filled like the offering-bowls, like the corners of the altar. And the Lord their God will save them on that day 16

יאמר יהוה אלי עוד קח לך כל רעה אולי: כי הגיה¹⁰
 אנכי מיום רעה בארץ הנחמדות לאיפקד העיר לא
 ובקש ותשברת לא ורפא העקבה לא ובלבל ובשר
 הברואה אבל ופרסתה ופרקי: הוי רעי האליל עובי¹¹
 הצאן תרב עליונותו ועליון: מינו רעיו ביום תיבש ועין
 מינו קרה חכהה:

CAP. XII. יב

מיאז ברוחיהוה על ישראל נאסדהוה נטה שלום וסוד^א
 ארץ ויצר רוח אדם בקרבו: ונה אנכי שם את ירושלים^ב
 סתריעל לכל העמים סבוב וגם על ידיתה יהיה במצור
 על ירושלים: יהיה ביום סתרהוה אשים את ירושלים אבן^ג
 מעמסה לכל העמים בלעמסה שרש ישרשו ונאספו
 עליה כל בני הארץ: ביום הוא נאסדהוה אבה כל^ד
 סוס בתמלוח ורכבו בשניען ועל בית יהודה אפקח את
 עינו וכל סוס העמים אבה בערוז: ואמרו אלפי יהודה^ה
 בלבם אמציה לי ישיבי ירושלים בידה צבאות אלהיהם:
 ביום הוא אשים את אלפי יהודה ככור אש כנצנים^ו
 וכלפי אש בעמיר ואכלו ועל ימין על ימינך אבד את
 כל העמים סבוב ותשבה ירושלים עוד חתהוה בירושלים:
 ודושע יהיה את אהלי יהודה בראשנה למען לא תהגול^ז
 תפארת בית דוד ותפארת שב ירושלים על יהודה:
 ביום הוא יגן יהוה בעד יושבי ירושלים יהיה הנכשל^ח
 קדם ביום הוא כדורו ובית דוד באלהים כמלאך
 יהיה לפניהם: ויהי ביום הוא אבקש להשמד את
 כל העמים הבאים על ירושלים: ושפכתי על בית^ט
 דוד ועל יושבי ירושלים רוח חן ותהנינום והבישו אלי
 את אשר דגרו וספרו עליו כמספר על יתחוד והמר^י
 עליו כדמר על הגבור: ביום הוא יגול המספר^{יא}
 בירושלים כמספר הדרומן בכערת מנחה: וספרה^{יב}
 הארץ משפחת משפחות לבד משפחת בית דוד
 לבד ונשתים לבד משפחת בית דוד לבד ונשתים לבד:
 משפחת בית דוד לבד ונשתים לבד משפחת בנימין^{יג}
 לבד ונשתים לבד: כל המשפחות הנשארות משפחת^{יד}
 משפחת לבד ונשתים לבד:

CAP. XIII. יג

ביום הוא יהיה מקור נפתח לבית דוד ולישבי ירושלים^א
 להשאת ולענה: ויהי ביום הוא נאם ויהי צבאות^ב
 אבדיות את שמות העצבים מדיארץ ולא יהיו עוד
 וגם את הנבאים ואת דרום השמאה אבדו מדיארץ:
 ויהי כרנבא אש עוד ואמרו אליו אביו ואמי ולדיו^ג
 לא תחיה כי שגר דברתי בשם יהוה ודקדו אבדו
 ואמי ולדיו בהנבא: ויהי ביום הוא יבשו הנביאים^ד
 אש מחזקי בהנבאתו ולא ילבשו אדרת שער למען
 פחש: ואמר לא נביא אנכי אש עבד אדמה אנכי^ה
 בראדם הקניי מעשרי: ואמר אליו מה המכות האלה^ו
 וכן תדע ואמר אשר הביתי בית מאבדי: מרכב^ז
 ועד עליו ועל גבד עמיתי נאם יהוה צבאות הו'
 את הרעה ותפוצץ הצאן תשכתי די על הנבאעים:

ביום הוא כצאן עמו כי אבדוהו מתנוססות על^א
 אדמתו: כי מה טובו ומה צפוי דגן בתורים ותירוש^ב
 ינובב בתלות:

CAP. X.

שאלו מיהוה מיטר בעת מלקוש יהיה עשה חויותם^א
 ומטר נשם יתן להם לאיש עשב בשדה: כי התרפים^ב
 הברואין והקוסמים חוו שער ותלמות השוא ידברו
 הכל יחמוץ ועל כן קסמי כמרצאן יעני כרצאן רעה:
 על הרעים קרה אפי ועל העתודים אפקוד כרפקד יהיה^ג
 צבאות את יערו את בית יהודה ושם אותם כסוס הודו
 במלחמה: ממנו פנה ממנו יחד ממנו קשת מלחמה^ד
 ממנו יצא כל ינוש יהודי: והיו כנכרים בוסים בשטט^ה
 חיצות במלחמה ונלחמו כי יהיה עמם והבישו ורכבו
 סוסים: ונברתי ואת בית יהודה ואת בית יוסף אושיע^ו
 ודושבותים כי הרמתיס והיו קאשר לא נענתים כי
 אני יהיה אלהיהם ואנעם: והיו כנבור אפרים ושמה^ז
 להם כמדינו ובניהם יראו ושמו: גל להם בידיה:
 אשרקה להם וקאבצם כי פדותים ורכבו כמו רבוי:^ח
 ואורעם בעמים ובמדינקים וברוי והיו את המדינים
 ושובו: ותשבותים מארץ מצרים ומאשור אקבצו ואל^ט
 ארץ גלעד ולבטן אביאם ולא ימצא להם: והגבר ביום^י
 צרה וקרה ביום גלים והבישו כל מצולות יאור ותורד^{יא}
 ונאן אשור ושכט מצרים יסור: ונברתיס בידיה ובשמי^{יב}
 ותהלט נאם יהוה:

CAP. XI. יא

פתח לבנו דלתוד ותאכל אש בארנוד: הולל ברוש^א
 כרנפל ארו אשר אורים שגרו הילילו אלוני בשן כי^ב
 יוד יער הנצור: קול גללת הרעים כי שדה אחרתם^ג
 קול שאנת כפירים כי שדד נאן הנתון: פה אמר^ד
 יהוה אלתי רעה את צאן הברנה: אשר קינתו ורננו
 ולא יאשמו ומקרתו יאמר ברוד יהוה ואעשר ויעינים^ה
 לא תמול עליהן: כי מא אהמול עוד על ימין הארץ^ו
 נאסדהוה ונה אנכי ממציא את האדם אש כדירעהו
 וכד מלכו וכתתי את הדרך ולא אציל מידם: וארעה^ז
 את צאן הברנה לבן עניי הצאן ואפחתי שני מקלות
 לאחד קראתי נעם ולאחד קראתי תבלים וארעה את^ח
 הצאן: ואכתד את שלשת הרעים בנר אחד ותקצר^ט
 נפש בהם ונסניפשמם בתלה בי: ואמר לא ארעה
 אתכם במתה חמת והנכרות תכחד והנשארות האבילה^י
 אשה את בשר רעותה: נאקה את מקלי את נעם ואניע
 אתו להפיר את ברתו אשר ברתו את כל העמים:^{יא}
 ותפר ביום הוא וירעו עניי הצאן השמרים אתי כי
 דבריהוה יהוה: ואמר אליהם כענייכם הבו^{יב}
 שכרי ואסיל: והלו וישקלו את שכרי שלשים כסף:
 ויאמר יהוה אלי השלכיהו אלהי וצד ארד הוקד אשר^{יג}
 וברתי מעליהם ונאקה שלשים כסף ואשלף אתו
 בית דוד אלהי וצד: ואניע את מקלי השני את^{יד}
 החבלים להפיר את האחתהו בן יהודה ובן ישראל:

as the flock of his people; for (like) the stones of a crown, will they elevate themselves over his land. For how great will be (that generation's) happiness, and how great its beauty! corn shall make the young men sing joyfully, and new wine the virgins.

CHAPTER X.

1 Ask from the Lord rain at the time of the latter rain, (from) the Lord who maketh lightning-clouds; and he will give unto them showers of rain, to every herb in the field. For the Theraphim speak vanity, and the diviners foresee a lie, and those that have dreams speak what is false, with nought do they comfort; therefore do they move about like a flock, they beat, because (they have) no shepherd. ¶ Against the shepherds is my anker kindled, and on the he-goats will I inflict punishment; for the Lord of hosts thinketh of his flock, the house of Judah, and maketh them as his elegant horse in the battle. Out of him cometh forth the corner (stone), out of him the tent-nail, out of him the battle-ow, out of him every ruler (of others) together. And they shall be like mighty men, standing down against enemies in the most of the streets in the battle, and they shall fight, because the Lord is with them; and the riders on horses shall be made ashamed. 6 And I will strengthen the house of Judah, and the house of Joseph will I save, and I will bring them again to their own homes; for I have mercy upon them, and they shall be as though I had never cast them off; for I am the Lord their God, and I will answer their prayer. And they of Ephraim shall be like a mighty man, and their heart shall rejoice as though from wine; and their children shall see it, and be rejoiced; their heart shall be glad in the Lord. I will call for them, and gather them; for I have redeemed them; and they shall increase as they have increased (formerly). 9 And when I shall have scattered them among the people, they will remember me in the far-off countries; therefore shall they live with their children, and return again. And I will bring them back again out of the land of Egypt, and out of Assyria will I gather them; and into the land of Gil'ad and Lebanon will I bring them, and it shall not be sufficient for them. And he will pass through the sea (with) distress, and he will write in the sea the waves, and there shall dry up all the deeps of the sea, and there shall I bring down the pride of Assyria, and the sceptre of Egypt shall depart away. And I will strengthen them in the Lord, and in his name shall they ever walk, saith the Lord.

CHAPTER XI.

1 ¶ Open thy doors, O Lebanon, and the fire shall eat on thy cedars. Wail, fir-tree; for fallen is the cedar; those that were mighty are despoiled; wail, O ye oaks of Bashan; for the impervious forest is come down. (There is) the noise of the wailing of the shepherds; for wasted is their glory; (there is) the noise of the roaring of young lions; for wasted is the pride of the Jordan. ¶ Thus hath said the Lord my God, Feed the flocks (that are) destine for the slaughter; Whom their buyers slay, and hold themselves guiltless; and whose sellers say, Blessed be the Lord, for I am rich; and none of whose shepherds have pity on them. 6 For I will no more have pity on the inhabitants of the land, saith the Lord; but, lo, I will deliver the men every one into the hand of his neighbor, and into the hand of his king; and they shall beat down the land, and I will not deliver out of their hand. And I had fed the flocks (that were) destined for the slaughter,—indeed the poorest of the flocks; and I had given unto me two staves; the one I called Mildness [No'am], and the other I called Concord [Choblim]; and I fed the flocks. 8 And I removed the three shepherds in one month; and my soul was tired of them, and also their soul abhorred me. Then said I, I will not feed you: what is dying may die; and what is to be lost may be lost; and those that are left may eat every one the flesh of the other. And I took my staff, namely, Mildness; and cut it in pieces, to annul my covenant which I had made with all the tribes. And when it was annulled on that day, then knew they well, truly the poorest of the flocks that waited for me, that it was the word of the Lord. And I said unto them, If it be good in your eyes, give me my reward; and if not, forbear. So they weighed out as my reward thirty pieces of silver. And the Lord said unto me, Cast I unto the treasurer, the precious price which I am prized at by them. And I took the thirty pieces of silver, and cast them in the house of the Lord unto the treasurer. Then I cut in pieces my second staff, namely, Concord, to annul the

brotherhood between Judah and Israel. ¶ And the Lord said unto me, Take unto thee yet the instruments of a foolish shepherd. For, lo, I raise up like a shepherd in the land, who will not think of those that are lost, nor seek for that which is gone astray, nor heed that which hath (a limb) broken; who will not care for that which hath stood still; but who will eat the flesh of the fat, and devour all even to their claws. Wo to the worthless shepherd that leaveth the flock! the sword shall be upon his arm, and upon his right eye; his arm shall utterly wither, and his right eye shall be completely blinded.

CHAPTER XII.

¶ The prophecy of the word of the Lord concerning Israel. Saith the Lord, who stretcheth forth the heavens, and layeth the foundation of the earth, and formeth the spirit of man within him. Behold, I will make Jerusalem a cup of confusion unto all the people round about; and also against Judah, who will have to be at the siege against Jerusalem. And it shall come to pass on that day that I will make Jerusalem a burdensome stone for all the people; all that burden themselves with it shall be severely cut; yet then will be gathered together against it all the nations of the earth. On that day, saith the Lord, will I smite every horse with dizziness, and his rider with madness; but over the house of Judah will I open my eyes, while I will smite every horse of the people with blindness. And the chiefs of Judah will say in their hearts, A strong support for me are the inhabitants of Jerusalem through the Lord of hosts their God. On that day will I make the chiefs of Judah like a fire-hearth among the wood, and like a torch of fire among sheaves; and they shall devour on the right hand and on the left all the people round about; and Jerusalem shall be inhabited again in her own place, even in Jerusalem. The Lord also will save the tents of Judah first; in order that the inhabitants of the house of David and the glory of Jerusalem shall not become boastful over Judah. On that day will the Lord be a shield around the inhabitants of Jerusalem; and the feeblest among them shall be on that day like David; and the house of David shall be like divine beings, like an angel of the Lord before them. And it shall come to pass on that day, that I will seek to destroy all the nations that are come against Jerusalem. But I will pour out over the house of David, and over the inhabitants of Jerusalem, the spirit of grace and of supplications; and they will look up toward me (for every one) whom they have thrust through, and they will lament for him, as one lamenteth for an only son, and weep bitterly for him, as one weepeth bitterly for the first-born. On that day will the lamentation be great in Jerusalem, like the lamentation at Hadadrimon in the hills of Megiddon. And the land will mourn, every family apart by itself; the family of the house of David apart, and their wives apart; the family of the house of Nathan apart, and their wives apart; the family of the house of Levi apart, and their wives apart; the family of Shim'i apart, and their wives apart; All the families that remain, every family apart by itself, and their wives apart.

CHAPTER XIII.

¶ On that day shall there be a fountain opened to the house of David and to the inhabitants of Jerusalem, for cleansing from sin and for purification. And it shall come to pass on that day, saith the Lord of hosts, that I will cut off the names of the idols out of the land, and they shall not be remembered any more; and also shall the prophets and the unclean spirit will I remove out of the land. And it shall come to pass, if any one should yet prophesy, that his father and his mother who have begotten him shall say unto him, Thou shalt not live; for falsely hast thou spoken in the name of the Lord; and his father and his mother who have begotten him shall thrust him through with a sword, he prophesieth. And it shall come to pass on that day, that the prophets shall be ashamed every one because of his vision, when he prophesieth; and they shall not clothe themselves with a hairy cloak in order to deceive. But he will say, I am no prophet, a man that tilleth the ground am I; for some one hath taught me to keep cattle from my youth. And should some one say unto them, What are these wounds between thy hands? They will say, These which I have been wounded in the house of my (vicious) friends. ¶ Awake, O sword, against my shepherd, and against the man whom I have associated with me, saith the Lord of hosts; smite the shepherd, and the sheep shall be scattered; but I will turn

מלאכי

CAPUT I. 8

1 יסעא רברדנה אל ישראל בד מלאכי: אהבתי אתכם
 2 אמר דנה ואמרתם כמה אהבתי הלואיח עשו
 3 לעקב נאסידנה ואהב אתיעקב: ואתיעשו שנאתי
 4 נאשים אתדירו שממה ואתנחלתו לתעת מדבר: כד
 5 תאמר אדום רשעט ועשבו ועבנה תרבות בה אמר דנה
 6 צבאות המה יכני ואני אדרום וקראו להם נכול רשעה
 7 והעם אשרינעם דנה עדיעולם: ועינכם תראינה ואתם
 8 האמרו גדל דנה מעל לנכול ישראל: כן וכעד אב
 9 ועבר ארעו ואסאב אני איה כבודי ואסידונים אני
 10 איה מורא אמר: ודנה צבאות לקם הקבנים בוני שמי
 11 נאמרם כמה בוני אתשמך: מישים עלמובדי להם
 12 מנאל ואמרתם כמה נאלעוד באמרכם שלחו דנה
 13 נבונה הוא: וכיתנישון עד לבסח אן רע וכי תנישו
 14 פסח וחלה אן רע הקרבונו לא לפתחך תורקד או
 15 תישא פניך אמר דנה צבאות: ועשה הלרנא פניאל
 16 ותיגע מדכס תתה את הישא מבס אמר דנה
 17 צבאות: מי נסברכם וקטע דלתים ולא תארו מבכר
 18 דגם אידלי הפז בכם אמר דנה צבאות ומתה לאד
 19 ארצה מדכס: כי ממורח שמש ועדמבוא גדול
 20 שמי בניום ובכלמקום מקמר קנש לשמי ומתרה
 21 טוררה כירגול שמי בניום אמר דנה צבאות: ואתם
 22 מחללים אתי באמרכם שלחו ארעי מנאל הוא ויכו
 23 נבונה אכלו: ואמרתם הנה מתלה ורפתתם אותו
 24 אמר דנה צבאות תבאתם גול: ואתהפסח ואתי
 25 תחלה תבאתם אתהמנחה תארצה אותה מדכס
 26 אמר דנה: וארוו נכל ויש כערוד ובר ועבר וקח
 27 לישת לאדני כי מלך גדול אני אמר דנה צבאות
 28 (שמי נגרא בניום):

CAP. II. ב

1 ועשה אליכם המצוה הזאת הבנינים: אסילא תשמעו
 2 ואסילא תשימו עללב לתת כבוד לשמי אמר דנה
 3 צבאות ושלחתי בכם אתהמארה וארוחי אתברכותיכם
 4 גם ארוחי כי אינכם שמים עלילב: הגי נער לכם
 5 אתהורע וחרתי פרש עלפינכם פרש תינכם וקרא
 6 אתכם אליו: ודעתם כי שלחתי אליכם את המצוה
 7 הזאת להיות בריתי אתליו אמר דנה צבאות: בריתי
 8 ותהי אתו התיים ואתשולם ואתגסלו מורא ונדאין
 9 ויפני שמי נתת הוא: ותבת אמת וינח בפדו ועלה
 10 לאנמצא בשפתיו בשלום ובמישור הלך אתי ורבים
 11 השיב מקון: כרשפתי כהן ישמרדעת ותורה וקשו
 12 מפריו כי מלאך יהודהצבאות הוא: ואתם סרתם מן
 13 הדרך השלפתם רבים בתורה שחתם ברית הלוי אמר
 14 דנה צבאות: ונפאי נתי אתכם נבנים ושפלים לכל
 15 העם כפי אשר אינכם שמיים אתידרכו ונשאים פנים
 16 בתורה: הלוא אב אהר לקבל הלוא אל אהר בראש
 17

1 והיה בכלהארץ נאסידנה פישנים בה יברתי ועשו
 2 והשלשית ותר בה: ותבאתי אתהשלשית באש
 3 וצפתים כערף אתהכסף וכתותים כבתן אתהזהב
 4 הוא וקרא בשמי ואני אענה אתו אפרתי עמי הוא והוא
 5 יאמר דנה אליו:

CAP. XIV. ד

1 הנה יום בא לידנה והלקן שללך בקרבך: ואספתי
 2 אתיהלשנים: אלירושלים לבלתמה ועלבה העיר
 3 ונשטו הבתים והגשים תשגלנה והא חצי העיר כולה
 4 ותר העם לא יבת מדהעיר: והא ידנה וילתם בנים
 5 הם בנים הלחמי בנים קרב: ועמדו נילוו ביוםיהוא
 6 עלדה הויתים אשר עלפני ירושלים מקדם ונקבל הר
 7 הויתים מחציו מותרה ומה גא ידולה מאר ויש חצי
 8 הר אפנה והאן נבנה: ונסתם יאידליו כרעיני עד
 9 הרם אליאצל ונסתם כאשר נסתם מפני הרעש בימי
 10 ענה מלךיהודה ובא דנה אליו בלרקדשים עמד:
 11 והנה ביום ההוא לאידנה אור וקרות וקבאון:
 12 והנה וסאמר הוא ירע לידנה לאינים ולאכלה ודנה
 13 לעתשרב ויהיא אור: והנה ביום ההוא יצאו מוכס
 14 תיים מירושלים העינים אליהם הקרמלי והעם אליהם
 15 האתרון כפזן ובחרף יהדי: והנה דנה למלך על
 16 בלהארץ ביום ההוא יהיה דנה אהר ושמי אהר:
 17 יסוב בלהארץ בערבה מעבע לרמון עב ירושלים
 18 וראמה וישבה תחתיה למשער בנימן עדמקום שער
 19 הראשון עדשער הפנים ומעל הנאל עד יקר המלך:
 20 ונשבו בה תרם לא יהודיעוד וישבה ירושלים לבסח:
 21 ואת ודנה המנפה אשר יף דנה אתידל
 22 העמים ועשו צבאו עלירושלים המקן בשרו הוא עמד
 23 עלירליו יצרו חמקה כחיתון ולשונו חמק כפיהם:
 24 ודנה ביום ההוא תהיה מקומיהדנה רבה ביום ותחיו
 25 אש ד רערו ועלתה יד עליר רערו: ונסיהודנה
 26 תלתם בירושלים ואסף חיל בלהתים סביב וקב וכסף
 27 ובקנים לרב מאר: וכן תהיה מנפת הסוס הכרד
 28 תמל ותמור וכלהבהמה אשר דנה כמחנות התמה
 29 כמנפה הזאת: והנה בלהתותר מכלהתמים
 30 הבאים עלירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחית
 31 למלך דנה צבאות ולתן אתהי הסכות: והנה אשר
 32 לאיעלה מאת משפחות הארץ אלירושלים להשתחית
 33 למלך דנה צבאות ולא עלתם דנה העם: ואם
 34 משפחת מצרים לאתעלה ולא באה ולא עלתם תהיה
 35 המנפה אשר יף דנה אתהתים אשר לא יעלו לה
 36 אתהי הסכות: ואת תהיה תמאח מצרים ויעלה כל
 37 העים אשר לא יעלו לה אתהי הסכות: ביום ההוא
 38 יהיה עלמצלות הסוס קרש לידנה והנה הסרות
 39 בבית יהוה כמורקים לפני המזבח: והנה בלסיר
 40 בירושלים ובדודה קרש לידנה צבאות ובאו בל
 41 הובנים ולקחו מקם ובשלו בהם ולאידנה נגנע עד
 42 בביתיה צבאות ביום ההוא:

8 my hand toward the feeble ones. And it shall come to pass, that in all the land, saith the Lord, two parts (of those) therein shall be cut off, shall perish; but the third part shall be left therein. And I will bring the third part into the fire, and I will refine them as one refines silver, and will probe them as gold is probed: they will call on my name, and I will answer their prayer: I will say, They are my people; and they will say, The Lord is my God.

CHAPTER XI.

1 ¶ Behold, a day is coming unto the Lord, when thy spoil shall be divided in the midst of thee.
2 And I will assemble all the nations against Jerusalem to battle; and the city shall be captured, and the houses plundered, and the women ravished, and half of the city shall go forth into exile, and the residue of the people shall not be cut off from the city. Then will the Lord go forth, and fight against these nations, as on the day when he fought on the day of battle. And his feet will stand on that day upon the mount of Olives, which is before Jerusalem on the east, and the mount of Olives shall be split in twain in its middle eastward and westward, making a very great valley; and half of the mount shall remove northward, and half of it southward. And ye shall flee (from) the valley of my mountains; for and the valley of the mountains shall reach unto Azal: and ye shall flee, just as ye fled from before the earthquake in the days of 'Uzziyah the king of Judah; and then will come the Lord my God, and all the saints with thee. ¶ And it shall come to pass on that day, that there shall be no light, but fleeting light and thick darkness: But it shall be one particular day which shall indeed be known as the Lord's, neither day nor night; but it shall come to pass, that at evening-time there shall be light. And it shall happen on that day, that living waters shall go out from Jerusalem, the half of them toward the eastern sea, and the other half of them toward the western sea: in summer and in winter shall it be so.
9 And the Lord will be king over all the earth: on that day shall the Lord be (acknowledged) one, and his name be one. All the land shall be changed as it were into a plain, from Geba to Rimmon to the south of Jerusalem; and she herself shall be elevated, and be inhabited on her

former site, from the gate of Benjamin unto the place of the first gate, up to the corner gate, and from the tower of Chananel unto the king's wine-presses. And men shall dwell in it, and no destruction shall any more take place; but Jerusalem shall be inhabited in safety. ¶ And this shall be the plague wherewith the Lord will afflict all the people that shall have come to battle against Jerusalem: The flesh of every one shall consume away while he standeth upon his feet, and his eyes shall consume away in their holes, and the tongue of every one shall consume away in his mouth. And it shall come to pass on that day, that a great confusion from the Lord shall be among them; and they shall lay hold every one on the hand of his neighbor, and his hand shall rise up against the hand of his neighbor. And also Judah will have to fight against Jerusalem: and there shall be gathered together the wealth of all the nations round about, gold, and silver, and garments, in great abundance. And thus shall be the plague of the horses, of the mules, of the camels, and of the asses, and of all the beasts that will be in these camps, just like this plague. ¶ And it shall come to pass, that every one that is left out of all the nations who will have come against Jerusalem, yea, these shall go up year by year to bow down before the King, the Lord of hosts, and to celebrate the feast of tabernacles. And it shall happen, that whoso will not come up out of the families of the earth unto Jerusalem to bow down before the King, the Lord of hosts,—even upon these there shall be no rain. And if the family of Egypt go not up, and come not, then shall not (any rain fall) upon them also: this shall be the plague, wherewith the Lord will afflict the nations that will not come up to celebrate the feast of tabernacles. This shall be the punishment of Egypt, and the punishment of all the nations that will not come up to celebrate the feast of tabernacles. On that day shall (every thing), even to the bells of the horses, be holy unto the Lord; and the pots in the Lord's house shall be like the bowls before the altar. And every pot in Jerusalem and in Judah shall be holy unto the Lord of hosts; and all those that sacrifice will come and take some of them, and seethe therein; and on that day there shall be no more any trader in the house of the Lord of hosts.

THE PROPHECY OF MALACHI

CHAPTER I.

1 ¶ The prophecy of the word of the Lord to Israel by means of Malachi. I have loved you, so hath said the Lord: ye say, Wherein hast thou loved us? Is not Esau brother to Jacob? saith the Lord: yet I loved Jacob: And Esau I hated; and I rendered his mountains a desert, and his heritage a dwelling for the monsters of the wilderness. Should Edom even say, We are impoverished: but we will return and build the ruined places: thus hath said the Lord of hosts, They may indeed build, but I will surely throw down: and men shall call them, The territory of wickedness, and it were into a plain, from Geba to Rimmon to the south of Jerusalem; and she herself shall be elevated, and be inhabited on her

2 name. And ye say, Wherein have we despised thy name? Ye offer upon my altar polluted bread; and ye say, Wherein have we polluted thee? In that ye say, The table of the Lord is contemptible.
3 And if ye bring near the blind to sacrifice it, is this not evil? and if ye bring near the lame and the sick, is this not evil? do but present it unto thy governor, will he be pleased with thee, or receive thee with favor? saith the Lord of hosts. And now I pray you, beseech the presence of God that he may be gracious unto us; from your hand hath this thing come: will he receive one of you with favor? saith the Lord of hosts. Oh that there were some one among you that would lock up the doors (of the sanctuary), that ye might not light up my altar for nought: I have no pleasure in you, saith the Lord of hosts, neither will I receive in favor an offering from your hand. For from the rising of the sun even unto his going down my name is great among the nations; and in every place incense is burnt and there is offered unto my name, even a pure offering; for great is my name among the

nations, saith the Lord of hosts. But ye profane it, in that ye say, The table of the Lord is polluted, and by the assertion, Its food is contemptible. And ye have said, Behold, what a wisdom we took in it! and ye have left it so, saith the Lord of hosts: and ye have brought what was robbed, and the lame, and the sick, and thus ye have brought an offering: should I accept this in favor from your hand? saith the Lord. But cursed be the deceiver, who hath in his flock a male, and voweth, and sacrificeth a corrupt thing unto the Lord; for I am a great king, saith the Lord of hosts, and my name is feared among the nations.

CHAPTER II.

And now, this commandment is for you, O ye priests. If ye will not hear, and if ye will not lay it to heart, to give glory unto my name, saith the Lord of hosts: I will even send out against you a curse, and I will curse your blessings; yea, I will curse the same, because ye do not lay it to heart. Behold, I will destroy unto you the seed, and spread dung upon your faces, even the dung of your festive offerings; and one shall take you away with it. And ye shall thereby know that I have sent out unto you this commandment, that my covenant might be with Levi, saith the Lord of hosts. My covenant was with him life and peace; and I gave them to him for the fear wherewith he feared me, and because of my name he had dread. The law of truth was in his mouth, and falsehood was not found on his lips: in peace and equity he walked with me, and many did he turn away from iniquity. For the priests' lips are ever to keep knowledge, and the law are they to seek from his mouth; for he is the messenger of the Lord of hosts. But ye are indeed departed out of the way; ye have caused many to stumble in the law; ye have corrupted the covenant of the Levite, saith the Lord of hosts. Therefore have I also made you contemptible and low before all the people, in the same measure as ye do not keep my ways, but act with partiality in the law. Have I not all one father? hath not one God created

11 ומדוע נבגר איש באחיו לחלל ברית אבותיו: כנגדו
 יהודה ותיעבה נשאתה בישראל ובידושלם כי חלל
 12 יהודה קדש יהוה אשר אהב ובעל בתיאל נגר: יברח
 יהוה לאיש אשר יעשה ער ותנה מאהל עקב ומעש
 13 מנהג יהודה צבאות: זאת שנית תעשו כסות דמעה
 אתמוכת יהוה בני ואנקה מאן עוד פנות אלדמעה
 14 ולקחת רצון מידכם: ואמרתם עלמה על כידתיה
 העד ביער ובין אשת נעורך אשר אתה כנרתה בה
 15 ותרא הכרתך ואשת בריתך: ולא אתך עשה ושאר רחל
 16 ומה האחד מבקש רוע אלהים ונשמרתם ברחמם
 17 ובאשת נעורך אלביגר: כרשנא שלח אמר יהוה
 אלתי ישראל וכסה חמם עללבושו אמר יהוה צבאות
 17 ונשמרתם ברחמם ולא תבגרו: הועתם יהוה
 בדברכם ואמרתם כמה הועט באמרכם כלעשר
 רע טוב בעיני יהוה ובהם היא הפז או איה אלה
 המשפט:

11 ואמרתם כמה נשוב: הוקבע אים אלהים כי אתם
 קבעים אתי ואמרתם כמה קבענו נמשער והתרומה:
 12 כמארה אתם נארים ואתי אתם קבעים הניו קלו: הביאו
 אתך לדמיעשר אל בית האויז יהוה מרף בבית ובתנו
 13 נא בואת אמר יהוה צבאות אסלא אפתח לכם את
 14 ארבות השמים ויריקתי לכם ברקה ערבלידתי: ונערת
 15 לכם כאכל ולא יושחת לכם אתפרי הארמה ולא
 16 תשכל לכם הגפן בשדה אמר יהוה צבאות: ואשרו
 17 אתכם כלדגים כרתהו אתם ארץ הפז אמר יהוה
 18 צבאות: חזקו עלי דברכם אמר יהוה ואמרתם
 19 מהנדברנו עליך: אמרתם שוא עבר אלהים ומרד
 20 בצע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קרנתי מפני יהוה
 21 צבאות: ועתה איתנו מאשרים ודים נסדכט עשי
 22 רשעה גם בחנו אלהים ומלמו: או נדברו ירא יהוה
 23 איש אלדעתי וקשב יהוה וישמע וכתב ספר וקרן
 24 לפניו ליראי יהוה ולחשבי שמו: יהוה לי אמר יהוה
 25 צבאות ליום אשר אני עשה סגלה ותמלתי עליהם
 26 כאשר יחמל איש עלבנו העבד אתו: ושתם וראיתם
 27 בין צדיק לרשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו: כי
 28 יהוה היום כא בער פתער יהוה כלדמים וכלעשר
 29 רשעה קש ולתם אתם היום הבא אמר יהוה צבאות
 30 אשר לא יעוב להם טרש וענף: וחרהה לכם יראי שמי
 31 שמש צדקה ומרפא כנגפיה וצאתם ופשתם בעול
 32 מרדק: ונשתם רשעים כידתו אפר תחת כפות
 33 רגליכם ביום אשר אצי עשה אמר יהוה צבאות: וקרן
 34 חרות משה עבדי אשר צייתי אותו כדרכ עלכל ישראל
 35 חקום ומשפטם: יהוה אנכי שלח לכם את אליה הנביא
 36 למני בוא חם יהוה הנדול ותערא: והשוב לכאבות
 37 על בנים ולב בנים על אבותם פראסו ותביתו אתי
 38 הארץ תרם:

11 מדוע נבגר איש באחיו לחלל ברית אבותיו: כנגדו
 יהודה ותיעבה נשאתה בישראל ובידושלם כי חלל
 12 יהודה קדש יהוה אשר אהב ובעל בתיאל נגר: יברח
 יהוה לאיש אשר יעשה ער ותנה מאהל עקב ומעש
 13 מנהג יהודה צבאות: זאת שנית תעשו כסות דמעה
 אתמוכת יהוה בני ואנקה מאן עוד פנות אלדמעה
 14 ולקחת רצון מידכם: ואמרתם עלמה על כידתיה
 העד ביער ובין אשת נעורך אשר אתה כנרתה בה
 15 ותרא הכרתך ואשת בריתך: ולא אתך עשה ושאר רחל
 16 ומה האחד מבקש רוע אלהים ונשמרתם ברחמם
 17 ובאשת נעורך אלביגר: כרשנא שלח אמר יהוה
 אלתי ישראל וכסה חמם עללבושו אמר יהוה צבאות
 17 ונשמרתם ברחמם ולא תבגרו: הועתם יהוה
 בדברכם ואמרתם כמה הועט באמרכם כלעשר
 רע טוב בעיני יהוה ובהם היא הפז או איה אלה
 המשפט:

CAP. III. 2

11 הניי שלח מלאכי ופקדונך לפני ופתאם יבוא אלה
 12 תכלו הארץ אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר
 2 אתם תפצו יהיבא אמר יהוה צבאות: ומי מכלכל
 אתיוס בואו ומי העמד בבראותו כרדאי כאש מצרף
 3 וכברית מבקשים: והשכ מצרף ומטורל כספ וטהר את
 4 כנרלי וחקק אתם כהוב ובכסף יהיו ליהוה מנישי מנהה
 5 בצדקה: ותרבה ליהוה מנתת יהודה וירושלם כימי
 6 עולם ובשנים קרמנות: וקרבתו אליכם למשפט ותיטו
 7 עד ממחר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר
 8 ובעשקי שכרשכור אלמנה ותתם ומטרור ולא יראני
 9 אמר יהוה צבאות: כי אני יהוה לא שנית ואתם בגר
 10 יעקב לא כליתם: לממי אבותים סרתם חקון ולא
 11 שמרתם שיבו אלי ואשובה אליכם אמר יהוה צבאות

חזק.

us? (then) why shall we deal treacherously every man against his brother, to profane the covenant of our fathers? Judah hath dealt treacherously, and an abomination hath been committed in Israel and in Jerusalem; for Judah hath profaned the sanctuary of the Lord which he loveth, and hath married the daughter of a strange god. The Lord will cut off unto the man that doth this, son and grandson, out of the tents of Jacob, and him that bringeth near an offering unto the Lord of hosts. And this do ye secondly, covering the altar of the Lord with tears, with weeping and with loud complaint, so that he turneth not any more his regard to the offerings, nor receiveth it with favor at your hand. Yet ye say, Wherefore? Because the Lord hath been witness between thee and the wife of thy youth, against whom thou hast indeed dealt treacherously: yet is she thy companion, and the wife of thy covenant. And not one doth so who hath a remnant of a (good) spirit; for what desireth such a one? he seeketh (to possess) a godly posterity: therefore take heed to your spirit, and let none of you deal treacherously against the wife of his youth. For he hatheth away (the wife), so hath said the Lord the God of Israel, and him who covereth his garment with violence, so hath said the Lord of hosts: therefore take heed to your spirit, and deal not treacherously. ¶ Ye have wearied the Lord with your words: yet ye say, Wherein have we wearied him? By your saying, Every one that doth evil is good in the eyes of the Lord, and in them he findeth delight; or else, Where is the God of justice?

CHAPTER III.

1 Behold, I will send my messenger, and he shall clear out the way before me: and suddenly will come to his temple the Lord, whom ye seek; and the messenger of the covenant, whom ye desire for, behold, he is coming, saith the Lord of hosts. But who can sustain the day of his coming? and who can stand when he appeareth? for he is like the fire of the melter, and like the lye of the washers: And he will sit as a melter and purifier of silver; and he will purify the sons of Levi, and refine them as gold and silver, that they may offer unto the Lord an offering in righteousness. And then shall be pleasant unto the Lord the offerings of Judah and Jerusalem, as in the days of old, and as in former years. 5 And I will come near unto you to (hold) judgment: and I will be a swift witness against the sorcerers, and against the adulterers, and against those that swear falsely, and against those that withhold the wages of the hired laborer, (oppress) the widow, and the fatherless, and that do injustice to the stranger, and fear me not, saith the Lord of hosts. For I the Lord,—I have not chanced: and ye sons of Jacob—ye have not ceased to be. From the days of your fathers

did ye depart from my statutes, and did not keep them: return unto me, and I will return unto you, saith the Lord of hosts; but ye say, Wherein shall we return? Can a man rob God, that ye will rob me? But ye say, Wherein have we robbed thee? In tithes and in heave-offerings. With the curse ye are ye cursed, and yet me do ye rob, O ye entire nation! Bring ye all the tithes into the store-house, and that there may be provision in my house, and prove me but herewith, saith the Lord of hosts. If I will not open for you the windows of heaven, and pour out for you a blessing, until it be more than enough. And I will rebuke for you the devourer, and he shall not destroy for you the fruit of the ground; and the vine shall not cast its fruit for you before the time in the field, saith the Lord of hosts. And all the nations shall call you blessed; for ye shall be a land of delight, saith the Lord of hosts. ¶ Your words have been strong against me, saith the Lord; but ye say, What have we spoken among us against thee? Ye have said, It is vain to serve God: and what profit is it that we have kept his charge, and that we have walked contritely before the Lord of hosts? And now we call the presumptuous happy; yea, built up are those that practise wickedness; yea, they have even tempted God and are (yet) suffered to escape. Then conversed they that fear the Lord one with the other: and the Lord listened and heard it, and there was written a book of remembrance before him for those who fear the Lord, and for those who respect his name. And they shall be mine, saith the Lord of hosts, on that day which I create as a special treasure: and I will spare serveth God and him that hath not served him. And ye shall return, and see the difference between the righteous and the wicked, between him that serveth God and him that hath not served him. For, behold, the day is coming, which shall burn as an oven; and all the presumptuous, yea, and all who practise wickedness shall be stubble: and the day that is coming shall set them on fire, saith the Lord of hosts, who will not leave them root or bough. But there shall rise unto you that fear my name the sun of righteousness with healing in his wings: and ye will go forth, and grow fat as calves of the stall. And ye will tread down the wicked; for they shall be ashes under the soles of your feet, on the day that I create, saith the Lord of hosts. Remember ye the law of Moses my servant, whom I commanded on Horeb for all Israel, statutes and ordinances. Behold, I send unto you Elijah the prophet before the coming of the day of the Lord, the great and the dreadful. And he shall turn back the heart of the fathers to the children, and the heart of the children to their fathers: lest I come and smite the earth with a curse. [Behold, I send unto you Elijah the prophet before the coming on the day of the Lord, the great and the dreadful.]

כתובים

THE HOLY WRITINGS

PSALMS	תהלים
PROVERBS	משלי
JOB	איוב
SONG OF SONGS	שיר השירים
RUTH	רות
LAMENTATIONS	איכה
ECCLESIASTES	קהלת
ESTHER	אסתר
DANIEL	דניאל
EZRA	עזרא
NEHEMIAH	נחמיה
CHRONICLES I.	דברי הימים א'
CHRONICLES II.	דברי הימים ב'

ספר תהלים

PSALMS.

PSAL V. ה

לְמַנְעַם אֱלֹהֵימִלֹּחַ מִמּוֹר לְדָוִד׃ אָמֵן הַאֲנִי וְהַאֲנִי וְהַאֲנִי
 בְּיָהּ הִגִּי׃ הַקְּשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹנֵי מַלְכֵי וְאֵלֶּיךָ כִּי־אֵלֶּיךָ
 אֲתַפְלֵל׃ יְהוָה בְּקֶרֶת תִּשְׁמַע קוֹלִי בְּקֶרֶת אֲזַדְרָד לֵךְ וְאַצְפֵּה׃
 כִּי־לֹא אֵל חַפְזָן רָשָׁע וְאַחֶה לֹא יִרְדֵּה הֵע׃ לֹא יִתְאַבֵּן
 הַדּוֹלִלִים לְעַד עֵינֶיךָ שְׂאֵת בְּלִפְעֵלֵי אָן׃ הַאֲבֵד דְּבָרֵי
 קֶבֶד אֲשֶׁר־דָּמִים וּמְרִמָּה וְהַעֲבֹד׃ יְהוָה׃ וְאֵי בְרַב חֲסָדֶךָ
 אֲבֹא בִיתְךָ אֲשַׁמְתֶּנָּה אֱלֹהֵיכֹל קְדוֹשׁ בִּירְאֶתְךָ׃ יְהוָה׃
 יְהוָה בְּצַדִּיקְךָ לָמַן שׁוֹרְרֵי יוֹשֵׁר לָפֶנּוּ דְרָכֶךָ׃ כִּי אֵין
 בְּפִדְיוֹ נִבְזָה קֶרֶבֶם הַיּוֹת כְּבֹר־שְׂתִיחַ גְּרִים לְשׁוֹנִים
 יִחְלִיקוּן׃ הַאֲשִׁימִם וְאֱלֹהִים יַפְדֵּי מִמְּצוֹתֵיהֶם בְּרַב
 פְּשָׁעֵיהֶם הַרְחִימֵם כִּי מְרוּ כֶּךָ׃ וְשִׁמְחוּ כִּלְחֹסֵי כֶּךָ
 לְשִׁלֵּם יִרְאוּ וְחֲסֶדְךָ עֲלֵימוּ וְעֲלֵצָה כֶּךָ אֲדַבֵּר׃ שְׂמֶךָ׃ כֶּךָ
 אֲהַלֵּה חֲבִירְךָ צִדִּיק יְהוָה כִּנְצֹה רָצוֹן תַּעֲמִיד׃

PSAL VI. ו

לְמַנְעַם בְּנֵינֹת עַל־שְׂמִינֹת מִמּוֹר לְדָוִד׃ יְהוָה אֱלֹהֵי
 בָּאֶפֶס תִּכְבְּדֵנִי וְאַל־בְּחַמְתֶּךָ תִּסְבְּחֵנִי׃ הִנֵּי יְהוָה כִּי אִמְלֵל׃
 אֵיךְ רָפְאֵנִי יְהוָה כִּי נִבְהַלֵּן עֲצָמַי׃ וְנַפְשִׁי נִבְהַלָה מֵאֵד
 וְאֵת יְהוָה עֲדַמְתִּי׃ שׁוֹבֵה יְהוָה הֲלִיצָה נַפְשִׁי הוֹשִׁיעֵנִי
 לָמַן חֲסָדֶךָ׃ כִּי אֵין בְּמוֹת וְכֶכֶף בְּשֹׂאֵל מִי־יִוְהַדֶּךָ׃
 וְנַעֲמִי בְּאַנְהוֹי אֲשַׁחֶה כְּבֹל־לִילָה מִשְׁתִּי בְּדַמְעוֹתַי עֲרִשִׁי
 אֲמַסְה׃ עֲשֵׂשָׁה מִבְּעַם עֵינַי עֲתָקָה כְּבֹר־צַרְרֵי׃ סוּרוּ
 מִמֶּנִּי בְּלִפְעֵלֵי אָן כִּי־שָׁמַע יְהוָה קוֹל בְּכוֹי׃ שָׁמַע יְהוָה
 תַּחֲנוּנֵי יְהוָה תַּפְלִיתִי וְיָחַן׃ יִבְשׁוּ הַבְּהָלֵי מֵאֵד כִּלְאֲבִי׃
 יִשְׁבוּ וְיִשׂוּ רֵעֵי׃

PSAL VII. ז

שׁוֹנֵן לְדָוִד אֲשֶׁר־שָׁרַח לַיהוָה עַל־בְּרִכְוֹשׁ בְּדָמַי׃ א
 יְהוָה אֱלֹהֵי כֶּךָ חֲסִיתִי הוֹשִׁיעֵנִי מִכַּל־דְּפֵי הַתַּיִלִּינֵי׃
 פְּדִימִיךָ בְּאֲרֵחַ נַפְשִׁי פִּרְחֵן וְאֵין מִצִּיל׃ יְהוָה אֱלֹהֵי אִם־
 עֲשִׂיתִי וְאֵת אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי בְּכַפִּי׃ אֲסַנְּמַלְתִּי שׁוֹלְמֵי רַע
 וְאֲחַלֶּצָה צְלוֹרֵי רִבְיָם׃ יְדָךְ אֵוִיב׃ נַפְשִׁי וְרַשְׁנֵי וְרַמִּים
 לְאַרְצֵי חַיִּי וְכֹבְדֵי׃ לְעַפְרָן שִׁשְׁן סֵלָה׃ קוֹמָה יְהוָה׃ בְּאֶפֶס
 הַיָּשׂוּא בְּעֵבְרוֹת צַרְרֵי וְעַדָּה אֵלֵי מִשְׁפַּט צִיּוֹת׃ וְעַדָּה
 לְאֵמוֹת חֲסִיבְכָךָ וְעֵלֶיךָ לְפָרוֹם שׁוֹבֵה׃ יְהוָה יְהוָה עֲמִים
 שִׁפְטֵנִי יְהוָה כְּצַדִּיק וְכַחֲמֵי עֵלֵי׃ יִמְרָא רַע וְרִשְׁעֵימ׃
 וְחַבּוּג צִדִּיק וְכַתּוּן לְבוֹת וְכִלְיוֹת אֱלֹהִים צִדִּיק׃ מַגֵּן
 עַל־אֱלֹהִים מוֹשִׁיעַ שְׂרֵי־לֵב׃ אֱלֹהִים שׁוֹפֵט צִדִּיק
 וְאֵל זֶעַם בְּכִלְיוֹם׃ אִם־לֹא יִשׁוּב חֲרָבֵי לְיָשׁוּב קִשְׁתוֹ
 יְדָךְ וְיִבּוֹנֶנָּה׃ וְלוֹ הַבּוֹן כִּלְמִמַּת חֲצִיו לְדַלְקָתִי יַפְלֵל׃
 הַיָּהּ תִּבְלֵ־אָן הַיָּהּ עָלְמֵי וְגַלֵּד שְׂמֶךָ׃ כִּי כָרַה

PSAL I. א

א אֲשֶׁר־יֵאָמֵר אִישׁ אֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים וּבְדַרְכַּי
 בִּטְמָאִים לֹא עָמַד וּבְמִשׁוֹב לְצִים לֹא יָשָׁב׃ כִּי אֲסִבְתּוּחַ
 יְהוָה חֲפֵצוֹ וּבְחֻדְתּוֹ יְהוָה זֹמֵם וְלִלְוָה׃ יְהוָה כַּעֲזֹן
 שְׂתוּל עַל־פְּלִי מִים אֲשֶׁר פְּרִי׃ וְיָתוֹן בְּעַתּוֹ וְעֵלֶיךָ לֹא
 יִבּוֹל וְכֹל אֲשֶׁר־עֲשֵׂה יִצְלִיחַ׃ לֹא כֵן הֲרַשְׁעִים כִּי אִם־
 ה כְּמִן אֲשֶׁר־חָרְפְּנוּ רֹחַ׃ עֲלִיבֹן וְלֹא־יִקְמוּ רְשָׁעִים בְּמִשְׁפָּט
 בִּיטְמָאִים בְּעֵת צִדִּיקִים׃ כִּי־יִבְנֶה יְהוָה יְדָךְ צִדִּיקִים
 יְדָךְ רְשָׁעִים תֵּאבֵד׃

PSAL II. ב

א לָמָּה הִנְשׁוּ גֵוִים וְלֵאמֹים הַתַּרְדֵּקוּ׃ יִתְאַבְּדוּ מִלְכֵי־אַרְצֵי
 וְרוֹנוֹם גּוֹסְרֵי־יָבֵד עַל־יְהוָה וְעַל־מִשְׁיָדוֹ׃ נִתְקָה אֶרֶץ
 מִסוֹרְתֵיהֶם וּשְׁלִיכָה מִמֶּנּוּ עֲבָתֵיהֶם׃ יוֹשֵׁב בְּשָׂמַיִם
 הַיִּשְׁתָּךְ אֲדֵנִי לְעֵנִילְמוֹ׃ אֵין יְדָבַר אֱלֹהֵי בָאִפוּ וּבְחֻדְתּוֹ
 הַיָּהּ לְמוֹ׃ וְאֵין נִסְכְּתֵי מַלְכֵי עַל־צִוּוֹן הַתַּרְדֵּשִׁי׃ אֲסַפְּרָה
 אֵל הַקֵּן יְהוָה אִמְרֵי אֱלֵי בְנֵי אֶחָה אֵיךְ יִלְדוּךָ׃
 ב שְׂאֵל מִמֶּנִּי וְאַתְּנָה גֵוִים תַּחְלַדְךָ וְאַחֲזַדְךָ אֲפִסְרֵ־אַרְצֵי׃
 ג תִּרְעַם בְּשִׁכְט כִּרְגֵל כְּכֹל יוֹצֵר תַּנְפָּעִים׃ וְעַתָּה מַלְכִים
 הַשְׁבִּילוּ הַיָּסוּר שִׁפְטֵי אֲרֵץ׃ עֲבָדוּ אֲתִי־יְהוָה בִּירְאָה
 ד וְלִילוּ כְּבֹרְכָה׃ נִשְׁכַּדְכַר פְּרִיאָרְךָ׃ וְתִאבְדוּ יְדָךְ כִּי
 הַיָּהּ כְּמַעַט אִפּוֹ אֲשֶׁר־יְכַלְחֹסֵי כּוּ׃

PSAL III. ג

א מִמּוֹר לְדָוִד בְּקִרְוֹ מִפְּנֵי אֲבָשָׁלוֹם בְּנוֹ׃ יְהוָה מַחֵד
 ב רַבֵּי צָרִי רַבִּים קָמִים עֵלַי׃ וְרַבִּים אֲמַרִים לְנַפְשִׁי אֵין
 ג יִשְׁעֶתָה לִּי בְּאֲלֹהִים סֵלָה׃ וְאַתָּה יְהוָה מִגֵּן בְּעֵדֵי כְּבוֹדִי
 ד וְרַבִּים רָאִשֵׁי׃ קוֹלֵי אֱלֹהֵיךָ אֲקַרָּה וְנִעֲנֵי מִכֶּר קִדְשֵׁי
 ה סֵלָה׃ אֵיךְ שָׁכַחְתִּי וְאִשְׁנָה הַקּוֹצֵי כִּי יְהוָה יִסְמְכֵנִי׃
 ו לֹא־אֲרָא מַרְבּוֹת עִם אֲשֶׁר סָבִיב שְׁתוּ עֵלַי׃ קוֹמָה
 ז יְהוָה וְהוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי בִּיהַמִּית אֲתִי־כִלְאֲבִי לְחוֹ שֶׁנִּי
 ח רְשָׁעִים שִׁבְרֵתִי׃ לַיהוָה הַשְׁתַּעֲה עַל־עַמְּךָ בְּרַבְתֶּךָ סֵלָה׃

PSAL IV. ד

א לְמַנְעַם בְּנֵינֹת מִמּוֹר לְדָוִד׃ בְּקִרְאֵי עֵינֵי וְאֵלֶיךָ צִדִּיק
 ב בְּצַד הַרְחַבְתָּ לִי יְהוָה וְשָׁמַע תַּפְלִיתִי׃ בְּנִי־אִישׁ עֲדַמְתָּה
 ג כְּבוֹדִי לְבַלְמָה תֵּאחָבֵן רִיק תִּבְקָשׁוּ קֶבֶד סֵלָה׃ וְדַעוּ
 ד כִּי־הַפְלִיא יְהוָה חֵסֶד לִי יְהוָה וְשָׁמַע בְּקִרְאֵי אֱלֹהֵי׃ רְנוֹן
 ה וְאַל־תִּחַטְּאוּ אִמְרוּ בְּלִבְכֶם עַל־מִשְׁכַּבְכֶם וְדַמֵּי סֵלָה׃
 ו וְכַתּוּ וּבְחֻדְצֶכֶם וּבְטוֹוֹ אֱלֹהֵי־יְהוָה׃ רַבִּים אֲמַרִים מִי־רָאֵנִי
 ז טוֹב נִסְחַעֲלֵנוֹ אִם־פָּנֶךָ יְהוָה׃ נִתְתָה שְׂמַחָה בְּלִבִּי
 ח מַעַת דִּינָם וְחִירוֹשֵׁם רַבֵּי׃ בְּשִׁלּוֹם יְהוָה אֲשַׁכְּבָה וְאִישָׁן
 ט בִּירְאֶתְךָ יְהוָה לְבַדֵּךְ לְבָטַח תִּשְׁבִּינִי׃

THE BOOK OF PSALMS.

BOOK FIRST.

PSALM I.

1 Happy is the man who walketh not in the council
of the wicked, and standeth not in the way of
sinners, and sitteth not in the seat of scorners;
2 But whose delight is in the law of the Lord,
and who doth meditate in his law by day and
3 night. And he shall be like a tree planted by
rivulets of water, that yieldeth its fruit in its
season, and the leaf of which doth not wither;
4 and all that he may do shall prosper. Not so the
wicked: but they are like the chaff which the wind
5 driveth away. Therefore shall the wicked not be
able to stand in the judgment, nor sinners in the
6 congregation of the righteous. For the Lord
regardeth the way of the righteous; but the way
of the wicked leadeth to perdition.

PSALM II.

1 ¶ Wherefore do nations rage, and people medi-
tate a vain thing? The kings of the earth raise
themselves up, and rulers take counsel together,
3 against the Lord, and against his anointed: "Let
us break asunder their bands, and cast away from
4 us their cords." He who dwelleth in the heavens
will laugh: the Lord will hold them in derision.
5 Then will he speak unto them in his anger, and
6 in his displeasure will he terrify them. (Saying,)
Yet have I appointed my king upon Zion my holy
7 mount. I will announce the decree, the Lord hath
said unto me. "My son art thou: I have indeed
8 this day begotten thee. Ask it of me, and I will
give thee nations for an heritage, and for
9 thy possession the uttermost ends of the earth.
10 Thou shalt break them with a rod of iron; like
a potter's vessel shalt thou dash them in pieces."
11 And now, O ye kings, be wise: take warning, ye
12 judges of the earth. Serve the Lord with fear,
and rejoice with trembling. Do homage to the
son, lest he be angry, and ye be lost on the way;
for his wrath is so speedily kindled. Happy are
all they that put their trust in him.

PSALM III.

1 ¶ A psalm of David, when he fled from before
2 Abshalom his son. Lord, how numerous are my
assaults! how many that rise up against me!
3 Many say of my soul, There is no help for him
4 with God. Selah. But thou, O Lord, art a shield
around me, my glory, and he that lifeth up my
5 head. With my voice I call unto the Lord, and
he answereth me out of his holy mountain. Selah.
6 I laid myself down and slept: I awoke; for the
7 Lord sustaineth me. I will not be afraid of ten
thousands of people, that have placed themselves
8 round about against me. Arise, O Lord, help me,
O my God; for thou smitest all my enemies upon
the cheek bone: the teeth of the wicked dost thou
9 break. Salvation belongeth unto the Lord: thy
blessing be upon thy people. Selah.

PSALM IV.

1 ¶ To the chief musician on Neginoth, a psalm
2 of David. When I call, answer me, O God of my
righteousness: amidst distress thou hast ever
granted me enlargement; be gracious unto me, and
3 hear my prayer. O ye sons of men, how long
shall my glory be put to shame? (how long) will
ye love vanity, will ye seek for lies? Selah.
4 But know that the Lord hath set apart the pious
for himself: the Lord will hear when I call on him.
5 Tremble, and sin not; commune with your heart
6 upon your bed, and be still. Selah. Offer the
sacrifices of righteousness, and put your trust in
7 the Lord. Many say, "Who will show us happi-
ness? Let shine brightly over us the light of
8 thy countenance, O Lord." (But) thou hast placed
9 more joy in my heart than at the time when their
corn and their wine were increased. In peace,
altogether, will I lay me down and sleep; for thou,
Lord, alone, causest me to dwell in safety.

PSALM V.

1 ¶ To the chief musician upon Neginoth, a psalm
2 of David. To my words give ear, O Lord, have
3 regard to my meditation. Listen unto the voice

of my loud cry, my King, and my God, when unto
thee I pray. O Lord, in the morning do thou hear
my voice: in the morning will I set in order (my
prayer) before thee, and look up with hope. For
5 thou art not a God that hath pleasure in wicked-
ness: evil cannot abide with thee. The arrogant
6 cannot stand up before thy eyes; thou hatest all
workers of wickedness. Thou wilt destroy those
7 that speak lies: the man of blood and deceit the
Lord abhorreth. But as for me,—in the abundance
8 of thy kindness will I enter thy house: I will bow
myself down before thy holy temple in the fear of
thee. O Lord, lead me in thy righteousness be-
9 cause of those that regard me enviously: make
straight before me thy way. For there is not in
10 their mouth any sincerity; their inward part is
full of deception; an open sepulchre is their throat:
they flatter with their tongue. Condemn them, O
11 God: let them fall through their own counsels; for
the multitude of their transgressions cast them
down; for they have rebelled against thee. They
12 will rejoice all those that put their trust in thee:
for ever will they shout for joy, when thou pro-
tectest them; and then will exult in thee those
that love thy name. For thou wilt bless the
13 righteous, O Lord; as with a shield wilt thou en-
compass him with favor.

PSALM VI.

¶ To the chief musician on Neginoth upon Shem-
1 inith, a psalm of David. O Lord, correct me not
2 in thy anger, and chastise me not in thy wrath. Be
3 gracious unto me, O Lord; for I am withering
away; heal me, O Lord; for my bones are terri-
fied. And my soul is greatly terrified; but thou,
4 O Lord, how long yet—? Return, O Lord, de-
5 liver my soul: help me for the sake of thy kindness.
For in death men do not remember thee; in the
6 nether world, who shall give thee thanks? I am
7 weary with my sighing: I flooded every night my
bed; with my tears I moisten my couch. My eye
8 is consumed because of grief; it waxeth old because
of all my assaults. Depart from me, all ye
9 workers of wickedness; for the Lord hath heard
the voice of my weeping. The Lord hath heard my
10 supplication; the Lord will accept my prayer.
Ashamed and greatly terrified shall become all my
11 enemies; they will turn round, and be made
ashamed in a moment.

PSALM VII.

¶ A Shigayon of David, which he sang unto
1 the Lord, concerning the affairs of Cush the Ben-
jamite. O Lord my God, in thee do I put my
2 trust; save me from every one of my persecutors,
and deliver me: Lest he tear like a lion my soul,
3 rending it in pieces, with none to deliver. O
4 Lord my God, if I have done this; if there be
injustice in my hands; if I have recompensed him
5 that was at peace with me with evil; if I have
taken aught from my assailants without cause:
6 May the enemy hotly pursue my soul, and overtake
it; and tread down upon the earth my life, and
cause my honor to lie in the dust. Selah. Arise,
7 O Lord in thy anger, lift up thyself because of
the rage of my enemies; and awake for me (to)
8 the judgment that thou hast commanded. So shall
the congregation of nations compass thee about; and
9 for their sakes return thou to the height. The Lord
will judge the people: judge me, O Lord, accord-
ing to my righteousness, and according to my in-
tegrity (grant) me (recompense). Oh let the evil
10 of the wicked come to an end; but establish the
just. O thou, who triest the hearts and reins, O
righteous God. My protection is by God, who
11 saveth the upright in heart. God is a righteous
judge, and a God who is indignant (with the wicked)
every day. If he turn not, He will whet his
12 sword; he bendeth his bow, and maketh it ready.
Also for him he prepareth the instruments of death;
13 he fashioneth his arrows against the persecutors.
Behold, he travaileth with wrong doing; but he
14 hath conceived mischief, and bringeth forth falshood.
He hath hallowed out a pit, and dug it, and
15

על־מה | ואין רשע | אלהים | אמר | בלבו | לא הדרשׁ׃ 13
 ראיה | בראחה | ועל | ובעם | הביט | לתת | בדרך | עֲלִיד 14
 יגוב | חלבה | ותים | אפה | הית | עור׃ | שבר | ורוע | רשעו 15
 ורע | תרוֹש־רשעו | בלהמא׃ | דעה | בדרך | עולם | ועד 16
 אבדו | גים | מארצו׃ | האות | עוים | שְׁמַעַת | יהוה | תבין | לקם 17
 תקשיב | אנך׃ | לשפט | ותים | ורך | בליוֹסֵף | עוד | לערן 18
 אנוש | מדהארץ׃

PSAL XI. א'

למנצח | ליהוה | ביהוה | חסותי | איד | האמרו | לנפשי | עדו 1
 תרדם | צפר׃ | כי | דעה | הרשעים | ידרבון | קוֹשֶׁת | מיני | העצם 2
 על־תור | לירות | במראפל | לישראל׃ | כי | השִׁתֹּת | תרסון 3
 צדיק | מדהרעל׃ | יהוה | בְּחִפְזוֹ | קרשו | יהוה | בשמים 4
 פסאו | עינו | יהוה | עשעשו | כהנו | בני | אדם׃ | יהוה | צדיק 5
 ובחן | ורשעו | ואבד | חכם | עֲנֵהוּ | נפשו׃ | ומר | על־רשעים 6
 פתים | אש | תפרות | ורחו | ולעפית | מעת | כוסם׃ | כרציק 7
 יהוה | צדקות | אהב | ושר | תנו | פנימו׃

PSAL XII. ב'

למנצח | על־השמיות | מזמור | ליהוה׃ | וישועה | יהוה | כר 1
 נמר | חסד | כי | פשו | אמנים | מעל | אדם׃ | שוא | ודברו 2
 אש | את־דערו | שפת | חלקות | בלב | ולב | דברו׃ | וברת 3
 יהוה | בלשפתי | תללות | לשון | תבררת | גדלות׃ | אשר 4
 אמרו | ללשוננו | נבדר | שפתינו | אתנו | מ' | ארזן | לנו׃ | משר 5
 עינים | מאנקת | אבונים | עתה | אקום | יאמר | יהוה | וישועה | בישוע 6
 יפית | לו׃ | אמרות | יהוה | אמרות | תבררת | כסף | צדוק 7
 בעליל | לארץ | מוקן | שבועתים׃ | אתה | יהוה | השמרים | חצרונו 8
 מדהרור | ון | לעולם׃ | קיבו | רשעים | ותלקון | כרם | וזה 9
 לבני | אדם׃

PSAL XIII. ג'

למנצח | מזמור | ליהוה׃ | עד־אנה | יהוה | תשכחני | נצח | עד 1
 אנה | תסתור | את־פני | ממני׃ | עד־אנה | אשית | נצחתי | בנפשי 2
 ינו | בלבבי | וימם | עד־אנה | יהוה | עלי׃ | הבישתי | עני 3
 יהוה | אליו | הארה | עיני | פדאישן | הנמות׃ | פדאמר | איבי 4
 וכלתיו | צרי | גילו | כי | אמוס׃ | ואני | בתסוקה | כשהחל | גל 5
 לבי | בישועתך | אשרה | לדעה | כי | נמל | עלי׃

PSAL XIV. ד'

למנצח | ליהוה | אמר | נבל | בלבו | אין | אלהים | השחיתו 1
 התעבו | עליה | אין | עשה־טוב׃ | יהוה | משמים | השקפו 2
 על־בני | אדם | לראות | הש | ששקיל | הרש | את־אלהים׃ | הפל 3
 סר | חדו | נאלחו | אין | עשה־טוב | אין | גם | אהר׃ | תלא | דעו 4
 כל־פסלי | און | אכל | עמי | אכלו | לחם | יהוה | לא | קראו׃ | שם 5
 פחדו | פחד | ברא־לודים | ברוך | צדיק׃ | עצת־עני | תבישו | כי 6
 יהוה | מחסרו׃ | מיתון | מציון | ישועה | שראל | בשוב | יהוה 7
 שבות | עמי | גל | יעקב | שיעמ | ישראל׃

PSAL XV. ט

מזמור | ליהוה | יהוה | מירע | באהבך | מירשפן | בטר | קרשך׃ 1
 הולך | חמים | ופעל | צדק | ודבר | אמת | בלבבו׃ | לא־רגלו 2
 על־לשנו | לא־יעשה | לרעה | רעה | ותרפה | לא־יעא | על־ 3
 קרבו׃ | נבון | בעינו | ונאם | ואת־ירא | יהוה | ויבר | נשבע 4

17 תהפדו | ופל | בשחת | יפעל׃ | ישוב | עמלו | בראשו | ועל־ 17
 18 קרקרו | חמסו | ברו׃ | אותה | דעה | בצדקו | ואמלה | שמי 18
 דעה | עליו׃

PSAL VIII. ח

א למנצח | על־הגמית | מזמור | ליהוה׃ | יהוה | ארנו | מרה 1
 אריר | שמך | בגל־הארץ | אשר־תנה | יהוה | על־השמים׃ 2
 3 מפי | עוללים | ויונקים | יסרה | על | למען | צוררך | להשפית 3
 4 ארוב | ומתנפם׃ | כר־ארה | שמך | מעשה | אצבעתך | ורח 4
 5 ה וכוכים | אשר | כוננתה׃ | מהאנוש | כ־תוכנהו | וכד־אדם 5
 6 כי | תפקדני׃ | ותחסדו | מעט | מאלהים | וקבדו | ותבר 6
 7 העטרוהו׃ | תמשילו | במעשי | ידך | כל | שמה | תחתי 7
 8 רגליו׃ | צנה | ואלפים | כלם | וגם | בהמות | שדי׃ | צפר | שמים 8
 9 יהוה | הים | עבר | אריות | נמים׃ | יהוה | ארנו | מהאדיר 9
 שמך | בגל־הארץ׃

PSAL IX. ט

א למנצח | על־מית | לבן | מזמור | ליהוה׃ | אודה | יהוה | בכלי 1
 2 לבי | אספדה | בל־נפלאותיך׃ | אשמחה | ואעלצה | בך 2
 3 אוקרה | שמך | עליון׃ | בשוב | איבי | אהור | יכשלו | ויאבדו 3
 4 מהמך׃ | כר־עשתי | משפטו | ודעי | לעבת | לבסא | שופט 4
 5 צדק׃ | נצרת | גים | אבדת | רשע | שמים | מחות | לעולם | ועד׃ 5
 6 האוב | תמי | תרבות | לצנח | וערים | נתשת | אבד | וכרם 7
 8 המה׃ | יהוה | לעולם | ישב | כונן | למושפט | כסאו׃ | יהוה 8
 9 ישפוט־תכל | בצדק | תרין | לאמים | במשרים׃ | ויהי | יהוה 9
 10 משגב | לךך | משגב | לעתות | בצרה׃ | ויבטחו | בך | וידעי 10
 11 שמך | כי | לא־עובת | דרשך | יהוה׃ | ומרו | לדעה | ישב | ציון 11
 12 הגידו | בעמים | על־לוחותיו׃ | כידרש | דמים | אותם | וקר | לא־ 12
 13 שכח | צעקת | עינים׃ | תגנו | יהוה | ראה | עני | משנאי | מרומי 13
 14 מישועת־מית׃ | למען | אספדה | כל־תולדתך | בישועי | בתי 14
 15 ציון | אנלה | בישועתך׃ | סבשו | גים | בשחת | עשו | בהשתי 15
 16 ון | טמנו | נלכדה | רגלם׃ | טרעו | יהוה | משפט | עשה | בפעל 16
 17 כפי | נקש | רשע | תרין | סלה׃ | ישובו | רשעים | לשאלה 17
 18 כעוים | שבתו | אלהים׃ | כי | לא | לצנח | שקב | אבון | תקנת 18
 19 עוים | האבד | לעד׃ | קומה | יהוה | אליעו | אנוש | שפטו 19
 20 גים | על־פניך׃ | שיתה | יהוה | מודה | להם | דעו | נגים 20
 אנוש | המה | סלה׃

PSAL X. י'

א למה | יהוה | תעמד | ברחוק | העלים | לשנות | בצרה׃ | בנאותי 1
 2 רשע | ודלך | עני | ופשו׃ | במזמות | ון | חשבו׃ | כיהלל 2
 3 רשע | על־אמת | נפשו | ובעצ | בדרך | נאן | יהוה׃ | רשע 3
 4 כנבה | אפו | בל־ירגש | אין | אלהים | בל־מזמותיו׃ | תולו 4
 5 דרכו | בבל־ענת | מרום | משפטך | מננהו | בל־צוררו | יפית 5
 6 כדם׃ | אמר | מלא | מרמיות | ותך | ודך | אשר | לא־ברע׃ 6
 7 אלה | יהוה | במא־רוב | הצרים | במסתרים | תרגו | גבו | עינו | לחלבה 7
 8 יצפטו׃ | יארב | במסתרו | בארה | בסכה | יארב | לחטוף | עני 8
 9 יחטוף | עני | במושכו | ברשתו׃ | ודכה | ישח | ונפל | בעצמו 9
 10 תלקאים׃ | אמר | בלבו | שכח | אל | הסתור | פניו | בל־דעה 10
 11 לצנח׃ | קומה | יהוה | אל | נעא | בך | אל־השפתי | עינים׃ 11

is fallen into the ditch which he hath wrought.
 17 His mischief will return upon his own head, and upon his own skull will his violence come down.
 18 I will thank the Lord according to his righteousness; and I will sing praises to the name of the Lord the Most High.

PSALM VIII.

1 ¶ To the chief musician upon Gittith, a psalm
 2 of David. O Eternal One our Lord, how excellent
 is thy name on all the earth! thou who hast set
 3 thy majesty above the heavens. Out of the mouth
 of babes and sucklings hast thou founded (thy)
 might, because of thy opponents, that thou might-
 4 est bring to silence the enemy and him that seek-
 eth vengeance. When I behold thy heavens, the
 work of thy fingers, the moon and the stars, which
 5 thou hast established:— What is the mortal,
 what thou rememberest him? and the son of man,
 6 that thou thinkest of him? Yet thou hast made
 him but a little less than angels, and hast crowned
 7 him with honor and glory. Thou hast given him
 dominion over the works of thy hands: every thing
 8 hast thou placed beneath his feet: Flocks and herds
 9 altogether, and also the beasts of the field; The
 birds of heaven, the fishes of the sea, what
 10 soever passeth through the paths of thy seas.
 O Eternal One our Lord, how excellent is thy name
 on all the earth!

PSALM IX.

1 ¶ To the chief musician upon Muthlabben, a
 2 psalm of David. I will thank the Lord with all
 my heart: I will relate all thy marvellous deeds.
 3 I will rejoice and exult in thee: I will sing praise
 4 to thy name, O thou Most High. When my ene-
 mies are turned backward, (when) they fall and
 5 perish at thy presence. For thou hast conducted
 my dispute and my cause; thou hast sat on the
 6 throne as a righteous judge. Thou hast rebuked
 nations, thou hast caused the wicked to perish,
 their name hast thou blotted out for ever and ever.
 7 O thou enemy, the ruins are passed away for ever,
 and the cities which thou hast destroyed.—lost is
 8 their memorial, yeed theirs. But the Lord will
 sit enthroned for ever; he hath established for
 9 giving judgment his throne. And he will judge
 the world with righteousness, he shall decide for
 10 the people with equity. The Lord also will be a
 strong-hold for the oppressed, a strong-hold in
 11 times of distress. And they that know thy name
 will put their trust in thee: for thou hast not
 12 forsaken those that seek thee. O Lord, sing
 praises to the Lord, who dwelleth in Zion: an-
 13 nounce among the people his deeds. For he, that
 inquireth after acts of blood, hath remembered
 them; he hath not forgotten the cry of the afflicted.
 14 Be gracious unto me, O Lord: have regard to my
 affliction (coming) from those that hate me, thou
 who liftest me up from the gates of death:
 15 in order that I may relate all thy praises in the
 gates of the daughters of Zion: I will be glad in
 16 thy salvation. Sunk are nations in the ditch that
 they have prepared: in this net which they had
 17 laid in secret is their own foot caught. The
 Lord is made known; he executed justice: through
 the doing of his own hands is the wicked en-
 18 snared. Higgayon, Selah. The wicked shall re-
 19 turn into hell, all the nations that are forgetful
 of God. Do not everlastingly shall the needy be
 20 per'ish for ever. Arise, O Lord: let not the mortal
 boast of his strength: let nations be judged before
 21 thy face. Place, O Lord, fear over them: let
 nations know, that they are but mortals. Selah.

PSALM X.

1 ¶ Wherefore, O Lord, standest thou afar off?
 2 hidest thyself in times of distress: in the pride
 of the wicked dost thou unfeignedly vex the poor: they
 are seized through the plans that those have de-
 3 vised. For the wicked boasteth of the longing of
 his soul, and the robber blasphemeth himself when he
 4 hath despised the Lord. The wicked, according
 to the pride of his wrathfulness, (saith,) He will
 not require. There is no God (in) all his plans.
 5 Prosperous are his ways at all times; fast in the
 height (remain) thy punishments, away from him
 6 all his assailants— he puffeth at them. He saith
 in his heart, I shall not be moved; I shall be for
 7 many generations, and without advers'ity. Of the
 false oaths is his mouth full, and deceit and fraud:
 8 under his tongue is mischief and wickedness. He
 sitteth in the lurking-places of the villages; in
 the secret places doth he murder the innocent; his
 9 eyes search for the unfortunate; he lieth in wait
 at a secret place like a lion in his den; he lieth
 in wait to snatch up the poor: he snatcheth up the
 10 poor, as they draweth him into his net. He
 croucheth, he bendeth himself, and the unfortunate
 11 fall through his might. He saith in his heart,
 God hath forgotten; he hath hidden his face; he
 12 will never see it. Arise, O Lord; O God, lift up

thy hand: forget not the afflicted. For what doth
 the wicked despise God? (why) doth he say in his
 heart, Thou wilt not require it? Thou hast seen
 14 it; for thou beholdest mischief and desp'eful acts,
 to require it with thy hand: unto thee the unfor-
 15 tunate committeth himself; unto the fatherless hast
 thou (ever) been a helper. Break thou the arm
 of the wicked; and of the bad man—thou wilt re-
 16 quire for his wickedness (thy) thou find none.
 The Lord is King for ever and ever; nations are
 17 perished out of his land. The longing of the af-
 18 flicted dost thou hear, O Lord! thou wilt strength-
 en their heart, thou wilt cause thy ear to listen:
 To judge the fatherless and the oppressed, that
 19 not farther more shall be arrogant the mortal from
 the earth.

PSALM XI.

1 ¶ To the chief musician, by David. In the Lord I
 have I put my trust: how can ye say to my soul,
 2 Flee to your mountain as a bird? For lo, the
 wicked bend their bow, they arrange their arrow
 upon the string, to shoot in the dark at the up-
 3 right in heart. For (if) the foundations be torn
 down, what can the righteous do? The Lord is in
 4 his holy temple, the Lord hath his throne in the
 heavens, his eyes behold, his eyelids prove, the
 5 children of men. The Lord proveth the right-
 eous; but the wicked and him that loveth violence
 his soul catcheth. He letteth rain upon the wicked
 6 burning coals, fire and brimstone; and a glowing
 wind is the portion of their cup. For righteous
 7 is the Lord, he loveth righteousness: his coun-
 tenance doth behold the upright.

PSALM XII.

1 ¶ To the chief musician upon Sheminith, a psalm
 of David. Help, O Lord: for the pious have
 2 ceased to be: for the truthful have failed from
 among the children of men. Deceptively do they
 3 speak every one with his neighbor, with flattering
 lips, with a double heart do they speak. May
 4 the Lord cut off all flattering lips, the tongue that
 speaketh boastful things: Who have said, With
 5 our tongue will we be mighty; our lips are with
 us; who is lord over us? Because of the oppres-
 6 sion of the poor, because of the sighing of the
 needy, now will I arise, saith the Lord: I will
 grant safety to him for whom the other layeth
 a snare. The words of the Lord are pure words,
 7 as silver refined in the crucible of earth, purified
 seven times. Thou, O Lord, wilt preserve them:
 8 thou wilt guard them from this generation for ever.
 On every side do the wicked walk about, when the
 9 vile are exalted over the sons of man.

PSALM XIII.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David. I
 How long, O Lord, wilt thou forget me contin-
 2 ually? How long wilt thou hide thy face from me?
 How long shall I have to devise, resolves in
 3 my soul, with grief in my heart daily? how long
 shall my enemy exalt himself over me? Look down,
 4 answer me, O Lord my God! enlighten my eyes,
 that I may not sleep the sleep of death; That my
 5 enemy may not say, I have overcome him; that
 my assailants may not be glad when I am moved.
 But I trust in thy kindness, let my heart be glad
 6 because of thy salvation; I will sing unto the Lord,
 because he hath dealt bountifully with me.

PSALM XIV.

1 ¶ To the chief musician, by David. The worth-
 less fool saith in his heart, There is no God.
 They are corrupt, they are abominable (in their)
 2 doings, there is none that doth regard them.
 Looketh down from heaven upon the children of
 3 men, to see if there be one intelligent, one who
 seeketh for God. They are all gone aside, they
 4 are altogether become corrupt: there is none that
 doth good, no, not even one. Is there no knowl-
 5 edge in all the workers of wickedness? who eat up
 my people as they eat bread: (while) they do not
 6 call on the Lord. There are they terrified in ter-
 7 ror: for God is with the righteous generation: The
 8 counsel of the poor (though) you put to shame;
 because the Lord is his protection. Oh that some
 9 one might bring the salvation of Israel out of
 Zion! When the Lord bringeth back the captivity
 of his people, then will Jacob be glad, and Israel
 will rejoice.

PSALM XV.

1 ¶ A psalm of David. Lord, who may sojourn in
 thy tent? who may dwell on thy holy mount? He
 2 that walketh uprightly, and worketh righteousness,
 and speaketh the truth in his heart: That utter-
 3 eth no calumny with his tongue, that doth not evil
 to his neighbor, and bringeth no reproach on his
 4 fellow-man; In whose eyes the despicable is de-
 5 spised; but that honoreth those who fear the Lord;
 that sweareth to his own injury, and changeth not;

ה לחרע ולא ימר: בספו לא יזתן בלשון ושהר על-ינקי לא
לקח עשה אלה לא ימוט לעולם:

PSAL XVI. טז

1 מכתם לךוד שמרני אל כיהסתי בך: אצרת ליהוד
2 ארצי אתה טובתי בלעליך: לקדושים אשר בקארץ הגה
3 וארדתי כל-הפציי-כם: ורבו עצבותם אחר מחרו כל-
4 אסף נסביתם מדם וכל-אשא את-שמותם על-שפתי:
5 יהיה מנת חלקי וכוסי אמה ועומד יורלי: חבלים נפלר
6 לי בנימים ארע-גלות שפרה עלי: אברך את-יהוה אשר
7 יעניי אף-לילות יסרני כליותי: שנית יהיה לנגדי תמיד
8 כי מימיני כל-אמוט: לבן ושמח לבי נגל כבודי אפי
9 בשתי ישבן לבטח: כי לא אחרעב נפשי לשואל לא
10 תמן חסדיך לראות שחת: תודיעני ארח היום שבע
11 שפחות את-פניך נעמות ביימך נעח:

PSAL XVII. יז

א תפלה לךוד שמעה יהוה וצדק הקשיבה יהוה האונה
2 תפלתו בלא שפתי מרמה: מלפניך משפטי יצא עינד
3 חתונתי מישרים: חתנת לבי בפקדת לילה צרפתי כל-
4 המצא ומתי בלע-עברתי: לפעולות אדם בדבר שפתך
5 אני שלמתי ארחות פרוץ: תמד אשר במעלותיך כל-
6 נמוטו פעמי: אני קראתיך ביהשעני אל ה-א-א-ה
7 שמע אמרתי: הפלה חסדיך מושיע חוסים ממחוקמים
8 ביימך: שמרני כאישון בתענין בעל פניך תסתהני:
9 מפני רשעים זו שדוני איבי בלגש וקופו עלי: חלמנו
10 סגרו פינו דברו בגאות: אשורנו עתה סבבני עינך-ם
11 ושינו לטות בארץ: דמינו כארזה כסוף לטרף וככפר
12 ישוב במסחרים: קומה יהוה קדמה פניו הכריעו בלש
13 נפשי מלשע חרביך: ממחית ידך ויהוה מחלים מולד
14 חלקם בחיים וצפניך תמלא בטנם ישבעו בגם ודגדו
15 יתדם לעוללהם: אני בצדק אנוה פניך אשכחה בהלחץ
תמינותך:

PSAL XVIII. יח

א לנצח לעבר יהוה לךוד אשר דבר וליהוה את-דבר
השרה הואת בזים ה הציל יהוה אותי מקד-כל-איביו
ומנד שאלו:
2 ואמר ארומק יהוה חוקי: יהוה
3 סלני ומצודתי ומפלטי אל צור אחסדי
4 כי מנין וקרן ישי משנבי: גדלל
5 אקרא יהוה ומד-איבי אנשני: אשפני הבל-
6 מות ונחל בלעל ובעתוני: חבל
7 שאול סבבני בער-לי ו אקרא יהוה ואל-
8 אלהי אשני ישמע מדקדלו
9 קולי וישועתי לפניו תבוא באוננו: ותגיש
10 ותרעש ו הארץ ותגעשו כי תרה לו: עלה
11 עשן באפי ותגישו כי תרה לו: ואל מפני
12 תאכל נחלים בערו ממנו: ואל

שמים וירד רגלי:
11 וירכב על-כרובי ויעף וירכב על-גפירות:
12 קשת חושך סתרו סביבותיו
13 קשתו השבתמים עב שחקים: מנה
14 נגדו עביו עברו ונלו עביו עברו
15 אש: ונלם בשמים יהוה ויעלון
16 יתן קלו וירגל ונחל-
17 אש: וישלח הצינו ופיצם וברקים
18 רב ונלם: ויראו אפיקו מעצרתך
19 מים ונלו מטרות חבל ושלח מטרות
17 יהוה משמת רוח אפך: ישלח מטרות
18 קדתי ומשני ממים רבים: יצילני
19 מאיב עו ומשנאי כראמנו ויהי
19 יהוה למשען לי: ויציאני למרחק
20 חלצני כי חפץ כי: ונמלי
21 יהוה כבודי ושיב כבוד יהוה
22 לי: כרשמתו דרכי יהוה ולא-
23 רשעתי מאלהי: כי כל-משפטי
24 לנגדי וחקתי לא-אסיר מי: ואהו
25 חמים עמו ואשתמר משני: ושב-יהוה לי כה
26 בצדקי כבודי לעד עינו: עש
27 חסיד תחסד עש-לך-התבחר ועש-
28 עקש תהפלה: כראתה עש-עני
29 יושעי ועינים רמות תשפיל: כה-
30 אקה האיר ירי יהוה אלהי יגיה
31 חשבי: כדבר ארץ נוד ובאלהי
32 אנלג-שור: האל תמים
33 דרכי דוא לכל ו החוסים בו: כי מי אלהי מבלעדי
34 יהוה ומרצור וולתי אלקתי: האל
35 המאונני חיל ויתן תמים
36 דרכי: משנה רגלי כאילות ויעל
37 דמתי ועמדי: מלמד יד-
38 למלחמה ונתתה קשת-לחישו ורועתי: ותחד
39 לי מגן ישעד וימנה תעגתי ונענתך
40 חרבני: תרחיב צעדי תחת ולא
41 יעזו קרסלי: ארדוף איביו
42 ואשגם ולא-אשוב עד-בלותם: אקצם
43 ולא-יכלו קום ואל-יכלו קום ואל-
44 רגלי: תאונני חיל למלחמה חרבני
45 קמי תחת: ואיבי נתת לי
46 צדף ומשנאי אצמותם: ישועי
47 ואן מושיע על-יהוה ולא
48 עגם: ואשהקם בעפר על-פניהם כמט
49 חצוה אריקם: תפלטני מדיבי
50 עגם תשימני לראש גיפם עגם

5 That putteth not out his money for interest, and taketh no bribe against the innocent. He that doth these things shall not be moved to eternity.

PSALM XVI.

1 ¶ A Michtham of David. Preserve me, O God; for I have placed my trust in thee. (O my soul), thou hast said unto the Lord, Thou art my Lord: 2 my happiness is not without thee; (But) in the saints who are on the earth, and in the excellent,— 4 in them is all my delight. Multiplied shall be the sorrows of those who give presents to another god: I will not pour out their drink-offerings of 5 blood, nor bear their names upon my lips. Thou, O Lord, art the portion of my inheritance, and 6 my cup; thou hast drawn my lot. My possessions are fallen in agreeable places: yea, my 7 heritage is pleasant to me. I will bless the Lord, who hath given me counsel: also in the night 8 seasons my reins admonish me. I have always set the Lord before me, that, being at my right hand, 9 I might not be moved. Therefore is rejoiced my heart, and my spirit is glad; also my flesh shall 10 rest in safety. For thou wilt not abandon my soul to the grave: thou wilt not suffer thy pious 11 (servant) to see corruption. Thou wilt let me know the path of life: fulness of joy is in thy presence; pleasures are at thy right hand for evermore.

PSALM XVII.

1 ¶ A prayer of David. Hear, O Lord, (the cause of) righteousness, attend unto my entreaty, give ear unto my prayer, coming from lips without 2 deceit. Let from thy presence my sentence come 3 forth; let thy eyes behold what is right. Thou hast proved my heart; thou hast thought of me in the night; thou hast refined me—thou couldst find nothing; my purpose doth not pass beyond 4 (the words of) my mouth. Among the deeds of men did I observe, by the word of thy lips, the 5 paths of the dissolute. My steps held firmly to thy tracks, (and) my footsteps did not slip. I call on thee, for thou wilt answer me, O God: incline 7 thy ear unto me, hear my speech. Show marvelously thy loving-kindness. O thou that savest those who put their trust (in thee) from those that rise up (against them) by thy right hand. 8 Keep me as the apple of the eye; conceal me under the shadow of thy wings, From the wicked that despoil me, my enemies, who, to take my life, 10 compass me about. They are inclosed in their own fat, with their mouth they speak proudly. 11 On our steps they now encompass us: they direct their eyes to turn aside in the land. Every man is just like a lion that is greedy to tear his prey, 12 and like a young lion lurking in a covert. Arise, O Lord, prevent him, cast him down; deliver my soul from the wicked, who is thy sword.— From these men—thy hand—O Lord, from the men of 13 this world, whose portion is in this life, and whose belly thou fillest with thy hidden treasure: they have children in plenty, and leave the rest 15 of their substance to their babes. As for me, in righteousness shall I behold thy face: I shall be satisfied, when I awake, with contemplating thy likeness.

PSALM XVIII.

1 ¶ To the chief musician, by the servant of the Lord, by David, who spoke unto the Lord the words of this song on the day that the Lord had delivered him out of the power of all his enemies, 2 and from the hand of Säu; And he said, I ever love thee, O Lord, my strength. The Lord is my rock, and my fortress, and my deliverer; my God, my rock, in whom I trust; my shield, and the horn 4 of my salvation, and my high tower. Praise, I cried, be the Lord, and from my enemies was I saved. The bonds of death encompassed me, and 6 the floods of destruction made me afraid. The bonds of hell encircled me: the snares of death 7 seized on me. (When) in my distress I called upon the Lord, and unto my God I cried; he heard from his temple my voice, and my complaint 8 came before him, even unto his ears. Then shook and trembled the earth; and the foundations of the mountains were moved; and they were shaken, 9 because he was wroth. Smoke went up in his

anger and consuming fire out of his mouth; coals flamed forth from him. And he bent the heavens, 10 and came down: and thick darkness was under his feet. And he rode upon a cherub, and flew along, 11 and he flitted by upon the wings of the wind. He 12 made darkness his hiding-place, round about him as his pavilion, dark waters, thick clouds of the skies. From the brightness before him his thick 13 clouds passed away, (with) hail-stones and coals of fire. And the Lord thundered in the heavens, 14 and the Most High uttered forth his voice, (with) hail-stones and coals of fire. And he sent out 15 his arrows, and scattered them; and he shot forth lightnings, and discomfited them. And then were 16 seen the channels of the waters, and there were laid open the foundations of the world, through thy rebuke, O Lord, through the blast of the breath of thy nostrils. He stretched out from above 17 (his hand), he took me; he drew me out from mighty waters. He delivered me from my enemy, 18 the strong, and from those that hated me, when they were too mighty for me. They overcame 19 me on the day of my calamity; but the Lord became my stay. And he brought me forth into a 20 large space; he delivered me, because he had delight in me. The Lord rewarded me according to 21 my righteousness; according to the purity of my hands did he recompense me. For I have kept the 22 ways of the Lord, and have not wickedly departed from my God. For all his ordinances were before 23 me, and his statutes had I not put away from me. I was also upright with him, and I guarded myself 24 against my iniquity. Therefore did the Lord recompense me according to my righteousness, according 25 to the purity of my hands before his eyes. With the kind thou wilt show thyself kind; with 26 the upright man thou wilt show thyself upright; With the pure thou wilt show thyself pure; and 27 with the perverse thou wilt wage a contest. For 28 thou wilt indeed save the afflicted people; but haughty eyes wilt thou bring down. For thou 29 wilt cause my light to shine: the Lord my God will enlighten my darkness. For (aided) by 30 thee I run through a troop; and (helped) by my God I leap over a wall. As for God,—his way is 31 perfect: the word of the Lord is tried: he is a shield to all those that trust in him. For who 32 is god save the Lord? or who is a rock beside our God? He is the God that girdeth me with strength, 33 and rendereth my way unobstructed. He maketh 34 my feet like those of the hinds, and upon my high-places he causeth me to stand. He teacheth 35 my hands for the war, so that a brazen bow is bent by my arms. And thou gavest me the shield 36 of thy salvation, and thy right hand supported me; and thy meekness hath made me great. Thou 37 enlargest my steps under me, so that my joints do not slip. I pursue my enemies, and overtake 38 them; and I return not again till I have made an end of them. I crush them that they are not able 39 to rise: they fall under my feet. For thou hast 40 girded me with strength for the war: thou subduest my opponents under me. And my enemies 41 thou causet to turn their back to me; and those that hate me,—that I may destroy them. They 42 cry, but there is none to help; unto the Lord—but he answereth them not. And I beat them 43 small as the dust before the wind: like the dirt in the streets do I cast them out. Thou deliv- 44 erest me from the contests of the people; thou appointest me to be the head of nations: a people

PSAL. XXII. כב

א לַמְנַצֵּחַ עַל־צִלְמֹת הַשָּׁמַיִם מוֹמֵד לְדָוִד: אֱלֹהֵי אֵל לִמָּה
 ב זֹכַרְתִּי דְרוֹן מִשְׁעֵי דָבָר שְׁאֵנִי: אֵלֹהֵי אֲקַרָּא וְיָמִים
 ג וְלֹא תִעַנֶּה וְלֹלֶהָ וְלֹא־תִמְנֶה לִי: וְאַתָּה קְרוֹשׁ יוֹשֵׁב
 ד תְּהִלֹּת יִשְׂרָאֵל: בַּד בְּטִטּוֹ אֲבִיתִי בְּטִטּוֹ וְתִפְלִטְמוּ: ה
 ו אֱלֹהֵי זַעַן וְיִמְלֹטוּ בַּד בְּטִטּוֹ וְלֹא־כִישׁוּ: וְאֲנִי תִלְעַת
 ז וְלֹא־אִישׁ חִרְפַּת אֲנִים וּבְיוֹ־עָם: כִּלְדָּרָא יִלְעֵנוּ לִי
 ח בְּטִטּוֹ בִשְׁפָה יִנְעוּ רֹאשׁ: גַּל אֶל־דִּינָה וּפְלִטְנוּ יִצְלוּ
 ט כִּי תִפֶּן בּוֹ: כִּרְאָתָה נָתַן מִבְּטֵן מִבְּטִי עַל־שֵׁד אָמִי:

11 עֲלֶיךָ הִשְׁלַכְתִּי מִרְחֹם מִבְּטֵן אִמִּי אֵלֵי: אֲלֹתֶיךָ
 12 מִמֵּי כִרְעָה קְרוּבָה כִּי אֵין עֵוֹן: פְּרִים רֹבִימִים
 13 אֲבִירֵי בָשָׁן כְּתֹרֵי: פֶּנִי עַל פִּתְּחֵם אֲרֵב מֵרֶחַף וְשֹׂאֵן:
 14 כַּמֵּים נִשְׁכַּחְתִּי וְתִהְיֶה־רַחֲמֵיךָ בְּלִעְצָמוֹתַי הַחַיִּי לִבִּי כְּדוֹנֵן
 15 לְנֶפֶשׁ בְּתוֹךְ מֵי: גִּבַּשׁ כְּחֶרֶט וּ כְחֵי וְלִשְׁוֵי מַדְבַּר מִלְקָחְךָ
 16 וְלַעֲפַר־רַמֹּת תִּשְׁפַּטְנִי: כִּרְסֻבֹּתַי כְּלִבִּים עֵצַת מֵרֵעִים
 17 הַקּוֹפֵינִי כְּאֵרִי דִּי וְרָגְלִי: אֲסַפֵּר בְּלִעְצָמוֹתַי הַחַיִּי וְכִישׁוּ
 18 וְרֹאֲבִי: תִּלְקָו בְּבֵרֵי לָהֶם וְעַל־לְבוּשֵׁי יִפְלוּ נִזְרָי:
 19 וְאַתָּה יְהוָה אֲלֹתֶיךָ אֱלֹהֵי לְעוֹרְתִי הַיּוֹשֵׁר: תַּעֲלֶה
 20 מֵרֵבֶב נִפְשִׁי מִדְּקֻלֵּב הַדְּרֹתִי: הוֹשִׁיעֵנִי מִפִּי אֲרֵיךְ
 21 וּמִקְרָעֵי רֵמִים עֵינַי: אֲסַפֵּר בְּשִׁמְךָ לֵאמֹר בְּתוֹךְ קִוְיָ
 22 אֲמַלְלֶךָ: יְרֵא יְהוָה וְתִלְלוּ: תִּלְלוּהוּ בְּלִירְעֵי עֵינֶיךָ כִּכְרֹהוּ
 23 וְנִירוּ מִמֵּט בְּלִירְעֵי שְׂמֹרָתָא: כִּי לֹא־יָדָה וְלֹא שָׁקַן עֵלֶיךָ
 24 עֵי וְלֹא־דַסְתִּיר פְּנֵי מִוֹט וּבִשְׁוֵי אֱלֹהֵי שְׁמַע: מֵאַתָּה
 25 תִּהְלֹת בְּקִרְתְּךָ הַבְּנֵי גִבְרֵי אֲשֶׁלֶם עַד רֵדְאוּ: יִאֲבֹלוּ עֵינָיו
 26 וְיִשְׁכְּחוּ תִלְלוּ יְהוָה דְרֹשׁוּ יְחִי לְבַבְכֶם לַעֲד: וְזִכְרוּ
 27 וְיִשְׁבוּ אֶל־יְהוָה כִּלְאִפְסֵי־רַחֲמֵיךָ וְשִׁחַחְתִּי לִפְנֵיךָ כִּלְ
 28 מִשְׁפֹּחַת נְיֹם: כִּי לִדְוָה הַמְּלוּכָה וּמִשַׁל בְּנוֹם: אֲבֹלוּ
 29 וְיִשְׁתַּחֲוּוּ כִּלְדִישְׁנֵי־אַרְצָא לִפְנֵי זִרְעוֹ כִּלְיֹדֵיךָ עֲצֵר
 30 וְנִפְשׁוּ לֹא תִי: וְרַעַי עֲבָדֶיךָ יִסְפֵּר לֹאֲדָרְךָ לְדָוִד: וְבֹא
 31 וְיִצְרוּ צַדִּיקְתּוֹ לְעַם תוֹלֵד כִּי יִשְׁשֶׁה:

PSAL. XXIII. כג

א מוֹמֵד לְדָוִד יְהוָה רֵעִי אֵל אֲחִיקֶר: בְּנֵאוֹת דָּשָׁא וְרִבְאֵי
 ב עֲלֵמֵי מִנְחֹת יִתְהַלְּגִי: נִפְשִׁי יִשׁוּבֵב יַעֲחִי מִבְּמַגְלִל־צִדִּיק
 ג לִמְעַן שְׁמוֹ: גַּם כִּרְאָלֶךָ בְּנֵא צִלְמֹת לֹא־אֵרָא רַע כִּי
 ד אַתָּה עֲמִיד שְׂבַמֶּךָ וּמִשְׁעֵנֶיךָ תִּמָּה וְנַחֲמֵנִי: תַּעֲרַךְ לִפְנֵי
 ה שְׁלַחֵנִי עַד צֹרֵר דִּשְׁנַת בְּשֶׁמֶן רֹאשִׁי כִּסֵּי רֹחַ: אַךְ טוֹב
 ו תַּסֵּד וְדַפְנוּ כִּלְיָמִי חַוְשֵׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה לֵאמֹר יָמִים:

PSAL. XXIV. כד

א לְדָוִד מוֹמֵד לַיהוָה הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ חִבְלֵי וְיִשְׁבֵי בָהּ:
 ב כִּי הוּא עַל־יָמִים יִסְבֶּה וְעַל־נְתִירוֹת יִכְתְּנֶה: מִי־עֲלֶיךָ
 ג בְּתֵר יְהוָה וּמִלְּקוֹם בְּמִקְוֵם קְרוֹשׁוֹ: יָקָן כַּפִּים וּבֵר לִבָּהּ
 ד אֲשֶׁר לֹא־יִשְׁאֵל לִשְׂאוּ נִפְשׁוֹ וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: שֵׁא
 ה מִכְּבָרָה מֵאֵת יְהוָה וְצִדִּיקָה מֵאֲלֹתַי שְׁמוֹ: זֶה הוּא דְרִשְׁוֹ
 ו מִכְּבָרָה קִיָּךְ עֵינֶיךָ סֵלָה: שֵׁא שְׁעָרֵים רֹאשֵׁיכֶם וְתִשְׂאוּ
 ז פִּתְחֵי עוֹלָם וְיִבֹאוּ מִלֶּךְ הַקְּבוּד: מִי זֶה מִלֶּךְ הַקְּבוּד יְהוָה
 ח עוֹן וְגִבּוֹר יְהוָה גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שֵׁא שְׁעָרִים רֹאשֵׁיכֶם
 ט וְשֵׁא פִתְחֵי עוֹלָם וְיִבֹאוּ מִלֶּךְ הַקְּבוּד: מִי זֶה זֶה מִלֶּךְ
 י הַקְּבוּד יְהוָה צְבָאוֹת הוּא מִלֶּךְ הַקְּבוּד סֵלָה:

מה לא ידעתי יעבדוני: לשמע און ישמעו
 46 לֵי כְנִיזְרָבָר בְּחַשְׁרֵלִי: כְּנִזְרָבָר
 47 וְכָר וּבָלוּ וְתָרְנוּ מִמִּסְפֹּרוֹתֵיכֶם: חִירְדָּה וּבְרִזְךָ
 48 צִרִי וְרִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: הָאֵל
 הַעֲתָן וְקָמְתִי לִי נְדָבָר עִמִּים
 49 תַּחְתִּי: מִפְּלֵט מֵאֲיָבִי אַתָּה מִרְחָמֵי תְרוֹמַמֵי מֵאִישׁ
 נ חָסֵם תַּצִּילֵנִי: עֲלֶיךָ וְאִדְךָ בְּנוֹם
 51 יְהוָה וְלִשְׁמֶךָ אֲמַרְהָ: מִגְּדֹל
 יִשְׁעוֹת מַלְכּוֹ וְעֵשֶׂת חֶסֶד וְעֵשֶׂת חֶסֶד
 לְמִשְׁדֵּי לְדָוִד וְלוֹרְעוֹ עַד־עוֹלָם:

PSAL. XIX. ט

א לַמְנַצֵּחַ מוֹמֵד לְדָוִד: הַשָּׁמַיִם מִסְפָּרִים כְּבוֹד־אֵל
 ב וּמְעֵשֶׂה יְהוָה מְעַד תְּרוֹקֵעֵ: יוֹם לַיּוֹם יִבְרַע אֲמֵר וְלֹלֶהָ
 ג לְלִילָה יְחַדְדֵעַת: אֵין אֲמֵר וְאֵין דְּבָרִים כִּלִּי נִשְׁמַע
 ד קוֹלָם: כִּכְלֵה־אֶרֶץ וְיֵצֵא קוֹם וּבִקְרָה חִבְלֵי מַלְאָכָה לְשִׁמְשׁ
 6 שֶׁם וְאֵתֵל בָּהֶם: וְהוּא בָּחַן יֵצֵא מִפְּתֵי יִשְׂרָאֵל כְּבוֹר
 7 לְרִזֵן אֲרֵה: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וּמוֹצָאוֹ וְתִקְוַתִּי עַל־קִצְצוֹתֶם
 8 וְאֵין נִסְתָּר מִפְּתֵי: תִּזְכֹּר יְהוָה תְּמִימָה מִשִּׁבְתֵּי נִפְשׁ
 9 עֲדוֹת יְהוָה נֶאֱמָרָה מִקְבֵּימַת פְּתִי: פְּלִזְרֵי יְהוָה יִשְׂרָיִם
 י מִשְׁמַחֲלֵב מִצֹּת יְהוָה בְּרַה מֵאֲרִיֵת עֵינַם: וְרֵאֵת יְהוָה
 י טוֹרְהָ עֲמַרְתָּ לַעֲד מִשְׁפָּטֵי־יְהוָה אֲמַת צִדִּיק וְחָדוּ:
 11 הַתְּמַרִּים מְזֻבֵּב וּמְפֹרֵב וּמְזֻבֵּב וּמְזֻבֵּב וּמְזֻבֵּב וּמְזֻבֵּב וּמְזֻבֵּב
 12 גַּם־עֲבָדֶיךָ וְנִזְרָבָר בְּהֶם כְּשִׁמְשׁ עֲבָדֶיךָ: שְׁנֵי־אֵת מִרְיָבֵן
 14 מִמִּסְתָּרוֹת נְקִי: גַּם מוֹרִים וְחִשְׁךְ עֲבָדֶיךָ אֶל־מִשְׁלֹבֵי
 ט אֵין אֵיתָם וְנִקְוַתִּי מִפְּשַׁע רַב: יְהוָה לְרִזֵן וְאִמְרֵי־יִתְנִין
 לְבִי לִפְנֵיךָ יְהוָה צִרִי וְיִזְאֵל:

PSAL. XX. כ

א לַמְנַצֵּחַ מוֹמֵד לְדָוִד: יַעֲזֹב יְהוָה כְּיוֹם צָרָה וְשִׁבְרָךָ שֶׁם
 ב אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: יִשְׁלַח עֲזוֹת מִקְדָּשׁ וּמִצִּיּוֹן יִסְעֶדֶךָ: וְזָכַר
 ג כִּלְמִנְחֹתֶיךָ וְעִלְתֶּיךָ וְשִׁנְיֵי־סֵלָה: יִתְהַלֵּךְ כִּלְבַּבְךָ וּבִלְ
 ד עֲצִיבְךָ מִלֵּא: נִתְנַהֵל וּבִשְׁוֵיֶיךָ וּבִשְׁוֵיֶיךָ וְנִתְנַהֵל
 7 וּמִלֵּא יְהוָה כִּלְמִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעֵתִי כִּי דוֹשִׁיעֵי יְהוָה
 8 מִשִּׁיתֵי יַעֲרֹו מִשְׁמֵי קְרוֹשׁוֹ מְבֹבֹרוֹת יִשַׁע יָמֵי: אֵלֶה
 9 בְּרִכָּב וְאֵלֶה בְּסוּסִים וְנִתְנַהֵל וּבִשְׁוֵיֶיךָ אֱלֹהֵי נְקִיר:
 9 הַמָּה קְרוֹשׁ וּנְפִלוּ וְנִפְלוּ וְנִפְלוּ קָמְט וְנִתְהַדְּדוּ: יְהוָה הוֹשִׁיעֵה
 הַמִּלֶּךְ יַעֲזֵב בְּיוֹם־קְרָאָתִי:

PSAL. XXI. כא

א לַמְנַצֵּחַ מוֹמֵד לְדָוִד: יְהוָה בְּעוֹנֶךָ יִשְׁמַח־מִלֶּךְ וּבִשְׁוֵיֶיךָ
 ב מֵה יִגִּיל מֵאֵד: תַּנְחֵת לְבוֹ נַתַּתָּ לּוֹ וְאַרְשַׁת שְׁפָתָיו כִּלְ
 ג מְעַנְתָּ סֵלָה: כִּי־תִקְרָאֲנֵה בְּרִכּוֹת טוֹב תִּשְׁמַע לְרֹאשׁוֹ
 ד הַעֲמַרְתָּ פִּי: חַיִּים וְשֵׂאֵל מִקְדָּשׁ נִתַּתָּ לּוֹ אֲשֶׁר עוֹלָם
 6 וְעַד: נִזְוֵל כְּבוֹדוֹ בִּשְׁוֵיֶיךָ יְהוָה וְתִדְרֵה שְׁעֵנֵי עֵלְיוֹ: כִּי
 7 תִּשְׁתִּירֵה בְּרִכּוֹת לַעֲד תִּתְקַדֵּוּ בְּשִׁמְחָה אֲתִפְגֶּדֶךָ: כִּי
 8 הַמִּלֶּךְ בְּטוֹחַ בִּיהוָה וּבְתַסֵּד עֲלֵיוֹן כִּלְיָמוֹט: תִּמְצָא־רֶךְ
 9 לְבִלְאִי־בִיד וְיִמְנֶךָ תִּמְצָא שְׁנֵאֵד: הַשִּׁתְמוּ וּכְתוּר אֲשֶׁ
 11 לַעֲת פְּנֵיךָ יְהוָה בֹּאפִי וּבְלַעֲמֵי וְתִאֲבַלֵּם אִישׁ: פְּרִיָמוּ מֵאַרְצָא
 12 תִּאֲבָד וְיִוֹלָם מִבְּטֵן אֲדָם: כִּי־נָטוּ עֲלֶיךָ רַעַת חֲשִׁבֵי מוֹמָה
 13 כִּלְיָבֹלוּ: כִּי תִשְׁתַּמְּוּ עֲלֵיכֶם בְּמִתְהַדְּדוֹת תְּבוֹנוֹ עַל־פִּינֵיכֶם:
 14 רִימָה יְהוָה בְּעוֹנֶךָ יִשְׁרֵה וְיִגְמֵרָה וּבְרִיחֶיךָ:

45 that I know not shall serve me. As soon as their ear heareth they shall be obedient to me: the children of the stranger shall utter flattery unto
46 me. The children of the stranger shall fade away, and come forth trembling out of their close places.
47 The Lord liveth, and blessed be my Rock;
48 and exalted be the God of my salvation; The God that granteth me vengeance, and subdueth nations
49 under me: That delivereth me from my enemies; and above my opponents thou liftest me up; thou
50 deliverest me from the man of violence. Therefore will I give thanks unto thee among the nations,
O Lord, and unto thy name will I sing praises,—
51 (To him) that maketh great the salvation of his king, and who sheweth kindness to his anointed, to David, and to his seed for ever.

PSALM XIX.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David.
2 The heavens relate the glory of God; and the
3 expanse telleth of the works of his hands. Day unto day uttereth speech, and night unto night
4 showeth knowledge. There is no speech, there are
5 no words, their voice is not heard. (But) their melody extendeth through all the earth, and to
6 the end of the world their words. For the sun hath been set a tabernacle among them; and he
7 goeth out as a bridegroom from his chamber, he is glad like a strong man to run his course;
8 From the end of the heavens is his going forth, and his circuit is unto their ends; and there is
9 nothing hidden from his heat. The law of the Lord is perfect, quieting the soul: the testimony of
10 the Lord is sure, making wise the simple. The precepts of the Lord are upright, rejoicing the
11 heart: the commandment of the Lord is clear, enlightening the eyes. The fear of the Lord is pure,
12 enduring for ever: the ordinances of the Lord are the truth they are just altogether. They are
13 those which are to be desired more than gold, and much fine gold; and they are sweeter than honey
14 and the dropping of honeycomb. Moreover thy servant is admonished by them; in keeping them
15 there is great reward. Who can guard against errors? from secret (faults) do thou cleanse me.
Also from presumptuous (sins) withhold thy servant: let them not have dominion over me: then
shall I be blameless, and I shall be clear from
any great transgression. May the words of my mouth, and the meditation of my heart, be acceptable before thee, O Lord, my Rock, and my Redeemer.

PSALM XX.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David.
2 May the Lord answer thee on the day of distress; may the name of the God of Jacob protect thee;
3 May he send thee help from the sanctuary, and support thee from Zion; May he remember all thy
4 meat-offerings, and accept in favor thy burnt-sacrifice. Selah. May thy great thee according to
5 thy own heart, and fulfil all thy resolves. We will rejoice in thy salvation, and in the name of
6 our God will we upraise our banners: may the Lord fulfil all thy petitions. Now I know that the
7 Lord saveth his anointed; he will answer him from his holy heavens, with the saving strength
8 of his right hand. Some (trust) in chariots, and some in horses; but we will invoke the name of
9 the Lord our God. They are prostrate and fallen; but we are risen up and stand erect. O Lord,
10 save (us): may the king answer us on the day when we call (on him).

PSALM XXI.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David.
2 O Lord, because of thy strength will the king rejoice; and through thy salvation how greatly will
3 he be glad! The longing of his heart hast thou given him, and the request of his lips hast thou
4 not withholden. Selah. For thou meetest him unasked with the blessings of happiness: thou
5 settest on his head a crown of pure gold. Life hath he asked of thee, thou gavest it to him,
6 length of days for ever and ever. Great is his honor through thy help: glory and majesty thou
7 layest upon him. For thou appointest him to be a blessing for ever: thou makest him glad with
8 joy from thy presence. For the king trusteth in the Lord; and through the kindness of the Most
9 High shall he not be moved. Thy hand will reach all thy enemies; thy right hand will reach those
10 that hate thee. Thou wilt render them as a fiery oven at the time of thy anger: the Lord in his
11 wrath will destroy them, and a fire will devour them. Their fruit will thou cause to perish from
12 the earth, and their seed from among the children of men. For they directed against thee evil: they
13 devised a mischievous purpose, which they were not able to perform. For thou wilt make them
14 turn their back; upon thy bow-strings thou wilt make ready (thy arrows) against their face. Exalt
15 thyself, O Lord, in thy strength; (and) we will sing and praise thy power.

PSALM XXII.

To the chief musician upon Ayeleth-hashachar. 1
a psalm of David. My God, my God, why hast thou 2
forsaken me? why art thou so far from saving me, and from the words of my loud complaint? O my 3
God! I call in the day-time, but thou answerest not; and in the night I find no rest. But thou art 4
holy. O thou that dwellest amidst the praises of Israel. In thee did our fathers trust: they trusted, 5
and thou didst deliver them. Unto thee they cried, 6
and thou deliveredst: in thee they trusted, and were not put to shame. But I am as a worm, and not a 7
man, a reproach of men, and despised of people. All those who see me laugh me to scorn: they draw 8
open their lips, they shake their head, (saying,) "Let him throw himself on the Lord, that he may 9
deliver him: he will save him, for he delighteth in him." Yea, thou art he that took me from the 10
womb; thou hast been my trust when I hung on my mother's breasts. Upon thee was I cast from 11
my birth: from my mother's womb art thou my God. Oh be not far from me (now); for distress 12
is near; for there is none to help. Many steers 13
have encompassed me: the strong bulls of Bashan have beset me round. They have opened wide 14
against me their mouth, (as) a ravenous and roaring lion. Like water am I poured out, and all my 15
bones are disjointed; my heart is become like wax. It is melted in the midst of my reins. Like a 16
potsherd is my strength dried up; and my tongue cleaveth to my palate; and into the dust of death hast thou laid me down. For dogs have encom- 17
passed me; the assembly of the wicked have enclosed me: like lions (they threaten) my hands and my feet. I may number all my bones: (while) 18
they stare and look upon me. They divide my 19
clothes among themselves, and my garment do they cast lots. But thou, O Lord, be not far 20
from me: O (thou who art) my strength, hasten to my aid. Deliver from the sword my life, from the 21
power of the dog my solitary soul. Save me from the lion's mouth; as thou hast answered me from the 22
horns of the reem. I will relate thy name unto my brethren: in the midst of the congrega- 23
tion will I praise thee. Ye that fear the Lord, 24
praise him: all ye seed of Jacob, glorify him; and be in dread of him, all ye seed of Israel. For he hath not despised nor abhorred the affliction 25
of the poor; neither hath he hidden his face from him; but when he cried unto him, he heard. O 26
thee shall be my praise in a great assembly; my vows will I pay in the presence of those who fear 27
him. The meek shall eat and be satisfied; they who seek him shall praise the Lord: may your 28
heart live for ever. All the ends of the world shall remember and return unto the Lord; and all the 29
families of the nations shall bow themselves down before thee. For the kingdom is the Lord's, and he governeth the nations. All they that eat 30
the fat of the earth shall bow themselves down; before him shall bend the knee all that are going 31
down into the dust; for none can keep his own soul. Distant ages shall serve him; there shall 32
be related of the Lord unto future generations. They will come, and will tell his righteousness unto 33
a people yet unborn, that he hath done this.

PSALM XXIII.

1 ¶ A psalm of David. The Lord is my shepherd, I shall not want. In pastures of tender grass he 2
causeth me to lie down: beside still waters he leadeth me. My soul he refresheth: he guideth me 3
in the tracks of righteousness for the sake of his name. Yea, though I walk through the valley of 4
the shadow of death, I will not fear evil; for thou art with me: thy rod and thy staff—they indeed 5
comfort me. Thou preparest before me a table in the presence of my assailants; thou anointest with 6
oil my head; my cup overfloweth. Surely, only goodness and kindness shall I follow me all the 7
days of my life; and I shall dwell in the house of the Lord to the utmost length of days.

PSALM XXIV.

1 ¶ Of David a psalm. Unto the Lord belongeth 1
the earth with what filleth it, the world and they that dwell therein; For upon seas hath he founded 2
it, and upon rivers hath he established it. Who shall ascend into the mountain of the Lord? and 3
who shall be able to stand in his holy place? He that is of clean hands, and pure of heart; who 4
hath not lifted up his soul unto falsehood, and hath not sworn deceitfully: He shall bear away 5
a blessing from the Lord, and (the reward of) righteousness from the God of his salvation. This is 6
the generation of those that adore him, that seek thy presence, into the sons of Jacob. O God, raise your heads, O ye gates; and be raised wide, ye 7
everlasting doors; and let the King of glory enter! Who is this King of glory? The Lord strong and 8
mighty, the Lord mighty in battle. Raise your heads, O ye gates; and raise (them) up, ye everlasting doors; and let the King of glory enter! 9
Who is then this King of glory? The Lord of 10
hosts, he is the King of glory, Selah.

Psal. XXVIII. כח

לְדוֹד אֱלֹהִים יְהוָה וְיִזְכֹּר אֱלֹהִים אֱלֹהֵי מִצְרָיִם
 מִמֶּנִּי וּמִשְׁלַחַת עֲמִידוֹתַי בַּיָּם׃ שָׁמַע קוֹל תְּחִנָּתִי בַּשָּׁמַיִם׃
 אֱלֹהִים בְּנִשְׂאֵי יְרֵי אֱלֹהִים קָרָשָׁה׃ אֱלֹהֵי הַמַּשְׁכָּנִים עֲבַד
 רִשְׁעִים וְעַסְפָּרְפֵּי אֵן רִבְרִי שְׁלֹם עַמְרֵי עֵינָי׃ יְהוָה
 בִּלְבָבָם׃ יִשְׁלַח עֲלֵיהֶם מַעֲלָלָם וְכִרְעֵם מַעֲלָלֵיהֶם כַּמְעֻזָּה׃
 יְדוּשָׁם יְהוָה לְהַשִּׁיב הַשָּׁב וּמְלֵאם׃ כִּי לֹא יָבִיט אֱלֹהִים
 פְּעֻלַת יְדָיָה וְאֵלֵימֶשֶׁה יְהוָה יוֹרְדָם וְלֹא בָנָם׃ בְּרִיךְ
 יְהוָה כִּי־שָׁמַע קוֹל תְּחִנָּתִי׃ יְהוָה וְעַן וּמְגִילִי בִּי בַמָּטָה
 לִבִּי וְנִשְׁרַתִּי וְעִלְלִי לִבִּי וּמְשִׁירִי אֲהוּרָתִי׃ יְהוָה עֲדַלְמָה
 וּמְגִילִי וְשִׁמּוֹת מִשְׁחֵי הַיָּם׃ הִישִׁיעָה אֲתִיעַמְךָ וּבְרַךְ אֶת־י
 נַחְלָתְךָ וְיִרְעַם וְיִשְׂאֵם עַד־הַעֲלֵמָה׃

Psal. XXIX. כט

מוֹמִיר לְדוֹד הַבֵּי לַיהוָה בְּעַן אֱלֹהִים הַבֵּי לַיהוָה בְּקוֹדֵשׁ׃
 וְעוֹן׃ הַבֵּי לַיהוָה כַּכּוֹד שִׁמּוֹ הַשְׁתַּחֲוִי לַיהוָה בְּהַר־רִי׃
 קָרָשׁ׃ קוֹל יְהוָה עַל־הַמַּיִם אֱלֹהֵי־כְבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל־
 מַיִם רַבִּים׃ קוֹל־יְהוָה בְּכַף קוֹל יְהוָה בְּהַרְרֵי׃ קוֹל
 יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָנִים וְשֹׁבֵר לְדָוִד אֲתִירָן הַלְבָנִי׃ וַיִּרְקָבֵם
 כַּמְעֻזָּה לְבָנָן וְשִׁרְיָן כַּמִּי בְּדָרָאִים׃ קוֹל־יְהוָה חֲצֹב
 לְהַבּוֹת אֵשׁ׃ קוֹל יְהוָה יַחַד מְדַבֵּר יַחַד יְהוָה מְדַבֵּר
 קָרָשׁ׃ קוֹל יְהוָה יַחַלֵּל אֵילוֹת חַשְׁחֵף יִשְׁרוֹת וּבְהִקְבְּלוּ
 כְּלוֹ אִמֶּר בְּכֹד׃ יְהוָה לַמְכּוּל יָשֵׁב וְשֵׁב יְהוָה מִלֶּךְ׃
 לְעוֹלָם׃ יְהוָה עוֹ לְעוֹמְדֵי יְהוָה וּבְרַךְ אֲתִיעַמִּי בְּשָׁלוֹם׃

Psal. XXX. ל

מוֹמִיר שִׁיר חֲנֻכַת הַבַּיִת לְדָוִד׃ אֲרוּמַךְ יְהוָה כִּי דִלַּתִּי
 וְלֹא־שָׁמַחַת אִיבִי לִי׃ יְהוָה אֱלֹהֵי שְׁעֵינִי אֱלֹהֵי תִרְפֻּנָּי׃
 יְהוָה הַעֲלִית מִן־שָׁאוֹל נַפְשִׁי חַיִּיתִי מִיַּד מוֹתֵי בַּיָּם׃ וּמְרוֹ
 לַיהוָה חֲסִדָּיו וְהַדּוֹ לִבְרַךְ קִדְשׁוֹ׃ כִּי רָגַע בְּאָפֶר חַיִּים
 כִּרְצוֹנִי בְּעָרֹב לֵצַן כִּבִּי וּלְבַקֵּר יְהוָה׃ וְאַנִּי אֲמַרְתִּי בְּשִׁלְוִי
 בְּלִאֲמוֹת לְעוֹלָם׃ יְהוָה כִּרְצוֹנִי הַעֲמִדְתָּה לְהַרְרֵנִי׃
 הַסְמַרְתָּ פִּנְקָה יְעִיתִי נִבְהַלִּי׃ אֱלֹהֵי יְהוָה אֱקָרָה וְאֶל־
 אֲרָצִי אֲתַחֲבֹה׃ מִהַרְבֵּעַ בְּדָמֵי בְּרִיתִי אֵל אֲשַׁחַת הַיַּדְדָּה׃
 נִפְרַח הַיַּדֵּד אֲמַתְךָ׃ שִׁמְעֵה־יְהוָה חֲגִנִי יְהוָה תִּהְיֶה וְעוֹר
 לִי׃ הַפְּכַת מַסְפָּה לְמַחֲלוֹלֵי פִתְחַת שָׁקִי וְתִאֲוַרְתִּי
 שִׁמְחָה׃ לִמְעַן וּמְרַךְ כְּבוֹד וְלֹא יָדַם יְהוָה אֱלֹהֵי
 לְעוֹלָם אֲדַבֵּר׃

Psal. XXXI. לא

לְמַנְצֵחַ מוֹמִיר לְדָוִד׃ בְּדָי־יְהוָה חֲסִיתִי אֱלֹהֵי־אֲבוֹשָׁה׃
 לְעוֹלָם בַּעֲדֵךָ־תִּקֶּה פִלְטִי׃ הִטָּה אֵלַי וְאָנֹכָה מִהַרְבֵּה׃
 הַצִּלְתִּי יְהוָה לִי׃ לְצוּר־מַעוֹן לְבַיִת מַעֲזוּת לְהוֹשִׁיעֵנִי׃
 כִּי־שָׁלַע מְצוֹרֹתַי אֶתְּךָ וּלְמַעַן שִׁמְךָ מִתְּנִי וְהַחֲלִילֵנִי׃
 תּוֹצִיאֵנִי מִבְּרִית אוֹ עַמְּנוּ לִי כִּי אֲתַחֲמִישׁ׃ בְּרַךְ אֲפַקֵּד
 רַחֲמֵי בְּרִיתְךָ אֹתִי יְהוָה אֵל אֱמֶת׃ שְׁנֵאתִי הַשְׁמַרְמֵם
 הַכְּלִי־שׁוֹא וְאַנִּי אֲלִי־הוֹתָה בְּטַחְתִּי׃ אֲגִילָה וְאִשְׁמַחָה
 בַּחֲסֵדְךָ אֲשֶׁר רָאִית אֲתִיעַמִּי יַעֲזֵב בְּצָרוֹת נַפְשִׁי׃ וְלֹא
 הַסְנַרְתִּי בְּדָאוֹיִב הַעֲמַרְתָּ כְּמִדְבַר רַגְלִי׃ חֲגִי יְהוָה
 כִּי צָר־לִי קִשְׁעָה כַּכֶּסֶס עֵינַי נַפְשִׁי וּבְמוֹתִי׃ כִּי כָלוּ בְּהֵן
 חַיִּי רַשְׁעוֹתֵי׃ בְּאֶתְּךָ כָּשֵׁל בְּשֵׁעִי בְּתֵי וְנַעֲמִי עֲשִׂשׁוֹ׃ מְכַל־

Psal. XXV. כה

לְדוֹד אֱלֹהִים יְהוָה נַפְשִׁי אֲשָׂא׃ אֱלֹהֵי כָף בְּטַחְתִּי אֵלֶי
 אֲבוֹשָׁה אֲלִי־עֲלֵנִי אִיבִי לִי׃ נִם כִּלְקָרְךָ לֹא יִבְשׁוּ יַבְשׁוּ
 הַבְּנוֹתִים בְּרָאִם׃ בְּרַךְ יְהוָה הוֹדִיעֵנִי אֲרוּחוֹתֶיךָ לְמַתְנֵי׃
 הַרְדִּיבֵנִי בְּאֵמֶתְךָ וּלְמַתְנֵי כִרְחֹמֶיךָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲתִירָה׃
 קִרְחֵת כִּלְיֹתָי׃ וְכִרְ רַחֲמֶיךָ יְהוָה תִּסְתַּדֵּךְ כִּי מִיֹּעִלָם
 הַמָּטָה׃ הַמָּטָה נַעֲרִי וּפְשִׁעֵי אֲלִיתוֹכֵר כַּחֲסֵדְךָ וְכִרְ
 לִי־אֶתְּךָ לְמַעַן מוֹכֵךְ יְהוָה׃ טוֹב וְיִשָּׁר יְהוָה עֲלֵיכֶן וְיִזְהַר
 הַמַּיִם בְּדָרְךָ׃ יְהוָה עֲשֵׂים בְּמִשְׁפַּחַת וְיִלְמַד עֵינַיִם בְּרַבּוֹ׃
 כִּלְ־אֲרוּחֹת יְהוָה חֲסֵד וְאֵמֶת לְצַעֲרֵי בְרִיתוֹ וְתִרְחוּ׃
 לְמַעַן־שִׁמְךָ יְהוָה וְסִלַּחַת לְעוֹנֵי כִּי רַב־דָּוָא׃ מִי זָה אֵהִישׁ
 וְיָא יְהוָה יְהוָה בְּרַךְ וּבְחַר׃ נַפְשִׁי כַּטּוֹב תְּלִין וְיִרְעוּ
 יְרִישׁ אֲרָץ׃ סוֹד יְהוָה לְבִרְאֵי וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעִים׃ אִינִי
 תִּמְנִיד אֲלִיתוֹהָ כִּי הוּא יוֹצֵא מִרְשַׁת רַגְלִי׃ כִּי־הִיא־אֵלֶי
 וְחֲגִנִי כִּי־תִדַּד וְעִנִּי אִינִי׃ צָרוֹת לִבִּי תִרְחִיבוּ מִמְצוֹקוֹתֵי
 הַצִּיאֵנִי׃ רַחֲמֵי־יְהוָה וְעִלְלִי וְלֹא לְקַל־חַטְאוֹתַי׃ רָאָה אִיבִי
 כִּי־רַבּוּ וְשֵׁנֵאת חַמְסֵם שְׂנֵאוֹנֵי׃ שִׁמְחָה נַפְשִׁי וְהַצִּילֵנִי אֵל־
 יְהוָה אֲבוֹשָׁה כִּי־תִסְתַּדֵּךְ כִּי־תִסְתַּדֵּךְ וְצַעֲרֵנִי כִּי קִוְיֹתְךָ׃ פְּדִיהֵ
 אֱלֹהִים אֲתִישָׂאֵךְ מִכָּל בְּרִיתוֹ׃

Psal. XXVI. כו

לְדוֹד וְשִׁפְטֵנִי יְהוָה כִּרְאִי בְּחַמֵּי הַלְבָבִי וּבְדִיתוֹ בְּטַחְתִּי
 לֹא אֲמַעַךְ׃ כַּחֲגִנִי יְהוָה וְנַפְשִׁי צָרוּפָה כְּלוֹתִי וְלִבִּי׃ כִּי
 חֲסֵדְךָ לְעוֹד עֵינֵי וְרַחֲמֵלֶכְתִּי בְּאֵמֶתְךָ׃ לֹא־שָׁעַמְתִּי עִם
 מַתְרִישׁוֹ וְעַסְפָּרְפֵּי לֹא אָבוֹא׃ שְׂנֵאתִי קָרָה מְרַעִים
 וְעַסְדִּישִׁים לֹא אֲשָׁב׃ אֲרַחֵץ בְּקִנְיֹן כַּפִּי וְאִשְׁכַּבְתִּי אֶת־
 מוֹכַבְךָ יְהוָה׃ לְשִׁמְעַ בְּקוֹל תִּתְהַלֵּל וּלְסַפֵּר כִּלְנִפְלֵאֲתוֹךָ׃
 יְהוָה אֲהַבֵּתִי מַעוֹן בְּיַדְךָ וּמְקוֹם מִשְׁכָּן כְּבוֹדְךָ׃ אֲלִיתֶאֱסַף
 עַם־חַטְאוֹתִים נַפְשִׁי וְעַסְאִישׁ דְּמִים חַיִּי׃ אִשֶׁר־בְּרִיתֶם
 וְעִמָּה וְיִמְנֵם מִלֵּאָה שַׁחַד׃ וְאַנִּי בְּחַמֵּי אֱלֹהִים פְּתִי תַחֲנִי׃
 כִּלְרַגְלֵי עַמְּתִי כַּמִּישׁוֹר בְּמַקְהָלִים אֲבַרְכֶךָ יְהוָה׃

Psal. XXVII. כז

לְדוֹד וְיְהוָה אֲוִיר וְיִשְׁעֵי מִמִּי אִירָא יְהוָה מַעוֹן לִי
 מִמִּי אֲפַחַד׃ בְּקִרְבִּי עֵלִי וּמְרַעִים לְאֵלֶּל אֲתִירִשְׁרֵי צַר
 וְאִיבִי לִי הַמָּה כְּשִׁלְוִי וְנִפְלוֹ׃ אִסְתַּחֲוֶה עֵלִי וּמַתְהַלֵּךְ
 לֹא־יִירָא לִבִּי אִסְתַּחֲוֶם עֵלִי מִלְחָמָה בּוֹאֵת אִינִי בּוֹטַח׃
 אֶתְּךָ וּשְׁאַלְתִּי מֵאֲתֵי־יְהוָה אֲתִירָא אֲבַקֵּשׁ שַׁבְתִּי בְּכֹרֵת
 יְהוָה כִּלְרַגְלֵי תֵיךְ לַחֲנוּת בְּעַסְפִּי־יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִקְבְּלוֹ׃
 כִּי צַפְנִי וּבְסִכָּה בּוֹם רַעֲיָה וְסַחֲרֵנִי בְּסַחֲרֵי אֲהֵלִי בַצִּוֹר
 דְּרוּמְמִי׃ וְתִקֶּה יְהוָה רֵאשִׁי עַד־אִיבִי סִבִּיבוֹתֵי וְאֹבֹחְתָה
 בְּאֶתְּךָ וּבְחַי תוֹרֵעָה אֲשִׁירָה וְאֹמְרָה לַיהוָה׃ שִׁמְעֵה
 יְהוָה קוֹלִי אֱקָרָא חֲגִנִי וְעִנִּי׃ לֵךְ אִמֶּךָ לִבִּי בְּקִשׁוֹ פִּנִּי
 אֲתִירָפְנֶךָ יְהוָה אֲבַקֵּשׁ׃ אֲלִיתְסַחֲרֵךְ פִּנְקָה וּמְגִילֵי אֲלִיתְסַחֲרֵךְ
 בְּאֶף עֲבָדְךָ עוֹרְתֵי הַיָּם אֲלִיתְסַחֲרֵךְ וְאֲלִיתְסַחֲרֵךְ אֲלִיתֵי
 יִשְׁעֵי׃ כִּי־רָאִיב וְאַמִּי עוֹבְדֵי יְהוָה וְאִסְפִּנִי׃ תִּרְעִי יְהוָה
 בְּרַךְ וְחַגִּי בְּאֶרֶץ מִישׁוֹר לְמַעַן שַׁחֲרֵי׃ אֲלִיתְסַחֲרֵךְ בְּנַפְשִׁי
 צַר־לִי כְּמִדְבַר עַד־רִשְׁקָה וּפַחַח חַמְסֵם׃ לֹלֵאֵל הַאֲמַנְתִּי
 לְרָאוֹת כַּטּוֹב־יְהוָה בְּאֲרָץ חַיִּים׃ מוֹה אֲלִיתוֹהָ חֲזַק
 וְנַאֲמַן לְבָבְךָ וְקוֹה אֲלִיתוֹהָ׃

PSALM XXV.

1 ¶ Of David. Unto thee, O Lord, do I lift up
 2 my soul. O my God, in thee do I trust, let me
 3 not be ashamed, let not my enemies triumph over
 4 me. Yea, none that wait on thee will be put to
 5 shame: let those be put to shame who deal teach-
 6 erously without cause. Show me, O Lord, thy
 7 ways; teach me thy paths. Lead me in thy truth,
 8 and teach me; for thou art the God of my salva-
 9 tion: on thee do I wait all the day. Remember
 10 thy mercies, O Lord, and thy kindnesses; for they
 11 are from everlasting. The sins of my youth and
 12 my transgressions do not remember: according to
 13 thy kindness bear thou me in remembrance, for the
 14 sake of thy goodness, O Lord. Good and upright
 15 is the Lord: therefore he pointeth out to sinners
 16 the right way. He guideth the meek in justice,
 17 and he teacheth the meek his way. All the paths
 18 of the Lord are kindness, and truth unto such as
 19 keep his covenant and his testimonies. For the
 20 sake of thy name, O Lord, pardon my iniquity;
 21 although it is great. Who is that man that feareth
 22 the Lord? to him will he point out the way
 23 which he is to choose? His soul shall abide in
 24 happiness; and his seed shall inherit the land.
 25 The secret counsel of the Lord is for those that
 26 fear him, and his covenant—to make it known to
 27 them. My eyes are ever (directed) toward the
 28 Lord; for he will draw out of the net my feet.
 29 Turn unto me, and be gracious unto me; for I
 30 am solitary and afflicted. The distresses of my
 31 heart are enlarged: O bring thou me out of my
 32 afflictions. Look on my misery and my trouble:
 33 and forgive all my sins. Look at my enemies;
 34 for they are many; and they hate me with the
 35 hatred of violence. Oh, guard my soul, and
 36 deliver me: lest men put to shame for I put
 37 my trust in thee. Let integrity and uprightness
 38 guard me; for I wait on thee. Redeem, O God,
 39 Israel out of all his distresses.

PSALM XXVI.

1 ¶ Of David. Judge me, O Lord; for I have
 2 indeed walked in my integrity: and in the
 3 have I trusted; I shall not slip. Try me, O Lord,
 4 and prove me; purify my reins and my heart.
 5 For thy kindness is before my eyes; and I have
 6 walked in thy truth. I have not sat with men of
 7 falsehood, and with dissemblers will I not enter
 8 (in communion). I have hated the assemblage of
 9 evil-doers; and with the wicked will I not sit. I
 10 will wash in innocency my hands, and I will com-
 11 pass thy altar, O Lord. My mouth shall
 12 utter a loud voice: (my) thanksgiving, and relate all thy
 13 wondrous deeds. Lord, I love the site of thy
 14 house, and the place where thy glory dwelleth.
 15 Take not away with sinners my soul, nor with men
 16 of blood my life: In whose hands are wicked de-
 17 vices, and whose right hand is full of bribes. But
 18 as for me, I will walk in my integrity: redeem
 19 me, and be gracious unto me. My foot standeth
 20 on an even place: in assemblies will I bless the
 21 Lord.

PSALM XXVII.

1 ¶ Of David. The Lord is my light and my sal-
 2 vation; of whom shall I be afraid? the Lord is
 3 the fortress of my life: of whom shall I have dread?
 4 When evil-doers come near against me to eat up
 5 my flesh, my assailants and my enemies at me:
 6 then do they stumble and fall. If an army
 7 should encamp against me, my heart shall not fear:
 8 if war should arise against me, even then will I
 9 have trust. One thing have I asked of the Lord,
 10 that I will seek for: that I may dwell in the
 11 house of the Lord all the days of my life, to
 12 behold the loveliness of the Lord, and to be every
 13 morning early in his temple. For he will hide
 14 me in his pavilion on the day of wrath: he will
 15 conceal me from the secret of his tabernacle; upon
 16 a rock will he place me high. And now will my
 17 head be lifted up above my enemies all round
 18 about me; and I will sacrifice in his tabernacle
 19 sacrifices of joy: I will sing, and I will triumph-
 20 antly play unto the Lord. Hear, O Lord, my voice,
 21 (when) I call, and be gracious unto me, and an-
 22 swer me. Of thee, and of thy name, "Seek ye my
 23 presence"; thy presence, O Lord, will I seek. Hide
 24 (then) not thy face from me; reject not in anger
 25 thy servant, thou (who) hast been my help: cast
 26 me not off, nor forsake me, O God of my salva-
 27 tion. For my father and my mother have for-
 28 saken me; but the Lord will take me up. Point
 29 me out thy way, O Lord! and guide me on a
 30 level path because of those that regard me. En-
 31 viously, Give me not up to the (revengeful) de-
 32 sire of my assailants; for there are risen up
 33 against me false witnesses, and such as utter
 34 violence. Unless I had believed to see the good-
 35 ness of the Lord in the land of life— Wait on
 36 the Lord; be strong, and let thy heart be of good
 37 courage; and only wait on the Lord.

PSALM XXVIII.

1 ¶ Of David. Unto thee, O Lord, will I call: O
 2 my rock, turn not unheeding from me; lest I
 3 turn away silent from me, and I become like those
 4 that go down into the pit. Hear the voice of my
 5 supplications, when I cry unto thee, when I lift up
 6 my hands toward the most holy place of thy sanc-
 7 tuary. Snatch me not away with the wicked, and
 8 with the workers of injustice, who speak peace
 9 with their neighbors, with mischief in their heart.
 10 Give unto them according to their doing, and ac-
 11 cording to the evil of their deeds: according to
 12 the work of their hands do thou give unto them:
 13 bestow their (just) recompense on them. Because
 14 they have no regard for the doings of the Lord, nor
 15 the works of his hands: may he pull them down,
 16 and not build them up. Blessed be the Lord, be-
 17 cause he hath heard the voice of my supplications.
 18 The Lord is my strength and my shield; in him
 19 hath my heart trusted, and I am helped, and my
 20 heart exulteth; and with my song will I thank
 21 him. The Lord is strength unto them, and he is
 22 the fortress of victory of his anointed. Help thy
 23 people, and bless thy heritage: and feed them,
 24 and exalt them unto all eternity.

PSALM XXIX.

1 ¶ A psalm of David. Ascribe unto the Lord, O
 2 ye sons of the mighty, ascribe unto the Lord glory
 3 and strength. Ascribe unto the Lord the glory of
 4 his name; bow down to the Lord in the beauty of
 5 his holiness. The voice of the Lord is upon the
 6 waters; the God of glory thundereth, the Lord—
 7 upon the high waters. The voice of the Lord (re-
 8 soundeth) with power; the voice of the Lord (re-
 9 soundeth) with majesty. The voice of the Lord
 10 breaketh in pieces the cedars; yea, the Lord
 11 shivereth the cedars of Lebanon; And he maketh
 12 them skip like a calf; Lebanon and Siryon like
 13 young reems. The voice of the Lord heweth out
 14 flames of fire. The voice of the Lord shaketh
 15 the wilderness; the Lord shaketh the wilderness
 16 of Kadesh. The voice of the Lord causeth the hills
 17 to start, and maketh bare forests; and in his temple
 18 every thing speaketh (or his) glory. The Lord
 19 sat (enroned) at the flood; and the Lord will
 20 sit as King for ever. The Lord will give strength
 21 unto his people; the Lord will bless his people
 22 with peace.

PSALM XXX.

1 ¶ A psalm, a song at the dedication of the temple, of
 2 David. I will extol thee, O Lord; for thou hast
 3 lifted me up, and hast not suffered my enemies to
 4 rejoice over me, O Lord my God. I cried loudly
 5 unto thee, and thou hast healed me. O Lord, thou
 6 hast brought up from the nether world my soul:
 7 thou hast kept me alive, that I should not go
 8 down to the pit. Sing unto the Lord, O ye his
 9 pious ones, and give thanks to the memorial of his
 10 holiness. For his anger is momentary (but) his life
 11 is in the favor: in the evening (some) weeping
 12 to stay for a night, but in the morning there is
 13 joyful song. And I had said indeed in my pros-
 14 perity, I shall never be moved. Lord, by thy fa-
 15 vor hadst thou caused my mountain to stand in
 16 strength: thou didst hide thy face, (and) I was
 17 terrified. Unto thee, O Lord, will I call; and unto
 18 the Lord will I make supplication. What profit is
 19 there in my blood, when I go down to the grave?
 20 Shall the dust thank thee? shall it announce thy
 21 truth? Hear, O Lord, and be gracious unto me:
 22 Lord, be thou a helper unto me. Thou hast
 23 changed my mourning into dancing for me; thou
 24 hast loosened my sack-cloth, and girded me with
 25 joy. To the end that my glorious soul may sing
 26 praise to thee, and never be silent. O Lord my
 27 God, for ever will I give thanks unto thee.

PSALM XXXI.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David. I
 2 In thee, O Lord, do I put my trust: Oh that I
 3 may never be put to shame: through thy right-
 4 eousness do thou release me. Bend unto me thy
 5 ear; speedily deliver me: be thou unto me as a
 6 rock of protection, as a mountain strong-hold to
 7 save me. For my rock and my strong-hold art
 8 thou; and for the sake of thy name lead me, and
 9 guide me. Draw me out of the snare which they
 10 have laid secretly for me; for thou art my pro-
 11 tection. Into thy hand do I commit my spirit: thou
 12 redeemest me, O Lord, the God of truth. I hate
 13 those that depend on lying vanities; but I trust
 14 indeed in the Lord. I will be glad and rejoice in
 15 thy kindness: because thou hast seen my misery;
 16 thou hast taken cognizance of the distresses of
 17 my soul. And thou hast not surrounded me in
 18 the hand of the enemy; thou hast caused my feet
 19 to stand on an ample space. Be gracious unto me, O
 20 Lord, for I am in distress; my eye is consumed
 21 through vexation—my soul (too) and my body. For
 22 my life is spent with sorrow, and my years with
 23 sighing; my strength faileth because of my iniquity,
 24 and my bones are consumed. Because of all my
 25

Psal. XXXIV. לה

לְדוֹד בְּשׁוֹנוֹת אֲתִשְׁעֵמוּ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ וַיְגַדְשׁוּוּ מִלְּפָנָי׃ א
 אֲבָרְכָה אֲתִיְהוָה כְּבִלְעִית תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי׃ ב
 תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי יְשֻׁעָה עֵינָיו וַיִּשְׁמָעוּ׃ ג
 וַיִּרְמָמָה שְׁמִי יְהוָה׃ ד
 כְּטוֹרוֹתֵי הַצִּילָנוּ׃ ה
 וְהָ עֵינֵי קִרְא וַיִּדְוֶה שָׁמַע וּמִכְלֵצֵרוֹתָיו יִשְׁעוּ׃ ו
 כִּלְאֲדֹרְהֵיהֶם קָבִים לִדְרָאוֹ וַחֲלָצֵם׃ ז
 יְהוָה אֲשֶׁרֵי הַגִּבּוֹר וַחֲסִידָיו׃ ח
 אֵין מַחְסוֹר לִדְרָאוֹ׃ ט
 לֹא־יִחַסְרוּ כְּלָטוֹב׃ י
 אֲלֹמֶדְכֶם׃ יא
 טוֹב׃ יב
 צִדִּיק וְעִשְׂיָטוֹב בְּקֹשֶׁת שְׁלוֹם וַדְּרָפוּ׃ יג
 צוֹדִיקִים וְאֹזְנוֹ אֵל־יִשְׁוֹעֵם׃ יד
 מֵאֲרָץ וּבָרָם׃ טו
 קְרוֹב יְהוָה לְשׁוֹכְרֵי־לֵב וְאֲתִדְבָּאֲרוּחַ יוֹשְׁעֵי׃ טז
 רַעוּת צְדִיק וּמִכְלֵם יִצְלָלוּ יְהוָה׃ יז
 אֲתֵת מִלְּהַג לֹא יִשְׁכַּח׃ יח
 צְדִיק וְאִשְׁמוֹ׃ יט
 הַחֲסִים בּוֹ׃ כ

Psal. XXXV. לה

לְדוֹד רִיבָה יְהוָה אֲתִזְרִיבֵי לִלְחָם אֲתִלְחָמֵי׃ א
 מִגֵּן וַעֲנֵה וּקְרָמָה בְּשׁוֹרְתִי׃ ב
 רִדְפֵי אֲמָר לַנֶּפֶשׁ יִשְׁתַּחֲדֵי אֵינִי׃ ג
 נַפְשִׁי יִסֵּן אֲתוֹר וַיַּחַדְרוּ חֲשׁוֹבֵי רַעְתִּי׃ ד
 רִיחַ וּמִלְאֲךָ יִדְוֶה רַעְתִּי׃ ה
 וּמִלְאֲךָ יִדְוֶה דְרָפָם׃ ו
 חָנֹם חֲפְרוֹ לַנֶּפֶשׁ׃ ז
 אֲשֶׁר־מִן מַלְכּוֹ בְּשׂוֹאֵף יִלְבָּה׃ ח
 תְּשִׁישׁ בִּישְׁוֹנוֹתַי׃ ט
 מֵצִיל מִי חֲסוֹן מִמֶּנִּי וְאֵינִי וְאֵבִיז מִנּוּלִי׃ י
 חֲסִים אֲשֶׁר לֹא־יִדְעוּתִי וַיִּשְׁלַמְנוּ רַעְיָה תַּחַת׃ יא
 מִטְּבֵה שְׂכִיל לַנֶּפֶשׁ׃ יב
 בְּצוּם נַפְשִׁי וַתִּפְלְתִי עַל־חֲזוֹקֵי חֲשׁוֹבֵי׃ יג
 הַתְּהַלַּכְתִּי כַּאֲבֵל־אֵם לְדָר שְׁחָתִי׃ יד
 וַאֲסַפֵּי נַאֲסַפֵּי עַל גִּבּוֹם וְלֹא יִדְעוּתִי קִרְעוּ וְלֹא־דַמְנוּ׃ טו
 בַּחֲנּוּף לִעֲנֵי מִשְׁנֵי חֲזִיק עַל־שׁוֹמְרֵי׃ טז
 הַשִּׁבְיָה נַפְשִׁי מִשְׁאֲרָתָם מִכְּפָרִים יְהַדְתִּי׃ יז
 הֵם כֵּעֵן עֲצוֹם אֲהַלְלֶךָ׃ יח
 חָנֹם קִרְצָרְעוּן׃ יט
 חֲכָרֵי מַרְמוֹת יַחֲשֹׁבוּ׃ כ
 הַאֵת רַאֲתָה יְהוָה אֶל־תַּחֲבֹלֶשׁ אֲרָנִי אֵל־׃ כא
 תִּרְחַק מִמֶּנִּי׃ כב
 לְרִיבִי׃ כג
 אֶל־אֲמָרוֹ בְּלִבָּם הָאֵךְ נַפְשִׁי אֶל־אֲמָרוֹ בְּלַעֲנֵהוּ׃ כד
 יָבִשׁ וַחֲסָפוּ׃ כה
 הַמְּגִדִילִים עַל־׃ כו
 יִדְוֶה וַיִּשְׁמָעוּ נַאֲסַפֵּי אֲדִבְנוּ וַאֲמָרוּ תַּמִּיד׃ כז

צָרִי הִיָּתִי חֲרָפָה וְלִשְׁכְּנֵי מֵאֹד וַפְחַד לְמַדְעֵי דָא׃ א
 בַּחֲזוֹן יִדְרוּ מִמֶּנִּי׃ ב
 אָבִד׃ ג
 יָד עָלַי לְקַחַת נַפְשִׁי וְיָמוּ׃ ד
 אֲמָרוּ אֵלַי אַחֵה׃ ה
 וּמְדַפִּי׃ ו
 הָאֵה אֶל־אֲבוֹשָׁה כִּי קִרְאֲתִךָ לְבִשׁוֹ רִשְׁעִים יִדְמֵי לִשְׂאֹל׃ ז
 כְּתֹלָמֵה שְׂפָתַי עֲשֶׂה הַדְּבָרוֹת עַל־צְדִיק עַתֵּק בְּנֶאֱמָרָה׃ ח
 כּוֹבוֹ׃ ט
 בְּךָ נִגְדַּ בְּנֵי אָדָם׃ י
 תַּעֲפֹם בְּסִבָּה מְרִיב לִשְׁנוֹת׃ יא
 חֲסָדוֹ לִי בְעִיר קְצוֹר׃ יב
 מִנְעַד לַעֲרֹךְ אֲבֹן שְׂמִינֵת קוֹל תַּחֲטִיעַ בְּשׁוֹעֵי אֲלֹךְ׃ יג
 אֲתִיְהוָה כִּלְחִסְדֵיךָ אֲמִינוֹם נֶצַד יְהוָה וּמִשְׁלֹם עַל־יָדֶיךָ׃ יד
 כֵּה עֲשֵׂה נֶאֱמָר׃ טו

Psal. XXXII. לב

אֲלֹמֶדְכֶם מִשְׂכִּיל אֲשֶׁרֵי נִשְׁוֹר־פִּשְׁעֵי כִסִּי חֲטָאָה׃ א
 לֹא־יִחַשְׁבֵי יְהוָה לוֹ עוֹן וְאֵין בְּרַחְמוֹ רַמְדָּה׃ ב
 עַל־עֵצֶם יִשְׁמָעוּ כִּלְחִסְדֵיךָ׃ ג
 אֲלֵי יְהוָה יִדְוֶה הַשֵּׁד כִּי־חֲבָרָה מִן סֵלָה׃ ד
 וְאֲתֵה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאֵת סֵלָה׃ ה
 חֲסִיד אֲלֹךְ לֵעֵת מִצְוֹתֶיךָ לִשְׁפֹךְ מִים רַבִּים אֲלָיו לֹא׃ ו
 יִעֲשֵׂ׃ ז
 סֵלָה׃ ח
 עֵינֵי׃ ט
 לְבָלוֹם כֹּל קְרִיב אֲלֹךְ׃ י
 וְהִיָּתֵי חֲסִיד וְסוֹבְבֵנו׃ יא
 וְהִיָּתֵי כִלְיִשְׂרָאֵל׃ יב

Psal. XXXIII. לב

אֲנֵנו צְדִיקִים בְּדִוְהָ לְיִשְׂרָאֵל׃ א
 כִּבְעוֹר מִבְּבֹל עֲשׂוֹ וּמְרִלוֹ׃ ב
 נִנֹן בְּתוֹרָתוֹ׃ ג
 אֲתֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֲסִיד יְהוָה מִלְּאֵה הָאָרֶץ׃ ד
 יְהוָה שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרַחֵם פִּוִי כִלְצִדְקָאִם׃ ה
 מִן חָנֹם נִתָּן בְּאֲצִרוֹת תְּהוֹמִית׃ ו
 הָאָרֶץ מִמֶּנִּי וְטוֹר כִּלְיִשְׁבֵי תִבֵל׃ ז
 הַוַּאֲצִיָּה וַיַּעֲמֵר׃ ח
 עֲמִים׃ ט
 יְדִי׃ י
 לוֹ׃ יא
 לְכֹם חֲמוֹן אֶל־קִלְבִּי מִשְׁעוֹתֵי׃ יב
 תִּל גִּבּוֹר לֹא־יִצָּל כִּי־בִיבֵתָם׃ יג
 וּבְרַב חֲלוֹ לֹא־יִמְלֹט׃ יד
 לְחִסְדוֹ׃ טו
 כִּי בִשֶׁם קִדְשֵׁי כְּשִׁיתוֹ׃ טז
 תִּתְחַסְּדֵךְ יְהוָה עֲלֵנוּ כַּאֲשֶׁר׃ יז
 תִּתְלַט לָךְ׃ יח

assailants am I become a reproach, and unto my neighbors greatly so, and a terror to my acquaintance, those that see me through flee away from me. I am forgotten as a dead man out of the heart: I am become like a perishable vessel. For I have heard the slandering of many; terror was on every side, while they took counsel together against me: to take away my life did they purpose. But I trusted well in thee, O Lord: I said, Thou art my God. In thy hand are my destinies; deliver me from mine enemies, and my deliverer from my persecutors. Let thy face shine upon thy servant: save me through thy kindness, O Lord, let me not be put to shame; for I have called on thee: let the wicked be put to shame, let them be silent, (passing) to the nether world. Let the lying lips be made dumb, which speak hard things against the righteous, with pride and contempt. Oh how great is thy goodness, which thou hast treasured up for those that fear thee: which thou hast wrought for those that trust in thee before the sons of men! Thou wilt conceal them in the secret of thy presence from the conspiracy of men: thou wilt keep them secretly in a pavilion from the strife of tongues. Blessed be the Lord; for he hath shown me his kindness wonderfully in a beleaguered city. And yet had I said in my despondency, I am cut off from before thy eyes: nevertheless thou didst hear the voice of my supplications when I cried loudly unto thee. Oh love the Lord, all ye his pious ones: the Lord preserveth the faithful, and recompenses the presumption of him that acteth proudly. Be strong, and let your heart be of good courage, all ye that hope in the Lord.

PSALM XXXII.

1 † Of David; a Maskil. Happy is he whose transgression is forgiven, whose sin is covered (by repentance). Happy is the man unto whom the Lord imputeth not iniquity, and in whose spirit there is no guile. When I kept silence, my bones wasted away through my crying all the day. For by day and night lay thy hand heavily upon me: (my life's) moisture hath been changed through the drougths of summer. Selah. My sin do I ever acknowledge unto thee, and my iniquity have I not covered up. I said, I will make confession because of my transgressions unto the Lord: and thou truly forgavest the iniquity of my sin. Selah. For this shall every pious one pray unto thee in a time when great waters overflow, they shall never reach unto him. Thou art my hiding-place; from distress wilt thou preserve me; with songs of deliverance wilt thou encompass me. Selah. I will instruct thee and I will teach thee concerning the way which thou oughtest to go: I will counsel thee with my eye. Be ye not like the horse, or like the mule, who hath no understanding; who must be held in with bit and bridle, his ornament, lest he come near unto thee. Many are the pains of the wicked; but him that trusteth in the Lord will he encompass with kindness. Rejoice in the Lord, and be glad, ye righteous; and shout for joy, all ye that are upright in heart.

PSALM XXXIII.

1 † Be joyful, O ye righteous, in the Lord; (for) 2 unto the righteous praise is comely. Give thanks unto the Lord with the harp: with the ten-stringed psaltery do ye sing (praises) unto him. Sing unto him a new song; play beautifully amidst a triumphant shout. For the word of the Lord is upright; and all his works (are done) in truth. 4 He loveth righteousness and justice; the earth is full of the kindness of the Lord. 5 For the word of the Lord were the heavens made; and by the breath of his mouth all their host. He gathereth together like heans the waters of the sea; he layeth up in store-houses the depths (of the sea). 8 Let all the earth fear the Lord; of him stand in awe all the inhabitants of the world. For he spake, and it came to pass; he commanded, and it stood fast. The Lord frustrateth the resolves of the nations; he bringeth to nought the thoughts of the people. The counsel of the Lord will stand for ever, the thoughts of his heart from generation to generation. Happy is the nation whose God is the Lord, the people whom he hath chosen for himself as a heritage. The Lord looked forth from heaven; he seeth his sons of men. From the place of his habitation he directeth his view upon all the inhabitants of the earth: He fashioneth their hearts together; he hath regard to all their works. The king is not saved by the multitude of an army; a mighty man is not delivered by much strength. Vain is the horse for victory; nor shall he deliver any by his greatness, or his might. 18 Behold, the eye of the Lord is upon those that fear him, upon those that hope for his kindness. 19 To deliver from death their soul, and to keep them alive in famine. Our soul waiteth for the Lord: 21 or he will help and our shield is he. For in him shall our heart rejoice; because in his holy name have we trusted. Let thy kindness, O Lord, be upon us, even as we hope in thee.

PSALM XXXIV.

1 † By David, when he discussed his reason before 1 Abimelech, who drove him away, and he departed. I will bless the Lord in all times; continually 2 shall his praise be in my mouth. My soul shall 3 make her boast in the Lord; the humble shall hear it, and be rejoiced. Oh magnify the Lord 4 with me, and let us exalt his name together. I 5 sought the Lord, and he answered me, and from all that I dreaded did he deliver me. They (who) 6 looked into me, were astonished, and their faces were not put to the blush. The young man cried, and the Lord heard him, and out of all his distresses did he save him. The angel of 8 the Lord encampeth round about those who fear him, and delivereth them. Experience and see 9 that the Lord is good; happy is the man that trusteth in him. Oh fear the Lord, ye his saints: 10 for there is no want to those who fear him. The young lions do lack, and suffer hunger; but 11 those who seek the Lord shall not want any good. Come, ye children, hearken unto me; the fear of 12 the Lord will I teach you. Who is the man that 13 desireth life, loveth (many) days, that he may see happiness? Guard thy tongue from evil, and thy 14 lips from speaking deceit. Depart from evil, and do good speech, and pursue after peace. For the 15 Lord are directed unto the righteous; and his ears unto their cry. (But) the anger of the Lord 17 is against those that do evil, to cut off from the earth their remembrance. Those cry, and the Lord heareth, and from all their distresses he delivereth them. The Lord is nigh unto those that are broken-hearted; and he saveth those that are of a contrite spirit. Many have sought the Lord, and 20 righteous are brought out of them all the Lord ever delivereth him. He watcheth all his bones; not one 21 of them is broken. The evil will slay the wicked; 22 and they who hate the righteous shall incur guiltiness. The Lord redeemeth the soul of his 23 servants; and all that trust in him shall not incur guiltiness.

PSALM XXXV.

1 † Of David. Contend, O Lord, with those that I contend with me; fight against those that fight against me. Take hold of shield and buckler, and 2 rise up for my help. And draw out the spear, and 3 step in against my pursuers; say unto my soul, I am thy salvation. Let those be put to shame 4 and be confounded that seek after my life; let those be turned backward and be made to blush, that devise unhappiness for me. Let them be as chaff before the wind; and may the angel of the 5 Lord cast them forth. May their way be dark 6 and slippery, and may the angel of the Lord pursue them. For without cause have they hidden 7 me their net in a pit, without cause have they dug (pit-falls) against my life. May then destruction come upon each of them at unawares; and may his net that he hath hidden catch himself: 8 in (utter) destruction let him fall therein. But 9 my soul shall exult in the Lord; he shall be glad through his salvation. All my bones will say, 10 Lord, who is like unto thee, who deliverst the poor from him that is too strong for him, ye, the poor and the needy from him that robbeth him? There rise up witnesses of violence; concerning 11 what I know not they question me. They recompense me with evil in place of good, (bringing) bereavement on my soul. But as for me, when 13 they were sick, my clothing was sackcloth: I afflicted with fasting my soul, and my prayer returned into my own bosom. As though he had 14 been to me a friend or a brother did I walk about; as one that mourneth for a mother did I sorrowfully bend down my head. But in my downfall they rejoiced, and gathered themselves together; there gathered themselves together against me 15 abject wretches, whom thou knowest not; they did tear me, and ceased not. With hypocritical babbling mockers, they gnashed upon me with their teeth. 16 O Lord, how long wilt thou look on? rescue my 17 soul from their destructions, from the young lions my solitary spirit. I will thank thee in the great 18 assembly; among a mighty people will I praise thee. Let not rejoice over me those that are my enemies; 19 wrongfully; (but) let those who hate me without cause wink with the eye. For they speak not 20 peace; but against the quiet in the land they devise deceitful words. Yea, they opened wide 21 against me their mouth; they said, Aha, aha, our eye hath seen it. Thou hast seen it, O Lord; 22 remain not silent; O Lord, be not far from me. Arouse thyself, and awake to do me justice. My 23 God and my Lord, unto my cause. Judge me according to thy righteousness, O Lord my God; and let them not rejoice over me. Let them not say 24 in their heart, Aha, (this is the wish of) our soul; let them not say, We have swallowed him up. Let 25 those be made ashamed and put to the blush together that rejoice at my mishap; let them be clothed with shame, and confusion of face; let themselves above me. Let those shout, and rejoice 27 that desire my righteousness; yea, let them say

29 יגדל יהוה חפצין שלום עבדו: ולשוני תהנה צדקה
 כל־היום תהללתי: 36

PSAL XXXVI. לו

למנוחה לעבד־יהוה לדוד: נא־פישע גרשע בקרב
 לבי אד־פחד אלהים לגד עינו: כִּי־תחלוק אלו־בעינו
 למצא עוני לשנא: דבר־פיו און ומרמה תרל להשקיל
 להיטוב: און יחשב על־משכבו יתעב על־דרך לא־
 טוב רע לא ימאס: יהוה בהשמים חסדך אמתך עד
 שחקים: צדקתך כהדר־אל משפטך תהום רכה
 אדם ובהמה הישע יהוה: מהררך חסדך אלהים
 ובני אדם בכל כוֹפֵד יחסון: דון מרשן ביתך תחל
 עד־ך משקם: כִּי־צדק מקור חיים באורך נדאה־אור:
 משך חסדך לדודך וצדקתך לישׂר־ילב: אלתבואני
 רגל גאון וירדשלים אלתהני: שם גפלו פעלי און
 דחו ולא־יכלו קום:

PSAL XXXVII. לז

לדוד: אלתתת־כר במרעים אלתקנא בעש עולה: כִּי
 כחצר מהרה יגלו ויזרק דשא יבולון: כטח ביהוה
 וישׂהטוב שדך און ורעה אמתה: והתעני על־יהוה
 ותחלך משאלח לבך: נול על־תהנה תרפך ובטח עליו
 ותוא ישעה: ורוציא כאור צדקך ומשפטך כצדקים:
 דום ו יהוה ותחלל־ליו אלתתת־חר במצליח דרכו
 באיש עשה מומות: תרף מאף ועוב חמה אלתתת־חר
 אך להביע: כִּי־מרעים ידחתו ולך יהוה תמה ירשר
 ארץ: ועיו מעט ואין דשע והתבינות על־מקומו ואינו
 יענום ירשראדך והתעני על־רוב שלום: וגם רשע
 לצדיק יחזק עליו שניו: ארץ ישחקלו כִּי־דאה כר
 יע ואינו: חרב ו פתחו רשעים ודרכו קשתה להפיל
 ונא אבקו למבוח ישראלך: חזק בטוב כלבם
 ומשתתם תשכרתה: טוב מעט לצדיק מלמון רשעים
 דבים: כִּי רועות רשעים תשכרתה וסוףך צדיקים
 יהוה: יודע יהוה ימי תמימם ונתלתם לעולם תהנה:
 לא־יבשו בעת דעה ובמי רעבן ישבש: כִּי רשעים
 אבדו ואיב יהוה כיעד קרים קלו בעשן קלו: לנה
 דשע ולא ישלם ועדיק חונן וטון: כִּי מברכו ירשו
 און ומקללי יכרתו: מידה מעזר־עבר מונע ודרכו
 תהני: כִּי־יפל לא־ישלם כִּי יהוה סוףך דו: ענר היתה
 נס־תנתי ולא־דאיתי צדיק ענוב ורועי מכשש־לחם:
 כל־היום חונן ומלנה ורועי לברכה: סור מרע ועשה
 טוב ושבן לשלם: כִּי יהוה אלה משפט ולא־יעוב אתי
 חסדיו ועלם נשמרו ורע רשעים נכרת: צדיקים
 ירשראון ושבנו לשע עליה: פ־צדיק יהנה חמה
 ולשוני תדבר משפט: תידה אלהו בלבך לא תמנע
 אשדיו: צופה דשע לצדיק ומכשש לתמיהו: יהוה לא
 יענב בדר ולא ירשענו בהשפטו: קנה אלתהו ושמר
 דרכו ורוממך לרשת ארץ בהברת רשעים תראה:
 כל־ראיתי דשע ערין ומתערה כאורח רעון: ויגבר ורעה
 אינו ואבד־שדו ולא נמצא: שִׁדְדֵתם וראה ישך כר

למנוחה לדוד מומר: לדוד: אפדה אשמרה דרכי
 מחטא כלשוני אשמרה לפי מחסום בעד רשע לגדי:
 נאלמתי דמיה תחשתי משוב וכאב יגדל: חסילבי
 כקרב כהני תבעראש דברתי כלשוני: הודיעני
 יהוה וקצי ומתת ימי מהרהיא ארעה מהחלל אני:
 רנה מסחות ימי ותלדי כאון נגדך אד־גל־תבל
 כל־אדם נעב סלה: אד־כצלם ותהלך־איש אד־תבל
 תמון יצבר ולא־ידע מ־אספס: עתה מהרעית ארץ
 תחלתי לך הוא: מכל־פשעי תצילי תרפת גבל אל
 תשימי: נאלמתי לא אפתחפי כִּי אתה עשיתי: ספר
 מצלי נגדך מתנתך דך און כליתי: בתחבנות על־עון
 יסרה איש ותמס קשע ממדו אך תבל כל־אדם סלה:
 שמרת תפלתו: יהוה ושונית: האוניה אל־דמיתני אלה
 תחרה כִּי יר אבי עמד תושב ככל־אבותי: השע ממני
 יאכלנה כסרם אלק ואני:

PSAL XL. מ

למנוחה לדוד מומר: קנה קניתי יהוה נט אלי וישמע
 שונית: וצילי ו מסור שאון משיח חונן נקם על־סלע
 דגלי כונן אשדיו: ונחן כפי שר חדש תהנה לאלהינו
 ירא רבים ויראו ויבטחו ביהוה: אשדיו תגבר אשר
 שם יהוה מבטחו ולא־פניה אל־רבים ולשני קוב: רבות
 עשיתי ואתה יהוה אלהי נפלאתך ומחשבתך אלתי
 און ירדך אלהי אנדה נאברה וצמי משפרי: ובח

29 יגדל יהוה חפצין שלום עבדו: ולשוני תהנה צדקה
 כל־היום תהללתי: 36

למנוחה לעבד־יהוה לדוד: נא־פישע גרשע בקרב
 לבי אד־פחד אלהים לגד עינו: כִּי־תחלוק אלו־בעינו
 למצא עוני לשנא: דבר־פיו און ומרמה תרל להשקיל
 להיטוב: און יחשב על־משכבו יתעב על־דרך לא־
 טוב רע לא ימאס: יהוה בהשמים חסדך אמתך עד
 שחקים: צדקתך כהדר־אל משפטך תהום רכה
 אדם ובהמה הישע יהוה: מהררך חסדך אלהים
 ובני אדם בכל כוֹפֵד יחסון: דון מרשן ביתך תחל
 עד־ך משקם: כִּי־צדק מקור חיים באורך נדאה־אור:
 משך חסדך לדודך וצדקתך לישׂר־ילב: אלתבואני
 רגל גאון וירדשלים אלתהני: שם גפלו פעלי און
 דחו ולא־יכלו קום:

לדוד: אלתתת־כר במרעים אלתקנא בעש עולה: כִּי
 כחצר מהרה יגלו ויזרק דשא יבולון: כטח ביהוה
 וישׂהטוב שדך און ורעה אמתה: והתעני על־יהוה
 ותחלך משאלח לבך: נול על־תהנה תרפך ובטח עליו
 ותוא ישעה: ורוציא כאור צדקך ומשפטך כצדקים:
 דום ו יהוה ותחלל־ליו אלתתת־חר במצליח דרכו
 באיש עשה מומות: תרף מאף ועוב חמה אלתתת־חר
 אך להביע: כִּי־מרעים ידחתו ולך יהוה תמה ירשר
 ארץ: ועיו מעט ואין דשע והתבינות על־מקומו ואינו
 יענום ירשראדך והתעני על־רוב שלום: וגם רשע
 לצדיק יחזק עליו שניו: ארץ ישחקלו כִּי־דאה כר
 יע ואינו: חרב ו פתחו רשעים ודרכו קשתה להפיל
 ונא אבקו למבוח ישראלך: חזק בטוב כלבם
 ומשתתם תשכרתה: טוב מעט לצדיק מלמון רשעים
 דבים: כִּי רועות רשעים תשכרתה וסוףך צדיקים
 יהוה: יודע יהוה ימי תמימם ונתלתם לעולם תהנה:
 לא־יבשו בעת דעה ובמי רעבן ישבש: כִּי רשעים
 אבדו ואיב יהוה כיעד קרים קלו בעשן קלו: לנה
 דשע ולא ישלם ועדיק חונן וטון: כִּי מברכו ירשו
 און ומקללי יכרתו: מידה מעזר־עבר מונע ודרכו
 תהני: כִּי־יפל לא־ישלם כִּי יהוה סוףך דו: ענר היתה
 נס־תנתי ולא־דאיתי צדיק ענוב ורועי מכשש־לחם:
 כל־היום חונן ומלנה ורועי לברכה: סור מרע ועשה
 טוב ושבן לשלם: כִּי יהוה אלה משפט ולא־יעוב אתי
 חסדיו ועלם נשמרו ורע רשעים נכרת: צדיקים
 ירשראון ושבנו לשע עליה: פ־צדיק יהנה חמה
 ולשוני תדבר משפט: תידה אלהו בלבך לא תמנע
 אשדיו: צופה דשע לצדיק ומכשש לתמיהו: יהוה לא
 יענב בדר ולא ירשענו בהשפטו: קנה אלתהו ושמר
 דרכו ורוממך לרשת ארץ בהברת רשעים תראה:
 כל־ראיתי דשע ערין ומתערה כאורח רעון: ויגבר ורעה
 אינו ואבד־שדו ולא נמצא: שִׁדְדֵתם וראה ישך כר

continually. Great is the Lord, who desireth the welfare of his servant. And my tongue shall speak of thy righteousness, all the day of thy praise.

PSALM XXXVI.

1 ¶ To the chief musician, by the servant of the Lord, by David. Saith vice itself to the wicked—so I feel it withiu my heart—that he should have no dread of God before his eyes. For he flattereth himself in his own eyes (too much) to find out his iniquity to hate it. The words of his mouth are wickedness and deceit; he hath left off to be wise to do good. He deviseth wickedness upon his couch; he placeth himself on a way that is not good; evil he despiseth not. O Lord, into the heavens reacheth thy kindness, thy faithfulness even into the skies. Thy righteousness is like the mountains of God; thy acts of justice like the great deep: man and beast dost thou ever help, O Lord. How precious is thy kindness, O God! And the children of men, that seek shelter under the shadow of thy wings,— These will be abundantly satisfied with the fatness of thy house; and of the stream of thy delights wilt thou give them to drink. For with thee is the source of life: in thy light shall we see light. Draw down continuously thy kindness unto those that acknowledge thee; and thy righteousness to the upright in heart. Let not come against me the foot of pride, and me not the hand of the wicked chase me off. There are fallen the workers of wickedness: they are thrust down, and shall not be able to rise.

PSALM XXXVII.

1 ¶ Of David. Do not fret thyself because of the evil-doers, neither be thou envious against the workers of iniquity. For like the grass they shall soon be mowed down, and like the green herb shall they wither. Trust in the Lord, and do good, dwell in the land, and feed thyself with the fruitfulness. And delight thyself in the Lord, and he will give thee the wishes of thy heart. Commit thy way unto the Lord, and trust in him: and he will accomplish it. And he will bring forth as the light thy righteousness, and the justice of thy (cause) as the noonday. Be silent before the Lord, and wait patiently for him: fret not thyself because of him who prospereth in his way, because of the man who practiseth wicked devices. Cease from anger, and forsake wrath: fret not thyself in any wise to do evil. For evil-doers shall be cut off; but those that wait upon the Lord, these—shall truly inherit the land. For yet but for a little while, and the wicked shall be no more: yea, thou wilt look carefully at his place, and he shall not be there. But the meek shall inherit the land, and shall delight themselves because of the abundance of peace. The wicked purposeth evil against the just, and gnaseth against him with his teeth. The Lord will laugh at him: for he seeth that his day is coming. The wicked have drawn out the sword, and have bent their bow, to cause the poor and needy to fall, and to slaughter such as are of an upright course (of the life). But their sword shall enter into their own heart, and their bows shall be broken. Better is the little that the righteous hath, than the great riches of many wicked. For the arms of the wicked shall be broken; but the upholder of the righteous is the Lord. The Lord regardeth the days of the upright: and their inheritance shall endure for ever. They shall not be made ashamed in the time of unquickness; and in the days of famine shall they be satisfied. But the wicked shall perish, and the enemies of the Lord shall be as the beauty of the meadow; they pass away; in smoke they pass away. The wicked borroweth, and repayeth not; but the righteous is beneficent, and giveth. For those blessed of him shall inherit the land; and those cursed of him shall be cut off. By the Lord are the sword and the bow established, and he findeth pleasure in his course (of life). Though he fall, he shall not be utterly cast down; for the Lord upholdeth his hand. I have been young, and I am also grown old: yet have I never seen the righteous forsaken, nor his seed seeking for bread. He is all the time beneficent, and lendeth: and his seed will be for a blessing. Depart from evil, and do good; and dwell for evermore. For the Lord loveth justice, and never forsaketh his pious servants: they are for ever preserved; but the seed of the wicked will be cut off. The righteous shall inherit the land, and dwell for ever therein. The mouth of the righteous uttereth wisdom, and his tongue speaketh what is just. The law of his God is in his heart; his none of his steps shall slip. The wicked looketh out for the righteous, and seeketh to slay him. The Lord will not leave him in his hand, and will not condemn him when he is judged. Wait on the Lord, and keep his way, and he will exalt thee to inherit the land: when the wicked are cut off, shall thou look on. I have seen the wicked terrible in power, and striking root like a green tree in its

native soil. Yet he passed away, and, lo, he was 36 no more: and I sought him, but he could not be found. Observe the perfect man, and behold the upright: for his future is a happy future for the man of peace. But the transgressors are destroyed together: the future of the wicked is cut off. And 39 the salvation of the righteous is from the Lord: he is their strong-hold in the time of distress. And 40 the Lord helpeth them, and delivereth them: he will deliver them from the wicked, and save them; because they have put their trust in him.

PSALM XXXVIII.

¶ A psalm of David, to bring to remembrance. 1 O Lord, correct me not in thy wrath, nor chastise me in thy fury. For thy arrows have penetrated 2 into me, and thy hand presseth down upon me. There is no soundness in my flesh because of thy 4 indignation: there is no peace in my bones because of my sin. For my iniquities are passed over my 5 head, as a heavy burden; and they too heavy for me. Foul, corrupt are my bruises because of my folly. 6 I am bent double; I am bowed down to the utmost; 7 all the day long I go about full of grief. For my 8 loins are filled with a burning disease, and there is no soundness in my flesh. I am made faint and 9 crushed to the utmost: I cry aloud because of the groaning of my heart. Lord, before thee is all 10 my longing; and my sighing is from thee not hidden. My heart is restless, my strength hath left 11 me, and the light of my eyes—that also is no more with me. My lovers and my friends stand 12 aloof from my plague; and my kinsmen stand afar off. They also that seek after my life lay snares; 13 and they that wish for my mishap speak wicked falsehoods; and deceits do they devise all the day long. But I, as a deaf man, hear not; and I am 14 as a dumb man that cannot open his mouth. Thus 15 am I as a man that heareth not, and in whose mouth are no words of defence. For in thee, O 16 Lord, do I hope: thou wilt answer, O Lord my God. For I said, Perhaps they might rejoice 17 over me: when my foot slippeth, they might magnify themselves over me. For I am prepared 18 for (my) downfall, and my pain is continually before me. For I will tell of my iniquity; I will 19 be grieved because of my sin. But my enemies 20 are strong in life; and thameless are those that hate me wrongfully; They also that repay (me) 21 evil in lieu of good; they hate me bitterly because I pursue what is good. Forsake me not, O Lord: 22 O my God, be not far from me. Make haste to 23 help me, O Lord, my salvation.

PSALM XXXIX.

¶ To the chief musician, to Jeduthun, a psalm of 1 David. I said, I will guard my ways, that I sin 2 not with my tongue: I will guard my mouth with a muzzle, while the wicked is before me. I was 3 dumb in deep silence, I was quite still, even from (speaking) good; but my pain was greatly excited; My heart was hot within me, in my self 4 communing there burnt a fire: (then) spoke I with my tongue. Let me know, O Lord, my end, and 5 the measure of my days, what it is: I wish to know when I shall cease to be. Behold, measured 6 out with the span hast thou made my days; and my whole duration is nothing before thee: yea, as nothing but vanity doth every man stand here. Selah. As nothing but a shadowy image doth man 7 walk about, yea, for vanity only do all make a noise; he heappeth up his gains, and knoweth not who shall gather them. And now, what shall I 8 wait for, O Lord? my hope is in thee. From all 9 my transgressions deliver thou me: render me not the object of reproach of the worthless. I 10 was dumb, I opened my mouth; because thou hadst done it. Remove thou thy plague away from me: 11 from the blows of thy hand am I consumed. When 12 thou with corrections chastisest man for iniquity, the measure of his days, what it is: I wish to (speak by) the mouth; yea, nothing but vanity is every man. Selah Hear my prayer, O Lord, and 13 give ear unto my cry; be not silent at my tears; for a stranger am I with thee, a sojourner, like all my fathers. Leave off from me, that I may 14 recover strength, before I go hence, and am no more.

PSALM XL.

¶ To the chief musician, a psalm of David. 1 I had waited patiently for the Lord, when he inclined himself unto me, and heard my cry. And 2 he brought me up out of the noiseful deep, out of the miry clay, and he set up my feet upon a rock, making firm my steps. And he placed in my 3 mouth a new song, a praise unto our God: my will see it, and fear: and as they will sing in the Lord. Happy is the man that maketh the Lord 4 his trust, and turneth not unto the proud, nor such as stray aside unto lies. Many things hast 5 thou done, O Lord my God; thy wonderful deeds and thy thoughts toward us—there is none to be compared unto thee—will I tell and speak of, (though) they are too numerous to be counted.

PSAL XLIII. כג

שפטני אלהים ויריבה ריבי מני לא־חסיד מאיש מרמה א
 ועולה תפלטני: כִּדְאֵתָהּ אֵלֶיךָ מִנֵּי לִמָּה וְנִחַתְנִי לִמָּה ב
 לְדָר אֲתַחַלֵּךְ בְּלֶחֶם אוֹיְבֵי: שְׁלַח־אֲרֹכָךְ וְאִמְתַּךְ הָמָּה א
 וְעֵנִי וּבִיאֵנִי אֶל־דִּיר־קִדְשֶׁךָ וְאֶרְמֵשׁ־בְּנוֹתֶיךָ: וְאִבְוֹאֵהָ א
 אֶל־מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים אֶל־לֹאֵל שִׁמְחַת גִּיל וְאוֹדֶךָ בְּכִנּוּר
 אֱלֹהִים אֲלֶיךָ: מִדְּתַשְׁתַּחֲוֹתַי וְנִגְשֵׁי וּמִדְּתַהַמֵּי עַל־ה
 חֲתוּלֵי אֱלֹהִים כִּדְעִיד אֲדַעֵי וְיִשְׁמַעַת פִּנֵּי וְאֵלֶיךָ:

PSAL XLIV. מד

לִמְנַצֵּחַ לְבַנְיָמִן מִשְׁכִּיל: אֱלֹהִים | בְּאוֹנֵי שְׁמַעְנֵי א
 אֲבוֹתֵינוּ סִפְרוּ־לֵנוּ פִּעֲלֵי־פִלְעֵלֶת כִּמְהֵרָם כִּמֵּי קָדָם: אֲתָהּ ב
 דָּךְ יוֹם הַדְּרֹשֶׁת וְתִמְנַעַם תִּרְעַע לְאֵמִים וְתִשְׁלַחֵם: כִּי ב
 לֹא כִתְרַבְּם וְדִרְ־אֲרָץ חֲרוּבִים לֹא־הִוִּישִׁיעָה לָמוּ כִּי
 וּמִנֵּה וְתִרְדְּךָ וְאוֹר פְּנִיךָ כִּי רִצִּיתָם: אֲתִדְרֹתָא מִלְּפִי ה
 אֲלֹהִים צוּר יִשְׁוִיעוֹת עֲקֵבָךְ: בְּךָ צָרְנוּ וְנִגַּח בְּשִׁמְךָ לְבִים ב
 קָמִינוּ: כִּי לֹא בִקְשֵׁתִי אֲבָטָח וְחֲרַבִּי לֹא תוֹשִׁיעֵנִי: כִּי ב
 הִוִּשְׁעַתָּ מִצְרַיִם וּמִשְׁנֵאֵי וּמִבִּישׁוֹת: בְּאֱלֹהִים הִלַּחַט
 כִּלְדִּיּוֹם וְשִׁמְךָ | לְעִילֵם טַהַר סֵלָה: אֶרְאֶנְתָּהּ וְתִכְלִימֵנוּ *
 וְלֹא־תִצַּח בַּצְּבוֹאוֹתֵינוּ: תִּשְׁכַּבְנוּ אֲחֵיר מִצְרַיִם וּמִשְׁנֵאֵינוּ
 שְׁמוֹ לָמוּ: תִּתְנֶנּוּ כְּצֵאן מֵאֵבֶל וּבוֹנִים וְרִיתֵנוּ: תִּמְכַּר
 עֲמֻךְ בְּלֹא־דָן וְלֹא־דָבִיחַ בְּמִצְוֹתֵיךָם: תִּשְׁמַעַת חֲרַבְךָ ה
 לְשִׁכְנֵינוּ לַעַן וְלָלֵם לְסִבְיֹותֵינוּ: תִּשְׁמַעַת מִשָּׁל בְּנוֹתֵינוּ
 מִנֵּד רֹאשׁ בְּלֹא־מִים: כִּלְדִּיּוֹם כְּלִמְתִּי נִגְדִי וּבִשְׁתִּי פִנֵּי ב
 כִּסְתֵנוּ: מְקוֹל מִתְרַף וּמִתְקַף מִפְּנֵי אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם: כִּלְ־
 זֹאת בָּאתָנוּ וְלֹא שְׁכַחְךָ וְלֹא־שָׁקַחַת בְּבְרִיתֶךָ: לֹא־
 נִסַּג אֲחֵיר לִבֵּנוּ וְתַט אֲשֵׁרֵנוּ מִנֵּי אֲרָחָה: כִּי רִבִּיתָנוּ
 בְּמִקְוִים תִּמְנַעַם וְתִכַּסַּם עֲלֵינוּ בַצְּלִמּוֹת: אִשְׁ־שָׁחַתָּנוּ שִׁבֹם
 אֲלֵינוּ וְנִפְרַשׁ כְּפִינוּ לֹאֵל וְרִ: הֲלֹא אֱלֹהִים חֲרַבְנוֹתָת
 כִּי תֹאֵר דַּע עֲלֵמּוֹת לֵב: כִּי־שָׁלַחְךָ הִרְגֵנוּ כִּלְדִּיּוֹם
 נִחְשַׁבְנוּ כְּצֵאן מִבְּחָה: שְׁוֹדוּ וְלָמָּה תִישָׁן וְאוֹרֵי תִקְצֵרָה
 אֶל־תִּוְנֵנוּ לַנְּעִיחַ: לִמָּה פְנִיד חֲסִדֵיךָ תִשָּׁכַח עֲנֵנוּ וְלֹא־עֲנֵנוּ: הֵה
 כִּי שָׁחָה לְעַרְבֵי נִפְשֵׁנוּ הִבְדָּקָה לִשְׁמֵנוּ בְּמַנְנוּ: קוֹמָה עֲזַרְתָּהּ
 לֵנוּ וּפְדוּנוּ לְמַעַן חֲסִדֶךָ:

PSAL XLV. מה

לִמְנַצֵּחַ מוֹמֵר לְדָוִד: אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֶלְדֵּל בְּיוֹם הַדָּלָה א
 וְיִמְלִטוּ דָוִד: וְהִנֵּה | וְיִשְׁמְרוּ רִצְוֹנוֹ וְאִשֶׁר בְּאֲרָץ
 וְלֹא־תִחַדְוּוּ בְּנֶפֶשׁ אוֹיְבֵי: וְהִנֵּה יִסְעִדֵנוּ עַל־עַרְשֵׁוֹ דָוִד
 הַיְלֵל־מִשְׁכְּבוֹ הַפִּתְּחַת כְּחִלְיוֹ: אֲנִי אֲמַרְתִּי וְהִנֵּה הֵנִי רִפְאָה
 נִפְשִׁי כִּי־תִשְׁאֲתִי לָךְ: אוֹיְבֵי וְאִמְרוּ רַע לִמְתִּי יִמּוֹת
 וְאֶבֶד שְׁמִי: וְאִסְדָּא לְרֹאוֹת | שְׁאֵו דְבַר לְבוֹ יִקְבֹּד
 אֲנִי לִי יֵצֵא לְחַיִּים דְּבַר: וְחַר עַל־וְתִחַשְׁשׁוּ כִּלְ־שְׁנֵאֵי
 עַל־וְתִחַשְׁבוּ דָעָה לִי: דְּבַר־בְּלִילֵל יִצְקוּ בֹו וְאִשֶׁר שָׁכַב
 לֹא־יִוִּסֵּף לְקוֹם: נָם אִשֶׁר־שָׁלוּם | אֲשֶׁר־כִּסְתָתִי בֹו
 אִכְלֵ לֶחֶם הַגִּדִיל עַל־עֵקֵב: וְאֲתָהּ וְהִנֵּה תִקְבְּנִי
 וְאִשְׁלַמְתָּ לָהֶם: בְּזֹאת דַּעַתִּי כִּי־תִפְצַעַת כִּי כִי לֹא־רִצֵּי
 אוֹיְבֵי עַל־וְ: וְאֲנִי בְּחַמִּי תִמְכַּת כִּי וְתִצְבְּנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: ב
 כִּי־חַד וְהִנֵּה וְאוֹלָתִי יִשְׂרָאֵל מִהֲעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אֲמֵנוּ וְאֲמֵנוּ:

PSAL XLI. מא

לִמְנַצֵּחַ מוֹמֵר לְדָוִד: אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֶלְדֵּל בְּיוֹם הַדָּלָה א
 וְיִמְלִטוּ דָוִד: וְהִנֵּה | וְיִשְׁמְרוּ רִצְוֹנוֹ וְאִשֶׁר בְּאֲרָץ
 וְלֹא־תִחַדְוּוּ בְּנֶפֶשׁ אוֹיְבֵי: וְהִנֵּה יִסְעִדֵנוּ עַל־עַרְשֵׁוֹ דָוִד
 הַיְלֵל־מִשְׁכְּבוֹ הַפִּתְּחַת כְּחִלְיוֹ: אֲנִי אֲמַרְתִּי וְהִנֵּה הֵנִי רִפְאָה
 נִפְשִׁי כִּי־תִשְׁאֲתִי לָךְ: אוֹיְבֵי וְאִמְרוּ רַע לִמְתִּי יִמּוֹת
 וְאֶבֶד שְׁמִי: וְאִסְדָּא לְרֹאוֹת | שְׁאֵו דְבַר לְבוֹ יִקְבֹּד
 אֲנִי לִי יֵצֵא לְחַיִּים דְּבַר: וְחַר עַל־וְתִחַשְׁשׁוּ כִּלְ־שְׁנֵאֵי
 עַל־וְתִחַשְׁבוּ דָעָה לִי: דְּבַר־בְּלִילֵל יִצְקוּ בֹו וְאִשֶׁר שָׁכַב
 לֹא־יִוִּסֵּף לְקוֹם: נָם אִשֶׁר־שָׁלוּם | אֲשֶׁר־כִּסְתָתִי בֹו
 אִכְלֵ לֶחֶם הַגִּדִיל עַל־עֵקֵב: וְאֲתָהּ וְהִנֵּה תִקְבְּנִי
 וְאִשְׁלַמְתָּ לָהֶם: בְּזֹאת דַּעַתִּי כִּי־תִפְצַעַת כִּי כִי לֹא־רִצֵּי
 אוֹיְבֵי עַל־וְ: וְאֲנִי בְּחַמִּי תִמְכַּת כִּי וְתִצְבְּנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: ב
 כִּי־חַד וְהִנֵּה וְאוֹלָתִי יִשְׂרָאֵל מִהֲעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אֲמֵנוּ וְאֲמֵנוּ:

ספר שני

LIBER SECUNDUS.

PSAL XLII. מב

לִמְנַצֵּחַ מִשְׁכִּיל לְבַנְיָמִן: בְּאֵל תִּשְׁרֵי עַל־אִפְסַרְקִימֵנוּ א
 בֹן נִפְשֵׁי תִשְׁרֵי אֲלֶיךָ אֱלֹהִים: צְמָאָה נִפְשִׁי | וְלֹאֱלֹהִים
 לֹאֵל תִּי מִתִּי אֲבֹא וְאִרְאֵה פִנֵּי אֱלֹהִים: הַחֲדִילִי דַמְעֵתִי
 לְחֵם וְזִמָּה וְלִלְוָה בְּאִמְרֵי אֵל כִּלְדִּיּוֹם אֲתָהּ אֲלֶיךָ: ב
 אֵלֶה אֲוִכְרָהּ וְאִשְׁפָּה עַל־וּנִפְשִׁי כִי אֶעֱבֹר בְּסֶדֶךְ אֲדִים
 עֲרִיבֹת אֲלֵהֶם כְּבוֹלֵרְנָה וְתוֹדָה הִמְנוּ חֲזֵנוּ: מִדְּרִי
 תִשְׁתַּחֲוִי וְנִפְשִׁי וְתַחֲמִי עַל־הַחֲדִילִי אֲלֹהִים כִּי עוֹד
 אֲדַעֵי תִשְׁוִיעוֹת פִּנֵּנוּ: אֲלֵהֵי עַל־נִפְשִׁי תִשְׁתַּחֲוֵה עַל־כֵּן
 אֲסַרְךָ מִצְרַיִם וְהִנֵּה וְתִרְמַזִּים מִדְּרֵ: תִרְוִם אֵל־
 תִּרְוִם קוֹרָא לְקוֹל צְבוֹרָךְ כִּלְ־מִשְׁבְּרֶךָ וְלִלְדֵךְ עַל־עֲבָרֵי:
 וְזִמָּה וְצוּרָה וְהִנֵּה וְחִסְדֵּךְ וְכִלְוָלָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלֵה לֹאֵל
 הַיְ: אוֹמְרָהּ | לֹאֵל סִלְעֵי לִמָּה שְׁכַחְתִּי לְמַדְרֵתֶךָ אֲלֵךְ
 בְּלֶחֶם אוֹיְבֵי: כִּרְצַח | בְּלַמְמוֹתֵי חֲפִצֵי צוֹרֵי בְּאִמְרָם
 אֵלֶי כִּלְדִּיּוֹם אֲתָהּ אֲלֶיךָ: מִדְּתַשְׁתַּחֲוִי וּנִפְשִׁי וּמִדְּ־
 תַהַמֵּי עַל־הַחֲתוּלֵי אֱלֹהִים כִּדְעִיד אֲדַעֵי וְיִשְׁמַעַת פִּנֵּי וְאֵלֶיךָ:

PSAL XLV. מה

לִמְנַצֵּחַ עַל־שְׁשֻׁנִים לְבַנְיָמִן מִשְׁכִּיל שִׁיר יְהוֹדָתִי: א
 דָּחַשׁ לְבוֹ | וְדָבַר טוֹב אִמְרֵ אֲנִי מִמְּשִׁי לְמִלְךָ לְשׁוֹנֵי עֲטוֹ
 סוֹפֵר מְהִיר: וְפִלְפִּת מִבְּנֵי אֲדָם תִּצַּק חֵן בְּשִׁפְחוֹתֶיךָ
 עַל־כֵּן בְּרַכְךָ אֱלֹהִים לְעוֹלָם: חֲסִידֵיךָ חֲרַבְךָ עַל־רֶגֶל גְּבוּר
 הַיְוִדֵךְ תִּתְרַבֵּךְ: תִּתְרַבֵּךְ | וְצִלַּח רִכְבֵּךְ עַל־בְּרִיאֲתֵי וְעִנְדָה
 צִדְקָה וְתוֹרַת נְדָאוֹת: מִיְמֵךָ: חֲצִדֵךְ שְׁטִימִים צְמִים תִּחַתְךָ
 וְפִלֵּו כִּלְבֵב אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ: כִּסְאֶךָ אֱלֹהִים עוֹלָם וְעוֹלָם וְעוֹלָם
 מִשְׁרֵו שְׁבֵט מַלְכוּתֶךָ: אֲתָבֵת צִדְקָה וְתִשְׁנֵאֵי רִשְׁעֵי־עַל־
 כֵּן | מִשְׁחָד אֲלֵהֶם אֲלֶיךָ עִמִּי שְׁשׁוֹן מִחֲבֵרֶךָ: כִּי ב
 וְאֲהַלּוֹת רִצְעוֹת כִּלְ־בְרִיתֶךָ מִדְּתִכְלֵי שְׁוֹ מִנֵּי שְׁמַחֲדֶךָ:
 בְּעוֹת מְלָכִים בְּיִתְרוֹתֶיךָ נִצְבָה שְׁגֵל לִימֵךָ כִּבְתָם אוֹפִיר:
 שְׁמַעֲרִיבֹת וְרֵא וְתִמִּי אוֹנֶה וְשִׁכְחֵי עֲמֶךָ וּבִית אוֹבֵדֶי:
 וְתַחֲוֵי הַמֶּלֶךְ וּפְנֵךְ כִּי רֵוֵא אֲנִיךָ וְהַשְׁתַּחֲוִיִּלּוּ: וּבִית־
 צֹר | בְּמִתְרָה פְּנִיד וְחֲדָלֵי עֲשִׂירֵי עָם: כִּלְ־כִּבְוִיָּה בְּתִמְלֵךְ־

7 sacrifice and meat-offering thou desirest not—ears hast thou hollowed out unto me—burnt-offering and 8 sin-offering thou demandest not. Then said I, Lo, I come; in the roll of the book this is written 9 down for me; To fulfil thy will, O my God, do I 10 desire; and thy law is within my heart. I announce (thy) righteousness in the great assembly; lo, I will not refrain my lips. O Lord, thou well 11 knowest it. Thy righteousness have I never hidden within my heart; thy faithfulness and thy salvation have I spoken of openly; I have not concealed thy kindness and thy love; thou be to I 12 great assembly. Do thou, O Lord, not withhold thy mercies from me: let thy kindness and thy 13 truth continually watch over me. For evils without number have compassed me about; my iniquities have overtaken me, so that I am not able to see; they are more numerous than the hairs of my head; and my courage hath forsaken me. 14 Be pleased, O Lord, and hear me; O my God, hasten 15 to my help. May those be made ashamed and put to the blush together that seek after my soul to take her away: let them be driven backward and 16 be confounded, that wish for my mishap. May they be astonished in consequence of their shame 17 that say unto me, Aha, aha! (But) may all those that seek thee be glad, and rejoice in thee; may they say continually, The Lord be magnified,— 18 those that love thy salvation. But though I be poor and needy, the Lord will think of me; my help and my deliverer art thou; O my God, delay not.

PSALM XLI.

¶ To the chief musician, a psalm of David, I Happy is he that careth for the poor; on the day 2 of evil will the Lord deliver him. The Lord will 3 preserve him, and keep him alive; he shall be made happy on the earth; and thou wilt not de- 4 liver him unto the revivings of desire, and pun- 5 mies. The Lord will sustain him upon the bed 6 of painful disease; thou changest all his couch in his sickness. I said, Lord, be gracious unto me; 7 heal my soul; for I have sinned against thee. My 8 enemies speak evil of me. When will he die, and his name perish? And if he come to see (me), he 9 speaketh falsely; his heart gathereth wickedness to itself; he goeth abroad (and) speaketh it. Alto- 10 gether whisper against me all that hate me; agas- 11 t me do they devise my injury. "His goddess' deed 9 (say they) is poured out over him: as he lieth there he will never more rise up again." Yea even the 10 man that should have sought my welfare, in whom I trusted, who eateth my bread, hath lifted up his heel against me. But thou O Lord, be grac- 11 ious unto me, and raise me up, that I may requite it unto him. By this do I know that thou art 12 pleased with me, that my enemy doth not tri- 13 umph over me. But as for me, thou upholdest 14 me in my integrity, and placest me before thy presence for ever. Blessed be the Lord the God 14 of Israel from everlasting, and to everlasting. Amen, and Amen.

BOOK SECOND

PSALM XLII.

1 ¶ To the chief musician, a Maskil, for the sons 2 of Korach. As a heart panteth after brooks of water, so panteth my soul after thee, O my God. 3 My soul thirsteth for God, for the living God: when shall I go (again) and be seen in the pres- 4 ence of God? My tears have been my food day and night; because men say unto me all the day, 5 Where is thy God? These things will I remember, and pour out my soul in me: how I was wont to pass along amidst the multitude, journeying with them as a pilgrim to the house of God, with the 6 voice of joyous song and thanksgiving, among the festive throng. Why art thou cast down, O my soul, and disquieted in me? Hope thou in God; for I shall yet thank him, because of the salvation 7 of his countenance. O my God, my soul is cast down within me: therefore will I remember thee from the land of the Jordan, and from the peaks 8 of Chermion, from the low mount. Deep calleth unto deep at the noise of thy waterfalls: all thy 9 waves and thy billows have passed over me. In the daytime the Lord will command his kindness, and in the night his song shall be with me, as a 10 prayer unto the God of my life. I will say unto God, my rock, why hast thou forgotten me? why must I walk sorrowed, under the oppression of 11 mine enemy? It is as death in my heart, when my assailants reproach me; when they say unto me all the day, Where is thy God? Why art thou cast 12 down, O my soul? and why art thou disquieted within me? Hope thou in God; for I shall yet thank him, the salvation of my countenance, and my God.

PSALM XLIII.

1 ¶ Judge me, O God, and plead my cause against an ungodly nation: from the deceitful and unjust man do thou deliver me. For thou art the God of my fortress; why hast thou abandoned me? why must I walk about grieved under the oppression of the enemy? Send thou thy light and thy truth, these shall guide me; they shall bring me unto 2 thy holy mountain, and to thy dwellings. That I may go unto the altar of God, unto God the joy of my gladness; and that I may thank thee upon 3 the harp, O God, my God. Why art thou cast down, O my soul? and why art thou disquieted within me? Hope thou in God; for I shall yet thank him, the salvation of my countenance, and my God.

PSALM XLIV.

1 ¶ To the chief musician, for the sons of Korach, 2 a Maskil. O God, with our ears have we heard, our fathers have told us, deeds which thou hast 3 done in their days, in times of old. Thou, with thy hand, didst indeed drive out nations, and 4 plant them; thou didst ill-treat people, and cause them to spread out. For not by their sword did they obtain possession of the land, and their own arm brought them no victory; but thy right hand, and thy arm, and the light of thy countenance, 5 because thou hadst given them thy favor. Thou art my King, O God: ordain salvation for Jacob. 6 Through thee will we put down our assailants; through thy name will we tread under foot our opponents. For not in my bow will I trust, and 7 my sword shall not help me. But thou helpest us

against our assailants, and those that hate us 2 thou rutesst to shame. Of God we boast all the 3 day, and to thy name will we give thanks for ever. Selah. But (now) thou hast heard, and 4 put us to the blush, and goest not forth with our armies. Thou causest us to turn back from 5 before our assailant; and they who hate us take spoil for themselves. Thou givest us up like 12 sheep for food, and among the nations hast thou dispersed us. Thou sellest thy people for no value, 13 and acquirest no gain by the price. Thou rene- 14 ges us, and we are reproach to our neighbors, a scorn and a derision to those that are round about us. Thou 15 renderest us a by-word among the nations, a shaking of the head among the people. All the day 16 is my disgrace before me, and the shame of my face covereth me; Because of the voice of him that 17 reproacheth and blasphemeth; by reason of the enemy and him that seeketh vengeance. All this 18 is come over us, yet have we not forgotten thee; nor have we dealt falsely by thy covenant; Our 19 heart is not moved backward, nor hath our step turned aside from thy path: Even when thou didst 20 crush us in the abode of monsters, and cover us with the shadow of death. If we had forgotten the 21 name of our God, or spread forth our hands to a strange god: Would not God search out this? 22 he knoweth the secrets of the heart. But for 23 thy sake are we slain all the day; we are counted as flocks (destined) for slaughter. Awake, where- 24 fore wilt thou sleep, O Lord? arise, abandon us not for ever. Wherefore wilt thou hide thy 25 face, wilt thou forget our misery and our oppres- 26 sion? For our soul is bowed down to the dust; 27 our body cleaveth unto the earth. Arise unto our help, 28 and redeem us for the sake of thy kindness.

PSALM XLV.

¶ To the chief musician upon Shoshannim, by 1 the sons of Korach, a Maskil, a song of love. My heart swelleth with a good speech; I say, 2 "My works shall be for the king," my tongue is the pen of a ready writer. Thou art more fair 3 than the children of men; grace is poured out over thy lips; therefore hath God blessed thee for ever. Gird thy sword upon thy thigh, O mighty 4 one, (it is) thy glory and thy majesty; Yea, 5 it is thy majesty; be prosperous, ride along for the cause of truth and meekness and righteousness; and fearful things shall thy right hand teach thee. Thy sharpened arrows—people will fall down 6 near thee (they will enter) into the heart of the king's enemies. Thy throne, given of God, endureth for ever and ever: the sceptre of equity is the sceptre of thy kingdom. Thou lovest righteousness, and 7 hatest wickedness; therefore hath God, thy God, anointed thee with the oil of gladness above thy associates. Of myrrh, and aloes, and cassia are 8 (fragrant) all thy garments: out of palaces of ivory have they made thee joyful with the sound of music. Kings' daughters are among thee, 9 near thee: the queen standeth on thy right hand in fine-gold of Ophir. Hearken O daughter, and lock, 10 and incline thy ear, and forget thy own people, and thy father's house: Then will the king long for 11 thy beauty; for he is thy lord; and bow thyself to him. And the daughter of Tyre shall be there with 12 a gift; the rich among the people shall entreat thy favor. All gloriously attired awaiteth the king's 14

PSAL XLIX. מט

למנצח לבני־קרח מומר: שמעו־נא את כל־העמים
 האזינו לְיִשְׁבֵי הַלֵּל: נסבֵּנוּ אִם נִסְבִּירֵאִישׁ יָחַד
 לְשִׁיר וְאִבְיוֹן: פִּי יִדְבֵר חֲכָמֹת וְהִטַּת לִבִּי חֲבוּתִי:
 אֵתָה לְיִשְׁרָאֵל אֲנִי אֶפְתָּח כְּכֹנֵן חֲדָתִי: לִמָּה אֵרָא
 כִּי־מִי רַע עֵין עֵבֵר יִסְבִּי: הַבְּשִׁיחַים עֲלִיחִילָם וְכַרְבִּי
 עֲשָׂה־ם תִּהְלֵלוּ: אֵח לֹא־פָדָה פָּדָה אִישׁ לֹא־תָן
 לְאֱלֹהִים כְּפָרוֹ: וְכִךְ פָּדִינוּ נַפְשֵׁם וְתִלֵּל לְעוֹלָם: וְיָחַד
 עוֹד לְצַח לֹא יִרְאֶה הַשְּׁחַת: כִּי יִרְאֶה חֲכָמִים יָמֵתוּ:
 יָחַד כִּסֵּל וְכֶסֶד אֲבָדוּ וְעוֹבֵד לְאֲחֵרִים חִלָּם: קִרְבָּם
 בְּחַיָּמוֹ וְלַעֲלִים מִשְׁכַּנְתָּם לְדוֹר וָדָר קָרָא כְּשִׁמְתָם עַל־
 אֲרָמֹת: וְאָדָם בִּיקֵר בְּלִיָּעִין נִמְשָׁל כְּבַהֲמוֹת נִדְמוּ:
 וְהַיָּרְדָּם כִּסֵּל לִמֹּ וְאֲחֵרֵיהֶם בְּפִדְתָּם רֵצָה סֵלָה: כִּצְאוֹ
 לְשִׁאוֹל שֵׁתוּ מֵת דַּעַם וְיָדוּ דָם יִשְׂרָאֵל: וְלִכְרֵךְ וְצִלְמֵם
 לְבַלּוֹת שִׁאוֹל מִזֶּבֶל לוֹ: אֲדֹ־אֱלֹהִים יִפְדֶּה־נַפְשִׁי מִיָּד
 שִׁאוֹל כִּי יִקְחֵי סֵלָה: אֲלֹמֶרְא כִּי־עֲשֶׂר אִישׁ כִּי
 יִרְדֶּה בְּבֹד בִּיתוֹ: כִּי לֹא בְמֹתוֹ יִקַּח הַכֵּל לְאֲרִיֵד
 אֲחֵרָיו כְּבוֹדוֹ: כִּי־נִפְשׁוּ בַחַיִּי וְיִכְדֵּךְ וְיִדְבֵּךְ כִּי־תִשָּׁבֵב לְךָ:
 חֲבֹא עַד־דוֹר אֲבוֹתָיו עַד־נֶצַח לֹא יִרְאֶה־אֹרֶךְ: אִם־בִּיקֵר
 וְלֹא יִבֵּן נִמְשָׁל כְּבַהֲמוֹת נִדְמוּ:

PSAL L. נ

מומר לאֲסַפָּה אל אֱלֹהִים דִּעָה דָבַר וְקָרָא אֲרָץ מְמוֹרָח
 שָׁמַשׁ עַד־מִבְּאוֹ: מִצִּיּוֹן מִכְּלֵל־פִּי אֱלֹהִים הוֹפִיעַ:
 וְיָא אֱלֹהֵי וְאֲלֵ־תִרְשָׁ אֲשֶׁר־לִפְנֵי תֹאכַל וְסִבִּיּוּ נִשְׁעֶה
 מִאֹר: וְקָרָא אֱלֹהֵשָׁמַם מִיָּל וְאֲלֹהֶ־אֲרָץ לְדָן עַמּוֹ:
 אֲסַפְּרִי חֲסִדֵי בְרִיתִי בְרִיתִי עֲלִיבָחַת: נִגְדוּ שְׁמִים
 צִדְקוֹ כִּי־אֱלֹהִים וְשֹׁפֵט הוּא סֵלָה: שִׁמְעָה עַמִּי וְאֲדַבְּרָה
 יִשְׂרָאֵל וְאֶעֱדֶה בְךָ אֱלֹהִים אֲלֹמֶרְךָ אָנֹכִי: לֹא עַל־
 וְכִסְדְּךָ אֲכִסְדְּךָ וְעוֹלָמְךָ לִנְגִי חֲסִדִּי: לֹא־אֶפְתָּח מִבֵּיתִךָ
 כִּי מִמְּכֹלֵאֲתֶיךָ עֲתוּדִים: כִּי לִי כִלְתוֹת־יָעַר בְּהַמּוֹת
 בְּרִירֵ־אֶלְפִי: דַּעַתִּי כִּלְעוֹף הַרִים וְתוֹ שִׁדֵי עַמִּי: אִם־
 אֲרַעֵב לֹא־אֲמַר לְךָ כִּי לִי חֲבַל וּמִלְּאָה: הַאֲנֹכֵל בְּשֶׁר
 אֲבִירִים וְתָם עֲתוּדִים אֲשֶׁתִּי: וְכֹחַ לֹאֱלֹהִים תִּתְּנֶה וְשִׁלְמֵם
 לְעִלְיוֹן וְנִדְרֵי: וְקִרְאֵי כִּי־ם צִדָּה אֲחַלְצֶה וְהַכְּבִדְתֵּי:
 וְלִדְשֵׁוּ וְאִמֵר אֱלֹהִים מִדִּלְךָ לְסַפֵּר תְּהֵן וְחַשָּׁא בְרִיתִי
 עֲלֵ־רִשְׁפִי: וְאֵתָה שְׁעָתָה מִסֵּר וְחַשְׁלֶךָ דְבַר־י אֲחֵרְךָ:
 אִם־דָּאִיתִּי נָבַח וְתִרַם עַמִּי וְתָם מְנַאֲפִים חֲלָקֶיךָ: סִיד שְׁלֵחַת
 בְּרַעֲיָה וְלִשְׁנֵי עֲמֻדֵי מִרְיָה: הַשֵּׁב בְּחֵדְךָ חֲבִירִי
 בְּכָדֶךָ אֲמַרְךָ חֲסִדֶ־פִי: אֵלֶה עֲשִׂיתִי וְתִהְיֶה־שִׁמִּי דַמִּית בְּיָדֵךָ
 אֲתוֹךְ כְּמִיךָ אֲבִיקֶךָ וְאֶעֱרַבֶּה לְעֵינֶיךָ: כִּי־עַמִּי אֵתִי
 שְׁכַתִּי אֵלֶיהָ שְׂאֵרָפָה וְאִין מִצִּיל: וְכֹחַ חֲסִדֶּךָ יִכְבְּדֵנִי
 וְשֵׁם יִרְדֵּךְ אֲרָאֵי בִישַׁע אֱלֹהִים:

א פְּנִיָּה מִשְׁבֻּצוֹת וְתֵב לְבִישׂוּהָ: לְרַקְמֵת הַיֵּבֶל לְמִלְךָ
 ב תַּחְלוֹת אֲחֵרֶיהָ רַעֲוִתָּהּ מִבְּאוֹת לְךָ: הַיֵּבֶלְהָה בְּשִׁמְתָהּ
 ג וְגִל תְּבוֹאֲתָהּ בְּתִיבֵל מִלְךָ: תַּחַת אֲבִתְךָ דִּעוּ כְּנֹד
 ד תְּחִיתֵמוּ לְשִׂרִים כְּבִלְהֶ־אֲרָץ: אֲוִיבֶרָה שְׁמֶךָ כְּבִלְדֵּר
 ה וְדָר עֲלֵיבֶן עַמִּים יִתְרוֹדֵךְ לְעֵלָם וְעַד:

PSAL XLVI. מו

למנצח לבני־קרח על־עֲלִמּוֹת שִׁיר: אֱלֹהִים לֵנו מְחַסֶּה
 וְעוֹ נִוְרָה בְּצִדּוֹת נִמְצָא מִאֹד: עֲלֵיבֶן לֹא־יִרְאֶה בְּהַמֵּר
 א אֲרָץ וּכְמִטַּת הַרִים כָּל־מִים: דִּמּוּ חֲמָרוּ מִיָּמֵי וְדַעֲשׂוּ
 ג הַרִים וּכְמִטַּת סֵלָה: נִדָּר פִּלְטוּ וְשִׁמּוּ עַד־אֱלֹהִים
 ד קִדְשׁ מִשְׁבַּע עֲלִיוֹן: אֱלֹהִים בְּרַבְרָבָה כִּלְתַּמֶּשׁ עֲוֹרָה
 ה אֱלֹהִים לַפְּנֵת בְּכֹר: הַמּוֹ נִים מִמְּלִכּוֹת תָּן בְּקוֹלֵךְ
 ו תְּמוֹג אֲרָץ: וְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁבֻּבֵ־לֵנו אֲלֵךְ יַעֲקֹב
 ז סֵלָה: לְכִרְחֹו מִפְּעֻלוֹת יְהוָה אֲשֶׁר־שָׁם שִׁמַּת בְּאֲרָץ:
 ח מִשְׁבֵּית מִלְחָמוֹת עֲדִקְצֶה הָאֲרָץ קִשַׁת יִשְׂבֵר וְקִצְץ חַיַּת
 ט עֲלִלוֹת יִשְׂרָף קָאֵשׁ: הַרְפוּ וְדַע כִּי־אָנֹכִי אֱלֹהִים אֲרוֹם
 י כְּעוֹם אֲרוֹם בְּאֲרָץ: וְהִנֵּה צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁבֻּבֵ־לֵנו אֲלֵךְ
 יא יַעֲקֹב סֵלָה:

PSAL XLVII. מז

למנצח לבני־קרח מומר: כִּלְהַעֲמִים חֲקִמְרָה הַרְעוּ
 א לְאֱלֹהִים בְּקוֹל תְּהִי: כִּי־רַעֲוִה עֲלִיוֹן נוֹרָא מִלְךָ נִחַל עַל־
 ב כִּלְהַ־אֲרָץ: וְדָבַר עַמִּים תַּחְתֵּיתִי וְלֹאֲמִים תַּחַת רַגְלֵי:
 ג כְּבִהְרֵ־לֵנו אֲחִינְחֵלְתֵנו אֵח נֹאן יַעֲקֹב אֲשֶׁר־אֲרַב סֵלָה:
 ד עֲלֶה אֱלֹהִים בְּתוֹרֵהָ יְהוָה בְּקוֹל שׁוֹפָר: וְיָמְרוּ אֱלֹהִים
 ה וְיָמְרוּ וְיָמְרוּ לְמַלְכֵנו וְיָמְרוּ: כִּי מִלְךָ כִּלְהֶ־אֲרָץ אֱלֹהִים
 ו וְיָמְרוּ מִשְׁכִּיל: מִלְךָ אֱלֹהִים עַל־נִים אֱלֹהִים יִשׁוּב עַל־
 ז כְּסֵא קִדְשׁוֹ: נְדִיבֵי עַמִּים וְנֹאֲסָפוּ עִם אֲלֵנוּ אֲבִרְתָּם כִּי
 ח לְאֱלֹהִים מְנִי־אֲרָץ מִאֹד נַעֲלָה:

PSAL XLVIII. מח

א שִׁיר מוֹמֵר לְבִנְיָמִן: נִחַל דִּעָה וּמִחֲלָל מִאֹד בַּעִיר
 ב אֱלֹהֵינוּ תִרְקַדְשׁוּ: יִפֶּה טוֹף מִשׁוֹשׁ כִּלְהַ־אֲרָץ תִּרְצִינוּ
 ג וְכַתִּי עֲצוֹן קָרַח מִלְךָ רַב: אֱלֹהִים בְּאֲרַמְטֻתֶיהָ נִדְעָה
 ד לְמִשְׁבֵּב: כִּרְדֵּנָה הַמְּלָכִים עֲטוּדוֹ עֲבָרוּ חֲדָו: הַמֵּה רֵא
 ה כֹּחַ הַמְּדוּ וְנִהְלֵו נַחְפוֹ: רַעֲוִה אֲתוֹנָתָם שֵׁם חוֹל כִּי־יִלְדֶה:
 ז בְּרִית קְדִים חֲשִׁבֵר אֲנִיתוּ תִרְשִׁישׁ: כִּי־אֲשֶׁר שְׁמַעְנוּ
 ח כֹּחַ רֵאִיתִי בַּעִיר וְיִתְדֶ־צְבָאוֹת בַּעִיר אֲלֵנוּ אֱלֹהִים יִבְנֶנָּה
 ט עַד־עוֹלָם סֵלָה: דַּמִּטַּת אֱלֹהִים חֲסִדְךָ בְּכָרֵב הַיֵּבֶלְךָ:
 י בְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים כֹּחַ תַּחְלִתְךָ עֲלִיבְּאֲרָץ צִדְקָה מִלְּאָה
 יא מִיָּמֶיךָ: יִשְׁמַח וְתִרְצִינוּ תְּהִלַּת־כְּבוֹד יְהוָה לְמַעַן
 יב מִשְׁפָּטֶיךָ: שֵׁם צִוּוּ וְתִקְוָה סִפְרוּ מִנְּלִיָּה: שִׁוּ
 יג לְבַבְּם לְחִילָה פִּסְעוּ אֲרַמְטֻתֶיהָ לְמַעַן חֲסִפֶּה לְדוֹר
 יד אֲחֵרִין: כִּי זֶה וְאֱלֹהִים אֱלֵהֵנוּ עוֹלָם וְעַד הוּא יִתְנַחֵם
 טו עֲלֵמֹתוֹ:

daughter in the inner chamber; of wrought gold is her garment. In embroidered clothes will she be brought unto the king; virgins that follow her, her companions, are brought unto thee. They are led forth with rejoicings and gladness, they enter into the palace of the king. Instead of thy fathers shall be thy children; thou wilt appoint them as princes in all the land. I will make thy name to be remembered in all generations; therefore shall the people praise thee for ever and ever.

PSALM XLVI.

1 ¶ To the chief musician: by the sons of Korach, 2 upon 'Alamoth, a song. God is our protection and strength, a help in distresses, very readily found. 3 Therefore will we not fear, even when the earth is transformed, and when mountains are moved 4 into the heart of the seas; (When) the waters thereof roar and foam, when mountains quake 5 before h's majesty. Selah. (There) is a river, its rivulets cause to rejoice the city of God, the sanctuary of the dwellings of the Most High. God is in her midst; she shall not be moved; God will ever help her, at the dawning of (her) morning. 7 Nations rage, kingdoms are moved; he letteth his 8 voice be heard, the earth melteth away. The Lord of hosts is with us; a defence unto us is the God 9 of Jacob. Selah. Come, look at the deeds of the 10 Lord, who hath made desolations on the earth. He causeth wars to cease unto the end of the earth; he breaketh the bow, and cutteth the spear in 11 pieces; he burneth wagons in the fire. Leave off, and know that I am God: I will be exalted among 12 the nations, I will be exalted on the earth. The Lord of hosts is with us; a defence unto us is the God of Jacob. Selah.

PSALM XLVII.

1 ¶ To the chief musician, a psalm for the sons of 2 Korach. All ye people, clap your hands; shout 3 unto God with the voice of triumph. For the Lord is most high, fear-inspiring; he is a great king 4 over all the earth. He will subdue people under 5 us, and nations under our feet. He will choose for us our inheritance, the excellency of Jacob 6 which he loveth. Selah. God ascendeth amid a triumphant shout, the Lord, amid the sound of the 7 cornet. Sing praises to God, sing praises; sing 8 praises unto our King, sing praises. For God is King of all the earth: sing ye praises with under- 9 standing. God reigneth over the nations; God sitteth upon his holy throne. The nobles of the 10 people are gathered together, (to be with) the people of the God of Abraham; for unto God belong the shields of the earth: he is greatly exalted.

PSALM XLVIII.

1 ¶ A song and psalm by the sons of Korach. 2 Great is the Lord, and highly praised in the city 3 of our God, (in) his holy mountain. A beautiful district, the joy of the whole earth, is mount Zion, the farthest north, the city of the great King. 4 God is become known in her palaces as a defence. 5 For, lo, the kings were assembled, they are passed 6 away together. They indeed saw—and so they were astonished; they were terrified, they were 7 confounded. Trembling seized on them there, pain, 8 as on a woman in travail. With the east wind 9 thou breakest the ships of Tharshish. As we have heard, so have we seen (it) in the city of the Lord of hosts, in the city of our God: God will 10 establish it for ever. Selah. We have reflected on thy kindness, O God, in the midst of thy temple. 11 As thy name is, O God, so is thy praise over the ends of the earth: of righteousness is thy right 12 hand full. Let mount Zion rejoice, let the daughters of Judah be glad, because of thy judgments. 13 Compass Zion about, and walk round about her; number her towers. Direct your mind to her outer wall, mark carefully her palaces: in order that 14 ye may tell it to the latest generation. For this One is God, our God for ever and ever: he will be our guide even unto death.

PSALM XLIX.

¶ To the chief musician, by the sons of Korach, 1 a psalm. Hear this, all ye people; give ear, all 2 ye inhabitants of the perishable world: Both the 3 sons of the low and the sons of the high, rich and needy, altogether. My mouth shall speak 4 wisdom; and the meditation of my heart shall be of understanding. I will incline my ear to a par- 5 able: I will open with the harp my riddle. Wherefore should I fear in the days of evil, when 6 the iniquity of my oppressors encompasseth me?—Of those that trust in their wealth, and boast 7 themselves of the multitude of their riches? No 8 one can in any wise redeem his brother, nor can he give to God redemption money for himself; 9 For the ransom of their soul is too costly, and it 10 is omitted for ever. And should he still live for 11 ever? not see the pit? For he must see that wise 12 men die, that together the fool and the brutish person perish, and leave to others their wealth. 13 Their inward thought is, that their houses are 14 to be for ever, their dwelling-places, from generation to generation; they call them by their own 15 names in (various) countries. Nevertheless man 16 in (his) splendor endureth not: he is like the beasts (that) perish. This is their way, their 17 folly: yet their posterity will take pleasure in their sayings. Selah. Like flocks are they thrust into 18 the nether world; death will feed them; but the upright shall have dominion over them in that 19 morning; and their form wasteth away in the nether world, (taken away) from their own dwelling. 20 But God will redeem my soul from the power of the nether world; for he will take me away. Selah. 21 Be not thou afraid when a man becometh rich, 22 when the glory of his house is increased; For 23 when he dieth he can take nothing away; his glory will not descend after him. For though he bless 24 his soul during his life, and men praise thee when thou doest well to thyself. She shall go to 25 the generation of his fathers, unto eternity will these never see light. Man, though in splendor, 26 who understandeth not, is like the beasts that perish.

PSALM L.

¶ A psalm of Assaph. The God of gods, the Lord, 1 speaketh, and calleth the earth, from the rising of the sun unto his setting. Out of Zion, the per- 2 fection of beauty, God shineth forth. Our God 3 is coming, and will not keep silence: a fire devoureth before him, and round him there rageth 4 a mighty storm. He will call to the heavens 5 above, and to the earth, to judge his people. 6 "Gather together unto me my pious servants, 7 who make a covenant with me by sacrifice." And 8 the heavens tell of his righteousness; for God is judge himself. Selah. "Hear, O my people, 9 and I will speak; O Israel, and I will testify against thee: God, thy God, am I. Not because 10 of thy sacrifices will I reprove thee; and thy burnt-offerings are continually before me. I will not 11 take a bullock out of thy house, nor he-goats out of thy folds. For mine are all the beasts of the 12 forest, the cattle upon a thousand mountains. I 13 know all the fowls of the mountains: whatever moveth on the fields is with me. If I were hungry, 14 I would not say it to thee; for mine is the world, and what filleth it. Do I eat the flesh of fatted 15 bulls, or drink the blood of he-goats? Offer unto 16 God thanksgiving; and pay unto the Most High thy vows; And call on me on the day of dis- 17 tress: I will deliver thee,—and so wilt thou glorify me." But unto the wicked God saith, "What hast 18 thou to do to relate my statutes, and why bearest thou my covenant upon thy mouth? And yet thou 19 hast instruction, and castest my words behind thee. When thou seest a thief, then art thou 20 pleased with him, and with adulterers hast thou thy portion. Thou lovest loose thy mouth with 21 evil, and thy tongue frameth deceit. Thou sittest 22 and speakest against thy brother; against thy own mother's son thou utterest slander. These things 23 hast thou done, and I kept silence: thou didstween that I am like thyself; (but) I will reprove thee, and set it in order before thy eyes." Do 24 but reflect on this, ye that forget God, lest I 25 tear (you) in pieces, with none to deliver. Whoso 26 offereth thanksgiving glorifieth me: and to him that ordereth his course aright, will I show the salvation of God.

נפשי: ישוב נרע לשרר באמתך הצמחתם: בנדבך
 אובחתיך אודה שמך יהיה כישוב: כי מקדצרה
 הצילני ובאיבי ראתה עיני:

PSAL LV.

למנצח בנינת משכיל לדוד: האזינה אלהים תפילתי
 ואלתתעלם מתחתי: הקשבה לי ונני ארד בשיחי
 ואחיה: מקול אונב מפני ענת רעני כדמישו על און
 ובאף יטטמוני: לבי ותיל בקרבי ואימת פיות נפלו
 עלי: רצה ורעד יבא בי ותכפני פלצות: ואמר מיר
 ותדלי אבר ביניה אטפה ואשכנה: הנה ארחיק נד
 אלק במדבר סלה: אחישה מפלט לי מרוח סערה
 מסערה: בלע ארני פלג לשונם כיראתי המס ורוב בעיר:
 זמם וללה יסובבה עליומתי ואון ועמל בקרבה:
 תות בקרבה ולא ימיש מרחבה תך ומרמה: כי לא
 אונב ורפני ואשא לאימנאני עלי הגדל ואפתר ממני:
 ואתה אנש כערכי אלופי ומדעי: אשר ארדו ממתי
 סוד בבית אלהים תגדך בקוש: ישמעת ו עלמי נדו
 שאל היום כדעשות כמערכם בקרבם: אי אלאהים
 אקרא ויהי וישגיני: ערב ובקר וצהרים אשיחור
 ואתה תשמע קולי: פדה בשלום גפשי מקדבילי כר
 ברבים היו עמדי: ישמעו אל ונעם וישב קדם סלה
 אשר אין חלפיות למו ולא דאו אלהים: שלח ידו
 בשלמי חלל ברתו: חלקו ומקמאת פיו וקרבלו רבו
 דקרו בשמו והמה פתחת: השלך עליהו והקף
 תואי כלכלך לאיתן לעולם מט לצדיק: ואתה אלהים
 תודדם לבאר שחת אנשי דמים ומרמה לא יחצו ומיהם
 ואני אבטחך:

PSAL LVI.

למנצח עליונת אלם רחמים לדוד מכתם באחו אתו
 פלשתים בנת: חניי אלהים כישאפני אנש כלהיים
 לחם לךאני: שאפני שורבי כלהיים כדרכים לחמים
 לי מרום: זום ארמא אני אלק אבשה: באלהים אהלל
 דברו באלהים בטחתי לא ארמא מהיגשה בשר לי:
 כלהיים דברי ועצבו עלי כלימחשבתם לחני: ויהו
 יגפני דמה נקבי ישגרו כאשר קיו נפשי: עליון
 פלטי למו באף עמיס והודר אלהים: נד כפרתה אתה
 שימה רמתי בנאך הלא כספרתך: או וישובי איבי
 אחור בינם אקרא ותרדעתי כיראתי לי: באלהים
 אהלל דבר ביהוה אהלל דבר: באלהים בטחתי לא ארמא
 מהיגשה אנס לי: עלי אלהים נדך אשלם תודתי
 לך: כי הצלת נפשי ממות הלא נדל מרדו להתחלף
 לפני אלהים באור כחיים:

PSAL LVII.

למנצח אלהימשה לדוד מכתם בקרתו מפני שאור
 במערה: חניי אלהים חניי כי בך הסה נפשי ובצל
 כנפך חסה עד יגבר הות: אקרא לאלהים עליון
 לאל נמר עלי: ישלח משמים ויושיעני חקף שאפני
 סלה ישלח אלהים חסרו ואמתי: נפשי בתוך לבכם ה

PSAL LI. 82

למנצח מומר לדוד: כבוא אלי נתן תבוא כאשר
 בא אלהי ישראל: חניי אלהים כחסדך כרב רחמיך
 מחה פשעי: הרבה ככפני מפני ומתאמתי סהרי: כר
 פשעי אני ארע ותטתי נערי תמיד: לך לבדך חטאתי
 והרע בעיניך גשיתי למעדתצוק כדכרך חוכה כשפטך:
 הרבעון חוללתי ובחטא חמתני אמי: תן אמת הפצת
 כפחות ובסתם חכמה תודיעני: תחטאני באונב ואסתר
 תככסני ומשלל אלקין: תשמעני שישון ושומחה תגלה
 עצמות דפתי: הסתר פניך מחסאי וכליענתי מחור:
 לב טהור כראלי אלהים ורוח נכון תהש כקרבי: אלי
 תשליכני מלפניך ורוח אלתהך ממני: הטיבה
 לי שישון ישעך ורוח נדבה תסמכני: אלמה פשעים
 דךךךך וחסאים אלק ישובי: תצילני מדמים אלהים
 אלהי תשועתי תרגן לשוני עדקתך: ארני שפתי פתח
 ופי יגד תהלתך: כי לא יחתפני ובה ואמנה עילך:
 לא תרעה: ובתי אלהים רוח נשכרה לבי לשבר ונדב
 כ אלהים לא תכוה: הטיבה כרצונך את ציון חבנה
 חיות ירושלים: או תחפץ ובחצונך עליה וכליל או
 עליו על מוסדך פרים:

PSAL LVII. 26

למנצח משכיל לדוד: כבוא ודאן האדמו יגד לשאל
 ויאמר לו כאדוד אלהים אחימלך: מהדתהלל
 ברעה הנביר חסד אל כלהיים: הות מחשב לשונך
 כסער מלמש עשה רמה: אהבת הע מטוב שךך
 מספר צדק סלה: אהבת כלהיבר ככלי לשון מרמה:
 גסאל יחצת לצחח חתך וסחך מאהל ושרשך מרצ
 חים סלה: ורוא צדיקים ויראו ועליו שחקו: הנה
 דובר אלהים אלהים מעונו ובהט כרב עשור ונו
 וואי כנת רעון בבית אלהים כסרתו בחסד
 אלהים עלם ועד: אידך לעולם כי עשית ואקנה שמך
 כישוב נדך חסדך:

PSAL LVIII. 22

למנצח על מחלת משכיל לדוד: אמר נבל בלבו אין
 אלהים השחיתו ותעיבו עלי אין עשה טוב: אלהים
 משמים השקפו עלי כגיטאים לראות הנש משכיל דרש
 אתי אלהים: כלו סן וחוה נאלרו אין עשה טוב אין גם
 חרד: הלא ידעו פצלי אין אכל עמי אכלו לחם אלהים
 לא כראו: שם פחרו פחד לא ידעה פחד כיר אלהים
 פור עצמות הך רבישתה כיר אלהים מאסם: מיימת
 כעיון ושעת שדאל כישוב אלהים שבות עמי וכל ילקב
 ישמה שדאל:

PSAL LIV. 27

למנצח בנינת משכיל לדוד: כבוא הופים ויאמרו
 לשאל הלא אדוד מסתתר עמנו: אלהים בשמך הושיעני
 ובנוסחתך תדעני: אלהים שמע תפילתי האזינה לאמר
 סי: כי רום קמו עלי וגרעיים כקשוני נפשי לא עמו
 אלהים לנגדם סלה: הנה אלהים עור לי ארני ככמכי

PSALM LI.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David.
 2 When Nathan the prophet came unto him, after
 3 he had gone in unto Bath-sheba'. Be gracious
 4 unto me, O God, according to thy kindness: ac-
 5 cording to the greatness of thy mercies blot out
 6 my transgressions. Wash me thoroughly from my
 7 iniquity, and cleanse me from my sin. For of my
 8 transgressions I have full knowledge; and my sin
 9 is before me continually. To thee, thee only,
 10 have I sinned, and what is evil in thy eyes have
 11 I done:—in order that thou mightest be righteous
 12 when thou speakest, be justified when thou judgest.
 13 Behold, in iniquity was I brought forth; and in
 14 sin did my mother conceive me. Behold, thou
 15 desirest truth in the inward parts: therefore do
 16 thou cause me to know wisdom in the recesses (of
 17 the heart). Cleanse me from sin with hyssop, and
 18 I shall be clean; wash me, and I shall be whiter
 19 than snow. Cause me to hear gladness and joy;
 20 that the bones which thou hast crushed may re-
 21 joice. Hide thy face from my sins, and all my
 22 iniquities do thou blot out. Create unto me a
 23 clean heart, O God; and a firm spirit renew thou
 24 within me. Cast me not away from thy presence;
 25 and thy holy spirit do not take from me. Restore
 26 unto me the gladness of thy salvation; and with
 27 a liberal spirit do thou support me.—I will teach
 28 transgressors thy way, and sinners shall return
 29 unto thee. Deliver me from blood-guiltiness, O
 30 God, thou God of my salvation; (that) my tongue
 31 may sing aloud of thy righteousness, O Lord,
 32 open thou my lips, and my mouth shall declare
 33 thy praise. For thou desirest not sacrifice: else
 34 would I give it: in burnt-offering hast thou no de-
 35 light. The sacrifices of God are a broken spirit:
 36 a broken, and a contrite heart, O God, will thou
 37 not despise. Do righteousness in thy favor, O Lord.
 38 Build thou the walls of Jerusalem. Then wilt thou
 39 be pleased with the sacrifices of righteousness, with
 40 burnt-offering and entire offering: then shall bul-
 41 locks be offered upon thy altar.

PSALM LII.

1 ¶ To the chief musician, a Maskil of David.
 2 When Doeg the Edomite came and told Saul,
 3 and said unto him, David is come to the house of
 4 Achimelech. What vauntest thou thyself of wicked-
 5 ness, O mighty man? the kindness of God endureth
 6 all the time; thy tongue deviseth mischiefs, like
 7 a sharpened razor, thou worker of deceit. Thou
 8 lovest evil more than good; falsehood more than
 9 speaking righteousness. Selah. Thou lovest all
 10 words of destruction, the tongue of deceit. (There-
 11 fore) God will also destroy thee for ever: he will
 12 take thee away, and pluck thee out of his tent,
 13 and root thee out of the land of life. Selah.—
 14 And the righteous shall say, it, and they will be
 15 afraid, and laugh concerning him: "Lo, this is
 16 the man that made not God his fortress; but trust-
 17 ed in the abundance of his riches, relied proudly
 18 on his mischievous wickedness." But I am like
 19 a green olive-tree in the house of God: I trust in
 20 the kindness of God for ever and ever. I will
 21 thank thee for ever, because thou hast done it:
 22 and I will wait on thy name, for (it is) good, be-
 23 fore thy pious ones.

PSALM LIII.

1 ¶ To the chief musician upon Machalath, a Mas-
 2 kil of David. The worthless fool saith in his
 3 heart, There is no God. They are corrupt, and
 4 they are abominable (in their) injustice: there is
 5 none that doth good. God looketh down from
 6 heaven upon the children of men, to see if there
 7 be one intelligent, one who seeketh for God.
 8 Every one of (them) hath departed (from right-
 9 eousness); altogether are they become corrupt:
 10 there is none that doth good, no, not one.
 11 Is there no knowledge in the workers of wicked-
 12 ness? who eat up my people as they eat bread:
 13 (while) they do not call on God. There were they
 14 terrified with terror where there was no terror:
 15 for God had scattered the bones of those that
 16 encamped against thee: thou didst put them to
 17 shame, because God had rejected them. Oh that
 18 some one might bring the salvation of Israel out
 19 of Zion! When God bringeth back the captivity of
 20 his people, (then) will Jacob be glad, (and) Israel
 21 will rejoice.

PSALM LIV.

1 ¶ To the chief musician upon Neginoth, a Maskil
 2 of David. When the Ziphim came and said to
 3 Saul, Behold, David is hiding himself in the cave,
 4 O God, by thy name save me, and by thy strength
 5 grant me justice. O God, hear my prayer: give ear
 6 to the words of my mouth. For strangers (to
 7 goodness) are risen up against me, and powerful
 8 oppressors seek after my soul: they have not set
 9 God before them. Selah. Behold, God is a
 10 helper unto me: the Lord is among those that
 11 uphold my soul. He will cause the evil to return

upon those that regard me with envy: in thy truth
 cut them off. I will liberally sacrifice unto thee:
 I will give thanks unto thy name, O Lord: for it
 is good. For out of all distress hath he delivered
 me: and my eye hath seen (its desire) on my ene-
 mies.

PSALM LV.

¶ To the chief musician upon Neginoth, a Maskil
 of David. Give ear, O God, to my prayer, and
 hide not thyself from my supplication. Listen
 unto me, and answer me: I mourn in my grief,
 and moan; Because of the voice of the enemy, 4
 because of the oppression of the wicked; for
 they cast wrong upon me, and in wrath they at-
 tack me. My heart is sorely pained within me, 5
 and the terrors of death are fallen upon me. Fear- 6
 fulness and trembling are come upon me, and
 shuddering hath covered me. And I said, Oh that 7
 some one would give me wings like a dove! I
 would fly away and dwell (quietly). Lo, I would 8
 flee far away, I would spend my night in the
 wilderness. Selah. I would prepare hastily a 9
 refuge for me from the sweeping wind (and) from
 storm. Destroy, O Lord, divide thy tongue; 10
 for I have seen violence and strife in the world.
 Day and night do these encompass it upon her 11
 walls; and wrong and trouble are in her midst.
 Mischief is in her midst: guile and deceit depart 12
 not from her streets. For it is not an enemy 13
 that reproached me; then I could bear it: not he
 that hateth me hath magnified himself against
 me; then I would have hidden myself from him:
 But it is thou, a man my equal, my guide, and 14
 my acquaintance; So that we took sweet counsel 15
 counsel together, and walked unto the house of
 God in tumultuous company. Let him dispense 16
 death over them; let them go down alive into
 the nether world; for evil is in their dwelling, in
 the midst of them. I, however, will call on God: 17
 and the Lord will save me. At evening and morn- 18
 ing and noon will I make my complaint and moan;
 and he heareth my voice. He doth ever; my soul 19
 in peace from the battle against me: for in mul-
 titudes are they (contending) with me. God will 20
 hear, and humble them—yea, he that sitteth en-
 throned from the oldest time—Selah—those who
 dread no changes, and fear not God. He stretch- 21
 eth out his hands against those at peace with
 him: he violateth his covenant. The creamy words 22
 of his mouth are smooth, yet there will (in)
 his heart; and his words are softer than oil, yet
 are they drawn swords. Cast thy burden upon 23
 the Lord, and he will sustain thee: he will never
 suffer the righteous to be moved. But thou, O 24
 God, thou wilt bring them down into the pit of
 destruction: let not the men of blood and deceit
 live out half their days; but I will indeed trust
 in thee.

PSALM LVI.

¶ To the chief musician upon Jonath-elem-recho-
 kim, by David, a Michtham, when the Philistines
 seized him in Gath. Be gracious unto me, O God;
 2 for man longeth to swallow me up; all the time
 he oppresses me fighting. Those that regard me 3
 with envy long to swallow (me) up all the time;
 for many are they that fight against me. O thou
 Most High. The day (when) I am afraid, I will 4
 still trust in thee. In God will I praise his word, 5
 in God I have put my trust; I will not be
 afraid; what can flesh do unto me? All the day 6
 they wrest my words: against me are all their
 thoughts for evil. They come together in troops, 7
 they hide themselves, they are those that watch
 my heels, as though they hoped (to take) my soul.
 Because of their wrong-doing let me escape: for 8
 thou art in anger, cast down the people, O God. My 9
 wanderings hast thou well numbered; put thou
 my tears into thy bottle; behold, they are num-
 bered by thee. Then shall my enemies retire back- 10
 ward on the day when I call (on thee): this I
 know—that God is for me. In God will I praise 11
 the word: in the Lord will I praise the word.
 In God have I put my trust: I will not be afraid; 12
 what can man do unto me? Upon me, O God, 13
 (rest) thy vows: will pay thanksgiving offerings
 unto thee. For thou hast delivered my soul from 14
 death—yea, behold, my feet from slipping, that I
 may walk before God in the light of the life.

PSALM LVII.

¶ To the chief musician, Al-tashcheth, by David, 1
 a Michtham, when he fled from Saul, in the cave.
 Be gracious unto me, O God, be gracious unto 2
 me, for in thee my soul seeketh protection, and
 under the shadow of thy wings will I seek pro-
 tection, until the mischief be passed away. I will 3
 call unto God, the Most High; unto God that
 accomplisheth (his kindness) on me. He will 4
 send from heaven, and save me, though he hat-
 eth longeth to swallow me up utter reproach. Selah.
 My soul will send forth his kindness and his truth,
 My soul is in the midst of lions; I lie down (in 5

1 חלצני ידריך הושיעה ימני וגו': אלהים | הבר
 2 בקרבו אעלה אהלך שבע ועמק סבות אמר: לי
 3 גלעד | ולי מנשה ואפרים משו ראשי יודה מחקני:
 4 מואב | סר רחמי על אדום אשליך נעלי עלי פלשת
 5 והרומני: מי יוכלני יר צפור מי נתני ערואים: הלא
 6 אתה אלהים ונתתו ולא תצא אלהים בעבאותיו:
 7 הבהילני עזרת מצר ושוא תשועת אדם: באלהים
 8 נעשה חיל והוא יבוס צריו:

Psal LXI. סא

1 למנצח עליגית לדוד: שמעה אלהים רועי תקשיבה
 2 תפילתי: מקצה הארץ אלה אקרא בעתה לבי בצור
 3 ירום ממני תחניני: ביהדות מחסה לי מגדלתי מפני
 4 אויבי: אנוהה באהלך עולמים אחסה כסתר כנפוד
 5 סלה: בראתה אלהים שמעת לדודי נתת ידשתי יראי
 6 שמך: ימים עלי מרמלך חסדך שנתיו כמזרח יורו:
 7 ישוב עולם לפני אלהים חסד ואמת מן נערהו: בן
 8 אומרה שמך לעד לשלמי נדרי יום יום:

Psal LXII. סב

1 למנצח עליהתחן מומר לדוד: אך אלהים דומיה
 2 נפשי ממנו יושועתי: אדיר הוא צור וישועתי משגבי לאר
 3 אמוט רבדי: ערואהו תהותתי עלי איש תרצתו כלבם
 4 בקור נמי נדר תרחיקה: אך משאתו יצני לבריה
 5 ירעי קוב בפיו וברכו וברקבם וקלור סלה: אך לאלהים
 6 דומי נפשי כדממנו תקותי: אדיר הוא צור וישועתי
 7 משגבי לא אמוט: על אלהים ישעי וכבודי צורתי
 8 מחסם באלהים: בטחו בו בכל עת | עם שפקר לפני
 9 ללבבם באלהים מחסדו סלה: אך והכל ברא אלה
 10 קוב בני איש במואנים יצלות יהיה מהם מכל: הדי: אלי
 11 תבטחו בשלך ובגל אלהיך בל תולו | כי יעזוב אלהי עתי
 12 לב: אחת דבר אלהים שמתיו שמעתו כדעו לאלהים:
 13 וקד ארני חסד בראתה ותשלם לאיש במעשדו:

Psal LXIII. סג

1 מומר לדוד בתוהו במדבר יודיה: אלהים אלי אתה
 2 אשחך צמאה לך | נפשי כמה לך בשיר בארץ ציה
 3 וענף בלמים: בן בקרש חותך לדאות ענה ובבודך:
 4 ברטוב חסדך מתים שפתי ישבחניך: בן אהרנך
 5 בחגי בשמך אשא כפי: כמו תלב ורשון תשבע נפשי
 6 ושפתי רננות תוללסי: אסור חתך עלי ציני באשמות
 7 אהרנך: ביהדות עזרתה לי ויצל כנפוד ארני: בקרנך
 8 נפשי אהרנך בי תמכה ימני: והמה לשיאה ובקשו
 9 נפשי יבאו בתחית הארץ: יגדתי עלי יתירב מנת
 10 שעלים ידו: והמלך ישמח באלתים ותהלל כל
 11 המשבע בו כי יסבר פי וברר שמך:

Psal LXIV. סד

1 למנצח מומר לדוד: שמע אלהים קולי בשיתו מסחד
 2 אויב תצר חיי: חסותיני מסוד מעים מרגשת פצלי
 3 און: אשר שנינו כתרב לשונם דרכו חצם דבר מר:
 4 לריות במסתרים תם פתאם ירדו ולא יראי: חוקר

1 אישכבה להטים בני אדם שעהם שנתו וחציו ולשונם
 2 תרב תרה: רומה עליה שמים אלהים על כלה ארץ
 3 כבודך: רשותו הבני לפעמי קפף נפשי כרו לפני שיחה
 4 נפלו כתובה סלה: נכון לבי אלהים נכון לבי אשירה
 5 ואמרה: ענה כבודי ענה הנבל וכנור אשירה שחר:
 6 אודה בעימי | ארני אומרך בלאמים: כי יגדל ערשמים
 7 חסדך ויערש חקים אמר: רומה עלי שמים אלהים על
 8 כלה ארץ כבודך:

Psal LVIII. נה

1 למנצח אלתשתח לדוד נכתם: האמים אלים צדק
 2 תרכו מישרים תשפטו בני אדם: אריבל עולת
 3 תפילתי בארץ חמם ידכם תפלטון: ורושעים מרחם
 4 תעו מבטן דברי קוב: חמתילמו כדמות חמתתחש כמי
 5 חתן חרש יאטם אנו: אשר לא יאשמעו לקול מלחשים
 6 חזקו חברים מחכים: אלהים חרש שנינו כפינו מלחמת
 7 כפירם נתון | ידוה: ימאטו כמי מים ותהלכו לנו
 8 ירדך חצו כמו ותמללו: כמו שכלול חמם תהלך נפל
 9 אשת בלהו שמש: במרם יבנו סירתכם אגוד כמיר
 10 חו כמחרון ישעתי: ישמח צדיק ביהתה נגם פעמי
 11 רחמי ברם הרשעי: ואמר אדם אדיר ל צדיק אך יש
 12 אלהים שפטם בארץ:

Psal LIX. נו

1 למנצח אלתשתח לדוד נכתם בשלח שאל ושמרו
 2 אתהבית לחמיתו: הצילני מאי | אלהי מתחומי
 3 תשגבני: הצילני מפצלי און ומאנשי רמים הושיעני:
 4 כי הנה ארבו לפני ערו עלי עינם לא אפשיני ולא
 5 חמתי ידוה: בליען יצתו וכוני ענה לקראתי וראו:
 6 ואתה יהוה אלהי צבאות אלהי ישראל תקצה לערב
 7 כלהיגוע אלתחן כלהיגור און שקרה: ישובו לערב
 8 דמו כלכל ויסכבו עיר: הנה | יבעון בפיהם הרבות
 9 בשפתותיהם כרמי שמע: ואתה יהוה תשחקלמי
 10 תלעני לבלתיים: עז אלה אשמרה בראלהים משגבי:
 11 אלתי חסדו וקדמי אלהים יראני בשרחי: אלתשרגם
 12 פרישכחו עמי תעצמו בחילך והורדמי מגני ארני:
 13 חמתי פירמוך ברשפתמי וילקדו כנאונם ומאלה ומכחש
 14 יספרו: כלה בחמה כלה ואיגמו ורשו כראלהים משל
 15 בנעקב לאפסי הארץ סלה: וישבו לערב דמו כלכל
 16 ויסכבו עיר: המה ינוען לאכל אסדלא ישבעו וליני:
 17 יאני ואשיר ענה וארני לבקר חסדך ביהדות משגבי לי
 18 ומנום כיום צרלי: עז אלה אשמרה בראלהים משגבי
 19 אלהי חסדי:

Psal LX. ס

1 למנצח עלישוען עזות מכתם לדוד ללמד: בהצותו
 2 את אדם עזרים ואת אדם צובה ושב יאב נדך ארד
 3 אדום בניאמלה שנים עשר אלה: אלהים ונתתו פדאתו
 4 אופת תשוב לני: הרעשתה ארץ בעמיתה רפה שבריה
 5 כדמשה: וראית עמך קשה השקותי בן תרעלה:
 6 לתתה ליראך גם להתיים מפני קשם סלה: ליני

the midst of) those that send out flames, (those) sons of men, whose teeth are spears and arrows, and whose tongue is a sharpened sword. Be thou exalted above the heavens, O God; above all the earth let thy glory be. A net have they prepared for my steps; my soul hath been bent down; they have dug before me a pit; they are fallen into the midst thereof. Selah. Firm is my heart, O God, firm is my heart: I will sing and play. Awake, my spirit, awake, psaltery and harp: I will wake up the morning-dawn. I will thank thee among the people, O Lord: I will sing praises unto thee among the nations. For great, even unto the heavens, is thy kindness, and even unto the skies (extendeth) thy truth. Be thou exalted above the heavens, O God; above all the earth let thy glory be.

PSALM LVIII.

1 ¶ To the chief musician Al-tashcheth, by David, 2 a Michtham that you indeed, who are dumb, speak righteously? do ye judge in uprightness, O ye sons of men? Even in (your) heart ye work in justice; on the earth do ye weigh out the violence of your hands. The wicked are estranged (from goodness) from the womb; those who speak lies go astray from their very birth. They have poison like the poison of a serpent; (they are) like the deaf adder that stoppeth her ear; which will not hearken to the voice of conjurers, yea, that of the wisest of all charmers. O God, break out their teeth in their mouth; the jaw-teeth of the young lions tear thou out, O Lord. Let them melt away as water (which) runneth off; when each one bendeth (his bow to shoot) his arrows, let them be as if cut in pieces. As a snail which melteth, let him pass away; like the untimely birth of a woman which hath not seen the sun. Before your pots can feel the thorns, will he take them away with a whirlwind, both the green and the burning. The righteous will rejoice when he seeth the vengeance: he will bathe his steps in the blood of the wicked. So that a man shall say, Verily fruit will come for the righteous: verily there is a God that judgeth on the earth.

1 ¶ To the chief musician Al-tashcheth, by David, 2 a Michtham, when Saül sent, and they watched the house to put him to death. Deliver me from my enemies, O my God: defend me from them that rise up against me. Deliver me from the workers of wickedness, and from men of blood do thou save me. For, lo, they lie in wait for my soul, the mighty are gathered in troops against me; not for my transgression, nor for my sin, O Lord. Without guilt (in me) they run and make themselves ready; awake, (come) toward me, and behold. And thou, O Lord God of hosts, the God of Israel, awake to punish all the nations: be not gracious to any treacherous wicked one. Selah. They will return at evening; they will howl like dogs, and go round about the city. Behold, they spatter with their mouth; swords are in their lips; for who, (say they,) doth hear? But thou, O Lord, wilt laugh at them; thou wilt hold in derision all the nations. Because of (the enemy's) strength will I wait upon thee; for God is my defence. The God who showeth me kindness will go before me: God will let me see (my desire) upon those who regard me with envy. Slay them not, that my people may not forget; drive them about by thy power; and bring them down, thou our shield, O Lord. The sin of their mouth is the word of their lips; let them be caught through their pride, because of the cursing and lying which they relate. Make an end in fury, make an end (of them), that they may be no more, and let them know that God ruleth in Jacob, as far as the ends of the earth. Selah. And they will return in the evening; they will howl like dogs, and go round about the city. They will indeed roam about after something to eat, if they be not satisfied, so that they can be at rest. But I will truly sing of thy strength; yea, I will sing joyfully in the morning of thy kindness; for thou hast been a defence unto me and a refuge on the day when I was distressed. Unto thee, O my strength, will I sing; for God is my defence, the God of my kindness.

PSALM LX.

1 ¶ To the chief musician upon Shushan'eduth, a 2 Michtham of David, to teach. When he fought with Aram-naharayim, and with Aram-zobah, and Joab returned, and smote of Edom in the Salt 3 Valley twelve thousand (men). O God, thou hast cast us off, thou hast made a breach in us, thou hast been displeased; restore us now unto us (thy 4 favor). Thou hast caused the earth to quake; thou hast split it; lical her breaches; for she is moved. Thou hast caused thy people to see hard

things; thou hast made us to drink the wine of confusion. Thou hast given to those that fear thee a banner, to elevate themselves, because of the truth. Selah. In order that thy beloved may be delivered; help with thy right hand, and answer me. God hath spoken in his holiness: I will exult, I will divide Shechem, and the valley of Succoth will I measure out. Mine is Gil'ad, and mine is Menasch; Ephraim also is the strong-hold of my head; of Judah are my chiefs; Moab is my wash-pot; upon Edom will I cast my shoe; Philistia, triumph thou; who will bring me into the fortified city? who will lead me as far as Edom? Behold, it is thou, O God, who hast cast us off; and thou, O God, goest not forth with our armies. Give us help against the assailant; for vain is the help of man. Through God shall we do valiantly; and he it is that will tread down our assailants.

PSALM LXI.

1 ¶ To the chief musician upon Zemrah, by David. 2 Hear, O God, my entreaty; listen to my prayer. 3 From the end of the earth will I call to thee, when my heart is overwhelmed; lead me to the rock that is too high for me. For thou hast been a shelter unto me, a strong tower against the enemy. Let me sojourn in thy tent to all eternity; let me be sheltered under the covert of thy wings. Selah. For thou, O God, hast truly listened to my vows; thou hast given back the heritage of those that fear thy name. Oh, add days unto the king's days; may his years be as many generations. May he abide for ever before God; ordain that kindness and truth may guard him. So will I sing praise unto thy name for ever, that I may pay my vows day by day.

PSALM LXII.

1 ¶ To the chief musician, upon Jeduthun a psalm 2 of David. Only in God my soul trusted in silence; 3 from him cometh my salvation. Only he is my rock and my salvation; (he is) my defence; I shall not be greatly moved. How long will ye devise mischief against a man? will ye all assault him murderously, as though he were a falling wall, a tottering fence? Yea, from his height do they take counsel to cast (him) down; they delight in lies; with their mouth do they bless, but inwardly do they curse. Selah. Yea, in God hope in silence, my soul; for from him is my expectation. Only he is my rock and my salvation; (he is) my defence; I shall not be moved. With God are my salvation and my glory; the rock of my strength (and) my protection are in God. Trust in him at all times, O ye people; pour out before him your heart; God is a protection for us. Selah. Verily nought are the sons of common men, a lie the sons of the great; they must rise in the balance; they are altogether (lighted) than nought. Do not put your trust in defrauding, and be not rendered vain through robbery; if ye flourish, do not set nor your heart upon them. Once hath God spoken; (yea,) twice (what) I have heard; that strength longeth unto God. And unto thee, O Lord, belongeth kindness; for thou wilt recompense every man according to his works.

PSALM LXIII.

1 ¶ A psalm of David, when he was in the wilderness of Judah. O God, thou art my God; early 2 will I seek thee; my soul thirsteth for thee, my flesh longeth for thee in a dry land, and it is faint without water. As I have beheld thee in the sanctuary, seeing thy strength and thy glory; because thy kindness is better than life, my lips shall praise thee; thus will I bless thee while I live; in thy name will I lift up my hands. As with fat and marrow will my soul be satisfied; and with tuneful lips shall my mouth praise thee. When I remember thee upon my couch, I meditate 7 on thee in the night-watches. Because thou hast been a help unto me; and in the shadow of thy wings will I sing rejoicingly. My soul cleaveth 9 unto following thee; me thy right hand upholdeth. But those that seek my soul, to destroy it, shall go down into the lowest depths of the earth. 11 I shall be delivered up to the power of the sword; they shall become a prey for jackals. Behold, the king shall rejoice in God; every one that sweareth by him shall glorify himself; for the mouth of those that speak falsehood shall be stopped.

PSALM LXIV.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David. 2 I hear my voice, O God, in my complaint; preserve 3 my life from the dread of the enemy. Hide me from the secret counsel of evil-doers, from the tumultuous assault of the workers of wickedness; Who whet their tongue like a sword, who aim 5 with their arrow, the bitter word; To shoot at the secret at the innocent; suddenly do they shoot at

PSAL LXVIII. סה

למנצח לדוד מזמור שיר: יקום אלהים ויצו אויביו
 ויגוסו משנאיו מנצחו: כהתקף עיניו התקף בהמס וינע
 מפני אש ואבדו רשעים מפני אלהים: וגדלו ימינו
 ושלצו לפני אלהים וישושו בשמחה: שירו לאלהים
 וצמרו שמן סלול לרבב כדבכות ביה שמן ועליו לפניו:
 אבי יחומים ובוני אבנית אלהים בקמץ קדשו: אלהים
 מושיב יחידים: וזמח מצוא אסירים בנשירות ארץ
 סודרים שבע צדוחה: אלהים בצאתך לפני עמך
 בצעקה בישמון סלה: ארץ רעשה וארשמים נטפו
 מפני אלהים זה סיני מפני אלהים אלתי ישראל: נשם
 גדבות תנף אלהים נחלתך ונלאת אתה כוננתה: התקף
 ושבברכה תבין בטובתה לעני אלהים: ארץ ויחאמר
 התקשרות צבא רב: מלכי צבאות תדון דתן וערת
 בית תחלק שלל: אסדתשכבו בין שפתים כפי זונה
 נחפה ככסף ואבותיה בירקרק הרון: בקבש שדי
 מלכים בה תשלג בצלמם: נר אלהים הרצון הר
 גבולים הרששו: למח: תרצוון דבים גבולים הר הרמד
 אלהים לשכחו ארציה ושלן לגנח: רבב אלהים
 רפתים אלפי שגאון אלץ עם סיני בקדש: עלית למרום
 שבת שבי לבחח מתנות באהם ואף סודרים לשון
 יה אלהים: ברך ארץ ום וים וימסללו האל ישועתם כ
 סלה: האל לנו אל למישקות ולידה ארץ למח
 תוצאות: אר אלהים ימחן ראש אויבו דקדך שער
 מתהלך באשמו: אמר ארץ מבשן אשכ אשכ
 ממצלות ים: למען: תמחן רגלך בדם לשון בלבך
 מאויבים מגדו: ראו הליכותך אלהים הליכות אלי מלכי
 בקדש: קדמו שרים אתך ונגים בתוך עלמות תשפוט:
 במקדלות ברבו אלהים ארץ ממקור ישראל: שם
 בנימן וצער רבם שר יודו: רמתם שר וכלו שר
 נפתלי: ענה אלהך ענה ענה אלהים זו פעלת עלי
 יתקדך עלירושלם לה ויביל מלכים שי: ער חת
 קנה עדת אסירים: בעלי עמים מתרפס ברציבנס
 בנר עמים קרבות הפצו: וחתו חשמים מע מצרים
 כוש תרין וזו לאלהים: ממלכות הארץ שרו לאלהים
 וצמו ארץ סלה: לרבב בשמי שמרדסו הן הן כמלו
 קול עו: תנו עו לאלהים על ישראל נאנו בשחקים: ה
 נורא אלהים ממקדשך אל ישראל הוא נתו ונתעצמות
 לעם ברך אלהים:

PSAL LXVI. סי

למנצח שיר מזמור תרעו לאלהים כלדארץ: ומרו
 כבוד שמו שמו כבוד התלתו: אמרו לאלהים מרד
 ונרא מעשך ברב עוף יחשירלך אויב: כלדארץ ו
 ה ישחתו לך וימרדך וצמרו שמך סלה: לכו וראו
 מפעלות אלהים ונרא עלילה עלבני אדם: הפך ום
 לביטה בנדר יעברו כנגל שם נשמחה בו: משל
 במורתו: שולם עינו בטום תצפיה הסודרים: אל
 ירימו למי אלהים: ברבו עמים: אלתו והשמינו קול
 ותלתו: השם נפשו בתום ולא יתן למי רגלו:
 כייבנתתו אלהים צרפתו כצרפתת: הבאתו
 במעודה שמת מעקה במתניו: הרקבת אנוש לראשנו
 באנו באש ובמים ותוצאנו לרעה: אכוא בתך בעולות
 אשלים לך נדך: אשרפצו שפתי ודברפי בצרלי:
 עולות מים אעלהלך עסקתרת אילים אנשה בך
 עשיתתים סלה: לכו שמינו ואספרה כלדראי אלהים
 אשר עשה לפני: אלו פרקתתי ורום תהת לשוני:
 און אסדאתי בלבו לא ישמע ארץ: אכן שמע אלהים
 כ הקשיב בקול הפלתי: ברך אלהים אשר לא יחסר
 הפלתי והסדו מאתי:

PSAL LXVII. סו

למנצח בנינות מזמור שיר: אלהים יגנו וברכנו אר
 כינו אתה סלה: לדעת בארץ דרכך בכל ימים ישועתך:
 ה יודוך עמים: אלהים יודוך עמים כלם: ישמחו וירגו
 לאמים כיתשפט עמים משר ולאמים: בארץ נתתם
 סלה: יודוך עמים: אלהים יודוך עמים כלם: ארץ
 חנה וכולה וברכנו אלהים אלתנו: וברכנו אלהים
 וירא אוהו כל אפסי ארץ:

למו: דבר רע יספרו למען יוקשים אמרו מי דארר
 7 למי: תפשויעולת תמנו חפש חפש וקרב איש וכל
 8 עמק: ודם אלהים חץ פתאום היו מכתם: וכשלו
 9 עלמו לשונם יתגודו כלדראח גם: מיראו בלאדם
 11 וצדו פעל אלהים ומעשרו השכילו: ישמח צדיק בדעה
 ותקח בו ויתהללו כל יושירלוב:

PSAL LXVIII. סה

למנצח מזמור לדוד שיר: לך רמח תרלה אלהים
 2 בציון ולך יושלם ינדר: שמע תפלך עוף כלבשר באו:
 3 דבר ענת גבור מי פשעו אתה תפסם: אשר
 4 תבחר ותקרב ישון חצריך נשבעה בטוב ביתך קדש
 6 תדלק: ונראות וצדק תננו אלתי ישעו כמטח כל
 7 קציראין ום רחקים: מכון הרם בכדו נאור בוכיה:
 8 משבח: שאן ימים שאן נלחם והמון לאמים: ונרא
 9 ושב קצות מאותתך מצוא בך וערב תרנו: פקרת
 10 הארץ והשקפה רבת מעשרה פלג אלהים מלא מים
 11 תבין דגים ירינו הכניה: תלמיה ריה נתת גודיה
 12 ברביבים תמנה צמחה תבך: עשרת שנת טובתך
 13 ומעליך ורעפן דשו: ורעפו נאות מרבר ויל גבית
 14 תחברנה: לבשו קרם וצאן ועמקום וצפיר
 ותרועו ארשירו:

PSAL LXIX. סט

למנצח לדוד מזמור שיר: יקום אלהים ויצו אויביו
 ויגוסו משנאיו מנצחו: כהתקף עיניו התקף בהמס וינע
 מפני אש ואבדו רשעים מפני אלהים: וגדלו ימינו
 ושלצו לפני אלהים וישושו בשמחה: שירו לאלהים
 וצמרו שמן סלול לרבב כדבכות ביה שמן ועליו לפניו:
 אבי יחומים ובוני אבנית אלהים בקמץ קדשו: אלהים
 מושיב יחידים: וזמח מצוא אסירים בנשירות ארץ
 סודרים שבע צדוחה: אלהים בצאתך לפני עמך
 בצעקה בישמון סלה: ארץ רעשה וארשמים נטפו
 מפני אלהים זה סיני מפני אלהים אלתי ישראל: נשם
 גדבות תנף אלהים נחלתך ונלאת אתה כוננתה: התקף
 ושבברכה תבין בטובתה לעני אלהים: ארץ ויחאמר
 התקשרות צבא רב: מלכי צבאות תדון דתן וערת
 בית תחלק שלל: אסדתשכבו בין שפתים כפי זונה
 נחפה ככסף ואבותיה בירקרק הרון: בקבש שדי
 מלכים בה תשלג בצלמם: נר אלהים הרצון הר
 גבולים הרששו: למח: תרצוון דבים גבולים הר הרמד
 אלהים לשכחו ארציה ושלן לגנח: רבב אלהים
 רפתים אלפי שגאון אלץ עם סיני בקדש: עלית למרום
 שבת שבי לבחח מתנות באהם ואף סודרים לשון
 יה אלהים: ברך ארץ ום וים וימסללו האל ישועתם כ
 סלה: האל לנו אל למישקות ולידה ארץ למח
 תוצאות: אר אלהים ימחן ראש אויבו דקדך שער
 מתהלך באשמו: אמר ארץ מבשן אשכ אשכ
 ממצלות ים: למען: תמחן רגלך בדם לשון בלבך
 מאויבים מגדו: ראו הליכותך אלהים הליכות אלי מלכי
 בקדש: קדמו שרים אתך ונגים בתוך עלמות תשפוט:
 במקדלות ברבו אלהים ארץ ממקור ישראל: שם
 בנימן וצער רבם שר יודו: רמתם שר וכלו שר
 נפתלי: ענה אלהך ענה ענה אלהים זו פעלת עלי
 יתקדך עלירושלם לה ויביל מלכים שי: ער חת
 קנה עדת אסירים: בעלי עמים מתרפס ברציבנס
 בנר עמים קרבות הפצו: וחתו חשמים מע מצרים
 כוש תרין וזו לאלהים: ממלכות הארץ שרו לאלהים
 וצמו ארץ סלה: לרבב בשמי שמרדסו הן הן כמלו
 קול עו: תנו עו לאלהים על ישראל נאנו בשחקים: ה
 נורא אלהים ממקדשך אל ישראל הוא נתו ונתעצמות
 לעם ברך אלהים:

PSAL LXVII. סו

למנצח בנינות מזמור שיר: אלהים יגנו וברכנו אר
 3 כינו אתה סלה: לדעת בארץ דרכך בכל ימים ישועתך:
 4 יודוך עמים: אלהים יודוך עמים כלם: ישמחו וירגו
 לאמים כיתשפט עמים משר ולאמים: בארץ נתתם
 6 סלה: יודוך עמים: אלהים יודוך עמים כלם: ארץ
 8 חנה וכולה וברכנו אלהים אלתנו: וברכנו אלהים
 וירא אוהו כל אפסי ארץ:

6 him, and fear not. They encourage themselves in
 7 an evil plan; they do secretly or laying snares:
 8 they say, "Who will see them? The secret of their
 9 iniquities;" "We are ready with the carefully searched
 10 out device;" and the inward thought and heart
 11 of each is deeply (hidden). But God shooteth at
 12 them suddenly (his) arrow;—(thence) are come their
 13 wounds. And their own tongues will stumble over
 14 themselves: all that look on them will shake their
 15 head. All men shall fear, and shall declare the
 16 deeds of God, and understand all his works. The
 17 righteous shall rejoice in the Lord, and shall
 18 trust in him; and all the upright in heart shall
 19 glorify themselves.

PSALM LXV.

1 † To the chief musician, a psalm (and) song of
 2 David. For these praise is waiting, O God, in
 3 Zion; and unto thee shall vows be paid. O thou
 4 that hearest prayer, unto thee all flesh shall come.
 5 The iniquitous things have become too mighty for
 6 me: our transgressions—these wilt thou wipe away.
 7 Happy is he whom thou chooseth, and causeth to
 8 approach, that he may dwell in thy courts: let us
 9 be satisfied with the happiness of thy house, the
 10 holiness of thy temple. With terrific deeds in
 11 righteousness wilt thou answer us. O God of our
 12 salvation, who art the confidence of all the ends of
 13 the earth, and of the sea, that are far away;
 14 Who setteth firmly the mountains by his power,
 15 who is girded with might: Who assuageth the
 16 roaring of the seas, the roaring of their waves, and
 17 the tumult of nations. And thou that dwell in the
 18 uttermost parts are afraid of thy wondrous signs:
 19 the outgoings of the morning, and evening thou
 20 causeth to rejoice. Thou hast thought of the earth,
 21 and waterest her abundantly; thou greatly en-
 22 richest her; the brook of God is full of water: thou
 23 preparest their corn, when thou hast thus pre-
 24 pared her. Watering her furrows abundantly,
 25 smoothing down her ridges, thou softest her
 26 with showers; thou blesseth her growth. Thou
 27 hast crowned the year of thy goodness; and thy
 28 tracks do falcon: The pastures of the wilderness
 29 are droppings (with plenty); and the hills are girt
 30 with richness. The meadows are clothed with
 31 flocks, and the valleys are enveloped with corn:
 32 men shout for joy, (yea,) they also sing.

PSALM LXVI.

1 † To the chief musician, a song or psalm. Shout
 2 joyfully unto God, all ye lands: Sing forth the
 3 glory of his name; make glorious his praise.
 4 Say unto God, How fear-inspiring is every one of
 5 thy works! through the greatness of thy strength
 6 will thy enemies yield feigned obedience unto thee.
 7 All the lands shall bow themselves down unto thee,
 8 and shall sing praises unto thee; they shall sing
 9 praises to thy name. Selah. Come and see the
 10 deeds of God: fear-inspiring is his doing toward
 11 the children of men; he checked the sea into
 12 dry land; through the river they went on foot:
 13 there did we rejoice in him. He ruleth by his
 14 might for ever; his eyes look upon the nations:
 15 the rebellious—these shall not be exalted. Selah.
 16 Bless, O ye people, our God, and cause the voice
 17 of his praise to be heard: Who hath appointed our
 18 soul to life, and hath not suffered our foot to slip.
 19 For thou hast preserved us, O God; thou hast refined
 20 us, as silver is refined. Thou hast brought us into
 21 the net; thou hast placed fetters upon our loins.
 22 Thou hast caused men to ride on our head; we
 23 entered into fire and into water; but thou brought-
 24 est us out to (the enjoyment) of overflowing plenty.
 25 I will enter thy house with burnt-offerings: I will
 26 pay unto thee my vows, which my lips have
 27 uttered, and my mouth hath spoken, when I was
 28 in distress. Burnt-offerings of fatings will I offer
 29 up unto thee, with the incense of rams; I will
 30 prepare steers with he-goats. Selah. Come, hear,
 31 and I will relate, all ye that fear God, what he
 32 hath done for my soul. Unto him I cried with
 33 my mouth, and a song of extolling was on my
 34 tongue. I had looked on wicked men, which have
 35 uttered, and had said, The Lord would not have heard:
 36 God hath heard: he hath listened to the voice of
 37 my prayer. Blessed be God, who hath not removed
 38 my prayer (from him), nor his kindness from me.

PSALM LXVII.

1 † To the chief musician on Neginoth, a psalm or
 2 song. May God be gracious unto us, and bless
 3 us; may he cause his face to shine upon us. Selah.
 4 That upon the earth men may know thy way, among
 5 all nations thy salvation. The people will thank
 6 thee, O God; the people, all of them together, will
 7 thank thee. Nations will rejoice and sing for
 8 joy: when thou judgest the people righteously,
 9 and guidest the nations upon earth. Selah. The
 10 people will thank thee, O God; the people, all of
 11 them together, will thank thee. The earth yieldeth
 12 her products, (yea,) God, our own God, will bless
 13 us. God will bless us: and all the ends of the
 14 earth shall fear him.

PSALM LXVIII.

1 † To the chief musician, by David, a psalm or

song. Oh that God would arise, that his enemies 2
 might be scattered, and those that hate him might 3
 be driven away. As smoke is driven off, so drive 4
 them away as wax melteth before the fire, so 5
 let the wicked perish at the presence of God. But 6
 the righteous shall rejoice; they shall exult before 7
 God: yea, they shall be exceedingly joyful. Sing 8
 unto God, sing praises to his name; extol him who 9
 rideth upon the heavens: the Everlasting is his 10
 name, and rejoice before him. A father of the 11
 fatherless, a king of the widows, is God 12
 in his holy habitation. God raises the poor: he 13
 is solitary in the midst of their families; he bringeth 14
 out those who are bound unto happiness; but the 15
 rebellious dwell in a dry land. O God, when thou 16
 didst go forth before thy people, when thou didst 17
 tread along through the wilderness—Selah—The 18
 earth quaked, also the heavens dropped at the 19
 presence of God: yea, this Sinai, at the presence 20
 of God, the God of Israel. Rain of beneficence 21
 didst thou pour down, O God, whereby thou didst 22
 truly strengthen thy heritage, when it was weary.
 Thy assembly dwelt therein: thou didst prepare 23
 it with thy goodness for the afflicted (people). O 24
 God, The Lord gave (happy) tidings: they are 25
 published by the female messengers: a numerous 26
 host. The kings of the armies fled away—far 27
 away: yet she that tarried at home divideth the 28
 spoil. When ye lie still between the folds (of 29
 your cattle), (ye will be like) the wings of the 30
 dove covered with silver, and her pinions shining 31
 with flaming gold. When the Almighty scattered 32
 kings in the midst of her, then even in darkness 33
 shone light (as pure) as snow. A mountain of 34
 God is the mount of Bashan; many peaks hath the 35
 mount of Bashan. Why wate ye enviously ye 36
 many-peaked mountains, yonder mountain which 37
 God hath chosen for his residence? yea, the Lord 38
 will also dwell (there) for ever. The chariots of 39
 God are two myriads: thousands of angels (follow 40
 him): the Lord is among them: so is Sinai high 41
 (among) mountains). Thou didst ascend on high. 42
 God is the mount of Bashan, receive gifts among 43
 the mountains. Thou didst receive gifts among them, 44
 even the rebellious, to dwell among them. O Lord 45
 God. Blessed be the Lord: day by day he loadeth 46
 us (with benefits); our God is our salvation. Selah. 47
 Our God is to us the God of salvation; and by 48
 the Eternal the Lord are the escapes from death. 49
 But God will crush the head of his enemies, the 50
 hairy skull of him who walketh in his guiltiness. 51
 The Lord hath said, From Bashan will I bring 52
 back, I will bring back from the depths of the sea: 53
 In order that thou mayest wade with thy feet 54
 in blood, feeding the tongue of thy dogs from the 55
 enemies' blood. Men see thy goings forth, O 56
 God! the goings forth of my God, my King, into 57
 the sanctuary. First come singers, then follow 58
 players on instruments, in the midst of maidens 59
 playing on timbrels. In assemblies bless ye God, 60
 (praise) the Lord, ye sprung from Israel's foun- 61
 tain. There Benjamin the youngest leadeth thee 62
 on, the princes of Judah in purple robes, the 63
 princes of Zebulun, the princes of Naphtali. Thy 64
 God hath ordained the rule to thee: strengthen, 65
 O God, what thou hast wrought for us. Because of 66
 thy temple over Jerusalem shall kings bring pre- 67
 sents: they shall say, Rebuild ye the walls of Jeru- 68
 salem among the reeds, the troop of steers among 69
 the calves of nations, that hasten along with presents 70
 of silver. He scattereth nations that are eager 71
 for the fight. Nobles will come out of Egypt: 72
 Ethiopia will stretch forth eagerly her hands unto 73
 God. Kingdoms of the earth, sing unto God: sing 74
 praises unto the Lord: Selah: To him who is 75
 above the waters, the Rebul of ancient days: hear! 76
 he sendeth forth his voice, the voice of might. 77
 Ascribe ye strength unto God: his excellency is 78
 over Israel and his strength is in the skies. Thou 79
 art tremendous, O God, from thy holy residences: 80
 O God of Israel, (thou art) he that givest strength 81
 and power unto (thy) people. Blessed be God.

PSALM LXIX.

1 † To the chief musician upon Shoshannim, by 1
 David. Save me, O God; for the waters are come 2
 even to threaten my life. I am sunk in the mire 3
 of the deep, where there is no standing; I am 4
 come into the depths of the waters, and the flood 5
 overthrew me. I am weary of crying; my throat is 6
 hoarse; my eyes fail while I hope for my 7
 God. More than the hairs of my head are those 8
 that hate me without a cause; numerous are those 9
 that would destroy me, that are my enemies wrong- 10
 fully; what I have not robbed shall I not restore. 11
 O God, thou art well aware of my folly, and my 12
 guilty deeds are from thee not hidden. Let not 13
 the waters of the flood return, O Lord, lest my 14
 hope be made ashamed through me: let not those that 15
 seek thee be confounded through me. O God of 16
 Israel. Because for thy sake have I borne re- 17
 proach, hath confusion covered my face. A stranger 18
 am I become unto my brothers, and an alien unto 19
 my mothers' children. Because the zeal for thy

17 אדני ודנה אוקיר צדקתך לבקד: אלהים למחני
 18 כענור ועד דנה אנדי נפלאותיך: וגם עד וקנה ונשיבה
 19 אלהים אל תפונני עאנדי ודעך לזר לכל יטא
 20 נבורתך: וצדקתך אלהים עד מרום אשר עשית גדלות
 21 אלהים מי כמדך: אשר הראיתנו וצרות רבות ודעות כ
 22 תשיב חסדנו ומחולמות הארץ תשוב תעלנו: תרב כ
 23 גדלתו ותסב תחמני: גם אני ואתך בכל רבכל אמתך
 24 אלהי אומרה לך ככנור קדוש ישראל: תרנה שפתי כי
 צדקתך ברבשו בחפזי מקבשי העמי:

PSAL LXXII. עב

1 לשלמה: אלהים משפטך למלך תן וצדקתך לבד מלך:
 2 וכן עמך בצדק ויניק משפט: וישא דרים שלום
 3 לעם ויבעות בצדק: ישפט ויענישם וישע לבני אביו
 4 וידבא עושק: וידאוד עמלשמש ולפני ירח דור ודורים:
 5 ויד כמטר עליון קרובים ותוף ארץ: ויחד בנמי
 6 צדיק ורב שלום עד בקלי ירח: וידך מים עדים ומערה
 7 עד אפס ארץ: לפניו ירעו צימ ואביו עפר ולחבו:
 8 מלכי תרששו ואים מנתה ישבו מלכי שקבא וסבא
 9 אשכר יקריבו: וישחחורלו כל מלכים כל ימי
 10 יעבדו: כרציל אביו משע ועו ואדעו לו: יום
 11 ידלל אביו ונפשות אביו עם ישיע: מתד ומחם
 12 ונאל נששם ויכר דגם בעינו: ודו ותדלו מן
 13 שקבא ותפלל בעדו תמיד כל ימי: ירכבו: ויפסתי
 14 בר בארץ בראש דרים ידעש כל בנן פרו ויצו
 15 מעיר כעשב הארץ: ודו שמו ו לעולם לפני שמש יין
 16 שמו ותקרטו בו כל ימי אשר דו: ברה ודנה אלהים
 17 אלהי ישראל עשה נפלאות לבדו: וברה ועם כבודו
 18 לעולם ומלא כבודו את כל הארץ אמן ו אמן: כל
 19 תפלות דוד ברושי:

ספר שלישי

LIBER TERTIUS.

PSAL LXXIII. עג

1 כזמיר לאסף אך טוב לישראל אלהים לבדי לבב:
 2 ואני כמעט נפוי רבלי פאן שפכה אשרי: כי קנאתי
 3 כהוללים שלום רשעים אראה: כי אין תרצבות למתם
 4 וברא אלים: בעמל אנוש אינמו ועם אדם לא ינשו:
 5 לבן ענקתמו נאנה עמל רשית הפם למו: יצא מחלב
 6 עיניו כפרו משכנות לבב: מיין ונדברו כרע עשק
 7 כמרום ודברו: שתי בשמים פיהם ולשונם תהלך בארץ:
 8 לבן ושיב עמו בלם ומי מלא יצאו למו: ואמרו איה
 9 תישראל ויש דנה בעליון: הגדה אלה רשעים ושלנו
 10 עולם השתדלו: אדריק ויבתי לבדי וארחן בנקון
 11 כפי: ואני נע כל ימי ויתכחתי לבקרים: אסי אצמתי
 12 אספרה כמו הגה דוד כנוד בנרתי: ואשקה לבער
 13 ואת עמל הוא בעני: עד אטא אל מקדשאל אבינה
 14 לאחרתם: אך בחלקות תשית למי תפלתם למשואות:
 15 אך דו לשמה כרנע ספי חמי מד בלהות: כחלום

1 כי קנאת ביתך אלהי ורפוח וירפד נפלו עלי:
 2 ואכה בעים נפשי ותתי לחרפות לי: ואתנה לבושי
 3 עק ואתי להם למשלו: ישירו כי ישוב שער ונעולת
 4 שיתי שפר: ואני תפלת לך ודנה עת רצון אלהים
 5 כרבי חסדך עני באמת ישעך: הצילני מיטט ואל
 6 אטבנה אנעלה משנאי ומעמק מרים: אלהי שפטני
 7 שבלת מים ואל תחבלעני מצולה ואל תאטורעלי באר
 8 פתי: עני ודנה כרטיב חסדך כרב רחמך פנה אלי:
 9 ואל תחסתר פניך מעבדך כרצולי מתי עני: קרבה
 10 אלי נפשי ואלה למון אבי פדני: אתה ידעת תרפתי
 11 כבשתי וכלמתי ינדך כל צדוקי: תרפה ו שברה לב
 12 ואנשיה ואקה לעד ואן ולמחמם ולא פנאתי: ותתנו
 13 כבורתי ראש ולצמא ישקני חמי: וירשלתם לפתחי
 14 לפח ולשלומים למוקש: תחשכנה עינים מראות
 15 כרמתניהם תמיד המעד: שפר עילתם ועמד תרון אפך
 16 ישגם: תהרטרם נשמה כהאלים אלהי ישב:
 17 כראתה אשר הובית רדפו ואל תמאוב חללך וספרו:
 18 תנהיגון על יעונם ואל יבאו בצדקתך: יתו מספר חיים
 19 ועם צדיקים אלהי חבו: ואני עני וכאב שיעתך אלהים
 20 תשגיני: אהללה שם אלהים בשער ואנרעו בתודה:
 21 ותיעב לדנה משור פר מקח מפרים: רא עיניו ישחחו
 22 דרשי אלהים ודו רבכם: כרשמע אל אביו עם
 23 הירדה ואת אסריו לא בוך: ויהללו שמים וארץ ואים
 24 וקבל מש כם: כי אלהים וישע ציון ויגנה ערי ודתה
 25 וישבו שם ורשוה: ורע עבדו ותלה ואחבי שמו
 26 ישכורבה:

PSAL LXX. ע

1 למנצח לדוד לתקיר: אלהים להצילי דנה לעורתי
 2 חושי: יבשו תפרו מקבשי נפשי יטו אחר ויכלמי
 3 חפצי העמי: ישובו עלי עקב בשתם האמרים האח
 4 האח: יששו וישמרו ויך כל מי כמקשוד ויאמרו תמיד
 5 יגדל אלהים אהבי ישועתך: ואני ו אביו אלהים
 6 תישדלי עורי ופלטת אתה ודנה אל תאחר:

PSAL LXXI. עא

1 כד ודנה חסתי אלאבושה לעולם: בצדקתך תצילי
 2 ותפלטני מהה אלהי אנה ותישעני: דנה לילוצר
 3 מעון לבוא תמיד צינת להושיעני כרשמע ומצדתי אתה:
 4 אלהי פלטני מיד רשע מקח משל וחומי: כראתה
 5 תקותי ארני ודנה מבטתי מעור: עלך ו נסכפתי מבטן
 6 ממיני אמי אתה נון בך תהלתי תמיד: כמיפתי העמי
 7 לרבים ואתה מחסרני: ומלא פי תהלתך כל ימי
 8 תפארתך: אלהי שליבני לעת וקנה כבלות כחי אל
 9 תסגרי: כראתו אבי לי ושמרי נפשי ועני תדו:
 10 לאמר אלהים ענו רדפו ותפשוהו כראת מצל: אלהים
 11 אלהי רתק ממיני אלהי לעורתי חושי: וכשו וכלו שטני
 12 נפשי ישו ורפה וכלמה מקבשי העמי: ואני תמיד
 13 אהל וחספתי על כל תהלתך: פו וספר צדקתך כל
 14 חיים תישועך כי לא ידעתי ספרות: אבוא בנקרות

house hath devoured me; and the reproaches of those that reproached thee are fallen upon me.

11 When I wept at the fasting of my soul, it became a reproach to me. And when I made sackcloth my garment, I became a proverb to them.

12 Those that sit in the gate talk against me; and about me make songs the drinkers of strong drink.

13 But as for me, I direct my prayer unto thee, O Lord, in a time of favour; O God, in the multitude of thy kindness: answer me in the truth of thy salvation. Deliver me out of the mire, that I may not sink: let me be delivered from those that hate me, and out of the depths of the waters. Let not the flood of waters overflow me, and let not the deep swallow me up, and let not the pit close its mouth upon me, and answer me, O Lord; for thy kindness is good: according to the multitude of thy mercies turn thou unto me.

14 And hide not thy face from thy servant; for I am in distress: make haste and answer me. Draw nigh unto my soul, and redeem it: because of my enemies do thou ransom me. Thou well knowest my reproach, and my shame, and my confusion: and all my assailable reproach hath broken my heart; and I am sick; and I water for pity, but there was none; and for comforters, but I found none. And they put into my food gall; and in my thirst they give me vinegar to drink. May (then) their table become a snare before them: and to those that are at peace, a trap. May their eyes become dark, that they cannot see; and make their reins continually to waver. Pour out over them thy indignation, and let the heat of thy anger overtake them. May their palace become desolate: in their tents let no one dwell. For whom thou hast smitten they persecute; and of the pain of those whom thou hast wounded do they converse. Lay guilt upon their guilt; and let them not come into thy righteousness. Let them be blotted out of the book of the living; and with the righteous let them not be written down. But I am poor and suffering: let thy salvation, O God, set me up on high. I will praise the name of God with song, and will magnify him with thanksgiving. And this will please the Lord better than an ox or bullock having horns and cloven hoofs. The meek will see this, and be rejoiced: ye that seek God, and your heart shall revive. For the Lord hath heard the needy, and his prisoners he despiseth not. Let heaven and earth praise him, the seas, and every thing that moveth therein. For God will save Zion, and will build the cities of Judah: that they may abide there, and have it in possession: And the seed of his servants shall inherit it; and they that love his name shall dwell therein.

PSALM LXX.

1 ¶ To the chief musician, by David, to bring to remembrance. O God, (arise) to deliver me; O Lord, make haste to help me. Let those that seek after my life be made ashamed and put to the blush: let those that desire my unhappiness be turned backward and put to confusion. Let them be turned backward in consequence of their shame, that say, Aha, aha. Let all those that seek thee be glad and rejoice in thee; and let such as love thy salvation say continually, God is great. But I am poor and needy, O God; come hastily unto me; my help and my deliverer art thou: O Lord, do not delay.

PSALM LXXI.

1 ¶ In thee, O Lord, do I put my trust; let me never be made ashamed. In thy righteousness do thou deliver me and release me: incline thy ear unto me, and save me. Be thou unto me a rocky habitation, whereunto I may continually resort, which thou hast ordained to save me; for my rock and my strong-hold art thou. O my God, release me out of the hand of the wicked out of the grasp of the unrighteous and violent man. For thou art my hope, O Lord Eternal: thou art my trust from my youth. By thee have I been supported from my birth: thou art he that took me out of my mother's womb; of thee is my praise

continually. As a wonderful token have I been 7 unto many; but thou art my strong refuge. My mouth shall be filled with thy praise, and with thy glory all the day. Cast me not off in the 9 time of old age: when my strength faileth, forsake me not. For my enemies speak of me; and 10 that which they say, take counsel together. Saying, "God hath forsaken him; pursue, and 11 seize him; for there is none to deliver." O 12 God, be not far from me: O my God, hasten to my help. Let those be made ashamed, let them 13 perish, that are adversaries to my soul: let those be covered with reproach and dishonor that seek my unhappiness. But I will continually hope, and 14 will add yet more to all thy praise. My mouth 15 shall praise thee, O Lord, thy righteousness, thy salvation; for I know not their numbers. And 16 come to praise the mighty deeds of the Lord Eternal: I will make mention of thy righteousness, yea, 17 thine only, O God, thou hast taught me from 17 my youth; and hitherto I ever tell of thy wondrous deeds. Therefore also even in old age, and when 18 I am grayheaded, O God, forsake me not: until I have made thy strength manifest unto every generation, to every one that may come of thy righteousness, O God, reacheth even to the height, thou, who hast done great things: O God, who is like thee! Thou, who hast shown me 20 great distresses and misfortunes, wilt again revive me; and from the depths of the earth wilt thou bring me up again. Thou wilt increase my greatness, and wilt turn round and comfort me. Also 22 I will thank thee with psalter, (for thy truth, O my God; I will sing unto thee with the harp, O thou Holy One of Israel. My lips shall shout 23 joyfully when I sing unto thee; and my soul (too), which thou hast redeemed. Also my tongue 24 shall speak all the day of thy righteousness; for ashamed, for put to the blush are those that seek my unhappiness.

PSALM LXXII.

1 ¶ By Solomon, O God, give unto the king thy decisions, and thy righteousness unto the king's son. He shall decide for thy people with righteousness, 2 and for thy afflicted with justice. The mourning 3 tains shall bear peace for the people, and the hills (the same), through righteousness. He shall judge 4 the afflicted of the people, he shall give help to the fatherless and the needy; but he shall crush the oppressor. They shall fear thee as long as the 5 sun shineth, and in the presence of the moon, throughout all generations. He shall come down 6 like rain upon the mown grass, as showers which are dropping on the earth. In his days shall the 7 righteous flourish; and abundance of peace (shall be) till the moon shall be no more. And he 8 shall have dominion from sea to sea, and from the river unto the ends of the earth. Before him 9 shall bend down those that dwell in the wilderness; and his enemies shall lick the dust. The 10 kings of Tarshish and of the isles shall bring presents: the kings of Sheba and Seba shall offer gifts. Yea, there shall bow down before him all 11 kings; all nations shall serve him. For he will 12 deliver the needy when he crieth; the afflicted also he will spare. He will spare the poor and 13 the needy; and the souls of the needy will he assist. From wrong and violence will he 14 deliver their soul; and precious shall their blood be in his eyes. And he shall live; and he will 15 give him of the gold of Sheba; and he will pray in his behalf continually; all the time will he bless him. There shall be an abundance of corn 16 in the land; upon the top of the mountains its fruit shall shake like (the trees of) Lebanon; and (men) shall blossom out of the city like herbs of the earth. His name will endure for ever: 17 the presence of the sun his name shall flourish; and men shall bless themselves with him; all nations shall call him happy. Blessed be the Lord 18 the God of Israel, who alone doth wondrous things. Amen, and blessed be his glorious name 19 for ever; and with his glory may the whole earth be filled: Amen, and Amen. Here are ended the 20 prayers of David the son of Jesse.

BOOK THIRD

PSALM LXXXIII.

1 ¶ A psalm of Assaph. Truly God is good to Israel, to such as are pure of heart. But as for me, it lacked but one thing, that my feet had been moved; almost nothing was needed, that my steps had slipped. For I was envious at the arrogant, when I saw the prosperity of the wicked. For there are no deadly fetters for them; but their strength is firm. They share not in the trouble of mortals, and with men are they not afflicted. Therefore is pride their snare; violence encometh them like a garment; their eyes start out for fatness; 8 they have exceeded their heart's imaginings. They scorn, and speak wickedly of oppression; loftily do they speak. They set their mouth in the heavens, and their tongue walketh busily on the earth. 10 Therefore do his people turn away hither: and

waters of a full cup are drained by them. And 11 they say, How should God know? and is there knowledge of the Most High? Behold, these are 12 the wicked; and yet prospering continually they increase in wealth. Verily I have said, I will 13 cleanse my heart, and have washed in innocency my hands; While I was afflicted all the day, and 14 my chastisement (came) every morning. But if I 15 were to say, I will speak thus; behold, I would be treacherous against the generation of thy children. And when I should think to know this, 16 would I trouble in my eyes. Until I swear, and 17 the sanctuary of God; and understand what their future will be. Surely thou placest them on slippery spots; thou lettest them fall down into destruction. How are they brought into desolation, 19 as in a moment! they perish, they come to their end with terrific events. As a dream after awaking, 20

7 שנתם ולא יראו בלא ישיחול ידיהם: מעשהך אלהי
 8 יעקב נדום ורכב וסוס: אלהי ונרא אלה ומעשה
 9 לפסוק מאז אפס: משמים השמעת בן ארץ וראה
 10 ושמעה: בקום למשפט אלהים להשיע בלענין ארץ
 11 סלה: ברחמת אדם תהיה שארית המת תחיה: נדו
 12 ושלמו לחנה אלהים כלם סבבו יבילו יש למנצח:
 13 יבצר רוח נדיים נרא למלכר ארץ:

PSAL. LXXVII. עו

למענה על ידיהן לאספ מומרו: קולו אל אלהים
 2 ואצמקה קולי אל אלהים האמן אלי: ביום צרתי אדני
 3 דרשתי די לילה נגדה ולא תפס מאנה הגתם נפשי:
 4 אפורה אלהים ואהמה אשחה. ותתעשף רוחי סלה:
 5 אחת שמרות עני נפשמתי ולא אדבר: חשבתי ימים
 6 מקדם שנות עולמים: אפורה נעתי פלילה עסלכבי
 7 אשחה וחפש רוחי: הלשולמים ונתו אדני ולא יספ
 8 לרעות עוד: האפס לענה ספרו גמר אמר לך ודר:
 9 השבח חנת אל אסמקפז באף חמרו סלה: ואמר
 10 חלואי הוא טטות ימן שליו: אפרי מעללה כראוקה
 11 מקדם פלאה: ודתי בכל פלאה ובגלילותיה אשוחה:
 12 אלהים בקדש דרבך מראל גדול באלהים: אתה האל
 13 עשה פלא הדעת בעמים עוד: גאלת ברוש עמך בני
 14 יעקב ויוסף סלה: ראה מים אלהים ראה מים גדלו
 15 אף רינו תהמות: ורמו מים גבות קול נתע שקקים
 16 אפחצצד ותחלבו: קול רעמך ובגליל האירו בקום
 17 תבל רנה ותרעש הארץ: בים דרבך וישלך בעים
 18 רבים ועקבותיך לא נדעו: חתית כצאן עמך בדר
 19 משה ואהרן:

PSAL. LXXVIII. עח

משביל לאספ האננה עמו תורתו חסו אנכם לאמר
 2 פי: אפתחה במשל פי אביעה חדות מעקדם: אשר
 3 שמענו ונדעם ואבתנו ספרדלע: לא נבחר אנגיהם
 4 לדור אחרון מספרים תהלות דנה נעונו ונבלאתיו
 5 אשר עשה: ונקם עלותו בעקבותיה שם בישראל
 6 אשר צוה את אבותינו להודיעם לבניהם: למען ידעו
 7 דור אחרון בעים וילדו יקמו ויספרו לבניהם: והשימו
 8 באלהים פסלם ולא ישכחו מעללהאל ומצותיו ועזרו:
 9 ולא יהיו פאבותם דור סוחר ומרה דור לאיבהן לבו
 10 ולא נאמנה אתהאל רוחו: ביראפרים נישקו ורמיקשת
 11 הקבו ביום קרב: לא שמרו ברית אלהים ובריתו
 12 מאט ללכת: וישכרו עילולתו ונבלאתיו אשר הראם:
 13 נד אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדהיצן: בקע
 14 ים ויבבירם ויצבירים במדבר: ונתם בענין ימים וכל
 15 הלילה באור אש: ובקע צרים במדבר וישק כהרמות
 16 רבה: ויוצא עולם ספלה ויודר פנתרות מים: ויסיפו
 17 עוד לחטאילו למרות שליו: ונפראל: ונבבירם
 18 לשאלאכל לגושם: ודברו באלהים אמרו ויבול
 19 אל לערך שלחו במדבר: הן הדהצור וחוכו מים
 20 וחקלים ישמנו הנםלחם ויכל תת אסליון אשר לעמו:

21 מהקצו אדני בעיר וצלקם תהוו: כי ותחמן לבכי
 22 וכלויתי אשתינו: ואנרבער ולא אדע בהמות התיני
 23 עמך: ואני תמיד עמך אחרת בך ומני: בעצתה תהני
 24 ואחר קבד תהני: מיילי בשמים וימך לא חפצתי
 25 בארץ: כלה שאר ולבכי צורלבכי ותללו אלהים
 26 לעולם: כידעה רמקוד יאברו הצמחה בלוונה מן:
 27 ואני קרבת אלהים לירטוב שתי באדני דנה חסתי
 28 לספר כלמלאכותיך:

PSAL. LXXIV. עז

א משביל לאספ למה אלהים ונתת לענה יעשן אפך
 2 בעצן כרעתך: ובר עתה קנית קדם גאלת שבט
 3 נחלתך הרציונה וישכנת בו: הרמח פועמך למשאוח
 4 נצח כלחבע אויב בקדש: שאנו צוררוד בקרב מועדך
 5 שמו אותם אתות: ודע במביא למעלה בסבדעני
 6 קרדמות: ועת פתוחה יחד בבשיל וכלפות ובלמו:
 7 שלחו באש בקדשך לארץ חללו משבדשך: אמרו
 8 בלבם נינם ידך שרפו כלמיציראל בארץ: אבותינו
 9 לאראנו אדעוד נביא ולאאנו ודע ערמה: ער
 10 מת אלהים ותרפ צר האין אויב שמך לענה: למר
 11 תשיב דך וימך מקרב חוקך כלה: ואלהים מלכי
 12 מקדם פעל ישועות בקרב הארץ: אתה פורת בענך
 13 ים שברת ראשו תנינים עליהמים: אתה רצעה ראשו
 14 ודוחת תתנו מאכל לעם לציון: אתה בקעת מענו ונהל
 15 אתה ויבשת נברות איה: לה יום אפלה לילה אתה
 16 הכנית מאור ושמט: אתה העבת בלגבולות ארץ קוץ
 17 וחרף אתה צרתם: וברואת אויב חרף וירנה ונס
 18 וכל נאנו שמך: אליחתו לחת נפש תועד חנת עניך
 19 אליחשבח לענה: תבט לברת כרמלא מחשביארץ
 20 נאת חסם: אלישב עני וכלם עני ואביו ותללו שמך
 21 קופה אלהים רבה רבד ובר חרפתך מערבול כל
 22 היום: אליחשבח קול צוררוד שאון קמך עולה המיד:

PSAL. LXXV. עה

למענה אליחשתת מומרו לאספ שיר: הודיע לך
 2 אלהים הודיע וקרוב שמך ספרו נפלאותיך: כי אפך
 3 מועד אני משרים אשפט: נמינים ארץ וכלישיבה
 4 אנכי תכתי עמדיה סלה: אמרתי להוללים אליחללו
 5 וקישעים אליחרימו קוץ: אליחרימו למרומ קרובם
 6 תדברו בצאר עתק: כי לא ממוצא ומפענה ולא
 7 ממדבר הים: בראלהים שפט זה וישפיל ונה ירים:
 8 כי סום בידיהוה ויח חמר וכלא ספך נער מנה אך
 9 שמרה למעו ושתו כל רשעיארץ: ואני אנה לעלים
 10 אמרה אלהי יעקב: וכלירני רשעים אנה תרוממה
 11 קרנית צדיק:

PSAL. LXXVI. עז

למענה בניעת מומרו לאספ שיר: ודע ביהודה אלהים
 2 בישראל גדול שמו: ויהי בשלם סבו ומנותו בציון:
 3 שמה שבר רשעיבקשת מן ותרם ומלמה סלה: נאור
 4 אתה אדיר מקררמרף: אשתוללו ואבדו לב גמו

21 O Lord, reject thou in wrath their image. For it fermented in my heart, and in my reins I felt 22 sharp thrusts; But I was indeed foolish, and I knew it not: I was as a (thoughtless) beast with 23 thee. Nevertheless I am continually with thee; thou hast seized hold of me by my right hand, 24 With thy counsel wilt thou guide me, and afterwards take me on to glory. Whom have I in 25 heaven? and beside thee I desire nothing upon 26 earth. Though my flesh and my heart should fail; yet the rock of my heart, and my portion will be 27 God for ever. For lo, those that are far from thee shall perish: thou destroyest every one that 28 strayeth away from thee. But as regardeth me, to draw near to God is good for me; I have put in the Lord Eternal my trust, that I may relate all thy works.

PSALM LXXIV.

1 ¶ A Maskil of Assaph. Why, O God, hast thou cast us off for ever? why wilt thy anger smoke against the flock of thy pasture? Remember thy congregation, which thou didst acquire of old; which thou didst redeem as the tribe of thy inheritance; this mount Zion, whereon thou hast dwelt. 3 Lift up thy steps unto the perpetual heaps of ruins: the enemy hath ill-used every thing in the 4 sanctuary. Thy adversaries have roared in the midst of thy places of assembly: they have set up 5 their signs for signs. (The enemy) is known as one that lieth up high against the thickets 6 of a forest. And now they hew in places the carved work thereof altogether with hatchets and 7 hammers. They have set on fire thy sanctuary; to the ground have they profaned the dwelling- 8 place of thy name. They have said in their heart, We will oppress them altogether: they have burnt up all the places of assembly of God in the land. 9 Our signs are not seen; there is no more any prophet; and there is no one among us that know- 10 eth how long. How long, O God, shall the adversary utter defiance? shall the enemy blaspheme 11 thy name for ever? Why withdrawest thou thy hand, and thy right hand? (draw it) out of thy 12 bosom—exterminate (them); Since (thou) God art my King from olden days, working salvation in 13 the midst of the earth. It was thou that didst divide by thy strength the ocean; thou brokest in pieces the heads of the crocodiles on the waters. 14 Thou didst crush the heads of leviathan, and gavest them as food to the people inhabiting the 15 wilderness. Thou didst cleave fountain and stream; thou didst dry up ever-flowing rivers. Thine is the 16 day and thine is the night: it is thou who hast prepared the luminary and the sun. It is thou who hast set up all the boundaries of the earth: summer and winter—how thyself hast formed them. 17 Remember this, that the enemy hath defied the Lord, and that a worthless foolish people have 18 blasphemed thy name. Oh give not up to the multitude of enemies the soul of thy turtle-dove: the congregation of thy afflicted do not thou forget for ever. Look unto the covenant; for the dark 19 places of the earth are full of habitations of violence. O let not the oppressed return, being 20 founded; let the poor and needy praise thy name. 21 Arise, O God, plead thy own cause: remember thy 22 defiance from the worthless fool all the day. Forget not the voice of thy adversaries: the tumult of those that rise up against thee ascendeth continually.

PSALM LXXV.

1 ¶ To the chief musician, Al-tashcheth a psalm 2 or song of Assaph. We give thanks unto thee, O God, we give thanks, and nigh is thy name: men 3 relate thy wondrous deeds. "For I will take up 4 a fixed time when I will judge uprightly. The earth and all her inhabitants are melting away: I 5 myself establish firmly her pillars." Selah. I said unto the arrogant, Deal not arrogantly; and to the 6 wicked, Lift not up the horn. Lift not up on high your head, nor set with a staff erect your neck. 7 For neither from the rising of the sun, nor from (his) setting, nor from the wilderness of mountains (cometh this); But God is the judge: he is 8 lowereth one, and lifteth up another. For there is a cup in the hand of the Lord, and the wine foameth, it is full of mixture: and he poureth out of the same; but its lees they drain, they drink 9 and will the wicked of the earth, and will not cease for ever, will sing praises to the God of Jacob. 10 And all the horns of the wicked will I hew off; but the horns of the righteous shall be exalted.

PSALM LXXVI.

1 ¶ To the chief musician on Neginoth, a psalm or 2 song of Assaph. In Judah hath God been made known: in Israel is his name great. And in Salem was his tabernacle made, and his dwelling-place on Zion. There broke he the shining arrows of the 3 bow, shield, and sword, and battle. Selah. Thou art more brilliant, more excellent than the mountains (full) of prey. Bereft of reason are the 4 stouthearted, they slumber their sleep; and none of

the men of might have found (the use of) their hands. From thy rebuke, O God of Jacob, lie in 5 deep sleep both chariot and horse. Thou—thou art 6 to be feared; and who may stand in thy sight when once thy anger (is kindled)? From heaven hast 7 thou caused (thy) sentence to be heard: the earth feared, and became still, When God rose to judge 8 ment, to save all the lowly of the earth. Selah. For the fury of man shall praise thee: the re- 9 mainder of the fury will thou gird about thee. Make vows, and pay (them) unto the Lord your 10 God, all ye that are round about him: let men bring presents unto him that exciteh fear. He 11 will cut down the spirit of the powerful: he is terrible to the kings of the earth.

PSALM LXXVII.

1 ¶ To the chief musician on Jeduthun, by Assaph 1 a psalm. (I lift up) my voice unto God, and I 2 cry: (I lift up) my voice unto God: do then give ear unto me. On the day of my distress I sought 3 the Lord; in the night my hand was stretched out, and did not cease; my eyes were refused to be com- 4 forted. I think of God and mourn: I reflect, and 5 my spirit is overwhelmed. Selah. Thou holdest 6 my eyes awake: I am troubled and I cannot speak. I think over the days of old, the years of ancient 7 times. I call to remembrance my song in the night; 8 with my own heart I reflect; and my spirit maketh diligent search. Will the Lord cast me off for 9 ever? and will he never more give his favor again? Is his kindness spent for ever? Is his promise come 10 to an end for all generations? Hath God forgotten 11 to be gracious? or hath he shut up in anger his mercies? Selah. And I said, This shall be my 12 entreaty, (for) the years of the right hand of the Most High. I will remember the deeds of the 13 Lord; for I will remember out of ancient times thy wonders. I will meditate also of all 14 thy work and on thy deeds will I reflect. O God, in holiness is thy way where is thy God so 15 great as God? Thou art the God that dost wonder: thou hast made known among the people thy 16 strength. Thou hast redeemed with (a mighty) arm thy people, the sons of Jacob and Joseph. Selah. The waters saw thee, O God, the waters 17 saw thee; they shook: also the depths trembled. The clouds poured out water; the skies sent forth 18 thunder: also thy arrows sped along. The voice 19 of thy thunders was in the whirlwind; lightnings gave light to the world; the earth trembled and 20 quaked, Through the sea led thy way, and thy path was through mighty waters, and thy footsteps could not be known. Thou didst lead like a flock 21 thy people by means of Moses and Aaron.

PSALM LXXVIII.

1 ¶ A Maskil of Assaph. Give ear, O my people, 1 to my instruction: incline thy ear to the words of my mouth. I will open with a parable my 2 mouth: I will utter riddles out of ancient times; Which we have heard and know, and which our 3 fathers have related unto us. We will not conceal them from their children, relating to the 4 latest generation the praises of the Lord and his strength, and his wonderful deeds which he hath done. Yea, he establisheth a testimony in Jacob, 5 and instituted a law in Israel, which he commanded our fathers, that they should make them known to their children: In order that the latest 6 generation might know them, even the children that are to be born; that they may arise and relate them to their children: that they may place in God 7 their hope, and not forget the doings of God, but observe his commandments; And that they may not 8 be like their fathers, a stubborn and rebellious generation; a generation that had not directed their heart firmly, and whose spirit was not faithful to God. The children of Ephraim, like well- 9 armed archers, that turn round on the day of battle, kept not the covenant of the Lord with his 10 law; they refused to walk; And they forgot his 11 deeds, as also his wonders, which he had permitted them to see. In the presence of their 12 fathers did he do wonders, in the land of Egypt, in the fields of Zo'an. He divided the sea, and 13 caused them to pass through; and he made the waters stand upright as a wall. And he led them 14 through the cloud by day, and all the night with a light of fire. He split rocks in the wilderness, and 15 gave them drink as out of the mighty deep. And 16 he brought forth running streams out of the rock, and caused water to run down like rivers. But 17 they repeated to sin yet more against him, rebelling against the Most High in the desert. And 18 they tempted God in their heart, by asking food for their desire. Yea, they spoke against God: they 19 said, Will he be able to set a table in the wilderness? Behold, he smote the rock, so 20 that waters gushed out, and streams overflowed: shall he also be able to give bread? or can he provide flesh for his people? Therefore, when the 21

עבדך מאכל לעוף השמים בשר חסידך לחתוראריך:
 שפכו דמם. כמים סביבות ירושלים ואין קובר: הניט
 הרפה לשכנתי לעני וקלם לסביבותי: ערמה וחדה
 תאנף לצחח בכער כמראש קנאחה: שפך המתהואל
 הטום כפי לאידועך ועלממלכות אשר תוקד לא
 קראו: כי אכל אתיועקב ואחיעזרי השמו: אל תוקד
 לנו ענות ראשנים מהר יקרמנו דחמוך כי ללוט מאד:
 עזרת. ואלתי ישענו עלדבר כבודשמך ותצילנו וכפר
 עלחטאותינו למען שמך: למה ואמרו הגוים איה
 אלהיהם יורע בנינו לעינינו נקמת דםעבדך השפוך:
 תבוא לפניך אקנת אסור כגדל ורועה דותר בני תמותה:
 והושב לשכנתי שבועתים אלחייכם חרפתם אשר חרפוך
 אדני: ואנחנו עמך. וצאן מדעתך יתרה לך לעולם
 לדור ודור נספר תהלתך:

PSAL LXXX. פ

למצות אלשישנים עדות לאסף חמור: רעה ישראלו
 האזינה נהג כצאן יוסף ישב הקרבים הופיעה: לפני
 אפריםובלוייםומשה עוררה אתהיבוכהך ולכה לישענה
 לנו: אלהים ושבטנו ודאר פניו ונשעה: ודורה
 אלהים צבאות ערמתי עשנת בתפלת עמך: האבלתם
 להם דמעה ותשקמו בדמעות שליש: חשימו מרון
 לשכנתי ואיבנו וליענו לנו: אלהים צבאות השיבנו
 ודאר פניו ונשעה: גפן ממצרים חסע הנהגש ימים
 ותשעה: פנית לפניו ותשרש שרשיה ותמלאאריך:
 כמו דרים צלה ונפיקה ארוראל: תשלח קעירה עיר
 גם ואלעיר ונקותיה: למה פרעת נהריה וארוה כל
 עברי הדי: ברסמיה חנור מלך וזו שרי ירעה:
 אלהים צבאות שוב לא הבט משמים ודאה ופקד גפן
 זאת: וכנה אשרנשעה ומעך ועלרבן אמצתה לך:
 שרפה באש כסחתה כעצת פניו יאברו: תהיידע על
 איש ומינך עלבניאלהים אמצת לך: ולאנסני טמך
 הווינו ובשמך נקרא: ודעה אלהים צבאות השיבנו
 דאר פניו ונשעה:

PSAL LXXXI. פא

למצות עליהנחית לאסף: הרענו אלהים עוננו דרשי
 לאלהי יעקב: שארומרה ותערתך כער נעים עמיגבל:
 תקעו כנדרש שופר בכסה ליום חגנו: כי חק לישראל
 הוא משפט לאלתי יעקב: עדות. ביהוסף שמו בצאתי
 עלארץ מצרים שפת לאידועתי אשמע: הסירות מסבל
 שכמו כפיו מידד תקבריה: בצרה קראת ואלללך
 אענה כפתר רעם אבהיך עלימי מריבה סלה: שמע
 גמי ואעדה בך ישראל אמתשמעלי: לאידועה בך
 אל נר ולא חשתתיה לאל נבר: אנכי. ודעה אלהיך
 המעלך מארץ מצרים הרחבייפך ואמלאהו: ולאשמע
 עמי לקולי ישראל לאיבה לי: ואשלחתי בשריות
 לבם ליכוי במועצותיהם: לו עמי שמע לי ישראל
 בדרכי והלכיו: כמעט איביהם אנכי ועלצירם אשוב

21 לכן שמע דעה ותעבר ואש נשקה ביעקב ובסראף
 עלה בישראל: כי לא האמנו באלהים ולא קטנו
 22 בישועתו: וצו שהקים ממלך ודלת שמים פתח:
 23 במטר עלתם אש לאכל אתהשמים נתן לנו: להם
 24 אברים אבל אין צידה להם לשבענו: ופע קרם
 25 בשמים ונהג בגנו חמון: ונבטל עליהם כעפר שאר
 26 וכחול ימים עוף נהג: ופל בקרב כמנוו קבוב
 27 למשכנותיו: וואכלו וישבעו מאד ותאוחם ופא להם:
 28 לאתרו מתאותם עד אכלם בפיהם: ואף אלהים עלה
 29 בהם ונהג במשמניהם וכחורו ישראל הכריע: בכל
 30 זאת הארעה ולא האמנו מפלאותיו: ויכליבדבל
 31 ימדם ושנתם כבהלה: אסדרתם דרשהו ושבו
 32 לה ושתחראל: ויכורו כראלהים צוהם ואל עליו נאלם:
 33 ויפתרו בפיהם ובלשונם יוכבדלו: ולכם לאינכן
 34 עמו ולא נאמנו כברית: והוא רחום וכפר עון ולא
 35 נשחית ורבה הרחב אפו ולאיעיר בלחמתו: ויכר
 36 כרששר המה רוח הולך ולא ישוב: כמה יקרדו
 37 כמדבר יעצבוהו בישמיו: וישבו וינסו אל יקרשו
 38 ישראל הנו: לאזכרו אתידו וזם אשרפרס מלצר:
 39 אשרשם במצרים אתיוו ומופתיו בשודדוען: ויהפך
 40 להם יאיהם ויזולתם בלישתיו: ישלח בהם ערב
 41 ויאכלם וצפרדע ותשחיתם: ותתן לחסיל יבולם ויגיעם
 42 לארבה: דרג כבדד פגם ושקמתם כחמל: ויסע
 43 לבדד ביהם ומקיניהם לרשפים: ישלחדם וחרן אפו
 44 נעברה ונעם וצרה משלחת מלאכי רעים: ופלס נחב
 45 לאפי לאישך ממות נפשם ותחם לדבר הסיר: ויך
 46 כלבבכור במצרים ראשית אונים באהליהם: ופע
 47 כצאן עמו וינהגם כנדר כמדבר: וינחם לבטח ולא
 48 חתרו ואתאיביהם כסה תם: וינחם אלגבול קרשו
 49 הרזה קתה מיני: ויגרש מפניהם ויניס ויפילם בתבל
 50 חלה וישכן באהליהם שבט ישראל: וינסו וימרו
 51 אתראלהים עליו ועדותיו לא שמרו: ופע ויכדו
 52 פאבותם ונחפכו כקשת רמיה: ויביעוהו בקמתו
 53 ובפסוליהם וקנאוהו: שמע אלהים ותעבר ומאם
 54 מאד בישראל: ויש משכן שלו אהל שכן פאדם:
 55 ותן לשבוי עון ופארתי בידצר: וינסר לחרב עמי
 56 ובתחלתו התעבר: בחורו אכלהאש ובתחלתו לא
 57 ויחילו: כהניו בחרב נפלו ואלמנתיו לא תבכנה: ויגן
 58 כישון ארצי כנבור מתרונו כיון: ויך צרו אתור חרפת
 59 עולם נתן לנו: ומאם באחל יוסף ובשבט אפרים לא
 60 כהר: ויבחר אתישבט ודנה אתדור ציון אשר אהב:
 61 ויבן כמדינים מקדשו בארץ סדה לעולם: ויבחר
 62 בדרך עבדו ויקדוהו מבבלאת צאן: מאתר עלות הביאו
 63 לרעיות ביעקב עמו ובישראל נחלתו: וירעם כתם לבבו
 64 ובתבוטת כפיו נחם:

PSAL LXXIX. עט

א חמור לאסף אלהים באו גוים. ובעלתך טמאו אתי
 2 היכל קדשך שמו אתירושלם לעוים: נתנו אתינבלת

Lord heard this, he became wroth: and a fire was kindled against Jacob, and anger also ascended against Israel. Because they had not believed in God, and had not trusted in his salvation. Then he ordained the skies from above and the doors of heaven he opened; And he let rain down upon them manna to eat, and the corn of heaven he gave unto them. Angels' bread did man eat: he sent them provision to satisfaction. He caused an east wind to blow along the heavens, and he led forth by his strength the south wind. And he let rain upon them flesh (as plentiful) as the dust, and winged birds like the sand of the sea; And he let them fall in the midst of their camp, round about their habitations. And they ate, and were greatly satisfied, and what they longed for he brought unto them. They were not estranged from their longings, yet was their food in their mouth: When the wrath of God ascended against them, and he slew some of the fattest of them, and the young men of Israel did he strike down. With all this they sinned again, and believed not in his wonders. Therefore he caused their days to come to an end in nought, and their years in dread. When he slew them, then did they seek him, and they returned and inquired earnestly after God. And they remembered that God was their rock, and the most high God their redeemer. Nevertheless they prayed insincerely to him with their mouth, and with their tongue they lied unto him. For their heart was not firm with him, and they were not faithful in his covenant. But he, being merciful, forgave the iniquity, and destroyed (them) not: yea, many a time turned he his anger away, and did not awaken all his fury. And he remembered that they are but flesh, a spirit that passeth away, and returneth not again. How oft did they rebel against him in the wilderness, grieve him in the 41 desert! Yea, they once more tempted God, and set limits to the Holy One of Israel. They remembered not his hand, the day when he ransomed them from the adversary: When he displayed in Egypt his signs, and his wonderful tokens in the flesh of Joseph. And he changed their rivers into blood; and their running streams, that they could not drink (of them). He sent out among them various wild beasts, which devoured them; and frogs, which destroyed them. And he gave unto the cricket their products, and their labor unto the locust. He slew with hail their vines, and their sycamore-trees with ice-bolts. And he surrendered to the hail their cattle, and their herds to the high winds. He let loose his anger against them the fierceness of his anger, wrath, and indignation, a host of angels of misfortune. He levelled a path for his anger; he withheld not from death their soul, and their life he surrendered to the pestilence; And he smote all the first-born in Egypt; the first of their strength in the tents of Ham: But he caused his own people to depart from the rocks, and to walk like a drove in the wilderness. And he led them in safety, so that they felt no dread; but the sea covered over their enemies. And he brought them to his holy territory, even to this mount, which his right hand had acquired. And he drove out from before them nations, and divided them by the measuring-line as an inheritance, and he caused them to dwell in their tents the tribes of Israel. Yet they tempted and rebelled against the most high God, and his testimonies they kept not; But swerved aside, and dealt unfaithfully like their fathers; they turned about like a deceitful bow. And they provoked him to anger with their high-places, and with their graven images they moved him to jealousy. God heard this, and he became wroth, and felt greatly disgusted with Israel. And he cast off the dwelling at Shiloh, the tabernacle where he dwelt among men; And he gave up his strength unto captivity, and his glory into the adversary's hand. And he surrendered his people unto the sword; and with his inheritance was he wroth. His young men the fire devoured; and his virgins were not demanded in marriage. His priests fell by the sword; and his widows did not weep. Then awoke the Lord as one that sleepeth, like a mighty man that smuteth by reason of wine. And he smote his enemies backward; a perpetual disgrace laid he on them. Yet was he disgusted with the tent of Joseph, and of the tribe of Ephraim he made not choice; But he chose the tribe of Judah, the mount Zion which he loved. And he built like high (mountains) his sanctuary, like the earth which he hath founded for ever. And he made high the spirit of his god, and led him from the sheep-folds: From following the ewes with young he brought him, to feed Jacob his people, and Israel his inheritance. And he fed them according to the integrity of his heart; and by the skillfulness of his hands did he lead them.

PSALM LXXIX.

1 A psalm of Assaph. O God! nations have en-

tered into thy heritage; they have profaned thy holy temple; they have rendered Jerusalem heaps of ruins. They have given the dead bones of thy servants as food unto the fowls of the heaven, the flesh of thy pious ones unto the beasts of the earth. They have shed their blood like water all round about Jerusalem; and there is no one to bury them. We are become a reproach to our neighbors, a scorn and derision to those that are round about us. How long, O Lord, wilt thou be the indignant for ever? shall thy jealousy burn like fire? Pour out thy fury over the nations that acknowledge thee not, and over the kingdoms that have not called on thy name. For they have devoured Jacob, and laid waste his dwelling-place. Oh remember not against us the iniquities of our fathers: make haste, let thy mercies come to our aid; for we are very miserable. Help us, O God of our salvation, because of the glory of thy name; and deliver us, and atone for our sins, for the sake of thy name. Therefore shall the nations say, Where is their God? let there be made known among the nations before our eyes, the vengeance for the blood of thy servants which hath been shed. Let the sighing of the prisoner come before thee: according to the greatness of thy almighty power preserve thou those that are doomed to death. And recompense unto our neighbors sevenfold into their bosom their defiance, with which they have defied thee, O Lord. But we thy people and the flock of thy pasture will give thanks unto thee for ever: from generation to generation will we relate thy praise.

PSALM LXXX.

¶ To the chief musician upon Shoshannim; and 1 Eduth by Assaph; a psalm, a shepherd of Israel, give ear, thou that leadest Joseph like a flock; thou that dwellest between the cherubims, shine forth. Before Ephraim and Benjamin and Menasseh awaken thy might, and come to our help. O God, cause us to return, and let thy countenance shine, that we may be saved. O Lord 5 of hosts, how long shall thy anger smoke against the prayer of thy people? thou feedest them with bread of tears, and givest them to eat, lest they die in great measure. Thou renderest us a contest 7 unto our neighbors; and our enemies hold derision among themselves. O God of hosts, cause us to return, and let thy countenance shine, that we may be saved. A vine didst thou remove out of Egypt; 9 thou drovest out nations, and plantedst it. Thou didst clear out a place before it, and it struck its root deep, and it filled the land. Mountains 11 were covered with its shadow, and with its boughs the cedars of God. It sent out its tendrils as far as the sea, and unto the river its suckers. Where- 12 fore hast thou now broken down its fences, so that all who pass by the way pluck the fruit from it? The boar out of the forest doth gnaw at it, and 14 what moveth on the field feedeth on it. O God of hosts, return; I pray thee, look down from heaven, and behold, and think of this people; and of the 16 sprout wh'ch thy right hand hath planted, and of the branch that thou hast made strong for thyself. It is burnt with fire, it is hewn down: be- 17 cause of the rebuke of thy countenance do they perish. Let thine hand be over the man of thy 18 right hand over the son of man whom thou hast made strong for thyself. Then will we not swerve 19 from thee; revive us again, and we will call on thy name. O Lord of hosts, cause us to return: 20 let thy countenance shine, that we may be saved.

PSALM LXXXI.

¶ To the chief musician upon Githith; by Assaph. 1 Sing aloud unto God our strength: shout joy- 2 fully unto the God of Jacob. Lift up psalm, and bring hither a timbrel, the psalm with harp, 3 and psaltery. Blow on the new moon the cornet, 4 at the time appointed, on the day of our feast. For this is a statute for Israel, an ordinance by 5 the God of Jacob. As a testimony in Joseph did he ordain it, when he went out over the land of 6 Egypt. The language of one I had not known did I hear. I removed from the burden his shoulder: 7 his hands left behind the burden-basket. In dis- 8 tress thou didst call, and I delivered thee; I answered thee in the secret of the thunder: I proved 9 thee at the waters of Meribah. Selah. Hear, O my people, and I will give warning unto thee: O 10 Israel, if thou wouldst but hearken unto me! There shall not be among thee a foreign god; nor 11 shalt thou bow thyself down to any strange god. I am the Lord thy God, who have brought thee 12 up out of the land of Egypt; open wide thy mouth, and I will fill it. But my people did not hearken 13 to my voice; and Israel was not willing (to follow) me. So I let them go in the stubbornness of their 14 own hearts; and they walked in their own counsels. Oh that my people would hearken unto me, that 15 Israel would walk in my ways! In a little while would I subdue their enemies, and against their 16 adversaries would I turn my hand. The haters 16

10 ודבר האל יהיה כי ידבר שלום אל־עמי ואל־חסדיו
 11 ואל־ישוּבוּ לְכַסְלָה: אֵךְ קָרֹב לְדַאֲוִי וְשִׁנֵּי וְשִׁנֵּי לְשׁוֹן כְּבוֹד
 12 בְּאַרְצָה: חֲסִדֵּי־נְאֻמָּה נִפְשֵׁי עַדֵּי וְשִׁלּוֹם לְשׁוֹן: אָמֵן
 13 מֵאַרְצֵי תְּצַמַח וְצֶדֶק מִשְׁמֵי שָׁמַיִם לְשִׁקָּף: גִּם־דִּהוּהוּ יִתֵּן
 14 הַטֹּב וְאַרְצֵנוּ תִתֵּן וּבִלְבָּה: אֵדֶךְ לְפָנָיו וְתִלְךָ וְיִשָּׂם
 לְתֹרֶךְ פְּעֻמּוֹ:

PSAL LXXXVI. פו

1 תפלה לדוד המהרהרה אונק עני רצני ואבני אני:
 2 שְׁמְרָה נַפְשִׁי כִּי־תִסְדֵּד אֲנִי הוֹשֵׁעַ עַבְדְּךָ אֱתָה אֱלֹהִי
 3 הַבּוֹטֵחַ אֵלֶיךָ: חַנּוּן אֱלֹהֵי כִּירְאֵלֶיךָ אֶקְרָא בְּלִיַּדִים:
 4 שְׁמַח נֶפֶשׁ עַבְדְּךָ כִּירְאֵלֶיךָ אֲדֹנָי נֶפֶשׁ אֲשֵׁא: כִּירְאֵתָה
 5 אֲדֹנָי טוֹב וְסֶלָה וּבִבְחִסְדֶּךָ לְבִלְיָרְאֵךְ: הַאֲנִיעַ דִּהוּהוּ
 6 תַּפְלֵתִי וְתִקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּהֲנֻעַתִּי: בְּיָמֵי צָרָתִי אֶקְרָא
 7 כִּי תִשְׁנִי: אֲדַבְּרֶמֶךָ בְּאֵלִים | אֲדֹנָי וְאֵין כַּמִּשְׁפָּד:
 8 בְּלִצְיֹנִים | אֲשֶׁר עָשִׂיתָ וְכוּאוּ וְתִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ אֲדֹנָי וְכַבְדּוֹ
 9 לְשִׁמְךָ: כִּי־תִגְדֹל אֲתָה וְעֵשָׂה נִפְלְאוֹת אֲתָה אֱלֹהִים לְבַבְךָ:
 10 יִזְכְּרֵי דִהוּהוּ וְיִדְבַּרְךָ אֲתָה בְּאֵמֶתָה יְהוָה לְבָבִי לְרַחֵם
 11 שְׁמֶךָ: אֲדַבְּרָה אֵלֶיךָ בְּכִלְבֻּבִי וְאֶבְכְּרָה שִׁמְךָ
 12 לְעֹלָם: אֲדַבְּרֶמֶךָ בְּדוֹל עַל וְהִצַּלְתָּ נַפְשִׁי מִשְׂאֵלֶיךָ
 13 תַּחֲתֶיךָ: אֱלֹהִים | וְיָרֵם קִמּוֹ עָלַי וְעֵת עֲרִיצִים בְּקִשְׁי
 14 נַפְשִׁי וְלֹא שִׁמְךָ לְנַעַם: וְאֵתָה אֲדֹנָי אֱלֹהִים תִּתֵּן
 15 אֵדֶךְ אֲפִים וּבִבְחִסְדֶּךָ וְנְאֻמָּה: פָּנֶה אֵלַי וְחַנּוּן תַּהֲרִיבֵנִי
 16 לְעַבְדְּךָ וְהוֹשִׁיעַ לְבַב־אֲמֶתְךָ: עֲשֵׂה־יְעִמּוֹ אוֹת לְטוֹבָה
 17 וְרֵאיוּ שְׁנֵאֵי וְגִבְשׁוּ כִּירְאֵתָה דִּהוּהוּ עֲזַרְתִּי וְהִסְפַּקְתִּי:

PSAL LXXXVII. פז

1 לְבַנְיָקֵדָה מוֹמָר שִׁיר לְסוּדָתוֹ בְּתַרְבִּי־קִדְשׁ: אֲתָבֵר דִּהוּהוּ
 2 שְׁעָרֵי צִיּוֹן מִלֵּל מִשְׁפַּנּוֹת יַעֲקֹב: וְכַבְדּוֹת מִדָּבָר בְּךָ יִיר
 3 הָאֱלֹהִים סֵלָה: אֲכַבֵּר | רַבֵּב וְכָל לִוְיָי הֵיחַ פִּלְשֶׁת
 4 צִוּר מִבְּשׁוֹל זֶה יִלְדֻשׁוּ: וְלִצִּיּוֹן | אֶבְרָא אִשׁ וְאִישׁ
 5 יִלְדֻבָּה וְהוּא יִבְנֶנּה לְשׁוֹן: דִּהוּהוּ וְסַפֵּר בְּכַתּוּב עִמּוֹם
 6 זֶה יִלְדֻשׁוּם סֵלָה: וְיִשְׂרָאֵל כְּהֵלֵלִים כְּלִמְעַנֵּי בְּךָ:
 7 וְיִשְׂרָאֵל כְּהֵלֵלִים כְּלִמְעַנֵּי בְּךָ:

PSAL LXXXVIII. פח

1 שִׁיר מוֹמָר לְבַנְיָקֵדָה לְמַנְצֵחַ עֲלִמְחֵלֶת לַעֲזֵת מִשְׁכִּיל
 2 לְדוֹמָן הַאֲזוּרִי: דִּהוּהוּ אֲלֵתֵי יִשׁוּעִתִי וְסִלְעֻנְחִי בְּלִלְהָה
 3 נִגְדָד: תְּבוּאוֹ לְפָנֶיךָ תַּפְלֵתִי הַמָּה אֲוֶךְ לִרְעִיתִי: כִּי
 4 שָׁבַעְתָּ בְּרַעֲוֹת נֶפֶשׁ וְחַי לְשִׂאוֹל הַיָּעִי: קִשְׁבַּתִּי עִם־
 5 יוֹדֵי בּוֹר הַיָּעִי כַּפְּזֵר אֲדֹאֵל: בְּמַתִּים הַפְשִׁי כִּמִּי
 6 חֲלָלִים | וְכַבְדִּי כְּבָר אֲשֶׁר לֹא־תַכְתֶּם יוֹד הַיָּעִי מִעַד
 7 נְגוּרֵי: שְׁמַח בְּבוֹר תַּחֲתוֹת בְּמַתִּשְׁכִּים בְּמַעֲלֹת: עַל־
 8 סַמְכָה וְתַחֲתָה וְכִלְמִשְׁבְּרֵיךָ עֵינֵי סֵלָה: חֲרַתְתָּ מִדְּעִי
 9 מִמֵּי שְׁמַח וְתַעֲבוֹת לָמָּה כָּלָא וְלֹא אֲשֵׁא: עֵי אֲדָהּ מִי־
 10 עָלִי כִּירְאֵתֶיךָ דִּהוּהוּ בְּכֵלִים שְׁחֹתִי אֵלֶיךָ כִּי: הַלְמַתִּים
 11 תַּשְׁחִיר־פֶּלֶא אֲסִיר־פְּאִים | קִמּוֹ יוֹדֵי סֵלָה: הַסַּפֵּר
 12 בְּקַבֵּר סַסְבָּד אֲמַעֲבֵד הַבְּחִין: הַעֲרֵב בַּחֲשֵׁךְ פִּלְעָד
 13 וְצַרְתְּתָךְ בְּצִוּר | נִשְׂחָה: וְאֵין | אֵלֶיךָ דִּהוּהוּ שְׁנֵעִתִי
 14 וְכַבְדֵּךְ תַּפְלֵתִי תַּבְדְּמֶךָ: לִפְנֵי דִהוּהוּ תִתֵּן נַפְשִׁי תַּחֲתֵיךָ
 15 פָּנֶיךָ מִמֵּי: עָלִי אֵין וְעַנֵּי מִגֵּזֵר נִשְׂאֵתִי אֲמֶךָ אֶבְכְּרָה:
 16 עָלִי עֲבָרֵי תִרְעַד בַּעֲזֵתֶיךָ צַמְחֵתִי: סִבּוּי בְּמַתִּים פֶּלִי
 17 עָלִי עֲבָרֵי תִרְעַד בַּעֲזֵתֶיךָ צַמְחֵתִי: סִבּוּי בְּמַתִּים פֶּלִי
 18 עָלִי עֲבָרֵי תִרְעַד בַּעֲזֵתֶיךָ צַמְחֵתִי: סִבּוּי בְּמַתִּים פֶּלִי

16 דִּהוּהוּ מִשְׁנֵאֵי דִהוּהוּ וְקַחֲשִׁילֹו דִּהוּהוּ עִתָּם לְעוֹלָם: וְאֶבְכְּלוּ
 17 מִחֶלֶב חֶמֶר וּמוֹצֵר רֶבֶשׁ אֲשִׁבִיעֶךָ:

PSAL LXXXIX. פב

1 מוֹמָר לְאַסָּף אֱלֹהִים יָגֵב בְּעִתֵּי־אֵל כְּכָרֵב אֱלֹהִים
 2 יִשְׁפֹּט: עֲדִמְתִּי תַשְׁפִּט־רִעוֹל וּבְנֵי רִשְׁעִים תַּשְׁאִר־סֵלָה:
 3 שְׁפִט־דָּל וְתוֹם עֵין וְגֵשׁ הַעֲדִירִי: פִּלְט־דָּל וְאִבְיוֹן מִד
 4 רִשְׁעִים הַצִּלוּ: לֹא יִדְעוּ | וְלֹא־יִבְנוּ בְּחֶשֶׁת וְתַלְמִי
 5 מוֹטוֹ כְּלִמְסוּד־אֲרָץ: אֵין אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אֲתָם וּבְנֵי
 6 עֲלִינוּ כְּלִכֶּם: אֲכֹן כַּאֲדָם תַּמְחִין וְכַאֲדָם תַּשְׂרִים תַּפְלוּ:
 7 קוֹמֵה אֱלֹהִים שְׁפֹטֵה הַאֲרָץ כִּירְאֵתָה תִּגְדֹל בְּכִלְיַתִּים:

PSAL LXXXIII. פג

1 שִׁיר מוֹמָר לְאַסָּף: אֱלֹהִים אֲלֶדְמִלְךָ אֲלִי־תַחֲשֵׁוּ אֲלִי־
 2 תַשְׁקֵט אֵל: כִּירְעֵה אֲיִיבֶךָ | הַמָּוֶן וּמִשְׁנֵאֵיךָ נִשְׂאוֹ רֵאשׁ:
 3 עֲלִי־עַמֶּךָ יַעֲרִימוֹ סוּד וְתִתְעַצֵּוּ עַל־צַפְנוֹתֶיךָ: אֲמַרוֹ לִבּוֹ
 4 וְתַחֲתוֹם מִגֵּוֹ וְלֹא־יִזְכֵּר שְׁמִי־רַאֵל עוֹד: כִּי נִעַצֵּוּ לִב
 5 וְתַחֲתוֹם: גִּבְל עֲמִוֹן וְעַמְלֵךְ פִּלְשֶׁת עִשׂוּשְׁבֵי צוּר: גִּם־
 6 אֲשׁוּר וְלִלְחָ עִמָּם הֵוֹ וְדוּעַ לְבַנְיָרִילֹט סֵלָה: עֲשֵׂה־לִי
 7 כַּמָּוֶן כַּסִּמְרָא לְבָזוֹ בְּחֵלֶךָ קוֹשִׁין: נִשְׁמְרוֹ בְּעִוְדָרֵךָ
 8 הֵוֹ דְמֵן לְאַדְמָה: שִׁתַּמּוֹ גִּרְבִּמוֹ עַרְבּוֹ וְכוּאֵב וְכוּבָה
 9 וְכַלְמַנְעַ כְּלִנְסִיכִמוֹ: אֲשֶׁר אֲמַרוֹ וְנִרְשָׁדִילֵנוּ אֵת נְאוֹת
 10 אֱלֹהִים: אֱלֹהֵי שִׁתַּמּוֹ כִּלְגֵל כֶּקֶשׁ לְבַנְיָרוּחַ: כַּאֲשֶׁ
 11 תַּבְּעֵר־יַעֲרֵ וְכַלְבָּה תַּלְחֵת דְרִים: בִּן תַּרְדֵּפֶם כַּעֲמֶךָ
 12 וּבַסְּפָחֶךָ תַּבְּחֵלֶם: מִלֵּא פִינֵים קִלְחֵן וּבִקְשִׁי שִׁמְךָ
 13 דִּהוּהוּ: יִבְשׁוּ וְיַחֲלֹו עַד־עַד וְחַפְרוּ וְאֶבְרִי: יִדְעוּ כִי־
 14 אֲתָה שִׁמְךָ דִּהוּהוּ לְבַבְךָ עֲלִינוּ עַל־בְּלִי־אֲרָץ:

PSAL LXXXIV. פד

1 לְמַנְצֵחַ עֲלִי־הַעֲזֵת לְבַנְיָקֵדָה מוֹמָר: מַהֲרֵי־רוּחַת
 2 מִשְׁכַּנְתֶּיךָ דִּהוּהוּ צְבָאוֹת: נִכְסְפָה וְגִם־כִּלְחָה | נִפְשִׁי
 3 לְחַצְרוֹת דִּהוּהוּ לִבִּי וּבִשְׂרִי וְיִנֵּנוּ אֱלֹהֵי חַי: גִּם־צַפּוֹר |
 4 מַצֵּאֵה בֵית וְדוֹרוֹרוֹן | לֵה אֲשֶׁר־שָׁתָה אֶפְרַתָּה אֲרִי־
 5 מִזֹּבַחֲתֶיךָ דִּהוּהוּ צְבָאוֹת מִלְכֵי וְאֲלֵהִי: אֲשֶׁר־יִשְׁבֵּי
 6 בֵיתֶךָ עוֹד וְהִלְלוּךָ סֵלָה: אֲשֶׁר־יִאֲדָם עוֹזֵלֵי בְךָ מְסֹלוֹת
 7 בְּלִבְבָם: עֹבֵר | בְּעַמְּךָ הַבְּקֵא מִמֵּן שִׁתְּחַדוּ גִם־בְּרַבּוֹת
 8 עֵשָׂה מַרְחָה: יִלְכוּ מִתֵּל אֲלֵהִיל רֵאֵה אֱלֹהִים
 9 בְּצִיּוֹן: דִּהוּהוּ אֱלֹהִים צְבָאוֹת שְׁמַעֵה תַּפְלֵתִי קְוֹאֵתִי אֱלֹהֵי
 10 יַעֲקֹב סֵלָה: מִנְעֵנוּ רֵאֵה אֱלֹהִים וְחַבֵּט פִּעַי מִשִּׁחֶךָ:
 11 כִּי טוֹבִיִּים כַּחֲצִיֶּיךָ מֵאַלְפֵי בְּחַרְתִּי הַסְחוּפָה בְּבֵית אֱלֹהֵי
 12 מִדּוֹר בְּהַאֲלִיר־שֵׁטִי: כִּי שִׁמְשׁ | וּמִנֵּן דִּהוּהוּ אֱלֹהִים תָּן
 13 וְכַבּוֹד יִתֵּן דִּהוּהוּ לֹא יִמְנַע־טוֹב לְהֵלְכִים בְּתַמִּים: דִּהוּהוּ
 14 צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יִאֲדָם כַּעַם בְּךָ:

PSAL LXXXV. פה

1 לְמַנְצֵחַ לְבַנְיָקֵדָה מוֹמָר: רַצִּית דִּהוּהוּ אֲרַעַד שְׁבַת
 2 טוֹבוֹת יַעֲקֹב: וְשִׂאת עָן עַמְּךָ כַּסִּית בְּלִמְחֻאֵתֶם סֵלָה:
 3 אֲסַפֵּה כְּלִי־עַבְדְּתֶיךָ הַשִּׁבּוֹת מִסְרוֹן אֲפָד: שׁוּבוּ אֵלַי
 4 וְשִׁעֲנוּ וְהַפֵּר כַּעֲסֶךָ עֲמִנוּ: הַלְעוֹלָם תִּאֲנַף־בִּנִי תַּחֲשֵׁד
 5 אֲפָד לִלְדֵי דָרִי: הִלֵּא אֲתָה הַשִּׁבּוֹת תַּחֲשֵׁוּ וְעַמְּךָ יִשְׂמַח
 6 בְּךָ: הִרְאֵנוּ דִּהוּהוּ סַסְבָּד וְשִׁפָּךְ תַּחֲדֵלֵנוּ: אֲשִׁמְעָה מִדֵּי

of the Lord should offer flattery unto him; but their time should endure for ever. And he would feed him with the best of wheat; and out of the rock would I satisfy thee with honey.

PSALM LXXXII.

1 ¶ A psalm of Assaph. God standeth in the congregation of God, in the midst of judges doth he judge. How long will ye judge unjustly, and treat with favour the face of the wicked? Selah. 2 Judge uprightly the poor and fatherless: do justice to the afflicted and indigent. Release the poor and needy: deliver them out of the power of the wicked. They know not, nor will they understand; in darkness do they walk on: all the foundations of the earth are moved. I have indeed said, Ye are gods; and children of the most High are all of you. But verily like men shall ye die, and like one of the princes shall ye fall. Arise, O God, judge the earth; for thou wilt possess all the nations.

PSALM LXXXIII.

1-2 ¶ A song or psalm of Assaph. O God, take no rest for thyself: be not silent and keep not still, O God! For, lo, thy enemies make a tumult, and they that hate thee have lifted up their head. 3 Against thy people they take crafty secret device, and they consult against those whom thou protectest. They have said, Come, and let us cut them off from being a nation; and the name of Israel shall be remembered no more. For they have consulted cordially together; against thee they make a covenant: The tents of Edom, and the Ishmaelites, Moab, and the Hagarenes; Gebal, and Ammon, and Amalek, the Philistines with the inhabitants of Tyre. Also Asshur is joined with them; they have become an arm unto the children of Lot. Selah. Do unto them as (unto) Midian; as to Sissera, as to Jabin, at the brook Kishon: 11 Who were annihilated at 'En-dor: they became as dung for the ground. Render them, their nobles, like 'Oreb, and like Zeeb; yea, like Zebach and 13 like Zalmunna' all their princes: Who said, Let 14 us conquer for ourselves the dwellings of God. O my God, render them like the thistle-down, like me stubble before the wind. As the fire burneth up a forest, and as the flame setteth the mountains 16 on fire: So pursue them with thy storm, and with thy whirlwind do thou terrify them. Fill their faces with shame, that they may seek thy name, O Lord! Let them be made ashamed and terrified for ever and aye: yea, let them be put to the bush and perish: that they may know that thou, whose name is the Eternal, art by thyself alone, the Most High over all the earth.

PSALM LXXXIV.

1 ¶ To the chief musician upon Githith, by the sons of Korach, a psalm. Joyful art thy dwelling-places, O Lord, of hosts! My soul desired, yea, it also longed for the courts of the Lord: my heart and my flesh shout with joy unto the living God. Even as the sparrow hath found a house, and the swallow a nest for herself, where she may lay her young:—(have I found) thy altars, O Lord of hosts, my King, and my God. Happy are they who dwell in thy house: they will be continually praising thee. Selah. Happy is the man whose strong confidence is in thee: (all) whose heart reflecteth on the paths (of righteousness). 7 Passing through the valley of weeping, they will change it into a spring; also the early rain covereth it with blessings. They go from strength to strength, each of them appeareth before God in Zion. 9 O Lord God of hosts, hear my prayer: give ear, O God of Jacob. They may know that thou beholdest, O God, and look upon the face of thy anointed. For better is a day in thy courts than a thousand (elsewhere): I would rather choose to wait at the threshold of the house of my God, than to dwell in the tents of wickedness. For a sun and shield is the Lord God: grace and glory will the Lord give: he will not withhold any good from those that walk with integrity. O Lord of hosts, happy is the man that trusteth in thee.

PSALM LXXXV.

1 ¶ To the chief musician, by the sons of Korach, a psalm. Thou hast been favorable, O Lord, unto thy land: thou hast brought back the captivity of thy Jacob. Thou hast forgiven the iniquity of thy people: thou hast covered over all their sin. Selah. 4 Thou hast taken away all thy wrath: thou hast relinquished the fierceness of thy anger. Return to us, O God of our salvation, and cause thy face to us, toward us to cease. Wilt thou be wroth with us for ever? wilt thou extend thy anger from generation to generation? Wilt thou not (now) revive us again, that thy people may rejoice in thee? Show us thy kindness, O Lord, and grant us

thy salvation. I will hear what God the Lord 9 will speak: for he will speak peace unto his people, and to his pious ones; only let them not turn again to folly. Surely, high is his salvation unto 10 those that fear him; that glory may dwell in our land. Kindness and truth are met together: right- 11 eousness and peace kiss each other. Truth will grow up out of the earth, and righteousness will look down from heaven. Yea, the Lord will also 13 give the good, and our land will yield its products. Righteousness will walk firmly before him, and 14 will make (level) the way by its steps.

PSALM LXXXVI.

1 ¶ A prayer of David. Incline, O Lord, thy ear, I answer me: for poor and needy am I. Preserve 2 my soul; for I am pious: help thy servant, O thou my God, that trusteth in thee. Be gracious unto 3 me, O Lord: for unto thee I call all the time. Cause to rejoice the soul of thy servant: for unto 4 thee, O Lord, do I lift my soul. For thou, O 5 Lord, art good and forgiving, and abundant in kindness unto all that call on thee. Give ear, O 6 Lord, unto my prayer, and attend to the voice of my supplications. On the day of my distress 7 will I call on thee: for thou wilt answer me. There is none like unto thee among the gods, O Lord; 8 and there is nothing like thy works. All the nations whom thou hast made shall come and bow themselves down before thee, O Lord; and they shall ascribe honor unto thy name. For great 10 art thou, and doing wondrous things: thou art God by thyself alone. Teach me, O Lord, thy ways: 11 I will walk firmly in thy truth: unite my heart to fear thy name. I will thank thee, O Lord my God, 12 with all my heart, and I will honor thy name for evermore. For thy kindness is great toward me: 13 and thou hast delivered my soul from the grave of the lower world, O God, the presumptuous are 14 risen up against me, and the assembly of the powerful wicked have sought after my life, and have not set thee before them. But thou, O Lord, art 15 God, full of mercy, and gracious, long-suffering and abundant in kindness and truth. On turn unto 16 me, and be gracious unto me; give thy strength unto thy servant, and save the son of thy handmaid. Display on me a sign for good, that those 17 who hate me may see it, and be ashamed; because thou, Lord, hast helped me, and comforted me.

PSALM LXXXVII.

1 ¶ By the sons of Korach; a psalm or song. It is founded by him on holy mountains. The Lord 2 loveth the gates of Zion more than all the dwellings of Jacob. "Glorious things are spoken of thee, O 3 city of God, Selah. I will make mention of Rahab and Babylon as those that know me; behold, here is Philistia, and Tyre, with Ethiopia: "This man was born there." 1 But of Zion will it be 5 said, "This and that man were born in her;" and the Most High himself doth establish her. The 6 Lord will number when written down nations: "This man was born there." Selah. And the 7 singers as well as the players on instruments shall be there: all my springs (of joy) are in thee.

PSALM LXXXVIII.

1 ¶ A song or psalm of the sons of Korach, to the 1 chief musician upon Machalath-le'annoth, a Maskil of Heman the Ezrachite. O Lord the God of my 2 salvation by day do I cry, (and) at night I am before thee. Let my prayer come unto thy presence; incline thy ear unto my entreaty. For my 4 soul is sated with troubles; and my life draweth nigh unto the nether world. I am counted with 5 those that descend into the pit: I am become as a man without vigor: Free among the dead, like 6 the slain that dwell in the grave, whom thou rememberest no more: and I have become as of no strength. Thou hast laid me in the pit of the 7 lower world, in darkness, in the depth. Upon me 8 lieth heavily thy fury, and with thy billows hast thou afflicted me. Selah. Thou hast removed my 9 acquaintances far from me; thou hast rendered me an abomination unto them: I am imprisoned, and I cannot go forth. My eye languisheth by reason of 10 affliction: I call on thee, O Lord, every day. I stretch out unto thee my hands. Wilt thou display wonders to the dead? shall the departed arise (and) thank thee? Selah. Shall thy kindness be 12 related in the grave? thy faithfulness in the place of corruption? Shall thy wonders be acknowledged in the darkness? and thy righteousness in the land of forgetfulness? Yet I cry indeed aloud 14 unto thee, O Lord; and in the morning shall my prayer come before thee. Why, O Lord, wilt thou 15 cast off my soul? (why) wilt thou hide thy face from me? I am afflicted and perishing from my 16 youth up: I bear thy terrors, I am distracted. Over me have the fires of thy wrath passed: thy 17 terrors have destroyed me; They encompass me like 18

water all the time; they have closed in round about me together. Thou hast removed far from me lover and friend, my acquaintances (are in) darkness.

PSALM LXXXIX.

1-2 ¶ A Maskil of Ethan the Ezrahite. The kindness of the Lord will I for ever praise: from generation to generation will I make known thy faithfulness with my mouth. For I have said, To eternity will kindness be built up: the heavens—yea, in these wilt thou establish thy faithfulness.
4 "I have made a covenant with my elect, I have sworn unto David my servant, Unto eternity, will I establish thy seed, and I will build up thy throne from generation to generation." Selah.
6 And the heavens praise thy wonder, O Lord: also will thy faithfulness in the assembly of holy ones. For who in the sky can be compared unto the Lord? Who can be likened unto the Lord among the sons of the mighty? God is greatly terrific in the secret council of the holy ones and fear-inspiring over all that are about him. O Lord God of hosts, who is powerful, like thee, Eternal! and thy faithfulness is round about thee. The ruler over the pride of the sea, whose waves are lifted up: thou assuagest them. Thou didst crush Rahab as one that is slain: with thy strong arm didst thou scatter thy enemies. Thine are the heavens, also thine is the earth: as for the world and what filleth it, thou hast founded them. The north and the south—these hast thou created: Tabor and Cheron shall rejoice in thy name. Thine is the powerful arm, with might strong is thy hand, and thou exaltest in thy right hand, righteousness and justice are the prop of thy throne: kindness and truth precede thy presence. Happy is the people that know the cornet's sound: O Lord, in the light of thy countenance will they ever walk firmly.
17 In thy name will they be glad all the day, and in thy righteousness will they be exalted. For thou art the glory of their strength: and through thy favor will our horn be exalted. For the Lord is our shield; and of the Holy One of Israel is our king. Then spakest thou in a vision to thy pious (servant), and saidst, "I have bestowed help to one that is mighty; I have exalted a youth out of the people: I have founded David my servant: with my holy oil have I anointed him: With whom my hand shall be firmly established; also my arm shall strengthen him: I will be a father to the fatherless, as a lender; and the son of injustice shall not afflict him: And I will beat down before his face his assailants, and those that hate him will I plague. But my faithfulness and my kind-

ness shall be with him: and through my name shall his horn be exalted. And I will place on the sea ²⁶ his hand, and on the rivers his right hand. He ²⁷ will call unto me, Thou art my father, my God, and the rock of my salvation. Also I will appoint my first-born, the highest among the kings of the earth. For evermore will I keep for him ²⁹ my kindness, and my covenant shall stand faithfully with him. And I appoint for ever his seed, ³⁰ and his throne as the days of heaven. If his ³¹ children forsake my law, and walk not in my ordinances; If they profane my statutes, and keep ³² not my commandments: Then will I visit with the rod their transgressions, and with plagues their iniquity. Nevertheless my kindness will I not ³⁴ cast off utterly, void from him, and I will not ³⁵ falsely against my faithfulness: I will not profane my covenant, and what is gone out of my lips will I not alter. One thing have I sworn by ³⁶ holiness, that I will not lie unto David. His seed shall endure for ever, and his throne shall be like the sun before me. Like the moon shall it be ³⁸ firmly established for ever, and as this faithful witness in the sky." Selah. And yet thou hast ³⁹ said of old despised, Thou hast become wrath with thy anointed. Thou hast made void the covenant of thy servant: thou hast profaned, down to the ground, his crown. Thou hast broken down all ⁴¹ his fences: thou hast brought his strong-holds to terror. All that pass by the way plunder him: ⁴² he is become a reproach to his neighbors. Thou hast raised up the right hand of his assailants: thou hast caused all his enemies to rejoice. Thou hast ⁴³ also turned the edge of his sword, and hast not let him stand erect in the battle. Thou hast made ⁴⁴ his brilliancy cease; and his throne hast thou thrown down to the ground. Thou hast shortened ⁴⁶ the days of his youth: thou hast enshrouded him with shame. Selah. How long, Lord, wilt thou ⁴⁷ hide thyself, continually? how long shall thy fury burn like fire? Remember (what) I am, what my duration is here, for what nothingness wast thou ⁴⁸ created, all sons of men? What man is there that can live, and shall not see death? that can deliver his soul from the power of the nether world? Selah. Where are thy former kindnesses, O Lord, which ⁵⁰ thou hast sworn unto David by thy truth? Remember, Lord, the disgrace of thy servants: that I bear in my bosom the (burden) of all the many ⁵¹ nations; That thy enemies have defied, O Lord: ⁵² that they have defied the footsteps of thy anointed. Blessed be the Lord for evermore. Amen, and ⁵³ Amen.

BOOK FOURTH

1 ¶ A prayer of Moses the man of God. Lord, a place of refuge has thou been unto us in all generations. Before yet the mountains were brought forth, or thou hadst ever produced the earth and the world, even from everlasting to everlasting, thou art God. Thou turnest man to contrition, and sayest, Return ye children of men. For a thousand years are in thy eyes but as the yesterday when it is past, and as a watch in the night. Thou carriest them away as with a flood; they are as a sleep: in the morning (they grow) like the grass which chaneth. In the morning it blossometh, and is changed: in the evening it is mowed off, and withereth. For (thou) are we consumed by thy anger, and by thy fury are we terrified. Thou hast set our iniquities before thee, our concealed sins before the light of thy countenance. For all our days are passed away in thy wrath: we consume our years like a word that is spoken. The days of our years in this life are seventy years; and if by uncommon vigor they be eighty, yet is their greatness trouble and mishap: for it soon hasteneth off, and we fly away. Who knoweth the strength of thy anger, and thy wrath which is like the fear of thee? Let us then know how to number our days, that we may obtain a heart endued with wisdom. Return, O Lord, how long yet? and bethink thee concerning thy servants. O satisfy us in the morning with thy kindness, that we may be glad and rejoice throughout all our days. Cause us to rejoice as many days as those wherein thou hast afflicted us, the years wherein we have seen unhappiness. Let thy act be visible on thy servants, and thy majesty over their children. And let the beauty of the Lord our God be upon us: and the work of our hands do thou firmly establish upon us; yea, the work of our hands—firmly establish thou it.

PSALM XCI.

1 ¶ He who sitteth under the secret protection of the Most High, shall rest under the shadow of the Almighty. I will say of the Lord, who is my refuge and my stronghold, my God, in whom I trust: That he will surely deliver me from the snare of the fowler, and from the pestilence of destruction. With his pinions will he cover thee, and under his wings shalt thou find shelter: shield and buckler is his truth. Thou shalt not be afraid of the terror of the night: nor of the arrow that flieth by day: Nor of the pestilence that stalketh in darkness; nor of the deadly disease that wasteth at

noonday. There shall fall at thy side a thousand, and ten thousand at thy right hand; unto thee (however) shall it not come nigh. Only with thine eyes shalt thou behold it, and see the recompense of the wicked. Because thou hast (said), The Lord is my protection; the Most High hast thou made thy refuge: No evil shall befall thee, nor shall any plague come nigh unto thy tent. For his angels will he give charge concerning thee, to guard thee on all thy ways. Upon (their) hands shall they bear thee, that thou mayest not dash against a stone thy foot. Upon the fierce lion and asp shalt thou tread: thou shalt trample under foot the young lion and serpent. Because he hath fixed his desire upon me, therefore will I release him: I will set him on high, because he knoweth my name. He will call on me, and I will answer him: with him will I be in distress; I will deliver him, and grant him honor. With length of days will I satisfy him, and I will let him see my salvation.

PSALM XCII.

¶ A psalm or song for the sabbath day. It is 1-2 a good thing to give thanks unto the Lord, and to sing praises unto thy name. O Most High: To thee tell in the morning of thy kindness, and of thy faithfulness in the night. Hear my voice, O stringed instrument, and upon the psaltery; and with the sweet sound of the harp. For thou hast caused me to rejoice. O Lord, through thy doing; because of the works of thy hands will I triumph. How great are thy works, O Lord! exceedingly profound are thy thoughts. A brutish man knoweth it not, and a fool cannot understand this. When the wicked spring up like herbs, and when all the workers of iniquity do flourish, thou shalt smite them, destroyed evermore. But thou art exalted to eternity, O Lord! For, lo, thy enemies, O Lord, for, lo, thy enemies shall perish: all the workers of wickedness shall be scattered. But thou exaltest my horn like that of a rein: I am anointed with fresh oil. And my eye looketh on (the punishment) of those that regard me with envy: of the evil-doers that rise up against me, theirs shall hear it. The righteous shall bring up like the palm-tree: like a cedar in Lebanon shall he grow high. Planted in the house of the Lord, in the courts of our God shall they spring up. They shall still flourish in high old age; they shall be vigorous and covered with foliage: To declare that the Lord is upright: he is my rock, and there is no faultiness in him.

PSAL. XCIII. צג

א יהוה מלך גאות לבש לבש יהוה עו התאור ארחתו
 ב חבל בלחמוט: נכון כסאך מאו מעולם אתה: נשאו
 ג נהרות ויהו נשאו נהרות קולם שאו נהרות רכובים:
 ד מקלות ומים רבים אדרים משבריהם אדיר במקום
 ה יהוה: ערלתו: נאמנו מאד לביתך נאווה גרש יהוה
 ו לאחד ומים:

PSAL. XCIV. צד

א אל נקמות יהוה אל נקמות הופיע: הנשא שפט הארץ
 ב השב נמול על נאום: ערמתי רשעים: יהוה ערמתי
 ג רשעים יעלו: ובישו ודברו עתק וזמרו כל פעלי און:
 ד עמק יהוה ידבא ונחלקו ישו: אלמנה ונר יתרו
 ה ותמים ידבאו: ויאמרו לא ירא יהוה ולא יבין אלהו
 ו יעקב: בינו בצרים בצום ובסילים מתו משכיליו: הנטע
 ז און הלא ישמע אדיר עין הלא יביט: היפר גום הלא
 ח יוכח המלמד אדם דעת: יהוה ידע מחשבות אדם בר
 ט המה הכל: וישקט הגבר אשר יתקברו ית ומתרחק
 י אלהים: ואל ששקט לו מימ רע עד יבנה לרשע שחת:
 יא כי ו לא יושט יהוה עמו ותחלו לא יעוב: ברע ערצק
 יב ישוב משפט ואתיו בל ישר לב: מרעום לי עם
 יג מרעים מרת עוב לי עם פעלי און: לולי יהוה עזרתה
 יד לי כמעט ו שכנה הוה נפשי: אסאמרתי משה רגלי
 טו חסדק יהוה יסעני: רוב שרעפי בקרבי תתחמד
 טז ישעשע נפשי: התברך כסא הוה יצר עמל עלי חק:
 יז יגדו עלי נפש צדיק וים נקי רשעיו: יהו יהוה לי
 יח למשגב ואלו לצור מחסי: ושב עליהם את יאונם
 יט וברעתם וצמתם וצמחם יהוה אלהיו:

PSAL. XCV. צה

א לכו נרננה ליהוה נרננה לצור ישענו: ונדמה פניו
 ב בתודה במדות נרעי לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול
 ג על כל אלהים: אשר גדו מחקר הארץ ותועפות הרים
 ד לו: אשר לו הים תוה עשתי ונפש תיו אציו: באו
 ה ושתחנה ותכענה נברכה לפני יהוה עשנו: כדומ
 ו אלהיו ונאנחו עם מרעותו ונאן ירו הוים אסבכלו
 ז חשמש: אל יתקשו לכבכם כמרבה כיום מסה
 ח במדבר: אשר נסונו אבותיכם בהנינו נסדו פעלי:
 ט ארבעים שנה: אקוט כדור ואמר עם תעי לבב הם
 י הם לא ידעו דרכי: אשר נשבעתי באפי אסבאלן
 יא אל מוטחתי:

PSAL. XCVI. צו

א שירו ליהוה שיה גדש שירו ליהוה בל הארץ: שיר
 ב ליהוה קרבו עשאו בשור מוים סלום וישועתי: ספרו
 ג בעוים כבתו בכל העמים נפלאותיו: כי גדול יהוה
 ד והקלל מאד טוה הוא על כל אלהים: כי ו כל אלה
 ה העמים אליהם ויהו שמים עשה: הודוהתר לפניו
 ו עו ותפאלת במקדשו: הו ליהוה משפחות עמים הו
 ז ליהוה קבור ונו: הו ליהוה כבוד שמו שאר מנהה
 ח ובוו לחצותיו: השתחו ליהוה בהררת קרש חלו

א מפניו כל הארץ: אמרו בעוים: יהוה מלך ארחתו חבל
 ב בלחמוט: וכן עמים במישרים: ישמרו השמים ותגל
 ג הארץ ידעם הים ומלאו: יעלו שדי ובל אשרבו או
 ד ודעו כל יצירי עשר: לפני יהוה כי באו כי בא לשפט הארץ
 ה וישפט חבל בצדק ועמים באמתו:

PSAL. XCVII. צז

א יהוה מלך תגל הארץ ישמחו אים רבים: ענו וקרפל
 ב סביבו צדק ומשפט מקון בסאו: אש לפני מלך
 ג ויולת סביב צריו: הארו בקרבו חבל ראתה ותתל
 ד הארץ: הרים כדוע נמטו מלפני יהוה מלפני און כל
 ה הארץ: הגדו השמים צדקו וראו כל העמים כברו:
 ו ובשו כל יבברו פסל המתהללים באלילים השתחוו לו
 ז כל אלהים: שמעה ותשמח: ציו ותגלה כות ודעה
 ח למנו משפטך יהוה: כראתה ויהו עליו עלי כל
 ט הארץ מאד יגלות על כל אלהים: אהבי יהוה טנאו
 י רע שמר נפשות חסדיו מד רשעים יצולם: אור ורע
 יא לצדיק ולישר לב שמחה: שמתי צדיקים ביהוה ודודו
 יב לבר קדשו:

PSAL. XCVIII. צח

א מומד שירו ליהוה: שיר חדש כרנפלאות עשה הושיעה
 ב לו ימנו חורג קדשו: חודעי יהוה וישועתי לעני העים
 ג גלה צדקתו: ובר חסדו ונאמתו לבית ישאל ראו
 ד כל אפס הארץ את ישועת אלהיו: הרעו ליהוה כל
 ה הארץ פתחו ורעו ושמרו: וכוו ליהוה ככור כבשו
 ו וקול זמרה: בהצרות וקול שופר הרעו לפני המלך
 ז יהוה: ידעם הים ומלאו חבל ושביו בה: נהרות ומחאר
 ח קר יחד הרים ונענו: לפני יהוה כרבה לשפט הארץ
 ט ישפט חבל בצדק ועמים במישרים:

PSAL. XCIX. צט

א יהוה מלך רדנו עמים ישב כרובים תעט הארץ: יהוה
 ב בעון גדול והם ראו על כל העמים: יהו שמך גדול
 ג ויורא קדוש הוא: ונו מלך משפט אתה כוננת
 ד מישרים משפט וצדקה ביצקב ואתה עשית: דוממו
 ה יהוה אלהיו והשתחו להרם רגלו קדוש הוא: משה
 ו ואהרן ובהו ושמאל בקרא שמו קראים אליהו
 ז ותאו נאום: למיור עון דבר אלהים שטרו יהוה וחק
 ח ותחלמו: יהוה אלהיו אתה מציתם אל נשא הוה להם
 ט ונקם על יעילותם: רוממו יהוה אלהיו והשתחוו לה
 י קדשו בקדוש יהוה אלוט:

PSAL. C. ק

א מומד לתודה הרעו ליהוה בל הארץ: עבדו את יהוה
 ב כשמחה בא לפני ברננה: דעו כדודה הוא אלהים
 ג הוא עשע ולא אהטו עמו ונאן מרעתי: באו שגורו
 ד בתודה חמדתי בתהלה יהוה לו בקרו שמו: בייטוב
 ה יהוה לעולם חסדו ועדך יהוה אמנתו:

PSAL. CI. קא

א ליהוה מומד חסדו ומשפט אשרה לה יהוה אמרה:
 ב אשכילה: וכדך תמים גמי הבאו אלי אהסלך בהם:

PSALM XCIII.

1 ¶ The Lord reigneth, he is clothed with excellency: the Lord is clothed, he hath girded himself with strength: (therefore) also the world is firmly established, that it cannot be moved. Truly established is thy throne from the beginning; from everlasting art thou (God). The rivers have lifted up, O Lord, the rivers have lifted up their voice; the rivers lift up their waves. (But) more than the noise of great waters, than the mighty billows of the sea, is the Lord excellent on high. Thy testimonies are exceedingly steadfast: in thy house abideth holiness, O Lord! to the utmost length of days.

PSALM XCIV.

1 ¶ O God, of vengeance, Lord! O God of vengeance, shine forth. Lift up thyself, O Judge of the earth! bring a recompense upon the proud. How long shall the wicked, O Lord—how long shall the wicked exult? They sputter, they speak hard things: all the workers of wickedness boast themselves. Thy people, O Lord! they crush, and thy heritage they afflict. The widow and the stranger they slay, and the fatherless they murder. And they say, The Lord will not see, and the God of Jacob will not take notice of it. Understand, ye brutish among the people; and ye fools, when will ye become intelligent? He that hath planted the ear, shall he not hear? or he that hath formed the eye, shall he not see? He that admonisheth nations, shall he not correct? is it not he that teacheth man knowledge? The Lord knoweth the thoughts of man, that they are nought. Happy is the man whom admonisheth, O Lord, and teacheth him out of thy law: that thou mayest grant him repose from the days of evil, until the pit be dug for the wicked. For the Lord will not cast off his people, and his inheritance will he not forsake. For unto righteousness will justice return; and it shall be followed by all the upright in heart. Who will rise up for me against evil-doers? or who will stand forward for me against the workers of wickedness? Unless the Lord had been a help unto me, but a little would have been wanting that my soul had dwelt in the silence of death. When I said, My foot hath slipped: thy kindness, O Lord, sustained me. In the multitude of my (painful) thoughts within me, thy consolations delight my soul. Can there be associated with thee the throne of destructive wickedness, which frameth mischief as a law? They band themselves together against the soul of the righteous, and innocent blood do they condemn. But the Lord is become my defence, and my God, the rock of my refuge. And he will bring back upon them their own injustice, and in their own wickedness will he destroy them: (yea), he will destroy them—the Lord our God.

PSALM XCV.

1 ¶ O come, let us sing unto the Lord: let us shout joyfully to the rock of our salvation. Let us come before his presence with thanksgiving, and shout joyfully unto him with psalms. For a great God is the Lord, and a great King above all gods: in whose hand are the deep places of the earth; and whose are the heights of mountains: whose is the sea, and who hath made it: and whose hands have formed the dry land. O come, let us prostrate ourselves and bow down; let us kneel before the Lord our Maker. For he is our God; and we are the people of his pasture, and the flock of his hand: yea, this day will ye hearken to his voice. Harden not your heart, as at Meribah, on the day of the temptation in the wilderness: when your fathers tempted me, proved me, although they had seen my doing. Forty years long did I feel loathing on that generation, and I said, It is a people of an erring heart; and they truly acknowledged not my ways: so that I swore in my wrath, that they should not enter into my rest.

PSALM XCVI.

1 ¶ Oh sing unto the Lord a new song; sing unto the Lord, all ye lands. Sing unto the Lord, bless his name: announce from day to day his salvation. Relate among the nations his honor, among all the people his wonders. For the Lord is great, and greatly praised: he is to be feared above all gods. For all the gods of the nations are idols; but the Lord hath made the heavens, glory and majesty are before him: strength and beauty are in his sanctuary. Ascribe unto the Lord, O ye families of the people, ascribe unto the Lord honor and strength. Ascribe unto the Lord the honor (due unto) his name: bear hither a present, and come unto his courts. Bow down unto the Lord in the beauty of holiness: tremble before him,

all ye lands. Say among the nations, "The Lord reigneth;" (therefore) also the world is ever firmly established that it shall not be moved: he will judge the people in equity. Let the heavens rejoice, and let the earth be glad: let the sea roar, with all that filleth it. Let the field exult, and all that is therein, then shall all the trees of the forest sing for joy. Before the Lord; for he cometh, for he is cometh to judge the earth: he will judge the world with righteousness, and people in his truth.

PSALM XCVII.

¶ The Lord reigneth: let the earth be glad; let the multitude of isles rejoice. Clouds and thick darkness are round about him: righteousness and justice are the support of his throne. A fire goeth before him, and burneth up round about his adversaries. His lightnings give light to the world: the earth seeth it, and trembleth. The mountains melt away like wax at the presence of the Lord, at the presence of the Lord of all the earth. The heavens tell of his righteousness, and all the people see his glory. Made ashamed shall be all that serve graven images, that boast themselves of idols: unto him bow down all the gods. Zion heareth it, and rejoiceth; and glad are the daughters of Judah, because of thy decrees, O Lord. For thou, O Lord, art the most high above all the earth: thou art greatly exalted above all gods. Ye that love the Lord, hate ye the evil: he preserveth the souls of his pious ones; out of the hand of the wicked he ever delivereth them. Light is sown for the righteous, and joy for the upright in heart. Rejoice ye righteous, in the Lord, and give thanks to his holy memorial.

PSALM XCVIII.

¶ A psalm. Oh sing unto the Lord a new song; for he hath done wonderful things: his right hand and his holy arm have gotten him the victory. The Lord hath made known his salvation: before the eyes of the nations hath he revealed his righteousness. He hath remembered his kindness and his truth toward the house of Israel: all the ends of the earth have seen the salvation of our God. Shout joyfully unto the Lord, all the lands: break forth, and rejoice, and sing praises. Sing praises unto the Lord with the harp, with the harp, and the voice of psalmody. With trumpets and the sound of cornet shout joyfully before the King, the Lord. Let the sea roar, with all that filleth it; the world, with those that dwell therein. Let the rivers clap their hands; let the mountains be joyful together. Before the Lord; for he cometh to judge the earth: he will judge the world with righteousness, and people with equity.

PSALM XCIX.

¶ The Lord reigneth; people tremble: he sitteth enthroned over the cherubim; the earth is moved. The Lord is great in Zion; and he is exalted above all the people. They will give thanks to thy name great, and terrible. (and) holy it is: And to the power of the king who loveth justice and righteousness hast thou truly executed in Jacob. Exalt ye the Lord our God, and bow yourselves down before his footstool: he is holy.—Moses and Aaron were among his priests, and Samuel among those that call on his name; they called on the Lord, and he answered them. In the pillar of cloud he used to speak unto them: they kept his testimonies, and the statutes which he had commanded them. O Lord, our God, didst answer them: thou wast forgiving God unto them, yet also an avenger for their wrong doings. Exalt the Lord our God, and bow yourselves down before his holy mount; for holy is the Lord our God.

PSALM C.

¶ A psalm of thanksgiving. Shout joyfully unto the Lord, all ye lands. Serve the Lord with joy; come before his presence with triumphal song. Know, that the Lord is God indeed: it is hath made us, and his are we—his people and the flock of his pasture. Enter his gates with thanksgiving, his courts with praise: give thanks unto him, bless his name. For the Lord is God for ever, his endureth his kindness; and unto the latest generation his truth.

PSALM CI.

¶ By David, a psalm. Of kindness and justice will I sing: unto thee, O Lord, will I sing praises. I will carefully regard the way of the perfect: oh when will thou come unto me? I will walk in

18 וְצַדִּיקוֹ לִבְנֵי בָנִים: לְשִׁמְרוֹ בְּרִיתוֹ וְלִדְבַר פִּקְדוֹ
 19 לְעִשְׂתוֹתָם: יְהוָה בְּשִׁמּוֹם הַבֶּן כִּסְּאֵי וּמְלִכּוֹתַי כְּכֹל
 20 מְשֻׁלָּה: בְּרַבּוֹ יְהוָה מְלֹאכְיוֹ נְבִירֵי כַח עֵשֶׂי דְבַרְיוֹ לְשִׁמְעֵי
 21 בְּכֹל דְבָרָיו: בְּרַבּוֹ יְהוָה כִּלְכִּיבְבָאֵי מִשְׁתֵּי עֵשֶׂי רְצוּנוֹ:
 22 בְּרַבּוֹ יְהוָה כִּלְמַעֲשֵׂיוֹ כְּכֹל־מַקְמוֹת מִמְּשַׁלְתּוֹ בְּרַב־
 נַפְשֵׁי אֲתִירְוֹה:

PSAL CIV. קד

1 בְּרַב־י נַפְשֵׁי אֲתִירְוֹה יְהוָה אֱלֹהֵי נִצְלַת מַאֲד הַיָּד וְהַדָּר
 2 לְבִשְׁתָּ: עֲשֵׂה אֹד כִּשְׁלֹמֶה נִטְחָה שְׁמִים בְּרִיעֶיהָ:
 3 הַמְקַרְהָ כְּמִים עֲלוֹתֶיהָ הַשָּׁם עֲבִים רַחֲבֵי הַמְחַלֵּף עַל־
 4 בְּפִירְיוֹתָ: עֲשֵׂה מְלֹאכְיוֹ רִחוּת מִשְׁרָתוֹ אֵשׁ לְדָמָ:
 5 וְסִרְאֲרֹץ עַל־מַעְבְּרָה בְּלִתְמֹשׁ עֵלֶם וְעַיִ: תְּחֹום
 6 כְּלָבוֹשׁ כִּסְתּוֹ עַל־דָּרִים יַעֲמֹדִים: מִן־עֲנַנְתָּה עֵסֶן
 7 מִן־קֹל רַעֲמֶךָ תַּחֲפוֹן: עֲלֹ הַיָּם יָרְדוּ בַקְּצוֹת אֵלֶי
 8 מְלוֹם וְהָ יִסְרַת לָהֶם: נְבוֹל־שִׁמְתָה בְּלִי־עֲבָרָן בְּלִי־שֹׁבָן
 9 לְכִסְתָה הָאָרֶץ: הַמְשַׁלְתָּ מַעֲנִים מְחַלְלִים בֵּין הַיָּם
 10 וְהַלְכוּן: יִשְׁקוּ בְּלִי־חַתּוֹ שִׁבְיִ שְׁבָרוֹ פְּרָאִים צִמְצָם:
 11 עֲלִדְהֶם עַף־שִׁמְשֹׁם יִשְׁוֹן מִבְּעַן מִבְּעַן וְתַרְוִיקֹל־
 12 מִשְׁקָה הַיָּם מְעַלְתֵּיהֶם מִשְׁקוֹ מַעֲשֵׂיֹה תִשְׁבַּע הָאָרֶץ:
 13 מַצְמִיחַ חֲצִיר וְכַהֲמָה וְעֵשֶׂב לַעֲבֵרַת הָאָם לְהַצִּיא
 14 לָהֶם מִן־הָאָרֶץ: וְעַיִן וְשִׁמְחָ לְכַבְּאֵנוֹשׁ לְהַצִּיל בָּנָם
 15 מִשְׁמוֹן וְלָהֶם לְכַבְּאֵנוֹשׁ יַעֲדֵה: יִשְׁבַּעוּ עַצֵּי יְהוָה אֲרֶץ
 16 לְבָנוֹ אֲשֶׁר נָעַע: אֲשֶׁר־שֶׁם צַפְרִים יִכְנֹעַ חֲסִדְדֵי
 17 בְּרוּשִׁים בִּתְהָה: הַיָּם הַגְּבוּהִים לְעֵלִים סְלֵעִים מַחֲסֶה
 18 לְשֹׁפְעִים: עֲשֵׂה יַרְחַ לְמִינְדִים שִׁמְשׁ דַּע מְבוּאֵי: תִּשְׁתֵּי־
 19 חֲשֶׁף נְהִי לְגִלְהָ בְּחִרְמֶשׁ בְּלִי־חַתְרֵיעֵר: הַכְּפִירִים
 20 שְׂאֵנִים לְפַנְרָה וּלְבָקֶשׁ מֵאֵל אֲכֹלִם: תִּנְחַח הַשֶּׁמֶשׁ יַאֲסֹפֶן
 21 וְאַל־מַעֲוֹתֶם רַבְצוּן: יָצָא אֲדָם לְפַעֲלוֹ וּלְעֵבְדוֹ עֲדֵי
 22 עָרִב: מְהַרְבּוֹ מְעַשֵּׂי: וְהוּהוּ בְּכֹל כַּהֲמָה עֲשִׂיתָ
 23 מְלֹאכְהָ הָאָרֶץ קִנְיָן: וְהוּהוּ יָרַח וְרַחֵב יָדֶים שִׁסֵּי
 24 רַמְסָה וְאֵן מִסְפַּר חַיִּית קָמַט עַם־גְּדֹלוֹת: שֶׁם אֲנִיחֵ
 25 וְהַלְכוּ לְוַחֵן וְהִיאֲרַת לְשִׁחְרֵיבֵ: כֹּלֵם אֵלֶיךָ יִשְׁבָּחוּ
 26 לְתַת אֲבֹלֶם בַּעֲתוֹ: תַּתֵּן לָהֶם יִלְקָחוּן תַּפְתַּח יְדֶיךָ יִשְׁבָּעוּן
 27 טוֹב: תַּסְתַּד פְּנִיד יִגְדְּלוּן חֲסַף רִחוּם וְנִינֹן וְאַל־עַפְרָם
 28 וְשׁוֹבוּן: תִּשְׁלַח רִחוּף יִבְרָאוּן וְתַחֲדִישׁ פִּנֵי אֲדָמָה: וְהוּ
 29 כְּבוֹד יְהוָה לְעֹלָם וְשִׁמְחָ יְהוָה בְּמַעֲשָׂיו: הַמְכִּיט לְאָרֶץ
 30 וְתַרְעַד יַעַב בְּרִים וְעֲשֵׂנוּ: אֲשֶׁר־הָ לַיהוָה בְּחַיִּי אֲמִירָה
 31 לְאֵלֵינוּ בַּעֲדֵי: יִעָרֵב עַלֵינוּ שִׁחֵי אֲנֹכִי אֲשַׁמַּח בְּיַהֲרֹה:
 32 יַחֲמֵי חֲסָאִים מִן־הָאָרֶץ וְרַשְׁעִים יַעֲוֵד אֵינֶם בְּרַב־י נַפְשֵׁי לוֹ
 33 אֲתִירְוֹה הַלְלוּהִי:

PsAL CV. קה

1 יְהוָה לַיהוָה קְרָאוּ בְּשִׁמְיֵהוּ יְהוָה עֲבִים עֲלוֹתוֹתָיו שִׁירֵי
 2 לוֹ וּמְרִירָלוֹ שִׁירֵי בְּכֹל־נְפִלְאָתָיו: תַּתְּחַלְלוּ בְּשֶׁם קֹדְשֵׁי
 3 יְשֻׁמְחָ לֵב מִבְּקֶשׁ יְהוָה: הֲרִישׁוּ יְהוָה וְעַיִן מִבְּשׁוֹ פִּנֵי
 4 חֲמִיד: וְכִרוּ נְפִלְאָתוֹ אֲשֶׁר־עֲשָׂה מִפְּתוֹ וּמִשְׁפַּטֵּי־פָּיו:
 5 וְרַע אֲבָרְהָם עֲבָדוֹ מִן־עַבְדֵי בְּחִרְיוֹ הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
 6 בְּכֹל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטֵי: וְכִר לְעֹלָם בְּרִיתוֹ דְבַר צְוֶה
 7 לְאֶפְרַיִם יוֹד: אֲשֶׁר בָּרַח אֶת־אֲבָרְהָם וּשְׁבַעֲתֵי לְשִׁחְקוֹ:
 8 יְהוָה לְעֹלָם יִשׁוֹר: אֲדָם בְּחִסְאֵי נַפְשֵׁה לֵנוּ וְלֹא כַּעֲתֵנוֹשׁ
 9 וְגַל עֲלוּנוֹ: כִּי כִנְבֵה שְׁמִים עַל־הָאָרֶץ בְּרַח חֲסִדוֹ עַל־
 10 יְרָאוּן: בְּרַחֵם מִרְחַם מִמַּעַרְבֵי דְרַחֲמֵי־מַמַּט אֲתִיפְשַׁעֵנוּ:
 11 כִּרְחַם אֲב עֲלִבְנֵים רַחֵם יְהוָה עַל־יְרָאוּן: כִּי־הוּא יַעַע
 12 יַעֲרֵנוּ וְכֹר בְּרִיעַף אֲנִינוּ: אֲנוֹשׁ בְּהַצֵּד מִזֵּי מִצִּין
 13 הַשְׁרֵה בֵּן אֲצִין: כִּי רִחוּ עַבְרַדְבֵי וְאִינוּ וְלֹא־יִכְרְתוּ
 14 עַד מְקוּמוֹ: וְחֲסַד יְהוָה מִעֲלִים וְעַד־עֲלִים עַל־יְרָאוּן

1 לְבָבֵי בְּקִרְבֵי בִיתֵי: לֹא־אֲשִׁיחַ לְעַד עֵלֵי דְבַר־בְּלִיָּה
 2 עַשְׂרֵפְסִים שְׁנָאוֹי לֹא דַבְּקֵי בֵי: לְבָב עֲקֹשׁ וְסֹר מַמְי
 3 רַע לֹא אֲעִי: מְלוֹשֵׁנוּ כִּסְתַר וְרַעֲנוּ אוֹתוֹ אֲצַמִּית נְבַרֵי
 4 עֵינִים וְרַחֵב לְבָב אֱתוֹ לֹא אֲכַלֵּ: עֵינֵי בְּנַאֲמַר־אֲרִיךְ
 5 לְשַׁבַּת עַמְּדֵי הַלֵּךְ בְּרַדֵּךְ תָּמִים הוּא יִשְׁרָתֵנוּ: לֹא־יִשְׁבֹּבוּ
 6 בְּקִרְבֵי בִיתֵי עֲשֵׂה רַמְחָה דְבַר שִׁחְרֵיבֵ לֹא־יִכְוֹן לְעַד עֵינֵי:
 7 לְבָקְרִים אֲצַמִּית בְּלִדְרֵשִׁי־אֲרִיךְ לְהַכְרִית מַעֲוֵי־יְהוָה:
 8 כִּלְפַעֲלֵי אֵין:

PSAL CII. קכ

1 תַּחֲלֵה לְעַיִן כִּי־עָנַף וּלְפָנֵי יְהוָה יִשְׁפַךְ שִׁיחוֹ: יְהוָה
 2 שְׁמַעֵה תַּחֲלָתֵי וְשִׁעֲתֵי אֵלֶיךָ קְבוּאֵי: אֲלִיתְסַתֵּר פִּקְדוֹ
 3 מִמְּנֵי בִיִם צַרְלֵי וְהַדְּאֵלִי אֲנִיךְ בִּיִם אֲקָרָא מְהַר עֵינֵי:
 4 כִּי־כֹלֵי בִישׁוֹן וְעִמְצוֹתַי כְּמִיֶּכֶד נִחְרוּ: הַיָּהֵב מֵיִשֵׁב
 5 וַיִּבֶשׁ לְבִי כִי שִׁכַחְתִּי מֵאֲכֹל לֶחֶמִי: מִקֹּל אֲהַתִּי הִבְקֵה
 6 עֲצִמִי לְבִשְׁרִי: רַמִּית לִקְאֵת מִדְּבַר חַיִּיתִי בְּכִים חֲרִיבוֹת:
 7 שִׁקְרָתִי וְאֵהָרָה כַּצִּפּוֹר מִוֶּדֶד עֲלֵיִנִי: בְּלִי־הַיָּם הַרְפוּנִי
 8 אֲבִי מְהוֹלֵלִי כִי נִשְׁבַּעֵנוּ: כִּי־אֲפַר כְּלָהֶם אֲכַלְתִּי וְשִׁקְרִי
 9 בַּבִּבִי קָמַטוּ וּמִפְּתִי־וַמִּצֵּחַ וְקַצְפָּה כִּי־נִשְׁאֲלַנְתִּי וְתִשְׁלַכְנֵי:
 10 יָמֵי כֹכַל וְאֵלֵי קֵשֶׁב אֲכִיִּם: וְאֵתָה יְהוָה לְעֹלָם
 11 תִּשָּׁב וְזִכְרֶךָ לְדַר וְדָר: אֲתָה חֲמוֹס תְּרַחֵם צִיוֹן כִּי־עַתָּה
 12 לַחֲלֹה כִּי־כָא מֵיעַד: כִּי־רַצוּ עַבְדֶיךָ אֲתִיאֲבִינָה וְאֲתִי־
 13 עַפְרָה וְחִינוּ: וְיִרְאוּ יוֹם אֲתִישֶׁם יְהוָה וְכִלְמַלְכֵי הָאָרֶץ
 14 אֲתִיכְבִּיֹף: כִּי־בִקְרַת יְהוָה צִיוֹן נֹרָאָה כְּכֹדוֹ: מִנְּה אֵלֶי
 15 תַּחֲלֵת הַיָּרְעֵד וְלֹא כוּה אֲתִי־תַחֲלָתֵם: תַּחֲבֹב וְאֵת לְדַר
 16 אֲתַחֲפוּ וְעַם נְכָרָא וְהַלְלִיָּה: כִּי־הַשִּׁקְוָה מְכִרִים קִדְּשׁוּ
 17 יְהוָה מִשְׁמִים: אֲלִי־הָאָרֶץ הִבִּטֵ: לְשִׁמְעֵ אַקְתָּ אֲסֹר לַחֲלָת
 18 בְּנֵי תַחֲתָיו: לְסַפֵּר בְּצִיוֹן שֶׁם יְהוָה וְתַחֲלָתוֹ בְּרוּשָׁלָּם:
 19 בְּהַרְבֵּן עֵינִים יְהוָה וּמְמַלְכוֹת לַעֲבַד אֲתִירְוֹה: עֲשֵׂה
 20 כִּי־בְרַדֵּךְ כַּחַיִּי קִצְרֵי יָמֵי: אֲמַר אֱלֵי אֲלִיתְעַלֵּי כַּחַצֵּי יָמֵי
 21 כְּבוֹד וְזִמֵּי שִׁחְרוּף: לְפָנֵים הָאֵלֵי יִסְרַת וְעֵלֶם מִכְּעַר שִׁירֵי
 22 שִׁירֵי הַמַּה וְאֲבָרוּ וְאֵתָה תַּעֲמַד וְכֹלֵם כְּבָנוּ וְכֹלֵי
 23 כְּלָבוֹשׁ תַּחֲלִיפֵם וְחַלְפֵי: וְאֲתַחֲדִיא וְשִׁחְרוּף לֹא יִחְמוּ:
 24 כִּי־עַבְדֶיךָ יִשְׁבַּעוּ וְזִרְעֵם לְפָנֵי יְכֹן:

PSAL CIII. קכ

1 קְדוֹד וְרַב־י נַפְשֵׁי אֲתִירְוֹה וְכִלְכִּיבְרֵי אֲתִישֶׁם קִדְּשׁוּ:
 2 בְּרַב־י נַפְשֵׁי אֲתִירְוֹה וְאַל־תִּשְׁכַּחוּ בְּלִי־מְלוֹי: תַּחֲלָת
 3 לְכִלְכִּיבְרֵי רַפְא לְכִלְכִּי־חַלְוֵאֲבִי: הַטְּאֵל מִשְׁתַּת הַיָּבֵיב
 4 הַמְּשַׁרְבִי חֲסַד וְרַחֲמִים: הַמְּשַׁבֵּעַ כְּטוֹב־עֲרֹךְ תַּחֲדֵרַשׁ
 5 כְּנִשְׂרָה נְעִירֵבִי: עֲשֵׂה צַדִּיקוֹת יְהוָה וּמִשְׁפָּטִים לְכֹל־י
 6 עֲשִׂיקוֹם: יִדְעֵי הַרְבֵּי לְמַשָּׁה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲלוֹתוֹתָיו:
 7 רַחֵם וְחַנּוּן יְהוָה אֲדָם אֲפִים וְרַב־חֲסַד: לֹא־לִנְצַח רַב־י
 8 וְלֹא לְעֹלָם יִשׁוֹר: אֲדָם בְּחִסְאֵי נַפְשֵׁה לֵנוּ וְלֹא כַּעֲתֵנוֹשׁ
 9 וְגַל עֲלוּנוֹ: כִּי כִנְבֵה שְׁמִים עַל־הָאָרֶץ בְּרַח חֲסִדוֹ עַל־
 10 יְרָאוּן: בְּרַחֵם מִרְחַם מִמַּעַרְבֵי דְרַחֲמֵי־מַמַּט אֲתִיפְשַׁעֵנוּ:
 11 כִּי־הוּא יַעַע יַעֲרֵנוּ וְכֹר בְּרִיעַף אֲנִינוּ: אֲנוֹשׁ בְּהַצֵּד מִזֵּי מִצִּין
 12 הַשְׁרֵה בֵּן אֲצִין: כִּי רִחוּ עַבְרַדְבֵי וְאִינוּ וְלֹא־יִכְרְתוּ
 13 עַד מְקוּמוֹ: וְחֲסַד יְהוָה מִעֲלִים וְעַד־עֲלִים עַל־יְרָאוּן

the integrity of my heart in the midst of my house.
 3 I will not set before my eyes a godless thing; to
 commit a departure (from righteousness) do I hate
 4 it shall not cleave to me. A perverse heart shall
 5 depart from me: evil will I not know. Whoso
 6 saith in secret his neighbor, him will I
 7 smite: whose hath proud eyes and a haughty heart,
 8 him will I not suffer. My eyes shall be upon the
 faithful of the land, that they may abide with
 me: he that walketh in the way of the perfect,
 7 he it is that shall serve me. He that practiseth
 deceit shall not dwell within my house: he that
 8 speaketh falsehoods shall not succeed before my
 eyes. Every morning will I destroy all the wicked
 of the land, cutting off from the city of the Lord
 all the wrong-doers.

PSALM CII.

1 ¶ A prayer of the afflicted, when he is over-
 whelmed, and poureth out before the Lord his
 2 complaint. O Lord, hear my prayer, and let my
 3 cry come unto thee. Hide not thy face from me
 on the day when I am distressed: incline unto me
 4 thy ear: on the day when I call, answer me speed-
 5 ily. For my days vanish in smoke, and my bones
 6 are burning like a hearth. Struck (by heat) like
 the herb and dried up is my heart; for I forget
 7 to eat my bread. Because of the voice of my
 8 roaring my bones cleave to my flesh. I am like
 the pelican of the wilderness: I am become like
 9 the owl amid ruins. I watch, and I am become
 like a (night) bird sitting alone upon the house-top.
 10 All the day my enemies reproach me: they that
 11 mock me swear by me. For ashes do I eat like
 12 bread, and my drink I mingle with weeping: Be-
 cause of thy indignation and thy wrath; for thou
 13 hadst lifted me up, and hast cast me down. My
 days are like a shadow that declineth; and like
 14 the herb I wither. But thou, O Lord, wilt sit
 enthroned for ever; and thy memorial is unto
 15 generations. Thou wilt indeed arise; thou wilt
 have mercy upon Zion; for it is time to favor her,
 16 for the appointed time is coming. For thy ser-
 vants hold dear her stones, and her very dust they
 17 cherish. Then shall nations fear the name of
 the Lord, and all the kings of the earth thy glory:
 18 When the Lord shall have built up Zion, he ap-
 peareth in his glory; (When) he hath regarded
 the prayer of the forsaken, and doth not despise
 19 their prayer. This shall be written down for the
 latest generation; and the people which shall be
 20 created shall praise the Lord. For he hath look-
 ed down from the height of his sanctuary: the Lord
 21 hath cast from heaven his view to the earth: To
 hear the sighing of the prisoner; to loosen those
 22 that are doomed to death: That men may proclaim
 in Zion the name of the Lord, and his praise in
 23 Jerusalem: When people are gathered together, and
 24 kingdoms, to serve the Lord.—He hath weakened
 on the way my strength; he hath shortened my
 25 days. I will say, O my God! take me not away
 in the midst of my days: throughout all generations
 26 are thy years. In olden times didst thou lay the
 foundations of the earth; and the heavens are the
 27 work of thy hands. These will indeed perish, but
 thou wilt ever exist: yea, all of them will wear
 out like garment; as a vesture wilt thou change
 28 them, and they will be changed: But thou art
 ever the same, and thy years will have no end.
 29 The children of thy servants will dwell (securely),
 and their seed will be firmly established before
 thee.

PSALM CIII.

1 ¶ Of David. Bless, O my soul, the Lord, and all
 2 that is within me, his holy name. Bless, O my
 3 soul, the Lord, and forget not all his benefits:
 4 Who forgiveth all thy iniquities; who healeth all
 thy diseases; Who redeemeth from the pit thy life;
 5 who crowneth thee with kindness and mercies:
 6 Who satisfieth with happiness thy spirit, so that
 thy youth is renewed like the eagle's (plumage).
 7 The Lord executeth righteousness, and justice for
 all that are oppressed. He made known his ways
 8 unto Moses, unto the children of Israel his acts.
 9 Merciful and gracious is the Lord, long-suffering
 and abundant in kindness. Not for all eternity
 10 will he contend; nor will he for ever retain his
 anger. Not in accordance with our sins hath he
 11 dealt with us; nor according to our iniquities hath
 he requited us. For as high as heaven is above
 12 the earth, so might is his kindness toward those
 13 that fear him. As far as the east is from the
 14 west, so far hath he removed from us our trans-
 15 gressions. As a father hath mercy on his chil-
 16 dren, so hath the Lord mercy on those that fear
 him. For he knoweth our frame; he remembereth
 17 that we are dust. As for man, like the grass are
 his days: as the blossom of the field, so doth he
 18 bloom. When a wind but passeth over it, it is

gone, and its place will recognize it no more.
 But the kindness of the Lord is from everlasting to
 17 everlasting over those that fear him, and his
 righteousness unto children's children. To such as
 18 keep his covenant, and to those who remem-
 ber his precepts to execute them. The Lord hath estab-
 19 lished in the heavens his throne, and his kingdom
 ruleth over all. Bless the Lord, ye his angels,
 20 mi-hty in strength, that execute his word, heark-
 ening unto the voice of his word. Bless ye the
 21 Lord, all his hosts, ye his ministers, that execute
 his will. Bless the Lord, all his works, in all the
 22 places of his dominion; bless, O my soul, the Lord.

PSALM CIV.

¶ Bless, O my soul, the Lord. O Lord my God, 1
 thou art very great; with glory and majesty art
 thou clothed. (Thou art he) who wrappeth him- 2
 self in light as with a garment; who stretcheth
 out the heavens like a curtain; Who frameth of 3
 the waters the beams of his upper-chambers; who
 maketh the clouds his chariot; who walketh along
 upon the wings of the wind; Who maketh the 4
 wind his messengers; the flaming fire his minis-
 5 ters: Who hath founded the earth upon her
 6 foundations, that she should not be moved to all eternity.
 Thou hadst covered the deep as with a garment; 6
 above the mountains stood the waters. At thy 7
 rebuke they fled, at the voice of thy thunder they
 hastened away. They ascended mountains; they 8
 went down valleys, unto the place which thou hadst
 9 founded for them. Bounds hast thou set which 9
 they cannot pass over, that they return not again
 to cover the earth. (Thou art he) who sendeth 10
 springs into the valleys, between mountains they
 run along. They give drink to all the beasts of 11
 the field; the wild asses quench (thereon) their
 thirst. By them have he fowls of the heaven 12
 ever their habitation, from between the branches
 they send forth their voice. Who watereth the 13
 earth from his upper-chambers; from the fruit
 of thy works is the earth satisfied. (Thou art he) 14
 who causeth grass to grow for the cattle, and
 herbs by the service of man, that he may bring
 forth bread out of the earth; And wine that mak- 15
 eth joyful the heart of man, (and oil to brighten
 his face, and bread which strengtheneth the heart
 of man. Full of sap are the trees of the Lord, 16
 the cedars of Lebanon, which he hath planted;
 17 Where the birds make their nests; the stork—fr-
 trees are her house. The high mountains are for 18
 the wild goats; the rocks are a shelter for the
 conies. He hath made the moon for seasons; 19
 the sun knoweth his going down. Thou causest 20
 darkness, and it becometh night, wherein creep
 forth all the beasts of the forest. The young lions 21
 roar after their prey, and ask from God their food.
 22 The sun ariseth, they withdraw (to their lairs),
 and lie down in their dens. Man goeth (then) 23
 forth unto his work, and to his labor until the
 evening. How manifold are thy works, O Lord! 24
 in wisdom hast thou made them all: the earth is
 full of thy riches. Here is this great and wide- 25
 extended sea; therein are moving things without
 number, living creatures both small and great.
 26 There the ships make their way; (there also) is
 the leviathan, whom thou hast made to sport
 therein. All of these wait upon thee, to give 27
 them their food in its due season. What thou 28
 givest them they gather; thou openest thy hand,
 and they are satisfied with good. Thou hidest thy 29
 face, they suddenly vanish; thou takest away their
 spirit, they perish; and to their dust they return.
 30 Thou sendest forth thy spirit, they are created; and
 thou renewest the face of the earth. The glory of 31
 the Lord will endure for ever; the Lord will
 rejoice in his works: He who looketh down on the 32
 earth, and she trembleth; who toucheth the moun-
 tains, and they smoke. I will sing unto the Lord 33
 while I live; I will sing praises to my God while
 I exist. May my speech be agreeable to him: I 34
 will indeed rejoice in the Lord. May the sinners 35
 cease from off the earth, and the wicked be no
 more. Bless, O my soul, the Lord. Hallelujah.

PSALM CV.

¶ O give thanks unto the Lord; call on his name: 1
 make known among the people his deeds. Sing unto 2
 him, sing praises unto him; speak of all his won-
 derful works. Glorify yourselves in his holy name; 3
 let the heart of those who rejoice in thee seek the
 4 Lord, and his strength; seek his presence evermore. Remember his wonderful works 5
 which he hath done; his tokens, and the decrees
 of his mouth: O ye seed of Abraham his servant, 6
 ye children of Jacob, his elect. He is the Lord our 7
 God; over all the earth are his decrees. He re- 8
 membereth his covenant for ever, the word which
 he hath commanded, to the thousandth generation.

24 עמך בפרץ לפניו להשיב חמתו מהשחית: וימאסו
 בארץ חמדת לא ידאמט לדברו: ויהנה באהלתם לא
 25 שמו בקול דעה: וישא ידו להפיל אותם במדבר:
 26 ולהפיל רצמם גוים ולחרותם בארצות: וינצחו לבני
 27 עזר ויאכלו ובתי מתים: ויבטו במעלליהם ותפריך
 28 כם מגפה: ויעמד פינתם ויפיל ותעצר המגפה:
 29 ותחשב לו לעדמה לדר ויד ערשולם: ויבציפו עלימי
 30 מריבה ורע למשה בעבורם: כיהמרו אתירחו ויבטאו
 31 בשפתיו: לא יהשמדו אתהעמים אשר אמר דעה
 32 להם: ותחזקבו גוים וילמדו מעשיהם: ויעבדו אתי
 33 עצביהם ויהיו להם למוקש: וחזרו אתיביתם ואתי
 34 בעותיהם לשדים: וישפטו הם וקו דםבגיהם ובעותיהם
 35 אשר וברו לעצבי הנזן ותחנה הארץ בדם: וישאאו
 36 במעשיהם ויהו במעלליהם: ויגרא את דעה בעמי
 37 ותעב אתהחלתו: ותגם בדרגים ומשלו בדם
 38 שואהם: וילחצום אויביהם ויגנו תחת דם: פנמי
 39 רבות יצילם ויהנה ימרו בעצתם וימנו בעזם: ויגרא
 40 בצר להם בשמעו אתהדעהם: ותפר להם ברותם
 41 ויחם רוב חסדו: ותן אותם לחרמים לפני קדו
 42 שוביהם: והישילו ויהנה אלהיט וקבענו קדוהים
 43 להודות לשם קדשו להשתבח בתהלתו: קדו דעה
 44 אלהי ישראל מרשעים וידו העולם ואמר גדוהם
 45 אמן הללוהו:

ספר המשי'

LIBER QUINTUS.

Psal CVII. קו

1 יהו ליהנה ברטוב כי לעולם חסדו: יאמרו נאולי דעה
 2 אשר נאלם מודעו: ומאראתם בקצם ממנוח וממשבח
 3 מצפון ומנס: תמו במדבר בשימון דוד עיר מושב לא
 4 מצאו: רעבים ומצמאים נפשם בדם תתעפר: וישערו
 5 אלהיה רצרו להם ממצוקותיהם ויצלם: ויבדדום
 6 בדרך ושנה ללכת אלעיר מושב: וידו ליהנה חסדו
 7 ויפלאותיו לבני אדם: כיהשביע נפש שקבא ונפש
 8 רעבה מלאטוב: ושב חשד וצלמת אסירי עי וברגל:
 9 כיהמרו אמראל וצפת עליו נאצו: ויכנע בעמל לבם
 10 כשלו ואין עור: וישערו אלהיה בצר להם ממצוקותיהם
 11 וישעים: ויצאם מתשד וצלמות ומיסרותיהם ויחקו:
 12 וידו ליהנה חסדו ויפלאותיו לבני אדם: כישפר ודלות
 13 וחשת ובריתו בתל גזע: אלים מנרד פשעם
 14 ומשנותיהם וישנו: כלאל תלעב נפשם ויגו עי
 15 שערות: וישערו אלהיה בצר להם ממצוקותיהם
 16 וישעים: ישלח דברו וירפאם וימלט משחיותיהם:
 17 וידו ליהנה חסדו ויפלאותיו לבני אדם: ויבדו ובתי
 18 תודה וישפרו פשעיו ברות: וידו הם באניות עי
 19 מלאכה במים רבים: תמה ראו מעשיו ויפלאותיו
 20 כמעולה: ויאמר ויעמד רוח סערה ותרום גליו: כה
 21 יעל שמם וידו תרומת נפשם כרעה תמנו:

11 תשמחה לעקב לחק ישראל ברת עולם: לאמר קדו
 12 אתו אתארץ כנענו וכל עמלקים: כהיותם מתי מספר
 13 כמעט וקרים בה: ויהלכו מני אלגיו מממלכה אל
 14 עם אחר: לא יהינה אדם לעשכם ויובע עליהם מלכים:
 15 אלהינו במשדו ולבאי אלהיה: ויקרא רעב על
 16 הארץ כלבמחילתם שבר: שדה לבניה איש ליעבד
 17 נמכר וספר: עני כבבל רגליו כרול באח נפשו: עד
 18 כ עת באדברו אמרת ויהנה צרפתי: שלח מלך ונתיהו
 19 משל עמים ויפתחרו: שמו ארון לביתו ומשל ככל
 20 קנינו: לאמר שריו בנפשו וקניו חכם: ויבא ישראל
 21 מצרים ויעקב נר בארץחם: ויפר אתעמו מאר
 22 בה ויעצמו מצרו: הפך לבם לשנא עמי להחנבל
 23 בעבדיו: שלח משה עבדו אהרן אשרבחר בו: שמו
 24 בס דברי אתותיו ומפתים בארץ חם: שלח השד נחשד
 25 ולא מרו אתידבריו: הפך אתמימיהם להם וימת
 26 ל אתהדעהם: שרץ ארעם צפרדעים כחדרי מלכיהם:
 27 אמר ויבא ערב מים ככליבולם: נתן נשמים כרד
 28 אש להכות בארצם: וידגמם ותאנתם וישבר עין בולם:
 29 אמר ויבא ארבה וילק ואין מספר: ויאכל כלעשב
 30 בארצם ויאכל פרי אדמתם: ויך גליבכור בארעם
 31 ראשית לכליאונם: ויצאם בכסף וזהב ואין בשבטו
 32 כושל: שמו מצרים בעצתם כירפל פהם עליהם:
 33 פרט עין למסך ואש להאר לילה: שאל ויבא שלו
 34 ויהם שמים שביעים: פתח צור וינוכו מים ללבו בציוח
 35 נהר: כי ובר אתידבר קדשו אתיאברהם עבדו:
 36 ויצא עמו בששון כרנה אתיבחייו: ותן להם ארצות
 37 נזים ועמל לאמים ידשו: כעבור ושמרו חקו ותורתו
 38 ויצרו הללוהו:

Psal CVI. קז

1 הללוהו יהו ליהנה ברטוב כי לעולם חסדו: מי
 2 ימלא ובורות יהו וישמע בלהתלתו: אשרו שמרי
 3 משפט עשה צדקה בכלעת: ויגרני דעה ברצון עמד
 4 פקדני בישועתו: לראות בפיכת בחודך לשמה
 5 בשמחת ויך להחלל עסנתלתו: הטאו עסאבתני
 6 העני הרשענו: אבותני במצרים ולאיהשכילו נפלאותו
 7 לא וגרו אתרב חסדו וימרו עליהם ביםסוף: וישעים
 8 למען שמו להודיע אתגבורתו: ויער ביםסוף ויחרב
 9 ויחלום בתהמות במדבר: וישעים מיד שונא וינאלם
 10 מיד אויב: ויכסרמים צרתם אחר מים לא נותר:
 11 ויאמי בדבריו אשרו תהלתו: מהרו שכתו מעשיו לאר
 12 חפו לעצתו: ויחאו תודה במדבר ויפראל בשימון:
 13 ותן להם שאלתם וישלח רוח גופשם: ויבאו למשה
 14 במהנה לאהרן קדו דעה: תפתח ארץ ותבלע דתו
 15 ותכס עלצבת אביהם: ותבעראש בדות להבה
 16 תלהט רשעים: וישרעעל בחרב וישתחו למספר:
 17 וימרו אתיבכותם בתבנית שור אכל עשב: שכתו אל
 18 מישיעים עשה גדלות במצרים: נפלאות בארץ חם
 19 נראות עליבסוף: ויאמר להשמידם לולי משה בחיו

9 Which he covenanted with Abraham; and his oath
 10 unto Isaac. And which he established unto Jacob
 11 as a statute, unto Israel as an everlasting cove-
 12 nant. Saying, "Unto thee will I give the land
 13 of Canaan, as the portion of your inheritance."
 14 When they were but a few men in number; yea
 15 very few, and strangers in it. And when they
 16 wandered from one nation to another, from one
 17 kingdom to another people: He suffered no man
 18 to oppress them; yea, he reproved kings for their
 19 sake: (Saying,) "Touch not my anointed, and do
 20 not my prophets no harm."—And he called for a famine
 21 over the land; every staff of bread he broke.
 22 He sent a man before them; for a servant was
 23 Joseph sold; They forced into fetters his feet; in
 24 iron was his body put: Until the time that his
 25 word came to pass, (when) the saying of the Lord
 26 had purified him. The king sent and unfettered
 27 him; the ruler of people, and let him go free.
 28 He appointed him lord of his house, and ruler of
 29 all his possession: That he might bind his princes
 30 at his pleasure; and teach his ancients wisdom.
 31 Then came Israel into Egypt, and Jacob sojourned
 32 in the land of Ham. And he increased his people
 33 greatly, and made them stronger than their ad-
 34 versaries. He turned their heart to hate his peo-
 35 ple, to deal subtly with his servants. He made
 36 Moses his servant, Aaron also within all their
 37 choice of. They displayed among them his ef-
 38 fective signs, and wonders in the land of Ham. He
 39 sent darkness, and made it dark; and they rebelled
 40 not against his word. He changed their waters
 41 into blood, and slew their fish. Their land brought
 42 forth frogs in abundance, in the very chambers
 43 of their kings. He spoke, and there came various
 44 wild beasts like also within all their boundary.
 45 He gave them as their rain hail, and flames of
 46 fire in their land. And he smote their vines and
 47 their fig-trees, and broke the trees within their
 48 boundary. He spoke, and the locusts came, and
 49 crickets, and that without number: And they ate
 50 up all the herbs in their land, and ate up the
 51 fruit of their ground. And he smote all the first-
 52 born in their land, the first of all their strength.
 53 And he brought them forth with silver and gold;
 54 and there was not one that stumbled among
 55 his tribes. Egypt rejoiced when they de-
 56 parted; for the dread of them was fallen upon
 57 them. He spread out a cloud for a covering,
 58 and fire to give light in the night. The people
 59 asked, and he brought quails, and with heavenly
 60 bread he satisfied them. He opened the rock, and
 61 the waters gushed out; they ran in the dry places
 62 like a river. For he remembered his holy word
 63 given to Abraham his servant. And he brought forth
 64 his people with gladness, with joyful song his
 65 elect. And he gave them the lands of nations; and
 66 the labor of people they obtained as an inheritance:
 67 So that they might observe his statutes, and keep
 68 his laws. HALLELUJAH.

PSALM CVII.

1 ¶ Hallelujah. Oh give thanks unto the Lord; for
 2 he is good; for to eternity endureth his kindness.
 3 Who can utter the mighty acts of the Lord? who
 4 can publish all his praise? Happy are those that
 5 observe justice, that execute righteousness at all
 6 times. Remember me, O Lord, when thou favorest
 7 thy people of Sion: with thy salvation;
 8 abundance of thy kindnesses. And he caused them
 9 that I may rejoice in the joy of thy nation, that
 10 I may glorify myself with thy inheritance. We
 11 have sinned together with our fathers, we have
 12 committed iniquity, we have done wickedly. Our
 13 fathers did not reflect on thy wonders in Egypt:
 14 they remembered not the multitude of thy kind-
 15 nesses; but rebelled at the sea, even at the Red

Shea. Nevertheless he saved them for the sake of
 his name, to make known his might. He rebuked
 the Red Sea also, and it was dried up; and he led
 them through the depths, as through the wilderness.
 And he saved them from the hand of him that
 hated them, and redeemed them from the hand of
 the enemy. And the waters covered their adver-
 saries: not one of them was left. Then believed
 they in his words, they sang his praise. Speed-
 ily they forgot his works, they waited not for
 his counsel; And they felt a lustful longing in the
 wilderness, and tempted God in the desert. And
 he gave them what they had asked, but sent in-
 ness unto their soul. Moreover they envied Moses
 in the camp, and Aaron the holy one of the Lord.
 The earth opened and swallowed up Dathan, and
 covered over the company of Abiram. And a fire
 was kindled in their company: the flame burnt up
 the wicked. They made a calf in Horeb, and
 bowed themselves down to a molten image. And
 they exchanged their glory for the similitude of an
 ox that eateth herbs. They forgot God their
 saviour, who had done great things in Egypt.
 Wonders in the land of Ham, terrible things by
 the Red Sea. He therefore spoke of destroying
 them; had not Moses his elect stood in the breach
 before him, to turn away his fury, that he might
 not destroy. And they despised the pleasant land,
 they believed not in his word. But they murmured
 in their tents, they hearkened not unto the voice
 of the Lord. He therefore lifted up his hand against
 them, to cause them to fall in the wilderness; And
 to let their seed fall among the nations, and to
 scatter them in the lands. And they joined them-
 selves unto Ba'al-pe'or, and ate the sacrifices of
 the dead. And they provoked him to anger with
 their deeds; and there broke in among them the
 plague. Then stood up Phinchas, and executed
 judgment; and the plague was stayed. And it was
 accounted unto him for righteousness, unto all
 generations for evermore. They angered him also
 at the waters of Meribah, and evil happened to
 Moses for their sake: Because they had imbittered
 his spirit, and so he spoke thoughtlessly with his
 lips. They did not exterminate the nations, that
 the Lord had indicated to them: But they min-
 gled themselves among the nations, and learned
 their doings. And they served their idols, and
 these become unto them a snare. Yea, they sac-
 rificed their sons and their daughters unto the
 evil spirits: And they shed innocent blood, the
 blood of their sons and of their daughters, whom
 they sacrificed unto the idols of Canaan; and the
 land was polluted with blood-guiltiness. Thus
 were they made unclean through their own doings,
 and went astray with their own deeds. Therefore
 was the wrath of the Lord kindled against his
 people, and he felt disgust for his own inheritance.
 And he gave them up into the hand of the na-
 tions: and they ruled over them those that hated
 them. And their enemies also oppressed them,
 and they were subdued under their hand. Many
 times did he deliver them; but they rebelled with-
 out their counsel, and they were brought low through
 their iniquity. Nevertheless he looked on when
 they were in distress, when he heard their en-
 treaty. And he remembered unto them his cove-
 nant, and he bethought himself according to the
 abundance of his kindnesses. And he caused them
 to find mercy before all those that hated them,
 and they away captive. Save us, O Lord our God,
 and gather us from among the nations, to give thanks
 unto thy holy name, to triumph in thy praise.
 Blessed be the Lord the God of Israel from ever-
 lasting even to everlasting: and let all the people
 say Amen, Hallelujah.

BOOK FIFTH

PSALM CVIII.

1 ¶ Oh give thanks unto the Lord; for he is good;
 2 and to eternity endureth his kindness. Who can
 3 let the Lord? redeemed say, even those whom he
 4 hath redeemed from the hand of the adversary;
 5 and whom he hath gathered out of the (various)
 6 lands, from the east, and from the west, from the
 7 north, and from the sea. They wandered about in
 8 the wilderness, in the desert path; they could not
 9 find an inhabited city. Hungry and thirsty, their
 10 soul within them into the cry, when they cried
 11 unto the Lord when they were in distress, (and out
 12 of their afflictions he delivered them. And he
 13 led them forth on the right way, that they might
 14 go to an inhabited city. They (therefore) shall
 15 give thanks unto the Lord for his kindness, and
 16 (proclaim) his wonders to the children of men! For
 17 he satisfied the longing soul, and the hungry soul
 18 he filled with good. Such as sit in darkness and
 19 in the shadow of death, bound in misery and (fet-
 20 ters of) iron;—Because they have rebelled against
 21 the words of God, and have contemned the coun-
 22 sel of the Most High. And he humbled with
 23 trouble their heart; they stumbled, and there was
 24 none to help; But when they cry unto the Lord

when they are in distress, he saveth them out of
 their afflictions; He bringeth them out of dark-
 ness and the shadow of death, and proclaimeth their
 name: (and they shall give thanks unto the Lord
 for his kindness, and (rejoice) in his wonders to
 the children of men! For he hath broken the doors
 of copper, and the bolts of iron hath he hewn asunder.—Fools, because of their
 transgression, and because of their iniquities, are
 afflicted. All manner of food their soul abhor-
 reth; and they draw near unto the gates of death;
 But when they cry unto the Lord when they are
 in distress, he saveth them out of their afflictions.
 He sendeth his word and health them, and de-
 livereth them from their graves. They (there-
 fore) shall give thanks unto the Lord for his kind-
 ness, and (proclaim) his wonders to the children
 of men: They shall also sacrifice the sacrifices
 of thanksgiving, and relate his deeds with joyful
 song.—They who go down to the sea in ships,
 who do business on great waters;—These have
 seen the works of the Lord, and his wonders on the
 deep. For he spoke, and he raised the stormy
 wind, which lifteth up its waves. They would
 mount up to heaven, they would go down to the
 depths: their soul was melted because of their

21 בארבה: רכבי בשלח מצום וכשירי קחש משמי: ונני 22
 23 הניתי הרפה להם יראני יענין ראשם: ערני ידך 24
 25 אלהי הושעני כחסדך: ורדני כרחמיך ואת אהה ידך 26
 27 עשיתה: ובלחודיך ואתה כהרדן קבמו ונבשו ועבדך 28
 29 ישמח: ילבשו שומני בלמה ויגשו כמעיל קשתם: אורח 30
 31 ידך מאד כפי ובתוך רבים אהללו: כירצמד לימן 32
 אבנו להושיע משפט נפשי:

Psal. CX. קי

1 לךוד מוזמר נאם ידוה | לאדני שב לימיני עדי אשרת 2
 3 אביך הרם להגלוד: משה עוף ישלח ידוה מציון דרה 4
 5 בקרב אביך: עוף נבחת ביום הילך כבדריך 6
 7 מרחם משחר לך כל ידך: נשבע ידוה | ולא יחם 8
 9 אהרבתו לעולם על דברתי מלכרצק: ארץ על 10
 11 ימיך מחן ביום אפס מלכים: ידן ביום מלא נזיר 12
 13 מחן ראש על ארץ רבה: מנהל כדרך שיתה עליו 14
 ירים ראש:

Psal. CXI. קיא

1 הללוה | איהוה ידוה בקלל לבב כסוד ישרים ועדו: 2
 3 גדלים מעשי ידוה רדושים לבלחפציהם: יהוה ידוה 4
 5 כגלו וצדקתו עמדת לעד: ובר עשה לנפלאותיו חן 6
 7 ורחם ידוה: טרף טמן לראיו וזר לעולם בריותו: כח 8
 9 מעשיו הגד לעמו לתת להם נחלת נים: מעשי ידו 10
 11 אמת ומשפט נאמנים כלפניו: ממונים לעד לעולם 12
 13 עשום באמת ושר: פדות | שלח לעמו צה לעולם 14
 15 ברתו קדוש ועורא שמי: ראשית הכמה | ראת ידוה 16
 17 שכל טוב לכל עשיתה החלתו עמדת לעד:

Psal. CXII. קיב

1 הללוה | אשר ראש ירא אחר ידוה במצותיו חפץ מאד: 2
 3 נבחר בארץ ידוה ורעו רור ישרים וכף: יהוה ידוה 4
 5 כבדו וצדקתו עמדת לעד: זבח בחשך אור לישרים 6
 7 חן ורחם וצדק: טוב איש חנו ומלח לכלל דבריו 8
 9 במשפט: כילעולם לא ימט לזכר עולם ידוה צדק: 10
 11 משמועה רעה לא ירא נזח לבו כחם ביהוה: חפץ 12
 13 לבו לא ירא עד אשר יראה כצדו: פור | חן לא יבועים 14
 15 צדקתו עמדת לעד קרנו תרום כבבוד: רשע יראה 16
 17 וכלם שניו ידוה ונמם תאות רשעים האב:

Psal. CXIII. קיג

1 הללוה | הללו עבדי ידוה הללו אתישם ידוה: יחי עם 2
 3 ידוה מברך משה ועד עולם: ממורח משמש עד מבוא 4
 5 מהלל שם ידוה: הם על כל נעים | ידוה על השמים 6
 7 כבוד: מי כיהוה אלהו ומגיביו לשבת: המשפיל 8
 9 לראות בשמים ובארץ: מקומי מעפר גל באשפת רים 10
 11 אביו: להושיע עשיריכם עם נדויו עמו: משיבו 12
 13 עקרת הבית אבהיכם שמה הללוה:

Psal. CXIV. קיד

1 בצאת ישראל ממצרים בית עקב מעם לעו: יהוה 2
 3 יהוה לקדשו ישראל ממשלותיו: הם ראה נמם העדן 4
 5 יסב לאחיר: הדרים רדוה כאלים ובעת כבוד ראן:

27 ידוה ויגו כשכור וכל חכמתם תבלע: וצדקו אל 28
 29 ידוה בצד להם ומצקותיהם יצאם: ים עמדה 30
 31 לרקמה ויחשו גליהם: ושמחו כרשתו ונחם אל 32
 33 מותו הפעם: ידוה ליהוה חסדו ונפלאותיו לבני אדם: 34
 35 ויהוה ויחשו עמו ובמשב וקנים ודלדלו: וים 36
 37 נרות למדבר למצא מים לצמאון: ארץ פרו למלחה 38
 39 מרעת וישוב בה: וים מדר לאנשים וארץ ציה 40
 41 למצא מים: וישוב שם רעים ויגו עיר מושב: 42
 43 וירשו שדות וישו כרמים וישו פרי תבואה: וברכם 44
 45 ורכו מאד ובחמם לא ימט: וימטו וישו מצר 46
 47 רעה וימן: שך בו על עירבים ונחם כהוה לא 48
 49 רדך: וישוב אביו מיני וים כצאן משפחות: ורא 50
 51 שרים ושמחו וכלי עולה קפצה פיה: מרחם ושמר 52
 53 אלה ויתכוננו חסדי ידוה:

Psal. CVIII. קכ

1 שיר מוזמר לךוד | נמן לבני אלהו אשרה ואמרה 2
 3 אר כבוד: עדה הגבל ארץ אשרה שחר: אורך 4
 5 בעמים ודוה ואמרך כל אמים: כדגל מעל שמים 6
 7 חסדך ועד שמים אמרך: רומה על שמים אלהו 8
 9 ועל כלה ארץ כבודך: למען תלמן ידוה וישמח 10
 11 ימיך ויגו: אלהו ורך כדשו אלהו אלקה שם 12
 13 ועמק סכות אמרך: לי גלך | לי מנשה ואפרים מעו 14
 15 ראש ידוה מחקו: מואב | סר רחמי על ארם 16
 17 אשך ועלי על פלשת אתרועי: מי וכלני עיר מצר 18
 19 מי נחני עד ארם: הלא אלהו ונתת ולא תצא אלהו 20
 21 מצבותיו: הבהילו עורת מצר ושאן תשעת אדם: 22
 23 באלהו נשחחול יהוה יום צרני:

Psal. CIX. קכא

1 אל מצח לךוד מוזמר אלהו תהלתו אלהתך רש: פי 2
 3 רשע וידיך עלי פתו ורבו את לשון שרך: ודברו 4
 5 שואה כבדו ורקמי חם: תחתיה כתי ישמי 6
 7 ונני תפלה: נשימי על רעה תת טובה ושנאה תת 8
 9 אהבה: הפקר עלי רשע ושמן ימך על מיני: 10
 11 בהשפט יא רשע ותפלתו תהנה לחמאה: יהוה ימי 12
 13 משים פקדו יח אה: יהוה ימי וימים ואשתי 14
 15 אלהי: ונני יעו כני ושאלו ודרשו מדרבותיהם: 16
 17 נקש נושה לכל באשר לו ובו וים: ישי: אליהו 18
 19 משך חסד ואלוה חונן ליתמי: יהוה אלהי ידוה 20
 21 כבוד אהר יח שם: זכר | חן אבותי אלהי ידוה 22
 23 ותטא אמו אל תפוח: יהוה נדוה המיד וכתת 24
 25 מצרין אמו: וני אשר ולא יזכר עשות חסד ודוה איש 26
 27 עני ואביו נכחה לבר למחת: ואתב קלה ותבואה 28
 29 ולא חפץ כבדוה ותרמק מעט: וילבש קלה כמדו 30
 31 ותבא כמים כבדוה וכשמן בעצמותיו: חרלו כמדו 32
 33 ויטה ולמח המיד ויהוה: ואת ופעלת שמי מאת ידוה 34
 35 והדברים רע על נפשי: ואתה | ידוה ארץ עשה אתי 36
 37 למען שפך כרטיב חסדך הצילני: ריעני ואביו אנכי 38
 39 וילבי חלל ככרבי: קצל כשותי וקלתי נערת

27 danger. They would reel to and fro, and stagger
like a drunken man, and all their wisdom was ex-
28 tinguished. And they cried unto the Lord when
they were in distress, and he brought them out
29 of their afflictions. He calmed the storm into
a whisper, and stilled were the waves of the sea.
30 And they were rejoiced because they were silent;
and then he guided them unto their desired haven.
31 They (therefore) shall give thanks unto the Lord
for his kindness, and (proclaim) his wonders to
32 the children of men. And they must exalt him
in the congregation of the people and in the
assembly of the elders must they praise him.—
33 He changeth rivers into a wilderness, and water-
34 springs into parched ground; A fruitful land into
a salty waste, for the wickedness of those that
35 dwell therein. He changeth the wilderness into a
pool of water, and desert land into water-springs.
36 And there he causeth to dwell the hungry, that
37 they may found an inhabited city; And they sow
fields, and plant vineyards; that they may yield
38 the fruits of the (annual) product. He also
blesseth them, and they multiply greatly, and he
suffereth not their cattle to diminish. They were
also diminished and bowed low through oppres-
39 sion, misfortune, and sorrow: He (then) poureth
contempt upon princes, and causeth them to wan-
40 der in a pathless wilderness. And he exalteth the
needy from misery, and maketh (h/s) families like
42 flocks. The righteous shall see it, and rejoice; but
43 all wickedness shall stop her mouth. Whoever is
wise, let him observe these things, and let (all)
understand the kindness of the Lord.

PSALM CVIII.

1-2 ¶ A song or psalm of David. My heart is firm,
O God: I will song and give praise, even with
3 my spirit. Awake, harp, and organ: I will wake
4 up the morning-dawn. I will give thee thanks
among the people, O Lord; and I will sing praises
5 unto thee among the nations. For great above
the heavens is thy kindness, and thy truth reach-
6 eth even unto the skies. Exalt thyself above the
heavens, O God; and above all the earth thy glory.
7 For order that is below may be delivered: help
with thy right hand, and answer me. God hath
spoken in his holiness: I will exult. I will divide
Shechem, and the valley of Succoth will I measure
9 out. Mine is Gil'ad, and mine is Menasseh;
Ephraim also is the strong-hold of my head; of
10 Judah are my chiefs. Moab is my washtub; upon
Edom will I cast my shoe; over Philistia will I
11 triumph. Who will bring me into the fortified
12 city who will lead me as far as Edom? Behold,
it is thou, O God, who hast cast us off; and thou,
13 O God, goest not forth with our armies. Give us
help against the assailant; for vain is the help
14 of man. Through God shall we do valiantly; for
he it is that will tread down our adversaries.

PSALM CXIX.

1 ¶ To the chief musician, by David, a psalm. O
2 God of my praise, do not keep silence. For the
mouth of the wicked and the mouth of the deceitful
opened against me; they have spoken with me
3 with the tongue of falsehood. Also with words of
hatred have they encompassed me, and they fight
4 against me without a cause. In recompense for
my love are they my accusers, while I have nothing
5 but prayer. And they impose evil on me in recom-
pense for good, and hatred in lieu of my love.
6 Appoint thou a wicked man over him, and let an
7 accuser stand at his right hand. When he is to
be judged, let him go forth guilty, and let his
8 prayer become sin. Let his days be few, and let
9 another take his office. Let his children be
10 fatherless, and his wife a widow. Let his chil-
dren be continually moving about, and beg, and
11 let them seek (their) bread out of the earth.
12 Places Let the creditor lay snares after all that
he hath, and let strangers plunder his labor.
13 Let him have none that extendeth kindness, and
let there be none that is gracious to his father-
less children. Let his posterity be cut off: in
14 another generation let their name be blotted out.
Let the iniquity of his fathers be remembered by
15 the Lord, and let the sin of his mother not be
blotted out. Let them be before the Lord con-
tinually, that he may cut off from the earth their
16 memory. For the reason that he remembered not
to show kindness; but persecuted the poor and
17 needy man, and the grieved in heart to put him
to death. As he loved cursing, so let it come
over him; and as he delighted not in blessing, so
18 let it be dealt from him. And his clothing himself
with cursing as with his garment, and it cometh
like water within him, and like oil into his bones.
19 Let it be unto him as a garment in which he
wrappeth himself, and for a girdle let him be
continually girded with it. Let this be the reward
of my accusers from the Lord, and of those that
21 speak evil against my soul. But thou, O Eternal
Lord, deal with me for the sake of thy name;
because thy kindness is good, deliver thou me.
22 For poor and needy am I, and my heart is deeply

wounded within me. Like the shadow when it
23 declineth do I hasten away: I am driven suddenly
off like the locusts. My knees stumble through
24 fasting, and my flesh faileth of fatness. And I am
become a reproach unto them; when they see me,
they shake their head. Help me, O Lord my God: O
26 save me according to thy kindness: That they may
27 know that this is thy hand; that thou, Lord,
hast truly done it. Let them then curse, but do
28 thou bless: when they arise, let them be made
ashamed; but let thy servant rejoice. Let my ac-
29 cusers be clothed with confusion, and let them
wrap themselves as with a mantle, in their own
30 shame. I will thank the Lord greatly with my
mouth, and in the midst of many will I praise
him. For he ever standeth at the right hand of
31 the needy, to save him from those that judge his
soul.

PSALM CX.

¶ By David, a psalm. The Eternal saith unto my
1 lord, Sit thou at my right hand, until I place
thy enemies as a stool for thy feet. The staff of
2 thy strength will the Eternal stretch forth out of
Zion: rule thou in the midst of thy enemies. Thy
3 people will bring freewill-gifts on the day of thy
power, in the ornaments of holiness: as out of
the bosom of the morning-dawn, so is thine the
4 dew of thy youth. The Lord hath sworn, and
will not repent of it, 'Thou shalt be a priest for
ever after the order of Malki-zedek. The Lord
5 at thy right hand crusheth kings on the day
of his wrath. He will judge among the nations—
6 there shall be a fulness of corpses—he crusheth
heads on a wide-spread land. From the brook
7 will he drink on the way: therefore will he lift up
the head.

PSALM CXI.

¶ Hallelujah I will thank the Lord with all
1 (my) heart, in the council of the upright, and in
the congregation. Great are the works of the
2 Lord, they are sought for (by them) in all their
desires. Glorious and majestic is his doing, and
3 his righteousness endureth for ever. He hath made
a memorial for his wonderful works: gracious and
merciful is the Lord. He hath given sustenance
5 unto those that fear him; he will for ever be
mindful of his covenant. The power of his works
6 hath he told unto his people, that he might give
them the heritage of nations. The works of his
7 hands are truth and justice; faultless are all his
precepts. They are well supported for ever and
8 eternally: they are framed in truth and upright-
ness. Redemption hath he sent unto his people:—
9 he hath commanded his covenant for ever; holy and
to be feared is his name. The beginning of wis-
10 dom is the fear of the Lord; a good understand-
ing have all that fulfil (his commandments): his
praise endureth for ever.

PSALM CXII.

¶ Hallelujah. Happy is the man that feareth the
1 Lord, that greatly delighteth in his commandments.
His seed shall be mighty upon earth: the genera-
2 tion of the upright shall be blessed. Plenty and
riches shall be in his house, and his righteousness
3 shall endure for ever. There ariseth in the dark-
ness a light to the upright; he is gracious, and
4 merciful, and righteous. Well will it be with the
5 man who is kind, and lendeth; he will guide his
affairs with justice. Surely unto eternity shall
6 he not be moved: in everlasting remembrance shall
the righteous be held. Of an evil report shall he
7 not be afraid; his heart is firm, trusting in the
Lord. Well supported is his heart, he shall not
8 be afraid, until he looketh on (the punishment of)
his assailants. He distributeth, he giveth to the
9 needy; his righteousness endureth for ever; his
horn shall be exalted in honor. The wicked shall
10 see it, and be vexed; he will gnash with his teeth,
and melt away; the longing of the wicked shall
perish.

PSALM CXIII.

¶ Hallelujah. Praise, O ye servants of the Lord, the
1 praise ye be blessed from this time forth and for-
2 evermore. From the rising of the sun unto his
going down the name of the Lord is praised. High
3 above all nations is the Lord, above the heavens
is his glory. Who is like the Lord our God, who
4 dwelleth on high? Who condescendeth to view
what is done in the heavens, and on the earth?
5 He raiseth up out of the dust the poor, from the
dunghill he lifteth up the needy; that he may
6 set him with princes, even with the princes of his
people. He causeth the barren woman to dwell in
7 the midst of (her) household, the joyful mother of
children. Hallelujah.

PSALM CXIV.

¶ When Israel went forth out of Egypt, the house
1 of Jacob from a people of a strange language:
Judah became his sanctuary, (and) Israel his do-
2 minion. The sea beheld it, and fled; the Jordan
3 was driven backward. The mountains skipped like
4 wethers, the hills like lambs. What aileth thee, O

6 כי מחדק הים כי תגם הדרון תסב לאחור: וחרים
 7 תדקרו כאילים ובעת כבני-צאן: מלפני ארון חילי
 8 ארץ מלפני אלהי עקב: הרפכי הצור אים-מים חלמש
 למעוררם:
 קטו PSAL CXV.
 1 לא לנו יהוה אלהינו כי ילשמך תן כבוד על-חסדך
 2 על-אמך: למה ואמרו העים ויהוה אלהיהם:
 3 ואלהי בשמים כל אשר-תפן עשה: עצבתם כסף
 4 וזהב מעשה ובי אדם: פה-להם ולא דברו עינם להם
 5 ולא דאו: אזנים להם ולא ישמעו אף להם ולא ירחו:
 6 ירידם | ולא ימיון רגליהם ולא יבלטו לא-רגו
 7 בגוים: במוסר יהו עשרם כל אשר-בטח בהם:
 8 ישראל בטח ביהוה עורם ומננם הוא: בית ארץ
 9 בטרון ביהוה עורם ומננם הוא: ירא יהוה בטרון ביהוה
 10 עורם ומננם הוא: יהוה וקהו: בדרך ודרך את-גית
 11 ישראל בדרך את-גית אחר: בדרך ירא יהוה תקמים
 12 עסי-הגוים: יפה יהוה עלכם עליכם ועל-בניהם:
 13 ברוכים אתם ליהוה עשה שמים וארץ: השמים שמים
 14 ליהוה והארץ נתון לבניהם: לא תמותם ותלדנה
 15 ולא כל-דברי רומם: נאחזו וברך יה משה ויעו
 עולם תלדנה:

קיט PSAL CXIX.
 א אשרי המישרתך תהלים בתורת יהוה: אשרי נצרי א
 2 ערותי בכל-לב וירשוני: אף לא-פעלו עולה בדרךי
 3 הלב: אמה צינתה פקדון לשמר מאד: אחלי יטו
 4 דדי לשמר חקוד: או לא-אבוש בהביט אל-כל
 5 מצותך: אודך בשר לבב בלמדי משפט צדקך:
 6 אתחנןך אשר אל-תשובני ערמאד: במה וכה
 7 נער את-ארתו לשמר כדברך: בכל-לבי דרשתך אלי
 8 תשגני מצותך: בלב צפנת אמרתך למען לא
 9 אחטא-לך: ברוך אתה יהוה למעני חקוד: בשפתי
 10 ספרתי כל משפט-פך: בדרך ענותך ששתי כעל
 11 ביהוה: בפקודי אשרה ואביטה ארחקך: בהתקדך
 12 אשתמשע אל-אשכ דברך: נגל על-עבדך אתה
 13 ואשמרה דברך: לישעי ואביטה נפלאות מותך-פך:
 14 נר אבי בארץ אל-תסתך למני מצותך: נרסה בפני
 15 לתאבה אל-משפטך בכל-עת: ענת נרם וחרים
 16 השנים מצותך: נל מגיל חרפה ובו כי עתך נצרת:
 17 גם ישבו שדים כי נדברו עבדך ישיח בהקדך: גם
 18 עתך עששני איש עתי: דבקה לעפר נפשי כה
 19 חזני כדברך: דרכי ספרתי ומנעני למעני חקוד:
 20 ברוך-פקודך הבגני ואשיחה בנפלאותך: דלפני
 21 גפשי מתונה קומני כדברך: הדר-שקך הסר ממני
 22 ותרתך חני: ברוך אמנה ברתני משפטך שנית: ל
 23 דבקותי בעדותך יהוה אל-תבישני: ברוך מצותך ארץ
 24 כי תרתיב לבי: רומני יהוה ברוך חקוד ואצלנה
 25 עקב: הבני ואצרה תודתך ואשמרה בקל-לב:
 26 בדרבני מבני מצותך כרבו חפצתי: המלבי אל
 27 ענותך ואל אל-בעט: תעבר עני מראות שוא בדרךך
 28 חני: הקם לעבדך אמרת אשר לראתך: תעבר
 29 חרפתי אשר ירתי כי משפטך טובים: הנה תאבתי
 30 לפקודך בצדקתך חני: וביאני חסדך יהוה
 31 חשונתך כאמרתך: ואענה חרפי דבר כר-בשתי

6 כי מחדק הים כי תגם הדרון תסב לאחור: וחרים
 7 תדקרו כאילים ובעת כבני-צאן: מלפני ארון חילי
 8 ארץ מלפני אלהי עקב: הרפכי הצור אים-מים חלמש
 למעוררם:
 קטו PSAL CXV.
 1 לא לנו יהוה אלהינו כי ילשמך תן כבוד על-חסדך
 2 על-אמך: למה ואמרו העים ויהוה אלהיהם:
 3 ואלהי בשמים כל אשר-תפן עשה: עצבתם כסף
 4 וזהב מעשה ובי אדם: פה-להם ולא דברו עינם להם
 5 ולא דאו: אזנים להם ולא ישמעו אף להם ולא ירחו:
 6 ירידם | ולא ימיון רגליהם ולא יבלטו לא-רגו
 7 בגוים: במוסר יהו עשרם כל אשר-בטח בהם:
 8 ישראל בטח ביהוה עורם ומננם הוא: בית ארץ
 9 בטרון ביהוה עורם ומננם הוא: ירא יהוה בטרון ביהוה
 10 עורם ומננם הוא: יהוה וקהו: בדרך ודרך את-גית
 11 ישראל בדרך את-גית אחר: בדרך ירא יהוה תקמים
 12 עסי-הגוים: יפה יהוה עלכם עליכם ועל-בניהם:
 13 ברוכים אתם ליהוה עשה שמים וארץ: השמים שמים
 14 ליהוה והארץ נתון לבניהם: לא תמותם ותלדנה
 15 ולא כל-דברי רומם: נאחזו וברך יה משה ויעו
 עולם תלדנה:

קיט PSAL CXVI.
 א אהבתי כרשע ויהוה את-קולי תחנני: כיהודה
 2 אנוני לו ובימי אקרא: אפפני וכל-במות ומצרי שאול
 3 מצאוני צרה וננין אמצא: ובסוד-יהוה אקרא אנה יהוה
 4 מלטה נפשי: חנו יהוה וצרוק ואלהי מרחם: שמר
 5 פתאים יהוה דלתי ולי חושעי: שובי נפשי למענותי
 6 כיהוה נמל עלי: כי חלצתי נפשי ממות את-יעני
 7 מדהמה את-דגלי מרחו: אתה-פך לפני יהוה בארצות
 8 החי: האמת כי אבך אני עניי מאד: אני אמרת
 9 תחפו כלה-אדם כוב: מה-אשכ ליהוה כל-תגמולתי
 10 עלי: כוסי-שועתי אשא ובשם יהוה אקרא: גדדי ליהוה
 11 אשכם נגד-נא לכל-עמי: רקר בעני יהוה המותה
 12 לחסדתי: אנה יהוה כראני עבדך אני עבדך בראמתך
 13 פתחת למוסרי: לך אובח ובה תודה ובשם יהוה אקרא:
 14 נדדי ליהוה אשכם נגד-נא לכל-עמי: בחצרות ובית
 15 יהוה בתוכי ויושלים תלדנה:

קז PSAL CXVII.
 א תללו את-יהוה בליתים שבחוהו בלהאמים: כי נבר
 2 עלטי | חסדו ונאמתי-יהוה לעולם תלדנה:
 קח PSAL CXVIII.
 א יהוה ליהוה כר טוב כי לעולם חסדו: ואמרני ישראל
 2 כי לעולם חסדו: ואמרני בית-אחרון כי לעולם חסדו:
 3 ואמרני ירא יהוה כי לעולם חסדו: מה-מצר
 4 קבאתי יה עני במרחב יה: יהוה לי לא איתא מרד
 5 עשה לי אדם: יהוה לי בעור ואני אראה בשנאי
 6 טוב למות ביהוה מבטח באדם: טוב לחסות
 7 ביהוה מבטח בנרבים: כל-עם סבבני בשם יהוה

sea, that thou fleest? thou, O Jordan, that thou art driven backward? Ye mountains, that ye skip like rambles? ye hills, like lambs? At the presence of the Lord tremble, O earth, at the presence of the God of Jacob. Who changeth the rock into a pool of water, the flint into a fountain of water.

PSALM CXV.

1 ¶ Not for our sake, O Lord, not for our sake, but unto thy name give glory, for the sake of thy kindness, for the sake of thy truth. Wherefore should the nations say, Where now is their God? Whereas our God is in the heavens: whatsoever he desireth hath he done. Their idols are silver and gold, the work of the hands of man. A mouth they have, but speak not; eyes they have, but see not; ears they have, but hear not; a nose they have, but smell not. They have hands, but they touch not; they have feet, but they walk not; nor do they give any utterance by their throat. Like them are those that make them, every one that trusteth in them. O Israel, trust thou in the Lord—he is their help and their shield. O house of Aaron, trust ye in the Lord—he is their help and their shield. Fear ye not, ye that fear the Lord, trust ye in the Lord—he is their help and their shield. The Lord hath even been mindful of us, he will bless (us); he will bless the house of Israel; he will bless the house of Aaron; He will bless those that fear the Lord, the small together with the great. May the Lord increase you more and more, you and your children. Blessed are ye of the Lord, who made heaven and earth. The heavens are the heavens of the Lord; but the earth hath he given to the children of men. Not all can praise the Lord, nor all those that go down into the silence (of death). But as for us, we will bless the Lord from this time forth and for evermore. Hallelujah.

PSALM CXVI.

1 ¶ It is lovely to me that the Lord heareth my voice, my supplications. For he hath inclined his ear unto me: therefore throughout all my days will I call on him. The bands of death had compassed me, and the pangs of the nether world had overtaken me; I had met with distress and sorrow: I then called on the name of the Lord, I beseech thee, O Lord, release my soul. Gracious is the Lord, and righteous: and our God is merciful. The Lord preserveth the simple: I was in misery, and he helped me. Return, O my soul, unto thy rest; for the Lord hath dealt bountifully with thee. For thou hast delivered my soul from death, my eyes from tears, my feet from falling. I will walk before the Lord in the land of life. I believe, therefore will I speak: I was greatly afflicted; I indeed said in my despondency, Every man is a liar. What shall I give in return unto the Lord for all his bounties toward me? The cup of salvation will I lift up, and on the name of the Lord will I call. My vows will I pay unto the Lord, yea, in the presence of all his people. Grievous in the eyes of the Lord is the death of his pious ones. O Lord, truly am I thy servant: I am thy servant, the son of thy handmaid; I have hast loosened my fetters. Unto thee will I offer the sacrifice of thanksgiving, and on the name of the Lord will I call. My vows will I pay unto the Lord, yea, in the presence of all his people, in the courts of the house of the Lord, in thy midst, O Jerusalem. Hallelujah.

PSALM CXVII.

1 ¶ Praise the Lord, all ye nations: praise him, all ye people. For mighty is his kindness over us: and the truth of the Lord endureth for ever. Hallelujah.

PSALM CXVIII.

1 ¶ O give thanks unto the Lord; for he is good; 2 because unto eternity endureth his kindness. Let Israel then say: because to eternity endureth his kindness. Let the house of Aaron then say so; 4 because to eternity endureth his kindness. Let those who fear the Lord then say so; because to eternity endureth his kindness. From the midst of distress I called on the Lord; the Lord answered me with enlargement. The Lord is for me: I will not fear; what can a man do unto me? The Lord is for me, among those that beseech to glory: therefore that hate me. It is better to seek shelter with the Lord than to trust in man. It is better to seek shelter with the Lord than to trust in princes. All nations encompassed me about; but in the name of the Lord I will surely cut them off. They encompassed me about; yea, they compassed about; but in the name of the Lord I will surely cut them off. They encompassed me about like bees;

they blazed up like the fire of thorns; but in the name of the Lord I will surely cut them off. Thou hast thrust violently at me that I might fall: but the Lord assisted me. My strength and song is the Lord, and he is become my salvation. The voice of rejoicing and salvation is in the tents of the righteous: the right hand of the Lord doth valiantly. The right hand of the Lord is exalted: the Lord doth valiantly. I shall not die, but I shall live, and relate the works of the Lord. Severely hath the Lord chastised me; but unto death hath he not given me up. Open to me the gates of righteousness: I will enter into them. I will give thanks unto the Lord. The gates of righteousness which belongeth unto the Lord, the righteous shall enter thereby. I will thank thee; for thou hast answered me, and art become my salvation. The stone which the builders rejected is become the chief corner-stone. From the Lord is this come to pass, it is marvellous in our eyes. This is the day which the Lord hath made, we will be glad and rejoice thereon. We beseech thee, O Lord, save (us) now; we beseech thee, O Lord, prosper us. Blessed be he that cometh in the name of the Lord; we bless you out of the house of the Lord. God is the Lord, and he giveth us light; bind the festive sacrifice with cords, (leading it) up to the horns of the altar. Thou art my God, and I will thank thee; my God, I will exalt thee. Oh give thanks unto the Lord; for he is good: because to eternity endureth his kindness.

PSALM CXIX.

¶ Happy are they whose way is perfect, who walk in the law of the Lord. Happy are they who keep his testimonies, that seek him with all their heart. They also commit no injustice; in his ways do they walk. Thou thyself hast commanded us thy precepts, that we might keep (them) diligently. Oh that my ways were firmly directed to observe thy statutes! Thy word would I not have made ashamed, while I look at all thy commandments. I will thank thee with uprightness of heart, when I learn thy righteous ordinances. Thy statutes will I observe; oh forsake me not too greatly. Wherewithal shall a youth keep his way pure? by guarding it according to thy word. With all my heart have I sought thee; oh let me not wander astray from thy commandments. In my heart have I treasured up thy sayings in order that I may not sin against thee. Blessed art thou, O Lord; teach me thy statutes. With my lips have I related all the ordinances of thy mouth. On the way of thy testimonies have I been glad, as over all wealth. On the precepts will I meditate, and direct my look unto thy paths. In thy statutes will I seek my delight; I will not forget thy word. Deal bountifully with thy servant; let me live, that I may observe thy word. Open thou my eyes, that I may behold wondrous things out of thy law. A stranger am I on the earth; hide not from me thy commandments. My soul is broken from longing for thy ordinances at all times. Thou hast rebuked the accused proud, who go erringly astray from thy commandments. Roll away from me reproach and contempt; for thy testimonies have I kept. Although even princes should sit and speak against me, thy servant would still meditate on thy statutes. Also thy testimonies are my delight, my counsellors. My soul cleaveth unto the dust; revive thou me according to thy word. My ways do I relate (to thee), and thou answerest me; teach me thy statutes. Cause me to understand the way of thy precepts, that I may meditate on thy wonders. My soul droppeth away from grief; sustain me according to thy word. The way of falsehood do thou remove from me, and grant me graciously thy law. The way of truth have I chosen; thy ordinances have I set (before me). I have adhered unto thy testimonies; O Lord, put me not to shame. The way of thy commandments will I run; for thou wilt enlarge my heart. Teach me, O Lord, the way of thy statutes, and I shall keep it in all its windings. Give me understanding, that I may keep thy law, and I will observe it with all (my) heart. Guide me on the path of thy commandments; for therein do I find my delight. Incline my heart unto thy testimonies, and not to desire for gain. Turn away my eyes from beholding vanity; on thy way do thou give me life. Fulfil unto thy servant thy promise for those who are devoted to thy fear. Cause to pass away my disgrace of which I have dread; for thy ordinances are good. Behold, I have longed after thy precepts; through thy righteousness do thou give my life. And let thy kindness come unto me, O Lord, thy salvation, according to thy promise. Then shall I have a word to answer to one that reproacheth me; for I trust in thy word.

בִּרְבִקָּה וְאֶל־חַגַל מִפִּי דְבַר־אֱמֶת־עַד־מֵאֵד כִּי לִמְשַׁפֵּט
 43 יְחַלְתִּי וְאִשְׁמְרָה תוֹרַתְךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וְעַד וְאֶתְחַלְּקָה
 44 בְּרִבְרָה כִּי פִקְדוֹת דַּרְשֵׁנִי וְאֶדְבַרְהָ בְּעִדְתְּךָ עַד
 46 מְלָכִים וְלֹא אֶבֹשׁ וְאִשְׁרָמְצוּעֵי בְּמִצּוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְיֶה׃
 47 וְאִשָּׂא כִּפִּי אֶל־מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶדְבַרְתִּי וְאִשְׁמְרָה בְּחֻקֶּיךָ׃
 48 וְיִרְדְּדוּ לִי לִעֲבֹד עַל אֲשֶׁר יְחַלְתִּי וְאֵת נֶהְמִי
 49 בְּעֵינֵי כִּי אֶמְתַּחֵךְ תוֹנִי וְדִים הַלְצִנִּי עַד־מֵאֵד מִתּוֹרַתְךָ
 50 לֹא נָטִיתִי וְזַכְרְתִּי מִשְׁפָּטְךָ מֵעוֹלָם וְדוֹה וְאֶתְנַחֵם׃
 51 וְלִעֲפָה אֲהוֹתֵי מַרְשֵׁעִים עוֹבֵי תוֹרַתְךָ וְזַמְרוֹת הַיְדֹלִי
 52 חֻקְךָ בְּכִית מַעְרִי וְזַכְרְתִי כִּלְכִלָה שִׁמְךָ דוֹה וְאִשְׁמְרָה
 53 תוֹרַתְךָ וְאֵת הַתְּהִיחֵלִי כִּי פִקְדוֹת נֶצְרֹתֵי הַלְצִנִּי
 54 דוֹה אֲמַרְתִּי לְשֹׁמֵר דְּבַרְךָ וְחַלְתִּי פִּנְיָךְ בְּכִלְכֵּב
 55 חֲנִי כְּאֶמְתַּחֵךְ חֶשְׁבֹתֵי דָרְךָ וְאִשְׁכִּיב רִגְלִי אֶל־
 56 עֲדֹתֶיךָ חֶשֶׁתִּי וְלֹא תִחַמְדְּמֶחֱתִי לְשֹׁמֵר מִצְוֹתֶיךָ וְכִבְלֵי
 57 רַשָׁעִים וְלִשְׁמֵרֵי פִקְדוֹתֶיךָ חֶסֶדְךָ דוֹה מְלֵאכָה אֲקוּם
 58 לְדוֹרוֹת לְךָ עַל מִשְׁפַּטֵּי צִדְקָתְךָ חֶבֶר אֵינִי לְכִלְכֵּאֲשֶׁר
 59 רִאשֹׁד וְלִשְׁמֵרֵי פִקְדוֹתֶיךָ חֶסֶדְךָ דוֹה מְלֵאכָה אֲקוּם
 60 חֶסֶד הַקְּדוֹת לְמַעֲנֵי מִיב עֲשֵׂת עִם־עַבְדְּךָ דוֹה כִּדְבַרְךָ׃
 61 מִיב טַעַם וְרַעַת לְמַעֲנֵי כִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמַנְתִּי׃ מִיב
 62 אֲנִי אֵינִי שֹׁנֵן וְשִׁנְיָה אֶמְתַּחֵךְ שְׁמַרְתִּי׃ מִיב־אֶתְרָה
 63 וּמִשִּׁיב לְמַעֲנֵי הַקְּדוֹת׃ מִפְּלוֹ עַל שִׁקְר וְדִים אֵינִי בְּכִלְ־
 64 לֵב וְאֶצֶר פִּקְדוֹתֶיךָ׃ מִפֶּשֶׁשׁ בְּחֻלְב לֶבֶם אֵינִי תוֹרַתְךָ
 65 שֶׁשְׁשַׁעְתִּי׃ מִיב־לִי כִּרְעִנְתִּי לְמַעַן אֶלְמַד חֻקְךָ׃ מִיב־
 66 לִי תוֹרַת־פֶּדַם מְאֹלֶף וְהִב וְקַסֵּף׃ יְהִי עֲשִׂיתִי וְנִבְעִנְתִּי
 67 חֲבִנְתִּי וְאֶלְמְדָה מִצְוֹתֶיךָ וְרִאשֹׁד דִּיאֹנִי וְשִׁמְרֹנִי כִּי
 68 עַד־בְּרַחֵךְ יְחַלְתִּי׃ יְבַעֲתִי דוֹה בִּרְצוֹן מִשְׁפָּטְךָ וְאֶמְנֶה
 69 עֵינָי׃ יְהִינָה חֶסֶדְךָ לְעַמְּכִי כְּאֶמְתַּחֵךְ לִבְרֵכְךָ׃ בְּאֹנִי
 70 תִּחְמַדְתִּי וְאֶדְרָה כִּי־תִרְחַק שְׁשַׁעְתִּי׃ וְכִשּׁוֹ לִבְרֵכְךָ
 71 עוֹתִנִי אֵינִי אֲשִׁים בְּפִקְדוֹתֶיךָ׃ יְשׁוּבוּ לִי וְרִאשֹׁד וְדוֹלוֹ עֲדוֹתֶיךָ
 72 הַיְדֹלִי תָמִים בְּחֻקְךָ לְמַעַן לֹא אֶבֹשׁ׃ כִּלְתֶּרֶה
 73 לְחִשְׁוֹתֶיךָ נֶפֶשׁ לְדְבַרְךָ יְחַלְתִּי׃ כִּלּוֹ עֵינֵי לֹא־אֶמְתַּחֵךְ
 74 לֵאמֹר מִתִּי תַחֲמַנְתִּי׃ כִּדְרִיחִי כִנְאֵד בְּקִטּוֹר תְּקוֹךְ לֹא
 75 שְׁכַחְתִּי׃ כְּמִהַר־מִי־עֲבָדָה מִתִּי תַעֲשֶׂה בְרַדְפִי מִשְׁפָּט׃
 76 כְּרַדְלִי וְדִים שִׁחֹת אֲשֶׁר לֹא כִתּוּרְתֶךָ׃ כִּלְ־מִצְוֹתֶיךָ
 77 אֲמַנְיָה שִׁקְר רַדְפֹנִי וְזוֹנֵי׃ בְּמַעַט כִּלְוִי כְּאַרְצִי וְאֵינִי
 78 לֹא־עֹבֶתֶת פִּקְדוֹתֶיךָ׃ כִּחֶסֶדְךָ חֲנִי וְאִשְׁמְרָה עוֹת פִּדְ׃
 79 לְעוֹלָם דוֹה דְבַרְךָ נֶצֶחַ בְּשָׁמַיִם׃ לְדוֹ וְדוֹ אֲמַנְתֶּךָ
 80 כּוֹנֵנֶת אֲרִץ וְתַעֲמֹד׃ לְמִשְׁפָּטְךָ עֲמַדוֹ תִּיּוֹם כִּי הַפֶּלֶל
 81 בְּרִבְרָךְ׃ לֹלִי תוֹרַתְךָ שְׁשַׁעְתִּי אֹו אֶבְרַחֵת בְּעֵינֵי׃ לְעוֹלָם
 82 לֹא־אֲשַׁכַּח פִּקְדוֹתֶיךָ כִּרְבֵם חֲזִינִי׃ לֵךְ־אֵינִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי
 83 פִּקְדוֹתֶיךָ דַרְשֵׁנִי׃ לִי כִּן רַשָׁעִים לֹא־בִגְדֵי עֲדוֹתֶיךָ אֲתַבְּוֹנֵ׃
 84 לְכִלְ־תִגְבַּל רֵאשִׁיתִי קִיץ רִכְבִּי מִצְוֹתֶיךָ מֵאֵד׃ מֵד
 85 אֶהְבְּתִי תוֹרַתְךָ כִּלְ־הַיּוֹם הַיּוֹם שִׁחֹתִי׃ מֵאִיב תִּחְכַּמְנִי
 86 מִצְוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא־לִי׃ מִכִּלְ־מַלְמֶךְ הַשְּׁבַלְתִּי כִּי
 87 עֲדוֹתֶיךָ עִיחָה לִי׃ מוֹקֵגִים אֲתַבְּוֹנֵ כִּי פִקְדוֹת נֶצְרֹתֵי׃
 88 מִכִּלְ־אֶרֶץ רַע קִלְאֹתִי רִגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמֵּר דְּבַרְךָ׃
 89 מִמִּשְׁפָּטְךָ לֹא־סָרָתִי כִּי־אֶתְרָה וְתוֹרַתִּי׃ מִהַר־מְלֵאכָה לְחַכִּי
 90 אֶמְתַּחֵךְ מִדְּכַשׁ לִפְּי׃ מִפִּקְדוֹתֶיךָ אֲתַבְּוֹנֵ עַל־לְבָבִי שְׁנֵאתִי׃

כִּלְ־אֶרֶץ שִׁקְר׃ גִּרְלִנְגִּל דְּבַרְךָ וְאִיר לְעִתְּךָ׃ קַח
 106 לְשִׁבְעֲתִי וְאֶקְרָה לְשֹׁמֵר מִשְׁפַּטֵּי צִדְקָתְךָ׃ נִעְנִיתִי עַד־
 107 מֵאֵד דוֹה תֵּנִי בְּרִבְרָךְ׃ נִזְכּוֹת פִּי רַעֲהֵינָא עֲדוֹתֶיךָ׃
 108 וּמִשְׁפָּטְךָ לְמַעֲנֵי׃ נֶפֶשׁ בְּכַפִּי תָּמִיד וְתוֹרַתְךָ לֹא שְׁכַחְתִּי׃ ק
 109 תִּהְיֶה רַשָׁע עִם פִּי לִי וּמִפִּקְדוֹתֶיךָ לֹא תִשְׁחֵת׃ תְּחַלְתִּי עֲדוֹתֶיךָ׃ ק
 111 לְעוֹלָם כִּרְשִׁשׁוֹן לְבִי תִקְהֶ׃ נָטִיתִי לְבִי לְעֲשׂוֹת חֻקְךָ׃ ק
 112 לְעוֹלָם עֲקָב׃ קַעֲפִים שְׁנֵאתִי וְתוֹרַתְךָ אֶהְבְּתִי׃ ק
 113 סִתְרִי וְיִגְנֵנִי אֶתְרָה לְדְבַרְךָ יְחַלְתִּי׃ סוֹרוֹ מִעֵי מַרְשֵׁעִים ק
 114 וְאֶצְרָה מַצּוֹת אֶלְהִי׃ סִמְכֵנִי כְּאֶמְתַּחֵךְ וְאֶתְרָה וְאֶל־
 116 תְּבִישְׁנִי מִשְׁבָּרִי׃ סַעֲדֵנִי וְאִשְׁעֵה וְאִשְׁעֵה בְּחֻקְךָ תְּהִי־
 117 סִלְחֵת כִּלְ־שׁוֹנִים מִחֻקְךָ כִּי־שִׁשְׁקֵךְ תִּרְמַמְתֶּם׃ סוֹיִם
 118 הִשְׁבַּחַת כִּלְ־רִשְׁעֵי־אֲרָץ לְבֹן אֶהְבְּתִי עֲדוֹתֶיךָ׃ סוֹר ק
 119 מִפִּדְוֶךָ בְּשָׂרִי וּמִמִּשְׁפָּטְךָ רֵאשִׁיתִי׃ עֲשֵׂיתִי מִשְׁפָּט
 120 וְצִדְקָה כִּלְ־תִחְלִיתִי לְעִשְׁתִּי׃ עֲרַב עַבְדְּךָ לְשׁוֹב אֶל־עֲשִׂיתִי
 121 וְדִים׃ עֵינֵי קִלּוֹ לְשׁוֹעֲתֶךָ וְלֹא־מַרְתִּי צִדְקָתְךָ׃ עֵטֶה עִם־
 122 עֲבָדְךָ כְּסִסְדְּךָ וְחֻקְךָ לְמַעֲנֵי׃ עֲבָדְךָ־אֵינִי הִבְנִי וְאֶצְרָה קוֹ
 126 עֲדוֹתֶיךָ׃ עַת לְעֲשׂוֹת לִיהֵוָה חֲפָרוֹ תוֹרַתְךָ׃ עַל־לְבָבִי
 127 אֶהְבְּתִי מִצְוֹתֶיךָ מִיבֵם וּמִיבֵם׃ עַל־לְבָבִי כִּלְ־פִקְדוֹתֶיךָ כִּלְ־
 128 וְשִׁחֹתִי כִּלְ־אֶרֶץ שִׁקְר שְׁנֵאתִי׃ פִּלְאֹת עֲדוֹתֶיךָ׃ ק
 129 עַל־לְבָבִי וְצַרְתֶּם נֶפֶשׁ׃ פִּתְחֵדְבַרְךָ וְאִיר מִכּוֹן פִּתְחֵיךָ׃ קל
 131 פִּי פִּעַרְתִּי וְאִשְׁאֲפָה כִּי לְמִצְוֹתֶיךָ וְאֶבְרַחֵת׃ פִּתְרָה־אֵלִי
 132 וְהֵנִי כְּמִשְׁפַּטֵּת לֹא־חַכִּי שִׁקְר׃ פִּעַמִּי הִבּוֹן כְּאֶמְתַּחֵךְ וְאֶל־
 133 יִשְׁלַח־לִּי כִּלְ־אֶנֶן׃ פִּדְנִי מִנְּשִׁכֵי אֲדָם וְאִשְׁמְרָה פִּקְדוֹתֶיךָ׃ קל
 134 וְפִנְיִךְ הָאָרֶץ בְּעִבְרָךָ וְלִמְנֵי אֶת־חֻקְךָ׃ פִּלְיִי־מִים יְרֵדוּ ק
 136 עֵינֵי עַל לֹא־שָׁמְרוּ תוֹרַתְךָ׃ צִדְקָה אֶתְרָה דוֹה וְאִשֵּׁר
 137 מִשְׁפָּטְךָ׃ צִדְקָה צִדְקָה עֲדוֹתֶיךָ וְאֶמְנֶה מֵאֵד׃ צִמְחֵתִי ק
 138 קִנְיָתִי כִּרְשִׁכֵּנוֹ דְּבַרְךָ צָר׃ צִרְפָה אֶמְתַּחֵךְ מֵאֵד ק
 139 וְעִבְרָתְךָ אֶהְבֶּה׃ צָעֵר אֵינִי וְנִכְוֶה פִּקְדוֹתֶיךָ לֹא שְׁכַחְתִּי׃ ק
 141 צִדְקַתְךָ צִדְקָה לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֶתְרָה׃ צִדְרִי־צִדְקָה מִצְאֵי
 142 מִצְוֹתֶיךָ שְׁשַׁעְתִּי׃ צִדְקָה עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם בְּעֵינֵי וְאֶתְרָה׃ ק
 143 קִרְאתִי בְּכִלְכֵּב עֵינֵי דוֹה תְּקוֹף אֲצִירֵי׃ קִרְאֵתְךָ ק
 146 הוֹשִׁיעֵנִי וְאִשְׁמְרָה עֲדוֹתֶיךָ׃ קִרְמֵתִי בְּנִשְׁפָה וְאִשְׁעֵה
 147 לְדְבַרְךָ יְחַלְתִּי׃ קִרְמֵנִי עֵינִי אִשְׁמְרוֹת לְשׁוֹם כְּאֶמְתַּחֵךְ׃ ק
 148 קוֹלִי שִׁמְעָה כְּסִסְדְּךָ דוֹה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲנִי׃ קִרְבִּי רַדְפִּי ק
 149 וְהֵה מִתּוֹרַתְךָ רַחֲמוֹ׃ קִרְוֹב אֶתְרָה דוֹה וְקִלְ־מִצְוֹתֶיךָ
 151 אֶבְרַחֵת׃ קִרְוֹם יְהִינָה מִעֲדוֹתֶיךָ כִּי לְעוֹלָם יִסְתַּחֵם׃ ק
 152 רִאשֹׁדֵינִי וְתַלְמִי מִתּוֹרַתְךָ לֹא שְׁכַחְתִּי׃ רִבְרָה רִבִּי
 153 וְגִאֲלִנִי לֹא־מְתַחֵךְ חֲנִי׃ רִתּוֹן מַרְשֵׁעִים יְשׁוּעָה כִּי־חֻקְךָ ק
 156 רַחֵם דַרְשֵׁנִי׃ רַחֲמֵךָ רַחֵם־וְהֵה כְּמִשְׁפָּטְךָ חֲנִי׃ רִבִּים
 157 לְבִי יִגְדֵי מִעֲדוֹתֶיךָ לֹא נָטִיתִי׃ רֵאשִׁיתִי בְּגִדֵי אֶתְרָה־שִׁשָּׁה
 158 אֲשֶׁר אֶמְתַּחֵךְ לֹא שָׁפְרוֹ׃ רֵאשִׁיתִי פִּקְדוֹתֶיךָ אֶהְבְּתִי
 159 דוֹה כְּסִסְדְּךָ חֲנִי׃ רֵאשִׁיתִי־בְרַחֵךְ אֶת־לְעוֹלָם כִּלְ־
 160 מִשְׁפַּט צִדְקָתְךָ׃ שָׂרִים רַדְפֹנֵי חֲנִי וּמִדְבַרְךָ פִּקְדוֹ
 161 לְבִי׃ שֵׁשׁ אֵינִי עֵלֵאֲמַתְךָ כְּמִצְאָה שְׁלֵל רַב׃ שִׁקְר
 162 שְׁנֵאתִי וְאֶתְעַבֶּה תוֹרַתְךָ אֶהְבְּתִי׃ שֶׁעַת בְּיָוִם הַלְלֵתֶיךָ׃ ק
 163 עַל מִשְׁפָּטֵי צִדְקָתְךָ׃ שְׁלֹם רַב לֹא־חַכִּי תוֹרַתְךָ וְאִן לְבִי־סִי
 166 מִכְשִׁלוֹ׃ שְׁכַרְתִּי לְשׁוֹעֲתֶיךָ דוֹה וּמִצְוֹתֶיךָ עֲשִׂיתִי׃ שְׁמַרְתִּי
 167 נֶפֶשׁ עֲדוֹתֶיךָ וְאֶהְבֶם מֵאֵד׃ שְׁמַרְתִּי פִּקְדוֹתֶיךָ וְעֲדוֹתֶיךָ כִּי
 168

43 And snatch not the word of truth out of my mouth
 44 too greatly; for I wait for thy ordinances. So
 shall I observe thy law continually for ever and
 45 ever. And I will walk in an open space; for thy
 46 precepts have I sought. And I will speak of thy
 testimonies before kings, and will not be ashamed.
 47 And I will delight myself in thy commandments,
 48 which I love; and so will I lift up my hands
 unto thy commandments, which I love, and I will
 49 meditate on thy statutes. ¶ Remember thy word
 unto thy servant, upon which thou hast caused me
 50 to wait. This is my comfort in my affliction, that
 51 thy promise hath revived me. The presumptuous
 have held me too greatly in derision; yet have I
 52 not departed away from thy law. I remembered
 thy decrees, which were of olden times, O Lord,
 53 and thus comforted myself. Horror seized on me
 54 because of the wicked that forsake thy law. Songs
 have thy statutes been unto me in the house of
 55 my pilgrimage. I remembered in the night thy
 56 name, O Lord, and observed thy law. This came
 to pass unto me, because I had kept thy precepts.
 57 ¶ My portion is the Lord, have I said, that I might
 58 not be deceived; and so will I enter into the house
 with all my heart: be gracious unto me accord-
 59 ing to thy promise. I have thought over my ways,
 and made my feet return unto thy testimonies.
 60 I hastened, and delayed not to observe thy com-
 mandments. Companies of wicked men have sur-
 61 rounded me; but I have not forgotten thy law.
 At midnights do I constantly weep, to give thanks
 62 unto thee, because of thy righteous decrees. An
 associate am I unto all that fear thee, and unto
 63 those that keep thy precepts. Of thy kindness, O
 Lord, is the earth full: teach me thy statutes.
 64 ¶ Thou hast shown goodness on thy servant, O
 65 Lord, according to thy word. The best of dis-
 cernment and knowledge do thou teach me: for in
 66 thy commandments do I believe. Before was I
 67 afflicted, I was in error; but now I observe thy
 68 saying. ¶ Thou art good, and doing good; teach me
 69 thy statutes. The presumptuous have invented
 falsehoods against me; but I will with all my
 70 heart indeed keep thy precepts. Gross as fat is
 their heart; but I take truly delight in thy law.
 71 It is well for me that I have been afflicted, in
 72 order that I might learn thy statutes. Better is
 unto me the law of thy mouth than thousands of
 73 gold and silver. Thy hands have made me, and
 74 established me: give me understanding, that I
 75 may learn thy commandments. Those that fear
 thee will see me and be rejoiced; because I have
 76 waited for thy word. I know, O Lord, that thy
 decrees are righteous, and that in faithfulness thou
 77 hast afflicted me. Let, I pray thee, thy kindness
 come to comfort me, according to thy promise unto
 78 thy servant. Let thy mercies come unto me, that
 79 I may live: for thy law is my delight. Let the
 presumptuous be made me hated, because they have
 80 without a cause dealt perversely with me; but I
 81 will indeed meditate on thy precepts. Let those
 that fear thee return unto me, and those that know
 82 thy testimonies. Let my heart be entire in thy
 statutes, in order that I may not be put to shame.
 83 ¶ My soul ardently desireth for thy salvation: for
 84 thy word do I wait. My eyes look eagerly for
 85 thy promise, saying, When wilt thou comfort me?
 86 For I am become like a bottle in the smoke: (yet)
 87 do I not forget thy statutes. How many are the
 88 days of thy servant? when wilt thou execute jus-
 tice on my persecutors? The presumptuous have
 89 dug pits for me, which is not in accordance with
 90 thy law. All thy commandments are founded on
 91 truth; without cause they persecute me; help thou
 92 me. But little was wanting that they had con-
 93 sumed me upon earth; but I have truly not for-
 94 saken thy precepts. According to thy kindness give
 me life, that I may observe the testimony of thy
 95 mouth. ¶ To eternity, O Lord, standeth firm thy
 96 word with the heavens. Unto all generations en-
 dureth thy faithfulness: thou hast established the
 97 earth, and she standeth. According to thy ordi-
 nances they exist this day; for all are thy servants.
 98 Unless thy law had been my delight, I should
 99 long since have been lost in my affliction. Never
 will I forget thy precepts: for with them thou hast
 100 kept me alive. Thine am I, save me; for thy
 101 precepts have I sought. Wicked men have waited
 for me to destroy me; (but) I will reflect on thy
 102 testimonies. Of all perfection have I seen the end;
 (but) thy commandment is exceedingly extended.
 103 ¶ Oh how do I love thy law! all the day is it my
 104 meditation. Wiser than my enemy doth thy com-
 mandment make me; for it is perpetual with me.
 105 Above all my teachers have I obtained intelligence;
 106 for thy testimonies are my meditation. More than
 107 the elders do I possess understanding; because thy
 108 precepts do I keep. From every path have I
 109 withholden my feet in order that I might observe
 110 thy word. From thy ordinances have I not de-
 111 parted; for thou hast instructed me. How much
 112 sweeter are to my palate thy savings than honey
 113 to my mouth! Through thy precepts shall I obtain
 understanding: therefore do I hate every path of

falsehood. ¶ A lamp unto my feet is thy word,
 and a light unto my path. I have sworn, and I
 will perform it, to observe thy righteous ordi-
 nances. I am afflicted exceedingly much. O Lord,
 107 revive me, according to thy word. Receive in
 108 favor the freewill-offerings of my mouth. I be-
 seech thee, O Lord, and teach me thy ordinances.
 My life is in my hand continually; yet thy law
 do I not forget. The wicked have laid a snare
 110 for me; yet have I not erred from thy precepts.
 I have taken thy testimonies as a heritage to
 111 eternity; for they are the joy of my heart. I
 112 have inclined my heart to perform thy statutes
 always, in all their ways. ¶ Those of divided
 113 thoughts I hate; but thy law do I love. My
 114 shield and my shield art thy word, O Lord.
 I wait, Depart from me, ye evildoers, that I may
 115 keep the commandments of God. Uphold me ac-
 116 cording to thy promise, that I may live, and let
 me not be made ashamed of my hope. Support
 me that I may be placed in safety, and I will
 direct my regard unto thy statutes continually.
 Thou hast rodden down all that erring; stray
 118 from thy ways, and thou shalt art thy word.
 Like dust dost thou put away all the wicked of
 119 the earth; therefore do I love thy testimonies.
 My flesh trembleth shudderingly from dread of
 120 thee, and of thy decrees am I afraid. ¶ I have
 executed justice and righteousness: leave me not
 to those who oppress me. Protect thy servant for
 122 good; let not the presumptuous oppress me. My
 123 eyes look eagerly for thy salvation, and for thy
 righteous promise. Deal with thy servant accord-
 124 ing to thy kindness, and thy statutes do thou
 teach me. I am thy servant; give me under-
 125 standing, that I may know thy testimonies. It is
 time to act for the Lord: they have broken thy
 126 law. Therefore do I love thy commandments
 127 more than gold, and more than fine gold. There-
 fore do I esteem all thy precepts in things as
 128 right; every path of falsehood do I hate. Won-
 derful are thy testimonies: therefore doth my soul
 129 keep them. The opening of thy words giveth
 130 light, it giveth understanding unto the simple.
 I opened my mouth, and panted for breath; be-
 131 cause for thy commandments did I long. Turn
 132 thou unto me, and be gracious to me, as is thy
 wont unto those that love thy name. My steps
 133 establish thou through thy promise, and suffer
 not any wrong to have dominion over me. De-
 134 liver me from the oppression of man, and I will
 observe thy precepts. Let thy face shine upon
 135 thy servant, and teach me thy statutes. Streams
 136 of water have run down my eyes; because they
 had not observed thy law. ¶ Righteous art thou,
 137 O Lord, and upright are thy decrees. Thou hast
 138 commanded thy testimonies, as righteous and
 faithful exceedingly. My zeal destroyeth me; be-
 139 cause my assaults have forgotten thy words.
 Thy promise is greatly refined, and thy servant
 140 loveth it. I am little and despised; yet thy pre-
 141 cepts have I not forgotten. Thy righteousness
 142 is an everlasting righteousness, and thy law is the
 truth. Distress and trouble have overtaken me
 143 (yet) and thy commandments are delights. Right-
 eous are thy testimonies for everlasting: give me
 144 understanding, that I may live. ¶ I have called
 145 with all my heart; answer me, O Lord; thy sta-
 tutes will I keep. I have called on thee, save me
 146 and I will observe thy testimonies. I come before
 147 thee in the dawn of morning, and cry: for thy
 word do I wait. My eyes are awake before the
 148 night-watches that I may meditate in thy saying.
 Hear my voice according to thy kindness; O Lord,
 149 according to thy decree do thou grant me life.
 They that pursue mischievous devices draw nigh:
 150 from thy law are they far. Near art thou, O
 151 Lord; and all thy commandments are the truth.
 Of old already I knew of thy testimonies; be-
 152 cause for eternity hast thou founded them. ¶ Look
 on my affliction, and release me; for I have
 153 not forgotten. Plead my cause, and deliver me;
 154 according to thy promise do thou revive me.
 Far from the wicked is salvation; because thy
 155 statutes have they not sought for. Thy mercies
 156 are abundant, O Lord; according to thy decrees do
 thou revive me. Many are my persecutors and my
 157 assaults; yet from thy testimonies do I not turn
 away. I beheld the treacherous and felt disgust
 158 because they observed not thy saying. Behold
 159 I love thy precepts; O Lord, according to thy kind-
 ness do thou revive me. The summit of thy
 160 word is truth; and the whole of thy righteous
 judgment endureth for ever. ¶ Princes have per-
 secuted me without a cause; but of thy word
 161 standeth my heart in dread. I am rejoiced over
 162 thy promise, because I have found it great spoil.
 Falsehood they hate and abhor; but thy law do I
 163 love. Seven times in the day do I praise thee
 164 because of thy righteous decrees. Abundant peace
 165 have they who love thy law; and there is nothing
 166 that causeth them to stumble. I have hoped
 for thy salvation, O Lord, and thy commandments
 167 have I fulfilled. My soul hath observed thy tes-
 168 timonies, and I love them exceedingly. I have

טבל הצדיקים למען לא ישתחו הצדיקים | בעולתה
 ידבקם: היטבה ויהי לטובים ולשרים בלבבותם: 4
 ותמטים עקלקלתם | וילכס יהוה את־בגדל האון שלום ה
 על־ישראל:

Psalm CXXVI. קבו

שיר המעלות בשבב יהוה אלהי־שבת ציון יהוה בקולקים: א
 או ימלא שחוק פני ולשוננו יהוה או יאמרו בני־הגדיל 2
 יהוה לעשית נס־אלה: הגדיל יהוה לעשית עמנו יהוה 3
 שמחים: שובה יהוה את־שבכותנו כאפיקים בגבב: 4
 הורגים בדממה ברנה קצרו: הלהך לך | ובכה נשא 5
 משך־הרצע בא־יבא ברנה נשא אלקמותי:

Psalm CXXVII. קבו

שיר המעלות לשלמה אס־יהוה | לא־יבנה בית שוא א
 עמלו בניו בו אס־יהוה לא־ישמ־עיר שוא | שקד 2
 שומר: שוא לבס־משכמי קום מאחר־ישבת אכל לחם 3
 המצבים בן יתן לירדו שוא: הנה נחלת יהוה יהוה בגבם 4
 שחר פרי הבטון: כחצים ביד־גבור בן בני העצורים: 4
 אשרי הגבר אשר מלא את־אשפתו מהם לא־יבשו כר ה
 וברו את־אזיבם בשער:

Psalm CXXVIII. קבה

שיר המעלות אשרי כל־יבא ויהוה הלהך בדרךיו: א
 יגע כפד כי האכל אשריך טוב לך: אשתך | כנפו 2
 פורה בירכתי | בתך בידך כשתלי ותים סביב לשלך־נה: 3
 הנה בירן | בךך | גבר | יבא | יהוה: | ברכך יהוה | מציון 4
 וראה בטוב וירשם כל ימי יתך: וראה־בנים לבגדך 6
 שלום על־ישראל:

Psalm CXXIX. קבט

שיר המעלות רבת צרתי מעשירי אמר־נא ישראל: א
 רבת צרתי מעשירי גם לא־יכלו לי: על־גבי הרשי 2
 תרשים הארזי למענותם: יהוה צדיק קצין עבות 4
 רשעים: ובשו וסנו אהור כל שנא ציון: יהוה כחצור 6
 נגות שקרמת שלף | רבש: שלא מלא כפו קוצר והצני 7
 מעמר: ולא אמרו | הנברים ברכת־יהוה אליכם בבקנו 8
 אתכם בשם יהוה:

Psalm CXXX. קל

שיר המעלות ממעפוקם קראתך יהוה: או־לי שמחה א
 בקול | תהינה אונך קושבות לקול תהטני: אס־ענית 3
 תשמ־יה אדני מי יעמד: כיעמך הסלחה למען תנא: א
 קרתי יהוה קתה נפשי ולדברו והקלתי: נפשי לא־ני 6
 משמרים לבקר שמרים לבקר: תל ישראל אלהיה 7
 כרעם־יהוה החסר ותרבה עמי פרות: וראי יבכה אתי 8
 ישראל מכל ענותי:

Psalm CXXXI. קלא

שיר המעלות לדרך יהוה | לא־יבנה לבי ולא־רמי עיני א
 ולא־הלכתי | בעולות ובעפלות ממני: אס־לא שויתי 2
 ויומתי נפשי בגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי: תל 3
 ישראל אלהיה מעתה ועד־עולם:

169 כל־דרכי נהדך: תקרב רתי לפגד ויהוה בדרךך
 171 הבעני: תבוא תחתי לפגד כאמתך הצלני: תבענה
 172 שפתי תהלה כי תלמדי הקוד: תנן לשוני אמרתך כי
 173 כל־מצותך צדק: תהיך לנגוני כי פתךך בחרתי:
 174 תאבתי לישמך יהוה ותרתך ששעי: תחרפשי
 176 ותהלקך ומשפך יצורני: תלתי כשה אבר כפש
 עבדך כי מצותי לא שבתתי:

Psalm CXX. קב

א שיר המעלות אלהיה בעתה לי קראתי ובעני: יהוה א
 הצלה נפשי משפת־שקר מלשון רמה: מודיתן לך 3
 ומד־יסוף לך לשון רמה: חצי גבור שניעם עם תהלי 4
 ה רתמים: או־יהי כרעתי משך שכותי נס־אלהי קר: 5
 רבת שכחתי נפשי עם שונא שלום: א־שלום וכי 6
 אדרב המה למלחמה:

Psalm CXXI. קבא

א שיר למעלות אשא עיני אלהיה גם מאן יבוא עורי: א
 2 עורי מעם יהוה עשה שמם וארץ: אריתן למוט ונהלך
 4 א־לניעם שמך: הנה לא־יניעם ולא יישן שומר ישראל:
 6 הנה שמך יהוה עלך ועמך: ויזם השמש
 7 לא־יפסקה ורחם בלילה: ויהי ישמך מקלדע ישמר
 8 את־נפשך: יהוה ישמר־אתך ובו־אך מעתה ועד־עולם:

Psalm CXXII. קכב

א שיר המעלות לדרך שמחתי באמרים לי בית יהוה נלך: א
 2 עמדות היו רגלתי בשערך ירושלים: ירושלים הבתיה
 4 בעיר שחבריהלה וחרו: ששם עלו שבטים כשמי־ה
 ה עדות לישראל להודות לשם יהוה: כי שמה | ישבו 6
 6 כסאות למשפט כסאות לבית דוד: שאלו שלום ירושלים
 7 ישלוי אלהיך: וירשלים בחילך שלזה בארמנותך:
 8 למען אתי ורעי אדבר־יהוה שלום כר: למען בית־יהוה
 9 אלהינו אבקשנו טוב לך:

Psalm CXXIII. קכג

א שיר המעלות אלהך נשאתי את־עיני הושבי בשמים: א
 2 הנה כעני עבדים אלהך ארזינים בעני שפחה אלהך
 3 וברחה בן עיני אלהיה אלהינו עד שדענו: הנה יהוה
 4 תנו כרדב שבעני כוז: רבת שכחתי נפשו העני
 השאננים הכוז לנאזינים:

Psalm CXXIV. קכד

א שיר המעלות לדרך לולי יהוה שנהנו לנו אמר־נא א
 2 ישראל: לולא יהוה שנהנו לנו בקום עליו אדם: או
 4 חיים בלצענו בחרות אפם בני: או המים שטפנו תהלה
 ה עבר על־נפשנו: או עבר על־נפשנו המים הרוגים:
 6 בךך יהוה שלא נחננו טרף לשיניהם: נפשו כצפור 7
 8 נמלטה מפח יקשים הפח נשבר ונחנו נמלטנו: עורתי
 בשם יהוה עשה שמם וארץ:

Psalm CXXV. קכה

א שיר המעלות הבטחים ביהוה כהרציון לא־ימוט א
 2 לעולם ישוב: ירושלים הרים סביב לה יהוה סביב
 3 לעמו מעתה ועד־עולם: כי לא ינוח שבט הרשע עלי

observed thy precepts and thy testimonies: be-
 169 cause all my ways are before thee. ¶ Let my
 170 entreaty come near before thee, O Lord: accord-
 171 ing to thy word grant me understanding: Let my
 172 supplication come before thee: according to thy
 173 promise do thou deliver me. My lips shall utter
 174 praise: because thou wilt teach me thy statutes.
 175 My tongue shall speak loudly of thy promise: for
 176 all thy commandments are righteous. Let thy
 177 hand be (ready) to help me: for thy precepts have
 178 I chosen. I have longed for thy salvation. O
 179 Lord: and thy law is my delights. Let my soul
 180 live, and it shall praise thee: and let thy decrees
 181 help me. I have gone erringly astray like a lost
 182 sheep: seek thy servant: for thy commandments
 183 have I not forgotten.

PSALM CXX.

1 ¶ A song of the degrees. Unto the Lord. when
 2 I was in distress, did I call, and he hath answered
 3 me. O Lord, deliver my soul from lips of false-
 4 hood, and from a tongue of deceit. What will
 5 (God) give unto thee? or what will he add unto
 6 thee, thou tongue of deceit? Sharpened arrows of
 7 the mighty, with coals of the broom-bush. Wo is
 8 me, that I sojourn in Meshech, that I dwell in
 9 the tents of Kedar! Too long for herself hath my
 10 soul dwelt with him that hateth peace. I am for
 11 peace: but when I speak, they are for war.

PSALM CXXI.

1 ¶ A song for the degrees. I lift up my eyes unto
 2 the mountains: whence shall come my help? My
 3 help is from the Lord, the maker of heaven and
 4 earth. He will not suffer thy foot to slip: thy
 5 keeper doth not slumber. Behold, he slumbereth
 6 not, and he sleepeth not—the keeper of Israel. The
 7 Lord is thy keeper: the Lord is thy shade, he is
 8 on thy right hand. By day the sun shall not
 9 strike thee, nor the moon by night. The Lord
 10 will guard thee against all evil: he will guard
 11 thy soul. The Lord will guard thy going out and
 12 thy coming in from this time forth and for ever-
 13 more.

PSALM CXXII.

1 ¶ A song of the degrees by David. I was re-
 2 joiced when they said unto me, Unto the house of
 3 the Lord let us go. Our feet are now standing
 4 within thy gates, O Jerusalem! Jerusalem, which
 5 art built as a city wherein all associate together.
 6 For thither go up the tribes of the Lord, as a
 7 testimony for Israel, to give thanks unto the name
 8 of the Lord. For there are placed chairs for
 9 (giving) judgment, the chairs for the house of
 10 David.—Pray ye for the peace of Jerusalem: may
 11 those that love thee prosper. May there be peace
 12 within thy walls, prosperity within thy palaces. For
 13 the sake of my brethren and my friends, let me
 14 now speak. Peace be within thee. For the sake
 15 of the house of the Lord our God, will I seek thy
 16 good.

PSALM CXXIII.

1 ¶ A song of the degrees. Unto thee do I lift up
 2 my eyes, O thou that dwellest in the heavens.
 3 Behold, as the eyes of servants are directed unto
 4 the hand of their masters, as the eyes of a maiden
 5 unto the hand of her mistress: thus are our eyes
 6 directed unto the Lord our God, until he be gra-
 7 cious unto us. Be gracious unto us, O Lord! be
 8 gracious unto us: for we are overburdened with
 9 contempt. Our soul is overburdened with the scorn
 10 of those who are at ease, with the contempt of the
 11 proud oppressors.

PSALM CXXIV.

1 ¶ A song of the degrees by David. If it had not
 2 been the Lord who was for us, so should Israel
 3 say: If it had not been the Lord who was for us,
 4 when men rose up against us: Then would they
 5 have swallowed us up alive, when their wrath was
 6 kindled against us: Then would the waters have
 7 overwhelmed us, the stream would have passed over
 8 our soul: Then would have passed over our soul the
 9 presumptuous waters. Blessed be the Lord, who
 10 hath not given us up as a prey to their teeth.
 11 Our soul is escaped like a bird out of the snare
 12 of the fowlers: the snare is broken, and we are
 13 escaped. Our help is in the name of the Lord,
 14 the maker of heaven and earth.

PSALM CXXV.

1 ¶ A song of the degrees. Those who trust in the
 2 Lord are like mount Zion, which will not be
 3 moved, which endureth for ever. Jerusalem hath
 4 mountains round about her: and (so) is the Lord
 5 round about his people, from this time forth and
 6 for evermore. For the sceptre of wickedness shall

not rest upon the lot of the righteous: in order
 that the righteous may not stretch forth their
 hands unto wrong-doing. Do good, O Lord, unto
 the good, and to those that are upright in their
 hearts. But as for those who turn aside unto
 their crooked ways then will the Lord drive away
 with the workers of wickedness: but peace shall
 be upon Israel.

PSALM CXXVI.

1 ¶ A song of the degrees. When the Lord bringeth
 2 back again the captivity of Zion, then shall we
 3 be like dreamers. Then shall our mouth be filled
 4 with laughter, and our tongue with singing: then
 5 shall they say among the nations, Great things
 6 hath the Lord done for these. Great things would
 7 the Lord have done for us, (whereat) we should
 8 be joyful. Bring back again, O Lord, our captiv-
 9 ity, like rivulets in arid land. Those that sow
 10 in tears shall reap with joyful song. He goeth forth
 11 indeed and weepeth, that beareth the seed for
 12 sowing; but he will surely come with joyful song
 13 when he beareth (home) his sheaves.

PSALM CXXVII.

1 ¶ A song of the degrees for Solomon. Unless
 2 the Lord do build the house, in vain labor they
 3 that build on it: unless the Lord guard the city,
 4 in vain is the watchman wakeful. It is in vain
 5 for you to be early in rising, to be late in sit-
 6 ting up, eating the bread of painful toils: (for)
 7 so doth he give unto his beloved during sleep.
 8 Lo children are an inheritance from the Lord: a
 9 reward is the fruit of the body. Like arrows in
 10 the hand of a mighty man, so are the children of
 11 youth. Happy is the man that hath his quiver
 12 filled with them: they shall not be put to shame,
 13 when they do speak with the enemies in the gate.

PSALM CXXVIII.

1 ¶ A song of the degrees. Happy is every one
 2 that feareth the Lord that walketh in his ways.
 3 When thou eatest the labor of thy hands: (then)
 4 wilt thou be happy, and it shall be well with thee.
 5 Thy wife is (then) as a fruitful vine in the re-
 6 cesses of thy house: thy children, like olive-plants
 7 round about thy table. Behold, truly thus shall
 8 he blessed the man that feareth the Lord. May
 9 the Lord bless thee out of Zion: and see thou the
 10 happiness of Jerusalem all the days of thy life.
 11 And see thou thy children's children: may there
 12 be peace upon Israel.

PSALM CXXIX.

1 ¶ A song of the degrees. Many a time have
 2 they assailed me from my youth, so should Israel
 3 say: Many a time have they assailed me from
 4 my youth: yet have they not prevailed against me.
 5 Upon my back have ploughmen ploughed, they have
 6 drawn long their furrows: (Yet) the Lord is right-
 7 eous; he hath cut asunder the cords of the wicked.
 8 May all be put to shame and turned backward that
 9 hate Zion: May they become like the grass of the
 10 roofs, which withereth before it is pulled up;
 11 Wherewith the mower filleth not his hand, nor his
 12 arm he that bindeth sheaves. Nor do they who
 13 pass by say, The blessing of the Lord be with you:
 14 we bless you in the name of the Lord.

PSALM CXXX.

1 ¶ A song of the degrees. Out of the depths have
 2 I called thee, O Lord. Lord, listen to my voice:
 3 let thy ears be attentive to the voice of my sup-
 4 plications. If thou, Lord, shouldst treasure up
 5 iniquities, O Lord, who would be able to stand?
 6 But with thee there is forgiveness, in order that
 7 thou mayest be feared. I hope for the Lord, my
 8 soul doth hope, and for his word do I wait. My
 9 soul (waiteth) for the Lord, more than they that
 10 watch for the morning expect the morning. Let
 11 Israel wait for the Lord: for with the Lord there
 12 is kindness, and with him is redemption in abun-
 13 dance. And he will surely redeem Israel from all
 14 his iniquities.

PSALM CXXXI.

1 ¶ A song of the degrees by David. O Lord, my
 2 heart was not haughty, nor were my eyes lofty:
 3 neither have I walked after matters too great,
 4 or those too wonderful for me. Surely I have pac-
 5 ied and stilled my soul, like the suckling on its
 6 mother's breast: like a suckling is in me my soul.
 7 Let Israel wait for the Lord from this time forth
 8 and for ever more.

האלהים כי לעולם חסדו: ודוד לארבע הארבעים כי
 לעולם חסדו: לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם
 חסדו: לעשה השמים כתבונה כי לעולם חסדו:
 לרזקו הארץ עלהמים כי לעולם חסדו: לעשה אורים
 גדלים כי לעולם חסדו: אתה שמש למשולת ביום
 כי לעולם חסדו: אתה ירח ונוכבים למשולת בלילה
 כי לעולם חסדו: למכה מצרים בכבודם כי לעולם
 חסדו: ויצא ישראל מתוכם כי לעולם חסדו: ביד
 חוקה ובכרוע נטויה כי לעולם חסדו: לנגן יססוף
 לגורים כי לעולם חסדו: והעביר ישראל בתוכו כי
 לעולם חסדו: ונער פרעה וחילו בסיסוף כי לעולם
 חסדו: למלוך עמו במדבר כי לעולם חסדו: למכה
 מלכים גדלים כי לעולם חסדו: ויגדל מלכים אדירים
 כי לעולם חסדו: לסדודו מלך האמרי כי לעולם חסדו:
 וילעג מלך הכנען כי לעולם חסדו: ועתן ארצם לחלקה
 כי לעולם חסדו: נתלה לישראל עבדו כי לעולם
 חסדו: שבשפלתו ובר לטו כי לעולם חסדו: ויפסקו
 מצריתו כי לעולם חסדו: נתן להם לקל יצוור כי לעולם
 חסדו: ודוד לאל השמים: נתן להם לקל יצוור כי לעולם

Psal CXXXVII. קלו

עלינותו וקבל עם ושבעו נספקנו נקבלנו את-ציון:
 על-ערכים בתוכה תלתי כנורותי: כי שם שאלנו
 שובנו דבר-ישיר ותוללנו שמחה שירו לנו משר ציון:
 אך נשיר את-שיריהוה על אדמתנו וקר: אם-אשכחך
 ירושלם תשכח ימיני: תדבק לשוני ו לחבו אבילא
 אוקרכי אבילא אעלה את-ירושלם על ראש שמהתי:
 ובר דהו ו לבני אדם את וים ירושלם האזנים ערו
 ערו עד היסוד בה: בתקבל השוהדה אשרי שישלם-
 לך את-מומך שגמלת לנו: אשרי ו שאחו ונפץ את
 על-לך אל-השמים:

Psal CXXXVIII. קלה

לדוד ואדוק בכל-לבי נגד אלקים אומרך: אשתתחו
 אליהיביל קרשך ואתה את-שמוך עליהסדק ועל-אמתך
 כי-הגתלת על-בל-שמוך אמרתך: ביום קראתי ומנגני
 תרהבני בנפשי עו: וידוך דהו בלי-מלכ-ארץ בישמיני
 אמריפיד: וישירו ברכי: דהו כי גדול כבוד דהו:
 בירם דהו ושפל דהו ונתה ממרתק ודעו: אם-אלך
 בקרב צרה תמיני על אח אבי השלח תך והשיעני
 ומעך: דהו יגמר פצעי דהו חסדך לעולם מנשני
 בך אל-תרחף:

Psal CXXXIX. קלט

למנצח לדוד ומזמר דהו וקראמי ומרני: אתה דהו:
 שבתו וקומי מנתה לרבי מרדוקי: ארתי ורבע ורתי
 וכל-דרכי הסקנתה: כי אין מלה בלשוני תו ודעה
 רדתי קלה: אתה וקדם צרתני ותשט עלי כפכרה:
 פלאה רעת ממני ושגבה לאראובל לה: אנה אלך
 מרחק ואנה מפניך אברח: אם-אספק שמם עם אלה
 ואציעה שאל הך: אשא כנפ-ישטר אשגיה באחרית

Psal CXXXII. קלב

שיר המעלות ויורדנה לדוד את כל-דשתי: אשר
 נשבע לדעה לדר לאביר יעקב: אם-אבא באהל בית
 אם-אמלה לערשתי יצוני: אם-אתן שנת לבעי לנפשי
 תנומה: על-אמצא יקום לדעה משכנתי לאביר
 יעקב: דהו שמעתי באפרחה מצאתה כשיר-יער:
 נבאה למשכנתי ושתתה לתרם רבלי: קומה דהו
 למנומה אמת ענך: להקך ולבשר-הקך תסדוד
 ורנני: בעבור דך עבדך אליהטב פני משהך: נשבע
 דהו לדוד אמת לארשוב למכה מפר במנה אטרת
 לבסאריך: אם-ישמרו בנדך רותי ועתה זו אלמדם
 גסבתם ערעך וטבו לבסאריך: כי-בקר דהו
 בציון אנה למושב לו: ואת-מנתי ערעך פה אשב
 כי אתתי: צדה בקך אברך אבינה אשביע לחם:
 וכהנה אלביש נשע תסדודי רנו ורנני: שם אצמי
 קרו לדוד עקבתי ער למשתי: אויבו אלביש בשת
 וקלוי יצין ערו:

Psal CXXXIII. קלג

שיר המעלות לדוד דהו מהדשוב ומדועים שבת אדם
 גסבתה: כשמן הטוב על-הראש לדר על-התקן וקד
 אהרן שירד על-פ מדותיו: בטל-תמון שירד על-תרי
 ציון כי שם אנה דהו אתה-ברכה חיים ערהעולם:

Psal CXXXIV. קלד

שיר המעלות והתברכו את-יהוה כל-עבדי דהו העלמים
 בבית-יהוה בלילות: שאירובם קרש וברכו את-יהוה:
 וברכה דהו מציון עשה שמים וארץ:

Psal CXXXV. קלה

הללוהו הללו את-שם דהו הללו עבדי דהו: שעמדם
 בבית דהו כחצרות בית אלהי: הללוהו ברטוב
 דהו וברו לשמי כי נעים: בירעבך בתרלו דהו ישראל
 לסנתו: כי אני רדעתי בירנדל דהו ואליתי מכל
 אלהים: כל אשר-הפך דהו עשה בשמים ובארץ בזמים
 וכל-תהומות: מעלה נשאים מקצה הארץ ברכים לקטר
 עשה מוצא רוח מאוצרותיו: שהקה כבוד מצרים
 מאדם ערב-המה: שלח ואתה ומפתים בתוכי מצרים
 כפרעה ובכל-עבריו: שהקה גוים רבים ותרנ מלכים
 עשמים: לסדודו מלך האמרי וילעג מלך הכנען וכל
 ממשלות בנינו: ועתן ארצם נתלה נתלה לישראל עמו:
 דהו שמך לעולם דהו וברך לדר-דוד: כי-בדוד דהו
 עמו ועל-עבריו ותנחם: עצב גוים כסף וזהב מצשה
 ובי אדם: פה להם ולא יברכו עינם להם ולא יראו:
 אונים להם ולא יאנו אף אוד-שנתם בפינם: כמותם
 דהו עשהם כל אשר-בטח בהם: בית ישראל ברכו
 כ את-יהוה בית אהרן ברכו את-יהוה: בית הלוי ברכו
 את-יהוה ורא דהו ברכו את-יהוה: ברוך דהו ומציון
 שכן ירושלם הללוהו:

Psal CXXXVI. קלו

א ודוד לדעה ברטוב כי לעולם חסדו: ודוד לאל-

PSALM CXXXII.

1 ¶ A song of the degrees. Remember, O Lord,
2 unto David all his afflictions; How he swore unto
3 the Lord; how he vowed unto the mighty One of
4 Jacob: Surely, I will not enter into the tent of
5 by house, nor ascend the couch of my repose; I
6 will not grant any sleep to my eyes, nor to my
7 eyelids any slumber: Until I shall have found out
8 a place for the Lord, a dwelling-place for the
9 mighty One of Jacob. "Lo, we heard of it at
10 Ephratah; we met with it in the fields of the
11 forest: Let us then go into his dwelling: let us
12 prostrate ourselves before his footstool." Arise,
13 O Lord, unto thy resting-place: thou, and the ark
14 of thy strength. Let thy priests be clothed with
15 righteousness; and let thy pious servants shout
16 for joy. For the sake of David thy servant turn
17 not away the face of thy anointed. The Lord
18 hath sworn unto David in truth: he will not turn
19 from it: "From the fruit of thy body will I set
20 (some on) on the throne to succeed thee. If thy
21 children will observe my covenant and this my
22 testimony which I teach them; then also shall
23 their children sit for evermore upon the throne to
24 succeed thee." For the Lord hath made choice of
25 Zion: he hath desired it as a habitation for him-
26 self. This is my resting-place for evermore: here
27 will I dwell; for I have desired it. Her provision
28 will I bless abundantly: her needy ones will I
29 satisfy with bread. And her priests will I clothe
30 with salvation: and her pious ones shall shout
31 aloud for joy. There will I cause to grow a horn
32 unto David: I arrange a lamp for my anointed.
33 His enemies will I clothe with shame; but upon
34 himself shall his crown shine brilliantly.

PSALM CXXXIII.

1 ¶ A song of the degrees by David. Behold, how
2 good and how pleasant it is when brethren dwell
3 closely together (in union)! (It is) like the pre-
4 cious oil upon the head, running down upon the
5 beard, yea, Aaron's beard, which runneth down
6 upon the upper border of his garments: Like the
7 dew of Chanaan, running down upon the motes
8 of Zion; for there hath the Lord commanded
9 the blessing, even life for evermore.

PSALM CXXXIV.

1 ¶ A song of the degrees. Arise! bless ye the
2 Lord, all ye servants of the Lord that stand in
3 the house of the Lord in the nights. Lift up your
4 hands toward the sanctuary, and bless the Lord.
5 May the Lord bless thee out of Zion, he that is
6 the maker of heaven and earth.

PSALM CXXXV.

1 ¶ Hallelujah. Praise ye the name of the Lord;
2 praise him, O ye servants of the Lord; Ye that
3 stand in the house of the Lord, in the courts of
4 the house of our God, Hallelujah; for the Lord
5 is good: sing praises unto his name; for it is
6 lovely. For Jacob hath the Lord chosen unto
7 himself, Israel, as his peculiar treasure. For I
8 well know that the Lord is great, and that our
9 Lord is above all gods. Whatsoever the Lord
10 willeth, hath he done in the heavens, and on the
11 earth, in the seas and in all the deeps. He
12 causeth clouds to ascend from the ends of the
13 earth: he maketh lightnings with the rain; he
14 bringeth forth the wind out of his treasures. (He
15 it is) who smote the first-born of Egypt, both of
16 man and of cattle: Who sent signs and wonderful
17 tokens into the midst of thee, O Egypt, against
18 Pharaoh, and against all his servants: Who smote
19 many nations, and slew mighty kings: Sichon the
20 king of the Amorites, and "Og the king of Bashan,"
21 and all the kingdoms of Canaan; And gave their
22 land as an inheritance, an inheritance unto Israel
23 his people. O Lord, thy name (endureth) for ever:
24 O Lord, thy memorial is throughout all generations.
25 For the Lord will espouse the cause of his people,
26 and concerning his servants will he bethink him-
27 self. The idols of the nations are silver and gold,
28 the work of the hands of men. Mouths they have,
29 but they speak not; eyes they have but they see
30 not; Ears they have, but they hear not; neither is
31 there any breath in their mouth. Like them are
32 those that make them, every one that trusteth in
33 them. O house of Israel, bless ye the Lord; O
34 house of Aaron, bless ye the Lord. O house of
35 Levi, bless ye the Lord; ye that fear the Lord,
36 bless the Lord. Blessed be the Lord out of Zion,
37 even he that resideth at Jerusalem. Hallelujah.

PSALM CXXXVI.

1 ¶ O give thanks unto the Lord; for he is good;
2 for to eternity endureth his kindness. O give
3 thanks unto the God of gods; for to eternity endur-
4 eth his kindness. O give thanks to the Lord of
5 hosts: For to eternity endureth his kindness. To
6 him who doth great wonders alone; for to eternity

endureth his kindness. To him that made the 5
heavens with understanding; for to eternity en-
dureth his kindness. To him that stretched out 6
the earth above the waters; for to eternity en-
dureth his kindness. To him that made great 7
lights; for to eternity endureth his kindness. The 8
sun for the rule by day; for to eternity endureth
his kindness; The moon and stars for the rule 9
by night; for to eternity endureth his kindness.
To him that smote Egypt in their first-born; for 10
to eternity endureth his kindness: And brought 11
out Israel from the midst of them; for to eternity
endureth his kindness; With a strong hand, and 12
with an outstretched arm; for to eternity endureth
his kindness. To him who divided the Red Sea 13
into parts; for to eternity endureth his kindness:
And caused Israel to pass through the midst of it; 14
for to eternity endureth his kindness; But over- 15
threw Pharaoh and his host in the Red Sea; for
to eternity endureth his kindness. To him who 16
led his people through the wilderness; for to eter-
nity endureth his kindness. To him who smote 17
great kings; for to eternity endureth his kindness:
And slew mighty kings; for to eternity endureth 18
his kindness. Even Sichon the king of the Emor- 19
ites; for to eternity endureth his kindness: And 20
'Og the king of Bashan; for to eternity endureth
his kindness. And gave their land as an inher- 21
itance; for to eternity endureth his kindness: As 22
an inheritance unto Israel his servant; for to
eternity endureth his kindness; Who hath in our 23
low estate remembered us; for to eternity en-
dureth his kindness: And hath "eed us from our 24
assailants; for to eternity endureth his kindness;
Who giveth food unto all flesh; for to eternity 25
endureth his kindness. O give thanks unto the God 26
of the heavens; for to eternity endureth his kind-
ness.

PSALM CXXXVII.

¶ By the rivers of Babylon, there we sat, and I
we also wept when we remembered Zion. Upon 2
the willows in her midst; had we hung up our
harps. For there our captors demanded of us the 3
words of song; and those that mocked us, joy
(saying,) Sing for us one of the songs of Zion.
How should we sing the song of the Lord on 4
the soil of the stranger? If I forget thee, O 5
Jerusalem, may my right hand forget—, May my 6
tongue cleave to my palate if I do not remember
thee; if I recall not Jerusalem at the head of my
joy. Remember, O Lord, unto the children of 7
Edom the day of Jerusalem; who said, Raise it,
raise it, even to her very foundation. O daughter 8
of Babylon, who art wasted; happy he, that re-
payeth thee thy recompense for what thou hast
done to us. Happy he, that seizeth and dasheth 9
thy babes against the rock.

PSALM CXXXVIII.

¶ By David. I will praise thee with my whole 1
heart: before (thee), O God, will I sing praise
unto thee. In all my distress I called down, and 2
thou hast answered me, and I will thank thy name for thy
kindness and for thy truth; for thou hast magnified
above all thy name thy promise. On the day when 3
I called didst thou answer me, and raise me up
with strength in my soul. All the kings of the 4
earth will give thanks unto thee, O Lord, when
they hear the promises of thy mouth. And they 5
will sing on the ways of the Lord; for great is
the glory of the Lord. For as it is the Lord, 6
ye doth he regard the lowly; but the proud he
punisheth from afar. If I should walk in the 7
midst of distress, thou wilt revive me; against the
wrath of my enemies wilt thou stretch forth thy
hand, and thy right hand will save me. The 8
Lord will accomplish (all) in my behalf: O Lord,
thy kindness endureth for ever: the works of thy
own hands do not abandon.

PSALM CXXXIX.

¶ To the chief musician, by David, a psalm. O 1
Lord! thou hast searched me through, and thou
knowest (me). Thou indeed knowest my sitting 2
down and my rising up, thou understandest my
thinking while yet afar off. My walking and my 3
lying down hast thou limited, and with all my
ways art thou acquainted. For, while there is not 4
a word on my tongue, lo, thou, O Lord, knowest
it entirely. Behind and before hast thou hedged 5
me in, and thou placedst upon me thy hand. Thou
wonderful is such knowledge; for me it is too
exalted, I cannot attain unto it. Where shall I 6
go from thy spirit? or whether shall I flee away
from thy presence? If I should ascend into 7
heaven, thou art there; and if I should make my
bed in the nether world behold, thou are there.
If I should lift up the wings of the morning-dawn, 8
9 If I should dwell in the uttermost parts of the sea:

הקשבה | אלתתך קידלתו מאד העלתי מדפי כי
 אמצו ממני: הוציאה ממסגרי נפשתי לדודות את־שִׁמְךָ
 כי יתרו צדיקים כי תגמל עלי:

Psal. CXLIII.

מזמור לדוד ודנה | שמע תפילתי האונה אל־תתעני
 באמנותי עני בצדקתך: ואל־תבא במשפט אֶת־
 עבדך כי לא־יבא לפניך לנצח בלתי: כי רב־ה אֱיֹבֹב נפשי
 רבא לארץ הויתי הושיבני במקדשים כמתי עולם:
 ותתעטף עלי רוחי בתוכי ישתומם לבי: זכרתי ימים |
 מקדם הויתי ככל־עלְפֵךָ במעשה ידך אשוחח: פרשתי
 תי אלקי נפשי: וכאר־עֵפֶה לך סלה: מִדֵּר עָנִי ודנה |
 בלתי רוחי אל־תסתר פניך ממני וּמִשְׁלַחַי עִבְרֵי
 בור: השמיעני בבקר | הסדק כִּי־בָה בְּמַחְתֵי הַיַּדְעִי
 הַדְרֵדְרוּ אֶלְךָ כִּי־אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי נַפְשִׁי: הַעֲלֵנִי מֵאֲבִי |
 ודנה אֶלֶיךָ בְּסוּתִי: לִמְנוּחַי לַעֲשׂוֹת רַחֲמֵיךָ כִּי־רַחֲמֵיךָ אֱלֹהֵי |
 ודנה טובה תגמל תלמי בארץ מישור: למען־שִׁמְךָ הַדְרֵה |
 תלמי בצדקתך ותוציא מִבְּרֵה נַפְשִׁי: וּבְחֶסֶדְךָ תִּצְמַחַת |
 אֵיבִי וּבְאֶבְרַת כִּי־לֹא־יָרֵי נַפְשִׁי כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ:

Psal. CXLIV.

לדוד | בְּרוּךְ יְהוָה צוֹרֵי הַמַּלְמַד תִּי לִקְרֹב אֲצַעֲמֹתַי |
 למלחמה: חסדי ומצותי משגב ומפלט־לִי מִנֵּי וכו' |
 חסיתי הַרְדֵּד עִמִּי חַסְדִּי: ודנה מה־אָדָם וּתְדַעְרוּ כִּךְ |
 אֲנַשׁ וּתְהַשְׁבְּרוּ: אָדָם לִתְכַל דְּמָה יָמוּ כַּעַל עֹבֵר: |
 ודנה הַשִּׁמְךָ וּתְהַרְדֵּ נַי בְּהַרְיֵם וְנַשְׁעִי: בְּרוּךְ בְּרוּךְ |
 וּתְפִינֵם שִׁלַּח חֲצִצְתָּ וּתְהַמֵּם: שִׁלַּח יְדֶךָ מִמְרוֹם פְּעִי |
 וְהַעֲלֵנִי מִמְרוֹם רַבִּים מִדֵּר כַּעַל נָגַר: אֲשֶׁר פִּיהָ דָבָר |
 שׂוֹא וּמְיֹמֵם יָמִין שְׂקָרָה: אֱלֹהִים שִׁיר חֲדָשׁ אֲשֶׁרָה לָךְ |
 בְּגִבְלֵ עֲשׂוֹר אֲמַרְהֶיךָ: הַתְּנוּ תְּשׁוּבָה לַמַּלְכִים הַפְּעִיָה |
 אֲתִדְרוּ עֲבָדֶיךָ וּתְהַרְבֵּ רַחֲמֵיךָ: פִּעֲנִי וְהַעֲלֵנִי מִדֵּר בְּנֵי־נָגַר |
 אֲשֶׁר פִּיהָם בְּתִרְשׁוֹ וּמְיֹמֵם יָמִין שְׂקָרָה: אֲשֶׁר בִּלְעִי |
 בְּמַעֲמֵם מַדְלִים בְּנַעֲוִימֵם בְּעֵתֵיךָ קוֹלוֹת מִתְּשׁוּבֹת |
 תְּבִנֵת הַיָּבֵל: מַזְנוֹנֵי מְלֹאִים מִפְּקִים מִן־אֲרֶזֶן צִאוּנִי |
 מֵאֲלִיפּוֹת מְרַבּוֹת בְּחַצְוֹתַי: אֲלוֹפֵי מַסְבִּים אֵין |
 פְּרָץ וְאֵין יִצְאָת וְאֵין יִצְחָה בְּרַחֲבֹתַי: אֲשֶׁר־הֵעֵם |
 שִׁבְכָה לִי אֲשֶׁר־הֵעֵם שִׁדְוָה אֱלֹהֵי:

Psal. CXLV.

תהלה לדוד ארוממה אלתי הגלגל ואבקרבה שמך לעולם
 ועד: בגלגלים אבקרבה ואהללה שמך לשלם ועד:
 גדול יהנה ומהלל מאד ולגדלתו אין סקר: יור לדוד
 לשבח משעך ובורותך יעידו: חדר כבוד הנהך ודברי
 נשאלתך אשחה: וענו ורואותיה יאמרו וקדלותך
 אספרנה: וברבישך יביעו וצדקותך יבשעו: חני
 ורחום יהנה ארך אפים ורגול־חסד: ומבידתה לכל
 ורחמי על־גלגל־מעשיו: וידוך יהנה על־מעשך וחסדיך
 וברוכה: כבוד מלכותך יאמרו ויביתך וברו־לחודשני
 לבני האדם ובורותו וכבוד הדר מלכותו: מלכותך
 מלכות כל־עלמים וממשלתך בכל־דוד ודר: סוףך
 יהנה לְכֹל־תְּהַפְּלֵם וְיִוָּחַת לְכֹל־הַבְּפוֹסִים: עֵנִי בַל אֶלֶיךָ

ים: נבישם ידך תגמל והאחוזי ימעך: ואמר אר־תשך
 וישפני ולילה אור כענני: נסחשך לא־תשך ממך
 ולילה כיום יאר כחשבה באורה: כראתה קנות
 בלתי תסבני בכפון אמי: אידך על כי נוראות נפילתי
 ונפלאים מעשך ונפשי יעת מאד: לא־יבכר עַמִּי
 ממך אֲשֶׁר־עֲשִׂיתִי כַסְתָּ רַחֲמֵיךָ מִתְּהַלְלוֹת אֶרֶץ: וְלָמִי |
 רֵא עֵינֶיךָ וְעַל־סִפְרֶךָ כָּל־מִן יָתְבוּ יָמִים יָצְרוּ וְלֹא אַחַד |
 בהם: ולי מה־תקרו רעד אל מה עצמו ראשהם:
 אספרם מרוב דבון הקדתי ועדי עמך: אסתקטל
 אלהורשע ואנשי רמים סרו מי: אשר ימרוד למנה
 נשוא לשוא ערף: הלא־ישנאך יתרו־אֵינֶנְי וּבְחַסְדְּךָ מִמְדָּה |
 אֲתִקְוֶטֶט: תִּגְלַת שְׂנֵאָה שְׂנֵאָתִים לְאֵיבִים הָיוּ לִי: |
 חֲקַרְנִי אֵל וְנֵי לִבִּי כִּפְנוּ וְנֵי שְׂרַפְנִי: וְרָאָה אִסִּי |
 הַרְדֵּ עַבְדְּכִי וְנַחֵי בְּרַדְךָ עֲלָיִם:

Psal. CXL.

למען מזמור לדוד: חלעני יהנה מאדם רע מאיש
 חמסים תנצנני: אשר חשבו רעות בלב בל־אִים יערו
 מלחמות: שנינו לשונם כמרחש המת עכשיו תהרת
 שפתיו סלה: שמרני יהנה ומידי רשע מאיש חמסים
 תנצנני אשר חשבו לדחות פעמי: כמנהג־אִסִּי לִי |
 ותבלים פרשו רשת ל־מַעְגָּלֵם מְקַשִּׁים שְׁתֹּרְלֵי סֵלָה: |
 אמרתי לדנה אלי אהה האונה יהנה קול תתעני:
 דנה אדני עוֹ יְשׁוּעָתִי סְפוֹתָה לְרֵאשִׁי כְּיוֹם נַשְׁקִי: אֵל־ |
 תתן דנה מאני רשע ומני אל־תִּפֶּק וְרוּמוֹ סֵלָה: רֵאשׁ |
 מַסְבֵּי עַמִּל שְׂפִתַימו וְכַסְמוּ: יְמוּטוּ עֵלֵיהֶם וְחָלִים |
 כֵּאֵשׁ יִפְלֹם בְּהַמְלוֹת בְּלִיָּקוֹמוֹ: אִישׁ לִשׁוֹן בְּלִיָּקוֹן |
 בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר־הֵם רַע יַעֲדוּ לִמְרַחֲמֵם: וְדַעַת כִּי־עֲשִׂיָה |
 ודנה רֵן עֵי מַשְׁפַּט אֲבִינִים: אֶךְ אֲדִיקוֹם יַדוֹ לְשִׁמְךָ |
 יִשְׁבוּ יְשׁוּרִים אֲתִפְסֶדְךָ:

Psal. CXXI.

אמזמור לדוד יהנה קראתך חושה לי האונה קולי
 בקראיך: תפון תפילתי קרנת לפניך משאת כפי
 מנת־ערב: שיתה יהנה שמנה לפי נצרה על־דל
 שפתי: אל־תסלדו־לבך ברוע לדת־עלל עללות וברשע
 ה את־אִישִׁים פִּגְלֵי־אֵין וְכֹל־אֱלֹהִים בְּמַעֲנַמְהֶם: הַלְמִנִּי |
 צִדִּיק וְחֶסֶד וְחִיכְתִּי שִׁמְן רֵאשׁ אֲלֵיךָ רֵאשִׁי בְּעֵדֹךְ |
 וּתְפִלְתִּי בְּרַעֲוִיָּתֶם: נִשְׁמַטוּ בִּדְרֹסֵלֶע שְׂפִטֵיהֶם וְשִׁמְנוּ |
 אֶמְלִי כִי נַעֲמוּ: כְּמוֹ פֶלַח וּבְקֵעַ בְּאֶרֶץ נְפוּרֵי עַמִּינֵי |
 לֵפִי שְׂאוּל: כִּי אֵלֶיךָ וְדֵנָה אֲדַע עֵינִי בְּקֹדֶשׁוֹתֵי אֵל־ |
 תַּעֲנֵנִי נַפְשִׁי: שְׂמַרְנֵי מִדֵּר פֶּחַ אֲנִישׁוּ לִי וּמְקוֹשֵׁתֵי פִעֲלֵי |
 אֵין: פְּלוּ בְּמַכְמְרוֹ רַעֲשִׁים יַד־אֵיבֵי עַד־אֲבָרוּ:

Psal. CXXII.

אמשביל לדוד ברותו במערה תפלה: קולי אל־יהנה
 אונק קולי אל־יהנה אתהנן: אשפך לפני שתי צרתי
 לפני אני: בהתעטף עלי ורוחי ואתה דעת נתיבתי
 ה בארדני אהלך טמנו פח לי: הבט ימין וראה ואך
 לי מברך אבר מינו ממני אין הורש לנפשי: ועקתי
 אלך ודנה אמרתי אתה מחסי חלונך בארץ חמסים:

10 Even there would thy hand lead me, and thy right
 11 hand would seize hold of me. If I said, Surely
 12 darkness shall enshroud me, and into night (he
 13 turned) the light about me: Yet even darkness
 can obscure nothing from thee; but the night
 will shine like the day; both the darkness and
 14 the light are alike (to thee). For thou possessest
 my reins: thou hast covered me in my mother's
 15 womb. I will thank thee therefor that I am (so)
 16 fearfully (and wonderfully made; wonderful are
 thy works, and that my soul knoweth right well.
 17 My being was not concealed from thee, when
 I was made in secret, when I was (so to say)
 18 embroidered in the lowest parts of the earth. My
 undeveloped substance did thy eyes see; and in
 thy book were all of them written down—the days
 which have been formed, while yet not one of
 19 them was here. And how precious are unto me
 thy thoughts. O God! how mighty great is
 20 their sum! Should I count them, they would be
 more numerous than the sand; I awake, and I am
 21 still with thee. If thou wouldst but slay the
 wicked, O God! and ye men of blood, depart from
 22 me. Who speak of thee for a wicked end, thy
 enemies, that bear (thy name) for a vain pur-
 23 pose. Behold, those that hate thee I ever hate, O
 Lord; and for those that rise up against thee do I
 24 feel loathing. With the utmost hatred do I hate
 them: enemies are they become unto me. Search
 me through, O God, and know my heart: probe
 me, and know my thoughts: And see if there be
 a way of perverseness in me, and lead me on the
 way of eternity.

PSALM CXL.

1 ¶ To the chief musician, a psalm of David.
 2 Deliver me, O Lord, from an evil man: from a
 3 man of violence: do thou keep me, (who think
 over evil resolves) from their heel, (who) every
 4 day are gathered together for war. They have
 sharpened their tongues like a serpent: the poison
 5 of the adder is under their lips. Selah. Preserve
 me, O Lord, from the hands of the wicked; from
 the man of violence do thou keep me, who think
 6 of overthrowing my steps. The proud have hidden
 a snare for me, and cords; they have spread
 a net by the side of (my) track; traps have they
 7 set for me. Selah. I have said unto the Lord,
 Thou art my God: give ear, O Lord, to the
 8 voice of my supplications. O thou Eternal Lord,
 the strength of my salvation, thou hast covered my
 9 head on the day of battle. Grant not, O Lord,
 the longings of the wicked; suffer not his wicked
 10 device to succeed: lest they exalt themselves.
 Selah. (As for) the heads of those that encompass
 me about, let the mischief of their own lips cover
 11 them. Let burning coals be cast upon them:
 let them be thrown into the fire; into deep pits,
 12 that they rise not up again. Let not the man
 of an (evil) tongue be established on the earth:
 may evil hunt down the violent man to his down-
 13 fall. I know that the Lord will procure right for
 14 the afflicted, (and) justice for the needy. Surely
 the righteous shall give thanks unto thy name:
 the upright shall dwell before thy presence.

PSALM CXLII.

1 ¶ A psalm of David. O Lord, I call thee, hasten
 2 unto me: give ear unto my voice, when I call
 3 unto thee. May my prayer be valued as incense
 before thee, the lifting up of my hands, as the
 4 evening offering. Set, O Lord, a watch upon
 my mouth: keep a guard at the door of my lips.
 5 Permit not my heart to incline after any evil
 thing, to praise deeds in wickedness with men
 that are doers of wrong: and let me not eat of
 6 their dainties. If the righteous strike me, it is
 a kindness; and if he reprove me, it is (as) oil
 poured on the head, my head shall not refuse it;
 for yet my prayer also (is offered) in their
 7 sufferings. Are their Judges fallen down through
 means of a rock: then will they listen to my
 8 words: for they are pleasant. As when one cutteth
 in and splitteth open the earth: so are our bones
 scattered for the mouth of the grave. For unto thee,
 O Eternal Lord, are my eyes directed; in thee do
 9 I trust: pour not out my life. Guard me from
 the power of the snare which they have laid for
 10 me, and the traps of the wrong-doers. Let the
 wicked fall into their own nets, altogether—while
 I pass safely by.

PSALM CXLIII.

1 ¶ A Maskil of David, when he was in the cave.
 2 A prayer. With my voice I cry unto the Lord:
 with my voice I make supplication unto the Lord.
 3 I pour out before him my grief: my distress I re-
 cite before him. When my spirit was overwhelmed
 within me—and thou knowest well my path—on the
 way whereon I desired to walk, they had secretly
 4 laid a snare for me. Look to the right, and be-
 hold, yea, there is no man that recognizeth me:

(every) refuge is lost to me; there is no one that
 careth for my soul. I cried unto thee, O Lord:
 I said, Thou art my refuge, my portion in the
 land of life. Listen unto my entreaty: for I am
 7 very miserable: deliver me from my pursuers: for
 they are too mighty for me. Bring forth out of
 8 prison my soul, that I may thank thy name: with
 me shall the righteous crown themselves, when
 thou wilt deal bountifully with me.

PSALM CXLIII.

1 ¶ A psalm of David. O Lord, hear my prayer, I
 give ear to my supplications: in thy faithfulness
 answer me, in thy righteousness. And enter thou
 2 into judgment with thy servant: for no living man
 can be regarded righteous before thee. For the
 3 enemy hath pursued my soul; he hath crushed to
 the ground my life: he hath made me dwell in
 darkness, as those that are dead eternally. And my
 4 spirit within me is overwhelmed: in my bosom is
 my heart astounded. I remember the days of olden
 5 times; I meditate on all thy dealings: on the work
 of thy hands do I reflect. I spread forth my hands
 6 unto thee: my soul (longeth) for thee, as a thirsty
 land. Selah. Hasten, answer me, O Lord, my
 7 spirit faileth: hide not thy face from me, that
 I may not become like those that go down into
 the pit. Cause me to hear in the morning thy
 8 kindness; for in thee do I trust; cause me to
 know the way whereon I should walk: for unto thee
 do I lift up my soul, Deliver me, O Lord, from
 9 my enemies: by thee do I seek shelter. Teach me
 10 to do thy will; for thou art my God: thy spirit is
 good; guide me on a level land. For thine sake, O
 11 Lord, revive me: in thy righteousness bring forth
 out of distress my soul. And in thy kindness
 12 destroy my enemies, and annihilate all the adver-
 saries of my soul; for I am thy rock.

PSALM CXLIV.

1 ¶ By David. Blessed be the Lord my Rock, who I
 exerciseth my hands for the battle, my fingers for
 the war: My kindness and my strong-hold; my
 2 high tower, and my deliverer; my shield, and he
 in whom I trust; who subdueth my people under
 me. Lord, what is man, that thou takest cogni-
 3 zance of him! the son of a mortal, that thou re-
 gardest him! Man is like the breath: his days are
 4 like a passing shadow. O Lord, bend thy heavens
 and come down: touch the mountains, that they
 may smoke. Cast forth lightning, and scatter them:
 5 send out thy arrows, and confound them. Stretch
 6 out thy hands from above; rid me, and deliver
 me out of great waters, from the hand of the chil-
 dren of the stranger. Whose mouth speaketh van-
 7 ity, and whose right hand is the right hand of
 falsehood. O God, a true song will I sing unto
 8 thee: upon the ten-stringed psalmy will I sing
 praises unto thee. (Thou art he) that giveth vic-
 9 tory unto kings: who riddeth David his servant
 from the evil-bringing sword. Rid me, and deliver
 10 me from the hand of the children of the stranger,
 whose mouth speaketh vanity, and whose right
 11 hand is the right hand of falsehood. So that
 12 thy sons may be like plants, grown up in their
 youth: our daughters, like corner-pillars, sculptured
 in the model of a palace. May our garners be
 13 full, furnishing all manner of store; our sheep
 bringing forth thousands and ten thousands in
 our open pastures. May our oxen be strong to
 14 labor: may there be no breach, nor migration,
 nor loud complaint in our streets. Happy the
 15 people, that fare thus: happy the people, whose
 God is the Lord.

PSALM CXLV.

1 ¶ A hymn of praise by David. I will extol thee, I
 my God, O King; and I will bless thy name for
 ever and ever. Every day will I bless thee, and
 2 I will praise thy name for ever and ever. Great is
 3 the Lord, and greatly praised, and his greatness
 is unsearchable. One generation shall praise
 4 thy works to the other, and thy mighty acts shall
 be declared. On the majestic glory of thy excel-
 5 lence, and on thy wondrous deeds will I meditate.
 And of the might of thy terrible acts shall men
 6 converse; and thy greatness will I relate. The
 7 memorial of thy abundant goodness shall they loudly
 proclaim, and they shall sing joyfully of thy right-
 8 eousness. Gracious and merciful is the Lord, long-
 9 suffering, and great in kindness. The Lord is good
 to all, and his mercies are over all his works.
 All thy works shall thank thee, O Lord; and thy
 10 pious servants shall bless thee. Of the glory of
 11 thy kingdom shall they converse, and of thy
 12 might shall they speak: To make known to the
 13 sons of men his mighty acts, and the glorious
 majesty of his kingdom. Thy kingdom is a king-
 14 dom of all eternities, and thy dominion (subsists)
 throughout all generations. The Lord loveth
 15 all who are falling, and raiseth up all those who
 are bowed down. The eyes of all wait hopefully

19 דברו ומסם ישב רוחו יתלדמם: מיד דברו ליעקב
 קחו ומשפטיו לישראל: לא ינשה כן לכלו ומשפטם כ
 בלידעום הללויה:

Psal. CXLVIII. קמח

הללויה. הללו אתיה מיהשמים הללו במרומים: א
 הללו כל מלאכי הללו כל צבאי: הללו שמי ב
 ויה הללו כל מוכבי אור: הללו שמי השמים ג
 והמים אשר מעל השמים: הללו אתיש יהוה כי ה
 היא צנה ובראו: נעמדם לעד לעולם קדשן ולא ו
 יעבור: הללו אתיה מיהארץ תינים ובלתיחיות: ז
 אש וברד שלג וקטור רוח קדיה עשה דברו: הדרים ח
 ובלבבות עין פרי ובלאונים: הנה ובלבבותיה ט
 רמש ועפר קנף: מלבראין ובללאמים שרים וכל י
 שפט ארץ: בהורים ונסיבות וקנים עסיעתים: יב
 והללו אתיש יהוה כישגב שמו לבדו רחוק על ארץ יג
 ושמים: גרם קרן לעמו תהלה לכלהסדיו לבני יד
 ישראל עם קרבו הללויה:

Psal. CXLIX. קמט

הללויה. שירו ליהוה שיר חדש תהלתו בקהל חסידים: א
 ישמח ישראל בעשיו בניצחון יצילו במלכם: הללו שמי ב
 במחול בתף וכנור וזמרה: כירוצה ויה בעמו ופאר ג
 עוים בישועה: יעלנו חסידים בקבוד ורננו על משכבותם: ד
 רוממות אל בגרום וחרב פיוות בדם: לעשות ו
 נקמה בעוים תוכחות בלאמים: לאסר מלכותם בנקום ז
 ונכבדוים בככלי כנול: לעשות בהם ו משפט כתוב ח
 הדר הוא לכלהסדיו הללויה:

Psal. CL. קנ

הללויה. הללאל בקדשו הללו ברקיע עזו: הללו א
 בגבורתו הללו כרב גדלו: הללו בתקע שופר ב
 הללו בגבל וכנור: הללו בתף ומחול הללו ז
 במנע וקנב: הללו בצלצלישמע הללו בצלצלי ח
 תרועה: כל הנשמה תהלל יה הללויה: יב

16 שברו ואתה יתהללם אתאלם בעתו: פותח את
 17 ידך ומשביע לכלית רצון: צדיק יהוה בכלדרכיו
 18 והסוד בכלמשו: קרוב יהוה לכל קראו לכל אשר
 19 יקראו באמת: רצוהו ונשה ואתישועתם ישמע
 כ וישעים: שומר יהוה אתכל אהבו ואת כלדשעים
 21 לשמור: תהלת יהוה ודבריו וקבך כלדשר שם
 קדשו לעולם ועד:

Psal. CXLVI. קמ

הללויה הללו נפשי אתיה: אתהלת יהוה בתו
 א אומה לאלתי בעוד: אתבטחו בנידיים בבן אדם ו
 3 שאין לו תשועה: תצא רוחו ישב לאדמתו ביום תהו
 4 אברו עשתתיו: אשרי שאל יעקב בעודו שברו על
 6 ויהוה אלתי: עשה ושמים ואתיה ואתכל
 7 אשרים השמר אמת לעולם: עשה משפטו לעשוקים
 8 נתן לחם לרעבים ויה מתיר אסורים: יהוה ופקח
 9 עורים יהוה וקף כפופים ויהוה אהב צדיקים: ויהוה שמר
 אתגרים ותום ואלמנה ועוד וקד רשעים ישות: ימלך
 ויהוה לעולם אתהך ציון לדר ודר הללויה:

Psal. CXLVII. קמו

הללויה. כישב ומרה אלהי פירוש נאנה תהלה: א
 2 בונה ירושלם ויהוה גודו ישראל ונס: הרופא לשבור
 3 לב ומחפש לעצבותם: מונה מספר לבוקים לכלם
 4 שמות יקרא: גדול אדונינו ורביבוח להבטלו אין מספר: ה
 5 מעיד עינים ויהוה משפיל רשעים עדיארץ: עט ליהוה ז
 6 בתורה ומרו לאלתנו בכנול: קמבקה שמים בעבים
 7 המכין לארץ מטר המצמת הרים הציר: נתן לבתמה
 9 לחמה לבני ערב אשר וקראו: לא נבוכרת הסים וקצין
 11 לאישוקי האיש ירצה: רוצה יהוה אתראו את
 12 המחלים לחסדו: שבת ירושלם אתיהוה הללו אתיה
 13 ציון: כרחוק בריתו שאגוד כרך גנוך בקרבך: השם י
 14 בגולך שלום הלב חטים ושבירך: השלח אמרתו ארץ
 15 עדמרה וקצין דברו: נתן שלג בצמר כפור באפר
 16 ופור: משלך קרבו כפתים לפני קרתו מי נעמר: ישלח
 18

upon thee, and thou givest them their food in
16 its due season. Thou openest thy hand, and satisfi-
17 fies the desire of every living thing. Righteous
is the Lord in all his ways, and beneficent in
18 all his works. The Lord is nigh unto all those
who call on him, to all who call on him in
19 truth. The desire of those who fear him will
be fulfil, and their cry will be heard, and save
20 them. The Lord preserveth all those who love
21 him; but all the wicked will be destroy. The
praise of the Lord shall my mouth speak; and let
all flesh bless his holy name for ever and ever.

PSALM CXLVI.

1 ¶ Hallelujah. Praise, O my soul, the Lord.
2 I will praise the Lord throughout my life: I will
sing praises unto my God while I have any being.
3 Put not your trust in princes, in the son of man,
4 in whom there is no salvation. When his spirit
goeth forth, he returneth to his (native) earth; on
5 that very day perish his thoughts. (But) happy
is he who hath the God of Jacob for his help,
6 whose hope is on the Lord his God: Who hath
made heaven, and earth, the sea, and all that is
7 therein: who keepeth truth for ever; Who executeth
justice for the oppressed: who giveth bread
to the hungry: the Lord looseth the prisoners;
8 The Lord causeth the blind to see; the Lord raiseth
up those who are bowed down; the Lord loveth
9 the righteous: The Lord guardeth the strangers;
the fatherless and widow he helpeth up; but
10 the way of the wicked he maketh crooked. The
Lord will reign for ever, even thy God, O Zion,
unto all generations. Hallelujah.

PSALM CXLVII.

1 ¶ Hallelujah; for it is good to sing praises unto
our God; for it is comely: (him) becometh praise.
2 The Lord buildeth up Jerusalem: the outcasts of
3 Israel will he gather together; He that healeth
the broken-hearted, and bindeth up their hurts;
4 Who counteth the number of the stars; who calleth
5 them all by their names. Great is our Lord, and
abundant in power; his understanding is immeas-
6 urable. The Lord helpeth up the meek; he bring-
7 eth down the wicked to the ground. Lift up a
song unto the Lord with thanksgiving; sing
8 praises unto our God with the harp: Who covereth
the heaven with clouds, who prepareth rain
for the earth, who causeth grass to grow upon
9 the mountains: Who giveth to the beasts its
10 food, to the young ravens which cry. Not in the
strength of the horse hath he delight; nor in the
11 (swiftness of the) legs of man taketh he pleas-
12 ure. The Lord taketh pleasure in those that fear
13 him, that wait for his kindness. Glorify, O Jeru-
14 salem, the Lord; praise thy God, O Zion. For he
hath strengthened the bars of thy gates; he hath
blessed thy children in the midst of thee. He
who bestoweth peace in thy borders, who satisfieth
15 thee with the best of wheat; He who sendeth
forth his decree unto the earth; how swiftly
16 speedeth his word along! He who dispenseth snow
like wool; who streweth about the hoarfrost like

ashes: He who casteth down his ice like pieces: 17
before his cold who can stand? He sendeth out 18
his word, and melteth them; he causeth his wind 19
to blow, and waters run along. He declareth his 20
word unto Jacob, his statutes and his ordinances 21
unto Israel. He hath not done so unto any nation; 22
and (his) ordinances—these they know not. Halle-
lujah.

PSALM CXLVIII.

¶ Hallelujah. Praise ye the Lord from the 1
heavens; praise him in the heights. Praise ye him, 2
all his angels; praise ye him, all his hosts.
Praise ye him, sun and moon; praise him, all ye 3
stars of light. Praise him, ye heavens of heavens, 4
and ye waters that are above the heavens. Let 5
them praise the name of the Lord; for he com-
manded and they were created. And he established 6
them for ever and to eternity; he gave a decree
which none shall transgress. Praise the Lord from 7
the earth, ye sea-monsters, and all deeps; Fire, 8
and hail; snow, and vapor; thou storm-wind that
fulfillest his word; Ye mountains, and all hills; 9
fruitful trees, and all cedars; Ye beasts, and all 10
cattle; creeping things, and winged birds; Ye 11
kings of the earth, and all nations; ye princes, and
all judges of the earth: Young men and also vir- 12
gins; old men, together with boys;— Let them 13
praise the name of the Lord; for his name alone
is exalted; his majesty is above earth and heaven.
He also exalteth the horn of his people, a praise 14
unto all his pious servants, (even) unto the chil-
dren of Israel, a people near unto him. Hallelujah.

PSALM CXLIX.

¶ Hallelujah. Sing unto the Lord a new song, his 1
praise in the congregation of the pious. Let Israel 2
rejoice in his Maker; let the children of Zion exult
in their King. Let them praise his name in the 3
dance; with the timbrel and harp let them sing
praises unto him. For the Lord taketh pleasure 4
in his people; he will adorn the meek with salva-
tion. Let the pious be joyful in glory; let them 5
sing aloud upon their couches. The exalted praises 6
of God are in their mouth, and a two-edged sword
is in their hand. To execute vengeance on the 7
nations, and chastisements on the people: To bind
their kings with chains, and their nobles with fet- 8
ters of iron; To execute upon them the judgment 9
(which is) written: this is an honor for all his
pious servants. Hallelujah.

PSALM CL.

¶ Hallelujah. Praise ye God in his sanctuary: 1
praise him in the expansion of his power. Praise 2
him for his acts of might; praise him according to
the abundance of his greatness. Praise him with 3
the blowing of the cornet; praise him with the
psaltery and harp. Praise him with the timbrel 4
and dance; praise him with stringed instruments
and pipe. Praise him upon the clear-ringing 5
cymbals; praise him upon the high-sounding cym-
bals. Let every thing that hath breath praise 6
the Lord. Hallelujah.

ספר משלי

PROVERBS.

CAPUT I. A.

א משל שלמה בן דוד מלך ישראל: לעת החקמה
 ב ומוסר להבין אמר בניה: לעת מוסר השכל צדק
 ג ומשפט ומישרים: לתת לפתאים ערמה לנער בעת
 ד והמומה: ישמע חכם ויוסף לקח ויבון תחבולות יקנה:
 ה להבין משל ומליצה דבר חכמים וחיילים: ראת יהוה
 ו ראשית דעת חכמה ומוסר אוילים כוון: שמע בני
 ז מוסר אבך ולא חטט תורת אבך: כי לא תת חן חם
 ח לראשך ונענכים לגרמתך: בני אסיתוהו חטאים אל
 ט תבא: אסיתוהו לכה אתו נארכה לךם נעפנה לנכי
 י חכם: ובלעם כשאלו חים וחממים כיוודי בור: כל
 יא הן יקר נמצא ומלא בתני שלל: ונרדף תפול בחובט
 יב כים אחר ונהה לבלעו: בני אלתלך בדרך אתם מעע
 יג רנלך משהתם: כי רגלים לרע ורצו ורחרו לשפך
 יד חם: כיהתם מודה הרשת בעיני כלבעל כנף: ורם
 טו לךחם יארכו יצפנו לנפשחם: כן ארחות כלבעע
 טז כבעע אתנפש בעליו יקה: חכמות בתני תנה כרחבות
 טז תתן קולת: כראש המות חכרא כפתתו שערים בעיר
 יז אמריה תאמר: ערמתי ו פתים תאבתו פתי ובלים
 יח לצון חמנו להם וכסילים ישאדעת: תשובו לחוכמתי
 יט הנה אביעה לכם רחמי אודיעה דברי חכם: ען
 כה קראתי ותמאני נטתי די ואין מקשיב: וחפרני כלעצתי
 כא ותכחתי לא אבותם: נסאני באודכם אשתק אלעג
 כב כבא פחדכם: כבא כשאוהו פחדכם ואדכם כסופה
 כג יאתה כבא עלים צרה וצוקה: או יקראני ולא אענה
 כד ושחרני ולא ימצאני: פחת כרשנאו דעת וראת יהוה
 כה לא כחרו: לאראבו לעצתי נאצו כלתוכחתי: וראכלו
 כז מסרי דרכם וממנענותיהם ישבעו: כי משוכת פתים
 כח תהרגם ושללת כסילים תאבדם: ושמע לי ישכרכם
 כט ושאנו מפתח דעה:

CAP. II. B.

א בני אסרתקח אמר ומצותי חצון אתך: להקשיב
 ב להקמה אנוד משה לבקך לחכמה: כי אם לביעה תקרא
 ג לחכמה תתן קולך: אסיתקשונה ככפך וכממנע
 ד תחפשה: או תבין ראת ונה ועת אלוים תמצא:
 ה כיהיה יתן חכמה מפני דעת ותבונה: וצפן ללשחים
 ו תישנה מנן ללכלי חם: לעצר ארחות משפט ודרך
 ז חסדו ישמר: או תבין צדק ומשפט ומישרים כל
 ח מעגלשוב: כרתבוא חכמה בלבך ודעת לנפשך ונעם
 ט ממנה תשמר עלך חכמה תנצרכה: להצילך מדרך
 י רע מאיש מדרך תחפכות: חמובים ארחות ישר ללכת

ב דרכיחשך: השמחום לעשות רע יגילו בתחפכות
 ג רע: אשר ארחותם עקשים ונלוים כמעגלותם: כי
 ד להצילך מאשה ונה מנורה אמריה החלקה: העובת
 ה אלוף נעורה ואתפריח אלתה שקחה: כי שחה אל
 ו מנת ביתה ואלרפאים מעגלתי: כלבאיה לא ישובו
 ז ולא ישיבו ארחות חיים: לעזן תלך בדרך טובים כ
 ח וארחות צדיקים תשמר: כי ישרים ישבת ארץ
 ט וחמילים יתרו כה: ורשעים מארץ קרתו וכגידום
 יקשו מפניה:

CAP. III. J.

א בני תורת אלתשכח ומצותי יזר לבך: כי ארץ ימים
 ב ושנות חים ושלום יוספו לך: חסד ואמת אלעובד
 ג קשרם עלגיריותך כתבם עללוח לבך: ומצאחן
 ד ועכל טוב בעיני אלוים ואדם: כסח אלתתה בכל
 ה לבך ואלביעתך אלתשען: בגלדרבך דענו ונוא
 ו ישר ארחותך: אלתתו חכם בעינך ורא אתיה
 ז וסור מרע: רפאות חתו לשפך ושקני לעצמתך: כבד
 ח אתיה מהנך ומראשית כלתבואתך: ומלא אבך
 ט שובע ותירוש וקבד ופרצו: מוסר יהוה בני אלתמאס
 י ואלתקח בתוכחתו: כי את אשראבד דעת וימת
 יא וכבא אתיבן ודעה: אשר אדם מצא חכמה ואדם
 יב יפיק תבונה: כי טוב שחרה מסחרכסף ומחרוז
 יג תבואתה: יקרה הוא מפנים וכלתפסד לא ישורבה:
 יד ארץ ימים כימינה כשמאולה עשר וכבוד: דרכיה
 טו דרכינעם ובלתיבותיה שלום: עידענם היא למחוקים
 טז כה ותמכיה מאשר: דעה בחכמה יסר ארץ כוון
 ז שמים כחכמה: ברעתו תדומות נקחו ושחקים ורפד
 ח טל: בני אלעו מעינך נצר חושיה ומומה: ודתי
 ט חיים לנפשך חן לגריותך: או תלך לבטח דרך
 י ונודך לא תוהו: אסיתשכב לא תפחד ושכבה וצרכה
 יא שתוך: אלתודא מפתח פתאם ומשאת רשעים כי
 יב תבא: כרועה יתני ככסלך ושמר רגלך מלגה: אל
 יג תמנע טוב מפעליו כהות לאל יהיה לעשות: אלתאמר
 יד לרעיהו לך טוב ויחר אמן ויש אקד: אלתתוש עלי
 טו רעה רעה והוא יושב לבטח אקד: אלתשוב עסאדם ל
 ו חים אסילא נמלך רעה: אלתתקד באיש חכם ואל
 ז תבהר בגלדרבך: כי תועבת דעה נלו ואתלשרים
 ח סדו: מארת דעה בבית רשע ונה צדיקים וברך:
 ט אסיללצים הוא ילץ וצללים יחדון: כבוד חכמים
 י יתלו וכסילים מרים קלון:

THE BOOK OF PROVERBS

CHAPTER I.

1 ¶ The proverbs of Solomon the son of David, the
2 king of Israel: To know wisdom and instruc-
3 tion; to comprehend the sayings of understanding;
4 To accept the instruction of intelligence, righteous-
5 ness, and justice, and equity: To give to the simple
6 prudence, to the youth knowledge and discretion.
7 The wise will hear and will increase (his) in-
8 formation; and the man of understanding will
9 obtain wise counsels: To understand a proverb,
10 and a sage sentence; the words of the wise, and
11 their riddles. The fear of the Lord is the begin-
12 ning of knowledge: wisdom and instruction fools
13 (alone) despise. ¶ Hear, my son, the instruction
14 of thy father, and cast not off the teaching of
15 thy mother: For a wreath of grace are they unto
16 thy head, and chains for thy throat. My son, if
17 sinners wish to entice thee, consent thou not.
18 If they should say, Come with us, let us lie in
19 wait for blood, let us watch in concealment for
20 the uselessly innocent; We will swallow them
21 up like the grave alive; and the men of integrity,
22 as those that go down into the -it: We shall
23 find all (kinds of) precious wealth, we will fill
24 our houses with booty; Thy lot must thou cast
25 in our midst; one purse shall be for us all: My
26 son, walk not thou on the way with them; with-
27 hold thy foot from their path; For their feet
28 run after evil, and they make haste to shed blood.
29 For uselessly is the net spread out before the eyes
30 of every winged bird: While they lie in wait
31 for their (own) blood: they watch in concealment
32 for their (own) lives. So are the paths of every
33 one that is greedy after (unlawful) gain; it taketh
34 away the life of those that own it. Wisdom
35 crieth loudly without; in the public places she
36 uttereth her voice; At the corner of noisy streets
37 she calleth, at the entrances of gates; in the city
38 she sayeth her speeches: How long, ye simple
39 ones, will ye love simplicity? and the scorers
40 take their delight in scorning, and fools hate
41 knowledge? Turn back to my admonition; behold,
42 I will pour out my spirit unto you. I will make
43 known my words unto you. Whereas I called,
44 and ye refused; I stretched out my hand and no
45 man was attentive: And ye have set at naught
46 my counsel, and would not accept my admonition:
47 (Therefore) I also will truly laugh at your calami-
48 ty: I will deride (you) when your terror cometh;
49 When your terror cometh like the tempest-cloud,
50 and your calamity hasteneth like a whirlwind;
51 when there come upon you distress and affliction,
52 Then will they call me, but I will not answer;
53 they will seek me earnestly, but they shall not
54 find me: For the reason that they hated knowl-
55 edge, and the fear of the Lord they did not choose;
56 (That) they would not attend to my counsel; (that)
57 they rejected all my admonition. Therefore shall
58 they eat of the fruit of their own way, and
59 from their own counsels shall they be satisfied.
60 For the defection of the simple will slay them,
61 and the prosperity of fools will cause them to be
62 lost. But he that hearkeneth unto me shall
63 dwell safely, and shall be at rest from the dread
64 of evil.

CHAPTER II.

1 ¶ My son, if thou wouldst but accept my words,
2 and treasure up my commandments with thee;
3 To let thy ear listen unto wisdom: (if) thou
4 wouldst incline thy heart to understanding. For
5 if thou wilt call after intelligence; if after under-
6 standing thou wilt lift up thy voice; If thou
7 wilt seek her as silver, and search for her as for
8 hidden treasures: Then wilt thou understand the
9 fear of the Lord, and the knowledge of God
10 will thou find. For the Lord giveth wisdom: out
11 of his mouth (come) knowledge and understanding.
12 He treasureth up sound wisdom for the righteous,
13 as a shield to those that walk in integrity: That
14 men may keep the paths of justice; and the way
15 of his pious servants doth he guard. Then wilt
16 thou understand righteousness, and justice, and
17 equity: yea, every track of goodness. For wisdom
18 will enter thy heart, and knowledge will be pleas-

ant unto thy soul; Discretion will watch over
1 thee, understanding will keep thee; To deliver
2 thee from the ways of the bad, from the man that
3 speaketh perverse things; (From those) who leave
4 the paths of uprightness, to walk in the ways
5 of darkness: Who rejoice to do evil, who are de-
6 lighted in the perverseness of the bad: Who as re-
7 gardeth thy paths are crooked, and forward in
8 their tracks. To deliver thee from the adulteress,
9 from the alien woman that useth flattering speeches;
10 That forsaketh the friend of her youth, and for-
11 getteth the covenant of her God. For she sinketh
12 unto death—her house, and unto the departed (lead)
13 her tracks. All that come unto her return not
14 again, and they will not reach the paths of life.
15 In order that thou mayest walk in the way of good
16 men, and observe the paths of the righteous. For
17 the upright will dwell on the earth, and the per-
18 fect will be left remaining in it. But the wicked
19 will be cut off from the earth, and the treacherous
20 shall be plucked up therefrom.

CHAPTER III.

¶ My son, forget not my teaching, and let thy
1 heart keep my commandments; For length of days,
2 and years of life, and peace, will they increase
3 unto thee. Let kindness and truth not forsake thee;
4 bind them about thy throat; write them upon
5 the table of thy heart: So shalt thou find grace
6 and good favor in the eyes of God and man. Trust
7 in the Lord with all thy heart; and upon thy own
8 understanding do not rely. In all thy ways ac-
9 knowledge him, and he will make level thy paths.
10 Be not wise in thy own eyes: fear the Lord, and
11 depart from evil. It will be healing to thy body,
12 and marrow to thy bones. Honor the Lord with thy
13 wealth; and with the first-fruits of all thy products:
14 So shall thy storehouses be filled with plenty, and
15 with new wine shall thy presses overflow. The cor-
16 rection of the Lord, my son, do not despise; and
17 feel no loathing for his admonition: Because
18 whomever the Lord loveth he admonisheth: and as
19 a father who delighteth in (his) son. Happy the
20 man that hath found wisdom, and the man that
21 acquireth understanding. For the obtaining of her
22 is better than the obtaining of silver, and better
23 than fine gold is her product. She is more precious
24 than pearls; and all the things thou valuest are
25 not equal unto her. Length of days is in her right
26 hand; in her left are riches and honor. Her ways
27 are ways of pleasantness, and all her paths are
28 peace. A tree of life is she to those that lay hold
29 on her; and every one that firmly graspeth her
30 will be made happy. ¶ The Lord hath through
31 wisdom founded the earth: he hath established the
32 heavens through understanding. By his knowledge
33 were the depths split open, and the skies drop
34 down the dew. My son, let them not be removed
35 from thy eyes; keep (before thee) sound wisdom
36 and discretion: And they will be life unto thy
37 soul, and grace to thy throat. Then wilt thou walk
38 in safety on thy way, and thy foot will not strike
39 (against au-ht): When thou layest thyself down,
40 thou shalt feel no dread; and as thou liest down,
41 thy sleep shall be pleasant. Thou needest not to be
42 afraid of sudden dread, neither of the (unlooked-
43 fo-) tempest over the wicked, when it cometh. For
44 the Lord will be thy confidence, and he will guard
45 thy foot from being caught. Withhold not a benefit
46 from him who is deserving it, when it is in the
47 power of thy hand to do it. Say not unto thy
48 neighbor, Go, and return, and to-morrow will I
49 give: when thou hast it by thee. Contrive not
50 against thy neighbor any evil, when he dwelleth
51 in safety with thee. Quarrel not with any man
52 without cause, if he have done thee no harm.
53 Envy not the man of violence, and choose none of
54 his ways. For the forward is an abomination to the
55 Lord; but with the upright is his good-will. The
56 curse of the Lord is in the house of the wicked;
57 but the habitation of the righteous will he bless.
58 If (it concern) the scornful he will himself render
59 them a scorn: but unto the lowly doth he give
60 grace. The wise shall inherit glory; but fools
61 shall obtain disgrace as their portion.

4 כי באת בכף-רעך לך החרפם ורחב רעך: אלתתן
 5 שנה לעיניך וחטימה לעפעפך: הוצל בציב מיד וכפצור
 6 מיד וקוש: לך אל-נמלה יצול ראה רדקה חכם: 7
 8 אשר אדלגה קצין שטר ומשל: תבין בקצין להמה אגרה
 9 בקציר מאבקה: שרמתי יצול שרשב מתי הקום
 10 משתה: מעט שנות מעט תמטת מעט חכם ידים
 11 לשבב: ובאבמהלך אדשה ומתסרף באיש מן: אדם
 12 בלעיל איש אך הולד עקשות פה: קורץ בעינו מולל
 13 ברנלו מרה באבבעתיו: תהפכות ובלט חרש רע
 14 בקלעת מהלים ישלח: עלבן פתאם וכוא אדו פתע
 15 ישבר ואן מרפא: ששדנה שגא יהוה ושבע תועבות
 16 נפשו: עינים רמות לשון שקר וידים שפכות דם-נקי:
 17 לב חרש מחשבות און רגלים ממרחות לרוח לרעה:
 18 יפח קובים עד שקר ומשלח מדנים בין אחים:
 19 נצר בני מצות אבדו ואלתמש תורת אמה: קשרם
 20 עללבק תמיד עגום על-ערתה: בהתלכדה ותנחה
 21 אמה בשבכה תשמר עקד תהקות היא תשקה: כי
 22 עד תחזה ותורה אור ודרך חיים תהכות מסר: לשמרה
 23 מאשת רע מחללת לשון נכרה: אל-תחמר יפה בלבקה
 24 ואלתתקנה בעפעפה: כי בעדאשה וזנה עד-כבר
 25 להם ואשת איש נפש יקרה תחד: החמה איש אש
 26 בחיכו ובקדיו לא תשנפנה: אסתלך איש על-הנהלים
 27 ורגליו לא תמונה: מן הבא אל-אשת רעהו לא יקרה
 28 בלדגנע בה: לא יכבוו לנגב כי ינטב למלא נפשו ל
 29 כי ירעב: ונמצא ישלם שבעתים את-כל-הון ביתו והו:
 30 נאף אשה חסרלב משחית נפשו היא יצעה: ינע
 31 וקלון ימצא וחרפתו לא תמחה: בריקאה המת-גבר
 32 ולא תמול ביום נקם: לא יראא פני בלכפר ולא-יאבה לה
 33 כי תרכדה-שחר:

CAP. VII. 1

א בני שמר אמרי ומצותי תצפן אהך: שמר מצותי וזה
 2 ותירתי באישון עיניך: קשרם על-אצבעתך כהבם על-
 3 לחן לבך: אמר להבמה ארת את-אומדע לבניה תכרא:
 4 לשמרך מאשה וזה מנכרה אמרה תדליקה: כי
 5 בחלון ביתי בעד אשנבי נשקפתי: וראא בפתאים אביה
 6 בבנים נער חסר-לב: עבר בשוק אצל פנה ודרך ביתה
 7 יצעד: בנשוד-בערביום באישון לילה ואפלה: וזה
 8 אשה לקראתו שית וזנה ונצרת לב: המיה היא וסכרת
 9 בביתה לא-ישכנו תגליה: פעם בחיץ פנים ברהבת
 10 ואצל בלפנה תארב: תהנקו בו ונשקה לו תעה
 11 פניה ותאמר לו: ובתי שלמים עלי-היום שלמתי נרה:
 12 על-כן יצאתי לקראתך לשטר פניך ואמצאה: מרבדים
 13 רבתי ערשי חסכות אשון מרדום: נפתי משכבי מר
 14 אהלים וקומון: לכה נרתה ידים עד-הבקר תתעלסה
 15 באהבים: כי אין האיש בביתו יולד בדרך מרוק:
 16 צרור הכסף לקח בידו ליום תבסא וכא ביתו: המתי
 17 כרב לקחה בתלק שפתה סרית: הולך אדוה פתאם
 18 כשור אל-טבח ויא וכלקם אל-מסר איל: עד פלח

CAP. IV. 7

א שמשו בגים מיסר אב וקשיובו לדעת בינה: כי לקח
 2 טוב עתתי לבם תורתי אל-תעזבו: קרבן היתני לאבי
 3 כך וזויד לפני אמי: וזני נאמר לו: תמדד-דברי לבך
 4 שמר מצותי וזה: קנה תבמה קנה בינה אל-תשכח
 5 ואל-תט מאמר-פי: אל-תעובה ותשמך אדבה
 6 ותצדק: ראשית תבמה קנה תבמה ובכל-קונגך קנה
 7 בינה: סלסלה ותרומוך תבדקך כי תבקהה: תתן
 8 לראשך ליתתון עשרת תפארת תמנך: שמע בני וכן
 9 אמרי ורבו לך שנות חיים: בדרך תבמה ורתך
 10 תדרכתך במנגל-ישר: בלבתך לא-יצר צעה ואם
 11 תרוץ לא תכשלו: תחנן כמסר אל-תחף נצרה ביהוי
 12 תוה: בארה רשעים אל-תבא ואל-תאשר בדרך רעים:
 13 פרעו אל-תעברו שטה מעליו ועבר: כי לא ישנו
 14 אסלא רעו ונגולה שתגם אסלא יקשלו: כי לחמו
 15 להם רשע וזן חסמים ישוה: וארח צדיקים כאור נה
 16 הולך ואור עדיקון חיים: דרך רשעים באפלה לא ידעו
 17 במה יקשלו: בני לדברי תקשיבה לאמרי תראונך:
 18 אל-תליו מעיניך שמשו בתוד לבבך: בירינים הם
 19 למצותם ולכל-בשר מרפא: מבל-משמר יצור לבך
 20 כי ממנו תוצאות חיים: הסר ממו עקשות פה וקנות
 21 שפתים תרתק ממוך: עיניך לנכח וביטו ועפעפך ישרו
 22 ונגדך: פלם מעגל רגלך וכל-דרכך יבנו: אל-תטמן
 23 ושמאל הסר תולק מרע:

CAP. V 7

א בני להבמתי תקשיבה לתבונתי ה-אונך: לשמר
 2 מומות ודעת שפתך יצורו: כי נפת תטפנה שפתי
 3 וזה וחלק משמן חכה: ואחרתה מרה בלענה חדה
 4 כהקב פיות: רגליה ורדות מות שאול צערה ותמכו:
 5 ארח היום כהתפלם נעו מעלתיה לא תרע:
 6 ועתה בגים שמשל ואל-תטרורו באמרי-פי: תרתק
 7 מעליה דרךך ואל-תקרב אל-פתח ביתה: פרתתו
 8 לאתרים הודך ושלחך לאכורי: פורשבעו ורם כהך
 9 וצבך בבית נכרי: ונחמת באחרתך בכלות בשרך
 10 ושארך: ואמרת אד שגאתי מיסר ותופרת נאץ לבי:
 11 ואל-שמעתי בקול מוה ולמלמי לא-הטתי אוני:
 12 במעט היתני בכל-רע בתוך קהל ועדה: שתהרמים
 13 מבורך ויזולים מתוך בארך: ופצו מעינתך וצרה
 14 ברהבות פלגרים: הוילך לבדה ואן לזרים אהך:
 15 תרימקוהך בדרך ושפח מאשת נעורך: אלת אהבים
 16 ועתיתן דדיה ורדך בקלעת באהבה תשנה תמיד:
 17 ולמה תשנה בני בורה ותחבק חן נכרה: כי נכח
 18 יני וזה דרכ-ראש וכל-מעלתיו מפלם: שונתיו
 19 ילדנו את-הרשע ובחבלו חסאתו תמך: הוא גמרת
 20 באן מיסר וברב אלתו ישנה:

CAP. VI. 1

א בני אס-ערכת לרעה תקעת לך כבוד: נוקשת באמרי
 2 פך ללכת באמרי-פיך: עשור-זאת אפוא וכו' והוצל

CHAPTER IV.

1 ¶ Hear, ye children, the correction of a father,
 2 and attend to know understanding. For good in-
 formation do I give you: my teaching must ye not
 3 forsake. For I was a son unto my father, a
 tender and an only child before my mother.
 4 And he instructed me, and said unto me, Let thy
 heart grasp firmly my words: observe my command-
 5 ments and live. Acquire wisdom, acquire under-
 standing: forget not, and depart not from the say-
 6 ings of my mouth. Forsake her not, and she
 will watch over thee: love her, and she will keep
 7 thee. The beginning of wisdom is Acquire wis-
 dom: and with all thy acquisition acquire under-
 8 standing. Hold her in high esteem, and she will
 exalt thee: she will bring thee to honor, and
 9 thou embracest her. She will give to thy head a
 wreath of grace: a crown of ornament will she
 10 deliver to thee. Hear, O my son, and accept
 my sayings: and they will increase unto thee the
 11 years of life. In the way of wisdom have I
 instructed thee: I have led thee in the tracks
 12 of uprightness. When thou walkest, thy step
 shall not be narrowed; and when thou runnest,
 13 thou shalt not stumble. Lay fast hold of correc-
 tion: let her not go: keep her; for she is thy life.
 14 Enter not into the path of the wicked, and step
 not on the way of the mad. Avoid it, pass not
 15 through by it, turn off from it, and pass away.
 16 For they sleep not, except they have done evil;
 and their sleep is robbed away, unless they cause
 17 some to stumble. For they eat the bread of
 wickedness: and the wine of violence do they
 18 drink. But the path of the righteous is as the
 early morning light, that shineth more and more
 19 brightly until the height of noonday. The way
 of the wicked is like darkness, they know not
 20 against what they stumble. ¶ My son, attend to
 my words, unto my sayings incline thy ear.
 21 Let them not slip away from thy eyes: guard
 22 them in the midst of thy heart. For they are life
 unto every one of those that find them, and to
 23 all his body a healing. Above all that is to be
 guarded, keep thy heart; for out of it are the
 24 issues of life. Remove from thee frowardness of
 mouth: and perverseness of lips put far
 25 from thee. Let thy eyes look right forward, and
 let thy eyelids see straight out before thee.
 26 Balance well the track of thy foot, and let all
 27 thy ways be firmly right. Turn not to the right
 hand nor to the left: remove thy foot from evil.

CHAPTER V.

1 ¶ My son, attend unto my wisdom: to my under-
 standing incline thy ear. That thou mayest
 2 observe discretion, and that thy lips may keep
 3 knowledge. For as of fine honey drop the lips
 of an adulterous woman, and smoother than oil is
 4 her palate: But her end is bitter as wormwood,
 5 it is sharp as a two-edged sword. Her feet go
 down to death, her steps take firm hold on the
 6 nether world: so that she cannot balance the
 path of life: her tracks are unsteady, and she
 7 knoweth it not. ¶ And now, O ye children, hearken
 unto me, and depart not from the sayings of my
 8 mouth. Remove far from her thy way, and come
 9 not nigh to the door of her house: That thou
 mayest not give up unto others thy vigor, and
 10 thy years unto the cruel; That strangers may
 not satisfy themselves with thy strength, and with
 11 thy exertions, in the house of an alien: While thou
 moanest to thy end, when thy flesh and thy body
 12 are coming to their end. And thou sayest, How
 have I hated correction, and how hath my heart
 13 rejected reproof: While I hearkened not to the
 voice of my instructors, and to my teachers I in-
 14 clined not my ear: But little more was want-
 ing, and I had been in all (kinds of) unhappiness
 in the midst of the congregation and assembly.
 15 Bring water out of thy own cistern, and running
 16 waters out of thy own well. Sit not by the
 overflow abroad: and in the open streets will be
 17 thy rivulets of water: They will be thy own
 18 only, and not those of strangers with thee. Thy
 foundation will be blessed: and rejoice with the
 19 wife of thy youth.— The lovely gazelle and the
 graceful chamois: let her bosom satisfy thee
 20 abundantly at all times: with her love be thou rav-
 ished continually. ¶ Why wilt thou my son, be
 ravished with an adulteress, and embrace the bosom
 of an alien woman? For before the eyes of the
 Lord are the ways of man, and all his tracks doth
 22 he weigh in the balance. His own iniquities will
 truly catch the wicked, and with the cords of his
 23 sin will he be held firmly. He will indeed die
 for want of correction; and through the abundance
 of his folly will he be brought into error.

CHAPTER VI.

1 My son, if thou hast become surety for thy
 friend, if thou hast struck thy hand for a stranger:
 2 If thou art ensnared through the words of thy
 mouth, if thou art caught through the words of
 3 thy mouth: (Then) do this by all means, my
 son, and deliver thyself, because thou art come into

the power of thy friend, Go hasten to him, and
 urge thy friend. Grant not any sleep to thy
 4 eyes, nor slumber to thy eyelids. Deliver thyself
 5 as a roebuck from the hand (of the hunter), and
 as a bird from the hand of the fowler. ¶ Go to
 6 the ant, thou sluggard: look on her ways, and
 become wise. She, that hath no prince, officer, or
 7 ruler. Provideth in the summer her provision, gath-
 ereth in harvest-time her food. How long, O
 8 sluggard, wilt thou lie down? when wilt thou arise
 out of thy sleep? ¶ "A little (more) sleep, a little
 9 as a slumber, little folding of the hands in lying
 down." But then shall the poverty come like an in-
 10 vader, and thy want as a man armed with a shield.
 A Godless person is a man of injustice, who walk-
 11 eth with a distorted mouth. He blinketh with his
 12 eyes, he scrapeth with his feet, he pointeth with
 his fingers: Perverseness is in his heart, he con-
 13 triveth evil at all times: he scattereth abroad
 discord. Therefore shall suddenly come his calam-
 14 ity: unawares shall he be broken with a remedy.
 Six things there are which the Lord hateth: and
 15 seven are an abomination unto his spirit: Haughty
 16 eyes, a tongue of falsehood, and hands that shed
 innocent blood, A heart that contriveth plans of
 17 injustice, feet that hasten to run after evil, A
 false witness that eagerly uttereth lies, and him
 that scattereth abroad discord among brethren.
 ¶ Keep, O my son, the commandment of thy father,
 and retain the teaching of thy mother: For when
 20 thou upon thy heart continually, tie them about
 thy throat. When thou walkest, it shall lead
 21 thee; when thou liest down, it shall watch over
 thee; and when thou art awake, it shall converse
 22 with thee. For the commandment is a lamp, and
 the law is light: and the way of life are the ad-
 23 monitions of correction: To guard thee against a
 24 bad woman, from the flattery of an alien tongue.
 ¶ Cover not her beauty in thy heart, and let her
 25 not conquer thee with her eyelids. For by means
 of a harlot (one is brought down) to the last loaf
 26 of bread: and an adulterous woman will even hunt for
 the precious life. Can a man gather up fire in
 27 his lap, and shall his clothes not be burnt? Can
 28 walk along upon hot coals, and shall his feet not
 be burnt? So it is with him that goeth in to his
 29 neighbors' wife: no one that toucheth her shall
 remain unpunished. Moreover, despise not the thief,
 30 if he steal, to gratify his craving when he is
 hungry: And if he be found, he must pay seven-
 31 fold: all the wealth of his house must he give.
 But whose committeth adultery with a woman
 32 lacketh sense: he that is the destroyer of his soul,
 will alone do this. Plague and disgrace will
 33 he meet with; and his reproach will not be blotted
 out. For jealous is the turn of a husband, and he
 34 will not spare on the day of vengeance. He will
 35 not regard the appearance of any ransom: and he
 will not be content, though thou give ever so many
 bribes.

CHAPTER VII.

¶ My son, observe my sayings, and my command-
 1 ments must thou treasure up with thee. Observe 2
 my commandments, and live; and my teaching as
 the apple of thy eyes. Bind them around thy 3
 fingers, write them upon the table of thy heart.
 Sav unto wisdom, Thou art my sister; and call 4
 understanding thy kinswoman: That they may keep 5
 thee from an adulterous woman, from an alien that
 useth flattering speeches. For through the window 6
 of my house, through my lattice did I (once) look
 out. And I beheld among the simple ones, I dis- 7
 cerned among the youths, a lad void of sense:
 He was passing through the market-place near 8
 her corner; and he stepped along on the way to
 her house. In the twilight, in the evening of the 9
 day, in the depth of the night, and when an was
 10 dark, and behold, a woman came to meet him
 with the attire of a harlot, and obdurate of heart.
 (She is noisy and ungovernable; in her house 11
 her feet never rest; At one time she is in the 12
 street, at another in the open places, and near
 every corner doth she lurk.) And she caught hold 13
 of him, and kissed him, and with an impudent face
 she said to him, "I had bound myself to bring
 14 peace-offerings: I have paid my vows:
 Therefore am I come forth to meet thee, to seek 15
 thy presence diligently, and I have found thee.
 With tapestry coverings have I decked my bed, 16
 with embroidered coverlets of the fine linen of
 Egypt, I have sprinkled my couch with myrrh, 17
 aloes, and cinnamon. Come, let us indulge in 18
 love until the morning: let us delight ourselves
 with dalliance. For the man in his house, 19
 he is gone on a journey, a great way off: The 20
 bag of money hath he taken with him, by the day
 of the new-moon festival only will he come home."
 She seduced him by the abundance of her reasoning: 21
 by the flattery of her lips she misguideth him. He 22
 followed after her suddenly, as an ox goeth to
 the slaughter, and as in fetters to his correction,
 23 the fool: Till an arrow cleaveth through his liver 23

המכה פתחת וכליך ידענה: וישבה לפתח ביתה גל-
 ככא קרמי קרת: לקרא לעבדו הרך המשיים
 אריותם: מרפתי וסר הנה תסר-לב ואמרה לו: מים-
 גמבים ימתקו וקלם סתרים ינעם: ולא ידע קירפאים
 שם בעמקן שאול קראתי:

CAP. X.

משלי שלמה בן חכם ושמח-אב ובן כסיל תונת אמי:
 לא יזיעילו איצרות רשע ועדקה תציל ממות: לא ירעיב
 ידוה נפש צדיק ותנה רשעים והרף: ראש עשה כרד
 רמנה וד תרוצים משיר: אגר בקון בן משביל ירדם
 בקצור בן מביש: ברכות לראש צדיק ופי רשעים יבסה
 חקם: וקר צדיק לברכה ושם רשעים ודגב: הכס-
 לב יקח מצות ואיל שפתים ילבט: הולך בתום ילך
 בטח ומקשך דרבי ידע: קרץ צין וכן יצבת ואיל-
 שפתים ילבט: מקור חיים פי צדיק ופי רשעים יבסה
 חקם: שגאה תעור מדגים ועל כל-פשעים תכסה
 אהבה: בשפת גבון תוצא הדיקה ולבט לגו חסר
 לב: תבקים יצפנת-רעת ופי איל מחתה קרבה: דון
 עשיר קרת עון מחתת דלים רשם: פגלת צדיק
 לחיים תבואת רשע לחטאת: ארז לחיים שומר מסך
 ועוב תובנת מנהג: מבסה שגאה שפת-שקד ומוצא
 דבה הוא כסיל: ברב דברים לא תדל-בשע והושך
 שפתיו משביל: כסף גברת לשון צדיק לב רשעים כ
 כמטט: שפתי צדיק ידעו רבים ואילים בחסיל-לב
 ימותו: ברפת יהיה הוא תעשיר ולא יספ יצב עמה:
 כשתוק לכסיל עשות ומה ודבמה לאיש הבגור: מותרת
 רשע הוא תבואת וסאת צדיקים יסן: כעבור ספרה
 ואין רשע יצדיק יסר עולם: פתמן לשנים ובעשן
 לעינים בן העצל לשלחיו: רעת יהיה תוסף ימים
 ושנות רשעים תקצרנה: תחלת צדיקים שמתה ותקות
 רשעים תאבד: מנו לחם רךך יהיה ומתה לפגלי
 און: צדיק לטולם כלימט ורשעים לא ישבת-ארץ: כ
 פר-צדיק יעב חכמה ולשון תרפות תבנת: שפתי צדיק
 ידעון רצון ופי רשעים תרפות:

CAP. XI.

מאני מרמה תועבת יהיה ואבן שלמה רצוני: בא
 ודון ויבא קלון ואחר-צענים חכמה: המת ישרים תנחם
 וסלף בגדים ושדם: לא יזיעו דון ביום מבנה וצדקה
 תציל ממות: צדקת חיים תעשיר דרכו וברשעו יפל ה
 רשע: צדקת ישרים תצילם וברנת בגדים ילכו: ג
 כמות אדם רשע תאבד תקנה ותחולת אינים אברה: ג
 צדיק מצרה נחלץ וקבא רשע תחמו: כפה הנה ישתת
 ירעו וברנת צדיקים תלצו: בטוב צדיקים תעלץ קרת-
 וקאבר רשעים רנה: כברכת ישרים תרום קרת וכפי
 רשעים תדקם: בן לרעיו חסר-לב ואיש תבונית
 תרש: הולך רכיל מגלה-סוד ונאמדות מבסה דבר:
 באין תחבולת פלגים ותשועה ברב יוצן: בע ידעו
 כרעבר ור ושגן תוקעים טושח: אשת הון תתמד כבוד

חין כבודו כמטר צפור אל-פח ולא ידע כר-בנפשו הוא:
 ועתה בנים שמעו לי ותקשבו לאמרי פי: אלישט
 אל-דרךיה לבך אל-תתע בעתיבותיה: כרדבים חללים
 הפילה וצמנים כלה-יהיה: דרכי שאול ביתה יודות
 אל-תדר-מת:

CAP. VIII.

הלא-חכמה תקרא ותבונה תתן קולה: כראש-מרמים
 על-הדרך בית נתיבות נצבה: לד-שערים לפ-קרת
 מקוה פתחים תנה: אלכם אישים אקבא וקולי אל-
 בני אדם: הבינו פתאים ערמה וכללים הבינו לב:
 שמעו כרונתים אברו ומפתח שפתי משרים: כראמת
 דנה חבו ותיעבת שפתי רשע: בעקד כלא-מרפוי
 אז כהם נפתל ועקש: כלם גנחים למבין וישרים
 למצאי דעת: קורמוסר ואל-קכר ונתת מתרוץ נבחר:
 כרטיבה חכמה מפנינם ובל-פצנים לא יסור-בה:
 אני חכמה שנתתי ערמה ודעת מומות אמנא: ראת
 יהיה שנאת רע נאה ונאון ודרך רע ופי תרפות שנאתי:
 טל-רעיה ותושבה אני ביה לי נבורה: בי מלכים ימלכו
 והונים יתקכו צדק: בי שרים ישרו וירבים כלי-שפט
 ארץ: אני אהבה אהב ומשחתי ימצאני: עשר-קבוד
 אתי הון עתק וצדקה: טוב פרוי מתרוץ ומפן ותבואתי
 כמכסף נבחר: בארז אצקה אהלך בלוד נתיבות
 כמכסף: להנחיל אהבו וס ואצרת-תם אמלא:
 דיה רגני ראשית דרכו קדם מפעלו מאו: מעולם
 נסכתי מראש מקד-מראץ: באחד-תמות תוללתי באין
 כר מעלות נבדרימים: כערם הרים הטבוע לפני נבעות
 תוללתי: ערלא גשה ארץ ותוצת וראש עפרות תבל:
 כהבינו שמים שם אני כהקו חנו על-פני תרום: באמצעו
 שחקים כמעל בעוון ענות תרום: בשומן לום וקו
 ל ימים לא יעבררפו בודקו מוסרי ארץ: ואהיה אצלו
 אמן ואהיה גששועים וס וסם משחקת לפניו ככל-עית:
 משודקת כחבל ארצו וששעי אתי-בן אדם:
 ועתה בנים שמעו לי ואשרי דרכי ישמרו: שמנו מסך
 חכמו ואל-תפירו: אשרי אדם שמע לי ישקד על-
 לה דלתו יום יום לשמר ממות פתחו: כי מצאי מצאי
 חכם וקכ רצון מדהו: ותמא חכם נפשו כלי-משנא
 אהבו מת:

CAP. IX.

החכמה בנתה ביתה חצבה עמידה שבעה: טבחה
 כמבחה מסכה ינה אף ערבה שלחיה: שלחה נערתיה
 תקרא על-פני מרמי קרת: מרפתי וסר הנה חסר-לב
 אמרה לו: לבו לחמו כלהמו ושחו בין מסכת: עוב
 פתאים ידו ואשרו כרדך ביה: וסר-לץ לקח לו קלו
 ומיכות לרשע ממו: אל-תוכח לץ פד-שנאך הובה
 להקם ונאכהך: תן להקם והקם עוד יהדע לצדיק
 יוסף לקח: תחלת חכמה ראת יהיה ודעת כרשים
 כיה: כרבי ידכו ימד ויספו לך שנות חיים: אם-
 חכמת חכמת לך ולצה לברך תשא: אשת כסילות

as a bird hasteneth into the snare, and knoweth
24 not that it is done to take his life. ¶ And now,
O children, hearken unto me, and listen to the
25 sayings of my mouth. Let not thy heart turn aside
26 to her ways, do not go astray on her paths. For
many deadly wounded hath she caused to fall; yea,
27 very numerous are all those slain by her. The
ways to the nether world is her house, leading
down to the chambers of death.

CHAPTER VIII.

1 Behold, wisdom calleth, and understanding sendeth
2 forth her voice. On the top of high places, by
the wayside, at the house where there are (many)
3 paths doth she place herself. Alongside of gates,
at the opening of the city, at the entrance of a
4 town-(doors) doth she call loudly. Unto you, O
men, I call, and my voice (goeth forth) to the
5 sons of men. Learn, O ye simple, to understand
prudence; and, ye fools, be ye of an understanding
6 heart. Hear! fear of noble things will I speak;
and the opening of my lips shall be of what is
7 equitable. For truth uttereth my palate ever, and
8 the abomination of my lips is wickedness. In right-
eousness are all the sayings of my mouth, there
9 is in them nothing crooked or perverse. They are
all evident to the man of understanding, and cor-
10 rect to those that have obtained knowledge. Ac-
cept my correction, and not silver; and knowledge
11 rather than choice gold. For wisdom is better
than pearls; and all the things that men wish for
12 are not equal to her. I wisdom dwell with pru-
dence, and the knowledge of discreet thoughts do
13 I discover. The fear of the Lord is to hate evil,
pride and arrogance, and the evil way; and the
14 mouth of perverseness do I hate. Mine are counsel
and sound wisdom; I am understanding; mine is
15 might. Through me do kings reign, and chief-
tains give decrees (in) righteousness. Through
16 me do princes rule, and the nobles, even
all the judges of the earth. I indeed love
17 those that love me; and those that seek me
earnestly shall find me. Riches and honor are
18 with me, yea, enduring wealth and righteousness.
19 My fruit is better than gold, and than fine gold;
20 and my products, than choice silver. On the road
of righteousness do I walk firmly, in the midst
21 of the paths of justice. That I may cause those
that love me to inherit a lasting name, and
22 their treasures will I fill. ¶ The Lord created me
as the beginning of his way, the first of his works
23 from the commencement. From eternity was I
appointed chief, from the beginning, from the earli-
24 est times of the earth. When there were yet no
depths, was I brought forth; when there were
25 yet no springs laden heavily with water. Before
the mountains were yet sunk down, before the
26 hills was I brought forth. While as yet he had
not made the land and open fields, nor the chief
27 of the dust of the world. When he prepared the
heavens, I was there; when he drew a circle over
28 the face of the deep; when he fastened the skies
above; when the springs of the deep became strong;
29 when he assigned to the sea his decree, that the
waters should not transgress his order; when he
established firmly the foundations of the earth;
30 then was I near him, as a nursing; and I was
day by day (in) his sight, as a nursing before him
31 at all times; playing in the world, his earth;
and having my delights with the sons of men.
32 ¶ And now, O children (of men), hearken unto me!
33 for happy are those that observe my ways, Hear
34 correction, and be wise, and reject it not. Happy
is the man that hearkeneth unto me, watching
35 day by day at my gates, waiting at the posts of my
doors. For he who findeth me, findeth life, and
36 he obtaineth favor from the Lord. But he that
sinneth against me doth violence to his own soul;
all those that hate me love death.

CHAPTER IX.

1 ¶ Wisdom hath built her house; she hath hewn
2 out her seven pillars; She hath killed her cattle;
she hath mingled her wine; she hath also set in
3 order her table. She hath sent forth her maidens;
she inviteth (her guests), upon the top of the
4 highest places of the town. Whoso is simple, let
him turn in hither; as for him that is void of
5 sense, she saith to him, "Come, eat of my bread,
and drink of the wine which I have mingled."
6 Forsake simplicity, and live; and go onward on
7 the way of understanding. He that correcteth a
scornor acquireth for himself abuse; and he that
8 reproveh the wicked getteth himself a blemish.
9 Do not correct a scornor, lest he hate thee; re-
prove a wise man, and he will love thee. Give to
10 the wise (instruction), and he will become yet
wiser; impart knowledge to the righteous, and he
11 will increase his information. The commencement
of wisdom is the fear of the Lord; and the knowl-
12 edge of the Most Holy One is understanding. For
through me shall thy days be multiplied, and the
13 years of thy life shall be increased unto thee.
14 If thou art become wise, thou art wise for thy-
self; but if thou art a scornor, thou alone wilt
15 have to bear it. ¶ The woman of folly is noisy;
16 she is simple, and knoweth not what (to do). And
she sitteth at the door of her house, upon a chair

in the high places of the town. To call the way-
17 farens who go straight forward on their paths.
Whoso is simple, let him turn in hither, and as for
18 him that is void of sense, she saith to him,
"Stolen waters are sweet, and bread of secrecy is
19 pleasant." But he knoweth not that the departed
20 are there; that in the depths of the nether world
are her guests.

CHAPTER X.

¶ The proverbs of Solomon. A wise son causeth
1 (his) father to rejoice; but a foolish son is the
grief of his mother. Treasures of wickedness will
2 not profit aught; but righteousness will deliver from
death. The Lord will not suffer the soul of the
3 righteous to famish; but the sinful desires of the
wicked will he cast away. He becometh poor that
4 laboreth with an indolent hand, but the hand of the
diligent maketh rich. He that gathereth in sum-
5 mer is an intelligent son; (but) he that sleepeth in
harvest is a son that causeth shame. Blessings do
6 come upon the head of the righteous; but the mouth
of the wicked covereth violence. The memory of
7 the just is (destined) to be blessed; but the name
of the wicked shall rot. The wise in heart will
8 accept commandments; but he that is a fool in his
speaking will stumble. He that walketh uprightly
9 ever walketh securely; but he that perverteth his
ways will be punished. He that winketh with the
10 eye causeth vexation; and he that is a fool in his
speaking will stumble. A source of life is the mouth
11 of the righteous; but the mouth of the wicked
covereth violence. Hatred stirreth up strifes; but
12 love throweth a cover over all transgressions. On
the lips of the man of understanding there is found
13 wisdom; but a rod is for the back of him that is
void of sense. Wise men treasure up knowledge; but
14 the mouth of the foolish is an approaching
terror. The wealth of the rich man is his strong
15 tower, the terror of the poor is their poverty.
The labor of the righteous (tendeth) to life; the
16 product of the wicked is for sin. On the way
unto life is he that observeth correction; but he
17 that forsaketh reproof is in error. He that hideth
18 hatred hath lips of falsehood; and he that spread-
eth abroad an evil report, is a fool. In a multi-
19 tude of words transgression cannot be avoided;
but he that refrains his words is intelligent.
(Like) choice silver is the tongue of the right-
20 eous; the heart of the wicked is worth but very
little. The lips of the righteous feed many; but
21 fools die through lack of sense. The bless-
ing of the Lord it is which maketh rich, and
22 painful labor addeth nothing thereto. It is as
23 sport to a fool to do wicked deeds; but a man of
understanding will disdain wisdom. What the wicked
24 dudgeth, that will come upon him; but the long-
ing of the righteous will God grant. As the whirl-
25 wind passeth by, the wicked is no more; but the
righteous is an everlasting foundation. As vine-
26 gar is to the teeth, and as smoke is to the
eyes; so is the sluggard to those that send him.
The fear of the Lord increaseth (man's) days; but
27 the years of the wicked will be shortened. The
28 expectations of the righteous are joy, but the hope
of the wicked shall perish. The way of the Lord
29 is a strong-hold to the upright; but terror is des-
tined to the workers of injustice. The righteous
30 shall never be removed; but the wicked shall not
inhabit the earth. The mouth of the just utter-
31 eth wisdom; but the tongue of perverseness shall
be cut out. The lips of the righteous know (how
32 to obtain) favor; but the mouth of the wicked
(speaketh) perverseness.

CHAPTER XI.

Balances of deceit are an abomination of the
1 Lord; but a full weight (obtaineth) his favor.
When pride cometh, then cometh disgrace; but
2 with the modest there is wisdom. The integrity
3 of the upright guideth them; but the cunning
of the treacherous destroy them. Wealth can
4 not profit on the day of wrath; but righteousness
will deliver from death. The righteousness of the
5 perfect maketh even his way; but by his own
wickedness will the wicked fall. The righteous-
6 ness of the upright will deliver them; but through
their own sinful desires are the treacherous caught.
When a wicked man dieth, (his) hope vanisheth; and
7 the expectation of his children is lost. The
8 righteous delivered out of distress, and the
wicked cometh in his stead. With his mouth
9 doth the hypocrite destroy his neighbor; but
through knowledge are the righteous delivered.
When it goeth well with the righteous, the town
10 rejoiceth loudly; and when the wicked perish,
there is joyful shouting. Through the blessing
11 of the upright, a city is exalted; but through
the mouth of the wicked it is pulled down. He
12 that despiseth his neighbor is void of sense; but
a man of understanding maintaineth silence. He
13 that talketh about as talebearer revealeth secrets;
but he that is of a faithful spirit concealeth
the matter. Where there is no wise guidance, a
14 people must fall; but (it will obtain) help through
the multitude of counsellors. With evidence will he
15 be overwhelmed that is surety for a stranger; but
he that hateth giving the hand as pledge is safe.
A woman endowed with grace will surely obtain 16

13 מחלה לב ועין הים האנה באה: בו לדבר תכל לו
 14 ורא מצוה היא ושלם: תורת חכם מקור הים לסור
 15 ממקשי מות: שקל טוב יתרון ודרך גברים אהב: טו
 16 כלי רעים יעשה בעת ובסל: פרוש אולת: מלאך רשע
 17 יפל כבד ועיר אמונים ופרא: ריש וקלן פורע מסר
 18 ושטר תוכחת יבד: תאנה גרמה תרכ לבש ותועבת
 19 כסילים סור מרע: הולך את-הקמים-וחכם ורעה כסילים: כ
 20 ירוע: תאנים תרפה רעה את-צדיקים ישלם-טוב: 21
 22 טוב יתחיל כדברים ויפון לעדין תל חומא: רב-אכל
 23 נר ראשים ויש נספה בלא משפט: חושך שבטו שיא
 24 כע ואתהו שחרו מסר: צדיק אבל לשבע נפשו ובטוחה
 רשעים תחרה:

ד CAP. XIV

2 חכמות נשים בעתה ביתה ואולת כוריה תדרסו: הילך
 3 בישרו ורא דנה ועליו דרכיו בונה: כפר-איל חטר
 4 נאה וספתו חכמים תשמרם: באין אלפים אבוס כד
 5 ורב-תבואות ככת שור: עד אמנים לא יקוב ויפיה
 6 כבים עד שר: בקשילין חכמה ואין ודעת לבנו וקל:
 7 לך מגיד לאיש ככול וכל-ודעת שפת-דעת: חכמה
 8 ירום הבין דרכו ואלת כסילים מרמה: אולם וקין
 9 אשם וכן ושרים רצון: לב ורוע מפת נפשו ובשמחתי
 10 לאיתערב ור: בית רשעים ישמד ואהל ושרים פרוח: 11
 12 יש דרך אשר לפני-איש ואחריתו דרכי-מות: נס
 13 בשוק יכא-דלב ואחריתו שמחה תנה: מורקו
 14 ישבע סוג לב ומעליו איש טוב: פתי אמן כד-דבר
 15 וערום יבז לאשרו: חכם רא ופר מרע ובסל מתעבר
 16 ובוסח: קצרא-אפים יעשה אולת ואיש זומיה שיא:
 17 גחלו פתאים אולת ועומום יתרו דעת: שור רעים
 18 לפני טובים ורשעים עלישטרי צדיק: סל-דערו יעא כ
 19 רש ואתהו ישרי רבים: בולדערו חומא ומחזן עניים
 20 אשריו: חלוא יתו רשע רש ותרס ואמת תרש טוב:
 21 בכל-יצב יהיה מותר ודבר שפתים אך למהסור:
 22 עמרת חכמים נשקם אולת כסילים אולת: מציל נפשות
 23 עד אמת ופח פובים מרמה: בודאת יהו מבטחעו
 24 ולבנו ודקה מחסה: ידאת דנה מקור הים לסור
 25 ממקשי מות: כד-רגם תרת-מלך ובאפם לאם
 26 מתת רון: ארך אפים רבת-בונה וקצרווח מרים
 27 אולת: חן בשרים לב מרפא ורקב עצמות קנאה: ל
 28 עשק דל חפר עשרו ומכברו חן אביו: ברגתו דתה
 29 רשע יחסה במותו צדיק: כלב גבון תחן חכמה וקרב
 30 כסילים תדע: צדקה תרומם וכן חסד לאמים חסאת:
 31 רצון-מלך לעבר משכיל ומכרתו תהנה מכיש:
 32

טו CAP. XV

2 מענה-רך יעבי חמה ודבר-יצב יעלה-אף: לשון
 3 חכמים יטיב דעת ופי כסילים יביע אולת: כבל-מקום
 4 עני דנה צופות רעים וטובים: מרפא לשון עין חיים
 5 וסלף בה שבר ברוח: איל יאמן מסר אביו ושטר
 6 תוכחת יגרים: בית צדיק חסן רב ובתבואת רשע

17 וערעים תמכרעטר: נמל נפשו איש חסד ועבר שארו
 18 אבוי: רשע עשה פגלתי-שקר חרע צדקה עבר אמת:
 19 כד-צדקה לחיים ומתוך רעה למותו: תועבת יורה
 20 עקש-לב ורעוה מממון דרך: בף לוד לא-ינקה רע
 21 חרע צדיקים נמלט: טום ודב כח חרר אשה ופה
 22 וסרת טעם: חסות צדיקים אר-טוב תקור רשעים
 23 עברה: יש מפור וטפח עיד וחושך מישר אר-למחסור:
 24 נפטי-כרקה תרשן ומרנה נסיהוא ירא: מנע בר וקברו
 25 לאם וכרקה לראש משבר: שחר טוב יבקש רצון
 26 ודקש רעה תמואני: בוטח בעשרו הוא יפול ובעלה
 27 צדיקים פרוו: עבר ביתו יחל-רוח ועבר איל לחכם
 28 לב: פרי צדיק עין חיים ולקח נפשות חכם: חן צדיק
 29 בארץ ישלם אף כד-רשע וחומא:

יב CAP. XII

2 אהב מוסר אהב דעת ושוא תוכחת כער: טוב פיק
 3 רצח מרנה ואיש מומות רשע: לארפון ארם ברשע
 4 ושרש צדיקים בל-מוט: אשת חיל עמרת בעלה וקרב
 5 בעצמותו מכישה: מחשבות צדיקים משפט תחבולת
 6 רשעים מרמה: דבר רשעים ארבים ופי ושרים
 7 יצלים: הפוך רשעים ואינם ובית צדיקים יגמד: לפי
 8 שקלו ויחל-איש ויעוד-לב דעה לבון: טוב נקלה
 9 ועבר לו ממתכד וחסר-לחם: ירע צדיק נפש בהמתו
 10 ורחמי רשעים אבוי: עבר ארמתו ושב-לחם ומרפה
 11 ריקים חסר-לב: חמר רשע מצוד רעים ושרש צדיקים
 12 יתן: כפשע שפתים מוקש רע וצא מצרה צדיק: מפרי
 13 פראיש שבע-טוב וממל: דראים ישוב לו: דרך איל
 14 ישר בעינו ושקע יצח חכם: איל ביום ירע בעכו
 15 וכסה קלון ערום: יפח אמונה יעד צדיק ועד שקרים
 16 מרמה: יש בוטה כמד-קרות ורב ולשון חכמים מרפא:
 17 שפת-אמת תמן לגד ועד-אי-יעה לשון שקר: מרמה
 18 כבל-הר-שירע ולרצי שלום שמחה: לא-אנה לצדיק
 19 כלא-און ורשעים מלאו רע: תועבת דנה שפת-שקר
 20 ועשי אמונה רצוני: אדם ערום לסה דעת ולב כסילים
 21 נקרא אולת: וד-חרצים תמשול ורמיה תנה למס:
 22 ודאנה כבל-ראיש ושתה דבר טוב ושמחה: יתר
 23 מרעיו צדיק ודרך רשעים תתעם: לאית-דרך רמיה
 24 צדו ויהודאם וקר הרומ: בארם צדקה חיים ודרך
 25 נתיבה אלימות:

יג CAP. XIII

2 בו חכם מוסר אב ולין לארשמע נעה: מפרי פראיש
 3 יאכל טוב וגפס בגדים חכם: נצר פיו שמר נפשו
 4 פועק שפתיו מתחרילו: מתאנה ואין נפשו יעל וגפס
 5 הרצים תרשן: ודבר-שקר ישא צדיק ורשע ובאיש
 6 ויחפיר: צדקה תצר תס-כרד ורשעה תסלה ונאמת:
 7 יש מתעטר ואין כל מתרושש ורון רב: כפר נפש-איש
 8 עשרו ורש לארשמע נעה: אור-צדיקים ישמה ור
 9 רשעים ירע: רקב-רוח יתן מצה ואחיז-עניים חכמה:
 10 דון מהבל ומגש וקבן עלי-ד ירבה: תחלת ממשכה

17 honor; and the powerful will obtain riches. The man
of kindness doeth good to his own soul; but he that
18 troubleth his own flesh is cruel. The wicked practiseth
a work of falsehood; but he that soweth righteousness
19 (obtaineth) the reward of truth. He who is firm in
righteousness attaineth to life; and he that pursueth
20 evil (doth it) to his own death. An abomination of
the Lord are those of a perverse heart; but his favor
21 is for them that are afraid. The hand of the Lord is
hand (of God) being against (his) hand, the bad man
shall not go unpunished; but the seed of the righteous
22 shall not escape. As a golden ring in a swine's snout, so
is a handsome woman that hath thrown off discretion.
23 The desire of the righteous is only good; but the hope
of the wicked is the wrath (of God). There is a man
24 that scattereth gifts, yet his wealth is increased;
and there is one that withholdeth more than is proper,
25 and still cometh only to want. A beneficent soul will
be abundantly gratified; and he that refresheth
26 (others) will be also refreshed himself. Him that
withholdeth corn, the people will denounce; but bless-
27 ing will be heaped upon the head of the one that
selleth it. He that eagerly searcheth after good, will
28 seeketh favor; but if one inquireth after evil, it will
come unto him. He that trusteth in his riches will
surely fall; but the righteous shall grow like the leaves
29 (of a tree). He that troubleth his own house will in-
herit the wind; and the fool will become the servant to
30 the wise of heart. The fruit of the righteous is of the
tree of life, and he that soweth righteousness will
31 Behold, the righteous is recompensed on the earth; how
much more the wicked and the sinner.

CHAPTER XIII.

1 Whoso loveth correction loveth knowledge; but he
2 that hateth reproof is brutish. The good obtaineth
favor of the Lord; but a man of wicked devices will
he condemn. A man cannot be finally established in
3 wickedness; but the root of the righteous will not be
moved. A virtuous woman is a crown to her husband;
but as rottenness in his bones is one that bringeth
4 shame (on him). The thoughts of the righteous are
justice; the best counsels of the wicked are deceit.
5 The words of the wicked are of lying in wait for blood;
6 but the mouth of the righteous is a fountain of life.
The wicked are suddenly overthrown, and are no more; but
7 the house of the righteous will endure. In accordance
with his intelligence is a man praised; but he that is
8 perverse of heart will come to be despised. Better is
9 he that is lightly esteemed who hath a servant, than
he that aimeth after honor, and lacketh bread. A
10 righteous man careth for the life of his beast; but the
mercies of the wicked are cruelty. He that tilleth his
ground will be satisfied with bread; but he that run-
12 eth after idle persons is void of sense. The wicked
is covetous for the net of evil men; but (God) giveth
13 root to the righteous. In the transgression of his lips
is the snare of the wicked; but the righteous cometh
14 out of distress. From the fruit of his mouth will a
man be justified with what is good; and the recom-
pense of a man's hands will be brought back unto him.
15 The way of a fool is straight in his own eyes; but he
16 that hearkeneth unto counsel is wise. The wrath of
the fool is known on the very day; but he that con-
17 cealeth the disgrace is prudent. He that uttereth truth
increaseth his righteousness; but a false mouth will
18 There is some one that useth words (which are) like
the thrusts of a sword; but the tongue of the wise is
healing. The lip of truth will stand firm for ever;
20 but only for a moment the tongue of falsehood. De-
ceit is in the heart of those that contrive evil; but for
21 the counsellors of peace there is joy. No wrong can
come unrequited to the righteous; but the wicked are
22 full of evil. An abomination of the Lord are lips of
falsehood; but they that deal in faithfulness (obtain)
23 his favor. A prudent man concealeth (his) knowledge;
but the heart of fools proclaimeth (their) folly. The
24 hand of the diligent will bear rule; but the indolent
must become tributary. If there be care in the heart
25 of man, let him suppress his anger, and he shall de-
26 change it into joy. The righteous is more excellent
than his neighbor; but the way of the wicked leadeth
27 them astray. The indolent roasteth not that which he
hath caught in hunting; but the most precious wealth
28 of man is diligence. On the path of righteousness there
is life; and on the pathway there is immortality.

CHAPTER XIV.

1 ¶ A wise son (becometh so) by the correction of his
2 father; but a scorner hearkeneth not to rebuke. From
the fruit of a man's mouth doth he eat what is good;
3 but the longing of the treacherous is for violence. He
that watcheth his mouth guardeth his soul; but he that
openeth wide his lips (prepareth) himself destruction.
4 The suggard lozenge (doth) to the soul, and there (cometh)
nothing; but the soul of the diligent will be abun-
5 dantly gratified. The righteous hateth the word of
falsehood; but the wicked bringeth shame and dishonor.
6 Righteousness keepeth (him that is) upright on his
7 way; but wickedness perverteth (the man of) sin. There
is some one who pretendeth to be rich without having
8 anything; another that pretendeth to be poor while
having abundant wealth. As the ransom of a man's
9 life (hath he often to give) his riches; but the poor
heareth no threat. The light of the righteous burneth
10 joyfully; but the lamp of the wicked will be quenched.
10 Only through presumptuous conduct doth man produce

contention; but with the well-advised is wisdom.
Wealth gotten by vainish will be diminished; but
11 he that gathereth by close labor will increase it. Ex-
12 pectation long deferred maketh the heart sick; but a
tree of life is a desire which is fulfilled. Whoso de-
13 spiseth the word shall fall in debt to it; but he that
feareth the commandment will be rewarded. The instruc-
14 tion of the wise is a source of life, (teaching) to avoid
the snare of death, and to preserve the living. The
15 but the way of the treacherous is hard. Every prudent
16 man setteth with knowledge; but a fool spreadeth
his folly. A wicked messenger falleth into unhappi-
17 ness; but a faithful ambassador (bringeth) healing.
Poverty and disgrace will overtake him that rejecteth
18 correction; but he that observeth admonition will be
honored. A desire accomplished is pleasant to the soul;
19 but it is abomination to fools to depart from evil. He
20 that walketh with wise men will become wise; but he
that associateth with fools will be destroyed. Evil
21 pursueth the sinners; but the righteous will (God) re-
pay with happiness. A good man leaveth an inheritance to
22 his children's children; but the wealth of the sinner is
not known to the use of his righteousness. Much bread
23 the new-tilled ground of the poor; but there are many
others that are taken away through injustice. He that
withholdeth his rod hateth his son; but he that loveth
him chastiseth him betimes. The righteous eateth to
25 satisfy his desire (to eat); but the belly of the wicked
always suffereth want.

CHAPTER XV.

1 The wise among women buildeth her house; but the
foolish pulleth it down with her own hands. In the
2 uprightliness walketh he that feareth the Lord; but
perverse in his ways is he that despiseth him. In the
3 mouth of the foolish is a stick (for his) pride; but the
lips of the wise will preserve them. Where no oxen are,
4 is the crib clean; but the abundance of harvests is
(only) through the strength of the ox. Faithful wis-
dom will not lie; but a false witness will constantly utter
5 lies. A scorner seeketh wisdom, and there is none;
6 but knowledge is easy to the man of understanding. Go
7 far away from a foolish man, else thou wilt (never)
know the lips of knowledge. The wisdom of the prudent
8 is to understand his way; but the folly of fools is de-
ceit. The fool will begeth a fool; and the son of the
9 upright there is goodwill. The heart knoweth its
own bitterness; and with its joy can no stranger inter-
meddle. The house of the wicked will be destroyed;
11 but the tent of the upright will flourish. There is
12 many a way which seemeth even before a man; but its
end are ways unto death. Even in laughter the heart
13 is pained; and in mirth is sorrow. The back-
slider in heart will have enough of his own ways; and
from him (departeth) the good men. The simple be-
15 lieveth every word; but the prudent man understandeth
his steps. A wise man is fearful, and departeth from
16 evil; but the fool exciteh himself, and is confident. He
17 that is soon angry committeth folly; and a man of
wicked devices will utter evil against his neighbor;
18 the prudent crown themselves with knowledge. The bad
19 sink down before the good; and the wicked are at
the gates of the righteous. Even to his own neighbor is
20 the poor man hateful; but the friends of the rich are
many. He that despiseth his neighbor is a sinner;
21 but he that is gracious to the poor—happiness attend
him. Be bold in the fear of the Lord, and
22 kindness and truth attend on those who contrive what
is good. In all painful labor there is profit; but mere
23 words of the lips (lead) only to want. The crown of
the wise is their riches; but the folly of fools is (only)
24 folly. A deliverer of souls is the true witness; but a
25 witness of deceit uttereth lies. In the fear of the
26 Lord is the strong confidence (of man), and unto his
children will it be a place of shelter. The fear of the
27 Lord is the source of life, (teaching) to avoid the
snares of death. In the multitude of people is the
28 king's glory; but in the want of a population is the
downfall of the prince. He that is slow to anger is of
29 great understanding; but he that is hasty of spirit
booth up (to view) his folly. A son of heart is the life
30 of the body; but a zealous (man) of the stinneth the bones.
He that oppresseth the poor blasphemeth his Maker;
31 but he that is gracious to the needy honoreh him.
Through his own evil is the wicked thrust down; but
32 even in his death doth the righteous have confidence.
In the heart of the man of understanding resteth wis-
33 dom; but (the title which is) in the bosom of fools is
madness. Know thy righteousness, and thou shalt
34 disgrace of nations is sin. The king's favor is bestowed
35 on an intelligent servant; but his wrath is against him
that deserveth shame.

CHAPTER XV.

A soft answer turneth away fury; but a mortify-
1 ing word stirreth up anger. The tongue of the
2 wise maketh knowledge acceptable; but the mouth
of fools sputtereth out folly. In every place are
3 the eyes of the Lord, looking on the bad, and the
good. A healing (word) of the tongue is a tree
4 of life; but perverseness therein is a breach to
the spirit. A fool contemneth the correction of
5 his father; but he that observeth admonition will
become prudent. In the house of the righteous
6 there is much treasure; but in the income of the
wicked is trouble. The lips of the wise scatter 7

7 נקבת: שפתי חכמים יתרו רעת וקב כסילים לא יבן;
 8 ובה רשעים תועבת יהיה ותפלת ישירים רצונו; תועבת
 9 יהיה כבוד רשע ומכרה צדקה אהב; מוסר רע לעוב
 10 אדבה שונא תוכחת ימות; שאל ואבדון נגד יהוה אף
 11 כילכות ביראדם; לא יאחזק לץ חוכה לו אל חכמים
 12 לא ילך; לב שמה יטב פנים ובעצבת לב רוח נכאה;
 13 לב נבון ובעש-העת ופני כסילים ידעה אולת; כל ימי
 14 עני רעים וטוב לב משחה תמיד; טוב מעט ביראה
 15 יהיה מאצור רב ומתועה בו; טוב ארתת ידק ואחבה
 16 שם משור אפים ומתאדבו; איש חמה יקרה קדון
 17 וארך אפים ישקט ריב; דרך צעל כמשפת הדרך יארח
 18 כ ישירים סלקה; בן חכם ישמח לב וכסיל אדם בונה
 19 אמו; אולת שמחה לחסר לב ואיש חכמה יישראלת;
 20 הבר גחשבות באין סוד וברב וצנים תקום; שמחה
 21 לאיש במענה רפיו ודבר בעתו מה טוב; ארח חיים
 22 למעלה למשכיל למען סוד משאול מטה; בית נאים
 23 סוף יהוה וצב נבול אלמנה; תועבת יהוה מחשבות
 24 רע וטורים אמר יענם; עבר ביתו בוצע בצע ושונא
 25 מתנת חנה; לב צדיק יהיה לענות ופי רשעים יביע
 26 רעות; רחוק יהיה מרשעים ותפלת צדיקים ישמע;
 27 מאור עינים ישמח לב שמעה טובה תדשע יענם; און
 28 נשמת תוכחת חיים כקרב חכמים תלין; פורע מוסר
 29 מצאם נפשו ושומע תוכחת קונה לב; ראת יהוה מוסר
 30 חכמה ולפני כבוד יענה;

CAP. XVII. ז

1 טוב פת תרבה ושלוחה בה מפות מלא ובהרריב; עבר
 2 משכיל ימשל כבוד מבוש ובתוך אלים יחלק ויחלה;
 3 מצדק לבסר וקור לזבוב ובחן לבית יהוה; ברע מקשיב
 4 על שפת און שקר מין על לשון חות; לעני לרש הרון
 5 עשוי שמח לאיד לא יקרה; עשרת וקנים בני בעים
 6 ותפארת בנים אבותם; אביוהו לנבל שפת יתר אף
 7 קרל יקריב שפת יסור; אבדוהו השחר בעני בעלי אף
 8 קלא ישר יגנה יסור; מכסר רשע מכקש אבהו ושנה
 9 כדבר מפרד אלף; תחת יקרה במקום מחכות כסיל
 10 מצאה; אף מרו וקשר רע ומלאך אביו ושלוחו; גישו
 11 רב שכול באיש ואל כסיל פאלתו; משיב רעה תחת
 12 מוסר לא תחמיש רעה מבוהו; פטר מים ראשית קדון
 13 ולפני התנעול הרוב נוט; מצדיק רשע ומרשע צדיק
 14 תועבת יהוה גס שניתם; לגהיה מתור בוד כסיל
 15 לקנות חכמה ולב יאון; כדלעת אתה הרע ואת לצדק
 16 ויד; אדם חסר לב תקע בף עוב קרה לפני רעיו;
 17 אתה רשע אתה מצא מכה פחדו מכסר שבר; עקש
 18 לב לא ימצאו טוב ויהיך בלשנו יפול ברעה; ילך
 19 כסיל לתנה לו ולא ישמח אבי נבל; לב שמה יטב
 20 ינה ורוח נכאה תעש גרם; שחר מחק רשע יקח
 21 להטות ארחות משפט; אדם פני מין חכמה ועני כסיל
 22 בקצה דארץ; כעס לאביו בן כסיל וממר לו יודתו; גם
 23 עניש לצדיק לא טוב להכות נדיבים על ישר; חושך
 24 אמרו ידע דעת וקר רוח איש תבונה; גם אור
 25 אחריש חכם יחשב אטם שפתיו ובון;

CAP. XVIII. ח

1 לתאה וקש נפד בקל יתושיה תנעל; הא חפץ
 2 כסיל בתבונה כי אספה תנולת לבי; כבוא רשע בא
 3 גסיו ונסקלח חרפה; מים עמקים דברי פראש
 4 גדל נבע מקור חכמה; שאה בירושע לא טוב להטות
 5 צדיק במשפט; שפתי כסיל באו בהיב ופיו להמלמת
 6 יקרא; פי כסיל כחמהלו ופפתיו מקש נפשו; דבר
 7 יתון כמחלה מים אום ירדו חריר כסון; גם מתרפה
 8 במלאכתו אף הוא לבעל משחת; מגדל ינו
 9 שם יהוה ברריון צדיק ונעוב; הן עשיר קרתו עון
 10 וכתומה נשבה במשבתו; לפני שבר יגבה לבי איש
 11 ולפני כבוד יענה; משיב דבר בטרם ישמע אולת היא
 12 לו וכלמה; רוח איש יכלכל מחלתו ורוח נכאה מי
 13 ישאנה; לב נבון יקרה דעת ואון חכמים תבקש דעת;
 14 מתן אדם ורחיב לו ולפני גדולים נחש; צדיק הראשון
 15 בריבו יבא רעיו תוקרו; מדינים ישבת העורל ובן
 16

7 לאדם מערס לב ומדוה מענה לשון; קל ידבר איש
 8 אך בעינו וחקו רחוק יהוה; גל אלהיה מעשד יכנו
 9 מה שבתד; כל פעל יהוה למענו ונסד רשע ליום
 10 רעה; תועבת יהוה בליבנה לב יד לוי לא יקרה;
 11 בתסד ואמת יכפר עון וכוראת יהוה סוד מרע; ברעות
 12 יהוה דרכי איש גס יאביו ושלם אתו; טוב מעט
 13 בצדקה מרב תבואות בלא משפט; לב אדם חשב
 14 דרכו ויהוה יבין צדו; חסון על שפת ימך כמשפט
 15 לא ימעל פיו; פלס ומאנו משפט ליהוה מעשדו כל
 16 אבני יום; תועבת מלכים עשות רשע כי בצדקה יבון
 17 כסא; רצון מלכים שפת צדק ודבר ישירים יאהב;
 18 חמת מלך מלאכי רעות ואיש חכם יכפרה; באור פני
 19 מלך חיים ורצונו קעב מלקוש; קנה חכמה מה טוב
 20 מקריון וקנות בינה נבחר מקסף; מסלת ישירים סוד
 21 מרע שמר נפשו נער דרכו; לפני שבר יאון ולפני
 22 כשלון נבה רוח; טוב שפלותו את יענים מחלק שלל
 23 כ אתנאים; משכיל על דבר ומצאו טוב ובוסח ביהוה
 24 אשירו; לחסר לב יקרא נבון ומחק שפחים יסוף לקח;
 25 מקור חיים כעל בעליו ומוסר אולים יולת; לב חכם
 26 ישכיל פדו ועל שפתיו יסוף לקח; אור דבש אמר
 27 כר נסמ חקון לנפש ומרפא ליעם; יש דרך ישר לפני
 28 איש ואחרתה דרכי רעות; נפש צמל עמלה לו כראף
 29 זע עליו פדו; איש בליעל כרה רעה ועל שפתיו באש

CAP. XVI. טז

1 לאדם מערס לב ומדוה מענה לשון; קל ידבר איש
 2 אך בעינו וחקו רחוק יהוה; גל אלהיה מעשד יכנו
 3 מה שבתד; כל פעל יהוה למענו ונסד רשע ליום
 4 רעה; תועבת יהוה בליבנה לב יד לוי לא יקרה;
 5 בתסד ואמת יכפר עון וכוראת יהוה סוד מרע; ברעות
 6 יהוה דרכי איש גס יאביו ושלם אתו; טוב מעט
 7 בצדקה מרב תבואות בלא משפט; לב אדם חשב
 8 דרכו ויהוה יבין צדו; חסון על שפת ימך כמשפט
 9 לא ימעל פיו; פלס ומאנו משפט ליהוה מעשדו כל
 10 אבני יום; תועבת מלכים עשות רשע כי בצדקה יבון
 11 כסא; רצון מלכים שפת צדק ודבר ישירים יאהב;
 12 חמת מלך מלאכי רעות ואיש חכם יכפרה; באור פני
 13 מלך חיים ורצונו קעב מלקוש; קנה חכמה מה טוב
 14 מקריון וקנות בינה נבחר מקסף; מסלת ישירים סוד
 15 מרע שמר נפשו נער דרכו; לפני שבר יאון ולפני
 16 כשלון נבה רוח; טוב שפלותו את יענים מחלק שלל
 17 כ אתנאים; משכיל על דבר ומצאו טוב ובוסח ביהוה
 18 אשירו; לחסר לב יקרא נבון ומחק שפחים יסוף לקח;
 19 מקור חיים כעל בעליו ומוסר אולים יולת; לב חכם
 20 ישכיל פדו ועל שפתיו יסוף לקח; אור דבש אמר
 21 כר נסמ חקון לנפש ומרפא ליעם; יש דרך ישר לפני
 22 איש ואחרתה דרכי רעות; נפש צמל עמלה לו כראף
 23 זע עליו פדו; איש בליעל כרה רעה ועל שפתיו באש

knowledge; but the heart of fools is not reliable.
 8 The sacrifice of the wicked is an abomination of the Lord; but the prayer of the upright (obtaineth) his favor. An abomination of the Lord is the way that the wicked goeth; but him that pursueth righteousness will he love. An evil correction is (destined) for him that forsaketh the (right) path;
 11 he that hateth admonition will die. The nether world and corruption are open before the Lord: how much more then the hearts of the children
 12 of men! A scorner loveth not that one should admonish him: unto the wise doth he not go. A merry heart cheereth up the countenance; but when the heart feeleth pain the spirit is depressed.
 14 The heart of the man of understanding seeketh knowledge; but the mouth of fools feedeth on folly. All the days of the afflicted are evil; but he that is of a cheerful heart hath a continual feast. Better is little with the fear of the Lord, than great treasure and confusion therewith.
 17 Better is an allowance of herbs when love is there, than a stall-fed ox and hatred therewith. A man of fury stirreth up strife; but he that is slow to anger assuageth contention. The way of the slothful man is like a hedge of thorns; but the path of the upright is a levelled (road).
 20 A wise son causeth his father to rejoice; but a foolish man despiseth his mother. Folly is joy to him that is of a sense; but a man of understanding walketh straight forward. Plans are frustrated without consultation; but through a multitude of counsellors canst thou maintain thyself.
 23 A man hath joy by the answer of his mouth; and a word (spoken) at the proper time, how good
 24 it is! The path of life (leadeth) upward for the intelligent, in order that he may avoid the nether world beneath. The Lord will tear down the house of the proud; but he will set firmly
 26 the boundary (-stone) of the widow. An abomination of the Lord are the thoughts of the bad man; but pleasant speeches are pure (before him).
 27 He that is greedy after gain troubleth his own house; but he that hateth gifts will live. The heart of the righteous reflecteth to answer; but the mouth of the wicked pursueth out things.
 29 The Lord is false for the wicked; but the prayer of the righteous doth he hear. (What is pleasant to) the light of the eyes rejoiceth the heart; a good report giveth marrow to the bones. The ear that heareth the admonition of life will ever
 32 abide in the midst of the wise. He that rejecteth correction despiseth his own soul; but he that heareth admonition increaseth his intelligence.
 33 The fear of the Lord is the correction for wisdom; and before honor there must come humility.

CHAPTER XVI.

1 Unto man belong the resolves of the heart; but from the Lord cometh the expression of the tongue.
 2 Every one of the ways of a man is pure in his own eyes; but the Lord measureth the spirits.
 3 Commit unto the Lord thy works, and thy plans will be firmly established. Every thing hath its end; Lord wrought for its destined end; yea, even the wicked for the day of unhappiness. An abomination of the Lord is every one that is proud of heart: the hand (of God) being against (his) hand, he shall not go unpunished. Through kindness and truth is iniquity atoned for; and by the fear of the Lord (men) depart from evil. When the Lord receiveth favor, his enemies, he maketh even his enemies to be at peace with him. Better is a little with righteousness, than great incomes through injustice. A man's heart deviseth his way; but the Lord directeth firmly his steps. There should be a wise sentence on the lips of the king; his mouth should never commit a trespass in judging. A just balance and scales belong to the Lord; his works are all the weights in the bag.
 12 It should be an abomination to kings to commit wickedness; for through righteousness (alone) can a throne be established. Righteous lips (should obtain) the favor of kings; and him that speaketh uprightly should they love. The fury of a king is like the messengers of death; but a wise man will appease him. In the heart of the king's countenance there is life; and his favor is as a cloud of the latter rain. How much better is it to obtain wisdom than gold! and to obtain understanding is preferable to silver! The highway of the upright is to depart from evil, he preserveth
 18 his soul that watcheth his way. Before downfall (goeth) pride, and before stumbling, haughtiness of spirit. Better is to be in a humble spirit with the lowly, than to divide spoil with the proud. He that reflecteth on a matter wisely will find happiness; and whose trusteth in the Lord—happiness attend him! The wise in heart is called a man of understanding; and the sweetness of the lips increaseth information. Intelligence is a source of life unto its possessor; but the correction of fools is folly. The heart of a wise maketh his mouth intelligent; and upon his lips he increaseth information. (Like) the droppings of honey are pleasant sayings, sweet to the soul, and healing to the bones. There is many a way which seemeth even before a man, but its ends are the ways unto death. The desire of the laborer laboreth for him; for his mouth openeth it on his way; every man desireth mischief, and on his lips there is as it were a scathing fire.

A perverse man scattereth strife; and a whisperer 28 separateth confident friends. The man of violence 29 misleadeth his neighbor, and maketh him go on a way which is not good. He shutteth his eyes to 30 devise perverse things when he cometh; but his lips then hath he fully resolved on evil. An ornamental crown is the hoary head, on the way of righteousness can it be found. One that is slow 32 to anger is better than a hero; and he that ruleth his spirit, than the conqueror of a city. In the 33 lap the lot is cast; but from the Lord cometh the whole of its decision.

CHAPTER XVII.

Better is a piece of dry bread, and quiet there- 1 with, than a house full of the sacrifices of contention. An intelligent servant will have rule 2 over a son that bringeth shame, and among the brothers will he have part of the inheritance. The crucible is for silver, and the furnace for 3 gold; but the Lord probeth the hearts. An evil doer listeneth to unjust lips; falsehood giveth ear to a tongue that bringeth destruction. Whoso 5 mocketh the poor, blasphemeth his Maker; he that is glad at calamities shall not depart from his house. The crown of old men are children's children; and the ornament of children are their fathers. High-toned language is not seemly to a worthless 7 fool; and yet much less the language of falsehood to a noble. As a precious stone appeareth 8 a bribe in the eyes of him that obtaineth it; whosoever it turneth, prospereth. He that 9 loveth a transgression seeketh love; but he that repeateth a matter separateth confident friends. A reproof penetrateth more deeply into a wise man 10 than a hundred stripes into a fool. Only re- 11 bellion doth a bad man seek; therefore a cruel messenger will be sent out against him. A man 12 may meet a she-bear robbed of her whelps, but not a fool in his folly. Whoso bestoweth evil in return for good—evil shall he not depart from his house. As one letteth loose a stream of water, so is the beginning of strife; therefore before it 14 be enkindled, leave off the contest. He that declareth the wicked innocent, and he that condemneth the righteous, yea, both of them are equally an abomination to the Lord. Wherefore 16 is the purchase-money in the hand of a fool to acquire wisdom—evil shall he not depart from his house. A friend loveth at all times, and as a brother is he born for (the time of) distress. A man void of sense pledgeth his hand, and becometh surety for his friend. He loveth transgression that loveth 19 quarrel; and he that maketh high his door seeketh destruction. He that hath a froward heart 20 will not find happiness; and he that hath a perverse tongue will fall into evil. He that begetteth 21 a fool (doth it) to his sorrow; and the father of a worthless fool cannot have any joy. A merry 22 heart causeth a healthy appearance of the countenance, and a depressed spirit drieth up the bones. A wicked man taketh a bribe out of the 23 bosom, to pervert the paths of justice. Wisdom is before him that hath understanding; but the eyes of a fool are at the cause of his death. A son is a vexation to his father, and bitterness to her that hath born him. To punish the just with 26 a fine even is not good, nor to strike the noble (-hearted) for (their) equity. He that holdeth back his speeches hath knowledge; and he that is sparing of his spirit is a man of understanding. 28 Even a fool, when he keepeth silence, is counted wise; he that shutteth his lips (is esteemed) a man of understanding.

CHAPTER XVIII.

He that separateth himself (from God) seeketh 1 his own desires; every sound wisdom is he craved. A fool hath no delight in understanding, 2 but in laying open what is in his heart. When the wicked cometh, then cometh also contempt, and with dishonorable acts, disgrace. Like deep 4 waters are the words of a (wise) man's mouth, and a bubbling brook is the well-spring of wisdom. It is not good to favor the person of the wicked, 5 to wrest (the cause) of the righteous in judgment. The lips of the fool come with contention, and his mouth calleth for blows. The mouth of 7 the fool is a destruction to himself, and his lips are the snare of his soul. The words of a whisperer are as wounds, and they go down indeed into the innermost parts of the body. He also 9 that showeth himself slothful in his work is a brother to the destroyer of the name of God. 10 is a strong tower whereunto the righteous runneth, and is placed in safety. The rich man's 11 wealth is his strong town, and as a towering wall in his own conceit. Before downfall the heart of 12 man becometh haughty, and before honor goeth humility. When one returneth an answer before he 13 understandeth (the question), it is folly unto him and shame. The spirit of a man will readily bear 14 his sense; but a depressed spirit who can bear? The heart of the man of understanding will obtain 15 knowledge; and the ear of the wise seeketh knowledge. A man's gift maketh room for him, 16 and before great men will it lead him. He that is first in his cause seemeth just; but when his neighbor cometh, then will he be instantly beat 17 down. The cause of disputes to cease, and it declareth 18 the mighty. A brother offended 19

18 ימלא פיהו חכמן: מחשבות בענה תקון ובתחבולות
 19 עשה מלכמה: להודיע הולך רביל ולפתח שפתיו
 20 לא התקבל: מכלל אביו ואמו ידעך נרו באישו חשד: י
 21 יחלה מלכות בראשונה ואחרתה לא התקבל: אלה
 22 תאמר אשלימהיה קנה ליהיה רשע לך: תעבת רעה
 23 אבן ואבן ומאני מרמה לא טוב: מרעה מצדד נבר
 24 ואדם מהרעין דרכו: מקוש אדם ילע קדש ואחר
 25 נדרים לבקר: מנהג רשעים מלך חכם נשבע עליהם
 26 אביו: נר יהיה נשמת אדם חפש כל הדרר רבמן: חסד
 27 ואמת יצדד מלך ויסד בתסד כסאו: תפארת בחורים
 28 חכם ונדר ומגים שיבה: חכרות פצע המרקי כגע ל
 29 ימכות הדרר רבמן:

CAP. XXI. כב

1 פלג ימים לברך מלך בדר יהיה עליה אשר תפין יטנו: א
 2 כל דרך איש ישר בעינו ותכון לבות יהוה: עשה צדקה
 3 ומשפט נבחר ליהוה מנחה: רום עינים ורחב לב נר
 4 רשעים נשאלת: מה נשמת הרון אדל מלטר וכל איז אר
 5 למחסור: פצל אצרות בלשון שקר וכל נדף מבקש
 6 מות: ידרר רשעים יגוהם כי מאנו לעשות משפט:
 7 הכפף דרך איש נר נדף ישר פעלו: טוב לשבת על
 8 פניהו מאשת מלונים ובות חבר: נפש רשע אחר
 9 רע לא ידון בעינו רעהו: כמשלח תכספתו ובחשבול
 10 להם יקח דעת: משכיל צדיק לבית רשע מסרף
 11 רשעים לרע: אדם אונו מנכרת דל נכדו יקרא ולא
 12 יגנה: מנהג בפתר ובהפחה וישד בחק חמה ענה:
 13 שמה לצדיק עשות משפט ומחנה לפעל: און אדם
 14 עושה מרדה השכל בקהל רפאים יחם: איש מחסור
 15 ארב שמה ארב ון וישמן לא יעשר: כפר לצדיק
 16 רשע ותת ישרים בוד: טוב שבת בארץ מרדה
 17 מאשת מרונים ונשים: אוצר ונהד וישמן בעה חכם כ
 18 וכסיל אדם ובלענו: דרך צדקה תסד ומצא חיים
 19 צדקה וקבור: עיר גברים עלה חכם ורד עו
 20 מבמחה: שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו: נד ידור
 21 לץ שמו עושה בעברת ודון: תאנת עצל תמיתו כרבה
 22 מאנו ודיו לעשות: כל היום התאה האה וצדיק וכן
 23 ולא יחשך: ובה רשעים תענה אף כרבומה וביאנו:
 24 עד בקים יאבר ואיש שומע לעצה דבר: הנו איש
 25 רשע בפניו ישר הוא: וכן דרכו: אין חכמה וכן ל
 26 חבונה וכן ענה לעד יהיה: פוס מכן ליום מלחמה
 27 וליהיה התשקה:

CAP. XXII. כב

1 ובחר שם משער רב מפסד ומלך חן טוב: יעשר
 2 ורש נפשו עשה כלם יהיה: ערום ראה רעה וסתר
 3 ופתים עברו ונעשו: מקב ענה דאת יהיה ישר וקבור
 4 וחסים: עינים פחים בדרך עקש שומר נפשו וחס מים:
 5 חקר לער עליו דרכו גם כד יחן לא יסור ממנו:
 6 יעשר ברשים ימשול ועבר ליה לאיש מלח: ורע
 7 עולה יקצור ון ושבט עברתו וכלה: טובעין הוא

19 עושים יפירי: אף נפשו מקרתי ון ומרנים ככרתי
 20 ארמן: מפרי פראיש תשבע בטנו הבואת שפתו
 21 כשני: מות חיים בדר לשון ואהבת יאכל פרו: מצא
 22 איש מצא טוב ופק רצון מרעה: תתנים ובררש
 23 יעשר ענה עות: איש רעים להתרועע ויש אהב
 24 דבק מאח:

CAP. XIX. ט

1 טוב רש הולך בתמו מעקש שפתו והוא כסיל: גם
 2 בלא דעת נפש לא טוב וכן כנולים חוטא: אלה אדם
 3 חסרף דרכו ועל יהיה וקף לבו: הו יסף רעים רבים
 4 ודל מרעהו פרו: עד שקרים לא יקה ופח מלבים
 5 לא ימלט: רבים וכלו פירנו וכל דרע לאיש מתו:
 6 כל אחירש ו שנאו אף כי מרעהו חסון ממנו מרפה
 7 מקרים לא יתמה: קנה ילב ארב נפשו שמר תבונה
 8 למצא טוב: עד שקרים אף כרל עברו: מלל בשרים:
 9 לא יאנה לכסיל יתנו אף כרל עברו: מלל בשרים:
 10 שכל אדם הארץ אפו ותפארתו עבר על פשתי: גם
 11 ככפור וכן מלך וכסל על עשב רצו: הנה לאבו כן
 12 כסיל חלף מרד מרע אשה: בית ודון נחלה אבות
 13 ומרעה אשה משקלת: עצלה תפיל תרמה ונפש
 14 ומה חרוב: שמר מצוה שמר נפשו כוח דרכו
 15 ומת: מלח ודנה תנו דל ומלו ושלילו: ופר בוד
 16 כרש תקנה ואל תמרנו אל תשא נפשך: גרלהמה
 17 כ נשא ענש כי אסתציל ועוד חוסף: שמע ענה וקבל
 18 איש למנו חכם באחרתך: רבות מחשבות בלבי
 19 אשר נעצת יהיה הוא חסום: תאנת אדם חסדו ומוב
 20 רש מאיש קוב: דאת יהיה לחים ובע לין בל שקר
 21 רע: טמן עזל דו בעצתו נסא לפירו לא ישיבה:
 22 לץ חבה ופתו יקום ודיקת לנכון וכן דעת: משור
 23 אב וברח אם כן מקוש ומחפור: חדרלני לשמע
 24 מוסר לשנות מאמר דעת: עד בלעל לין משפט ופי
 25 רשעים ובלראון: נטוט ללצים שפטם ומלמלת
 26 לע כסילים:

CAP. XX. כ

1 לץ וכן חמה שבר וכל שנה לו לא חכם: גם ככפור
 2 אמת מלך מהעברו חוטא נפשו: קבור לאיש שבת
 3 מרוב וכל איל תלע: מרחף עזל לא ירש ושא
 4 כפצור וכן: מים עמקום ענה בלב איש ואיש תבונה
 5 ידלנה: רב אדם יקרא איש חסדו ואיש אמנים כי
 6 מצא: מתחלף בתמו צדיק אשר בניו אחריו: מלך
 7 וישב על כסא דין מנהג בעינו כל רע: מראמר ובתי
 8 לכו מדרתי מחטאתי: אכן ואבן אפה ואפה תועבת
 9 יהיה נש שניהם: גם במללו ונתכרע אסוף ואם
 10 ישר פעלו: און שמעת וכן ראה יהיה עשה נש שניהם:
 11 אל תאבת ענה פדתורש פקח ענה שבגלחם: רע
 12 רע יאמר תבונה ואול לו או ותחלל: יש ורב רבי
 13 פנינם וכל וקר שפת דעת: לקח בניו כרעוב ור
 14 וכעד נכרם תבלהו: ערב לאיש לחם שקר ואחר

is harder (to be won) than a strong bow; and quarrels (among brothers) are like the bars of a castle. From the fruit of a man's mouth is his body satisfied; with the product of his lips doth he satisfy himself. Death and life are in the power of the tongue, and they that love it will eat its fruit. Whoso hath found a wife hath found happiness, and hath obtained favor from the Lord. The poor speaketh entreatingly; but the rich answereth the Lord with many companions are hurtful to him; but there is many a friend that cleaveth closer than a brother.

CHAPTER XIX.

1 Better is the poor that walketh in his integrity, than one of perverse lips, who is a fool. Also in the want of knowledge in the soul there is nothing good; and he that hasteneth with his feet misseth the right path. The folly of a man perverteth his way, and against the Lord will he his heart rage. Wealth bringeth many friends; but the poor becometh separated from his (only) friend. A false witness shall not remain unpunished, and he that uttereth lies shall not escape. Many will entreat in the favor of the liberal man; and ever will they stand to his side, when he giveth gifts. All the brothers of the poor hate him: how much more do his friends go far away from him; he pursueth (their) promises; but these are (all) that he hath. He that getteth intelligence loveth his own soul: he that guardeth understanding will find happiness. A false witness shall not remain unpunished, and he that uttereth lies shall perish. 10 Delicacy is many thoughts in a man's heart; let a servant to have rule over princes. It is intelligence in man to be slow in his anger, and it is his glory to pass over a transgression. Like the roaring of a young lion is the wrath of a king: as dew upon the herbs is his favor. A calamity unto his father is a foolish son; and a continual dropping are the sins of a wife. Wealth are an inheritance from fathers; but from the Lord (cometh) an intelligent wife. Slothfulness casteth (man) into a deep sleep; and an indolent soul will suffer hunger. He that observeth the commandment guardeth his own soul; but he that disregardeth (directing) his ways (right) shall die. He loveth unto the Lord that is liberal to the poor, and his good deed will he repay unto him. Chastise thy son, for there is hope; and let not thy soul spare (him) for his crying. 19 A man of great fury must suffer punishment; for if thou deliver him, thou must still do it again. 20 Hear counsel, and accept correction, in order that thou mayest be wise in thy latter end. 21 There are many thoughts in a man's heart; but the counsel of the Lord alone will stand firm. The longing of a man is (to exercise) his kindness; and 23 a poor man is better than a liar. The fear of the Lord leadeth unto life; and he (that hath it) shall abide satisfied; he shall not be visited with evil. When a slothful man hath hidden his hand in the debt, then will he be ever bringing it back to his mouth. Smite a scorner, and the simple will become prudent; and if one that hath understanding be admonished, he will understand knowledge. He that plundereth his father, and chaseth away his mother, is a son that bringeth shame and dishonor. Cease, my son, to hear the instruction that giveth (the) scorn; and things of knowledge. An ungodly witness scorneth at justice, and the mouth of the wicked swalloweth mischief. Punishments are prepared for scorners, and stripes for the back of fools.

CHAPTER XX.

1 Wine is a mockery, strong drink is noisy; and whosoever indulgeth therein will never be wise. 2 Like the roar of a young lion is the dread of a king; whoso provoketh him to anger sinneth against his own soul. It is an honor for a man to cease from a contest; but every fool enrageth himself. Because it is winters' cold, will the sluggard not plough; when he therefore seeketh in the harvest time, there will be nothing. Like deep water is cunning; and the heart of a man; but the man of understanding will draw it out. Most men will proclaim every one his own kindness; but who can find a faithful man? The righteous walketh in his integrity; happy will be his children after him. A king that sitteth on the throne of justice scattereth away with his eyes ill evil. 9 Who can say, I made my way straight, I am cleansed from my sin. Divers weights, and divers measures, are both of them alike an abomination of the Lord. Even a child maketh himself known by his doings, whether his work will be pure, and whether it will be upright. The ear that heareth, and the eye that seeth, the Lord hath made; and the mouth of them all, the Lord hath set; come to poverty; open thy eyes, so will thou be satisfied with bread. It is bad, it is bad, saith the buyer; but when he is gone his way, then doth he boast. There is gold, and a multitude of pearls; but a precious vessel are the lips of knowledge. Take away his garment, because he hath become surety for a stranger; and account of a strange woman take a pledge from him.

Bread of falsehood is pleasant to a man; but afterward his mouth will be filled with grave-stones. Plans are established by counsel; and with wise men is conducted war. He that goeth about as a talebearer revealeth secrets; therefore meddle not with him that enticeth with his lips. Whoso curseth his father or his mother—his lamp doth shall be quenched in obscure darkness. An inheritance hastily gotten at the beginning will at its end not be blessed. Do not say, I will recompense evil; wait on the Lord, and he will help thee; Divers weights are an abomination of the Lord; and a deceitful balance is not good. From the Lord are the steps of man (ordained); but man—how can he understand his own way? It is a snare to a man to sanctify things hastily, and to make inquiry only after having made vows. A wise king scattereth the wicked, and turneth them as the threshing-wheel. A lamp of the Lord is the soul of man, searching all the inner chambers of the body. Kindness and truth will watch over a king, and he will prop up through kindness his throne. The ornament of young men is their strength; and the glory of old men is a hoary head. The bruises of a wound are cleansed means for the bad, and stripes (will reach) the inner chambers of the body.

CHAPTER XXI.

Like brooks of water is a king's heart in the hand of the Lord; whithersoever it pleaseth him doth he turn it. Every way of a man is straight in his own eyes; but the Lord weigheth the hearts. To exercise righteousness and justice is more acceptable to the Lord than sacrifice. Haughtiness of the eyes, and an immoderate heart, are the sins of the field of the wicked. The plans of the diligent tend only to plenty; but every man (destined) only to want. The getting of treasures by a tongue of falsehood is like the fleeting breath of those that seek death. The robbery of the wicked will drag them away; because they refuse to execute justice. Perverse is the way of the man that is estranged (from goodness); but as for the pure, his work is upright, than with a quarrelsome woman in a roomy house. The soul of the wicked longeth for evil; his neighbor findeth no grace in his eyes. When the scorner is punished, the simple is made wise; and when the wise is taught intelligence, he receiveth knowledge. The righteous regardeth attentively the house of the wicked; (but God) overturneth the wicked into unhappiness. Whoso stoppeth his ears against the cry of the poor, he also will cry himself, but shall not be answered. A gift in secret pacifieth anger, and a bribe in the bosom, strong fury. It is joy to the righteous to execute justice; but it is a terror to the wrong-doers. The man that wandereth astray out of the way of intelligence shall rest in the assembly of the departed. He that loveth pleasure will be a man of want; he that loveth wine and oil will not become rich. The wicked shall be a ransom for the righteous, and the treacherous shall be put in the stead of the upright. It is better to dwell in a desert land, than with a quarrelsome and a choleric woman. There are a desirable treasure and oil in the dwelling of the wise; but a foolish man will swallow it up. He that pursueth righteousness and kindness will find life, righteousness, and honor. A wise man scaleteth the city of the mighty, and casteth down the strength in which they trusted. Whoso guardeth his mouth and his tongue guardeth his soul against distresses. The presumptuous and proud, scorner is his name, dealth in the wrath of presumption. The longing of the slothful will kill him; for his hands refuse to labor. All the day he feeleth a great longing; but the righteous giveth and withholdeth not. The sacrifice of idols is an abomination; he knoweth much more, when he bringeth it, than the lawful purpose. A living witness shall perish; but the man that is obedient (to the law) can speak for ever. A wicked man showeth impudence in his face; but as for the upright, he will consider well his way. There is no wisdom nor understanding nor counsel against the Lord. The horse is prepared for the day of battle; but with the Lord is the victory.

CHAPTER XXII.

A good name is preferable to abundant riches, and a good grace, to silver and to gold. The rich and poor meet together; the Lord is the maker of them all. The prudent foreseeeth the evil, and hideth himself; but the simple pass on, and are punished. The reward of humility (and) the fear of the Lord are riches, and honor, and life. Thorns and snares are in the way of a perverse man; he that doth guard his soul will keep far from them. Train up the lad in accordance with his course; even when he groweth old, will he not depart from it. A rich man ruleth over the poor, and the borrower is servant to the man that lendeth. He that soweth injustice will reap wrong doing; and the seed of God's wrath will not fail. A man of a benevolent eye will indeed be blessed; and

10 ולבך ידבר הדקדנות: והיות כשכב בלביים וכשכב 34
 בראש חבל: וכוני בלחליתו תלמיני בלדעתו מתיחה
 אקין אוסף אבקשט עור:

CAP. XXIV כד

א אלתקנא באנשי רעה ואלתתאן ליהות אהם: כירשד 8
 ורעה לבם וימל שפתיהם הדבריה: בהקמה וינה 9
 בית ובחבונה יתכונן: וברעת דרבים ילאו בלדעון 10
 יקר ונעים: וברתקם קעון ואיש דעת מאמין-בת: כי 11
 בתחבולות תעשה-הילך מלקמה ותשיגה כרב זעין:
 ראמת לאילי חכמות בשער לא יפתח-פיהו: מחשב 7
 להרע לו בעל-מנוח יקראו: וזת אלת חטאת ותניקת 9
 לאדם לין: התרפית ביום צרה ער בתקנה העל 11
 לתקום למות וקמים לדגן אסתחשוך: כיתאמר הן 12
 לא-ידענו זה האלהן לבות-הוא-יבין ונער נפשוך הוא
 ידע והשיב לאדם כפעלו: אכלבני דבש כי טוב ועת 13
 מלוק על-הקד: בן דעה חכמה לפשך אסתחשאת 14
 ויש אחרית ותקוד לא תכרת: אלתאכרב רשע לעיה 15
 צדיק אלתשדך רבצו: פי שבעו יפול צדיק וקום 16
 ורשעים יבשלו כרעה: בנפל אויבך אלתשדך ובקשלו 17
 אל-גל לבך: פדוראה דתה ודע בעינו והשיב מעליו 18
 אפיו: אלתתחר בממים אלתקנא פרשנים: כי 19
 לאתקנה אחרית לרע ער רשעים ידעו: ורא-את-יהוה 21
 בני ומלך עש-שונם אלתתקרב: כרפתאם קום אדם 22
 ופיר שניהם מי יודע: נסאנה לחקמים תמר-קניה 23
 במשפט בלטיוב: אמר לרשע צדיק אתה וקברו עינים 24
 וזעמדו לאמים: ולמוכותים יעם ועליותם תבוא ברכתי 25
 טוב: שפתים ישק משיב דברים נכחים: קבן ברוין 26
 מלאכה ושמה בשדה לך אחר וקנה ביה: אלתתי 27
 ער-הקם ברקע ותפחית אלתשדך: אלתאמר כאשר 29
 עשה-ה' לך אלתהו: אטיב לאיש כפעלו: על-שדה 5
 איש-עצל יקברתי ועל-רבים אדם חסר-לב: והנה עלה 31
 כלו: קמשונים קשו קעו חרלים ונער אבנו נהרסה:
 נאחזה אנכי אישית לבי ראיתי לקחתו מסר: מעט שנית 32
 מעט תנמות מעט: חבך גדים לשקב: ובאמת-הלך 34
 רישך ומחסר-ך כאיש קמן:

CAP. XXV כה

ג נס-אלה משלי שלמה אשר העתיקו אנשי חוכמה 8
 מלך-יהודה: ככר אלהים הסתר דבר וכבר מלכים 2
 חקר דבר: שמים לרום וארץ לעמק ולב מלכים אין 3
 חקר: הנו סתם במקפ נצא לצרף כלי: הנו רשע 4
 לפני-מלך יכון בעצק כסאו: אלתתשדך לפני-מלך 6
 ובמקום נהלים אלתעמו: כי טוב אמר-ה' עלה העץ 7
 מהשפילך לפני גרים אשר ראו עינך: אלתצא לרב 8
 מרר פן מוחששה באחריתיה בתבלים אתך רעה:
 ריבך ריב איתרדע וסוד אחר אלתגל: פדו-חסר-ך 9
 שמע ודחתך לא תשוב: תפוחי זהב במשכיות כסף 11
 ודבר דבר על-אפניו: עום זהב ותליתתם מוכים חכם 12
 על-און שמעת: כצנת-שלגו ביום קצור ציר נאמן 13

10 יבדך כרעה מלמי לרל: קרש לין יצא קדון וישבת
 11 דין וקלון: אדם טהור-לב הן שפתיו רעו מלך: עני
 12 יהיה נעור רעה וסלף דברי בני: אמר יצל ארי
 13 בחיה פתך רחבת לדעת: שוקה נמקה פי דת ויום
 14 טהרה פול-שם: אולת קשוקה בלב-נער שבת מוסר
 15 ורחוקה ממנו: עשק רל לחרבות לו נתן לישיר אך
 16 למחסור: הט אונק ושמע דברי חכמים ולבך תשית
 17 לדעתו: כיענים כיתשמרם כבטנך יבט ודיו על-
 18 שפתו: להיות ביהוה מבטחך וידעתך היום אף
 19 אתה: הלא כתבתי לך שלשים כמעצות ודעת: לדו-דעך
 20 קשט אמרו אמת להשיב אפרים אמת לשלחך:
 21 אלתגלגל כי דלדוא ואלתדבא עני בשער: כי
 22 דתה ריב ריבם וקבע אתיקבעתם נפש: אלתתרע 23
 24 כד-תבעל אף וקתאיש חמות לא תבוא: פד-תאלף
 25 ארחתו ולקחת מוקש לפשד: אלתתי בתקדקד
 26 בערבים משאות: אס-אידלך לשלם למחירך משקבך
 27 מתחשך: אלתסג נכול עולם אשר עשו אבותך: היות 28
 29 איש יקדור במלאכתו לפני-מלכים יתצב בלתי-צב
 לפני חשבים:

CAP. XXIII. כג

א כיתשב לרום אתימשל בין תבין אתיאשר לפנה: 8
 9 ושמת שקין בלעך אס-בעל נפש אתה: אלתתאן
 10 למשמעתיו ודוא לחם נכבים: אלתחניע להעשיר
 11 מבינתך הרל: תתעור עינד: בו ואנע כי עשה יעשה
 12 לו נכפים כנשר וקור השמים: אלתלהם אתלהם
 13 רע עין ואלתתאן למעמתי: כי אכמירשער בנפשו
 14 כדדוא אכול ושתה יאמר לך ולבו בלע-ך: פתך
 15 אכלת תקיאנה ושתה דברך העינים: באוני בעיל
 16 אלתדבר ריבוב לשכל מלך: אלתסג נכול עולם
 17 ובשרי וחימים אלתבא: קראלם חקן הוא-יריב אד
 18 ריבם אתך: הבראה למסר לבך ואניך לאמר-עת:
 19 אלתמעע מעער מוסר כיתתע בשבט לא ימות: אתה 13
 14 בשבט תעט ונפשו משאול תציל: בני אסתקם לבך
 15 ישמח לבי נסאני: ותעלונה כלייתי בדבר שפתך
 16 מישקים: אלתקנא לבך בחטאים כי אס-בראת דנה
 17 בלדיוסם: כי אטיש אחרית ותקודך לא תכרת: שמע 18
 19 אתה בני תחם ואשר בדרך לבך: אלתתי כסב-אנין
 20 בולל בשך למו: כרסבא וולל ורש וקרעים תלביש
 21 נומה: שמע לאבך זה ילדך ואלתבחו כרזונה אמה:
 22 אמת קנה ואלתמכר חכמה ומוסר ובינה: גול יגל
 23 אבי צדיק וזל חכם ושמח בו: ישמה-דברך ואמה
 24 ותגל וזלתך: קנה בני לבך לו ועינד דרבי תענה:
 25 כרשתה נמקה וינה ובאר צרה ינרד: אר-היא 27
 28 כחתף תארב ובוגדים בארם ותספ: למראוי ולמי אבוי
 29 למי מוחים: למי-שדה למי פצעים חנם למי חללות
 30 עינים: למאחרים על-היין לבאים לחקור ממך: אל
 31 תרא ון כי תאדם ברוחן בכים עין ותחלד במישקים:
 32 אחריתו כחש יעד וכפצעו יפרש: עינד דוא גורת 33

10 for he giveth of his bread to the poor. Drive
away the scorner, and strife will go off; and then
11 will cease contention and dishonor. He that
loveth with a pure heart, and hath grace on his
lips, will have the king as his friend. The eyes
of the Lord guard knowledge, and he overturneth
13 the words of the treacherous. The slothful saith,
There is a lion without in the midst of the
14 streets shall I be murdered? A deep pit is the
mouth of adulterous women: he that hath obtained
the indignation of the Lord will fall thereinto.
15 When folly is bound fast to the heart of a lad,
the rod of correction must remove it far from him.
16 He that oppresseth the poor to increase his riches,
(must at length) give to the rich, and come only
17 to want. Incline the ear, and hear the words of
the wise, and apply thy heart unto my knowledge.
18 For it is a pleasant thing if thou keep them
within thy bosom, if they be altogether firmly
19 seated upon thy lips. That thy trust may be in
the Lord, have I made them known to thee this
20 day, yea, even to thee. Have not I written for
these excellent things in counsels and knowledge.
21 What I may now receive, and hear the say-
ings of truth: that thou mightest bring back an-
22 swers of truth to those that send thee? ¶ Rob
not the poor, because he is poor, neither crush
23 the afflicted in the gate; For the Lord will plead
their cause, and despoil the life of those that de-
24 spoil them. Make no friendship with a man given
to anger; and with a man of fury thou must
25 have no intercourse: Lest thou learn his ways,
26 and get a snare for thy own soul. Be not one
of those that pledge their hand, or of those that
27 are sureties for debts. If thou have nothing to
pay, why should he take away thy bed from
28 under thee? Remove not the ancient landmark,
29 which thy fathers have established. Seest thou
a man that is diligent in his work? before kings
may he place himself: let him not place himself
before obscure men.

CHAPTER XXIII.

1 When thou sittest to eat with a ruler, consider
2 diligently what is before thee: For thou puttest
a knife to thy throat, if thou be a man of a
3 craving desire. Do no long for his savory meats;
4 for they are deceitful food. Fatigue thyself not
to become rich; because thy hast understanding,
5 forbear. When thou lettest merely thy eyes fly
over it, it is no more; for it will ever make itself
wings: like an eagle will it fly toward heaven.
6 ¶ Eat not the bread of a man with an evil eye,
7 and do not long for his savory meats: For as
though there were a division in his soul, so doth
he act: Eat and drink, saith he to thee: but his
8 heart is not with thee. Thy morsel which thou
hast eaten must with thee spit out, and thou hast
9 wasted thy pleasant words. Speak not before
the ears of a fool; for he will despise the intelligence
10 of thy words. Remove not the ancient landmark,
and into the fields of the fatherless must thou
11 not enter: For their redeemer is strong; he will
indeed plead their cause with thee. Apply thy
12 heart unto instruction, and thy ears to the sayings
of knowledge. Withhold not from thy correction:
13 for if thou beat him with the rod, he will
not die. Thou wilt indeed beat him with the rod;
but thou wilt deliver his soul from perdition.
14 My son, if thy heart be wise, my heart shall
15 rejoice, even mine. And my reins shall exult
16 when thy lips speak what is equitable. Let not
thy heart be envious against sinners; but (remain)
17 in the fear of the Lord all the time. For surely
there is a future, and thy hope will not be cut off.
18 Hear thou, my son, and become wise, and guide
19 thy heart on the right way. Be not among those
that drink wine immoderately, among those that
20 over-indulge in eating flesh: For the drunkard
and the glutton will come to poverty; and drowsiness
21 clothe a man in rags. Hearken unto thy father
that hath begotten thee, and despise not thy
22 mother although she be old. Buy the truth and
sell it not; (also) wisdom, and instruction, and
23 over-indulge in eating flesh; For the drunkard
and greatly glad, and he that begetteth a wise child
24 will have joy through him. Let (then) thy father
and thy mother rejoice, and let her that hath born
25 thee be glad. Give my son, thy heart unto seek
26 and let thy eyes watch my way. For a harlot is
a deep ditch, and a strange woman is a narrow
27 well. She also lieth in wait like a robber, and
28 she increaseth the treacherous among men. Who
hath wo? who hath sorrow? who hath quarrels?
29 who hath complaints? who hath wounds without
cause who hath redness of eyes? They that tarry
30 late over the wine, that come to seek for
31 mixed drink. Do not look on the wine when it
looketh red, when it giveth its color in the cup,
when it glideth down so readily. At the last it
will bite like a serpent, and like a basilisk will
32 it sting. Thy eyes will see strange forms, and
33 thy heart will speak perverse things. And thou
34 wilt be like one that lieth down in the heart of

the sea, or as he that lieth on the top of a mast.
"They smote me, (but) I suffered no pain; they 35
struck me hard, (but) I felt it not: when shall I
awake I will continue to seek it again."

CHAPTER XXIV.

Be thou not envious of bad men, and do not 1
long to be with them. For their heart mediateth
2 destruction, and of mischief do their lips speak.
Through wisdom is a house built; and through 3
understanding is it firmly established; And through 4
knowledge are chambers filled with all manner of
precious and pleasant wealth. A wise man is 5
(always) in power; and a man of knowledge forti-
fied (his) strength. For by wise counsel canst 6
thou conduct thy war; and there is help in a mul-
titude of counsellors. Wisdom is too high for the 7
fool: in the gate can he not open his mouth.
Him that deviseth to do evil, men call a master 8
of wicked devices. The counsel of folly is in; 9
and an abomination to men is the scorner. If 10
thou depend on the day of distress, thy strength
is small. Deliver those that are taken unto death, 11
and those that are moved away to the slaughter
hold back. If thou shouldst say, Behold, we know 12
not this man: lo, he that weigheth hearts will
truly regard it, and he that keepeth thy soul will
surely know it; and he will give a recompense 13
to man according to his doing. Eat honey, my 14
son, fear the Lord and the king; with those that
is sweet to thy palate; So obtain the knowledge 15
of wisdom for the soul: when thou hast found her,
then shall there be a (happy) future, and thy
hope shall not be cut off. Lie not in wait. O 16
wicked man! against the dwelling of the right-
eous: waste not his resting-place; For though the 17
righteous were to fall seven times, he will rise
up again; but the wicked shall stumble into mis-
fortune. At the fall of thy enemy do not re- 18
joice; and at his stumbling let not thy heart
be glad: Lest the Lord see it and it be dis- 19
pleasing in his eyes, and he turn away from his
wrath. Fret not thyself because of evil- 20
doers, neither be thou envious of the wicked; For
there will be no (happy) future for the bad man; 21
the lamp of the wicked shall be extinguished.
My son, fear the Lord and the king; with those that
are desirous to change do not mingle thyself; 22
For suddenly will their calamity arise; and who 23
knoweth the ruin of both of them? These things 24
also are for the wise. To have respect of persons
in judgment is not good. Him that saith unto 25
the wicked, Thou art righteous, will the people
denounce him; will nations hold accursed: But to 26
those that shall deliver the soul, shall be given
more than they shall come the blessing of the good. Men 27
will kiss the lips of him that giveth a proper
answer. Prepare without thy work, and make it 28
fit in the field for thyself; and afterward build thy
house. Be not without cause a witness against 29
thy neighbor; for wouldst thou beguile with thy
lips? Say not, As he hath done to me, so will I 30
do to him; I will recompense every man accord-
ing to his doing. By the field of a slothful man 31
I once passed along, and by the vineyard of a
man void of sense; And, lo, it was all grown over
with thorns, nettles had covered its surface, and
its stone-wall was broken down. And when I 32
had indeed beheld (this) I took it to my heart:
I saw it, and received a warning. "A little (more) 33
sleep, a little slumber, a little folding of the
hands in lying down;" But then will thy poverty 34
come like a rover; and thy wants as a man armed
with a shield.

CHAPTER XXV.

¶ Also these are the proverbs of Solomon, which 1
the men of Hezekiah the king of Judah have col-
lected. It is the honor of God to conceal a 2
thing; but the honor of kings is to search out a
matter. As are the heavens for height, and the 3
earth is for depth, so should the heart of kings
be unsearched out. Take away the silver from the 4
silver, and there will come forth a vessel for the
melter. Take away the wicked from before the 5
king, and his throne will be firmly established in
righteousness. Do not glorify thyself in the pres- 6
ence of the king, and force thyself not into the
place of great men: For better it is that it be 7
said unto thee, Come up hither, than that it be
said unto thee, Sit lower; in the presence of the prince,
8 who thy own eyes have (often) seen. Do not
proceed to a contest hastily, lest (thou know not)
what thou wilt have to do at its end, when thy
neighbor hath put thee to confusion. Carry on 9
thy cause with thy neighbor; but lay not open the
secret of another: Lest he that searcheth it put 10
thee to shame, and thy infamy never be removed.
Like apples of gold among figures of silver is a 11
word spoken in a proper manner. As an ear-
ring of gold, and a pendant of fine gold, so is a
wise reprovor toward an ear that listeneth. As 12
the cooling of snow on a harvest-day, so is a
faithful messenger to those that send him; for he

11 וקטרת ושמחלוב ומתק רעוה מעצת נפש: הקד ורעה.
 12 אביך אלתעוב ובית אחיך אלתבוא ביני אדך טוב
 13 שכן קרוב מאח רחוק: הקם בני ושמח לבי ואשיבה
 14 חפצי דבר: ימים וראה רעה נסתר פתאים ויכרו
 15 נעשיו: קחבגרו ביריב רג ובנד נגריה חבלו: 13
 16 מבקר רעוה בקול גדול בבקר השקים קללה תחשב
 17 לו: חלף טורד ביני סגור ואשת מדונים נשתה: 16
 18 צפניה צפודות ושמן מיני יקרא: פרול בחרול יחד: 17
 19 ואיש יחד פיניעהו: נער תאהב יאכל פרוה ושמר
 20 ארעו ויבדד: במים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם: 19
 21 שאול ואבדה לא תשבעה ועני האדם לא תשבענה: 20
 22 מצותך לבקש ויור לזהב ואיש לבי מחללו: אשתכתיש
 23 אתדאילו במכחש בתוך הרפיות בעלי לאתסור מקליו
 24 אילתו: רעו תדע פני צאנף שית לבך לעדרים: כי לא
 25 לעולם חסן ואסתור לרור דור: גלה הצור ונראה
 26 דשא ואספי עשבות הקים: כבשים ללבושך ומקור
 27 שדה עתקים: וכו' חלב עיני ללחמד ללחם ביתך
 28 והימים לגעיותיך:

CAP. XXVIII. כח

1 גסו ואדךרף רשע וצדיקים ככפיר וקטח: בפטיע ארץ
 2 רבים שררה ובאדם מבין רע כן יאדך: גבר רש וישק
 3 דלים מטר סוף ואין לחם: עובי תורה יהללו רשע
 4 ושמרי תורה יתרו כם: אנשריע לאיביו משפט
 5 ומבקשי יורה ובעו כל: טוברש הולך בתמו מיקש
 6 דרבים תוהו עשיר: נער תורה כן מבין ורעה וזללים
 7 יבלים אביו: מרבה הוה בנשך ובתרגית לחונן דלים
 8 וקבצני: מסור אנו משמע תורה נסתפלותו תעביה:
 9 משנה ישרים: בדרך רע כשחיתו הואיפול ותממים:
 10 יתחלוטוב: הקם בעיני איש עשיר וכל מבין וקרוני:
 11 בעלץ צדיקים רבה תפארת ובקום רשעים יתפש אדם:
 12 מכסה פשעיו לא יצליח ומודה ועוב דחם: אשר אדם
 13 מפתך תמיד ומקשה לבו יפול ברעה: ארתיגם ורב
 14 שוקק מושל רשע על עסדלו: גיד חסר תכונת ורב
 15 מעשקות שגאי בצע יאדך ימים: אדם עשק כרסי
 16 נפש עשיר ינוס אליה ממכיו הולך תמים ישע
 17 ונעקש דרכים יפול באחת: עבר ארמתי שבעילתם
 18 ומרתף ריקים ישבעי ריש: איש אמנות רבי כרפות ואין
 19 להעשיר לא יקנה: הברפנים לארשוב ועלפתי לחם
 20 וישבעי גבר: נבהל לחון איש רע עין ולא ידע כרתסר
 21 יבאנו: מביח אדם אחר ין ימצא מחולק לשון:
 22 נוהל אביו וקם יאדם אדפשע חבר הוא לאיש משחת:
 23 רחבנפש יגרה ומקום ובקש עליונות דשוו: בוטח בלבו
 24 הוא כסיל והולך בהכמה הוא ימלט: נתון לרש אין
 25 מחסור ומעלים עיניו רבי מארות: בקום רשעים יסתר
 26 אדם וכאבדם ירבו צדיקים:

CAP. XXIX. כט

1 איש חוכחות מקשה ערף פתע ישבר ואין מרפא:
 2 ברבות יציקום ישמח הקם ובמשל רשע אנה עים:

11 לשלחו ונפש ארעו ישוב: נשיאים ורוח ויטם אן איש
 12 מתחלל במתדשקר: בארף אפים יפתה קצין ולשונו
 13 רפה ושתדקרים: רבש נצאת אכל דגך פתושבעו
 14 והקאטני דקר גילך מבות ארף פודשבעך וישאך:
 15 מפני ורוב ותון שאן אישענה ברעוה עד שקר: שו
 16 רעה ורעל מוקתת מכמה בוגד ביני קנה: מעשה בנרו
 17 ביני קרה חמין עליתר וקר בשרים על לבי רע: אבי
 18 רעב שגאך האבלוה לחם ואסלמא השקרו מים: כי
 19 נקלים אתה החה על ראשו והנה ישלם לך: רוח צפון
 20 תחולל נשם ופנים וקמים לשון כתר: טוב שבת על
 21 כח פתונג מאשת מדונים ובית חבר: מים קרים על נפש
 22 עיפה ושמיעה טובה מארין מרחק: מעין ורפש ומקור
 23 משחת צדיק מט לפניך רשע: אכל דבש רכות לאר
 24 טוב וחקר כסמם כבוד: עיר פרוצה אין חימה איש
 25 אשר ו אך מענה לרדוהו:

CAP. XXXI. כו

1 כשלן וכלפון וכמטר כקציר כן לא ינאה לכסיל חבר:
 2 כצפור לגוד כדבור לרעו כן קללת הקם לא תבא: שוט
 3 לסוס פתח להמור ושבת לנו כסילים: אלתתן כסיל
 4 כאלתו פתושדורלו נדאקה: ענה כסיל כאלתו פך
 5 ונהה הקם בעינו: מקנה רגלים הקם שחה שלח
 6 דברים כורכסיל: דליו שקום מפסח ומשל כפי
 7 כסילים: כצור אכן כמרנמה כותתן לכסיל כבוד:
 8 רוח עלה בירשקור ומשל כפי כסילים: רב מחולל
 9 כל ושר כסיל ושר עברים: ככלב שב עלי קא כסיל
 10 מונה כאלתו: ראת איש הקם בעיני הנהה לכסיל
 11 כעני: אמר עצל שחל כדרך ארי בין הרעה כותלת
 12 חסוב על צורה וצלו על מותה: טמן עצל רדו בעלחת
 13 נלאה להשיבה אלפיו: הקם עצל בעינו משבלי משכי
 14 טעם: מתוק באוני קבל עבר מתעבר על רוב לאלו:
 15 כמתלהלה תרה זקם חיים ומות: קראש רמה את
 16 רעו ואמר הלאי משחק אי: באפס עצים תכבה איש
 17 ובאין נרנו ישתק מדון: פתם לנהלים ונעים לאש
 18 ואיש מדונים לתרחרי רוב: דברי נרנן כמתלהמים והם
 19 ירדו הרריבטן: כסף סונים מצפה על הרש שפתים
 20 דלקים ולבי רע: בשפתו זכר שונא ובקרבו שיה
 21 כח כרמה: כריתנן קולו אלתאמדו בו שבע תועבות
 22 כלבני: תכסה שגאה כמשאין תגלה רעוה בקהל: כרה
 23 שחת כה יפל וגלל אבן אלו תשוב: לשוקשך ישנא
 24 רבו ופה חלקק ישעה מרה:

CAP. XXXII. מז

1 אלתתהגלל ביני מזר כי לא תדע מה ידך וים: יתללך
 2 וך ואיפך וברי ואלישפך: כבוד אבן וגטל החול
 3 וקנים אייל כבוד משניהם: אבונות חמה ושטף אף
 4 ומו יעמד לפני קנאה: טובה תוכחת מגלה מאהבה
 5 מכרתה: נאמנים פצעי אהב ונערתות נשקות שונא:
 6 נפש שבעה תבוס גפת ונפש רעבה כלמר מתוק:
 7 כצפור נודדת מוקנה כן איש נודד מקמומו: שמו

14 refresheth the soul of his master. Like clouds
 and wind without rain, so is a man that vaunteth
 15 falsely of a gift by long forbearing a prince
 persuaded, and a soft tongue breaketh bones. Hast
 16 thou found honey? eat so much as is sufficient
 for thee: lest thou consume too much of it, and
 17 have to vomit it forth. Make thy foot scarce in
 the house of thy friend: lest he have too much of
 18 thee, and so hate thee. A battle-ax, and a sword,
 and a sharpened arrow is a man that testifieth
 19 as a false witness against his neighbor. Like a
 broken tooth and a foot out of joint, is confidence
 20 in a treacherous man in a time of distress. (As)
 he that taketh off his garment on a cold day, (as)
 vinegar is upon natron: so is he that singeth songs
 21 before an unhappy heart. If thy enemy be hun-
 gry, give him bread to eat; and if he be thirsty,
 22 give him water to drink: For though thou gather
 a nest of coals of fire upon his head, yet will
 23 Lord repay it unto thee. The north wind bringeth
 forth rain: so doth secret talking, angry
 24 countenances. It is better to dwell in the corner
 of a roof, than with a quarrelsome woman even
 25 in a roomy house. As cold water is to a fainting
 soul, so are good news from a far-off country.
 26 Like a turbid spring, and a corrupt fountain, is
 a righteous man that giveth way before the wicked.
 27 To eat too much honey is not good: so is it honor
 28 to set a limit to men's honor. Like a city that
 is broken in, and is without walls: so is the man
 that hath no control over his spirit.

CHAPTER XXVII.

1 As snow is in summer, and as rain in harvest:
 2 so is honor not seemly to a fool. As the bird
 (yeareth) to flit away, as the swallow to fly off:
 3 so will an undeserved curse not come (to fulfil-
 4 ment). A whip is for the horse, a bridle for
 5 the ass, and a rod for the fool's back. Do not
 answer a fool according to his folly, lest thou
 6 also become equal unto him. Answer a fool ac-
 cording to his folly, lest he be wise in his own
 7 eyes. He choppeth off the feet, and drinketh
 8 vexation, that sendeth important messages by
 9 hand of a fool. Too feebly hang down the thighs
 10 on a lame man: so is a parable in the mouth of
 11 fools. As is the one that bindeth a stone fast
 12 in a sling, so is he that giveth honor to a fool.
 13 (As) a thorn that is come into the hand of a
 14 drunkard, so is a parable in the mouth of fools.
 15 A master injureth all things when he hireth a fool
 16 or hireth mere reward, and returneth to his
 17 vomit, so doth a fool repeat to act in his folly.
 18 When thou seest a man wise in his own eyes,
 19 then is there more hope for a fool than for him.
 20 The slothful saith, There is a leopard in the way:
 21 a lion is between the streets. As a door turneth
 22 upon its hinges, so doth the slothful upon his
 23 bed. Hath the slothful hidden his hand in the
 24 fish, it reacheth him, bringeth a dog in unto
 25 his mouth. The slothful is wiser in his own
 26 eyes, than seven men that can give wise answers.
 27 As is one that taketh hold of a dog by the ears,
 28 so is he that passing by becometh excited about
 29 a dispute which concerneth him not. As one
 30 fatigued himself shooting off firebrands, arrows,
 31 and death: So is the man that hath heated his
 32 neighbor, and saith, Behold, an only resting
 33 Where there is no wisdom, the fire goeth out: so
 34 where there is no whisperer, strife is silenced.
 35 As char-coals are added to burning coals, and
 36 wood to fire: so is a contentious man fitted to en-
 37 kindle a dispute. The words of a whisperer are
 38 as wounds, and they go down into the innermost
 39 chambers of the body. Like silver dross laid
 40 over an earthen vessel, so are burning lips with a
 41 bad heart. With his lips dissembleth he that
 42 hateth, and within himself layeth he up deceit:
 43 Though he make his voice sound ever so gra-
 44 ciously, believe him not; for there are seven
 45 abominations in his heart. If one's hatred be cov-
 46 ered by deception, then shall he laid bare his
 47 wickedness before a (whole) assembly, whose
 48 digbeth a pit will fall therein: and upon him that
 49 roseth a stone, will it return. A lying tongue
 50 hateth those that are crushed by it; and a flat-
 51 tering mouth propheth (others') downfall.

CHAPTER XXVIII.

1 Make no boast for thyself of the coming day,
 for thou knowest not what a day may bring:
 2 forth. Let another man praise thee, and not thy
 3 own mouth: a stranger, and not thy own lips.
 4 A stone hath heaviness, and the sand, weight: but
 5 a fool's wrath is heavier than both of them.
 6 Fury hath its cruelty, and anger its overwhelming
 7 power; but who is able to stand before jealousy?
 8 Better is open reproof than concealed love.
 9 Faithful are the wounds of a friend; but deceiv-
 10 are the kisses of an enemy. The satisfied soul
 11 treadeth under foot fine honey; but to the hungry
 12 soul every bitter thing is sweet. As a bird that
 13 wandereth away from her nest, so is a man that
 14 wandereth away from his place. Oil and perfume
 15 cause the heart to rejoice, and so do the sweet
 16 words of a friend more than one's own counsel.
 17 Thy own friend, and thy father's friend, thou
 18 must not forsake; but into thy brother's house
 19 enter not on the day of thy calamity: better is a
 20 near neighbor than a distant brother. Become

wise, my son, and cause my heart to rejoice, that
 I may give an answer to him that reproacheth me.
 The prudent foreseeth the evil, and hideth him-
 2 self; but the simple pass on, and are punished.
 Take his garments, for he became surety for a
 3 stranger; and on account of an alien woman take
 a pledge of him. When one saluteth his friend
 4 with a loud voice, when rising early in the morn-
 ing, it will be counted a curse to him. A con-
 5 tinual dropping on a very rainy day and a con-
 tentious woman are alike. He that would conceal
 6 her might conceal the wind, and as (fragrant) oil
 on his right hand, which would betray itself.
 Iron is sharpened by iron: so doth a man sharpen
 7 himself on the countenance of his friend. Whoso
 8 guardeth the fig-tree will eat its fruit: so he that
 watcheth over his master will be honored. As
 9 the water showeth to the face, so doth the reflected
 face: so doth the heart of man show itself to man.
 The nether world and the place of corruption are
 10 never satisfied: so are the eyes of man never
 satisfied. (As) the fining-pot is for silver, and
 11 the furnace for gold: so is a man (proved) ac-
 cording to his praise. Though thou shouldst
 12 pound the fool in a mortar, in the midst of grains
 of wheat with a pestle, and though he were not
 13 depart from him. Endeavor to know well the ap-
 14 pearance of thy flocks, direct thy attention to thy
 15 herds; For property endureth not for ever, nor
 16 doth the crown remain for all generations. When
 17 the grass is past, young verdure showeth itself,
 18 and then are gathered the herbs of the mountains.
 19 The sheep are for thy clothing, and the goats are
 20 the purchase-wire of a field: And thou shalt have
 21 enough of goats' milk for thy food, for the food
 22 of thy household, and the support for thy maidens.

CHAPTER XXVIII.

1 Every wicked fleeth when no man pursueth; but
 2 the righteous are like the confident young lion.
 When there is transgression in a land, it hath
 3 many for its princes; but under a man of under-
 standing and knowledge (its) prosperity will long
 4 continue. A poor man that oppresseth the indig-
 5 ent is like a sweeping rain which bringeth no
 6 bread. They that forsake the law praise the
 7 wicked; but such as observe the law contend with
 8 them. Bad men understand not justice: but they
 9 that seek the Lord understand all things. Better
 10 is the poor that walketh in his integrity, than
 11 he that is perverse in his ways, though he be
 rich. Whoso keepeth the law is an intelligent
 12 son; but he that is a companion of gluttons bringeth
 13 dishonor on his father. He that increaseth
 14 his wealth by interest and usury will gather it for
 15 him that will be kind to the poor. When one
 16 turneth away his ear so as not to listen to the
 17 law, even his prayer becometh an abomination.
 18 Whoso causeth the upright to go astray on an evil
 19 way, will surely fall into his own ditch; but the
 20 men of integrity will inherit the increase of his
 21 good. The rich man is wise in his own eyes; but the indig-
 22 ent that hath understanding can search him
 23 through. When the righteous exult, there is great
 24 splendor; but when the wicked rise up, a man
 25 hath to be sought for. He that concealeth his
 26 transgressions will not prosper; but whoso con-
 27 fesseth and forsaketh them will have mercy.
 28 Happy is the man that obeyeth the commandments
 29 of the Lord, that hardeneth his heart will fall
 30 into unhappiness. As a roaring lion, and a greedy
 31 bear, so is a wicked ruler over an indigent people.
 32 The prince that is void of understanding is also
 33 a great oppressor; (but) he that hateth unjust gain
 34 will prolong his days. ¶ A man oppressed by the
 35 load of having shed human blood will flee even to
 36 the pit: let no man hold him. Whoso walketh
 37 in integrity will be saved; but he that walketh
 38 perversely on two paths, will fall on one. He
 39 that tilleth his ground will have plenty of bread;
 40 but he that runneth after idle persons will have
 41 enough of poverty. A faithful man will abound
 42 with blessings; but he that maketh haste to be
 43 rich will not go unpunished. To have respect to
 44 persons is not good; because even for a piece of
 45 bread of wealth is a man of an evil eye, and he know-
 46 eth not that want will come upon him. He that
 47 reproveh a man after (my example) will obtain
 48 more grace than he that flattereth with the tongue.
 49 Whoso rebeth his father or his mother, and
 50 saith, It is no transgression, — the same is a son
 51 of a destroyer. He that hateth an insati-
 52 able desire stirreth up strife; but he that putteth
 53 his trust in the Lord will be abundantly grati-
 54 fied. He that trusteth in his own sense is a fool;
 55 but whoso walketh in wisdom, will ever escape.
 56 He that giveth unto the poor will not have any
 57 want; but he that hideth his eyes will have an
 58 abundance of curses. When the wicked rise, the
 59 men conceal themselves; but when they perish, the
 60 righteous increase.

CHAPTER XXIX.

1 A man that, having received many admonitions,
 2 still hardeneth his neck, will suddenly be broken,
 3 and this without remedy. When the righteous are
 4 in authority, the people will rejoice; but when
 5 the wicked beareth rule, the people groan. The

19 מִכִּי וְאָרְבֵּי לֹא יִדְעוּם: הַרְדּוּ הַלְשׁוֹר וּשְׂמִימִים תִּרְדּוּ
 נֶחֱשׁ עַל־צִוּר הַרְדָּאֵינָה בְּלִבֵּיהֶם הַרְדּוּ נֶחֱשׁ בְּעֵלְמָרָה:
 20 כִּן וְרָדָן אִשָּׁה מִלֵּאפֶת אֲכָלָה וּמִחֵהָ פִּיָּה וְאִמְרָה לֹא־כ
 21 פִּעֲלֵתִי אָנֹכִי: תַּחַת שְׁלוֹשׁ רִגְוֹה אֶרֶץ וְתַחַת אֶרֶץ אֲרֵבֶע
 22 לְאִתְּוֹקֵל שָׂאֵת: תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלֹךְ וְנָקֵל כִּי יִשְׁבִּיעַ
 23 לְחַם: תַּחַת שְׂטֵאָה כִּי תִעַל וְשִׁפְחָה כִּי תִמְרֹשׁ וְנִמְרֹתָ:
 24 אֲרֵבֶעָה הֵם קִטְנֵי־אֶרֶץ וְתִמָּה תִקְמִים מִקְהָמִים:
 25 הַנְּמַלִּים עִם לֵאֲדֵנוּ וְיִבְנוּ בְּקִיץ לְחָמִים: שְׂפִינִים עִם לֹא־כ
 26 עֲצִיזִים וְשִׂמְיוֹ בְּכֵלֵם בִּיחָם: מִלְּךְ אֵין לְאֲרֵבָה וְצֵאֵה הַצִּיץ
 27 כִּלּוֹ: שְׂמִמִּית בְּיָדִים תַּחַפֵּשׁ וְהִיא בְּתִיבְכִי מִלְּךְ:
 28 שְׁלֹשֶׁת הַמָּוֶה מִיִּמְיָו אֲעַד וְאֲרֵבֶעָה מִמִּיבֵי לִבְתִּי: לֵישׁ
 29 נִבּוֹר בְּהַמָּה וְלֹא־יִשׁוּב מִפְּגִירָלָל: וְרִנְוֵה מִתְּחִים אִתְּוִיט
 30 וְמִלְּךְ אֲלִקּוֹם עֲמוֹ: אִסְבִּילָתָה בְּתַחֲשָׂא וְאִסְמִיטִית יָד
 31 לְפָתָה: כִּי מִיץ חֲלָב־יִצְיָא מִתְּחָא וּמִיִּץ־אָף וְצֵאֵה הֵם וּמִיץ
 32 אֲפִים וְצֵאֵה רִיבֹב:

CAP. XXXI. ל"א

2 אֲדַבְרִי לְמוֹאֵל מִלְּךְ מִשָּׂא אֲשֶׁר־יִסְרְתֵנוּ אֲמוֹ: מִדְּבַר־ר
 3 וּמִדְּבַר־בְּרִמָּה וְזִמָּה בְּרִנְדָּדִי: אֲלֵה־תָּנוּ לְשִׁימִים חֲתִיף
 4 וְדַרְפִּיד לְמַחֹת מִלְּכִין: אֵל לְמַלְכֵיהֶם לְמוֹאֵל אֵל לְמַלְכִים
 5 שְׁחִוְיָן וְלִרְוֹנִים אוֹ שֶׁבֶר: פִּדְיִשְׁתָּה וּשְׂפַחַת מִזְבֵּחַ
 6 וְשִׁנְיָה דִין כְּלִבְנֵי־עֲלִי: תִּנְיִשְׁבֶר לְאוֹבֵד וְיִין לְמַרְיָ נֶפֶשׁ:
 7 יִשְׁתָּה וּשְׂפַחַת רִישׁוֹ וְיִמְלוֹל לֹא וְקִרְיָדִי: פְּתִירִידִי
 8 לְאֵלָם אֲלֵדִין כְּלִבְנֵי חֲלוֹף: פְּתִירִידִי שְׂפִירִידִי וְדִין
 9 עֵין וְאִבּוּן: אֲשֶׁת־דָּוִל כִּי יִצְאָה וְרַחֵם מִפְּנֵינִים
 10 מִכְּרָה: כְּטֹחַ כָּה לֵב בְּעֵלְהָ וְשִׁלָּל לֹא חֲסָר: נִמְלִתְרוּ
 11 מִיב וְלֹא־רַע כֹּל וְיִן חֲתָה: חֲרִישָׁה אֲמַר וּשְׂפִיטִים וְמַעֲשֵׂ
 12 בְּתַפְּץ כְּפִידִי: הִזְתָּה פְּאִינוֹת סוֹדֵר מִמְרֹחַק תְּבִיא לְחַמָּה:
 13 וְתַקָּם לְכַעַד לִלְחָה וְתַתָּן מִרְחַף לְבִיתָה וְחֵל לְעִרְתֵיהָ:
 14 וְנִמְיָה שְׂדֵה וְתַקְתְּרוּ מִפְּרִי כִפְיָה נִמְיָה כְּרָם:
 15 תִּגְרָה בְּעֵץ מִתְּנִיחָה וְתִאֲמַר וְרוֹעַתֵיהָ: מַעֲמָה בְּרִמּוֹב סַחְרָה
 16 לְאִדְבָקָה כְּלִיל גְּרָה: דִּיחָה שְׁלֵחָה כְּכִישׁוֹר וּכְפִיָה
 17 תִּמְכּוּ מִלְּךְ: בְּפִיָה פִרְשָׁה לְעֵין וְדִיחָה שְׁלֵחָה לְאִבּוּן:
 18 לְאִתְּוִירָה לְבִיתָה מִשְׁלָל כִּי כְּלִי־בִיחָה לְגֵשׁ שְׂעִיבִים:
 19 מִרְכָּבִים עֲשִׂתְוִירָלָה לֵישׁ וְאֶרְצוֹן לְבִישׁוֹה: נִתְעַד בְּשִׁעְרִים
 20 בְּעֵלְהָ בְּשִׁבְתּוֹ עִסְוִקְרָאֶרְצִין: סִדְּן עֲשִׂתָה וְתִמְרָה תִּחְזֹר
 21 עֲתָנָה לְפָנֵינוּ: עֲזִיתְרָר לְבִישׁוֹה וְתַשְׁחַק לְיוֹם אֲחִירָן:
 22 פִּיָּה פְּתַחַת בְּהַמָּה וְתוֹרַת־חֲסָד עַל־לְשׁוֹנָה: אֲפִיָּה
 23 תִּלְבָּבוֹת בִּיתָה וְתִקָּם לְעֵלְמוֹת לֹא תִאֲבָל: כִּמְיָ בְּיָה
 24 וְאֲשִׁרְהָ בְּעֵלְהָ וְתִתְלַחַּה: רַבּוֹת בְּעֵת עֲשׂוֹ חֵל וְזֹאת עֲלִית
 25 עַל־כַּלְנִישָׁה: שְׂקָר בְּסוֹן וְתֵבֵל תִּיפִי אִשָּׁה יִדְאֵת־יָחֵה תִיָּא ל
 26 תַּתְּחַלְּלָה: תִּנְיִשְׁלָה מִפְּרִי תִיָּה וְתִלְלֵיהָ בְּשִׁעְרִים מַעֲשִׂיהָ:
 27

3 אִישׁ־אֲרֵב הַכְּמָה שִׁמְחֵם אֲבִיו וְרַעְיָה וְזֹלָתָה וְאֲבִירָהּ:
 4 מִלְּךְ בְּמִשְׁפַּט עֲצִמֵד אֶרֶץ וְאִישׁ תְּרוּמָה וְהַרְסָה: גֶּבֶר
 5 מַחְלִיק עַל־רַעְוִי רִשֵׁת פִּוְשֵׁת עַל־פְּעִיזִי: כְּפִשֵׁת אִישׁ
 6 רַע מִקִּישׁ וְצִדִּיק רִינוֹ וְשִׁמְחָה: דִּיעַ צִדִּיק דִּין וְדִלִים לְרִשָׁע
 7 לְאִרְבִּין עֵתָה: אִנְשֵׁי לְעָצוּ וְפִידוֹ קִרְוָה וְהַכְּמִים וְשִׁיבו
 8 אָף: אִישׁ־תְּקֵם וְשִׁפְטֵם אֲתֵי־אִישׁ אֵיגֵל וְרַעַן וְשִׁחַק וְאֵין
 9 נַחַת: אִנְשֵׁי רָמִים יִשְׁנֹאֲרֵתֶם וְיִשְׂרִים וְכִקְשׁוֹ נֶפֶשׁוֹ:
 10 כְּלִי־רוּחוֹ וְצֵאֵה כְּסִיל וְתִקָּם בְּאִוָּר וְשִׁבְתָּה: מִשְׁלֵ
 11 מִקְשִׁיב עַל־דְּבַר־שְׂקָר כְּלִי־מִשְׁרָתוֹ רִשָׁעִים: רִשׁ וְאִישׁ
 12 תְּקָבִים וְנִפְשׁוֹ מֵאִיר וְעֵין שִׁנְיָה וְרוּחַ: מִלְּךְ שִׁפְטֵ
 13 בְּאֵמֶת דִּלִים כְּסֹאֹ לְעַד יוֹם: שִׁבְטֵם וְתוֹכַחַת יָתוּ הַכְּמָה
 14 וְנִצַּר מִשְׁלַח מִקִּישׁ אֲמוֹ: בְּרַבּוֹת רִשָׁעִים יִרְהַפְשַׁע
 15 וְצִדִּיקִים בְּמִפְלֹתֶם רִאוּ: יִפְרֵ בְנֵךְ וְיִתְחַד וְסוֹן מַעֲדָנִים
 16 לְנִפְשֶׁךְ: בְּאֵין חֲוֹן יִפְרַע עִם וְשִׁמְרֵ תִחְדָּה אֲשֶׁר־רוּ:
 17 בְּדַבְרִים לֹא־יִוָּסֵר עֶבֶד כְּרִיבִיו וְאֵין מִקְנֵה: חֲזִיתִי אִישׁ
 18 אֵין בְּדַבְרָיו תִּקְוָה לְכַסֵּל מִקְשֵׁי: מִפְּנֵק מַעֲרַר עֶבְדוֹ
 19 וְאִתְּרוֹתָהּ וְתִיָּה מִקּוֹ: אִישׁ־אָף וְתִיָּה מִדּוֹן וְכַעַל הַמָּה
 20 רִבְּפִשֵׁי: נִאֲתָה אֲדָם תִּשְׁפִּילְנוּ וְשִׁפְלִירוּחַ וְתִמְךְ קִבְרוֹ:
 21 חֲלוֹק עֲסִיגֵב שׁוֹמֵר נֶפֶשׁוֹ אֱלֹהֵי שְׂמֵעַ וְלֹא יִגִּיד: תִּרְבֵּת
 22 אֲדָם יָתוּ מִקִּישׁ וּכְטֹחַם בִּיהֲוִי וְשִׁבְבִי: רַבִּים מִכְּכֹשִׁים
 23 פְּרִי־מוֹשֵׁל וּמְדִיחָה מִשְׁפַּט־אִישׁ: תוֹעֵבֶת צִדִּיקִים אִישׁ
 24 עֵל וְתוֹעֵבֶת רִשָׁע וְיִשְׁרִידִי:

CAP. XXX. ל

2 דְּבַר־י אֲנִיר בְּדִקְוָה מִשָּׂא נֶאֱמַר גֶּבֶר לְאִיתֵי־אֵל לְאִיתֵי־אֵל
 3 וְאֵבֵל: כִּי בַעַר אֲנִי מֵאִישׁ וְלֹא־בִיעַת אֲדָם לִי: וְלֹא־
 4 לְמַחֲתִי הַכְּמָה וְדַעַת קִדְשִׁים אֲדָנִי: מִי עַל־הַשְׂמִים וְנִרְדָּ
 5 מִי אֲקִרְיָרִים וְכַתְּוִי מִי צִרְיָמִים: בְּשִׁמְלָה מִי תִקָּם
 6 כְּלִיאֲפִס־אֶרֶץ וְתִשְׁמִי וּמִה־שִׁמְלָתִי כִי תִרַע: קִל־
 7 אֲמַרְתָּ אֱלֹהֵי צִרְוָה מִן הִיא לְחִסִּים כִּי: אֲלֵתִירְסָה
 8 עַל־דְּבַרְיָ פְּרִוִּיִים כִּי וְנִקְוֹבָתִי: שְׂמִים שְׂאֵלְתִי
 9 מֵאֲתָךְ אֲלֵתִמְנַע מֵמִי בְּטָרָם אֲמִית: שׁוֹא וְדַבְרֵי־קִבּוֹב
 10 תִּרְחַם מֵמִי רֵאשׁ וְעִשֶׁר אֲלֵתִתְחַדְלִי חֲטִירִפִי לְחַם חֲקִי:
 11 פֶן אֲשַׁבֵּעַ וְכַחֲשִׁיתִי וְאִמְרִיתִי מִי דִיחָה וּפְדֵאֲרִשׁ וְנִקְבִיתִי
 12 וְתַפְשִׁיתִי שֵׁם אֲלֵהִי: אֲלֵתִמְלִשׁוּ עֶבֶד אֲלֵאֲדֵנוּ פֶךְ
 13 וְקַלְלֵךְ וְאִשְׁמִיתִי: דִּוֹר אֲבִיו וְקַלְלֵךְ וְאִתֵּי־אֲמוֹ לֹא יִרְדָּ:
 14 דִּוֹר מְדוֹר בְּעֵינוֹ וּמִצְאֵתוֹ לֹא רַחֵם: דִּוֹר מִדְּרַמִי עֵינוֹ
 15 וְנִפְעִפִי וְיִשְׂאוּ: דִּוֹר חֲרִיבוֹת שִׁנְיָ וּמִאֲבָלוֹת מִתְּלַעְתּוֹ
 16 לְעֵלְמוֹתֵי:
 17 שְׂתִי בְּעֵת חֲבִיבֵי שְׁלוֹשׁ הֵבֵל לֹא תִשְׁבַּעְנָה אֲרֵבֶע לֹא־
 18 אֲמַרוּ דִין: שְׂאוֹל וְעֶבֶר רַבִּים אֶרֶץ לֹא־שִׁבְעָה מִיָּם וְאִשׁ
 19 לֹא־אֲמַרְהָ חֲוִן: עֵין וְתַלְעֵי לֵאֵב וְהַבּוֹ לְקִתְּהִי־אִסְרִיתָה
 20 עֲרִיבִי־יִחַל וְהַאֲבִלְהָ בְּרִינְיִשְׁרִי: שְׁלֹשָׁה הַמָּה וְנִלְאוּ

man that loveth wisdom causeth his father to rejoice; but he hat keepeth company with harlots
 4 wasteth (his) wealth. A king will through the exercise of justice establish (the welfare of) a land; but one that loveth gifts overthroweth it.
 5 A man that flattereth his neighbor spreadeth a net for his steps. In the transgression of a man there is an evil snare; but the righteous ever
 7 singeth and rejoiceth. The righteous considereth the cause of the indigent; but the wicked will not
 8 understand the knowledge (of justice). Scornful men will kindle (confusion) in a town; but the
 9 wise turn away wrath. If a wise man contend with a foolish man, whether he be angry or
 10 whether he laugh, (he will have) no rest. Men of blood hate the guiltless one; but the upright
 11 seek (to preserve) his life. A fool uttereth all his mind; but the wise holdeth it back. If a
 12 ruler listen to the word of falsehood, all his servants become wicked. The poor and the man of
 13 exactions meet together; the Lord enlighteneth the eyes of both of them. When a king judgeth
 14 in truth the indigent, his throne shall stand firmly for ever. The rod and reproof impart wisdom; but a lad abandoned to himself bringeth shame on
 15 his mother. With the increase of the wicked transgression increaseth; but the righteous shall
 16 yet look on their downfall. Correct thy son, and he will procure thee rest; yea, he will give de-
 17 light unto thy soul. Without a prophetic vision a people become unruly; but when it observeth the
 18 law, then will it be happy. Not with words (alone) can a servant be corrected; for though he under-
 19 stand, there will be no response. Seest thou a man that is hasty in his words? there is more
 20 hope for a fool than for him. If one rear his servant delicately from his youth, then will he at
 21 length become as (his) son. A man of anger stirreth up strife; and a man of fury aboundeth
 22 in transgression. The bride of a man will humble him; but the humble in spirit will attain to honor.
 23 Whoso divideth with a thief hateth his own soul; he heareth the adjuration and dareth not to tell.
 24 The dread of a man bringeth a snare; but whoso putteth his trust in the Lord will be upheld in
 25 safety. Many seek the favor of a ruler; but from the Lord cometh justice for man. An abomina-
 26 tion of the righteous is an unjust man; and an abomination of the wicked is one who is upright
 27 in (his) way.

CHAPTER XXX.

1 ¶ The words of Agur the son of Yakeh, even the prophecy the man said unto Ithiel, even unto
 2 Ithiel and Ukkal, "Surely I am more brutish than any man, and have not the understanding of a
 3 common man. Nor have I learned wisdom, so that I should have knowledge of the Holy One.
 4 Who was it that ascended into heaven and came down again? who gathered the winds in his fists? who bound the waters in a garment? who set up
 5 all the ends of the earth? what is his name, and what is his sons name, if thou knowest it?"
 6 Every saying of God is purified; he is a shield unto those that put their trust in him. Do not add aught unto his words; lest
 7 he reprove thee, and thou be found a liar. ¶ Two things do I request of thee: deny them not to me
 8 before I die. Vanity and lying words do thou remove far from me; neither poverty nor riches give thou unto me; let me eat the bread appointed
 9 unto me; Lest I become over-full, and deny thee, and say, Who is the Lord? or lest I become poor, and steal, and trespass against the name of my God. ¶ Do not calumniate a servant unto his
 10 master; lest he curse thee, and thou incur guilt. There is a generation that curseth its father, and
 11 doth not bless its mother. There is a generation that is pure in its own eyes, and yet is not washed
 12 (clean) of its filthiness. There is a generation—C how lofty are its eyes! and its eyelids: are so lifted
 13 up. There is a generation, whose teeth are as swords, and whose cutting teeth are as knives, to
 14 devour the poor from off the earth, and the needy from among the men. ¶ A satiation hath a generation, (saying,) Give, give. There are three things that are never satisfied, yea, four things which
 15 never say, Enough: The nether world; and a barren womb; the earth which is not satisfied with water; and the fire which never saith, Enough.
 16 The eye that mocketh at his father, and despiseth to obey his mother, this shall the ravens of the

valley pick out, and the young eagles shall eat it.
 ¶ Three things there are which are too wonderful for me; and four, which I know not: The way of the eagle in the air; the way of a serpent upon a rock; the way of a ship in the heart of the sea; and the way of a man with a young woman. Such is the way of an adulterous woman: she eateth, and wipeth her mouth, and saith, I have done no wrong. ¶ Under three things the earth trembleth, and under four which she cannot bear: Under a servant when he becometh king, and a worthless fool when he hath eaten enough bread; Under an odious woman when she is married, and a bond-woman when she dispossesseth her mistress. ¶ There are four which are the little ones of the earth, and they are nevertheless exceedingly wise: The ants are a people not strong, therefore do they prepare in the summer their food; The two comies are but a feeble people, therefore do they place on the rocks their houses. The locusts have no king, and yet they go forth in troops altogether; The spider thou canst catch with (thy) hands, and yet she is in the palaces of a king. ¶ Three there are that have a stately step, and four, that are stately in going: The lion, the mightiest among beasts, who turneth not round from before any one; The light-legged greyhound, and the he-goat; and a king, against whom there is no rising up. If thou hast become degraded by lifting up thyself, or if thou hast devised evil, put thy hand to thy mouth; For the pressure of milk bringeth forth butter, and the pressure of the nose bringeth forth blood; so the pressure of wrath bringeth forth strife.

CHAPTER XXXI.

¶ The words of king Lemuel, the prophecy with which his mother instructed him. What (hast thou done), O my son? and what, O son of my body? and what, O son of my vows? Give unto women thy vigor, nor thy ways to those that ruin kings. Not for kings, O Lemuel, not for kings (it is fitting) to drink wine, nor for princes, strong drink: Lest either might drink, and forget what is written in the law, and pervert the cause of all the afflicted. Give strong drink unto him that is ready to perish, and wine unto those who have an embittered soul. Let such a one drink, and forget his poverty, and remember his trouble no more. Open thy mouth for the dumb, for the cause of all fatherless children. Open thy mouth, judge righteously and decide the cause of the poor and needy. ¶ Who 10 can find a virtuous woman? for far above pearls is her value. The heart of her husband doth safely trust in her, and he will not see his gain diminish. She treateth him well and not ill, 12 all the days of her life. She seeketh for wool and flax, and worketh with her willing hands. She is 14 become like the merchant's ships: from afar doth she bring her food. And she riseth while it is 15 yet night, and giveth provision to her household, and a task to her maidens. She thinketh of a 16 field, and buyeth it: with the fruit of her hands she planteth a vineyard. She ~deth with strength 17 her loins, and giveth vigor to her arms. She perceiveth that her profit is good; (therefore) her lamp goeth not out by night. She stretcheth 19 out her hands to the spindle, and her palms hold fast the distaff. She spreadeth out wide her open palm to the poor; yea, her hands she stretcheth 20 forth to the needy. She hath no fear for her household of the snow: for all her household are 21 clothed in scarlet. Tapestry-covering she maketh 22 for herself; of linen and purple is her raiment. Well known is in the gates her husband when he 23 sitteth with the elders of the land. Fine tunics she maketh, and selleth them, and girdles she 24 furnisheth unto the merchant. Strength, and dignity are her clothing; and she smileth at the coming of the last day. She openeth her mouth 25 with wisdom, and the law of kindness is on her tongue. She looketh upon her household, and 26 her household, and the bread of idleness she doth not eat. Her children rise up, and call her blessed; 27 her husband, also, and he praiseth her: "Many daughters have done virtuously; but thou excellest them all." False is grace, and vain is beauty: 30 a woman only that feareth the Lord shall indeed be praised. Give her of the fruit of her hands, 31 and let her own works praise her in the gates.

ספר איוב

JOB.

CAPUT I. 8

א איש היה בארץ טיז אוב שמו והיה ראוי הווא הם
 ב וישר וירא אלהים וסר מרעו: ויולדו לו שבעה בנים
 ג ושלוש בנות: ויהי מקורו שבעת אלפי צאן ושלושת
 ד אלפי נמלים תחש מאות צמר בקר תחמש מאות
 ה אתונות ונבכה רבה מאד ויהי ראוי הווא גדול מקל
 ו בני ערבים: והלכו בניו ועשו משתה בית איש וזמו
 ושלחו וקראו לשלושת אחותיהם לאכל ולשתות עמיהם:
 ז ויהי כי הקפו זמי המשתה וישלח אוב ויקדשם והשכים
 ח ככרך והעלה עלות מספר כלם כי אמר אוב אילו
 ט קטאו בני וברכו אלהים בלבבם ככד עשה אוב כל
 י המים: ויהי היום ונבאו בני האלהים להתיב על דעה
 יא ויבוא נוסחשטן בתוכם: ויאמר יהוה אליששטן מאן
 יב תבא ויגן השטן את ידיהו משוט בארץ ומיהתהלך
 יג בה: ויאמר יהוה אליששטן השמת לבך עליבכי אוב
 יד כי אין כמדו בארץ איש הם וישר וירא אלהים וסר
 טו מרעו: ויגן השטן את ידיהו ויאמר בתים כי אוב
 טז אלהים: הלא אה שבת בעדו ובעד ביתו ובעד כל
 יז אשר לו מסביב משהו יהו ברכת ומקדו פרץ בארץ:
 יח ואולם שלחני ידך ויג בכל אשר לו אסלא על פיך
 יט וברכך: ויאמר יהוה אליששטן הנה כל אשר לו בידך
 כק אלו אלהי שלח ידך ונא השטן מעם בני הדם:
 כא ויהי היום וקפו ובקניו אכלים ושתים ין בבית אחיהם
 כב הכסרי: ומלאך בא אלי אוב ויאמר הברך הוה תרשית
 כג והתאמת רעית עלידיהם: ותפל טבא ותקחם וארז
 כד הערבים הכו לפיהרוב ואמלטה רקדאי לבני להגיד
 כה לך: עוד ונה מדבר ויה בא ויאמר איש אלהים נפלח
 כו מדישמים ותבער כנא ומנערים והאכלם ואמלטה
 כז רקדאי לבני להגיד לך: עוד ונה מדבר ויה בא ויאמר
 כח ויאמר כשדים שמו ושלחה ראשים ופשטו על הנמלים
 כט ויקחם ואת בני ערבים הכו לפיהרוב ואמלטה רקדאי
 לל בני להגיד לך: עוד ונה מדבר ויה בא ויאמר בידך
 לל בני ערבים ושתים ין בבית אחיהם הכסרי: והנה
 לל הוה גדולה כנא ומעבר ומדבר ויגן בארבע פנות
 לל הבית ופל על ידי הערבים ומותו ואמלטה ויגן את ראשו
 לו להגיד לך: והגם אוב וקרעו את מעלו ויגן את ראשו
 לו ופל ארצה וישתחו: ויאמר ערם יצתי מבטן אמי וערם
 לו אישוב שמה דנה נתן ויהיה לקח יתי עם דנה מבדך:
 לו בכל זאת לא תשא אוב ולא נתן תפלה לאלהים:

CAP. II. 3

א ויהי היום ונבאו בני האלהים להתיב על דעה ונבאו

ב נוסחשטן בתכם להתיב על דעה: ויאמר יהוה אלו
 ג השטן אי מנה תבא ויגן השטן את ידיהו ויאמר משט
 ד בארץ ומיהתהלך בה: ויאמר יהוה אליששטן השמת
 ה לבך עליבכי אוב כי אין כמדו בארץ איש הם וישר
 וירא אלהים וסר מרעו ועדע מחוקו בתמתי וחסתי כי
 ו לבקלו תגם: ויגן השטן את ידיהו ויאמר עוד בעד עור
 ז וכל אשר לאיש ותן בעד נפשו: אולם שלחני ידך
 ח ויגן אל עמצי ואל בשרי אסלא אל פיך וברכך:
 ט ויאמר יהוה אליששטן הוה כהך אך את נפשו שמו:
 י ונא השטן מאת בני דיהוה ויגן את אוב בשחין רע מבר
 יא ויגלו עד קרקדו: ויפקדלו רכש להקדו כי ויהא ישוב
 יב בתוך האפר: ויאמר לו אשתו לך מה חוקו בתמתיך
 יג כהך אלהים ומת: ויאמר אליה כדבר אמת העבולות
 יד תדברי גם את הדטוב נקבל מאת האלהים ואת הדע לא
 יה נקבל בכל זאת לא תקטא אוב בשפתיו: וישמני
 יז שלשת ימי אוב את כל הרעה הוהה הבאה עליו
 יח ונבאו איש ממקמו אל פיו תוקמי ובלכד השוה וציפר
 יט העקמי ויעדו יחדו לבוא לעורלו ולחמיו: וישאו את
 כ עיניהם מרחוק ולא הכירו וישאו קולם ויקרעו
 כא איש מעלו ויורקו עפר על ראשיהם השקמה: משבו
 כב אתו לארץ שבעת ימים ושבעת לילות ואיך דבר אלו
 כג דבר כי ראו כי דבר לא הבא מאד:

CAP. III. 1

א אתריכו פתח אוב את פיו ונקלל אתיומי: ויגן
 ב אוב ויאמר: יאכר זם אנלד בו ותללה אפר תרה נבר:
 ג היום הווא הדיחשך אל ידך שרו אלות ממעל ואלי
 ד תופע עליו תרה: ויאלחו חשך וצלמות תשדע עליו
 ה ענה ויבשרו כפרי וזם: והללה הווא יקרתי אפל
 ו אל יחיד בימי שנה במספר ידיום אל יבא: הנה הללה
 ז הווא יתי נלמו אל תכבוא וינה בו: ויבדו ארררים
 ח השתדדים ערר לוהמו: וישבו כוכבי נשפו ויקלאר ויגן
 ט ואל יראה כנפער שחר: כי לא סר דלתי בטני מסתר
 י קל מעיני: למה לא מרחם אמות מבטן צאתי ואנוני:
 יא מדוע קדמני ברכים ומיהד שרים כי אק: כיהי ענה
 יב שפכתי ואשקוט לשני או יניח לי עשוקלים ויניח
 יג כר הבנים הרבות למי: או עש שרים ויהי לך
 יד הממלאים כתיבתם כספ: או כנפל שמן לא אתה ככללים
 טו לא יראו אור: עם רשעים תדלו רנו ועם ידיו יניח
 טז כה: יחד אסרים שאנו לא שמנו קול נשי: קפו
 טז וידול עם הוה ויבד חפשי מאדני: למה יתן לדמדי
 טז אר ויהים למתי נפשי: המסכים למה ואנו תדברתי:

CAP. VI. 1

22 מַטְמָנִים: הַשְּׂמָחִים אֶלְיָגִיל יִשְׁשׁוּ כִי יִמְצְאוּקָבֵר:
 23 לִגְבֹר אֲשֶׁר־רָבְפוּ נִסְתַּרְהוּ נִסְךְ אֱלֹהִים בְּעָדָו: כִּדְלַפְנֵי
 24 לְהַמִּי אֲנִיחִי תִבְאוּ וְחַבְדוּ כְּמִים שְׂאֵתָיו: כִּי פִחַר פִּחְדָתִי
 26 נִאֲתַנִּי וְאֲשֶׁר יִרְתִּי יָבֵא לִי: לֹא שְׁלָתִי וְלֹא־שִׁקְמָתִי
 וְלֹא־נַחְתִּי וְנָבֵא רָנוּ:
 CAP. IV ד
 2 וַיֵּן אֲלֵיפוּ הַתִּימִי וַיֹּאמֶר: הַנִּסָּה דָבָר אֶלֶךְ תִּלְאַרְה
 3 וְעַד כְּמַלְיָן מִי יִכְלֵ: הֲנִה יִפְרַח רִבּוֹם וְיִדְמֵ רַפּוּת
 4 תַּחֲנוּן: בּוֹשֵׁל יִקְמוֹן מִלֶּךְ וּבְרָפִים בְּרַעוּת תֹּאמְרוּ: כִּי
 5 עָלָה וְהִבּוֹ אֶלֶךְ וְתִלְא תַעַד עָרֶךְ וְתִבְקַל: הֲלֹא דָרְאֶתֶךְ
 7 כִּסְלִיחָה תִקְנוּתֶךָ וְתָם דְרָבֶךָ: וְקָרְאִי מִי תֵּוֹא וְכִי אֶבְרַךְ
 8 וְאִפֹּה יִשְׁרֵם נִבְחָדוּ: כְּאֲשֶׁר רִאִיתִי תְרַשׁ אֲנִי וְרַשִׁי
 9 עָמַל יִקְצָרְדוּ: מִשְׁעַמַּת אֱלֹהִים יִבְרֹו וּמְרוֹחַ אָפוּ יִכְלוּ:
 11 שְׂאֵת אֲרִיִּה וְקוֹל שִׁחַל וְשֵׁנ כַּפְרִים נִתְעוּ: לֹשׁ אֶבֶר
 12 מִבְּלִי־מָרְקָה וְכֵן לִבִּי וַיִּפְסְדוּ: וְאֵלֵי דָבָר וְיָגֵב וְתַפְחָה
 13 אֲוִי שְׂמִין מְעוּדוּ: בְּשַׁעֲפִים מְחֻוּעוּת לִלְחָה בְּנִפְלָה
 14 תִרְדָּה עַל־אֲנָשִׁים: פִּחַר קָרְאִי וְרַקְדָה וְרַב עֲצַמּוֹתִי
 15 תִפְסְדוּ: וְרוּחַ עַל־פְּנֵי חֶלֶק הַסֶּמֶר שְׁעֵתָה בְּשָׂרִי: יַעֲמָדוּ
 16 וְלֹא־אֲבִיר מִרְאוּי תְמוּנָה לִנְגֵד עֵינַי דִּמְיָה וְקוֹל אֲשַׁמְעוּ:
 17 הַאֲשֵׁשׁ מֵאֲלוֹהַ יִצְקֵנִי אֲסִימְעֵשׂוּ וַיִּשְׁרַךְ גִּבְרִי: וְהַבְּעִדְדוּ
 19 לֹא אֲמִין וּבְמַלְאָכָיו יִשִׁים תַּהֲלֵחַ: אֲפֹל שִׁכְנֵי בְּתִיחֶמֶר
 כ אֲשֶׁר־בְּעַפְרֵי יוֹסֵדִם וְיִבְאִוּם לַפְּנִי־עַשׂ: מִפְּקָר לַעֲרֵב
 21 יִתְנוּ מִכְּלֵי מִשִׁים לַעֲזֹב יִבְכְּדוּ: הַלֵּאֲנִסְעֵה וְתָרַם בָּם
 יִמְתּוּ וְלֹא בְּהַקְמָה:
 CAP. V. ה
 2 קָרְאֵנָה הַיָּשׁ עֵינֶךָ וְאֵלֵימִי מִקְדָּשִׁים תַּפְנֹה: כִּי לֵאֲוִיל
 3 תִּרְנַבְעֵשׂ וּפְתַח תִּמְתֵּה קוֹנָה: אֲנִי רִאִיתִי אֲוִיל מִשְׁרַשׁ
 4 וְאֶקְוֶה עָדוּ פִּתְאֹם: וְתִכְתְּבוּ בְּעִי מִשְׁעֵי וְיִבְכְּאוּ בְּשַׁעַר
 5 הַאֲזָן מִצִּיל: אֲשֶׁר קִצְרוּ וְרַעַב יִאֲכַל וְאֶל־מַעֲצִים יִקְחֵהוּ
 6 וְשִׁאֲף צִמִּים חִילֵם: כִּי לֹא־יִרְאֵה מִקְפָּר אֲנִי וּמִאֲדָה
 7 לֹא־יִצְמַח עֵמֶל: כִּי אֲדָם לִקְמֵל יִזְדַּךְ וְכֵן רִשְׁוֹ יִבְדּוּ
 8 עוֹף: אִילִם אֲנִי אֲדַרְשׁ אֶל־אֵל וְאֶל־אֱלֹהִים אֲשִׁים
 9 דְּבַרְתִּי: עֲשֵׂה גְדוּלוֹת וְאֲנִי תִקַּר נִפְלְאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר:
 י הַתֵּן קָטָר עַל־פְּנֵי אֶרֶץ וְשַׁלַּח מִיִּם עַל־פְּנֵי הַצּוֹת:
 11 לְשׁוֹם שְׁפִלִים לְמַרוֹם וְקָדְרִים שִׁגְבוּ יִשַׁע: מִפֶּרַח מַחֲשׁוֹת
 13 עוֹרִמִים וְלֹא־תִשְׁעִינֵהוּ יְדֵי־הַיְשׁוּהוּ: לִבְדֵי הַכְּמִים בְּקָרְמִם
 14 וְעַצַּת נִפְתָּלִים נִמְהַרְהוּ: וַיִּקְם וַיִּפְגְּשׁ־הוֹשֵׁךְ וְכִלְכִּילָה
 טו יִמְשָׁשׁוּ בְּהַרְרִים: וַיִּשַׁע מִהֵרֵב מִפְּתֵי־וַיִּמַּךְ חֲנוֹק אֶבְיוֹן:
 17 וְתַתִּי לְזִל תִּקְנֵה וְעִלְתָּה קַבְצָה פִּיה: הֲנִה אֲשִׁרִי אֲנִישׁ
 18 וַיִּבְחַשׁ אֱלֹהִים וּמוֹכַר שְׂדֵי אֶלְתִּמָּאִם: כִּי הוּא וַיִּבְאִים
 19 וְחִבְשׁ יִמְצִין וְגֵרֹו תִרְפָּעָה: בְּשֵׁשׁ צָרוֹת יִצְלַךְ וּבְשִׁבְעוּ
 כ לֵאֲנִינֵי בַךְ רַע: בְּרַבֵּב בְּדָךְ מַעֲוָה וּבְמַלְחָמָה מִיָּד
 21 חָרִיב: בְּשׁוֹט לְשׁוֹן תִּחְבַּא וְלֹא־תִרְאֶה מִשׁוֹד כִּי יִבּוֹא:
 22 לִשְׂדֵי וּלְכַפֵּן תִּשְׁתַּקֵּךְ וּמַחְתָּה הָאֶרֶץ אֶל־תִּרְאֶה: כִּי עִבֵד
 23 אֲבִי הַשְּׂבִיבָה בְּרִיתֶךָ וּמַחְתָּה הַשְּׂבִיבָה לְךָ: וְיִדְעַת
 כה כִּי־שְׁלֹם אֶהְיֶךָ וּפְקֻדַת עוֹךְ וְלֹא תִחְסָא: וְיִדְעַת כִּי־רַב
 26 וְרַעֲךָ וְאֶצְאִיד כְּעֶשֶׂב הָאֶרֶץ: הִבּוֹא בְּכֹחַ אֶל־בְּקָרְךָ
 27 כְּעִלּוֹת גִּרְשׁ כְּעַתּוֹ: הַגְּהוּזָאת תִּקְרָעָה כִּדְרֹאִי שְׁמֵעֵנָה
 וְאִתָּה דַעֲיָלֶךָ:

CAP. VII. 1

2 הֲלֹא־צָבָא לֵאנִישׁ עַל־אֶרֶץ וּכְמִי שִׁבְדוּ יָמוּ: בַּעֲבֹד
 3 יִשְׂאֲרָצֵל וּבְשִׁבְדוּ יִקְנֵה פְּעִלּוֹ: בִּן הַתְּחִלָּה לִי יִרְחֵד
 4 שְׂוֹא וְלִילּוֹת עָמַל מִטְרִיל: אֲדִישְׁכַּבְתִּי וְאִמְרַתִּי מִתִּי אֶקִּים
 5 וּמִדְרָגִיב וּשְׁבִיעִתִּי נִדְרָם עֲד־עֲשֹׁף: לְבִשׁ בְּשִׂרֵי רַגְלִי
 6 וְיִשֵׁ עֶפֶר עוֹרִי וְנֵעַ נְדָמִים: יָמִי קָלוּ מִי־אֶרֶץ וְיִבְלֵה
 7 בְּאֶפֶס תִּקְרָה: וְכֵר בְּרִיחַ חַיִּי לֹא־תִשׁוּב עֵינִי לְדָרְאֵי
 8 טוֹב: אֲדִישׁוֹרְתִי עֵין רֵאִי עֵינֶךָ כִּי וְאֲנִי: דְּלִיִּה זֵנוּ
 9 וְיִלְךְ בִּן יִזְדַּךְ שְׂאוֹל לֹא יִעֲלֵה: לֹא־תִשׁוּב עוֹד לְבִיתִי וְלֹא־
 11 יִבְהֵט עוֹד מִקוֹמִי: וְנִסְאֵי לֹא אֲחַשְׁדֶּךָ־יֵה אֲבַרְהָה בְּעַר
 12 רִחוּי אֲשִׁיחָה בְּמַר נִפְשִׁי: הַיִּם־אֲנִי אֲסִימְצִין כִּרְתִּישׁוֹם
 13 עָלֵי מִשְׁקִי: כִּי־אֲמַרְתִּי תִּתְחַמְנֵי עֲרֵעֵי יִשָּׂא בְּשִׂיחִי
 14 מִשְׁכְּבִי: וְחַמְתִּנִּי בְּחִלְמוֹת וּמְחֻוֹתֵי־הַבְּעִתִּי: וְיִבְחַר
 15 מִחֲנוֹק נִפְשִׁי מוֹת מַעֲצַמּוֹתִי: יִבְאֵסְתִי לֹא־לִעֲלֵמֶם אֲפִיחֵה
 16 חֲדַל מִמֵּנִי בִּיתְבֵּל־יָמִי: מִהֲדֹאֲשׁ כִּי תִדְרַלְדֵי וּבְרִיתִשִׁית
 17 אֲלֵיו לִבְךָ: וְתִפְקְדֵנוּ לְבַקְרִים לִרְנִיעִים תִּבְחַמְנֵנִי: בְּמִי־
 18 לֹא־תִשְׁעֵה מִמֵּנִי לֹא תִרְפֵּנִי עֲדִיבְלֵי רַקְנֵי: חֲסִאתִי מִה
 19 אִפְעֵל וְלֶךְ נִעַר הָאָרֶם לְמַה שְׂמִתִּנִי לַמַּבְצֵי לְךָ וְאִתִּי
 21 עָלֵי לְמִשְׁאֵ: וְנִה וְלֹא־תִשָּׂא פִשְׁעִי וְתִבְקֹר אֶת־עוֹנֵי כִּי־
 22 עֲתָה לְעַפְרֵי אֲשַׁבֵּב וְשִׁחַרְתִּנִּי וְאֲנִי:
 CAP. VIII. ח
 2 וַיֵּן בְּלִדְךָ הַשּׁוֹדוּ וַיֹּאמֶר: עַד־אֵין תִּמְלֹל־אֶלֶה וְרוּחַ
 3 כְּבוֹד אֲמַרְרֶפְךָ: הֲאֵל עֲוֹת מִשְׁבֵּט וְאִשְׁשׁוּ וְעוֹרֵי־
 4 צִדְקָה: אֲסִיבְנֶךָ חֲסִיאוֹל וְשִׁלְתֵם בְּדַרְפִּישִׁים: אֲסִי־

2 קָרְאֵנָה הַיָּשׁ עֵינֶךָ וְאֵלֵימִי מִקְדָּשִׁים תַּפְנֹה: כִּי לֵאֲוִיל
 3 תִּרְנַבְעֵשׂ וּפְתַח תִּמְתֵּה קוֹנָה: אֲנִי רִאִיתִי אֲוִיל מִשְׁרַשׁ
 4 וְאֶקְוֶה עָדוּ פִּתְאֹם: וְתִכְתְּבוּ בְּעִי מִשְׁעֵי וְיִבְכְּאוּ בְּשַׁעַר
 5 הַאֲזָן מִצִּיל: אֲשֶׁר קִצְרוּ וְרַעַב יִאֲכַל וְאֶל־מַעֲצִים יִקְחֵהוּ
 6 וְשִׁאֲף צִמִּים חִילֵם: כִּי לֹא־יִרְאֵה מִקְפָּר אֲנִי וּמִאֲדָה
 7 לֹא־יִצְמַח עֵמֶל: כִּי אֲדָם לִקְמֵל יִזְדַּךְ וְכֵן רִשְׁוֹ יִבְדּוּ
 8 עוֹף: אִילִם אֲנִי אֲדַרְשׁ אֶל־אֵל וְאֶל־אֱלֹהִים אֲשִׁים
 9 דְּבַרְתִּי: עֲשֵׂה גְדוּלוֹת וְאֲנִי תִקַּר נִפְלְאוֹת עַד־אֵין מִסְפָּר:
 י הַתֵּן קָטָר עַל־פְּנֵי אֶרֶץ וְשַׁלַּח מִיִּם עַל־פְּנֵי הַצּוֹת:
 11 לְשׁוֹם שְׁפִלִים לְמַרוֹם וְקָדְרִים שִׁגְבוּ יִשַׁע: מִפֶּרַח מַחֲשׁוֹת
 13 עוֹרִמִים וְלֹא־תִשְׁעִינֵהוּ יְדֵי־הַיְשׁוּהוּ: לִבְדֵי הַכְּמִים בְּקָרְמִם
 14 וְעַצַּת נִפְתָּלִים נִמְהַרְהוּ: וַיִּקְם וַיִּפְגְּשׁ־הוֹשֵׁךְ וְכִלְכִּילָה
 טו יִמְשָׁשׁוּ בְּהַרְרִים: וַיִּשַׁע מִהֵרֵב מִפְּתֵי־וַיִּמַּךְ חֲנוֹק אֶבְיוֹן:
 17 וְתַתִּי לְזִל תִּקְנֵה וְעִלְתָּה קַבְצָה פִּיה: הֲנִה אֲשִׁרִי אֲנִישׁ
 18 וַיִּבְחַשׁ אֱלֹהִים וּמוֹכַר שְׂדֵי אֶלְתִּמָּאִם: כִּי הוּא וַיִּבְאִים
 19 וְחִבְשׁ יִמְצִין וְגֵרֹו תִרְפָּעָה: בְּשֵׁשׁ צָרוֹת יִצְלַךְ וּבְשִׁבְעוּ
 כ לֵאֲנִינֵי בַךְ רַע: בְּרַבֵּב בְּדָךְ מַעֲוָה וּבְמַלְחָמָה מִיָּד
 21 חָרִיב: בְּשׁוֹט לְשׁוֹן תִּחְבַּא וְלֹא־תִרְאֶה מִשׁוֹד כִּי יִבּוֹא:
 22 לִשְׂדֵי וּלְכַפֵּן תִּשְׁתַּקֵּךְ וּמַחְתָּה הָאֶרֶץ אֶל־תִּרְאֶה: כִּי עִבֵד
 23 אֲבִי הַשְּׂבִיבָה בְּרִיתֶךָ וּמַחְתָּה הַשְּׂבִיבָה לְךָ: וְיִדְעַת
 כה כִּי־שְׁלֹם אֶהְיֶךָ וּפְקֻדַת עוֹךְ וְלֹא תִחְסָא: וְיִדְעַת כִּי־רַב
 26 וְרַעֲךָ וְאֶצְאִיד כְּעֶשֶׂב הָאֶרֶץ: הִבּוֹא בְּכֹחַ אֶל־בְּקָרְךָ
 27 כְּעִלּוֹת גִּרְשׁ כְּעַתּוֹ: הַגְּהוּזָאת תִּקְרָעָה כִּדְרֹאִי שְׁמֵעֵנָה
 וְאִתָּה דַעֲיָלֶךָ:

22 Who would rejoice even to exulting, who would be glad
23 could they but find a grave? (Why is light given) to a
man whose way is hidden, and around whom God hath
24 placed a fence? For before my food cometh my groan-
ing, and like the water are poured forth my loud con-
25 plaints. Because what I greatly dreaded is come upon
26 me, and what I apprehended is come unto me. I have
had no safety, and no quiet, and no rest; and (now)
harrowing trouble is come.

CHAPTER IV.

1 ¶ Then answered Eliphaz the Themanite, and said,
2 If we essay to address a word to thee, wilt thou be
3 wearied? yet who is it that speaketh? Behold, I
4 thou hast (ere this) corrected many, and weak hands
5 thou wast wont to strengthen. Him that stumbled thy
words used to uphold, and to sinking knees thou gavest
5 vigor. Yet now, when it cometh to thee, thou art wearied;
6 and it toucheth even thee, and thou art terrified. Is
not then thy fear of God still thy confidence, thy hope
7 equal to the integrity of thy ways? Remember, I pray
thee, who ever perished, being innocent? or where were
8 the righteous destroyed? Even as I have seen, that
those who plough wrong-doing, and sow trouble, have
9 to reap the same. Before the breathing of God they
perish, and before the breath of his nostrils they come
10 to their end. The roaring of the lion, and the voice of
the fierce lion, and the teeth of the young lions, are
11 broken. The old lion perisheth for lack of prey, and the
whelps of the lioness have to scatter themselves abroad.
12 But to me a word came by stealth, and my ear took
13 in a scarcely perceptible whisper thereof. In intense
thoughts out of visions of the night, when deep sleep
14 falleth on men: Dread came over me, with trembling,
15 and it caused all my bones to shudder. Then flitted a
spirit past before my face; the hair of my body stood
16 up: I stood dumb, but could not recognize its form;
a figure was before my eyes, a slight whisper, though
17 (louder) voice I heard, saying, Can a mortal be more
righteous than God? or can a man be more pure than
18 his Maker? Behold, in his servants he putteth no trust,
and his angels he chargeth with folly: How much less
19 in those that dwell in houses of clay, whose foundation
is in the dust, who are crushed till they come to be
20 broken in pieces? without laying it (to heart) they
broken to pieces: without laying it (to heart) they
21 perish for ever. Behold, their excellency which is in
them is torn away: they die, and this without wisdom.

CHAPTER V.

1 Do but call: is there one that will answer thee? and
2 to whom of the saints wilt thou turn thyself? For
vexation will prove death to a foolish man, and
3 restlessness will slay the simple. I had myself seen the
foolish taking root; but suddenly held his habitation
4 as accused. His children are far from help, and men
crush them in the gate, with no one to deliver them.
5 (He it is) whose harvest the hungry eateth up, and
taketh it even out of the thorns, and the robber
6 snatcheth eagerly after their substance. For wrong doth
not come forth out of the dust, neither doth trouble
7 grow up out of the mire. But man is born unto
8 trouble as young birds take up their flight. If how-
ever, would have besought God, and unto God would I
9 have committed my cause; Who doth great things which
are unsearchable, marvellous things till they are with-
10 out number; Who giveth rain upon the surface of the
earth, and sendeth out waters over the face of the
11 earth; To ascend the lowly on high, that those who
12 mourn may rise high in hope; (But) who frustrateth
the plans of the crafty, so that their hands cannot
13 execute their well-devised counsel; Who catcheth the
wise in their own craftiness; and the advice of the per-
14 verse is hastened on headlong; By day they meet with
darkness, and as though it were night they grope about
15 in the noon of day: But who saveth from the sword,
from the mouth, and from the hand of the warrior,
16 the needy one? And so cometh to the indigent hope,
17 and iniquity stoppeth his mouth. Behold, happy is the
man whom God admonisheth: despise then not the correc-
18 tion of the Almighty. For he it is that woundeth, and
19 bindeth up; he smiteth, and his hands do heal. In
six distresses will he deliver thee; and in seven there
20 shall no evil touch thee. In famine he redeemeth thee
from death; and in war from the power of the sword.
21 Against the scourge of the tongue shalt thou be hid-
den; and thou needest not be afraid of destruction
22 when it cometh. At destruction and famine canst thou
laugh; and thou needest not have any fear of the beasts
23 of the earth. For with the stones of the field shalt
thou have thy covenant; and the beasts of the field
24 shall be at peace with thee; and the wild goat shall
there be peace in thy tent; and thou wilt look over thy
25 habitation, and shalt miss nothing. And thou shalt
know that thy seed is numerous, and thy offspring as the
26 herbage of the earth. Thou wilt go in a ripe age unto
the grave, as a shock of corn is carried home in its
27 season. Behold this, we have searched it out, so it is:
hear it, and do thou as well for thyself.

CHAPTER VI.

1-2 ¶ Then answered Job, and said, Oh that my
vexation could be truly weighed, and my calamity;
oh that men might lift it up in the balances at
3 once! For now it is already heavier than the sand of
4 the sea: therefore art my words confused. For the
arrows of the Almighty are within me, the poison

whereof my spirit drinketh it: the terrors of God set
themselves in array against me. Both the wild ass
5 bray over the grass? or loweth the ox over his fodder?
Is ever tasteless food eaten without salt? or is there 6
any flavor in the white of an egg? My soul refuseth to 7
touch them; they are unto me like disgusting food.
Oh that some one would grant the accomplishment 8
of my request; and that God would grant me the ful-
fillment of my hope! Yea, that it would please God 9
that he might crush me: that he would let loose his
hand, and make an end of me! Then would this be 10
still my comfort; yea, I would rejoice in my pain
because that I have not gained the commands of the Holy One.—What is my strength, that 11
I should wait? and what my end, that I should yet
longer retain my patience? Is the strength of stones my 12
strength? or is my flesh brazen? Truly, am I not 13
without my help in me? and is not wise counsel
driven far away from me? As though I were one who 14
refuseth kindness to his friend, and forsaketh the fear
of the Almighty: My brothers are treacherous as a 15
brook, like flowing brooks they pass along; Which are
made turbid by reason of the ice, wherein the snow
hideth itself; At the time when they feel the warmth, 17
they vanish; When it is hot, they are quenched out of
their place. The paths of their course wind themselves 18
along; they go up in the wilderness and are lost. The 19
caravans of Thema look hither, the travelling com-
panies of Sheba hope for me. But they stand 20
ashamed because they had trusted; they come thither
and are made to blush. For truly now ye are like 21
such a one: ye see my terrible state, and are afraid.
Have I then ever said, Give me something, and out of 22
your property offer a bribe in my behalf? And deliver 23
me from the hand of the adversary? and redeem me
from the hand of tyrants? Teach me, and I will indeed 24
restrain my mouth: and wherein I have erred give me to
understand. How pleasant are straightforward words! 25
but what doth your arguing prove? Do ye think to 26
reprove words, and (to regard) as wind the speeches
of one that is despairing? Yea, ye would cast any 27
thing upon the fatherless, and ye would dig a pit
against your friend. But now, if it please you, turn
yourselves toward me, and (say) whether I have erred 28
before you. If I have not repented, I pray you, there will
be no wrong: yea, reflect once more, my righteousness
(will be found) therein. Is there any wrong on my 30
tongue? or should my palate not understand (if I
spoke) what is iniquitous?

CHAPTER VII.

Is there not a limited time of service to a mortal 1
upon earth? are not his days also like the days of a
hired laborer? As a servant eagerly longeth for the 2
shadow, and as a hired laborer longeth for his reward:
so was I compelled to possess months of vanity, and 3
nights of trouble were counted out unto me. When I 4
lie down, I say, When shall I arise, and the night be
gone? and I am wearied with tossings about till the
dawn of day. My flesh is covered with worms and clods 5
of dust: my skin is burst open, and become lathsome.
My days hasten away more swiftly than a weaver's 6
shuttle, and he come to an end in the absence of
hope. Oh remember that nothing but a breath is my 7
life; that my eye will not again see happiness: The 8
eye of him that seeth me now will not behold me again:
(thou fixest) thy eyes upon me, and I am no more. As 9
the cloud vanisbeth and passeth away: so will he that
goeth down to the nether world not come up again. He 10
will return no more to his house, and his place will
not recognize him any more. Therefore will I also 11
restrain my mouth: I will speak in the anguish of my
spirit; I will complain in the bitterness of my soul.
Am I a sea, or a monster, that thou settest a watch 12
over me? For should I say, My bed shall comfort me,
my couch shall help me bear my complaint: Then 14
wouldst thou frighten me with dreams, and with
visions wouldst thou terrify me; So that my soul would
15 choke strangling, death rather than these visions of
mine. Loathe it, I cannot live for ever; let me alone; 16
for my days are but nought. What is the mortal, that 17
thou shouldst make him great? and that thou shouldst
direct thy heart toward him? And that thou shouldst 18
visit him every morning, probe him every moment? How 19
long wilt thou not turn thy regard from me, nor let me
loose till I swallow down my spittle? If I have sinned, 20
what (injury) can I cause unto thee, that thou shouldst
strike at me, so that I am become a burden to myself?
And why wilt thou not forgive my transgression, and let 21
my iniquity pass away? for soon must I lie down in
the dust; and thou wilt seek for me, but I shall be no
more.

CHAPTER VIII.

¶ Then answered Bildad the Shuchite, and said, 1
How long wilt thou speak these things? and (let) 2
like a mighty wind be the words of thy mouth?
Should God pervert justice? or should the Almighty 3
pervert righteousness? If thy children have sinned 4
against him, then did he send them off through the
means of their transgression. If thou wilt earnestly 5
seek for God, and make thy supplication to the Al-

3 הטוב לך | בִּרְתַעֲשֶׁק כִּי תִמְאַס וְיָנֹעַ כִּפְיָךְ וְעַל־לִבֶּיךָ
 4 רָשָׁעִים הוֹפְעֵת: הֵעֵנִי בְּשַׂר לֶךְ אֲסִיבֶנְיָאֵת אֵינִשׁ תְּרַאֲהָ:
 5 כִּבְיָמִי אֲנוֹשׁ וְיָמֶךָ אֲבִישׁוּתֶיךָ כִּימִי גַבְרִי: כִּי־תִבְקֹשׁ
 6 לַעֲנִי וְלִתְמַאֲתִי תִדְרוּשִׁי: עֲלֵד־עַתְדָךְ בִּרְלָא אֲרַשְׁעֵי וְאִין
 7 מִדְּךָ מַצִּיל: יָדֶיךָ עֲצֹבוּ וְיַעֲשִׂנוּ יָחַד סְבִיבִי וְתִבְלַעְנִי:
 8 וְכִרְנָא כִּי־כַחֲמֵר עֲשִׂיתִי וְאֶל־לִפְנֵי תִשְׁבַּנִּי: הֲלֹא כַחֲלָב
 9 תִּתְכַנֵּי וְנִבְנִינָה תִקְפִּיאִנִי: עֵיר וְבִשָׂר תִּלְבִּישֵׁי וּבִעֲצָמוֹת
 11 יַגִּידִים תִּשְׁכַּכְנִי: הַיּוֹם וְהַסֵּד עֲשִׂיתִי עִמָּדִי וּפְקַדְתָּךְ
 12 שְׁמֵרָה רֹחִי: וְאַלֶּה עֲצִיבִי כִּלְבָבְךָ דַּעֲשִׂיתִי כְּאֵת עַמְּךָ:
 13 אֲסִיבֶנְיָאֵתִי וְשִׁמְרַתֵּנִי וּמֵשִׁנִי לֹא תִנְקֵנִי: אֲסִיבֶנְיָאֵתִי
 14 אֵלָי לִי וְצַדִּיקָתִי לֹא־אֶשָׂא רֹאשִׁי שֶׁבַע קָלָן וְרַאֲהָ עֵינִי:
 15 וְיִנְיָא כִּשְׂחַל תִּצְוֵנִי וְתִשְׁבַּע תִּתְפַּלֵּא בִּי: תַּחֲרֹשׁ עֲדִידִי
 17 גַּבְרִי וְתִרְבַּע בְּעֵשֶׂךָ עִמָּדִי חֲלִיפֹת וְנִבְאָא עִמִּי: וְלִמָּה מִרְחַם
 18 הַצֹּאֲתֵי אֲנוֹשׁ וְעִין לֹא־תִרְאֵנִי: כַּאֲשֶׁר לֹא־הִיִּיתִי אֲהִיָּה
 19 מִבְּשַׂן לִקְבֵר אִיבָל: הֲלֹא־מֵשֶׁט יָמִי יִחַלֵּל יִשֵּׁת מֵמֵי
 20 וְאִבְלִינָה מַעֲט: כִּסְרָם אֵלֶיךָ וְלֹא אֶשׁוּב אֶל־אֶרֶץ חֲשֹׁךְ
 21 וְצִלְמוֹת: אֶרֶץ עֲלֵתָהּ | כִּמְרַאפֵּל צִלְמוֹתִי וְלֹא־סִדְרָם
 22 וְתַפֵּעַ כְּמִרְאפֵּל:

CAP. XI. א

א וְעִין אִיב וְיֹאמֶר: הֲרַב דְּבָרִים לֹא יַעֲנֶה וְאִם־
 ב עֲשֵׂאֵל: אֲסִיבֶנְיָאֵת לִבִּי עִמּוֹ לֹא יַעֲנֵנִי אֶת־מִירְאֵלָה:
 ג חֶסֶד לִבִּי וְאִמְרִין כַּח מִרְהַקְשָׁה אֵלָי וְנִשְׁלָם: הַמַּעֲתִיק
 5 הָרִים וְלֹא יִדְעֵי אִשֶׁר הַפֶּקֶס בְּאִפּוֹ: הַמַּרְעִין אֶרֶץ
 6 מִמְקַדָּה וְעִמְדֵיהָ יִתְפַּלְצִין: הַמֵּאֵר לְחֶסֶד וְלֹא יִזְכֵּר
 7 וְכַעַד מִכְּבִיבֵי חֶסֶד: נֶשֶׁה שָׁמַיִם לְבָדוֹ וְהוֹדֵךְ וְהַבְּמִתֵּר־
 8 יָם: עֲשֵׂה עֵשׂ עֵשׂ כִּסְלִי וְכִימָה וְתִדְרִי תִמְנֵן: עֲשֵׂה גְדִלוֹת
 11 יִרְאֵנִי חֲזָק וְנִפְלְאוֹת עֲרִיאֵן מִסְפָּר: הֵן יַעֲבֹר עָלַי וְלֹא
 12 אֶרְאֶה וְהִלָּף וְלֹא־אֶכְזַר לוֹ: הֵן יִשְׁבְּנוּ מִי
 13 אֵמַר אֵלָי מִדְּמִיעֵיהָ: אֵלֹהִים לֹא־יָשׁוּב אִפְסוֹ חֲתָמִי
 14 שְׁחָדוֹ עִיר רֶבֶב: אִף כִּי־אֶבֶק אֲנִישׁ אֲכַחֲרֶה דְּבָרֵי עַמִּי:
 15 אִשֶׁר אֲסִיבֶנְיָאֵתִי לֹא אֶעֱנֶה לְמַשְׁפַּחַתְּהוֹן: אֲסִיבֶנְיָאֵתִי
 17 וְעֵינִי לֹא אֶאֱמִין כִּי־אֲזַן קוֹלִי: אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרָה יִשְׁפְּנִי
 18 וְהִרְבֵּה פִּעֲזֵי הַיָּם: לֹא־יִתְנֵנִי הַטֵּב רֹחִי כִּי יִטְבְּעִי
 19 מִמַּרְדִּים: אֲסִיבֶנְיָאֵת אֶמְרִין הֵנָּה וְאֲסִלְמַשְׁפָּט מִי וְעִירֵנִי:
 21 אֲסִיבֶנְיָאֵת מִי וְיִרְשִׁעֵנִי תָם אִי וְנִעֲשִׂעֵנִי: תָם אִי לֹא־
 22 אֶבֶד נַפְשִׁי אֶמָּאָס הָיִן: אֶתְהִי־דֹא עֲלִיבִי אֶבְרַת הַיָּם
 23 וְרָשָׁע דֹּא מְכַלֵּה: אֲבִישׁוּת יָמֵת פִּתְאֵם לְמַסַּת נִקְיָם
 24 לַעֲנִי: אֶרֶץ וְנִתְּנָה בְּיַד־רָשָׁע פִּרְשָׁפְטֵיהָ וְכִסָּה אֲסִיבֵל
 25 אִפּי מִיִּדְהָא: וְיָמִי קָלִי מִיִּרְעִין בְּרַחֵי לֹא־דֹא טִיבָה:
 26 חֲלַפֵי עֲשִׂינְיָאֵת אִבְהַב מְנוּשׁ יָגִישׁ עֲלֵי־אִיבָל: אֲסִיבֵנְיָאֵת
 27 אֲבִיבְהָ שִׁחִי אֲטוּבָה מְנִי וְאִבְלִינָה: יָגִרְתִּי כִּלְשַׁעֲבַתִּי
 29 דַּעֲשִׂיתִי בִּירְלָא תִנְקֵנִי: אֶבֶקִי אֲרַשְׁעֵי לְמַתְּנָה תֵּבֵל אֲיַנְעִי:
 30 אֲסִיבֶנְיָאֵתִי כְּמִרְשָׁל: וְחֹמוֹתַי כְּבָר כִּפְיָי: אוֹ כִּשְׂתַת
 31 הַטְּבַלְתִּי וְתַעֲבוּנֵי שְׁלֹמוֹתִי: כִּי־לֹא־אִישׁ קָמוּנִי אֲנִישׁ נְבוּא
 32 יִחְדָּי כְּמַשְׁפָּט: לֹא יִשְׁבִּיעֵנִי מִכַּחַת יָשֵׁת יָדִי עֲלִישְׁעִנִי:
 34 יִסַּר מִשְׁלֵי שִׁבְעִין וְאֶמְרוּ אֶל־תִּבְכַּעְתֵּנִי: אֲדַבְרָה וְלֹא־
 אִירְאֵנִי כִּי־לֹא־אֶכְזַר אֶבְיָדִי:

CAP. XII. יב

א וְעִין אִיב וְיֹאמֶר: אֶמָּאָס כִּי אֲהַסְעִים וְעַמְּכֶם תְּמוּת
 ב חֲכִמָּה: גִּסְלִי לִבִּי וּמְכִימֵם לֹא־יִנְפֵל אִיבִי מִכֶּסֶם וְאִתִּי
 ג מִיָּאֵן כְּמִרְאֵלָה: שַׁחֵךְ לִרְעִינִי | אֲהִיָּה קָרָא לְאֵלֹהִים
 4 וְנַעֲרֹו שַׁחֹךְ צְרוּק תִּמְנֵן: לְפִיד מִוֹ עֲלֵשְׂתֵת שֶׁאֲנִי
 5 לְכֹן מִיִּמְעִיד רִיל: יִשְׁלִי אֶהְלֵם | לִשְׁפָּתַי וּבִשְׁחָרִי
 6 לְמַיְנוֹ אֵל לֹאֲשֶׁר הִבִּיא אֵלֹהִים בְּדוּוֹ: וְאוֹלָם שֶׁא־לִנְיָא
 7 בַּחֲמַת וְתִרְךָ וְעוֹפֵה הַשָּׁמַיִם וְיִגְדֵלְךָ: אוֹ שִׁיחַ לְאֶרֶץ
 8 וְתִרְכָה וְיִסְפְּרוּ לֶךְ דַּעֲ הַיָּם: מִי לֹא־יַעֲדֵי כִּלְלֵי־אֵלָה כִּי
 9 יִרְדֵּיהָ עֲשֵׂתָהּ וְאֵת: אִשֶׁר בְּדוּוֹ נִפְשׁ כִּלְתֵי וְרוּחַ כִּלְ
 10 בְּשֶׁר־אִישׁ: הֲלֹא־אֲנִי מִלִּין תִּבְנוּן וְתוֹךְ אֶבֶל וְשַׁעֲסֵלוֹ:
 11 כִּישִׂיעִים חֲכָמִי וְאִדֵּר וְיָמִים תִּבְנוּנִי: עִמִּי חֲכִמָה וְיִבְרַחֲתִי

א אֵתָה תִּשְׁתַּר אֶל־דָּאֵל וְאֶל־שְׂדֵי תִתְחַנֵּן: אֲסִיבֶנְיָאֵת וְיִשָּׁר
 ב אֵתָה כִּי־עֲשֵׂהָ יַעֲרֵר עֲבִדְךָ וְשִׁלֵּם נִתְנָה צִדְקָה: וְהִנְהִי
 8 רֵאשִׁיתְךָ מַעֲזָר וְאֲחֵרִיתְךָ יִשְׁנֵה מֵאֵד: כִּי־שֶׁא־לִנְיָא
 9 לְדַר רֵישִׁין וְכוּנֵן לְחֲזֵק אֲבוֹתָם: כִּי־תִמְוֹל אֲנַחֵס וְלֹא
 10 יָבֵד כִּי עַל יָמֵינוּ עֲלֵי־אֶרֶץ: הֲלֹא־תֵם זִרְחָה וְאִמְרוּ לֶךְ
 11 וְנִלְכַסְתֶּם יִצְמָא מִלִּים: הִנְהִי־נִמָּא בִלְא כִּפְיָה יִשְׁמַר־
 12 אִתּוּ בִלְיָמִים: עֲשֵׂה בִאֲבוֹ לֹא יִקְטַף וְלִפְנֵי כִלְהַצִּיר
 13 יִבְשׁ: כִּן אֲרַחֲתִי כִּלְשַׁכְּחִי אֵל תִּתְקַן חֲנִף תִּאבֵד:
 14 אֲשֶׁר־הִיִּיתִם כִּסְלִי וְכִתִּי עֲבַדְתִּי מִבְּקָחוֹ: יִשְׁעִי עַל־בֵּיתִי
 15 וְלֹא יַעֲמִד יִתְחַן מִוֹ וְלֹא יָקוּם: רֶטֶב הוּא לְפִנְיִשְׁמִשׁ
 16 וְעַל־עֵינֵי וְנִתְקַן תִּצְאָה: עֲלֵגֵל שְׁרִישֵׁי יִסְבּוּ בֵית
 18 אֶבְיָם וְהָיִה: אֲסִיבֶנְיָאֵת מַמְקֵמוֹ וְכַחַשׁ מִוֹ לֹא־אֶרְאֵהָ:
 19 כִּי־הָיִיתִי מַשְׁשׁ דְּרָבִי וּמְקַפֵּר אֲהֵר עֲצִמְתִּי: הֲדָאֵל לֹא
 21 מֵאֲסִתְּהֶם וְלֹא יִחְזֹק בְּיַד־מַרְעִים: עֲדִמְלָה שַׁחֹךְ
 22 פִּדְךָ וְשִׁפְתְּךָ תִּרְוַחָה: שֶׁאֲנִי לִבְשֶׁר־בִּשְׂתִּי וְאֲהֵר־
 רִשְׁעִים אֲנִישׁ:

CAP. IX. ט

א וְעִין אִיב וְיֹאמֶר: אֶמָּאָס דַּעֲשִׂיתִי בִּרְכִין וּמִדְּיַעֲבֹק אֲנוֹשׁ
 ב עֲשֵׂאֵל: אֲסִיבֶנְיָאֵת לִבִּי עִמּוֹ לֹא יַעֲנֵנִי אֶת־מִירְאֵלָה:
 ג חֶסֶד לִבִּי וְאִמְרִין כַּח מִרְהַקְשָׁה אֵלָי וְנִשְׁלָם: הַמַּעֲתִיק
 5 הָרִים וְלֹא יִדְעֵי אִשֶׁר הַפֶּקֶס בְּאִפּוֹ: הַמַּרְעִין אֶרֶץ
 6 מִמְקַדָּה וְעִמְדֵיהָ יִתְפַּלְצִין: הַמֵּאֵר לְחֶסֶד וְלֹא יִזְכֵּר
 7 וְכַעַד מִכְּבִיבֵי חֶסֶד: נֶשֶׁה שָׁמַיִם לְבָדוֹ וְהוֹדֵךְ וְהַבְּמִתֵּר־
 8 יָם: עֲשֵׂה עֵשׂ עֵשׂ כִּסְלִי וְכִימָה וְתִדְרִי תִמְנֵן: עֲשֵׂה גְדִלוֹת
 11 יִרְאֵנִי חֲזָק וְנִפְלְאוֹת עֲרִיאֵן מִסְפָּר: הֵן יַעֲבֹר עָלַי וְלֹא
 12 אֶרְאֶה וְהִלָּף וְלֹא־אֶכְזַר לוֹ: הֵן יִשְׁבְּנוּ מִי
 13 אֵמַר אֵלָי מִדְּמִיעֵיהָ: אֵלֹהִים לֹא־יָשׁוּב אִפְסוֹ חֲתָמִי
 14 שְׁחָדוֹ עִיר רֶבֶב: אִף כִּי־אֶבֶק אֲנִישׁ אֲכַחֲרֶה דְּבָרֵי עַמִּי:
 15 אִשֶׁר אֲסִיבֶנְיָאֵתִי לֹא אֶעֱנֶה לְמַשְׁפַּחַתְּהוֹן: אֲסִיבֶנְיָאֵתִי
 17 וְעֵינִי לֹא אֶאֱמִין כִּי־אֲזַן קוֹלִי: אֲשֶׁר־בִּשְׁעָרָה יִשְׁפְּנִי
 18 וְהִרְבֵּה פִּעֲזֵי הַיָּם: לֹא־יִתְנֵנִי הַטֵּב רֹחִי כִּי יִטְבְּעִי
 19 מִמַּרְדִּים: אֲסִיבֶנְיָאֵת אֶמְרִין הֵנָּה וְאֲסִלְמַשְׁפָּט מִי וְעִירֵנִי:
 21 אֲסִיבֶנְיָאֵת מִי וְיִרְשִׁעֵנִי תָם אִי וְנִעֲשִׂעֵנִי: תָם אִי לֹא־
 22 אֶבְד נַפְשִׁי אֶמָּאָס הָיִן: אֶתְהִי־דֹא עֲלִיבִי אֶבְרַת הַיָּם
 23 וְרָשָׁע דֹּא מְכַלֵּה: אֲבִישׁוּת יָמֵת פִּתְאֵם לְמַסַּת נִקְיָם
 24 לַעֲנִי: אֶרֶץ וְנִתְּנָה בְּיַד־רָשָׁע פִּרְשָׁפְטֵיהָ וְכִסָּה אֲסִיבֵל
 25 אִפּי מִיִּדְהָא: וְיָמִי קָלִי מִיִּרְעִין בְּרַחֵי לֹא־דֹא טִיבָה:
 26 חֲלַפֵי עֲשִׂינְיָאֵת אִבְהַב מְנוּשׁ יָגִישׁ עֲלֵי־אִיבָל: אֲסִיבֵנְיָאֵת
 27 אֲבִיבְהָ שִׁחִי אֲטוּבָה מְנִי וְאִבְלִינָה: יָגִרְתִּי כִּלְשַׁעֲבַתִּי
 29 דַּעֲשִׂיתִי בִּירְלָא תִנְקֵנִי: אֶבֶקִי אֲרַשְׁעֵי לְמַתְּנָה תֵּבֵל אֲיַנְעִי:
 30 אֲסִיבֶנְיָאֵתִי כְּמִרְשָׁל: וְחֹמוֹתַי כְּבָר כִּפְיָי: אוֹ כִּשְׂתַת
 31 הַטְּבַלְתִּי וְתַעֲבוּנֵי שְׁלֹמוֹתִי: כִּי־לֹא־אִישׁ קָמוּנִי אֲנִישׁ נְבוּא
 32 יִחְדָּי כְּמַשְׁפָּט: לֹא יִשְׁבִּיעֵנִי מִכַּחַת יָשֵׁת יָדִי עֲלִישְׁעִנִי:
 34 יִסַּר מִשְׁלֵי שִׁבְעִין וְאֶמְרוּ אֶל־תִּבְכַּעְתֵּנִי: אֲדַבְרָה וְלֹא־
 אִירְאֵנִי כִּי־לֹא־אֶכְזַר אֶבְיָדִי:

CAP. X.

א וְנָקַה נַפְשִׁי בְּחֵן אֲטוּבָה עָלַי שִׁיחֵי אֲדַבְרָה כִּימִי נַפְשִׁי:
 ב אֶמַר אֶל־אֵלֹהִים אֶל־הַרְשִׁיעֵנִי הַדְּוִעִי עַל־מַתְּרִיבֵינִי:

6 mighty: If thou become pure and upright: surely
7 then will he watch over thee, and restore thy right-
8 ous habitation. And thy beginning will have been
9 small, because thy latter end will grow up greatly.
10 For ask, I pray thee, of an earlier generation, and
11 prepare thyself to (stand by) the research of their
12 fathers:—For we are but of yesterday, and know
13 nothing, because a (mere) shadow are our days
14 upon earth: Behold, and they will truly teach thee,
15 they will speak unto thee, and out of their very
16 heart will they bring forth words: Can the bul-
17 rush shoot upward without mire? can the meadow-
18 grass grow up without water? Is it yet in its
19 greenness, not yet cut down, when it withereth
20 before any other grass? So are the paths of all
21 that forget God; and they will truly be cut off:
22 They will perish: (It is he) whose trust will be cut
23 off, and but a spiders' web is that in which he
24 confideth. He leaneth against his house, but it
25 shall not stand: he layeth fast hold on it, but
26 shall not remain erect. He is in full vigor before
27 the sun, and over his garden his shoots go forth.
28 I have twice and thrice about a stoneheap, he see-
29 leth (for himself) the way of folly: and the
30 men destroy him from his place, then will it deny
31 him, saying, I have never seen thee. Behold,
32 this is the joy of his way, and out of the (same)
33 dust others will grow up. Behold, God will not
34 reject a perfect man, and will not hold fast by
35 their hand the evil-doers: Till he fill thy mouth
36 with laughter, and thy lips with joyful shouting.
37 They that hate thee shall be clothed with shame;
38 and the tent of the wicked shall be no more.

CHAPTER IX.

1-2 ¶ Then answered Job, and said, Truly I know
3 that it is so: and how could a mortal be right-
4 eous before God? If he were desirous to enter
5 into a contest with him, he could not give him
6 one answer out of a thousand. He is wise of
7 heart, and mighty in strength: who hath dared
8 himself against him, and escaped unscathed. (He
9 it is) who removeth mountains, and they know it
10 not, yea, when he overturneth them in his anger:
11 Who shaketh the earth loose out of her place,
12 that her pillars tremble; Who speaketh to the
13 sun, and he shineth not, and around the stars he
14 placeth a seal: Who spread out the heavens by
15 himself alone, and treadeth upon the highlocks of
16 the sea; Who maketh the bear and the lion,
17 and the Pleiades, and the chambers of the south: Who
18 doth great things which are quite unsearchable,
19 and wonders which are quite without number. Lo,
20 were he to go past by me, I should not see him; and
21 were he to pass along, I should not perceive him.
22 Behold, were he to snatch aught away, who could
23 hold him back? who would say unto him, What
24 dost thou? God will not withdraw his anger: he
25 neath him sink down the helpers of the proud. How
26 much less then could I answer him, and select
27 my words (to contend) with him? Whom, were I
28 even righteous, I could not answer? to him that
29 condemneth me I could (only) make supplication.
30 Or were I to call, and he would answer me, I
31 could yet not believe that he would give ear unto
32 my voice: He that smiteth me soreth in the face,
33 and multiplieth my wounds without a cause. He
34 suffereth me not to recover my breath: but feedeth
35 me overmuch with bitter things. If it regard
36 strength, lo, he is the powerful: and if justice,
37 who will cite him for me to appear? If I were
38 righteous even, my own mouth would condemn
39 me: were I in peace, yet would still my face
40 be false. I am innocent: I will not have regard for
41 myself: I will despise my life. One thing is
42 (certain), therefore have I said it. The innocent
43 and the wicked he bringeth to their end. If a
44 scourge should slay suddenly, he will mock at the
45 trial of the guiltless: as a land given up into
46 the hands of the wicked, he will be scorned: For he
47 of its judges: If this be not the truth, who is it
48 then? And my days pass swifter than a runner:
49 they flee away, they see no happiness. They hasten
50 along like pirate ships: like the eagle that stoop-
51 eth down upon his food. If I say, I will forget
52 my complaint, I will leave off my sorrowful coun-
53 tenance, and recover my cheerful countenance: O
54 then would I be in dread of all my pains: I know that
55 thou wilt not declare me innocent. I must ever
56 be guilty: why then should I fatigue myself for
57 naught? If I were to wash myself in snow-water,
58 to cleanse myself in the purity of my hands: Even
59 then wouldst thou plunge me in the ditch, that my
60 own clothes would render me filthy. For he is
61 not a man, like me, that I could answer him, that
62 we should enter together into a contest. There is
63 no one who can decide between us, who could lay
64 his hand upon us both. Let him but remove from
65 me his rod, and let not his dread terrify me:
66 Then would I speak, and not fear him: for the like
67 I feel not within me.

CHAPTER X.

1 My soul is disgusted with my life: I will give
2 free vent to my complaint: never myself, I will
3 speak in the bitterness of my soul. I will say
4 unto God, Do not condemn me: Let me know for
5 what cause thou contendest against me. Is it
6 well for thee that thou shouldst oppress, that thou
7 shouldst reject the labor of thy hands, and shed
8 light upon the counsel of the wicked? Hast thou
9 eyes of flesh? or wilt thou see as a mortal seeth?

Are thy days as the days of a mortal, or are thy
5 years as the days of a man? That thou inquirest
6 after my iniquity, and searchest after my sin?
7 Still it is within thy knowledge that I am not
8 wicked, and there is none that can deliver me out
9 of thy hand. Thy hands have carefully fashioned
10 me and made me; every thing is in harmony all
11 round about; and yet thou dost destroy me! Re-
12 member that thou hast made me, and wilt thou
13 destroy me? Clay hath thou made me; and wilt thou
14 cause me to return again unto the dust? Behold, like milk
15 didst thou pour me out, and like cheese didst
16 thou curdle me. With skin and flesh didst thou
17 clothe me, and with bones and sinews didst thou
18 cover me. Life and kindness didst thou grant me,
19 and the promise of peace and good spirit. And
20 yet these things hast thou treasured up in thy
21 heart: I know that this was (resolved) within
22 thee. If I have sinned, then dost thou watch me,
23 and from my iniquity thou wilt not declare me
24 guiltless. If I be wicked, woe unto me; and if
25 I be righteous, I can still not lift up my head: I am
26 smitten with disgrace, and ever seeing my affliction:
27 And it constantly increaseth. Thou sayest, I
28 dost thou hunt for me; and again thou showest
29 thyself continually wonderful on me: Thou ever
30 renewest thy witnesses against me, and causeth thy
31 indignation to grow strong against me; chances
32 and multitudes (of sufferings) are around me.
33 Wherefore then didst thou bring me forth out of
34 the womb? and thou hast perished, and what
35 eye had seen me! That I were as though I
36 had not been,—had been borne from the womb to
37 the grave. Lo! my days are but few; cease then,
38 withdraw from me (thy hand), that I may recover
39 my cheerfulness a little. Before I go, and return
40 not to the land of darkness and the shadow of
41 death: A bitter utterance is the darkness
42 of the shadow of death, without any order, and
43 the light of which is like utter gloom.

CHAPTER XI.

¶ Then answered Zophar the Na'amathite, and
1 said, Shall a multitude of words not be answered?
2 and is it so that a man's full of talk shall be
3 deemed in the right? Thy inventions are to bring
4 men to silence, and when thou utterest a mock-
5 ing word, no one is to cause thee to be washed. For
6 thou hast said (to God), My doctrine is pure, and
7 I am become clean in thy eyes. But oh that
8 God would but speak, and open his lips against
9 thee; And that he would declare unto thee the
10 secrets of wisdom; for it is double (to) that which
11 is really in our possession; and thou wouldst ex-
12 perience that God overlooketh unto thee much
13 of thy iniquity. Canst thou find out the experience
14 of God? or canst thou find (the way) unto the
15 utmost limit of the Almighty? It is as high as
16 heaven; what canst thou effect? it is deeper than
17 the nether world; what canst thou know? Longer
18 than the earth is its measure, and broader than
19 the sea: if thou wilt pass her length, thou shalt
20 suffer, and call together an assembly, who can
21 hinder him? For he knoweth the men of van-
22 ity; he seeth the wrong-doer and him who con-
23 sidereth not; And the heartless who acquirith
24 intelligence, and him who is (like) the colt of the
25 wild ass who is transformed into a man. If thou
26 truly sayest, I will not put my hands upon him,
27 thy hands toward him:—If wrong be in thy hand,
28 put it far away, and let not wickedness dwell in
29 thy tents. For then canst thou lift up thy face
30 free from blemish: yea, thou wilt stand steadfast,
31 and needest not to fear: Because thou wilt truly
32 forget thy trouble, and as a water-flood that is
33 past away will thou remember unto thee much
34 than the noon of day will thy earthly existence
35 arise; and thy obscurity will be like thy morning.
36 And thou wilt feel trust, because there is hope: I
37 yea, thou wilt search about carefully, and thou
38 wilt lie down in safety. Also thou wilt stretch
39 thyself out (to rest), with none to make thee
40 afraid; and thou wilt say, I will not fear, for the
41 eyes of the wicked shall fail, and the means of
42 escape will vanish from them, and their (sole) hope
43 shall be the breathing out of their soul.

CHAPTER XII.

¶ Then answered Job, and said, Truly ye are
1-2 indeed the (right kind of) people, and with you
3 wisdom must do out. I have heard that ye are
4 wise: I have heard that ye are prudent: but what
5 I possesseth not such things as these? I am as one
6 laughed at by his friend, who calleth upon God,
7 while he answereth him: (yea,) a laughing-stock
8 though righteous and innocent. To the unfortu-
9 nate there is given contempt—according to the
10 thoughts of him that is at ease: Prosperous is
11 for no man who putteth his foot slightly upon the
12 tents of robbers, and security is given to those
13 that provoke God, to him who carrieth his god in his
14 hand. Yet, do only ask of the beasts, and they
15 will instruct thee: and the fowls of the heavens,
16 and they will tell it thee: Or speak to the earth,
17 and she will instruct thee; and the fishes of the
18 sea will answer thee: and thou shalt knowest not
19 through all these that the hand of the Lord hath wrought
20 this? (He) in whose hand is the soul of every
21 living thing, and the spirit of all the b'odies
22 of men? Doth not the ear try words, as the palate
23 tasteth food for itself? So is with the ancients
24 wisdom, and with (those) that are old, is their
25 understanding: with him are wisdom and

למעשה ידוך תכסף: כירצתה צעקו תספור לא השמר
 על־תאטוף: חסם בצנור פשעי ותטפל על־עינו: ואולם
 הרע־נפל יבול יצור יתקן ממקומו: אבנים ושיחור מים
 תשטף־ספיחה־עפר־אדמת־איש האבדו: תתקפרו
 לגנח בהלך משנה פניו ותשלחתי: בכבר בניו וכל
 דג יוצרו וליאבדו למי: אך בשרו עליו נכא ונפשו
 עליו תאכל:

CAP. XV. טו

בנין אליפו תהימי ואמר: החכם יענה ב־עת־רוח
 ומלא קרני בטני: הוכח בדבר לא יסבין ומלים לאר
 ויעיל גם: אר־אתה תבר ראה ותגיד שיהא לפני־אל:
 כ־ראיתך יענה פוך ותבחר לשון צרומים: רשע־יפוך פוך
 ולא־אני ושמעך יענך: כ־ראישו אדם תולד ולפני
 נביעות חוללת: תספור אלוה תשבע ותיבך אלקי הבהמה:
 מה־דעת ולא גדע תבין ולא־עגש הוא: נסדבב גדי

ישיש גט כבוד מאבדו מימי: המעש מן־החומרות
 אל ודבר לאש עמד: מה־יבנות לבד ומדבר־ומין עיני:
 כ־חשבו אל־אל הרוח והצאת מפיך מלין: מה־איש
 כ־יורה ובי יצדק ילוד אשה: הן בקדשו לא יאמין
 ושמים לא־זכרו בעיניו: אף כי־תעב ואלה איש־שתה
 כמים עולה: אחרך שמע־לי ויהי־חיותי ואספרה: אשר־

הקמים יערו ולא כהרו מאכותם: להם־לבדם נתנה
 הארץ ולא־עבר ור בתוכם: בלימי רשעי הוא מתחולל
 ומספר שנים נעפס לערמי: קול־פתחים כאונו בשלום
 שודד ובואנו: לא־אמין טוב מ־חשך וצפי תוה
 א־ליתרב: נהר הוא ללחם איה ידע ו כ־יבדו ברו
 ויסחשך: ב־ענתו צר ומצוקה תתקפרו במלך ועתיד
 לבדו: כ־ינעה אל־אל ירו ואל־ישבי יתגר: ורזן

אליו כבצאר עליב נבי מגניו: כ־יבכה פניו בחלבו
 נעש פמה עליבסל: ושבון אָרְיִם נִכְהוֹת בתים
 לא־ישבו כמו אשר התענתו לגלים: לא־יעשר ולא
 קום חילו ולא־יטה לארץ מגלים: לא־יסור מ־חשך ל
 ינקחו תבש שלהבת ויסור כרוח פיו: א־לא־אמן בשן
 נתעה כ־ישוא תהיה תמורתו: בלא־יומו תמלא וכפרו
 לא השננה: יחם פנפן בסרו וישלך כזת נאחו: כ־

ערת הקר נלמדו ואש אכלה אהל־ישהר: הנה יגמל לה
 וילד און וכנסם תבין מרמה:

CAP. XVI. טז

בנין איוב ואמר: שמעתי באלה רבות מעמי עמל
 בלכם: תבון לדבר־רוח או מה־דמ־צדק כי־תענה:
 גם א־אני גם א־דברה לו יש נפשכם תחת נפשי
 א־א־בירה עליכם במלים ואניעה עליכם כמו ראשי:
 א־א־עבם במרמי ונד שפתי יחשך: א־א־בירה לא
 יחשך כאבי ואדולה מרדמי תלך: א־ד־עתה הלאני
 השמעת בל־ענתי: ותקמטי לעד הנה תקם כי־כחשי
 בפני יענה: אפו טרף וישממי תרם עלי בשעו צרו
 ילשש עינו לי: פשו עלי: כ־פדים בחרפה הכו לחני

יחר עלי ותמלאון: סגיתי אל אל עול ועליתי רשעים

לא עצה ותכונה: הן גרסו ולא יבנה יסגר על־איש
 ולא יפתח: הן יעצר כמים ויבשה וישלח ויהפך
 ארץ: עמו עו ותשיה לו שנו מלכיה ומליך ומצרים
 שולל ויטפסו ידו־ל: מסר מלכים פתח ואסר אור
 כ־מתיהם: מליך בהגם שולל ואיתנים סלה: מסר
 שפה לנאגים ומגם וקנים קח: שיפד בזו על־דברים
 ומיח אפיקום רפה: מלח עמקות מניחשך וצא לאור
 צלמית: משניא לגוים ויאבדם טחם לגוים ננחם: מסר
 לב ראשי עסד־ארץ נתנם בתרו לא־דרך: ומשטר
 חשך ולא־אור נתנם כשבור:

CAP. XVII. יז

הן כל האתה עני שמעה אולי ותבין לה: בדתכם
 ודעתי נסאני לא־נפל אנכי מבם: אולם אני אל־שדך
 א־דבר ודוכח אל־אל אדפין: יאלם אתם ספ־ל־שדך
 מה־פני אל כלכם: מידתו הברש תחרישן ותהי לבם
 להכמה: שמיניא תוכחתי ורבות שפתי תקשיבו:

הלאל תדברו עולה ולו תדברו רמיה: הפניו תשאון
 א־אל־אל תרמינו: הטוב כ־יחשך אהבם א־כ־התל
 כ־נאנשו תתלכו בו: הוכח ויכה אהבם א־כ־ספת קנים
 תשאון: הלא שאתו תבעת אהבם ופחלו פל עליכם:
 וברניכם משל־אפר לנבר־חמר נביכם: תחריטו ממי
 וא־דבר־אני ונעבר עלי מה: עלימה ואשא בשרי בשני
 ונפשי אשים בכפי: הן יקמלי לא אהל א־ד־רבי אל

מני אביה: נסדו־א־לי לישעה כ־לא לפניו הנה יבוא:
 שמעו שמעו מלתי ואחותי כאונכם: הגדיא ערבותי
 משפט דעתי כ־דאני אצדק: מ־הוא ריב עמדי כ־
 כ עתה אחרש ואנוני: א־ד־שמים אל־תעש עמדי א־מ־נך
 לא יאסתר: בךד מלי הרמק ואמתך א־ל־תבטני:
 א־קרא ואנכי אענה או א־דבר ותשיבני: כמה לי ענות

ותשאות פשעי ותשאות הדיעני: מה־פסך חסדך
 כ־התחשבני לא־נב לך: הדיה נדה פגרוני ואיתקש ביש
 תרדך: כ־תכתב עלי מדרות ותורשתי ענות עברי:
 ותשם בסר ויגלי ותשמור כ־ל־א־חתי על־שרשי יגלי
 תתחקה: והוא כ־קרב יבלה כ־כני אכלו עש:

CAP. XVIII. יח

אדם ילוד אשה קצר ימים ושבע־דניו: כצין יצא ומל
 ויברח כצל ולא יעמוד: אר־על־יה פקתה עיני ואתי
 תביא במשפט עמד: מידתן טהור משמא לא אחר:
 א־ד־רוצים: מיו מספר־דניו אחר תבן עשית ולא
 יעבר: שעה מגליו ונהל ער־רצה בשכיר יומו: כי
 יש לגמ חקנה אס־יבת ועוד יחלה וינקחו לא תחלה:
 א־ס־מון בארץ שרשו וקבצר ימת נוני: מרים מים

יכר ונשה קצר כ־מוטע: ובר מות ונהל ונני
 אדם ואיו: א־ל־מים מרים וקר תרב וקש: ואיש
 שכב ולא יקום ער־בלתי שמים לא יקצו ולא יערו
 משנתם: מי ימן בשאול תצפני חסדני ער־שוב
 א־ד־השית לי חק ותוכנתי: א־ס־ימות נבר היתה כל
 ימי צבא אהל ער־בוא חלפתי: חקרא ואנכי אגמך

14 strength, his are counsel and understanding. Behold, he pulleth down, and there can be no rebuilding: he locketh (the prison) upon a man, and there can be no opening. Behold, he restraineth the waters, and they dry up; or he suffereth them to flow, and they overturn the earth. With him are strength and counsel: his are they that deceived the heart of the conceit, and he hath made unskillful away the berct of sense, and maketh the judges fools. He looseth the bond of kings, and bindeth a rirdle around their loins. He leadeh priests away bereft of sense, and the powerful he causeth to walk on crooked paths. He removeth the speech from trusty speakers, and taketh away the intelligence of the aged. His poureth contempt upon princes, and he maketh the locketh. He layeth open deep things from the midst of darkness, and bringeth out unto light the shadow of death. He permiteth the nations to become great, and destroyeth them; he spreadeth out the nations, and leadeh them away. He taketh away the sense of the chiefs of the people of the land, and causeth them to wander astray in a wilderness where there is no way. When they grope in the dark without light, and he causeth them to wander astray like a drunken man.

CHAPTER XIII.

1 Lo, all (this) hath my eye seen, my ear hath heard and noted it for myself: As much as ye know, do I also know: I do not fall short compared with you. However, I would gladly speak with the Almighty; and I would argue with God in a safe place. But ye are inventors of falsehood, physicians of no value are all of you. Oh, who would grant that ye might keep a profound silence! and it would be accounted unto you as wisdom. Do hearken but to my reasoning, and listen to the pleadings of my lips. Will ye speak wrong things for God? and will ye speak for him deceitfully? Will ye show him undue favour, when ye contend for God? Will it be well if he should search you out or as one overreacheth another morally, do ye expect to overreach him? He will surely reprove you, if in secret you show him undue favor. Doth not his excellency terrify you? and his dread fall upon you? The things you remember are mere proverbs of ashes, your high-places are high places of clay. Keep silence toward me, that I may indeed speak, and let pass over me what will. Whatever it may cost, I will take my flesh in my teeth, and my life will I put in my hand. Lo, though he slay me yet will I trust in him: only I will argue my own ways before him. Even he will come to my assistance; for a hypocrite cannot come before him. Listen well to my word, and to my demonstration with your ears. Behold now, I have arraved my cause: I know that I shall be indeed justified. Who is he that will contend with me? for now, if I keep silence, I must perish. Only two things do not unto me: then will I not hide myself from thy presence. Remove thy hand far from me; and let not thy dread terrify me. Then call thou, and I will answer; or let me speak, and do thou reply to me. How many are my questions? and how many transgression and my sin let me know. Wherefore wilt thou hide thy face, and regard me as an enemy unto thee? Wilt thou terrify a leaf driven about (by the wind)? and wilt thou pursue dry stubble. That thou writest bitter decrees against me, and assignest unto me the iniquities of my youth; And (that) thou puttest my fathers in the stocks, and wastest away all my fathers (and myself) for thyself a mark upon the soles of my feet? And yet the body decayeth like a rotten thing, as a garment that the moth had eaten.

CHAPTER XIV.

1 Man born of a woman is short of days, and sated with harrowing trouble. Like a flower he cometh forth, and is cut down, and as a fleeth like a shadow, and he remaineth not. And ye also such a one dost thou open thy eyes, and me thou bringest into judgment with thee? Who can make a clean thing out of an unclean? not one (thing). 5 Seeing that his days are determined, the number of his months are (fixed) with thee, that thou hast set his bounds which he cannot pass: Turn thyself from him that he may never see thy face, and thou shalt be able to enjoy like a hired laborer his 7 day. For there is hope for the tree: if it be cut down, it may still sprout again, while its young shoot will not cease. If even its root become old in the earth, and its stock die in the dust: 9 Yet through the scent of water will it flourish (again), and produce boughs as though it were newly planted. But my strength, and my power, less: yet the son of earth departed, and where is he? The waters run off from the sea, and the river faileth and drieth up: So doth man lie down, and riseth not: till the heavens be no more, they will not awake and will not be roused out of their sleep. Oh who would grant that thou mightest hide me in the nether world, that thou mightest conceal me until by the appointed time that thou mightest see for me a fixed time, and remember me then! Or, when a man dieth, will he live again? all the days of my time of service would I then wait, till (the hour of) my release were come. Do thou call, and I will truly answer thee: have a desire for the work of thy

hands? Yet now thou numberest my steps; and thou waitest not with (the punishment of) my sin. Sealed up in a bag is my transgression, and thou yet addest to my iniquity. But truly a fall-risen mountain will crumble, and (even) a rock is moved out of its place. The water weareth out stones; thou sweepest away their fragments (like) the dust of the earth: and so thou destroyest the hope of man. Thou assailest him with might without ceasing, till he passeth away; thou chaicest his contention, and sendest him off. His children acquire honor, but he knoweth it not; and they are esteemed little, but he perceiveth nothing of them. But his body, on him, feeleth pain, and his soul will mourn for him.

CHAPTER XV.

¶ Then answered Eliphaz the Themanite, and said, Should a wise man utter windy knowledge? and fill his inward parts with the east wind? and he reason with a speech which availeth nothing? and with words in which there is no profit? Yea, thou truly makest void the fear (of God), and diminishest devotion before God. For thy iniquity teacheth thy mouth, so that thou choicest the language of the crafty. Thy own mouth must condemn thee, but not thy own lips will testify against thee. Wast thou born as the first man? or wast thou brought forth before the hills? Hast thou listened to the secret counsel of God? and is wisdom therefore of little esteem with thee? What knowest thou, that we do not know? what understandest thou, which is not with us? Both the grayheaded and the very aged are among us,—richer than thy father in days. Are the divine consolations too little for thee? and the word that was so mild with thee? Whether doth thy heart carry thee away? and what do thy eyes gaze at? That thou shouldst turn against God thy spirit, and utter (such) words out of thy mouth? What is man, that he should be pure? and that he who is born of woman should be declared righteous? Behold, in his holy ones he putteth no trust; and the heavens are not opened before his eyes. How much more then the abominable and corrupt, the man who drinketh like water drong-d-ling? I will instruct thee, hear me; and what I have seen will I relate: Which wise men have ever told, and have not concealed, as they obtained it from their fathers: Unto whom alone the earth is righteous given, and in whose midst no stranger ever entered. At his days is the wicked plagued with pain, and the number of years which are laid by for the tyrant. A sound of terrors is in his ears: during peace will the waste come over him. He believeth not that he shall return out of darkness, and he is looked for by the sword. He wandereth abroad for bread, (saying,) Where is my knowledge, that there is ready at his hand the day of darkness. Distress and anguish terrify him: they assail him with might, as a king prepared for the battle. Because he had stretched out against God his hand, and strengthened himself against the Almighty; (And) he had run against him, with an (extended) neck, with the thick roundings of his kidneys; and he became haughty, because he felt with his father, and had made thick folds of fat on his flanks: And he dwelt in abandoned cities, in houses which none inhabited, which were destined to be ruinous heaps. (Yet) will he not remain rich, neither will his wealth endure, nor will he attain their perfection on earth. He will never depart out of darkness: the flame shall dry up his shoot, and he will depart by the breath of God's mouth. Let him that goeth astray not trust in vanity: for vanity will be what he obtaineth thereby. Even before his time will it be over-cast, and his branches will not be green. He will shake off like the vine his unripe grapes, and cast off like the olive his blossoms. For the assembly of hypocrites will remain desolate, and fire will consume the tents of bribery. They shall be as a double and tenfold wrong-doing, and their body prepareth deceit.

CHAPTER XVI.

¶ Then answered Job, and said, I have heard many things such as these: troublesome comforters are ye all. Shall there be any end to words of wind? or what compelleth thee that thou shouldst answer? I also could well speak as ye do: if your soul were but in my soul's stead, I could overwhelm you with words, and could shake my head at you. But I would strengthen you with my mouth, and I could console you: your lips should restrain (your grief). Though I were to speak, my pain would not be restrained; and though I should forbear, what will go away from me? But now he hath made me weary: thou hast made desolate all my company. And thou hast filled me with wrinkles, they are my witnessess; and my leanness riseth up for me, giveth his testimony to my face, and his wrath he hath written to pieces, and assaileth me; he gnasheth over me with his teeth; my adversary sendeth threatening looks at me. They now open wide against me their mouth; reproachfully they smite my cheek; altogether do they assemble against me. God hath surrendered me to the unjust, and cast me down into the hands of the wicked. I was at ease, but he hath led

11 וישע קצץ תקותי: מיד על אפו ויחשבי לו כצדו: יי
 12 יחד ויבאו ויחדיו יסללו על דרכם ויחטו סביב לאהלי: יב
 13 אחי מועל הרחיק וידי אדמתו מפני: חדלו קדוה יב
 14 ומדעי שכונתי: יב ביתי אמרתו לך תחשבוני כבד יב
 15 הניתי בעיניכם: ולבדי קראתי ולא יצתה מביתי יב
 16 אמתקדלו: רוחי ורה אשתי ויחטו לבע בני: יג
 17 צילים באסו בי אקומה ויבדברבו: תעבתי בלמתי יב
 18 סודי ויהי אהבתי והפטרבו: בעוהו ובכשורו ובעקרה כ
 19 עצמי ואחמלטה בעור שני: חגני העני אתם רצו כי יד יב
 21 אלה נעשה בי: למה תרדפני כמדאל ומכשור לא יב
 22 תשבעו: מרתן אפו ויחבתו מלי מרתן בכספר ויחכו: יב
 23 בעני ברל ויפרת לניד בעיר חצבון: ואני ידעתי נאלי יב
 24 הו ואירון עלעפר יקום: ואחר עורו נקפראת ומכשורו יב
 25 אהנה אלה: אשר אני ואחודלי עיני ראו ולא ידעו קלו יב
 26 כליתי בחקו: כי תאמרו מהנרדףתו ויורש דבר יב
 27 ומצארכי: נרו לכם ו מפניחרכי ביהמה שנות חרב יב
 28 למען תרעון שדן:

CAP. XX. כ

1 ויען צופר הנעמתי ויאמר: לכן שפעי ישבתי וכעבור א
 2 חושי כי: מוסר בלמתי אשמע ורחם מביתני עיני: ב
 3 הולאת דעת מרעך מע שים אדם על ארץ: כי רנתה ד
 4 רשעים מקרוב ושמחת חנף עד רגעי: אס יעלה לשמים ד
 5 שיאו וראשו לבע יעני: בגללו לנצח אבד ראיו ויאמרו ג
 6 אי: כחלים ישפו ולא ימצאו ויחד כחונן לולה: עין ג
 7 שופרו ולא חוספו ולא יסודו תשובתו מקמו: בני רצו ג
 8 דלים ורדו תשובה אונו: עצמותיו מלאו עלומי ועמו יי
 9 עלעפר תשקב: אסתמתיק בפיו רעה וכחדינה תחת יי
 10 לשונו: חמל עליה ולא ימנעה ומנעה בתוך חבו: יב
 11 לחטו במינו והפך מידות פתנים בקרבו: תל בלע יב
 12 ויקאטו מבטנו וישנו אל: ראשפתנים יונק הדרגו יב
 13 לשון אפעה: אלהיה בבלנות נבדו נחלי דבש ותמאה: יב
 14 משיב יע ולא יבלע בחיל תמחרתו ולא יעלם: כרצו יב
 15 עוב דלים בית גול ולא יבגדו: כי ולא ידע שלו בבטנו כ
 16 בהמורו לא ימלט: אדשירי לאבלי עליו לא יחיל יב
 17 טיבו: במלאת שפון יצר לו בלד עמל תבאני: יב
 18 הו למלא בטנו ויחלבו רחן אפו ומסר עלומו יב
 19 בלחיומו: וברח מנשק ברזל תחלפו קשת וחושיה: יב
 20 שלף צנא מנה וברק ממרתתו יבלד עליו אמים: בל יב
 21 חשך טמן לצפניו תאבלו אש לא יחשב ריע שוד יב
 22 באהלו: יגלו שמים שנו וארץ מתקוממה לו: גל יב
 23 ביתו ונרות ביום אפו: ויחלקלארנס רשעו מאלותם יב
 24 ויגלת אמרו מאל:

CAP. XXI. כא

1 ויען אויב ויאמר: שמועו שמועו מלתי ותהרואות א
 2 תחומתכם: שאוני ואני אדבר ואחר דברי תלעני: ב
 3 האכני לארס שיתו ואס מדוע לא תקצר רוחי: פני אל ד
 4 והשמו ושמי יד עלפה: ואס תכרתי ויבגלתני ואחו ג
 5 כשורי פלצות: מדוע רשעים יהיו פתכו נסדברו חיל: ג

19 ידעתי: שלו היותי ויפטרתי ואחו בקרסי הפצאני
 13 ויקמיני לו למסרה: שמו עלי ורבו וסלח בלחתי ולא
 14 חמל ישפך לארץ מדרתי: ופצני פרו על פני פרו
 15 רצו על גבור: שק מרפתי עלי נלדי ועל לחי בקפר
 16 יקני: פני המרדה מירבתי ועל עפפי צלקתו: על
 17 לארנס בכפי וחפלתו וכן: ארץ אלתכסו דמי ואל
 18 דני מלום לעוקתי: נס עתה הגורבשמים עדי ושהדי
 19 במרומים: מלצי רצו אלהיה דלפה עיני: ויב
 20 לגבר עמאלוה ויבאנס לרעהו: ברשעת מספר אחיו
 22 וארץ לא ישוב אהלך:

CAP. XVII. יז

1 א רוחי כבלה ימי נושבו בקרים לו: אסלא תללים עמדי
 2 ובהמרותם תלן עיני: שימה נא ערבי עמך מידוא
 3 לדי ותקני: בילבם צפתת משבל עליכן לא תחומם:
 4 לחלק יעד רעים ועיני בניו תכלנה: הציגני למשול
 5 עמים וחפת לפנים אהיה: ותכה מעש עיני וצרי כצל
 6 כלם: שמו ושרים על אהת ונקו על חנה ותערה:
 7 ויאתו עמיק דרכו ויטהר ימים ארץ אמי: ואלם כלם
 8 תשובו וכאו נא ולא ימצא ככם חכם: ימי עברו ומתי
 9 נחקו מרשי לבבי: לילה ליום וישמי אור קרוב מפני
 10 חשך: אס אקנה שאול ביתי בחשך רפתי יצוני:
 11 לשחת קראתי אבי אתה אמי ואחתי לרמה: וזה אפו
 12 תקותי ותקותי מי ישרנה: בדי שאל תרנה אס יחד
 16 עלעפר נחת:

CAP. XVIII. יח

1 ויען בלד השחי ויאמר: ערצנה ותישמוני קנצי למלך
 2 תביני ואחר נדבר: מדוע נחשבו כבהמה נטמני
 3 בעיניכם: טרף נפשו באפו דלמענה מעוב ארץ ויחמק
 4 צור ממקמו: גם אור רשעים דרדך ולא ידעה שביב אשו:
 5 אור חשך באהלו ורו עליו ודך: יצרו עליו אוני
 6 ותשליכוו ענתו: כישלח ברשת ברגליו ועל תשובה
 7 ותהדך: יאתו בנקב פח תוקו על צמים: שמו בארץ
 8 חבלו ומלכדתו עלי יתוב: סביב בעתדו בלחות והפיצה
 9 לדגליו: ויירעב אנו ואיד נזון לצלעו: יאכל בני עור
 10 יאכל בדי כבוד מות: יתק מאהלו מבטחו ותצעדו
 11 למלך בלחות: תשקבו באהלו מבלי לו ורה על ידו
 12 ויפרות: מתחת שרשיו יבשו ומפעל ימל קצרו: וכרד
 13 אבד מירארץ ולא ישם לו על פי רחוק: והדפרו מאיר
 14 אל חשך ומבבל נהרו: לא ינו לו ולא יכר בעמו ואן
 15 כ שרד כבערויו: עליומו נשמו אחרים וקרמום אחו
 16 שער: אדאלה משכנות עגל וזה מקום לא ידע אל:

CAP. XIX. יט

1 ויען אויב ויאמר: עראש תונן נפשו ותכאניני במלים:
 2 וזה עשר פעמים תכלימיני לאחבשו תהכרדלי: ואד
 3 אמנם שנתתי אחי תלן משונתי: אס אמנם עלי תגדילו
 4 ותוכידי עלי תרפתי: דעראפו כראלה עותי ומצודו
 5 עלי הקוף: הן אצקת חסם ולא אנהה אשני ואן משפט
 6 ארתי נדר ולא אעבור ועל נתיבותי חשך ישם: כבודי
 7 מעלי הפשית וחסר עמרת ראשי: והנני סביב ואלך

CAP. XXIII. כג

בְּכֵן אֵיבֹב וְיֹאמֶר: גִּסְדִּיּוֹם מִרֵי שָׁמַיִם יְדִי כִבְדָה עָלַי
 אֲחִתִּי: מִדֶּחַן דַּעַת וְאֲמַצְאוּ אָבוֹב עַד-הַכְּמִיתִי:
 אֲעֲרֹבָה לִמְנוּ מִשְׁפַּטְי וְפִי אֲמַלְא תִּבְחָת: אֲרַעֶה מַלְאִים
 וְעֵנַי וְאֲבִיקָה מִהַיְאֹמֶר לִי: אֲחַלֵּב בָּחַם וְרִיבֵי עֲמִדִי לֹא
 אֲדַרְהוּ וְשֵׁם כִּי: שֵׁם יִשָּׂר נִטְחָ עִמּוֹ וְאֶפְלְטָה לְעֵנָה:
 מִשְׁפָּטִי: הֵן קָדָם אֲחַלֵּךְ וְאֵנִי וְאֲחֹרֶר וְלֹא-אֲבִיב לִי:
 שִׁמְאוֹל כְּעִשְׂתּוֹ וְלֹא-אֲחֹרֶר עֲמָף לְמִן וְלֹא אֲרַאֲה: כִּי-רָעֵה
 תִּרְדֵּךְ עֲמִדִי: כִּהְנֵי כֹהֵב אֲנִי: בְּאֲשֶׁרוֹ אֲחַתּוֹת רִגְלֵי הַרְבִּי
 שָׁמַרְתּוּ וְלֹא-אֲנִי: מַעַת שָׁפַתּוֹ וְלֹא אֲמִישׁ מִחֶקֶץ צַפְנֵתִי
 אֲמַרְסִיו: וְהוּא בֹאֲהָר וּמִי וּשְׁבִיבִי וְנִפְשָׁה אֹתָהּ וְנִישָׁה:
 כִּי יִשְׁלֹם חֶקֶוּ וְכִהְנֵה רַבּוֹת עִמּוֹ: עֲלִיבִן מִפְּנֵי אֲבִיקָה
 אֲחַבּוּנוֹ וְאֶפְרָד מִמֶּנּוּ: וְאֵל תִּרְדֵּךְ לְבִי וְשִׁדִי וְכִהְלִיעִי:
 כִּי-לֹא נִצְמַתִי מִפְּנֵי-חֲשָׁד וּמִפְּנֵי כִסְהֵר אֶפְסֵל:

CAP. XXIV. כד

מִהַרְעֵי מִשְׁדֵּי לֹא-נִצְפַשְׁת עִתִּים וְדִרְסִי לֹא-חִיוּ: יְמֵי
 יִשׁוּעַ עֲדָר וְנָלוּ וְרָעִי: חִמּוֹר וְחֹמִים עִדְתּוּ וְחִבְלוֹ שׂוֹר
 אֲלֻמְנָה: יִשׁוּ אֲבוּיֵי מִדְּרֹךְ יַחַד וְאָבוּ אֶת-אֲרָצִי: הֵן
 פְּרֹאִים וּמִדְּרֹךְ יֵצְאוּ בַּעֲפֻלָּם מִשְׁכַּרִי לְגִרְחַף עֲרֵבָה לִי
 לָחֶם לְעֵנָיִם: בְּשׂוֹדָה כִּלְכִּלוּ וְקִצְרוּ וְכָרַם רִשְׁעֵי וְלֻקְשֵׁי:
 עָרוֹם לָלוּ מִבְּלִי קָדִישׁ וְאֵין כְּסוּת בְּקַרְחָה: מִרְגַם הַרְבִּים
 וְרִטְבוּ וּמִבְּלִי מַחֲסֵה הַבְּקָר־צָרוּ: וְנָלוּ מִשְׁדֵּי תוֹסֵם וְעַל-
 עֵין יִחְבְּלוּ: עָרוֹם הִלְטוּ בְּלִי לְבוֹשׁ וְרַעִיבִים נִשְׂאוּ עֲמֵר:
 בִּדְשִׁיחֵתֶם יִצְהָרוּ וְקָבִים דְּרָכּוֹ וְצִמְאוּ: מֵעֵד מַחִים
 יִנְאָפוּ וְנִפְשֵׁי-חֲלָלִים חִשְׁעוּ וְאֹלֹת לֹא-רִשִׁים תִּפְלְחָה: הַמְּהוּ
 הֵן בְּמִדְּרֵי-אֹרֶר לֹא-דִכְרוּ דְרָכּוֹ וְלֹא יָשִׁיבוּ בְּתִיבֵיהֶן:
 לֹא-רֵז וְקוֹם רֹצֵחַ יִקְהַל־לָעַי וְאֲבוּן וְכִלְכִּילָה הֵן כְּנֵב:
 וְעֵין נֹאֵף מִשְׁרָה נִשְׁף לֵאמֹר לֹא-תִשְׁתַּבְּחֵי עֵין וְסַחַר פְּנִים
 יִשִׁים: הַחֵד בַּחֲשָׁד בְּתִים וְיִמֵם חֲתַמְרִלְמוֹ לֹא-דִרְעֵי
 אֹרֶ: כִּי יִחְדְּרוּ בִּקְר לְמוֹ עֲלֵמּוֹת כִּי יִכְדוּ כִּלְחוֹת עֲלֵמָה:
 קִלְרֵי וְלֵעֲלִי-רִימִים תִּקְהַל חֲלָקְתָם בְּאֲרָץ לֹא-יִפְנֶה
 תִּרְדֵּךְ כְּרִמִּים: צִהַ וְנִסְחֵם וְנָלוּ מִמִּשְׁלַג שְׂאוֹל חֲמָא:
 וְשִׁפְתֵיהֶם רִחַם וּמִחֶקֶן רִמָּה עוֹד לֹא-יִזְכַּר וְתִשְׁכַּח קִעֵן
 עֲלֵהָ: רִשְׁעֵה עֲרֵבָה לֹא תִחַד וְאֲלֻמְנָה לֹא יִטִּיב: וּמִשְׁדֵּי
 אֲבוּיִים בְּכַחַת יָקוּם וְלֹא-אֲצַמֵּן בְּחִינוֹ: יִתְדֵלִי לְבָשֶׁת
 וְיִשְׁעֵי וְעֵלְיוֹ עֲלִיד־כִּיּוֹם: רָמָּו מַעַט וְאוֹנֵי וְהִמְכִּי
 כִּלְכִּל קַפְצָן וְכִרְאֵשׁ שִׁבְלַת יָמָיו: וְאֶסְרֵל אֲפִי מִיַּיִם
 וְכֹוִבֵי וְשֵׁם לֹאֵל מִלְתִּי:

CAP. XXV. כה

וַעֲנֵן אֶלְפוֹ תִּהְיֶינָה וְיֹאמֶר: הֲלֹאֵל יִסְבְּרֶנְכֶם כִּי-יִסְבְּנוּ
 עֲלֵמּוֹ מִטְּקִיל: תִּחַפֵּן לְשִׁדֵּי כִי תִצְרֹק וְאֶסְבַּעַע כִּי
 חָסֵם תִּרְבִּיד: בְּמִדְּרֹתֶיךָ יִכְתֹּף קִיּוֹ עֲמֵךְ בְּמִשְׁפָּט:
 הֵן לֹא רִחַתָּה כִּכָּה וְאֲרָקֵן לְעֵנָתֶיךָ: כִּי-תִחַבֵּל אֲתָךְ
 הֵם וְנִבְנוּ עֲרוּמִים תִּפְשִׁי: לֹא-רִמֵם עֲרַף תִּשְׁקֶה וְמִרְעֵב
 אֹרֶ: בְּמִגְדֵּלְחֵם: וְאִישׁ וְרֵעֵי לוֹ וְהֵאֵרִץ וְשִׂוּא פְּנִים יִשָּׁב כָּה:
 אֲלֻמְנָת שִׁלְחַת רִיבֵם וְרִשְׁתִּי וְחֵמֵם יִדְבָּק: עַל-כֵּן
 סִכִּיבֹוֹתֶיךָ פָּחִים וּבְהַלֵּךְ פִּסְחָר פְּתֹאִים: אֲרַחֲשֶׁךָ לֹא
 תִרְאֶה וְשִׁפְתֵי-יָמִים תִּכְסֹּף: הֲלֹא-אֹלֹת נִבָּה שְׂמִים
 וְרֹאֵה רֹאשׁ כֹּוֹכְבִים כִּי-רָמָּו: וְאִמְרַת מִהַרְעֵי אֵל הַבְּעַד
 עֲרַפֵּל יִשְׁפֹּט: עֵבִים סַתְרֵלוּ וְלֹא יִרְאֶה תְּהֵי שְׂמִים
 תִּתְחַלֵּךְ: הֲאֵרָה עוֹלָם תִּשְׁמֹר אֲשֶׁר דְּרָכּוֹ מִתְרַאֵן:
 אֲשֶׁר-קָמְטוּ וְלֹא-יֵצֵא לְהָר יִצְעַן וְסוֹדֵם: הֲאֵמְרִים לֹאֵל
 סוֹר מַמַּט וּמַה־יִּפְעַל שְׂדֵי לְמוֹ: וְהוּא מֵלֵא כִּתְיֵם
 טוֹב וְעַצַּת רִשְׁעִים תִּכְתֹּף מִנִּי: וְרָאָ צְדִיקִים וְיִשְׁמְרוּ
 וְלָקְוּ יִלְעִנְלָמוּ: אֶסְרֵל וְנַחַד קִימַת וְתִתְלֵם אֲבִיקָה אִשׁ:
 הַסְּבִרְנָעָה עִמּוֹ וְשֵׁם כָּהֵם תְּבוֹאֲתֶךָ טוֹבָה: קִדְרָנָה מִפְּנֵי
 חֲרִיָּה וְשִׁים אֲכָרְיוּ בְּלִבְכֶּךָ: אֶסְחִישׁוּב עַד-שִׁדֵּי תִכְתֹּף
 תִּרְחִיק עוֹלָה מֵאֲחַלְדֵּךְ: וְשִׁוִּי-עֲלֵי-עַרְבָּר כְּצֹר וְכִצְרוּ נְחִלִים
 אִיפְרִ: וְהֵנֶה שְׂדֵי כִבְרֵךְ וְכִסְף תִּזְעַפּוֹת לָהּ: כִּי-רָאָ
 עַל-שְׂדֵי תִחַפֵּן וְתִשָּׂא אֶל-אֹלֹת פְּגוֹד: תִּעֲתִיר אֲלוֹ
 רִשְׁמִינֶךָ וְתִרְדֵּךְ תִּשְׁלֵם: וְתִנְזוּר-אֲמֵר וְקָם לְךָ וְעַל-
 תִּרְבִּיד נִבָּה אֹרֶ: כִּי-תִשְׁפִּילֵי וְתֹאמֶר נִבָּה וְשֵׁחַ עֵינַיִם
 לְיִשְׁעֵי: וְיִמְלֵט אֲרִינִי וְיִמְלֵט בְּכֶר כִּפְדִּי:

CAP. XXVI. כו

בְּכֵן אֵיבֹב וְיֹאמֶר: מִהַעֲנַתְךָ לֹא-אֲבִיקָה וְהִשְׁמַת וְרֵעֵי לֹא-
 עָוֹ: מִהַעֲנַתְךָ לֹאֵל כִּכְמָה וְתִשְׁחֵה לְרֵב הַדְּרֵעַת: אֲתָד
 יְמִי הַעֲרָה מַלְאוּ וְנִשְׁמַחְמִי יִצְאֵה מִמֶּךָ: תִּרְפָּאִים חוֹלְלֵה ה

8 וְרָעִים וְכֵן לַפְּנִימִים עִמֵם וְצִמְאוּ אֵימִם לְעֵנָיִם: בְּתִיבֵם
 9 יִשְׁלֹם מִפְּחָד וְלֹא-שִׁכַּט אֹלֹת עֲלֵתֵם: שִׁוְרוֹ עֲבַר וְלֹא
 10 יִגְלַל תִּפְלַט פְּרָחוֹ וְלֹא תִשְׁכַּל: יִשְׁלַחוּ כַּעֲנָן עֲלֵיכֶם
 11 וְיִלְדִיבֵם וְיִכְרְחוּ: יִשְׂאוּ כִכָּה וְכִצְרוּ וְנִשְׁמְדוּ לְקוֹל עֵיבֹב:
 12 יִכְלוּ כְּטוֹב וְיִמְרֹם וְכִרְנַע שְׂאוֹל תִּתּוֹ: וְנִאֲמְרוּ לֹאֵל סוֹר
 13 טוֹמַמְט וְרַעַת תִּרְבִּיד לֹא תִפְגְּמוּ: מִהַרְשִׁדֵּי כִי-רִעֵבְנוּ
 14 וּמַה־נִּזְעִיל כִּי וּפְגִיעֵבוּ: הֵן לֹא בְּיָדֵם טוֹבִים עֲצַת רִשְׁעִים
 15 תִּכְתֹּף מִנִּי: כִּמָּה וְתִרְחִישִׁים יִדְלֹךְ וְיִבָּא עֲלֵימוֹ אֲדָב
 16 הַבְּלִים וְיִחַק כֹּאפִי: הֵיוּ כִתְבוֹן לַפְּנִימִים וְכִמְנוּ וְנִכְתּוּ
 17 סוֹפָה: אֹלֹת יִצְפְּרִלְבְּנוּ אִינוּ יִשְׁלֵם אֲלוֹ וְרַעֵי וְרָאָ
 18 עֵינֵי כִדּוֹ וּמַחֲמַת שְׂדֵי יִשְׁתַּחֲוּ: כִּי מִהַרְפָּעוֹ בְּתִיבֵי
 19 אֲחֵרֵי וּמַסְפָּר הַרְשִׁיו הִצְעוּ: הֲלֹאֵל לִמְדֵרַעַת וְהוּא
 20 רָמִים יִשְׁפֹּט: וְהֵ יָמוֹת בַּעֲצָם תִּמּוּ כִלוֹ שִׁלְאָן וְשִׁלּוֹ:
 21 צִמְיַד מִלְאוּ חֵלֶב וְיִחַם נִצְמַתוֹ וְשִׁקְהָ: וְהֵ יָמוֹת בְּנִשְׁפֵּי
 22 מָרָה וְלֹא אֲכַל בְּטוֹרָה: יַחַד עֲלֵי-עַרְבָּר יִשְׁכְּבוּ וְרִמָּה
 23 תִּכְתֹּף עֲלֵתֵם: הֵן יִדְעִי מַחֲשָׁבוֹתֶיכֶם אֲמוֹמוֹת עֲלֵי
 24 תִּחַמְסוּ: כִּי תֹאמְרוּ אֵיךְ בִּיתְדֵיבִי וְאֵה אֲחֵל וְאֵל מִשְׁכּוֹת
 25 רִשְׁעִים: הֲלֹא שְׂאֵלְתֵם עֲבִירֵי דְרֹךְ וְאִתְלַם לֹא תִכְרוּ:
 26 כִּי לִיּוֹם אֵד תִּשְׁדֹּף רַע לִיּוֹם עֲקוּבוֹת וְיִכְלוּ מִיִּגְדֵי עֲלֵי
 27 פְּנֵי דְרָכּוֹ וְהוּא יִצְפָּה מִי וְשִׁלְמָלוֹ: וְהוּא לְקַבְרוֹת יִבְלֵ
 28 וְיִלְרִישׁ יִשְׁקוֹד: מִתְחַרְלוֹ וְנִבְרַחַל וְאֲחֵרוּ כִּלְאֵיִם
 29 מִשְׁדֵּי וְלִפְנֵי אֵין מַסְפָּר: וְאֵד תִּחַמְסֵי הַבֵּל וְתִשְׁכּוֹתֵיכֶם
 30 נִשְׁאֲרֵמֵל:

CAP. XXVII. כז

וַעֲנֵן אֶלְפוֹ תִּהְיֶינָה וְיֹאמֶר: הֲלֹאֵל יִסְבְּרֶנְכֶם כִּי-יִסְבְּנוּ
 עֲלֵמּוֹ מִטְּקִיל: תִּחַפֵּן לְשִׁדֵּי כִי תִצְרֹק וְאֶסְבַּעַע כִּי
 חָסֵם תִּרְבִּיד: בְּמִדְּרֹתֶיךָ יִכְתֹּף קִיּוֹ עֲמֵךְ בְּמִשְׁפָּט:
 הֵן לֹא רִחַתָּה כִּכָּה וְאֲרָקֵן לְעֵנָתֶיךָ: כִּי-תִחַבֵּל אֲתָךְ
 הֵם וְנִבְנוּ עֲרוּמִים תִּפְשִׁי: לֹא-רִמֵם עֲרַף תִּשְׁקֶה וְמִרְעֵב
 אֹרֶ: בְּמִגְדֵּלְחֵם: וְאִישׁ וְרֵעֵי לוֹ וְהֵאֵרִץ וְשִׂוּא פְּנִים יִשָּׁב כָּה:
 אֲלֻמְנָת שִׁלְחַת רִיבֵם וְרִשְׁתִּי וְחֵמֵם יִדְבָּק: עַל-כֵּן
 סִכִּיבֹוֹתֶיךָ פָּחִים וּבְהַלֵּךְ פִּסְחָר פְּתֹאִים: אֲרַחֲשֶׁךָ לֹא
 תִרְאֶה וְשִׁפְתֵי-יָמִים תִּכְסֹּף: הֲלֹא-אֹלֹת נִבָּה שְׂמִים
 וְרֹאֵה רֹאשׁ כֹּוֹכְבִים כִּי-רָמָּו: וְאִמְרַת מִהַרְעֵי אֵל הַבְּעַד
 עֲרַפֵּל יִשְׁפֹּט: עֵבִים סַתְרֵלוּ וְלֹא יִרְאֶה תְּהֵי שְׂמִים
 תִּתְחַלֵּךְ: הֲאֵרָה עוֹלָם תִּשְׁמֹר אֲשֶׁר דְּרָכּוֹ מִתְרַאֵן:
 אֲשֶׁר-קָמְטוּ וְלֹא-יֵצֵא לְהָר יִצְעַן וְסוֹדֵם: הֲאֵמְרִים לֹאֵל
 סוֹר מַמַּט וּמַה־יִּפְעַל שְׂדֵי לְמוֹ: וְהוּא מֵלֵא כִּתְיֵם
 טוֹב וְעַצַּת רִשְׁעִים תִּכְתֹּף מִנִּי: וְרָאָ צְדִיקִים וְיִשְׁמְרוּ
 וְלָקְוּ יִלְעִנְלָמוּ: אֶסְרֵל וְנַחַד קִימַת וְתִתְלֵם אֲבִיקָה אִשׁ:
 הַסְּבִרְנָעָה עִמּוֹ וְשֵׁם כָּהֵם תְּבוֹאֲתֶךָ טוֹבָה: קִדְרָנָה מִפְּנֵי
 חֲרִיָּה וְשִׁים אֲכָרְיוּ בְּלִבְכֶּךָ: אֶסְחִישׁוּב עַד-שִׁדֵּי תִכְתֹּף
 תִּרְחִיק עוֹלָה מֵאֲחַלְדֵּךְ: וְשִׁוִּי-עֲלֵי-עַרְבָּר כְּצֹר וְכִצְרוּ נְחִלִים
 אִיפְרִ: וְהֵנֶה שְׂדֵי כִבְרֵךְ וְכִסְף תִּזְעַפּוֹת לָהּ: כִּי-רָאָ
 עַל-שְׂדֵי תִחַפֵּן וְתִשָּׂא אֶל-אֹלֹת פְּגוֹד: תִּעֲתִיר אֲלוֹ
 רִשְׁמִינֶךָ וְתִרְדֵּךְ תִּשְׁלֵם: וְתִנְזוּר-אֲמֵר וְקָם לְךָ וְעַל-
 תִּרְבִּיד נִבָּה אֹרֶ: כִּי-תִשְׁפִּילֵי וְתֹאמֶר נִבָּה וְשֵׁחַ עֵינַיִם
 לְיִשְׁעֵי: וְיִמְלֵט אֲרִינִי וְיִמְלֵט בְּכֶר כִּפְדִּי:

presence with them, and their offspring are before
 9 their eyes. Their houses are at peace without any
 10 dread, and no rod of God cometh over them. The
 11 bull of each one gendereth, and disappointeth not; the cow
 12 of each one calveth and casteth not her young. They
 13 send forth their little ones like a flock, and their children
 14 skip about (with joy). They sing to the timbrel and harp,
 15 and rejoice at the sound of the pipe. They wear out
 16 their days in happiness, and in a content; they go down
 17 to the nether world. And yet they say unto God,
 18 "Depart from us; and the knowledge of thy ways we
 19 desire not. What is the Almighty, that we should
 20 serve him? and what profit shall we have, if we
 21 entreat him urgently?" Lo, not in their hand doth
 22 their happiness rest! The counsel of the wicked be (still)
 23 far from me. How can I be the lamp of the wicked
 24 quenched? and how often cometh over them their calamity?
 25 and doth (God) distribute their lot in his anger? Are
 26 they as straw before the wind, and as chaff which the
 27 storm stealeth away? Should God lay up for his chil-
 28 dren his wrongdoing? it were better that he reward him,
 29 that he might know it himself. His own eyes ought to
 30 see his downfall, and from the wrath of the Almighty
 31 ought he to ask. How can I say that he will be his
 32 household after him, when the number of his months
 33 is all apportioned to him? Is this fitting God who
 34 teacheth knowledge? him who judgeth those that are
 35 highest? That this one dieth in his full strength, being
 36 wholly at ease and quiet: His vessels being full of
 37 healthy fluid, and the marrow of his bones being well
 38 moistened. While he is in the lap of any pleasures,
 39 soul, and he never partaken of any happiness: (And
 40 yet) together they must lie down in the dust, and the
 41 worms will cover them? Behold, I know your thoughts,
 42 and the opinions which ye wrongfully devise against me.
 43 For ye say, Where is the house of the noble-minded?
 44 and where is the tent of the dwelling-places of
 45 the wicked? Have ye not asked the dwellers? say unto
 46 them, taken ye counsel with them? That the place is re-
 47 served for the day of calamity, (that the wicked) are
 48 carried forward to the day of wrath. (But) who will
 49 tell him to his face of his way? and who will repay
 50 him what he hath done? Yes, he will indeed be car-
 51 ried to the grave, and men will quickly think of his
 52 monument: Sweet are to him the cloths of the valley;
 53 and after him succeedeth every man, and he is re-
 54 served before him are without number. How then will
 55 ye comfort me with vanity? and of your answers there
 56 remaineth only deception.

CHAPTER XXII.

1 ¶ Then answered Eliphaz the Themanite, and said,
 2 Can a man be serviceable unto God? Truly the intel-
 3 ligent is serviceable to the Almighty. Is it any pleasure
 4 to the Almighty, that thou art righteous? or is it any
 5 gain to him, that thou makest thy ways perfect? Is
 6 it out of fear of thee that he will reproach thee? or
 7 go with thee into judgment? Is not thy evil great?
 8 and no end to thy iniquities? For thou hast taken a
 9 pledge from thy brothers for nought, and stripped the
 10 naked of their clothing. Thou hast not given water to
 11 the weary, and hast succeeded every man, and thou hast
 12 withholden bread. But as for the man of a strong
 13 arm, he obtained the land, and the highly honored
 14 could dwell therein. Widows hast thou sent away
 15 empty, and the arms of the fatherless have been
 16 broken. Therefore are snares round about thee, and
 17 sudden dread terrifieth thee. Or seest thou not the
 18 darkness? and the abundance of water, which covereth
 19 thee? Is not God in the height of heaven? and behold-
 20 ing the highest elevation of the stars, however high
 21 they are? But thou sayest, "What doth God know?
 22 can he judge behind the darkness? Thick clouds are
 23 a covering for him, so that he will not see; and he walk-
 24 eth along on the circle of heaven." Wilt thou (thus)
 25 observe the path of ancient times? Is it any wonder
 26 to thee, how I have succeeded every man? who were shrivelled up before
 27 their time, whose foundation was flooded away like a
 28 river: Who said unto God, "Depart from us;" and
 29 what wrought the Almighty for them? And yet it was
 30 he that filled their houses with good things; but the
 31 counsel of the wicked be (still) far from me. The
 32 righteous will see it, and be glad; as he that will
 33 laugh them to scorn, and say, "Is not he destroyed that rose
 34 up against us, and hath not the fire consumed what
 35 they have left?" Do but become acquainted with him,
 36 and be at peace; thereby will happiness come unto
 37 thee. Do but accept instruction from his mouth, and
 38 lay up his sayings in thy heart. If thou return to the
 39 Almighty, thou shalt be built up, so that thou wilt but
 40 remove wrongdoing any way with thy hands. And
 41 throw down in the dust precious metals, and (the gold
 42 of) Ophir to the stones of the brooks: Then will the
 43 Almighty be thy precious metal, and brightly-shining
 44 silver unto thee. For then wilt thou have in the Al-
 45 mighty thy delight, and thou canst lift up unto God
 46 thy face. Thou wilt make entreaty unto him, and he
 47 will hear thee, and thy vows will be pure; and if
 48 thou desire a thing, it will be fulfilled unto thee; and
 49 upon thy ways the Light will shine. For when men
 50 are brought low, thou wilt say, Pride (hath done it);
 51 but those of lowly eyes (God) will help. He will even
 52 deliver him who is not guiltless; and thou wilt be
 53 delivered by the purity of thy hands.

CHAPTER XXIII.

1 ¶ Then answered Job, and said, Ever now is my com- 1-2
 2 plaint bitter: my suffering is heavier than my groans.
 3 Oh! who would grant that I knew where I might find
 4 him! that I might attain to his judgment throne! I
 5 would put in order before him my cause, and my mouth
 6 would fill with arguments. I should know the words
 7 which he might answer me, and understand what he
 8 might say unto me. Would he with his power contend
 9 against me? he would truly not lay such things to my
 10 charge. There would an upright one argue with him;
 11 and I should be allowed to escape for ever by his judge.
 12 But, lo, I go eastward—and he is not there; and to the
 13 west—and I cannot perceive him; When he doth
 14 great things at the north, I behold him not; he hideth
 15 himself in the south—and I see him not. But he know-
 16 eth the way that I take: were he to probe me, I should
 17 come forth as gold. On his steps my foot hath held
 18 fast: his way I kept, and sweated with it. From the
 19 commandment of his lips have I also not moved away:
 20 as a fixed statute for me have I treasured up the say-
 21 ings of his mouth. But he is unchangeable one, and who
 22 can turn him? And what his will desireth, even that
 23 he doeth. For he will bring to completion what hath
 24 been destined for me; and like these hath he many
 25 other things with me. Therefore am I terrified at his
 26 presence; I will reflect, and be in dread of him. Still
 27 God hath made firm my heart, and the Almighty hath
 28 terrified me; Because I was not destroyed before this
 29 darkness, and because he hath not hidden from my face
 30 (this) gloom.

CHAPTER XXIV.

1 Why are not times (of punishment) treasured up by 1
 2 the Almighty, and why do his adorners not see his days
 3 (of retribution)? (The wicked) remove landmarks; they
 4 rob flocks, and feed men, they drive away the ass of
 5 the fatherless; they take in pledge the widow's ox.
 6 They chase the needy out of the highway; altogether
 7 hide themselves the poor of the earth. Behold, as wild
 8 asses in the wilderness go they forth to their work,
 9 rising betimes after (their) prey: the desert yieldeth
 10 food for them and for their young men. In the field
 11 they reap their food; and in the vineyard of the wicked
 12 they gather the fruit. They cause (the poor) to spend
 13 the night naked, without clothing and without any
 14 covering in the cold. Through the sweeping rain of the
 15 mountains are they made wet, and for want of a shelter
 16 do they embrace the rock. The others pluck from the
 17 breast the fatherless, and the garment of the poor they
 18 take in pledge. They cause him to go naked without
 19 clothing, and from the hungry they take away the
 20 shield. Within their walls do they make oil, they tread
 21 their wine-presses, and suffer thirst. Out of a populous
 22 city is groaning heard, and the soul of the deadly
 23 wounded crieth out: yet God regardeth it not as an
 24 offense. You men are of those that rebel against the
 25 light; they know not its ways, nor abide in its paths.
 26 With the earliest light riseth the murderer, he slayeth
 27 the poor and needy and in the night he becometh
 28 the thief. And the adulteress watcheth for the
 29 twilight, saying, "No eye will see me; and placeth a
 30 covering on his face. They break into houses in the
 31 dark, in the daytime they lock themselves in: they
 32 know not the light. For to all of these alike is the
 33 morning as the shadow of death: for they are familiar
 34 with the terrors of the shadow of death. Swift are
 35 such men (to flee) on the face of the water; accused
 36 is their field on the land; none of them turneth him-
 37 self to the way of the vineyards. Drought and heat
 38 speedily consume the snow-waters: so doth the grave
 39 those who have sinned. The mother that bore such a
 40 one will forget him; the worm will feed sweetly on him;
 41 he will be no more remembered: and like a tree will
 42 wickedness be broken. He ill-treateth the barren that
 43 beareth not, and he will divide the mighty with his power; when
 44 he riseth up, down one is sure of life. To such (God)
 45 granteth to be in safety, that he may find support; and
 46 His eyes are upon their ways. They are exalted; in but
 47 a little while they are no more; and they are brought
 48 down low: like all others are they gathered in, and
 49 like the top of the ear of corn are they cut off. But
 50 if it be not so, who will prove me a liar, and render
 51 as nought my word?

CHAPTER XXV.

1 ¶ Then answered Bildad the Shuchite, and said, 1
 2 Dominion and dread are with him: he maketh peace in
 3 his high places. Can the number of his hosts be given? 3
 4 and over whom riseth not his light? How then can man
 5 be justified with God? or how can he be pure, who is
 6 born of woman? Behold, even as regardeth the moon,
 7 that is not bright; yea, the stars are not pure in his
 8 eyes. How much less the mortal, the mere worm? and
 9 the son of earth, the mere maggot?

CHAPTER XXVI.

1 ¶ Then answered Job and said, What assistance 1-2
 2 hast thou given to the powerless? (How) hast thou
 3 helped the arm without strength? How hast thou
 4 counselled the unwise? and what sound wisdom
 5 hast thou made known so plentifully? To whom 4
 6 hast thou told words? and whose spirit came from

מקומה: כִּדְרוֹא לְקֹדֶת־הָאָרֶץ וְיָבִט תַּחַת כְּלֵי־שָׁמַיִם 24
 וְרָאָה: לְעֵשׂוֹת לְרוּחַ מְשַׁקֵּל וְזָמִים תִּקַּן בְּמַדָּה: בְּעֵשׂוֹתוֹ 25
 לְקַצֵּר תֵּלֵן וְיִדְרֵךְ לַחֲנוּן קִלְוֹת: אִז רָאָה וְנִסְפְּרָה הַבְּיָה 27
 וְנִסְחָרְקָה: וְיֹאמֶר וְלֹאֵם הֵן וְרָאָת אֲדֹנָי הִיא הַכְּמָה 28
 וְסֹד מִרְעַ בְּיָה:

Cap. XXIX. כט

וְיֹסֵף אִיּוֹב שֹׂאת מִשְׁלוֹ וְיֹאמֶר: מִדְּרֹגְתִי כִּדְרֹגְתֶם 2
 כִּי־מִי אֵלֹהִים יִשְׁמְרֵנִי: כִּהְלֵךְ גִּירָו עָלַי רֹאשִׁי לְאִזְרֵי אֶלְךָ 3
 הַשָּׂדֶה: כְּאִשֶּׁר הָיִיתִי בִימֵי חַרְפִּי כִּפְסֹד אֵלֹהִים עָלַי אֶהְיֶה: 4
 כַּעֲדֵךְ שְׂדֵי עַמִּידֵי סִבְבַּתִּי נַעֲרֵי: בְּרַחֲוֵן חֲלִיבֵי כְּחֹמֶה 5
 וְצֹרֵךְ יִצְקֵנִי עַמִּידֵי פִלְזֵי־שָׁמֶן: כִּבְאֵתִי שֹׁעַר עֲלֵי־קִרְוֹת 6
 כְּדֹרֹב אֶבֶן מִשְׁבֵּי: רֹאשִׁי וְעֵינַי וְנִחְפְּאוּ וְיִשְׁלִיטֵם קוֹמֵי 7
 עַמְרוֹ: שָׂרִים יַעֲזֹרוּ בְּכֹלֵם וְכַף יִשְׁמֹו לַפְּתֵם: כִּי־לֵב 8
 נִגְדִים נִחְבְּאוּ וְלִשְׁוֹנִים לַחֲכֵם דִּבְקָה: כִּי אִון שִׁמְרָה 9
 וְתֹאשְׁרֵנִי וְעֵין רִאשָׁה וְתַעֲבִדֵנִי: כִּי־אֶמְלֵט עִין מִשְׁוֵי־רוּחִים 10
 וְלֹא־עֲזָר לוֹ: בְּרַבֶּת אֹבֵד עָלַי תִּבְאָה וְלֵב אֶלְמֵה אֲרַנֶּן: 11
 צִדֵּק לְבַשְׁתִּי וְלִבְשֵׁנִי כַּמְעִיל וְעֵזְרִי מִשְׁבָּט: עֵינַיִם 12
 הִיטִיתִי לְעִזֵּר וְנִבְלִים לַפֶּסֶח אֵינִי: אֵב אֹבֵי לֹא־בִּוְיִים 13
 וְרֹב לֹא־בִּעֲשֵׂי אַחֲרָה: וְאִשְׁכְּרָה מִתְּכַלֵּוֹת עָלַי וּמִשְׁוֵי 14
 אִשְׁלֵךְ מִרֹף: וְאִמְר עֲסִירְנָה אֲנִי וְכֹחֹל אֲרַבֶּה יָמַיִם: 15
 שְׂרָשִׁי פְתוּחֵי אֲלִמְיָם וְשֵׁל לְעֵן כִּקְצִיר: כְּכֹדֵי חֶשֶׁךְ 16
 עַמִּידֵי וְקִשְׁתִּי בְּיַד־תַּחֲלוֹף: לִישְׁמֹו וְחֹלוֹ וְדַמֵּי לִמֹּו 17
 כַּעֲשֵׂה: אַחֲרֵי דְבָרֵי לֹא יִשְׁעֵנִי מִחֶפֶז מִלֶּחֶת: וְחֹלוֹ 18
 כַּעֲשֵׂה לִי וְפִתֵּם פְּעֻרֵי לַמְּלִקוֹשׁ: אִשְׁחַק אֲלֵהֶם לֹא 19
 וְאִמְרֵנִי וְאֹרֶן פִּנִּי לֹא וְפִלְזֵן: אֲבַתֵּר דְּרֹכֵם וְאֶשְׁב רִאשׁ כֹּה 20
 וְאִשְׁכַּח כְּמִלֵּךְ בַּגִּידֹו כְּאִשֶּׁר אֲבָלִים יַעֲמֵם: 21

Cap. XXX. ל

וְעִתָּה וְשִׁחַן עָלַי צִעִירִים מִמֶּנִּי לְיָמַי אֲשֶׁר־מֵאֲסִיתִי 2
 אֲבוֹתָם לְשִׁית עֲסֹפְלֵבִי צֹאנִי: נִסְיָכִם דִּוְהֵם לִמָּה לִי 3
 עֲלִימֹו אֲכֹר כֹּלֵל: כְּתֹסֶר וּבִקְלוֹן לְקִמֹו הַיְרֻקִים צִדָּה 4
 אֲמַשׁ שֹׂאָה וּמִשְׁאָה: הַקִּטְפוֹס מִלֹּחַ עֲלֵי־עֵשׂוֹת וְשֹׁרֵשׁ 5
 רַחֲמִים לְחֵקֵם: מִדְּעֵן יִגְרֹשוּ וְרֵישׁוּ עֲלִימֹו כְּנֹבֵב: בְּעֶרְוֵן 6
 תְּחַלִּים לִשְׁגֹן חֲרִי עֶזֶר וּבָסִים: בְּיֹד־שֵׁיחַם יַתְּנוּ תַּחַת 7
 הַדֹּל וְסָפְדִי: כִּי־נִרְבֵּךְ בְּרִשְׁבֵּנִי כִּבְרֵשִׁים נִפְאוּ מִדְּאֲרָץ: 8
 וְעִתָּה וְנִתְתֵּם הִיטִיתִי וְאִזֵּר לָהֶם לְמֵלָה: תַּעֲבִבֵנִי חֲסָדִי 9
 כִּי־וּמְפִין אֲדַחֲשׁבוּ רֵק: אִשְׁחִירוּ פֶּסַח שְׁלֹו וְנִשְׁגִּי וְסָפְדִי 10
 כַּעֲשֵׂה מִשְׁלֹו: עֲלִי־מִן פֶּרַח קִימוֹו רַגְלֵי שְׁלֹו וְסָפְדִי 11
 עָלַי אֲרֻחוֹת אֲדֹם: נַחֲסִי תַחֲבִיתִי לְחַתֵּנִי יַעֲלֵו לֹא עֲזָר 12
 לִמֹּו: כְּפֶרֶץ רַחֵב יֵאֲתֵנִי תַּחַת שֹׂאָה הַתְּהַלְגִּלוֹ: הַהַפֵּךְ 13
 עָלַי כְּלִוֹת תִּרְדַּף כְּרוּחַ נִדְבַתִּי וְכִבְנֵי עֲבָרָה שִׁעֲתִי: 14
 וְעִתָּה עָלַי תִּשְׁתַּפֵּךְ נַפְשִׁי אֲחֻזֵּנִי יִמְרֵנִי: לִילָה עֲצִימוֹ 15
 עָזֶר מִעָלַי וְעֲרָבִי לֹא יִשְׁבְּכוּ: כִּי־בִּסֵּם תַּחֲפֹשׁ לְבִישִׁי 16
 כַּפִּי כְּתַנִּיתִי יֹארוּנִי: הִיטֵנִי לְחֶסֶד וְאִמְשָׁל כַּעֲשֵׂר וְאִפְרִי: 17
 אִשְׁנֵעַ אֶלְדֵךְ וְלֹא תִשְׁנֵנִי עַמִּידֵתִי וְתַחֲכֹנוּ כִּי: הַהַפֵּךְ 18
 לֹאֲכֹרֶךְ לִי כִּעֲצֵם דֶּךָ תִּשְׁטַמְנֵנִי: תִּשְׁאֲנֵנִי אֶל־רוּחַ תִּרְכִּבֵנִי 19
 וְתִמְנְנֵנִי תִשְׁנֵנִי: כִּי־בִדְעִיתִי מֹות תִּשְׁבִּעַנִי וּבִית מִדְּעֵל אֲכֹרֶךְ 20
 הֵן: אֶךְ לֹא־בִעֵי יִשְׁלַחֲדֵנִי אֶל־בְּפֹזֵי לִקְוֹ שֹׁעַ: אֲכֹרֶךְ 21
 לֹא כִבְיֹתִי לְקִשְׁרֵי־יָם וְנִגְמָה נַפְשִׁי לְאֲבוּן: כִּי שׁוֹב גִּרְתִּי 22

מִתַּחַת מַיִם וְשִׁכְנִיתֵם: עָרוֹם שֹׂאֵל נַעֲדֹו וְאֵין כְּסֹוֹת 6
 לְאֲבוּן: נִמְהָ צָפֹן עֲלֵי־תִרְוֹ תִלְהֵ אֶרֶץ עֲלֵי־בְלִיָּה: 7
 אֲדַרְמִים כְּעִבְדֵי וְלֹא־נִבְקַע עֵזֶן תַּחֲתֵם: מֵאֲחוֹ פִּנְרִכְסָה 8
 פִּרְשׁוּ עָלָיו עֵינָיו: חָק חֵן עֲלֵי־פִנְרִמִים עֲדַתְכֵלִית אִזֵּר 9
 עֲסִדְשָׁדֶךָ: עֲמִידֵי שָׁמַיִם יִרְפְּפוּ וְחִמְלוֹ מַעֲרַתִּי: כִּכְחוֹ 10
 רִנְעֵ הַיָּם וְתִכְוִנְתֵנוּ מִחֵן רַחֵב: בְּרַחוּ שָׁמַיִם שִׁפְרָה 11
 חֲלִלְהֵ יְדֵי נִתְשׁ כֶּרֶם: וְהִאֲדַלְהֵוּ קִצְוֹת דְּרָכֵי וּמִדְשֵׁמֶן 12
 דְּבַר נִשְׁמַרְכֵו וְרַעֲם נִבְרִיתֵו מִי תַּבּוּנוּ:

Cap. XXVII. כז

וְיֹסֵף אִיּוֹב שֹׂאת מִשְׁלוֹ וְיֹאמֶר: חֲדָל הַסֹּד מִשְׁפָּטִי 2
 וְשִׂדֵי הַסֹּד נִפְשִׁי: כִּי־בְלִיָּעִיד נִשְׁמַתִּי כִי וְרוּחַ אֵלֹהִים 3
 בִּאֲפִי: אִסְחָרְבְּרֵנִה שִׁפְתֵי עוֹלָה וְלִשְׁוֵי אִסְחָרְגֵה רִמְיָה: 4
 חֲלִילָה לִי אִסְחָרְזִיק אֲתֵכֶם עֲדֵאֲנִיעַ לֹא־אִסְרֵה חֲמַתִּי 5
 מִמֶּנִּי: בְּצִדְקָתִי תִּסְוָקחִי וְלֹא אִפְקֵה לֹא־חֲרַף לְכַבִּי 6
 מִמִּי: הִינֵי בְרִשְׁעֵי אִיּוֹב וּמִתְקוּמַמִּי כַּעֲלוֹ: כִּי מֹוֹדֵתְכֹת 7
 חִנֵּף מִי וַיִּבְעֵנִי כִי נִשַׁל אֵלֹהִים נַפְשִׁי: הַצִּעְקוֹת יִשְׁמַעוּ־אֵל 8
 כִּי־תִבְאוּ עָלָיו צָרָה: אִסְחָרְשִׁדִּי תִשְׁנַעֵן וְקִרָה אֵלֹהִים 9
 בְּכִלְעֵת: אֹוִיָה אֲתֵכֶם כִּי־אֵל אֲשֶׁר עֲסִדְשִׁדִּי לֹא אֲבַחֵר: 10
 הֵן אֲתֵם קִלְכֶם חֲוִיתֵם וּלְמִדְוָה הַבֵּל תִּהְבְּלוּ: הֵנוּ חֲלֵקֶךָ 11
 אֲדַם רִשְׁעֵי וְעַסְאֵל וְנִחְלַת עֲרִיצִים מִשְׁרֵי יִקְרוּ: אִסְרֵי 12
 וְיִבְוֹ כִּנְיֹו לְמִדְוָה וְצִאֲצִאֵיו לֹא יִשְׁבַּעוּ־לְחֵם: שִׁרְדִּיו 13
 כַּמֶּנֶת יִקְבְּרוּ וְאֶל־מִתּוֹ לֹא תִכְבְּעֵנָה: אִסְחָרְבֵךְ כַּעֲפֹר 14
 כֶּסֶף וְכֹחֶמֶר יִכְזֹו מִלְבוּשׁ: יִכְזֹו וְצִדִּיק יִלְבֹּשׁ וְכֶסֶף נִקְרֹו 15
 תְּחַלֵּךְ: בְּיָה כַּעֲשׂ בִיתֹו וְכִסְפָּה עֲשֵׂה נַעֲר: עֲשִׂירֵי וְשִׁכֵּב 16
 כִּי־לֹא יִאֲסֵף עֵינָיו פִּתְחֹו וְאִנְעֵו: תִּשְׁנַעֲדֹו בְּמִים כְּלִוֹת 17
 לִילָה וְנִבְתוּ סוּפָה: וְשֹׁאֵדוּ קִרְיִם וְיִלְךְ יִשְׁעֵדוּוּ מִמְּקַמֹּו: 18
 וְיִשְׁלַף עָלָיו וְלֹא תִחְמוֹל מִיָּדוּ כְּרוּחַ וְבַחֵךְ: יִשְׁפֹךְ עָלִימֹו 19
 כַּפְּסִמוֹ וְשִׁרְקֵן עָלָיו מִמְּקַמֹּו: 20

Cap. XXVIII. כח

כִּי־יֵשׁ לְכֶסֶף מִצְעָא וְזִמְקוֹם לְזֹבֵב וְזֹבֵב: בְּרוּל מַעֲפֵר וְזֹבֵב 2
 וְאֲבוּן צִוָּק וְחִשְׁוֵה: קִזֵּן וְשֵׁם לְחִשְׁדֵךְ וְלִבְלֵתְכֵלִית הִיא 3
 חֻזְקֵךְ אֲבוּן אֶפֶס וְצִלְמִת: פֶּרֶץ נִחַל וּמַעֲזָרֵךְ הַיַּגְשָׁתִים 4
 מִנְדִּיגֵל הַדֹּל מֵאֲנֹשׁ נַעֲו: אֲרָץ מִבְּיָה צִאֲרֵלְתֵם וְתַחֲתֵתֵה 5
 הַהַפֵּךְ כְּמֹוֹדֵשׁ: מְקוּמֵסִפִּיר אֲבָנֵה וּמִצְרַת וְתֵב לוֹ: 6
 נְחִיב לֹא־דִרְשֵׁנִי עֵיט לֹא שִׁפְפוּ עֵץ אֵיָה: לֹא־דִהְרִיכוּ־וֹ 7
 בְּיִשְׁחַח לֹא־עָבָה עָלָיו שִׁחַל: בְּחֵלְמִישׁ שִׁלַּח תִּדֹו הַהַפֵּךְ 8
 מִשְׁרַשׁ הַיָּם: בְּצִוֹת אִירִים בַּעֲזֵ וְכִלְיָרֵךְ רִאשָׁה 9
 עֵינֵי: מְכֹכִי נִהְרוֹת הַבֵּשׂ וְתַעֲלָמָה וְצֹא אֹוֹר: 10
 וְתַחֲכֵמָה מֵאֵין תִּמְצָא וְאִיָּה מְקוּם בְּיָה: לֹא־דִיעַ אֲנִישׁ 11
 עֲרָבָה וְלֹא תִמְצָא בְּאֲרֵץ חַתִּים: תַּחֲוֹם אֲמַר לֹא כִּי־ 12
 הִיא וְגַם אֲמַר אֵין עַמִּידֵי: לֹא־יִתֵּן סִנּוֹר תַּחֲתֵהָ וְלֹא 13
 יִשְׁלַל כֶּסֶף מִחֻרְהָ: לֹא תִסְלַה כְּכַתֵּם אֹפִיר בְּשֵׁתֵם 14
 יִקְרֹו וְסִפִּיר: לֹא־יִעֲרַבְנָה וְהֵב וְזִכְרִית וְחִמְוִתָּה כִּלְיָ 15
 פּוֹ: רִאמוֹת וְגִבִישׁ לֹא יִזְכֵּר וּמִשְׁדֵךְ הַכְּמָה כַּפְּנִיעִים: 16
 לֹא־יִעֲרַבְנָה פִּטְדֵי־קִישׁ כְּכַתֵּם סִדּוֹר לֹא תִסְלַה: 17
 וְתַחֲכֵמָה מֵאֵין תִּבְאוּ וְאִיָּה מְקוּם בְּיָה: וְנַעֲלָמָה מִעֵינֵי 18
 כִּלְיָו וּמִשְׁוֹף הַשָּׁמַיִם נִסְחָרְהָ: אֲבַדְוֹן וְמִית אֲמַרוּ כֹּאֲנוּנֵי 19
 שִׁמְעֵנִי שִׁמְעֵה: אֵלֹהִים הִבֵּן דְּרַבָּה וְהִיא דְּבֵי אֶרֶץ 20

5 thee? The departed are called into being beneath the
6 waters, and their inhabitants. Naked is the nether
7 world before him, and there is no covering for the place
8 of corruption. He stretched out the north over empty
9 space: he suspended the earth on nothing; He bound
10 up the waters in his clouds; and the cloud bursteth
11 not under their weight; He closed up the surface of his
12 throne, spreading over it his cloud; A fixed limit he
13 compassed off over the face of the waters, for the
14 division of the light and darkness. The pillars of
15 heaven tremble greatly, and are astounded at his re-
16 buke. By his power he split in pieces the sea, and by
17 his understanding he crushed (its) pride: By his breath
18 the heavens (acquired) beauty; his hand hath created
19 the flying serpent. Lo, these are ends of his ways;
20 for how slight a whisper is heard (by us) of him! but
21 the thunder of his mighty deeds who can understand?

CHAPTER XXVII.

1 ¶ And Job continued taking up his parable, and
2 said, As God liveth, who hath removed justice from
3 me; and by the Almighty, who hath embittered my
4 soul; All the things which I have said are true, and
5 of God is in my nostrils. Shall my lips not speak any
6 word, nor shall my tongue utter deceit. For be it
7 from me that I should justify you: till I depart hence
8 will I not allow (any one) to take my integrity away
9 from me. I have laid fast hold on my righteousness,
10 and I will not let it go; my heart shall not reproach
11 me (for my conduct) during all my life. Like the
12 wicked is (therefore) my enemy, and he that riseth up
13 against me like a wrongdoer. For what is the hope
14 of the hypocrite, when he hath gained unjust wealth,
15 when God casteth forth his soul? Will God hear his
16 cry, when distress cometh upon him? Or can he find
17 delight in the Almighty? can he call on God at all
18 times? I will instruct you concerning what is in the
19 hand of God: (the way) which is with the Almighty
20 will I not conceal. Lo ye yourselves have all beheld
21 it; why is it then that ye deal in such vanities? This
22 is the portion of a wicked man with God, and the
23 portion of tyrants, which they shall receive from
24 the Almighty. If his children be multiplied, it is only
25 for the sword; and his offspring will not be satisfied
26 with bread. Those of his that are left to escape will
27 be buried by death; and his widows will not be able
28 to weep. Though he heap up silver as the dust, and
29 prepare garments (as plentifully) as the clay: He may
30 prepare, but the righteous will clothe himself (there-
31 with), and the silver the innocent will withhold. He
32 buildeth his house like the moth, and like a hut that
33 a keeper hath made. Rich will he lie down, but will
34 not be gathered (into the grave); one openeth his eyes,
35 and he is no more. Like a flood will terror overtake
36 him in the night a tempest will steal him away. The
37 east wind will lift him up, and he must be gone; and it
38 will smite him like a storm out of his place. And (God)
39 will cast (evil) upon him, and have no pity; out of his
40 hand (his wealth) will surely escape. Men will clap
41 their hands over him, and will hiss after him out of
42 his place.

CHAPTER XXVIII.

1 For truly there is a source for the silver, and a place
2 for the gold which men refine. Iron is taken out of
3 the dust, and the stone is melted into copper. An end doth
4 he set to darkness, and the very utmost limit doth he
5 search out: the stones of darkness, and of the shadow of
6 death. He breaketh a channel far from the inhabited
7 place; those of unsteady foot, the poorest of men move
8 (there about). The earth, out of which cometh forth
9 bread, is under its surface turned up as it were with
10 fire. Her stones are the place whence the sapphire
11 cometh; and golden dust is also there; (On the) path
12 which no bird of prey knoweth, and which the vult-
13 ure's eye hath not surveyed; (Which) ravenous beasts
14 have never trodden, over which the lion hath never
15 passed. To the flinty rock he stretcheth forth his hand;
16 he overturneth the mountains from the root. Amid
17 rocks he heweth out canals; and every precious thing
18 doth his eye behold. The various droppings of water
19 he unith into streams, and what is hidden he bring-
20 eth forth to light. ¶ But wisdom—where shall she
21 be found? and where is the place of understanding? Man
22 knoweth not her value, and she is not to be found in
23 the land of the living. The deep saith, Not in me is
24 she; and the sea saith, She is not with me. No fine
25 gold can be given in lieu of her, and silver cannot be
26 weighed out as her price. She cannot be valued with
27 the gold of Ophir, with the precious onyx, or the sap-
28 phire. She cannot be estimated after gold and glass;
29 and not in exchange for her (can) vessels of refined
30 gold (be taken). Corals and crystal will be thought
31 of; and the value of wisdom is above pearls. She can-
32 not be estimated after the topaz of Ethiopia, nor can
33 she be valued with pure gold. ¶ But wisdom—whence
34 cometh she? and where is the place of understanding?
35 Yea, she is hidden from the eyes of all living and from
36 the depths of the heavens is she concealed. Perdition
37 and death say, We have not ears: have we heard a report
38 of her. God (alone) understandeth her way, and no
39 man knoweth her place: For he tooketh to the ends of the
40 earth, (whatever is) under the whole heaven doth he

see. When he imparted weight unto the wind; and 25
(when) the waters he established by measure: When 26
he made a law for the rain, and a way for the light-
ning of (his) thunder: then did he see her, and make 27
her known; he established her, and also searched her
out. And he said unto man, Behold, the fear of the 28
Lord, that is wisdom; and to eschew evil is under-
standing.

CHAPTER XXIX.

¶ And Job continued to take up his parable, and said, 1
Who will give me back months like thine, which are 2
past, days like those when God guarded me: When his 3
lamp shone over my head, when by his light I could
walk in darkness: As I was in the days of my abun-
dant, when the confidence of God was upon my tent:
When the Almighty was yet with me, when my serv- 5
ants stood round about me: When I bathed my steps in 6
cream, and the rock poured out to me the clebs of 7
oil! When I went out to the gate by the city, 7
when in the open place I established my seat: Young 8
men saw me, and hid themselves; and the aged rose 9
up, and remained standing: Princes stopped in the 9
midst of (their) words, and laid their hand on their 10
mouth: The voice of nobles was arrested, and their 10
tongues cleaved to their palate. For the ear that heard 11
me called me happy, and the eye that saw me bore wit- 12
ness for me: Because ye, that had none to help him- 13
self, and the fatherless, ye, that had none to help him- 14
self. The blessing of him that was ready to perish came upon 15
me; and the heart of the widow I caused to sing for 16
joy. I took righteousness as my garment, and it clothed 17
me; as a robe and a mitre was justice unto me. Eyes 18
were I to the blind; and feet to the lame was I. A 16
father was I to the needy; and the cause of him I 17
knew not I used to investigate. And I broke the cut- 18
ting-teeth of the wrongdoer, and out of his teeth I 19
cast down his prey. And I said then, "In the midst 20
of my nest shall I depart hence, and like the sand 21
shall I have many days. My root will stand open for 22
the water, and the dew will lodge on my boughs. My 23
glory will ever be new with me, and my bow will ac- 24
quire fresh strength in my hand." Unto me men 25
listened, and waited, and watched in silence for my 26
counsel: after my words they made no reply, and my 27
speech dropped on their ears. And they waited 28
for me as for the rain, and they opened wide their 29
mouth as for the latter rain. I smiled on those that 30
had lost their confidence; and the light of my counte-
nance they never cast down. I chose their way for 25
them, and I sat as chief, and dwelt as a king in his
army, as one that comforteth mourners.

CHAPTER XXX.

But now they who are younger than I in years laugh 1
at me, whose fathers I scorned to put as equals with 2
the dogs of my flocks. Yea, what possible use can the 3
strength of their hands be unto me, over whom old age 4
hath passed fruitlessly? Who suffer for want and
faune in solitude, who flee into the wilderness (where 5
all is) darkness, ruin, and desolation; Who crawl 6
among the mallows by the bushes, and have broom-bush 7
roots for their bread. Who are driven forth from among (men) 8
who are shouted after as though they were thieves, 9
dwell in the caverns of the valleys, in holes of the 10
earth, and on naked cliffs. Among the bushes they 11
shriek; under briars they are huddled together. The 12
children of the worthless, yea, the children of the 13
nameless, who were outcasts from the land. But now 14
I am become their song, and I am become a byword 15
unto them. They loathe me, they keep themselves far 16
from me, and from my face they withhold not their 17
spittle. Because he hath loosened the cord of my bow, 18
and afflicted me, they have also cast off the bride- 19
board. Against my right hand rise up this swarm of 20
worthless youths; they push into my feet, and they 21
level against me their calamity, bringing upon me 22
to destroy my footpath, they help forward my downfall 23
without any one to aid them. As (through) a broad 24
breach they come; amidst a loud noise they rolled them- 25
selves along. Terrors have turned their face against me; 26
they chase like the wind my glory; and like a cloud is 27
my happiness passed away. And now my soul is 28
poured out over me, the days of affliction have seized 29
on me; All night it holloweth out my bones. My 30
body; and my pursuers take no rest. Through the 18
Almighty's power is my garment made unknown; like 19
the opening of my coat hath he enclosed me. He hath 20
cast me into the mire, and I am become like dust and 21
ashes. I cry aloud unto thee, but thou answerest me not; 22
I stand up, and thou fliest thy regard against me. Thou 23
art changed into a cruel master towards me; with the 24
strength of thy hand thou hast smitten me. My 25
dust up to the wind; thou caustest me to pass away, and 26
dissolvest in me all wise counsel. For I know that 27
thou wilt bring me back to death, and to the 28
house of assembly for all the living. But doth not 29
a man stretch out his hand among ruins? or doth 30
one not cry out therefrom (for help) when he 1
meeth his downfall? Did I not weep for him 25
that was hard pressed by misfortune? was not my 26
soul grieved for the needy? That I hoped for good, 26

27 כבא רע ונחלה לאור תבא אפלי: משי רתתי ולא דמתי
 28 קדמי ומיעני: קדר דלכתי בלא חמה קמתי בקדרי
 29 אשתי: אח הייתי למגנס ורעי לבנות יענה: עורי שתר
 31 מקלי ועצמתי קרה מיתרבי: ותי לאבל כגרי וקנבי
 לקול מבים:

CAP. XXXI. לא

א ברית ברתי לעיני ומה אהבתיו על בתי עולה: ומה חלק
 2 אלה ממעל ונהלת שדי ממרומים: הלא איד לעיל
 4 ונכר לפגלי און: הלא אידא דרבי וקלעני יספור:
 6 אסדלקתי עמישו וחתש על מרמה רגלי: ישקלני
 7 במאונציק ורע אלה תמתי: אסדפתה אשתי מי
 8 תהרד ואחר זני הלך לבי וכפתי בכב מאום: אנרעה
 9 ואחר יאכל וצאני ירששו: אסדפתה לבי על אשה
 י ועל פתח רעי ארבת: תסתן לאחר אשתי ועליה ירעון
 11 אחריו: בידוא ומה ודוא עון פלילים: כי אש היא
 13 עד אכדון תאכל ובקל תבואתי תשרש: אסאמאם
 14 משפט עבדי ואמתי ברבם עמרי: ומה אעשה בירקום
 15 אל וברפיקי מה אשיבתי: הלא אבסמן עשני עשתי
 16 וכוונתי ברחם אחר: אסאמני מתפין דלים ועיני אלמנה
 18 אכלה: וקבל פתי לבדי ולא אכל יתום מענה: כי
 19 מיגדתי רגלי כאב ומקטן אמי אנהיה: אסארא אוב
 כ מבלי לבוש ואון כסות לא בקיון: אסלא ברקעי חלעני
 21 ומנו קדשי ותחמם: אסדנפתי עליהם ודי קראתה
 22 בשער עורתי: בחפי משכמה תפול ואורעי מקנה
 23 תשבר: בירפח אלי איד אל ומשאתי לא אוכל: אסד
 24 שמי ורב כסלי ולפתם אמרתי מבסתי: אסאשמח
 26 בירב חילי וברכבירי מענה ודי: אסארא אור כי
 27 תגל ורחם יקר דלדי: ופתת בפתר לבי תשק ודי לפי:
 28 נסדוא עון פלילי בירבשתי: לאל מעעל: אסאשמח
 29 בפיד משנאי ותתעורתי ברמצאו רעי: ולא נתתי לחטא
 31 חבי לשאל באלה נפשו: אסלא אמרו מי אהלי מר
 32 ותן מבשרו לא נשבע: אחוז לא יליון נר דלתי לא רח
 33 אפתחי: אסדכפתי בארם פשעי לממן בחבי עיני: כי
 34 אצרוץ וימיון רבה ובתי משפחות יתתי וארם לא צא
 לה פתח: מי יתדליו שמע לי תו חו שדי יגעני וכפר כתב
 36 איש ריבי: אסלא על שכימי אשאני אנהני עשות לי:
 37 מספר צערי אנהני כמו נגיד אקררתי: אסגלי ארמתי
 38 תועק וחר חלמתי ובקיון: אסדכחה אכלתי בלי רבפה
 39 ונפש בעליה תפתחי: פתח חטאי וצא חוץ ותחרי
 שעה באשה חמו דברי איוב:

CAP. XXXII. לב

א וישבתו שלשת האנשים האלה מענות את איוב כי הוא
 2 צדיק בעיניו: וחר אף ואלהיה בך ברכאל הבתי
 ממשפחת רם באיוב קרה אפו על דבריו נפשו מאלוים:
 3 ובשלשת רציו חרה אפו על אשר לא צאני מענה
 4 תרשתי את איוב: ואלהיו חכה את איוב בדברים כי
 5 וקניסיהמה מנע לימים: ורא אלהיו כי אין מענה
 6 בפיו שלשת האנשים וחר אפו: וצוואלהיו בך

ברכאל הבתי ואמר צדיק אני לימים ואתם יושבים על
 כן ותלתי ואילא ופתח דעי אתכם: אמרתי ימים דברתי
 ורב שלים ידעי חכמה: אכן רחמיא באנשי ושמתי
 שדי תבינים: לא דרכים חכמו וקלים יבטי משפט:
 לב אמרתי שמעידלי אפתח דעי אדאני: הן היחלתי
 לדברכם און עד היבונותכם עד שתקרו מליון: ועדכם
 אתבונן והנה אין לאיוב מוכח עינה אמרו מבס: פד
 תאמרו מענא חכמה אל דפט לאראש: ולא ערך
 אל מליו ובאמרם לא אשיבתי: חתי לארעתי עד
 השתקו מהם מלים: והחלתי בראי חלקו אפתח דעי אדאני
 לארעתי עד: אנהני אדאני חלקו אפתח דעי אדאני
 כי פלתי מלים בעינתי רוח בסוני: הנה כתינו לא
 יסתח באבות חרשים רבני: אדברה ורחלתי אפתח
 שפתי ואנהני: אלא אשא פיראש ולא אראם לא אנהני:
 כי לא דעתי אנהני כמעט ושאני עיני:

CAP. XXXIII. לז

ואולם שמענא איוב מלי וקלדברי האוניה: הנהא
 פתחתי פי דברה לשוני בחבי: ישר לבי אמרי ודעה
 שפתי ברור מללו: רחאל עשתי ונשמת שדי תחתי:
 אסדחבל השביעי ערבה לפני התעבה: הוראני כפוד
 לאל מחמר קרצתי נסאני: הנה אמתי לא תשקך
 ואכפי עידי לא דכרתי: אך אמרת באוני וקול מליו
 אשמע: וך אני בל פשע חף אכי ולא עון לי: הן
 תטאות עלי ימצא חשבני לאיוב לי: יעם כפר רגלי
 ישמר בל ארבותי: הוראות לא צדקת אנהני בירב
 אלה מאנשי: מדוע אליו רבות כי בל דבריו לא יענה:
 בירבאתי ובראלי ובשפתי לא ישורתי: כחלוס ותיון
 לילה מנפל תדמה על אנשים תתנמות עלי משכב:
 או ילה און אנשים ובקשרם יתום: להסיר ארם מעשה
 ונה מעבר וכסה: דחוד גפשו מירשית וחרו מעבר
 בשלח: ודוכב בככאוב על משקבו ורבי נעמי אהו:
 ותבמתי חתתי לחם ונפשו מאבל תאנה: נבל בשדו מרא
 ושפי נעמתיו לא ראי: ותקרב לשחת נפשו ותיון
 למתים: אשי עליו: מלאך מליו אתד מיראלף
 להניד לאנהני ישרו: וחתני ואמר פדוה מרת שרת
 מצאתי כפר: רשפש בשדו מגשר ישוב לימי עלמתי:
 יסתר אל אלהו: ורחדו ורא פניו בתויהה תשב
 לאנש צדקתו: ישר ועלאנשים ויאמר חסאתי וישר
 הנותי ולא שדו לי: פדה נפשו מעבר בשחת ותיון
 באור תראה: הוד באלף ופעל אל פעמים שלוש עס
 נבר: להשוב נפשו מירשית לאור באור חתים: הקשב
 איוב שמעילי חרש ואכי דבר: אסדש מליו השביעי
 דבר בירבשתי צדקה: אסאן אתה שמעילי חרש

CAP. XXXIV. לח

וען אלהיו ואמר: שמעו תבנים מלי ודעים האוני
 לי: כראן מליו חתנו וחד יענעם לאל: משפט נבחרה
 לט נדנה בעיני מודטוב: בראמר איוב צדקתי ואל

but there came evil and I waited for light, and
 27 there came darkness! My bowels heave, and
 rest not: the days of affliction have overcome me.
 28 I walk about mournfully without sunlight: when I
 29 rise up, in the assembly, I cry with pain. I am
 a brother to (howling) monsters, and a companion
 30 to ostriches. My skin hangeth down black from
 31 me, and my bones are burnt from heat. And
 thus is changed to mourning my harp, and my
 pipe to the sound of weeping.

CHAPTER XXXI.

1 A covenant had I made with my eyes: how
 2 then should I fix my look on a virgin? And
 what then would have been my portion of God
 from above? and what lot of the Almighty for
 3 on high? Is not calamity (ready) for the unjust?
 4 and misfortune for the wrong-doers? Behold, he
 truly seeth my ways, and numbereth all my steps;
 5 (And knoweth) whether I have walked with vain
 desires, or if my foot hath hastened after deceit.
 6 Let him weigh me then in a righteous balance,
 7 and let God acknowledge my integrity. If my
 step have turned aside from the (proper) way,
 and my heart have walked after my eyes, and
 8 if any blemish have cleaved to my hands: Then
 let me sow, and let another eat; and let what I
 9 have growing be rooted out. If my heart have
 been beguiled toward a woman, or if I have lain
 10 in wait at my neighbor's door: Then may my
 wife labor at the mill for another, and may stran-
 11 gers ill-use her; For this would be incest; yea,
 it would be an iniquity (to be punished by) the
 judges: For it would be a fire that consumeth
 12 down to the place of corruption, and would root
 13 out all my products. If ever I cast aside the
 justice due to my man-servant and my maid-ser-
 14 vant, when they contended with me: What then
 could I do when God should rise up? and when
 he should investigate, what could I answer him?
 15 Did not he that made me make him the born of a
 woman? and did not the same one fashion us in
 16 the womb? If ever I denied the wish of the
 indigent, or ever allowed the eyes of the widow
 17 to fail (in vain hopes); Or if ever I ate my bread
 by myself alone, and the fatherless did not
 18 eat thereof: (For from my youth he was brought
 up with me, as though we were of one father, and
 I have guided her (as though she was sprung)
 19 from my mother's womb.) If ever I saw any
 one perish (for want of clothing, or because I
 20 without covering; If his loins have not blessed
 me, and if he have not been warmed with the
 21 fleece of my sheep; If I have swung my hand
 against the fatherless, because I saw in the gate
 22 those that would help me: Then may my shoul-
 23 der fall from my shoulder-blade, and my arm
 be broken from the channel-bone: For dreaded
 24 by me was the calamitous punishment of God,
 and against his highness I can accomplish nothing.
 25 If I have made good my confidence, or have said
 26 to the fine gold, Thou art my trust; If ever I
 rejoiced because my wealth was abundant, and
 27 because my hand had gotten much: If ever I
 looked at the light (of the sun) when he shone
 28 brightly and on the moon walking in splendor; And
 my heart became misled in secret, and my hand
 29 kissed my mouth: This also were an iniquity
 to be punished by the judge: for thus would I
 have denied the doing that is above. If ever re-
 30 joiced at the downfall of him that hated me, or
 was elated when evil befell him:— But I suffered
 not my mouth to sin by denouncing with a curse
 31 his soul:— If the men of my tent said not, Oh
 is there one that is not satisfied of his flesh:—
 32 In the street a stranger had not to lodge; my doors
 33 I held open to the roadside: If I covered up my
 transgressions like a common man, by hiding in
 34 my bosom the iniquity: Because I dreaded the
 great multitude, because the contempt of the
 families did terrify me, so that I kept silence,
 35 and dared not to go out of the door:— Oh who
 will bring me one that would hear me! behold,
 here is my plea; may the Almighty answer me;
 and any record which my opponent may have
 36 written.— Surely upon my shoulder would I carry
 it: I would bind it as a crown unto me. The num-
 37 ber of my steps would I tell him: as (to) a
 prince would I draw near unto him. If my land
 38 ever cried out because of me, or if its furrows
 39 wept together; If I ever consumed its strength
 without payment, or caused the soul of its owners
 40 to grieve: Then may instead of wheat, thorns
 come forth, and instead of barley, cockle. (Here
 end of the words of Job)

CHAPTER XXXII.

1 ¶ So had these three men abstained from an-
 swering Job; because he was righteous in his
 2 own eyes. ¶ Thereupon was kindred the wrath
 of Elihu the son of Barachel the Buzite, of
 the family of Ram: against Job was his wrath kindled,
 because he had declared himself more righteous
 3 than God. And against his three friends was his
 wrath kindled; because they had found no answer,
 4 and yet had condemned Job. Now Elihu had held
 back toward Job (his) words; because the others
 5 were older in days than he. But when Elihu saw

that there was no answer in the mouth of these
 three men, then was his wrath kindled. ¶ And
 Elihu the son of Barachel the Buzite com-
 menced, and said, Young am I in days, and ye are
 very old; therefore I hesitated and feared to show you
 what I know. I had said, Days shall speak and 7
 multitude of years shall make wisdom known.
 But it is the spirit in man, and the breath of 8
 the Almighty which giveth them understanding.
 Not those rich in years must be always wise: 9
 neither do the aged constantly understand what
 is just. Therefore do I say, Hearken to me: I also 10
 will show forth what I know myself. Behold, I 11
 waited for your words: I gave an attentive ear to
 your reasonings, till you might have searched out
 the (proper) words. And now I understand you 12
 fully, and, behold, there is none that convinceth
 Job, or that answereth his speeches among you.
 Say then not, We have found wisdom: God will 13
 thrust him down, not man. But he hath not di- 14
 rected any words against me; and with your
 speeches will I not answer him. They are dis- 15
 mayed, they answer no more: words have escaped
 away from them. And should I wait (longer), 16
 because they cannot speak, because they stand still
 and answer no more? (But) I also will surely 17
 answer my part. I myself also will show forth
 what I know. For I am full of words, the spirit 18
 in my bosom ureth me hard. Behold, my bosom 19
 is like (fresh) wine which hath not been opened:
 like new bottles it is ready to burst. I will speak,
 20 that I may breathe freer. I will open my lips
 and answer. On no account will I show undue favor 21
 to any man, and to no son of earth will I give
 flattering titles. For I know not to give flattering 22
 titles; (for else) my Maker would speedily carry
 me away.

CHAPTER XXXIII.

Therefore do thou but hear, O Job, my speeches, 1
 and give an ear to my words. Behold, now, I 2
 have opened my mouth, my tongue speaketh in
 my mouth. Out of my straightforward heart (come) 3
 my sayings; and my lips utter knowledge clearly.
 The spirit of God hath made me, and the breath 4
 of the Almighty giveth me life. If thou canst, 5
 answer me, array thyself before me, stand forward.
 Behold, I am in the same relation as thyself to 6
 ward God: I myself also am cut out of the clay.
 Behold, dread of me I cannot terrify thee, and 7
 my message will not be ready to burst. But thou
 hast said before my ears, and the sound 8
 of the words I still hear: "I am pure without 9
 transgression, I am quite clean; and there is no
 iniquity in me: Yet, behold, he findeth hateful 10
 backsliding on me, he regardeth me as an enemy
 unto him; He putteth my feet in the stocks, he 11
 watcheth all my paths." Behold, in this thou art 12
 not just: will answer thee: for God is far greater
 than thou. mortal. Why dost thou contend against 13
 him? for with all his words will he not re- 14
 answer. For God speaketh once, yea twice: (yet 15
 man) regardeth it not. In a dream, in a vision of 16
 the night, when deep sleep falleth upon men, in
 slumbers upon the couch: Then doth he lay open 17
 the ear of men, and sealeth it with their warning:
 To remove the son of earth (from his intended) 18
 deed, and he covereth up pride from man; He 19
 withholdeth his soul from the pit, and his life
 from passing away by the sword. And so, in 20
 admonished by pain upon his couch, and all his
 bones with violent (aches). So that his inclination
 21 abhorreth bread, and his soul, the most agreeable
 food. His flesh is consumed away, that it can- 22
 not be seen; and his bones that were not seen stick
 out. Yea, his soul draweth near unto the pit, 23
 and his life to those that slay. If there be now
 24 a thousand, I tell thee, man, his righteousness: Then
 is he gracious unto him, and saith, Release him
 from going down to the pit. I have found an
 atonement. His flesh becometh full again as in 25
 youth: he returneth to the days of his boyhood.
 He will offer his entreaty unto God, and he will 26
 receive him in favor, that he may see his face
 with joy: so doth He recompense unto the mortal his
 righteousness. He then should assemble men 27
 around, and say, "I have sinned, and perverted what
 is right: yet have I not received a like return."
 Thus he redeemeth his soul from passing into 28
 the pit, and his life will look joyously on the
 light. Lo, all these things doth God two or 29
 three times with man: To bring back his soul 30
 from the pit, that she may shine in the light
 of life. Listen well, O Job, hearken unto me: 31
 keep silence, and I will truly speak. If thou hast 32
 any words, answer me; speak, for I wish to justify
 thee. If not, hearken thou unto me: keep silence, 33
 and I will teach thee wisdom.

CHAPTER XXXIV.

¶ And Elihu commenced, and said, Hear, O ye 1-2
 wise men, my words; and ye that have knowledge,
 give ear unto me. For the ear probeth words, as 3
 the palate tasteth the food. Let us choose for 4
 ourselves what is just: let us acknowledge between
 ourselves what is good. For Job hath said, "I am 5
 righteous; and God hath taken away justice from

6 הסר משפטי: על משפטי אבוב אנוש חצי בל-רשע:
 7 מיתרב באיוב ישתדלעו כמים: וארח לחברה עמי
 8 פעלי און וללכת עמי-אשר-רשע: בראמר לא יספק
 9 יגבר ברוצח עמי-אלהים: לבן אנשי לבב שמשו לי חללה
 10 לאל מרשע ושדו מעול: כי פעל אדם ישלם לו וכארח
 11 איש ומצאנו: אף-אמנם אל לא-ירשע ושדו לא-יעזב
 12 משפטו: מרפקד עליו ארצה ומי שם חבל קלה: אמר
 13 וישם אליו לבו רוחו ונשמחו אליו אספה: יגיע בל-בשר
 14 יחד ואדם על-עפר ישוב: ואם-ינה שמה-זאת האונה
 15 לקול מלי: האף שונא משפט רבובש ואם-צדיק כביר
 16 תרשעו: האמר מלך בלעל רשעו אל-יורבים: אשר
 17 לא-ינשא: פני שרים ולא נבר-שוע לפני-הל כרמשה
 18 כדיו כלם: הנעו ויחמו תחזות לילה וינצו עם ויעברו
 19 ויסרו אביר לא בך: כרשעיו על-דרכי-איש וכל-צעריו
 20 יראה: אידחשך ואון עלמות להסתר שם פעלי און:
 21 כי לא על-איש ישום עוד להלך אל-אל במשפטו: ורע
 22 כבירים לא-תהרר ויעמר אחרים תחתם: לבן יביר
 23 מעדיהם והפך לילה ונדבאו: תחת-רשעים ספקם
 24 במקום ראים: אשר על-בן פרו מאהרו וכל-דרכיו לא
 25 השקילו: להביא עליו צנקה-הל וצנקה עינים ישמע:
 26 ורוא ישקטו ומי ירשע ויסתר פנים ומי ישרט ועל-יו
 27 ועל-אדם יחד: במלך אדם חנה ממקש עם: כי אל
 28 אל האמר נשאתי לא אחבל: בלעדי אהנה אמה רהני
 29 אסיעול נעלתו לא אסוף: המעמד ישלמהו כי-מאסך
 30 בראמתו חבתי ולא-אני ומרת-עת דבר: אנשי לבב
 31 לה-אמרו לי ונבר חכם שמע לי: אזב לא-כדעת דבר
 32 ודבריו לא בהשקיל: אבי דתן איוב עד-נצח על-תשבת
 33 באנשי-און: כי יסוף על-תסאתו פשע בעיני יספוק
 34 ורוב אהרו לאל:

CAP. XXXVII. לו

1 אף-זאת תהרר לבי ויחר ממקומו: שמשו שמו ברוח
 2 קלו ונעה מפיו צא: תחת-בל-השמים ישרו ואור
 3 על-בנפות הארץ: אחריו וישא-קול רעם בקול נאנו
 4 ולא יקבם כרש-שמע קולו: רעם אל בקולו נפלאות
 5 עשה גדלות ולא נדע: כי לשלגו אמר הוא-ארץ ונשם
 6 מטר ונשם מטרות און: ביד-בל-אדם תתום לדעת
 7 כל-אנשי מששיו: ותבוא חנה במדבר ובמטות-ה
 8 תשקו: מיד-תהרר תבוא סופה ומקורים קרה: משמתי
 9 אל ותקרבך ורחם מים במצוק: אף-יביר ישרתי עב
 10 יפין ענן ארו: ורוא מסתובב מתהפך בתהפלותו
 11 לפעלם כל אשר יצום: על-פני חבל ארצה: אבד
 12 לשבת אב-לארצו אב-לחסר ומצאנו: האונה זאת
 13 איוב עמד ותחבון: ונפלאות אל: תהרע בשום-אלה
 14 על-תם ותופיע אור עיני: תהרע על-מפלי-שעב מכל-את
 15 תמים דעים: אשר-בנידך תמים בהשקט ארץ מדרום:
 16 תרקיע עמו לשתקים תוקים כראי מצוק: הודיעט מדי
 17 נאמר לו לא נלמד מפני-חשך: תוספלו כי אדבר
 18 אב-אמר איש כי יבלע: ועתה-ולא-דא אור בדיר הוא
 19 בשתקים רוח עברה ותסתרם: מצפון ורב אתה על
 20 אלות נרא חד: שדי לא-מצאנו שני-אדכח ומשפט
 21 ורב-לדקה לא יענה: לבן וראינו אנשים לא יראה
 22 בל-תבמ-לכ:

CAP. XXXV. לה

1 אן יען אלוהו ויאמר: הואת השכה למשפט אמרת ערן
 2 מאל: ברחאמר מה-יסבך-לך מה אעיל מה-אמתי: אני
 3 איש-בן מלון ואת-דעוד עמד: הבט שמים וראה ושדו
 4 שחקים-עברו מפק: אסד-תאמת מה-תפעל-בו ורבי-פשיעד
 5 מה-תפעל-הלו: אס-דנתך מה-תתול-ו אוד-מה-מיתה
 6 יקח: לא-יש-מקוד רשעך ובל-באדם צדקתך: מרוב
 7 עשוקים ויעקו וישעו מרוע רבים: ולא-אמר איה אלות
 8 עשיו נתן ומרות בוללה: מלפטו מכהמות ארץ ומשור
 9 השמים תחמטו: שם יצעקו ולא יענה מפני און רעים:
 10 אף-ישוא לא-ישמעו אל ושדו לא ישרונה: אף ברחאמר
 11 לא תשרטו דין לבניו ותחולל לו: ועתה בראון פקך
 12 אפו ולא-ידע כפש מאד: ואיוב חבל ופצה-פירו בכל-יו
 13 דעת מלון וכבר:

CAP. XXXVI. לו

1 ויפס אלוהו ויאמר: בחר-ליו ועיר יאחזך ב-יעוד
 2 לאלוה מלים: אשר-דע למרחוק ולפעלי אמן-צדק:
 3 כראמנס לא-שקר מלי תמים דעת עמד: הדאל כביר
 4 ולא ימאס כביר כח לב: לא-יתנה רשע ומשפט עינים

7 יתן: לא-יערע מעדין עינו ותחמ-לכים לבכא וישכס
 8 לנצח ויגברו: ואס-אסורים בוקים ילדוהו בתבל-עני:
 9 וער להם פעלם ופשעיהם כי יתגברו: ועל אונם
 10 למסר ויאמר כרש-יטובן מאון: אס-ישמשו ויעברו וכל
 11 ויתום כבוב ושניהם בני-מים: ואס-לא ישמעו בשלה
 12 יעברו וינעו בכלי העת: ותגפ-לב רשיוו אף לא
 13 וישעו כי אסרם: תמת בענר נפשים ויתום בקדשים:
 14 יחלון עני בעינו ויגל בלחץ אונם: ואף בסיודו א-מפר
 15 צר רחב לא-ימצק תחתיה ונתת שלמה מלא רשיו:
 16 וירד-שע מלאת דין ומשפט ותכנס: ברחמה פרו-מיה
 17 בעשק ורב-כפר אל-יפוך: הערוד שיעוד לא בער וכל
 18 כאמציהם: אלה-תשאף הלילה לעלות עינים תחתם:
 19 השמר אלה-תם אל-און כי על-זה בחרת מעני: הדאל
 20 ישגיב כחן מי כמדו מודה: מרפקד עליו דרבו ומי
 21 אמר פעלה עולה: ובר כרש-שעא פעלו אשר שררו
 22 אנשים: בלא-אדם חורבו איש ביט מרחוק: הדאל
 23 שניא ולא נדע מספר שגיו ולא-תהרר: כי ירע נספר
 24 מים וזקו מפר לאדו: אשר-תלו שתקום ורצפו על
 25 אדם רב: אף אסד-בן מפר-שעב תשאות סתו: תד
 26 פרש עליו אודו ושרשו חנם כסה: כרבים דין עינים
 27 יתן-אכל למכביר: על-בפנים כסה-אור ורע עלה
 28 כמפניע: עוד עליו דעו מקנה אף על-עולה:
 29

CAP. XXXVII. לו

1 אף-זאת תהרר לבי ויחר ממקומו: שמשו שמו ברוח
 2 קלו ונעה מפיו צא: תחת-בל-השמים ישרו ואור
 3 על-בנפות הארץ: אחריו וישא-קול רעם בקול נאנו
 4 ולא יקבם כרש-שמע קולו: רעם אל בקולו נפלאות
 5 עשה גדלות ולא נדע: כי לשלגו אמר הוא-ארץ ונשם
 6 מטר ונשם מטרות און: ביד-בל-אדם תתום לדעת
 7 כל-אנשי מששיו: ותבוא חנה במדבר ובמטות-ה
 8 תשקו: מיד-תהרר תבוא סופה ומקורים קרה: משמתי
 9 אל ותקרבך ורחם מים במצוק: אף-יביר ישרתי עב
 10 יפין ענן ארו: ורוא מסתובב מתהפך בתהפלותו
 11 לפעלם כל אשר יצום: על-פני חבל ארצה: אבד
 12 לשבת אב-לארצו אב-לחסר ומצאנו: האונה זאת
 13 איוב עמד ותחבון: ונפלאות אל: תהרע בשום-אלה
 14 על-תם ותופיע אור עיני: תהרע על-מפלי-שעב מכל-את
 15 תמים דעים: אשר-בנידך תמים בהשקט ארץ מדרום:
 16 תרקיע עמו לשתקים תוקים כראי מצוק: הודיעט מדי
 17 נאמר לו לא נלמד מפני-חשך: תוספלו כי אדבר
 18 אב-אמר איש כי יבלע: ועתה-ולא-דא אור בדיר הוא
 19 בשתקים רוח עברה ותסתרם: מצפון ורב אתה על
 20 אלות נרא חד: שדי לא-מצאנו שני-אדכח ומשפט
 21 ורב-לדקה לא יענה: לבן וראינו אנשים לא יראה
 22 בל-תבמ-לכ:

CAP. XXXVIII. לה

1 ויגד-דעה את-איוב מן ה-השנה ויאמר: מי זה מחשך
 2 עצה במלון בל-העת: אור-א נכבר חלצה ואשאלך

6 me. Should I lie concerning the justice due me? incurable is (my wound from) the arrow I bear in me
7 without any transgression." What man is there like
8 Job, who drinketh scornful like water, And is on the
9 road to keep company with the wrongdoers, and to
10 walk with men of wickedness? For he hath said, "It
11 profiteth a man nothing when he cegeth according to
12 the pleasure of God." Therefore ye men of sense
13 hearken unto me; far is it from God to practice wicked-
14 ness and from the Almighty to do wrong. For the work
15 of a son of earth doth he recompense unto him, and
16 according to the path of man doth he permit things
17 to occur to him. Yea, surely God will not condemn
18 unjustly, nor will the Almighty pervert justice. Who
19 hath given him a charge concerning the earth? or who
20 hath intrusted (him) the whole world? If he were to
21 set his spirit upon man, he would gather unto him-
22 self his heart and his breath: All flesh would perish
23 together, and the son of earth would return again un-
24 dust. If then thou wishest to understand, hear this:
25 Give ear to the sound of my words. Is it possible that
26 he who hateth justice should govern? or wilt thou con-
27 demn the righteous mighty One? (It is fit) to say to a
28 king, Thou art worthless? and to princes, Ye are
29 wicked? Whereas he is one that showeth no favor to
30 chieftains, and distinguisheth not the rich before the
31 indigent; for all of them are the work of his hands.
32 In a moment will they die, and in the midst of the
33 night, people are moved, and pass away; and the
34 mighty will be removed without a human hand. For
35 his eyes are upon the ways of man, and all his steps
36 doth he see. There is no darkness, nor shadow of
37 death, where the evildoers can hide themselves. For
38 he need not direct (his attention) a long time upon
39 man, that he should enter into judgment before God.
40 He breaketh down mighty men without (doing) searching,
41 and placeth others in their stead. For the reason that
42 he knoweth their deeds; therefore he overturneth them
43 in the night, and they are crushed. Among wicked men
44 doth he strike them, in the place where (many) see
45 them: Because they have departed from following him,
46 and have not considered all his ways. Bringing before
47 them the cry of the indigent, and the cry of the
48 afflicted which he had to hear. When shall I now grant
49 rest, who will they die, and in the midst of the
50 night, who can behold him? or whether it be against
51 a nation, or against one man, it is the same: That
52 no hypocritical man may reign, that such shall not
53 be a snare to the people. For truly it is only fitting to
54 say unto God, "I bear (cheerfully), I will not do any
55 wrong: What I cannot see myself, do thou truly teach
56 me: If I have done what is unjust, I will do so no
57 more." Should he be true according to thy view send
58 a recompense, because thou hast rejected him? "Because
59 thou must choose, and not I?" and what thou knowest,
60 do speak. Men of sense will say unto me, and
61 every wise man who heareth me. That Job hath not
62 spoken with knowledge, and that his words are with-
63 out intelligence. Oh that Job may therefore be probed
64 continually, in order to give answers against sinful men.
65 For he addeth unto his sin transgression; among us
66 uttereth he many words, and multiplieth his
67 speeches against God.

CHAPTER XXXV.

1-2 ¶ Then commenced Elihu and said, Dost thou deem
3 this to be just, that the hast said, "My righteousness
4 is more than God's?" For thou sayest, "What benefit
5 will it be unto thee? What more profit shall I have,
6 than if I had sinned?" I will truly reply unto thee
7 with words, and unto thy friends with thee. Look unto
8 the heavens, and see: and gaze on the skies which are
9 higher than thou. If thou sin, what dost thou effect
10 against him? and if thy transgressions be multiplied,
11 what canst thou do unto him? If thy righteousness
12 what giveth him? What doth he accept out of
13 thy hand? A man like thyself thy wickedness may
14 reach, and a son of earth thy righteousness. By reason
15 of the multitude of oppressions (the wicked) cause men
16 to cry; these complain aloud because of the arm of the
17 mighty. But (man) saith not, Where is God my maker,
18 who bestoweth joyful songs even in the night; Who
19 teacheth us more than the beasts of the earth, and
20 maketh us wiser than the fowls of the heavens? There
21 do they cry, but he answereth not; because of the pride of
22 evil men. Only what is false will God not hear, nor
23 will the Almighty regard it. Although thou sayest,
24 thou canst not see him; yet the decision is before him,
25 and do thou wait for him. But now, because his anger
26 hath punished nothing, shall he not greatly take cogni-
27 zance of the multitude of sins? But Job openeth wide
28 his mouth for naught: without knowledge he heareth up
29 words.

CHAPTER XXXVI.

1-2 ¶ Then continued Elihu, and said, Wait for me a
3 little, and I will instruct thee; for (I have) still some
4 words on God's behalf which I will lift up: my knowledge
5 for him who is afar, and for my Maker will I obtain
6 righteousness. For truly no falsehood is (in) my words;
7 one that is upright in (his) opinions (dealeth now)
8 with thee. Behold, God is mighty, and desiseth not
9 any; he is mighty in strength of intellect. He permit-

10 teth not the wicked to live; but he procureth justice
11 for the afflicted. He withholdeth not his eyes from the
12 righteous; but (he placeth them) with kings on the
13 throne; yea, he doth establish them for ever, and they
14 are exalted. And if they be bound in fetters, and if
15 they be entangled in the cords of affliction: Then doth
16 he tell them of their work, and of their transgressions,
17 when they had become strong. And he openeth thus
18 their ear to correction, and saith that they should re-
19 turn from wrongdoing. If they hearken and serve
20 (him), they will spend their days in happiness, and
21 their years in pleasures. But if they hearken not, they
22 will pass away through the sword, and they will perish
23 in want of knowledge. But the hypocrites in heart
24 serve in wrath; they will not offer entreaty when he
25 bindeth them: Their soul will die in youth, and their
26 life, among the incestuous. He delivereth the afflicted
27 through his affliction, and openeth through oppression
28 his ear. And also thee hath he incited away from the
29 jaws of distress into a wide space, on the side of which
30 there is no straitness; and what is set on thy table is
31 full of fatness. But if thou art full of the judgment
32 of the wicked; (divine) judgment and decree will sup-
33 port each other. For there would be fury, if au-
34 were to incite thee to utter an abundance (of rebellious
35 words); and the greatness of the infliction must not
36 mislead thee. Will he esteem thy riches? no not gold
37 ore, nor all the highest forces of strength. Desires thou
38 not eagerly the night, when nations pass away up their
39 place. Take heed, turn not thyself to wrongdoing, so
40 that thou wouldst choose this because of (thy) affliction.
41 Behold, God is exalted by his power; who is an in-
42 structor like him? Who hath given him a charge con-
43 cerning his way? or who hath ever said, Thou hast
44 acted unjustly? Reflect, that thou shouldst magnify
45 thy work which (to) men were beheld. Art thou
46 have looked at it (with) astonishment; the mortal
47 gazeth at it from afar. Behold, God is great, and we
48 comprehend him not, the number of his years can truly
49 not be searched out. For he taketh away drops of
50 water, which are purified into rain in his mist; These
51 drop down out of the skies; they distill upon the mul-
52 titude of men. But (what man) can understand the
53 outpourings of the clouds; the turning of the winds
54 into rain? Behold, he spreadeth over it his light, and
55 covereth up the roots of the sea. For by means of them
56 he judgeth nations, he giveth food in superfluity. (His)
57 hands he covereth with light; and he commandeth it to
58 strike the one who striveth against him. The noise of
59 his storm telleth of it, yea, the cattle also, of the
60 rising tempest.

CHAPTER XXXVII.

1 ¶ At this also my heart trembleth, and is moved up-
2 ward out of its place. Hear, O hear, the rattling of
3 his thunder, and the storm that goeth out of his
4 mouth. Under the whole heavens, he letteth it loose,
5 and his lightning over the ends of the earth. Behind it
6 roareth the thunder; he thundereth with his majestic
7 voice; and he holdeth them not back when his voice is
8 heard. God thundereth with his marvelous voice; he
9 doth great things, which we cannot comprehend. For to
10 the snow he saith, Be thou on the earth; likewise to
11 the pouring rain, Be thou on the mountains. He
12 stretcheth forth his hand over every man, that
13 all men whom he hath made may know it. Then retire
14 the beasts into (their) dens, and rest in their lairs.
15 Out of (his) chamber cometh the whirlwind, and out
16 of the north, the cold. From the breathing of God ice
17 is given, and the broad waters become solid. Also with
18 moisture he loadeth the cloud; (and) he scattereth the
19 cloud of his lightning; And it is turned round about
20 by his guidance, to execute what he commandeth it
21 upon the face of the world, the earth. Whether it be as
22 a chastising rod—if this be destined for his earth—or
23 for kindness, doth he cause it to come. Give ear unto
24 this, O Job; stand still, and consider well the wonders
25 of God. Dost thou know how God hath imposed (a
26 law) on them, and (how) he hath caused the light of
27 his cloud to shine? Dost thou know aught about the
28 balancings of the clouds; the works of his
29 mind who is perfect in knowledge? (Thou) who clothest thy-
30 self with warm garments, when He giveth the earth rest
31 from the south wind? Hast thou with him spread out
32 the skies, which are strong even as a molten mirror?
33 Set us know what we shall say unto him; we cannot
34 let our light in order (before him) because of darkness.
35 Can (all) be related of him, when I speak (ever so
36 much)? or if a man talk of him, even if he be swal-
37 lowed up (in) tears? Yet now, men see not the light
38 which is bright in the skies, when the wind hath
39 passed along, and purified them. The golden (light)
40 that cometh out of the north; around God is terrible
41 majesty. The Almighty, whom we cannot find out,
42 excellent in power and in justice, and abounding in
43 righteousness, will not afflict; Therefore do men fear
44 him; he respecteth not any that are wise of heart.

CHAPTER XXXVIII.

1 ¶ Then did the Lord address Job out of the
2 storm-wind, and said, Who is this that casteth
3 darkness (on my) counsel by words without knowl-
4 edge? Do but gird up like a mighty man thy

והודיעני: אפיה היות בסדר ארץ נהד אסרעתה בניה: 4
 מ' מרעם ממדיה כי תדע או מרעפה עליה קני: עלימה 5
 ארעה הטבעו או מרעה אכן פנתה: בדרחור נוכחי 7
 8 בקר גרשיו כלבני ענן אלהים: וסך בדרלתם ים בניה
 9 מרעם יצא: כשמי ענן לבשו ופרל חמלתו: ואשפר
 11 עליו חקן ואשים ברות ודלתם: ואמר ערפה תבוא
 12 ולא תסוף ופא' ושית כנאון נלדי: המנמד צנית בקר
 13 ויעתה שחר מקמי: לאחוז בכנסות הארץ ונעשו
 14 רשלים ממנה: תתפד' כחמר דוחם ותתצבו כמו
 15 לכושי: וימנע מרשלים ארם ורוע דמה תשכר: הבאת
 17 ערובכרם: ובתקר תזים התחלבת: הנגלו לך שער
 18 מות ושעיר צלמת תרא: התבנת עררהכר ארץ
 19 נהד אסרעתה כלה: אינה הדרד ישדאור והשף אר
 20 ות מקמי: כי תקחו אלנבולו וכי תבין נתיבות ביתו: 21
 22 דעתה כראו תולד ומספר ימד רבים: הבאת אל
 23 אצרות שלג ואלצרות בדר תרא: אשר השכחתי לעת
 24 צר ליום קרב ומלחמה: אינה הדרד תלב אר פז
 25 קנים עלי ארץ: מיפלג לשפה העלה ודוד לחנו
 26 קלות: להמטיר עלי ארץ לא איש מדבר לא ארם בו: 27
 28 להשביע שעה ומשאה ולהצמיח מצא רשא: הש
 29 למטיר אב או מרהולד אילרטל: כמטן מי יצא הקרח
 30 וכפר שמים מי ילד: באכן מים ותתבאו ופני תרום
 31 יתלכרו: התקשר מענדת בימה ארמישכות כסיל
 32 תפתח: התציא מורת בעתו ועיש עלי בניה תחם: 33
 34 הודעת חקת שמים אסתשים משפיו בארץ: התרים
 35 ללב קולך ושפתתמים תכסך: תחשלך ברקים וכלבו
 36 ויאמרו לך הגני: מרשית כשתות חכמה או מרתן לשכני
 37 בניה: מרספר שתקם בחכמה וכל לשמים מי שכיב: 38
 39 הצאת עפר למצאך ורובים דבקך: התצור ללבי ארף
 40 מות כפירים המלא: כישודו כמענות ושוב כספה
 41 למוראכ: מי יבין ללרב צידו ברלדו אלא ישעו
 וחתו ללבי אכלו:

CAP. XL. מ

וען דנה את איוב ואמר: הרב עם שדו יסור מוכח 8
 אלתו יענה: בען איוב את הנה ואמר: הן קלהו 3
 4 מה אשיבך וד' שמתו למרפן: אחת דברתי ולא אענה
 5 ושמים ולא אוסף: ועדתה את איוב מן 6
 7 סערה ואמר: אורנא נגבר חלצה אשאלך והודיעני:
 8 האף חפר משפטו תרשיעו למען תצדק: ואחרוע
 9 כאלו ילך ובקול כמרו תרעם: שדענא נאן ובה הוד
 10 והדר חלצה רמץ נברות אפדו וראא כל נאה והשפילדו:
 11 ראה כל גאה הכניעו ודוד רשעים תרחם: טמנם 12
 13 בעפר יחד מניהם חכס כשמח: ונאצני אנה כד
 14 תישע לך ומנד: ההדנא בהמות אשר קשיתי עמך
 15 הציר כבקר יאכל: ההדנא כח במתנא ואוני בשרי
 16 בטנו: תחפן וכו כמארו נדי פתרו ישרנו: נעמיו 17
 18 אפיקו ורשעו נרמיו כמטל ברנל: הוא ראשית דרבר
 19 אל העשו גש חרבו: כדבול הרים שארלו וכלית 20
 21 השדח ושחקרשם: תחת צאלים ישבב כסתר קנה
 22 ובצה: וסכרו צאלים צללו וסכדו ערבינתל: הן ישטק 23
 24 קנה לא תחפו וסכח: כדגים יתחן אלפיהו: בעניו 25
 26 קנה כמיקשים וקבאף: תמשך לותן כחכה וכלכל 27
 28 תשקע לשוני: תחשים אמן באסובותם תקב לחו: 29
 30 הרבך אלוך תתענים אסידבר אלוך רבות: תיכרת
 31 ברית עמך תקחני לעבר עולם: תתשחקבו כעפוד
 32 ותקשעו לערותך: יכרו עליו חברים תצדו בן 33
 34 כנענים: תחמלא בשכות עורו וכלצל העים ראשו: 35
 36 שישעליו כפד וכו מלחמה אלהוסף:

CAP. XLI. מא

הך תחלתו נכבה הגם אל מראו ימל: לא אכור כי 2
 3 יעירש ומי הוא לפני יתעב: מי יקדמי ואשלים תחת
 4 כל השמים ליהוא: לא אראיש כדיו דבר נברות תחן
 5 ערבו: מרגלה פני לבשו ככפל רסנו מי יבוא: דלת 6
 7 פני מי פתח כסכות שניו אימה: גאה אפיקו מניס
 8 סגור חותם כר: אחת באחד ישו וזוח לארבע ביעדם
 9 איש באותו דבון וכלכו ולא תפרדו: צמשתיו
 10 תהל אור ועניו כנעפצ'שחר: מפיו לפדים תלכו 11
 12 כדודי אש יחמלטו: מנחוריו מצא עשן כדוד נפוח
 13 ואמן: נפשו נחלים תלחט ולחב מפיו יצא: בעצרו 14
 15 ילח על ולפניו תרוח דאבה: מפל בשו דבון יציק 16

והודיעני: אפיה היות בסדר ארץ נהד אסרעתה בניה: 4
 מ' מרעם ממדיה כי תדע או מרעפה עליה קני: עלימה 5
 ארעה הטבעו או מרעה אכן פנתה: בדרחור נוכחי 7
 8 בקר גרשיו כלבני ענן אלהים: וסך בדרלתם ים בניה
 9 מרעם יצא: כשמי ענן לבשו ופרל חמלתו: ואשפר
 11 עליו חקן ואשים ברות ודלתם: ואמר ערפה תבוא
 12 ולא תסוף ופא' ושית כנאון נלדי: המנמד צנית בקר
 13 ויעתה שחר מקמי: לאחוז בכנסות הארץ ונעשו
 14 רשלים ממנה: תתפד' כחמר דוחם ותתצבו כמו
 15 לכושי: וימנע מרשלים ארם ורוע דמה תשכר: הבאת
 17 ערובכרם: ובתקר תזים התחלבת: הנגלו לך שער
 18 מות ושעיר צלמת תרא: התבנת עררהכר ארץ
 19 נהד אסרעתה כלה: אינה הדרד ישדאור והשף אר
 20 ות מקמי: כי תקחו אלנבולו וכי תבין נתיבות ביתו: 21
 22 דעתה כראו תולד ומספר ימד רבים: הבאת אל
 23 אצרות שלג ואלצרות בדר תרא: אשר השכחתי לעת
 24 צר ליום קרב ומלחמה: אינה הדרד תלב אר פז
 25 קנים עלי ארץ: מיפלג לשפה העלה ודוד לחנו
 26 קלות: להמטיר עלי ארץ לא איש מדבר לא ארם בו: 27
 28 להשביע שעה ומשאה ולהצמיח מצא רשא: הש
 29 למטיר אב או מרהולד אילרטל: כמטן מי יצא הקרח
 30 וכפר שמים מי ילד: באכן מים ותתבאו ופני תרום
 31 יתלכרו: התקשר מענדת בימה ארמישכות כסיל
 32 תפתח: התציא מורת בעתו ועיש עלי בניה תחם: 33
 34 הודעת חקת שמים אסתשים משפיו בארץ: התרים
 35 ללב קולך ושפתתמים תכסך: תחשלך ברקים וכלבו
 36 ויאמרו לך הגני: מרשית כשתות חכמה או מרתן לשכני
 37 בניה: מרספר שתקם בחכמה וכל לשמים מי שכיב: 38
 39 הצאת עפר למצאך ורובים דבקך: התצור ללבי ארף
 40 מות כפירים המלא: כישודו כמענות ושוב כספה
 41 למוראכ: מי יבין ללרב צידו ברלדו אלא ישעו
 וחתו ללבי אכלו:

CAP. XXXIX. לט

הודיעה את קרת יעלרסלע חלל אילות תשמר: חספוד 2
 3 הרים תמלאנה ודעת עת לדתני: תכרענה לדתן
 4 תפלחה תכליתם תשלחנה: תחלו בעינם ורכו כפר
 5 יצאו ולא שבו כמו: מירשלח פרא חפשי ומסרות ערוד
 6 מי פתח: אשר שמתו ערבה ביתו ומשבתו מלחה:
 7 8 תשק לרמון קרה תשאות נוש לא שפע: יתור הרים
 9 מרערו ואחר כלי רכוב דרוש: תאבה רים עקבך אס
 10 ילון על אבוסף: התקשורתם כחלם עלכו אמישוד
 11 עמקם אחרך: תתשחבו כירכ כתי ותצוב אליו
 12 יעוד: תאמון בו כירשוב ורעך ורגעך יאסף: כגיר
 13 רגים נלספה אס אבה חסדה וצעה: כחשכוב לארץ
 14 ביצה ועל עפר תחמם: ותשכח כרנול תוונה ותת
 15 השדה תרשעה: הקשית בנה ללא לה לרין יענה
 16 כל פתח: כדדעה אלתה חכמה ולא תלק לה כבינה:
 17 18 גנת כפרום תמרא משתק לפום ולרבו: תחתן לפום

loins: and I will ask thee, and do thou inform me.
 4 Where wast thou when I laid the foundations of the earth? tell it, if thou hast any understanding (of it),
 5 Who fixed her measurements, if thou knowest it? or
 6 who stretched the measuring-line over her? Upon what
 7 are her foundation-pillars placed at rest? or who laid
 8 her cornerstone: When altogether sang the morning
 9 stars in gladness, and shouted for joy all the sons of
 10 God? And who closed up with doors the sea, when,
 11 issuing forth, it came out of the deep bosom of the
 12 earth? When I made the clouds its garment, and
 13 thick fog its swaddling-cloth, And when I decreed for
 14 it my law, and set (for it) bars and doors, And said,
 15 Thus for mayest thou come, but no farther; and here shall
 16 be stayed (thy strength) in the pride of thy waves?
 17 Didst thou ever, in all thy days command the morn-
 18 ing: didst thou ever assign the morning-dawn its place:
 19 that it might lay hold of the ends of the earth, so
 20 that the wicked might be shaken out therefrom? She
 21 is changed as the scaling-clay; and (all things) stand as
 22 though newly clad. And from the wicked is their light
 23 withdrawn, and the high-raised arm is broken. Didst
 24 thou ever penetrate as far as the springs of the sea? or
 25 wander through the bottom of the deep? Were the gates of
 26 death ever laid open unto thee? or canst thou see the doors
 27 of the shadow of death? Hast thou a clear under-
 28 standing of the breath of the earth? Tell it, if thou
 29 knowest it all, Where is the way (to the spot where)
 30 the light dwelleth? and the darkness—where is its
 31 place, That thou mightest take each to its boundary,
 32 and that thou mightest mark the pathways to its house?
 33 Thou (surely) knowest it; because thou wast then born
 34 and the number of thy days is great! Didst thou
 35 ever enter into the treasures of the snow? or canst thou
 36 see the treasures of the hail, Which I have reserved for
 37 the time of distress? or the day of fight and battle?
 38 Where is the way (to the spot where) the light divideth
 39 itself, (where) the east wind is scattered over the
 40 earth? Who hath divided off watercourses for the
 41 overflowing rain, and a way for the lightning (that is
 42 followed by) thunders. To bring rain on a land, void
 43 of men; on a wilderness wherein no son of earth (is
 44 found); To satisfy waste and desolate lands; and to
 45 promote the growth of the tender grass? Hath the rain
 46 a father? who hath begotten the drops of the dew?
 47 Out of whose womb cometh forth the ice? and the
 48 hoary frost of heaven—who giveth birth to it? (When)
 49 like a stone the waters are congealed, and the face of
 50 the deep is bound in fetters? Canst thou bind together
 51 the chains of the Pleiades, or loosen the bands of
 52 Orion? Canst thou bring forth the constellations of the
 53 zodiac, each in its season? or canst thou guide the
 54 Bear with its young? or knowest thou the laws of heaven?
 55 lift up to the clouds thy voice, that the abundance of
 56 waters may cover thee? Canst thou send out lightnings,
 57 that they may go, and say unto thee, Here are we?
 58 Who hath put wisdom in the dark clouds? or who hath
 59 given understanding to the bright meteors? Who ordaineth
 60 the skies with wisdom? or who emptieth out the
 61 bottles of heaven. When the dust is poured out
 62 as molten metal, and the floods are made into a fast
 63 together? Dost thou hunt for the lioness her prey?
 64 and suppliest thou the food for the young lions, When
 65 they are couched in their lairs, rest in the thicket, lying
 66 in wait? Who provideth for the raven his provision?
 67 when his young ones cry unto God, and wander about
 68 for lack of food?

CHAPTER XXXIX.

1 Knowest thou the time when the chamois of the rock
 2 bring forth? or markest thou when the hinds do calve?
 3 Numberest thou the months of gestation which they
 4 complete? and knowest thou the time when they bring
 5 forth? They bend themselves; they drop their young
 6 ones; they throw off their pains. Their little ones be-
 7 come strong; they grow up in the open field; they go
 8 forth, and return unto them. Who sent one of the
 9 wild ass free? or who loosened the bonds of the forest-
 10 ass? To whom I assigned the wilderness as his house,
 11 and the salty land as his dwellings. He laugheth at the
 12 noise of a town, and the shoutings of the driver he
 13 heareth not. What he espieth on the mountains is his
 14 pasture, and after every green thing doth he search.
 15 Will the forest-ox be willing to serve thee, or will he
 16 stay over night at thy crib? Canst thou bind the
 17 forest-ox with a rope (to labor) in the furrow? or will
 18 he harrow valleys, following after thee? Wilt thou trust
 19 him, because his strength is great? and wilt thou leave
 20 to him thy labor? Wilt thou confide in him, that he
 21 should bring home thy seed, and gather it into thy
 22 threshing-floor?—The wing of the ostrich moveth joy-
 23 fully; hath she the pinions and plumage of the careful
 24 stork? (No,) for she instructeth her eggs to the earth,
 25 and letteth them be treaded out of the dust: And she
 26 forgetteth them because a foot may crush them, or that the
 27 beast of the field may stamp them down. He hath
 28 made her callous against her young, as though they
 29 were not hers; her labor is in vain, (but she feeleth) no
 30 dread; Because God hath denied her wisdom, and he
 31 hath not imparted to her understanding. At the time

she raiseth herself up on high she laugheth at the horse
 and his rider. Dost thou give the horse strength? dost
 thou clothe his neck with the rolling mane? Canst thou
 make him jump like a locust? his majestic snort is terri-
 ble. Men spy about in the valley, and he rejoiceth
 in his strength; he goeth forth to meet the armed array.
 He laugheth at fear, and is not dismayed; and turneth
 not back from before the sword. Over him rattle the
 quiver, the glittering spear and the lance. With im-
 patient noise and rage he holloweth (with his hoof)
 the ground, and keepeth not quiet when the cornet's
 voice (is heard). Midst the sound of the cornet he
 uttereth his joyful neigh; and from afar he perceiveth
 the battle, the loud call of the captains, and the battle-
 cry.—It is through thy understanding, that the hawk
 flieth along, and spreadeth out his wings toward the
 south? Or is it by your order that the eagle
 doth mount upward, and buildeth high up his nest?
 On a rock he dwelleth, and spendeth his nights, on a
 rocky crag and mountain fastness. From there he
 brings his food, from afar can his eyes behold. His
 young ones also, sip up blood; and where the slain
 be, there is he.

CHAPTER XL.

¶ And the Lord addressed Job, and said, Will he
 contendeth with the Almighty yet? and fault: let
 him that reproveth God answer this. ¶ Then answered
 Job, the Lord and said, Behold, I am too vile; what
 shall I answer thee? my hand do I place on my mouth.
 Once have I spoken; but I will not answer; yea, twice,
 but I will not repeat it again. ¶ Then answered the
 Lord unto Job out of the storm-wind, and said, Do
 but gird up like a mighty man thy loins; I will ask
 thee, and do thou inform me. Wilt thou indeed annul
 my decree? wilt thou condemn me, in order that thou
 mayest appear righteous? But if thou hast an arm like
 God, or if thou canst thunder loudly like him: Then
 do deck thyself with excellence and greatness, and
 clothe thyself in majesty and glory. Scatter abroad the
 ragings of thy wrath, and look on every proud one, and
 humble him, look on every proud one, and bend him
 low; and tread down in the dust. Hide thine eyes
 from them in the dust altogether; bind up their faces
 in concealment. Then will I also myself praise thee when
 thy own right hand hath helped thee. Only behold
 Behemoth, which I made near thee; grass he eateth
 like the ox. Only see, (how great) is his strength in
 his loins, and his force, in the muscles of his belly. He
 stretcheth out his side like a cedar; his ribs are like
 loins are closely wrapped together. His live pipes
 pipes of brass; his frame is like bars of iron. He
 the first in rank of the works of God; he that made
 him can alone bring his sword near unto him. But
 truly the mountains bear for him his food, and all the
 beasts of the field play there. Under shady trees he
 lieth down, in the covert of the reeds, and swamp.
 Shady trees cover him as his shadow; willows of the
 brook encompass him about. Behold, he sweepeth
 violently along, but he hasteneth not away; he re-
 maineth quiet, though a Jordan rusheth up to his
 mouth. Can one catch him before his eyes? pierce his
 nose by means of snares?—Canst thou draw out the
 crocodile with a fish hook? or cause his tongue to sink
 into the battled rope? Canst thou put a reed through
 his nose? or bore his jaw through with a thorn? Wilt
 he address many supplications unto thee? or will he
 speak submissively unto thee? Will he make a cov-
 enant with thee? that thou couldst take him as a
 servant for ever? Canst thou play with him as with a
 bird? and tie him up for thy maidens, Can com-
 panions waylay him? can they divide him among mer-
 chants? Canst thou fill his skin with barbed irons?
 and pierce with a fish-spear his sides? Wilt thou
 hand upon him; think of the battle; thou wilt never do
 it again.

CHAPTER XLI.

Behold, his expectation was deceived; even at his
 mere sight is he cast down. None is so daring that
 he would stir him up; and who is there that will stand
 up before me? Who hath shown me favor, that I
 should repay him? whatsoever is under the whole
 heaven is mine.—I will not conceal (the account of)
 his limbs, nor the relation of his might, nor the grace
 of his proportion. Who hath ever laid the iron
 of his garment? or who can penetrate into his face
 row of teeth? Who hath opened the doors of his body?
 all round about his teeth abideth terror. What pride is
 there in (his) strong shields; he is locked up as with
 a close seal. One is joined to another and no breath
 can come between them. They are fitted closely one
 another; they are interlocked, that they cannot be
 severed. From his sneezing cometh forth the light,
 and his eyes are like the eyelids of the morning-dawn.
 Out of his mouth issue burning torches, sparks of fire
 escape (therefrom). Out of his nostrils cometh forth
 smoke, as out of a seething-pot or caldron. His breath
 kindleth coals, and a flame cometh out of his mouth.
 In his neck abideth strength, and before him
 daneth terror joyfully. The flakes of his flesh are
 fitted closely together; they are as molten metal

16 עליו בלימוט: לבו יצוק כמדאבן ויצוק כפלה תחתיו:
 17 משתו יגורו אלים משברים יתחטאו: משערו הרב
 18 בלי תקום תגת מסע ושררה: והשב לתבן ברזל לעץ
 19 כ רקבון נחישיה: לא יבריתו בדקשת לקש נהפטרלו
 21 אבניקלע: בקש נחשכו תחת וישחק לבעש כידון:
 22 תחמיו תדודי הרש ירפך תרוץ על-רטיט: ורתת כסיר
 23 מצולה ים וים כמרהקה: אחריו יאר נתוב יחשב
 24 כרתום לשיבה: איך-על-קפר משלו העשו לבלי-רת:
 26 את-קל-קבה וראה הוא מלך על-קל-בני-שחן:

CAP. XLIII. ט"ג

1 ויען איוב את-יהוה ואמר: ידעת כרכל וקבל ולא-
 2 יבצר ממך מומה: מי זה מעלים עצה בל-דעת לכן
 4 הערתי ולא אבין נפלאות ממני ולא אדע: שמי-גא
 7 ואנכי אדבר אשאלך והודיעני: לשמע און שמעתיך
 6 ועתה עני ראחף: על-כן אמאם ותחמתי על-עפר ואפר:
 7 ויהי אחר דבר יהוה את-הדברים האלה אל-איוב
 8 ויאמר יהוה אל-אלופו התמני הרה אפי בך ובשני רעיך
 כי לא דברתם אלי נטוני כעבדי איוב: ועתה קח-לכם
 שבעה-פרים ושבעה אילים ולטו אל-עבדי איוב והעלתם

עלה בעדכם ואיוב עבדי יחפל עלים כי אספני
 אשא לבחתי עשות עמכם נקלה כי לא דברתם אלי
 נטוני כעבדי איוב: ואלו אלופו תמני ובלחד השוח
 צפר העצמתי ויעשו פאשר דבר אליהם יהוה וישא
 יהוה את-פני איוב: ויהוה שב את-ישיבת איוב בדת-קללו
 בעד רעתו וספף יהוה את-כל-אשר לאיוב למשנה:
 וקבאו אלו בל-אחיו ובל-אחותיו ובל-רעייו לפניו
 ויאכלו עמו לחם בביתו ונדו לו ונתחמו אתו על כר-
 הרמה אשר-ידבא יהוה עליו ונתגלו איש קשיפה אחת
 ואיש גום ורב אחד: ויהוה כרך את-אזנית איוב
 מראשתו ונדדלו ארבעה עשר אלף טאן וישת אלפים
 גמלים ואלף צמר בקר ואלף אתונות: ונדדלו שבעה
 גנים ושלוש כנות: ויקרא שם-האחת ימימה וישם
 השנית קציעה וישם השלישית כרן הפוך: ולא נמצא
 גשם: פות ככנות איוב בכל-הארץ ונתן להם אבנים
 נחלה בתוך אחרים: ונתי איוב את-הראת מאה וארבעים
 שקה ורא את-בניו ואת-בני בניו ארבעה דרות: ונמת
 איוב וקו ושבע ימים:

ח ז ק

16 on him, immovable. His heart is firm like a
 17 stone: yea, as firm as the nether millstone. At
 his liKing himself up the mighty are terrified:
 18 the waves also are lessened. If one overtake him
 with the sword, it cannot hold: nor the spear,
 19 the dart, and armor. He esteemeth iron as straw,
 20 (and) brass as rotten wood. The child of the
 bow cannot make him flee; into stubble are sling-
 21 stones changed unto him. Clubs are esteemed as
 stubble, and he laugheth at the whirring of the
 22 lance. Beneath him are sharp-pointed potsherds,
 he spreadeth out, (as it were, a) hreshing-roller
 23 upon the mire. He causeth the deep to boil like
 a pot: he rendereth the sea like an apothecary's
 24 mixture. Behind him he causeth his pathway to
 shine, (so that) men esteem the deep to be hoary.
 25 There is none upon earth that ruleth over him,
 26 who is made to be without dread. He looketh
 upon all that is high: he is the king over all
 the ravenous beasts.

CHAPTER XLII.

1 ¶ Then answered Job unto the Lord and said,
 2 I acknowledge that thou art able to do every
 thing, and that no deep plan of thine can be re-
 3 strained. Who is he that dareth to conceal (thy)
 counsel without knowledge? Truly I have spoken
 of what I understood not, of things too wonder-
 4 ful for me, which I knew not. Oh do but hear
 (me), and I will indeed speak: I will ask of
 5 thee, and do thou inform me. I had only heard
 of thee by the hearing of the ear: but now my
 6 eye hath seen thee. Therefore I reject (what
 I have said), and repent; because I am dust and
 7 ashes. ¶ And it came to pass, after the Lord had
 spoken these words unto Job, that the Lord said
 to Eliphaz the Themanite, My wrath is kindled

against thee, and against thy two friends; because
 ye have not spoken of me properly, like my ser-
 vant Job. And now take unto yourselves seven
 8 bullocks and seven rams, and go to my servant
 Job, and offer up a burnt-offering in your behalf;
 and my servant Job shall pray for you; for him
 alone will I receive favorably, so as not to deal
 with you after your folly; because ye have not
 spoken of me properly, like my servant Job.
 Then went Eliphaz the Themanite and Bildad the
 9 Shuchite and Zophar the Na'amathite, and did in
 accordance with what the Lord had spoken to them:
 and the Lord received Job in favor. And the
 10 Lord brought back the captivity of Job, when he
 prayed in behalf of his friends; and the Lord in-
 creased all that Job had had twofold. And then
 11 came unto him all his brothers, and all his sis-
 ters, and all that had been of his acquaintance
 before, and ate bread with him in his house; and
 they condoled with him, and comforted him for
 all the evil that the Lord had brought upon him;
 and they gave him, every one, a kessitah, and
 every one an earring of gold. And the Lord
 12 blessed the latter end of Job more than his be-
 ginning; and he had fourteen thousand sheep,
 and six thousand camels, and a thousand yoke of
 oxen, and a thousand she-asses. He had also seven
 13 sons and three daughters. And he called the name
 14 of the first Jemimah; and the name of the second,
 Keziah; and the name of the third, Keren-happuch.
 And there were not found such handsome women
 15 as the daughters of Job in all the land; and their
 father gave them an inheritance among their
 brothers. And Job lived after this one hundred
 16 and forty years; and he saw his sons, and his sons'
 sons, even four generations. Then died Job, being
 17 old and full of days.

ספר שיר השירים

THE SONG OF SOLOMON.

CAP. III. 2

על משקביו בלילות בקשתיו את שאהבה נפשי בקשתיו
 ולא מצאתיו: אלוהי לא ואשובבה בעיר בשוקים
 וברחובות אבקשה את שאהבה נפשי בקשתיו ולא
 מצאתיו: מצאתי השמרים הסבבים בעיר את
 שאהבה נפשי ראיתם: כמעט ששברתי להם עד
 שמצאתי את שאהבה נפשי ואתו ולא ארפטו עד
 שהביאתו אל בית אמי ואל דוד הורמתי: השבעתי
 אתכם בנות ירושלים בצבאות או באלות השדה אם
 תעירו: ואם תעוררו אתהאהבה עד שתחפץ: מי זאת
 עלה מן המדבר בתימרות עשן מקצרות מר ולבנה מפל
 אבקת רובל: הגה משתו שלשלמה ששים: ברים סבוב
 לה מנבחי ישראל: כלם אתו חרב מלמדי מלהמה
 איש חרבו על ירכבו מפקד בלילות: אפרון עשה לו
 המלך שלמה מצני חלבון: עמדו עשה כסף רפדתו
 זהב מרקיב ארזמן חינו רצוף אהבה מבנות ירושלים:
 צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעמדה שישחרר
 לו אמו ביום החתונה ובוים שמתת לבו:

CAP. IV. 7

הדף יפה רשתו הדף יפה עיניו ימים מפני לצמרת
 שערך בעיר העוים שנלשו מחר גלעד: שערך בעיר
 הקצובות שערך מן הרעהה שכלם מתאימות ושקלה
 אין קהם: ברוש השני שפתותיך ומדברך נאני כפלה
 הרמתן קרתיך מפני לצמרת: במגדל דוד צאריך בני
 לחלפנות אלף המגן תלוי עליו כל שלשי הנפרים:
 שני שרדי בשני עשרים תאימי אבהה הרשים בשושנים:
 עד שזפוח היום נסבו הצללים ארך לו אלתר המור
 ואל אבשת חלבוה: בלך יפה רשתו וימים אין כך: את
 מלבנות בלה אתי מלבנות תבואי תשור: מלאש אמנה
 מראש שניר ותרומן ממענות ארוות סתרי: נמרים:
 לבבתי אתי בלה לבבתי באחד מעיניך באחד עיני
 מצורתי: מררתי רדוד אתי בלה מהיטבו רדוד מין
 וריש שמעך מכל בשמים: נפת חטפה שפתותיך בלה
 רבש חלב תחת לשונך וריש שלמתוך ברים לבנות:
 גו ונולו אחתי בלה גו ונולו מין תחום: שלמה
 פדס רמונים פרי מרים כפרים עסינדיים: עירך
 כרסם קנה וקמיון עם בל ישי מחר מר ונחלות
 בלראעי בשמים: מנין גים באר מים חנם ונולו
 מדלבנות: צור צפון וביא תמן הפחו נני ולו בשמי
 בן דודי לננו ואל פרי מנדי:

CAP. I. X

שיר השירים אשר לשלמה: שאלני מנשקות פיהו כר
 טובים הדף מנין: לדיה שמעך טובים שמן תיבך שמך
 עליון עלמות אהבתי: משכני אהרתי נרעה הביאני
 המלך חריו נעלה נשמחה כך נפורה דוד מין
 מישרים אהבתי: שוורה אלי ונאה בנות ירושלים
 באלי קדר כרשיות שלמה: אלתראלי שאני שתרחרת
 ששופתני השמש בני אמי נחררבי שמי נטרה את
 הפרמים פרמי שלי לא נטרתי: תודה לי שאהבה
 נפשי אבה תרעה אבה תרפין בעתרים שלמה אהיה
 כעמיה על עדי חבדתי: אמלא חרעי לך הנה בנשים
 צאלך בעקבי העון רעי אתגדתיך על משכנות
 הרעים: לקסתי ברבכי פרעה המיתך רעתי: נאני
 להיך בתורים צאריך בחרונים: תורי וזה נשחלקך
 עם נקרות הקספי: עד שחמלך במסכו נרתי נתן ריחו:
 צור המר: וודי לי הן שתי ילון: אשכל הפפר ודודי
 טולי בכרמי עין דודי: הנה יפה רשתו הדף יפה עיניו ימים:
 הדף יפה ודודי אף נעים ארשרשני רעננה: קרות פתינו
 ארוים החישני ברותים:

CAP. II. 2

אני בעצלת השרון שושנת העמקים: בשושנה בין
 החוחים פו רעתי בין הבנות: תפוחים מצני נער בן
 דודי בין הבנים בעלו חמדתי וישבתי ופרץ מתוך להבי:
 הביאני אל בית הון ודגלו עלי אהבה: סמבטי באשיות
 רפדוני תפוחים כידולת אהבה אני: שמאלו תחת
 לראשי וימני חבדתי: השבעתי אתכם בנות ירושלים
 בצבאות או באלות השדה אם תעירו: ואם תעוררו
 אתהאהבה עד שתחפץ: קול דודי הגהה בא מדלג
 על הרים מפני על התבנות: תפוח דודי לצבי או
 לעפר האילים הגהה עומד אתך בחלנו משגח כך
 החלנות מצני מן החרכים: ענה דודי ואמר לי קומי
 לך רעתי יפתי ולכרתיך: ברהה הסתי עבר הנשם
 חלף הדף לו: הנניים נראו בארץ עת הזמר הגיע וקול
 התור נשמע בארצנו: התאנה הגעה פניה והנפנים
 סמך נתנו רוח קומי לבי רשתו יפתי ולכרתיך: ונעלי
 בחנו הפלע בסתר המדונה הראלי אתהמראך
 טו השמעני אתיךך פייךך עהומראך נאה: אחוי
 לנו שעלים שעלים קמנים מחבלים ברמים וברמיני
 סמך: דודי לי נאני לו הרעה בשושנים: עד שפתו
 היום ונסו הצללים סב המהלך דודי לצבי או לעפר
 האילים על דודי בהר:

THE SONG OF SOLOMON

CHAPTER I.

1-2 ¶ The song of songs, which is Solomon's. Oh that he might kiss me with the kisses of his mouth; for thy caresses are more pleasant than wine. To the smell are thy fragrant oils pleasant, (like) precious oil poured forth is thy name (famous afar); therefore do maidens love thee. Oh draw me, after thee will we run: the king hath brought me into his chambers; we will be glad and rejoice in thee: we will recall thy caresses, more, (pleasant) than wine; without deceit (all) love thee.—Black am I, yet comely O daughters of Jerusalem, like the tents of Kedar, like the curtains of Solomon. Look not so at me, because I am somewhat black, because the sun hath looked fiercely at me; my mother's children were angry with me; they appointed me to be keeper of the vineyards; but my vineyard, which is my own, I have I not kept.—Tell me, thou whom my soul loveth, where thou feedest? where tellest thou thy flock rest at noon? for why should I appear like a veiled mourner by the flocks of thy companions?—If thou knowest this not, O thou fairest of women, go but forth in the footsteps of the flock, and feed thy kids around the shepherds' dwellings.—Unto the horse in Pharaoh's chariot do I compare thee, my beloved. Comely are thy cheeks between strings (of pearls), thy neck with rows (of jewels). Chains of gold will we make for thee with studs of silver.—While the king sitteth at his table, my spikenard sendeth forth its (pleasant) smell. A bundle of myrrh is my friend unto me, that resteth on my bosom. A copher-cluster is my friend unto me in the vineyards of 'En-gedi.—Lo, thou art beautiful, my beloved: lo, thou art beautiful; thy eyes are those of a dove.—Lo, thou art beautiful, my friend, also pleasant: also our couch is (made in the) green (wood). The beams of our houses are cedar, and our wainscoting of cypress-trees.

CHAPTER II.

1 I am the rose of Sharon, the lily of the valleys.—Like the lily among the thorns, so is my beloved among the young maidens.—Like the apple-tree among the trees of the forest, so is my friend among the young men: under his shadow do I ardently wish to sit, and his fruit is sweet to my palate. He brought me to the banquetting-house, and his banner over me was love. Strengthen me with flagons of wine, refresh me with apples; for sick of love am I. Oh that his left hand might be under my head, and that his right might embrace me. I adjure you, O daughters of Jerusalem, by the roses, and by the hinds of the field, that ye awaken not, nor excite my love, till it please (to come of itself).—The voice of my friend! behold there he cometh, leaping over the mountains skipping over the hills. My friend is like a roebuck or the fawn of the hinds: behold, there he standeth behind our wall, looking in at the windows, seeing through the lattice. My friend commenced, and said unto me, Kiss thee up, my beloved, my fair one, and I come along. For, lo, the winter is past, the rain is over and gone its way. The flowers are seen in the land: the time of the (birds') singing is come, and the voice of the turtle-dove is heard in our land: The fig-tree perfumeth its green figs, and the vines with young grapes give forth a (pleasant) smell. Arise thee, my beloved, my fair one, and come along. O my dove, who art in the clefts of the rock, in the recesses of the cliffs, let me see thy countenance, let me hear thy voice; for thy voice is sweet, and thy countenance is comely.—Seize for us the foxes, the little foxes, that injure the vineyards: for our vineyards have young grapes. My friend is mine, and I am his—that feedeth among the lilies. Until the day become cool, and the shadows flee away, turn about, my friend, and be thou like the roebuck

or the fawn of the hinds upon the mountains of sparation.

CHAPTER III.

¶ On my couch during the nights I sought him whom my soul loveth: I sought him, but I found him not. Oh, I must rise now, and go about in the city in the streets, and in the open places; I will seek him whom my soul loveth: I sought him but I found him not. The women found me watchmen that walked about the city. "Have ye seen him whom my soul loveth?" "Scarcely had I passed away from them, when I found him whom my soul loveth?" I laid fast hold of him, and would not let him go, until I had brought him into my mother's house, and into the chamber of her that had borne me, I adjure you ye daughters of Jerusalem, by the roses, and by the hinds of the field, that ye awaken not, nor excite my love till it please (to come of itself).—Who is this that cometh up from the wilderness, like pillars of smoke, perfumed with myrrh and frankincense, with all spicy powders of the merchant? Behold, it is the bed, which is Solomon's, sixty valiant men are round about it, of the valiant ones of Israel. All of them are girded with the sword, they are expert in war: every one hath his sword upon his thigh, because of the terror in the nights. Apalanquin did king Solomon make for himself out of the wood of Lebanon. The pillars thereof he made of silver, its coverlid of gold, its seat of purple: its inner part is arranged lovely, by the daughters of Jerusalem. Go forth, and look, O ye daughters of Zion, on king Solomon, with the crown wherewith his mother hath crowned him on the day of his espousals, and on the day of the joy in his heart.

CHAPTER IV.

Behold, thou art beautiful, my beloved, behold, thou art beautiful: thy dovelike eyes (look forth) from behind thy veil; thy hair is like a flock of goats, that come quietly down from Mount Gil'ad. Thy teeth are like a flock of well-selected sheep, which are come up from the washing, all of which bear twins, and there is not one among them that is deprived of her young. Like a thread of scarlet are thy lips, and thy mouth is comely: like the half of a pomegranate is the upper part of thy cheek behind thy veil. Thy neck is like the tower of David built on terraces, a thousand shields hang thereon, all the quivers of the mighty men. Thy two breasts are like two fawns, the twins of the roe, that feed among the lilies. Until the day became cool, and the shadows flee away, will I get me to the mountain of myrrh and to the hill of frankincense. Thou art altogether beautiful, my beloved, and there is no blemish on thee.—Come with me from Lebanon, O bride, with me from Lebanon: look about from the top of Amanah, from the top of Senir and Chermon, from the lions' dens, from the leopards' mountains. Thou hast ravished my heart, O my sister, (my) bride: thou hast ravished my heart with one of thy eyes, with one chain of thy neck. How beautiful are thy caresses, O my sister, (my) bride! how much more pleasant are thy caresses than a wine! and the smell of thy fragrant oils more than all spices. Of sweet honey drop thy lips, O bride: honey and milk are under thy tongue; and the scent of thy garments is like the scent of Lebanon. A locked-up garden is my sister (my) bride: a locked-up spring, a sealed fountain. Thy sprouts are an orchard of pomegranates, with precious fruits, copher, and spikenard; spikenard and saffron; calamus and cinnamon: with all the trees of frankincense; myrrh and aloes, with all the chief of spices; A garden-spring a well of living waters, and flowing down from Lebanon.—Awake, O north wind; and come thou, O south: blow over my garden, that its spices may flow out. Let my friend come into his garden, and eat its precious fruits.—

עלך כפרמל וכלת אשך בארמון מלך אסור ברתום:
 מהפית ומהנצמת אהבה בתענוגים: זאת קומתך
 דמתה לחמר ושדך לאשכלות: אמרתו אעלה בחמר
 אחת בסמנו ותיורני שדך כאשכלות הנפן ורת
 אשך בחפתום: וחכך בין הטוב ודלך לדודי למישרים
 חובב שפת ישיעם: אני לדודי ועלי תשוקתו: לכה דודי
 נצא השדה ולינה בכפרים: נשכימה לכרמים נראה
 אספרתה הנפן פתח הספרד הנצו הרמנים שם אתן
 אתידודי לך: הודודאים נעתי רית ועל פתחתי כלמנדים
 חדשים נדשענים דודי צמתי לך:

CAP. VIII. ח

מי יתקד באח לי יונק שדי אמי אמצאך בחלץ אשךך
 גם לארבוו לי: אהדך אביאך אליבת אמי תלמתי
 אשךך מין הרקח מקסים רמני: שמאלו פתח ראשו
 וימינו תחבקני: השבעתי אחכם בנות ירושלים מהדשעירו
 ומהדשערו אתהאבהה עד שתחפץ: מי זאת עלה
 מהמדבר מתרפקת עלדודיה פתח המפוח עזרתך
 שמה חבלתך אמך שמה חבלת ילדתך: שימינו בחותם
 עללכת בחותם עלזרועך כרעיה כמות אהבה קשה
 כשאלו קנאה רשפה רשפי אש שלכתתו: מים רבים
 לא וכלו לכבות אתהאבה ונהרות לא ישטפה אס
 וכן אש אתדליתו ביתו באהבה בוז: בוזו לי: אהיה
 לנו קמיה ושדים אין לה מהדנעשה לאחותנו ביום
 שדךברכה: אסדומיה היא נבנה עליה עירת כסף
 ואסדלת היא נצור עליה לוח ארז: אני חזקה ושדי
 כמנדלת או היתי בעינו כממצאת שלום: ביום הודי
 לשלמה בבבל המון נתן אתהכרם לנשרים איש יבא
 בפרו אלה כסף: כרמי שלי לפני האלה לך שלמה
 ומאתים לנשרים אתפרו: הוועבת בניים חברים
 מקשיבים לקולך השמעני: ככה ודודי ומהדקך לצבי
 או לעפר האילים על דרי בשמים:

כמוס פסוק רשיר השירים מאה ושבעה עשר. וסימט אשר דבר
 טוב על המלך. וחציו נרד וכרכום:

ר ו ת

CAPUT I. א

והו בימי שפט השפטים נתי רעב בצרץ וכלך איש
 מבית לחם יהודה לטור בשדי מואב הוא ואשתו ושני
 בניו: ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני
 בניו וכלתו וכלתו אפרתים מבית לחם יהודה וכלתו
 שדרימואב ותיורשם: וקמת אלימלך איש נעמי ותשא
 היא ושני בניה: וישאו להם נשים מאביות שם האחת
 צרפה ושם השנית רוח ושבו שם כעשר שנים: ומתו
 גדישנתם מחלון וכלתו ותשארה האשה משני ילדיה
 ומאישיה: ותקם היא וכלתיה ותשב בשדי מואב כ
 שמינה בשדה מואב כרפסך דדה אתנעמי לתת להם
 לחם: ותצא מדימוקום איש והתדשמה ושתי בלתיה

CAP. V. ה

א באתי לפני אחתי כלה אחתי מורי עסבשמי אכלתי
 עיר עסדבש שתיתי יני עסחלבי אכלו רעים שתי
 ושכרו דודים: אני ושנה ולבי ער קול ודודי דופק
 פתחלי אחתי רעיתי ונתי תמתי שראשי נמלאסל
 קוצות רסיס לילדה: פשטתי אתבנתתי אהבה אלכשנה
 תמצתי אתרנלי אהבה אמנסם: דודי שלח ידו מך
 ה חודר ומשי המי עליו: קמתי אני לפתח לדודי ודתי
 נטפרמור ואצבעתי מור עבר על כפות המנישל: פתחתי
 אני לדודי ודודי חמק עבר נפשי תצאה כדברו בקשתדו
 ולא מצאתדו קראתו ולא עניי: מצאני השמרים
 הסבקים בעיר הפני פצוני נשאו אתדודי מעלי
 שמרי הקמות: השבעתי אחכם בנות ירושלים אס
 תמצאו אתדודי מהמנידו לו שחולת אהבה אני: מהד
 דודך מרוד הנהה כנשים מהדדודך מהד שפכה
 השבעתני: דודי צח וארום הגול מרובה: ראשו כחם
 פו קוצותו תלפלים שחרות כעורב: עליו בוינים עלי
 אפיקו מים רחצות כחלב ישבות עלמלאת: לחון
 בערונת הבשם מגדלות מרקתם שפתוחו שושנים
 נטפות מור עבר: דודי גלילי וקב ממלאים פתרשיו
 ממי עשת שן מעלפת ספרים: שוקו עמודי שש
 מקסרים עלאדניו מראהו כלכונן חודר כארום:
 חבו ממסתום וכלו מחמרים זה דודי ונה רעי בנות
 ירושלים:

CAP. VI. ו

א אנה הלך דודך הנהה כנשים אנה פנה דודך ונבקשנו
 עמך: דודי ירד לפני לערונות הבשם לרעות בניים
 וללקט שושנים: אני לדודי ודודי לי הרועה בשושנים:
 ופה את רעיתי כתרצה נאה כירושלם אמה כנגולות:
 ה הסבי עינד מנדי שהם הרדוגני שיעד בעדר העלים
 שגלשו מדהגלעד: שגד בעדר הרחלים שעלו מך
 הרחצה שכלם מתאמות ושכלה אין בהם: כפלה
 הרמוןרקתך מקעד לצמחך: ששיםהמה מלכות ושמים
 פילנשים ועלמות אין מספר: אחת היא ונתי תמתי
 אחת היא לאמה ברה היא לולדתה ראה כנורו
 ונאשריה מלכות ופילנשים ונהללה: מרנאת הנשקפת
 כמרשהר: פה כלבנה ברה כחמה אמה כנדולות:
 אלנגת אנו ודתי לראות באבי הנחל לראות הפרחה
 הנפן הנצו הרמנים: לא דעתי נפשי שמתני מרבות
 עמי נדיב:

CAP. VII. ז

א שובי שובי השולמית שובי שובי ונחודךך מהדחחון
 בשולמית כמהלת המננים: מהדפסו פנמך בנילים
 כתינוכ ממנו ורמך כמו תלאים מנשה דר אמן:
 שרדך אנו הסדר אליחסר הננו כמך ערמת חטים
 מינה בשושנים: שני שרדך בשני עפרים תאמי צבה:
 כצואך כמנהל השן עינד כרבות כחשבון עלשער בת
 רבים אשך כמנהל הלכונן צופה פני דמשקי: ראשך

CHAPTER V.

1 I am come into my garden, my sister, (my) bride; I have plucked my myrrh with my spice; I have eaten my sugar-cane with my honey; I have drunk my wine with my milk: eat, ye companions: drink, yea, drink abundantly, ye friends.—
 2 I slept, but my heart was awake: (there was) the voice of my beloved that knocked. "Open for me, my sister, my beloved, my dove, my guiltless one; for my head is filled with dew, and my locks with the drops of the night." I have put off my coat: how shall I put it on? I have washed my feet: how shall I defile them? My friend stretched forth his hand through the opening, and my inmost parts were moved for him. I rose up myself to open for my friend; and my hands dropped with myrrh, and my fingers with fluid myrrh, upon the handles of the lock, I indeed opened for my beloved; but my beloved had vanished, and was gone: my soul had failed me while he was speaking: I sought him, but I could not find him; I called him, but he answered me not. Then found me the watchmen that walked about the city: they smote me, they wounded me: they took away my veil from me, they that watched the walls. I adjure you, O daughters of Jerusalem, if ye find my beloved, what will ye tell him? that I am sick of love.—What is thy friend more than another friend, O thou fairest of women? what is thy friend more than another's friend that thus thou adjuress us?—My friend is white and ruddy, distinguished among ten thousand. His head is bright as the finest gold, his locks are like waving foliage, and black as a raven. His eyes are like (those of) doves by streamlets of waters, bathed in milk, well fitted in their setting. His cheeks are as a bed of spices, as turrets of sweet perfumes: his lips, like lilies, dropping with fluid myrrh. His hands are like wheels of gold beset with the chrysolite; his body, an image made of ivory overlaid with sapphires. His legs are like pillars of marble, resting upon sockets of fine gold: his countenance is as Lebanon, excellent like the cedars. His palate is full of sweets, and every thing in him is agreeable. This is my friend, and this is my beloved, O daughters of Jerusalem.—

CHAPTER VI.

1 Whether is thy friend gone, O fairest of women? whither hath thy friend turned himself? that we may seek him with thee?—My beloved is gone down to his garden, to the beds of spices, to feed in the gardens, and to gather lilies. I am thy friend's, and my friend is mine: he that feedeth among the lilies.—Thou art beautiful, O my beloved, like Thirzah, comely like Jerusalem, terrible as armies encamped round their banners. Turn away thy eyes from me, for they have excited me: thy hair is like a flock of goats that come quietly down from mount Gil'ad. Thy teeth are like a flock of ewes which are come up from the washing, all of which bear twins, and there is not one among them that is deprived of her young. Like the half of the pomegranate is the upper part of thy cheek behind thy veil. Sixty are the queens, and eighty the concubines, and the young women without number: But one alone is my dove, my guiltless one: she is the only one of her mother, she is the chosen of her that bore her: maidens see her, and call her happy: yea, queens and concubines, and praise her. Who is this that shineth forth like the morning-dawn, beautiful as the moon, bright as the sun, terrible as armies encamped round their banners? Into the nut-garden was I gone down, to look about among the plants of the valley, to see whether the vine had blossomed, 12 whether the pomegranates had budded. I knew not (how it was), my soul made me (like) the chariots of my noble people.

CHAPTER VII.

Return, return, O Shulamith: return, return, 1 that we may look upon thee. "What will ye see in the Shulamith?" As though it were the dance of a double company. How beautiful are thy steps 2 in sandals, O prince's daughter! the soundings of thy thighs are like jeweled ornaments, the work of the hands of the artificer. Thy navel is like a round goblet which lacketh not the mixed wine: thy body is like a heap of wheat fenced about with lilies. Thy two breasts are like two fawns, 4 the twins of the roe. Thy neck is like a tower of ivory; thy eyes are like the pools in Cheshbon, by the gate of Bath-rabbim; thy nose is like the tower of Lebanon which looketh toward Damascus. Thy head upon thee is like Carmel, and the hair of thy head like purple: a king is held bound in the tresses. How beautiful and how pleasant art thou, O love, in thy attractions! This thy stature 5 is like a palm-tree, and thy breasts are like clusters of grapes. I thought, I wish to climb up the palm-tree, I wish to take hold of its boughs; and, oh, that thy breasts might be like clusters of the vine, and the smell of thy nose like apples! And thy palate like the best wine, that gideth down for my friend gently, exciting the lips of those that are asleep.—I am, my friend's, and toward me is 12 his desire. Come, my friend, let us go forth into the field; let us spend the night in the villages; Let us get up early to the vineyards: let us see 13 if the vine have blossomed, whether the young grape have opened (to the view), whether the pomegranates have budded: there will I give my caresses unto thee. The mandrakes give forth (their) 14 smell, and at our doors are all manner of precious fruits, new and also old: O my friend, these have I laid up for thee.

CHAPTER VIII.

Oh that some one would make thee as my brother 1 that hath sucked my mother's breasts! should I then find thee without, I would kiss thee; and yet, people would not despise me. I would lead thee, 2 I would bring thee into my mothers' house, thou shouldst teach me: I would cause thee to drink of spice-wine, of the sweet juice of my pomegranate. Oh that his left hand might be under 3 my head, and that his right hand might embrace me. I adjure you, O daughters of Jerusalem, why I will ye awaken, and why will ye excite my love, until it please (to come of itself)?—Who is this 5 that cometh up from the wilderness, leaning upon her friend?—Under the apple-tree have I waked thee up: there thy mother brought thee forth; there brought thee forth she that bore thee. Set me as a seal upon thy heart, as a seal upon thy arm; for strong as death is love: violent like the nether world is jealousy: its heat is the heat of fire a flame of God. Many waters are not able 7 to quench love, nor can the rivers flood it away: if a man were to give all the wealth of his house for love, men would utterly despise him.—We have a little sister, and she hath yet no breasts: what shall we do for our sister on the day when she shall be espoused for? If she be a wall, we will build upon her a place of silver: and if she be a door, we will enclose her with boards of cedar.—I am a wall, and my breasts are like towers: 10 then was I in his eyes as one that found favor. Solomon had a vineyard at Ba'al-hamon: he had 11 given up the vineyard unto the keepers: every one was to bring for its fruit a thousand pieces of silver. My vineyard, which was mine, was before 12 me: thine, O Solomon, be the thousand, and let two hundred be for those that keep its fruit.—"Thou that dwellest in the gardens, the companions listen for thy voice: oh let me hear it." 13 Flee away, my friend, and be thou like the roebuck, or the fawn of the hinds, upon the mountain of spices.

THE BOOK OF RUTH

CHAPTER I.

1 ¶ And it came to pass in the days when the judges judged, that there was a famine in the land: and there went a certain man of Beth-lechem-judah to sojourn in the fields of Moab; he, 2 and his wife, and his two sons. And the name of the man was Elimelech, and the name of his wife Na'omi, and the name of his two sons Machlon and Kilyon, Ephraimites of Beth-lechem-judah. And they came into the fields of Moab and remained 3 there. Thereupon died Elimelech Na'omi's husband; and she was left, with her two sons. And

they took themselves wives of the women of Moab; the name of one was 'Orpah, and the name of the other Ruth; and they dwelt there about ten years. And then died also both of these, Machlon and Kilyon, and the woman was left (deprived) of her two children and her husband. Then did she arise with her daughters-in-law, and she returned homeward from the fields of Moab: for she had heard in the fields of Moab that the Lord had thought of his people in giving them bread. Therefore she went forth out of the place where she had been, and her two daughters-in-law (were) with her; and they went on their way to return

13 לַחֲסוֹת תַּחַת־כַּנְפֵי: וְתֹאמַר אֲמַצְיָהוּן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי כִּי
 נִחַמְתִּי וְכִי דַבַּרְתָּ עֲלַיִךְ בְּשַׂחֲתֶךָ וְאַנְכִי לֹא אֶהְיֶה כְּאַחַת
 שַׂחֲתֶיךָ: וַיֹּאמֶר לָהּ בְּעוֹ לַעַת הֶאֱכַל גִּישֵׁי הַלֶּם וְאֶכְלֶה
 מִדִּגְלָתָם וְטַבְלַת פֶּתַח בְּחַמֵּץ וְתֹשֵׁב מִצֵּד הַקְּצֵדִים
 וַיַּעֲבֹד לָהּ קָלִי וְהֶאֱכַל וְתִשָּׁעֶה וְתִחַר: וְהָקֵם לִלְקָט וַיֵּצֵא
 בְּעוֹ אֲתֵינְקֵרֵי לֵאמֹר גַּם בֵּין הַקְּמָרִים תִּלְקָט וְלֹא
 תִּכְלִימֶיהָ: וְגַם שְׂלִיחֵיהֶּיךָ לָהּ מִדְּהַעֲבָקִים וְיִבְתָּם
 וְלִקְטָה וְלֹא תִנְעַרְרֶבְהָ: וְתִלְקָט בַּשָּׂדֶה עַד־הָעֶרֶב וְתִחַבְטֵנָה
 אֶת אֲשֵׁר־לִקְטָה יְדֵי כַּאֲפֶה עֲשֵׂרִים: וְהִישָׂא וְתִבְיֵא
 הַעִיר וְתֵרֵא הַמּוֹתָה אֶת אֲשֵׁר־לִקְטָה וְתִצַּא וְתִתְקַלֶּה
 אֶת אֲשֵׁר־הוֹתֵרָה מִשְׂבָּעָה: וְתֹאמַר לָהּ הַמּוֹתָה אִיפֹה
 לִקְטַת הַיּוֹם וְאַנְה עֲשִׂיתִי וְהוּ מְכִיפָה כְּרוּךְ וְיִמְעַד לַחֲמוֹתָה
 אֶת אֲשֵׁר־יִקְשְׁתָּה עִמּוֹ וְתֹאמַר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֵׁר עֲשִׂיתִי
 עִמּוֹ הַיּוֹם בְּעוֹ: וְתֹאמַר נַעֲמִי לִכְלֹתָה כְּרוּךְ הוּא לִיְדֵיךָ
 אֲשֵׁר לֹא־עָוָב חֲסִדוֹ אֲתִיבְחִינִים וְאֲתִיבְמַתִּים וְתֹאמַר לָהּ
 נַעֲמִי קְרוֹב לֵנו הָאִישׁ מֵאַלְטֵי הָאֵל: וְתֹאמַר רֹחַ הַמּוֹתָבָה
 גַּם כִּי־אֲמַד אֵלֵי עֵבֹתֵינְךָ אֲשֵׁר־לִי תִדְבְּקֶנָּה עַד אֲסֵד
 כֻּלָּהּ אֶת כִּי־לַחֲקִיעֵי אֲשֵׁר־לִי: וְתֹאמַר נַעֲמִי אֶל־רוּחַ
 בְּתֵה טוֹב בְּתֵי כִי תִצַּא עֲשִׂימֹתָיו וְלֹא יִפְגַּעֲךָ
 בַּשָּׂדֶה אַחֵר: וְתִדְבַק בְּנַעֲרוֹת בְּעוֹ לִלְקָט עַד־מִקְלוֹת
 קְצֵר־הַשְּׂעִירִים וְקִצֵּר הַחֲמִים וְתִשָּׁב אֶת־הַמּוֹתָה:

CAP. III. 1

וְתֹאמַר לָהּ נַעֲמִי הַמּוֹתָה בְּתֵי הֲלֹא אֶפְקֹשְׁךָ מֵעַד
 אֲשֵׁר יִטְבִּירְךָ: וְנִתְּה הֲלֹא בְּעוֹ מַדְעַתָּה אֲשֵׁר הָיִית אֶת־
 נַעֲרוֹתָי הַמַּדְרִיאוֹ וְהֵה אֲתִי־נָרֹן הַשְּׂעִירִים הַלֵּילָה:
 וְרַחֲמַת וְסִכַּת וְשַׂמַּת שַׂמְלַתְךָ עֲלֶיךָ וְיִבְרַח הַגֵּרֹן אֵלֵי
 תִּתְּנֵי לֹאִישׁ עַד כְּלָתִי לֶאֱכַל וְלִשְׂתוֹת: וַיְהִי בַּשָּׂבָב
 וַיְהִי־תִיבֵימָקוֹם אֲשֵׁר יִשְׁבְּדִישָׁם וּבָאָת וְגִלְתִּי מִרְגְּלֹתָי
 וְשָׁבַבְתִּי: הוּא יָגִיד לְךָ אֶת אֲשֵׁר עָשִׂיתִי: וְתֹאמַר אֵלֶיהָ
 כָּל אֲשֵׁר־תֹאמְרֵי: אֲנִישָׂה: וְתִרְדַּד הַגֵּרֹן וְתִשָּׁב כְּכֹל
 אֲשֵׁר־צִוְּתָה מִמּוֹתָה: וַיֹּאכַל בְּעוֹ וְנִשְׂת וַיִּבֶב לְבֹו וַיָּבֵא
 לַשָּׂבָב בְּקַצֵּה הַעֲרֵמָה וְתִבָּא כְּלַט וְתִגַּל מִרְגְּלֹתָיו וְתִשָּׁבָב:
 וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּחַרְדַּד הָאִישׁ וְנִלְפַת וְהִנֵּה אִישָׁה
 עֹבְרַת מִרְגְּלֹתָיו: וַיֹּאמֶר מֵדַעַת וְתֹאמַר אָנְכִי רֹחַ אֲמַתְךָ
 וּפְרַשְׁתָּ כִּנְפֶיךָ עַל־אֲמַתְךָ כִּי נָאֵל אָתָּה: וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה
 אַת לַיהוָה בְּתֵי הַיְטֵבָת חֲסִדְךָ הַאֲהֲרֹן מִדְּהַרְאִישׁ
 לְבַלְבַּל־לִבָּת אֲבֵרִי הַבְּחִירִים אֲסִדְלֹו וְאֲסִישְׁרִי: וְתִתָּה
 בְּתֵי אֶל־הַיָּדֵי כָּל אֲשֵׁר־תֹאמְרֵי אֲשֵׁר־לְךָ כִּי יִדְעַ כָּל־
 שֵׁנֵר עִמּוֹ כִּי אִשְׁת חֵיל אַת: וְנִתָּה כִּי אֲמַנֵּם כִּי אֵנָל
 אָנְכִי וְגַם גִּישׁ נָאֵל קְרוֹב מֵעִמּוֹ: לִינִי הַלַּיְלָה הַזֶּה
 בְּבִקְרֵי אֲסִי־נֶאֱלָךְ טוֹב נָאֵל וְאֲסִי־לֹא חֲפֵץ לִנְאֶיךָ
 נִעְלַתְךָ אָנְכִי חֵירוֹתֶיךָ שָׂבָב וְהַבְּקָרִי וְתִשָּׁבָב מִרְגְּלֹתָי
 עַד־הַבְּקָר וְהָקֵם בְּמִתּוֹם יְהִי אִישׁ אֲתֵינְךָ וַיֹּאמֶר אֵלֵי
 וַיַּדַּע כִּי־בָקָה הָאִשָּׁה הַגֵּרֹן: וַיֹּאמֶר דְּבִי הַמַּשְׂפַּחַת אֲשֵׁר־
 עֲלֶיךָ וְאֲחֹרֶיכָה וְתֹאחֹן בְּתֵי נִימְרֵי שִׁשְׁטֵינִים נִשְׂת עֲלֶיךָ
 נָבֵא הַעִיר: וְתִבּוֹא אֶל־מּוֹתָה וְתֹאמַר מֵדַעַת בְּתֵי
 וְתִגְדַּלְהָ אֶת כָּל־אֲשֵׁר עָשִׂיְדֶלָה הָאִישׁ: וְתֹאמַר שִׁשְׁטֵי
 הַשְּׂעִירִים הָאֵלֶּה נָתַן לִי בִי אֲמַד אֶל־הַיָּבֹו רַחֵם אֵלֵי

8 עִמָּה וְתִלְבְּנָה כְּרֹךְ לְשׁוֹב אֶל־אֶרֶץ יְהוּדָה: וְתֹאמַר נַעֲמִי
 לַשְׂתִּי כְּלַתְּךָ לְכֹנֶה שְׂבָנָה אִשָּׁה לְבֵית אֲמָה עֲשֵׂה יְהוָה
 9 עִמָּכֶם חֲסֵד כַּאֲשֶׁר צִוִּיתֶם עֲסִדְמַתִּים וְעַמְרִי: וְתֵן יְהוָה
 לְקֵם וּמִצָּאן מַטְוָה אִשָּׁה בֵית אִישָׁה וְתִשָּׁק לָהּ וְתִשָּׂאנָה
 קוֹלָן וְתִבְכְּנָה: וְתֹאמְרֶנָּה לָהּ כִּי־אֲמַתְךָ נָשׁוֹב עֲלֶיךָ:
 11 וְתֹאמַר נַעֲמִי שְׂבָנָה בְּתֵי לְמָה תִּלְבְּנֵה עִמּוֹ הַעִיר־לִי
 12 בְּנִים בְּעִמּוֹ יְהוּ לְכֶם לְאִנְשִׁים: שְׂבָנָה בְּתֵי לָבֹן כִּי
 וְקָנִיתִי מִיְהוָה לֹאִישׁ כִּי אֲמַרְתִּי יִשְׂרָאֵל תִּקְרָה גַם הַיְתִי
 13 הַלַּיְלָה לֹאִישׁ וְגַם יִלְדֵתי בְּנִים: הַלָּלוּ וְתִשְׁבְּרֶנָּה עַד
 אֲשֶׁר יִגְדְּלוּ הַלָּלוּ תַעֲנֶנָּה לְבַלְבַּת הָיִית לֹאִישׁ אֵל בְּתֵי
 14 כִּי־מַרְלִי מֵאֵד מִכֶּם כִּי־צִאָה כִּי יִדְרִיְדָה: וְתִשָּׂנָה קוֹלָן
 וְתִבְכְּנָה עַד וְתִשָּׁק עַרְפָּה לְחַמּוֹתָה וְרוּחַ הַבְּקָרִיבָה:
 15 וְתֹאמַר הִנֵּה שָׁבָה וּבְמַתְךָ אֶל־עִמָּה וְאֶל־אֶלְהֵיךָ שׁוֹבִי
 16 אַחֲרַי וּבְמַתְךָ: וְתֹאמַר רוּחַ אֶל־חַפְנֵי־רֵבִי לַעֲוֹף לְשׁוֹב
 מֵאַחֲרַי כִּי אֶל־אֲשֶׁר תִּלְכִי אֵלַיךְ וּבְאֲשֶׁר תִּלְכִי אֵלָיו עִמָּה
 17 עִמּוֹ וְאֶלְהֵיךָ אֶלְהֵי: כַּאֲשֶׁר חֲמוּתִי אֲמִית וְשֵׁם אֲקַבֵּר
 בְּהַ עֲשֵׂה יְהוָה לִי וְכֵה יוֹסֵף כִּי הַמַּעַת יִפְרֹד לִי וְיִבְקֵד:
 18 וְתֵרֵא כִּי־מִתְאַמְצֶת הוּא לִלְבָּת אֲתָה וְתִחַדְלִי לְקֹבֵר אֵלֶיךָ:
 19 וְתִלְקָט שְׂמֹרֶת עַד־יִבְאֶנָּה בֵית לָחֵם וְהִי כְּבֹאָה בֵית
 לָחֵם וְתִהְיֶה כְּלַהֲעִיר עֲלֵינוּ וְתֹאמְרֶנָּה הוּאֵת נַעֲמִי:
 20 וְתֹאמַר אֵלֶיךָ אֶל־תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי קְרָאן לִי מֵדֵא כִּי־
 21 הַמַּר שִׁדִי לִי מֵאֵד: אֵלֵי מֵלֶאֱהַ הִלַּכְתִּי וְרַחֵם הַשִּׁיבִי
 יְהוָה לְמָה תִּקְרָאנָה לִי נַעֲמִי יְהוָה עִנָּה כִּי וְשִׁדִי תִרְעֵי
 22 לִי: וְתִשָּׁב נַעֲמִי וְרוּחַ הַמּוֹתָבָה כְּלַתְּה עִמָּה הַשָּׂבָר
 מִשְׁרֵי מַיָּב וְתִהְיֶה בֹו בֵית לָחֵם בְּתַלְמַחַת קְצֵר שְׂעִירִים:

CAP. II. 3

1 א וְנַעֲמִי מֵצֵעַ לֹאִישָׁה אִישׁ נְכוּר הוּל מִשְׂפַּחַת אֶל־מִלְךָ
 2 וְשֵׁם בְּעוֹ: וְתֹאמַר רוּחַ הַמּוֹתָבָה אֶל־נַעֲמִי אֶל־בְּרִיָּא
 הַשָּׂדֶה וְאֶלְקָטָה בְּשָׂבִילִים אַחֵר אֲשֵׁר אֲמַצְיָהוּן בְּעֵינֵי
 3 וְתֹאמַר לָהּ לִבִּי בְּתֵי: וְתִלְךָ וְתִבּוֹא וְתִלְקָט בַּשָּׂדֶה אַחֲרַי
 הַקְּצֵרִים וְתִקֵּר מִקְרָה חֲלֶקֶת הַשָּׂדֶה לְבַעֹ אֲשֶׁר מִשְׂפַּחַת
 4 אֶל־מִלְךָ: וְהִנֵּה־בְעוֹ לִי בְּרַכְךָ יְהוָה: וַיֹּאמֶר לַקְּוֹצֵרִים
 5 הַיְהוָה עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לִי בְּרַכְךָ יְהוָה: וַיִּשָׁן הַנַּעֲב וְהַנַּעֲב
 6 עַל־הַקְּוֹצֵרִים לָמָּה הַעֲנֶדָה הָאֵת: וַיִּשָׁן הַנַּעֲב וְהַנַּעֲב
 7 מִשְׁרֵי מַיָּב: וְתֹאמַר אֶלְקָטָה־נָּא וְאִסְפֵתי בְּעֵמְרִים אַחֲרַי
 הַקְּוֹצֵרִים וְתִבּוֹא וְתַעֲמַד מֵאַן הַבְּקָר וְעַד־עֵתָה וְהַ שְׂבַתָּה
 8 הַבֵּית מִקֵּט: וַיֹּאמֶר בְּעוֹ אֶל־רוּחַ הָלֹו שָׂמַעַת בְּתֵי
 אֶל־תִּלְכִי לִלְקָט בַּשָּׂדֶה אַחֵר וְגַם לֹא־תִכְבוֹרִי מִן־וְכֵה
 9 תִדְבְּקֶנָּה עֲסִינְעֵרְתִי: לִינִיךְ בַּשָּׂדֶה אֲשֵׁר־קִצְרוֹן וְהִלַּכְתִּי
 אַחֲרֵיךָ הָלֹו צִנִּיתִי אֲתֵינְךָ עֲשִׂיתִי לְבַלְבַּת יַנְעַךְ וְצִמֵת
 10 וְהִלַּכְתִּי אֶל־הַבָּלִים וְשִׁיתִי מֵאֲשֶׁר יִשָּׁבֹן הַעֲמִיר: וְתִפְלֵי
 עַל־בְּתֵי אֶת־שְׂתֵרֹו וְתֹאמַר אֵלָיו מֵדוּעַ מֵאַתִּי וְתֵן
 11 בְּעֵינֶיךָ לְדַבְרֵי וְאַנְכִי וְכַרְחִי: וַיִּשָׁן בְּעוֹ וַיֹּאמֶר לָהּ הַגֵּר
 12 הַזֶּה לִי כָּל אֲשֵׁר־עֲשִׂיתִי אֲתֵינְךָ אַחֲרַי מִת אִישֶׁךָ
 וְתִנְשׁוּב אֶבְדֶךָ וְאֶרְוֵן מִלְּדַתְךָ תִּלְכִי אֶל־נִים אֲשֶׁר
 13 לֹא־רַעַת תַּמְלִל שְׁלִטִים: יִשְׁלֵם יְהוָה עֲלֶיךָ וְתִהִי
 מִשְׂבַּחְךָ שְׂלָמָה מִנֵּם יְהוָה אֵלֶיךָ שְׂדֵרָל אֲשֵׁר־בָּאת

8 unto the land of Judah. Then said Na'omi unto her two daughters-in-law, Go, return each one to her mothers' house: may the Lord deal kindly with you, as ye have dealt, with the dead, and with me. May the Lord grant unto you that ye may find rest, each one in the house of her husband. Then she kissed them, and they lifted up their voice and wept. And they said unto her, (Na.) for truly we will return with thee unto thy people. Then said Na'omi, Return back, my daughters: why will ye go with me? are there yet any more sons in my womb, that they may become your husbands? Return back, my daughters, go: for I am too old to become (the wife of) any man; yea, if I were even to think, I have hope; should I even obtain this night a husband, and should also bear sons: Would ye wait in hopes for them till they were grown? would ye debar yourselves for them, so as not to become the wives of any man? not so, my daughters: for I feel much more bitter pain than you; because the hand of the Lord is gone out against me. And they lifted up their voice and wept a long time; and Orpah kissed her mother-in-law; but Ruth cleaved unto her. And she said, Behold, thy sister-in-law is returned back unto her people, and unto her gods: return thou after thy sister-in-law. But Ruth said, I will not leave thee, to return from following thee: for whither thou goest, will I go; and where thou lodgest, will I lodge; thy people shall be my people, and thy God my God. Where thou diest, will I die, and there will I be buried: may the Lord do so to me, and may he so continue, if aught but death shall part me from thee. When she thus saw that she was persisting to go with her, she left off speaking unto her. So these two went until they came to Beth-lechem. And it came to pass when they entered Beth-lechem, that all the city was in a commotion about them, and people said, Is this Na'omi? And she said unto them, call me not Na'omi, call me Mara; for the Almighty hath dealt very bitterly with me. I went out full, but empty hath the Lord brought me home again: why then will ye call me Na'omi, seeing the Lord hath testified against me, and the Almighty hath sent me affliction? So did Na'omi return, and Ruth the Moabitess, her daughter-in-law, with her, who had returned out of the fields of Moab; and they came to Beth-lechem at the beginning of the barley-harvest.

CHAPTER II.

1 And Na'omi had a kinsman of her husband's, a mighty, valiant man, of the family of Elimelech, whose name was Bo'az. And Ruth the Moabitess said unto Na'omi, Let me go, I pray thee, into the field, and glean ears of corn after him in whose eyes I shall find grace. And she said unto her, Go, my daughter. And she went, and came, and gleaned in the field after the reapers: and the accident happened to her, that it was a part of the field belonging unto Bo'az, who was of the family of Elimelech. And, behold, Bo'az came from Beth-lechem, and he said unto the reapers, The Lord be with you. And they said unto him, May the Lord bless thee. Then said Bo'az unto his young man that was appointed over the reapers, Whose maiden is this? And the young man that was appointed over the reapers answered and said, It is a Moabitish maiden that is returned with Na'omi out of the fields of Moab: And she said, Let me glean, I pray you, and gather among the sheaves after the reapers, so she came, and hath remained ever from the morning even until now: it is but a little while that she hath sat down in the house. Then said Bo'az unto Ruth, Hearst thou not, my daughter? Go not to glean in another field, neither go away from this; but keep close company with my own maidens. Let thy eyes be on the field which they may reap, and go thou after them: behold, I have charged the young men that they shall not touch thee; when thou art thirsty, go unto the vessels, and drink of that which the young men may draw. Thereupon she fell on her face, and bowed herself to the ground, and said unto him, Why have I found grace in thy eyes, that thou shouldst take cognizance of me, seeing I am but a stranger? But Bo'az answered and said unto her, It hath fully been told me, all that thou hast done unto thy mother-in-law after the death of thy husband: and how thou hast forsaken thy father and thy mother, and the land of thy birth, and art come unto a people which thou knewest not yesterday or the day before. May the Lord recompense thy work, and may thy reward be complete from the Lord the God of Israel, under whose wings thou art come to seek shelter. Then said she, Let me find

grace in thy eyes, my lord; for thou hast comforted me, and because thou hast spoken (kindly) unto the heart of thy handmaid, though I be not like one of thy handmaids. And Bo'az said unto her, At mealtime come near hither, and eat of the bread, and dip thy morsel in the vinegar. And she seated herself beside the reapers: and he reached her parched corn, and she ate, and was satisfied, and had some left. Then did she arise to glean: 15 and Bo'az commanded his young men, saying, Even between the sheaves let her glean, and do not cause her to feel any shame: And ye shall also draw out some for her from the bundles on purpose, and leave it, that she may glean it and ye shall not rebuke her. So she gleaned in the field until the evening; and when she beat out what she had gleaned, it was about an ephah of barley. And she took it up, and she went into the city: 18 and her mother-in-law saw what she had gleaned; and she brought forth, and gave to her what she had left over after she was satisfied. And her mother-in-law said unto her, Where hast thou gleaned to-day? and where hast thou wrought? may he that took cognizance of thee be blessed. And she told her mother-in-law with whom she had wrought, and said, The name of the man with whom I wrought to-day is Bo'az. Then said 20 Na'omi unto her daughter-in-law, Blessed be he unto the Lord, who hath not withheld his kindness from the living and from the dead. And Na'omi said unto her, The man is nearly related unto us, he is one of our next kinsmen. And Ruth the Moabitess said, He hath also said unto me, Thou shalt keep close company with my young men, until they have ended all my harvest. Then said 22 Na'omi unto Ruth her daughter-in-law, It is good, my daughter, that thou go out with his maidens, in that the men may not vex thee in any other field. So she kept close company with the maidens of Bo'az in gleaning until the end of the barley-harvest and of the wheat-harvest; and she dwelt with her mother-in-law.

CHAPTER III.

Then said Na'omi her mother-in-law unto her, 1 My daughter, behold I will seek for thee a resting-place, where it may be well with thee. And now, behold Bo'az is our kinsman, he with whose maidens thou hast been. Hast he not winnowed six barley to-night in the threshing-floor. Therefore 3 bathe, and anoint thyself, and put thy garments upon thee, and go down to the threshing-floor; (but) make thyself not known unto the man, until he shall have finished eating and drinking. And 4 it shall be, when he lieth down, that thou shalt note the place where he will lie, and thou shalt then go in, and lift up the covering that is on his feet, and lay thyself down; and he will tell thee what thou shalt do. And she said unto her, 5 All that thou sayest unto me will I do. And she went down unto the threshing-floor, and did in accordance with all that her mother-in-law had commanded her. And Bo'az ate and drank, and his heart became merry; and he then went in to lie 7 down at the end of the heap of corn: and she came in softly, and lifted up the covering that was on his feet, and laid herself down. And it came to 8 pass at midnight, that the man became terrified, and bent himself forward; and, behold, a woman was lying at his feet. And he said, Who art 9 thou? And she said, I am Ruth thy handmaid: spread therefore thy skirt over thy handmaid; for thou art a near kinsman. And he said, Blessed 10 be thou unto the Lord, my daughter: for thou hast shown more kindness in this instance than the first; for thou art coming after the young men, whether they be poor or rich. And now, my daughter, fear 11 not: all that thou mayest say will I do for thee; for all (the men in) the gate of my people know that thou art a virtuous woman. And now, it 12 is indeed true that I am thy near kinsman; nevertheless, there is a kinsman nearer than I. Re- 13 main here this night, and it shall be in the morning that I will redeem thee, as the well, let him redeem; but if he be not willing to redeem thee, then will I redeem thee, as the Lord liveth: lie still until the morning. And she lay still at his 14 feet until the morning; and she rose up before one could know another. And he said, It must not be known that thine woman came into the threshing-floor. Also he said, Bring hither the 15 ephah that thou hast upon thee, and lay hold of it. And she lay hold of it, and she measured six (measures) of barley, and laid it on her, and went into the city. And she came to her mother-in-law, 16 and she said, How is it with thee, my daughter? And she told her all that the man had done to her. And she said, These six measures of barley 17 gave he unto me; for he said to me, Thou shalt not come empty to thy mother-in-law. Then said 18

18 המותקד: ותאמר שכי בחי עד אשר תדעין אך יפיר דבר כי לא ישקף האיש כי אסכלה תדבר היום:

CAP. IV ב

1 ובזו עלה השער לשבע שם והנה הנואל עבר אשר דבר
 2 בעו ואמר סורה שבעההו פלגי אלמני וסר וישבו:
 3 ויקח עשרה אנשים מוקני העיר ואמר שבעההו וישבו:
 4 ואמר לנואל חלקת השדה אשר לאיתי לאלימלך
 5 מכרה נגמי השדה משדה מאב: ואני אמרתי אלה
 6 אונק לאמר קנה עד הושבים ועד וקני נמי אסחנאל
 7 נאל ואסילא ונאל הנדה לי ואדע כי אין וולתך לנואל
 8 יאכי אתרדך ואמר אנכי אגיל: ויאמר בעו בזה
 9 קניתך השדה מיד נגמי ומאת רות המאבכה אשתהבת
 6 קניתי להקום שסדמת עלנחלתו: ויאמר הנואל לא
 7 אובל לאגילי פראשחית אתנחלתי גאלתך אתה אתי
 7 נאלתי כי לאיובל לנואל: ואת לפנים בישאל על
 8 הגאלה ועלבתמורה לקום בלדבר שלף איש נעלי
 9 ונתן לרעהו ואת התשדה בישראל: ויאמר הנואל
 9 לבני עדיךך ושלף נעלי: ויאמר בעו לוקניו וכל
 10 הקום עדים אתם היום כי קניתי אתיכלאשר לאלימלך
 11 ואת כלאשר לכליו ומחלון מיד נגמי: וגם אתרדות
 12 המאבכה אשת מחלון קניתי לי לאשה להקום שסדמת
 13 עלנחלתו ולאירבת שסדמת מעם אחיו ומשער מוקני
 14 עדים אתם היום: ויאמרו כלהינעם אשרבעשר ותקנים
 15 עדים ותן יהוה אתהאשה הבאה אליבתך כרחלי
 16 וכלאה אשר בני שתיים אתבית ישראל ועשהחיל
 17 באפרתה וקראשם בבית להם: ויהו ביתך בבית פרץ
 18 אשרהגדה תמר ליהודה מןהנרע אשר ותן יהוה לך
 19 מןהנערה הזאת: ויקח בעו אתרדות ותהילו לאשה
 20 ונבא אלה ותן יהוה לה הריון ותלד בן: ותאמרה
 21 הלישם אלנגמי בןרדך יהוה אשר לא השבית לך נאל
 22 היום וקרא שמי בישראל: ותהן לך למשיב נפש
 23 ולכלכל אתישבתך בן כלתך אשרהאשה: ולדת
 24 אשרהיא טובה לך משבעה בנים: ותקח נגמי אתי
 25 תולד ותשתחו בחוקה ותהילו לאמנת: ותקראנה לו
 26 השכנות שם לאמר לדבן לנגמי ותקראנה שמו עובר
 27 הוא אבישי אבי דוד: ואלה תולדות פרץ מןהוליד
 28 אתחצון: ותצרון הוליד אתרם ורם הוליד אתי
 29 כ עמינב: ועמינב הוליד אתינחשון ונחשון הוליד אתי
 30 שלמה: ושלמון הוליד אתיבעז ובעז הוליד אתיעקב:
 31 ועבר הוליד אתישי ושי הוליד אתדוד:

א י כ ה

CAPUT I. A

1 איכה וישבה בך העיר רבתי עם היתה כאלמנה
 2 רבתי בעיני שרתי במדינת היתה למם: קבו הבכה
 3 כליה ורמיתה על לחיה אדלה מנחם מכלאהבה
 4 כלדיה בעיני בה היו לה לאיבים: גלתה ודחה מעלי

1 ומרב עבדה היא ישבה בעיני לא מעצה מנחם כלי
 2 רדפה השניה בין המצרים: דרכו ציון אכלת מכלי
 3 כאי מועד כלשעריה שוממין כהנה נאחוס בתולתה
 4 טנות ותא מרלה: היו צריה לראש איבה שלו כלי
 5 והנה הנה ערב פשיעה עוללה חלבו שכי לפני צר:
 6 נצא מןבתציון כלהדחה היו צריה כאלים לארמנאו
 7 מרעה וכלבו בלאיבת לפני ודחף: ובהה וירושלם ימי
 8 צנה ומו ריה כל מחמרה אשר היו מימי קדם בנפל
 9 עמה בדרך ואין עוזר לה ראות צרים שחקו על
 10 משבתה: תמא תמאה וירושלם עלבן לניה היתה כל
 11 מכבדה הוללה ביראו ערותה נסחוא נאקה ותשב
 12 אהיו: טמאתה בשוליה לא ובהה אחריתה ותרד
 13 פלאים אין מיהם לה ראת יהוה אתקניו כי הגדיל איוב:
 14 וירפשו צר על כלמחמרה ביראתה יום כאי מקדשה
 15 אשר ציחה לארבוו בקהל קל: כלעמה נאחוס
 16 מבקשים להם נתנו מחמודתם באכל להשיב נפש
 17 ראה יהוה ונבשה כי היתה ווללה: לאו אליכם כל
 18 עבר דרך הבשו וראו אסיש מכאוב כמכאוב אשר
 19 עולל לי אשר הונה יהוה ביום הרון אפי: מקרים
 20 שלהאש בעצמתי ורהה פרש רשת לדליל השביני
 21 אהור נתנני שממת כלהיום הנה: נשךך על פשיני
 22 כדו שתרנו עלו עלצואר הבטיל כתי נתנני ארני
 23 בתי לאיובל קום: סלה בלאבירי ארני בקרבי קרא
 24 עלי משע לשכר בחורי נת דחף ארני לבחילת בתי
 25 ודחה: עלאלה ו אני בוכה עלי ועלי ודהה מים כי
 26 דחך ממני מנחם משיב נפשי היו בני שוממים כי נכר
 27 איוב: פרשה ציון בדיה אין מנחם לה ענה ויהו לעקב
 28 סביבו צרו היתה וירושלם לנהה בניהם: צדיק הוא
 29 ויהו כרפדו מרתי שמטעא כל עינים וראו מכאוב
 30 בתולתי ובחורי הלכו כעב: קראתי למאחבי הנה
 31 רמיו כדני וקני בעיר נגמי כרבקשי אבל למי וישבו
 32 אתנפשמ: ראה יהוה כרצדלי מעי המרמו ורפך
 33 לבי בקרב כי מרו מרתי מריון שכלהתרב בבית
 34 כמות: שמעו כי נאמנה אני אין מנחם לי בלאיבי
 35 שמי רעתי ששו כי אתה עשית הבאת וסכראת ויהיו
 36 כמי: תבא בלדעתם לקנוד ועילל למי כאשר שוללת
 37 לי על כלפשי כרדמות ארתי וכלי נני:

CAP II. ב

1 איכה יעב באפו ו ארני אתבתציון השלך משמים
 2 ארץ תפארת ישראל ולאוקר דרסדנליו ביום אפי:
 3 בלע ארני לא המל את בלנאות יעקב דרם בעברתי
 4 מבצרי בתיהודה רגיע ארץ הלל מלכה ושריה:
 5 גרע כחראף כל כרן ישראל השיב אתור ימינו מפני
 6 איוב ובער בעקב כאש להכה אגלה סביב: ודך
 7 קשתו כאיוב נעב ימינו כפר וברת כלמחמדציון באהל
 8 כרציון שךך כאש תמות: הנה ארני כאיוב בלע
 9 ישראל בלע בלארמנותיה שחת מבצרו ורוב בבת
 10 ויהוה האנה ואנה: ויהמם כן שכו שחת מרתי ויכה

she, Remain still, my daughter, until thou know how the matter will fall out: for the man will not rest, until he have finished the matter this day.

CHAPTER IV.

1 ¶ But Bo'az went up to the gate, and sat down there; and, behold, the kinsman of whom Bo'az had spoken came passing by, and he said unto him, Turn aside hither, sit down here, such a one.
2 And he turned aside, and sat down. And he took ten men of the elders of the city, and said, 3 Sit ye down here. And they sat down. And he said unto the kinsman, Na'omi, that is returned out of the field of Moab, hath to sell a parcel of land, which was our brother Elimelech's. And I thought to inform thee of it, saying, Buy it before those sitting here, and before the elders of my people. If thou wilt redeem it, redeem it; but if thou wilt not redeem it, then tell me, that I may know; for there is none beside thee to redeem it, and I am after thee. And he said, I will redeem it. 5 It. Then said Bo'az, On the day that thou buyest the field out of the hand of Na'omi, thou buyest it also from Ruth the Moabitess, the wife of the dead, to raise up the name of the dead upon his inheritance. And the kinsman said I am not able to redeem it for myself, lest I injure my own inheritance: redeem thou what I should redeem for thyself; for I am not able to redeem it. Now this was formerly the custom in Israel at a redeeming and at an exchanging, to confirm any thing, that a man pulled off his shoe, and gave it to the other; and this was the manner of testimony in Israel. Thereupon said the kinsman unto Bo'az, Buy it for thee. And he pulled off his shoe. And Bo'az said unto the elders, and unto all the people, Ye are witnesses this day, that I have bought all that belonged to Elimelech, and all that

belonged to Kilyou and Machlon, out of the hand of Na'omi. And also Ruth the Moabitess, the wife of Machlon, have I obtained for myself as my wife, to raise up the name of the dead upon his inheritance, that the name of the dead may not be cut off from among his brethren, and from the gate of his place: yea, are witnesses this day. And all the people that were in the gate, and the elders, said, (We are) witnesses. The Lord grant that the woman that is coming into thy house be like Rachel and like Leah, who did both build up the house of Israel: and acquire thy wealth in Ephrathah, and let thy name become famous as Beth-lechem: And may thy house be like the house of Perez, whom Thamar bore unto Judah, I through the seed which the Lord will give thee of this young woman. And Bo'az took Ruth, and she became his wife, and he went in unto her: and the Lord gave her conception, and she bore a son. And the women said unto Na'omi, Blessed be the Lord, who hath not allowed to be wanting unto thee a kinsman this day; and may his name become famous in Israel. And may he be unto thee one who refresheth thy soul, and who nourisheth thy old age; for thy daughter-in-law, who loveth thee, hath born him, she who is better to thee than seven sons. And Na'omi took the child, and laid it in her lap, and she became a nurse unto it. And the neighboring women gave him a name, saying, There hath been a son born unto Na'omi: and they called his name Ob'ed, who is the father of Jessé, the father of David. And these are the generations of Perez: Perez begat Chebron; and Chebron begat Ram; and Ram begat Amminadab; and Amminadab begat Nachshon; and Nachshon begat Salmah; and Salmon begat Bo'az; and Bo'az begat Ob'ed; and Ob'ed begat Jessé, and Jessé begat David.

THE BOOK OF LAMENTATIONS

CHAPTER I.

1 ¶ Oh how doth she sit solitary—the city that was full of people is become like a widow! she that was so great among the nations, the princess among the provinces, is become tributary! She weepeth sorely in the night, and her tears are on her cheeks; she hath none to comfort her among all her lovers; all her friends have dealt treacherously toward her, they are become her enemies.
3 Exiled is Judah because of affliction, and because of the greatness of servitude; she dwelleth indeed among the nations, she findeth no rest: all her pursuers have overtaken her between the narrow passes. The ways to Zion are in mourning, because none come to the solemn feasts; all her gates are desolate; her priests sigh; her virgins moan, and she suffereth herself from bitter grief.
5 Her adversaries are become chiefs her enemies prosper; for the Lord hath caused her to grieve because of the multitude of her transgressions: her babes are gone into captivity before the adversary.
6 And there is gone forth from the daughter of Zion all her splendor: her princes are become like harts that have found no pasture, and they flee without strength before the pursuer. Jerusalem remembereth in the days of her affliction and of her miseries all her magnificent things which have been in the days of old: when her people fell into the hand of the adversary, with none to help her, the adversaries looked at her, they laughed at the cessation (of her glory). A grievous sin did Jerusalem commit, therefore is she become a wanderer: all that honored her hold her in contempt, because they have seen her nakedness; she also sigheth, and turneth (ashamed) backward.
9 (With) her uncleanness on her skirts, she thought not of her latter end: therefore is she come down wondrously, without one to comfort her. Behold, O Lord, my affliction; for the enemy hath become great (above me). His hand hath the adversary spread out over all her magnificent things; for she hath seen nations entering into her sanctuary, to whom thou didst compare, that they should not enter into thy congregation. All her people sigh, they are seeking bread; they have given their precious things for food to refresh their soul: see, O Lord, and look, how I have been brought low.
12 "I adjure you, all that pass this way, behold, and see if there be any pain like unto my pain, which hath been inflicted on me, wherewith the Lord hath aggrieved me on the day of his fierce anger.
13 From on high hath he sent a fire into my bones, and breaketh (them) one by one: he hath spread a net for my feet, he hath caused me to return backward; he hath made me desolate, sick all the day. Bound fast is the yoke of my transgressions by his hand,—they are wreathed, and come up upon my neck; he hath made my strength to stumble: the Lord hath given me up into the hands of

(those against whom) I am not able to rise up. The Lord hath trodden under foot all my mighty men in the midst of me; he hath called an assembly against me to crush my young men: a winepress hath the Lord trodden over the virgin, the daughter of Judah. For these things do I weep: my eye, my eye runneth down with water; because oh do thou, my God, be the comforter that should refresh my soul; my children are in misery, because the enemy hath prevailed." Zion spreadeth forth her hands, without one to comfort her; the Lord hath given a charge concerning Jacob to all his adversaries round about him: Jerusalem is become an unclean woman among them. "Righteous is the Lord; for against his orders have I rebelled; oh do thou, all ye people, and see my pain! my virgins and my young men are one into captivity. I called for my lovers, but they deceived me; my priests and my elders perished in the city; for they sought food for themselves to refresh their soul. See, O Lord! how I am in distress; my bowels are heated; my heart is turned round within me; because I have grievously rebelled: alone bereaveth the sword, at home, like the pestilence. They hear how greatly I sigh, (yet) there is none to comfort me; all my enemies have heard of my misfortune, they are glad that thou hast done it: oh that thou wouldst bring the day which thou hast proclaimed (against me), that they may become like me. Let all their wickedness come before thee, and do unto them as thou hast done unto me because of all my transgressions; for many are my sighs, and my heart is sick."

CHAPTER II.

¶ Oh how hath the Lord covered in his anger the daughter of Zion with a cloud: he hath cast down from heaven unto the earth the ornaments of Israel; and he hath not remembered his footstool on the day of his anger! The Lord hath destroyed and hath not pitied all the habitations of Jacob; he hath thrown down in his wrath the strong-holds of the daughter of Judah; he hath thrown them down to the ground; he hath defiled the kingdom and its princes. He hath hewn away in his fierce anger the whole horn of Israel; he hath drawn back his right hand before the enemy; and he burnt against Jacob like a flaming fire, which devoureth round about. He bent his bow like an enemy; he held on his right hand as an adversary, and slew all that were pleasant to the eye; in the tent of the daughter of Zion did he pour out like fire his fury. The Lord came like an enemy; he destroyed Israel, he destroyed all her palaces, he ruined her strong-holds; and he increased in the midst of the daughter of Judah groaning and wailing. And he violently wasted, as if it were a garden, his tabernacle; he destroyed his place of assembly; (yea,

23 וְדַע כִּי לֹא־הֵמָּנָה כִּי לֹא־יָלְדוּ חַמְצוֹן הַדָּשִׁים לַבְּקָרִים
 24 רַבָּה אֲמִתְּךָ: לִלְקוֹן יְהוָה אֲמָרָה נַפְשִׁי עֲלֵיכֶם אֲחִילֵי
 25 לוֹ: טוֹב יְהוָה לְקוֹן לִנְפֹשׁ תְּרַשְׁעוּ: טוֹב וְחִילֵי
 26 וְדוֹמָם לְחַשְׁשֵׁת יְהוָה: טוֹב לִגְבֹר כִּי־שָׂא עַל מַעֲשָׂיו: 27
 28 יֵשֶׁב בְּדָר יָרוּם כִּי וְגַל עֲלוּי: וְיָמוּ כַּעֲשֵׂר פִּירוֹ אֵילֵי
 29 יֵשׁ תַּקְוָה: יָמוּ לִמְכוֹי לְזָיו יִשְׁבַּע בְּתַרְפוּהוּ: כִּי לֹא
 30 וְיָחַן לַעֲלֹם אֲדָנָי: כִּי אֲסִדְּוָה וְיָחֵם כָּרֵב חֲסָדָי: 31
 32 לֹא עָה מִלְכוֹ וְנָה כְּנִי־אִישׁ: לְדַבֵּא תַחַת רַגְלָיו
 33 כָּל אֲסִירֵי אֲרָץ: לְדַטוֹת מַשְׁפָּט־נֹכַח נָגַד פָּנָי עֲלוּי: 34
 35 לְיַמֵּת אֲדָם כְּרִיבֹי אֲדָנָי לֹא רָחֵם: כִּי וְהָ אֲמַר
 36 וְתַחֵי אֲדָנָי לֹא צָוָה: מִפִּי עֲלוּיֹן לֹא תֵצֵא תְּרַשׁוֹת וְהַטּוֹבוֹ:
 37 מִדִּי־תַאֲוֹן אֲדָם הָיוּ גִבֹר עַל־חַטָּאֵי: וְהַפְּשִׁיחָה
 38 רָבִיבוּ וְהִתְקַרְּבוּ וְנִשְׁבַּח עַד־יְהוָה: נִשְׂא לִבְכַעַת אֵל
 39 כְּפִים אֲלֵאֵל כְּשָׂמִים: נָחַט פִּשְׁעֵנוּ וְיִמְרֵנוּ אַתָּה לֹא
 40 סָלַחְתָּ: סִכּוּחָה כָּאֵף וְתִרְדַּפְנוּ דַבְּרָתְךָ לֹא חִמַּלְתָּ:
 41 סִכַּחְתָּ כְּעָוֹן לֹךְ מִצְבוֹר תַּפְלָה: סִחֵי וְיָמוֹס חַשְׁמַיִם
 42 בְּקִרְבֵי הַעֲמִיּוֹם: פָּצָו עֲלֵינוּ פִּיהֶם כִּלְאֵי־בֵיט: פָּתַח
 43 וּפָתַח יְהוָה לֵנוּ הַשָּׂאת וְהַשְׁכַּר: פְּלִיגְמִים תַּכְרַד עֵינֵי
 44 עַל־שִׁבְרֵי בְּתִימֵי: עֵינֵי נִגְרָה וְלֹא תִדְמָה מֵאֵן
 45 הַקְּטָנוֹ: עַד־יִשְׁקֹפוּ וְיֵרֵא יְהוָה מִשְׂמִיּוֹם: עֵינֵי עוֹלָלָה
 46 לִנְפֹשִׁי מִכָּל מַעוֹת עֵירֵי: צוֹד צְדוֹנֵי כַּעֲשׂוֹר אֵבִי
 47 חָנִים: צְמִחוּ כַּסּוֹר הַיֵּי וְיִדְרָאבוּ בֵי: צַפְיִימוֹם עֵלֵי
 48 רֹאשִׁי אֲמַרְתִּי וְנִקְרַחְתִּי: קָרַבְתִּי שִׁמְךָ יְהוָה מִכּוֹר
 49 הַחַיִּיתוֹת: קוֹלִי שָׁמַעְתָּ אֶל־עַלְמֶיךָ אֲוֹנָה לְדַחְתִּי לְשׁוֹמְתִי:
 50 קָרַבְתָּ בָּיוֹם אֲקַרְאֶךָ אֲמַרְתָּ אֶל־תִּירָא: רַבָּה אֲדָנָי
 51 רִיבֵי נַפְשִׁי נְאֻלְתָּ הַיֵּי: רִאֲתָה יְהוָה עֲנִיתִי שִׁפְטָה
 52 מִשְׁפָּטִי: רִאֲתָה בְּלִנְקָמְתֶם כְּלִמְחַשְׁבֹּתַי לִי: 53
 54 שָׁמַעְתָּ תְּרַפְּתֶם יְהוָה כְּלִמְחַשְׁבֹּתַי עֲלֵי: שִׁפְטִי קֹמֵי
 55 וְהַיְוִנִים עֲלֵי כְּלִי־חַיִּים: שִׁבְתֶּם וְקִמַּמְתֶּם הַבִּיטָה אֲדָנָי:
 56 מַעֲנִיתֶם: תְּשִׁיב לְהֶם נְמוּל יְהוָה כְּמַעֲשֵׂה יְדֵי־הֶם:
 57 תַחַן לְהֶם מְנַחֵת־לֵב סֶלְתָּחָה לְהֶם: תִּרְדַּף כָּאֵף וְתִשְׁמַדֵּם
 58 מִתַּחַת שְׁמַיִ יְהוָה:

CAP. IV ד

א אֵיכָה יִזְעַם יְהוָה יִשְׂאָה הַכֹּתֶם הַטּוֹב הַשְׁתַּכְּפִנָה אֲבִי־י
 ב לְדַשׁ בְּרֹאשׁ כְּלִי־חַיִּיתוֹת: בְּנֵי צִיּוֹן תִּזְקְרוּם הַמַּסְלָאִים
 ג בְּפֹו אֵיכָה נַחֲשׁוּבוּ לִנְבִל־הַרְשָׁשׁ מַעֲשֵׂה יְדֵי יִצְחָר: גַּס־
 ד תַּחֵן תַּחֲלוֹ שֶׁר הַיִּטְלֵנוּ עֵרְוָנוּ בְּתַנְיֵי לְאִבּוֹר כִּי עֵינַם
 ה כַּמְדַּבֵּר: דַּבֵּק לִשְׁוֹן וְיִזְנֵק אֶל־חִבּוֹ כַּצִּמָּא עוֹלָלִים שְׂאֵלוּ
 ו לְהֶם פִּרְשׁ אֵין לְהֶם: הַאֲכִילִים לְמַעֲנֵינִים נִשְׁמַו בְּחַיִּיתוֹת
 ז הַאֲמִינִים עֲלֵי תוֹלְעֵי חִבּוֹן אֲשַׁפְּתוֹת: וְיִגְדַל עָוֹן בְּתַנְיֵי
 ח מַחְטָאת סִרְסַם תַּשְׁפִּיכָה כַּמְדַּרְגֵּנוּ וְלֹא־חִלּוּ כֹה יְדִים:
 ט וְכֹו נִזְרִיָה מִשְׁלַן צָחוּ מִתְּלַב אֲדָמוּ לְעֵינִים מַעֲנִינִים סָפֵד
 י נִזְרָתֶם: חֲשֵׁךְ מִשְׁחוֹר מִתְּלַב לֹא נִכְרוּ בְּחַיִּיתוֹת צָפֵד
 יא עוֹרֶם עַל־עַצְמֶם בִּשׁ הַיָּה קִעֵץ: טוֹבוּס הָיוּ חֲלָל־הַרְבֵּב
 יב מִחֲלָלֵי רַעֲב שִׁתִּים וְכֹו מִדְּקָרִים מַתְּנוּבוֹת שָׂדֵי: יד
 יג נִשְׁיִם תַּחְמִינּוֹת בִּשְׁלֵו יִלְדֵינוּ הָיוּ לְכַרוֹת לִמְנוּ בַּשֶּׁבֶר
 יד בְּתַנְיֵי: כֹּלָה יְהוָה אֶת־חַמְצוֹתָיו שִׁפְךָ תַחַן אֲפִי בַצֵּת־
 טו אֵשׁ בְּצִיּוֹן וְתֵאכַל יִשְׁחָרְתִּי: לֹא הָאֲמִט מִלִּב־אֲרָץ כֹּל־

יְהוָה: בְּצִיּוֹן מִיַּעַד וְשִׁבַּת וְנֵאֵץ בְּגַס־מַצּוֹ מִלֶּךְ וְכַחֵן:
 ז וְנָח אֲדָנָי וּמִכּוֹחוֹ נֹאֵר מִקְדָּשׁוֹ הַסְּתִיר בְּרִאיוֹנוֹב חוֹמֹתַי
 6 אֲרַמְטוּתֵהָ קוֹל יְתָנוּ כְּכִי־תִרְחַק בָּיוֹם מַעֲד: חֲשֵׁב
 יְדָה: וְלֹא־יִחַד חוֹמֹת כְּתִבְצִיּוֹן נִשָּׂה לוֹ לֹא־הִשְׁבִּי יְדֵי
 9 מִכְּבֵל וְנִאֲבִל־חִלּוּ וְיִזְכָּה יְהוָה אֲמַלְלוּ: כָּבֵשׁ כְּאֲרֹן
 שְׂעִיָה אֲבָד וְשִׁבְר בְּרִיתֵהָ מִלְכָה וְשָׁרְיָה בְּעִיּוֹם אֵין
 ח תוֹרָה נִסְיַב־בַּיָּהוּ לֹא־מַצּוֹ חוֹן מִדְּוָה: יִשְׁבּוּ לְאֲרָץ
 יְדָמוּ וְקָנִי בְּתִבְצִיּוֹן הַעֲלוּ עֵפֶר עַל־דְּאִשֶׁם הַעֲרוּ שְׁקוֹם
 11 הוֹרִידוּ לְאֲרָץ רֹאשֶׁן כְּתוֹלַת יְרוּשָׁלַם: כָּלוּ בְּהַקְּטָנוֹת
 עֵינֵי חֲמַרְמָרוּ מִנִּי נִשְׁפָּךְ לְאֲרָץ כְּבוֹדֵי עַל־שִׁבְר בְּרִיתֵי
 12 עִמִּי בְּעַשְׂפָה שׁוֹלַל וְיוֹנֵק בְּרַחֲבוֹת קִרְוָה: לֹאֲמַתֶּם וְאִמְרוּ
 אַיֵּה דָגָן יְהוֹן בְּהַתְּעַטְפֶם הַחֲלָל בְּרַחֲבוֹת עֵיר בַּהֲשַׁמְפָּךְ
 13 נַפְשִׁים אֶל־חִיק אֲמַתֶּם: מִדִּי־אֲמַרְדָּךְ מַה אֲדַמְדִּלְךָ הַבַּת
 יְרוּשָׁלַם מַה אֲשׁוּדִלְךָ וְנִאֲחַמְדָּךְ כְּתוֹלַת בְּתִבְצִיּוֹן כִּי־גִדְּלוּ
 14 בָּיוֹם שְׁבַחְךָ מִי וּפְאֻלְךָ: נִבְיִאֲךָ חוּו לֹךְ שָׂוֹ וְתַפְלָה
 וְיִמְדוּחֶם: סָפְלוּ עֲלֶיךָ כְּפִים בְּלִעְבֹר־לֶךְ דָּרַךְ שָׂרְקוּ וְנִשְׂו
 16 מִשׁוֹשׁ לְכִלְהָאֲרָץ: פָּצָו עֲלֶיךָ פִּיהֶם כִּלְאֵי־בִיד שָׂרְקוּ
 וְתִדְרַקְשׁוּן אֲמָרוּ בְּלַעַנֵי אֵךְ נָה הַיּוֹם שִׁקְוִנוּ מַצָּאוּ
 17 רִאֲשֵׁי: עֲשֵׂה יְהוָה אֲשֶׁר וְקָם בַּעַז אֲמַרְתוּ אֲשֶׁר צָוָה
 מִמִּדְּקָרֶם הַרְס וְלֹא חִמַּל וְשִׁמַּח עֲלֶיךָ אוֹיֵב הַרְסִים קָרָן
 18 צָרְדָּךְ: צָעַק לְבָב־אֵל־אֲדָנָי חוֹמֹת כְּתִבְצִיּוֹן הוֹרִידוּ בַּחֲלָל
 דַּמְעָה וְיָמֹס וְלָקַח אֶל־תַּחְתֵּי פִינֹת לֹךְ אֶל־תִּרְסֶם בְּרִיתֵי
 19 עֵינֶיךָ: קוֹמֵי וְרַנֵּי בַּלֵּל־לֵדֵי לְרֹאשׁ אֲשִׁמְרוֹת שִׁבְכֵי בְּעִיּוֹם
 כ לִבְךָ נִחַח פָּנָי אֲדָנָי שָׂאֵי אֵלָיו כַּפְּךָ עַל־נַפְשִׁי עוֹלָלָךְ
 כב הַלְּעַפְיִים כָּרַעַב בְּרֹאשׁ כְּלִי־חַיִּיתוֹת: פִּרְוֵי יְהוָה וְהִבְטֵד
 כג לִמְנוּ עוֹלְלָתְךָ כֹּה אֲסַחֲתִּלְכָּהּ (שִׁים פִּרְוֵי עֲלֵלֵי טַחֲחִים
 21 אֲסִדְּרָנָה מִקְדָּשׁ אֲדָנָי בְּתוֹנִיבָא: שְׁכַבוּ עַל־אֵרֶץ חַיִּיתוֹת
 נַעַר וְזָקֵן כְּתוֹלָתִי וְכַוּרֵי: נְפִלוּ כְּחַרֵּב דַּרְגַּת בָּיוֹם אֲפָךְ
 22 שִׁבְתָּה לֹא חִמַּלְתָּ: תַּקְרָא בָּיוֹם מִיַּעַד מַעֲרִי מַסְבִּיב וְלֹא
 יְהוָה בָּיוֹם אֲרִי־תִתֶּךָ פִּלְטֵי וְשִׁרְדֵי אֲשִׁר־טַפְחֵתִי וְרַבְתִּי
 אֵבִי כֹלֶם:

CAP. III ג

א אֵינִי הַגְּבֹר רָאֵה עֵינֵי כִשְׁבַט עֲבַרְתוּ: אוֹתִי נָגַד וְיִלְךָ
 ב חֲשֵׁךְ וְלֹא־אוֹרוֹ: אֵךְ כִּי יִשְׁבַּע תַּפְךָ וְדוּ כְּלִי־חַיִּים:
 ג כֹּלָה שִׁשְׁרִי וְעוֹרִי שִׁבְר עֲצַמְתִּי: כִּנְהָ עֲלֵי נַחֲפָה רֹאשׁ
 4 וְתוֹלְאָה: בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי כְּתִי עוֹלָם: נָגַד
 5 כְּעֵדִי וְלֹא אֵצֵא הַכְּבִיד נַחֲשִׁיתִי: כִּי נִסִּי אֲוַעֵק וְאֲשׁוּנֵי
 6 שִׁתֶּם תַּפְלָתִי: נָגַד דַּרְכֵי בִּזְיוֹת נְתִיבֵתֵי עֵדֶי: רַב
 7 אֲרַב הוּא לִי אֵרִיָה בְּמַסְתֵּרֵי: דַּרְכֵי סִירָד וּפְשִׁתֵּי
 8 שְׁמַיִם שׁוֹמֵם: דַּרְךְ קִשְׁתוֹ וְנִצְבִינֵי כַּמְדָּרָא לְחַן:
 9 הִבֵּא כְּכִלְיִי כִּי אֲשַׁפְּתֵנִי: הַיְתִי שֹׁחֵק לְכִלְעִמִּי
 10 נַעֲתַתֶּם כְּלִי־חַיִּים: הַשְׁבִּיעֵנִי בְּמִרְוִים הַרְמֵי לַעֲנָה:
 11 וְנָרַם כְּהַצֵּץ שֵׁנִי הַכְּפִישֵׁנִי כַּאֲפֵר: וְתוֹנֵנִי מִשְׁלוֹם נַפְשִׁי
 12 נְשִׁיתִי טוֹבָה: וְאִמַר אֲבָד נַצְחִי וְתוֹלְחֵתִי מִדְּוָה:
 13 וְכַרְעֵנִי וּמְרוֹדֵי לַעֲנָה וְרֹאשׁוֹ: וְכַוֹר תַּכּוֹר וְתַשִּׁיחֵי עֲלֵי
 14 נַפְשִׁי: וְזֹאת אֲשִׁיב אֶל־לִבִּי עַל־בֵּן אֲחִילֵי: חֲסָפֵי

the Lord hath caused to be forgotten in Zion the solemn feast and the day of rest, and hath despised in the indignation of his anger both king and priest. The Lord hath cast off his altar, he hath made void his sanctuary; he hath surrendered into the hand of the enemy the walls of her palaces: they have made their voice to resound in the house of the Lord, as on a day of a solemn feast. The Lord hath resolved to destroy the wall of the daughter of Zion; he stretched out the measuring-line; he withdrew not his hand from destroying; and he caused the rampart and the wall to mourn; together they languish. Sunk into the ground are her gates; he hath ruined and broken her bars; her king and her princes are among the nations without any law; her prophets also obtain no more any vision from the Lord. The elders of the daughter of Zion sit upon the ground, they keep silence; they have thrown dust upon their head; they have girt themselves with sackcloth; the virgins of Jerusalem have brought down low their head to the ground. My eyes do fail with tears, my bowels are heated, my liver is poured upon the earth because of the breach of the daughter of my people; because babes and sucklings faint away in the streets of the town. To their mothers they say, where is corn and wine? when they find as like the murder in the streets of the city, when their soul is poured out on the bosom of their mother. What shall I take to witness for thee? what shall I compare unto thee, O daughter of Jerusalem? what shall I find equal to thee, that I may comfort thee, O virgin daughter of Zion? for great like the sea is thy breach; who can bring healing to thee? Thy prophets foresaw for thee vain and deceptive things; and they did not lay open thy iniquity, the cause of thy backsliding; they have not foresaw for thee prophecies of falsehood and seduction. All that pass by (this) way clap their hands on account of thee; they hiss and shake their head over the daughter of Jerusalem; (saying,) Is this the city that men called The perfection of beauty. The joy for all the earth? All thy enemies open wide their mouth against thee; they hiss and gnash their teeth; they say, We have swallowed her up; as a tree is the date tree that we hoped for; we have found her we have seen it. The Lord hath done what he had resolved; he hath accomplished his word which he had ordained already in the days of old; he hath thrown down, and hath not pitied; and he hath caused to rejoice over thee thy enemy, he hath raised on high the horn of thy adversaries. Their heart crieth unto the Lord. O thou daughter of the daughter of Zion, let tears run down like a stream day and night; allow thyself no rest; let not the apple of thy eye be still. Arise, complain aloud in the night, in the beginning of the watches; pour out like water thy heart before the face of the Lord; lift up toward him thy hands because of the life of thy babes, that faint away for hunger at the corner of all the streets. See, O Lord, and behold! to whom hast thou ever done the like? Shall women, then, speak and run like a flock of doves, and be nursed? or shall there be slain in the sanctuary of the Lord the priest and the prophet? There lie down on the ground in the streets the lad and the ancient; my virgins and my young men are fallen by the sword; thou hast slain on the day of thy anger; thou hast slaughtered, thou hast not pitied. Thou hast called, as it were on a festive day, my evil neighbors from round about; and there was not on the day of the Lord's anger one that escaped or remained: those that I had tenderly nursed and reared up my enemy brought to their end.

CHAPTER III.

1 ¶ I am the man who hath seen affliction by the rod of his wrath. Me hath he driven out, and
3 led into darkness, but not into light. Surely against me doth he turn again and again his hand all the day. He hath compassed me about like a hedge; he hath broken my bones. He hath built around me, and encompassed me with poison and hardship. In dark places hath he set me to dwell, like the dead of olden times. He hath placed a fence round about me that I cannot get out; he hath made heavy my chain. Also when I cry aloud and make entreaty, he shutteth out my prayer. He hath fenced up my ways with hewn stones, my paths with thorns and briers. He hath lying in wait is he to me, a lion in secret places. On my ways hath he placed thorns, and torn me in pieces: he hath made me desolate. He hath bent his bow, and placed me as a mark for the arrow. He hath caused to enter into my reins the children 14 of his quiver. I am become a laughing-stock to all my people, their (jeering) song all the day. He hath sated me with wormwood. He hath made me
15 drunken with wormwood. He hath also broken my
teeth with gravel-stones, he hath covered me with ashes. And my soul hath given up all thoughts of peace: I forget happiness. And I said, Lost is my strength, my expectation also from the Lord. Remembering my affliction and (the cause of) my complaint, is wormwood and poison. Remembering

(this) continually my soul is bowed down deeply within me. (Yet) this answer will I give to my 21 heart: therefore will I wait (in confidence). It is 22 through the Lord's kindness that we are not consumed, because his mercies have no end: They are 23 new every morning; great is thy faithfulness. The Lord is my portion, saith my soul, therefore 24 will I wait for him. The Lord is good unto those 25 that hope in him, to the soul that seeketh him. It is good that one should wait and this in silence 26 for the salvation of the Lord. It is good for a 27 man that he bear the yoke in his youth: That 28 he sit in solitude and be silent; because He hath laid it upon him; That he put his mouth in the 29 dust; perhaps there still is hope: That he offer 30 his cheek to him that smiteth him; that he be satisfied with reproach. For the Lord will not cast 31 off for ever; But though he have caused grief, 32 yet will he have mercy according to the abundance of his kindnesses. For he doth not afflict of his 33 own will, and aggravate the children of men. To 34 crush under his feet all the prisoners of the earth. To pervert the justice (due to man) before the 35 face of the Most High. To subvert a man in his 36 contest—should the Lord not see this? Who is he 37 that saith aught, and it cometh to pass, when the Lord hath not ordained it? Do not out of the 38 mouth of the Most High come forth the evil things and the word. Wherefore should the living 39 complain? let every man complain because of his sins. Let us search through and investigate our 40 ways, and let us return to the Lord. Let us lift 41 up our heart with our hands unto God in the heavens. We have indeed transgressed and re- 42 belled: (thou) hast truly not pardoned. Thou hast 43 covered (us) with thy anger, and made pursuit after us; thou hast slain, thou hast not pitied. Thou hast hated us, thou hast hated us, that no 44 prayer should pass through. As something loath- 45 some and rejected hast thou rendered us in the midst of the people. Wide have all our enemies 46 opened against us their mouth. Terror and a 47 snare are come upon us, (with) desolation and breaches. With streams of water runneth my eye 48 down, because of the breach of the daughter of my people. My eye trickleth down, and resteth not, 49 without any intermission, and I shall not look down and behold from heaven. My eye affecteth my soul 51 because of all the daughters of my city. Those 52 who are my enemies, without a cause, have chased me about like a bird. They have shut up in the 53 dungeon my life, and have cast stones upon me. Waters streamed over my head: I said, I am cut 54 off. I called on thy name, O Lord, out of the 55 dungeon of the lowest depth. Thou didst hear my 56 voice; hide not thy ear to give me enlargement at my cry. Thou wast ever near on the day that 57 I called on thee: thou saidst, Fear not. Thou 58 didst plead, O Lord, the causes of my soul: thou didst (before this) redeem my life. Thou hast 59 (now) seen, O Lord, the wrong I suffer: judge thou my cause. Thou hast seen all their vengeance, 60 all their plans against me. Thou hast heard their 61 reviling, O Lord, all their plans against me, The 62 women of Zion that rise up against me, and their device against me all the day. Look upon 63 their sitting down, and their rising up: I am their (jeering) song. Render unto them a recompense, O Lord, according to the work of their hands. Give them confusion of heart, thy curse 65 be upon them. Pursue them in anger and destroy 66 from under the heavens of the Lord.

CHAPTER IV.

¶ Oh how is the gold become dim! how is the 1 most fine gold changed! how are the stones of the sanctuary noured out at the corners of every street. The precious stones of Zion, valued equal to pure 2 gold, how are they now esteemed as earthen pitchers, the work of the hands of the potter! Even wild beasts offer the breast, they give suck 3 to their young ones: the daughter of my people is become cruel, like the ostriches in the wilderness. The tongue of the sucking cleaveth to its 4 palate because of the thirst of the babe's milk; bread, there is not one to break it for them. Those that 5 used to eat dainty food are desolate in the streets; they that were reared up on scarlet now embrace dunghills. For greater is the iniquity of the 6 daughter of my people than the sin of Sodom, that was overthrown as it were in a moment, and no human hands were laid on her. Her crowner 7 princes were pure that were chosen; they were whiter than milk; they were more brilliant in body than pearls, more than the sapphire their countenance; Darker than black is now their visage: they are 8 not to be recognized in the streets; their skin is shrivelled fast upon their bones: it is dry, it is become like wood. Happier are those slain by the 9 sword than, those slain by hunger: for those poured forth their blood, being pierced through,—(these hands) which were the fruits of the field, the 10 hands of merciful women cooked their own children; they became food unto them in the downfall of the daughter of my people. The Lord hath let 11 loose all his fury; he hath poured out the fierceness of his anger; and he hath kindled a fire in Zion, which hath devoured her foundations. The 12

וּמַהֲדַשְׁנֵנוּשָׁה הוּא שֶׁנִּשְׁעָה וְאֵין כְּלֻחֶשׁ תַּחַת הַשָּׁמַיִם:
 יֵשׁ דָּבָר שְׂאִמֵּר רֵאשִׁיחַ הַחַשׁ הוּא כִּבְרַת הָיָה לְעַלְמִים
 אֲשֶׁר הָיָה מִלְפָּנֵינוּ: אֵין וְכִרְוֹן לְרֵאשִׁיחַ וְגַם לְאַחֲרָיִם:
 שְׁהוּוֹ לֹא־יִתֵּן לָהֶם זְרוֹן עִם שְׁהוּוֹ לְאַחֲרָיִתָּה:
 אֵין קִלְקַל הַיְתִי מִלֶּךְ עַל־יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלַם: וְתַחַת
 אֲתִילְבִּי לְדַרוּשׁ וְלַחֲרֹךְ בַּחֲמָה עַל כִּלְאֲשֵׁר נִשְׁעָה תַּחַת
 הַשָּׁמַיִם הוּא וְעֵינַי רַע נִתָּן אֶלְתִּים לִבְנֵי הָאָדָם לַעֲשׂוֹת
 כּוֹ: רֵאִיתִי אֲתִדְבַלְחֵמַעֲשִׂים שֶׁנִּשְׁעוּ תַּחַת הַשָּׁמַיִם וְהֵנָּה
 הַכֵּל הַכֵּל וְרַעוּת רֹחַ: מִשְׁנֵת לֹא־יִוֹכַל לְחַקֵּן וְחִסְרוֹן
 לֹא־יִוֹכַל לְהַמְנִית: הִפְרַחְתִּי אֵין עִסְלִיבִי לֵאמֹר אֵין הָיָה
 הַנִּגְלַחַת וְהַסְפַּתִּי חֲמָה עַל כִּלְאֲשֵׁר־הָיָה לִפְנֵי עַל־
 יְרוּשָׁלַם וְלִבִּי רָאָה הַרְבֵּה חֲמָה וְרַעוּת: וְאֵתְנָה לְבִי
 לְדַעַת חֲמָה וְרַעוּת הַלְלוֹת וּשְׁכַחֹת וְרַעוּת שְׁנִסְיָהּ הוּא
 רַעוּן רֹחַ: כִּי בִרְבַב חֲמָה רַב־בְּעַם וְיִסְיָהּ דַּעַת יִסְיָהּ עַל־
 מְכַאֵב:

CAP. II. ב

אֲמַרְתִּי אֵין בְּלִבִּי לְבַהֵי אֲנִסְכָּה בַּשְּׂמֵחָה וְרֵאשִׁי כַּטּוֹב
 וְהֵנָּה נִסְחִיָּהּ הַכֵּל: לְשַׁחֵק אֲמַרְתִּי מִדּוּלַל וּלְשַׁמְחָה
 מִדּוּחַת עֵשָׂה: תִּרְתִּי בְּלִבִּי לְמִשְׁחָה בֵּין אֲתִדְבַר וְלִבִּי
 נִהַג בַּחֲמָה וְלֹאֲחֹו בַּסְּכֻלוֹת עַד וְאֲשֶׁר אֶרְאֶה אֶרְוֶה
 טוֹב לִבְנֵי הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁעוּ תַּחַת הַשָּׁמַיִם מִסְפֵּר יָמֵי
 חַיֵּיהֶם: הַנִּגְלַחַת מַעֲשֵׂי בְּנֵי לִי בַחַסִּים נַעֲמִית לִי בְרַמִּים:
 עֲשִׂיתִי לִי נִעוּת וּפְרַדְסִים וְנַעֲמִית בְּהֵם עֵין בְּלִפְרִי:
 עֲשִׂיתִי לִי בְרִכּוֹת מִים לְהַשְׁקוֹת מִמֶּה עַד צִמַח נַעֲמִים:
 קִנִּיתִי עֲבָדִים וּשְׁפָחוֹת וּבְנִיבֵית הָיָה לִי גַם מְקוּהַ בְּלֶךְ
 וְצִאן תְּרַבָּה הָיָה לִי מִכָּל שְׁהוּוֹ לִפְנֵי בִירוּשָׁלַם: בְּנִסְתִּי
 לִי יִסְדַּבְּכָה וְחָבַב וְסִגְלַת מַלְכִים וְהַמְדִינֹת עֲשִׂיתִי לִי
 שְׁרִים מְשׁוֹלֹת וְשִׁנְעוּת בְּנֵי הָאָדָם שְׂדֵה וְשׁוֹת: וְנִגְלַחַת
 וְהַסְפַּתִּי מִשְׁלַת שְׁהוּוֹ לִפְנֵי בִירוּשָׁלַם אֲךָ חֲבִיתִי וְהַחֲדָה
 לִי: וְכָל אֲשֶׁר שְׂאִלֹו עֵינִי לֹא אֶעֱלֶה מִמֶּה לֹא־מַעֲמִית
 אֲתִילְבִּי מִכִּלְעִתְּהָ כִּי־לִבִּי שָׁמַח מִכִּלְעִמְלִי וְהַדְרִיתִי
 חֲלָקִי מִכִּלְעִמְלִי: וּפְגַתִּי אֵין בְּכִלְמַעֲשֵׂי שֶׁעֲשׂוֹ דִי
 וּבְנַעֲמַל שְׁעַמְלַתִּי לַעֲשׂוֹת וְהֵנָּה הַכֵּל הַכֵּל וְרַעוּת רֹחַ
 וְאֵין יִתְרוֹן תַּחַת הַשָּׁמַיִם: וּפְגַתִּי אֵין לְרֵאוּת חֲמָה
 וְהַלְלוֹת וּסְכֻלוֹת כִּי מִה הָאָדָם שׁוֹבִיא אֲחֵרִי הַמִּלֶּךְ
 אֵת אֲשֶׁר־כִּבְרַ עֲשׂוּהוּ: וְרֵאִיתִי אֵין שֵׁשׁ יִתְרוֹן לְחֲמָה
 מִדְּהַסְכֻלוֹת כִּי־הָיָה הָאֵר מִדְּהַשָּׁחַד: הַחֲבִים עֵינִי בְּרֵאוּשׁוֹ
 וְהַכְּסִיל כַּחֲשָׁךְ הַזֶּלְךְ וְרַעוּתִי נִסְאֵנִי שְׂמִקְהַה אֶחָד יִקְרָה
 אֲתִדְבַלְחֵם: וְאֲמַרְתִּי אֵין בְּלִבִּי בְּמִקְהַה הַכְּסִיל נִסְאֵנִי
 יִקְרֵי וְלִמָּה חֲמָתִי אֵין אֵין יִרְדֵּה וְדַפְרִיתִי בְּלִבִּי שְׁנִסְיָהּ
 הַכֵּל: כִּי אֵין וְכִרְוֹן נִחְשָׁב עִסְחֵסְכִיל לִישָׁלֵם שֶׁבִכְרֵי
 הַיָּמִים הַבָּאִים הַכֵּל נִשְׁכַּח וְאֵין יָמִית הַחֲבִים עִסְחֵסְכִיל:
 וְשִׁנְאוֹתִי אֲתִיחִיִּים כִּי רַע עַל־הַמַּעֲשֵׂה שֶׁנִּשְׁעָה תַּחַת
 הַשָּׁמַיִם כִּי־הַכֵּל הַכֵּל וְרַעוּת רֹחַ: וְשִׁנְאוֹתִי אֵין אֲתִדְבַלְחֵ
 עֲמִלִּי שְׂאֵנִי עִמַל תַּחַת הַשָּׁמַיִם שְׂאֵנִיתִי לְאָחֵם שְׂהַחַת
 אֲחֵרִי: וְיָמִי יִדַּע הַחֲבִים הָיָה אֵין סְכֵל וְיִשְׁלַח בְּכִל־
 עֲמִלִּי שְׁעַמְלַתִּי וְשְׂחַבְמַתִּי תַּחַת הַשָּׁמַיִם נִסְיָהּ הַכֵּל:
 וּסְכֻתִּי אֵין לֵאשׁ אֲתִילְבִּי עַל כִּלְעִמְלִי שְׁעַמְלַתִּי תַּחַת

יִשְׁכִּי חֵכֶל כִּי וְבֹא עַד וְאוֹיֵב בִּשְׁעָרֵי יְרוּשָׁלַם: מַחֲמַת
 נְבוֹאִיָּה עֵינֵת כְּהִנֵּה הַשְּׂפָכִים בְּקִרְבָּה הֵם צְדִיקִים: נַעו
 עוֹרִים בְּרוּצוֹת נִנְאִלוּ בְּהֵם כִּלְאֵ וְכָלֹו יַעֲשֵׂ בְלִבְשִׁיחִים:
 סוֹרֹו מִמָּה קִרְאוּ לְמוֹ סוֹרֹו מוֹרֹו אֶל־תַּנְעוּ כִּי נַעו נִסְכ־
 נַעו אֲמַרוּ בְּנוֹים לֹא יִסְפֹו לְגוֹר: פְּנֵי הָיָה חֲלָקֵם לֹא
 יִסְיָהּ לְהַבְטֵם פְּנֵי בְּהִים לֹא נִשְׂאוּ וְקָנִים לֹא חִנְנוּ:
 עֲדִינָה תְּכַלִּינָה עֵינֵינוּ אֶל־עֲזָרְתֵנוּ הַכֵּל בַּצְּפִיתֵנוּ צְפִיתֵנוּ
 אֶל־עֵינֵינוּ לֹא יִוֹשְׁעוּ: צַדִּיק צְדִיבֵנוּ מִלְּכַת בְּרַחֲבֵיתֵנוּ קִרְבֵּנוּ
 קָנֵנוּ מִלְּאֵי יָמֵינוּ כִּי־כָּא קָנֵנוּ: קָלִים הוּוֹ רַדְפֵינוּ מִשְׁרֵי
 שְׁמִים עַל־הַרְרִים דִּלְקַעוּ בְּמִדְבָר אֲרִבּוּ לֵנוּ: רֹחַ אֲפִינוּ
 מִשְׁחֵת הָיָה נִלְכַד בְּשִׁחְזוֹתֵם אֲשֶׁר אֲמַרְנוּ בַּעֲלֹו הָיָה
 בְּנוֹים: שׁוֹשֵׁי וְשִׁמְחֵי בְּתִדְאוּם וּשְׁכַחְתִּי בְּאֶרֶץ עֵין
 גַּם־עֲלֵיךְ מַעֲבָר־מוֹם מִשְׁכַּרִּי וְתַתְּקִירִי: מִסְעוֹנְךָ בְּרִד־
 צִיּוֹן לֹא יִסְיָהּ הַלְלוֹתֶךָ שְׂכָד עוֹנֶךָ בְּתִדְאוּם נִגְלָה עַל־
 חַטְאוֹתֶיךָ:

CAP. V. ה

אֲכַר הָיָה מְהִרְהֵה לֵנוּ הַבֵּיט וְרֵאשִׁה אֲתִי־חֲרַפְתֵנוּ:
 נַחֲלַתֵנוּ נִפְסַחָה לְזָרִים כְּתִיעוּ לְנִקְרָים: יְחוּמִים הָיִיתֵנוּ
 אֵין אֵב אֲמַתִּינוּ בְּאֶלְמַעוּת: מוֹמֵינוּ בַּסְּפָה שְׁתִּינוּ עֲצִינוּ
 בַּמַּחֲזֵר וְבָאוּ: עַל צִוְאוֹנוּ נִרְדַּפְנוּ וְעֵינֵנוּ לֹא הוֹנִחִילְנוּ:
 מַצְרִים נַתְנוּ יָד אֲשׁוֹר לְשַׁבַּע לָחֵם: אֲבַתְנוּ חֲסָאוּ
 אֵינִם אֲנַחְנוּ שׁוֹתֵתֵם סְכֻלְנוּ: עֲבָדִים מִשְׁלוּ בְנוּ פִרְקֵנוּ
 אֵין מִיָּדֵם: בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיֵא לְחַמְנוּ מִפְּנֵי חֲרִב הַמִּדְבָר:
 עוֹרֵנוּ כַּתְעוּר וְכַמְרוּ מִפְּנֵי וְלַעֲפוֹת רֵעִים: נְשִׁים בַּצִּיּוֹן
 עֵינוּ בַחֲלַת בְּכַרִּי וְהַדְרָה: שְׁרִים בְּהֵם נַחֲלוּ פְנֵי וְקָנִים
 לֹא נִהַדְרוּ: בְּחֹרִים טַחִין נִשְׂאוּ וְנִקְרִים בְּעֵין בְּשָׁלוּ:
 וְקָנִים מַעֲשֵׂר שָׁבַל בְּחֹרִים מַנְעִיעַתֵם: שְׁכַחַת מִשׁוֹשׁ
 לִבְנוּ הַשָּׂדֶה אֲשֶׁלֵנוּ מַחֲלוּנוּ: נַפְלָה עֲשִׂיתָ רֵאוּשֵׁנוּ אוֹרֵנוּ
 נָא לֵנוּ כִּי חֲסָאוּנוּ: עֲלִיֹה הָיָה דוּחַ לִבְנוּ עַל־אֶלֶה הַשְּׁכֹו
 עֵינֵינוּ: עַל הַר־צִיּוֹן שְׁעַמְסֵם שׁוֹעֲלִים הַלְכָרְבוּ: אֲתֵרָה
 וְהָיָה לְעוֹלָם תַּשְׁבַּח כַּסְּאֶךָ לְדוֹר וָדוֹר: לְמָה לְנַצַּח
 תִּשְׁכַּחְתֵנוּ תַּעֲבוּבֵנוּ לְאֶרֶץ יָמִים: הִשִּׁיבֵנוּ יְהוָה וְאֶלֶיךָ
 וְנִשְׁוֹב חַרְשׁ יָמֵינוּ בְּקִרְסֵם: כִּי אִסְמַאִם מַאֲסַתֵנוּ קִצְפַת
 עֲלֵינוּ עַד־מָאֵד:

ק ה ל ת

CAPUT I. א

א דברי קהלת בְּדוֹר מִלֶּךְ בִּירוּשָׁלַם: הַכֵּל הַבְּלִיט
 אֲמַר קִהְלַת הַכֵּל הַבְּלִים הַכֵּל הַכֵּל: מַהֲדַרְוִיו לְאָדָם
 בְּכִלְעִמְלוּ שֶׁנִּעֲמַל תַּחַת הַשָּׁמַיִם: דוֹר הַלֶּךְ וְדוֹר כִּי־
 הָיָה וְהָאֶרֶץ לְעוֹלָם עֲמַדַת: וְהַחַשְׁמִשׁ וְבֹא הַשָּׁמֶשׁ וְאֵל־
 מִקְוֵנוּ שׁוֹאֵף וְזוֹרֵחַ הוּא שֵׁם: הוֹלֶךְ אֶל־דְּרוֹם וְסוֹבֵב
 אֶל־צָפוֹן טוֹבֵב וְסָבֵב הוֹלֶךְ הָרוֹחַ וְעַל־סִבְיָתוֹ שֵׁב
 הָרוֹחַ: כִּלְהַנְהַלִּים הַלְכִים אֶל־הֵם וְהֵם אֵינֵנוּ מִלְּאֵ
 אֶל־מִקוֹם שֶׁהַנְהַלִּים הַלְכִים עִם הֵם שְׂבִים לְלַבַת: כִּל־
 הַדְּבָרִים יַעֲשֵׂם לֹא־יִוֹכַל אִישׁ לְדַבֵּר לֹא־תִשְׁבַּע עֵין
 לְרֵאוּת וְלֹא־תַמְלֵא אֵין מִשְׁמֵנוּ: מַהֲשִׁהוּהוּ הוּא שִׁהוּהוּ

kings of the earth, and all the inhabitants of the world, would not believe that an adversary or an enemy could ever enter within the gates of Jerusalem. (But it hath happened) because of the sins of her prophets, the iniquities of her priests, that had shed in the midst of her the blood of the righteous. They wandered about blindly in the streets, they became defiled with blood; so that men were not able to touch their garments. Depart, ye unclean, they called out unto them: depart, depart, touch not. So they flee away and also wander about: men say among the nations, They shall no more sojourn there. The anger of the Lord hath divided them: he will no more look at them: the faces of the priests they respected not, and the elders they spared not. Even now our eyes anxiously wait for our valueless help: in our waiting have we waited for a nation that cannot help. They hunt our steps, that we cannot walk in our streets: our end is near, our days are full; for our end is come. Swifter were our pursuers than the eagles of heaven: upon the mountains did they hotly follow us: in the wilderness did they lie in wait for us. The breath of our nostrils, the anointed of the Lord, was caught in their pits, he, of whom we said, Under his shadow shall we live among the nations. Be glad and rejoice, O daughter of Edom, that dwellest in the land of 'Uz: also unto thee shall the cup pass; thou wilt be drunken, and make thyself naked. Brought to an end is thy iniquity, O daughter of Zion; He will no more carry thee away into exile: He visiteth thy iniquity, O daughter of Edom; He layeth open thy sin.

CHAPTER V.

1 ¶ Remember, O Lord, what hath occurred to us,

look down, and behold our disgrace. Our inheritance is turned over to strangers, our houses to aliens. Orphans are we become, and (we are) without a father, our mothers are like widows. Our water have we drunk for money; our wood cometh to us for a purchase price. Up to our necks are we pursued: we are fatigued, and no rest is allowed us. To Egypt do we stretch out our hand, to Asshur, to be satisfied with bread. Our fathers have sinned, and are no more: but we have indeed to bear their iniquities. Servants rule over us: no one delivereth us out of their hand. At the peril of our life must we bring home our bread, because of the sword of the wilderness. Our skin gloweth like an oven, because of the heat of famine. Women have they ravished in Zion, virgins, in the city of Judah. Princes were hanged up by their hand: the faces of elders were not honored. Young men they bore to the mill, and boys stumbled under the wood. The elders have ceased from the gate, young men from their singing. Ceased hath the joy of our heart: our dance is changed into mourning. Fallen is the crown of our head: we to us, for we have sinned. Because of this is our heart made sick: for these things are our eyes dimmed: Because of the mount of Zion which is wasted, foxes walk about on it. O thou, Lord, wilt thou abide for ever, thy throne existeth throughout all generations. Wherefore wilt thou forget us for ever? wilt thou forsake us for so long a time? Cause us to return, O Lord, unto thee, and we will return: renew our days as of old. For wouldst thou entirely reject us, be wrath with us to the uttermost? [Cause us to return, O Lord, unto thee, and we will return: renew our days as of old.]

THE BOOK OF ECCLESIASTES

CHAPTER I.

1 ¶ The words of Koheleth, the son of David, the king in Jerusalem. Vanity of vanities, saith Koheleth, vanity of vanities: all is vanity. What profit hath a man of all his toil which he toileth under the sun? One generation passeth away, and another generation cometh; but the earth endureth for ever. The sun also riseth, and the sun goeth down, and striving to reach his place he riseth again there. Going toward the south, and turning round toward the north, the wind moveth round about continually; and around its circles doth the wind return again. All the rivers run into the sea; yet the sea is never full: unto the place whither the rivers go thither will they continue to go. All things weary themselves (constantly); man cannot utter them: the eye is never satisfied with seeing, nor the ear filled with hearing. That which hath been, is the same which will be; and that which hath been done, is the same which will be done; and there is nothing new under the sun. If there be any thing whereof it is said, See, this is new: it hath already been in olden times which were before us. (Only) there is no recollection of former (generations); and also of the later ones, that are to be—of these (likewise) there will be no recollection with those that will be still later. I Koheleth was king over Israel in Jerusalem. And I directed my heart to inquire and to search by wisdom concerning all that is done under the heavens: this is an employment which God hath given to the sons of man to busy themselves therewith. I saw all the deeds that are done under the sun; and, behold, all is vanity and a torture of the spirit. What is crooked cannot be made straight; and that which is defective cannot be numbered. I spoke with my own heart, saying, Lo, I have truly obtained greater and more wisdom than all those who have been before me over Jerusalem: yet, my heart had seen much wisdom and knowledge. And I directed my heart to know wisdom, and to know madness and folly: (but) I have perceived that this also is a torture of the spirit. For where there is much wisdom there is much vexation; and he that increaseth knowledge increaseth pain.

CHAPTER II.

1 Come, then, I said in my heart, I will have a taste of joy, and thou shalt see what is good; 2 but, behold, this also was vanity. Of laughter I said, It maketh one mad; and of joy, What doth this do? I resolved in my heart to indulge my body with wine, while my heart guideth itself with wisdom; and to lay fast hold on folly, till I

might see what it is that is good for the sons of men, which they should do under the heavens during the number of the days of their life. I made great works: I built myself houses; I planted myself vineyards; I made myself gardens and orchards, and I planted therein trees of all kinds of fruit; I made myself pools of water, to water therewith the forest overgrown with trees; I bought men-servants and maid-servants, and I had likewise those born in my house; I had also great possessions of cattle and flocks above all that had been before me in Jerusalem; I gathered unto myself also silver and gold, and the choice treasures of kings and of the provinces; I procured myself male singers and female singers, and the delights of the sons of men, wagons and chariots. So was I great, and obtained more than all that had been before me in Jerusalem; also my wisdom remained with me. And whatsoever my eyes desired I refused them not; I withheld not my heart from any joy; for my heart was rejoiced with all my toil, and this was my portion of all my toil. When I turned myself (to look) on all my works that my hands had wrought, and on the toil that I had toiled to accomplish: then, behold, all was vanity and a torture of the spirit, and there was no profit under the sun. And then I turned myself to behold wisdom, and madness, and folly; for what (can) the man (do) that cometh after the king? (Only) that which (others) have done already. But I saw indeed that wisdom hath the advantage over folly, as great as the advantage of light over darkness. The wise man hath his eyes in his head, while the fool walketh in darkness; but I myself perceived then also that one occurrence will befall all of them. Then said I in my heart, The same that befalleth the fool will also befall even me; and why have I then been wiser? Then spoke I in my heart, that this is also vanity. For there is no recollection of the wise any more than of the fool for ever: seeing that which hath long ago been will, in the days that are coming, all be forgotten. And how doth the wise die equally with the fool! Therefore I hated life; because I felt displeased with the work that is wrought under the sun; for all is vanity and a torture of the spirit. Yea, I hated also all my toil with which I had toiled under the sun; because I should have to leave it unto the man that will be after me. And who knoweth, whether he will be a wise man or a fool? yet will he have full sway over all my toil wherein I have toiled, and wherein I have shown myself wise under the sun. Also this is vanity. Therefore I turned about to cause my heart to give up thinking of all the toil wherewith I had toiled under the sun.

CAP. IV ד

* ושכתי אני ואראה אתדלתעשקים אשר נעשים תחת
 השמש ורעה ורמעת העשקים ואין להם מעחם ומיד
 עשוקים כח ואין להם מעחם: ונחם אני אתהמתים: 2
 שכבר מתי מדתמים אשר גמה חיים לעדה: וטוב
 משגדם את אשרעצון לא הנה אשר לאדראה את
 המעשה הרע אשר נעשה תחת השמש: וראיתי אני: 4
 אתדלתעמל ואת כלבשרון המעשה כי הוא קאיתאיש
 מרעהו נסזה הכל ורעות רוח: הבסיל חבק אתדרי: 7
 ואכל אתדבשרו: טוב מלא כח נחת ממלא חפנים עמל
 ורעות רוח: ושכתי אני ואראה הכל תחת השמש: יש
 אחר ואין שני גם כן ואח אדלו ואין קץ לבלעמלו גם
 עינו לאחשבע עשר ולמי: אני עמל ומחבר אתניפשי
 מטובה נסזה הכל וענו רע הוא: טובים השנים מן
 האחד אשר ישלחם שגר טוב בעמלם: כי אםפלו
 האחד יקום אתחברו ואילו האחד שופל ואין שני
 להקמו: גם אםישכבו שנים ותם להם לאחד אחד: 11
 תם: ואםיתקפו האחד השנים יצמרו נגדו והחזק
 המשלש לא במדה יתק: טוב גלד מסכן והגם מוחזק
 וכן ובסיל אשר לאידע להחזק עוד: כדמכות הסורים
 יצא למלך כי גם במלכותו נולד רש: ראיתי אתדבל
 החיים המתלכים תחת השמש עם הילד השני אשר
 יצמר תחתיו: אךקץ לבלעמלם לכל אשרהיה לפנידם
 גם האתונים לא שמתרכו כדנסזה הכל ורעיון רוח:
 שכבר רחלץ כאשר תלך אלבית האלהים וקרוב לשמע
 ממת הכסלים וכן כראים יודעים לעשות רע:

CAP. V ה

* אלתחבהל עלפיד ולבן אלתמר להוציא דבר לפני
 האלהים כי האלהים בשמים ואתה עלהארץ עלבן
 יהי דבריה משמים: כי בא תתלם ברב ענו וקול בסל
 ברב דברים: כאשרתיר נדר לאלהים אלתאמר לשלמו
 כי אין חפץ בכסלים את אשרתדר שלם: טוב אשר
 לאתדר משהרוד ולא תשלם: אלתתן אתפיד לחטא
 אתדבשרך ואלתאמר לפני המלאך כי שגגה היא למה
 יקצף האלהים עליקולך וחבל אתמעשה ידך: כי ברב
 חלמות ותקלים ודברים הרבה כי אתהאלהים ורא:
 אםיעשק רש וגול משפט וצדק הראה במדינה אל
 תתמה עלהחפץ כי נבה מעל נבט שמר ובהים עלהים:
 ויתרון ארץ בכל היא מלך לשהה נעבר: אהב כסף לא
 ישבע כסף ומראתו בהמין לא תבואה נסזה הכל:
 ברבות הטובה רבו איכליה ומדבשרו לעמלה כי
 אסדאית עינו: מתקור שנת העבר אםישע ואם
 הרבה יאכל והשבע לעשוי אינו מניח לו לישון: יש
 רעה חולה והישי תחת השמש עשר שמור לבעמלו
 לדעתו: ואבר העשר הדיא בענו רע ודולד בן ואין
 בידו מאומה: כאשר יצא ממשן אמו ערום ושוב ללבת
 כששב ומאומה לארשא בעמלו שילך בידו: ונסאה
 רעה חולה כלעמת שבא בן יגך ומדתתן לו שיעמל
 לרחם: גם כלימיו בתשך יאכל וקום דרבה וקלץ

* השמש: כרש אדם שעמלו בהכמה ובהרעת ובכשרון
 ולאדם שלא עמלבו יתגעו חלקו נסזה הכל ורעה
 רבה: כי מדהיה לאדם בבלעמלו וברעיון לבו שרוא
 עמל תחת השמש: כי כלימיו מכאובים וכעם עינו
 נסלה לאשקב לבו נסזה הכל רוע: אךטוב
 באדם שיאכל ושתה ויראה אתנפשו טוב בעמלו גם
 כה זה ראיתי אני כי מיד האלהים הוא: כי מי יאכל ומי
 חוש חזן ממנו: כי לאדם שטוב לפניו נתן הכמה ורעת
 ושמחה ולחוטא נתן ענון לאסוף ולבנוס לתת לטוב
 לפני האלהים נסזה הכל ורעות רוח:

CAP. III. ג

* לבל וכן ועת לכלחפץ תחת השמים:
 2 עת ללדת
 3 עת למשח
 4 עת לחרוג
 5 עת לפרוץ
 6 עת לבכות
 7 עת לסוד
 8 עת להשליך אבנים
 9 עת לחבוק
 10 עת לבקש
 11 עת לשמוד
 12 עת לקרוע
 13 עת לחשח
 14 עת לארב
 15 עת מלחקה
 16 עת ללדת
 17 עת לעקור נטוע
 18 עת לרפוא
 19 עת לבנות
 20 עת לשחוק
 21 עת לרקוד
 22 עת כנים אבנים
 23 עת לדחק מחבק:
 24 עת לאבד
 25 עת להשליך
 26 עת לתפור
 27 עת לדבר
 28 עת לשנא
 29 עת שלום
 30 מהדתרון העושה באשר הוא עמל: ראיתי אתהענון
 אשר נתן האדם לבני האדם לענות בו: אתהכל
 עשה יפה בעתו גם אתהעולם נתן בלבם מבלי אשר
 לאימצא האדם אתהמעשה אשרעשה האדם מראש
 ועדסוף: ודעתי כי אין טוב גם כי אמלשמות ולשמות
 טוב בתווי: וגם כלהאדם שיאכל ושתה ויראה טוב
 בבלעמלו מתת אלהים הוא: ודעתי כי כל אשר נעשה
 האלהים הוא והנה לעולם עליו אין להוסיף ומשן אין
 לגרע והאלהים עשה שראו מלפניו: מדהשהוה כבר
 הוא ואשר להיות כבר היה והאלהים יבקש אתהיה:
 ועוד ראיתי תחת השמש מקום המשפט שמה הרשע
 ומקום הדיק שמה הרשע: אמרתי אני בלבי אתהצדיק
 ואתהרשע ישפט האלהים כרעת כללחפץ ועל כל
 המעשה שם: אמרתי אני בלבי עלדברת בני האדם
 לבקר האלהים ולראות שהםיבמהה ימה להם: כי
 מדהה בני האדם ומקרה בהמהה ומקרה אחר להם
 כמות זה כן מות זה ורוח אחר לכל ומותר האדם מן
 כ בהמהה אין כי הכל הכל: הכל הולך אלימקום אחד
 21 הכל היה מדתעפר והכל שב אליהעפר: מי יודע רוח
 בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הורדת
 22 היא למטה לארץ: וראיתי כי אין טוב מאשר ישמח
 האדם בפעושו כדדיא חלקו כי מי יביאט לראות כמה
 שדעה ארצו:

21 For there is many a man whose toil is in wisdom, and in knowledge, and with energy: yet to a man that hath not, folled therefor, must he give it as his portion. Also this is vanity and a great evil.

22 For what doth a man obtain of all his toil, and of the torture of his heart, wherewith he toileth under the sun? For all his days are full of pains, and vexation is (mingled with) his employment: yea, even in the night his heart taketh not rest.

24 Also this is vanity. It is not a good thing (inherent) in man that he should eat and drink, and that he should make his soul enjoy happiness for his toil. Also this I see, that it cometh

25 out of the hand of God. For who can well eat, or who can enjoy earthly things more than I?

26 For to a man who is good in his presence (God) giveth wisdom, and knowledge, and joy; but to the sinner he giveth employment, to gather up and to bring together, that he may give it to him that is good before God. Also this is vanity and a torture of the spirit.

CHAPTER III.

1 For every thing there is a season: and a (proper) time is for every pursuit under the heavens. (There is) a time to be born, and a time to die; a time to plant, and a time to pluck up what hath been planted; a time to kill, and a time to heal; a time to break down, and a time to build up; a time to weep, and a time to laugh; a time to mourn, and a time to dance; a time to throw away stones, and a time to gather up stones; a time to embrace, and a time to be far from embracing; a time to seek, and a time to let things be lost; a time to keep, and a time to throw away; a time to rend, and a time to sew; a time to keep silence, and a time to speak; a time to love, and a time to hate; a time of war, and a time of peace. What profit hath (now) he that worketh in that wherein he toileth? I have seen the employment, which God hath given to the sons of men to busy themselves therewith. Every thing hath he made beautiful in its (proper) time: he hath also placed the eternity in their heart, without a man's being able to find out the work that God hath made from the beginning to the end. I know that there is nothing good (inherent) in them, but for every one to rejoice and to do what is good during (all) his life. For also that every man should eat and drink, and enjoy what is good for all his life, is likewise a gift of God.

14 I know that whatsoever God doth, that will be for ever; to it nothing can be added, and from it there is nothing to be diminished: and God hath so made it that men should be afraid of him.

15 That which hath been, hath long since appeared (again); and what is to be, hath already been; and God seeketh (again) that which is sped away.

16 And moreover I have seen under the sun, (that in) the place of justice, even there was wickedness; and (that in) the place of righteousness, even there was wickedness. I said in my heart, God will judge the righteous and the wicked: for there is a time for every pursuit; and on account of every deed there (will he judge). I said in my heart concerning the speaking of the sons of men, that God might make it clear to them and that they might see that they by themselves are but beasts.

19 For that which befalleth the sons of men befalleth beasts; even the same thing befalleth them; as the one dieth, so dieth the other; yea, they have all one kind of spirit: so that the preëminence of man above the beast is nought; for all is vanity.

20 Every thing goeth unto one place: every thing came from the dust, and every thing returneth to the dust. Who knoweth the spirit of the sons of man that ascendeth upward, and the spirit of the beast that descendeth downward to the earth?

22 And so did I perceive that there is nothing better, than that a man should rejoice in his own works; for that is his portion; for who can bring him to look with pleasure on what will be after him?

CHAPTER IV.

1 And I turned about, and beheld all the oppressed that are made so under the sun: and, behold, there are the tears of the oppressed, and they have no comforter: and from the hand of their oppressors they suffer violence, and they have no comforter.

2 Thereupon praised I the dead that are already

dead, more than the living who are still alive; And as happier than both of them, him who hath not yet come into being, who hath not seen the evil-doing that is done under the sun.—Again, I beheld all the toil, and all the energy in doing, that it is (from) the envy of one man of his neighbor. Also this is vanity and a torture of the spirit. The fool foldeth his hands together, and eateth his own flesh. Better is a handful of quiet, than both the hands full of toil and torture of spirit. Then I turned about, and I saw a vanity under the sun. There is one alone, and he hath not a companion; yea, he hath neither son nor brother: yet is there no end to all his toil; his eye also is not satisfied with riches. Yet for whom do I toil, and deprive my soul of good? Also this is vanity, yea, it is a bad employment. Two are better than one; because they will have a good reward for their toil. For if they fall, the one will lift up his fellow; but wo to the single one that falleth; for he hath no companion to lift him up. Also, if two lie together, then will they become warm; but how can one person alone become warm? And if a man should overpower him, the single one, two would stand up against him, and a threefold cord cannot quickly be torn asunder. Better is a poor and a wise youth than an old and foolish king, who knoweth not how to be admonished any more. For out of the prison cometh the one to reign; whereas also in his kingdom the other becometh poor. I have seen all the living who walk under the sun, being with the second child, that is to stand up in his stead. There was no end to all the people, (belonging) to all that have been before them: they also that come after will not rejoice in him. Surely this also is vanity and a torture of the spirit.—Watch thy foot when thou goest to the house of God, and be near to hearken (to his will), more than to give the sacrifice of fools; for they consider not that they do evil (to themselves).

CHAPTER V.

Suffer not thy mouth to be rash, and let thy heart not be hasty to utter any word before God; for God is in the heavens, and thou art upon the earth: therefore let thy words be few. For a dream cometh through being much employed (with something), and the voice of a fool cometh with a multitude of words. When thou makest a vow unto God, do not delay to pay it; for he hath no pleasure in such fools: that which thou hast vowed must thou pay. It is better that thou shouldst not vow, than that thou shouldst vow and not pay. Suffer not thy mouth to cause thy body to sin; and say thou not before the messenger, that it was an error: wherefore should God be angry because of thy voice, and destroy the work of thy hands? For in the multitude of dreams and vanities there are also many words; but rather fear thou God. If thou see the oppression of the poor, and violence done to justice and righteousness in a province, do not feel astounded at the matter; for one that is high watcheth over the high; and over them, the highest Power. But the advantage of a land in all things is, a king who is subject to the country. He that loveth money will never be satisfied with money; nor he that loveth abundance, with any increase. Also this is vanity. When prosperity increaseth, those that consume it (likewise) increase: and what advantage is there to its owner, saving to see (it) with his eyes? Sweet is the sleep of the laboring man, whether he eat little or much; but the overabundance of the rich will not suffer him to sleep. There is a sore evil which I have seen under the sun, (namely,) riches reserved for their owner to his own hurt. And these riches are lost through an unfortunate event; and he begetteth a son, and hath not the least in his hand: As he came forth out of his mother's womb, naked will he return to go as he came; and not the least will he carry off for his toil, which he might take away with him. And also this is a sore evil, that in all points as he came, so must he go: and what profit hath he that hath toiled for the wind? All his days also had he to be in darkness, and hath had much vexation and wrath with his sickness. Behold, what I have

19 אלהים יצא את־קולם: ההקמה תעו לחכם מִשְׁפָּרָה: 20 שלישים אשר היו בעיר: כי אדם אין צדיק בְּצִדְקוֹ אֲשֶׁר יִשְׁהוּטוּב וְלֹא יִתְּאָם: 21 גם לבלתי־קרים אשר ידברו: 22 אֲלֵיחֲתָן לִבָּהּ אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁמַע אֶת־עֲבָרָתָהּ מִקֶּלֶד: 23 כי גִּסְעִימִים רבות ידע לבדך אשר נִסְאָה קַלְקֵל אֲמָרִים: 24 כִּלְיָה נְסִיתִּי בְּהַכְמָה אֲמָרִי: הֲקִבְיָה וְהִיא רִחֲמִים: 25 מִמֵּנִי: רְחֹק מִשְׁפָּחָה וְעִמָּק וְעִמָּק מִי יִמְצָאוּ: כִּפְתִּי: 26 אֲנִי וְלִבִּי לְדַעַת וְלִחְדוֹ וּבִקֵּשׁ הַכְמָה וְחִסְדָּן וְלִדַּעַת רִשְׁעֵי כִסֵּל וְהַסְכֵּלוֹת הַדּוֹלָלוֹת: וּמוֹצֵא אֲנִי מִן מִצְרַת אֲתִדְאָשָׁה אֲשֶׁר־הִיא מִצְרִים וְחֲרָמִים לִבָּהּ אֲסִרִים יִדְּוֶה טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים יִמְלֵט מִמֶּנּוּ וְחֹטֵא יִלְבַּד בָּהּ: רָאָה זֶה מִצְאָתִי אֲמָרָה קַלְקֵל אֶת־הַלֵּאחַת לִמְצֵא: 27 חֲשִׁבֹן: אֲשֶׁר עִוְר־בְּקִשָּׁה נִפְשִׁי וְלֹא מִצְאָתִי אִם אֶת־הַ מֵאֲלֵף מִצְאָתִי וְאִשָּׁה כִּלְקֵאלָה לֹא מִצְאָתִי: לִבְדוֹ רִחֲדוֹ: 28 זֶה מִצְאָתִי אֲשֶׁר נִשְׂאָה הָאֱלֹהִים אֲתִדְאָסֶם יִשְׂרָאֵל תִּמְדָּה בְּקִשְׁוֹ הַשְּׁבֹעֹת רַבִּים:

CAP. VIII. ח

8 זִי כִתְחַבֵּם וְזִי יִדְעֵי פֶשֶׁר דְּבַר הַכְמָת אֲדָם הַחַדָּר מִזִּי 9 וְזִי מִזִּי לְשֹׂאָה: אֲנִי פִרְמִלְךָ שֹׁמֵר וְעַל הַבְּרַת שְׁבֹעֵת 10 אֱלֹהִים: אֲלֵיחֲתָבֵל מִפְּנֵי חֶלֶד אֲלֵיחֲתַעֲמֵר בְּרִבְרָה רַע 11 כִּי כִלְאֲשֶׁר תִּפְצֵי נַעֲשֶׂה: בְּאֲשֶׁר דְּבַר־מִלְךָ שִׁלְמֹו וְזִי 12 אֲמִרְדֹו מִהַתְּפִשָּׁה: שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יִדַּע דְּבַר רַע וְזִי 13 וּמִשְׁפָּט יִדַּע לֵב חָסֵם: כִּי לִבְלִיחֵפֶץ יֵשׁ עַת וּמִשְׁפָּט 14 כִּי־דַעַת הָאָדָם רַבָּה עֵלְיוֹ: כִּי־אֲנִי יִדַּע מִהַשְׁתִּיחַ בִּי 15 בְּאֲשֶׁר יִדְעֵה מִי יִגִּיד לִי: אִין אֲדָם שִׁלֵּט בְּרַחֵם לִכְלֵא 16 אֲתִדְרִיחַ וְאִין שִׁלְמֹו כִּיֵּם חֲמִינַן וְאִין מִשְׁלֵחַת כִּלְהַמָּה וְלֹא־יִמְלֵט רִשְׁעֵי אֲתִדְבַעְלִי: אֲתִדְכִלְוֶה רִאֲתִי 17 וְתִחַן אֲתִלְבִּי לִבְלִיחֵשָׁה אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַחַת הַשָּׁמַיִם לִת אֲשֶׁר שִׁלֵּט הָאָדָם בְּאֵהֶם לְרַע לָו: וּבִכֵּן רִאֲתִי רִשְׁעִים 18 קָבְרִים וְכֹא וּמִמָּקוֹם קָרָשׁ יִלְכְּוּ וְהִשְׁתַּכְּחוּ כְּעִיר אֲשֶׁר 19 כָּדַעְשׁוּ נְסִיחָה הַבֵּל: אֲשֶׁר אֲוִינַעֲשֶׂה פִתְּוֹם מַעֲשֵׂה 20 הַרְעָה מִהַרָּה עֲלֵיכֹן מֵלֵא לֵב כִּי־הָאָדָם כֵּהֶם לְעִשִׂית רַע: אֲשֶׁר חָטָא עֲשֶׂה רַע מֵאֵת וּמֵאֲרָךְ לוֹ בִּי נִסְיוֹנֵע 21 אֲנִי אֲשֶׁר הִתְדַיִטוּב לְרִאֲי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִרְאָה מִלְּפָנָי: וְטוֹב לֹא־יִהְיֶה לְרִשְׁעֵי וְלֹא־יִרְאָךְ זִיִּים בְּצֵל אֲשֶׁר אֲנִי 22 וְזֹא מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים: יִשְׁתַּבַּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עֲלֵיחֲרָצִין 23 אֲשֶׁר יֵשׁ צַדִּיקִים אֲשֶׁר מַעֲיֵ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים 24 וְזֵשׁ רִשְׁעִים שְׂמַעֲי אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַצַּדִּיקִים אֲמָרִי 25 שְׁנִיחָה הַבֵּל: וְשִׁבְחָתִי אֲנִי וּשְׁבַחֲתֵם אֲשֶׁר אִךְ 26 שְׁנִיחָה תַחַת הַשָּׁמַיִם כִּי אֲכִלְאֲכַל וְלִשְׁתִּית וְלִשְׁמִית 27 מִבְּלִיחִי: רָאָה אֲתִמְנַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים כִּי מִי יִכַּל לִחְתָּן 28 אֵת אֲשֶׁר שָׂתוּ: כִּיֵּם טוֹבָה הֵיב כְּטוֹב וּכְיִם רַעֵה רָאָה 29 גַּם אֲתִיחַ וְעִמְתִּיחַ עֲשֶׂה עֲלֵיחֲדָרַת שִׁלְא 30 יִמְצָא הָאָדָם אֲהִרִי מֵאוֹמֶה: אֲתִדְכַּל רִאֲתִי בִימִי 31 הַבֵּל יֵשׁ צַדִּיק אֲבִי כְּבִדְוֹ וְזֵשׁ רִשְׁעֵי מֵאֲרָךְ בְּרַעְתִּי: 32 אֲלֵיחֲתִי צַדִּיק הַרְבֵּה וְאֲלֵיחֲתַחֲכֵם יִחַר לִמֶּה הַשּׁוֹמֵם: 33 אֲלֵיחֲרִשְׁעֵי הַרְבֵּה וְאֲלֵיחֲתִי סָבֵל לִמֶּה תִמְוֹת כִּלֵּא עֲתָךְ: 34 טוֹב אֲשֶׁר תִּאָחַד בָּהּ וְנִסְמָחָה אֲלֵיחֲתִי אֲתִיגִיף כִּי־רָא

17 וְקִצְף: הֵגֶה אֲשֶׁר־רִאֲתִי אֲנִי טוֹב אֲשֶׁר־רָפָה לֹאֲכִיל 18 וְלִשְׁתִּית וְלִרְאוֹת טוֹבָה כְּבִלְעִמְלוֹ יִשְׁעִמֵל תַּחַת־הַשָּׁמַיִם 19 אֲשֶׁר־יִמְרִחוּ אֲשֶׁר־עֲמָדוֹ הָאֱלֹהִים כִּי־דָוָה חֲלָקוּ: 20 מִסֵּף כִּלְהֵאָדָם אֲשֶׁר יִתְּלוּ הָאֱלֹהִים עֲשֶׂה וְנִקְסִים 21 הַשְּׁלִימֹו לֵאכַל מִמֵּנִי וְלִשְׁתֹּא אֲתִדְחִלְוֹ וְלִשְׁמַח בְּעִמְלוֹ 22 זֶה מִתַּת אֱלֹהִים הִיא: כִּי לֹא הַרְבֵּה זָכָר אֲתִימִי תִמְוֹ 23 כִּי הָאֱלֹהִים מַעֲנֶה בְּשִׂמְחַת לִבּוֹ:

CAP. VI. י

1 אִישׁ יֵשׁ רַעֵה אֲשֶׁר רִאֲתִי תַחַת הַשָּׁמַיִם וְרַבָּה הִיא עֲלֵיחֲדָאָם: 2 אִישׁ אֲשֶׁר יִתְּלוּ הָאֱלֹהִים עֲשֶׂה וְנִקְסִים וְכִבְדוֹ וְאִינֵט 3 חֶסֶד לְנַפְשׁוֹ: מִכַּל אֲשֶׁר־יִחְאָה וְלֹא־יִשְׁלִמֵנּוּ הָאֱלֹהִים 4 לֵאכַל מִמֵּנִי כִי אִישׁ בְּכָר יִבְכְּוֹ וְאִבְכְּוֶה וְזֶה הַבֵּל וְחִלִּי רַע הִיא: 5 אֲסִיחֲלוֹד אִישׁ מֵאֵה וְשִׁנִּים רבות חִזָּה וְכֹבֵד שִׁהְיוּ 6 וּמִרְשָׁנוֹ וְנַפְשׁוֹ לֹא־תִשְׁפַע מִן־הַטּוֹבָה וְנִסְכְּבִתָּה לֹא 7 תִתֵּה לִי אֲמָרִי טוֹב מִמֵּנִי הַגָּבֵל: כִּי־הַבֵּל כֹּא וּבְחִשְׁךְ 8 יִגִּדֵךְ וּבְחִשְׁךְ שָׂמוּ בְּכַה: גִּסְעִימֵשׁ לֵאדְרָאָה וְלֹא יִדַּע 9 תַּחַת לָוֶה מִיָּה: וְאִלוֹ זֶה אֲלֵף שְׁנַיִם פְּעִימִים וְטוֹבָרָה 10 לֹא־רָאָה הֵלֵא אֲלֵימָקוֹם אֲחֵה הַבֵּל הַחֲלוֹד: כִּלְעִמֵל הָאָדָם 11 לְפָדוֹ וְנִסְהַנְשׁ לֹא תִמְלֹא: כִּי מִהִיחֲרֵת לְחֶכֶם מִן־ 12 הַכִּסִּיל מִהֲלִעֵנִי וְזֵי לְחֶלֶד עִנְד חֲסִים: טוֹב מִרְאָה 13 עֵינִים מִהֲלִדְנַשׁ נְסִיחָה הַבֵּל וְרַעֲוֹת רַחוּ: מִהַשְׁתִּיחַ 14 כְּבֹר וְקָבֵא שָׂמוּ וְזַעֲוֶה אֲשֶׁר־הִיא אָהֶם וְלֹא־יִכַּל לְרִין 15 עִם שְׁתִּמְרָף מִמֵּנִי: כִּי יִשְׁדַּבְּרִים הַרְבֵּה מִרְבִּים הַבֵּל 16 מִהֲחִרֵת לְאָדָם: כִּי מִרְיוֹעֵי מִה־טוֹב לְאָדָם כְּתוּיִם 17 מִסִּפֵּר יִמְרִיחֵי הַבֵּל וְעַשְׂמֵם כַּעַל אֲשֶׁר מִי־עִיר לְאָדָם 18 מִהֲרִיחֵה אֲחֵרִי תַחַת הַשָּׁמַיִם:

CAP. VII. י

1 אֲמִיב שֵׁם מִשְׁמֹן טוֹב וְזִים מִזִּים הַחֲלוֹד: טוֹב 2 לְלֵבֵת אֲלִיבִית־אֲכַל מִלְּבֵת אֲלִיבִית מִשְׁחָה בְּאֲשֶׁר הִיא 3 סוֹף כִּלְהֵאָדָם וְחִדְוֹ יִחַן וְלִבּוֹ: טוֹב כְּעִם מִשְׁחֹק 4 כִּי־בִרְעֵי כְּעִם יִטֵּב לִבִּי: לֵב חָקִים כִּבִּית אֲכַל וְלֵב 5 כִּסִּילִים כִּבִּית שִׂמְחָה: טוֹב לִשְׁמַע עֲבֵרַת חָכֵם מֵאִישׁ 6 שְׂמַע שׁוֹר כִּסִּילִים: כִּי כִנְוֹל הַסִּירִים תַּחַת הַסִּיר כֹּן 7 שְׂחָק הַכִּסִּיל וְנִסְיחָה הַבֵּל: כִּי הַשְׂחָק יִדְלַל חָכֵם 8 וְיִאֲכַד אֲתִלְבֵּ מִחֲנָה: טוֹב אֲחִרִית דְּבַר מִקְאִשִׁיתוֹ טוֹב 9 אֲרִדְרִיחַ מִגִּבָּה רַחוּ: אֲלֵיחֲתַבֵּל בְּרִחְתָּךְ לִכְעוֹם כִּי 10 כְּעִם כְּתוּיִם כִּסִּילִים יִנַּח: אֲלֵיחֲתַאֲמֵר מִה הֵיב שְׁהִימִים 11 הַרְאִשִׁים הֵיב טוֹבִים מֵאֵלָה כִּי לֹא מִהַכְמָה שְׂאֵלֶת עֲלֵי 12 וְזֵי: טוֹבָה הַכְמָה עִסְתִּחֵלָה וְחִרֵת לְרִאֲי הַשָּׁמַיִם: כִּי 13 בְּצֵל הַחֲכָמָה בְּצֵל הַכִּסְפָּה וְתִרְחֹן דַּעַת הַחֲכָמָה תַּחְרוּ 14 מִבְּלִיחִי: רָאָה אֲתִמְנַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים כִּי מִי יִכַּל לִחְתָּן 15 אֵת אֲשֶׁר שָׂתוּ: כִּיֵּם טוֹבָה הֵיב כְּטוֹב וּכְיִם רַעֵה רָאָה 16 גַּם אֲתִיחַ וְעִמְתִּיחַ עֲשֶׂה עֲלֵיחֲדָרַת שִׁלְא 17 יִמְצָא הָאָדָם אֲהִרִי מֵאוֹמֶה: אֲתִדְכַּל רִאֲתִי בִימִי 18 הַבֵּל יֵשׁ צַדִּיק אֲבִי כְּבִדְוֹ וְזֵשׁ רִשְׁעֵי מֵאֲרָךְ בְּרַעְתִּי: 19 אֲלֵיחֲתִי צַדִּיק הַרְבֵּה וְאֲלֵיחֲתַחֲכֵם יִחַר לִמֶּה הַשּׁוֹמֵם: 20 אֲלֵיחֲרִשְׁעֵי הַרְבֵּה וְאֲלֵיחֲתִי סָבֵל לִמֶּה תִמְוֹת כִּלֵּא עֲתָךְ: 21 טוֹב אֲשֶׁר תִּאָחַד בָּהּ וְנִסְמָחָה אֲלֵיחֲתִי אֲתִיגִיף כִּי־רָא

truly seen as a good thing, that it is fitting to eat and to drink, and to enjoy the good of all one's toil that he taketh under the sun the number of the days of his life, which God hath given him; for this is his portion. Also every man to whom God hath given riches and property, and hath given him power to eat thereof, and to take his portion, and to rejoice in his toil—this is the gift of God. Let him then remember, that the days of his life are not many, that God hath answered him with the joy of his heart.

CHAPTER VI.

1 There is an evil which I have seen under the sun, and it is great on men: (There is many) a man to whom God hath given riches, property, and honor, and nothing is wanting for his soul of all that he longeth for: yet God empowereth him not to eat thereof, but a stranger will consume it. This is vanity, and it is an evil disease. If a man were to beget a hundred children, and live many years, so that the days of his years were many, and his soul were not satisfied with what is good, and he have not had even a burial: then do I say, that an untimely birth is better than this. For in vanity it came, and in darkness it departeth, and with darkness will its name be covered. Moreover it never saw the sun, and knew nothing: this hath more rest than the other. Yea, though he were to live a thousand years twice told, and had not seen any good—doth not every one go to one place? All the toil of a man is for his mouth; and yet is his desire never filled. For what hath the wise more than the fool? what hath the poor, that knoweth to walk (properly) before the living? Better is what one seeth with the eyes than the wandering of the desire. Also this is vanity and a torture of the spirit. That which hath been is already called by its name, and it is known that he is a man; and he is not able to contend with him that is mightier than he. For there are many things that increase vanity: what advantage (cometh thence) for man? For who knoweth what is good for man in this life, the number of the days of his vain life, that he should spend them as a shadow? for who can tell a man what will be after him under the sun?

CHAPTER VII.

1 A good name is better than precious oil, and the day of death, better than the day of one's birth. It is better to go to the house of mourning than to go to the house of feasting; inasmuch as that is the end of all men: and let the living lay it to his heart. Better is vexation than laughing; for through the sadness of the countenance the heart is made better. The heart of the wise is in the house of mourning; but the heart of fools is in the house of joy. It is better to hear the rebuke of the wise, than that a man should hear the song of fools. For as the crackling of thorns under a pot, so is the laughter of the fool. Also this is vanity. For (exercising) oppression maketh a wise man mad; and bribery corrupteth the heart. Better is the end of a thing than the beginning thereof; better is the patient in spirit than the proud in spirit. Be not rash in thy spirit to be angry; for anger resteth in the bosom of fools. Thou must not say, How was it that the former days were better than these? for it is not out of wisdom that thou askest concerning this. Wisdom is better than an inheritance, yea, preferable for those that see the sun: For under the shadow of wisdom (a man is equally well as) under the shadow of money; but the superior excellency of knowledge is, that wisdom giveth life to him that possesseth it. Consider (then) the work of God; for who can make straight what he hath made crooked? On the day of prosperity be happy, but on the day of adversity look on: also this hath God made in equal measure with the other, to the end that man should not find the least to censure him. All things have I seen in the days of my vanity: there is many a righteous man that perisheth in his righteousness; and there is many a wicked man that liveth long in his wickedness.—Be not righteous over much: neither show thyself over wise: why wouldst thou destroy thyself? Be not wicked over much, and be no fool: why wouldst thou die before thy time? It is good that thou shouldst take hold of that, and that also from

this thou withdraw not thy hand; for he that feareth God will come forth out of them: all wisdom giveth more strength to the wise than ten rulers which were in the city. For no man is so righteous upon earth, that he should do always good, and never sin.—Also take no heed unto all the words that are spoken; lest thou hear thy servant cursing thee. For oftentimes also doth thy own heart know that thou thyself likewise hast cursed others.—All this have I proved by wisdom: I said, I will be wise; but it was far from me. Far is what formerly was so, and what was deep remaineth deep: who can find it out? Then I turned myself about together with my heart to know, and to search, and to seek out wisdom, and experience, and to know the wickedness of folly, and the foolishness of madness. And I find as more bitter than death the woman, whose heart is snares and nets, and whose hands are bonds: he that is deemed good before God will escape from her; but the sinner will be caught by her. Behold, this have I found, saith Koheleth, (adding) one to the other, to find experience. What my soul constantly sought, but I found it not of man among a thousand did I find; but a woman among all these did I not find. Lo, this only did I find, that God hath made man upright; but they have sought for many (sinful) devices,

CHAPTER VIII.

Who is like the wise? and who knoweth (as I well) the explanation of a thing? a man's wisdom enlighteneth his face, and the boldness of his face will be lessened. I (counsel thee), Keep the king's command, and that which regardeth the oath (to him taken) by God. Be not hasty to go out of his presence; engage not in an evil thing; for whatsoever pleaseth him, can he do; Because the world of a king is powerful; and who may say unto him, What doest thou?—Whose keepeth the commandment will experience no evil thing; and a wise man's heart knoweth both time and the just consequence. Because for every pursuit there is a time and a just consequence; for the evil of man (resteth) heavily upon him. For he knoweth not that which will be: for who can tell him how it will be? No man hath control over the spirit to detain the spirit; and there is no control over the day of death; and there is no representation in that war; and wickedness will not deliver those that practise it. All this have I seen, and directed my ears into every work that is done under the sun: there is a time when one man ruleth over another to his own injury. Then also did I see the wicked buried, who had gone to their rest; but those who had acted correctly had to go away from the holy place, and were forgotten in the city. Also this is vanity. Because the punishment against evil deeds is not executed speedily, therefore is the heart of the sons of man filled up in them to do evil. But let a sinner did evil a hundred times, and (God) withhold long his punishment from him: still do I truly know for certain that it will be well with those that fear God, because they are afraid of him; And that it will not be well with the wicked, and that he will not endure many days, like the shadow; because he is not afraid of God. There is a vanity which is done upon the earth, that there are righteous men, unto whom it happeneth in accordance with the deeds of the wicked; again, there are wicked men to whom it happeneth in accordance with the deeds of the righteous. I said that this also is vanity. Therefore do I praise joyfulness, that there is nothing better for man under the sun, than to eat, and to drink, and to be joyful; for this will adhere to him in his toil, during the days of his life which God hath given him under the sun.—When I applied my heart to know wisdom, and to see the employment that is done upon the earth, how even neither by day nor by night sleep is seen in the eyes of some men: Then did I see (in) the whole work of God, that a man is not able to find out the work that is done under the sun; inasmuch as though a man were to toil to seek for it, he would yet not find it; and even if the wise were to think to know it, he would yet not be able to find it,

13 ושתחתיו בסילתבלעני תחלת דבר ריפודי סכלות ואתרית
 14 פידו הוללות רעה: והסכל דבר דברים לא יבדע האדם
 15 מהשתיה ואשר יהיה מאחריו מי יגיד לו: עמל
 16 הכסילים תנינו אשר לא יבדע ללכת אלעיר: ארץ
 17 ארץ שמלכך וגר ושרך בבקר יאכלו: אשרוך ארץ
 18 שמלכך כדחורים ושרוך בית יאכלו בנימרה ולא בישתי:
 19 כנצללים יפך המקנה ובשפלות הים ידלך הברוי:
 20 לשתוח עשירי לחם וכן ושמח חסם ובכסף יצנה אתי
 21 הכל: גם במדעך מלך אליהקבל ובחזרי משכבך אלי
 22 תקבל עשירי כי שוף השמים יולך אתהקול יבעל הנפס:
 יגיד דבר:

CAP. XI. א'

1 שלח לחמך עלפני המים כי ירוב המים המצאני:
 2 מןחלק לשבעה וגם לשמנה כי לא תדע מהייתה רעה
 3 עלהארץ: אסימלאו העבים נשם עלהארץ וימי
 4 ואסיפול עין כדורם ואם כנפון מקום שיפול השן שם
 5 יהא: שמר רוח לא זרע וראה ענבים לא יבארי:
 6 כאשר איך ידע מהישרך הרחם כנפנים בכמן המלצה
 7 לכה לא תדע אתמעשה האלהים אשר יעשה אתי
 8 הכל: בכרך ורע אתורוך ולערב אליתנ תד כי איך
 9 יודע אי זה יכשר הנה ארוה ואסיננים פאחד טיבם:
 10 ונתוק האר וטוב לעינם לראות אתהשמים: כי אם
 11 שנים הרבה יהיה האדם ככלם ישמה וזר אתמי
 12 החשך כיהרבה יהי עלישכא הכל: שמה בחור
 13 כילוחך וטיבך לבך בימי בחורותך ותלך בדרך
 14 לבך ובמראי יצנה רוע כי עליפלאלה וביאך האלהים
 15 במשפטו: והסר נעם מלכך והקצר רעה מבשךך כי
 16 הולרות והשברות הכל:

CAP. XII. יב

1 וזכר אתיבוקרך בימי בחורותך עד אשר לא יבאי ימי
 2 הרעה והגיעו שנים אשר תאמר אידל' בהם חפני: עד
 3 אשר לא תחשך השמש והאר והנחם והקבכים ועיני
 4 העינים אתך והשנים: ביום שזעו שמרי הבות והרעו
 5 אנשי החל ובמלו הטהות כי מנעו והשכו הראית
 6 בארבותי: וקצרו דלתים בשוק בשפל קול השתה והקום
 7 לקול הצפור וישחו כליבנות השיר: גם מבנה ידאי
 8 ותחתמים בדרך ונאם השקר וסמבל החיב ותפר
 9 האבוינה כירחף האדם אליבית עלמי וסבבו בשוק
 10 הסופרים: עד אשר לא ירחק תבל הכסף ותקן גלת
 11 הזיב ותשקר בד עליהמנוע ורען תלגל אלספור:
 12 והשוב העיף עלהארץ כשהתה ורחים תשוב אליהאלהים
 13 אשר נתנה: הכל הבלים אמר התקלת תבל הכל: ויתר
 14 ויתר שתיה קהלת חכם עוד למודיעת אתהעם ואנן
 15 והפר תקן משלים חרבה: בקש קהלת למצא דבר
 16 חפץ ותנבו ישר דברי אמת: דברי חכמים כדרכנות
 17 וכמשמרות נטועים בעלי אספות תנא מעשה אחר: ויתר
 18 מוקמה בני הדרך עשות ספרים הרעה אין קץ ולב
 19 ירבה יענת בשר: סוף דבר הכל נשמע אתהאלהים

CAP. IX. ט

1 א כי אתקבליה נתתי אליבוי ולכור אתקבליה אשר
 2 הצדיקים והחכמים ועבדיהם ביד האלהים נסאחבה
 3 נסינאה אין ידע האדם הכל לפנייהם: הכל כאשר
 4 לכל מקרה אחד לעצמי ולרשע לטוב ולטוה ולעמא
 5 ולובח ולאשר אינו זכח כטוב כהטא השבע כאשר
 6 שביעה היא: והו רע ככל אשר מעשה תחת השמש
 7 כיימקרה אחד לכל וגם לב בני האדם מלאידע והוללות
 8 בלבבם בחייהם ואחריו אליהמתים: כימי אשר יבחר
 9 אל כליהתים יש באתון כילכלב כל הוא טוב מך
 10 האריה המת: כי תתים יודעם ישמו והמתים אינם
 11 יודעם מאומה ואודיע להם שפר מי נשכה וכרם:
 12 גם אהבתם נסינאתם נסינאתם כפר אהבה חלק
 13 אידלהם עוד לעולם ככל אשר מעשה תחת השמש:
 14 לך אבל בשמחה לחמד ושתה בלבטיוב יגד כי כפר
 15 רעה האלהים אתמעשיו: כבלית יהי כנודך לבנים
 16 ושמן עלהארץ אליוספר: ראה חיים עסינשה אשר
 17 אהבת כלימי תי הכלך אשר נתלך תחת השמש כל
 18 ימי הכלך כי הוא כלכך בחיים וכמעלך אשר אתה עמל
 19 תחת השמש: כל אשר תמצא ידך לעשות בכמה עשה
 20 כי אין מעשה וחסון ורעת והמה בשאלו אשר אתה
 21 הך שמה: שבת וראה תחת השמש כי לא לקלים
 22 המרוץ ולא לנכורים המלחמה וגם לא לחכמים לחם
 23 וגם לא לנבונים עשר וגם לא לודעים חן כרעת ופני
 24 יראה אתיבלם: כי גם לא ידע האדם אתיעתו כרעים
 25 שנאתוים במעודה רעה ולעפרים האחות כפח פהם
 26 ויקשים בני האדם לעת רעה כשתפול עליהם פתאם:
 27 נסוה ראיתי חכמה תחת השמש וגדולה היא אלי:
 28 עיר קטנה ואנשים בה מנעו ובאראליה מלך גדול וסבב
 29 אתה ובעה עליה מצודים גדולים: ומצא בה איש מסבן
 30 חכם ומלטידוא אתהיער כחכמתו ואדם לא יבר את
 31 האיש המסבן הדיא: ואמרתי אני טובה חכמה מבכרה
 32 וחקמת המסבן הדיא: ודברתי אינם נשמעים: דברי
 33 חכמים בנות נשמעים ומנעת מושל בכסילים: טובה
 34 חכמה מכל קרב ודוא אחר ואפר טובה חרבה:

CAP. X. י

1 א ובוני מות ובאיש יביע שמן ויחך יקר כחכמה מכבוד
 2 סכלות מעט: לב חכם לימנו ולב כסיל לשמאלו: וגם
 3 כדרך כשיתפלך הך לבו חסר ואמר לכל פכל הוא:
 4 אסדות המושל מעלה עלך מוקמו אליתנ כי מדפא
 5 ינה המאם גדולים: יש רעה ראיתי תחת השמש
 6 כשגנה שינא מלפני השליט: נתן הפכלים החכמים
 7 רבים ונשירים כשפל שבו: ראיתי עבדים עליםקים
 8 ושרים חלבים כנעמים עלהארץ: חפר נזמן כויפול
 9 ופרץ נדר ישכנו נחשו: מופי אבנים יצב בהם בוקי
 10 מצים ופסן כסם: אסיקתה כפרול יהיא לאינים קלכל
 11 תחלים יגבר ותרוץ הכשר חכמה: אסינך הנהש
 12 כלא לחש ואן וחרון לבעל השלשן: דברי פיהתם חן

CHAPTER IX.

1 For all this did I reflect over in my heart and to explain all this, that the righteous, and the wise, and their services, are in the hand of God: that man knoweth neither love nor hatred: it is 2 all ordained before them: Every thing as it is to happen to all: there is but one occurrence for the righteous, and for the wicked: for the good and for the clean, and for the unclean; and for him that sacrificeth, and for him that sacrificeth not; as is the good, so is the sinner; he that 3 sweareth, as he that feareth an oath. This is an evil among all things that are done under the sun, that there is one occurrence for all, and that also the heart of the sons of men is full of evil, and that madness is in their heart while they live, 4 and after this they go to the dead. For whoever is yet united with all the living hath still hope; for a living dog fareth better than a dead 5 lion. For the living know that they will die; but the dead know not the least; nor have they longer 6 any reward; for their memory is forgotten. Also their love, and their hatred, and their envy, are now already lost; and they will have never more a portion in all that is done under the sun. 7 Go, eat with joy thy bread, and drink with a merry heart thy wine, if God have already received thy works in favor. At all times let thy garments be white, and let oil not be wanting on 8 thy head. Enjoy life with the wife whom thou lovest all the days of the life of thy vanity, which God hath given thee under the sun. (yea.) 9 all the days of thy vanity; for this is thy portion under the sun. Whatsoever thy hand findeth to do with thy might, that do: for there is no work, nor experience, nor knowledge, nor wisdom, in 10 the nether world, whither thou goest.—I turned about, and saw under the sun, that the race is not to the swift, nor the battle to the mighty; and that also the wise have no bread, nor yet the men of understanding riches; nor yet men of 11 knowledge favor; but time and fate will overtake them all. For man also knoweth not his time, like the fishes that are caught in an evil net, and like the birds that are caught in the snare: like these are the sons of men ensnared at an evil 12 time, when it falleth upon them suddenly. Also in this manner have I seen wisdom under the sun, 13 and it seemed great unto me: There was a little city, and the men therein were few; and there came against it a great king who enclosed it, 14 and built around it great works of siege. But there was found in it a poor wise man, and he delivered the city by his wisdom; yet no man had 15 thought of that same poor man. Then said I, Wisdom is better than might; although the poor man's wisdom is held in contempt, and his words 16 are not heard. The words of wise men heard in quiet are better than the cry of him that ruleth 17 among fools. Wisdom is better than weapons of war; but one sinner causeth much good to be lost.

CHAPTER X.

1 Dead flies cause the precious oil of the apothecary to become stinking and foaming; so the little 2 little folly him that is valued for wisdom an honor. The heart of a wise man is at his right 3 hand; but he heart of a fool is at his left. Yea also, on whatever way the fool walketh, doth he lack proper sense, and he saith to all that he is a 4 fool. If the spirit of the ruler rise up against thee, leave not thy place; for submissiveness causeth 5 great offences to be avoided. There is an evil which I have seen under the sun, like an error 6 which proceedeth from the ruler: folly is set in great high places, and the rich sit in lowness. I have seen servants on horses, and princes walking 7 like servants upon the ground.—He that digeth a pit will fall into it; and him who breaketh 8 down a fence—a serpent will bite him. Whoso removeth stones will be hurt through them; and he that cleaveth wood will be endangered thereby. 9 If the iron be blunt, and man do not whet the edge, then must he exert more strength; but the advantage of making it properly sharp is wisdom. 10 If the serpent do bite because no one uttered a charm, then hath the man that can use his tongue 11 (in charming) no preference.—The words of a wise man's mouth (bring) grace; but the lips of 12 a fool will destroy himself. The beginning of the words of his mouth is foolishness; and the

last that cometh out of his mouth is evil-bringing madness. The fool also multipliech words: 14 (but) a man cannot know what is to be; and what is to be after him, who can tell him. The toil 15 of the foolish will weary every one of them, because he knoweth not how to go to the city.—Wo to thee, O land, when thy king is lowminded, 16 and when thy princes eat in the morning! Happy art thou, O land, when thy king is noble-spirited, and thy princes eat in proper time, for strengthening, and not for gluttony!—Through slothful hands 18 the rafters will sink; and through idleness of the hands the house will become leaky. For gay 19 pleasure they prepare a feast, and wine is to make a living joyful; but money procureth all things. Even in thy thought thou must not curse a king; 20 and in thy bed-chambers do not curse the rich; for a bird of the air can carry the sound, and that which hath wings can tell the word.

CHAPTER XI.

Cast thy bread upon the face of the waters; for 1 after many days wilt thou find it again. Give a 2 portion to seven, and also to eight; for thou knowest not what evil may come upon the earth.—If the clouds be full of rain, they will empty it 3 out upon the earth; and if the tree fall toward the south, or toward the north on the place where the tree falleth, there will it remain. He 4 that watcheth the wind will not sow; and he that gazeth on the clouds will not reap. As thou 5 knowest not which is the way of the wind, as little as what is enclosed in the womb of her that is with child; even so thou canst not know the 6 works of God who maketh all. In the morning sow thy seed, and in the evening let not thy hand rest; for thou knowest not which will succeed, whether this or that, or whether both of them will be alike good. Truly the light is sweet, 7 and it is a pleasant thing for the eyes to see the sun; For if a man live (even) many years, let him 8 rejoice in them all; and let him remember the days of darkness; for they will be many; all that cometh is vanity. Rejoice, O young man, in thy 9 childhood; and let thy heart cheer thee in the days of thy youthful vigor, and walk firmly in the ways of thy heart, and in (the direction which) thy eyes see; but know thou, that concerning all these things God will bring thee into judgment. And 10 remove vexation from thy heart, and cause evil to pass away from thy body; for childhood and the time when the head is black are vanity.

CHAPTER XII.

But remember also thy Creator in the days of 1 thy youthful vigor, while the evil days are not yet come, nor those years draw nigh of which thou wilt say, I have no pleasure in them; While 2 the sun, and the light, and the moon, and the stars, are not yet darkened, and the clouds return not again after the rain; On the day when the watchmen of the house will tremble, and the men of might will bend themselves, and the grinders stand idle, because they are become few, and those be darkened that look through the windows; And when the two doors on the streets will be 3 locked, while the sound of the mill becometh dull, and man riseth up at the voice of the bird, and all the daughters of song are brought low; Also 4 when men will be afraid of every elevation, and are terrified on every way, and the almond-tree will refuse (its blossom), and the locust will drag itself slowly along, and the desire will gainsay compliance; because man goeth to his eternal home, and the mourners go about the streets; While the silver cord is not yet torn loose, and the golden bowl is not crushed, and the pitcher is not broken at the fountain, and the wheel is not crushed at the cistern; When the dust will return to the 5 earth as it was, and the spirit will return unto God who gave it.—Vanity of vanities, saith Koheleth: all is vanity.—And in addition to this 6 that Koheleth was wise, he continually also taught the people knowledge, and he probed, and searched out, and composed many proverbs. Koheleth sought 7 to find out acceptable words, and the which would be written down uprightly, even words of truth. The words of the wise are like goats, and like 8 nails fastened (are the words of) the men of the assemblies, which are given by one shepherd. But 9 more than all these, my son take warning for thyself: the making of many books would have no end; and much preaching is a weariness of the

וידבר בעיני המלך והשרים ועש המלך כדבר ממנו:
 וישלח ספרים אל־בלי־מדינת המלך אל־מדינה ומדינה
 ככתבה ואל־עם וגם כל־שני לזיוות כ־לא־יש שר
 בביתו ומדבר כלשון צמו:

CAP. II. ב

אחר הדברים האלה כשֶׁד חמת המלך אחשוורוש נפר א
 אֶחָד־וְשָׁתִי וְאֵת אֶשֶׁר־עָשְׂתָה וְאֵת אֶשֶׁר־עָוָה עָלֶיהָ:
 ויאמרו נצרי המלך משרתיו ובקשו למלך נערות בתולות ב
 טובות מראה: ויצקו המלך פקודים בבלי־מדינת ב
 מלכותו ויקבצו את־כל־נערות־בתולה טובות מראה אל־
 שושן הבורה אל־בית הנשים אל־דך הגא סרים המלך
 שמר הנשים ותתן המהקדמות: והגזירה אשר תישב ג
 בעיני המלך המלך תחת־ישינתו יניטב הדבר בעיני
 המלך ועש כן: אִישׁ ידויד הנה כשושן הבורה ה
 ושמו מרדכי בן יאיר כדשמע בדרכו אשר בִּבְרַחֲמֵהָ אֶשֶׁר
 הגלה מירושלים עמידגלה אשר הגלתה עם יבערה
 מלך־יודתה אשר הגלה ובוכדנצר מלך בבל: והגאמן ז
 את־הנֶסֶה הוא אסתר בת־דודו כי אין לה אב ואם
 והגזירה יפתהאר וטובת מראה וכמות אביה ואמה
 לקחה מרדכי ליוֹלָמָת: ויהי בהשמע דבר־המלך ויהי ו
 ובהקבץ נערות רבות אל־שושן הבורה אל־דך הגי
 ותלקח אסתר אל־בית המלך אל־דך הגי שמר הנשים:
 והישב הגזירה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבטל ארז ב
 חמורקה ואת־מטותיה לתת לה ואת שבע הנערות
 הראיות לתת־הֵנָּה מבית המלך וששנה ואת־נערותיה
 לשבוב ביה הנשים: לא־גזירה אסתר את־נַעֲמָה ואת־
 מילדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא־תגיד: ובכל־ז
 זום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית־הנשים לדעת
 את־שלוש אסתר ומה־עֲשֶׂה בה: ובהגיע תר־עשרה
 ונערה לבוא אל־המלך אחשוורוש מקץ חיות לה כדת
 הנשים שנים עשר חדש כי בן מלא־ימי מרוקוֹן ששה
 חדשים בשמן המר וששה חדשים בבשמים ובתמרוֹן
 הנשים: ובה הגזירה באה אל־המלך את־ כלא־שר
 תאמר יצוֹן לה לבוא עמה מבית הנשים עדי־בית המלך: ב
 בערב ויהי באה ובבקר היא שבה אל־בית הנשים: ד
 שני אל־דך ששענו סרים המלך שמר השלישנים לא־
 תבוא עוד אל־המלך כי אסתר בן המלך ונערה ו
 בשם: ובדיעבד תרא־אסתר בת־אבי־תל ודר מרדכי אשר
 לקח־לו לבת לבוא אל־המלך לא בקשה דבר כי אם
 את־אשר יאמר הגי סרים־המלך שמר הנשים ותתי
 אסתר נשאת חן בעיני כלא־ראיה: ותלקח אסתר אל־
 המלך אחשוורוש אל־בית מלכותו בתוך־הנשים והא־
 דרש סבת בשנת־שבע למלכותו: והאֵב המלך את־
 אסתר מקבל־הנשים ותשא־חן ותסר לפניו מבלי־בתולות
 תשם בתר־מלכות בראשה ממלכה תחת ושתי: ועש
 המלך משתה גדול לכל־שריו ונבדו את משתה
 ואסתר הנחה למדינות עשה ותתן משאת כד המלך: ו
 ובהקבץ בתולות ששתי ומרדכי ששב בשער־המלך: י

14 ורא ואת־משותיו שמור כזוה כלה־האדם: כי את־כל־
 מנשה האלקים יבא במשפט על כל־יגלם אֶשֶׁר־טוב
 ואסר־ע:

א ס ת ר

CAPUT I. א

א ויהי בימי אחשוורוש הוא אחשוורוש המלך מהדו ועד א
 2 פוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת ו
 המלך אחשוורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבורה: ב
 3 בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל־שריו ונבדו
 חל וכלם ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: ג
 4 בהראתו את־עשר כבוד מלכותו ואת־זקן הפארת
 ה גדולתו ימים רבים שמונים ומאת זום: ובמלואת ו
 האלה עשה המלך לכל־היגים הנמצאים בשושן הבורה
 למקדול וידיקוֹן משתה שבעת ימים כחצר גנת ביתן
 6 המלך: חיו ופרסם ותכלת אחוז בהכל־בנין וארמוֹן
 על־גלגלי כסף ועמודי עש משות וקב וכסף על רצפת
 7 בהמשש ודר וחרת: והשקות בכל־יחב וכלים
 8 מבלים שונים וגו מלכות הב כד המלך: והשתה
 כדת אין אנם כירין וסר המלך על כל־יב ביתו
 9 לעשות כרצוֹן אִישׁ־וְאִישׁ: גם ושתי המלכה עושה
 י משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשוורוש: ביים
 השביעי טוב לב־המלך בנן אמר למזוֹן בות־א
 תרבוֹא בות־א ונבנת־א ותר וברכס שבעת הפרסים
 11 המשרתים את־פני המלך אחשוורוש: להביא את־
 ושתי המלכה לפני המלך כדת מלכות להראות הנשים
 12 והשרים את־יפה כר־טובת מראה היא: ותאמן המלכה
 ושתי לבוא כדבר המלך אשר ביד הפרסים וקצף
 13 המלך מאד ותמתו בערה בו: ואמר המלך
 לחכמים דעו העתים כירין דבר המלך לפני כל־דעי
 14 דת ודן: והקרב אליו כרשנא שתר ארמקא תרשיש
 מרס מרסנא ממוֹן שבעת שרי ופרס ומדי ראי פני
 15 המלך השרים ראשנה כמלכות: כדת מה־לעשות
 במלכה ושתי על ו אשר לא־עשתה אית־מאמר המלך
 16 אחשוורוש ביד הפרסים: ונאמר מילֹן לפני המלך
 והשרים לא על־המלך לבדו עושה ושתי המלכה כי
 על־כל־השרים ועל־כל־הנשים אשר בכל־מדינות
 17 המלך אחשוורוש: כירצא דבר־המלכה על־כל־הנשים
 להבנות בעליהן בעיניהן באמרם המלך אחשוורוש אמר
 18 להביא את־שתי המלכה לפניו ולא־באה: והיום הזה
 האמנהו שריות פרסומדי אשר שמעו את־דבר המלכה
 19 לכל שרי המלך ובהו בנין וקצף: אסער־המלך טוב
 ונא דבר־מלכות מלפניו וכתב בדתו פרסומדי ולא
 יגבור אשר לא־תבא ושתי לפני המלך אחשוורוש
 כ ומלכותה יתן המלך לדעתה הטובה מענה: וגשמע
 פתגם המלך אשר־עֲשֶׂה בבלי־מלכותו כי רבה היא
 21 וכל־הנשים ותני וקר לכעליהן למקדול וידיקוֹן: וישב

13 flesh. The end of the matter is, let us hear the whole: Fear God, and keep his commandments; 14 for this is the whole (duty of) man. For every deed will God bring into the judgment concerning

every thing that hath been hidden, whether it be good, or whether it be bad. [The end of the matter is, let us hear the whole: Fear God, and keep his commandments; for this is the whole (duty of) man.]

THE BOOK OF ESTHER

CHAPTER I.

1 ¶ And it came to pass in the days of Achashverosh, of the same Achashverosh who reigned, from India even unto Ethiopia, over a hundred and 2 seven and twenty provinces, in those days, when this king Achashverosh was sitting on the throne of his kingdom, which was in Shushan the capital. That, in the third year of his reign, he made a feast unto all his princes and his servants, the army of Persia and Media, the nobles and the princes of the provinces who were near 4 him: When he showed the riches and the glory of his kingdom, and the brilliance (and) the splendor of his greatness, during many days, a 5 hundred and eighty days. And when these days were completed, the king made unto all the people that were found in Shushan the capital, unto every one, from the great even to the small, a feast of seven days, in the court of the garden of 6 the king's palace: (Where were) white, green, and blue (hangings), fastened with cords of fine linen and purple, on rollers of silver and pillars of marble; couches of gold and silver upon a pavement of green, and white, and yellow, and black 7 marble. And they gave them to drink in vessels of gold,—the vessels being diverse one from the other,—and the royal wine was in abundance, according to the ability of the king: and the drinking was, according to the (king's) order, without compulsion; for so had the king enjoined on all the officers of his house, to do according 9 to the pleasure of every man. ¶ Also Vashti the queen made a feast for the women, in the royal 10 house which belonged to king Achashverosh. On the seventh day, when the heart of the king was merry with wine, he commanded Mehuman, Biztha, Charbona, Bigtha, and Abagtha, Zepher, and Carshas, the seven chamberlains that served in the 11 presence of king Achashverosh. To bring Vashti the queen before the king (ornamented) with the royal crown, to show the people and the princes her beauty; for she was handsome in appearance. 12 But queen Vashti refused to come at the word of the king brought by the hand of the chamberlains; and the king was very wroth, and his fury 13 burnt in him. ¶ Then said the king to the wise men, who knew (the occurrences of) the times; for so (came) every affair of the king before all: 14 ¶ And he said unto them, What shall we do? And those next unto him were Carshena, Shethar, Admatha, Tarshish, Meress, Marsena, and Memuchan, the seven princes of Persia and Media, who could see (at all times) the king's face, who sat 15 in the first rank in the kingdom: What should according to law be done with queen Vashti: because she had not fulfilled the order of king Achashverosh by the hand of the chamberlains? ¶ Then said Memuchan before the king and the princes, Not against the king, altho' Vashti the queen has done wrong, but also against all the princes, and against all the people that are in all the provinces of king Achashverosh. For the conduct of the queen will go abroad unto all the women, so that they will despise their husbands, in their eyes, when it shall be reported, King Achashverosh ordered Vashti the queen to be brought 18 into his presence, but she came not. And even this day will the ladies of Persia and Media, who have heard of the conduct of the queen, say this unto all the princes of the king; and there will arise too much contempt and quarrel. If it please the king, let there go forth a royal order from him, and let it be written among the laws of the Persians and the Medes, that no one transgress it. That Vashti come no more before king Achashverosh: and let the king give her royal dignity unto another that is better than she. 20 And when the king's decree which he will make shall be published throughout all his kingdom, however great it is: all the wives will show respect to their husbands, unto every one, from the great even to the small. And the speech was pleasing the eyes of the king and of the princes; 22 muchan. And he sent letters unto all the provinces of the king, unto every province according to its writing, and to every people according to

its language, that every man should bear rule in his own house, however he may speak according to the language of his people.

CHAPTER II.

¶ After these events, when the fury of king 1 Achashverosh was appeased, he remembered Vashti, and what she had done, and what had been decreed concerning her. Thus said the king's young 2 men, his servants, Let there be sought for the king, virgins handsome in appearance; And let 3 the king appoint officers in all the provinces of his kingdom, that they may gather together all the young virgins, handsome in appearance, unto Shushan the capital, into the house of the women, under the custody of Hecai, the king's chamberlain, the keeper of the women; and let them give them their customary anointings: And let the 4 maiden who may be pleasing in the eyes of the king become queen instead of Vashti: and the speech was pleasing in the eyes of the king, and he did so. ¶ There was a certain Jew in Shushan the capital, whose name was Mordecai, the son of Yaïr, the son of Shim'i, the son of Kish, a Benjamite; who had been carried away into exile from Jerusalem with the exiles who had been exiled with Jeconyah, the king of Judah, whom Nebuchadnezzar the king of Babylon had carried into exile. And he had brought up 7 Hadassah, that is Esther, the daughter of his uncle; for she had neither father nor mother, and the maiden was beautiful in form and handsome in appearance; and when her father and mother were dead, Mordecai had taken her to himself as a daughter. And it came to pass, when the king's 8 order and his decree were heard, and when many maidens were brought together unto Shushan the capital, under the custody of Hegai, that Esther also was brought unto the king's house, under the custody of Hegai, the keeper of the women. And the maiden was pleasing in his eyes, and 9 she obtained favor before him; and he made haste to give her her anointings, with her presents, and the seven maidens, who were selected to be given her, out of the king's house; and he preferred her and her maidens with the best things in the house of the women. Esther told nothing of her people or of her descent; for Mordecai had charged her that she should not tell. And day by day did 11 Mordecai walk before the court of the house of women, to ascertain the well-being of Esther, and what would be done with her. And when the turn of every maiden was come to go in unto king Achashverosh, at the expiration (of the time) that she had been treated according to the custom of the women, twelve months; or so were the days of their anointings accomplished, six months with the oil of myrrh, and six months with sweet odors, and with other ointments of the women: And thus 13 came the maiden unto the king; (and) whatsoever she asked for was given her to go with her out of the house of the women as far as the house of the king. In the evening she went, and in 14 the morning she returned unto the second house of the women, to the custody of Sha'ashgas, the king's chamberlain, the keeper of the concubines; she used not to come again unto the king, except the king desired for her, and she was called by name. And when the turn of Esther, the daughter of Abichayil, the uncle of Mordecai, who had taken her to himself as a daughter, was come to go in unto the king, she required nothing but what Hegai the king's chamberlain, the keeper of the women, said; and Esther obtained grace in the eyes of all those that beheld her. And Esther 16 was taken unto king Achashverosh, unto his royal house, in the tenth month, which is the month Tebeth, in the seventh year of his reign. And 17 the king loved Esther above all the women, and she obtained grace and favor before him more than all the virgins; and he placed the royal crown upon her head, and made her queen instead of Vashti. And the king made a great feast 18 unto all his princes and his servants, the feast of Esther; and he made a release of taxes to the provinces, and gave presents, according to the ability of the king. And when the virgins were gathered together the second time, then was Mordecai sitting in the king's gate. (But) Esther had 20

ג וזולה ומרה: ויבא עד לפני שער־המלך כי אין לבוא
 א לשער המלך בלבד שק: ובכל־מדינה ומדינה מקום
 אֲשֶׁר דְּבַר־הַמֶּלֶךְ יָדוּחַ מִנֵּי אֵבֶל גָּדוֹל לַיהוּדִים וְצִוּם
 וּבְכִי וּמִסָּפֵד שָׁן וְאָפֵר וְצַע לְרַבִּים: וְתוֹבֵאוֹתָ נְעִוֹת
 א אֶסְתֵּר וְסָרִיסָה וַעֲבָדוֹ לֵאמֹר לֵךְ וְתַחֲלִלְהֵן הַמֶּלֶכָה מֵאֵד
 וְתִשְׁלַח בְּנָדִים לְהַלְבִּישׁ אֶת־מִדְּבַרְי וְלִהְיוֹר שִׁין מַעֲלִין
 וְלֹא קָבֹל: וְתִקְרָא אֶסְתֵּר לְהִתְקַדֵּשׁ מִכַּרְסֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר
 ה הַעֲמִיד לְפָנֶיהָ וְתַצְטַד עַל־מִדְּבַרְי לְדַעַת מִדְּוָה וְעַל־
 מִדְּוָה: וַיָּבֹא הַתֵּד אֶל־מִדְּבַרְי אֶל־רַבִּיב הַיָּדִי אֲשֶׁר
 ג לִפְנֵי שַׁר־הַמֶּלֶךְ: וַיַּדְּעֵהוּ מִדְּבַרְי אֵת כָּל־אֲשֶׁר קָרָו
 וְאֵת פְּרִשְׁתֵי הַכֶּסֶף אֲשֶׁר אָפֵר הֵן לְשִׁקוֹל עַל־יַד
 ה הַמֶּלֶךְ בִּיְהוּדִים לְאִבְדָּם: וְאֶת־פַּחְשָׁן כְּבִי־הַרְחֵת אֲשֶׁר
 ג נָחַן שְׁשׁוֹן לְהַשְׁמֵדֵם עַוְלוֹ לְהַרְאוֹת אֶת־אֶסְתֵּר וְלַעֲבֹד
 ה לָהּ וּלְצִוּוֹת עָלֶיהָ לְבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ לְהַתְּנַדְּלוֹ וּלְבַקֵּשׁ
 ג מִלִּפְנֵי עַל־עַמֶּה: וַיָּבֹא הַתֵּד נַעַד לְאֶסְתֵּר אֵת דְּבַרְי
 ג מִדְּבַרְי: וְהֵאמֵר אֶסְתֵּר לְהִתְקַדֵּשׁ וְתַצְטַד אֶל־מִדְּבַרְי: כִּל־
 ג עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ וְעַם מַדְיַת הַמֶּלֶךְ וְיִדְעִים אֲשֶׁר כָּל־אִישׁ
 ג וְאִשָּׁה אֲשֶׁר־יָבֹא אֶל־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַחֲצֵר הַפְּנִימִית אֲשֶׁר
 ג לֹא־יִקְרָא אֶתָּה דַּחַל לְהַמִּית לְבַד מֵאֲשֶׁר וְיִשְׁטְלוּ הַמֶּלֶךְ
 ג אֶת־שַׂרְבִּיט הַהֶבֶל וְהָיָה לֹא יִקְרָאוּ לְבֹא אֶל־
 ג הַמֶּלֶךְ נָה שְׁלוֹשִׁים יוֹם: וַעֲבָדוּ לְמִדְּבַרְי אֵת דְּבַרְי אֶסְתֵּר:
 ג וְהֵאמֵר מִדְּבַרְי לְהָשִׁיב אֶל־אֶסְתֵּר אֶל־הַרְבֵּי בְּנִפְשָׁךְ
 ג לְהַמְלִט אֶת־הַמֶּלֶךְ מִכָּל־הַיְהוּדִים: כִּי אִסְתַּחֲרֶם
 ג תַּחֲרִישֵׁי כַּעַת הַהֵיאָה רַחַם וְהַצִּלָּה עֲמִיד לַיהוּדִים מִכַּרְסֵי
 ג אֲוִיר וְאֵת וּבִית־אֶבֶד הַחֲבָדוֹ וְיִי יִדַע אֲשִׁילֵת כְּוֹאֵת
 ג הַצֵּנֶת לְמַלְכוּת: וְהֵאמֵר אֶסְתֵּר לְהָשִׁיב אֶל־מִדְּבַרְי:
 ג לֵךְ כְּנֹס אֶת־גְּלוּת־יְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן וְצִוּוֹ עָלֶי
 ג וְאֶל־תֵּאֲכָלוּ וְאֶל־תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לִלְחַד יוֹם נִסְאֵנִי
 ג וְנִשְׁרָתִי וְצִוּוֹ כֵּן וּבְכֵן אִבֹּא אֶל־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא־דַבַּחַת
 ג וְכָאֲשֶׁר אָבְדַתִּי אִבְדַתִּי: וַעֲבָד מִדְּבַרְי וַעֲשׂוּ כְּכֹל אֲשֶׁר
 ג צִוָּה עָלַי אֶסְתֵּר:

CAP. V. ה

א ויהיו בימים השלישי ותלבש אסתר מלכות ותקמר בחצר
 א בית־המלך הפנימית לבח בית המלך ותמלך וישב על־
 א כסא מלכותו בבית המלכות לבח פתח הבית: ויהי
 ג כראות המלך את־אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה
 ג חן בעיניו וישש המלך אסתר את־שרביט ההקב אשר
 ג בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: והמר לה
 ג המלך מדינה אסתר המלכה ומדי־בְּקִשְׁתָּךְ עֲדִי־חֲצֵי
 ג המלכות והנחן לך: והאמר אסתר אסתר־המלך טוב
 ג יבוא המלך והמן היום אל־המִשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי לִי:
 ג והמר המלך מרדו את־המן לעשות את־דְּבַר אסתר:
 ג ויבא המלך והמן אל־המִשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשִׂתָה אֶסְתֵּר:
 ג והמר המלך לאסתר במִשְׁתֶּה הַזֶּה מִדֵּשֶׁאֲלֶתְךָ וְנִחַן
 ג לך ומדי־בְּקִשְׁתָּךְ עֲדִי־חֲצֵי הַמִּלְכוּת וְהַעֲשֵׂה: וַתִּחַן
 ג אסתר והאמר שאלתי וקִבַּלְתִּי אִסְמִצְאוֹתֵי חֵן בְּעֵינֵי
 ג הַמֶּלֶךְ וְאִסְמִצְאוֹתֵיךָ טוֹב לָתֵת אֶת־שְׂאֵלָתִי וְלַעֲשׂוֹת
 ג אֶת־בְּקִשְׁתִּי: וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהָמָן אֶל־הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר אָשִׂתָה

ג אין אסתר מנחת מולדתה ואת־עַמֶּה כְּאֲשֶׁר צִוָּה עָלֶיהָ
 ג מִדְּבַרְי וְאֶת־יִמָּאֵר מִדְּבַרְי אֶסְתֵּר עָשִׂה כְּאֲשֶׁר הִוָּתָה
 ג בְּאֵמֶנָה אֵת: כִּי־מֵם הָיָם וּמִדְּבַרְי וְיִשֵׁב כְּשֶׁעַד
 ג הַמֶּלֶךְ הָצִף בְּתוֹן וְתִרְשׁוּ שְׁנֵי־סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמַרְי הַסֵּף
 ג וַיִּבְקְשׁוּ לְשַׁלַּח יָד בַּמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרֹשׁ: וַיִּדְעֵ הַדָּבָר
 ג לְמִדְּבַרְי וַחַד לְאֶסְתֵּר הַמִּלְכָה וְהֵאמֵר אֶסְתֵּר לְמֶלֶךְ
 ג בְּשֵׁם מִדְּבַרְי: וַיִּבְקֶשׁ הַדָּבָר וַיִּמְצָא וְהָיָה שְׁנֵיהֶם עַל־
 ג עַץ וַיִּקְחֵם בַּסֵּפֶר דְּבַר־יְהוּדִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:

CAP. III. ג

א אתר והרבנים האלה גילו המלך אחשוורוש את־המן
 א בְּדַהֲמָתָא הָאֵנִי וְנִשְׂאוֹ וְנִשְׂם אֶת־כִּסְאוֹ מִלֵּל כָּל־
 ג הַשָּׂרִים אֲשֶׁר אֵת: וְכָל־עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־בְּשֵׁר הַמֶּלֶךְ
 ג כַּרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים לְהָמָן בְּרַחַן צִוָּהֵלוּ הַמֶּלֶךְ וּמִדְּבַרְי
 ג לֹא יִכְרַע וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה: וַיֵּאמְרוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר־
 ג בְּשֵׁר הַמֶּלֶךְ לְמִדְּבַרְי מִדְּעוֹ אֵתָה עוֹבֵד אֵת מַצְוַת
 ג הַמֶּלֶךְ: וַיְהִי בְּאִמְרָם אֵלָיו יוֹם יוֹם וְלֹא שָׁמַע אֲלֵיהֶם
 ג וַעֲבָדוּ לְהָמָן לְרְאוֹת הַעַמֻּדוֹ דְּבַרְי מִדְּבַרְי בִּיְהוּדִי לְהַם
 ג אֲשֶׁר־הָיָה יְהוּדִי: וַיָּבֹא הָמָן כִּי־רָאָן מִדְּבַרְי כִּרְעַ
 ג וּמִשְׁתַּחֲוֶה לוֹ וַיִּמְלֵא הָמָן חֲמָה: וַיָּבוּ בְּעֵינָיו לְשַׁלַּח יָד
 ג בְּמִדְּבַרְי לְבַדוֹ בִּיְהוּדִי לֹא אֶת־עַם מִדְּבַרְי: וַיִּבְקֶשׁ הָמָן
 ג לְהַשְׁמִד אֶת־גְּלוּת־יְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְלָכוֹת אַחֲשׁוּרֹשׁ
 ג עַם מִדְּבַרְי: בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן הַיָּרֵחַ הַשְּׁלִישִׁי נִסָּן בְּשַׁנַּת
 ג שְׁתֵּים עָשָׂר לַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרֹשׁ הַפִּיל פּוֹל הוּא הַנְּעוֹלָל
 ג לִפְנֵי הָמָן מוֹם! לַיּוֹם וּמְחֹשׁ לְחָדָשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר הַיָּדִי
 ג חֲשֵׁר אָרֶר: וַיֵּאמֵר הָמָן לְהָשִׁיב אֶת־אֲחֲשׁוּרֹשׁ וַיִּשְׁנֵי
 ג עִס־אֲדֹר מִפְּנֵי וּמִפְּנֵי בּוֹן הַעַמִּים כְּכָל מַדְיַת מְלִכּוּתְךָ
 ג וְתִתִּיֶם שְׁנוֹת מִבְּלִעִים וְאֶת־דְּתִי הַמֶּלֶךְ אִינֵם עֹשִׂים
 ג וְלִמְלֶךְ אִין שְׁוִי לְהִנְיָם: אִסְמִצְאוֹתֵי הַמֶּלֶךְ טוֹב בְּתֵב
 ג לְאִבְדָּם וְעִשְׂרַת אֲלֵפִים כְּכַרְסָּף אֲשִׁקוֹל עַל־יָדֵי עֹשִׂי
 ג הַמִּלְכָּה לְהִבִּיא אֶל־יַד הַמֶּלֶךְ: וְהַסֵּר הַמֶּלֶךְ אֶת־שְׂבִיעֵתוֹ
 ג מִעַל יָדוֹ וַיִּתְּנֵהוּ לְהָמָן בְּדַהֲמָתָא הָאֵנִי צַר דְּיְהוּדִים:
 ג וַיֵּאמֵר הַמֶּלֶךְ לְהָמָן הַכֶּסֶף נִחַן לְךָ וְהֵלֵם לַעֲשׂוֹת כּוֹ
 ג כְּפִיב בְּעִינֶיךָ: וַיִּקְרָא סָפְרֵי הַמֶּלֶךְ בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן
 ג בְּשִׁלּוּשֵׁה עָשָׂר יוֹם כּוֹ וַיִּתֵּב כְּכָל־אֲשֶׁר־צִוָּה הָמָן אֶל
 ג אַחֲשׁוּרֹשׁ בְּיַד־הַמֶּלֶךְ וְאֶל־הַפְּחוֹת אֲשֶׁר וְעַל־מִדְּבַרְי וּמִדְּבַרְי
 ג וְאֶל־שָׂרֵי עַם וְעַם מַדְיַה מִדְּבַרְי כְּכַתְּבָהּ וְעַם וְעַם
 ג כְּלִשׁוֹן בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרֹשׁ וְכֵתֵב וְהָתֵם סְבִיעַת
 ג הַמֶּלֶךְ: וְנִשְׁלַח סָפְרִים בְּיַד הַרְצִים אֶל־גְּלוּת־מַדְיַת
 ג הַמֶּלֶךְ לְהַשְׁמִד לְהַרְגֵּ וּלְאִבְדֵי אֶת־גְּלוּת־יְהוּדִים מִנְּעַר
 ג וְעַרְוָן טָף וְנִשִׁים בְּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלּוּשֵׁה עָשָׂר לְחָדָשׁ
 ג שְׁנַיִם־עָשָׂר הַיָּרֵחַ הַשְּׁלִישִׁי אָרֶר וְשִׁלְלֵם לְבוֹן: פַּחְשָׁן הַהֶבֶל
 ג לְהַעֲנֵן דַּח בְּכָל־מִדְּבַרְי וּמִדְּבַרְי לְלוֹ לְכָל־הַעַמִּים הַחַיִּים
 ג עַתְדִים לַיּוֹם הַזֶּה: הַרְצִים יִצְאוּ דַחֲפִים בְּרַבֵּר הַמֶּלֶךְ
 ג וְהַרְחַת נִתְּנָה בְּשׁוֹשׁן הַבִּירָה וּבַמֶּלֶךְ וְהָמָן וְשִׁבּוֹ לְשַׁחֲתוֹת
 ג וְהַעִיר שׁוֹשׁן וַיִּבְוָה:

CAP. IV. ד

א ומדרכי דע את־כל־אשר נעשה ויכרע מדרכי אתר
 ג בנידו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק ויעקה

not yet told of her descent nor her people; as Mordecai had charged her; and Esther did (fulfill) the order of Mordecai, equally as when she was under his guardianship. ¶ In those days, while Mordecai was sitting in the king's gate, Bigthan and Theresh, two chamberlains of the king, of those who kept the door, became wroth; and sought to lay (their) hand on king Achashverosh. And the thing became known to Mordecai, and he told it unto Esther the queen; and Esther said to the king in the name of Mordecai. And the thing was inquired into and found true; and they were both of them hanged on a gallows; and it was written in the book of chronicles before the king.

CHAPTER III.

1 ¶ After these events did king Achashverosh make great Haman the son of Hammedatha the Agagite, and he advanced him; and he placed his seat above that of all the princes that were with him. 2 And all the king's servants, that were in the king's gate, bent the knee and prostrated themselves to Haman; for so had the king commanded concerning him; but Mordecai bent not the knee nor prostrated himself. Then said the king's servants, who were in the king's gate, unto Mordecai, Why transgresses thou the king's command? 4 Now it came to pass, when they spoke unto him day by day, and he hearkened not unto them, that they told it to Haman, to see whether the words of Mordecai would be able to stand; for he had told them that he was a Jew. And when Haman saw that Mordecai bent not the knee, nor prostrated himself to him, Haman became full of fury. But it appeared to contemptible in his eyes to lay his hand on Mordecai alone; for they had told him of the people of Mordecai; therefore Haman sought to destroy all the Jews that were throughout all the kingdom of Achashverosh, the people of Mordecai. In the first month, that is the month Nisan, in the twelfth year of king Achashverosh, some one cast the Pur, that is, the lot, before Haman from day to day, and from month (to month), to the twelfth month, which is the month of Adar. ¶ Then said Haman unto king Achashverosh, There is one people scattered yet separate among the nations in all the provinces of thy kingdom; and their laws are different from those of every people; while they do not execute the laws of the king; and it is no profit for the king to tolerate them. If it be pleasing to the king, let (a decree) be written to destroy them; and ten thousand talents of silver will I weigh out into the hands of those that have the charge of the business, to bring (the same) into the king's treasures. And the king drew his signet-ring from off his hand, and gave it unto Haman the son of Hammedatha the Agagite, the adversary of the Jews. And the king said unto Haman, The silver is given to thee, that people also, to do therewith as it seemeth good in thy eyes. Then were called the king's scribes in the first month on the thirteenth day thereof, and there was written all just as Haman had commanded unto the king's lieutenants, and to the governors that were over every province, and to the princes of every people, to every province according to its writing, and to every people according to its language: in the name of king Achashverosh was it written, and it was sealed with the king's signet-ring. And the letters were sent by the runners unto all the king's provinces, to destroy, to kill, and to exterminate all the Jews, from young to old, little ones and women, on one day, on the thirteenth day of the twelfth month, which is the month Adar, and to plunder their property as spoil. A copy of the writing, to be given out as a law in every province, was published unto all the nations, that they might be ready against that day. The runners went out with all speed with the king's decree, and the law was given out in Shushan the capital; and the king and Haman sat down to drink; but the city of Shushan was perplexed.

CHAPTER IV.

1 ¶ When Mordecai ascertained all that had been done, Mordecai rent his clothes, and put on sackcloth (strewed) with ashes, and went out into the midst of the city, and cried with a loud and

bitter cry; And thus he came up to the front of the king's gate; for none dared to enter into the king's gate clothed with sackcloth. And in each and every province, in every place whither the king's decree and his law had reached, there was great mourning for the Jews, with fasting and weeping, and wailing; and a sackcloth (strewed) with ashes became the bed of the great. Then came the maidens of Esther with her chamberlains and told it her; and the queen was exceedingly terrified; and she sent garments to clothe Mordecai, and to remove his sackcloth from him, but he accepted them not. Then called Esther for Hatach, one of the king's chamberlains, whom he had appointed to attend upon her, and gave him a charge for Mordecai to know what this was, and why this was. So Hatach went forth to Mordecai unto the street of the city, which was before the king's gate. And Mordecai told him all that had happened unto him, and of the fixed sum of money which Haman had promised to weigh out into the treasuries of the king for the Jews, to destroy them. Also the copy of the writing of the law that had been given out in Shushan to destroy them he gave to him, to show it unto Esther, and to tell her (all), and to charge her that she should go in unto the king, and to make supplication unto him, and to present a request before him for her people. And Hatach came and told Esther the words of Mordecai. And Esther said unto Hatach, and gave him a charge unto Mordecai. All the king's servants, and the people of the king's provinces, do know, that every one, whether man or woman, who should come unto the king into the inner court, who is not called, there is but one law for him, to put him to death, except the one to whom the king should hold out the golden sceptre, for he will be suffered to live; but I have not been called to come in unto the king these thirty days. And they told Mordecai the words of Esther. Then said Mordecai to bring this answer back to Esther, Imagine not in thy soul to be able to escape in the king's house out of all the Jews. For if thou do indeed maintain silence at this time, enlargement and deliverance will arise to the Jews from another place; but thou and thy father's house will perish; and who knoweth whether thou hast not for a time like this attained to the royal dignity? Then said Esther to bring this answer back to Mordecai, Go, assemble together all the Jews who are now present in Shushan, and fast ye for me, so that ye neither eat nor drink three days, either night or day; also I myself with my maidens will fast in like manner; and then will I go in unto the king, which is not according to the law; and if I then perish, I perish. And Mordecai went about, and did in accordance with all that Esther had charged him.

CHAPTER V.

And it came to pass on the third day, that Esther put on her royal apparel, and placed herself in the inner court of the king's house, opposite the king's apartment; and the king was sitting upon his royal throne in the royal apartment, opposite to the entrance of the house. And it happened, when the king saw Esther the queen standing in the court, that she obtained grace in his eyes; and the king held out to Esther to golden sceptre that was in his hand; and Esther drew near, and touched the top of the sceptre. Then said the king unto her, What wilt thou, queen Esther? and what is thy request? If it be equal to half of the kingdom it shall still be given thee. And Esther said, If it seem good unto the king, let the king and Haman come this day unto the banquet which I have prepared for him. Then said the king, Bring Haman quickly hither to fulfil the word of Esther; so came the king with Haman to the banquet which Esther had prepared. And the king said unto Esther, What banquet of wine, What is thy petition? and it shall be granted thee; and what is thy request? even if it be equal to half of the kingdom, it shall still be done. Then answered Esther, and said, My petition and my request are, If I have found grace in the eyes of the king, and if I please the king to grant my petition, and to fulfil my request, that the king may come with Haman to the banquet which I will prepare for

המלך לאסתר גם כיום השנו במשפחה הזו מורשתה
 אסתר המלכה ותנתן לה ומרה בקשתך ערתי המלכות
 ותעשי: ותמן אסתר המלכה ותאמר אסתרצאתי הן
 בעילוף ועמי ואסעלה המלך טוב נתון לי נפשי
 בשאלתי ועמי בבקשותי: כי נמכרתי אני ועמי להשמיד
 לחרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפלות נמכרתי החרשתי
 כי אין הצד שיה בעון המלך: ויאמר המלך
 אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה כי הוא זה ואנינה
 הוא אשרמלאו לבו לעשות כן: ותאמר אסתר איש
 צד ואיוב הן הרע הזה והן נבנית מלפני המלך
 והמלכה: והמלך גם כהמתו ממשפחה הזו אלגנית
 הביתו והמן עמד לבקש עלנפשו מאסתר המלכה כי
 ראה כיקלתה אליו הרעה מאת המלך: והמלך שב
 מנגת הביתו אלביתו ומשפחה הזו והמן נפל עליהמשא
 אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לבקוש אתי
 המלכה עמי בבית הדבר יצא מפי המלך ופני הן הפי:
 ויאמר תרבוה אהר מןהדברים לפני המלך גם הגדה
 העין אשרעשה הן למרדכי אשר דברטוב עליהמלך
 עמד בבית הן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלכו
 עליו: ותלכו אתהמן עליהמן אשרהמן למרדכי נסמתי
 המגד שבעה:

CAP. VIII. ח

כיום הוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את
 בית הן עזר היהודים ומרדכי בא לפני המלך כד
 הגדה אסתר מה הואילה: ונסר המלך אתנפשו
 אשר העביר מדמן ותנה למרדכי ותתם אסתר את
 מרדכי לפני הן: ותוסף אסתר ותדבר לפני
 המלך ותפל לפני רגליו ותקד ותתחיל להגיד את
 רעת הן האני ואת מחשבתו אשר חשב עליהיהודים:
 וישש המלך לאסתר את שרבת השב ותתם אסתר
 ותעמד לפני המלך: ותאמר אסעלהמלך טוב ואם
 כצאתי הן לפניו וגשר הדבר לפני המלך וטיבה אני
 בעיניו יתב להשיב אתהספרים משכתב הן בך
 הדברתא האני אשר כתב לאבד אתהיהודים אשר
 כבדמרעית המלך: כי איבקה אוכל וראיתי ברעה
 אשריצא אתרעמי ואיבקה אוכל וראיתי באבדן
 מולתי: ויאמר המלך אחשוורוש לאסתר המלכה
 ולמרדכי היהודי גנה ביתהמן נתמי לאסתר ואתו
 תלו עליהעין על אשרשילח ידו ביהודים: ואם
 כתבו עליהיהודים כטוב בעיניכם בשם המלך ותתמו
 בטבעת המלך כיכתב אשרכתב בשםהמלך ותחתם
 הטוב בחדש השלישי הואחדש סון בשלושה
 ועשרים בו וכתב ככלאשרצוה מרדכי אל
 היהודים ואל האשדנפנים והפחות ושרי המדינות
 אשר ומדינה ועדכוש שבע ועשרים ומאה מדינה
 מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשני ואלהיהודים
 ככתבם וכלשונם: וכתב בשם המלך אחשוורוש ונתתם

להם וספר אעשה כדבר המלך: וצא הן כיום הוא
 יצתו וטוב לב וכראות הן אתמרדכי בשער המלך
 ולאדם ולאנע ממש וקלא הן עלמרדכי מהה:
 ותאפק הן וטבו אלביתו וישלח וטב אתיהביו
 ואתירש אשתו: וספר להם הן אתיכבוד עשרו
 ורב גנו ואת קלאשר גדלו המלך ואת אשר נשאו
 עלהשדים ועבד המלך: ויאמר הן אף לאיביה
 אסתר המלכה עסדהמלך אליהמשפחה אשרעשתה
 כי אסדאותי וגסלמחר אני קרואלה עסדהמלך: וכל
 זה אינע שיה לי בכלעית אשר אני ראה אתמרדכי
 היהודי וישב בשער המלך: ותאמר לו רש אשתו וכל
 אהבו ועשורעין גבה חמשים אמה ובכרך ואמר למלך
 ותלכו אתמרדכי עליו וטב עסדהמלך אליהמשפחה שמה
 ויטב הדבר לפני הן ועש העין:

CAP. VI. ו

כבילה הוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא אתי
 ספר הזכרנות דברי הים והיו נקראם לפני המלך:
 ומצא כתוב אשר הגיד מרדכי עלכתנא וחרש שני
 סרפי המלך משמהי ספ אשר בקשו לשלח יד במלך
 אחשוורוש: ויאמר המלך מהעששה יקר וגדולה
 למרדכי עלזה ויאמרו עבד המלך משרתיו לאיעשה
 עמי דבר: ויאמר המלך מי כהצר והן בא לחצר
 ביתהמלך התעוזה לאמר למלך לתלות אתמרדכי
 עליהעין אשרהכין לו: ויאמרו עבד המלך אליו גנה
 הן עמד כהצר ויאמר המלך יבוא: ויבוא הן ויאמר
 לו המלך מהעששות באיש אשר המלך הפז בקרו
 ויאמר הן בלבו למי ופז המלך לעשות יקר ויתר
 ממני: ויאמר הן אליהמלך איש אשר המלך הפז
 בקרו: וביאו לבוש מלכות אשר לבשדכו המלך
 וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן כתר מלכות
 בראשו: ותון הלבוש והסוס עליהאיש משרי המלך
 הפרתמם והלבשו אתיהאיש אשר המלך הפז בקרו
 והרכיבו עליהסוס כרתוב העיר וקראו לפניו בקרה
 ועשה לאיש אשר המלך הפז בקרו: ויאמר המלך
 לדמן מהר קח אתהלבוש ואתהסוס כאשר דברת
 ועשההן למרדכי היהודי והושב בשער המלך אל
 תפל דבר מכל אשר דברת: וקח הן אתהלבוש
 ואתהסוס וילבש אתמרדכי וירכיבוו כרתוב העיר
 ויקרא לפניו בקרה ועשה לאיש אשר המלך הפז בקרו:
 ועשב מרדכי אלישער המלך והמן ונתפ אלביתו אבל
 וחספי ראש: וספר הן לרש אשתו ולכלאיהבו
 את קלאשר קרה ויאמרו לו נקמנו ונרש אשתו אם
 מוכרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא
 תוכל לו כנפול תפול לפניו: עדם מוכרים עמי
 וסרפי המלך הגיעו ובהלו להביא אתהמן אליהמשפחה
 אשרעשתה אסתר:

CAP. VII. ז

טבא המלך והן לשנות עסאסתר המלכה: ויאמר

them, and to-morrow will I do according to the word of the king. And Haman went forth on that day joyful and with a glad heart; but when Haman saw Mordecai in the king's gate, who did not rise up, nor move out of the way for him, then was Haman filled against Mordecai with fury. Nevertheless Haman refrained himself, and went to his house: he then sent and had his friends brought in with Zeresh his wife. And Haman recounted to them the glory of his riches, and the multitude of his children, and all the things wherein the king had made him great, and how he had advanced him above the princes and the servants of the king. And Haman said (farther), Yea, Esther the queen did not let any one come in with the king unto the banquet that she had prepared but myself; and also for to-morrow am I invited unto her with the king. Yet all this profiteth me nothing, every time that I see Mordecai the Jew sitting in the king's gate. Then said unto him Zeresh his wife with all his friends, Let them make a gallows for fifty cubits high, and in the morning speak unto the king that they may hang Mordecai thereon; and then go thou in with the king unto the banquet joyfully. And the thing pleased Haman; and he had the gallows made.

CHAPTER VI.

1 ¶ In that night sleep fled from the king, and he ordered to bring in the book of the memorable events of the chronicles; and they were read before the king. And it was found written, that Mordecai had told of Bigthana and Theresh, two chamberlains of the king, of those who kept the door, who had sought to lay (their) hand on king Achashverosh. And the king said, What honor and distinction have been done to Mordecai for this? Then said the king's young men, his servants, There hath nothing been done with him. And the king said, Who is in the court? Now Haman was come into the outer court of the king's house, to say unto the king to hang Mordecai on the gallows which he had prepared for him. And the king's young men said unto him, Behold, Haman is standing in the court. And the king said, Let him come in. So Haman came in; and the king said unto him, What shall be done with the man whom the king desireth to honor? And Haman said in his heart, To whom would the king desire to do-honor more than to myself? Haman therefore said to the king, (For) the man whom the king desireth to honor, Let them bring a royal apparel which the king hath worn, and a horse on which the king hath ridden, and let there be placed a royal crown on his head. And let the apparel and the horse be given into the hand of one of the king's princes, of the most noble, that they may array the man whom the king desireth to honor, and let them cause him to ride on the horse through the streets of the city, and proclaim before him, Thus shall be done unto the man whom the king desireth to honor. Then said the king to Haman, Make haste, take the apparel and the horse, as thou hast spoken, and do thus to Mordecai the Jew, that sitteth at the king's gate: leave out nothing of all that thou hast spoken. And Haman then took the apparel and the horse, and arrayed Mordecai, and caused him to ride through the streets of the city, and proclaimed before him, Thus shall be done unto the man whom the king desireth to honor. And Mordecai thereupon returned to the king's gate; but Haman hastened to his house, mourning, and having his head covered. And Haman related to Zeresh his wife and to all his friends all that had befallen him: then said unto him his wife men and Zeresh his wife, If Mordecai, before whom thou hast begun to fall, be of the seed of the Jews, thou wilt not prevail against him, but thou wilt surely fall before him. They were yet speaking with him, when the king's chamberlains arrived, and they hastened to bring Haman unto the banquet which Esther had prepared.

CHAPTER VII.

1 And the king came with Haman to drink with Esther the queen. And the king said unto Esther also on the second day at the banquet of wine, What

is thy petition, queen Esther? and it shall be granted thee; and what is thy request? even if it be equal to half the kingdom, it shall still be done. Then answered Esther the queen and said, If I have found grace in thy eyes, O king! and if it be pleasing unto the king, let my life be given me at my petition, and my people at my request; For we have been sold, I and my people, to be destroyed to be slain and to be exterminated; and if we had been only sold for bondmen and bondwomen, I would have remained silent; for the adversary regardeth not the damage of the king. ¶ Then spoke king Achashverosh and said unto Esther the queen, Who is this, and where is he, whose heart hath emboldened him to do so? And Esther said, An adversary, and inimical man, this wicked Haman. Then became Haman terrified before the king and the queen. And the king arose in his fury from the banquet of wine, and went into the palace-garden: and Haman remained behind to make request for his life of Esther the queen; for he saw that there was evil fully determined. And when the king returned out of the palace-garden into the apartment of the banquet of wine, Haman was fallen upon the couch whereon Esther was: then said the king, Will he even do violence to the queen before me in the house? The word had just come out of the king's mouth, when they covered Haman's face. Then said Charbonah, one of the chamberlains, before the king, Behold, there is also the gallows, which Haman hath had made for Mordecai, who hath spoken well for the king, standing in the house of Haman, fifty cubits high. And the king said, Hang him thereon. So they hanged Haman on the gallows which he had prepared for Mordecai, and the fury of the king was appeased.

CHAPTER VIII.

¶ On that day did king Achashverosh give the house of Haman the adversary of the Jews unto Esther the queen; and Mordecai came before the king; for Esther had told what he was unto her. And the king took off his signet-ring which he had taken away from Haman, and gave it unto Mordecai; and Esther appointed Mordecai over the house of Haman. ¶ And Esther spoke again before the king, and fell down at his feet, and wept, and besought him to do away the evil of Haman the Agagite, and his device which he had devised against the Jews. And the king held out toward Esther the golden sceptre; and Esther arose, and stood up before the king; and she said, If it be pleasing to the king, and if I have found grace before him, and the thing seem proper before the king, and I be pleasur' in his eyes, let it be written to recall the letters, the device of Haman the son of Hammedatha the Agagite, which he hath written to exterminate the Jews who are in all the provinces of the king. For how could I endure to look on the evil that is to befall my people? and how could I endure to look on the extermination of my kindred? ¶ Then said king Achashverosh unto Esther the queen and to Mordecai the Jew, Behold, the house of Haman have I given to Esther, and him have they hanged on the gallows, because he had stretched out his hand against the Jews. But ye write yourselves concerning the Jews, as it may be good in your eyes, in the king's name, and seal it with the king's signet-ring; for a writing which is written in the king's name, and sealed with the king's signet-ring cannot be recalled. Then were called the king's scribes at that time in the third month, that is, the month Sivan, on the three and twentieth day thereof; and it was written all just as Mordecai commanded to the Jews and to the lieutenants, and the governors and the princes of the provinces who were from India unto Ethiopia, one hundred and twenty-seven provinces, unto every province according to its writing, and unto every people according to its language, and to the Jews according to their writing, and according to their language. And he wrote in the name of king Achashverosh, and sealed it with the king's signet-

בששון גם כיום ארבעה עשר לחדש אדר תרתי
 בששון שלש מאות איש ובכזה לא שללו את־הם:
 ושאר יהודים אשר במדינות המלך נקבלו וְיָמַד
 16 על־נפשם וְיוֹם מַאֲבָדָם וְהָיָה בְּשֵׁנָיִם הַמִּשָּׁה
 וְשִׁבְעִים אֶלֶף וּבְכֹהֵל לֹא שָׁלְחוּ אֹתָהֶם: כְּיוֹם־שְׁלוֹשָׁה
 17 עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וְהָיָה בְּאַרְבַּעָה עֶשֶׂר בּוֹ וַיְהִי אִתּוֹ
 18 יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמֵחָה: וְהַיְהוּדִים אֲשֶׁר־בְּשִׁשּׁוֹן נִקְהְלוּ
 כְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר בּוֹ וּבְאַרְבַּעָה עֶשֶׂר בּוֹ וַיְהִי כַּמִּשָּׁה
 19 עֶשֶׂר בּוֹ וַיְהִי אִתּוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמֵחָה: עַל־כֵּן הַיְהוּדִים
 הַפְּרָסִים הַיְשִׁבִים כְּעָרֵי הַפְּרוּת עָשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעָה
 20 עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר שְׂמֵחָה וּמִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב וּמְשֻׁלָּה
 21 מֵיוֹם אִשׁ לְרֵעֵהוּ: וּבַכְּתָב מְדַבֵּר אֶת־הַמְּדַבְּרִים הָאֵלֶּה
 וַיִּשְׁלַח סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מְדִינֹת
 22 הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרֹשׁ מִקְּרֹבִים וּרְחֹקִים: לְקֹנֵם עֲלֵיהֶם
 לַחֲנוּת עָשִׂים אֶת יוֹם אַרְבַּעָה עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ אָדָר וְאֵת
 23 יוֹם־חַמִּישֵׁה עֶשֶׂר בּוֹ כְּכֹל־שְׁנֵה וְשָׁנָה: כְּיָמִים אֲשֶׁר־הָיָה
 24 בָּהֶם הַיְהוּדִים מַאֲבָדָם וַחֲדָשׁ אֲשֶׁר הִפְּךָ לַהֵם מֵיָמֵן
 לְשִׂמְחָה וּמְאָכֵל לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אִתָּם יְמֵי מִשְׁתֵּה
 וּשְׂמֵחָה וּמְשֻׁלָּח מֵיוֹם אִשׁ לְרֵעֵהוּ וּמְתוּת לְאֲבֵעִים:
 25 וְכָל־הַיְהוּדִים אֵת אֲשֶׁר־הִלְכוּ לַעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר־כָּתַב
 26 מְדַבְּרֵי אֲלֵיהֶם: כִּי הָיָה בְּדַמְדָמָה הַאֲנִי עָרַב כָּל־
 הַיְהוּדִים חֹשֶׁב עַל־יְהוּדִים לְאָבְדָם וְהִלַּל פֶּה הָיָה
 27 הַגּוֹלֵל לְהָמָס וּלְאָבְדָם: וּבַכָּהֵן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אָמַר עִם־
 28 הַסֵּפֶר יָשׁוּב מִחֲשַׁבְתּוֹ הָרַעָה אֲשֶׁר־חֹשֶׁב עַל־יְהוּדִים
 עַל־דְּרֹאשׁוֹ וְהָלַךְ אִתּוֹ וְאֶת־בְּנָיו עַל־הַנֶּזֶץ: עַל־כֵּן קָרָא
 29 לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים עַל־שֵׁם הַפּוּר עַל־כֵּן עַל־כֵּן דְּבַר־
 30 הָאֲנָרֶת הָזֹאת וּמְדַרְבֵּי עַל־כֵּן וְכֵן הָיָה הַיּוֹם עֲלֵיהֶם:
 31 קוּמִי וְקַבְּלִי הַיְהוּדִים עֲלֵיהֶם וְעַל־דָּוָם וְעַל כָּל־
 הַלֹּנְסִים עֲלֵיהֶם וְלֹא יַעֲבֹר לַחֲנוּת עָשִׂים אֲתֵינִי הַיָּמִים
 32 הָאֵלֶּה כְּתָבָם וּבְמִגַּם בְּכִלְשֵׁנָה וְשָׁנָה: וְהַיָּמִים הָאֵלֶּה
 נִקְרָאִים וְנִעֲשִׂים כְּכִלְדֹּוֹר וְדוֹר מִשְׁפָּחָה וּמִשְׁפָּחָה מְדִינָה
 וּמְדִינָה וְעִיר וְעִיר וְיָמֵי הַפּוּרִים הָאֵלֶּה לֹא יַעֲבֹרוּ מִתּוֹךְ
 33 הַיְהוּדִים וְתָקַם לֹא־יִסּוּף מוֹרֵעִם: וְהִתְכַתֵּב
 אֲסֹתֵר הַמַּלְכָּה בְּתֵּי אֲבִיתָל וּמְדַבְּרֵי הַיְהוּדִי אֶת־כָּל־
 34 חֲתָף לְקֹנֵם אֲתֵי אֲנָרֶת הַפָּרִים הָזֹאת הַשְּׁנִית: וַיִּשְׁלַח
 סְפָרִים אֶל־כָּל־הַיְהוּדִים אֲלֵ־שִׁבְעֵם וְעִשְׂרֵם וּמֵאָה מְדִינָה
 35 מִלְּכּוֹת אֲחַשְׁוֵרֹשׁ דְּבַר־יְשׁוּעָה וְאֲמַת: לְקֹנֵם אֲתֵינִי
 36 הַפָּרִים הָאֵלֶּה כְּמִנְיָהֶם כְּאֲשֶׁר קָנִים עֲלֵיהֶם מְדַבְּרֵי הַיְהוּדִי
 וְאֲסֹתֵר הַמַּלְכָּה וּכְאֲשֶׁר קוּמִי עַל־נַפְשָׁם וְעַל־רֵגְלֵם דְּבַר־
 הַצּוּמֹת וְהַנֶּזֶץ: וּמְאָמַר אֲסֹתֵר קֹם דְּבַר־הַפָּרִים
 37 הָאֵלֶּה וְהַכְּתָב בַּסֵּפֶר:

CAP. X.

וַשֵּׁם הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֶשׁ וּמִם עַל־הָאָרֶץ וְאֵי הָיָם: וְכָל־
 2 מַעֲשֵׂה תִקְוָה וְנִבְרֹתָ וְנִשְׁלַח וְנִלְתָה מְדַבְּרֵי אֲשֶׁר נִדְּלוּ
 הַמֶּלֶךְ הַלְוֹאֲתָם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְּבַר־יְהוֹם לְמַלְכִי:
 3 מְדִי וְפָרִים: כִּי מְדַבְּרֵי הַיְהוּדִי מִשְׁנֵה לְמַלְכֵךְ אֲחַשְׁוֵרֹשׁ
 4 וְדָלוּ לַיְהוּדִים וְרָצִי לְרֹכֵב אֲתוֹ וְדָשׁ טוֹב לְעַמּוֹתֶיךָ
 5 שְׁלום לְכָל־יִרְעֵי:

כְּטַעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּדֵי הַרְצִים כְּסוּסִים
 11 רַבִּי הַרְבֵּשׁ הַאֲחַשְׁתַּרְתַּיִם בְּנֵי הַרְמָבִים: אֲשֶׁר יָצָא
 הַמֶּלֶךְ לַיְהוּדִים: אֲשֶׁר כְּכֹל־עֲרֻרֵיךְ לְהַקְהֵל וּלְעַמֵּד
 עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד לְהָרִג וּלְאָבֵד אֶת־כָּל־חַיִּל עִם
 12 וּמְדִינָה הָצָרִים אֲתָם טָף וְנַשִּׁים וְיִשְׁלָם לְכוּ: כְּיוֹם
 אֶחָד בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרֹשׁ כְּשִׁלְשָׁה עֶשֶׂר
 13 לְחֹדֶשׁ שְׁנֵי־עֶשֶׂר הוֹאֲיָחֵדֵשׁ אָדָר: פָּתְשָׁן הַכֹּהֵן
 לַחֲנָנִי דָת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גָלוּ לְכָל־הַעַמִּים וְלַחֲנוּת
 14 הַיְהוּדִים עֲתוּדִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהִקָּם מֵאֲבֵיבָם: הַרְצִים
 רַבִּי הַרְבֵּשׁ הַאֲחַשְׁתַּרְתַּיִם יָצְאוּ מִכְּהִלִּים וְרוּפִים בְּדַבְּרֵי
 15 הַמֶּלֶךְ וְהָיָה נִתְּנָה כְּשִׁישׁוֹן הַבִּקְרָה: וּמְדַרְבֵּי יָצְאוּ
 מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ בְּכַבּוֹשׁ מַלְכוּת תְּכַלֵּת וְחֹדֶר וְעִשְׂתָה וְהָבֵ
 16 גְדוּלָה וְתַכְרֵף בְּרִיחַ וְאַרְגָּמָן וְהִיָּר שִׁישׁוֹן עֲלֵהָ וּשְׂמֵחָה:
 17 לַיְהוּדִים הָיָה אֹרֶה וּשְׂמֵחָה וְשִׁישׁוֹן וְיָקָר: וּבְכָל־
 מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וְעִיר מְקוֹם אֲשֶׁר דְּבַר־הַמֶּלֶךְ
 דָּתוֹ מֵעַי שְׂמֵחָה וְשִׁישׁוֹן לַיְהוּדִים מִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב
 וְדָבָר מִמֵּי הָאָרֶץ מִתְּהוֹרִים כִּי־נִפְּל פַּת־הַיְהוּדִים
 עֲלֵיהֶם:

CAP. IX.

וּבְשֵׁנִים עֶשֶׂר חֹדֶשׁ הוֹאֲיָחֵדֵשׁ אָדָר כְּשִׁלְשׁוּשָׁה עֶשֶׂר יוֹם
 א כּוֹ אֲשֶׁר הָיָה דְּבַר־הַמֶּלֶךְ דָּתוֹ לַחֲשׂוֹת כְּיוֹם אֲשֶׁר
 שָׁבְרוּ אֲבֵי הַיְהוּדִים שְׁלוֹטָה בָּהֶם וְהַפּוּךָ הוּא אֲשֶׁר
 2 יִשְׁלַח הַיְהוּדִים הָמָה בְּשֵׁנָיִם: נִקְהְלוּ הַיְהוּדִים
 בְּצִרְתָּם בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרֹשׁ וַיִּשְׁלַח יָד
 3 מִבְּמִקְצֵי הָעָם וַיִּשֵׁ אֶת־לֵיֶמֶד כְּנִיָּוִם כִּי־נִפְּל אֲתֵי
 עַל־כָּל־הַעַמִּים: וְכָל־שׂוֹרֵי הַמְּדִינֹת וְהַאֲחַשְׁדַּרְפָּנִים
 4 וְהַפְּהוּת וְנָשִׁי הַמַּלְאָכָה אֲשֶׁר לְמַלְכֵךְ מִנְּשָׂאִים אֶת־
 הַיְהוּדִים כִּי־נִפְּל פַּת־מְדַבְּרֵי עֲלֵיהֶם: כִּי־נִדְּלוּ מְדַבְּרֵי
 5 כְּבוֹת הַמֶּלֶךְ וְשִׁמְעִי הוֹלֵךְ בְּכָל־הַמְּדִינֹת כִּי־הָיָה
 6 מְדַבְּרֵי הוֹלֵךְ וְהוֹל: וְנָשִׁי הַיְהוּדִים כְּכָל־אֲבֵיבָם מִפְּתֵי
 7 חֶרֶב וְהָרַג וְאֲבָהוּ וְנַעֲשׂוּ בְּשֵׁנָיִם כְּרַעֲוִם: וּבְשִׁישׁוֹן
 הַבִּקְרָה הָרַג הַיְהוּדִים וְאָבֵד חַמֵּשׁ מֵאוֹת אִישׁ:

וְאֵת	וְאֵת	וְאֵת	וְאֵת
פְּרִשְׁתֵּיָא	פְּרִשְׁתֵּיָא	פְּרִשְׁתֵּיָא	פְּרִשְׁתֵּיָא
דְּלָפִן	דְּלָפִן	דְּלָפִן	דְּלָפִן
אֶסְפָּרָא	אֶסְפָּרָא	אֶסְפָּרָא	אֶסְפָּרָא
פּוּרְתָא	פּוּרְתָא	פּוּרְתָא	פּוּרְתָא
אַרְלָא	אַרְלָא	אַרְלָא	אַרְלָא

כִּי הָיָה בְּדַמְדָמָה עָרַב הַיְהוּדִים הָרַג וּבְכֹהֵל לֹא
 11 שָׁלְחוּ אֹתָהֶם: כְּיוֹם הָיָה כָּא מִסְפֵּר הַתְּרוּגִים כְּשִׁישׁוֹן
 12 הַבִּקְרָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאֲסֹתֵר הַמַּלְכָּה
 כְּשִׁישׁוֹן הַבִּקְרָה הָרַג הַיְהוּדִים וְאָבֵד חַמֵּשׁ מֵאוֹת אִישׁ
 וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־דָתָן כְּשֹׂאֵר מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ מֵהַ עֶשֶׂר
 13 וּמְדִינֵי־אֲתָרֶךְ וְעָתָּה לֵךְ וּמְדִי־כְּמִשְׁתָּךְ עִיר וְחַמֵּשׁ: וְהֹאמַר
 אֲסֹתֵר אֲסִדֵּל־הַמֶּלֶךְ טוֹב יָצָא נִסְמִיָּחֵר לַיְהוּדִים אֲשֶׁר
 כְּשִׁישׁוֹן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הָיָם וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־דָתָן וְהָלַךְ
 14 עַל־הַנֶּזֶץ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַחֲשׂוֹת כֵּן וְחָנָן דָּת כְּשִׁישׁוֹן
 15 וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־דָתָן חָלוּ: וְנִקְהְלוּ הַיְהוּדִים אֲשֶׁר־

ring, and he sent letters through means of the swift messengers on horseback, and riders on mules, camels, and young dromedaries: That the king had granted to the Jews who were in every city to gather themselves together, and to stand forward for their life, to destroy, to slay, and to exterminate all the military strength of the people and province that would assault them, both little ones and women, and to plunder their property as spoil. On one day in all the provinces of king Achashverosh, on the thirteenth day of the twelfth month, which is the month Adar. A copy of the writing to be given out as a law in every province, was published unto all nations, and that the Jews should be ready against that day to avenge themselves on their enemies. The swift messengers that rode upon mules and camels went out, being hastened and hurried forward with the command of the king; and the law was given out at Shushan the capital. ¶ And Mordecai went out from the presence of the king in a royal apparel of blue and white, and with a great crown of gold, and with a cloak of fine linen and purple; and the city of Shushan was glad and joyful. For the Jews there was light, with joy and gladness, and honor. And in every province, and in every city, whithersoever the king's command reached with this law, there were joy and gladness for the Jews, entertainments and a feast-day; and many of the people of the land became Jews; for the dread of the Jews had fallen upon them.

CHAPTER IX.

1 And in the twelfth month, that is the month Adar, on the thirteenth day thereof, when the king's command with his law drew near to be put into execution, on the day that the enemies of the Jews had hoped to have power over them, which had been changed nevertheless, so that the Jews had power over those that hated them.
 2 The Jews assembled together in their cities, throughout all the provinces of king Achashverosh to stretch out their hand against those that had sought their injury; and no man could keep standing before them; for the dread of them had fallen upon all the nations. And all the rulers of the provinces, and the lieutenants, and the governors, and the superintendents of the affairs of the king, elevated the Jews; because the dread of Mordecai had fallen upon them. For Mordecai was great in the king's house, and his fame went throughout all the provinces; for the man Mordecai became greater and greater. And the Jews smote all their enemies with the stroke of the sword, and slaughter, and extermination; and they acted with those that hated them according to their pleasure.
 6 And in Shushan the capital the Jews slew and exterminated five hundred men. And Parshandatha, and Dalphon, and Aspatha, and Poratha, and Adalya, and Aridatha, and Parmasatha, and Arisai, and Aridai, and Yazdatha, the ten sons of Haman the son of Hammedatha, the adversary of the Jews, did they slay; but to the spoil did they not stretch forth their hand. On that same day came the number of those that were slain in Shushan the capital before the king. Then said the king unto Esther the queen, In Shushan the capital have the Jews slain and exterminated five hundred men, and the ten sons of Haman: what have they done in the rest of the king's provinces? Now what is thy petition? and it shall be granted thee: and what is thy request farther? and it shall be done. Then said Esther, If it please the king, let it to-morrow also be granted to the Jews who are in Shushan to do according to the law of this day, and let the ten sons of Haman be hanged on the gallows. And the king ordered that it should be done so; and the law was given out at Shushan; and the ten sons of Haman were hanged. And the Jews that were in Shushan assembled together also on the fourteenth day of the month Adar, and slew at Shushan three hun-

dred men; but to the spoil they did not stretch forth their hand. And the remaining Jews that were in the king's provinces assembled together, and stood forward for their life and procured rest from their enemies, and slew of those that hated them seventy and five thousand; but to the spoil did they not stretch forth their hand. On the thirteenth day of the month Adar, and they rested on the fourteenth day thereof, and made it a day of entertainment and joy. But the Jews that were at Shushan assembled together on the thirteenth day thereof, and on the fourteenth day thereof, and rested on the fifteenth thereof, and made it a day of entertainment and joy. Therefore do the Jews of the villages, that dwell in the unwalled towns, make the fourteenth day of the month Adar as one of joy and entertainment, and a feast-day, and of sending portions one to another. And Mordecai wrote down these events; and he sent letters unto all the Jews that were in all the provinces of king Achashverosh, those nigh and those far away. To take it on themselves as a duty, that they should celebrate the fourteenth day of the month Adar, and the fifteenth day of the same in each and every year. Like those days whereon the Jews had rest from their enemies, and the month which was changed unto them from sorrow to joy, and from mourning into a feast-day: to make them days of entertainment and joy, and of sending portions one to the other, and gifts to the needy. And the Jews took upon themselves that which they had begun already to do, and that which Mordecai had written unto them. Because Haman the son of Hammedatha, the Agagite, the adversary of all the Jews, had devised against the Jews to exterminate them, and had cast the Pur, that is, the lot, to destroy them, and to exterminate them. But when Esther came before the king, he ordered by that letter that his wicked device, which he had devised against the Jews, should return upon his own head; and they hanged him and his sons on the gallows. Therefore did they call these days Purim, after the name of Pur: therefore, because of all the words of this letter, both for that which they had experienced thereby, and for that which had occurred unto them. The Jews confirmed it as a duty, and took upon themselves, and upon their seed, and upon all such as join themselves unto them, so that no one should fail therein, that they would celebrate these two days according to their prescription, and at their appointed time, in each and every year. And these days are remembered and celebrated throughout each and every generation, every family, every province, and every city and these days of Purim will not pass away from the midst of the Jews, nor will their memorial cease from their seed. ¶ Then wrote Esther the queen, the daughter of 29 Abichayil, with Mordecai the Jew, with all due strength, to confirm this letter of Purim the second time. And he sent letters unto all the Jews, 30 to the hundred and twenty-seven provinces of the kingdom of Achashverosh, words of peace and truth. To confirm these days of Purim in their times, just as Mordecai the Jew and Esther the queen had enjoined on them, and as they had confirmed for themselves and for their seed, the matters of the fastings and their prayers. And 32 the order of Esther confirmed these matters of Purim; and it was written in the book.

CHAPTER X

¶ And king Achashverosh imposed a tribute upon 1 the land, and the isles of the sea. And all the 2 acts of his strength and of his might, and the exposition of the greatness of Mordecai, wherewith the king made him great, behold they are written in the book of the chronicles of the kings of Media and Persia. For Mordecai the Jew was 3 the second in rank after king Achashverosh, and great among the Jews, and acceptable to the multitude of his brethren, a promoter of good to his people, and speaking peace to all its seed

ספר דניאל

DANIEL.

CAPUT I. א

בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך-יהודה בא
 נבוכדנאצר מלך-בבל וישלם ויצר עליה: ותן אתני
 בידו את-יהויקים מלך-יהודה ומקצת כלי בית-האלהים
 ויבאם ארץ-שנער בית אלהו ואת-הכלים הביא בית
 אוצר אלהו: ויאמר המלך לאשפעו רב קרסיו להביא
 מבני ישראל ומנרע המלוכה ומי-הפרתמים: ולדים
 אשר איך-בהם קל-מאום וטובי מראה ומשכלים גדלי-
 חכמה ודעי דעת ומביני מדע ואשר כח בהם לעמד
 בהכל המלך וללמדם ספר ולשון כשדים: וימן להם
 המלך דבר-ימים ביומו מפתני המלך וימן משתיו
 ולגדלם שנים שלוש ומקצתם יצמדו לפני המלך: ויהי
 בהם מבני יהודה הנאל חנניה מישאל וענניה: ושם
 להם שר הקרסים שמת ושם לדניאל בלטשאצר
 ולחנניה שרף ולמישאל מישף ולענניה עבד נני:
 ושם דניאל על-לבו אשר לא-יתנאל בפתני המלך
 וימן משתיו ובקש משר הקרסים אשר לא יתנאל:
 ותן האלהים את-דניאל לחסד ולרחמים לפני שר
 הקרסים: ויאמר שר הקרסים לדניאל ברא אני אתי
 אדני המלך אשר מנה אתי-מאכלכם ואתי-משתיכם
 אשר למה יראה אתי-פניכם ועפים מדוגללים אשר
 פניכם וחיבתם את-ראשי למלך: ויאמר דניאל אל-
 המלצר אשר מנה שר הקרסים על-דניאל חנניה
 למישאל וענניה: ויסגא את-דבדך ימים עשרה ויתגר
 לנו מיתורעים והאכלה וימן ונשתה: והוא לפניך
 מראיטו מראה הילדים האכלים את פתני המלך
 ובאשר תראה עשה עמי-עבדך: וישמע להם לדבר הנה
 וינסם ימים עשרה: ומקצת ימים עשרה נראה מראיהם
 טוב ובראי כשר מרב-הילדים האכלים את פתני
 המלך: ויהי המלצר נשא את-פתיהם ויין משתיהם
 ותן להם וירעום: והילדים האלה ארבעתם ימן להם
 האלהים מדע ותשכל בגלגלספר וחכמה ודניאל הבין
 בכל-חזון חלמות: ולמקצת הימים אשר-אמר המלך
 לתביאם ויבאם שר הקרסים לפני נבוכדנצר: ונדבר
 אתם המלך ולא נמצא מבלים בדניאל חנניה מישאל
 כ-ענניה ושמרו לפני המלך: וכל דבר חכמת בינה אשר
 בקש מהם המלך וימצאם עשר דות על-כל-החרטמים
 האשפים אשר בגל-מלכותו: ויהי דניאל ערשנת אחת
 לכורש המלך:

CAP. II. ב

ובשנת שתיים למלכות נבוכדנצר חלם ונבדנצר חלמית

והחפצים רוחו ושנתו נהיתה עליו: ויאמר המלך לקרא
 לחרטמים ולאשפים ולכמשימים ולכשדים להגיד למלך
 חלמתו ויבאו ויעמדו לפני המלך: ויאמר להם המלך
 חלום חלמתי ותפנים רוחי לדעת את-חלום: ונדברו
 הכשדים למלך ארמית מלכא לעלמין חיי אמר חלמא
 לעבדך ופשיא נחוא: ענה מלכא ואמר לכשדאי מלתה
 מע אדא הן לא הירדענני חלמא ופשיה דרמין
 ותתקבון ובחיתון גילי יתשמין: והן חלמא ופשיה
 תתחין מתון ונבוכה ויבר שניא תקבלון מדקדמי להן
 חלמא ופשיה תחני: ענו תנינח ואמרין מלכא חלמא
 ואמר לעבדו ופשיה נחתה: ענה מלכא ואמר מד
 איב דע אגא די עדנא אתון ובנין בליקבל די חותון
 די-אדקא מע מלחא: די הדיחשית לא הירדעני חדתי
 תיא דחכון ומלה כדבה וסחיתה הן מתון למאמר
 קדמי עד די עדנא ישתא להן חלמא אמרו לי ואנני
 די פשיה תחנני: ענו כשדאי גרסי-מלכא ואמרין
 לאריתו אנש על-יבשהא די מלת מלכא וכל לתחיה
 בליקבל די בלי-מלך רב ושלט מלה כדנה לא שאל
 לבלי-דרסם ואשף וכשדי: ומלחא די-מלכא שאל יקרה
 ואחרן לא אתי די תונה קדם מלכא להן אלהין די
 מדרחן עסבשא לא איתיה: בליקבל דנה מלכא
 בנש וקצף שניא ואמר לתקדיה לכל חבמי בגל:
 ודתא נפקת וחסמיא מקטמין ובני דניאל וחסדו
 להתקמיה: בארין דניאל חתיב עשא ושם
 לארין רבי-שבתיא די מלכא די נפק לקטלה לחבמי
 בגל: ענה ואמר לארין שלימא די-מלכא עלמה
 דתא מרחצפה מדקדם מלכא אתון מלתה היתע ארין
 לדניאל: ודניאל על וכנא מד-מלכא די ומן יתדלה
 ופשיא להתחיה למלכא: ארין דניאל לביתה
 אול ולחנניה מישאל וענניה חבדו מלתה היתע:
 והחמין למכנא מדקדם אלה שמיא על-רחו דנה די
 לא ודבדון דניאל וחסדו עסבשא חבמי בגל:
 ארין לדניאל בחווא דריליא רוא גלי ארין דניאל בחד
 לאלה שמיא: ענה דניאל ואמר לכווא שמה די-אלהא
 מברך מד-עלמא ועד-עלמא די חכמתא ובורותא די
 לה היא: והוא מהשנא עדינא ומינא מתגדה מברין
 ומקום מלכין דב חכמתא לחמימן ומרעא לדעי
 בינה: והוא נלא עמקתא ומסתרתא דע מה בחשוכא
 ונהירא עמה שרא: כך אלה אברתי מרדא ומשבח
 אנה די חכמתא ובורותא יתבת לי וכנן הירעתי די
 בעצא מדך די-מלת מלכא הירעתיא: בליקבל דנה

THE BOOK OF DANIEL

—CHAPTER I.

1 ¶ In the hird year of the reign of Jehoyakim the king of Judah came Nebuchadnezzar the king of
2 Babylon unto Jerusalem, and besieged it. And the Lord gave up into his hand Yehoyakim the king of Judah, with part of the vessels of the house of God: and he brought them into the land of Shin'ar into the house of his god, namely, he brought the ves-
3 sels into the treasure-house of his god. And the king said unto Ashpenas, the chief of his eunuchs, that he should bring out of the children of Israel,
4 and of the royal seed, and of the nobles, (Certain lads in whom there should be no kind of blemish, but who should be handsome in appearance, and intelligent in all wisdom, and acquainted with knowledge, and understanding science, and such as should have the ability to serve in the king's palace, and that these should be taught the learn-
5 ing and the language of the Chaldeans. And the king ordered for them a daily provision for its day of the king's food, and of the wine which he drank, and to educate them three years, so that at the end
6 thereof they should serve before the king. Now there were among these of the children of Judah,
7 Daniel, Chananyah, Mishaël, and 'Azaryah. And the chief of the eunuchs assigned them names; and he assigned to Daniel the name of Belteshazzar: and to Chananyah, of Shadrach, and to Mishaël, of
8 Meshach; and to 'Azaryah, of 'Abed-nego. But Daniel resolved in his heart that he would not defile himself with the food of the king, nor with the wine which he drank; and therefore he re-
9 quested of the chief of the enuchs that he might not need to defile himself. And God gave Daniel kindness and mercy before the chief of the Eunuchs.
10 And the chief of the eunuchs said unto Daniel, I fear my lord the king, who hath ordered your food and your drink; for why should he see your face sadder looking than that of the lads who are of your age? and ye would thus endanger my head
11 with the king. Then said Daniel to the steward whom the chief of the eunuchs had given charge over Daniel, Chananyah, Mishaël, and 'Azaryah,
12 Prove, I beseech thee, thy servants, ten days; and let them give us vegetables to eat, and water to
13 drink: And then let our countenances be looked at before thee, and the countenance of the lads that eat the food of the king: and as thou mayest
14 see (fitting), so deal with thy servants. And he hearkened unto them in this matter, and proved
15 them ten days. And at the end of ten days their countenances appeared better and fuller in flesh than (that of) all the lads who at the food of
16 the king. And the steward took away their (apportioned) food, and the wine that they were to drink,
17 and gave them vegetables. But as regardeth all these four lads, God gave them knowledge and
18 intelligence in al earning and wisdom: and Daniel had understanding in all visions and dreams. And at the end of the days (after) which the king had said that they should be presented, the chief of the eunuchs presented them before Nebuchadnezzar.
19 And the king spoke with them; and there was not found among them all any one like Daniel, Chananyah, Mishaël, and 'Azzaryah: and so they served
20 before the king. And in every matter of wise understanding, which the king required of them, he found them ten times superior above all the magicians and astrologers that were in all his kingdom.
21 And Daniel continued even unto the first year of king Cyrus.

CHAPTER II.

1 ¶ And in the second year of the reign of Nebuchadnezzar, Nebuchadnezzar dreamed dreams, whereth

his spirit was troubled, and his sleep that was upon him was gone. Then said the king to call the 2 magicians, and the astrologers, and the sorcerers, and the Chaldeans, to solve for the king his dreams: and they came and placed themselves before the king. And the king said unto them, I have 3 dreamed a dream, and my spirit is troubled to know the dream. Then spoke the Chaldeans to the king 4 in Aramic, O king, live for ever: recite the dream to thy servants, and we will tell the interpretation. The king answered and said to the Chaldean, The 5 decree is firmly resolved on by me: If ye do not make known unto me the dream with its interpretation, ye shall be cut in pieces, and your houses shall be changed into a dunghill. But if ye tell 6 the dreams and its interpretation, then shall ye receive gifts and rewards and great honor from me. Therefore tell me the dream and its interpretation. They answered the second time and said, Let the 7 king recite the dream to his servants, and we will tell its interpretation. The king answered and 8 said, I know of a certainty that ye wish to gain time, because ye see the decree is firmly resolved on by me: That if ye do not make known unto me 9 the dream, there is but one sentence for you; for ye have prepared lying and deceptive words to speak before me, till the time be changed. Therefore relate to me the dream, and I shall know that ye can tell me its interpretation. The Chaldeans answered before the king, and said, There is not a man upon the habitable earth that can tell the king's matter: wherefore no mighty and powerful king ever hath asked such a thing of any magician, or astrologer, or Chaldean. And the matter which 11 the king requireth is difficult, and there is no other that can tell it before the king except the gods, whose dwelling is not with flesh. For all 12 this cause the king became angry, and very furious; and he commanded to destroy all the wise men of Babylon. And the law went forth and (some of) 13 the wise men were slain; and they sought Daniel and his companions to slay them. ¶ Then made 14 Daniel representations with intelligence and prudence to Aryoch the captain of the king's guard, who was gone forth to slay the wise men of Babylon. He commenced and said to Aryoch the king's 15 commander, Wherefore is the law so hasty from the king? Then made Aryoch the matter known to Daniel. But Daniel went in, and requested of the 16 king that he would give him time, that he might tell the interpretation to the king. ¶ Then went 17 Daniel to his house, and made the matter known to Chananyah, Mishaël, and 'Azaryah, his companions. In order that they might pray for mercy 18 of the God of heaven concerning this secret: so that Daniel and his companions might not be destroyed with the rest of the wise men of Babylon. Thereupon was the secret revealed unto Daniel in 19 a vision of the night. Then did Daniel bless the God of heaven. Daniel commenced and said, May 20 the name of God be blessed from eternity and to all eternity; for wisdom and might are his: And he 21 changeth times and seasons; he removeth kings, and raiseth up kings; he giveth wisdom unto the wise, and knowledge to those that possess understanding. He it is that revealeth what is deep and 22 secret; he knoweth what is in the darkness, and the light dwelleth with him. To thee, O God of my 23 father, do I give thanks, and I praise thee, who hast given me wisdom and might, and because thou hast made known unto me what we prayed for of thee; for thou hast made known unto us the king's matter,

על אנפודו ולדניאל סגד ומנחה ויגדו אמר לנסכה
 לה: ענה מלכא לדניאל ואמר מרשש די ארבעין
 47 הוא אלה אלקין ומרא מלכין ונלה רגון די לילת למלכא
 הוא דנה: ארין מלכא לדניאל רבו ומתן ברברן
 48 שיאן וביבילה והשלטה על כל-מדינת כבל ורביסגין
 על כל-הבימי כבל: ודניאל בעא מן-מלכא ומי על
 49 עבדתא די מדינת כבל לשרדך מישך ועבד נן ודניאל
 בתרע מלכא:

CAP. III. 1

גבוכדנצר מלכא עבר צלם דידהב רומה אמן שתן
 1 פתה אמין שת אקומה בבקעת דרף במדינת כבל:
 2 וגבוכדנצר מלכא שלח למכוש לאחשדרפניא סגניא
 ופחתיא אדרגוריא גבריא דתבריא תפתוא וכל שלטני
 3 מדינתא למתא לחגת צלמא די הקים גבוכדנצר
 מלכא: בארין תכנשוין אחשדרפניא סגניא ופחתיא
 4 אדרגוריא גבריא דתבריא תפתוא וכל שלטני מדינתא
 לחגת צלמא די הקים גבוכדנצר מלכא וקאמין לקבל
 5 צלמא די הקים גבוכדנצר: ודרוץ קרא בחיל לבן
 6 אמרין נממא אמין ולשניא: בעדנא דיתשמעון קלא
 7 קרנא משרוקתא קותרס סבבא פסנתרין סומפיניא
 8 וכל ון ומרא תפלו וחסרון לצלם דהבא די הקים
 9 גבוכדנצר מלכא: ומדרילא יפל ויסגר בהישעמא
 10 ותרמא לנאראתון נרדא: וקרתא: כל-קבל דנה כה
 11 ומא כה שמעין כל-צממא קל קרנא משרוקתא
 12 קותרס שבבא פסנתרין וכל ון: ומרא פלחין כל-צממא
 13 אמין ולשניא סגדן לצלם דהבא די הקים גבוכדנצר
 14 מלכא: כל-קבל דנה בהומיא קרבו גברין פשדאן
 15 נאכלו קרציון די ודודא: עו ואמרין לגבוכדנצר
 16 מלכא מלכא לעלמין חיו: אנתה מלכא שמת טעם
 17 דיר-בל-אנש די ישמין קל קרנא משרוקתא קותרס
 18 שבבא פסנתרין וסיפניא וכל ון: ומרא יפל ויסגר לצלם
 19 דהבא: ומדרילא יפל ויסגר ונאראתון נרדא
 20 וקרתא: איחי גברין ודראין דרמנית ודחון על-עבדה
 21 מדינת כבל שרדך מישך ועבד נן: גבריא אלף לא
 22 שמי עולך מלכא טעם לאלהיך לא פלחין ולצלם
 23 דהבא די הקומת לא סגדו: בארין גבוכדנצר
 24 ברעו תמא אמר ליהויה לשרדך מישך ועבד נן בארין
 25 גבריא אלף דחיו קרם מלכא: ענה גבוכדנצר ואמר
 26 לחיו הערא שרדך מישך ועבד נן: לאלהי לא איחיבן
 27 פלחין ולצלם דהבא די הקים לא-סגדו: כלן הן
 28 איחיבן עתדו די בעדנא דיתשמעון קל קרנא
 29 משרוקתא קותרס שבבא פסנתרין וסומפיניא וכל ון:
 30 ומרא פלחין וחסרון לצלמא דרעבדת וון לא תסגון
 31 בהישעמא תרמין לנאראתון נרדא: וקרתא ופחתיא
 32 אלה דיי-שומבון מדודי: עו שרדך מישך ועבד נן
 33 ואמרין למלכא גבוכדנצר לא-חשחון אנתא עידיה
 34 פתגם להביתך: הן אימי אלהא דראיתא פלחין
 35 וכל לשכותאן מדארתון נרדא: וקרתא ומדרדך מלכא

הנאל על על-אויך די מי מלכא להובדא להבימי כבל
 אול וכן אמרלה להבימי כבל אל-תרוכב העלני
 1 כה קרם מלכא ופשרא למלכא אחיא: ארין אריוך
 2 דיתבסקלה מעל לדניאל קרם מלכא וכן אמרלה דר
 3 השפחה גבר מדבני גלותא די יהודי די פשרא למלכא
 4 יהודי: ענה מלכא ואמר לדניאל די שמה כלטשאצר
 5 האיתוך כהל להודמתי חלמא דחיות ופשרה: ענה
 6 דניאל קרם מלכא ואמר הוא דרמלכא שאל לא
 7 הבימי אשפין תרמין ורין: וכלן להנהה למלכא:
 8 ברם אימי אלה בטמא גלה רון ורודי למלכא
 9 גבוכדנצר מה די לחיא באחרית זמנא חלמך ותוון
 10 ראשך על-משכבך דנה הוא: אנתה מלכא
 11 רשיונך על-משכבך סלקו מה די לחיא אחר דנה וכל
 12 חיוך הודך מדין לחיא: ואנה לא בתכמה דראית
 13 כי מרבל-חיוך הוא דנה גלי לך להן על-עבדת די
 14 פשרא למלכא יהודין רשיונך לבבך תנודי:
 15 אנתה מלכא חיה הית ואלו צלם חד שניא צלמא רון
 16 רב וינה חיר קאם לקבדך וינה חיל: הוא צלמא
 17 ראשה דידהב טב חדו ודרשיו די כסף מעוה
 18 ורבתה די נחש: שקוה די פרול רגלוה מעוה די
 19 פרול ומעוה די חסך: חיה הית לך די תנורת אבן
 20 דרלא בידו ומתת לצלמא על-רגלוה די פרולא חספא
 21 להותקת המין: בארין רבו בתיה פרולא חספא נחשא
 22 כספא ודבבא תו כעור מן-אדררקוט ושא המין רחא
 23 ומלאחר לא-השתבח רון ואבנא: דרמתת לצלמא
 24 הנת לטור רב ומלאת כל-ארעא: ענה חלמא ופשרה
 25 אמר קודם-מלכא: אנתה מלכא מלך מלכא די אלה
 26 שמיא מלכותא חסנא וקרתא וקרא דהבדך: ובדך
 27 די דארין בני-אנשא חיות כרא ונחש-שמיא וכל בודך
 28 והשלטך בכלמון אנתה הוא ראשה די דהבא: וכתך
 29 תקום מלכו אחרי ארעא מנך ומלכו תליתא אחרי די
 30 נחשא די תשלט בכל-ארעא: ומלכו רבישא חרדא
 31 תקופה כפרולא כל-קבל די פרולא מהתקחשל כלא
 32 וכפרולא דרמיעע כל-אלין חקך ורשי: דר-חיותה
 33 רגליא ואצבעתא מעוה חסך דר-פרר ומעוה פרול
 34 מלכו פליה תוה ומנעבתא דר-פרולא לחוארה
 35 כל-קבל די חיותה פרולא מערב כחסף טנא: ואצבעת
 36 רגליא מעוה פרול ומעוה חסך מוקצת מלכותא חיה
 37 תקופא ומת תנוי חבירה: די חיות פרולא מערב
 38 כחסף טנא מעשרין לון כורע אנשא ולא-לחון דהבון
 39 דנה עדינה האיכר פרולא לא מעשרב עש-חספא:
 40 ובומידון די מלכא אנו קום אלה שמיא מלכו די
 41 לעלמין לא תתחבל ומלכותה לעם אחרן לא תשתבך
 42 חדך וחסך כל-אלין מלכותא ויהי תקום לעלמא:
 43 מה כל-קבל דר-חיות די משרא אתנורת אבן דרלא בידן
 44 ותרקת פרולא נחשא חספא כספא ודבבא אלה רב
 45 הינע למלכא מה די לחיא אחר דנה וצווב חלמא
 46 ומדין עשרה: בארין מלכא גבוכדנצר וכל

24 Therefore did Daniel go in unto Aryoch, whom the king had ordered to destroy the wise men of Babylon. He went and said thus unto him, The wise men of Babylon must thou not destroy; bring me before the king, and I will tell unto the king the interpretation. ¶ Then did Aryoch bring Daniel before the king in haste, and thus he said unto him, Here have I found a man out of the children of the exiles of Judah who will make known unto the king the interpretation. The king answered and said to Daniel, whose name was Belteshazzar, Art thou able to make known unto me the dream which I have seen and its interpretation? Daniel answered in the presence of the king, and said, The secret which the king hath demanded of wise men, astrologers, magicians, or soothsayers, can tell unto the king: But there is a God in heaven that revealeth secrets, and he hath made known to king Nebuchadnezzar what is to be in the latter days. Thy dream, and the visions of thy head upon thy couch, were these.

29 ¶ As for thee, O king, thy thoughts, when thou wast on thy couch, rose (within thee) concerning what is to come to pass hereafter; and the Revealer of secrets hath made known to thee what is to come to pass. But as for me, this secret hath not been revealed to me because of any wisdom that is in me more than in all other living; but for the sake that men might make known the interpretation to the king, and that thou mightest understand the thoughts of thy heart. ¶ Thou, O king, sawest, and behold there was a large image; this image was mighty, and its brightness was excellent, it stood opposite to thee; and the form was fear-inspiring. As regards this image, its head was of fine gold, its breast and its arms were of silver, its belly and its thighs of copper, its legs of iron, its feet part of them of iron and part of them of clay. Thou didst look on till the moment that a stone tore itself loose, not through (human) hands, and it struck the image upon its feet that were of iron and clay, and ground them to pieces. Then were the iron, the clay, the copper, the silver, and the gold ground up together, and became like the chaff of the summer threshing-floors; and the wind carried them away, that no trace was found of them; and the stone that had stricken the image became a mighty mountain, and filled the whole earth. This is the dream; and its interpretation will we relate late before the king. Thou O king, art a king of kings, to whom the God of heaven hath given kingdom, power, and strength, and honor: And whosoever the children of men dwell, hath he given the beasts of the field and the fowls of the heaven into thy hand and hath made the ruler over them all. Thou art the head of gold.

39 And after thee there will arise another kingdom inferior to thee; and another third kingdom of copper, which will bear rule over all the earth.

40 And the fourth kingdom will be as strong as iron; forasmuch as iron grindeth up and beateth down all things, and as iron that breaketh (every thing), will it grind up and break all these. And that thou sawest the feet and toes, and part of them of potter's clay, and part of them of iron, (signifieth) that it will be a divided kingdom, although there will be in it of the strength of the iron; forasmuch as thou sawest the iron mingled with miry clay. And as the toes of the feet were part of them of iron, and part of them of clay: so will the kingdom be partly strong and partly brittle.

43 And whereas thou sawest iron mingled with miry clay: so will they mingle themselves among the seed of men; but they will not cleave firmly one to another, even as iron cannot be mingled with clay. But in the days of these kings will the God of heaven set up a kingdom which shall to eternity not be destroyed, and its rule shall not be transferred to any other people: (but) it will grind up and make an end of all these kingdoms, while it will itself endure for ever. Whereas thou sawest that out of the mountain a stone tore itself loose, not through (human) hands, and that it ground up the iron, the copper, the clay, the silver, and the gold: the great God hath made known to the king what is to come to pass after this. And the dream is reliable and its interpretation certain. ¶ Then did king Nebuchadnezzar

fall upon his face, and he bowed down to Daniel, and ordered that he should offer an oblation and sweet odors unto him. The king answered unto Daniel, and said, Of a truth it is that your God is the God of gods, and the Lord of kings, and the revealer of secrets; because thou hast been able to reveal this secret. Then did the king elevate Daniel, and gave him many great presents, and made him ruler over the whole province of Babylon, and chief of the superintendents over all the wise men of Babylon. Then requested Daniel of the king, that he might appoint Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, over the public service of the province of Babylon; but Daniel remained in the gate of the king.

CHAPTER III.

¶ King Nebuchadnezzar made an image of gold the height of which was sixty cubits, and the breadth of which was six cubits: he set it up in the valley of Dura, in the province of Babylon. And king Nebuchadnezzar sent to assemble (his) lieutenants, he superintendents, and the governors, the judges, the treasurers, the counsellors, those learned in the law, and all the rulers of the provinces, to come to the dedication of the image which king Nebuchadnezzar had set up. Thereupon assembled the lieutenants, the superintendents, and the governors, the judges, the treasurers, the counsellors, those learned in the law, and all the rulers of the provinces unto the dedication of the image that king Nebuchadnezzar had set up; and they stood opposite to the image that Nebuchadnezzar had set up. Then a herald called out with a loud voice. To you it is commanded, O people, nations, and languages, That at the time when ye hear the sound of the cornet, flute, guitar, harp, psaltery, bagpipe, and all kinds of music, ye shall fall down and bow yourselves to the golden image which king Nebuchadnezzar hath set up; and whoso doth not fall down and bow himself shall in the same hour be cast into the midst of a burning fiery furnace. Therefore at the same time, when all the people heard the sound of the cornet, flute, guitar, harp, psaltery, and all kinds of music, all the people, the nations, and the languages fell down bowing themselves to the golden image which king Nebuchadnezzar had set up. Therefore at the same time certain Chaldean men came near, and accused the Jews treacherously. They commenced and said to king Nebuchadnezzar, O king, live for ever. Thou, O king, hadst made a decree, that every man that should hear the sound of the cornet, flute, guitar, harp, psaltery, and bagpipe, and all kinds of music, should fall down and bow himself to the golden image; And that whoso should not fall down and bow himself should be cast into the midst of a burning fiery furnace. There are certain Jews treacherously thou hast appointed over the public service of the province of Babylon, Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego: these men, O king, have not paid any regard to thee; thy god they do not worship, and to the golden image which thou hast set up they do not bow themselves. ¶ Then ordered Nebuchadnezzar in rage and fury to bring Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego. Then were these men brought before the king. Nebuchadnezzar commenced and said unto them, Is it out of disrespect, O Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego? My god ye do not worship, and to the golden image which I have set up ye do not bow yourselves? Now then if ye be ready at the time when ye hear the sound of the cornet, flute, harp, guitar, psaltery, and bagpipe and all kinds of music, to fall down and bow yourselves to the image which I have made, (well): but if ye bow yourselves not, ye shall be cast in the same hour into the midst of a burning fiery furnace: and who is the God that can deliver you out of my hand? Then answered Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, and said to the king, O Nebuchadnezzar, we have no need to answer thee a word in this matter. Behold, there is our God whom we worship, he is able to deliver us from the burning fiery furnace: and out of thy hand, O king, will he

7 חנות ופשרה אמר: וזמן ראשי על משכבך חנה חרות
 8 ואלו אילו בנא ארעא ורופה שמיא: רבה אילא ותקף
 9 ורומה ימא לשמיא חתורה לרסר בל ארעא: עפיה
 10 שפר ואובה שמיא וזמן לבל אובה חתורה חתורה
 11 חנות ברא ובנפולו דרון עברי שמיא ומנה זמן ברא
 12 כשרא: חנה חנות בחנו ראשי על משכבך ואלו עיר
 13 וקצנו עפיהו אקרו עפיה ובפרו אובה חנה חתורה מן
 14 חתורותו ועפיה מן עפיהו: בים עקר שרשודו בארעא
 15 שכן ובאסור דירפול ועיש ברתא די ברא ובמל
 16 שמיא יצטבע ועסדותא חלקה כעשב ארעא: לבנה
 17 מן ארעא ושמן ולבם חוץ יתובם לה ושכנה ערין
 18 חלפון עלוהו: בנות עירן פתחא ומאמר קרשין
 19 שאלתא ערדבורה דירעדין חוץ דרשילט עליא
 20 במלכות אנשא ולמדו יצבא ותנה נשפל אנשים קום
 21 עליה: חנה חלקא חות אנה מלכא נבוכדנצר ואתה
 22 בלשטאצר פשרא אמר בליקבל די בל חתובי
 23 מלכותי לא יבלין פשרא לדעומי ואתה חבל די
 24 ויהא חלפון קרשין בך: ארין ונאל דרשמה בלשטאצר
 25 אשתומא כשנה חוץ ושלטו ובלתנה ענה מלכא ואמר
 26 בלשטאצר חלקא ופשרא אליבדך ענה בלשטאצר
 27 ואמר ברא חלקא לענאך ופשרה לעך: אילא
 28 די חות די רבה ותקף ורומה ימא לשמיא חתורה
 29 לבל ארעא: ועפיה שפר ואובה שמיא וזמן לבל א
 30 בנה חתורה חתור חות ברא ובנפולו ושמן עברי
 31 שמיא: אתה דהוא מלכא די רבית ותקפת ורבותך
 32 רבת ומסת לשמיא ושלטוך לסוף ארעא: די חוץ
 33 מלכא עיר וקריש נתו מן שמיא ואמר יהו אילא
 34 ובלתוהו בים עקר שרשודו בארעא שכן ובאסור
 35 דירפול ועיש ברתא די ברא ובמל שמיא יצטבע
 36 ועסדות ברא חלקה ער דרשבעה ערין חלפון עלוהו:
 37 דנה פשרא מלכא ונורת עליא חוץ די מסת עלמרא
 38 מלכא: וזן ערין מן ארעא ועסדות ברא לדה
 39 מן דך ועשב חתורין לך ושמן ומל שמיא לך
 40 מעדין ושכנה ערין חלפון עלך ער די חתובי בך
 41 שליט עליא במלכות אנשא ולמדו יצבא ותנה:
 42 ודי אמרו למשכך עקר שרשודו די אילא מלכותך
 43 לך קומא מן דך חתובי די שליטן שמיא: לזן מלכא
 44 מלכי ישפר עלך חתובי בערתה פרק ונפתך במסן
 45 ערין חן חתנה ארעא לשלכותך: בלא קמא על נבוכדנצר
 46 מלכא: לקצת דרון חרשעך ערדובל מלכותא
 47 די בבל מסלך חנה: ענה מלכא ואמר חלק דהוא
 48 בבל רבתא דראנה בעתה לבית מלכו בחתך חסני
 49 וליקר חתור: עוד מלכא בים מלכא קל מן שמיא
 50 נפל לך אמרין נבוכדנצר מלכא מלכותא ענת מן:
 51 ומדאנשא לך ערין עסדות ברא מן דך עפיה
 52 חתורין לך ושמן ושכנה ערין חלפון עלך ער די
 53 חתובי דרשילט עליא במלכות אנשא ולזן דרעבא

1 א יטוב: וכן לא ידע ליה אלק מלכא די לאלהו לא
 2 איתנא חלפון ולקלם חתובי די חתובי לא יסר:
 3 בארין נבוכדנצר חתובי חוץ ואלם אפיה
 4 אשתו על שרדך מישך ועבר שן ענה ואלם למא
 5 כ לאתנא חרשעך על די חנה חתורה: ולבין נבוכד
 6 חיל די בחילה אמר לכפרה לשדך מישך ועבר שן
 7 למרמא לאתן טרא ורתא: בארין נברא אלק כח
 8 כסרבלחון פטיטחון וכרבלחון ולפטיטחון ורמו
 9 לטואתחון טרא ורתא: בליקבל חנה מן דך מלך
 10 מלכא חתובה ואתנא אות ורתה נברא אלק די
 11 חסר לשדך מישך ועבר שן קל חסר שמיא די
 12 טרא ונברא אלק חתורין שרדך מישך ועבר שן
 13 נפלו לטואתחון טרא ורתא מכפחון: ארין
 14 נבוכדנצר מלכא חנה וקם ברתה חנה ענה ואמר
 15 לחתובוהו חלא נברין חתנה חוץ לטואטרא מכפחון
 16 כח אמרין למלכא יצבא מלכא: ענה ואמר דאנשה
 17 חנה נברו ארבעה שון חלפון בנאטרא חבל לא
 18 איתי ברו ורתה די בכעיא דבה לברא אלהו:
 19 בארין קרב נבוכדנצר לחתובי אמר טרא ורתא ענה
 20 ואמר שרדך מישך ועבר שן ערדוהו דראתא עליא
 21 פיו ואת בארין נפון שרדך מישך ועבר שן מן ארעא
 22 ורתא: ומחנשין אשתורמנא סנא ורתא ורתבני
 23 מלכא חנו נברא אלק די לא שלט טרא כשמהון
 24 ושפר ראשו לא חתורך וכרבלחון לא שן ורת
 25 טר לא ענת בחון: ענה נבוכדנצר ואמר כרין אלהו
 26 דרשדך מישך ועבר שן דרשלה מלכא ושנב
 27 לעבודו די חתורו עלוהו ומלח מלכא שון ורתו
 28 נשמותו די לא יפלות ולא יסרון לבל אלה לזן
 29 לאתהו: ומל שום חנה די בליטם אנה ולשן די
 30 יאמר שלה על אלהו ושרדך מישך ועבר שן
 31 חתורין ונבר ורתה נלי שמה בליקבל די לא אית
 32 אלה חתורין דייקבל לחנה חתובה: בארין מלכא
 33 חלקה לשדך מישך ועבר שן במדת בבל:
 34 נבוכדנצר מלכא לבל ענמא אמא ולשניא דרארין
 35 כבל ארעא שלמון ושנא: אתא ותמחא די עבר עמו
 36 אלקא עליא שפר קרין חתורה: אתוהו כמה כרבו
 37 וחתורו כמה חתורין מלכותא מלכות עלם ושלטנה
 38 עסדר חתור:

CAP. IV ד

1 אנה נבוכדנצר שלה חות בביתו וזמן חתובי: חלם
 2 חות וחתובי וחרורין על משכבך וזמן ראשי יתלני:
 3 ומל שום טעם לתנלה קרמו לכל חסני בבל דרשפר
 4 חלקא חרשעך: בארין עליו חרממא אשפא כשרא
 5 וזנא וחלקא אמר אנה קרמחון ופשרה לא יתורין
 6 לזן וער אחרין על קרמי חנאל דרשמה בלשטאצר
 7 כשם אלהו ודי ויהא חלפון קרשין בנה וחלקא קרמחון
 8 אמרת: בלשטאצר רב חרממא די אנה דלת די רוח
 9 אלהו קרשין בנה ובלתו לא יאם לך חוץ חלמי די

18 deliver us. But if not, then be it known unto thee, O king, that thy god will we not worship, and to the golden image which thou hast set up will we not bow ourselves. ¶ Then was Nebuchadnezzar filled with fury, and the form of his countenance was changed because of Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego; (and) he commenced and ordered that they should heat the furnace thoroughly seven times more than it was wont to be heated. And he ordered the mightiest men in strength that were in his army, to bind Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, (and) to cast them into the burning fiery furnace. Then were these men bound in their mantles, their under-garments, and their turbans, and their other garments, and were cast into the midst of the burning fiery furnace. Now, because the king's command was so urgent, and the furnace exceedingly heated, the flame of the fire slew those men that carried up Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego. And these three men, Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, fell down bound into the midst of the burning fiery furnace. ¶ Then was king Nebuchadnezzar astonished, and he rose up in haste, (and) commenced, and said unto his counsellors, Did we not cast three men bound into the midst of the fire? They answered and said unto the king, Certainly, O king. He answered and said, Lo, I see four men unbound, walking in the midst of the fire, and there is no injury on them; and the appearance of the fourth is like a son of the gods. ¶ Then came Nebuchadnezzar near to the door of the burning fiery furnace, commenced, and said, Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, ye servants of the most high God, step forth, and come hither. Then stepped Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego forth out of the midst of the fire. And the lieutenants, superintendents, and governors, and the king's counsellors, being assembled together, saw these men, over whose bodies the fire had had no power, and the hair of whose head was not singed, whose mantles were not changed, and on whom there was not come the smell of fire. Then commenced Nebuchadnezzar, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, who hath sent his angel, and delivered his servants that had trusted in him, and had transgressed the king's word, and yielded up their bodies, that they might not worship nor bow themselves to any god, except their own God. Therefore do I make a decree, That every people, nation, and language, that may speak any thing disrespectful against the God of Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, shall be cut in pieces, and their houses shall be changed into a dunghill; because there is no other God that can deliver like this one. Then did the king promote Shadrach, Meshach, and 'Abed-nego, in the province of Babylon. ¶ Nebuchadnezzar the king, unto all people, nations, and languages, that dwell on all the earth, May your welfare increase. The signs and wonders which the most high God hath wrought toward me I find it for good to make known. His signs—how great are thy! and his wonders—how mighty are they! his kingdom is an everlasting kingdom, and his rule is over every generation.

CHAPTER IV.

1 ¶ Nebuchadnezzar was at rest in my house, and 2 flourishing in my palace. I saw a dream which terrified me; and the thoughts upon my couch and 3 the visions of my head troubled me. Therefore made I a decree to bring before me all the wise men of Babylon, that they might make known 4 unto me the interpretation of the dream. Then came up the magicians, the astrologers, the Chaldeans, and the soothsayers; and the dream did I recite before them; but its interpretation did they 5 not make known unto me. But at the last came before me Daniel, whose name was Belteshazzar, after the name of my god, and in whom is the spirit of the holy gods; and the dream did I 6 recite before him, (saying,) O Belteshazzar, chief of the magicians, of whom I know that the spirit of the holy gods is in thee, and that no secret is concealed from thee, tell me the visions of my

dream which I have seen, with its interpretation. And the visions of my head on my couch were, 7 (that) I saw, and behold, there was a tree in the midst of the earth, and its height was great. The tree grew, and was strong, and its height 8 reached unto heaven, and it was visible to the end of all the earth. Its foliage was splendid, 9 and its fruit large, and it was food for all; under it sought the beasts of the field for shade, and in its boughs dwelt the fowls of heaven, and from it was fed all flesh. I saw in the visions of 10 my head on my couch, and behold, a watcher who was also a holy one came down from heaven. He called with might, and thus he said, Hew down 11 the tree, and lop off its branches, strip off its leaves, and scatter its fruit; let the beasts flee away from under it, and the fowls from among its branches: Nevertheless leave the body of 12 its roots in the earth, but (bound) with fetters of iron and copper, among the grass of the field; and let it be made wet with the dew of heaven, and let its portion be with the beasts on the herbage of the earth; Let his heart be changed 13 to be human, and let a beast's heart be given unto him; and let seven times elapse over him. Through 14 the resolve of the watchers is the decree, and by the order of the holy ones is this decision: to the intent that the living may know that the Most High ruleth over the kingdom of men, and that he can give it to whomsoever he pleaseth, and can set up over it the lowest of men. This 15 dream have I, king Nebuchadnezzar, seen; but thou, O Belteshazzar, relate its interpretation, forasmuch as all the wise men of my kingdom are not able to make known unto me the interpretation of that art able for the spirit of the holy gods is in thee. Then was Daniel, whose 16 name was Belteshazzar, astounded for one hour, and his thoughts troubled him. The king then commenced, and said, Belteshazzar, let not the dream, or its interpretation, trouble thee. Belteshazzar answered and said, My lord, O that the dream might be for those that hate thee, and its interpretation for thy enemies. The tree that 17 thou hast seen, which grew, and was strong, the height of which reached unto the heaven, and which was visible to all the earth: The foliage of 18 which was splendid, and the fruit of which was large, and on which was food for all; under which dwelt the beasts of the field, and in the boughs of which nestled the fowls of the heaven:— 19 It is thou, O king, that art grown and become 19 strong; and thy greatness is grown apace, and reacheth unto heaven, and thy dominion is to the end of the earth. And because the king saw a watcher and a holy one coming down from heaven, who said, Hew the tree down, and destroy it; yet leave the body of its roots in the earth, but (bound) in fetters of iron and copper, among the grass of the field; and let it be made wet with the dew of heaven and let its portion be with the beasts of the field, till seven times elapse over 20 it.— This is the interpretation, O king, and this is the resolve of the Most High, which will come over my lord the king: They will drive thee away from men, and with the beasts of the field is thy dwelling to be, and they will suffer thee to eat herbs like oxen, and they will suffer thee to be made wet with the dew of heaven, and seven times will elapse over thee; until that thou wilt know that the Most High ruleth over the kingdom of men, and giveth it to whomsoever he pleaseth. And whereas they ordered to leave 23 the body of the roots of the tree, the kingdom will remain unto thee, as soon as thou wilt know that the Heavens do rule. Therefore, O king, let 24 my counsel be agreeable unto thee, and atone for thy sins by righteousness, and for thy iniquities by showing kindness to the poor: perhaps thy prosperity may (thereby) endure long. All this came 25 over king Nebuchadnezzar. ¶ At the end of twelve months he was walking upon the royal palace at Babylon. The king commenced, and said, Is 27 this Babylon the great, that I myself have built for a royal residence by the might of my power, and for the honor of my majesty? The word was 28 still in the king's mouth, when there fell a voice from heaven, (saying,) To thee it is said, O king Nebuchadnezzar, The kingdom departeth from thee. And from men will they drive thee away, and 29 with the beasts of the field shall thy dwelling be; herbs like oxen will they suffer thee to eat, and seven times shall elapse over thee: until thou wilt know that the Most High ruleth over the kingdom of men, and giveth it to whomsoever he

16 פשר מלכתא לתתיהו: ואנה שמעת עליך דיתובל
 פשרין למפטר וקטרין למשרא כען הן תובל בתבא
 למקרא ופשרה לודעיתו ארענא חלבש ותמנא דר
 דתבא על ציארך ותלוא במלכותא השליט:
 17 בארין ענה דניאל ואמר קדם מלכא מהתתך לך לתת
 ותבובתך לאתרויב ברם כתבא אקרא למלכא ופשרא
 אודענה: אנתה מלכא אלקא עליא מלכותא ורבותא
 18 וקרא ותרוא יתב לנבוכדנצר אבוי: ומדרבותא די
 תבילה כל עממא אמאי ולשניא הו ואעין ותתקן מן
 19 קדמיהו דירוא צבא הנה קטל ודירנה צבא הנה מלא
 ודירנה צבא הנה מרים ודירנה צבא הנה משפל:
 20 ובר רם לבנה ורחה תקפת לתורה דנתת מן דברא
 מלכותה וקרה העדיו מעה: ומדענא אנשא טרד
 21 ולבבה עסדיתותא שוי ועסדיראי מדורה עשבא כתרין
 יטעמנה ומטל שמאי נשמה יטבע ער דירנה ער
 שליט אלקא עליא במלכות אנשא ולמרדי יצא וקום
 22 עליה: ואנתה ברה בלשאצר לא השפלה לבקך כל
 23 קבל די בלדנה דעתה: ועלמא שמאי התרומת
 ולמנא דרבותה מתי קדמך ואנתה וברבנד
 שנתך ולתתך חמרא שתין בהן ולאלתי כספא ודבא
 24 אנשא פרולא אינא ואנא די לאתרויב ולא שמעין ולא
 נדעין שבתא ולא לאתא דרשמך ברה וגל ארתך
 25 לה לא תרת: בארין מן קדמיהו שליט פסא דירוא
 26 וכתבא דנה רשים: ונה כתבא די רשים מנא מנא
 תקל ופרסין: דנה פשר מלכא מנא מנא דאלתא
 27 מלכותך והשלמה: תקל תקלתא במאנא והשבתה
 28 חסר: פרם פריסת מלכותך ודובת למי ופרם:
 29 בארין א אמר בלשאצר ותלבשו דניאל ארענא
 והמנא דירבבא על ציארך ותכרו עליו דירענא
 שליט תלתא במלכותא: בה בלילא קטיל בלשאצר
 מלכא כשדאי:

CAP. VI. 1

1 ודרוש מדיא קבל מלכותא כבר שני שתין ותרסין:
 2 שפר קדם דרוש וקום על מלכותא לאחשדנא
 3 מצא ועשרין די לתן בכל מלכותא: ועלא מעהן
 פרסין מלכה די דניאל חר מעהן דרלתו אחשדנא
 4 אלן תכין לתן עממא ומלכא לאלתהו זוק: ארן
 דניאל דנה הנה מתנע על פרסין ואחשדנא כל
 5 קבל דירוח ותרוא בה ומלכא עשית לתקמותה על
 6 כל מלכותא: ארן סרביא ואחשדנא הו בעין ענה
 7 להשבתה דניאל מעד מלכותא וכל ענה ושחיה
 8 לא יתקן להשבתה בליקבל דירמיון הוא וכל שלו
 9 ושחיה לא השבתה עליו: ארן ובריא ארן אמרין
 10 די לא נשבח דניאל דנה בלי ענה לתן השבתה
 11 עליו בדת אלקה: ארן סרביא ואחשדנא אלן
 12 הרגשו על מלכא וכן אמרין לה דרוש מלכא לעלמן
 13 הו: אהעש כל ארן מלכותא ונא אחשדנא
 14 דירבא ופחיתא לקנא קום מלכא ולמקפה ארן די

5 ותנה: בה שנתא מלכתא ספת על נבוכדנצר ומדאנשא
 טרד ועשבא כתרין ואבל ומטל שמאי נשמה יטבע
 6 עד די שנה כנשרו רבה וספרויו כצפרין: ולקצת
 7 זמא אנה ונבוכדנצר עין א לשמאי נטל ומדעי עלי
 8 ותובל עלה ברבותו עלקא שבת ותרבת די שלשה
 9 שלטן על מלכותה עסדיר יוד: וגל דארי ארעא כלה
 10 חשבין וכמצבה עבר בתל שמאי דארי ארעא ולא
 11 אינו דירמא ברה ואמר לה מה עברת: בהזמא
 12 ותב עלי ולקר מלכותי ורבי ותי עלי
 13 ולי דרכי וברכני וקען ועל מלכותי התקנת ורבו
 14 תורה וספתי: כען אנה נבוכדנצר משבח ומרומם
 15 ומתד למך שמאי די בלמעברו קשט וארתה
 16 דן די מלכין בנה וכל להשפלה:

CAP. V. ה

1 א בלשאצר מלכא עבר לתם רב לברבנדו ארן ולקבל
 2 אלפא חמרא שתה: בלשאצר אמר בטעם חמרא
 3 לתתה למאי דתבא וכספא די הנפק ונבוכדנצר
 4 אכדו מדויבא די בירושלם ושתן בהן מלכא
 5 וברבנדו שנתה ולתנה: בארין חתיו מאן דתבא
 6 די הנפק מדויבא דרביא אלקא די בירושלם ואשתו
 7 בהן מלכא וברבנדו שנתה ולתנה: אשתו חמרא
 8 ושבו אלתי דתבא וכספא נחשא פרולא ארעא
 9 ואנא בה השעה נפון אצבע די רחבן וקבל לקבל
 10 נברשתא עליו דתבא וקבל די מלכא ומלכא
 11 חוה פס דא די כתבא: ארן מלכא ונה שטרו
 12 ורעיהו וברעיהו וקטר: תרצה משתרין ותרבתה דא
 13 דא נקשין: קרא מלכא בחיל להעלה לאשפא כשדאי
 14 ונורא ענה מלכא ואמר לחבימי קבל די בל אש
 15 דירקרה כתבה דנה ופשרה וחוני ארענא ילבש
 16 ותמנא דירבבא על ציארך ותלתי במלכותא ושלט:
 17 ארן עלין כל חבימי מלכא ולא דברין סתבא למקרא
 18 ופשרא לדועה למלכא: ארן מלכא בלשאצר
 19 שניא מתבבל ונהו שני עליו וברבנדו משחבשין:
 20 מלכתא לקבל מל מלכא וברבנדו לבית משתא
 21 עללה ענה מלכתא ואמרת מלכא לעלמן חו אל
 22 וברבנדו רענדו ונדך אל השט: איני נבר במלכותך
 23 די רוח אלתי קדשין בה ובימי אבד נהרו ושבלתני
 24 וחקמה פחכמי אלתי השתבת בה ומלכא נבוכדנצר
 25 אבד רב חרמין אשפין כשדאין גורין חקמה אבד
 26 מלכא: בליקבל די רוח ותרוא ומנע ושבלתני
 27 מפשר חלמין ואריות ארן ומשרא קטרין השתבת
 28 בה דניאל דירמא שם שמה בלשאצר בען דניאל
 29 ותקרי ופשרה ותתו: בארין דניאל חל קדם
 30 מלכא ענה מלכא ואמר דניאל אהודניא דניאל די
 31 מדעת עלתה די דוד די התי מלכא אבי מרתד:
 32 ושבעת עליך די רוח אלתי בך ונהרו ושבלתני וחקמה
 33 ותרוא השתבת בך: וקען חל קדמי חבימי אשפא
 34 דירבתה דנה ירון ופשרה לדועה: ולא דברין

30 pleaseth. At the same hour the word was fulfilled upon Nebuchadnezzar; and from men was he driven away, and herbs like oxen had he to eat, and till the dew of heaven was his body made wet; till his hair was grown like eagles' (feathers), and his nails were like birds' (claws).—
 31 But at the end of the days I, Nebuchadnezzar lifted up my eyes unto heaven, and my understanding returned unto me, and I blessed the Most High, and I praised and glorified the Ever-living, whose dominion is an everlasting dominion, and whose kingdom is over every generation; And (by whom) all the inhabitants of the earth are regarded as nought; and (who) according to his pleasure doth with the host of heaven and the inhabitants of the earth; while there is none that can stay his hand, or say unto him, What doest thou? At the same time my understanding returned unto me; and with the glory of my kingdom, my honor and my splendor returned unto me; and my counsellors and my lords sought for me; and I was replaced in my kingdom, and additional greatness was added unto me. Now I, Nebuchadnezzar praise and extol and glorify the King of heaven, all whose works are truth, and whose ways are justice; and who is able to bring low those that walk in pride.

CHAPTER V.

1 ¶ King Belshazzar prepared a great feast for a thousand of his lords, and before these thousand
 2 did he drink wine. Belshazzar ordered, through the counsel of the wine, to bring in the golden and silver vessels which his father Nebuchadnezzar had taken away out of the temple which was in Jerusalem: that the king, and his lords, his wives, and his concubines, might drink therefrom. Then they brought in the golden vessels
 3 that were taken away out of the temple of the house of God which was at Jerusalem; and the king, and his lords, his wives, and his concubines, drank from them. They drank wine, and
 4 praised their gods of gold, and of silver, of copper, of iron, of wood, and of stone. At that
 5 same hour came forth fingers of a man's hand, and wrote opposite to the chandelier upon the
 6 plaster of the wall of the king's palace: and the king saw the part of the hand that wrote. Then was the king's color changed, and his thoughts
 7 troubled him: so that the bands of his loins were loosed, and his knees knocked one against the other. The king called with might to bring in the astrologers, the Chaldeans, and the soothsayers. The king commenced, and said to the wise men of Babylon, Whosoever man will read this writing, and tell me its interpretation, shall be clothed with purple, and have a chain of gold about his neck, and shall rule as the third in the kingdom.
 8 Then came in all the wise men of the king; but they were not able to read the writing, nor to
 9 make its interpretation known to the king. Then was king Belshazzar greatly terrified and his color was changed on him, and his lords were confounded.
 10 (Now) the queen in consequence of the words of the king and of his lords, came into the banquet-house; the queen commenced and said, O king, live for ever; let thy thoughts not trouble thee, nor
 11 let thy color be changed: There is a man in thy kingdom in whom is the spirit of the holy gods; and in the days of thy father enlightenment and intelligence and wisdom, like the wisdom of the gods, were found in him; and king Nebuchadnezzar thy father appointed him chief of the magicians, astrologers, Chaldeans, and soothsayers:—yes, thy
 12 father, O King.—Forasmuch as a superior spirit, and knowledge, and intelligence, interpreting of dreams, and solving of riddles, and of untying knotty (doubts), were found in him, in Daniel, to whom the king assigned the name of Belshazzar: now let Daniel be called, and he will tell
 13 the interpretation. ¶ Then was Daniel brought in before the king: the king commenced and said unto Daniel, Art thou Daniel, who art of the children of the exiles of Judah, whom the king my father
 14 brought out of Judah? And I have heard of thee, that the spirit of the gods is in thee, and that enlightenment and intelligence and superior wis-

dom are found in thee. And now the wise men 15 the astrologers, had been brought before me, that they should read this writing, and make known unto me its interpretation: but they were not able to tell the interpretation of the matter. But I have 16 truly heard concerning thee, that thou art able to give interpretations, and untie knotty (doubts): now if thou art able to read the writing, and make known to me its interpretation, thou shalt be clothed with purple, with a chain of gold about thy neck, and shalt rule as the third in the kingdom. ¶ Then answered Daniel and said before the king, 17 Let thy gifts remain in thy possession, and bestow thy bounty on another; nevertheless will I read the writing unto the king, and make known to him the interpretation. O thou king! the most high 18 God gave kingdom, and greatness, and glory, and honor unto Nebuchadnezzar thy father; And because of the greatness that he had given unto him, all people, nations, and languages trembled and shook before him: whom he pleased he slew; and whom he pleased he kept alive; and whom he pleased he lifted up; and whom he pleased he brought low. But, when his heart was 20 lifted up, and his spirit hardened to deal presumptuously, he was cast down from the throne of his kingdom, and his dignity did they take from him; And from the sons of men was he driven forth, 21 and his heart became equal with (that of) the beasts, and with the wild asses was his dwelling; they suffered him to eat herbs like oxen, and with the dew of heaven was his body made wet: till he acknowledged that the most high God ruleth over the kingdom of men, and that he appointeth over it whomsoever he pleaseth. And thou his son, 22 O Belshazzar, hast not humbled thy heart, though thou knewest all this; But against the Lord 23 thou hast thou lifted thyself up; and the vessels of his house have they brought before thee, and thou, and thy lords, thy wives, and thy concubines, have drunk wine from them; and the gods of silver, and gold, of copper, iron, wood, and stone which neither see, nor hear, nor know, hast thou praised; and the God in whose hand thy soul is, and whose are all thy ways, hast thou not glorified: Thereupon was sent from before him 24 part of the hand, and this writing was noted down. And this is the writing that was noted down, 25 M'né, M'né, T'kel, Upharsin. This the interpretation of the matter: M'né, God hath numbered thy kingdom, and made an end of it. T'kel, Thou hast 27 been weighed in the balances and been found wanting. P'ars: Thy kingdom hath been divided, and is given to the Medes and Persians. Then gave 28 Belshazzar the order, and they clothed Daniel with purple, with a chain of gold about his neck, and they made a proclamation concerning him, that he should rule as the third in the kingdom. In that very night was Belshazzar the king of the 30 Chaldeans slain.

CHAPTER VI.

¶ And Darius the Median obtained the kingdom, 1 when he was sixty and two years old. Darius 2 deemed it proper, and he set over the kingdom one hundred and twenty lieutenants, who should be over all the kingdom; And over these three presidents, of whom Daniel was one; that these lieutenants should give accounts unto them, so that the king might suffer no damage. Then did this Daniel 4 excel (all) the presidents and lieutenants, because a superior spirit was in him: and the king thought to appoint him over the whole kingdom. Then 5 sought the presidents and lieutenants to find a pretext against Daniel on account of the management of the kingdom; but they were not able to find any pretext or fault, forasmuch as he was faithful, and no kind of error or fault was to be found on him. Then said these men, We shall not 6 find any pretext against this Daniel, except we find it against him in the law of his God. Then 7 came these presidents and lieutenants tumultuously to the king, and thus said they unto him, King Darius, live for ever. All the presidents of the 8 kingdom, the superintendents, and the lieutenants, the counsellors, and the governors, have consulted together to establish a royal statute, and to make

CAP. VII. 1

1 כִּלְדַיִּיבָעָא כְּשֵׁי מַדְבַּלְאֵיהּ וְאִנְשֵׁי עַדְוִימִן תַּלְתָּין לְהוּן
 2 מִן־ מַלְכָּא וְתַדְמָא לִבָּב אַרְוֹתָא: כִּינִן מַלְכָּא תַקְסִין
 3 אַרְבָּא וְתַרְשִׁים כַּתְבָּא דִּי לֹא לְהַשְׁמֵנָה כַּתְּמִינִי וְפַסֵּס
 4 דִּילְכֵּי תַעֲרָא: כִּלְדַּבְּלֵי גֵימָּה מַלְכָּא דִּירוּשָׁי רִשְׁם כַּתְבָּא
 5 וְאִסְרָא: וְדִנְיָאֵל כְּדִי דַע דִּירְדִּישִׁים כַּתְבָּא עַל לְבוּתָהּ
 6 וְכִינִן פְּתִיחִין לֵהּ בְּעֵלְתָּהּ עַד דִּירְשַׁלְמָי וְכִינִין תַּלְתֵּיהּ
 7 בְּיוֹמָא הוּא וְכַרְדִּי עַל־בְּרִכְוֵיהּ וּמְצַלָּא וּמִוֹדָא קִרְבִּים
 8 אֲלֵהֶּם כִּלְקַבְּלֵי דִירוּשָׁי עַבְדֵּי מַדְרָקְסָתָא דִּנְהָ: אֲדִין
 9 גְּבַרְיָא אֲלֵךְ דִּירוּשָׁי וְהַשְׁכִּיחוּ לְדִנְיָאֵל בְּעֵה וּמַתְחִין קִרְבִּים
 10 אֲלֵהֶּם: בְּאֲדִין קִרְבֵי וְאֲמַרְיִן קִרְבִּים־מַלְכָּא עַל־אֲפֹדֵי
 11 מַלְכָּא הֲלֵא אֲפֹדֵי רִשְׁמָתָּ דִּי כְּל־אִנְשֵׁי דִירוּבְעָא מַדְבַּלְי־
 12 אֵלֶּה וְאִנְשֵׁי עַדְוִימִן תַּלְתָּין לְהוּן מִן־ מַלְכָּא וְתַדְמָא לִבָּב
 13 אַרְוֹתָא עֵלֶּה מַלְכָּא וְאִמְרֵי יַצְיָבָא מַלְתָּא כַּתְּמִינִי וְפַסֵּס
 14 דִּילְכֵּי תַעֲרָא: בְּאֲדִין עַד וְאֲמַרְיִן קִרְבִּים מַלְכָּא דִּי דִנְיָאֵל
 15 דִּי מַדְבַּלְי עֵלְתָּהּ דִּי דִדֹּד ל־אִישִׁים עֲלֵךְ מַלְכָּא טַעֲסִים
 16 וְעַל־אֲפֹדֵי דִּי רִשְׁמָתָּ וְכִינִין תַּלְתֵּיהּ בְּיוֹמָא בְּעָה כְּשַׁתְּהָ:
 17 אֲדִין מַלְכָּא כְּדִי מַלְתָּא שְׂמַעֵי שְׂנַיָּא אִמְרֵי עֲלֵהוּ וְעֵלֵי
 18 דִנְיָאֵל שֵׁם כָּל לְשׁוּבוֹתָהּ וְעַד מַעֲלֵי בְּשִׂמְשֵׁי הַתִּי מִשְׁתַּדְּרִי
 19 לְהַצְלִיחוֹתָ: בְּאֲדִין גְּבַרְיָא אֲלֵךְ דִּירוּשָׁי עַל־מַלְכָּא וְאֲמַרְיִן
 20 לְמַלְכָּא בַּעַ מַלְכָּא דִּירִידִת לְמַבִּי וְפַסֵּס דִּילְכֵּי אֲפֹדֵי וְכִינִין
 21 דִּירְמַלְכָּא תַקְסִין לֹא לְהַשְׁמֵנָה: בְּאֲדִין מַלְכָּא אֲמַר
 22 וְתַחֲזִי לְדִנְיָאֵל דִּמְוֵי לִבָּב דִּי אַרְוֹתָא עֵלֶּה מַלְכָּא
 23 וְאֲמַר לְדִנְיָאֵל אֲלֵךְ דִּי אַתְהָ פְּלִח־לֵהּ בַּתְּרִדָּא הוּא
 24 יִשְׁוֹבְדֵי: וְתַחֲזִית אֲבִין תַּחֲזִי וְשַׁמְתֵּי עַל־פִּים גְּבָא תַחֲמֵה
 25 מַלְכָּא בַּעֲרֻקָּהּ וּבַעֲרֻקָּתָּ רַבְרַבְתּוּ דִּי ל־אִישְׁנָא צִבֵּי
 26 בְּהִינְיָאֵל: אֲדִין אֵיל מַלְכָּא לְהַכִּילָהּ וְכַּתְּ מִתְּוֹתָן לֹא
 27 כִּינֵל קַדְמִוֵי וְשַׁתְּהָ עַתָּה עֲלֵהוּ: בְּאֲדִין מַלְכָּא
 28 בְּשַׁדְּפָּרָא וְכִינִין בְּנִינָהּ וּבְהַתְּבַלְיָהּ לִבָּב דִּירְאֲרוּתָא
 29 אֲוִילֵי וּבְמַקְרַבְיָהּ לִבָּב דִּנְיָאֵל בְּקַל עֲצִיב וְכַּתְּ עֵלֶּה
 30 מַלְכָּא וְאֲמַר לְדִנְיָאֵל עַבְדֵּי אֲלֵהֶּם הוּא אֲלֵךְ דִּי
 31 אַתְהָ פְּלִח־לֵהּ בַּתְּרִדָּא תִּכְבֵּל לְשׁוּבוֹתְךָ מִדְּאֲרוּתָא:
 32 אֲדִין דִנְיָאֵל עִסְמַלְכָּא מַלְל מַלְכָּא לְעַלְמִין תּוּי: אֲלֵהֵי
 33 שַׁלַּח מַלְאָכָּה וְסַגְדִּי פִּם אַרְוֹתָא וְלֹא כַּחֲלוּי כִּלְקַבְּלֵי
 34 דִּי קַדְמִוֵי וְכִי הַשְׁתַּכְּבַתְתָּ לִי וְאַף קַדְמִיךְ מַלְכָּא כַּחֲלוּיָהּ
 35 לֹא עֲבַרְתָּ: בְּאֲדִין מַלְכָּא שְׂנַיָּא טַעֲב עֲלֵהוּ וְלְדִנְיָאֵל
 36 אֲמַר לְהַשְׁמֵנָה מַדְרָקְסָא וְהַפֵּס דִנְיָאֵל מַדְרָקְסָא וְכִלְקַבְּלֵי
 37 כַּחֲלֵי־הַשְׁתַּכְּבַתְתָּ בַּח דִּי הִינִן בְּאַלְהֵיהּ: וְאֲמַר מַלְכָּא תַחֲזִי
 38 גְּבַרְיָא אֲלֵךְ דִּירְאִבְלו קַדְמִוֵי דִּי דִנְיָאֵל וְלִבָּב אַרְוֹתָא
 39 רַמֵי אִינִן בְּנִינִין וְיַשְׁתַּחֲוּ וְלֹא־יִמְטוּ לְאַרְצֵיתָּ גְבָא עַד דִּי
 40 שַׁלְּטוּ בְּדִין אַרְוֹתָא וְכִלְדַּבְּלִימִין תַּקְסִין: בְּאֲדִין דִּירוּשָׁי
 41 מַלְכָּא כַּתְבֵּי כִּלְדַּבְּלֵי מִמְּיָא אֲמַרְיָי וְשַׁעֲנָי דִּירְאֲדִין כִּלְדֵי
 42 אֲרִישָׁא כַּתְבֵּי מִן־ מַדְרָקְסָא שִׁים טַעֲסִים דִּי וְכִּלְדֵי
 43 שַׁלְּטִין מַלְכוּתֵי לְהוּן וְאֵינִין וְכִינִין מַדְרָקְסָא אֲלֵהֶם דִּי
 44 דִנְיָאֵל דִּירְוֹא וְאֲלֵהֶם הוּא וְכִינִין לְעַלְמִין וּמַלְכוּתָהּ
 45 דִּילְכֵּי תַחֲכַל וְשַׁלְּטֵנָה עַד־סוּפָּא: מַשְׁוִיב וּמְצַלָּא וְעַבְדֵי
 46 אֲתִין וְתַחֲזִין בְּשִׂמְיָא וּבְאַרְעָא דִּי שׁוּבֵי לְדִנְיָאֵל מִדְּיָד
 47 אַרְוֹתָא: וְדִנְיָאֵל דֵּהּ הַצְלֵחַ בְּמַלְכוּתֵי דִירוּשָׁי וּבְמַלְכוּתֵי
 48 כְּדִשׁ פִּרְסָיָא:

1 בְּשַׁעֲנָי תַחֲזִי לְכַלְאֵשְׁתֵּי פִלְךְ כִּבְלֵי דִנְיָאֵל תַּלְמֵי תַחֲזִי וְכִינִין
 2 בְּשַׁעֲנָי עַל־מַשְׁכַּבְיָהּ בְּאֲדִין תַּלְמֵי תַּלְמֵי כַּתְבֵּי רִאשִׁי מַלְכֵי אַרְבֵּי
 3 עֵלֶּה דִנְיָאֵל וְאִמְרֵי תַחֲזִי תַחֲזִי בְּחִוּי עַל־לִילְיָא וְאִמְרֵי
 4 אַרְבַּע רֵוִיחֵי שְׂמִינִן לִיבָּב דִּנְיָאֵל: וְאֲרַבְעֵי חִוּיִן
 5 רַבְרַבִּין שַׁלְּטִין מִדְּנִיָּאֵי שְׁנִין דֵּם מִוֹדָּא: קַדְמִוֵי־תַּחֲזִי כַּחֲלוּיָהּ
 6 וְכִינִין דִּירוּשָׁי לֵהּ תַחֲזִי תַחֲזִי עַד דִּירְמִישִׁוּיָּי גְּבַהּ וְעִמְלַת
 7 מִדְּאַרְעָא וְעַל־רִגְלֵין פִּגְמֵי קַדְמִוֵי וְלִבָּב אִנְשֵׁי תִּיבֵי לֵהּ:
 8 נִאֲרוּ חִוּיָּהּ אַחֲרֵי תַנְגֵּהּ הַמְנָה לִבָּב וְלִשְׁטֵר־חַדֵּי קַבְרֵי
 9 וְהַלַּת עֲלֵינֵי כַּפְּשָׁה כִּין שְׁנֵיהּ וְכִי אֲמַרְיִן לֵהּ קוּמֵי אֲבִילֵי
 10 כְּשֵׁד שְׂנַיָּא: כַּאֲמַר דֵּהּ תַחֲזִי תַחֲזִי נִאֲרוּ אַחֲרֵי כְּמִנֵּר
 11 וְלֵהּ נַפְּשִׁין אַרְבַּע דִּירְשִׁית עֲלֵי־בְהֵי וְאַרְבַּעֵהּ דִּירְשִׁין לְתוֹתָא
 12 וְשַׁלְּטִין תִּיבֵי לֵהּ: כַּאֲמַר דֵּהּ תַחֲזִי תַחֲזִי בְּחִוּי לִילְיָא
 13 נִאֲרוּ חִוּיָּהּ רַבִּישָׁא דִּחִילָהּ וְאֲמַרְיָי וְתַקְסִיפֵי תַחֲזִי וְשִׁינִין
 14 דִּירְפַרְלֵי לֵהּ דִּכְדָּרְכֵי אֲבִילָהּ וּמַדְרָקְסָא וְשַׁאֲרָא בְּרִגְלֵיהּ
 15 דִּפְסָה תַחֲזִי מַשְׁנֵיהּ מִדְּכִלְחֻשְׁתָּא דִּי קַדְמִוֵי וְכִינִין
 16 עֲשֵׂד לֵהּ: מַשְׁתַּחֲלֵי תַחֲזִי כַּרְדִּיָּא וְאֵילֵי כְּדִנְיָאֵל וְכִינִין
 17 סַלְקַת בְּרִינֵיהּ וְהַלַּת מִדְּקַרְדִּיָּא קַדְמִוֵי־תַּחֲזִי וְכִינִין
 18 קַדְמִוֵי־תַּחֲזִי עֲלֵינֵי כְּעֵלֵי אִישָׁא מַקְרַבְיָאֵי וְכִינִין מַמְלַלֵי
 19 דִּכְדָּרְכֵי: תַחֲזִי תַחֲזִי עַד דִּי כְּדָרְכֵי דִמְוֵי וְעִתִּיק וְכִינִין תִּבֵּי
 20 לְבוּשָׁה: כַּתְלֵי חַדֵּי וְשַׁעֲנָי דִּירוּשָׁי עַל־פִּים גְּבָא פִּרְסִיָּה
 21 שְׂבִיבִין דִּירוּשָׁי וְלִגְלוּתֵי עַד דִּלְכֵּי: עַד דִּירוּשָׁי עַד וְכִינִין
 22 מִדְּקַדְמִוֵי־תַּחֲזִי אֲלֵהֶם אֲבִיפִים וְשַׁמְשִׁוֵי וְכִינִין דִּבְלֵן קַדְמִוֵי־
 23 וְכִינִין דִּנְיָאֵל תִּבֵּי וְכִינִין פְּתִיחֵי: תַחֲזִי תַחֲזִי בְּאֲדִין
 24 מַדְרָקְסָא מַלְכָּא דִּכְדָּרְכֵי דִּי קַרְנָא מַמְלַלָּא תַחֲזִי תַחֲזִי עַד
 25 דִּי קַשִׁילַת תַּחֲזִי וְתִיבֵי גַּשְׁמִיָּה וְתִיבֵי לִיבָּבֵי אִישָׁא:
 26 וְשַׁאֲרָא תַחֲזִי תַחֲזִי שַׁלְּטֵנֵי וְאַרְבַּע בְּחִוּי תִיבֵי לְהוּן
 27 עַדְוִימִן וְכִינִין: תַחֲזִי תַחֲזִי בְּחִוּי לִילְיָא וְאִמְרֵי עִסְמִינֵי
 28 שְׂמִינָא כְּכַר אִנְשֵׁי תַחֲזִי וְכִינִין וְכִינִין עִתִּיק וְכִינִין מִקְדָּה
 29 וְקַדְמִוֵי דִּירְשִׁיתָּ: וְלֵהּ וְכִינִין שַׁלְּטֵנֵי וְכִינִין וְכִינִין
 30 עִסְמִינָא אֲמַרְיָי וְשַׁעֲנָי לֵהּ וְשַׁלְּטֵנֵי עֲלֵינֵי עֲלֵינֵי
 31 דִּילְכֵּי עֵלְתָּהּ וּמַלְכוּתָהּ דִּילְכֵּי תַחֲכַלֵּי: אַתְבַּרְתָּ
 32 רַחֲמֵי אֵלֶּה דִנְיָאֵל בַּעַ נַעֲמֵי תַחֲזִי וְכִינִין וְכִינִין: קַרְבַּת
 33 עֲלֵהֶם מִדְּקַאֲמִיָּא וְעִצְיָבָא אֲבַעָא מַנָּה עַל־כִּלְדַּבְּלֵי
 34 וְאֲמַרְיָי וְשַׁעֲנָי מַלְכֵי וְהַדְרִישִׁי: אֲלֵינִין תַּחֲזִי דִּכְדָּרְכֵי
 35 דִּי אִינִן אַרְבַּע אַרְבַּע מַלְכֵי וְכִינִין מִדְּאַרְעָא: וְכִינִין
 36 מַלְכוּתָא קַדְשִׁי עֲלֵינֵי וְהַשְׁכִּיחוּ מַלְכוּתָא עַל־שַׁלְּטָא וְכִינִין
 37 עֲלֵם עֲלֵמָּא: אֲדִין צִבֵּי לִיבָּב אֲלֵהֶם עֲלֵי־תַחֲזִי דִּכְדָּרְכֵי
 38 דִּירְבִּית שְׁנֵיהּ מִדְּכִלְחֻשְׁתֵּי דִּחִילָהּ וְתַחֲזִי שְׁנֵיהּ דִּירְפַרְלֵי
 39 וְכִינִין דִּירוּשָׁי אֲבִילָהּ וּמַדְרָקְסָא בְּרִגְלֵיהּ רַבְרַבִּי
 40 וְעַל־קַרְדִּיָּא עֲשֵׂד דִּי בְּדִישָׁי וְאַחֲרֵי דִּי סַלְקַת וְעִלְיָי
 41 מִדְּקַדְמִוֵי תַחֲזִי וְכִינִין דִּבְלֵן וְכִינִין לֵהּ וְכִינִין מַמְלַלֵי
 42 דִּכְדָּרְכֵי וְכִינִין כִּינֵי מִדְּכַתְּרָתָּהּ: תַחֲזִי תַחֲזִי וְכִינִין דִּבְלֵן
 43 גְּבַרְיָא קַבֵּי עִסְמִינֵי וְכִינִין וְכִינִין לֵהּ: עַד דִּירְאֲתָהּ עִתִּיק
 44 וְכִינִין וְכִינִין וְכִינִין עֲלֵינֵי וְכִינִין מִקְדָּה וּמַלְכוּתָא
 45 תַּחֲכַתְּ קַדְשִׁין: כִּין אֲמַר תַּחֲזִי דִּכְדָּרְכֵי מַלְכֵי רַבִּישָׁא
 46 תַּחֲזִי בְּאַרְעָא דִּי הַשָּׂא מִדְּכִלְחֻשְׁתָּא וְהַחֲכַל כִּלְדֵי
 47 אֲרִישָׁא וְתַחֲזִי וְתַחֲזִי וְתַחֲזִי: וְכִינִין עֲשֵׂד מַנָּה מַלְכוּתָהּ
 48 כְּדִשׁ פִּרְסָיָא:

a firm prohibition, that whosoever will ask any thing by prayer of any God or man within thirty days, save of thee, O king, shall be cast into the den of lions. Now, O king, establish the prohibition, and sign the writing, that it cannot be changed, according to the law of the Medes and Persians, which is not to be repealed. In view of this king Darius signed the writing and the prohibition. Now when Daniel knew that the writing was signed, he went up unto his house, where he had open windows in his upper chamber in the direction of Jerusalem; and three times every day he kneeled upon his knees, and prayed, and offered thanks before his God, as he had been doing before that time. Then came in these men tumultuously, and found Daniel praying and making supplication before his God. Then came they near, and spoke before the king concerning the king's prohibition, Hast thou not signed a prohibition, that every man that will pray (for aught) of any God or man, within thirty days, save of thee, O king, shall be cast into the den of lions? The king answered and said, The thing is certainly so, according to the law of the Medes and Persians, which cannot be repealed. Then answered they and said before the king, That Daniel, who is of the children of the exiles of Judah, hath paid no regard to thee, O king, nor to the prohibition which thou hast signed; but three times every day he offereth up his prayer. Then the king, when he heard this matter, felt very much distressed within himself, and on account of Daniel he sought an excuse to deliver him; and till the going down of the sun he strove hard to rescue him. Then came these men tumultuously unto the king, and said unto the king, Know, O king, that it is the law of the Medes and Persians, That every prohibition and statute which the king hath established is not to be changed. Then gave the king the order, and they brought Daniel, and cast him into the den of lions. The king commenced and said unto Daniel, May thy God whom thou worships continually, truly deliver thee. And a stone was brought, and placed upon the mouth of the den; and the king sealed it with his own signet-ring, and with the signet-ring of his lords, that nothing should be changed in the purpose concerning Daniel. Then went the king to his palace, and passed the night fasting; and no food was brought before him; and his sleep fled from him. Then arose the king by the morning-dawn, as soon as it was light, and went in great haste unto the den of lions. And when he came near to the den, he cried with a mournful voice unto Daniel: the king commenced and said to Daniel, O Daniel, servant of the living God, hath thy God, whom thou worshippest continually, been able to deliver thee from the lions? Then spoke Daniel with the king, O king, live for ever. My God sent his angel, and locked up the mouths of the lions, and they have not hurt me; forasmuch as before my innocency was found in me; and also before thee, O king, had I done nothing injurious. Then was the king exceedingly glad within himself, and concerning Daniel he ordered to bring him up out of the den. So was Daniel brought up out of the den, and no manner of hurt was found upon him, because he had trusted in his God. And the king gave the order, and they brought those men who had accused Daniel treacherously, and they cast into the den of lions them, their children, and their wives; and they had not yet touched the bottom of the den when the lions had the mastery over them, and ground up all their bones. Then wrote king Darius unto all people, nations, and languages, that dwell on all the earth, May your welfare increase. From me is it decreed, That in all the dominion of my kingdom, men shall tremble and have fear before the God of Daniel; for he is the living God, and endureth for ever, and it is his kingdom which will not be destroyed, and his dominion will be unto the end (of things). He delivereth and rescueth, and he displayeth signs and wonders in heaven and on earth, he who hath delivered Daniel from the power of the lions. So this Daniel prospered in the reign of Darius, and in the reign of Cyrus the Persian,

CHAPTER VII.

¶ In the first year of Belshazzar the king of Bab. 4 1
lon, Daniel saw a dream and the visions of his
head while on his couch: afterward he wrote down
the dream, relating the principal things. Daniel 2
commenced and said, I saw in my vision by night,
and, behold, the four winds of heaven blew fiercely
on the great sea. And four great beasts came 3
up from the sea, differing one from another. The 4
first was like a lion, and had eagle's wings: I
looked till its wings were plucked out, and it
was lifted up from the earth, and was placed upon
its feet as a man, and a human heart was given
to it. And behold there was another, a second 5
beast, like a bear, and on one side was it placed,
with three ribs in its mouth between its teeth:
and thus they said unto it, Arise, eat much flesh.
After this I looked, and lo there was another, 6
like a leopard; and it had four wings of a bird
on its back: the beast had also four heads; and
dominion was given unto it. After this I looked 7
in the night visions, and behold there was a fourth
beast, dreadful and terrible, and strong exceeding;
and it had great iron teeth: it devoured and ground
up, and what was left it stamped with its feet;
and it was different from all the beasts that were
before it: and it had ten horns. I looked care- 8
fully at the horns, and, behold, another little horn
came up between them, and three of the first horns
were plucked up by the roots before the same;
and, behold, there were eyes like the eyes of man
in this horn, with a mouth speaking presumptuous
things. I was looking unto chairs were set down, 9
and an Ancient of days seated himself, whose gar-
ment was white as snow, and the hair of whose
head was like clean wool; his chair was like flames
of fire, and his wheels like fire that burnt: A 10
stream of fire issued and came forth from before
him; thousand times thousands ministered unto
him, and myriad times myriads stood before him:
they sat down to hold judgment, and the books
were opened. I looked then, because of the sound
of the presumptuous words which the horn had
spoken,—I looked till the beast was slain, and its
body destroyed, and given over to the burning
fire. But concerning the rest of the beasts, they 12
had their dominion taken away: yet a longer dura-
tion of life was given unto them until the time
and period. I looked in the nightly visions, and 13
behold, with the clouds of heaven came one like a
son of man, and he attained as far as the Ancient
of days, and they brought him near before him.
And there were given him dominion, and dignity, 14
and government, and all people, nations, and lan-
guages had to serve him: his dominion is an ever-
lasting dominion, which shall not pass away, and
his kingdom is one which shall never be destroyed.
¶ My spirit was deeply shaken within me, Daniel, 15
in the midst of its tenebment, and the visions of
my head troubled me. I came near unto one of
those that stood by, and asked him something
certain concerning all this: and he spoke to me,
and made known unto me the interpretation of the
things. These great beasts, of which there are 17
four, are four kings, who are to arise on the earth.
But the saints of the Most High will obtain the
kingdom, and possess the kingdom to eternity, even 18
to all eternity for ever. Then I desired what is
certain concerning the fourth beast, which was dif-
ferent from all these others, exceedingly dreadful,
whose teeth were of iron, and whose nails of cop-
per; which devoured, ground up, and stamped with
its feet what was left; And concerning the ten 20
horns that were in its head, and concerning the
other which came up, and before which three fell
down,—even concerning that horn which had eyes,
and a mouth which spoke presumptuous things,
and whose appearance was greater than that of its
companions. I had seen how the same horn had 21
made war with the saints, and had prevailed against
them: Until the Ancient of days came, and pro-
cured justice unto the saints of the Most High;
and the time came and the saints took possession
of the kingdom. Thus said he, The fourth beast 23
(signifieth that) a fourth kingd^m will be upon
earth, which is to be different from all kingdoms,
and will devour all the earth, and will tread it
down, and grind it up. And the ten horns out of 24

23 ובאחרית מלכותם כרתם הפשעים יצמד מלך ערפלים
 24 ומבין חירות: ועצם כרו ולא כבדו: ונפלאות ישותו
 25 והצליל ונשח ודשחית עצומים ועם קדושים: ועל כן
 26 שכלו והצליל מרמה ברוו ובלבבו יגדיל ובשלת ישות
 27 רבים ועל שרשרים יצמד וכאפס דן ישבר: ומראה
 28 הערב והבקר אשר נאמר אמת הוא ואמה סתם הויון
 29 כי למים רבים: ואני דנאל נהניתי והצלילי: מים
 30 ואלים ואעשה את-מלאכת המלך ואשתקם על-המראה
 31 ואן מיון:

CAP. IX. ט

בשנת אחת לחדש כסליו ושרש מרע כד אשר
 2 המלך על מלכות כשדים: בשנת אחת למלכו אני
 3 הנאל בנות כשדים מספר השנים אשר היה דבר
 4 יהוה אל-דמתי הכבד למלאות לדרכות-יושבים שבועים
 5 שנה: ואחנה ארפני אל-אני האלוים לבקש הפכה
 6 ותתנוים ביום ושן ואפר: ואתפללה ליהוה אלתי
 7 ואתנה ואמרה אנה ארני האל הנדול והנרא שמר
 8 הברית והחסד לאהבו ולשמרי מעותיו: הטאט ועיני
 9 והרשעט ועדתי וסור ממעותי ומשמשתי: ולא
 10 שמינו אל-עבדך הנביאים אשר דברו בשמך אל-
 11 מלכתי שרטי ואבתי ועל כל-יום הארץ: לה ארני
 12 העדקה ולע בשת הפנים כיום התי לאיש יהודה ולשבי
 13 ירושלים ולכל-ישראל הקרבים והרחוקים בכל-הארצות
 14 אשר הנחתם שם כמעגל אשר מערבך: ארני לני
 15 בשת הפנים למלכתי שרטי ולאבתי אשר הטאט
 16 לך: וארני אלותי הרבמים והפלחות כי מדתי הו:
 17 ולא שמינו בקול יהוה אלותי ללכת בתרתי אשר
 18 נתן לפניו כד עבדיו הנביאים: וכל-ישראל עברו את
 19 הותך וסור לבלתי שמינו בקלך ותמך עליי האלה
 20 והשבעה אשר כתובה בתורת משה עבד-האלוים כי
 21 הטאט לו: וקם את-דרכיו ואל-שרדבר עליי ועל-
 22 שפטינו אשר שפטינו להביא עליי רעה גדולה אשר
 23 לא-נעשיתת תחת בלתי-שמים כאשר נעשית בירושלים:
 24 כאשר כתוב בתורת משה את כל-הרעה הזאת באה
 25 עליי ולא-חליתי את-פני ויהוה אלותי לשוב מצויתי
 26 ולהשכיל באמתך: וישקך יהוה על-הרעה נביאה
 27 עליי כרצונך יהוה אלותי שילב-משונו אשר עשה
 28 ואל שמינו כקלו: ונתה ארני אלותי אשר וצאת
 29 את-עמך מארץ מצרים כד הוקה ותבשר-ך שם ביום
 30 תחמך מעדך ירושלים תרדך שך כי בהטאט ובעונות
 31 אבותי ירושלים ועמך לרפח לבלי-סביבותי: ונתה
 32 שמע אלותי אלהי-הפלת עבדך ואל-הטאטני והאר מיד
 33 על-מקדשך השמים למען ארני: הנה אלתי אלהי
 34 ושמינו פקחה עיניך וראה שממתני והיור אשר-נקרא
 35 שמינו עליי כי ולא על-צדקותי אנתנו מפילים סתנתי
 36 לפניך כי על-החמד הרבים: ארני שמינה ארני וסלחת
 37 ארני הקשיבה ונשח אלהי-המלך למנות אלתי קשימה

עשרה מלכו וקמו ואחר וקם אחריו הוא ישנה
 2 כ-מקדמיה ותלתה מלכו והשפל: ומלכו לצד עליא
 3 מלל ולקרשי עליון וכלא וסבר להשנה עליון ודת
 4 ותתנונה בידה שרעך ועדך ופלי עדי: ודינא ותב
 5 ותלמנה יהיונה להשנה וליוקרה ערסופא: ומלכותא
 6 ושלמנה ורבותא די מלכות תחות בלי-שמיא ודעת
 7 לשם קרשי עליון מלכותא עלם וכל שלמנה
 8 לה ופלתון ושממון: ערפה סופא די-מלכתא אנה
 9 הנאל שניא ויעיון ובהלני ויוני שמתון עלי ומלכתא
 10 בלבי נטרתי:

CAP. VIII. ח

בשנת שלוש למלכות בלשאצר המלך חזון נראה אלי
 2 אני הנאל אחרי הנראה אלי בתחלה: ואראה כחזון
 3 יהוה בראתי ואני בשושן הבירה אשר בעולם המדינה
 4 ואראה כחזון ואני יהוה עמד לפני האבל ולו קרנים
 5 והקרנים נבחות והארת נבחה מן-השנית והנבחה
 6 עליה כאתנה: ראיתי את-הנאל מנח ימה וצפונה
 7 ונגבה וכל-חיות לארצמדי לפניו ואין מציל מידו ועשה
 8 כרצני והקדיל: ואני והייתי מלון והנה צפורה-היום בא
 9 מן-המערב על-פני כל-הארץ ואין ננוע בארץ והצפיר
 10 קרו חיות בין עיני: ונבא ער-הנאל בעל הקרנים אשר
 11 ראיתי עמד לפני האבל ורץ אליו כחמת כחו: וראיתו
 12 מניע ונצל הנאל ותחמרר אליו ונך את-הנאל ושב
 13 את-שתי קרניו ולא-היה כח כאיל לעמד לפניו ושלכחו
 14 ארצה וירמסו ולא-היה מציל לאיל מידו: וצפיר
 15 העולם הקדיל ער-מאר ורעמו ושבחה תתן הגולה
 16 ומעלתה חיות ארבע תתתה לארבע יתות השמים:
 17 ומן-האחת מהם יצא כרוואת מצערה ותגליתר
 18 אל-הענב ואל-המרוח ואל-הצב: ותגלל ער-צבא
 19 השמים ותפל ארצה מן-הצבא ומן-הקובקים וחרמם:
 20 ועד שר-הצבא הגדיל ומפני היום התמד והשלך
 21 מלון מקדשו: וצבא תתן על-החמד בפשע והשלך
 22 אמת ארצה ועשתה והצלחה: ואשמינה את-קרדוש
 23 מדבר ויאמר אתך קדוש לפלמני המדבר ערמתי
 24 החזון התמד והפשע שמים תת וקדש וצבא מרמם:
 25 ויאמר אלי עד ערב בקר אלפים ושלש מאות וצפוק
 26 קדש: יהו בראתי אני הנאל את-החזון ואבקשה ביה
 27 והנה עמד לנגד כמראה נבר: ואשמינו קול-אדם בין
 28 אולי ונאל ויאמר כמראה הבן להלן את-המראה:
 29 ונבא ארץ עמרי ונבא ונבעתי ואפלה עלי-ך ויאמר
 30 אלי הבן בראדם כי לעת-ידך החזון: ובדברו עמי
 31 נרמתי עלי-ך ארצה נגדכי ונעמתי על-עמדי:
 32 ויאמר הנני מודיעך את אשר-יהיה באחרית היוםם כי
 33 כ למודך קץ: האיל אשר-דאת בעל הקרנים מלכי כד
 34 וקרם: והצפיר הששיר מלך ונן ותתן הגולה אשר-
 35 בידעניו הוא המלך הראשון: והנשכרת ותצמנה
 36 ארבע תחתיה ארבע מלכות מני עמדה ולא בכחו:

this kingdom (signify) that ten kings will arise; and another will rise after them, and he will be different from the first, and three kings will be bring low. And he will speak words against the Most High, and the saints of the Most High will he oppress, and think to change the festivals and the law; and they will be given up into his hand until a time and times and half a time. But they will sit down to hold judgment, and they will take away his dominion, to destroy and to annihilate it unto the end. And the kingdoms and the dominion, and the power over the kingdoms under the whole heaven, will be given to the people of the saints of the Most High, whose kingdom is an everlasting kingdom, and all governments are to worship and obey him. Thus far is the end of the speech. As for me Daniel, my reflections troubled me greatly, and my color was changed on me; but I kept the speech in my heart.

CHAPTER VIII.

1 ¶ In the third year of the reign of king Beshazzar a vision appeared unto me, to me Daniel, after that which had appeared unto me at the
2 first. And I saw in the vision—and it came to pass in my seeing, that I was at Shushan the capital, which is in the province of Elam—and I saw in the vision, as though I was by the river
3 Ulai. And I lifted up my eyes, and saw, and behold, there was a ram standing before the river, and he had two horns; and the horns were high; but one was higher than the other and the higher
4 one came up last. I saw the ram butting westward, and northward, and southward; so that all the beasts could not stand before him, and no one was there to deliver out of his hand; and he
5 did according to Daniel, and became great. And as I was looking attentively, behold there came a shaggy he-goat from the west over the face of the whole earth, without touching the ground; and the goat had a slightly large horn between his
6 eyes. And he came as far as the ram that had two horns, that I had seen standing before the river, and ran at him with his furious power. And I
7 saw him coming close unto the ram, and he became bitterly enraged against him, and he struck the ram, and broke his two horns; and there was no power in the ram to stand forward before him; and he cast him down to the ground, and stamped upon him; and there was no one to deliver
8 the ram out of his hand. And the shaggy he-goat became very great; but when he was grown strong, the great horn was broken; and there came up
9 four slightly large ones in its place toward the four winds of heaven. And out of them came forth a little horn, which became exceedingly great, toward the south and toward the east and toward
10 the glorious land. And it became great, even up to the host of the heavens; and it cast down to the ground some of the host and of the stars, and trod
11 them under foot. Yea, it magnified itself even up to the prince of the host, and by it the continual sacrifice was taken away, and the place
12 of his sanctuary was cast down. And the host is given up together with the continual sacrifice, by reason of transgression; and it casteth down the truth to the ground, and it doth (this), and
13 is prosperous. Then did I hear a certain holy one speaking, and a holy one said unto the unknown one who was speaking, For how long is the vision concerning the continual sacrifice, and the wasting transgression, to give up both the sanctuary and
14 the host to be trodden under foot? And he said unto me, Until two thousand and three hundred evenings and mornings, when the sanctuary shall be
15 justified. And it came to pass, when I, even I Daniel, saw the vision and sought for understanding, that, behold, there was standing opposite to
16 me something like the appearance of a man. And I heard the voice of a man between (the banks of) the Ulai, and it called, and said, Gabriel,
17 cause this one to understand this appearance. So he came close to where I stood; and when he came, I was terrified, and I fell upon my face; but he said unto me, Mark it well, O son of
18 man; because for the time of the end is the vision. Now as he was speaking with me, I fell down
19 in amazement on my face to the ground; but he touched me, and set me upright where I had been standing. And he said Behold, I will make
20 known unto thee what is to be at the last end of the indignation; for it is for the appointed time of the end. The ram that thou hast seen, him with
21 the two horns, (signifieth) the kings of Media and Persia: and the shaggy he-goat is the king of
22 Javan; and the great horn which is between his two eyes is the first king. But that it was broken, and that four sprung up in its stead, (signifieth) that
23 four kingdoms will spring up out of the nation,

but not with his power. And in the latter time of
24 their kingdom, when the transgressors have filled their measure of guilt, there will arise a king of an impudent face, and understanding deep schemes. And his power will be mighty, but not by his
25 own power; and he will destroy wonderfully, and will prosper while he doth (this); and he will destroy very many and the people of the saints. And through his intelligence, and because he prospereth, is craftiness in his hand; and in his heart
26 will he magnify himself, and in peace will he destroy many; he will also stand up against the Prince of princes; but without a human hand
27 will he be broken. And the appearance of the evening and the morning which was spoken of is true; but do thou keep the vision closed up; for it will come to pass after many days. And I Daniel
28 grieved, and was sick several days; afterward I rose up, and did the king's business; and I was depressed because of the appearance; but no one observed it.

CHAPTER IX.

¶ In the first year of Darius the son of Achashverosh, of the seed of the Medes, who was made king over the kingdom of the Chaldeans, In the
2 first year of his reign, I, Daniel, searched in the books for understanding concerning the number of the years whereof the word of the Lord had come
3 to Jeremiah the prophet, that he would let pass full seventy years over the ruins of Jerusalem. And I directed my face unto the Lord God, to ask
4 by prayer and supplications, with fasting and in sackcloth, and ashes. And I prayed unto the Lord
5 my God, and made my confession, and said, O Lord, the great and terrible God, who keepeth the covenant and kindness to those that love him, and to those that keep his commandments: We have sinned,
6 and have committed iniquity, and have done wickedly, and have rebelled, and have departed from the commandments and from thy ordinances: Nor have we hearkened unto thy servants the
7 prophets, who spoke in thy name to our kings, our princes, and our fathers, and to all the people of the land. Thine, O Lord, is the righteousness,
8 but unto us belongeth the shame of face, as it is this day,—to the men of Judah, and to the inhabitants of Jerusalem, and unto all Israel, those
9 that are near, and those that are far off, through all the countries whither thou hast driven them, because of their trespass which they have transgressed against thee. O Lord, to us belongeth the
10 shame of face, to our kings, to our princes, and to our fathers; because we have sinned against thee. To the Lord our God belong mercies and
11 pardonings; for we have rebelled against him; And we have not obeyed the voice of the Lord
12 our God, to walk in his laws which he set before us through means of his servants the prophets. Yea, all Israel have transgressed thy voice, and
13 have departed so as not to obey thy voice; therefore was poured out over us the curse, with the oath that is written in the law of Moses the servant of God; because we had sinned against him. And he hath accomplished his words, which
14 he had spoken concerning us, and concerning our judges that judged us, by bringing upon us a great evil, which was never done under the whole
15 heaven as it hath been done in Jerusalem. As it is written in the law of Moses; all this evil came
16 over us: yet offered we not any entreaty before the Lord our God, to return from our iniquities, and to become intelligent in thy truth. Therefore did the Lord watch over the evil, and he
17 brought it upon us; for the Lord our God is righteous because of all his deeds which he hath done; but we have not obeyed his voice. And
18 now, O Lord our God, who hast brought forth thy people out of the land of Egypt with a strong hand, and hast made thyself a (great) name, as it is this day: we have sinned, we have done
19 wickedly, O Lord, according to all thy righteousness, I beseech thee, let thy anger and thy fury be turned away from thy city Jerusalem, thy holy mountain; because through our sins, and through
20 the iniquities of our fathers, Jerusalem and thy people are become a reproach to all who are round about us. And now listen, O our God, to
21 the prayer of thy servant, and to his supplications, and cause thy face to shine upon thy sanctuary which is desolate, for the sake of the Lord. Incline, O my God, thy ear, and hear; open
22 thy eyes, and look on our desolations, and the city whereupon thy name is called: for not (relying) on our own strength, neither do we present humbly
23 our supplications before thee, but (relying) on thy great mercies. O Lord, hear; O Lord, forgive; O Lord, hearken and do it; delay it not; for thy own sake, O my God; for thy name is

כ נקרא על־עירך ועל־עמך: ועוד אני מדבר ומתפלל
 למעלה השמתי השמתי עמי ישראל מפיל החנתי
 21 לפני הנה אלתי על הרקדש אלהי: ועוד אני מדבר
 בתפלה האיש גבראל אשר ראיתי בחזון בתחלה
 22 מקץ בלען נני אלי כעת מנחמתרוב: וכן ודבר עמי
 23 ואמר הניאל עתה וצאתי להשכיחך ביעה: בתחלת
 תהליך יצא דבר ואני באתי להגיד כי חמדות אתה
 24 ובין מדבר תבן במראה: שבנים שבנים נתקף על־
 עמך: ועל־עיר קדשך לכלא הפשע ולחנם השאת
 ולכפר עון ולהביא צדק עלמים ולחנם חזון וגביא
 כח ולמטח קדש קדשים: ותדע ותטבל כך מצא דבר
 להשיב ולבנות וירושלם עד־מישים גיד שבנים שבניה
 ושבעים ששים ושנים תשוב ונבנתה רחוב ורחין
 26 ובצוק העמים: ואחרי השבעים ששים ושנים יבנת
 משין ואין לו והעיר והקדש יסחית עם גיד הוא
 27 וקצו בשטף ודן קצו מלחמת נהרעת שממת: והגבור
 ברות לרבים שבו אחר וחיזו השבועי וטבות: ונח
 ומנחה ועל כנה יטבועים מטמם ועד־קלה ונחצרה תתק
 על־שמים:

CAP. XI. א'

ואני בשנת אחת להרועש המדי עמדו למחוק ולמחו
 לו: ועתה אמת אגיד לך הנדע־עוד שלשה מלכים
 2 עמדים לבדם והרביעי יעשיהו ישר־יחול מכל בחוקתו
 בעשרו יציר הכל את מלכותו: וכן ומלך יבדו
 וקטל ממשל רב ועשה ברצונו: ובעמדו השכר מלכותו
 4 והחין לארבע רחות השמים ולא לאתרתו ולא כמשלו
 אשר משל כי תחש מלכותו ולאחרים מלכ־אלה:
 5 וחזון מלך־העגב ומדשדשו וחזון עליו ומשל ממשל
 6 רב ממשלתו: ולקחן שנים יתחברו ובת־מלך־העגב
 תבא אל־מלך העצפון לעשות משרים ולא־תעצר כוח
 הורוע ולא יעמד וורעו ותתן הוא ומכאיה ותלדה
 7 ומחוקה בעתים: ועמד מצר שרשיה כפי ויבא אל־
 החול ויבא בעזו מלך העצפון ועשה בהם החוקי:
 8 וגם אלהיהם עשכנזים עשכנזים חמדתם כספן וקב
 9 כשכ: ובא מצרים והוא שנים יעמד מלך העצפון:
 10 ובא במלכות מלך העגב ושב אל־ארמיתו: וכן יתדו
 11 ואספו המין הולם רבים ובא ביא ושטף ועבר וישב
 12 ותתנו עד־מזוה: ויתמרמר מלך העגב וצא וילתם עמו
 13 עש־מלך העצפון והעמיד המון רב וקטן ההמון כדו:
 14 וישא ההמון רבים לבבו והפיל רבאות ולא יתנו: וישב
 15 מלך העצפון והעמיד המון רב מהראשון ולקחן העתים
 16 שנים: וביא בוא בתול גדול וברכיש רב: ובעתים היום
 17 רבים יעמדו על־מלך העגב ובען: פרצו עמך וישא
 18 להעמיד חזון ונכשלו: ויבא מלך העצפון וישפך סוללה
 19 ולבד עיר מבצרות וורעות העגב לא יעמדו וגם מבצרות
 20 ואין כח לעמד: וישש הבא אליו ברצונו ואין עמד
 21 לפניו לעמד: כארז־עגב יבדלה כדו: והשם אגני לבוא
 22 בתקף כל־מלכותו וישרים עמו ועשה ובה הששים יתק
 23 לו להשחיתו ולא תעמד ולאילו תתנה: וישב אגני
 24 לאיים ולבד רבים והשפית קצין הרפתו לא בלת הרפתו
 25 ישיב לו: וישב קצין למישון ארצו והשיל ונשל ולא
 26 ימצא: ועמד על־כפי מבצר נישש חדר מלכות ובמים
 27 אחרים ישכר ולא באפים ולא במלחמה: ועמד על־
 28 בני נבזה ולא־יתנו עליו־תוד מלכותו ובא בשלוח החזון
 29 מלכותו בחללקות: וחרעות השטף וישטפו מלפניו
 30 וישברו וגם גיד ברות: ומד־התחברות אליו יעשה

CAP. X.

8 בשנת שלוש לברוש מלך פנים דבר יגלה לדנאל
 אשר־נקרא שמו בלטשאצר ואמת הדבר וצבא גדול
 2 ובן את־הדבר ובעה לו במראה: בזמם הים אני
 3 הניאל הנית מתאבל שלשה שבועים ימים: לחם חמדות
 לא אכלתי ובשר גזן לא־בא אליי: וסוד לא־ספתי עד
 4 מלאת שלשת שבועים ימים: ובזום שערם וארבעה
 5 להרש הראשון ואני הנית על־יד העיר הגדול הוא
 6 החדקל: ואשא את־עניי וארא והנה איש־אחד לבוש
 7 בדים ומתניו חרסם בכתם אופן: ונתנו כתרשיש ופניו
 8 כמראה ברק ועינו ככפדי איש חורעתו ומרגלתיו כעין
 9 נחשת קלל וקול דבריו כקול המון: וראיתי אני הניאל
 10 לבדו את־המראה והאנשים אשר־עמו לא־ראו את־
 11 המראה אבל הנהיג נבילה על־הים וברתו בתהבא:
 12 ואני נשארתי לבדו: ואראה את־המראה הנדלה הואת
 13 ולא־ישאר כי כח ורודי נתקף על־משהות ולא עצרתו
 14 קח: ואשמע את־קול וקול ובקשמי את־קול דבריו
 15 ואני הנית נדעם על־כפי ובפתי דני: ואמר אלי הניאל איש־
 16 הדינות הובן בדברים אשר אגבי דבר אלה ועמד על־
 17 עמדך כי עתה שלחתי אלהיך ובדברו עמי את־הדבר
 18 הזה עמדתו מרעיד: ואמר אלי אל־תירא הניאל כי
 19 מדינים הראשון אשר נתת את־לבך להבין ולהשנות
 20 לפני אלהיך נשמעו דברך ואני באתי בדברך: ושור
 21 מלכות פתם עמד לפניו עשרים ואחד יום והנה מיכאל
 22 אחד השרים הראשנים בא לעזרני ואני נתתה שם
 23 אצל מלכי פתם: ובאתי להבינה את אשר־יקרה
 24 לעמך באחרית היוםם ברעוד חזון למים: ובדברו עמי
 25 בדברים האלה יתני כפי ארציה ואלקמתי: והנה כדמת

20 called upon thy city and upon thy people. And while I was yet speaking, and praying, and confessing my sin and the sin of my people Israel, and presenting my supplication humbly before the Lord my God because of the holy mountain of my God: Yea, while I was yet speaking in prayer, the man Gabriel, whom I had seen in the vision at the beginning, came, flying swiftly, near me about the time of the evening oblation. And he gave me understanding, and spoke with me, and said, O Daniel, now am I come forth to make thee intelligent with understanding. At the beginning of thy supplications the word went forth, and I came to tell it: for thou art greatly beloved; therefore understand the matter, and I will understand of the appearance. Seventy weeks are determined upon thy people and upon thy holy city, to close up the transgression, and to make an end of sins, and to atone for iniquity, and to bring in everlasting righteousness, and to seal most holy things. Know therefore and comprehend, that from the going forth of the word to restore and to build Jerusalem unto the anointed prince will be seven weeks: and during sixty and two weeks will it be again built with streets and ditches (around it), even in the pressure of the times. And after the sixty and two weeks will an anointed one be cut off, without a successor to follow him: and the city and the sanctuary will the people of the prince that is coming destroy; but his end will come in a violent overthrow; but until the end of the war devastations are decreed (against it). And he will make a strong covenant with the many for one week; and in the half of the week will he cause the sacrifice and the oblation to cease and this because of the prevalence of the abominations which bringeth devastation, and until destruction and what is decreed shall be poured out upon the water.

CHAPTER X.

1 ¶ In the third year of Cyrus the king of Persia a word was revealed unto Daniel, whose name was called Belteshazzar; and the word is the truth, but the time appointed is long off, and the word and the work and took notice of it in the appearance. 2 In those days I Daniel was mourning three full weeks. Costly food did I not eat, and flesh and wine came not in my mouth, nor did I at all anoint myself, till three whole weeks were elapsed. 4 ¶ And on the four and twentieth day of the first month, while I was by the side of the great river, which is Hiddekel, I lifted up my eyes, and looked, and behold, there was a certain man clothed in linen, and his loins were girded with fine gold of Uphaz: and his body was also like the chrysolite, and his face, like the appearance of lightning, and his eyes were like torches of fire, and his arms and his feet, like the color of polished copper, and the sound of his words was like the noise of a multitude. And I, Daniel saw alone this appearance; but the men that were with me did not see the appearance; nevertheless a great terror fell upon them, so that they fled to hide themselves. And I was left by myself alone, and I saw this great appearance, and there remained no strength in me; and my healthy color was changed on me into corruption, and I retained no strength. Then heard I the sound of his words; and as I heard the sound of his words, I sank in amazement on my face; with my face toward the ground. And, behold, a hand touched me, and it moved me upon my knees and the palms of my hands. And he said unto me, O Daniel, the man greatly beloved, mark well the words that I speak unto thee, and stand on thy standing-place; for now have I been sent unto thee. And when he had spoken this word unto me, I stood up trembling. And he said unto me, Fear not, Daniel: for from the first day that thou didst set thy heart to obtain understanding, and to fast before thy God, were thy words heard; and I am come in consequence of thy words. But the prince of the kingdom of Persia stood up against me one and twenty days: but, lo, Michael, one of the chief princes, came to help me; and I obtained the victory there with the kings of Persia. 14 Now am I come to make thee understand what is to befall thy people in the latter days; for the vision is yet for the coming days. And when he spoke unto me such words, I directed my face toward the ground, and I became dumb. And, behold, something like the form of the sons of men touched my lips; and I opened my mouth, and I spoke, and said unto him that stood opposite to me, O my lord, because of the appearance my pains suddenly overcame me, and I have retained no strength. And how shall the servants of my lord be able to speak with this my lord? And as for me, from that moment there remained no strength in me, and no breath was left in me. 18 Then there touched me again something like the

appearance of a man, and he strengthened me; And he said, Fear not, O man greatly beloved: 19 peace be unto thee, he strong, yea, be strong. And when he spoke with me, I felt myself strengthened, and said, Let my lord speak; for thou hast strengthened me. Then said he, Knowest thou 20 wherefore I am come unto thee? and now will I return to fight with the prince of Persia; and as I am going forth, lo, the prince of Javan is coming. Nevertheless will I tell thee what is noted 21 down in the writing of truth;—and there is none that holdeth with me, assist me) against those, except Michaël your prince.

CHAPTER XI.

¶ And I in the first year of Darius the Mede 1 had my station to assist and to protect him. And 2 now will I tell thee the truth. Behold, there will stand up yet three kings of Persia; and the fourth will obtain far greater riches than all (these); and when he is strong through his riches will he stir up all, (namely,) the kingdom of Javan. And 3 then will stand up a mighty king who will rule with great dominion, and do according to his pleasure. And when he shall have stood, his kingdom 4 will be broken, and will be divided toward the four winds of the heavens, and not to his posterity, nor according to his dominion which he ruled; for his kingdom will be torn asunder, even for others beside those. And the king of the south 5 will become strong, yea, he who is one of his princes: but (another) will become strong against him, and will rule; a great dominion will his dominion be. But at the end of some years will 6 they associate themselves together; and the daughter of the king of the south will come to the king of the north to make a settlement of difficulties; but she will not retain the power of the support; neither will he stand, nor his support; but she will be given up with those that had brought her, and he that begat her, and he that strengthened her in those times. But she will 7 stand up as a sprout of her roots in his place, and he will come to the army, and will enter into the stronghold of the king of the north, and will deal with them, and prevail; And also their gods 8 with their molten images, with their precious vessels of silver and of gold, will he carry into captivity to Egypt; and he will stand off some years from the king of the north. But this one 9 will then enter the kingdom of the king of the south, and then return into his own land. But 10 his sons will commence a war, and assemble a multitude of great armies; and one will certainly enter, and overflow, and pass along; then will he return, and make war again, even to his stronghold. And the king of the south will be moved 11 with bitter wrath, and go forth and fight with him, even with the king of the north; and he will set forth a great multitude; but the multitude (of the other) will be given up into his hand. And the multitude will be lifted up, and his heart will become proud; and he will cast down myriads; but he will not be strengthened by it. And the king of the north will return, and set 12 forth a multitude greater than the former; and at the end of the times, of years, will he certainly come with a great army, and with much riches. And in those times many will stand up 14 against the king of the south; also the rebellious sons of thy people will lift themselves up to establish the vision; but they will stumble. And 15 the king of the north will come and cast up a mound, and capture the city defended by fortifications; and the arms of the south will not withstand, and as regardeth his chosen people, there will be no power in them to withstand. But 16 that cometh against them will do according to his pleasure, and none will stand before him; and he will place himself in the glorious land, which will be altogether in his hand. He will also 17 direct his face to enter with the strength of his whole kingdom, having professions of peace with him; and thus will he do it; and he will give him the daughter of his wife to destroy it; but it will not stand, and it will not remain his. And he 18 will direct his face unto the isles, and capture many; but a chieftain will cause to cease his reproach against him; without his giving back to him his own reproach. Then will he direct his 19 face toward the strong-holds of his own land; but he will stumble and fall, and will no more be found. And there will stand up in his place 20 one who will cause the exactions (taxes) to pass through the glorious (land) of the kingdom; but within a few days will he be broken, but not in anger, nor in battle. And there will stand up 21 in his place a despicable person, to whom they assigned not the honor of the kingdom; but he will come in quietly, and lay hold of the kingdom by flatteries. And the powers of the overflow 22 will be swept away from before him, and will be broken; yea, so also the prince in covenant (with him). And from the time of his associating with 23

1 לבוש הכהנים אשר ממעל למימי הַיָּאֵר וְיָרִים יָמִינוֹ
 וּשְׂמָאלוֹ אֶל־הַשָּׁמַיִם וְשָׁבַע בְּחַי הַשָּׁמַיִם כִּי לֹמוֹד
 מִצִּדִּים וְחָצִי וּבְכֹלֹת נֶפֶץ יִרְעַסְקָדָשׁ תְּכַלֶּינָה כָּל־
 אֱלֹהִים וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי וְיֵא אֲבִין וְאִמְרָה אֲדִינָה כִּיָּה אֲחֵרִית 8
 אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לִךְ הַנְּאֹל כִּי־תִסְתַּמֵּם וְתִסְתַּמֵּם הַדְּבָרִים 9
 עֲדִיעֵת קִינִי וְתִכְרְרוּ וְתִלְבְּמוּ וְצִרְפוּ רַבִּים וְדַרְשִׁינוּ 10
 רְשָׁעִים וְלֹא יָבִינוּ כִּלְדַרְשִׁיעִים וְהַמְשִׁבִּילִים יָבִינוּ וְזִמְתִּי 11
 הַיִּסֵּר הַתְּמִיד וְלִתְתּוֹ שְׁקִיץ שָׁמַיִם יָמִים אֶלֶף מֵאַתָּה 12
 וְחֲשִׁיעִים אֲשֶׁר־הַמַּחְפָּה וְנִעַן לַיָּמִים אֶלֶף שְׁלֹשׁ מֵאוֹת 13
 שְׁלִישִׁים וְחֲמִשָּׁה וְאַתָּה לִךְ לִקְצֵן וְתִמְנֵם וְתִמְנֵם לַעֲבֹלֶךָ
 לִקְצֵן לַיָּמִין:

ע ו ר א

CAPUT I X

1 וּבִשְׁנַת אֶחָת לְבוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס לְכֹלֹת דְּבַר־יְהוָה מִפִּי 4
 יְרֵמְיָה הַעֵזֵר וְזֵהוּ אֲתִידַחַן כְּרֵשׁ מֶלֶךְ־פָּרַס וְעִבְרִי־קוֹל 1
 בְּכָל־מַלְכוּתוֹ וְהִסְבִּיחַמֶּתֶב לְאִמְרוֹ: כִּי אִמְרַ בְּרַשׁ מֶלֶךְךָ 2
 פָּרַס בַּל מַמְלִכֹת דְּאַרְצֵי נְהוּ לִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
 וְהוֹאֲפִיךָ עַל לְבַנְתֵּי־לִי בֵּית בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בְּיַדְהוָה: 3
 מִיֶּדְכֶם מְבָלְעִימוּ יְהִי אֱלֹהֵי עַמּוֹ וְעַל לִירוּשָׁלַם אֲשֶׁר 3
 בְּיַדְהוָה וְכֹן אֲתִיבֹת יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוּא הָאֱלֹהִים
 אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם: וּבְלִי־הַשָּׂאֵר מְבָלְעִי־מַמְלֹכוֹת אֲשֶׁר־נִתְּנָא 4
 גְּדִרְשָׁם וְשָׂאוֹתוֹ אֲנִי מִקְדָּם בְּכֶסֶף וּבְהוֹבֵב וּבְכַרֹּשׁ
 וּבְכַהֲנָה עֲסִי־הַיְדֻדָּה לְבֵית הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם: 5
 וְנִקְמוּ רַאשֵׁי הָאֲבוֹת לִידְהוָה וּבְנִימֵן וְתִהְיֶינָם וְתִלְוֵם 6
 לְכָל הַעֵזֵר הָאֱלֹהִים אֲתִידַחַחֹו לַעֲלֹת לְבַנְתֹּת אֲתִיבֹת
 יְהוָה אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם: וְכֹל־סִיבִיחֵיהֶם חֻקֵּי בִידְהִים 6
 בְּכִלְבִּי־כֶסֶף בְּהוֹבֵב כְּרֹכֶשׁ וּבְכַהֲנָה וּבְמִדְוֵנוֹת לְכָר עַל־
 כִּלְהִי־תִרְבִּי: וְתִמְלֵךְ בּוֹרֶשׁ הוֹצִיא אֲתִיבֵלִי כִי־תִ 7
 יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצִיא נְבוּכַדְנֶצַּר מִירוּשָׁלַם וְתִתֵּם בְּבֵית
 אֱלֹהֵינוּ: וְיֹצִיאֵם בּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרַס עַל־דֵּי הַתְּרַדַת הַגּוֹבֵר 8
 וְיִסְפְּרֵם לְשִׁבְעֵי־בַר הַנְּשִׂיא לִידְהוָה: וְאַלֶּה מִסְפָּרָם 9
 אִישׁוֹתֵי וְהֵב שְׁלֹשִׁים אֲרָמְלִי־כֶסֶף אֶלֶף מִחֲלָפִים חֲשֵׁנָה
 וְעִשְׂרִים: כְּבוֹדֵי וְהֵב שְׁלֹשִׁים כְּפוֹרֵי כֶסֶף מִשְׁלֵים אֲרַבְעֵי 10
 מֵאוֹת וְעֹשְׂרָה כֹּלִים אַחֲרֵים אֶלֶף: כִּלְהִי־לֵל וְלֹהֵב וְלִכְסֵף 11
 חֲמֶשֶׁת אֶלְפִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת הַכֹּל הַעֲלָה שִׁשְׁבַּעֲרָ עֶם
 הַעֲלֹת הַגּוֹלָה מִבְּבֵל לִירוּשָׁלַם:

CAP. II ב

1 וְאַלֶּה וּבְנֵי הַמְדִינָה הַעֲלִים מִשְׁבִּי הַגּוֹלָה אֲשֶׁר הִגְלִיָּה 4
 נְבוּכַדְנֶצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל לְכַבֵּל וְנִשְׁבוּ לִירוּשָׁלַם וְיִדְוִיָּה 5
 אִישׁ לְעִירוֹ: אֲשֶׁר־בָּאוּ עֲסִי־רַבְבֵּל יִשְׁעוּ וְהַמְדָה שְׂרָיָה 2
 רַעֲלָה מְדַדִּי בַלְשַׁן מִסְפָּר בְּנֵי רַתּוּם כִּינְיָה מִסְפָּר 3
 אֲנִשִׁי עִם יִשְׂרָאֵל: בְּנֵי פִרְעֹשׁ אֶלְפִים מֵאַה שְׁבַעִים 3
 וְשָׁנִים: בְּנֵי שַׁמְיָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שְׁבַעִים וְעֹשִׂים: בְּנֵי 4
 אֲדָח שְׁבַע מֵאוֹת וְחֲמִשָּׁה וְשְׁבַעִים: בְּנֵי־פִרְפֶּת מֵאוֹב 6
 לְבֵנִי יִשְׁעוּ יֵאֵב אֶלְפִים שְׁמֹנֶה מֵאוֹת וְשָׁנִים עֶשְׂרֵי: 7
 עִלָּם אֶלֶף מֵאַתָּם חֲמִשִּׁים וְאַרְבָּעָה: בְּנֵי נְחֹוֹ תִשְׁעֵי 8

24 מְרַמָּה וְגִלְהָ וְנִצְנִים בְּמַצְעֵדָיו: בְּשִׁלְחוֹ וּבְמַשְׁמַע מְדַנְיָה
 יָבִיא וְנִשְׂאָה אֲשֶׁר לֹא־נִשְׂאוּ אֲבֹתָיו וְאִכּוֹת אֲבֹתָיו בּוֹדָה
 וְשִׁלְל וְרִכּוּשׁ לָהֶם יִבּוֹר וְעַל מִבְּצָרִים וְחֶשֶׁב מִקְשָׁבֵתוֹ
 כֹּה וְתִרְעַת: וְעֵזֶר כָּחוֹ וְלִבּוֹ עַל־מֶלֶךְ הַנֶּהֱבֵב בְּחֵיל גְּדוֹלָה
 וּמֶלֶךְ הַנֶּהֱבֵב יִתְגַּדֵּה לְמַלְחָמָה בְּחֵיל־גְּדוֹל וְנִצְנִים עַד־מֵאֹד 25
 וְלֹא יַעֲמֵד כִּי־חֲשָׁבוּ עָלָיו מִקְשָׁבוֹת: וְאִבְלִי פִתְקֵנוּ 26
 שִׁבְרֵהוּ וְחֵילוֹ יִשְׁטֹף וְנִפְלוּ חֲלָלִים רַבִּים: וְשִׁנְתָם 27
 הַמְלִכִים לְכַבֵּם לְמַדְעַ וְעַל־שִׁלְחוֹ אַחֵר בְּנֵב וְדַבְרוּ וְלֹא 28
 חֲצִלָה כִּי־עוֹד קִינִי לְמוֹד: וְיָשֵׁב אֲרָצוֹ בְּכַרֹּשׁ גְּדוֹלָה 23
 וְלִבּוֹ עַל־בְּרִית קֹדֶשׁ וְנִשְׂאָה וְשָׁב לְאַרְצוֹ: לְמוֹדֵךְ יָשׁוּב 29
 לְכֹה בְּנֵיב וּלְאַתְרָתָה כְּרֹאשְׁתָּה וּכְאֲחֵרָתָה: וְכֹהוּ כֹו 5
 צִיִּים חֲתִים וּכְבֹּאָה וְשָׁב הָעָם עַל־בְּרִית־קֹדֶשׁ וְעִשְׂיָה 6
 וְשָׁב וְכֹן עַל־עוֹבֵדוֹ בְּרִית קֹדֶשׁ: וְחֹרֵים מִמֶּנּוּ יַעֲמֵרוּ 31
 וְחֵלְלוּ הַמִּקְדָּשׁ הַמְעוֹד וְהִסְדּוּ הַתְּמִיד וְתִתֵּנוּ הַשְׁקִיץ
 מִשָּׁמַם: וּמְדַשִׁיעֵי בְרִית יִתְנֹף בְּחֲלָקוֹת וְעַם יִדְעֵי אֱלֹהֵיו 32
 יִחְנוּ וְנִשְׁוּ: וּמִשְׁכִּילֵי עָם יָבִינוּ לְרַבִּים וְנִשְׁלָו בְּחֶרֶב 33
 וּבְלִדְהָה בְּשָׁבִי וּבְכּוֹה יָמִים: וּבְהַשְׁלֵם יַעֲרוּ עוֹר מִעֵט 34
 לֵה וְנִלְוּ עֲלֵיהֶם רַבִּים בְּחֲלָקוֹת: וּמִדְהַמְשִׁבִּילִים יִשְׁלָו 1
 לְצִרְפוֹ בְהֵם וְלִכְרֵי וְלִקְצֵן עֲרִיעַת קִינִי כִי־עוֹד לְמוֹד: 2
 וְנִשְׂאָה כְּרַצְנוֹ הַמֶּלֶךְ וְתַרְוֹמָם וְתִתְגַּדֵּל עַל־בְּלָאֵל וְעַל־ 36
 אֵל אִלִּים וְדַבֵּר נִפְלְאוֹת וְהַצִּילָה עַד־פִּלְחָה וְעַם כִּי־תִרְעַדָּה 37
 וְנִשְׁתַּהַ: וְעַל־אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו לֹא יָבִין וְעַל־הַמְדָּת נִשִּׁים 38
 וְעַל־בְּלָאֵה לֹא יָבִין כִּי־עַל־בֵּל וְתִתְגַּדֵּל: וְלֹאֶלֶה מִקְדָּשִׁים
 עַל־כֵּן וּכְבֹד וְלֹאֶלֶה אֲשֶׁר לֹא־דַעֲרוּ אֲבֹתָיו וּכְבֹד 39
 בְּהוֹבֵב וּבְכֶסֶף וּבְכֹהוּ וְקָרָה וּבְהַמְדָּת: וְנִשְׂאָה לְמִבְצָרֵי 40
 מַעֲזֹם עִם־אֱלֹהֵי נְכָר אֲשֶׁר הַכֹּרֵר דְּבַח כְּבוֹד וְהַמְשִׁלָם
 עֲרִיבִים וְאַדְמָה יִחַלֵּק בְּחִמְדוֹ: וּבַעֲת קִינִי יִתְנַעַח עַמּוֹ 2
 מֶלֶךְ הַנֶּהֱבֵב וְשִׁתְנַר עָלָיו מֶלֶךְ הַצִּפּוֹן בְּרַבֵּב וּבְכַרְשִׁים 3
 וּכְאִינוֹת רַבּוֹת וְכֹה כְּאַרְצוֹת וְשִׁמְעוּ וְקָרָה: וְכֹה בְּאַרְצֵי 41
 הַגְּבוּ וְרַבּוֹת יִשְׁלָו וְאַלֶּה יִמְלִטוּ מִיָּדוֹ אֲדוֹם וּמֵאֹב
 וְרֹאשִׁית בְּנֵי עַמּוֹן: וְיִשְׁלַח יְהוָה כְּאַרְצוֹת אֲרָצִים מַעֲזֹם 42
 לֹא תִתְנֶה לְפִלְשֵׁת: וּמִשְׁלַב מִכְּמִנֵי הַהוֹב וְהַכֶּסֶף וּבְכֹל 43
 הַמְדוֹת מַעֲזֹם וְלָכֵם וְשִׁשִׁים בְּמַצְעֵדָיו: וְשִׁמְעוֹת וּבְהִלְהוּ 44
 מִמְדוֹח וּמִצְפּוֹן וְיֵאֵב בְּחֵמָה גְּדוֹלָה לְהַשְׁמִיד וְלַחֲתֵרִים
 מִהַרְבִּים: וְשִׁעַ אֲדָרְלִי אֲפִדּוֹ בִּין יָמִים לְחַר צְבִיר־קֹדֶשׁ וְכֹה
 עֲדִיקָנוּ וְאִין עֵזֵר לוֹ:

CAP. XII יב

1 וּבַעֲת הַהוּא יַעֲמֵד מִיכָאֵל הַעֵזֵר הַגְּדוֹל הַעֲמֵד עַל־בְּנֵי
 עַמּוֹד וְהִתְחֵה עַת צְרָה אֲשֶׁר לֹא־תִהְיֶהָ מִדְּוֹת גְּזֵי עַד
 הַעֲת הַהוּא וּבַעֲת הַהוּא יִמְלֹט עַמּוֹד כִּלְהִי־נִמְצָא כְּתוּב 2
 כְּכַפְרֵי: וְרַבִּים מִשְׁעֵי אֲרַמְדִיעֶפֶר יִקְצִינוּ אֱלֹה לְחַי 3
 עוֹלָם וְאַלֶּה לְחֲרָפֹת לְדַרְאוֹן עוֹלָם: וְהַמְשִׁבִּילִים וְהַדְוִי
 כְּזֹהֵר הַקִּינִי וּמַעֲזִיקֵי הַרְבִּים כְּכֹהֲבִים לְעוֹלָם יְהִי: 4
 וְאַתָּה הַנְּאֹל סֶחֶם הַדְּבָרִים יִתְחַם הַכֶּסֶף עֲדִיעֵת קִינִי 5
 הַשְׁטֹף רַבִּים וְתִרְבָּה הַרְעַת: וְרֹאוֹתוֹ אִין הַנְּאֹל וְהִנֵּה 6
 שְׁנֵים אַחֲרֵים יַעֲמִידִם אַחֵר הַהוּא לְשֶׁפֶת הַיָּאֵר וְאַחֵר הַהוּא 7
 לְשֶׁפֶת הַיָּאֵר: וַיֹּאמֶר לְאִישׁ לְבִישׁ הַכְּהִים אֲשֶׁר מִמְעַל
 לְמִמֵּי הַיָּאֵר עֲדִיקָנוּ קִינִי הַפְּלְאוֹת: וְאַשְׁמֵם אֲתִי־הַיָּאֵר 7

him will he deal deceitfully; and he will come up, and obtain the victory with a small number of people. In quiet and into the fatest portion of the province will he enter; and he will do what his fathers have not done, nor his fathers' fathers: the prey, and spoil, and riches will he divide freely to them, and against the strongholds will he devise his plans, but only till a certain time. And he will then shut up his power, and his courage against the king of the south with a great army; and the king of the south will prepare himself for the war with an exceedingly great and mighty army; but he will not stand; for they will devise (evil) plans against him. Yea, they that eat of his food will bring his downfall, and the army of the other will overflow; and many will fall down slain. And as for both these kings, their heart is bent on mischief, and as one tale will they speak lies; but it shall not prosper; for the end is yet for the time appointed. Then will he return into his land with great riches, and his heart will be against the holy covenant; and he will do it, and return to his own land. At the time appointed will he return, and enter into the south; but not as in the former will it be in the latter time. For there will come Tiggai, and the ships of Kittim; and he will become faint-hearted, and return, and will rage against the holy covenant; and he will do it: and he will return, and have an understanding with those that forsake the holy covenant. And the army divisions will proceed from him, and they will defile the sanctuary, the fortress, and remove the continual sacrifice, and they will set up the desolating abomination. And such as act wickedly against the covenant will he corrupt by flatteries; but the people that do know their God will be strong, and deal (valiantly). And the intelligent among the people will impart understanding to many; yet they will stumble through the sword and through flame, through captivity, and through being plundered for some time. But in their stumbling will they be aided with a little help; but many will join themselves to them with detestable flatteries. And some of the intelligent will stumble, to make a purification among them, and to select and to cleanse them, until the time of the end; because it is yet for the time appointed. And the king will do according to his pleasure; and he will exalt and magnify himself above every god, and against the God of gods will he speak incredible things, and he will prosper till the indignation be at an end; for that which is determined will be accomplished. And to the gods of his fathers will he pay no regard; and to the desire of women, or to any god whatever will he not pay any regard; for above all he will magnify himself. But in his place will he pay honor to the god of the fortresses; and to a god whom his fathers knew not will he pay honor with gold, and silver and with precious stones, and costly things. This will he do for the very strong fortresses together with the strange god: whoever will acknowledge him, him will he give much honor; and he will cause such to rule over many, and he will divide out the land for a price. And at the time of the end will the king of the south push against him; and the

king of the north will come against him like a storm-wind, with chariots, and with horsemen, and with many ships; and he will enter into some countries, and will overflow and pass along. And he will enter into the glorious land, and much will be overthrown; but these will escape out of his hand, even Edom, and Moab, and the first portion of the children of Ammon. And he will stretch forth his hand against some countries, and the land of Egypt will not escape. And he will have control over the treasures of gold and of silver, and over all the costly things of Egypt; and the Libyans and the Ethiopians will follow at his steps. But reports out of the east and out of the north will terrify him; and he will go forth with great fury to destroy, and to exterminate many. And he will pitch the tents of his palace between seas and the glorious holy mountain; and he will come to his end, without one to help him.

CHAPTER XII.

And at that time will Michaël the great prince who standeth for the children of thy people, stand forth; and there will be the time of distress, such as hath never been since the existence of any nation, until that same time; and at that time shall thy people be delivered, every one that shall be found written in the book. And many of those that sleep in the dust of the earth shall awake, some to everlasting life, and some to disgrace and everlasting abhorrence. And the intelligent shall shine brilliantly like the brilliance of the expanse (of the sky); and they that bring many to righteousness shall be like the stars, for ever and ever. ¶ But thou, O Daniel, close up the words, and seal the book, until the time of the end; many will roam about, yet shall knowledge be increased. Then I, Daniel looked, and behold, there were two others standing, the one on this side of the bank of the stream, and the other on that side of the bank of the stream. And one said to the man clothed in linen, who was above the waters of the stream: How long shall it be to the end of these wonders? Then heard I the man clothed in linen, who was above the waters of the stream; and he lifted up his right hand and his left hand unto the heavens, and swore by the Everliving One that after a time, times, and a half, and when there shall be an end to the crushing of the power of the holy people, all these things shall be ended. And I heard indeed, but I understood it not; then said I, O my lord, what shall be the end of these things? And he said, Go (thy way). Daniel; for the words are closed up and sealed till the time of the end. Many shall be selected and cleansed, and purified; but the wicked will deal wickedly, and none of the wicked will understand; but the intelligent will understand. And from the time that the continual sacrifice will be removed, even to set up the desolating abomination, there will be a thousand two hundred and ninety days. Happy is he that waiteth, and attaineth to the thousand three hundred and five and thirty days. But thou, go (thy way) toward the end; and thou shalt rest, and arise again for thy lot at the end of the days.

THE BOOK OF EZRA.

CHAPTER I.

¶ And in the first year Cyrus the king of Persia, at the time the word of the Lord by the mouth of Jeremiah was accomplished, the Lord awakened the spirit of Cyrus the king of Persia; and he caused a proclamation to be made throughout all his kingdom, and also by means of writing, saying, Thus hath said Cyrus the king of Persia, All the kingdoms of the earth hath the Lord the God of heaven given unto me, and he hath directed me to build for him a house at Jerusalem, which is in Judah. Whoever among you that is of all his people, may his God be with him, and let him go up to Jerusalem, which is in Judah, and build the house of the Lord the God of Israel, he is the God who is in Jerusalem. And whosoever remaineth out of any place where he hath sojourned, him shall the men of his place assist with silver, and with gold, and with goods, and with beasts, beside the freewill offering for the house of God which is in Jerusalem. Then rose up the chiefs of the divisions of Judah and Benjamin, and the priests, and the Levites, with all those whose spirit God had awakened, to go up to build the house of the Lord which is in Jerusalem. And all those that were round about them supplied them with vessels of silver, with gold, with goods, and with beasts, and with precious things, beside all that was willingly offered. ¶ Also king Cyrus brought forth the vessels of the house of the Lord, which Nebuchadnezzar had

brought away out of Jerusalem, and had placed in the house of his god: Even these did Cyrus the king of Persia bring forth through the hand of Mithredath the treasurer, and counted them out unto Sheshbazzar the prince for Judah. And this is their number: Thirty chargers of gold, a thousand chargers of silver, nine and twenty knives, Thirty cups of gold, silver cups of a second degree four hundred and ten, other vessels a thousand. All the vessels of gold and of silver were five thousand and four hundred. All these did Sheshbazzar bring up with the exiles that were brought up from Babylon unto Jerusalem.

CHAPTER II.

¶ Now these are the children of the province who I went up out of the captivity of the exiles, whom Nebuchadnezzar the king of Babylon had carried away into exile unto Babylon and so returned unto Jerusalem and Judah, every one unto his city: Who came with Zerubbabel, Jeshua, Nehemiah, Serayah, Re'elayah, Mordecai, Bilshan, Misspar, Bigai, Rechum, Ba'anah. The number of the men of the people of Israel was: The children of Par'osh, two thousand one hundred seventy and two. The children of Shephatiah, three hundred and seventy and two. The children of Arach, seven hundred seventy and five. The children of Beath-el-moab, of the children of Jeshua, and Joab, two thousand eight hundred and twelve. The children of 'Elam, one thousand two hundred fifty and four. The children of Zaththu, nine hundred and

שבע מאות שלשים וששה פרדותם מאתם ארבעים
 והמשה: ומליתם ארבע מאות שלשים וחמשה חמרים
 ששת אלפים שבע מאות ועשרים: ומראשי האבות
 כבואם לבית יהוה אשר בירושלם התנדבו לבית האלהים
 להעמידו על־מכונו: ככהם נתנו לאוצר המלאכה והב
 דרצמונים שטרבאון: ואף עסף קנים המשתא אלפים
 וכתנת כהנים מאה: ומשבו הכהנים והלויים ומד
 העם והמשקרים והשוערים ומעתינים בעגרותם וקדו
 ישראל בערתם:

CAP. III. 3

ויועל החדש השביעי ובני ישראל בערים ויאספו העם
 כאיש אחד אל־ירושלם: ויקם ישוע בן־יוזבאב ואחיו
 הכהנים ורובכל בן־שאלתיאל ואחיו ובנו את־מזבחה
 אותו ישראל להעלות עליו עלות כבתוב בתורת משה
 א־ישראל־האלהים: וקנו המזבחה על־מכותו בי באמה
 עליתם מעמך הארצות ועל עלות ליהנה עלות
 לבקר ולערב: וישעו את־נגן הסבות בקרוב ועלת יום
 ביום במספר כמשפט הכריתים ביומו: ואת־רובן עלת
 תמיד ולחדשים ולכל־מזבחי יהוה המקדשים ולכל
 מתנבב וקבה ליהנה: מיום אחד לחדש השביעי החלו
 להעלות עלות ליהנה והיכל יהוה לא יסד: ויתנדבסף
 להצבים ולחרשים ומאכל ומשתה ושמן לצדנים וצצרים
 להביא עצי ארזים מן־הלבנון אל־ים: ופוא פרשיון
 כורש מלך־פרס עליהם: ובשנה השנית לבואם
 אל־בית האלהים בירושלם כחדש השני החלו ורובכל
 בן־שאלתיאל וישוע בן־יוזבאב ושאר אחיהם והכהנים
 והלויים וכל־בני־באם מהשבי ירושלם מעמדו את־הלויים
 מבין עשרים שנה ועלה לצנח על־מלאכת בית־יהוה:
 ויעמד ישוע בני ואחיו קרמיאל ובניו בניהודתה כאתר
 לצנח על־עשה המלאכה בבית האלהים בני החדר
 בניהם ואחיהם הלויים: ויסדו הכהנים את־היכל ויהוה
 ויעמדו הכהנים מלבישים בחצצרות והלויים בני־אסף
 במצלתים להלל את־יהוה על־פי דברי מלך־ישראל:
 ויענו בהלל ובהודת ליהנה כי טוב בירושלם חסדו
 על־ישראל וכל־העם ריעו תרועה גדולה בהלל ליהנה
 על הוסד בית־יהוה: ורבים מהכהנים והלויים וראשי
 האבות והקנים אשר ראו את־הבית הראשון ביסודו וה
 הבית בעיניהם ככסו בקול גדול ורבים בתרועה בשמחה
 להרים קול: ואין העם מבירים קול תרועת השמחה
 לקול בני העם כי העם מריעים תרועה גדולה והקול
 נשמע עד־למדרבאב:

CAP. IV. 7

וישמעו צרי ידוה ובכנו בני בני העולה בונים והכל
 ליהנה אותו ישראל: וישעו אל־יוזבאב ואל־ראשי
 האבות ויאמרו להם נבנה עמכם כי ככם נדרוש
 לאלהינו ולא אנחנו ובהים מימי אפר חון מלך אשר
 המעלה אתנו פה: ויאמר להם ורובכל וישעו ושאר
 ראשי האבות לישראל לא־לכם ולנו לבנות בית

מאות וארבעים וחמשה: בני ובי שבע מאות וששים
 בני בני שש מאות ארבעים ושנים: בני בני שש מאות
 עשרים ושלושה: בני עוזר אלה מאתם עשרים ושנים:
 בני ארניקם שש מאות ששים וששה: בני בני אלפים
 חמשים וששה: בני עזין ארבע מאות חמשים וארבעה:
 בני־אמר לחוקה: ששים ושמה: בני בני שלש מאות
 עשרים ושלושה: בני יורה מאה ושנים עשר: בני חטם
 מאתים עשרים ושלושה: בני נבד חשעים וחמשה: בני
 בית לחם מאה עשרים ושלושה: אנשי נטפה חמשים
 וששה: אנשי ענתות מאה עשרים ושמה: בני עומות
 ארבעים ושנים: בני קרית ערים כפירה ובארות שבע
 מאות וארבעים ושלושה: בני הרמה ונבע שש מאות
 עשרים ואחד: אנשי מקדם מאה עשרים ושנים: אנשי
 בית־אל והני מאתים עשרים ושלושה: בני נבו חמשים
 ושנים: בני מנביש מאה חמשים וששה: בני יעלם
 אחד אלה מאתים חמשים וארבעה: בני חרם שלש
 מאות ועשרים: בני־לדו חרדו ואנו שבע מאות עשרים
 והמשה: בני יהוה שלש מאות ארבעים וחמשה: בני
 סנאה ששת אלפים ושש מאות ושלושים: והכהנים
 בני ידעה לבית ישוע חשע מאות שבעים ושלושה: בני
 אמר אלה חמשים ושנים: בני פשוור אלה מאתים
 ארבעים ושמה: בני חרם אלה ושבעה עשר: הלויים
 בני־ישוע וקרמיאל לבני הודיה שבעים וארבעה:
 המשקרים בני אסף מאה עשרים ושמה: בני השערים
 בני־שלום בני־אמר בני־שלמן בני־עקוב בני חטפא
 בני שבי הכל מאה שלשים וחמשה: הנתנים בני־צחא
 בני־חטפא בני טבעות: בני־קדם בני־סנאה בני
 בן־דן: בני־לבה בני־הנה בני עקוב: בני־חג בני
 שמלי בני הנו: בני־גל בני־נבד בני־ראה: בני־רצין
 בני־קדאי בני גום: בני־נא בני־פסח בני כסי: בני
 אסנה בני־מענים בני נפסים: בני־כבקי בני־כנא
 בני חרוד: בני־בצלות בני־מחדא בני חרשא: בני
 ברקום בני־סנא בני־חמה: בני נציה בני חטפא:
 בני עברי שלמה בני־סנא בני־ספרת בני פרודא: בני
 יעלה בני־דרקון בני גדל: בני שפטצה בני־חטיל בני
 כפרת הצבים בני אמי: בני־הנתנים ובני עברי שלמה
 שלש מאות חשעים ושנים: ואלה העולים מתל
 מלח תל חרשא כרוב אהן אמר ולא יכלו להגיד בית
 אבתם ותרעם אם מ־ישראל הם: בני־לדה בני־סנאה
 בני נקדא שש מאות חמשים ושנים: ומבני הכהנים
 בני הכהן בני הקוז בני ברולי אשר לקח מבנות ברולי
 הגלעדי אשה ונקרא על־שמהם: אלה בקשו חכם
 המבתי־ששים ולא נמצאו וינאלו מהכהנים: ויאמר
 התרשטא להם אשר לא־יאכלו מ־שד הקדשם עד
 עמד כהן לאורים ולחמים: בל־התקל כאחד ארבע
 רבוא אלפים שלש־מאות ששים: מלבד עבדיהם
 ואמהותיהם אלה שבעת אלפים שלש מאות שלשים
 ושבעה ואלם משקרים ומשקרות מאתם: ססיהם

9 forty and five. The children of Zaccai, seven hundred and sixty. The children of Bani, six hundred 11 forty and two. The children of Bebai, six hundred 12 twenty and three. The children of 'Azgad, one 13 thousand two hundred twenty and two. The children of Adonihai, six hundred sixty and six. 14 The children of Bigvai, two thousand fifty and six. 15 The children of 'Adin, four hundred fifty and four. 16 The children of Ater of Hezekiah, ninety and eight. 17 The children of Bezai, three hundred twenty and 18 three. The children of Jorah, one hundred and 19 twelve. The children of Chashum, two hundred 20 twenty and three. The children of Gibbar, ninety 21 and five. The people of Beth-lechem, one hundred 22 twenty and three. The men of Netophah, fifty and 23 six. The men of 'Anathoth, one hundred twenty 24 and eight. The people of 'Azmaveth, forty and 25 two. The people of Kiriyath-'arim, Kephirah, and 26 Beeroth, seven hundred and forty and three. The 27 people of Ramah and Geba', six hundred twenty 28 and one. The men of Michmass, one hundred twenty 29 and two. The men of Beth-el and 'Ai, two hundred 30 twenty and three. The people of Nebo, fifty and 31 two. The children of Magbish, one hundred 32 fifty and six. The children of the other 'Elam, 33 one thousand two hundred fifty and four. The 34 children of Charim, three hundred and twenty. The 35 people of Lod, Chaddi, and Ono, seven hundred 36 twenty and five. The people of Jericho, three 37 hundred forty and five. The people of Senaah, 38 three hundred and six hundred and thirty. The 39 priests were: The children of Jeda'yah, of the 40 house of Jeshua', nine hundred seventy and three. 41 The children of Immer, one thousand fifty and two. 42 The children of Paschhur, one thousand two hundred 43 forty and seven. The children of Charim, 44 one thousand and seventeen. The Levites were: 45 The children of Jeshua' and Kadmiel, of the children 46 of Hodaviah, seventy and four. The singers 47 were: The children of Assaph, one hundred twenty 48 and eight. The children of the gate-keepers were: 49 The children of Shallum, the children of Ater, the 50 children of Talmon, the children of 'Akkub, the 51 children of Chatita, the children of Shobai, in all 52 one hundred thirty and nine. The temple-servants 53 were: The children of Zicha, the children of 54 Chassupha, the children of Tabba'oth. The children 55 of Keross, the children of Si'aha, the children 56 of Padon. The children of Lebanah, the children of 57 Chagabai, the children of 'Akkub. The children 58 of Chagab, the children of Shalmai, the children of 59 Chanani, the children of Giddel, the children of 60 Gachar, the children of Reayah. The children of 61 Rezin, the children of Nekoda, the children of Gazz- 62 aram, the children of 'Uzza, the children of Pa- 63 seach, the children of Bessal, the children of Ass- 64 nah, the children of Me'unim, the children of 65 Nephusim. The children of Bakbuk, the children 66 of Chakupha, the children of Charchur, the children 67 of Bazluth, the children of Mechida, the children 68 of Charsha, the children of Barkoss, the 69 children of Sissera, the children of Tamach, 70 the children of Neziach, the children of Chatpaha, 71 the children of Solomon's servants were: The children 72 of Sotai, the children of Sophereth, the children 73 of Peruda. The children of Ja'alai, the 74 children of Darkon, the children of Giddel, the 75 children of Shephatiah, the children of Chattil, 76 the children of Pochereth-hazzebayim, the children 77 of Ami. All the temple-servants, and the children 78 of Solomon's servants, were three hundred and 79 ninety and two. ¶ And these are those who went 80 up from Thel-melach, Thelcharsha, Kerub, Addan, 81 and Immer; but they could not tell their family 82 division, and their descent, whether they were of 83 Israel: The children of Delayah, the children of 84 Tobiayah, the children of Nekoda, six hundred fifty 85 and two. And of the children of the priests. The 86 children of Chabayah, the children of Hakkoz, the 87 children of Barzillai, who had taken a wife from 88 the daughters of Barzillai the Gili'adite, and was 89 called after their name. These sought for their 90 family-registers, but they were not found; wherefore 91 they were excluded, as unfit, from the priest- 92 hood. And the Thirshatha said unto them, that 93 they should not eat of the most holy things, till 94 there should stand up a priest with the Urim and 95 Thummim. The whole congregation together was 96 forty and two thousand three hundred and sixty, 97 besides their men-servants, and their maid-servants, 98 of whom there were seven thousand three 99 hundred thirty and seven: they had also two hundred 100 dred singing men and singing women. Their horses

were seven hundred thirty and six; their mules, 101 two hundred forty and five; Their camels, four 102 hundred thirty and five; their asses, six thousand 103 seven hundred and twenty. ¶ And some of the 68 104 chiefs of the divisions, when they came to the 105 house of the Lord which is at Jerusalem, offered 106 freewill gifts for the house of God to set it up in 107 its place: After their ability they gave unto the 108 treasure for the work sixty and one thousand 109 drachms of gold, and five thousand manehs of silver, 110 and one hundred coats for the priests. ¶ And 70 111 the priests, and the Levites, and some of the 112 people, and the singers, and the gate-keepers, and 113 the temple-servants, dwelt in their cities, and all 114 Israel in their cities.

CHAPTER III.

115 And when the seventh month drew near, and the 116 children of Israel were in the cities, the people 117 gathered themselves together as one man to Jerusalem. Then arose Jeshua' the son of Joza- 118 dak, and his brethren the priests, and Zerubbabel 119 the son of Sheathiel, and his brethren, and they 120 built the altar of the God of Israel, to offer thereon 121 burnt-offerings, as it is written in the law of 122 Moses the man of God. And they erected the 123 altar upon its foundations; for there was fear upon 124 them because of the people of these countries; and 125 they offered thereon burnt-offerings unto the Lord, 126 burnt-offerings at morning and at evening. And 127 they celebrated the feast of tabernacles, as it is 128 written, and (offered) the daily burnt-offerings by 129 number, according to the prescribed manner, the 130 offering of every day on its day: And afterward 131 the continual burnt-offering, and that for the new 132 moons, and for all the feasts of the Lord that are 133 hallowed, and that of every one who willingly offered 134 a free-will offering unto the Lord. From 135 the first day of the seventh month began they to 136 offer burnt-offerings unto the Lord: although the 137 foundation of the temple of the Lord had not yet 138 been laid. Then did they give money unto the 139 masons, and to the carpenters: and food, and 140 drink, and oil, unto the Zidonians and Tyrians, to 141 bring cedar-trees from the Lebanon by sea to 142 Joppa, according to the permission of Cyrus the 143 king of Persia for them. ¶ And in the second 144 year of their coming unto the house of God at 145 Jerusalem, in the second month, did Zerubbabel 146 the son of Sheathiel, and Jeshua' the son of 147 Jozadak, and the remainder of their brethren the 148 priests and the Levites, and all they that were 149 come out of the captivity unto Jerusalem make a 150 beginning; and they appointed the Levites, from 151 twenty years old and upward, to superintend the 152 work of the house of the Lord. Then stood for 153 ward Jeshua' with his sons and his brethren, 154 Kadmiel and his sons, the sons of Judah, as one 155 man, to superintend the workmen in the house 156 of God; (also) the sons of Chenadai, their sons 157 and their brethren the Levites. And when the 158 builders laid the foundation of the temple of the 159 Lord, they placed the priests in their apparel 160 with trumpets, and the Levites the sons of Assaph 161 with cymbals, to praise the Lord, after the 162 manner of David the king of Israel. And they 163 sang responsively in praise and thanksgiving unto 164 the Lord; because he is good, for unto everlasting 165 endureth his kindness toward Israel. And all 166 the people shouted with a great shout, while 167 praising the Lord; because the foundation of the 168 house of the Lord had been laid. But many of 169 the priests and Levites and chiefs of the divisions, 170 the aged, who had seen the first house, when the 171 foundation of this house was laid before their 172 eyes, wept with a loud voice, while many, shouting 173 for joy, raised aloud their voice: So that the 174 people could not distinguish the noise of the 175 shout of joy from the noise of the weeping of 176 the people: for the people shouted with a loud 177 shout, and the noise was heard ever so far off.

CHAPTER IV.

178 ¶ Now when the adversaries of Judah and Ben- 179 jamin heard that the children of the exile were 180 building the temple unto the Lord the God of 181 Israel: Then came they near to Zerubbabel, and 182 to the chiefs of the divisions, and said unto them, 183 Let us build with you; for like you will we seek 184 your God; and unto him do we sacrifice since 185 the days of Esarhaddon the king of Asshur, 186 who hath brought us up hither. But Zerubbabel, 187 and Jeshua', and the rest of the chiefs of the 188 divisions of Israel, said unto them, It is not 189 obligatory on you and on us to build a house

לאֲהַרְגוּ כִּי אֵלֵהוּ יְהוָה נִבְחָה לִּיחַד אֶתְּוֹ יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר
 1 עָשׂוּ הַמֶּלֶךְ כּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ־פָּרָס׃ וְהָיָה עִם הָאָרֶץ מִדְּפָסִים
 2 יָדַי עֲסִירֹתֶיהָ וּמִכְלֹוֹת אֹתָם לְבָנוֹת׃ וְהַיְדִים עֲלֵיתֶם
 3 וְיִעָצֵם וְלִדְפַר עֲצֵתָם כְּלִימֵי כּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ־פָּרָס וְשָׂרֵי
 4 מַלְכוּת הַדְּרוּם מֶלֶךְ־פָּרָס׃ וּבְמַלְכוּת אֲשִׁישֵׁרוּי
 5 בַּתְּחִלָּה מַלְכוּתוֹ כְּתוּב שְׁמֵהוּ עֲלִישֵׁבִי וְהָיָה וְיִרוּשָׁלַם׃
 6 וּבְיָמֵי אֶרְתַחֲשֵׁשְׁתָּא כְּתוּב בְּשֵׁלֶם מִתְרַדַת כְּבָאֵל
 7 וְשָׂרֵי כְּנָתוֹ עַל־אֶרְתַחֲשֵׁשְׁתָּא מֶלֶךְ־פָּרָס וְכְתוּב הַשְׁתַּחֲוֹ
 8 כְּתוּב אֲרָמִית וּמְתָרְגַם אֲרָמִית׃ רְחוּם בַּעַל־
 9 מַעַם וּשְׁמִשֵׁי סַפְרָא כְּתוּב אֶרְאָה חֲדָא עַל־יִרוּשָׁלַם
 10 לְאֶרְתַחֲשֵׁשְׁתָּא מַלְכָּא בְּנָמָא׃ אֲרִין רְחוּם בַּעַל־טַעַם
 11 וּשְׁמִשֵׁי סַפְרָא וְשָׂרֵי כְּנַתְהוֹן דְּרֵינֵי וְאַפְרַסְתְּכֵינֵי
 12 מַרְפָּלֵינֵי אֶפְרַסְיָא אֲרָבֵינֵי כְּכֹלֵינֵי שׁוּשַׁנְיָא דְּהָיָה
 13 עֲלֵמָיָא׃ וְשָׂרֵי אֲמָנָא דְּיָהּלִי אֲסַפְרָא רַבָּא וְנִקְרָא
 14 וְהוֹתֵב הָמוּ בְּקִרְתָּהּ דְּיָ שְׁמָרְוֵי וְשָׂרֵי עַבְרֵי־נַרְדֵּה וּכְנַעֲנִי׃
 15 דְּהָיָה פְרָשְׁוֹן אֶרְתָּא דְּיָ שְׁלָוֵי עֲלוּהִי׃ עַל־
 16 אֶרְתַחֲשֵׁשְׁתָּא מַלְכָּא עַבְרֵינֵי אֵשׁ עַבְרֵי־נַרְדֵּה וּכְנַעֲנִי׃
 17 דְּיָ עֲלוּהִי לְמַלְכָּא דְּיָ וְהָיָה דְּיָ סַלְקוּ מִן־הַרְדֵּי
 18 עֲלֵינֵי אֵתוּ לְיִרוּשָׁלַם קְרִיתָא מִדְּתָא וּבְאוּשְׁתָּא כְּנֵי
 19 וְשָׂרֵי אֲשַׁכְּלוּ וְאֲשָׂא וְחָטוּ׃ כְּנֵי דְּיָ עֲלוּהִי לְמַלְכָּא
 20 דְּיָ הֵן קְרִיתָא דְּיָ תַחְבֵּנָא וְשׁוּרְיָא יִשְׁתַּכְּלֹוֹן מִנְדָּה
 21 כָּל־הַרְדֵּי לֹא יַעֲתוּן וְאַפְתָם מַלְכִים תַּחְנוּן׃ כְּנֵי כָּל־
 22 קָבֵל דְּרַמְלַח הַרְבֵּלָא מַלְחָנָא וְעִרְנֵי מַלְכָּא לֹא־אֶרְדֵּי
 23 לֵנָא לְמַחֲוֹ עַל־דְּהָיָה שְׁלָחָנָא וְהוֹתֵעֵנָא לְמַלְכָּא׃ דְּיָ
 24 וּבְקֵר בַּסְפֵּר דְּכִרְיָנָא דְּיָ אֶבְהַרְדֵּי וְתַחֲשַׁבְחָה בַּסְפֵּר
 25 דְּכִרְיָנָא וְתַעֲדֵי דְּיָ קְרִיתָא דְּיָ קְרִיָּא מִדְּרָא וְהַמְּגִלְתָּ
 26 מַלְכִין וּמְדַנֵּי וְאַשְׁתַּחֲוִי עֲבָדֵינֵי בַּעֲוֵי מְדִוּמֵי עֲלֵמָא עַל־
 27 הָיָה קְרִיתָא דְּיָ הַתְּרַבְתָּ׃ מְהוּדְרִין אֲנִיחָה לְמַלְכָּא דְּיָ
 28 הֵן קְרִיתָא דְּיָ תַחְבֵּנָא וְשׁוּרְיָא יִשְׁתַּכְּלֹוֹן לְקַבֵּל דְּהָיָה
 29 הַרְבֵּל עַבְדֵּי נַרְדָּא לֹא אֵינֵי לֵד׃ פְּתִיגָא עֲלָהּ
 30 מַלְכָּא עַל־רְחוּם בַּעַל־טַעַם וּשְׁמִשֵׁי סַפְרָא וְשָׂרֵי כְּנַתְהוֹן
 31 דְּיָ וְתַבְנִי כְּשִׁמְרֵוֹן וְשָׂרֵי עַבְרֵי־נַרְדֵּה שְׁלֵם וּכְנַעֲנִי׃ וְשִׁתְּנָא
 32 דְּרִישְׁלַחְתוֹן עֲלֵינֵי מַפְרֵשׁ קְרִי־קְרָמִי׃ וּמַעַי שִׁים מַעַם
 33 וּבְקֵרֵי וְהַשְׁבִּיחֵי דְּיָ קְרִיתָא דְּיָ מְדִוּמֵי עֲלֵמָא עַל־מַלְכִין
 34 מִתְּנַשְׂאָה וּמְרֵי וְאַשְׁתַּחֲוִי מִתְּעַבְרֵי־בָהּ׃ וּמַלְכִין תַּקִּיפִין
 35 הָיוּ עַל־יִרוּשָׁלַם וְשׁוּלְמִיּוֹן כָּבֵל עַבְרֵי נַרְדֵּה וּמְדָה כָּל־
 36 הַרְדֵּי מִתְרַבֵּי לְהוֹן׃ כְּנֵי שִׁימוּ טַעַם לְבַמְלָא וְגִרְיָא
 37 אֶלְדֵי וְקִרְתָּא דְּיָ לֹא תַחְבֵּנָא עֲרַמְעֵי טַעְמָא יַחֲשָׁם׃
 38 חַוְרִיּוֹן הָיוּ שְׁלוֹ לְמַעֲבֵר עַל־דְּהָיָה לְמַי שִׁנָּא חֲבֵלָא
 39 לְהַגְבִּיתָּ מַלְכִין׃ אֲרִין מוֹדֵי פְרָשְׁוֹן וְשִׁתְּנָא דְּיָ
 40 אֶרְתַחֲשֵׁשְׁתָּא מַלְכָּא קְרִי־קְרָמִי־רְחוּם וּשְׁמִשֵׁי סַפְרָא
 41 וּכְנַתְהוֹן אֲלוֹי כְּבוֹחִילוֹ לְיִרוּשָׁלַם עַל־יְהוּדָיָא וּכְסֹלוֹ הָמוּ
 42 בְּאֶרְצֵי הַיָּלֵ׃ בְּאֲרִין כְּמַלְחַת עַבְדֵּי בִית־אֱלֵהָא דְּיָ
 43 בְּיִרוּשָׁלַם תַּחֲוֵי כְּמַלְחַת עַד שְׁנַת תְּרַמִּין לְמַלְכוּת הַרְגֵשׁ
 44 מֶלֶךְ־פָּרָס׃

CAP. V. ה

1 וְהַתְנַבֵּי הָיוּ נְבוֹיָה תַחְרַתָּה כִּרְעוּדָא וּבִיאָה עַל־יְהוּדָיָא
 2 דְּיָ בִיחַד וּבְיִרוּשָׁלַם כְּשֵׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲלֵיהוֹן׃ בְּאֲרִין

CAP. VI. ו
 1 בְּאֲרִין הַרְגֵשׁ מַלְכָּא עִם מַעַם וּבְקֵרֵי וּבְבֵית סַפְרָא דְּיָ
 2 גִּנְיָא מִתְחַתֵּין מִתְּהַ בְּבָבֶל׃ וְהַשְׁתַּחֲבֵי בְּאוּתְמָא בְּקִרְתָּא
 3 דְּיָ כְּמִדֵי מְדִוּמֵי מַגִּלָּה חַדָּה וּבְדַפְתִּיבִים כְּעֵה דְרַחֲוֵיהּ׃
 4 בַּשְׁנַת חַדָּה לְכוּרֵשׁ מַלְכָּא כּוֹרֵשׁ מֶלֶךְ־פָּרָס עִם מַעַם
 5 בִּית־אֱלֵהָא בְּיִרוּשָׁלַם כְּתוּב וְתַבְנָא אֲתֵר דְּרַחֲוֵיהּ וּבְחַתוֹן
 6 וְאַשְׁוֵי מְסִיבֹלוֹ רֹמַח אֲמִין שְׁחִין פְּתִיחַ אֲמִין שְׁחִין׃
 7 וְרַבְכֵּן דְּרַחֲוֵי גִלְלֵי חֲלֵתָא וְנִרְדֵּי דְרַאֲעֵי חֲתִיב וּנְפִיקְתָּא
 8 מְדִבְרֵי מַלְכָּא תַחְתִּיבֵי׃ וְאַחַּ מַאֲנֵי בִית־אֱלֵהָא דְּיָ וְהַבְּהָה
 9 וּבְכַסְפָּא דְּיָ וּבְכוּדְעֵצַר תַּפְסֵי מְדִוּמֵיכֵלָא דְּיִרוּשָׁלַם
 10 וְהַיְבִיל לְכַבֵּל חַתִּיבֵיכֹוֹן וְיִסְדֵי לְהַיְבִילָא דְּיִרוּשָׁלַם לְאוּתְמָה
 11 וְחַתִּיבָה בְּבֵית אֱלֵהָא׃ כְּנֵי פְתִיחַ פְּתַח עַבְרֵי־נַרְדֵּה

unto our God; but we ourselves together must build unto the Lord the God of Israel, as king
 4 Cyrus the king of Persia hath commanded us. Then did the people of the land weaken the hands of the people of Judah, and frightened them off
 5 from building; And they hired against them counsellors, to frustrate their purpose, all the days of Cyrus the king of Persia, and even until the
 6 reign of Darius the king of Persia. ¶ And in the reign of Achashverosh, in the beginning of his reign, they wrote an accusation against the inhabitants of Judah and Jerusalem. ¶ And in the days of Artaxerxes wrote Bishlam Mithredath, Tabeël, and the rest of their companions, unto Artaxerxes the king of Persia; and the writing of the letter was written in Aramic, and interpreted
 8 in Aramic. ¶ Rehum the counsellor and Shimshai the scribe wrote a certain letter against Jerusalem
 9 to Artaxerxes the king, as followeth. Then (write) Rehum the counsellor, and Shimshai the scribe, and the rest of their companions, from Din, and Apharsathach, Tarpel, Apharass, Erech, Babylon,
 10 Shushan, Dehav, and 'Elam, And the rest of the nations whom the great and honored Assnapper had brought into exile, and settled in the cities of Samaria, and the rest that are on this side
 11 the river, and so forth. ¶ This is the copy of the letter which they sent unto him, even unto king Artaxerxes: Thy servants the men on this
 12 side the river, and so forth. ¶ Be it made known unto the king, that the Jews who removed away from thee are come up to us unto Jerusalem: they are building the rebellious and the bad city, and are completing the walls, and are joining together
 13 the foundations. Be it now known unto the king, that, if this city be rebuilt, and the walls be completed, they will not give tax, tribute, and toll, and the royal revenues will suffer damage.
 14 Now because we eat the salt of the palace, and it is not proper for us to see the king's dishonor, therefore have we sent and let the king know
 15 this: That search may be made in the book of the memorable events of thy fathers, and thou wilt find in the book of the memorable events, and know that this city is a rebellious city, and hurtful unto kings and provinces, and that they have practised sedition within the same from the most ancient time; for which cause this city was destroyed. We let the king know that, if this city be rebuilt, and its walls be completed, by this means thou wilt have no more any portion on
 17 this side of the river. ¶ Then sent the king a reply unto Rehum the counsellor, and to Shimshai the scribe, and to the rest of their companions that dwell in Samaria, and unto the rest of those beyond the river, Peace, and so forth.
 18 The letter which ye have sent unto us hath been plainly read before me. And an order was given by me, and search was made, and it was found that this city from the most ancient time hath lifted itself up against kings, and that rebellion and sedition have been practised therein. And that mighty kings have been over Jerusalem, who ruled over all the countries beyond the river; and that tax, tribute, and toll was given unto them.
 21 Now give ye the order to stop these men, and this city shall not be built, until the order be given
 22 from me. Take heed now that ye commit no error in this: that not any injury may grow (out of this) to the damage of the kings. ¶ Thereupon so soon as the copy of king Artaxerxes' letter was read before Rehum, and Shimshai the scribe, and their companions, they did go up in haste to Jerusalem unto the Jews, and stopped them by
 24 force and power. Then was stopped the work of the house of God which is at Jerusalem, and it remained interrupted until the second year of the reign of Darius the king of Persia.

CHAPTER V.

1 ¶ Then prophesied Haggai the prophet, and Zechariah the son of 'Iddo the prophets, unto the Jews that were in Judah and Jerusalem, in the name of the God of Israel, concerning them.

Then rose up Zerubbabel the son of Shealthiël, and 2 Jeshua' the son of Jozadak, and began to build the house of God which is in Jerusalem; and with them were the prophets of God helping them. At 3 this same time came to them Thatnai, the governor on this side of the river, and Shethar-bozenai, and their companions, and thus they said unto them, "Who hath given you an order to build this house, and to complete these walls?" Then said we unto them after this manner, who 4 are the names of the men that erect this building. But the eye of their God was upon the elders of 5 the Jews, so that they did not stop them, till the matter came to Darius; and they then returned an answer by letter concerning this. A 6 copy of the letter which Thatnai, the governor on this side of the river, and Shethar-bozenai, and his companions, the Apharsachites, who were on this side of the river, sent unto king Darius. They sent a report unto him and thus was it 7 written therein: Unto king Darius be all peace. Be it known unto the king, that we went into the 8 province of Judah, to the house of the great God, which they are building with heavy stones, and timber is laid in the walls, and this work is urged with speed, and it prospereth in their hands. Then asked we these elders, and after this man- 9 ner said we unto them, Who hath given you the order to build this house, and to complete these walls? Also their names did we ask of 10 them, to let thee know them, that we might write down the names of the men that are at their head. ¶ And in this manner did they return us 11 answer, saying, We are the servants of the God of heaven and earth, and we build the house that was built before this many years, and a great king of Israel built and completed it. But since 12 our fathers had provoked the God of heaven unto wrath, he gave them up into the hand of Nebuchadnezzar the king of Babylon, the Chaldean, and he destroyed this house, and carried the people as exiles into Babylon. However, in the first 13 year of Cyrus the king of Babylon, king Cyrus gave an order to build this house of God. And 14 also the vessels of gold and silver of the house of God, which Nebuchadnezzar had taken out of the temple that was in Jerusalem, and brought into the temple of Babylon, these did king Cyrus take out of the temple of Babylon, and gave them unto one, Sheshbazzar by name, whom he had appointed as governor; And he said unto him, 15 Take these vessels, go, carry them into the temple which is in Jerusalem, and let the house of God be built on its site. ¶ Then came this same 16 Sheshbazzar, (and) laid the foundation of the house of God which is in Jerusalem; and from that time even until now they have been building it, but it is not yet finished. And now, if it 17 seem good to the king, let search be made in the king's treasure-house, which is there at Babylon, whether it be so, that an order was given by king Cyrus to build this house of God at Jerusalem, and let the king send to us his pleasure concerning this matter.

CHAPTER VI.

¶ Then gave king Darius an order, that they should make search in the house of the books, where the treasures were laid up there in Babylon. And there was found at Achmetha, in the castle 2 that is in the province of Media, a roll, and therein was thus written: A record. ¶ In the first year 3 of king Cyrus, king Cyrus gave an order concerning the house of God at Jerusalem, Let the house be built, the place where they used to offer sacrifices, and let its foundations be strongly laid; its height shall be sixty cubits its breadth sixty cubits, With three rows of heavy stones, and a 4 row of new timber; and let the expenses be given out of the king's house. And also let the golden 5 and silver vessels of the house of God, which Nebuchadnezzar took away out of the temple which is in Jerusalem, every one to its place, and be restored, and brought back unto the temple which is in Jerusalem, every one to its place, and let them be put in the house of God. ¶ Now 6

9 למלך: כי באחד לחדש הראשון הוא יסד המעלה
 מקבל ובאחד לחדש השני הוא אלהי ירושלים ביד
 אלתו הטובה עליו: כי עזרא הבן לבן לחדש אהרן
 תורת דתו ולעשת וללמד בישראל חק ומשפט:
 11 ויהי פרשתו השנתון אשר נתן המלך ארמחששתא
 לעזרא הכהן הספר ויהי וכתב מן חוקי דתו על
 12 ישראל: ארמחששתא מלך מלכא לעזרא כהנא
 13 ספר דתא דיראלה שניא נמיר ובענת: מל שים טעם
 14 די קלמיתנב במלכותי מןעמא ישראל וכתבתי ויהי
 15 לכהן לירושלים עמך ויהי: כל קבל די מןקדם מלכא
 16 ושבעת עשרה שלים לכהן עליוהו וירושלים בנת
 17 אלהך די ביה: ולתבילה כספא ודבב דירמלכא ונשתי
 18 דתנדרו לאלה ישראל די בירושלים משכנו: וכל כסף
 19 ודבב די תחשבה בכל מדינת קבל עם התנביות עמא
 20 וכהנא מתנדבין לבית אלהם די בירושלים: כל קבל
 21 דנה אספרנא קנא בכספא דנה תורין ודרין אמרין

ומקתרון ומסדיו ותקבדו המו עלמדיקה די בית
 22 אלהם די בירושלים: ומה די עליו עלמדיקה די בית
 23 כשאר כספא ודבב למעבד קריות אלהם הנבדו:
 24 ומאנא דרמתנבין די לללון בית אלהך השלם קדם
 25 אלה ירושלים: ושאר חשדות בית אלהך די יבליך
 26 למנתן נתמן מדבית נון מלכא: ומי אנה ארמחששתא
 27 מלכא שים טעם לכל ונברא די בעבר נברה די כל
 28 די ישאלכון עזרא כהנא ספר דתא דיראלה שניא
 29 אספרנא ונעבד: ערבספא ככרון מאה ועדנתון כרון
 30 מאה ועדנכר כרון מאה ועדנכרין משח מאה ומלח
 31 דיראלה קב: כלדי מןעמא אלה שניא ונעבד ארדנא
 32 לבית אלה שניא דירלמה לזוא קצף עלמלכות מלכא
 33 ובנדו: ולם מהדוין די כל קבלנא ונא ונא
 34 תרנא נתנא ופלו בית אלהך דנה מנה כלו ונלך
 35 לא שלים כרמא עלדם: ואת עזרא כהנת אלהך
 36 דרבידך מני שפטין ונא דרללון ראינן לכלעמא די
 37 בעבר נברה ללך די די אלהך די לא נע מהדוין:
 38 וכלדי לא לזוא עבד דתא דיראלה ודא די מלכא
 39 אספרנא דנה לזוא מתעבד מנה הן למות הן לשישו
 40 דללעש נכון ולאסרין: כרון דנה אלהי
 41 אבתו אשר נתן כואת בלב המלך לפאר את בית דנה
 42 אשר בירושלים: ועל היהתסד לפני המלך ונא
 43 ולכלשרי המלך הנכרים ונא התחוקתו בדידה אלה
 44 על ואקבעה מישראל ראשים לעלות עמי:

CAP. VIII. ה

1 ואלה ראשי אבותיהם ודתחשם העלים עמי במלכות
 2 ארמחששתא המלך מקבל: מבני פנחס נרשם מבני
 3 איתמר נציאל מבני דוד הושי: מבני שבנה מבני
 4 פרעש ונדר ועמו התחש לזכרים מאה וממשים:
 5 מבני פתא מאב אלויעני כורחיה ועמו מאתים
 6 חוקרים: מבני שבנה כורחיה ועמו שלש מאה
 7 חוקרים: ומבני עזרא אשר כורחיה ועמו ממשים חוקרים:

שחר בוני ונענתון אפרסנא די בעבר נברה דרעון
 7 הו מקתמה: שכלי לעבדת ביתאלהך די פתא ודנא
 8 ולשבי ודנא ביתאלהך די ונען עלאתרה: ומי
 9 שים טעם למא דרמעבדון עםשבי ודנא עבד למכנא
 10 ביתאלהך די ומכסי מלכא די מנה עבד נברה
 11 אספרנא ופקתא נתנא מתעבד לנברא אלה דיראל
 12 לבטלא: ומה חשון ונע תורין ונכרון ואכרון ולעלון
 13 לאלה שניא נתמן מלח ו חמר ומשח כמאמר כהנא
 14 דירבירושלים לזוא מתדב להם זים פיוס די לא שלו:
 15 דירללון מתקרבין נחשין לאלה שניא ומעלון לחי
 16 מלכא ובנדו: ומי שים טעם די בלאש די ונשנא
 17 פתנא דנה יתנסח אל מדיבתה וקוף יתמסא עליו
 18 וביתה עליו ונעבד עליוהו: ואלה דרשון שמה תמה
 19 מלך כלמלך ועם די ושלח דה להשניא לתבילה
 20 ביתאלהך די דירבירושלים אנה דרוש שמת טעם
 21 אספרנא ונעבד:

12 ארון תתני פתא עברנברה שחר
 13 בוני ונענתון לקבל דירשלה דרוש מלכא כנא
 14 אספרנא עברו: ושבי ודנא נון ומעלון כנבואת
 15 חי נבואה ונכרה כרעזא ונע ונכללו מןעמא אלה
 16 ישראל ומטעם כורש ודרוש ואתחששתא מלך פרס:
 17 ושינא ביתה דנה עד זים תלתה לנח אנה דיראל
 18 שנתישת למלכות דרוש מלכא: ועבדו בני ישראל
 19 כהנא ונא ושאר בניגלותא חנת ביתאלהך דנה
 20 כדנה: ותכרבו לחנת ביתאלהך דנה תורין מאה
 21 דכרון מאתין אמרין ארבע מאה וצפירי עון חמא
 22 עלכלישראל תרעישר למנן שבני ישראל: ונא
 23 כהנא כפלתהון ונא במחלקתרון עלעבדת אלה
 24 די בירושלים ככתב ספר משה: ונעשו בניגולה
 25 אתחשח בארבעה עשר לחדש הראשון: כי הפרו
 26 הנהנים והלום כאחד כלם שהורים ונא הפסח
 27 לללעני העולה ולאחיהם הנהנים ולהם: ואכלו בני
 28 ישראל השבים מגולה וכליגברל משמעת נתיחארין
 29 אלהם לחדש ליהנה אלתו ישראל: ונעשו חגיגות
 30 שבעת ימים כשמחה פרישמהם ודנה וחסב לב מלך
 31 אשר עלים לחוק ודנם כמלאכת ביהאחיהם אלתו
 32 ישראל:

CAP. VII. 1

1 ואתה חוקרים האלה במלכות ארמחששתא מלך פרס
 2 עזרא בדידה כדעזרה דיחלקנה: בירשלים כדעזק
 3 כדאחויב: כדאמרה כדעזרה כדמרות: כדנחיה
 4 כדנן כדנני: כדאבישו כדפיתם כדאלעור כדארין
 5 כדנן הראש: הוא עזרא עלה מקבל ונא ספר מור
 6 כתיבת משה אשרנתן דנה אלתי ישראל ומלך
 7 המלך בדידה אלתו עליו כל כנשתו: ועל מנכר
 8 ישראל ומןהנהנים והלים והמשרקים והשערים
 9 והנתינים אלירושלים כשנתשבע לארמחששתא המלך:
 10 ונא וירשלים כחדש השמישי היא שנת השביעית

Thathnai, governor beyond the river, Shethar-bozenai, and your companions the Apharsachites, who are beyond the river, be ye far from there: Let the work of this house of God alone; let the governor of the Jews and the elders of the Jews build this house of God on its site. And by me is the order given what ye shall do to the elders of these Jews for the building of this house of God, that out of the king's property, arising out of the tax beyond the river, the expenses shall forthwith be given unto these men, that they be not hindered. And what they have need of, both young bullocks, and rams, and lambs, for the burnt-offerings unto the God of heaven, wheat, salt, wine, and oil, according to the requirement of the priests who are at Jerusalem, shall be given unto them day by day, without fail: That they may offer sacrifices of sweet savors unto the God of heaven, and pray for the life of the king and of his sons. Also is by me the order given, that if any man should alter this command, timber shall be pulled down from his house, and being set up, he shall be hanged thereon; and his house shall be made a dunghill for this. And may the God that causeth his name to dwell there cast down every king and people that will stretch forth their hand to alter, to destroy this house of God which is in Jerusalem. I, Darius have given the order: let it be done speedily. ¶ Then did Thathnai the governor on this side of the river, Shethar-bozenai, and their companions, in accordance with what king Darius had sent, act in this manner speedily. And the elders of the Jews built, and the Levites prospered, through the prophesying of Haggai the prophet, and Zechariah the son of 'Iddo. And they built, and completed it according to the order of the God of Israel, and according to the order of Cyrus, and Darius, and Artaxerxes the king of Persia. And this house was finished on the third day of the month Adar, which was in the sixth year of the reign of king Darius. Then celebrated the children of Israel, the priests, and the Levites, and the rest of the children of the exile, the dedication of this house of God with joy: And they offered for the dedication of this house of God one hundred bullocks, two hundred rams, four hundred lambs; and for a sin-offering for all Israel, twelve he-goats, according to the number of the tribes of Israel. And they stationed the priests in their orders, and the Levites in their divisions, for the service of God, which is in Jerusalem, as it is written in the book of Moses. ¶ And the children of the exile prepared the passover- (sacrifice) on the fourteenth day of the first month. For the priests and the Levites had purified themselves, as one man were all of them clean; and they slaughtered the passover-sacrifice for all the children of the exile, and for their brethren the priests, and for themselves. And then did the children of Israel who were returned out of the exile, and all such as had separated themselves unto them from the uncleanness of the nations of the earth, to seek the Lord the God of Israel, eat thereof. And they celebrated the feast of unleavened bread seven days with joy; for the Lord had made them joyful, and had turned the heart of the king of Asshur toward them, to strengthen their hands in the work of the house of God, the God of Israel.

CHAPTER VII.

1 ¶ And after these things, in the reign of Artaxerxes the king of Persia, 'Ezra the son of Serayah, the son of 'Azaryah, the son of Chilkiah, 2 The son of Shallum, the son of Zadok, the son of 3 Achitub, The son of Amaryah, the son of 'Azaryah, 4 the son of Merayoth, The son of Zerachyah, the 5 son of 'Uzzi, the son of Bukki, The son of Abishua', the son of Phinehas, the son of Elazar, the 6 son of Aaron the chief priest: This 'Ezra went up from Babylon; and he was a practised expounder in the law of Moses, which the Lord the God of Israel hath given; and the king gave him, according to the hand of the Lord his God upon him, 7 all his request. And there went up some of the children of Israel, and of the priests, and the Levites, and the singers, and the gate-keepers, and the temple-servants, unto Jerusalem, in the seventh 8 year of king Artaxerxes. And he came to Jerusalem in the fifth month, which was in the seventh

year of the king. For on the first day of the first 9 month was the commencement of the expedition from Babylon, and on the first day of the fifth month came he to Jerusalem, according to the good hand of his God upon him. For 'Ezra had 10 directed his heart to inquire in the law of the Lord, and to do it, and to teach in Israel statutes and ordinances. ¶ Now this is the copy of the 11 letter which king Artaxerxes gave unto 'Ezra the priest, the expounder of the law, the expounder of the words of the commandments of the Lord, and of his statutes for Israel. Artaxerxes, the king 12 of kings, unto 'Ezra the priest, the expounder of the law of the God of heaven, the perfect, and so forth. By me is the order given, that every one 13 who is freely willing in my kingdom out of the people of Israel, and their priests and Levites, to go up to Jerusalem, may go up with thee: Forasmuch as thou art sent on the part of the king, and of his seven counsellors, to make inquiry concerning Judah and Jerusalem, according to the law of thy God which is in thy hand; And to 14 carry the silver and gold, which the king and his counsellors have freely offered unto the God of Israel, whose habitation is in Jerusalem. And all 15 (freewill offerings of) silver and gold that thou canst find in all the province of Babylon, with the freewill offerings which the people and the priests offer willingly for the house of thy God which is in Jerusalem. Therefore mayest thou 16 buy speedily with this money bullocks, rams, lambs, with their meat-offerings and their drink-offerings, and offer them upon the altar of the house of your God which is in Jerusalem. And 17 whatsoever shall seem good to thee, and to thy brethren, to do with the rest of the silver and the gold, that do according to the will of your God. And the vessels which have been given unto thee 18 for the service of the house of thy God, deliver thou before the God of Jerusalem. And the remainder that will yet be needful for the house of 19 the God, which thou shalt have occasion to procure out of the king's treasure-house. And by me, me king Artaxerxes, is the order given 20 unto all the treasurers who are beyond the river, that whatsoever 'Ezra the priest the expounder of the law of the God of heaven, may demand of you, shall be done speedily. Un to one hundred 21 talents of silver, and up to one hundred cors of wheat, and up to one hundred baths of wine, and up to one hundred baths of oil, and salt without 22 prescribing it. Whatsoever is ordered by the God of heaven shall be carefully done for the house of the God of heaven: for why should there be wrath against the kingdom of the king and his sons? And to you make we it known, that on any of the 23 priests and Levites, singers, gate-keepers, and temple-servants, or ministers of this house of God, no one shall be empowered to impose any tax, tribute, or toll. And thou 'Ezra, according to 24 the wisdom of thy God which is in thy hand, appoint judges and magistrates, who are to judge all the people that are beyond the river, all such as know the laws of thy God; and make ye them known to those that know them not. And if there 25 be any one who will not execute the law of thy God, and the law of the king, let justice be speedily executed upon him, whether it be unto death or banishment, or to a fine on goods, or to imprisonment. ¶ Blessed be the Lord the God of our fathers, who hath put the like of this in the heart of the king, to glorify the house of the Lord which is in Jerusalem; And who hath extended 26 kindness unto me before the king and his counsellors, and before all the mighty princes of the king; and I strengthened myself according to the hand of the Lord my God upon me, and I gathered together out of Israel principal men to go up with me.

CHAPTER VIII.

¶ Now these are the chiefs of their divisions, 1 and this is the genealogy of those that went up with me, in the reign of king Artaxerxes, from Babylon. Of these sons of Phinehas, Gershom: of 2 the sons of Ithamar, Daniel; of the sons of David, Chattush; Of the sons of Shechanyah (who was) 3 of the sons of Par'osh, Zechariah; and with him were recorded by genealogy of males one hundred and fifty. Of the sons of Pachath-moab, Elye- 4 ho'enai the son of Zerachyah, and with him were two hundred males. Of the sons of Shechanyah, 5 the son of Yachaziel, and with him were three hundred males. And of the sons of 'Adin, 'Ebed 6 the son of Jonathan, and with him were fifty males,

שבעים ושבעה צפירי הקאת שנים עשר הקל עלת'
 לדתה: והיו ואתה הן המלך לאחשורפני המלך ופתוח³⁶
 עבר העיר וישאו אתה העם ואת בית האלהים:

CAP. IX.

וככלות אלה נישו אל השרים לאמר לא נבדלו וגם א
 ישראל ותבנים תלוים בעמי הארצות כתבנותם
 לבנינו חתתי הברני הברני העמי המאבי המצרי
 והאמרי: כרנשאו מבנותם להם ולבנותם ותקעו²
 נרע הקדש בעמי הארצות וד השרים ותפנים היתה
 במעל הנה ראשונה: ובשמני אתה דבר הנה קרעתי³
 את בני וימילי ואמרסה משער ראשי וקני ואשקה
 משומם: ואלי ואספי כל חרד בדברי אלהי ישראל⁴
 על מעל העיר ואלי ישב משומם עד למנת הערב:
 ובמנת הערב קמתי מתעיתי ובקרעי בני וימילי⁵
 ואקרעה על ברני: ואפרסה כפי אלהיך אלהי:
 ואמרתי אלהי בשתי ונקלמתי להם את בני אלה כי⁶
 עונתי רבו למעלה האש ואשמתי נדלה עד לשמים:
 מימי אבותי אשח באשמה גדלה עד היום הנה ובעונתי⁷
 נחט אתנו מלכות כהניו בך: מלכי הארצות חרבו
 בשכי ובבנה ובכשת פנים כהנים הנה: ועתה כמעט⁸
 רנע היתה תחנה מאת הנה אלהי להשאיר לנו
 פליטה ולתת לנו יתד במקום קדשו להאר עיני⁹
 אלהי ולחננו מחה מעט בעבדתי: כרעבים אהתי⁹
 ובעבדתי לא עקני אלהי ויטעילנו חסד לפני מלכי
 פרס לתת לנו מחה לרומם אתי בית אלהי ולהעמיד
 את הרבתי ולתת לנו נרד בדתה ובידשלים: ועתה¹⁰
 מהנאמר אלהי אהרונות כי קובט מצותי: אשר¹¹
 צוית בך עבדך הנביאם לאמר הארץ אשר אתם באים
 לרשתה ארץ נדה היא בשתי עמי הארצות בתועבותם
 אשר מלאה מה ארפה במאמאם: ועתה בנותיכם¹²
 אלתתנו לבנותם ובנותיהם אלתתנו לבנותם ולא
 תדרשו שלמם ויבנותם עד עולם למנ תחוקו ואללהם
 אתי טוב הארץ וירשתם לבנותם עד עולם: ואמר¹³
 כל הבה עלנו במעשיתו הרלים ובאשמתי הנדלה כי
 אתה אלהי חשבת למשה מעוני ועתה לנו פליטה
 קזאת: הנשוב להפר מצותיך ולתחטתן בעמי התעבות¹⁴
 האלה הלא האנרבונו עד פלה לאן שארית ופליטה:
 יהיה אלהי ישראל צדיק אתה כרנשארנו פליטה¹⁵
 כהיום הנה הני לפנה באשמתי כי אין למנוה לפנה
 עלזאת:

CAP. X.

וכתפלל עזרא וכתתתו כבה ומתפל לפני בית א
 האלהים נקבצו אליו מישראל הקל רבימאר אנשים
 ונשים וילדים כרבו העם הרבה כזה: ונען²
 שכנה כדודאל מעני עולם ואמר לעזרא אנתו מעלתי
 באלהי ונשב נשים גברות מעמי הארץ ועתה יש
 מקוה לישראל עלזאת: ועתה נכרת ברית לאלהי³
 לחציא בלגשים ותילד מהם בעצת אל וכתתתם

7 ומבני עלים ישעיה כרעתלה ועמו שבעים הוקרים:
 8 ומבני שפתיה ובריה כרמיקאל ועמו שנים הוקרים:
 9 מבני זאב ובריה כדודאל ועמו מאתים ושבעה עשר
 10 הוקרים: ומבני שלומית כדוספיה ועמו מאה ושישים
 11 הוקרים: ומבני כבי ובריה כרבו ועמו עשרים ושבעה
 12 הוקרים: ומבני מנדי ויהן כדוקמן ועמו מאה ושבעה
 13 הוקרים: ומבני ארניקס אתרנים ואלה שמותם אליפלט
 14 יעיל ועמניה ועמיהם ששים הוקרים: ומבני בני עתי
 15 ונוד ועמיהם שבעים הוקרים: ואקבצם אלהיך
 16 הבה אלהיך ועתה עם ימים שלשה ואכניה בעם
 17 ובבנותם ומבני לוי לארמאית עם: ואשלחה לאלעזר
 18 לאריאל לשמיעה ולאלנה ולרובי ולאלתן ולנתן
 19 ולזכרה ולמשקם ראשים וליורבים ולאלתן מבנים:
 20 ואצאה אותם על ידו הראש ככספא המקום ואשימה
 21 בפתים דברים לרד אלאו אחיו הנתונים ככספא
 22 המקום להביאלט משרתים לבית אלהי: וביאו לנו
 23 כדאלהי השובה עלנו איש שכל מבני מהלי כרלני
 24 כד ישראל ושרביה ובני ואהי ובעיה עשר: וארני
 25 השביה ואתי ישעיה מבני מרד אהי ובניהם עשרים:
 26 ויבנותנים שנתו וידו והשרים לצבדת הלוים
 27 נתנים מאתים ועשרים כלם נקבו בשמות: ואקרא
 28 עם צום על דתה אהא לדתנות לפני אלהי לבקש
 29 מנט הרד ישרה לנו ולפטו ולכל דרשט: כי בשתי
 30 לשאול מרמלך חיל ופרשים לקרט מאוב ברדך
 31 כראמרנו למלך לאמר דאלתי על כל מבקשו
 32 טובה ועזו ואפי על כל עקבו: ונצמיה ובקשה
 33 מאלהי עלזאת ועתה לנו: ואבדילה משרי הבנים
 34 שנים עשר לשרביה חשביה ועמיהם מאתים עשרה:
 35 ואשקלה להם אתה ככספא ואתה כהוב ואתה כהוב תרומת
 36 בית אלהי הנרימו המלך ונעזו ושרוי וכל ישראל
 37 הממאים: ואשקלה לערם כסר כרבים כשמות
 38 והמשים וכל ככספא מאה לבכרם וקב מאה כר:
 39 וכפרי וקב עשרים לארבעים אלה וקלי נחשת מצרב
 40 טובה שנים המודת כזה: ואמרתי אלהם אתם קדש
 41 ליהוה והכלים קדש והכסף והזהב נדלה ליהוה אלהי
 42 אבותיכם: שקדו ושמו עדת שקלו לפני שרי הבנים
 43 והלוים ושריה אבות לישראל בירושלם הלשכות בית
 44 ל יהוה: וקבלו הבנים והלוים משקל הכסף והזהב
 45 והכלים להביא לירושלם לבית אלהי: ונסעיה
 46 מעיר אהא בשנים עשר לחדש הראשון ללכת לירושלם
 47 וד אלהי היתה עלנו ויצילנו מכף אויב ואתה על³²
 48 הרדך: וקבא וירושלם ועשב עם ימים שלשה: וביום
 49 הרביעי נשקל הכסף והזהב והכלים בבית אלהי על
 50 ד מרמית וקבלו הבנים ועמו אלעזר כרפניהם ועמיהם
 51 וקב כרשועי ועזרה כרבוני הלוים: ככספר כמשקל
 52 לכל הכתב כרמשקל בעת הווא: הבאים
 53 מחשבי בני העולה הקרבו עלות: לאלהי ישראל פרים
 54 שנים עשר על כל ישראל אלים חשעים וששה כבשים

7 And of the sons of 'Elam, Jeshu'yah the son of
 8 And of the sons of Shephatyah, Zebadyah the son
 of Michaël, and with him were eighty males.
 9 Of the sons of Joâb, 'Obadiah the son of Jechiël,
 and with him were two hundred and eighteen males.
 10 And of the sons of Shelomith, the son of Jossi-
 phyah, and with him were one hundred and sixty
 11 males. And of the sons of Bebai, Zechariah the son
 of Bebai, and with him were twenty and eight
 12 males. And the sons of 'Azgad, Jochanan the son
 of Hakkatan, and with him were one hundred and
 13 ten males. And of the sons of Adonikam the last;
 and those are their names, Eliphelet, Je'iël, and
 14 Shema'yah, and with them were sixty males. And
 of the sons of Bigvai, 'Uthai, a-^r Zabbur, and
 15 with them were seventy males. ^r And I gathered
 them together to the river that runneth into the
 Avaha, and we encamped there three days: and I
 looked about among the people, and the priests,
 16 but of the sons of Levi I found none there. Then
 sent I for Eli'ezer, for Ariël, for Shema'yah, and
 for Elnathan, and for Jarib, and for Elnathan, and
 for Nathan, and for Zechariah, and for Meshullam,
 the head men; also for Joyarib, and for Elnathan,
 17 men of understanding. And I sent them with a
 charge unto Iddo the chief at the place Cassiphia,
 and I laid the words in their mouth to speak unto
 18 Iddo, and to his brother, who were appointed at
 the place Cassiphia, that they should bring unto
 19 us ministers for the house of our God. And they
 brought unto us according to the good hand of
 our God upon us a man of intelligence, of the
 sons of Machli, the son of Levi, the son of Israel,
 20 namely, Sherebyah, with his sons and his brothers,
 eighteen. And Chashabneah, and with him Jesh
 aiah of the sons of Merari, his brothers and their
 21 sons, twenty. ^r Also of the temple-servants, whom
 David and the princes had assigned for the service
 of the Levites two hundred and twenty temple-
 servants, all of whom were expressed by names.
 22 Then did I proclaim a fast there. at the river
 Avaha, that we might afflict ourselves before our
 God, to request from him a prosperous journey
 for us, and for our little ones, and for all our
 23 substance. For I was ashamed to ask of the king
 an army and horsemen to assist us against an
 enemy on the way; because we had spoken unto
 the king, saying, The hand of our God is upon all
 those that seek him for good; but his power and
 his wrath are against all those that forsake him.
 24 So we fasted and besought our God for this, and
 25 he suffered himself to be entreated by us. Then
 set I apart of the chiefs of the priests twelve per-
 sons, Sherebyah, Chashabneah, and with them Jesh
 26 of their brethren. And I weighed out unto them
 the silver, and the gold, and the vessels, the
 offering for the house of our God, which the king,
 and his counsellors, and his princes, and all Israel
 27 there present, had offered. And I weighed out
 into their hand of silver six hundred and fifty
 talents, and of silver vessels one hundred talents,
 28 of gold one hundred talents: Also twenty cups
 of gold of a thousand drachms; and two vessels of
 29 fine polished copper, valuable as gold. And I said
 unto them, Ye are holy unto the Lord; and the
 vessels are holy; and the silver and the gold are
 a freewill offering unto the Lord the God of your
 30 fathers. Watch ye, and guard them, until ye
 weigh them out before the chiefs of the priests and
 the Levites, and the chiefs of the divisions of
 31 Israel, at Jerusalem, into the chambers of the
 Levites. And the priests and the Le-
 vites accepted what was weighed out of the silver
 and the gold, and the vessels, to bring the same
 32 to Jerusalem to the house of our God. ^r And we
 departed from the river Avaha on the twelfth day
 of the first month, to go unto Jerusalem: and
 the hand of our God was over us, and he delivered
 33 us from the hand of any enemy, and of such as
 34 lie in wait on the way. And we came to Jeru-
 35 salem, and remained there three days. And on
 the fourth day were the silver and the gold and
 the vessels weighed out in the house of our God
 into the hand of Meremoth the son of Uriyah the
 priest; and with him was Eli'azar the son of
 36 Phinehas; and with them was Jozabab the son of
 Jeshua, and No'adyah the son of Binnui, the
 Levites; By number and by weight of everything:
 and all the weight was written down at the same
 37 time. ^r Those that came out of the captivity, the
 children of the exile, offered burnt-offerings unto
 the G-d of Israel, twelve bullocks for all Israel,
 ninety and six rams, seventy and seven sheep,
 twelve he-goats for a sin-offering; all as burnt-
 38 offerings unto the Lord. And they delivered the
 king's commands unto the king's lieutenants, and
 to the governors on this side of the river; and these
 endowed the people and the house of God,

CHAPTER IX.

^r Now when these things were accomplished, the 1
 princes approached me, saying, The people of Is-
 rael, and the priests, and the Levites, have not
 separated themselves from the nations of the lands,
 notwithstanding their abominations, from the Can-
 naanites, the Hittites, the Perizzites, the Jebu-
 sites, the 'Ammonites, the Moabites, the Egyptians,
 and the Amorites; For they have taken of their 2
 daughters for themselves and for their sons; and
 the holy seed have mingled themselves with the
 nations of these lands; and the hand of the
 princes and rulers hath been the first in this
 trespass. And when I heard this thing, I rent my 3
 garment and my mantle, and I plucked out some
 of the hair of my head and of my beard, and sat
 down astounded. And then assembled themselves 4
 unto me every one that trembled at the words of
 the God of Israel, because of the trespass of the
 exiles; and I sat abounded unto the evening sacri-
 fice. And at the evening sacrifice I rose up from 5
 my fasting, and while rending my garment and my
 mantle, I knelt down upon my knees, and
 spread out my hands unto the Lord my G-d. And 6
 I said, O my God, I am ashamed and confounded
 to lift up my face unto thee, my God! for our
 iniquities are increased above our head, and our
 guiltiness is grown up as far as the heavens.
 From the days of our fathers have we been in a 7
 great guiltiness even until this day; and through
 our iniquities have we been delivered, we, our
 kings, and our priests, into the hand of the kings
 of the lands, to the sword, to captivity, and to a
 spoil, and to the shame of face, as it is this day.
 And now for a little moment hath grace been 8
 extended from the Lord our God, to preserve us
 a remnant to escape, and to give us a stake in his
 holy place that our God might enlighten our
 eyes, and give us a little reviving in our bondage.
 For we are bondmen: yet in our bondage hath our 9
 God not forsaken us, but hath extended unto us
 kindness before the kings of Persia, to give us a
 reviving, to exalt the house of our God, and to
 erect again its ruins, and to give us a fence in
 Judah and in Jerusalem. And now what shall 10
 we say, O our God, after this? for we have for-
 saken thy commandments. Which? thou hast com-
 11 manded through means of thy servants the proph-
 ets, saying, The land, unto which ye go to take
 possession thereof, is a land defiled through the
 defilement of the nations of the lands, through
 their abominations, with which they have filled it
 from one end to another through their unclean-
 12 ness. And now your daughters shall ye not give
 unto their sons, and their daughters shall ye not
 take for your sons, and ye shall not seek their
 peace and their welfare unto eternity; in order that
 ye may be strong, and eat the best of the land,
 and leave it for an inheritance to your children
 unto eternity. And after all this? is come over us 13
 for our evil deeds, and for our great guiltiness,
 seeing that thou our God hast spared us (punish-
 ing us) less than our iniquities (deserved), and
 hast given us such deliverance as this: Should we 14
 again make void thy commandments, and make
 our marriage with these people of abominations? wouldst
 thou not be angry with us even to the end of
 us? so that there would not be any remnant or
 escape? ^r O Lord, God of Israel, thou art right-
 15 eous; for we have been left a remnant that hath
 escaped, as it is this day; behold, we are before
 thee in our guiltiness: for there is no standing
 before thee because of this.

CHAPTER X.

^r Now when 'Ezra prayed, and when he made his 1
 confession, weeping and casting himself down be-
 fore the house of God, there gathered themselves
 unto him out of Israel a very large assembly of
 men and women and children: for the people wept
 exceedingly much. ^r Thereupon commenced Shech- 2
 anyah the son of Jechiël, of the sons of 'Elam, and
 said unto 'Ezra, We have indeed trespassed against
 our God, and have brought home strange wives of
 the nations of the land; yet now there is hope in
 Israel concerning this thing. And now let us make 3
 a covenant with our God to put away all the wives,
 and such as are born of them, according to the
 direction of the Lord, and of those that tremble
 at the commandment of our God; and let it be done

11 שלום אמרתו יסף: מבני בני ישראל מתתה נבד ובניי
 12 וזו ויאל בניה: בלאלה נשאל נשים נכריות ויש מהם
 13 נשים וישמי נשים:

נחמיה

CAPUT I. A

1 דבר נחמיה בן חכבניה ויהי בחדש כסלו שנת עשרים א
 2 ואני התי בשושן הבירה: ונבא חני אחר מאני הוא 2
 3 ואשים מדונה ואסאלם על החדשים הפלוקה אשר
 4 נשארו מדחשבי ואל ירושלם: ואמר לי הנשארים 3
 5 אשר נשארו מדחשבי עם במדיה ברעה גדלה ובחרפה
 6 וחמת ירושלם מפצת ושערה נצתה באש: והיו 4
 7 כשמי ו אחיה דברים האלה ישבתי ואבכה ואחבקה 5
 8 ומם ואחי עם ומתפלל לפני אלה השמים: ואמר 6
 9 אלא יהיה אלה השמים האל הגדול והעורא שמר הבירה 7
 10 וחסר לאביו ולשמרי מצותיו: תהרע אונק קשבת 8
 11 ועינד פתוחות לשמע אל תחפלת עבדך אשר אנכי 9
 12 מתפלל לפניך היום ויום ולילה עלי בני ישראל עבדך 10
 13 ומתודה על השטאות בני ישראל אשר הטאו לך ואני 11
 14 ובית אבי חטאו: הכל הבלו לך ולא שמרת אתי 12
 15 המצות ואת החקים ואת המשפטים אשר צוית את משה 13
 16 עבדך: וברנא את הדבר אשר צוית את משה עבדך 14
 17 לאמר אתם תמלוכו אני אפיץ אתכם בעמים: ושבתם 15
 18 אלי ושמרתם מצותי ועשיתם אתם אסיהנה נחמכם 16
 19 בקצה השמים משם אקבצם וקבואתים אלהימכם 17
 20 אשר בחרתי לשבן את שמן שם: והם עבדך ועמי 18
 21 אשר פדת בקנה גדול ובידך חתונת: אלא ארני 19
 22 חתי נא אונק קשבת אל תחפלת עבדך ואל תחפלת 20
 23 עבדך הנחפצים לרעה את שמך והצלחתה נא לעבדך 21
 24 היום ותנהו לרחמים לפני האיש הנה ואני היתי משקה 22
 25 למלך:

CAP. II. B

1 ויהי בחדש ניסן שנת עשרים לארתחשסתא המלך א
 2 נין לפני ואשא את הדני ואמנה למלך ולא היתתי רע 1
 3 לפני: ויאמר לי המלך מדוע ו פנה רעים ואתה אונק 2
 4 חולה אין זה כראם רע לב ואיך תרבה מאד: ואמר 3
 5 למלך המלך לעולם יהיה מדוע לא ירדנו פני אשר העיר 4
 6 בית דקברות אבתי תרבה ושערה אכלו באש: ואמר 5
 7 לי המלך עלי מה יהיה אתה מבקש ואתפלל אלא אתי 6
 8 השמים: ואמר למלך אסיע ל המלך טוב ואסיעיב 7
 9 עבדך לפניך אשר תשלחני אליה ויהיה אל יעיר בקברות 8
 10 אבתי ואבננה: ואמר לי המלך תשגל ויעבת אצלו 9
 11 ערפתי יהיה מהלכך ומתי תשוב ויטב לפני המלך 10
 12 וישלחני ואתנה לו וכן: ואמר למלך אסיע ל המלך 11
 13 טוב אריות ותגדלי על פתוחות עבר המד אשר עבירתי 12
 14 עד אשר אקבא אלי ויהיה: ואנרת אלי אקף שמר 13
 15 הפרס אשר למלך אשר ומדלי עצים לקרות אתי 14

1 במצות אלהי ובחנה ישיה: קום בייעלך הדבר א
 2 ויאמנו עמד הוה ועשה: והם עזרא ושבע אתי 1
 3 שרי הקהלים הלוים וכל ישראל לעשות בדבר הוה 2
 4 וישבענו והם עזרא מלפני בית האלהים וכל אל 3
 5 לשכת יהוה נבוא לשיב וכל עם להם לא יאכל ומים 4
 6 לא ירשקה כי מתאבל על מלשל הנהלה: ועבדו קול 5
 7 ביהודה וירושלם לכל בני הנהלה להקבץ וירושלם: 6
 8 וכל אשר לא יבוא ללשלת היוםם בעצת השרים 7
 9 והוקים והם בל רבשו והיו יבדל מקהל הנהלה: 8
 10 ויקבצו כל אנשי יהודה וביבנו וירושלם ללשלת היוםם 9
 11 הוא חדש החשיני בעשרים בחדש וישבו בלהים 10
 12 ברוב בית האלהים מרעידים על דה דבר ומחנשמים: 11
 13 והם עזרא ויהוה ואמר אלהם אתם מעלתם 12
 14 ותשיבו נשים נכרות לחוסף על אשמת שראל: ומה 13
 15 תע תודה ליהוה אלהי אבותיכם ועשו רצוני והבדלו 14
 16 מעמי הארץ ומדחשבים הנכרות: וענו כל הדקדק 15
 17 ויאמרו קול גדול כן בדרוך עליו לעשות: אבל הגם 16
 18 רב והעת נשמים ואין כח לעמוד בחזן ומלאכה לאי 17
 19 ליום אחד ולא לשנים בירדנו לפשע בדבר הוה: 18
 20 ועמדנא שרשי לכל הדקדק וכל אשר בערנו החשיב 19
 21 נשים נכרות ונבא לעתים מקומם ועמנו ומקדיר ועיר 20
 22 ושפטנו עד להשיב חרון אף אלהינו ממו עד לדבר 21
 23 הוה: אך ונתנו בן עשה אל החנה בדתה עמנו על 22
 24 ואת ומשלם ושפתי הלוי עורם: בעשרוב בני הנהלה 23
 25 וכלו עזרא הנבון אנשים ראשי האבות לבית אבתם 24
 26 וכלם בשמות וישבו ביזם אחד לחדש השירי לדרוש 25
 27 הדקדק: וכלו בכל אנשים החשיבו נשים נכרות עד 26
 28 יום אחד לחדש הראשון: ונמצא מבני הקהלים 27
 29 אשר השיבו נשים נכרות מבני ישוע ובנאדק ואחיו 28
 30 מעשה ואליעזר והיב וגדלה: וחתו הם לרועיא 29
 31 נשיתם ונשמים אילצא על אשמתם: ומבני אמר חני 30
 32 ובדנה: ומבני הם מעשה ואלה ושמה ויחאל 31
 33 וינח: ומבני פתוחו אלועני מעשה ושבעאל נתמאל 32
 34 וינח ואלעשה: ומדחשבים וינח ושמי וקלה הוא 33
 35 קלשא פתוחה ויהיה ואלעזר: ומדחשברים אלשיב 34
 36 ומדחשברים שלם ושלם ואורי: ומשקאל מבני פרעש 35
 37 רמיה ויהיה ומלכה וימן ואלעזר ומלכה ובנרה: 36
 38 ומבני עילם מתנה ובריה ויחאל ועבדי ורמות ואלה: 37
 39 ומבני ותוא אלועני אלשיב מתנה ורמות ונחך 38
 40 נחוא: ומבני בני יהוה נחנה ובי נחלי: ומבני בני 39
 41 ל משלם מלוד ועדה ישיב ושאל רמות: ומבני פתח 40
 42 מואב עדנא וכלל בנה מעשה מתנה בעלאל ובני 41
 43 ומשה: ובני חרם אלעזר ויהיה מלכה שמעה שמעון: 42
 44 בנימן מלוד שמרה: מבני השם מתני מתתה ובר 43
 45 ארפלט ורמי משה טמני: מבני בני מעיר עמרם 44
 46 ואיל: בנה ברה בלוד: ונה מרמות אלשיב: 45
 47 מתנה מתני ועשה: ובני ובני שמני: ושלמה ונתן 46
 48 ונדה: מהדכי ששי שרי: עזרא ושלמהו שמרה: 47
 49

4 according to the law. Arise: for this matter is obligatory upon thee; and we will be with thee; 5 be strong, and do it. Then arose 'Ezra and caused the princes of the priests, the Levites, and of all Israel, to swear to do according to this word. 6 And they swore. Then arose Ezra from before the house of God, and went into the chamber of Jochanan the son of Elyashib; and he went thither without having eaten bread, or having drunk water; for he was mourning because of the trespass of the exiles. And they made proclamations throughout Judah and Jerusalem unto all the children of the exile, to gather themselves together at Jerusalem: And the whosoever should not come within three days, according to the resolve of the princes and the elders, all his substance should be devoted, and himself separated from the congregation of the exiles. ¶ Then were all the men of Judah and Benjamin gathered together unto Jerusalem within three days: it was in the ninth month, on the twentieth day of the month; and all the people sat in the open place before the house of God, trembling because of this matter, and by reason of the showers of rain. And 'Ezra the priest rose up, and said unto them, Ye have acted unfaithfully, and have brought home strange wives, to increase yet more the guiltiness of Israel. 11 Now therefore make confession unto the Lord the God of your fathers, and do his will; and separate yourselves from the nations of the earth, and 12 from the strange wives. Then answered all the assembly and said with a loud voice, So be it: 13 according to thy word it is our duty to do. But the people are many, and it is the rainy season, and we have not the strength to remain in the street, nor is this a work for one day or for two days; for we are many that have transgressed in 14 this matter. Let however our princes stand forward for all the congregation and let all those in our cities who have brought home strange wives come at appointed times, and with them the elders of each and every city, and its judges, until the fierce wrath of our God be turned away from us. 15 For this whole matter, Only Jonathan the son of 'Assahel and Jachzeyah the son of Thikvah withstood this (proposal): and Meshullam and Shab- 16 bethai the Levite assisted them. And the children of the exile did so. And then were set apart 'Ezra the priest, (and) certain chiefs of the divisions, for their family divisions, and all of

them (designated) by their names; and they sat down on the first day of the tenth month to examine the matter. And they made an end with all, with the men that had brought home strange wives, not before the first day of the first month. ¶ And 18 there were found among the sons of the priests that had brought home strange wives, namely, of the sons of Jeshua' the son of Jozadak, and his brethren: Ma'asseyah, and Eli'ezer, and Jarib, and Gedalyah. And they gave their hand to put away 19 their wives, and being guilty, (they offered) a ram of the flock for their trespass. And of the sons 20 of Immer: Chanani, and Zebadiah. And of the 21 sons of Charim: Ma'asseyah, and Eljah, and Shema'yah, and Jechiel, and 'Uzziyah. And of 22 the sons of Paschur: Elyo'eni, Ma'asseyah, Ishmael, Nethanel, Jozabad, and Eli'assah. Also of 23 the Levites: Jozabad, and Shim'i, and Kelayah, the same is Kelita, Pethachyah, Judah, and Eli'ezer. And of the singers, Elyashib; and of the 24 gate-keepers, Shallum, and Telem, and Uri. And 25 of Israel: Of the sons of Par'ish, Ramyah, and Yiziyah, and Malkiyah, and Miyamin, and Eli'azar, and Malkiyah, and Benayah. And of the sons of 26 'Elam: Matthanayah, Zecharyah, and Jechiel, and 'Abdi, and Jeremoth, and Eliyah. And of the sons 27 of Zattu: Elio'eni, Elyashib, Matthanayah, and Jeremoth, and Zabab, and 'Aziza. And of the sons 28 of Behai: Jehochanan, Chananyah, Zabbai, and 'Athlai. And of the sons of Bani: Meshullam, 29 Malluch, and 'Adayah, Jashub, and Sheal, and Ramoth. And of the sons of Pachath-moab: 'Adna, 30 and Kelai, Benayah, Ma'asseyah, Matthanayah, Bezalel, and Binnui, and Menasseh. And of the 31 sons of Charim: Eli'ezer, Yishiyah, Malkiyah, Shema'yah, Shim'on, Benjamin, Malluch, and She- 32 maryah. Of the sons of Chashum: Matthanai, Mat- 33 thathah, Zabab, Eliphelet, Jeremai, Menasseh, and Shim'i. Of the sons of Bani: Ma'adai, 'Amran, 34 and Uel, Benayah, Bedeyah, Keluhu, Vanyah, 35-36 Meremoth, Elyashib, Matthanayah, Matthanai, and 37 Jussasaph, Bani, and Binnui, and Shim'i, 38 And Shelemyah, and Nathan, and 'Adayah, 39 Machnadabai, Shashai, Sharai, 'Asar'el, and 40-41 Shelemyahu, Shemaryah, Shallum, Amaryah, and 42 Joseph. Of the sons of Nebo: Je'iel Matthithyah, 43 Zabab, Zebina, Jaddai, and Joel. Benayah. All 44 these had taken strange wives: and some of them had wives by whom they had children.

THE BOOK OF NEHEMIAH.

CHAPTER I.

1 ¶ The words of Nehemiah the son of Chachalyah. And it came to pass in the month Kislev, in the twentieth year, as I was in Shushan, the capital, 2 that there came Chanani, one of my brethren, himself with certain men of Judah: and I asked them concerning the Jews that had escaped, who were left of the captivity, and concerning Jerusalem. And they said unto me The remnant that are left of the captivity there in the province are in great misery and in disgrace; and the wall of Jerusalem is broken down and her gates are 4 burnt with fire. And it came to pass, when I heard these words, that I sat down and wept, and mourned some days, and I was fasting, and praying before the God of heaven. And I said, I beseech thee, O Lord the God of heaven, the great and terrible God, that keepeth the covenant and kindness for those that love him and for those 6 that keep his commandments: Let thy ear now be attentive, and thy eyes be open, I entreat thee, to hearken unto the prayer of thy servant, which I am praying this day before thee, by day and by night, in behalf of the children of Israel thy servants, and (as) I confess for the sins of the children of Israel, (with) which we have sinned against thee: yea, I also and my father's house 7 have sinned. We have dealt very corruptly toward thee; and we have not kept the commandments, and the statutes, and the ordinances, which 8 thou didst command Moses thy servant. Remember, I beseech thee, the word which thou didst charge Moses thy servant saying, If ye become truly unfaithful I will indeed scatter you 9 among the nations. But if ye return unto me, and keep my commandments, and do them: (then) though your outcasts should be at the utmost parts of heaven, from there will I gather them, and I will bring them unto the places which I have chosen 10 to let my name dwell there. And they are

thy servants and thy people, whom thou hast redeemed by thy great power, and by thy strong hand. I beseech thee, O Lord, do let thy ear be 11 attentive to the prayer of thy servant, and to the prayer of thy servants, who are desirous to fear thy name; and grant success, I pray thee, to thy servant this day, and let him find mercy in the sight of this man—But I was butler by the king.

CHAPTER II.

1 ¶ And it came to pass in the month Nissan, in the twentieth year of king Artaverxes that wine (stood) before him: and I took up the wine, and gave it unto the king. But I had never been sad in his presence. Then said the king unto me, 2 Why is thy countenance sad, seeing thou art not sick? this is nothing but an illness of heart. Then was I very greatly afraid. And I said unto 3 the king, May the king live for ever: why should not my countenance be sad, when the city, the place of my father's sepulchres, lieth ruined, and her gates are consumed by fire? Then said the 4 king unto me, For what then dost thou make request? then did I pray to the God of heaven. And I said unto the king, If it seem good to the 5 king, and if thy servant might be pleasing in thy presence, (I desire) that thou wouldst send me unto Judah, unto the city of my fathers' sepulchres, that I may build it. And the king said 6 unto me, while the queen was sitting beside him, When is thy journey to be undertaken? and when wilt thou return? So it pleased the king to let me go; and I indicated to him a time. And I 7 said unto the king, If it seem good to the king, let letters be given unto you for the governors beyond the river, that they may convey me over till the time that I come into Judah: Also a letter unto 8 Assaph the keeper of the king's forests, that he may give me timber to make beams for the gates

חָזַן וַיִּשְׁכַּח וַעֲזַב הַמֶּחֶזֶק בְּיָדוֹ וַעֲמִידוֹ דָּלְתָתּוֹ מִנְעִלָיו
 וּבְרִיתוֹ וְאֶלֶף אַמָּה בְּחִמָּה עַד שַׁעַר הַשְּׂפִית׃ וְאֵת 14
 שַׁעַר הַשְּׂפִית הַחֹיִץ מִלְּבָיָהּ בְּדֶרֶכָּב שַׁר פֶּלֶךְ בֵּית־
 הַכֶּהֵן הָיָה וַיְבֹנֵהוּ וַתְּמִיד דָּלְתָתּוֹ מִנְעִלָיו וּבְרִיתוֹ׃ וְאֵת 15
 שַׁעַר הַיָּצִין הַחֹיִץ שְׁלֹן בְּדֶרְלִתּוֹהָ עַר פֶּלֶךְ הַמַּצְפָּה
 הָיָה וַיְבֹנֵהוּ וַיְטַלְטֵה וַעֲמִידוֹ דָּלְתָתּוֹ מִנְעִלָיו וּבְרִיתוֹ
 וְאֵת חֹמַת־בְּרִכַּת הַשְּׂלֵחַ לְהַדְּמִלֶּךָ וַעֲדֵי־הַמַּעְלָלוֹת 16
 הַיְיֹודוֹת מִצֵּד דָּוִד׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ הַיְמָנִי בְּדֹבִיבִים
 שֶׁר חָצִי פֶלֶךְ בֵּית־חִצְרֵי עֲדִינֹד קָבִיב דָּוִד וְשֶׁר בְּרִכְיָה 17
 הַיְשׁוּבָה וְשֶׁר בֵּית הַגִּבּוֹרִים׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ הַלְּוָיִם רְחִים 18
 בְּדָגֵי מַלְּוָדוֹ הַחֹיִץ חֲשִׁבְיָה שׁוֹר־מַצְפָּה קִיעֵלָה 19
 לְכַלְכֵּי׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ אֲחִישֶׁר בֶּן־בְּדַמְעָד שֶׁר חָצִי 20
 פֶּלֶךְ קִיעֵלָה׃ וְחֹיִץ עֲלִיזָו שֶׁר בְּקֹשֶׁשׁ עַר הַמַּצְפָּה 21
 מִדְּבָה שְׁעֵת מִנְעַד עֶלֶת הַשֶּׁשֶׁק הַמְּקָלֵי׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ 22
 הַחֹיִץ בְּרִיךְ בְּרֹדְפֵי מִדְּבָה שְׁעֵת מִדְּהַמְּקָצֵעַ עַד־פֶּתַח 23
 בֵּית אֱלֹשִׁיב הַכְּהֵן הַקְּדוֹל׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ מִרְמֵת בֶּן־ 24
 אֲרִיָּה בְּדַמְעָן מִדְּבָה שְׁעֵת מִפְּסַח בֵּית אֱלֹשִׁיב וְעַד 25
 מִבְּלִית בֵּית אֱלֹשִׁיב׃ וְאֲחֵרָיו הַחֹיִץ הַבְּהֵימִים אֲנִישׁ 26
 הַבְּבָרִי׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ בִּנְיָמִן וְהַשִּׁיב עַד בֵּיתֶם אֲחֵרָיו 27
 הַחֹיִץ שׁוֹרָה בְּדַמְשִׁיָּה בְּדֹגְמָנָה אֶלֶל בֵּיתוֹ׃ אֲחֵרָיו 28
 הַחֹיִץ בֶּן־בְּדַמְעָד מִדְּבָה שְׁעֵת מִבֵּית עֲרִיָּה עַד־הַמְּקָצֵעַ 29
 וַעֲדֵי־פֶתַח׃ כָּל־כַּדְּאִיזֵי מִנְעַד הַמְּקָצֵעַ וְהַמְּגִלָּל הַיְיֹוֵדָה 30
 מִבֵּית הַמֶּלֶךְ הַגְּלוּיִן אֲשֶׁר לְחֹצֵר הַמַּמְטָה אֲחֵרָיו בְּרִיָּה 31
 בְּדַרְפִּישׁ׃ וְהַתְּנִינִים הָיוּ וַיִּשְׁבִּים בְּגִפְלָל עַד נֶגֶד שַׁעַר 32
 הַמַּיִם מִלְּוָרָה וְהַמְּגִלָּל הַיְיֹוֵדָה׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ הַתְּקִילִים 33
 מִדְּבָה שְׁעֵת מִנְעַד הַמְּגִלָּל הַקְּדוֹל הַיְיֹוֵדָה וְשֶׁר חֹמַת הַקֶּלָּפִים 34
 מִעַל׃ וְשַׁעַר הַסּוּסִים הַחֹיִץ הַתְּקִילִים אִישׁ לְנֶגֶד בֵּיתוֹ׃ 35
 אֲחֵרָיו הַחֹיִץ צְדוֹק בְּדַאֲמֵר עַד בֵּיתוֹ וְאֲחֵרָיו הַחֹיִץ 36
 שְׁמַעְיָה בְּדַשְׁבֵּנָה שְׁמַר שַׁעַר הַמּוֹרָח׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ ל 37
 הַיְגִיָּה בְּדַשְׁלִמְיָה וְהַיָּצִין בְּדַצְלָף הַשִּׁישִׁי מִדְּבָה שֶׁר אֲחֵרָיו 38
 הַחֹיִץ מִשְׁלֵם בְּדַבְּרִכָּה עַד נִשְׁכֵּתוֹ׃ אֲחֵרָיו הַחֹיִץ 39
 מִלְּבָיָהּ בְּדַהַצְרָפִי עַד־בֵּית הַתְּנִינִים וְהַרְבָּלִים עַד שַׁעַר 40
 הַמַּשְׁפָּד וְשֶׁר עֶלְיַת הַפְּנֵי׃ וְבֶן־עֶלְיַת הַפְּנֵי לְשַׁעַר הַצֹּאן 41
 הַחֹיִץ הַצֹּרֶף־הַתְּרַבְּלִים׃ וְהָיָה בְּאֲשֶׁר שְׁמַעְיָה 42
 סִבְלַט בִּירְאָתָם בְּיוֹם אֲתֵי־חֲדוּמָה וַחֲדָר לֹא נִבְנֶים 43
 הַרְבֵּה בְּלִטֵּי עַל־הַיְיֹוֵדָה׃ וַאֲמַר׃ לִפְנֵי אֲחֵי הַחֹיִל 44
 שְׂמֹרִין וַאֲמַר מִה יְהִיִּדְוִים הָאֲמִלְלִים לְשִׁים הַנְּעוּבִים לָהֶם 45
 הַזֹּבְהִי מִכְּלוֹ בְּיוֹם הַתְּנוּ אֲתֵי־הָאֲנָשִׁים מִבְּרִית הַקֶּפֶר 46
 תִּקְמָה שׁוֹרֹפּוֹת׃ וְטוֹבָה הַעֲמֵץ אֶצְלוֹ וַאֲמַר גַּם אֲשֶׁר 47
 הֵם בְּנוִים אֲסִי־עֵלָה שׁוּלַע וְכַרְזַן חֹמַת אֲבִינָהם׃ שְׁמַעְיָה 48
 אֱלֹהֵינוּ כִּי־הִעֵנֵנו בְּיוֹם הַתִּשְׁבָּה דַּרְפָּתָם אֲלֵרְאִישׁם וְהַגִּם 49
 לְבָהּ בְּאֶרֶץ שְׁבָתָה׃ וְאֵלֵהֶם עַל־עֵינֵם וְהִשְׁאֵתָם 50
 מִלְּפָנֶיךָ אֵלֵהֶם כִּי הִבְשִׁיבוּ לְנֶגֶד הַבְּעוּסִים׃ וַעֲבָה 51
 אֲתֵי־חֲדוּמָה וַתִּקְשֶׁר בְּלִיתְחֻמָּה עַד־הַצֵּהָה וְהָיָה לָהֶם לְעֵבֶר 52
 לְעִשְׂוֹת׃

CAP. IV. 1

וְהָיָה בְּאֲשֶׁר שְׁמַעְיָה סִבְלַט וְטוֹבָה וְהַתְּרַבְּבִים וְהַעֲמִילִים 1
 וְהַאֲשִׁיִּדְוִים בְּרִעְלָתָה אֲרִיָּה לְחִמָּת יְרוּשָׁלַם כִּי־הִתְחַלְּוּ

שַׁעַר הַבִּירָה אֲשֶׁר־לְכַבֵּת וְלְחִמָּת הַעִיר וְלִכְתֵּי אֲשֶׁר־ 1
 אָבִיאוּ אֵלָיו וַיְהִדְלֵי הַמֶּלֶךְ כִּדְרֵאֵלֵינוּ הַמִּטְבָּח עֵלָי׃ וְאָבִיאוּ 2
 אֶל־פְּתוֹת עֵבֶר הַקֶּדֶר וְאֵתְנָה לָהֶם אֵת אֲנָחוֹת הַמֶּלֶךְ 3
 וַיִּשְׁלַח עִמִּי הַמֶּלֶךְ שְׂרִי חֵיל וְפָרְסִים׃ וַיִּשְׁמַע 4
 סִבְלַט הַחֲרָנִי וְטוֹבָה הַעֲבֵד הַעֲמֵי וַעֲרַד לָהֶם רִעְיָה 5
 נְדָלָה אֲשֶׁר־בָּא אִים לְבָקֵשׁ טוֹבָה לְבִנֵי יִשְׂרָאֵל׃ וְאָבִיאוּ 6
 אֶל־יְרוּשָׁלַם וְאֲחִישֶׁר יָמִים שְׁלֹשָׁה׃ וְאָקִים לִילָה אֵלַי 7
 וְאָנִישׁ׃ מִעֵט עִמִּי וְלֹא־הִדְרֵתי לְאָדָם מִה אֶלְהִי נְתַן 8
 אֶל־לְבִי לְעִשְׂוֹת לְיְרוּשָׁלַם וּבְהִמָּה אֵין עִמִּי כִּי אִם־ 9
 הַבְּרִמָּה אֲשֶׁר אֵין רִכְבָּהּ׃ וְאָצִיֵּה בְּשִׁעֲרֵהָ לִילָה 10
 וְאֶל־פְּנֵי עֵין הַתְּנַן וְאֶל־שַׁעַר הַאֲשִׁפֵּת וְאֵהִי שֹׁכֵר בְּחִוּמָת 11
 יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר־הִמְנוּ פְּרוּצִים וְשַׁעֲרָה אֲכִלוּ בְּאִשׁ׃ וְאָעֲבַר 12
 אֶל־שַׁעַר הַיָּצִין וְאֶל־בְּרִכַּת הַמֶּלֶךְ וַאֲדִמְקוֹם לְבַהֲמָה 13
 לְעֵבֶר מַחְמִי׃ וְאֵהִי עֵלָה בְּחֵלֶל לִילָה וְאֵהִי שֹׁכֵר בְּחִוּמָה 14
 וְאָשׁוּב וְאָבִיאוּ בְּשַׁעַר הַיָּמָי וְאָשׁוּב׃ וְהַפְּנִים לֹא יָדַעַ 15
 אֵהִי הַלְּכָתִי וְמָה אֵין עִמִּי וְלִיִּדְוִים וְלִכְהֵימִים וְלַחֲרִים 16
 וְלַסְּנִינִים וְלִחֲרֵי עֵשָׂה הַמַּלְאָכָה עַד־כֵּן לֹא הִגְדַּתִּי׃ וַאֲמַר 17
 אֲלֵהֶם אַתֶּם רְאִים הַרְעִה אֲשֶׁר אָנְחֵנוּ כִּי־אֲשֶׁר יְרוּשָׁלַם 18
 חֲרָבָה וְשַׁעֲרָה נַעְזוּ בְּאִשׁ לְכוּ וּבְנֵה אֲתֵי־חִמָּת יְרוּשָׁלַם 19
 וְלֹא־תִרְעָה עַד חֲרָפָה׃ וְאָגִיד לָהֶם אֲתֵי־דֵלֵת אֱלֹהֵי אֲשֶׁר־ 20
 הָיָה טוֹבָה עֵלַי וְאֵת־דְּבָרֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר אָמַרְלִי וַאֲמַרוּ 21
 יָקוּם וְכִוְנוּ וַחֲזוּקוּ דִּיִּהֶם לְטוֹבָה׃ וַיִּשְׁמַע סִבְלַט 22
 הַחֲרָנִי וְטוֹבָה הַעֲבֵד הַעֲמֵמִי וְנִשְׁמַע הַחֲרָנִי וַיִּלְעָנֵי לֵנוּ 23
 וַיְכַזּוּ עֵלַינוּ וַאֲמַרוּ מִדְּרִבְרָךְ הוּא אֲשֶׁר־אַתֶּם עִשִׂים 24
 הַעַל הַמֶּלֶךְ אַתֶּם מִדְּרִים׃ וְאָשִׁיב אֲתֶם דְּבָר וַאֲמַר לָהֶם 25
 אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם הָיָה וַעֲלִיָּה לֵנוּ וְאָנְחֵנוּ עֲבָדֵינוּ יָקוּם וְכִוְנוּ 26
 וְלָכֶם אֲדִתְלַח וְצִדְקָה יִפְרוּן בִּירוּשָׁלַם׃

CAP. III. 1

לָהֶם אֱלֹשִׁיב הַכְּהֵן הַקְּדוֹל וְאֲחֵיו הַבְּהֵימִים נִבְנוּ אֲתֵי 1
 שַׁעַר הַצֹּאן וְהָיָה וְהָיָה קְדִישׁוֹ וַעֲמִידוֹ דָּלְתָתּוֹ וַעֲדֵי־מִגְדֵּל 2
 הַמַּאֲה קְדִישׁוֹ עַד מִגְדֵּל חֲנַנְאֵל׃ וַעֲלִדְוּ בֶּן־אֲנִישׁ 3
 וְרִחֵי וַעֲלִדְוּ בְּנֵה וְכֹר בְּדַאֲמֵר׃ וְאֵת שַׁעַר הַבְּנִים כִּנֵּי 4
 בְּנֵי הַסַּנְאָה הָמָה קְרוּדוֹ וַעֲמִידוֹ דָּלְתָתּוֹ מִנְעִלָיו וּבְרִיתוֹ׃ 5
 וְעַל־הֵם הַחֹיִץ מִרְמֵת בְּדַאֲרִיָּה בְּדַהַצְרָפִין וְעַל־הֵם 6
 הַחֹיִץ מִשְׁלֵם בְּדַבְּרִכָּה בְּדַמְשִׁיבְאֵל וְעַל־הֵם הַחֹיִץ 7
 צְדוֹק בְּדַבְּעָנָה׃ וְעַל־הֵם הַחֹיִץ הַתְּקִילִים וְאֲדִירֵיהֶם 8
 לֹא־דִבְרָאוּ אֲזָרִים כַּעֲבֵדַת אֲדִירֵיהֶם׃ וְאֵת שַׁעַר הַיְשׁוּבָה 9
 הַחֹיִץ וַיִּדַע בְּדַפְסָם וּמִשְׁלֵם בְּדַבְּסוּדָה הָמָה קְרוּדוֹ 10
 וַעֲמִידוֹ דָּלְתָתּוֹ מִנְעִלָיו וּבְרִיתוֹ׃ וְעַל־הֵם הַחֹיִץ 11
 מִלְּטָה הַגְּבֻעֵנִי וְהַיָּצִין הַמְּרִנְתִי אֲנִישׁ נִבְנוּ וְהַמַּצְפָּה לְכַסָּא 12
 פֶּתַח עֵבֶר הַקֶּדֶר׃ עֲלִדְוּ הַחֹיִץ עוֹזָא בְּדַרְבִּיתָהּ 13
 צֹרֶף־עַל־יָדוֹ הַחֹיִץ מִנְעַד בְּדַרְבְּקָתִים נְעוּבִים יְרוּשָׁלַם 14
 עַד חֹמַת־הַרְבָּבָה׃ וְעַל־הֵם הַחֹיִץ רַפְּהֵי בְּדַדְרִיר שֶׁר 15
 חָצִי פֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם׃ וְעַל־הֵם הַחֹיִץ דְּבָה בְּדַרְבְּרֹמָה 16
 וְעַד בֵּיתוֹ וַעֲלִדְוּ הַחֹיִץ חֲמוּשׁ בְּדַשְׁבֵּנָה׃ מִדְּבָה 17
 שְׁעֵת הַחֹיִץ מִלְּבָיָהּ בְּדַרְבֵּה וְחֲשׁוּב בְּדַפְּתַת מַאֲב וְאֵת 18
 מִגְדֵּל הַתְּנַנְרִים׃ וַעֲלִדְוּ הַחֹיִץ שְׁלוֹם בְּדַהַלְוִישׁ שֶׁר 19
 חָצִי פֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם הָיָה וּבְנִתָּיו׃ אֵת שַׁעַר הַיָּמָי הַחֹיִץ

of the fortress which appertaineth to the house, and for the wall of the city, and for the house that I shall move into. And the king gave (them) to me, according to the good hand of my God upon me. And (so) came I to the governors beyond the river, and I gave them the king's letters. Now the king had sent with me captains of the army and horsemen. ¶ When Sanballat the Choronite, and Tobiyah the servant, the 'Ammonite, heard of it, it displeased them exceedingly, that there was come a man to seek the welfare of the children of Israel. So came I to Jerusalem, and remained there three days. Then arose I in the night, I and some few men with me; but I had not told any man what my God had put in my heart to do for Jerusalem: nor was there any beast with me, save the beast on which I rode. And I went out through the gate of the valley by night, even toward the direction of the dragon-well, and to the dung-gate; and I was viewing the walls of Jerusalem, which were broken down, and the gates whereof were consumed by fire. Then passed I on to the gate of the fountain, and to the king's pool; but there was no space for the beast that was under me to pass through. Then went I up through the valley in the night, and I was viewing the wall, and I returned and entered through the gate of the valley, and so returned home. And the rulers knew not whither I was gone, or what I was doing: nor had I as yet told it to the Jews, and to the priests; and to the nobles, and to the rulers, and to the rest of the superintendents of the work. Then said I unto them, Ye see the misery in which we are, how Jerusalem lieth in ruins, and its gates are burnt with fire: come, and let us build up the wall of Jerusalem, that we may no more be for a reproach. And I told them of the hand of my God, which was good upon me, as also the king's words which he had spoken unto me. And they said, We will rise up and build. So they strengthened their hands for the good work. ¶ But when Sanballat the Choronite, and Tobiyah the servant, the 'Ammonite, and Geshem the Arabian, heard it, they laughed us to scorn, and despised us, and said, What is this thing that ye are doing? are ye rebelling against the king? And I returned then an answer, and said unto them, The God of heaven will indeed give us prosperity, and we his servants will truly rise up and build; but ye have no portion, nor right, nor memorial, in Jerusalem.

CHAPTER III.

¶ Then rose up Elyashib the high priest with his brethren the priests, and they built the sheep-gate; they sanctified it, and set up its doors: even as far as the tower of Meah did they sanctify it, as far as the tower of Chananel. And by his side built Zaccur the son of Imri. But the fish-gate did the sons of Hassenah build: they also laid its beams, and set up its doors, its locks, and its bars. And alongside of them repaired Meremoth the son of Uriyah, the son of Kakkob. And alongside of them repaired Meshullam the son of Berechyah, the son of Meshezabel. And alongside of them repaired Zadok the son of Ba'ana. And alongside of them repaired the Teko'ites: but their principal men put not their necks to the work of their Lord. Moreover the old gate repaired Yoyada' the son of Passeach, and Meshullam the son of Bessodeyah: they laid its beams, and set up its doors, and its locks, and its bars. And alongside of them repaired Melayah the Gibeonite, and Jadon the Meronothite, men of Gibeon and of Mizpah, unto the seat of the governor on this side of the river. Alongside of him repaired 'Uzziel the son of Charhayah, of the goldsmiths. And alongside of him repaired Chananyah the son of one of the apothecaries, and they fortified Jerusalem as far as the broad wall. And alongside of them repaired Rephayah the son of Chur, the chief of the half of the district of Jerusalem. And alongside of them repaired Jedayah the son of Charumaph, and this opposite to his house. And alongside of him repaired Chattush the son of Chashabneyah. Another division did Malkiyah the son of Charim, and Chashub the son of Pachathmoab, repair, as also the tower of the ovens. And alongside of him repaired Shallum the son of Hallochesh, the chief of the other half of the district of Jerusalem, and his daughters. The gate of the valley repaired Chanun, and the inhabitants of Zanoach:

they built it, and set up its doors, its locks, and its bars, and a thousand cubits of the wall as far as the dung-gate. And the dung-gate repaired 14 Malkiyah the son of Rechab the chief of the district of Beth-hakkerem: he built it, and set up its doors, its locks, and its bars. And the gate of the fountain repaired Shallum the son of Colchozeh, the chief of the district of Mizpah: he built it and covered it, and set up its doors, its locks, and its bars, and the wall of the pool of Shelach by the king's garden, and as far as the stairs that lead down from the city of David. Next to him 16 repaired Nehemiah the son of 'Azbuk, the chief of the half district of Beth-zur, as far as the place opposite to the sepulchres of David, and as far as the pool that was (newly) made, and as far as the house of the mighty men. Next to him 17 repaired the Levites: Rechum the son of Bani. Alongside of him repaired Chashabayah, the chief of the half district of Ke'ilah, for his district. Next 18 to him repaired their brethren: Bavaï the son of Chenadad, the chief of the (other) half district of Ke'ilah. And there repaired alongside of him 19 'Ezer the son of Joshua, the chief of Mizpah, another division, opposite to the ascent to the armory at the angle. Next to him did Baruch the 20 son of Zaccai' earnestly repair another division, from the angle as far as the door of the house of Elyashib the high priest. Next to him repaired 21 Meremoth the son of Uriyah the son of Hakkoz another division, from the door of the house of Elyashib even as far as the end of the house of Elyashib. And next to him repaired the priests, the 22 men of the plain (of Jordan). Next to him repaired Benjamin and Chashub opposite to their house. Next to him repaired 'Azaryah the son of Ma'aseyah the son of 'Ananyah alongside of his house. Next to him repaired Binnul the son of 24 Chenadad at the division, from the house of 'Ananyah as far as the angle, and as far as the corner. Palal the son of Uzai (repaired) from opposite to the angle, and the tower which standeth out from the king's upper house, that was by the court of the prison. Next to him Pedayah the son of Par'osh. And the temple-servants dwelt on 26 the hill fort. (and they built) as far as opposite to the water-gate toward the east, and the tower that standeth out. Next to him repaired the 27 Teko'ites another division from opposite to the great tower that standeth out, and as far as the wall of the hill fort. From above the horse-gate repaired the priests, every one opposite to his house. Next to this repaired Zadok the son of Immer 29 opposite to his house. And next to him repaired Shema'yah the son of Schechanyah the keeper of the east gate. Next to him repaired Chananyah 30 the son of Shelemyah, and Chanun the sixth son of Zalaph another division. Next to him repaired Meshullam the son of Berechyah opposite to his chamber. Next to him repaired Malkiyah the 31 goldsmith's son as far as the house of the temple-servants, and of the merchants opposite to the mustering-gate, and to the upper chamber of the corner. And between the upper chamber of the 32 corner and the sheep-gate repaired the goldsmiths and the merchants. ¶ And it came to pass, when 33 Sanballat heard that we were building the wall, that it displeased him, and he became very angry, and he mocked at the Jews. And he spoke before 34 his brethren and the army of Samaria, and said, What are these feeble Jews doing? will people suffer them (to build)? will they sacrifice? will they complete it in one day? will they revive the stones out of the heaps of the rubbish, seeing that they have been burnt? And Tobiyah the Ammonite 35 was near him, and he said, Even what they are building, if a fox were to run up, he would readily break through their stone wall. Hear, O our 36 God! how we are become a scorn; and bring their reproach back upon their own head, and give them up for a prey in the land of captivity. And 37 cover not up their iniquity, and let not their sin be blotted out from before thee; for they have taunted (us) in the presence of the builders. But we built the wall; and all the wall was joined 38 together up to the half thereof; for the people had a heart to work.

CHAPTER IV.

¶ And it came to pass, when Sanballat and 1 Tobiyah, and the Arabians, and the 'Ammonites, and the Ashdodites, heard that the walls of Jerusalem were restored, and that the breaches began

כרמיהם ויתיהם וקמיהם ואת הכסף והדגן התורש
 והצמר אשר אתם נשים בהם: ואמרו נשים ומדם: 12
 לא נבקש בן נעשה כאשר אתה אומר ואקרא את
 הכהנים ואשיבעו לעשות כדבר הוה: ונחצע נערה: 13
 ואמרה ככה יעשר האלילים אתיבלהאיש אשר לא
 יקום אתההקבר הוה מביתו ומיעו וכה הנה יעור
 ונק ואמרו כלהתקבל אמן ונהללו אתיהה נעש הים
 כדבר הוה: גם מיום אשרצנה אתי להיות פהם: 14
 בארץ יהודה משנת עשרים ועד שנת שלשים ושמים
 לארתחשסתא המלך שנים שתר אני ואחי להם
 הפחה לא אכלתי: והפחות הראשונים אשרלפני 15
 הכהניו עליהעם יקחו מהם בלחם וכן אתה כסרשקלים
 ארבעים גם נערהם שלטו עליהעם ואני לאישיתי בן
 מפני זאת אלהים: גם במלאכת החומה הזאת החזקתי: 16
 ושדה לא קניתי וכלנערי קבוצים שם עליהמלאכה:
 והיהודים הסגנים מהם וממשים איש והבאים אלינו מן 17
 הגוים אשרסביבותי עלשלהני: ואשר הוה נעשה
 ליום אחד שור אחד זמן ששברחות ופגרים נעשרלו
 ובין עשרת ימים בכללן לחרבה ומסדה להם הפחה
 לא בקשתי כדברכה העבודה עליהעם הוה: וכרהלי 19
 אלהי לטובה כל אשרעשיתי עליהעם הוה:

CAP. VI. 1

והו כאשר נשמע לסנבלט וטובה ולגשם הנרבו וליהר 8
 איבנו כי בליתו אתהחומה ולא יתור בה פרוץ גם עור
 העת הוה דלתות לאהעמדתי בשערים: וישלח 2
 סנבלט וגשם אלי לאמר לכה ונערה יהוה בכפרים
 שבקעת אוני ומהה חשבים לעשות לי רעה: ואשלחה 3
 עליהם מלאכים לאמר מלאכה גדולה אני עשה ולא
 אוכל לחדת למה תשבת המלאכה כאשר ארצה וחרדתי 4
 אליהם: וישלחו אלי כדבר הוה ארבע עמנים ואשיב
 אתם כדבר הוה: וישלח אלי סנבלט כדבר הוה פעם 5
 המישית אתיענוה ואנת פתחה בדוי: כתיב בה בנים
 נשמע וגשמו אמר אתה והיהודים חשבים למרוד על 6
 בן אתה בונה החומה ואתה הוה להם למלך כדברים
 האלה: ומסנבאיים העמדת לקרא עליה ביהושלם 7
 לאמר מלך ביהודה ועתה ישמע למלך כדברים האלה
 ועתה לכה ונערה יהוה: ואשלחה אליו לאמר לא 8
 יהיה כדברים האלה אשר אתה אומר כי מלכה אתה
 בודאם: כי כלם מודאים אותנו לאמר ידפו יתים מן 9
 המלאכה ולא תעשה ועתה חוק אתיה: ואני באתי
 בית שמעיה כדליתיה כדמתיסבאל והוה עמור ואמר
 נערה אל בית האלהים אלהיך הויכל וסנהיה דלתות 11
 הויכל בי באים לחדוד ולילה באים לחרוד: ואניה
 האיש כמנוי יכה ומי כמנוי אשריבא אלהיחוקל וחי 12
 לא אבוא: ואניה הנה לאאלהים שלחו כי הנבואה
 דבר עלי וטובה וסנבלט שקרו: למען שכול הוה למען 13
 ארא ואעשהדבן והטאתי והנה להם לשם יע למען
 וחרמיני: וכה אלהי לטובה וליסנבלט כמשיני 14

הפרצים להסתם וחר להם מאד: וקשרו כלם חרו 2
 לבוא להלתם ביהושלם ולעשות לו תועה: ונתפלל 3
 אלהיהו ונעמיד משמר עליהם ולילה מפיניהם:
 ואמר יהודה בשל פה הסבל ונערה הרבה ונחצו 4
 ה לא נכל בשל בחומה: ואמרו צרתי לא ידע ולא 5
 ירא עד אשר נבוא אלהיכם ותרנינם והשבתו אתי
 המלאכה: הוה כאשרבאו היהודים השבים אצלם 6
 ויאמרו לנו עשר פעמים מכלדמקמות אשרחשבו
 עלינו: ואנמד ממהחיות למקום מאהרי לתקוח 7
 בעחיים ואנמד אתיהעם למשפחות עסרהבתים
 רבמיהם וקשתיהם: וראו ואקום ואמר אלהיהם 8
 ואלהסגנים ואליהר העם אלהיהם מפיניהם אתיהלי
 הגדול והעורא וכוו והחלמו עליהעם בגיבם ובחלבים 9
 נשיכם ובחיתם: הוה כאשר שמעו איבנו כרעיע
 לנו ונפר האלילים אתיעצתם ונשוב כלנו אלהיהמה 10
 איש אלמלאכתו: והו מדהיום הוה ונערה עשים
 במלאכה והעם מתוקים וחרמיהם העמנים והקשות 11
 והשרנים והשרים אתיה קלבה והודה: הבועים בחומה
 והנשאים בסבל עמשים באתה הו עשה במלאכה 12
 ואתה מחוקת השלח: והבועים איש חרבו אסורים על
 מתניו ובועים והתקוע בשופר אצל: ואמר אלהיהם 13
 ואלהסגנים ואליהר העם המלאכה הרבה והחכה
 ואנחנו נפרדים עליהחומה וחרקים איש מאחו: במקום 14
 אשר תשמנו אתיקול השופר שמה תקבצו אלנו
 ואלהי ילחם לנו: ואנחנו עשים במלאכה והעם מתוקים 15
 הרמיהם מעלות השחר עד צאת הכוכבים: גם בעת
 הוה אפרתי לעם איש ונערו ילתי כחוד יהושלם הוה 16
 עלי הלילה משמר תיום מלאכה: ואני אני ואתי ונערי 17
 ואנשי המשמר אשר אתיה אידאנתי פשטים כנעתי
 איש שלחו העים:

CAP. V. ה

א ותהי צעקת העם ונשיכם גדולה אלהיהם והיהודים: 1
 ויש אשר אמרים כננו ובנתנו אנחנו רבים ונקחה דגן 2
 ומאכלה ונהיה: ויש אשר אמרים שדתנו וברמינו 3
 ובנתנו אנחנו ערבים ונקחה דגן כרעב: ויש אשר 4
 אמרים לני כסף למנת המלך שדחתי וברמיני: ועתה 5
 כבשר אחנו כשרתי כנניכם כננו ונהה אנחנו לבשים
 אידבנו ואתיהנתנו כדברים ויש מבלתנו וקבשות 6
 ואידלאל הנו ושהתנו וברמינו לאחרים: וחר לי מאד 7
 כאשר שמעתי אתיעצתם ואת הדברים האלה: ומלך 8
 לבי עלי ואריבה אתיהחרים ואתיהסגנים ואמרה להם
 כשאו איש באתו אתם נשאים ואנתי עליהם קהלה גדולה: 9
 ואמרה להם אנחנו ואתם נשאים ואתנו עליהם קהלה גדולה: 10
 לעים כתי בני ומסאתם תמקרו אתאחיהם ומגברלנו
 ונחרשו ולא מצאו דבר: ויאמר לארטוב הדבר אשר 11
 אתם עשים הוה ביראת אלהינו חלבו מחרפת הגוים
 איבנו: ומסאני אתי ונערה נשים בהם כסף והגן נערה 12
 נא אתיהמשא הוה: השיבו נא להם כתיים שדחתי 13

to be closed up, that it displeased them greatly. 2 And they conspired all of them together to come to fight against Jerusalem, and to do it an injury. 3 But we prayed unto our God, and set a watch over them day and night, because of the others. 4 And Judah said, The strength of the bearers of the burden is failing, and there is much rubbish; 5 and we are not able to build on the wall. And our adversaries said, "They shall not know, nor see, until we come in the midst of them, and 6 slay them, and so stop the work." And it came to pass, when the Jews who dwell near them came, that they said unto us ten times, "From all places whence ye may return home (they intend to come) 7 over us." I placed therefore on the lower parts of the place on the naked rocks behind the wall—there I placed the people after their families with their swords, their spears, and their bows. 8 And I looked (about), and rose up, and said unto the nobles, and to the rulers, and to the rest of the people, Be not afraid of them: think on the Lord, the great and terrible, and fight for your brethren, your sons, and your daughters, your 9 wives, and your houses. ¶ And it came to pass, that, when our enemies heard that it was known unto us, God frustrated their counsel: and we returned, all of us, to the wall, every one unto 10 his work. And it came to pass from that day forth, that the half of my young men wrought at the work, while the other half of them were holding the spears, the shields and the bows, and the coats of mail; and the princes stood behind 11 all the house of Judah. Those that built on the wall, and those that bore burdens, with those that loaded,—every one with one of his hands wrought on the work, and with the other hand 12 held a weapon. And the builders had every one his sword fastened around his loins while they were building; and he that blew the cornet stood 13 alongside of me. And I said unto the nobles, and to the rulers, and to the rest of the people, The work is great and extensive, and we are separated 14 upon the wall, distant one from another. In what place (then) ye hear the sound of the cornet, thither must ye assemble unto us: our God will 15 fight for us. So we labored at the work, while the half of them were holding the spears from the rising of the morning-dawn till the stars appeared. Likewise at the same time said I unto 16 the people, Let every one with his young man lodge within Jerusalem, so that they may be in the night a guard to us, and during the day for 17 the labor. And neither I nor my brothers, nor my young men, nor the men of the guard who followed me—none of us took off our clothes, no one leaving them off even for washing himself.

CHAPTER V.

1 ¶ And there arose a great outcry of the people and of their wives against their brethren the Jews. 2 And there were some that said, Our sons, and our daughters, (and) ourselves are many; and we must 3 buy corn, that we may eat, and live. And others there were that said, We must pledge our fields, our vineyards, and our houses, that we may buy 4 corn, in the famine. And others there were that said, We have borrowed money for the king's tax 5 on our fields and vineyards. Yet now our flesh is like the flesh of our brethren, our children are like their children: and, lo, we must force our 6 sons and our daughters to become servants, and some of our daughters are forced (to become so), and our hand is powerless; and our fields and 7 our vineyards belong to others. And it displeased me greatly when I heard their complaint and these 8 words. Then did I consult with my heart, and I upbraided the nobles, and the rulers, and said unto them, "Ye exact usury, every one of his brother!" And I brought together a great as- 9 sembly against them. And I said unto them, We have indeed ransomed our brethren the Jews, who had been sold unto the various nations, as far as our means went: and will ye yourselves even sell 10 your brethren, so that they will be sold again unto us? And they remained silent, and found no answer. Then said I, The thing is not good which ye are doing: ought ye not to walk in the fear of our God, because of the taunting of the nations, 11 our enemies? And also I, my brothers, and my young men, have lent them money and corn: 12 I pray you, let us relinquish this loan. Give back 13 to them, I pray you, even this day, their fields, their vineyards, their oliveyards, and their houses, also the hundredth part of the money, and of the corn, the wine, and the oil, that ye have lent them. Then said they, We will give (all) back, 14 and of them will we require nothing: so will we do as thou sayest. Then I called the priests, and made them swear, that they would do in accordance with this promise. Also my lap did I 15 shake out, and said, So may God shake out every man that performeth not this promise, from his house and of his toil-gotten wealth, and so let him remain shaken out, and empty. And all the assembly said, Amen, and they praised the Lord. 16 And the people did according to this promise. Moreover from the day that (the king) had en- 17 joined on me to be governor in the land of Judah, from the twentieth year up to the two and thirtieth year of king Artaxerxes, (full) twelve years, neither I nor my brothers ate the food of the gov- 18 ernor. But the former governors that had been before me had made it heavy for the people, and had taken of them bread and wine, beside forty shekels of silver: yea, even their young men ruled over the people: but I myself did not act so, be- 19 cause of the fear of God. And in the work of this wall also did I labor actively: and we bought not any fields; and all my young men were assembled there by the work. Moreover of the Jews and 20 rulers, one hundred and fifty men, besides those that came unto us from the nations that are about us, (ate) at my table. And that which was pre- 21 pared for one day was one ox and six choice sheep; also birds were prepared for me, and once in ten days all sorts of wine in abundance: yet with all this I required not the food of the governor; because the service lay heavily upon this people. 22 Remember for me, my God, for good, all that I 19 have done for this people.

CHAPTER VI.

¶ Now it came to pass, when it came to the 1 hearing of Sanballat, and Tobiyah, and Geshem the Arabian, and the rest of our enemies, that I had 2 built the wall, and that there was no breach left therein, although up to that time I had not yet 3 set up the doors in the gates, That Sanballat and 4 Geshem sent unto me, saying, Come, let us meet together in Kephirim, in the plain of Ono. But they were thinking of doing me mischief. And I 5 sent messengers unto them, saying, I am doing a great work, and I cannot come down: why should the work cease, while I leave it lying, and come 6 down to you? And they sent unto me after this 7 manner four times; and I answered them after the same manner. Then sent Sanballat unto me in like 8 manner the fifth time his young man with an open letter in his hand: Therein was written, It hath 9 been heard among the nations, and Gashmu saith it, that thou and the Jews think of rebelling: 10 wherefore thou art building up the wall: and that thou art to be king unto them, according to these reports. And that thou hast also set up prophets 11 to proclaim concerning thee at Jerusalem, saying, He is king in Judah: and now there may be reported to the king something like these words. Now therefore come, and let us take counsel to- 12 gether. Then I sent unto him, saying, "There hath 13 been done nothing like these reports of which thou speakest; but out of thy own hear thou inventest them. For they all wished to make us afraid, 14 thinking, Their hands will be withdrawn from the work, so that it will not be done. Now there- 15 fore, (O God,) strengthen my hands. And I came 16 also into the house of Shema'yah the son of Delayah the son of Mehetabel, who had shut him- 17 self up; and he said, Let us meet together in the house of God, within the temple, and let us lock 18 the doors of the temple; for they are coming to slay thee: yea, in the night are they coming to slay thee. And I said, Show a man like me 19 10 flee, and when is that man like me, that would go into the temple and live? I will not go in. And I perceived that, lo, God had not sent him; 20 but that he pronounced this prophecy over me, become afraid, and do so, and sin and that it 21 Therefore was he hired, in order that I should 22 because Tobiyah and Sanballat had hired him, might serve them for an evil report, so that they might cast reproach upon me. ¶ Think, O my God, 14

אלה גם לעזרתה הנביאה ולבשר הנביאים אשר היו
 מיראים אותי: ותשלם תרומה בעשרים תמשה לאלל
 לחמשים ושנים זום: וזה כאשר שמעו בלא יובטו
 הראו בלדגים אשר סביבתיו ופלו מאד בענתם
 ונדש כי מאת אלהיך תעשה המלאכה הזאת: גם ו
 בימים היום מרבים הוי וידוע אבותיהם הולכות על
 מוכה ואשר לטובה באות אלהם: כירבים ביהודה
 בעלי שבועה לו ביהתן הוא לשבעה בראח ויהתן
 בנו לקח אתבתישולם בן ברכה: גם טובתיו היו
 אמרים לפני ודברי היו מצאיים לו אנחות שלה מוכה
 לראוי:

CAP. VII. I

והו כאשר נבנתה תרומה ואצמד הדלתות ופקדו
 השוערים והמשוררים ותלום: ואצה אתהני אתי
 ואתהנינה טר הבינה עלירושלם כידוא כאיש אמת
 ורא אתהאלהים מרבים: ואמר להם לא יפתחו
 שערי ירושלם עדתם השמש ועד הם בעדים יניפו
 הדלתות ואחז והעמיד משמרות ישיבי וירושלם איש
 במשמלו ואיש נגד ביתו: העיר תחבת דלים ויגולה
 והעם מעט בתוכה ואין בתים בנוים: וימן אלהי אל
 לבי ואקבצה אתהתחרים ואתהסננים ואתהעם להתחוש
 ואמצא ספר החש העולים בראשונה ואמצא כתוב
 בו: אלה ו בני המדינה העלים משבי העולה אשר
 הגלה ובוכדנצר מלך בבל וישבו לירושלם ולהודיה
 איש לעירו: הכאים עסורבבל ישוע נתמה עזרה
 העמה עממי מרדכי בלשן מספרת בניו ויום בענה
 מספר אנשי עשישראל: בני פרעש אלפים מאה
 ושבעים ושנים: בני שפטה שלש מאות שבעים ושנים:
 בני ארז שש מאות חמשים ושנים: בנרפתח מואב
 לבני ישוע ויזב אלפים ושמנה מאות שמונה עשר:
 בני זילם אלף מאתים חמשים וארבעה: בני תוא שמונה
 מאות ארבעים וחמשה: בני זכי שבע מאות וששים:
 בני בניו שש מאות ארבעים ושמנה: בני כבי שש מאות
 עשרים ושמנה: בני עוגר אלפים שלש מאות עשרים
 ושנים: בני אדניקים שש מאות ששים ושבעה: בני
 בניו אלפים ששים ושבעה: בני עדין שש מאות חמשים
 וחמשה: בניאשר לחוקה תשעים ושמנה: בני חשם
 שלש מאות עשרים ושמנה: בני כבי שלש מאות עשרים
 וארבעה: בני חרף מאה שנים עשר: בני נבועל תשעים
 וחמשה: אנשי ביתלחם ונמפה מאה שמונים ושמנה:
 אנשי גנתות מאה עשרים ושמנה: אנשי ביתנמנת
 ארבעים ושנים: אנשי קרת יצרים כפרה ובארח
 שבע מאות ארבעים ושלשה: אנשי דרמה ונבע שש
 מאות עשרים ואחד: אנשי מבסם מאה ועשרים ושנים:
 אנשי ביתאל העי מאה עשרים ושלשה: אנשי נבו
 אחר המשים ושנים: בני זילם אחר אלף מאתים
 וחמשים וארבעה: בני חרם שלש מאות ועשרים: בני
 וידו שלש מאות ארבעים וחמשה: בני לד חרד ואנו

שבע מאות ועשרים ואחד: בני נמזה שלש אלפים
 השש מאות ושלשים: הנהגים בני ידעה לבית ישוע
 השש מאות שבעים ושלשה: בני אמר אלף חמשים
 ושנים: בני פשוור אלף מאתים ארבעים ושבעה: בני
 בני חרם אלף שבעה עשר: הלויים בנירשע לקדמאל
 לבני ליהודה שבעים וארבעה: המשוררים בני אסף
 מאה ארבעים ושמנה: השוערים בנישולם בניאשר
 בניטלמן בנירעקוב בני חטטא בני שבי מאה שלשים
 ושמנה: התינים בנירצא בניחשפא בני טבעות: בני
 קרם בנירסעא בני פרון: בנירבעה בנירעבא בני
 שלמי: בניחנן בנינגל בנינחר: בנירצא בנירצון
 בני נקודא: בנינגום בנירצא בני פסח: בנירבו בני
 מעינים בני נפישים: בנירבונו בנירפוא בני חרוד:
 בנירצולת בנירמחא בני חרשא: בנירפוקם בני
 ססרא בני תחא: בני נצח בני חטפא: בני עבד
 שלמה בנירסו בנירספר בני פריא: בנירעלה בני
 דרזן בני גדל: בני שפטה בניחפול בני כפרת
 הכבים בני אמזן: בלהתנים ובני עברי שלמה שלש
 מאות תשעים ושנים: ואלה העולים מתל מלח תל
 חרשא פרוב אדון ואמר ולא יכלו להגיד ביתאבתם
 וירעם אם משראל הם: בנירדלה בנירטיבה בני
 נקודא שש מאות וארבעים ושנים: ומיהדקלים בני
 חבה בני תרזן בני בתולי אשר לקח מבנות בתולי
 הנגלדי אשה ונקרא עלשם: אלה בקשו בהגם
 המתחשים ולא נמצא ונאלו מדהכמה: ואמר
 התרשאו להם אשר לא יאכלו מקדש הקדשים עד עמד
 הבין לאורים ותמים: בלדקהל באחד ארבע רבוא
 אלפים שלשמאות וששים: מלכוד עבדכם ומדתיהם
 אלה שבעת אלפים שלש מאות שלשים ושבעה ותים
 משררים ומשררות מאתים וארבעים ומדמשה: סוסיים
 שבע מאות שלשים וששה פרדים מאתים ארבעים
 וחמשה: גמלים ארבע מאות שלשים וחמשה חמרים
 עשית אלפים שבע מאות ועשרים: ומקצת ראשי האבות
 נתנו למלאכה התרשאו נתן לאיצר ויהב דרכמנים
 אלף מוקות חמשים כתנות כהנים שלשים וחמש
 מאות: ומקאשי האבות נתנו לאיצר המלאכה
 ויהב דרכמנים שתי רבות ולקח מנים אלפים ומאתים:
 ואשר נתנו שארת הים ויהב דרכמנים שתי רבוא וקפס
 מנים אלפים וכתנות כהנים ששים ושבעה: וישבו
 הדקנים והלויים והשוערים והמשררים ומדהגים והמתנים
 וכל ישראל בעירתם ויגל החדש השביעי ויבן ישראל
 בנירדם:

ואספו בלהעם כאיש אחד אל תרחוב אשר לפני
 שערתיים ואמרו לעזרא הספר לביא אתספר תורת
 משה אשרצנה ודע אתישראל: וביא עזרא וכתב
 אתיתורה לפני הקהל מאיש ועדאשה וכל מבין לשמע
 ביום אחד לחדש השביעי: וקראבו לפני הריבון

ואספו בלהעם כאיש אחד אל תרחוב אשר לפני
 שערתיים ואמרו לעזרא הספר לביא אתספר תורת
 משה אשרצנה ודע אתישראל: וביא עזרא וכתב
 אתיתורה לפני הקהל מאיש ועדאשה וכל מבין לשמע
 ביום אחד לחדש השביעי: וקראבו לפני הריבון

of Tobiyah and Sanballat according to these their works, and also of No'adyah the prophets, and the rest of the prophets, who wished to make me afraid. And so was the wall finished on the twenty and fifth day of the month Elul, in fifty and two days. ¶ And it came to pass, when our enemies heard this, and all the nations that were about us saw it, that they sank greatly in their own eyes; and they perceived that by the aid of our God had this work been wrought. Moreover on those days the nobles of Judah despatched frequently their letters unto Tobiyah, and those of Tobiyah came unto them. For many in Judah were sworn friends unto him; because he was the son-in-law of Shechanyah the son of Arach, and Jehochanan his son had taken the daughter of Meshullam the son of Berechyah. Also his good deeds were they reporting before me, and my words they used to carry out to him; also Tobiyah sent letters to make me afraid.

CHAPTER VII.

1 ¶ And it came to pass, when the wall was built, that I set up the doors; and then were appointed the gatekeepers and the singers and the (other) 2 levites (to their offices). And I gave my brother Chanani, and Chananyah the commander of the fortress, charge over Jerusalem: for he was esteemed a faithful man, and one that feared God these 3 many days. And I said unto them. The gates of Jerusalem must not be opened until the sun be hot; and while ye stand by, let them shut the doors, and do ye bar them; and station watches of the inhabitants of Jerusalem, every one in his 4 watch, and every one opposite to his house. But the city was roomy in space and large: while the people therein were few, and the houses were not 5 yet built. Then did my God put it into my heart, and I assembled together the nobles, and the rulers, and the people, that they might give in their genealogy; and I found a register of the genealogy of those who were come up at the first and I found 6 written therein: ¶ These are the children of the province, that came up out of the captivity of the exiles, whom Nebuchadnezzar the king of Babylon had carried into exile, and who returned to Jerusalem and to Judah, every one unto his own city; 7 Who came with Zerubbabel, Jeshua', Nehemiah, 'Azaryah, Ra'amyah, Nachamani, Mordecai, Bilshan, Misspereth, Bigvai, Nechum, Ba'anah. The number of the men of the people of Israel was: 8 The children of Par'osh, two thousand one hundred and seventy and two. The children of Shephatyah, 9 three hundred and seventy and two. The children of 10 Arach, six hundred fifty and two. The children of Pachath-moab, of the children of Jeshua' and Joab, two thousand and eight hundred and eighteen. 12 The children of 'Elam, one thousand two hundred fifty and four. The children of Zathu eight hundred forty and five. The children of Zaccai, seven hundred and sixty. The children of Binnui, six hundred forty and eight. The children of Bebai, 16 six hundred twenty and eight. The children of 'Azar, two thousand three hundred twenty and two. 18 The children of Adonikam, six hundred sixty and seven. The children of Bigvai, two thousand sixty 20 and seven. The children of 'Adin, six hundred fifty 21 and five. The children of Ater of Hezekiah, ninety 22 and eight. The children of Chashum, three hundred twenty and eight. The children of Bezai, 24 three hundred twenty and four. The children of 25 Chariph, one hundred and twelve. The children 26 of Gib'on, ninety and five. The men of Beth-lechem and Netophah, one hundred eighty and eight. 27 The men of 'Anathoth, one hundred twenty and eight. The men of Beth-'azmaveth, forty and two. 28 The men of Kiriyath-ye'arim, Kephirah, and Be'eroth, seven hundred forty and three. The men of Ramah and Gaba', six hundred twenty and one. 31 The men of Michmass, one hundred twenty and 32 two. The men of Beth-el and 'Ai, one hundred 33 twenty and three. The men of the other 'Nebo, 34 fifty and two. The children of the other 'Elam, 35 one thousand two hundred fifty and four. The children of Charim, three hundred and twenty. The 36 people of Jericho, three hundred forty and five. 37 The people of Lod, Chadid, and Ono, seven hundred and twenty and one. The people of Senaah, 38 three thousand nine hundred and thirty. The

priests: the children of Jeda'yah, of the house of Jeshua', nine hundred seventy and three. The 40 children of Immer, one thousand fifty and two. The children of Pashchur, one thousand two hundred 41 forty and seven. The children of Charim, 42 one thousand and seventeen. The Levites: The children of Jeshua', of Kadmiel, of the children of Hodevah, seventy and four. The singers: The 44 children of Assaph, one hundred forty and eight. The gatekeepers: The children of Shallum, the 45 children of Ater, the children of Talmon, the children of 'Akkub, the children of Chatai, the children of Shobal, one hundred thirty and eight. The temple-servants: The children of Zicha, the 46 children of Chassupha, the children of Tabba'oth, the children of Keross, the children of Si'ra, the 47 children of Padon, The children of Lebana, the 48 children of Chagaba, the children of Salmai, The children of Chanan, the children of Giddel, the 49 children of Gachar, The children of Re'ayah, the 50 children of Bezim, the children of Nekoda, The children of Gazzam, the children of Uzza, the children of Passach, The children of Bessal, the 52 children of Me'unim, the children of Nephishessim, The children of Bakkub, the children of Chakupha, 53 the children of Charchur, The children of Bazlith, 54 the children of Mechida, the children of Charscha, The children of Barkoss, the children of Sissera, 55 the children of Thamach, The children of Neziach, 56 the children of Chatpaha. The children of Solomon's servants: The children of Sotai, the children of Sophereth, the children of Perida, The children of Ya'ala, the children of Darkon, the children of Giddel, The children of Shephatyah, 59 the children of Chattil, the children of Pochereth-hazzebayim, the children of Amon. All the temple-servants, and the children of Solomon's servants, were three hundred ninety and two. ¶ And 61 these were they who came up from The-el-melach, The-charscha, Kerub, Addon, and Immer, but they could not tell their family division and their descent, whether they were of Israel. The children 62 of Delayah, the children of Tobiyah the children of Nekoda, six hundred forty and two. And of 63 the priests: The children of Chobayah, the children of Hakkoz, the children of Barzillai who had taken a wife from the daughters of Barzillai the Gil'adite, and was called after their name. These sought 64 for their family register, but it was not found: wherefore they were excluded, as unfit, from the priesthood. And the Thirshatha said unto them, 65 that they should not eat of the most holy things, till there should stand up a priest with the Urim and Thummim. The whole congregation together 66 was forty and two thousand three hundred and sixty: Besides these were their man-servants 67 their maid-servants, of whom there were seven thousand three hundred thirty and seven; and they had two hundred and forty and five singing men and singing women. Their horses were seven hundred 68 dred thirty and six; their mules two hundred forty and five; (Their) camels, four hundred thirty and 69 five; (their) asses, six thousand seven hundred and twenty. And a portion of the chiefs of the divisions gave unto the work. The Thirshatha gave to the treasure, of gold one thousand drachms, fifty 70 bowls, five hundred and thirty coats for the priests. ¶ And some of the chiefs of the divisions gave 71 to the treasury of the work, of gold twenty thousand drachms, and of silver two thousand and two hundred manehs. And what the rest of the people 72 gave was, of gold twenty thousand drachms, and of silver two thousand manehs, and priests' coats sixty and seven. So the priests and the Levites, 73 and the gatekeepers, and the singers, and some of the people, and the temple-servants, and all Israel, dwelt in their cities: and so came round the seventh month, while the children of Israel were in their cities.

CHAPTER VIII.

And all the people gathered themselves together 1 as one man into the open place which is before the water-gate; and they said unto 'Ezra the expounder that he should bring forward the book of the law of Moses, which the Lord commanded to Israel. Then did 'Ezra the priest bring forward 2 the law before the congregation both of men and women, and every one that had understanding to listen (attentively), on the first day of the seventh

6 ברכה ותהלל: אתה יהוה לכהך את עשית אתי
 השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה
 הנמים וכל אשר בהם ואתה מחנה אתה כלם וצבא
 7 השמים לה משתתפים: אתה הוא יהוה האלהים אשר
 בחרת באבלם והוצאתו מארץ כשדים ושמת שמו
 8 אבדקום: ומצאת את לבבנו נאמן לפניך וברית עמו
 הכרית לתת את הארץ הנכנעני בחתי האמרי ותפתי
 והיוסי והגרנשי לתת לנו וגם אתה בדרך כי צדיק
 9 אתה: ותרא את דעתי אבותי במצרים ואתה וצאתם שמעת
 עליהם סוף: ותתן אותם למצרים בפרעה ובכל עבדיו
 10 ובכל עמם ארצו כי ידעת כי יודו עליהם ותעשילך שם
 11 ביום ההוא: והם בקעת לפניך ונעברו בחדוד הים
 ביבשה ואתה ידוהם השלבת במצולת כמדאבן במים
 12 עינם: ובעמוד ענן הנהייתם ימים ובעמוד אש לילה
 13 להאיר להם את הדרך אשר לברכה: ועל הריסני
 14 בדרך ודבר עמם משמים ותתן להם משפטים ושרים
 ותורות אמת חקים ומצות טובים: ואת שבת קדשה
 15 הוצעת להם ומצות וחקים ותורה צוית להם ביד משה
 עבדך: ולחם משמים נתת להם לרצבם ימים מסלע
 16 הוצאת להם לצמאם ותאמר להם לבוא לרשת את
 17 הארץ אשר נשפאת אתה ידך לתת להם: והם וצבאתי
 הורו נקשו את יצרפם ולא שמעו אל מצותי: ונאמני
 18 לשמע ולא יאזנו ופלאתך אשר עשית עמם נקשו את
 19 ערפם ותגורא לשוב לעבדכם במרים ואתה אלה
 סלחות עיני ורחים ארד אפם ורביחם ולא עזבתם:
 20 אף כי עשו להם עול מסבה ונאמרו הן אלהים אשר
 21 העלת במצרים נעשו נאצות גדולות: ואתה ברחמך
 22 הרבים לא עזבתם במדבר את עמוך הנהן לאסר
 23 מצליהם בזמם להתחתם בחנף ואת עמוך האש
 24 כלילה להאיר להם ואת הדרך אשר לברכה: והחך
 25 המוצה נתת להם שפלים ומוך לאימנעת מפיהם ימים
 26 נתת להם לצמאם: וארבעים שנה כלליתם במדבר
 27 לא חסרו שלמותיהם לא בלו ונגילתם לא בצוק: ותתן
 28 להם ממלכות נעממים ותחלקם לפאה וירשו את הארץ
 סיוח ואת הארץ מלך חשבון ואת הארץ עובד הדין:
 ובינתם הרבית בלבם השמים ותביאם אל הארץ אשר
 29 אמרת לאבותיהם לבוא לרשת: ונבאו הגוים וירשו
 את הארץ ואתנו לגוים את יושבי הארץ הנכנעים
 ותתנם בדם ואת מלכותם ואת נעממי הארץ לעשות
 30 בהם כרצונם: וילכדו ערים בעזרת נאדמה שמעיה
 31 מירשו בתים מלאים כסף וטוב ברות הצובים ברימים
 32 ויתים ועין מאכל לרב ויבאו וישבעו נשמינו ותדענו
 33 בשיבך הגדול: נמרז ונמרזו כך וישלכו את החורף
 34 אחרי עם ואת יבואדך הריגו אשר העידו גם להשכים
 35 אלה נעשו נאצות גדולות: ותתנם ביד צדיקים ויצרו
 36 להם ובעת צרתם יצננו אלה ואתה משמים השלם
 37 וברחמך הרבים נתן להם מושעים וישעים מן
 38 צריהם: ובינת להם ישונו לעשות רע לפניך ותפוסם

אשר לפני שער המים מן האור ערמונית היום נגד
 האנשים והנשים והבכנים ואנן כל היום אל ספר
 התורה: ונעמד עורא הספר על גבעול עץ אשר עשו
 4 לדרך ונעמד אצלו מתתיה ושמע ונענה וארדה וחלקה
 ומעשה על ימני ומשמאלו פרה ומשאל ומלכה
 5 ה חקם וחשבונה וברה משלם: ופתח עורא הספר
 6 לעני כל היום כרמל כל היום היה ובפתחו נעמד כל
 היום אמן אמן כרמל כל היום נקרו וישתחוו ליהוה אפם
 7 ארצה: וישע ובני ישראל וימן עובד שבת והדיה
 משנה קלמא עורה ויבד הן פלאה וכל היום מבינים
 8 את היום לתורה ויום על עמם: ויקרא בספר בחורת
 האלהים מפרש ושום שכל ובינו מסבא:
 9 ויאמר נחמה הוא התרשאה ונראה הבהן הספר ותלום
 המכנים את היום כל היום הוא קדשהו ליהוה
 10 אלהים אלהים אלהים ואלה חכמו כי בימים כל היום
 11 בשמם את דברי התורה: ויאמר להם לכו אכלו
 משמים שתי ממתיקם ושלחו מינת לאן נכון לו כי
 קדוש היום לארצנו ואלתם צבאו ביהדות יהוה הוא
 12 מן היום: ותלום מהשים כל היום לאמר הכי היום
 קדש ואלתם צבאו: וילכו כל היום לאכל ולשתות
 13 ולשלח מינת ולעשות שמחה גדולה כי הבינו בדרך
 אשר הורו להם: וביום השני נאספו ראשי
 14 האבות כל היום הנהנים ותלום אל עורא הספר
 וקדש כל אלהי התורה: ונמצאו כתוב בחורה אשר
 15 ציה יהוה ביד משה אשר ישבו בני ישראל בסכות
 16 כגן בחדש השביעי: אשר ישמעו ויעבדו קול ככל
 17 צדיקם וביד השמים לאמר צא לך והביאו עליהם
 18 געלים שמו ועל הים ועל תמרים ועל עין קבת
 19 לעשת סבת ככתוב: וצאו היום וביאו נעשו להם
 20 סכות אש עלינו ובהצלתם ובהצרות בית האלהים
 21 וברחוב שער המים וברחוב שער אפרים: ונעשו כל
 22 הקהל השבים מן הדשב: סכות וישבו בסכות כי לא
 23 עשו מימי ישוע בדין בן בני ישראל עד היום והוא יהוה
 24 ביום שמה גדולה מאד: ויקרא בספר חובת האלהים וזו
 25 ביום מן היום הראשון עד היום האחרון נעשוהו שבעת
 26 ימים וביום השמיני עצרת כמשפט:

CAP. IX. ט

1 וביום עשרים וארבעה לחודש הוא נאספו בני ישראל
 2 ביום ובשקום וארמיה עליהם: ויברלו ורע ישראל מכל
 3 בני גבר ונעמדו ותתו עליהם את היום: ונעמדו
 4 וקומו עליהם וקראו בספר תורת יהוה אלהיהם
 5 רבעית היום ורבעית מתנמים ומשתתפים ליהוה אלהיהם:
 6 נקם על מעלה היום ישע ובני קדמאל שבנה
 7 בני שרביה בני בני ונעמד בקול גדול אלהיהם אלהיהם:
 8 והואמר היום ישע וקדמאל בני השבונה שרביה
 9 יהודה שבנה פתחו קומו ברכו את יהוה אלהיכם מן
 10 העולם עד העולם וברכו שם כבודך ומימכם על כל

3 month; And he read therein in the open place which is before the water-gate from the first daylight until midday, before the men and the women, and those that could understand: and the ears of all the people were directed unto the book of the
 4 law. And 'Ezra the expounder stood upon an elevated stand of wood, which they had made for the purpose: and beside him stood Mathithyah, and Shema', and 'Anayah, and Uryah, and Chilkiah, and Malasseyah, on his right hand: and on his left, Pedayah, and Michaël, and Malkiyah, and Chashum, and Chashadanah, Zechariah, (and) Meshullam.
 5 And 'Ezra opened the book before the eyes of all the people; for he was (standing) higher than all the people; and as he opened it, all the people
 6 became silent. And 'Ezra blessed the Lord, the great God: and all the people answered, Amen, Amen, with lifting up their hands; and they bowed their heads, and prostrated themselves before the
 7 Lord with their faces to the ground. Also 'Jeshua', and Bani, and Sherebyah, Jamin, 'Akkub, Shabothai, Hodiayah, Mal'asseyah, Kelita, 'Azaryah, Jobazad, Chanah, Pelayan, and the Levites, explained to the people the law: while the people
 8 remained where they stood. So they read in the book, in the law of God distinctly, and exhibiting the sense: so that (the people) understood what
 9 was read. ¶ Then said Nehemiah, that is the Thirshatha, and 'Ezra the priest the expounder, and the Levites that explained to the people, unto all the people, This day is holy unto the Lord your God: mourn not, and weep not. For all the people were weeping, when they heard the words of the
 10 law. Then said he unto them, Go your way, eat fat things, and drink sweet drinks, and send portions unto him for whom nothing is prepared; for this day is holy unto our Lord: and do not grieve yourselves; but let the joy of the Lord be your
 11 stronghold. So the Levites quieted all the people, saying, Be still! for the day is holy; and do not
 12 grieve yourselves, and all the people went their way to eat, and to drink, and to send out portions, and to prepare for themselves great joy; because they had understood the words which (the
 13 others) had made known unto them. ¶ And on the second day there gathered themselves together the chiefs of the divisions of all the people, the priests, and the Levites, unto 'Ezra the expounder, to obtain again intelligence of the words of the law.
 14 And they found written in the law that the Lord had commanded through means of Moses, that the children of Israel should dwell in booths during
 15 the feast in the seventh month. And (they ordered) that they should publish and have proclamation made throughout all their cities, and through Jerusalem, saying Go forth unto the mountain and fetch olive-leaves, and oleaster-leaves, and myrtle-leaves, and palm-leaves, and leaves of the
 16 three-leaved myrtle, to make booths, as it is written. And the people went forth, and brought
 17 them; and they made themselves booths, every one upon his roof, and in their courts, and in the courts of the house of God, and in the open place by the water-gate, and in the open place by the gate of Ephraim. And all the congregation that were returned out of the captivity made
 18 booths, and dwelt in the booths: for since the days of 'Jeshua' the son of Nun until that day the children of Israel had not done so. And there was
 19 very great joy. And he read in the book of the law of God, day by day, from the first day until the last day, and they celebrated the feast seven days, and on the eighth day the solemn assembly, after the prescribed manner.

CHAPTER IX.

1 ¶ And on the twenty and fourth day of this month there were the children of Israel assembled with fasting, and in sackclothes, and with
 2 earth upon them. And the seed of Israel separated themselves from all children of the strangers; and they stood forward and made confession for their
 3 sins, and the iniquities of their fathers. And they stood up in their standing-place, and read in the book of the law of the Lord their God the fourth part of the day; and another fourth part they made
 4 confession, and prostrated themselves before the Lord their God. ¶ Then stood up upon the stairs of the Levites, 'Jeshua', and Bani, and Kadmiël, Shebanyah, Buni, Sherebyah, Bani, and Kenani, and they cried with a loud voice unto the Lord
 5 their God. Then said the Levites, 'Jeshua', and Kadmiël, Bani, Chashabneyah, Sherebyah, Hodiayah, Shebanyah, and Pethachyah, Arise! bless ye the Lord your God from eternity to eternity. And
 6 let men bless thy glorious name, which is exalted above all blessing and praise. Thou indeed art the Eternal One alone: it is thou that hast made

the heavens, with all their host, the earth, and all that is upon her, the seas, and all that is in them, and thou givest life to them all; and the host of the heavens bow down before thee. Thou art indeed the Lord the (true) God, who didst choose Abram, and bring him forth out of Ur of the Chaldeans, and change his name to Abraham; and thou didst find his heart faithful before thee;
 8 and thou madest with him the covenant to give the land of the Canaanites, the Hittites, the Emorites, and the Perizzites, and the Jebusites, and the Girgashites,—to give to thee seed; and thou hast performed thy words: for thou art righteous. And thou didst see the affliction of our fathers in
 9 Egypt, and their cry didst thou hear by the Red Sea; And thou didst display signs and wonders on
 10 Pharaoh, and on all his servants, and on all the people of his land; for thou knewest that they had dealt presumptuously against thee; and thou didst (thus) make thyself a name, as it is this day.
 11 And the sea didst thou divide before them, so that they passed through the midst of the sea on dry land; and their pursuers didst thou throw into the deeps, like a stone in mighty waters. And
 12 by a pillar of cloud didst thou lead them in the day, and by a pillar of fire in the night, to give light unto them on the way whereon they should go. Also on mount Sinai camest thou down, and
 13 spokest with them from heaven; and thou gavest them upright ordinances, and truthful laws, good statutes and commandments; And thy law bath madest thou known unto them, and commandments, statutes, and a law didst thou enjoin on them, by the hand of Moses thy servant. And
 14 bread from heaven didst thou give them for their hunger, and water out of the rock broughtest thou forth for them for their thirst; and thou didst order them to go in to take possession of the land concerning which thou hadst lifted up thy hand to give it to them. And they and their fathers
 15 acted presumptuously, and hardened their neck, and hearkened not to thy commandments. And
 16 they refused to obey, and remembered not thy marvellous deeds which thou hadst done with them; but they hardened their neck, and (spoke of) appointing a chief to return to their bondage, in their rebellion; but thou art a God ready to pardon, gracious and merciful, long-suffering, and abundant in kindness, and forsookest them not.
 17 Yea, although they had made for themselves a molten calf, and said, "This is thy god that hath brought thee up out of Egypt," and had practised great provocations: Yet in thy abundant mercies
 18 didst thou not forsake them in the wilderness: the pillar of cloud departed not from them by day, to lead them on the way; nor the pillar of fire by night, to give them light on the way whereon they should go. And thy good spirit thou gavest to
 19 make them intelligent, and thy mouth thou withheldest not from their mouth, and water thou gavest them for their thirst. And forty years
 20 didst thou provide for them in the wilderness; they lacked nothing; their clothes did not wear out; and their feet swelled not. Thou gavest them
 21 also kingdoms and nations, which thou didst divide into various corners; and they took possession of the land of Sichon, even the land of the king of Cheshbon, and the land of 'Og the king of Bashan. And their children didst thou multiply like the stars of heaven, and then broughtest
 22 them into the land, concerning which thou hadst ordered their fathers to enter in to take possession of it. And the children entered in
 23 and took possession of the land; and thou didst humble before them the inhabitants of the land, the Canaanites, and gavest them up into their hands, and into the hands of the nations of the land, that they might do with them according to their pleasure. And they captured fortified cities,
 24 and a fat soil; and they took possession of houses full of all good things, hewn-out wells, vineyards, and olive-yards, and fruit trees in abundance; and they ate, and were satisfied, and became fat, and delighted themselves in thy great goodness. Then became they disobedient, and rebelled against
 25 thee, and cast thy law behind their back, and they slew thy prophets who had warned them to bring them back unto thee, and they practised great provocations. Therefore thou gavest them
 26 up into the hand of their adversaries, who oppressed them: and in the time of their distress they used to cry unto thee, and thou ever heardest
 27 mercies thou wast wont to give them helpers, who helped them out of the hand of their adversaries. But when (once more) they had rest, they did
 28 again evil before thee: therefore thou didst leave them in the hand of their enemies, so that they

עלינו שלישית השקל בשנה לעבדת בית אלהינו:
 34 ללחם המערכת ומנתח התמיד ולעולת התמיד השבתות
 החודשים למעדים ולקרבים ולחטאות לכפר על
 ישראל וכל מלאכת בית אלהינו: והקרלות ופלטני על אלה
 35 לקרבן וכל חמשת הקדשים הלויים והקנים להביא לבית אלהינו
 לבית אבותינו לעתים ומקמים שנה וקנה לבשר על מנחה
 ודעה אלהינו בכתיב בתורה: ולדבאי ארבעים: 36
 ארבעתו ובכור: כל בכו' כל יצין שנה בשנה לבית דעה:
 37 ואת דבכרות בנינו ובהמתנו ככתוב בתורה ואתי בכור
 בכרתי וזאננו להביא לבית אלהינו לכהנים המשחרים
 בבית אלהינו: ואת דראשית עריסתנו ותרומונתנו ופרי 38
 כל יצין תירוש ויצהר וביאי לכהנים אילשכות בית
 אלהינו ומעשר ארמקט ללוים והם הלויים המעשרים
 בכל ער עבדתנו: והנה הבחן בראשון עשרת הלוים 39
 בעשר הלוים והלוים יצאו את מעשר המעשר לבית
 אלהינו אלה השמות לבית אלהינו: כי אלה השמות 40
 וביאי בני ישראל ומני חלוי: את חרומות הרגן תירוש
 ותוצר ושם כל המקדש והכהנים המשחרים והשוערים
 והמשחרים ולא יעזב ארבעת אלהינו:

CAP. XI. N°

והשבו שררה העם בירושלם ושאר העם הפילו נדולות
 1 להביא אחד מדת העשרה לשבת בירושלם עיר הקדש
 ותשע הדות בערים: ויכרבו העם לכל האנשים 2
 המתגוררים לשבת בירושלם: ואלה ראשי המדינה
 אשר ישבו בירושלם ובערי יהודה ישבו איש באחוזתו
 בעריהם ישראל הבהנים תלויים ותתנים ומני עבדי 3
 שלמה: ובירושלם ישבו מבני יהודה ומבני בנימן 4
 מבני יהודה עתה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן 5
 שפט: בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 6
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 7
 השלני: כל בני פרץ השבים בירושלם ארבע מאות 8
 ששים ושמה אנשי חיל: ואלה בני בנימן סלא 9
 בן משלם בן יועד בן פדריה בן קוליה בן מנשה בן 10
 איתאל בן דושעה: ואחריו בני סל חשע מאות עשרים 11
 ושמה: ויאל בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 12
 על השיר משנה: בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 13
 וכן: שרה בן חלקיה בן משלם בן ענה בן ענה בן ענה 14
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 15
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 16
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 17
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 18
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 19
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 20
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 21
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 22
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 23
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 24
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 25
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 26
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 27
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 28
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 29
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 30
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 31
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 32
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 33
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 34
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 35
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 36
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 37
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 38
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 39
 בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה בן ענה 40

בד אביהם ונדדו בהם וישבו וינעקדו ואתה משמים
 29 תשמע ותצילם כרחמך רבות עתים: ותלך בהם
 והשבים אליהם ויהי הודו ולא ישמנו למצותך
 ובמשפטך הטאריכם אשר יעשה אתם ויהי בהם ויהי
 30 כתר סודת ותרם בהם כרותך ביד המלך ולא האנינו
 31 ותתנם ביד עמי הארצות: ויכרת המלך הרבים לאנשיהם
 32 בלח ולא עבדכם כי אלהינו ורחום אתה: ועתה אלהינו
 האל הגדול הגבור והנורא שומר הברית והחסד אל
 33 ומעט לפניך את כל החלואה אשר מעצאת למלכינו
 לשרתי ולקנינו ולקבאינו ולקבתינו ולכל עמך מימי
 34 מלכי אשור עד היום הזה: ואתה צדיק על כל הבא
 35 עלינו כראמת עשית ונאחזו הרשעונו: ואת מלכינו
 שרנו לפניך ואבתנו לא עשו ותרדת ולא הקשיבו אלי
 36 לה מצותך ולעדותך אשר העידת בהם: והם במלכותם
 ובטובך הרב אשר נתת להם ובארץ הרחבה והשמה
 אשר נתת לפניך לא עבדוך ולא ישבו מעשליהם
 37 הרעים: הנה אחי היום עבדים והארץ אשר נתת
 לאבותינו לאכל את פירותיה ואת טובהה הנה אקטו עבדים
 38 עליה: ותבואתה מרבה למלכים אשר נתתה עלינו
 בממאותינו ועל יצונתנו משלםם ובבהמתנו כרצונם ובצרה
 גדלה אחינו:

CAP. X.

4 ובבל יאת אנחש ברתים אמה ובתבים ועל החתום
 2 שרתי לחנו כהנינו: ועל החתומים נחמיה התרשטא
 3 בן חלפתה ודקדקו: שרתי צורה ודמה: פשתור
 4 אמרה מלכיה: חטוש שבנה מלוד: חרם מרמות
 5 עבדך: העאל נתון ברוך: משלם אבה ממן: מענה
 6 בלני משנה אלה הבהנים: תלויים ומשע דאונה
 7 בני מבני הער קדמיאל: ואחרים שבניה יהודה
 8 קליטא בלאה הען: ומא ארזוב חשבה: וכו' שררה
 9 שבניה: יהודה בני בנינו: ראשי העם פרעט פת
 10 מואב ילם ותוא בני: בני ענה בני: אנה בני
 11 ערו: אמר חוקיה עור: יהודה חשם בני: חרף
 12 ענות וכו': מפעיש משלם חור: משונבאל צדוק
 13 דוני: פלטה חן ענה: השע חנה חשום: הלחש
 14 פלטה שבקי: רחום חשבה מעשה: ואחיה חן
 15 ענו מלוד חרם כענה: ושאר העם הבהנים הלויים
 16 השוערים המשחרים חתנים וכל החבדל מעמי הארצות
 17 אלהות האלהים נשיתם בניהם ובנותיהם כל יודע
 18 ובן: מחוקים על אחיהם אדיריהם ובאים באלה
 19 משבניה ללכת בתורת האלהים אשר נתנה ביד משה
 20 עבד האלהים ולשמור ולעשות את כל מצות יהודה
 21 אלהינו ומשפטו וחקיו: ואשר לא נתנו בנותנו לעמי
 22 הארץ ואת בנותיהם לא נחן לבנינו: ועמי הארץ
 23 המביאים אתי ממקחות וכל אשר ברזם השבת למכור
 24 לא נקח מהם בשבת וביום קדש ונמש אתה חשנה
 25 השביתת ומשאו כל יד: ותעמד עלינו מצות לתת

had dominion over them; and when they returned, and cried unto thee, thou wast wont to hear them from heaven, and thou didst ever deliver them according to thy mercies many times. And thou gavest them warning to bring them back unto thy law: yet they acted presumptuously and hearkened not unto thy commandments, and sinned against thy ordinances, which a man is to do that he may live through them; and they rendered their shoulders rebellious, and hardened their neck, and would not hear. Yet thou gavest them indulgence many years, and didst warn them through thy spirit by means of thy prophets: but they gave no ear: therefore didst thou give them up into the hand of the nations of the lands. Yet in thy abundant mercies hast thou not made an entire end of them, and thou hast not forsaken them; for a gracious and merciful God art thou. And now, our God, the great, the mighty, and the terrible God, who keepest the covenant and kindness, let not be esteemed as little before thee all the hardship that hath befallen us, on our kings, on our princes, and on our priests, and on our prophets, and on our fathers, and on all thy people, from the days of the kings of Assyria until this day. Nevertheless thou art righteous in all that is come over us; for thou hast acted (according to) truth, but we have done wickedly. Also our kings, our priests, and our fathers have not executed thy law, and have not listened unto thy commandments and thy testimonies, wherewith thou didst warn them. But they in their kingdom, and in thy abundant goodness which thou hadst given unto them, and in the ample and fat land which thou hadst given up before them, did indeed not serve thee, and they turned not away from their wicked deeds. Behold, we are this day servants: and as regardeth the land that thou gavest unto our fathers to eat its fruit and its good things, behold, we are servants in it: And it yieldeth its products in abundance for the kings whom thou hast set over us because of our sins; also over our bodies have thy dominion, and over our cattle (also) at their pleasure, and we are in great distress.

CHAPTER X.

1 And because of all this, we make a faithful covenant, and write it down: and on the sealed document are our princes, our Levites, and our priests. And with those whose seal was affixed were, Nehemiah the Tirshatha the son of Chabayah, and Zidkiah. (Then) Serayah, Azaryah, 4-5 Jeremiah, Pashchur, Amaryah, Malkiyah, Chatham, Shebayah, Malluch, Charim, Meremoth, 7-8 Obadiah, Daniel, Ginnethon, Baruch, Meshullam, 9 Abiyah, Milyamin, Ma'azayah, Bilgai, Shema'yah: 10 these were the priests. And the Levites: Jeshua the son of Azaryah, Binnu, the sons of Chenadad, 11 Kadmiel. And their brethren, Shebayah, Hodiayah, 12 Keltai, Pelayah, Chanan, Micha, Rechob, Chashab- 13-14 yah, Zaecur, Sherebyah, Shebanyah, Hodiayah, 15 Bani, Beninu. The chiefs of the people: Par'osh, 16 Pachath-moab, 'Elam, Zattu, Bani, Bunni, 'Azgad, 17-18 Debai, Adoniyah, Bigvai, 'Adin, Ater, Chziyah, 19-20 'Azzur, Hodiayah, Chashum, Bezai, Chariph, 'An- 21-22 ithoth, Nebai, Magpi'ash, Meshullam, Chezir, 23-24 Meshazabel, Zadok, Jaddua', Pelatyah, Chanan, 25-26 'Anayah, Hoshea', Chanayah, Chasshub, Hallo- 27 chesh, Fichai, Shochai, Rechob, Chashabnah, Ma- 28-29 asseyah, an Achivah, Chanan, 'Azam, Malluch, 30 Charin, Ba'anah. And the rest of the people, the priests, the Levites, the gate-keepers, the singers, the temple-servants, and all those that had separated themselves from the nations of the lands unto the law of God, their wives, their sons, and their daughters, every one having knowledge, and having understanding. Held firmly with their brethren, their nobles, and entered into a curse, and into an oath to walk in the law of God, which was given through means of Moses the servant of God, and to observe and to do all the commandments of the Eternal One our Lord, and his ordinances and his statutes: And that we would not give our daughters unto the people of the land, nor take their daughters for our sons; And that if the people of the land should bring wares or any provisions on the sabbath day to sell, we would not buy of them on the sabbath, or on (another) holy day; and that we would leave (the fields without reaping in) the seventh year, and (give up) every loan of land. And we established for us as one of the commandments to impose on ourselves (to give) the third part of a shekel in every year for the service of the house of our

God: For the shew-bread, and for the continual meat-offering, and for the continual burnt-offering, (for those of) the sabbaths, of the new-moons, for the appointed feasts, and for the holy things, and for the sin-offerings to make an atonement for Israel, and (for) all the work of the house of our God. And we, the priests, the Levites, and the people, cast lots concerning the procuring of the wood, to bring it into the house of our God, unto the house of our fathers, at fixed times, year by year, to be written upon the altar of the Lord our God, as it is written in the law; And to bring the first-fruits of our ground, and the first-fruits of all fruit of all trees, year by year, unto the house of the Lord; And also the first-born of our sons, and for our (unclean) cattle, as it is written in the law, and to bring the first-born of our herds and of our flocks to the house of our God, unto the priests that minister in the house of our God; And that we would bring the first portion of our dough, and our heave-offerings, and this of the first of all manner of tress of wine and of oil, to the priests, unto the chambers of the house of our God, and the tithes of our ground unto the Levites; and that these same Levites should be the receivers of the tithes in all the cities of our land-tillage; And that the priest the son of Aaron should be with the Levites, when the Levites receive the tithes; and that the Levites should bring up the tithe of the tithes unto the house of our God, into the chambers, into the treasure-house. For into the chambers shall the children of Israel and the children of Levi bring the heave-offering of the corn, of the new wine, and the oil, and there shall be the vessels of the sanctuary, and the priests that minister, and the gate-keepers, and the singers: and that we will not forsake the house of our God.

CHAPTER XI.

And the rulers of the people dwelt at Jerusalem; and the rest of the people cast lots to bring one of every ten to dwell in Jerusalem, the holy city, and the nine parts to (remain) in (the other) cities. And the people blessed all the men, that offered themselves voluntarily to dwell at Jerusalem. ¶ Now these are the chiefs of the province that dwelt in Jerusalem; but in the cities of Judah dwelt every one in his possession in their cities (to wit,) Israel, the priests, and the Levites, and the temple-servants, and the children of Solomon's servants. And at Jerusalem dwelt certain of the children of Judah, and the children of Benjamin. Of the children of Judah: 'Athayah the son of 'Uzziyah, the son of Zechariah, the son of Amaryah, the son of Shebathyah, the son of 'Mahalalel, of the children of Perez; And Ma'asseyah the son of Baruch, the son of Kol-chozeh, the son of Chazayah, the son of 'Adayah, the son of Jovayib, the son of Zechariah, the son of Hashiloni: All the sons of Perez that dwelt at Jerusalem were four hundred sixty and eight valiant men. ¶ And these are the sons of Benjamin: Sallu the son of Meshullam, the son of Jo'ed, the son of Pedayah, the son of Kolayah, the son of Ma'asseyah, the son of Ithiel, the son of Jeshu'yah; And next to him Gabbai, Sallai: nine hundred twenty and eight. And Joël the son of Zichri was overseer over them: and Judah the son of Hassenuah was second over the city. ¶ Of the priests: Jedayah the son of Jovayib, Jachin, S'rayah the son of Chilkiah, the son of Meshaiam, the son of Zadok, the son of Merayoth, the son of Achitub, the superintendent of the house of God: And their brethren who did the work of the house, eight hundred twenty and two; and 'Adayah the son of Jerocham, the son of Pelayah, the son of Amzi, the son of Zechariah, the son of Pashelur, the son of Malkiyah; And his brethren, chiefs of the divisions, two hundred forty and two; and 'Amshai the son of 'Azazel, the son of Achaai, the son of Meshillemoth, the son of Immer: And their brethren, mighty men of valor, one hundred twenty and eight; and the overseer over them was Zabdîel, the son of Haggejolim. ¶ Also of the Levites: Shema'yah the son of Chasshub, the son of 'Azrikam, the son of Chashabayah, the son of Bunni; And Shabbethai and Jezbaba of the chiefs of the Levites, had the oversight of the outward business of the house of God; And Mathaniah the son of Micha, the son of Zabdî, the son of Assaph, the principal to begin the thanksgiving at prayer; and Bakbukyah the second among his brethren; and 'Abda the son of Shammua', the son of Galai, the son of Jeduthun. All the Levites in the

1 וְנִזְמַנְתָּ כִּי תִצְרֹם בְּנֵי לֵהֶם הַמְּשָׁרְרִים סְבִיבוֹת יְרוּשָׁלָּיִם׃
 2 וְנִצְרְרוּ הַבְּהֵמִים וְהַלְוִיִּם וְנִשְׁחָרוּ אֲתֵדָהִם וְאֲתֵדְשָׁרֵיהֶם
 3 וְאֲתֵדְהֵהוֹמָהּ׃ וְאֵלֶּה אֲתִשְׁרֵי יְהוּדָה מִעַל לְחֻמָּה
 31 וְאֶמְצִידָה שְׁתֵּי תוֹרֹת וְתוֹלֵת וְתִהְלַכְתָּ לַיָּמִין מִעַל לְחֻמָּה
 32 לְשַׁעַר הָאֶשְׁתָּ׃ וְלִדְךָ אֲרִיִּים הַיְשִׁיעָה וְהַצֵּי שָׂרֵי
 33 יְהוּדָה׃ וְהוֹרֵת עֹקֵב וּמִשְׁלֵם׃ יְהוּדָה וּבְנֵימָן וְשִׁמְעִי
 34 וְיִרְמְיָהוּ׃ וּמִכֵּן הַבְּהֵמִים בַּחֲצֹצְרוֹת וְזָרֵת בְּדִוְקָן
 35 בְּדִשְׁמֵעִיהַ בְּדִמְתֵּיהַ בְּדִמְיֻכָּהּ בְּדִמְיֻכָּהּ בְּדִמְיֻכָּהּ בְּדִמְיֻכָּהּ׃ וְאֵלֶּי
 36 שָׁמְעִיהַ וְעֹרְאֵל מְלִלָּה מְלִלָּה מִיָּדִי תִנְאֵל וְיְהוּדָה הֵנָּה
 37 בְּכִלְיִשׁוֹר דָּוִד אִישׁ הָאֱלֹהִים וְיִזְרָא הַסּוֹפֵר לַבְּנֵי־הַיָּד׃
 38 וְעַל שַׁעַר הַצֵּן וְנִגְדָם עֲלוּ עַל־מַעְלוֹת עֵר דָּוִד בְּמַעְלֵה
 39 לְחֻמָּה מִעַל לְבֵית דָּוִד וְעַד שַׁעַר הַמַּיִם מִקְרָה׃ וְהַתְּהַדֵּה
 40 הַשְּׂנִית הַהוֹלַכְתָּ לְמוֹאֵל וְאֵנִי אֲתִרְיָה וְהַצֵּי הַיָּם מִעַל
 41 לְחֻמָּה מִעַל לְמַנְדַּב הַתְּנֹזִים וְעַד חֻמָּה הַדְּרֹבָה׃
 42 וּמִעַל לְשַׁעְרֵי־אֶפְרַיִם וְעַל־שַׁעַר הַתְּשֻׁבָה וְעַל־שַׁעַר הַגִּלְגַּיִם
 43 וּמִנְעַל הַנְּטָאֵל וּמִנְעַל הַבְּמָה וְעַד שַׁעַר הַגֵּזָן וְהַמְּדִי
 44 בְּשַׁעַר הַמַּמְרָה׃ וְהַעֲמִידָה שְׁתֵּי תוֹרֹת בְּבֵית הָאֱלֹהִים
 45 וְאֵנִי וְהַצֵּי הַבְּנֵי־עַמִּי׃ וְהַבְּהֵמִים אֶלְקִים מַעֲשֵׂה מִיָּמִין
 46 מִדְּבַר אֱלֹהֵינוּ וְזָרֵת הֵנָּה בַּחֲצֹצְרוֹת׃ וְהַעֲשֵׂה וְשִׁמְעִיהַ
 47 וְהַעֲלֹז וְעֵז וְיְהוּדָה וְיִזְרְהֵן וּמְלִכְתָּה וְעֵלְמֵךְ וְעוֹר וְשִׁמְעִי
 48 הַמְּשָׁרְרִים וְיְהוּדָה הַקְּפֹדִ׃ וּנְכֹוֹת בְּיוֹם הַהוּא וּבְיָוִם
 49 גְּדוּלִים וְשִׁמְחוּ כִּי הָאֱלֹהִים שָׁמַח שְׂמֵחָה וְזוֹלָה יָם
 50 הַיָּם וְהַיָּדִים שְׂמֵחָה וְהַשְּׁמֵעַ שְׂמֵחָה יְרוּשָׁלַם עַד
 51 מִקְרָחוֹ׃ וַיַּקְרְבוּ בְּיוֹם הַהוּא אַנְשֵׁים עַל־הַשְּׂבִיבוֹת לֹא־צִוּוּ
 52 לְתַרְוֹמוֹת לְרֵאשִׁית וְלַמַּעֲשׂוֹת לְבָנֹתם לְבָנֹתם לְשִׁבְי הַיָּדִים
 53 מִנְּאוֹת הַתּוֹרָה לְבָהֵמִים וְלַחֲלוֹם כִּי שְׂמֵחָה יְהוּדָה עַל־
 54 הַבְּהֵמִים וְעַל־הַלְוִיִּם הַנְּזָמִים׃ וַיִּשְׂמְרוּ מִשְׁמֵרַת אֱלֹהֵיהֶם
 55 וּמִשְׁמֵרַת הַתְּהַרָה וְהַמְּשָׁרְרִים וְהַשְּׁעָרִים כַּמַּעֲת דָּוִד
 56 שְׁלֵמָה בְּיוֹ׃ כִּי־בִיָּמֵי דָוִד וְאַסָּף מְקֹרֵם רֹאשׁ הַמְּשָׁרְרִים
 57 וְשִׁרְת־הַלְהָה וְהוֹדוֹת לֵאלֹהִים׃ וְכַל־יִשְׂרָאֵל בִּיָּמֵי דָוִד־בְּמֵל
 58 וּבְיָמֵי נַחֲמִיָה נִתְּנִים מִנְּאוֹת הַמְּשָׁרְרִים וְהַשְּׁעָרִים הַדְּרֹבָה־
 59 בְּיָוִם וּמְקֹרְשֵׁים לְלוֹים וְלַחֲלוֹם מְקֹרְשֵׁים לְבְנֵי אֲחֵרִ׃

CAP. XIII.

1 בְּיוֹם הַהוּא נִקְרָא בְּקֹר מִשָּׁה בְּאוֹנֵי הַיָּם וּמִנְּאֵף כְּתוּב
 2 כִּי אֲשֶׁר לֹא־יָבוֹא עִמִּי וְיִמְאֵר בְּקִרְבֵּי אֱלֹהִים עַד־עֵלְמֵ׃
 3 כִּי לֹא קָרַמְו אֲתִיבֵנִי יִשְׂרָאֵל בְּלֵהֶם וּבְמִים וְשִׁבְרֵי־עֲלֵי
 4 אֲתִיב־לֵעָם לְקַלְלוֹ וְהַבְּרַךְ אֶלְתֵּנוּ מְקַלְלֵה לְבַרְכָּהּ׃ וְהִי
 5 כַּשְּׂמֵעַם אֲתִתְהוֹרָה וְנִבְרְלוֹ כַּלְעִירֵב מִשְׂרָאֵל׃ וְלִפְנֵי
 6 מִזָּה אֲלִישִׁיב הַבְּחַן נִתָּן בְּלִשְׁבֹת בְּתִי־אֶלְהֵנִי קְרוֹב
 7 לְטוֹבָהּ׃ וְעַשׂ לוֹ לִשְׁבָה גְדוּלָה וְעַם הוּא לְפָנֵים נִתְּנִים
 8 אֲתִתְמַנְהָה הַלְבֹנָה וְהַלְבִּים וּמַעֲשֵׂר הַדָּהָן הַתְּרוּשׁ
 9 וְהַצִּירֵר מִנְּאוֹת הַלְוִיִּם וְהַמְּשָׁרְרִים וְהַשְּׁעָרִים וְתוֹרֹת
 10 הַבְּהֵמִים׃ וּבְכַל־יָדֵה לֹא הִיָּתִי בְּיְרוּשָׁלַם כִּי בִשְׁנַת שְׁלֹשִׁים
 11 וְשִׁתִּים לֹא־תַחֲשָׁמָה מִלְּדָבָר־בְּכַל בְּאֵתִי אֲלִי־מִלְּדָבָר וְלִקְחַן
 12 יָמִים נִשְׁאֵלְתִי מִדְּהַמְלִךְ׃ וְאָבֹא לְיְרוּשָׁלַם אֲבִיבֵה בְּרִעִי
 13 אֲשֶׁר עָשָׂה אֲלִישִׁיב לְטוֹבָה לְעִשְׂוֹת לוֹ נִשְׁבָה בְּחַבְרֵי
 14 בֵּית הָאֱלֹהִים׃ וְנִבְרַע לוֹ מֵאֵר וְאִשְׁלִיבָה אֲלִי־כַל־בְּרַל
 15 בְּתִי־טוֹבָה־הַחַיִּים מִדְּהַלְשָׁכָה׃ וְאָמַרְהָ וְנִשְׁתְּרוּ הַלְשָׁבוֹת

13 מֵאֵתִים שְׂמֵעִים וְאֶרְבָּה׃ וְהַשְּׁעָרִים עֲקוֹב טַלְמוֹן וְאֶחָדֵם
 14 כִּי הַשְּׂמֵעִים בְּשַׁעְרֵים מִזָּה שְׁבַעִים וְשָׁנַיִם׃ וְשֹׁאֵר יִשְׂרָאֵל
 21 הַבְּהֵמִים הַלְוִיִּם כַּלְעִירֵי יְהוּדָה אִישׁ מִנְּחֻלְתָּהּ׃ וְהַתְּנִיִּים
 22 וְשִׁבְיִים כַּעֲלֵב וְצִיָּה וְנִשְׁפָּא עַל־הַתְּנִיִּים׃ וּכְפֹד הַלְוִיִּם
 23 בְּיְרוּשָׁלַם עַז בְּרַבְנִי בְּחַשְׁבֹה בְּדִמְתֵּיהַ כְּדִמְיֻכָּה
 24 מִבְּנֵי אֶסָף הַמְּשָׁרְרִים לְגַד מִלְּאֶכֶת בְּתִי־הָאֱלֹהִים׃ כִּי
 25 מִנְּאוֹת הַמֶּלֶךְ עֲלֵתֵם וְאֶמְצִיהַ עַל־הַמְּשָׁרְרִים הַדְּרֹבָה־
 26 כִּי־זָמוּ׃ וּפְתַחְהָ כִּי־נִשְׁמָוִבֵאל מִבְּנֵי־יְהוּדָה כִּי־יְהוּדָה לְדִ
 27 הַמֶּלֶךְ לְכַל־דְּבַר לַעֲם׃ וְאֲלִי־חַצְצְרוֹם בְּשִׁדְתֵם מִבְּנֵי
 28 יְהוּדָה וְשִׁבֹו בְּקִרְתָּ הָאֶרֶבֻעַ וּבְנִדְבוֹן וּבְנִתְיָהּ
 29 וּבְקַבְצָאֵל וְחַצְצְרוֹ׃ וּבִישׁוֹי וּבְמַלְכָה וּבְבִית־יִלְטָ׃
 30 וּבְחַצְרֵי שׁוּעַל וּבְכַאֵר שֶׁבַע וּבְנִתְיָהּ׃ וּבְצַקְלָה וּבְמַמְכָה
 31 וּבְכַנְתְיָהּ׃ וּבְעֵזֵן רַמּוֹן וּבְצַרְעָה וּבְרַמּוֹת׃ וְנָח עַד־לֵם
 32 וְחַצְצְרוֹם לְכִישׁ וְשִׁדְתְיָה עֲזָרָה וּבְנִתְיָהּ וְהַצֵּן מִכַּאֵר
 33 שֶׁבַע עַד־נָאֵה הַיָּם׃ וּבְנֵי בְנֵימָן מִבְּעַם מִכְּמַשׁ וְעִזָּה וּבְתִי
 34 אֲלִי־זְבִתְיָהּ׃ עֲנִיתֹת לִבִּי עֲנִיָּה׃ הַצִּירֵר וְרַקְהָ תְּנִיבִ׃
 35 הַתְּרֵד צְבָעִים וּבְלִטָּ׃ לֵד וְאוֹנֵי וְהַתְּרָשִׁים׃ וּמְדִתְלוֹים
 36 מְחַלְקוֹת יְהוּדָה לְבִנְיָמוֹן׃

CAP. XII. יב

1 וְאֵלֶּה הַבְּהֵמִים וְהַלְוִיִּם אֲשֶׁר עָלוּ עִם־זְרֹבְבָד בְּדִשְׁאֵלְתֵי־אֵל
 2 וְיִשׁוּעַ שְׂרָרָה וְיִמְיָה עֹקֵב׃ אֶמְרָה מֶלֶךְ חַשְׁוֹ׃ שְׂבִינָה
 3 רַחֵם מְרַמְתָּ׃ עֹדֵא נְתָוִי אֶבְרָה׃ מִיָּמִין מַעֲדָה בְּלָהָ׃
 4 שְׂמֵעִיהַ וְיְהוֹרִיב וְדַעְיָה׃ סִלּוֹ עִמּוֹק הַלְקָה דַּעְיָה אֵלֶּה
 5 רֹאשֵׁי הַבְּהֵמִים וְאֶחָדֵם בְּיָמֵי יִשׁוּעַ׃ וְהַלְוִיִּם יִשׁוּעַ
 6 בְּנֵי קַרְמִיאֵל שְׂרֹבְכָה יְהוּדָה מַתְנִיָה עַל־הַתּוֹרֹת הוּא
 7 וְאֶחָזִי׃ וּבְכַבְקָה וְעַזֵּן אֶחָדֵם לְנִגְדָם לְמַשְׁמֹחוֹ׃ וְיִשׁוּעַ
 8 הוֹלִיד אֲתִי־זִינְקוֹן וְזִינְקוֹס הוֹלִיד אֲתִי־אֲלִישִׁיב וְאֲלִישִׁיב
 9 הוֹלִיד אֲתִי־זוֹרְבָנִי׃ וְיְהוּדַע הוֹלִיד אֲתִי־זִינְקוֹן וְזִינְקוֹן הוֹלִיד
 10 אֲתִי־זוֹרְבָנִי׃ וּבְיָמֵי זִינְקוֹס הוּוּ כְּהֵנִים רֹאשֵׁי הָאֲבוֹת לְשִׁרְיָה
 11 מְרָה לְרִמְיָה הַנְּזָדִי׃ לְעוֹרָא מִשְׁלֵם לְאֶמְרָה יְהוּדָה׃
 12 לְמַלְכוּיָה וְנִתָּן לְשִׁבְנָה זִסְפָּ׃ לְחַרֵם עֲדֵא לְמַרְוֹת
 13 הַלְקָן׃ לְעִדָּא וְזָרָה לְנִתְנוֹן מִשְׁלֵם׃ לֵאבָהּ זְכָרִי
 14 לְבִנְיָמוֹן לְמַעֲדָה פְּלִטָּ׃ לְבִלְבָּה שְׂמֵעִי לְשַׁמְעִיהַ וְהוֹתָן׃
 15 וְלִזְוִרִיב מִתְנִי לְדַעְיָה עֵזִי׃ לְסִלִּי קָלִי לְעִמּוֹק עֵבֶר׃
 16 לְחַלְקָה חַשְׁבֹה לְדַעְיָה תִנְאֵל׃ הַלְוִיִּם בְּיָמֵי אֲלִישִׁיב
 17 יְהוּדַע וְיְהוּדָה וְיִזְרַע כְּתוּבִים רֹאשֵׁי אֲבוֹת וְהַבְּהֵמִים עַל־
 18 מַלְכוֹת הַתְּרוּשׁ הַפְּרָסִי׃ בְּנֵי לוֹי רֹאשֵׁי הָאֲבוֹת
 19 כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְּבָרֵי תוֹמִים וְזִרְמִי וְזַחְנָן בְּוֹאֲלִישִׁיב׃
 20 וְרֹאשֵׁי הַלְוִיִּם הַשְּׂבִיבָה שְׂרֹבְכָה וְיִשׁוּעַ בְּוִקְרַמִּיאֵל
 21 וְאֶחָדֵם לְנִגְדָם לְהַלְלֵה לְהוֹדוֹת כַּמַּעֲת דָּוִד אִישִׁי־הָאֱלֹהִים
 22 כִּי מִשְׁמֵר לְעִמַת מִשְׁמֵר׃ מַתְנִיָה וּבְכַבְקָה עֵבֶר־הַ מִשְׁלֵם
 23 טַלְמוֹן עֲקוֹב שְׂמֵרִים שׁוּעִים מִשְׁמֵר פֶּאֶסָף הַשְּׁעָרִים׃
 24 אֵלֶּה בְּיָמֵי זִינְקוֹס כְּרִישׁוֹי בְּוִי־צַקְלָה וּבְיָמֵי הַפְּרָה
 25 וְיִזְרָא חֲתָן הַסּוֹפֵר׃ וּבְתַנְיֹת חוֹמַת יְרוּשָׁלַם
 26 בְּקִישׁוֹ הַתְּנִיִּים מְבַלְמִי־מִקְמִיָהּ לְהַבְּאֵם יְרוּשָׁלַם
 27 לְעִשְׂוֹת חֻבָה וְשִׁמְחָה וּבְתוֹרָה וּבְשִׁר מַעֲלָתֵם וּבְלִיִּם
 28 וּבְמַנְרוֹת׃ וַיִּאֲסָפֵי בְנֵי הַמְּשָׁרְרִים וּמִדְּהַכְּרֵר סְבִיבוֹת
 29 יְרוּשָׁלַם וּמִדְּחַצְרֵי נִשְׁפָּא׃ וּמִבֵּית הַלְקָל וּמִשְׁחֹת נְבִי

19 city were two hundred eighty and four. And the gatekeepers, Akkub, Talmon and their brethren that watched at the gates, were one hundred seventy and two. And the residue of Israel of the priests, and the Levites, were in all the cities of Judah, and every one in his inheritance. But the temple-servants dwelt in the hill-fort; and Zichri and Gishpa were over the temple-servants. And the overseer of the Levites at Jerusalem was 'Uzzi the son of Bani, the son of Chashiabayah, the son of Matthanayah, the son of Micha, one of the sons of Assaph, the singers, over the business of the house of God. For the king's command was obligatory on them; and there was a fixed rate for the singers, the requirement of every day on its day. And Pethachyah the son of Meshezabel, of the children of Zerach the son of Judah, was at the king's hand in every thing concerning the people. And respecting the villages with their fields, some of the children of Judah dwelt at Kiriyath-arba' and in its villages, and at Dibon and in its villages, and at Jekabzeel and in its villages. And at Jeshua', and at Moladah, and at Beth-pheret, and at Chazar-shur'al, and at Beer-sheba' and in its villages. And at Ziklag, and at Mechonah and in its villages, and at 'En-rimmon, and at Zorah, and at Yarnuth, Zanoch, 'Afulam, and in the villages, at Lachish and its fields, at 'Azekek and in its villages. And they dwelt from Beer-sheba' as far as the valley of Hinnom. And the children of Benjamin (dwelt), beginning from Geba', at Michmassah, and 'Ay-ya, and Beth-el, and in their villages, 'Annathoth, Nob, 'Ananyah, Chazor, Razah, Gittayim, Chadid, Zeb'o'im, Neballat, Lod, and O.co, the valley of the carpenters. And the Levites dwelt certain divisions in Judah, and in Benjamin.

CHAPTER XII.

1 ¶ And these are the priests and the Levites that came up with Zerubbabel the son of Shealthi'el, and Jeshua': Serayah, Jeremiah, 'Ezra, Amaryah, 2 Malluch, Chattush, Shechanyah, Rechum, Meremot, 'Iddo, Ginnetoh, Abiyah, Miyamin, Ma'ad- 4-5 yah, Bilgah, Shema'yah, and Jovari'b Jed'ayah, 7 Sallu, 'Amok, Chilkayah, Jed'ayah. These were the chiefs of the priests and of their brethren in the days of Jeshua'. And the Levites, Jeshua', Bnnui, Kadmiel, Sherebyah, Judah, and Matthanayah, who were over the songs of thanksgiving, he and his brethren: And Bakbukyah and 'Unni, their brethren, were opposite to them in the watches. 10 And Jeshua' begat Jovaykim, and Jovaykim begat 11 Elyashih, and Elyashih begat Joyada', and Joyada' begat Jonathan, and Jonathan begat Jaddua'. 12 And in the days of Jovaykim were priests, as chiefs of the divisions: Of Serayah, Merayah; of Jeremiah, 13 Chananyah; Of 'Ezra, Meshullam; of Amaryah, 14 Jehochanan; Of Melchuh, Jonathan; of Shebanyah, 15 Joseph; Of Charim, 'Adna; of Merayoth, Chelkai; 16 Of 'Iddo, Zechariah; of Ginneton, Meshullam; 17 Of Abiyah, Zichri; of Minyamin, of Mo'adiah, 18 Piltai; Of Bilgah, Shamma'u; of Shem'ayah, Jehonathan; And of Jovari'b, Matthanai' of Jeda'yah, 20 'Uzzi; Of Sallai, Kallai; of 'Amok, 'Eber; 21 Of Chilkayah, Chashabayah; of Jeda'yah, Nathaniel. 22 Of the Levites in the days of Elyashih, Joyada', and Yochanan, and Jaddua' are written down the chiefs of the divisions: also those of the priests to the reign of Darius the Persian. ¶ The sons of Levi, the chiefs of the divisions were written down in the book of the chronicles, even until the 23 days of Jochanan the son of Elyashih. And the chiefs of the Levites were: Chashabyah, Sherebyah, and Jeshua' the son of Kadmiel, with their brethren opposite to them, to praise and to give thanks, according to the command of David the man of God, section by section. Matthanayah and Bakbukyah, 'Obadiah, Meshullam, Talmon, 'Akkub, were watching gatekeepers on the watch at the 26 thresholds of the gates. These were in the days of Jovaykim, the son of Jeshua', the son of Jozadak, and in the days of Nehemiah the governor, and of 27 'Ezra the priest, the expounder. ¶ And at the dedication of the wall of Jerusalem they sought the Levites out of all their places, to bring them to Jerusalem, to celebrate the dedication with joy, with thanksgivings, and with singing, cymbals, 28 psalteries, and with harps. And there gathered themselves together the sons of the singers, both out of the district round about Jerusalem, and 29 from the villages of Netophah; Also from Beth-haglai, and out of the fields of Geba' and Azmaveth; for the singers had built themselves villages round about Jerusalem. And the priests and the

Levites purified themselves, and then they purified the people, and the gates, and the wall. Then 31 brought I up the princes of Judah upon the wall, and stationed two great companies for thanksgiving, and trains to walk on the right hand upon the wall by the dung-gate; And after them walked Hoshavah, and half of the princes of Judah, and 'Azariyah, 'Ezra, and Meshullam, Judah, and Benjamin, 34 and Shema'yah, and Jeremiah: And of the sons 35 of priests with trumpets, Zechariah the son of Jonathan, the son of Shema'yah, the son of Matthanayah, the son of Michayah, the son of Zaccur, the son of Assaph; And his brethren, Shema'yah, 36 and 'Azarel, Milalal, Gilalai, Ma'ai, Nethanel, and Judah, Chanan, with the musical instruments of David, the man of God; and 'Ezra the expounder walked before them. And over the fountain-gate, 37 and straight before them, they went up by the stairs of the city of David, at the ascent of the wall, above the house of Davi' even as far as the water-gate, eastward. And the other company 38 for thanksgiving that walked in the opposite direction to them,—this one did I follow, and the half of the people upon the wall, from beyond the towers even as far as the broad wall; And above the gate of Ephraim and above the old gate, and above the fish-gate and the tower of Cnanel, and the tower of Meah, even as far as the sheep-gate; and they halted at the prison-gate. So did the two companies for thanksgiving place 40 themselves in the house of God and I, and the half of the rulers with me. And the priests, 41 Elyakim, Ma'asseyah, Minyamin Michayah, Elyo'anal, Zechariah, and Chananiah, with trumpets; And Ma'asseyah, and Shema'yah and 'Ezazar, and 42 'Uzzi, and Jehochanan, and Malkiyah, and 'Elam, and 'Ezer. And the singers sang aloud, with Yisrachyah as their overseer. And they sacrificed 43 on that day great sacrifices, and rejoiced; for God had caused them to rejoice with great joy; and also the women and the children rejoiced: so that the (shout of) joy of Jerusalem was heard even at a great distance off. And there were appointed on 44 that day certain men as superintendents over the chambers for the treasures, for the heave-offerings, for the first-fruits, and for the tithes, to gather into them out of the fields of the cities the portions according to the law for the priests and the Levites; for Judah had joy on the priests and on the Levites that stood there. And kept the charge 45 of their God, and the charge of the purification, and as singers and gatekeepers according to the command of David; (and) of Solomon his son. For 46 in the days of David and Assaph of old there were chiefs of the singers, and songs of praise and thanksgiving unto God. And all Israel in the days 47 of Zerubbabel, and in the days of Nehemiah, gave the portions of the singers and the gatekeeper, what was required for every day on its day; and they sanctified things for the Levites; and the Levites sanctified (the portion due) for the children of Aaron.

CHAPTER XIII.

¶ On that day there was read in the book of 1 Moses before the ears of the people; and there was found written therein, that no 'Ammonite or Moabite should come into the congregation of God for ever; Because they had not met the children of Israel with bread and with water, but had hired Bil'am against them, that he should curse them; although our God had changed the curse into a blessing. And it came to pass, when they 3 had heard the law, that they separated all the alien mixture from Israel. And before this, Elyashih the priest, appointed over the chambers of the house of our God, and a near (one) unto 4 Tobiyah, Had prepared for him a large chamber, 5 where they had laid in former times the meat-offerings, the frankincense, and the vessels, and the tithes of the corn, the new wine, and the oil, which was ordained for the Levites, and the singers, and the gatekeepers, and the heave-offering of the priests. But during all this I was not at 6 Jerusalem; for in the two and thirtieth year of Artaxerxes the king of Babylon I went back unto the king, and after the lapse of some time I obtained by request (leave) of the king; And I came 7 to Jerusalem, and perceived the evil that Elyashih had done for Tobiyah, in preparing for him a chamber in the courts of the house of God. And 8 it displeased me greatly: wherefore I cast forth all the household vessels of Tobiyah away out of the chamber. And I gave the order, whereupon 9

- ואשיבה שם כלי בית האלהים אתהמנחה והלבנה:
 ואדעה כרמנות הלויים לא נתנה ונכרהו איש לשחרו
 11 הלויים והמשרתים עשי המלאכה: ואריבה אתהסננים
 ואמרה מרוע נעוב ביתהאלהים ואקבצם ואמנמם על-
 12 עמדם: וכלהיודיה הביאו מעשר הרגן והתירוש והצמר
 13 לאוצרות: ואצרה עלהוצרות שלמנה הכהן וצדוק
 הסופר ופקדה מדהלויים וכליידם חגן בןזבור בךמיניה
 כי נאמנים נחשבו וכלידם לחלק לאחיהם:
 14 ונכדילי אלהי עלזאת ואליתמה חסדי אשר עשיתי
 15 בכית אלהי ובמשמריו: כימים הלהמה ראיתי כדודוהו
 דרכים נחתו | בשבת ומביאים הערמות ועמסים על-
 16 הרשלים ביום השבת ואניד ביום מכהם צד: והצרים
 ישבו בה מביאים דאן וכלמכר ומוכרים בשבת לבני
 17 יודיה וברושלם: ואריבה את חרי יודיה ואמרה להם
 18 מההכר הרע הזה אשראתם עשים ומחלים את-
 18 יום השבת: הלא כה עשו אבותיכם ונבא אלחני עלינו
 את כלהרעה הזאת ועל העיר הזאת ואתם מיספיים
 19 רחון עלישראל לחלל אתהשבת: ויהו כאשר צללו
 עצרי ורושלם לפני השבת ואמרה ויסקרו הדלתות
 ואמרה אשר לא יתחום עד אתר השבת ומערי
 העמתי עליהשערים לאיבוא משא ביום השבת:

ח ז ק .

they cleansed the chambers; and I had brought thither again the vessels of the house of God, with the meat-offering and the frankincense. And I perceived that the portions of the Levites had not been given (them); so that the Levites and the singers, that used to do the work, were fled every one to his field. Then contended I with the rulers, and said, Why hath the house of God become forsaken? And I gathered them together, and placed them on their posts. And all Judah brought the tithes of the corn and the new wine and the oil unto the treasuries. And I appointed receivers over the treasuries, Shelemyah the priest and Zadok the scribe, and Pedayah of the Levites; and with them acted Chanan the son of Zaecur, the son of Mathanyah; for they were accounted as faithful, and it was their duty to make a distribution among their brethren. ¶ Remember me, O my God, concerning this, and wipe not out my pious deeds which I have done for the house of my God, and for those that had charge of it.

15 In those days I saw in Judah some treading wine-presses on the sabbath, and bringing in sheaves, and lading burdens on asses, as also wine, grapes and figs, and all manner of burdens, which they brought into Jerusalem on the sabbath day; and I warned them on the day whereon they sold provisions. Also the men of Tyre (that) dwell therein brought fish and all kinds of wares, and sold (them) on the sabbath unto the children of Judah and in Jerusalem. Then I contended with the nobles of Judah, and said unto them, What evil thing is this which ye are doing, and profaning (thereby) the sabbath day? Did not your fathers act thus, wherefore our God brought over us all this evil, and over this city? and ye bring yet more wrath over Israel by profaning the sabbath.

19 And it came to pass, that, when the shadows were lengthened in the gates of Jerusalem before the sabbath, I gave the order, whereupon the gates were locked, and I ordered that they should not be opened till after the sabbath; and some of my young men did I place at the gates, that there

should be brought in no burden, on the sabbath-day. But the merchants and sellers of all kinds of wares lodged outside of Jerusalem once or twice. Thereupon did I warn them, and said 21 unto them, Why do ye lodge along the wall? if ye do so again, I will lay hands on you. From that time forth they came no more on the sabbath. ¶ And I ordered the Levites that they should 22 cleanse themselves, and that they should come and keep watch at the gates, to sanctify the sabbath-day. Also this remember unto me, O my God, and shield me according to the abundance of thy kindness. In those days also I saw certain Jews that had brought home wives of Ashdod, of Ammon, and of Moab; And their children spoke partly in the speech of Ashdod, and did not understand to speak in the Jewish language, but according to the language of one or the other people. And I contended with them, 25 and cursed them, and smote certain of them, and plucked out their hair, and made them swear by God, saying, Ye shall not give your daughters unto their sons, nor take their daughters for your sons, nor for yourselves. Did not Solomon the 26 king of Israel sin by these things? and although among the many nations there was never a king like him, and beloved as he was by his God, and God had placed him as king over all Israel; nevertheless even him did the alien women mislead 27 to sin. Shall we then hear it said of you, that ye do all this great evil, to trespass against our God in bringing home alien wives? And one of 28 the sons of Jovada', the son of Elyashib the high priest, was son-in-law to Sanballat the Choronite; wherefore I chased him away from me. Remember (this) unto them, O my God, because of the defilements of the priesthood, and of the covenant of the priesthood, and of the Levites. Thus 30 cleansed I them from all aliens, and I appointed the watches of the priests and the Levites, every one in his work; And for the procuring of 31 the wood, at fixed times, and for the first-fruits. Remember this unto me, O my God, for good.

ספר דברי הימים א

CHRONICLES I.

CAPUT I. A.

46 מארץ המימיני: נמת הוישם וימלך תחתיו בחד בחד
 47 המכה את-מרון בשנה מאוב ושם ירו ציוות: נמת
 48 בחד וימלך תחתיו שמלה ממשרקה: נמת שמלה
 49 וימלך תחתיו שאול מרחבות הנדר: נמת שאול וימלך
 50 תחתיו בעל חנו בן-צבבור: נמת בעל חנו וימלך תחתיו:
 51 בחד ושם ירו פני ושם אשתו מקטבאל בתימטרד
 52 פת מן נחב: נמת בחד ויהיו אלוף אדם אלוף תמני
 53 אלוף עליה אלוף נת: אלוף אהליבמה אלוף אלה
 54 אלוף פלן: אלוף קנו אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף
 מנדאל אלוף ערם אלה אלוף אדום:

CAP. II. ב

4 אלה בני ישראל ראובן שמעון לוי יהודה יששכר
 5 ויהודה: דן יוסף ובנימין נפתלי דן ואשר:
 6 בני
 7 יהודה ער ואון ושלה שלושיה נולד לו מבת-שוע
 8 הכנענית ויהי ער ויבכר ויהיה רע בעיני יהוה וימתה:
 9 ויחמד פלתי ליהוה לו את-פרץ ואחזרה בלבע ויהיה
 10 חמשה: בני פרץ חצרן וימול: ובני נחז זמרי
 11 ואיתן ויהיו וכלכל נברע כלם חמשה: ובני ברמי עקר
 12 עובר ישראל אשר משל בדרם: ובני איתן צוריה: ובני
 13 חצרן אשר יולדלו את-יהואל ואת-רם ואת-כלובי:
 14 והם הוליד את-עמינדב ועמינדב הוליד את-נחשון ושם
 15 בני יהודה: ונחשון הוליד את-שלמא ושלמא הוליד
 16 את-בשנ: ובשנ הוליד את-עובר ועובר הוליד את-ישעי:
 17 ואיש הוליד את-בכורו את-אלאב ואבנינדב השני ושמינא
 18 השלישי: נתנאל הרביעי בתי חמשי: אצם הששי
 19 דוד השביעי: ואחזיהם צוריה ואבניל ובני צוריה
 20 אבשי ויאב ועשהאל שלשה: ואבניל ליהוה את
 21 עמישא ואבי עמישא בחד השמינאלי:
 22 חצרן הוליד את-עזובה אשה ואת-דריעות ואלה בניה
 23 ישר ושויב וארדון: נתמת עזובה ונחזילו כלב בניה
 24 אפרת ותלד לו את-דוד: ותול הוליד את-דוד ואחרי
 25 הוליד את-בצלאל: ואחר בא חצרן אל-בת-עמיר אבי
 26 גלדי והיא לקחה והיא בדרששים שנה ותלד לו את
 27 שטיב: ושטיב הוליד את-יאיר ויהיו עשרים ושלוש
 28 ירים בראש הנגלד: ונחז גשור וארם את-דוד יאיר
 29 מאתם את-קנת ואת-בנתיה ששים עיר בל-אלה בני
 30 מבור אבירלעד: ואחר בתי-חצרן כלכל אפרתיה
 31 ואשת חצרן אביה ותלד לו את-אשור אבי הקוני:
 32 ויהיו בני-יהואל בבור חצרן הבכור והם ובעיה ורן
 33 ואצם אחיה: ותהי אשה את-רם ליהואל ושמה עטרה
 34 היא אם איום: ויהיו בניהם בבור ויהואל מני ונחז

2 אדם שם איוש: קנו מהלאל בחד: חנו מתישלח
 3 למך: נח שם חם ופת: בני נפת נמר ומנו ומדי ונו
 4 ותבל ומשך ותירם: ובני נמר אשכנז וריפת ותינקה:
 5 ובני נון אליעה ותרשישה בתים ודורנים: בני חם כוש
 6 ומצרים פוט וקנז: ובני כוש סבא והוילה וסבתא
 7 ורעמא וסבתקא ובני רעמא שבא ודן: וכוש ילד את
 8 נמרוד והיה החל להיות נמרו בראש: ומצרים ילד את
 9 לודים ואת-ענמים ואת-להבים ואת-נפתחים: ואת-
 10 פתרים ואת-כסלום אשר יצא משם פלשתים ואת-
 11 כפתרים: וקנז ילד את-ציון בכורו ואת-חם:
 12 ואת-יהובל ואת-האמר ואת הנרשי: ואת-חני ואת
 13 הערקי ואת-הסני: ואת-הארורי ואת-הצמרי ואת-
 14 החמתי: בני שם עילם ואשור וארפכשד וילד
 15 נאדם ועוז וחיל ונחר ומשך: וארפכשד ילד את
 16 שלח ושלה ילד את-עבר: ולעבר ילד שני בנים שם
 17 האחד פלי בני במוי נבלתה הארץ ושם אחי קמו:
 18 וקמו ילד את-אלמטרד ואת-שלף ואת-חצרמות ואת-
 19 רח: ואת-ברום ואת-און ואת-דלקה: ואת-עבל
 20 ואת-בומאל ואת-שאב: ואת-אפיר ואת-וילה ואת
 21 יובב בל-אלה בני קמו: שם ארפכשד שלח:
 22 עבר פלי רעי: שריו נחור תרח: אברם הוא אברהם:
 23 בני אברהם יצחק וישמעאל: אלה תלדתי
 24 בכור ישמעאל נחית וקטר ואדבאל ומבשם: משמע
 25 ודומה משא בחד ותמא: וקטר נפיש וקטרמה אלה הם
 26 בני ישמעאל: ובני קטרמה פילגש אברהם ליהוה
 27 את-דמו וקסון וקמן ויהו וישבן ושוח ובני קסון שבא
 28 ודן: ובני מרון עיפה ונפר חטוד ואבדיע ואלדעה
 29 בל-אלה בני קטרמה: תולד אברהם את-יצחק
 30 ויהי יצחק עשו וישראל: בני עשו אלוף רעואל
 31 וישו ויעלם וקרח: בני אלוף תימן ואומר צפי
 32 ונעתם קנו ותמני ונמלק: בני רעואל נתן ורח
 33 שמה ומה: ובני עשיר לוקן ושובל ונבני ונענה ורישן
 34 ואצר ורישן: ובני לוקן חזיר ודומם ואחות לוקן
 35 תמני: בני שובל עלן ונחנת ועיבל שפי ואונם
 36 ובני אבשן איה ונעה: בני ענה רישון ובני רישון
 37 חמרו ואשבו ויהו וימן: בני-אצר בלקו ונחז
 38 ונחז בני רישון עוז ואון: ואלה המלכים אשר
 39 מלכו בראש אדם לפני מלך-מלך לבני ישראל בלע
 40 בן-בעור ושם ירו הנהגה: נמת יובב וימלך תחתיו
 41 יובב בן-נחז מקברה: נמת יובב וימלך תחתיו הוישם

THE FIRST BOOK OF THE CHRONICLES.

CHAPTER I.

1-2 ¶ Adam, Seth, Enosh, Kenan, Mehalalel, Jeređ,
 3-4 Enoch, Mehushelah, Lemech, Noah, Shem, Ham,
 5 and Japheth. The sons of Japheth: Gomer, and
 Magog, and Madai, and Javan, and Tubal, and
 6 Meshach, and Thirass, And the sons of Gomer:
 7 Ashkenaz, and Diphath, and Thogarmah. And the
 sons of Javan: Elishah, and Tharshishah, Kittim, and
 8 Rodanim. The sons of Ham: Cush, and Misrayim, Put
 9 and Canaan. And the sons of Cush: Seba, and Chavi-
 lah, and Sabta, and Ra'mah, and Sabtecha. And
 10 the sons of Ra'mah: Sheba, and Dedan. And Cush
 begat Nimrod: this one began to be a mighty man
 11 upon the earth. And Mizrayim begat the Ludim,
 and there the 'Anamim, and the Lehabim, and the
 12 Naphtuchim, And the Pathrussim, and the Cas-
 sluchim, of whom came the Philistines, and the
 13 Caphthorim. ¶ And Canaan begat Zidon, his first-
 born, and Heth, and the Jobusite, and the Emor-
 15 site, and the Girgashite, And the Hivite, and the
 16 Arkite, and the Sinite, And the Arvadite, and the
 17 Zemarite, and the Chamathite. ¶ The sons of
 Shem: 'Elam, and Asshur, and Arpachshad, and
 Lud, and Aram, and 'Uz, and Chul, and Gether,
 18 and Mcshech. ¶ And Arpachshad begat Shelach,
 19 and Shelach begat 'Eber. And unto 'Eber were
 born two sons: the name of the one was Peleg;
 because in h's days the earth was divided; and his
 20 brother's name was Joktan. And Joktan begat
 Almodad, and Shelep, and Chazarmaveth, and Je-
 21 rach, And Hadoram, and Uzal, and Diklah,
 22-23 And 'Ebel and Abimael, and Sheba. And Ophir,
 and Chavilah, and Jobab. All these were the sons
 24-25 of Joktan. ¶ Shem, Arpachshad, Shelach, 'Eber,
 26-27 Peleg, Re'u, Serug, Nachor, Terach, Abram, the
 28 same is Abraham. ¶ The sons of Abraham: Isaac
 29 and Ishma'el. ¶ These are their generations: The
 first-born of Ishma'el, Nebayoth, then Kedar, and
 30 Adbeel, and Mibsam, Mishma', and Dumah, Mas-
 31 sa, Chadad, and Thema, Jetur, Naphish, and Ke-
 32 demah. These are the sons of Ishmael. ¶ And
 the sons of Keturah, the concubine of Abraham: she
 bore Zimran, and Jokshan, and Medan, and Midian,
 and Yishbak, and Shua'ch. And the sons Jokshan:
 33 Sheba, and Dedan. And the sons of Midian:
 'Ephah, and 'Epher, and Chanoch, and Abida',
 and Elda'ah. All these are the sons of Keturah.
 34 ¶ And Abraham begat Isaac. The sons of Isaac:
 35 Esau and Israel. ¶ The sons of Esau: Eliphaz,
 Re'uel, and Ye'ush, and Ya'lam, and Korach.
 36 The sons of Eliphaz: Theman, and Omar, Zephi,
 and Ga'tam, Kenas, and Thimna', and 'Amalek.
 37 ¶ The sons of Re'uel: Nachath, Zerach, Shammah,
 38 and Mizzah. And the sons of Se'ir: Lotan, and
 Shobal, and Zib'on, and 'Anah, and Dishon, and
 39 Ezer, and Dishan. ¶ And the sons of Lotan:
 Shori, and Homam; and the sister of Lotan:
 40 Thimna'. ¶ The sons of Shobal: 'Alyan, and
 Manachath, and 'Ebal, Shephi, and Onam. And
 41 the sons of Zib'on: 'Ayah, and 'Anah. ¶ The sons
 of 'Anah: Dishon. And the sons of Dishon:
 Chamran, and Eshban, and Yithran, and Cheran.
 42 ¶ The sons of Ezer: Bilhan, and Za'avan, and Ja'-
 43 akan. The sons of Dishan: 'Uz, and Aran. ¶ And
 these are the kings that reigned in the land of
 Edom before there reigned any king over the
 children of Israel: Bela' the son of Be'or; and
 44 the name of his city was Dinhabah. And Bela'
 died, and there reigned in his stead Jobab the son
 45 of Zerach of Bozrah. And Jobab died, and the son

reigned in his stead Chusham of the land of
 Theman. And Chusham died and there reigned 4
 in his stead Hadad the son of Bedad, who smote
 Midian in the field of Moab; and the name of his
 city was 'Avith. And Hadad died, and there 47
 reigned in his stead Samlah of Massrekah. And 48
 Samlah died, and there reigned in his stead Saül
 of Rechoboth by the river. And Saül died, and 49
 there reigned in his stead Ba'al-ghanan the son of
 Achion. And Ba'al-ghanan, died and there 50
 reigned in his stead Hadad; and the name of his
 city was Pa'l; and the name of his wife was Me-
 hetabel, the daughter of Matred, the daughter of
 Me-zahab. Hadad died also. And the dukes of Edom 51
 were: Duke Thimna', duke 'Alvah, duke Jetheth,
 Duke Aholtbamah, duke Elah, duke Pinon, Duke 52-53
 Kenas, duke Theman, duke Mibzar, Duke Magdiel, 54
 duke 'Iram. These are the dukes of Edom.

CHAPTER II.

¶ These are the sons of Israel: Reuben, Simeon, 1
 Levi, and Judah, Issachar, and Zebulun, Dan, Jo- 2
 seph, and Benjamin, Naphtali, Gad, and Asher.
 ¶ The sons of Judah: 'Er, and Onan, and Shelah, 3
 the three (who were born unto him of the daugh-
 ter of Shua' the Canaanitess. And 'Er, the first-
 born of Judah, was evil in the eyes of the Lord;
 and he slew him. And Tamar his daughter-in-4
 law bore unto him Perez and Zerach. All the sons
 of Judah were five. The sons of Perez: Chez- 5
 ron and Chamul. ¶ And the sons of Zerach: Zimri, 6
 and Ethan, and Heman, and Calcol, and Dara';
 all of them five. And the sons of Carmi: 'Achar 7
 the troubler of Israel, who trespassed against the
 devoted things. And the sons of Ethan: 'Azaryah, 8
 And the sons of Chezron, that were born unto him: 9
 Jerachmeel, and Ram, and Kelubal. And Ram 10
 begat 'Amminadab, and 'Amminidab begat Nach-
 shon, the prince of the children of Judah: And 11
 Nachshon begat Salma, and Salma begat Bo'az,
 And Bo'az begat 'Obed, and 'Obed begat Jesse, 12
 And Ishai begat his first-born Ellab, and Abinadab 13
 the second, and Shim'a the third, Nathanel the 14
 fourth, Raddai the fifth, Ozem the sixth, David 15
 the seventh; And their sisters were Zeruyah, and 16
 Abigail. And the sons of Zeruyah: Abshal, and
 Joab, and 'Assahel, three. And Abigail bore 17
 'Amassa; and the father of 'Amassa was Jether
 the Ishme'elite. ¶ And Caleb the son of Chezron 18
 begat (children) of 'Azubah his wife, and of Jeri-
 oth; and these are her sons: Jesher, and Shobab,
 and Ardon. And 'Azubah died, when Caleb took 19
 unto himself Ephrath, who bore unto him Chur.
 And Chur begat Uri, and Uri begat Bezalel. 20
 And afterward came Chezron to the daughter of 21
 Machir the father of Gil'ad, and he took her (for
 wife) when he was sixty years old; and she bore
 unto him Segub. And Segub begat Jair, who had 22
 three and twenty cities in the land of Gil'ad.
 But Geshur and Aram took the small towns of 23
 Jair from them, with Kenath, and the villages
 thereof, even sixty cities. All these (belonged
 to) the sons of Machir the father of Gil'ad.
 And after Chezron was dead in Calebephrath, then 24
 bore Chezron's wife Abiyah unto him Ashchur the
 father of 'Thekoa'. And the sons of Jerachmeel 25
 the first-born of Chezron were Ram the first-born,
 and Bunah, and Oren, and Ozem, and Achiyah.
 Yerachmeel had also another wife, whose name 26
 was 'Atarah; she was the mother of Onam. And 27
 the sons of Ram the first-born of Jerachmeel were,
 Ma'az, and Jamin, and 'Eker. And the sons of 28

19 וישאף ויבנה הישיב ויבנה: וכן פירש הקבל
 ושמו וכו' וקבל משלם ותנהו ושלמות אחתם:
 20 נתקבה ואלה וברכה וחסדה וישב חסד בטי:
 21 וכו' ויבנה פלטה וישב בני חסד בני ארון בני
 22 עבדה בני שמנה: ובני שמנה שמינה ובני שמינה
 23 חמשה ואל וברכה ויבנה ושפט ושנה: וכו' ויבנה
 24 אלויש ויבנה ויבנה ויבנה: ובני אלויש ויבנה
 ואלויש ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה:

CAP IV ד

8 בני ויבנה בני המזון וברמי ויבנה ויבנה: וראש בני
 9 שיקל הליד אתה ונתת הליד אתה ויבנה ויבנה
 10 אלה משפחות הכרתי: ואלה בני עיזם ויראל
 11 וישא וירש ושם אחתם העללפני: ובנאל בני גר
 12 ועור בני חשה אלה בני חסד בנור אפרתה בני בית
 13 לחם: ולאחר בני חסד בני שתי נשים הלכה
 14 ויבנה: ותלד לו עשרה אתהם ואתהם ואת
 15 תמי ואתהם ואתהם אלה בני עדה: ובני הלכה ונת
 16 ויבנה ויבנה ויבנה הליד אתהם ואתהם ויבנה
 17 אתהם ויבנה: בני יבני ויבני מאתו ואמו קראה
 18 שמו יבני לאמר כי יבנה בני: וקרא יבני לאלה
 19 ישראל לאמר אביהם ויבנה ויבנה ויבנה
 20 ויבנה ויבני עמי ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה אלהם
 21 אתהם ויבנה: וכלם אתהם ויבנה ויבנה ויבנה
 22 הוא בני אשתו: ואשתו הליד אתהם ויבנה ויבנה
 23 פסח ואתהם בני יבנה ויבנה ויבנה ויבנה: ובני
 24 בני יבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 25 אתהם ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 26 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 27 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 28 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 29 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 30 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 31 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 32 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה

29 ועור: ונתן בראשם שמו ונתן שמו ויבנה ויבנה:
 30 ושם אשת אביהם אביהם ונתן לו אתהם ויבנה
 31 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 32 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 33 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 34 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 35 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 36 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 37 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 38 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 39 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 40 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 41 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 42 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 43 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 44 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 45 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 46 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 47 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 48 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 49 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 50 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 51 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 52 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 53 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 54 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 55 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 56 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 57 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 58 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 59 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 60 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה

CAP III ג

א ואלה היו בני דוד אשר נולדו להם בברון הבכור ואמן
 2 לאהנם הורשאלית שלו ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 3 השלשי לאבשלום בן עמשה בן חסד בן גשור
 4 הרביעי אהיה בן חסד: חמישי שבטה לאבשלום
 5 השישי ירבעם לעולה אשתו: ששה נולדו להם בברון
 6 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 7 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 8 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 9 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 10 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 11 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 12 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 13 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 14 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 15 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 16 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 17 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה
 18 ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה ויבנה

Onam were, Shammai, and Jada'. And the sons of Shammai: Nadab, and Abishur. And the name of the wife of Abishur was, Abichayil, and she bore unto him Achban, and Molid. And the sons of Nadab: Seled, and Appayim; and Seled died without children. And the sons of Appayim: Yish'i. And the sons of Yish'i: Sheshan. And the sons of Sheshan; Achlal. And the sons of Jada' the brother of Shammai: Jether, and Jonathan; and Jether died without children. And the sons of Jonathan: Peleth, and Zaza. These were of the sons of Jerachmeel. Now Sheshan had no sons, but daughters. And Sheshan had a servant, an Egyptian, whose name was Jarcha'. And Sheshan gave his daughter unto Jarcha' his servant for wife; and she bore unto him 'Attai. And 'Attai begat Nathan, and Nathan begat Zabab, and Zabab begat Ephlal, and Ephlal begat 'Obed, and 'Obed begat Jehu, and Jehu begat 'Azaryah, and 'Azaryah begat Chelez, and Chelez begat Eli' assah. And Eli' assah begat Sissmai, and Sissmai begat Shailum, and Shallum begat Jekamyah, and Jekamyah begat Elisshama'. Now the sons of Caleb the brother of Jerachmeel were, Mesha', his first-born, who was the father of Ziph, and of the sons of Mareshah the father of Hebron. And the sons of Hebron: Korach, and Thappuah, and Rekem, and Shema'. And Shema' begat Racham, the father of Jorke'am; and Rekem begat Shammai. And the son of Shammai was Ma'on; and Ma'on was the father of Beth-zur. And 'Ephah, Caleb's concubine bore Charan, and Moza, and Gazez; and Charan begat Gazez. And the sons of Jaddai: Regem, and Jotham, and Gesham, and Pelet, and 'Ephah, and Sha'aph. Ma'achah, Caleb's concubine, bore Sheber, and Tirchanah. She bore also Sha'aph the father of Madmannah. Sheva the father of Machbena, and the father of Gib'a; and the daughter of Caleb was 'Achshah. These were the sons of Caleb: Bencher, the first-born of Ephratah, Shobal the father of Kiriyath-ye'arim, 51 Salma the father of Beth-lechem. Chareph the 52 father of Beth-gader. And Shobal the father of Kiriyath-ye'arim had sons: Haroeh, and Chazi-yamenuchoth, and the families of Kiriyath-ye'arim are the Yithrites, and the Puthites, and the Shumathites, and the Mishra'ites; from these came the Zor'athites, and the Eshtathalites. The sons of Salma: Beth-lechem, and the Netophathites, 'Ataroth of the house of Joab, and Chazi-hammanachthi, the Zor'ite. And the families of the scribes who dwelt at Jabez: the Thirathites, the Shim'athites, and Suchathites. These are the Kenites that came from Chammath, the father of the house of Rechab.

CHAPTER III.

1 ¶ And these were the sons of David, who were born unto him in Hebron: The first-born, Amnon, of Achino'am the Jizre'elitess; the second, Daniel, 2 of Abigail the Carmelitess; The third, Abshalom the son of Ma'achah the daughter of Thalmi the king of Geshur; the fourth, Adoniyah the son 3 of Chagith; The fifth, Shephatyah of Abital; 4 the sixth, Yithre'am of 'Eglah his wife. Six were born unto him in Hebron; and he reigned there seven years and six months; and thirty and three 5 years he reigned in Jerusalem. ¶ And these were born unto him in Jerusalem: Shim'a, and Shobab, and Nathan, and Solomon, four of Bathshua' the 6 daughter of 'Ammiel; And Yibchar, and Elishama', 7 and Eliphelet, And Nogah and Nepheg, and 8 Japhia'. And Elishama' and 'Elyada', and Eli- 9 phelet, nine. (These were) all the sons of David, beside the sons of the concubines, and Tamar 10 their sister. ¶ And Solomon's son was Rehobo'am, Abiyah his son, Assa his son, Jehoshaphat his 11 son. Joram his son, Achazyahu his son, Joash 12 his son, Amazyahu his son, 'Azaryah his son, Jot- 13 ham his son, Achaz his son, Hezekiah his son, 14 Menasseh his son, Amon his son, Josiah his son. 15 And the sons of Josiah were, the first-born Jo- 16 chanan, the second Jehoyakim, the third Zede- 17 kiah, the fourth Shallum. And the sons of Je- 18 hoyakim: Jechonyah his son, Zedekiah his son. 19 And the sons of Jechonyah: Assir, Seilth'el his 20 son, and Malkiram, and Pedayah, and Shenaz- 21 zar. Jekamyah, Hoshama', and Nedabiah. And 22 the sons of Pedayah were, Zerubbabel, and Shim'i;

and the sons of Zerubbabel were, Meshullam, and Chananyah, and Shelomith their sister; And Cha- 23 shubab, and Ohel, and Berechyah, and Chassadyah, 24 Jushab-chessed, five. And the sons of Chananyah: 25 Pelatyah, and Jesh'a'yah; the sons of Rephayah, the 26 sons of Arnan, the sons of 'Obadiah the sons of 27 Shechanyah. And the sons of Shechanyah: She- 28 ma'yah; and the sons of Shema'yah were Chattush, 29 and Yigal, and Bariach, and Ne'aryah, and Shap- 30 hat, six. And the sons of Ne'aryah: Elyo'nal, 31 and Hezekiah, and 'Azrikam, three. And the sons 24 of Elyo'nal were Hodayyahu, and Elyashib, and 32 Pelayah, and 'Akkub, and Jochanan, and Delayah, 33 and 'Anani, seven.

CHAPTER IV.

¶ The sons of Judah: Perez, Chezron, and 1 Carmi, and Chur, and Shobai. And Re'ayah the 2 son of Shobal begat Jachath; and Jachath begat 3 Achumai, and Lahad. These are the families of the 4 Zor'athites. ¶ And these were (those of) the 5 father of 'Etam, Jizre'el, and Yishma, and Yid- 6 bash; and the name of their sister was Hazzele- 7 poni. And Penuel the father of Gedor, and 'Ezer 8 the father of Chushah. These are the sons of Chur, 9 the first-born of Ephratah, the father of Beth- 10 lechem. And Ashechur the father of Thekoa' had 11 two wives, Chelah and Na'arah. And Na'arah bore 12 him Achuzam, and Chepher, and Themeni, and 13 Haachashthari. These were the sons of Na'arah. 14 And the sons of Chelah were, Zereth, and Zochar, 15 and Ethnan. And Koz begat 'Anub and Hazzobe- 16 bah, and the families of Achareh the son of 17 Harum. And Ja'bez was more honorable than his 18 brothers; and his mother called his name Ja'bez, 19 saying, Because I bore him in pain. And Ja'bez 20 called on the God of Israel, saying, Oh that thou 21 wouldst bless me indeed, and enlarge my boundary, 22 and that thy hand might be with me, and that 23 thou wouldst act for me against the evil, that it 24 may not give me pain! And God granted him 25 what he had asked for. And Kelub the brother of 26 Shuchah begat Mechir, who was the father of Esh- 27 thon. And Eshthon begat Beth-rapha, and Pas- 28 seach, and Techinnah the father of 'Irnachash. 29 These are the men of Rechab. And the sons of 30 Kenas: 'Othniel and Serayah. And the sons of 31 'Othniel: Chathath. And Me'onthai begat 'Oph- 32 rah; and Serayah begat Joab, the father of the 33 Valley of the carpenters; for they were carpenters. 34 And the sons of Caleb the son of Jephunneh: 35 'Iru, Elah, and Na'am. And the sons of Elah: 36 Ukenas. And the sons of Jehalelel: Ziph, and 37 Ziphah, Thireya, and Assarel. And the sons of 38 'Ezrah: Jether, and Mered, and 'Epher, and Jalon. 39 And she conceived (and bore) Miriam, and Sham- 40 mai, and Yishbah the father of Eshtemoa'. And 41 his wife the Jewess bore Jered the father of Gedor, 42 and Cheber the father of Socho, and Jekuthiel the 43 father of Zanoach. And these are the sons of 44 Bithyah the daughter of Pharaoh, whom Mered had 45 taken (for wife). And the sons of the wife of 19 Hodiayah the sister of Nacham: The father of 20 Ke'ilah the Garmite, and Eshtemoa' the Ma'ach- 21 athite. And the sons of Shimon: Amnon, and 22 Rinnah, Ben-chanan, and Thilon. And the sons of 23 Yish'i were, Zocheth, and Benzocheth. The sons 24 of Shelah the son of Judah: 'Er the father of 25 Lechah, and La'dah the father of Mareshah, and 26 the families of the house of those that wrought 27 fine linen, of the house of Ashbea'. And Jokim, 28 and the men of Cozeba, and Joash, and Saraph, 29 who had dominion in Moab, and Jashubi-lechem. 30 And these are ancient things. There were the 31 potters and those that dwell in plantations and 32 sheepfolds: for the king's sake to do his work they 33 dwell there. ¶ The sons of Simeon: Nemuel, and 34 Jamin, Jarib, Zerach, and Saul. Shallum his son, 35 Mibsam his son, Mishma' his son. And the sons 26 of 'Mishma': Hamuel his son, Zaccur his son, 36 Shim'i his son. And Shim'i had sixteen sons and 37 six daughters; but his brethren had not many 38 children: nor did all their family multiply, equal 39 to the children of Judah. And they dwell at Beer- 40 sheba', and Moladah, and Chazar-shu'al, And at 29 Bilhah, and at 'Ezem, and at Tholad. And at 30 Bethuel, and at Chormah, and at Ziklag. And at 31 Beth-marcaboth, and Chazar-sussim, and at Beth- 41 biri, and at Sha-arayim. These were their cities 42 until the reign of David. And their villages were 32

23 זנקה: ובני חצי שבט מנשה ושבו בארץ מקדון
 24 ערב על הרמון ושער ותרדמון הזה רבו: ואלה
 ראשי בית אבותם אשר נשבו ואלאל וזרמיה
 והדניה ורחאל אגשם נבזרי חל אנשי שומת ראשים
 לבית אבותם: ומעלו באלון אבותיהם ונתנו
 אהר אלני עמדה ארן אשר השמיד אלהים מפניהם:
 ועל אלהי ישראל אתרתו: פול מלך אשור ואתרתו
 חלנת פלסר מלך אשור נגלם לראובן ולגד ולחצי
 שבט מנשה וביאם לחלח והבור והרא ועבר וכן עד
 היום הזה: בני לוי נרשון קהת ומררי:

27 ובני קהת עמרם ועזר וסברון ועזאל: ובני עמרם
 28 אהרן ומשה ומרים ובני אהרן נדב ואביהו אלעזר
 ואתמר: אלעזר הוליד אתפינחס פינחס הוליד את
 31 אבישוי: ואבישוי הוליד אתדבן ובן הוליד אתדני:
 32 וכן הוליד אתנחמה ונחמה הוליד אתמרת: מרת
 33 הוליד אתאמר: ואמר הוליד אתאחזב: ואחזב
 34 הוליד אתצדוק וצדוק הוליד אתאחמיץ: ואחמיץ לה
 הוליד אתעזרה ועזרה הוליד אתיוחנן: ויוחנן הוליד
 36 אתעזרה: הוא אשר בהן כבוד אשר בנה שלמה
 37 בירושלם: ויולד עזרה אתאמר: ואמר הוליד את
 38 אחזב: ואחזב הוליד אתצדוק וצדוק הוליד את
 39 שלום: ושלום הוליד אתחלקה וחלקה הוליד את
 41 עזרה: ועזרה הוליד אתשרה ושרה הוליד את
 41 ידועק: וידועק הלך כנענית: והיא אתיהודה
 וירושלם בני נכבדאצר:

CAP. VI. 1

1 ובני לוי נרשם קהת ומררי: ואלה שמות בני נרשם
 2 ובני שמעי: ובני עמרם ועזר וסברון ועזאל:
 3 בני מררי חמשי ואלה שמות הלוי לאבותיהם:
 4 לנרשם לבני בני נתן בני זמרי בני: וזאת בני עדו בני
 5 נחח בני ואחרי בני: בני קהת עמרם בני קרח בני
 6 אסר בני: אלקנה בני ואבסף בני ואסר בני: תחת
 7 בני אוראל בני עזיה בני ושאל בני: ובני אלקנה
 8 עמשי ואחזמות: אלקנה בני אלקנה צופי בני ונתן
 9 בני: אליאב בני ורחם בני אלקנה בני: ובני שמאל
 10 הבקר ושני ואבתי: בני מררי מחלי לבני בני שמעי
 11 בני עזיה בני: שמעא בני נתנה בני עזיה בני:
 12 ואלה אשר השמיד ה' על יד ישר בית יהוה ממנה
 13 הארץ: והיו משרתים לפני משכן אהל מועד בשר
 14 ערבנות שלמה אתדתי: והן בירושלם נעמרו
 15 כמשפטם על יד אבותיהם: ואלה הנערים ובנות מבני
 16 הזקנה רומן המשורר דודאל בןדשמאל: באלקנה בני
 17 ביהם בןדשאל: בנתנת: בנציה בןדאלקנה בני
 18 מרת בןדעמי: בןדאלקנה בןדודאל בןדעזרה בןדנפתי:
 19 בןדחת בןדאסר בןדאסף בןדקרח: בןדאמר בן
 20 קהת בןדני: בןדשמעא: בןדשמאל בןדעזרה
 21 ימני אסף בןדברכדי בןדשמעא: בןדשמאל בןדעזרה
 22 בןדמלכה: בןדאמי בןדנחח בןדעזרה: בןדאמר בן
 23

33 והיו וישון עזים המשי: וקלחצורים אשר סבבות
 הקרים האלה ערב על ואת מושבתם והתחשם להם:
 34 ומיטיב ומלך וישה בןדאמנה: ואל ויהו בני
 35 ישוב בןדשרה בןדעזרמאל: ואלעזר ונחמה ויהוה
 37 וישע ועזאל וישמאל ובניה: ויהו בןדשמעי בןדאלון
 38 בןדדנה בןדשמרי בןדשמעי: אלה הכאים בשמות
 39 נשיאם במשפחותם ובית אבותיהם בדי לרוב: וכלו
 למכור גר עד למורה נתיא לבקש מרעה לצאנם:
 מ ונמצאו מרעה שמו וטיב והארץ רחבת ידם ושקטת
 41 ושלחה בני מדהם הישבים שם לפנים: ונבאו אלה
 הכתובים בשמות בני: וחקרו מלך יהודה ובו את
 אהלהם ואתהמעלים אשר נמצאו שמה ונחרימם
 42 עדתיהם מה נשבו חתניהם בןדמעה לצאנם שם:
 ומהו מןדבני שמעון הלכו לרר שיער אנשים המשי
 מאית ופלטה ועשרה ורפה ועזר בני ישי בראשם:
 43 וכו' אתישראלית הפלטה לעמלק ונשבו שם עד
 היום הזה:

CAP. V. 7

7 ובני ראובן בןדירשאל בןדנאו הכסור ונחללו וצפי
 8 אביו נתנה בכרתו לבני יוסף בןדירשאל ולא להתחש
 9 לבכרה: כי יהודה נבר באחיו ולגיד ממש והבכרה
 10 ליוסף: בני ראובן בןדירשאל חנן ופולו חנן
 11 וברמי: בני יואל שמעה בני עג בני שמעי בני: מכה
 12 בני ראיה בני בעל בני: בארה בני אשר הגלה חלנת
 13 פלאסר מלך אשר הוא נשיא לראובן: ואחיו
 14 למשפחתו כהתחש לחלוחם הראש ועזאל וברדו:
 15 וכלו בןדעזר בןדשמעא בןדאל הוא יושב בערער ועד
 16 נבו ובעל עזר: ולמורה יושב ערלכמו בןדברה למך
 17 בני הקר פתח בני מקניה רבו בארץ גלעד: ובני שאל
 18 עשו מלחמה עסיהנראים ופלו ביהם ונשבו באהלהם
 19 עלבליפי מורה לגלעד: ובקנה לנדם נשבו
 20 בארץ הנשן ערלסלה: ואל הראש ושפט המשנה
 21 ועני ושפט בןדשן: ואחיהם לבית אבותיהם מןאל
 22 ומשלם ושבע ויהי ועזר ויען ויער שבניה:
 23 אלהו בני אביתל בןדחורי בןדדוד בןדגלעד בןדמכאל
 24 בןדשיש בןדחורו בןדכוז: אתו בןדעזרמאל בןדעזר
 25 ראש לבית אבותם: ונשבו בנלעד בןדשן ובבלניה
 26 ובבלמרשי שרון עלתוצאותם: כלם התחשו בני
 27 יתם מלך יהודה ובני רבעם מלך ישראל:
 28 בןדראובן ועד חצי שבטמנשה מןדבניחל אנשים
 29 נשיא מן ורר וררבי קשת למיני מלחמת ארבלים
 30 וארבעה אלה ושבעמאות וששים יצא אבא: ועשו
 31 מלחמה עם הנגדאים וסור ונפש וערב: ויגורו
 32 עליהם ונתנו ביהם הנגדאים וכל שעמיהם כי לאלהים
 33 ועשו כמלחמה ונתנו להם כבטחו בני: ונשבו
 34 מקניהם נמלים חמשים אלה וצאן מאתם והמשים
 35 אלה חמשים אגשים ונפש אדם מאה אלה: כרחללים
 36 רבים נפלו כי מאלהים המלחמה נשכו חמיהם עד

'Etam, and 'Ayin, Rimmon, and Tochen, and 33 'Ashan, five cities; And all their villages that were round about these same cities, as far as Ba'al. Ahese were their dwelling-places, and 34 after them are they recorded. And Meshobab, and 35 Jalmeh, and Joshah the son of Amazyah, And Joel, and Jehu the son of Joshibyah, the son of 36 Serayah, the son of 'Assiël, And Elyo'enaï and Ja'akobah, and Jeshochayah, and 'Assayah, and 37 Adiël, and Jessimiël, and Benayah, And Ziza the son of Shiph'i, the son of Allon, the son of 38 Jedayah, the son of Shimiri, the son of Shema'yah: These mentioned by their names were princes 39 in their families; and their family divisions spread 39 themselves out greatly. And they went to the entrance of Gedor, as far as the east side of 40 the valley, to seek pasture for their flocks. And they found a fat and good pasture, and the land 41 was roomy, and quiet, and peaceable: for descendants of Ham dwelt there before that time. And then came these written down by name in the days of Hezekiah the king of Judah, and smote 42 their tents, and their habitations that were found there, and destroyed them utterly unto this day, and dwelt in their stead; because there was pasture 42 there for their flocks. And some of them, even of the sons of Simeon, five hundred men, went to mount Se'ir having at their head Pelatayah, and Ne'aryah, and Rephayah, and 'Uzziël, the 43 son of Yish'i. And they smote the rest of the 'Amalekites that were escaped, and dwelt these unto this day.

CHAPTER V.

1 ¶ And the sons of Reuben the first-born of Israel —for he was the first-born; but, when he defiled his father's bed, was his birthright given unto the sons of Joseph the son of Israel: so that the genealogy is not to be reckoned after the 2 first-birth. For Judah became the mightiest of his brothers, and the prince descended from him; while the first-birthright belonged to Joseph.— 3 ¶ The sons of Reuben the first-born of Israel were, 4 Chanoch, and Pallu, Chebron, and Carmi. The sons of Joël: Shema'yah his son, Gog his son, Shim'i 5 his son, Michaël his son, and Meshayah his son. Bela 6 his son, Beërâh his son, whom Tilgath-pilnesser the king of Assyria carried into exile: he was the 7 prince of the Reubenites. And his brethren by their families, according to their genealogy after their generations, were, the chief, Je'iël, and Zecharyah, and Bela' the son of 'Azaz, the son of Shema', the son of Joël, who dwelt in 'Aro'er, 8 and as far as Nebo and Ba'al-me'on: And to the eastward he dwelt as far as the entrance of the wilderness from the river Euphrates; because their cattle were numerous in the land of 10 Gil'ad. And in the days of Saül they made war with the Hagarenes, who fell by their hand; and they dwelt in their tents in the whole front of the 11 land to the east of Gil'ad. ¶ And the children of Gad dwelt alongside of them, in the land of Bashan 12 as far as Salchah, Joël the chief, and Shapham the next, and Ja'nai, and Shaphat in Bashan. And their brethren according to their family divisions were, Michaël, and Meshulam, and Sheba', and 14 Jozai, and 'Ikan, and Zia, and 'Eber, seven. ¶ These are the children of Abichayil the son of Churi, the son of Jaroch, the son of Gil'ad, the son of Michaël, the son of Jeshishai, the son of 15 Jachdo, the son of Buz: Achi the son of Abdiël, the son of Guni, the chief of their family division. 16 And they dwelt in Gil'ad, in Bashan, and in its minor towns, and in all the open districts of 17 Sharon, as far as their terminations. All these were recorded by their genealogies in the days of Jotham the king of Judah, and in the days 18 of Jeroboam the king of Israel. ¶ The sons of Reuben, and the Gadites, and the half tribe of Menasseh, of valiant men, men able to bear shield and sword, and to draw the bow, and practised in war, were four and forty thousand seven hundred and sixty, that went out to the army. 19 And they made war with the Hagarenes, and 20 Jetur, and Naphish, and Nodab. And they obtained help against them, and the Hagarenes were delivered into their hand, and all that were with them: for God they cried in the battle, and he was entreated by them: because they put their trust in him. And they led away captive their cattle: of their camels fifty thousand, and of sheep two hundred and fifty thousand, and of asses two thousand, and of human beings one 22 hundred thousand. For there fell down many slain: because the war was of God. And they 23 dwelt in their stead until the exile. ¶ And the

children of the half tribe of Menasseh dwelt in the land; from Bashan unto Ba'al-chermon and Senir and mount Chermon were they numerous. And 24 these were the heads of their family divisions, namely, 'Epher, and Yish'i, and Eliël, and 'Azriël, and Jeremiah, and Hodayah, and Jachdiël, mighty men of valor, famous men, (and) heads of their family divisions. ¶ But they trespassed against the 25 God of their fathers, and went astray after the gods of the people of the land whom God had destroyed from before them. And the God of Israel stirred 26 up the spirit of Pul the king of Assyria, and the spirit of Tilgath-pilnesser the king of Assyria, and he carried them into exile, even the Reubenites, and the Gadites, and the half tribe of Menasseh, and brought them unto Chalach and Chabor, and Hara, and to the river Gozan, even until this day. ¶ The sons of Levi: Gershon, Kehath and Merari. ¶ And the sons of Kehath: 'Amram, Yizhar, 28 and Chebron, and 'Uzziël. ¶ And the children of 29 'Amram: Aaron, and Moses, and Miriam. And the sons of Aaron: Nadab, and Abihu, El'azar, and Ithamar. El'azar begat Phinehas, Phinehas begat 30 Abishua', And Abishua' begat Bukki, and Bukki begat 'Uzzi, and 'Uzzi begat Zerachyah, and Ze- 32 rachyah begat Merayoth, Merayoth begat Amaryah, 33 and Amaryah begat Achitub, And Achitub begat 34 Zadok, and Zadok begat Achima'az, And Achima'- 35 az begat 'Azaryah, and 'Azaryah begat Jochanan. And Jochanan begat 'Azaryah, he it is that officiated as priest in the house that Solomon had built in Jerusalem; And 'Azaryah begat Amaryah, and 37 Amaryah begat Achitub, And Achitub begat Zadok, 38 and Zadok begat Shallum, And Shallum begat 39 Chilkiah, and Chilkiah begat 'Azaryah, And 40 'Azaryah begat Serayah, and Serayah begat Jeho- 41 zadak. And Jerozadak went away, when the Lord carried Judah and Jerusalem into exile through the hand of Nebuchadnezzar.

CHAPTER VI.

¶ The sons of Levi: Gershon, Kehath and Merari. And these are the names of the sons of Gershon: Libni, and Shim'i. And the sons of Kehath were, 'Amram, and Yizhar, and Chebron, and 'Uzziël. The sons of Merari: Machli, and Mushi. 4 And these are the families of the Levites according to their fathers. Of Gershon: Libni his son, 5 Jachath his son, Zimnah his son, Yoäch his son, 6 'Iddo his son, Zerach his son, Yeatherai his son. The sons of Kehath: 'Amminadab his son, Korach 7 his son, Assir his son, Elkanah his son, and 8 Ebyassaph his son, and Assr' his son, Tachath 9 his son, Uriël his son, 'Uzziyah his son, and Saül his son. And the sons of Elkanah: 'Amas-sal, and Achimoth, (And) Elkanah. The sons of 11 Elkanah: Zophai his son, and Nachath his son, Eliab his son, Jerocham his son, Elkanah his son. 12 And the sons of Samuel: the first-born Vasini, 13 and Abiyah. The sons of Merari: Machli, Libni 14 his son, Shim'i his son, 'Uzzah his son Shim'a 15 his son, Chagiyah his son. 'Assayah his son. ¶ And these are those whom David appointed for the purpose of conducting the singing in the house of the Lord, after the ark had a resting-place. And they ministered before the tabernacle of the 17 tent of the congregation with singing, until Solomon built the house of the Lord in Jerusalem; and they acted according to their prescribed manner in their service. And these are those that so 18 acted with their sons. Of the sons of the Kehathites: Heman the singer, the son of Joël, the son of Samuel, The son of Elkanah, the son of Jero- 19 cham, the son of Eliël, the son of Toäch. The son 20 of Zuph, the son of Elkanah, the son of Machath, the son of 'Amassai, The son of Elkanah, the son 21 of Joël, the son of 'Azaryah, the son of Zephanyah, The son of Tachath, the son of Assir, the 22 son of Ebyassaph, the son of Korach. The son 23 of Yizhar, the son of Kehath, the son of Levi, the son of Israel. ¶ And his relative Assaph 24 was he, who stood on his right hand, (even) Assaph the son of Berachyah, the son of Shim'a, The son of Michaël, the son of Ba'asseyah, the 25 son of Malkiyah, The son of Ethni, the son of 26 Zerach, the son of 'Adayah, The son of Ethan, 27

וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־יִזְחָרָה וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְאֶת־קַרְמֶרֶת
 וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־מִפְסֵת וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וּמִמְטָה סָה
 לָרֶ אֶת־דְּרָאמוֹת בְּנִלְעָד וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־מִחְמָנִים וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְאֶת־חִשְׁבוֹן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־יַעְזֶר וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה׃

CAP. VII 1

וּלְבָנָי יִשְׁשַׁבֵּר תּוֹלַע וּפְאֵה וְשִׁיב וְשִׁמְרוֹן אַרְבָּעָה׃ וּבְנֵי
 תּוֹלַע עֵזִי וְרַפְּהָה וְיִרְאֵל וְחַמִּי וְהַשִּׁם וְשִׁמְאֵל רֵאשִׁים
 לְבֵית־אֲבוֹתָם לְתוֹלַע נְבוּרִי חֵיל לְתַלְדוֹתָם מִסְפָּרָם
 בְּיָמֵי דָוִד עֶשְׂרִים וְשֵׁנִים־אַלֶּף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃ וּבְנֵי
 עֵזִי זַרְחָה וּבְנֵי זַרְחָה מִיכָאֵל וְזַבְדִּיהָ וְיִזְאֵל וְשִׁיחָה
 חֲמִשָּׁה רֵאשִׁים בָּלָם׃ וְעַלְדָּם לְתַלְדוֹתָם לְבֵית־אֲבוֹתָם
 גִּדְרִי צָבָא מִלְחָמָה שְׁלֹשִׁים וְשִׁשָּׁה אֶלֶף כִּי־הִרְבּוּ יָשִׁים
 וְבָנִים׃ וְאֲחֵיהֶם לְכָל מִשְׁפַּחַת יִשְׁשַׁבֵּר נְבוּרִי חֵילִים
 שְׁמוֹנִים וְשִׁבְעָה אֶלֶף הַתְּחָשִׁם לְכָל׃ בְּנֵינָם בְּלַע
 וְכָכָר וְדִיעָאֵל שְׁלֹשָׁה׃ וּבְנֵי בְלַע אַצְחָן וְעֵזִי וְיִזְאֵל
 וְיִרְמִית וְעֵדִי חֲמִשָּׁה רֵאשִׁי בֵּית־אֲבוֹת נְבוּרִי חֵילִים
 וְהַתְּחָשִׁם עֶשְׂרִים וְשֵׁנִים אֶלֶף וְשִׁשִּׁים וְאַרְבָּעָה׃
 וּבְנֵי כָכָר וְיִרְמִיה וְעֵזִי וְעֵזִי וְעֵזִי וְעֵזִי וְעֵזִי וְעֵזִי וְעֵזִי וְעֵזִי
 וְאֲבִיהָ וְעַנְתוֹת וְעֵלְמַת בְּל־אֵלֶּה בְּנֵי כָכָר׃ וְהַתְּחָשִׁם
 לְתַלְדוֹתָם רֵאשִׁי בֵּית־אֲבוֹתָם נְבוּרִי חֵיל עֶשְׂרִים אֶלֶף
 וּמֵאוֹת׃ וּבְנֵי דִיעָאֵל בְּלָהוֹן וּבְנֵי בְלָהוֹן וְעֵזִי
 וּבְנֵינָם וְהַדִּד וּבְנֵינָה וְחֵזִן וְתַרְשִׁישׁ וְאֲחִישֶׁרֶת׃ כָּל־
 אֵלֶּה בְּנֵי דִיעָאֵל לְרֵאשִׁי הַאֲבוֹת נְבוּרִי חֵילִים שְׁבַע־
 עֶשְׂרֵה אֶלֶף וּמֵאוֹת׃ וְצָא צָבָא לְמִלְחָמָה׃ וְשָׁבַם וְהַבָּם
 בְּנֵי עֵדִי חֵשֶׁם בְּנֵי אַחֵר׃ בְּנֵי נַחְשִׁי הַחִיצָאֵל וְעֵזִי וְעֵזִי
 וְשִׁלּוֹם בְּנֵי בְלָהוֹן׃ בְּנֵי מְנַשֶׁה אֲשֶׁר־אֵל אֲשֶׁר־
 יִלְדָה פִּלְגִישׁוֹ אֶרְמִיָּה יִלְדָה אֶת־מִכְבִּיר אָבִי גִלְעָד׃
 וּמִכְבִּיר לָקַח אֶשֶׁר לְחַפְסִים וְלִשְׁפִים וְשֵׁם אֶת־הִי מְנַשֶׁה
 וְשֵׁם הַשֵּׁנִי צִלְפָּדָר וְהַתְּנִיחַ וְצִלְפָּדָר בָּנִים׃ וְתַלְדֵי מְנַשֶׁה
 אֲשֶׁת־מִכְבִּיר בָּן וְתַקְרָא שְׁמוֹ פֶּרֶשׁ וְשֵׁם אֶחָיו עֶרְשׁ וּבְנֵי
 אוֹלָם וְרַקָּם׃ וּבְנֵי אוֹלָם בְּרָן אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד בְּדָמְכִיר
 בְּדָמְנָשָׁה׃ וְאֶת־הִי הַמְלַכָּת יִלְדָה אֶת־אִישׁ יְהוּד וְאֶת־
 אֲבִיעֶזֶר וְאֶת־מַחְלָה׃ הַתְּנִיחַ בְּנֵי שְׁמִידָע אַחָן וְשָׁבַם
 וְלִקְחִי וְנָעִים׃ וּבְנֵי אֶפְרָיִם שְׁתַּלְחָן וְכָרָד בְּנֵי כ
 וְחַחַת בְּנֵי וְאַלְעָנָה בְּנֵי וְחַחַת בְּנֵי׃ וְכָרָד בְּנֵי וְשְׁתַּלְחָן
 בְּנֵי וְעֶזֶר וְאַלְעָד וְרַעְטִים אֲשֶׁר־נִתְּ הַיִּזְלִים בְּאֶרֶץ כִּי
 יִרְדּוּ לְקַחַת אֶת־מִקְדָּשָׁם׃ וְנִחְאֵל אֶפְרָיִם אֲבִיהֶם יָמִים
 רַבִּים בְּכָאוֹ אֶחָיו לְחַמִּי׃ וְכָאוֹ אֶל־אִשְׁתּוֹ וְתַבָּר וְתַלְדֵי
 בָּן מִקְרָא אֶת־שְׁמוֹ בְּרִיעָה כִּי בְרִיעָה הָיְתָה כְּבוֹתָ׃
 וְכֵתוֹ שְׂאֵרָה וְתַבָּן אֶת־בֵּית־חִזְרוֹן הַמַּחְתָּן וְאֶת־הַגְּלִיזוֹן
 וְאֶת אֶחָן שְׂאֵרָה׃ וְרַפְּחָ בְּנֵי וְיִשָּׁח וְתַלְחָ בְּנֵי וְחַחַת בְּנֵי׃ כֵּה
 לְעֶזֶר בְּנֵי עֵמִידָד בְּנֵי אֶל־שִׁמְעֵי בְּנֵי׃ עֵזִי בְּנֵי יְהוֹשֻׁעַ בְּנֵי׃
 וְאֲחֵיהֶם וּמִשְׁבוֹתָם בֵּית־אֵל וּבִנְתֵיהֶם וְלַמְּוִחָה עֶזֶרֹן
 וְלַמְּעָרָב עֹר וּבִנְתֵיהֶם וְשָׁבַם וּבִנְתֵיהֶם עֲרִיעָה וּבִנְתֵיהֶם׃
 וְעִלְיָדִי בְּרִימְנָשָׁה בֵּית־שֹׁאֵן וּבִנְתֵיהֶם תַּעֲנֹד וּבִנְתֵיהֶם מַדּוֹ
 וּבִנְתֵיהֶם יְהוּד וּבִנְתֵיהֶם בְּאֵלֶּה שְׁבַע בְּנֵי יוֹסֵף בְּיִשְׂרָאֵל׃
 בְּנֵי אֲשֶׁר יִמְנָה וְשִׁנְיָה וְשִׁנְיָה וְשִׁנְיָה וְשִׁנְיָה וְשִׁנְיָה

וְכָה בְּרִשְׁמֵי׃ בְּדַחַת בְּרִנְשִׁים בְּדִלְוִי׃ וּבְנֵי
 מִרְרִי אֲחֵיהֶם עַל־שְׁמַאֵל אִתּוֹן בְּדִרְשִׁי בְּדַעְבִּי בְּד
 מִלְדִּי׃ בְּדַחַשְׁבִּינָה בְּדַאֲמִינָה בְּדִלְקָה׃ בְּדַאֲמִי בְּד
 בְּנֵי בְּרִשְׁמִי׃ בְּדִמְחֵלִי בְּדִמְשִׁי בְּדִמְרִי בְּדִלְוִי׃
 וְאֲחֵיהֶם הַלְוִים נְתוּמִים עַל־עֹבְדוֹת מִשְׁכַּן בֵּית־הָאֱלֹהִים׃
 וְאֶרְחֵן וּבְנָיו מִקְטוּרִים לְכָל־מוֹבַח הַעֹלָה וְעַל־מִנְחָה
 הַקְּטֹרֶת לְכָל מַלְאֲכַת קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים וְלִכְפֹּר עַל־יִשְׂרָאֵל
 לְכָל אֲשֶׁר־צִוָּה מֹשֶׁה עֶבֶד הָאֱלֹהִים׃ וְאֵלֶּה בְנֵי
 אַחָן אֶלְעָזָר בְּנֵי פִנְחָס בְּנֵי אֲבִישׁוֹעַ בְּנֵי׃ בְּנֵי בְנֵי עֵזִי
 בְּנֵי וְחַחָה בְּנֵי׃ מִדְּוִת בְּנֵי אֶמְרִיה בְּנֵי אֲחִישׁוֹב בְּנֵי׃
 צִדְקָן בְּנֵי אֲחִיעֶזֶר בְּנֵי׃ וְאֵלֶּה מִשְׁבוֹתָם לְטָרְחָתָם
 בְּנִבְוִלָם לְבְנֵי אַחָן לְמִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי כִּי לָהֶם הָיָה
 הַהִקְדָּל׃ וְחַתָּן לָהֶם אֶת־חִזְרוֹן בְּאֶרֶץ יְהוּדָה וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה סְבוּבַתְהָ׃ וְאֶת־שֶׁרָה הַיִּזְרִי וְאֶת־חֲצִירָה נְתַנִּי
 לְלֵבָב בְּדַאֲמִינָה׃ וְלְבָנֵי אַחָן נְתַנִּי אֶת־עֲרִי הַמִּקְלָט
 אֶת־חִזְרוֹן וְאֶת־לְבָנָה וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־יְהוּדָה וְאֶת־
 אֶת־שִׁמְעֵי וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְאֶת־חִזְרוֹן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה אֶת־
 דִּבְרֵי וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְאֶת־עֵזִי וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־חִזְרוֹן
 שְׁמֹשׁ וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וּמִמְטָה בְּנֵינָם אֶת־עֵזִי וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־עֵלְמַת וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־עַנְתוֹת וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה בְּלִיעֵרִיתָם שְׁלֹשֶׁשׁ־עֶשְׂרֵה עֵדִי בְּמִשְׁפַּחוֹתֵיהֶם׃
 וְלְבָנֵי קָדַת הַיְהוּדִים מִמִּשְׁפַּחַת הַמְּטָה מִמְּחַצֵּי
 מְטָה חֲצִי מְנַשֶׁה בְּנוֹרָל עֶרִים עֶשְׂרֵה׃ וְלְבָנֵי גֵרְשׁוֹם
 לְמִשְׁפַּחוֹתָם מִמְטָה יִשְׁשַׁבֵּר וּמִמְטָה אֲשֶׁר וּמִמְטָה נַחְשִׁי
 וּמִמְטָה מְנַשֶׁה בְּבִשְׁן עֶרִים שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה׃ לְבָנֵי
 מִדְּרִי לְמִשְׁפַּחוֹתָם מִמְטָה רְאוּבֵן וּמִמְטָה־נָדָד וּמִמְטָה
 וּבְלָהוֹן בְּנוֹרָל עֶרִים שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה׃ נְתַנִּי בְּיִשְׂרָאֵל
 לְחֵילִים אֶת־הַעֲרִים וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ נְתַנִּי בְּנוֹרָל מִמְטָה
 בְּיִזְרְחָדָה וּמִמְטָה גֵרְשִׁימְעוֹן וּמִמְטָה בְּנֵי בְּנֵינָם אֶת־
 הַעֲרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר־קִרְאוּ אֲתָם בְּשֵׁמוֹת׃
 וּמִמְטָה שְׁפֹחַת הַיְהוּדִי וְהַיִּזְרִי וְהַיִּזְרִי וְהַיִּזְרִי וְהַיִּזְרִי וְהַיִּזְרִי
 וְנְתַנִּי לָהֶם אֶת־עֲרִי הַמִּקְלָט אֶת־שָׁבַם וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה בְּרִד
 אֶפְרָיִם וְאֶת־עֹר וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־קִמְעָם וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה
 וְאֶת־בֵּית חִזְרוֹן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְאֶת־אִילָן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה
 וְאֶת־נִתְדִמְוֹן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וּמִמְחַצֵּי מְטָה מְנַשֶׁה
 אֶת־עֶזֶר וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־בְּלַעָם וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה
 לְמִשְׁפַּחַת בְּנִי־רִקְחָה הַיְהוּדִים׃ לְבָנֵי גֵרְשׁוֹם
 מִמִּשְׁפַּחַת חֲצִי מְטָה מְנַשֶׁה אֶת־עֹרָן בְּבִשְׁן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה
 וְאֶת־עַנְתוֹת וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וּמִמְטָה יִשְׁשַׁבֵּר אֶת־
 קֹדֶשׁ וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה אֶת־דְּבָרָת וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְאֶת־
 רֵאמוֹת וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־עֵנָם וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃
 וּמִמְטָה אֲשֶׁר אֶת־מִשְׁכַּל אֶת־שָׁבַם וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־חִזְרוֹן וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְאֶת־חִזְרוֹן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־חִזְרוֹן וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה׃ וְהַמְּטָה נַחְשִׁי אֶת־מִנְרַשֶׁיָּה בְּגִלְלוֹל וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־חַמְוִן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה וְאֶת־קִרְתִּים וְאֶת־
 מִנְרַשֶׁיָּה׃ לְבָנֵי מִדְּרִי הַתְּתָרִים מִמְטָה וּבְלָהוֹן אֶת־
 רַמְזִי וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה אֶת־חִזְרוֹן וְאֶת־מִנְרַשֶׁיָּה׃ וּמִעֶבֶר
 לְיַרְדֵּן וְכֵתוֹ לְמִנְחָה הַיְהוּדִי מִמְטָה רְאוּבֵן אֶת־כָּצִי בְּמִדְּבָר

28 the son of Zimnah, the son of Shim'i, The son of Jachath, the son of Gershom, the son of Levi.

29 ¶ And their brethren the sons of Merari (stood on the left hand: Ethan the son of Kishi, the son of 'Abdi, the son of Malluch, The son of Chashabayah, the son of Amzayah, the son of Chilki-31 yah, The son of Amzi, the son of Bani, the son of Shamer, The son of Machli, the son of Mushi,

32 the son of Merari, the son of Levi. And their brethren the Levites were superadded for all manner of service of the tabernacle of the house of 34 God. But Aaron and his sons offered upon the altar of the burnt-offering, and upon the altar of incense, (and were) for all the work of the most holy place, and to make an atonement for Israel, in accordance with all that Moses the servant 35 of God had commanded. ¶ And these are the sons of Aaron: El'azar his son, Phinehas his son, 36 Abishua' his son, Bukki his son, 'Uzzi his son, 37 Zerachyah his son, Meravoth his son, Amaryah his son, Achitub his son, Zadok his son, Achima'az 38 his son. ¶ And these are their dwelling-places with their castles in their boundaries: unto the sons of Aaron, of the families of the Kehathites; for theirs 40 was the (first) lot,— And they gave unto them Hebron in the land of Judah, with its open 41 spaces round about it. But the fields of the city, and its villages, they gave to Caleb, the son Jeph- 42 hunnah. ¶ And to the sons of Aaron they gave (of) the cities of refuge Hebron, and Libnah with its open spaces, and Jattir, and Eshthemoa, with 43 its open spaces. And Chilen with its open spaces. 44 Debir with its open spaces, and 'Ashan with its open spaces, and Beth-shemesh with its open 45 spaces. ¶ And from the tribe of Benjamin, Geba' with its open spaces, and 'Alemeth with its open spaces, and 'Anathoth with its open spaces. And all their cities were thirteen cities after their 46 families. ¶ And unto the sons of Kehath that were left of the family of that tribe, (were given) from the half tribe, the half tribe of Menas- 47 seh, by lot, ten cities. ¶ And to the sons of Gershom after their families, from the tribe of Issa- 48 char, and from the tribe of Asher and from the tribe of Naphtali, and from the tribe of Menas- 49 seh in Bashan, (were given) thirteen cities. ¶ Unto the sons of Merari after their families, from the 50 tribe of Reuben, and from the tribe of Gad, and from the tribe of Zebulun, (were given) by lot, 51 twelve cities. And the children of Israel gave to the Levites these cities with their open spaces. 52 And they gave by lot from the tribe of the children of Judah, and from the tribe of the children of Simeon, and from the tribe of the children of Benjamin these cities, which they called by names. 53 ¶ And some of the families of the sons of Kehath had the cities of their territory from the tribe of 54 Ephraim. And they gave unto them, (of) the cities of refuge Shechem with its open spaces in the mountain of Ephraim, and Gezer with its open 55 spaces, and Jokme'am with its open spaces, and 56 Beth-choron with its open spaces And Ayalon with its open spaces, and Gath-rimmon with its 57 open spaces. And from the half tribe of Menas- seh: 'Aner with its open spaces; and Bil'am with its open spaces, for the family of the remain- 58 ing portion of the sons of Kehath. ¶ Unto the sons of Gershom (were given) from the family of the half tribe of Menasseh, Golan in Bashan with its open spaces, and Ashtoth with its open spaces. 59 ¶ And from the tribe of Issachar: Kedesh with its open spaces, Dobrath with its open spaces, 60 And Ramoth with its open spaces, and 'Anem with its open spaces. ¶ And from the tribe of Asher: Mashal with its open spaces, and 'Abdon with its open spaces. And Chukok with its open spaces, 61 and Rechob with its open spaces. ¶ And from the tribe of Naphtali: Kedesh in Galilee with its open spaces, and Chammon with its open spaces, 62 and Kiryathaim with its open spaces. ¶ Unto the remaining portion of the children of Merari (were given) from the tribe of Zebulun, Rimmon with its open spaces, Tabor with its open spaces. 63 And on the other side the Jordan by Jericho, on the east side of Jordan, from the tribe of Reuben, Bezer in the wilderness with its open spaces, and 64 Jahzah with its open spaces. And Kedemoth with its open spaces, and Mepha'ath with its open 65 spaces. ¶ And from the tribe of Gad: Ramoth in Gila'd with its open spaces, and Machanayim with its open spaces, And Chebon with its open spaces, 66 and Ja'azer with its open spaces,

CHAPTER VII.

¶ And the sons of Issachar were, Tola', and Puah, 1 Yashub, and Shimron, four. And the sons of 2 Tola': 'Uzzi, and Rephayah, and Jeriel, and Jachmai, and Yibsam, and Shemuel, heads of their family divisions, of Tola', being valiant men of might, after their descent. Their number in the days of David was two and twenty thousand and six hundred. ¶ And the sons of 'Uzzi: Yizrachyah, 3 And the sons of Yizrachyah: Michaël, and 'Obadi-ah, and Joël, Yishiyah, five, chief men all of them. And with them according to their descent, 4 after their family divisions were bands of the army for war, six and thirty thousand men; for they had many wives and sons. And their brethren of all 5 the families of Issachar were valiant men of might, eighty and seven thousand reckoned by their genealogies in all. ¶ Of Benjamin: Bela', and 6 Becher, and Jedia'el, three. And the sons of Bela': 7 Ezbon, and 'Uzzi, and 'Uzziel, and Jerimoth, and 'Iri, five, heads of family divisions, being mighty men of valor; and they were reckoned by their genealogies twenty and two thousand and thirty and four. ¶ And the sons of Becher: Zemirah, and 8 Jo'ash, and Eli'ezer, and Elyo'enal, and 'Omri, and Jeremoth, and Abiyah, and 'Anathoth, and 'Alemeth. All these are the sons of Becher. And 9 reckoned by their genealogy after their descent, heads of their family divisions, mighty men of valor, there were twenty thousand and two hun- 10 dred. ¶ And the sons of Jedia'el: Bilhan. And 11 the sons of Bilhan: Je'ush, and Benjamin, and Ehud, and Kena'anah, and Zethan, and Tharshish, and Achishachar. All these the sons of Jedia'el, 12 by the heads of their divisions, being mighty men of valor, were seventeen thousand and two hun- 13 dred, fit to go out to the army for war. And 14 Shuppim, and Chuppim, the children of 'Ir, and Chushim, the sons of Acher. ¶ The sons of Naph- 15 tali: Jachzi'el, and Guni, and Jezer, and Shallum, the sons of Bilhah. ¶ The sons of Menasseh. Ass- 16 riël, whom (his wife) bore; his concubine the Aram- itess bore Machir the father of Gil'ad. And Ma- 17 chir took for wife (the sister) of Chuppim and Shuppim, whose sister's name was Zelophchad; and Zelophchad had daughters. And Ma'achah the wife 18 of Machir bore a son, and she called his name Peresh; and the name of his brother was Sheres; and his sons were Ulam and Rekem. And the sons 19 of Ulam: Bedan. These were the sons of Gil'ad, the son of Machir, the son of Menasseh. And his 20 sister Hammolecheth bore Isshod, and Ab'ezer and Machlah. And the sons of Shemida' were, Achyan, 21 and Shechem, and Likhi, and An'am. ¶ And the 22 sons of Ephraim: Shuthelach, and Bered his son, and Tachath his son, and El'adah his son, and Ta- 23 chath his son. And Zabad his son, and Shuthelach 24 his son, and 'Ezer, and El'ad, whom the men of Gath that were born in that land slew, when they came down to take away their cattle. And Eph- 25 raim their father mourned many days, and his brethren came to comfort him. And he went in to 26 his wife, and she conceived, and bore a son, and he called his name Beri'ah, because misfortune had come into his house. And his daughter was 27 She'rah, who built Beth-choron the lower, and the upper, and Uzen-she'rah. And Repach was his 28 son, also Reseph, and Telach his son, and Ta- 29 chan his son, La'dan his son, 'Ammihud his son, 30 Elishama' his son. Non his son, Jehoshua' his 31 son. And their possessions and dwelling-places 32 were, Beth-el and its villages, and at the east Na'aran, and at the west Gezer, with its villages, and Shechem with its villages, as far as Gazzah and its villages. And by the borders of the chil- 33 dren of Menasseh: Beth-sheân and its villages, Ta'nach and its villages, Meiddo and its villages, Dor and its villages. In these dwelt the children 34 of Joseph the son of Israel. ¶ The sons of Asher: 35 Yimnah, and Yishvah, and Yishvi and Beri'ah, and Serach their sister, And the sons of Beri'ah: Che- 36

CAP. IX. ט

1 וכל־ישראל הניחו והם כחבים עלי־ספר מלכי א
 2 ישראל ויהיה גילו לבבל כמלכם: והיושבים הראשונים
 3 אשר באחתם כיריהם ישראל הכהנים הלויים והנתינים:
 4 וכרושלם ישבו מרובע ויהיה ומרובע בנימן ומרובע
 5 אפרים ומנשה: עתה כדעמיהוד כדעמיהו כדאמיהו
 6 כדבני־מרבני פרץ כדויהודה: ומרשילתי עשה הבכור
 7 ובניו: ומרובע רח וישאל ואחתם שש־מאות ותשעים: 6
 8 ומרובע בנימן סלאו כדמשלם כדויהודה כדעמיהו:
 9 ויבניה כדיריהם ואלה כדעניו כדמכר ומשלם כד
 10 שפטיה כדריעאל כדבינה: ואחדים לתלדותם תשע
 11 מאות ותמשים וששה כלי־אלה אישים ראשי אבות לבית
 12 אבותיהם: ומרובעיהם יציה ויהויה ויהויה
 13 וצורה כדחלקיהו כדמשלם כדצדוק כדבריה כד
 14 אחיטוב יעד בית האלהים: ועדה כדיריהם כד
 15 פשוהו כדמלכיהו ומעשי כדריעאל כדויהודה כדמשלם
 16 כדמשלמיה כדאמר: ואחתים ראשי לבית אבותם
 17 אלף ושבע מאות ותשעים כבורי חיל מלאכת עבודת
 18 בית־האלהים: ומרובעיהם שבעה כדעשוב כד
 19 עזריקם כדחשבהו כדבני מררי: ובמבקר חדש וקלל
 20 ומתיהו כדמימא כדזכרי כדאסף: ועבדה כדשמעיהו
 21 כדגלל כדויהויהו וכרבהו כדאסא כדחלקיהו הושב
 22 כחצרי נטפת: ותשערים שלום ועקוב וטלמון ואחיהו
 23 ואחתים שלום הראשי: ועדיהו כעשר המלך מרובהה
 24 רמה השערים למתנית בני לוי: ועלום כדקורא כד
 25 אבנף כדיריהו ואחיו לבית־אביו כדיריהם על מלאכת
 26 העבדה שמרי הספים לאהל ואבתיהם על־מתנה יהיה
 27 שמרי הקבוא: ופינים כדאלקנר יעד היה עליהם
 28 לפנים וזהו: עמו: וכריהו בן משלמה שער פחה
 29 לאהל מעד: קלם כדגרויהם לשערים כספים אמתם
 30 ושנים עשר המה כדגרויהם לתושבים המה יסו רוד
 31 ושמואל הראה באמתתם: והם ומניהם עליהשערים
 32 לבית־יהוה לבית האהל למשמרות: לארבע רוחות
 33 יהיו השערים מזרח יה צפונה ונגבה: ואחתים
 34 כדחצריהם למוא לשבעת הימים מעת אליעז עמיהו:
 35 כי באמניה המה ארבעת גבור השערים הם הלויים
 36 והיו עליהשמות ועליהאצרות בית האלהים: וסביבות
 37 בית־האלהים לויים כעליהם משמרת והם עליהשפת
 38 ולפניו לבקר: ומתם עליבלי העבדה כי במספר
 39 יבואים ובמספר יוצאים: ומתם ממנים עליהבלים
 40 ועל בליבלי: וכדש עליהסלת ותנו ותשמן ותלכיהו
 41 ותבשמים: ומרובעיהם רתוי המרבהת לבשמים:
 42 ומתיהו כדקלויים הוא הבכור לשלם הקרתי באמניה
 43 על מנשה החבתיים: ומרובעיהם כדאחתים על
 44 לחם המערכת להבין שבת שבת: ואלה
 45 המשררים ראשי אבות ללויים בלשבת פטורים כירויים
 46 וליהו עליהם במלאכה: אלה ראשי האבות ללויים
 47 לתלדותם ראשים אלה ישבו כדירושלם: וכבוען לה

31 אחתם: ובני כריעה חבר ומלכאל הוא אבי כריות:
 32 חבר הוליד אילפלט ואחישומר ואחישומר ואת שועא
 33 אחתם: ובני אילט ספד ובמלה ושנות אלה בני יפלט:
 34 ובני שמר אביו ויהיה ירבה ואם: וכריהם אחיו
 35 צופח ומנע ועלשוועמל: בני צופח סוח ורנפר ושועל
 36 ובני ויהיה: בער יהוד ושמו ושלושה ותרו ובארא:
 37 ובני יתר ופנה ופספא וארא: ובני עלא ארח ותצאל
 38 ובני רעוא: כלי־אלה כדראשר ראשי בית־האבות כדורים
 39 גבורי חילים ראשי הנשיאים והתושבים כבצא כמלחמה
 40 מספרם אישים עשרים וששה אלה:

CAP. VIII. ח

1 ובנימן הוליד את־בלע ככרו אשבל השני ואחיהו
 2 השלישי: נוחה הרביעי ורפא החמישי: נתנו גנים
 3 לבלע אהר וגרא ואביריהו: ואבישוע ועמון ואחיהו:
 4 וגרא ושפון וזרחם: ואלה בני אהר אלה הם ראשי
 5 אבות ליושבי גבע גלגל: ועמון ואחיהו וגרא
 6 הוא הגלם הוליד את־ענא ואחיהו: ושחרים הוליד
 7 בשרה מאב כדשלחו אתם חושים ואחיהו ושיו:
 8 הולד מן־חדש אשתו את־זובל ואת־צבאי ואת־מישא
 9 ואת־מלכם: ואת־ישון ואת־שכיה ואת־מרמה אלה
 10 בניו ראשי אבות: ומחשים הוליד את־אביטוב ואת
 11 אלפעל: ובני אלפעל עבר ומשעם ועמר הוא בנה
 12 אחיהו ואת־לד ובנתיה: וכריעה ושמע המה ראשי
 13 האבות ליושבי אלון המה הכריתו את־ישבי נת: ואחיו
 14 ששק וירמיהו: וזבדה ועדד ועדד: ומיכאל ושפה
 15 ויהיא בני כריעה: וזבדה ומשלם וחזקו וזכר: ושמי
 16 וזליאה ויובב בני אלפעל: וקום וחבר וזכרי: ואליעז
 17 ועלת ואלאיל: ועדה וכראדה ושמתה בני שמעי:
 18 וישון ועבר ואלאיל: ועבדון וחבר והגון: ונחניה ויעלם
 19 וננתניהו: ורפיה ופניאל בני ששק: ושמשרי ושחרר
 20 ונתתיה: ויערשה ואלהו וכרי בני רחם: אלה ראשי
 21 אבות לתלדותם ראשים אלה ישבו כדירושלם:
 22 ובבוען ישבו אבי גבען ושם אשתו מנקה: ובני
 23 הבכור עבדון וצור וקשו ובעל וערב: ונדר ואחיו וזכר:
 24 ומקלות הוליד את־שמעא ואף המה יעד אחתם: ישבו
 25 כדירושלם עמר־אחתם: וער הוליד את־יקש
 26 ויקש הוליד את־שאול הוליד את־יהויהו ואת
 27 מלכישוע ואת־אביקרב ואת־אשבעל: וכדויהויהו מריב
 28 לה בעל מריב בעל הוליד את־מיכה: ובני מיכה פתון
 29 ומלך ומארכ ואחיו: ואחיו הוליד את־יועיהו ויועיהו
 30 הוליד את־עלמת ואת־עזמות ואת־זמרי ומרי הוליד
 31 את־מיצא: ומיצא הוליד את־בינעא רפה בניו אלעשה
 32 בניו אצל בניו: ולאצל עשה גנים ואלה שמותם
 33 עזריקם: וכרו ושמעאל ושערה ולבדה: והגון כלי־אלה
 34 בני אצל: ובני עשק אחיו אולם בכרו וישו השני
 35 ואלפלט השלישי: והיו כדירושלם אישים גבורי־חיל
 36 דרבי קשת ומרבים גנים ובני גנים מאה ותמשים כל
 37 אלה מבני בנימן:

ber, and Malkiël, who is the father of Birzayith, 32
 32 And Cheber begat Yaphlet, and Shomer and Cloth-
 33 am, and Shu'a their sister. And the sons of Yaph-
 let: Passach, and Bimhal, and 'Ashvath. These
 34 are the sons of Yaphlet. And the sons of She-
 mer: Achi, and Rohgah, and Chubbah, and Aram.
 35 And the sons of his brother Halem: Zophach and
 36 Yimma', and Shelesh, and 'Amal. The sons of Zop-
 hach: Suach, and Charnepher, and Shu'al, and Beri,
 37 and Yimrah, Bezer, and Hod, and Shamma, and
 38 Shilshah, and Yithran, and Beëra. And the sons of
 39 Jether: Jephunneh, and Pisspah, and Ara. And
 the sons of 'Ulla: Arach, and Chaniël, and Rizya.
 40 All these were the children of Asher, heads of their
 family divisions, selected mighty men of valor,
 chiefs of the princes. And being recorded accord-
 ing to the genealogy for the army for the war,
 their number was of men twenty and six thousand.

CHAPTER VIII.

1 ¶ And Benjamin begat Bela' his first-born, Ashbel
 2 the second and Achrach the third, Nochah the
 3 fourth, and Rapha the fifth. And Bela' had sons,
 4 Addar, and Gera, and Abihud, And Abishua', and
 5 Ma'aman, and Achoäch, And Gera, and Shephu-
 6 phan, and Churam. And these are the sons of
 7 Echud: these are the heads of the family divi-
 8 sions of the inhabitants of Geba', who were exiled
 9 to Manachath; Both Na'aman, and Achiyah; and
 10 Gera,—he exiled them, and begat 'Uzza, and
 11 Achichud, And Shacharayim begat children in
 12 the fields of Moáb, after he had sent them away—
 13 Chushim and Ba'ara his wives. And he begat
 14 of Chodesh his wife, Jobab, and Zibya, and Mesha,
 15 and Malkam, And Je'uz, and Shabayah, and Mir-
 16 mah. These were his sons, heads of family divi-
 17 sions. And of Chushim he begat Abitub, and Elpa'
 18 al. And the sons of Elpa'al: 'Eber, and Mish'am,
 19 and Shemer, who built Ono, and Lod, with its vil-
 20 lages; And Beri'ah, and Shema', who were the
 21 heads of the family divisions of the inhabitants
 22 of Ayalon; these were those who drove away the
 23 inhabitants of Gath; And Achyo, Shashak, and
 24 Jeremoth, And Zebadayah, and 'Arad, and 'Eder,
 25 And Michaël, and Yishpah, and Jocha, the sons of
 26 Beri'ah; and Zebadayah, and Meshullam, and
 27 Chiskl, and Cheber, And Yishmerai, and Yizliah,
 28 and Jobab, the sons of Elpa'al; And Jakim, and
 29 Zichri, and Zabdî, And Eli'enai, and Zillethal, and
 30 Eliël, And 'Adayah, and Berayah, and Shimrath,
 31 the sons of Shim'i; And Yishpan, and 'Eber, and
 32 Eliël, And 'Abdon, and Zichri, and Chananyah,
 33 And Chananyah, and 'Elam, and 'Anthothiyah,
 34 And Yiphdeyah, and Penuël, the sons of Shashak;
 35 And Shamsheral, and Shecharyah, and Athalyah,
 36 And Ja'areshyah, and Eliyah, and Zichri, the sons
 37 of Jerocham. These were the heads of the family
 38 divisions, by their generations, chief men. These
 39 dwelt in Jerusalem. ¶ And as Gib'on dwelt the
 40 father of Gib'on, whose wife's name was Ma'achah;
 41 And his first-born son 'Abdon, then Zur, and
 42 Kish, and Ba'adai, and Nadab, and Gedor, and
 43 Achyo, and Zecher, And Mikloth begat Shimah,
 44 And these also dwelt alongside of their brethren
 45 in Jerusalem, with their brethren. ¶ And Ner
 46 begat Kish, and Kish begat Saül, and Saül begat
 47 J'ehonath and Malkishua', and Abinadab, and
 48 Eshba'al. And the son of Jehonath was Merib-
 49 ba'al; and Merib-ba'al begat Michah. And the
 50 sons of Michah were, Pithon, and Melech, and
 51 Tarek, and Achaz. And Achaz begat Jeho'addah,
 52 and Jeho'addah begat 'Alemeth, and 'Aznaveth,
 53 and Zimri; and Zimri begat Moza; And Moza
 54 begat Bin'ah; Rapha was his son, El'assah his son,
 55 Azel his son. And Azel had six sons, and these
 56 are their names, 'Abrikam, Bocheru and Ishmael,
 57 and She'aryah, and 'Obadiah and Chanan. All
 58 these were the sons of Azel. And the sons of
 59 'Eshek his brother were. Ulam his first-born,
 60 Je'ush the second, and Eliphelet the third. And
 61 the sons of Ulam were mighty men of valor,
 62 who drew the bow, and had many sons, and sons
 63 sons, one hundred and fifty. All these are of the
 64 sons of Benjamin.

CHAPTER IX.

1 ¶ So all Israel were recorded by their geneal-
 ogies; and, behold, they are written in the book

of the Kings of Israel; but (the men of) Judah
 were carried away into exile to Babylon for
 their unfaithfulness. And the first inhabitants 2
 that (dwelt again) in their possessions in their
 cities, were the Israelites, the priests the Levites,
 and the temple-servants. And in Jerusalem dwelt 3
 some of the children of Judah, and of the children
 of Benjamin, and of the children of Ephraim
 and Menasseh. 'Uthai the son of 'Amihud, the 4
 son of 'Omri, the son of Imri, the son of Bani,
 of the children of Perez the son of Judah. And of 5
 the Shilonites: 'Assayah the first-born, and his
 sons. And of the sons of Zerach: Je'uel, and 6
 their brethren, six hundred and ninety. And of the 7
 sons of Benjamin: Sallu the son of Meshullam, and
 the son of Hodavayah, the son of Hassenuah, And 8
 Yibneyah the son of Jerocham, and Elah the son
 of 'Uzzi, the son of Michri, and Meshullam the
 son of Shephatyah, the son of Re'uël, the son of
 Yibniyah; And their brethren, according to their 9
 generations, nine hundred and fifty and six. All
 these men were chiefs of the divisions of their fami-
 ly divisions. ¶ And of the priests: Jeda'yah, and 10
 Jehoyarib, and Jachin, And 'Azaryah the son 11
 of Chilkiah, the son of Meshullam, the son of
 Zadok, the son of Merayoth, the son of Achitub,
 the ruler of the house of God. ¶ And 'Adayah 12
 the son of Jerocham, the son of Pascher, the son
 of Malkiyah, and Ma'sal the son of Adiel, the son
 of Jachzerah, the son of Meshullam, the son of
 Meshillemith, the son of Immer; And their 13
 brethren, chiefs of their family divisions, were one
 thousand and seven hundred and sixty, very
 able men for the work of the service of the house
 of God. ¶ And of the Levites: Shema'yah the 14
 son of Chasshub, the son of 'Azrikam, the son of
 Chashabvah, of the sons of Merari; And Bakbak- 15
 kar, Chereah, and Galal, and Matthanayah, the son
 of Malkiyah, the son of Zichri, the son of Asaph; And 16
 'Obadiah the son of Shema'yah, the son of Galal,
 the son of Jeduthun; and Berechyah the son of
 Assa, the son of Elkannah, that dwelt in the vil-
 lages of the Netophathites. And the gatekeepers 17
 were Shallum, and 'Akkub, and Talmon, and Achi-
 man, and their brethren, Shallum being the chief;
 And up to this time they are in the king's gate 18
 to the eastward; they are the gatekeepers for the
 camps of the children of Levi. And Shalumi the 19
 son of Koré, the son of Ebyassaph, the son of
 Korach, and his brethren, of the house of his
 father, the Korchites, being over the work of the
 service, were the watchmen at the threshold of the
 tabernacle; and their fathers being over the camp
 of the Lord, were the watchmen at the entrance
 (thereof). And Phinehas the son of El'azar was 20
 the ruler over them in times past; (and) the Lord
 was with him. (And) Zechariah the son of Me- 21
 shelemyah was gatekeeper at the entrance of the
 tabernacle of the congregation. All of these selected 22
 to be gatekeepers at the thresholds were two hun-
 dred and twelve. These were recorded according
 to thir genealogy in their villages; (and they
 were) those (whom) David and Samuel the seer did
 ordain in their trust. Both they and their children 23
 had the oversight over the gates of the house
 of the Lord, (namely,) the house of the tabernacle,
 as watches. On four quarters were the gate- 24
 keepers, toward the east, the west, the north, and
 the south. And their brethren, who were in their 25
 villages, had to come after ever seven days from
 time to time in common with these. For in (their)
 26 trust were these four chief gatekeepers—these Le-
 vites, and they were (appointed) over the chambers
 and treasuries of the house of God. And they 27
 lodged round about the house of God because
 upon them rested the duty of watching, and they
 had the supervision of the opening thereof each
 and every morning. And some of them had the 28
 charge of the vessels for the service; for by number
 did they bring them in, and by number did they
 carry them out. Some of them also were ap- 29
 pointed over the vessels, and over all the vessels
 of the sanctuary, and over the fine flour, and the
 wine, and the oil, and the frankincense, and the
 spices. And some of the sons of the priests pre- 30
 pared the mixture of the spices. And Matthithyah, 31
 one of the Levites, who was the first-born of
 Shallum the Korchite, had the trust over the meat-
 offerings that were baked in the pans. And others 32
 of their brethren, of the sons of the Kehathites,
 were over the orders of the shew-bread, to pre-
 pare it every sabbath. ¶ But these the singers, 33
 chiefs of the divisions of the Levites, remained
 in the chambers free of service; for day and night
 were they obliged to engage in that work. These 34
 are the chiefs of the divisions of the Levites,
 being the chiefs for their generations: these dwelt

לא תבוא הנה בלבד הוד את מצבת ציון היא עיר
 הוד: ויאמר הוד בלמכה יבסי בראשונה והנה
 לראש ולשני בעל בראשונה יאב בדרצונה ויהי לראש:
 נאשב הוד במצד עליון ברארלו עיר הוד: וכן העיר
 מסביב מדהמלא ושרה מסביב ויאב חנה את שאר
 העיר: בלך הוד הלך ויהי חנה ויהי עבדות עמו:
 ואלה ראשי הגברים אשר ליהוד המתחלקים עמו
 במלכותו עמל ישראל למהלכו בדרך הנה על
 ישראל: ואלה מספר הגברים אשר ליהוד ושבעים כך
 חכמני ראש השלושים הוא עזר את חניתו על שלש
 מאות חלל בפנים אחת: ואחריו אלעזר בדרדו הארתי:
 הוא בשלושה הגברים: הוא היה עמידוד בפס רמים
 והפלתים וספדשם למלחמה ויהי חלקת השנה
 מלאה שטחים והגם נמו מפני פלשתים: ויהי עמו
 בתוך החלקה וצילוח נבו את פלשתים וישע הנה
 חשונה וזולה: ויהי שלוש מן השלושים ראש על
 הצי אלדוד אלמנחת עולם ומנה פלשתים חנה
 בעמק רפאים: והיה אז במערה ונציב פלשתים אז
 בבית לחם: ויהי הוד ויאמר מי ישקני מים מבור
 בית לחם אשר בשער: ומקו השלשה במקנה
 פלשתים ושאברמים מבור בית לחם אשר בשער
 ישאו ויבאו אל הוד ולא אבה הוד לשותתם וינסך
 אתם ליהוה: ויאמר חלילה לי מאלהי משעות זאת
 הנם האשים האלה אתה בנפשותם כי בנפשותם
 הביאום ולא אבה לשותתם אלה עשו שלשת הגבורים:
 ואבשי אחרי יאב הוא היה ראש השלושה הוא עזר
 את חניתו על שלש מאות חלל ולא ישם בשלושה
 מן השלושה בשנים וכבר נהי להם לשר ועדה בשלושה
 לא בא: בניה ביהודה בדאיש חיל רב פעלים מן
 קבצאל הוא היה את שני אראל מואב הוא יוד הנה
 את הדארי בתוך הבור ביום השלג: והוא היה את
 האיש המצרי איש מדה חמש באמה וכבר המצרי
 הניח במער ארנים ויהי אלו בשבט מלל את הנהגת
 מיד המצרי בהרעו בהיותו: אלה עשה ביהוד כך
 יהודה וכו' שם בשלושה הגברים: מדהשלושים הנה
 נכבר הוא ואלה השלושה לאבא וישמחו הוד על
 משמעתו: ויבזר החילים ששאל אתו יאב אלתו
 ביהודו מבית לחם: שמת הקרני חלל הפלוגי:
 ערא בדעשת החכמי אבשור הענותי: סככי השתי:
 עלי האחזי: חתר הנשפתי חלל בדקנה הנטופתי: ל
 אתי בדרבי מנבעת בני בנימן בניה הפרעני: הנה
 מחלי נש אביאל הערבות: עומת הכרומי אלהבא
 השעלמי: בני השם העולי ויהי בדרשני הברני:
 אחיאם בדרשני הברני אלפל בואור: חפר המכרת
 אהיה הפלגי: חצור הברמל גברי בואוב: זאל את
 נתן מבקר ביהוד: עלק העמני יהדי הכרתי נשא
 כלי יאב בדרצונה: ערא ביהודי גרב היתרי: אורה
 יהדי וגר בואחלי: ערלא בדרשני הראבני ראש

ישבו אברנבגון ויאל ושם אחת מעבה: ובני הבכור
 עבדו וצור וקיש ובעל גר ורכב: ויהו אחזי וזכריה
 ומקלות: ומקלות הוליד את שמאם ואחד הם נה
 אתהם ישבו בירושלם עמיתיהם: ויהי הוליד
 את קיש וקיש הוליד את שאול ושאול הוליד את
 יהונתן ואת מלכישוע ואת אבנעב ואת אשבעל: ובן
 יהונתן מריב בעל ומרבעל הוליד את מיכה: ובני
 מיכה פתן ומלך וחתרי: ואחז הוליד את יצרה ויצרה
 הוליד את יעלם ואת עמית ואת זמרי וזמרי הוליד
 את מיצא: ומצא הוליד את יבנעא ויהי בנו אלעשה
 בנו אצל בנו: ולאצל ששה בנים ואלה שמותם
 עזריקם וברו ושמעאל ושערה ועבדיה והגן אלה
 בני אצלי:

CAP. X.

א ופלשתים נלחמו בישראל וגם איש ישראל מפני
 2 פלשתים ויפלו חללים ביה נלבע: ויהיו פלשתים
 אחרי שאול ואחרי בניו וכו פלשתים את יהונתן ואת
 3 אבנעב ואת מלכישוע בני שאול: וחכבר המלחמה
 על שאול וימצאו המורים בקשת ויחל מיהוים:
 4 ויאמר שאול אל נשאו כליו שלף חרבך ודקרני בה
 פדובאו הערלים האלה והתעללני ולא אבה נשא
 כליו כי רא מאד וקח שאול את החרב ויפל עליה:
 5 ה נרא נשא כליו ברפת שאול ויפל בסדוה על החרב
 6 המת: המת שאול ושלשת בניו וכל ביתו יהו מתו:
 7 נראו בל איש ישראל אשר בעמק כי נמו וברמתו
 8 שאול ובניו ויעזבו ערדום וגם ויבאו פלשתים וישבו
 9 בנה: ויהו מן הברת ויבאו פלשתים לפשט את
 החללים וימצאו את שאול ואת בניו נפלים ביה נלבע:
 9 בפשטו וישאו את ראשו ואת כליו וישלחו בארץ
 פלשתים סביב לבשר את עצבתם ואת העצם: וישמו
 את כליו בית אלהיהם ואת גולגולתו תקנו בית הנה:
 11 וישמעו כל יבש נלבע את כל אשר עשו פלשתים
 12 לשאול: ויקומו בל איש חיל וישאו את נפת שאול ואת
 13 נפת בניו ויבאים יבשה ויקברו את עצמותיהם תחת
 האלה בובש ויוצמו שבעת ימים: המת שאול במעלו
 אשר מעל ביהוד על דבר יהוה אשר לא ישמר וגם
 14 לשאול באוב לדרוש: ולא דרש ביהוד נמותו הסב
 את המלוכה ליהוד קדיש:

CAP. XI.

א ויבכו בל ישראל אל הוד חבונה לאמר הנה עצמך
 2 ויבשרך אהנו: נסחמול נשלושים גם כמות שאול
 מלך אתה המוצא ויבכיו את ישראל ויאמר יהוה
 אלהיך לך אתה חרעה את עמו את ישראל ואתה חרעה
 3 נהי על עמו ישראל: ויבאו בל ויבני ישראל על המלך
 חבונה ויבית לחם הוד בבית בהכרון לפני יהוה
 וימשחו את הוד למלך על ישראל בדרך יהוה הוד
 4 שמאל: בלך הוד ובל ישראל וירושלם הוא יבום
 5 ושם הנטיס ישיב הארץ: וישבי ישיב יבום ליהוד

35 at Jerusalem. ¶ And in Gib'on dwelt the father of Gib'on, Je'iël; and the name of his wife was
 36 Ma'achah; And his first-born son was 'Abdon, then Zur, and Kish, and Ba'al, and Ner, and
 37 Nadab, And Gedor, and Achyo, and Zechariah, and
 38 and Mikloth. And Mikloth begat Shimam. And they also dwelt alongside of their brethren at
 39 Jerusalem, with their brethren. ¶ And Ner begat Kish; and Kish begat Saül; and Saül begat Jeonathan, and Malki-shua', and Abinadab, and
 40 Eshb'al. And the son of Jehonathan was Merib-
 41 ba'al; and Merib-ba'al begat Michah. And the sons of Michah were, Pithon, and Melech, and
 42 Thachreä'. And Achaz begat Ja'rah; and Ja'rah begat 'Alemeth, 'Azaveth, and Zimri; and Zimri
 43 begat Moza; And Moza begat Bin'a; and Rephayah his son, El'assah his son, Azel his son.
 44 And Azel had six sons, and these are their names, 'Azrikam, Bocheru, and Ishmael, and She'aryah, and 'Obadiah, and Chanan: these were the sons of Azel.

CHAPTER X.

1 ¶ Now the Philistines fought against Israel. and the men of Israel fled before the Philistines, and there fell down (many) slain on mount Gilboä'.
 2 And the Philistines pursuing them overtook Saül and his sons; and the Philistines smote Jonathan, and 'Abinadab, and Malkishua', the sons of Saül.
 3 And the battle was heavy against Saül, and he was found by the archers, and he was greatly
 4 in dread of the archers. And Saül said to his armor-bearer, Draw thy sword, and thrust me through therewith; lest these uncircumcised come and wantonly ill-use me. But his armor-bearer would not; for he was greatly afraid: wherefore
 5 Saül took the sword and fell upon it. And when the armor-bearer saw that Saül was dead, then
 6 fell he likewise on the sword, and died. Thus died Saül and his three sons; and all his household
 7 held died together. And when all the men of Israel that were in the valley saw that they had fled, and that Saül and his sons were dead: they forsook their cities, and fled, and the Philistines
 8 came and dwelt in them. ¶ And it came to pass on the morrow, that the Philistines came to strip the slain; and they found Saül and his sons
 9 fallen on mount Gilboä'. And they stripped him, and they carried away his head, and his armor, and sent them into the land of the Philistines round about, to publish it to their idols, and to
 10 the people. And they put his armor in the house of their gods, and his skull they fastened
 11 in the temple of Dagon. ¶ And when all Yabesh-gil'ad heard all the Philistines had done to Saül:
 12 Then arose all the valiant men, and carried away the body of Saül, and the bodies of his sons, and brought them to Yabesh; and they buried their bones under the terebinth in Yabesh, and
 13 they fasted seven days. And (so) died Saül for his unfaithfulness which he had committed against the Lord, because of the word of the Lord which he had not kept, and also for asking one of a
 14 familiar spirit to inquire of the same; And had not inquired of the Lord: therefore he slew him, and turned over the kingdom unto David the son of Jesse.

CHAPTER XI.

1 ¶ Then did all Israel gather themselves unto David unto Hebron, saying, Behold, thy bone and
 2 thy flesh are we. Already yesterday and even before, even when Saül was king, thou wast he that led out and brought in Israel: and the Lord thy God said unto thee, Thou shalt indeed feed my people Israel, and thou shalt be truly a chief
 3 over my people Israel. Thus came all the elders of Israel to the king to Hebron; and David made a covenant with them in Hebron before the Lord; and they anointed David as king over Israel, according to the word of the Lord through means

of Samuel. ¶ And David and all Israel went to 4 Jerusalem, which is Jebus; and there were the Jebusites, the inhabitants of the land. And the 5 inhabitants of Jebus said to David, Thou shalt not come in hither. Nevertheless David captured the strong-hold of Zion, the same is the City of David. And David said, Whosoever doth smite 6 the Jebusites at first shall be head and chief. Then did Joab the son of Zeruiah go up at first, and became head-man. And David dwelt in the 7 castle: wherefore they called it "The City of David." And he built the city round about, even 8 from the Millo as far as the surrounding district, and Joab repaired the rest of the city. And 9 David went on, and became greater and greater, and the Lord of hosts was with him. ¶ These also are the principals of the mighty men whom David had, who held firmly with him in his kingdom, with all Israel, to make him king, according to the word of the Lord concerning Israel. And this is 11 the number of the mighty men whom David had. Jashob'am, the son of Chachmoni, the chief of the captains, who lifted up his spear against three hundred slain at one time. And after him 12 was El'azar the son of Dodo, the Achochite, who was one of the three mighty men. He was with 13 David at Pass-dammim, and the Philistines were gathered together there to battle, and there was a piece of ground full of barley; and the people had fled from before the Philistines. And they 14 placed themselves in the midst of that piece (of ground), and they delivered it, and smote the Philistines; and the Lord helped (them) with a great victory. And these three, the chiefs of the 15 thirty, went down to the rock to David to the cave of 'Adullam; and the camp of the Philistines was pitched in the valley of Rephaim. And 16 David was then in the strong-hold, and an outpost of the Philistines was then at Beth-lechem. And David longed, and said, That some one would bring me water to drink out of the well of Beth-lechem, which is by the gate! And the three 18 broke through the camp of the Philistines, and drew water out of the well of Beth-lechem, which was by the gate and carried it, and brought it to David; but David would not drink thereof, and poured it out unto the Lord. And he said, Far be 19 it from me, before my God, that I should do this: shall I drink the blood of these men that went at the risk of their lives? for at the risk of their lives did they bring it; and thus he would not drink it. These things did the three mighty men. And Abshai the brother of Joab was the chief 20 of these three; and he lifted up his spear against three hundred slain, and had a name among the three. Of the three, he was more honored than 21 two, wherefore he became their captain; he nevertheless attained not unto the three (in prowess). Banayah the son of Jehoyada', the son of a valiant 22 man, great in many acts, of Kab-zel: he it was that smote the two lion-like heroes of Moab; he also went down and smote a lion in the midst of a pit on a day when it snowed. And he smote 23 an Egyptian, a man of great stature, five cubits high; and in the Egyptian's hand was a spear like a weaver's beam; and he went down to him with a staff, and he snatched the spear out of the Egyptian's hand, and slew him with his own spear. These things did Banayah the son of Jehoyada'; 24 and he had a name among the mighty men. Behold, 25 he was more honored than the three, and he was appointed him over his private council. And the 26 mighty men of the armies were, 'Assahël the brother of Joab, Elchanan the son of Dodo of Beth-lechem, Shammoth the Hararite, Chelez the 27 Pelonite, 'Ira the son of 'Ikkesh the Theko'ite, 28 Abi'ezer the 'Antothite, Sibbechai the Chushathite, 29 'Ilai the Achochite, Maharai the Netophathite, 30 Cheled the son of Ba'anah the Netophathite, Ittai 31 the son of Rihai of Gib'ah, the children of Benjamin, Benayah the Pir'athonite, Churai of the 32 Nachbë-Ga'ash, Abiël the 'Arbathite, 'Azaveth 33 the Bacharumite, Elyachba the Sha'albonite, Bnai-34 hashem the Gizonite, Jonathan the son of Shagë the Hararite, Achiäm the son of Sachar the 35 Hararite, Elphal the son of Ur, Chepher the Me-36 cherathite, Achiyah the Pelonite, Chezro the Car-37 melite, Na'aral the son of Ezbai, Joel the brother 38 of Nathan, Mibchar the son of Hagri, Zelek the 39 'Ammonite, Nachrai the Bevothite, the armor-bearer of Joab the son of Zeruiah, 'Ira the Yithrite, Gareb the Yithrite, Uriyah the Hittite, Zabab 40 the son of Achlai, 'Adina the son of Shizha the 41 Reubenite, a chief of the Reubenites, and with him

43 לראובני ועליו שלשים: הן בדקמקה ונושפט המתני:
 44 עזא הנשטרתי שמע ויעאל בני חותם הנערני:
 45 דיעאל בדשמדו ויהא אחיו התני: אליאל המכרם
 47 ירכי ונושנה בני אלנעם וחקמה המאבי: אליאל ועובד
 ונעישאל המצבדי:

CAP. XII. י' ב

א ואלה הנאם אלהוד לזיקל עד עצור מפני שאיל
 2 בקדש והמה בנבורים עזי המלחמה: נשכן קשת
 מימנים ומשמאלים באבנים ובחצים בקשת מאתי
 3 שאול מבנימן: הראש אחיעזר וואש בני השמעה
 הגבעתי וועאל ופלט בני עמט ובקרה ודוא הענתני:
 4 ושמעה הגבעתי גבור בשלשים ועליו שלשים ורמה
 5 ויעואל וועזן וועוד הנרתני: אלעזר ורומת ובעלה
 6 ושמדו ושפטו התרופי: אלקנה ושדו ועוראל
 7 ויעזר והשבעם הפרחים: וועאלה ונכרה בני רחם
 8 מרנגור: ומנהגה נכדלו אלהוד למצד מרבה
 9 גבר: החל איש צבא למלחמה ערכי צנה ורמח ופני
 ארבה פניהם וכצבאם על הרקים למרה: עזר הראש
 עברה השני אליאב השלישי: משמנה הרביעי רמך
 11 החמישי: עמי הששי אליאל השבעי: ועזן השמיני
 12 אלובר החששי: ורמזו העשירי מבני עשתי עשר:
 14 אלה מבני עז ראשי הצבא אחד למאה הקנן
 15 והנהדול לאלף: אלה הם אשר עברו את הירדן בתדש
 הראשון והוא ממלא על כל ידיו וברחו את כל
 16 העמקים למרחק ולמערב: ונבאו מרבי בנימן והנה
 17 ער למצד לרוד: ונעא הוד לפניהם עזן ויאמר להם
 אסילתוים באתם אלי לעזרני וההודל עליכם לבב
 18 לחוד ואסילרמותני לעזי בלא חמם כפפי ורא אתני
 אבותי ויבחי: ורוח לבשה את בנימי ראש השלושים
 19 לה הוד ועזקו בודשי שלום: שלום לה שלום לעזרך
 כי עזרתו ונקבלם הוד ותנם בראשי הנודי:
 20 וממנשה נפלו על הוד בבואו עם פלשתים על
 שאול למלחמה ולא עננם כי בעצה שלחו סרני
 21 פלשתים לאמר בראשנו יפול אל אדוניו שאול: בלבתי
 אל ציקל נפלו עליו: ממנשה עזקו וועוד ודיעאל
 22 ומיאל וועוד ואליהוא ועלת ראשי האלפים אשר
 למנשה: והמה עזרו עם הוד על הנהדוד בנבורי היל
 23 כלם והיו שרים בצבא: כי לעתים כיום ונא על
 הוד לעזרו עד למחנה גדול במחנה אלהים:
 24 ואלה מספרי ראשי החלון לצבא באו על הוד הכרונה
 25 להסב מלכות שאול אליו כפי דעה: בני הודה
 נשא ענה ורמח ששת אלפים ושמונה מאות חלוצי
 26 צבא: מרדכי משען גבורי היל לצבא שבעה
 אלפים ומאה: מרדכי הלו ארבעת אלפים ושש
 27 מאות: ויהודע הנניד לאהרן ועמו שלשת אלפים
 28 ושבע מאות: וצדוק גבר גבור וכל ובית אביו
 29 שרים עשרים ושנים: ומרדכי בנימן אתי שאול
 שלשת אלפים ועדנהה מריביתם שלום משקרת בית
 כל אשורלו:

שאול: ומרדכי אפרים עשרים אלף ישמנה ל
 מאות גבורי היל איש שמונת לבית אבותם:

31 ומחצו משה מנשה שמונה עשר אלף אשר נקבו בשמות
 32 לבוא להמליך את הוד:

33 בינה לעתים לבעת מה יעשה ישראל ראשיתם מאתם
 וכל אחיהם על פיהם: מובלח וצאי צבא ערכי

34 מלחמה בקלכל מלחמה חמישים אלף ועזר בלא
 לב ולב: ומנפתלי שרים אלף ועמיהם בענה

35 ונתתי שלשים ושבעה אלף: ומדהדני ערכי
 36 מלחמה עשרים ושמונה אלף ושש מאות: ומאשר

37 וצאי צבא לערך מלחמה ארבעים אלף: ומעבר
 לירדן מדהדאובני והודי וחצו: שבע מנשה בכל כלי

38 צבא מלחמה מאה ועשרים אלף: כל אלה איש
 מלחמה דבר מערכה בלבב שלם באי הברכה

להמליך את הוד על כל ישראל וגם בלשית ישראל
 לב אהר להמליך את הוד: והיושעם עם הוד ימים

39 שלושה אכלים ושיתים קריתו להם אחיהם: וגם
 40 הכרובים אלם ער וששכר וכלו ונפחלו מביאם

להם בחמורים ובנמלים ובפרים: ובקקר מהכלקח
 41 רבלים וצמקים וזן ושמן ובקר וצאן לרב כי שמחה

בישראל:

CAP. XIII. י' ב

ויעזן הוד עם שרי האלפים והמאות לכל העוד: ויאמר
 הוד לכל וקח ישראל אסילתכם טוב ומדתה אלהי

נפרצה נשלחה על אחותי הנשאים בכל ארצות
 2 ישראל ונקתם בקננים והלויים בערי מנשיתם וקבצו

3 אלתי: ונסקה את אחיו אלהי אלוני עשתי וקבצו
 4 בימי שאול: ונאמרו ליה בקהל לעשית בן בודשו

הדבר בעני גדהשם: וקח הוד את כל ישראל מן
 5 שיתור מצרים ועד לבוא המט להביא את ארון האלהים

6 מקרת ירים: בעל הוד וכל ישראל בעלתה אל
 7 קרת ירים אשר ליהודה להעלות משם את ארון

האלהים: ודנה וישב הכרובים אשר נקרא שם: ורביבו
 8 את ארון האלהים על עגלה חדשה מבית אבינו ונא

9 ואחיו והגים בעגלה: והוד וכל ישראל משתקים
 10 לפני האלהים בכל יעו ובשירים ובכנרות ובקליים

11 ובתפים ובכנעתים ובקצרות: ונבאו מדתן כדן
 12 ושלח עז את הוד לאחיו את ארון כי שמשו הקקר:

13 ומהראף יהוה בנא ונפחו על אשר שלח הו על הארון
 14 נמת שם לפני אלהים: ונח הוד כי דתן ודנה

15 פרץ בנא ויקרא למקים יהוה פרץ עז עד הים
 16 הוה: ויקרא אלהים ביום ההוא לאמר הוד

17 אביא אלי את ארון האלהים: ולא הסיר הוד את
 18 הארון אליו אל עיר הוד וישו אל בית יעקב אדם

19 הגתי: וישב ארון האלהים עם בית עבדאדם בביתו
 20 שלשה חדשים וקרך ודנה את בית עבדאדם ואת

כל אשורלו:

43 were thirty (men), Chanan the son of Ma'achah,
44 and Josphat the Mithnite, 'Uzziya the 'Asherathite,
45 'Shama' and Jeziel the sons of Chothan the
46 'Aro'elite, Jediael the son of Shimri, and Jocha
46 his brother, the Thizite, Eliel the Machavite,
and Jerbai, and Joshavayah, the sons of Elna'am,
47 and Yithmah the Moabite, Eliel, and 'Obed, and
Ja'assiël the Mezobayite.

CHAPTER XII.

1 ¶ And these are those that came to David to
Ziklag, while he yet kept himself close because
2 of Saül the son of Kish: and they were among
the mighty men, confederates for the war. Who
were armed with bows, and could use both the
right and the left hand in (hurling) stones and
shooting arrows with the bow, even of the brethren
3 of Saül unto of Benjamin. The chiefs were Achl'e-
ezer, then Joâsh, the sons of Hashema'ah the
Gib'athite; and Jeziel, and Pelet, the sons of
4 'Azaveth; and Berachah, and Jehu the 'Antho-
4 thite, And Yishma'yah the Gib'onite, a mighty
man among the thirty, and over the thirty; and
Jeremiah, and Jachaziël, and Jochanan, and Joz-
5 bad the Gederathite, El'uzai, and Jerimoth, and
Be'alayah, and Shemaryahu, and Shephatyahu the
6 Chariphite, Elkanah, and Yishiyahu, and 'Azarel,
7 and Jo'ezer, and Jashob'am, the Korchites, and
Jo'elah, and Zebadyah, the sons of Jerocham of
8 Gedor. And on the Gadites there separated them-
selves unto David into the strong-hold in the wild-
erness mighty men of valor, and men of the
army for the war, that could handle shield and
lance, whose faces were like the faces of lions,
and were as the roebucks upon the mountains in
9 swiftness. 'Ezer was the chief, 'Obadiah the sec-
10 ond, Eliab the third, Mishmannah the fourth, Jere-
11 miah the fifth, 'Attai the sixth, Eliel the seventh,
12-13 Jochanan, the eighth, Elzabad the ninth, Jirmi-
14 yahu the tenth, Machbanai the eleventh. ¶ These
were of the sons of Gad, the chiefs of the army:
one of the least could fight with a hundred, and
15 the greatest with a thousand. These are those that
passed over the Jordan in the first month, when
it had overflowed all its banks; and they put to
16 flight all the men of the valleys, both toward the
east, and toward the west. And there came some
of the children of Benjamin and of Judah as far
17 as the strong-hold unto David. And David went
out to meet them, and commenced and said unto
them, If ye be come for peace unto me, to help
me, my heart shall be inclined toward you to
unite with you: but if it be to betray me to my
adversaries while there is no violence in my
hands, then may the God of our fathers look on
18 and decide it. Then a spirit invested Amasai,
the chief of the captains (who said) Thine are we,
David, and with thee, O son of Jesse: peace, peace
be unto thee, and peace be to every one that
helpeth thee; for thy God helpeth thee. Then David
received them, and placed them at the head of
19 the troop. ¶ And some of Menasseh went over
to David, when he came with the Philistines
against Saül to battle; but he helped them not;
for upon consultation did the lords of the Philis-
tines send him away, saying, With our heads
20 will he go over to his master Saül. As he was
going over to Ziklag, there went over to him of
Menasseh, 'Adnach, and Jozabad, and Jediael, and
21 Michaël and Jozabad, and Elihu, and Zillethai,
captains of the thousands that belonged to Menas-
seh. And they were those that helped David against
the band of 'Amelekites; for they were all mighty
men of valor, and they became officers in the
22 army. For all the time, day by day, people
used to come to David to help him, until the
23 camp became great, like the camp of God. ¶ And
these are the numbers of the heads of those
ready armed for the host that came to David to
24 Hebron, to turn over the kingdom of Saül to him,
according to the order of the Lord. ¶ The children
of Judah that bore shield and spear were six
thousand and eight hundred, ready armed for the
25 host. ¶ Of the children of Simeon, mighty men
of valor for the host, seven thousand and one
hundred. ¶ Of the children of Levi four thousand

and six hundred. ¶ And Jehoyada' was the leader
27 of the family of Aaron, and with him were
three thousand and seven hundred. ¶ Also Zadok,
28 a young man, mighty of valor, and his family divi-
sion twenty and two chiefs. ¶ And of the chil-
29 dren of Benjamin, the brethren of Saül, three
thousand; for till that time the greatest part of
them had kept the charge of the house of Saül.
¶ And of the children of Ephraim twenty thousand
30 and eight hundred, mighty men of valor, men of
fame in their family divisions. ¶ And of the half
31 tribe of Menasseh eighteen thousand, who had been
expressed by name, to come to make David king.
¶ And of the children of Issachar, those who had
32 understanding of the times, to know what Israel
ought to do,—their heads were two hundred; and
all their brethren were ready at their order. ¶ Of 33
Zebulun, such as went forth to the host, arrayed
for battle, with all manner of weapons of war,
fifty thousand; and these were ready to place
themselves in battle array with an undivided
heart. ¶ And of Naphtali one thousand captains,
34 and with them were with shield and spear thirty
and seven thousand. ¶ And of the Danites ar-
35 rayed for battle twenty and eight thousand and six
hundred. ¶ And of Asher, such as went forth to
36 the host to put themselves in battle array, forty
thousand. ¶ And from the other side of the Jor-
37 dan, of the Reubenites, and the Gadites, and the
half tribe of Menasseh, with all manner of weapons
of the host for war, one hundred and twenty thou-
38 sand. All these men of war, that placed them-
selves in battle array, came with an entire heart
to Hebron, to make David king over all Israel;
and also all the rest of Israel were of one heart
to make David king. And they were there with
39 David three days eating and drinking: for their
brethren had prepared for them. And also those
40 that were nigh unto them, as far as Issachar and
Zebulun and Naphtali, brought in bread on asses,
and on camels, and on mules, and on oxen, food
made of meal, cakes of figs, and bunches of raisins,
and wine, and oil, and oxen, and sheep in abun-
dance; for there was joy in Israel.

CHAPTER XIII.

¶ And David consulted with the officers of the 1
thousands and hundreds, and with every leader,
And David said unto all the congregation of Israel, 2
If it seem good unto you, and if it be of the
Lord our God, let us send widely about unto our
brethren who are left in all the lands of Israel,
and with them unto the priests and Levites who
are in their cities and open districts, that they may
gather themselves together unto us. And let us 3
bring round the ark of our God to us; for we
have inquired not of it in the days of Saül. And 4
all the congregation said that this should be
done; for the king was right in the eyes of all the
people. So David assembled all Israel together, 5
from Shichor of Egypt even unto the entrance of
Chemath, to bring the ark of God from Kiryath-y'e-
6 arim. And David went with all Israel, with 6
Ba'iah (that is) to Kiryath-y'e'arim, which be-
longed to Judah, to bring up thence the ark of
God the Lord, that dwelleth between the cherubim,
whose name is called (on it). And they conveyed 7
the ark of God in a new wagon out of the house
of Abinadab: and 'Uzza and Achyo guided the
wagon. And David and all Israel played before 8
God with all their might, and with singing,
and on harps, and on psalteries, and on lam-
bourines, and with cymbals, and with trumpets.
And when they came as far as the threshing-floor 9
of Kidon, 'Uzza put forth his hand to take hold
of the ark; for the oxen shook it. And the anger of 10
the Lord was kindled against 'Uzza, and he smote
him, because he had put forth his hand toward
the ark: and he died there before God. And it 11
was grievous to David, because the Lord had
suddenly taken away 'Uzza; and he called that
place Perez-'uzza (Breach of Uzza) unto this 12
day. And David was afraid of God that day, say- 12
ing, How shall I bring home to me the ark of
God? So David removed not the ark unto him- 13
self into the city of David, but had it carried
round into the house of 'Obed-edom the Gittite.
And the ark of God remained in the house of 14
'Obed-edom, in his house, three months. And
the Lord blessed the house of 'Obed-edom, and
all that belonged to him.

ומצלתם משמיים לחרים בקול לשמרה:

17 ונצמדו קלום את הימן וידואל ומדאחו אסף כד
 18 ברכני ומדבני מדרי אחים אתן בך וצדני: ועמכם
 19 אחתם משמנים וכרדו בן וצואל ושמרמות ודואל ו
 ועזי אליאב ובנדרו ומעשדו ומתתדו ואלפלדו ומקנדו
 20 ועבד אדם ויעאל וישערים: ונמשרים הימן אסף
 21 ואיתן במצלתם נהשת להשמני: וכרדו וצואל ו
 ושמרמות ודואל ועזי ואלאב ומעשדו ובנדרו מבבלם
 22 עלצלמות: ומתתדו ואלפלדו ומקנדו ועבד אדם
 23 ויעאל וענודו בכנרות עליהשמנית לנעה: ובנדרו
 24 שר הקלום במשא וסר במשא כי מבן הוא: וברכה
 25 ואלקנה שערים לארון: ושכנודו וישפט ונתאל ועמשי
 26 וחסרדו ובנדרו ואלעזר הכהנים כחצצרים בהצצרות
 לפני ארון האלוקים ועבד אדם ויהוה שערים לארון:
 27 ויהוה דוד וזכרי ישראל ושרי האלפים והחלבים
 להעלות אתדארון ברתיהיה מרבות עבדאדם
 28 בשמחה: ויהוה בענור האלוקים אתהלום ישא
 29 ארון ברתיהיה ונבדו שבכעדרפים ושבעה אלום:
 30 ודוד מברבל ובעמל פיז ובלהלום ונשאם את
 הארון והמשרים וכננה השר המשא המשרים ועל
 31 דוד אפוד קד: ובלישראל מעלים אתדארון ברת
 32 יהוה בתרועה ובקול שופר ובחצצרות ובמצלתים
 משמעים מבבלים וכנרות: ויהוה ארון ברתיהיה בא
 33 ערער דוד ומיכל בתישאל ושלמה ובעד החלון
 ונרא אתהמלך דוד מרנך ומשוח ותכו לו בלבה:

CAP. XVI. טז

4 ונעשלו בתים בעיר דוד גבן מקום לארון האלוקים
 5 וישלו אהל: או אמר דוד לא לשאת אתדארון
 6 האלוקים כי אסדלוים ברבים ויהוה יהוה לשאת את
 7 ארון האלוקים ולשרתו עושולם: ונקח דוד את
 8 בלישראל אלירושלם להעלות אתדארון ויהוה אל
 9 מקומו אשרהכין לו: ונאסף דוד אתיבני אהרן ואת
 10 הלקים: לבני קנת אוראל השר ואהיו מאה
 11 ועשרים: לבני מררי עשה השר ואהיו מאה
 12 ועשרים: לבני נרשם זאל השר ואהיו מאה
 13 ושלישים: לבני אלעזרן שמעיה השר ואהיו מאה:
 14 לבני הקרון אלאל השר ואהיו שמנים:
 15 לבני עזאל עמנדב השר ואהיו מאה ושנים עשר:
 16 ויקרא דוד לצדוק ולאבותר הכהנים וללוים לאוראל
 17 עשה וזאל שמעיה ואלאל ומענדב: ויאמר להם
 18 אתם ראשי האבות ללוים התקדשו אתם ומחכים
 19 ותעלוים את ארון יהוה אלתי אלהיבניתי לו:
 20 כי למקראשניה לא אתם פליז יהוה אלהיו בני ברלא
 21 רדשנו כמשפט: ותקדשו הכהנים ותלוים להעלות
 22 אתדארון יהוה אלתי ישראל: ונשאו בניהלום את
 23 ארון האלוקים כאשר צוה משה כדבר יהוה ככתפם
 24 במשוח עליהם: ויאמר דוד לשרי תלוים להעמיד
 25 אתדארונם המשרים בכלישיר: ובבלים וכנרות

CAP. XIV. ד

1 השלח חקים מלך צר מלאכים אלדוד ועזי ארזים
 2 חרשי קור וחרשי עצים לבנות לו בית: ונעז דוד כר
 3 הבני ויהוה למלך עלישראל כנישאת מירושלם מלכותו
 4 בעבור עמו ישראל: ויקח דוד עוד נשים מירושלם
 5 וילד דוד עוד בנים ובנות: ואלה שמות הילדים
 6 אשר הורלו בירושלם שמוע ושובב נתן ושלמה:
 7 ויברך ואלישוע ואלבלט: ונהג ונבן ופיז: ואלישמע
 8 ובעלדע ואלפלט: וישמעו פלשתים כנימשח דוד
 9 למלך עלבלישראל ועלו בלפולשתים לבקש את
 10 דוד וישמע דוד ונצא לפניהם: ופלשתים באו ומשטו
 11 בעמק רפאים: וישאל דוד באלוקים לאמר הועלה
 12 עלפלשתים ונתתם בדי ויאמר לו יהוה עלה ונתתם
 13 בנדי: ועלו בכעליפריצים ובס שם דוד ויאמר דוד
 14 פרץ האלוקים אתדאיבי בדי כפרץ מים עלפי קראי
 15 שיהמקום ההוא בעל פריצים: ונעורשם אתאלוקים
 16 ויאמר דוד וישרפו באש: וספדו עוד פלשתים
 17 ומשטו בעמק: וישאל עוד דוד באלוקים ויאמר לו
 18 האלוקים לא תעלה אתדודם הסב מעליהם וקאת להם
 19 ממול הבקאים: ויהו כשמעך אתיקול הצעדה בראשי
 20 הבקאים או חצא במלחמה כרצא האלוקים לפניך
 21 להכות אתמחנה פלשתים: ונעש דוד כאשר צוה
 22 האלוקים ונבו אתמחנה פלשתים מנכעון ועדקורה:
 23 ונצא שסדוד בכלהארצות ויהוה נתן אתשדודו על
 24 בלתיגים:

CAP. XV. טו

1 ונעשלו בתים בעיר דוד גבן מקום לארון האלוקים
 2 וישלו אהל: או אמר דוד לא לשאת אתדארון
 3 האלוקים כי אסדלוים ברבים ויהוה יהוה לשאת את
 4 ארון האלוקים ולשרתו עושולם: ונקח דוד את
 5 בלישראל אלירושלם להעלות אתדארון ויהוה אל
 6 מקומו אשרהכין לו: ונאסף דוד אתיבני אהרן ואת
 7 הלקים: לבני קנת אוראל השר ואהיו מאה
 8 ועשרים: לבני מררי עשה השר ואהיו מאה
 9 ושלישים: לבני אלעזרן שמעיה השר ואהיו מאה:
 10 לבני הקרון אלאל השר ואהיו שמנים:
 11 לבני עזאל עמנדב השר ואהיו מאה ושנים עשר:
 12 ויקרא דוד לצדוק ולאבותר הכהנים וללוים לאוראל
 13 עשה וזאל שמעיה ואלאל ומענדב: ויאמר להם
 14 אתם ראשי האבות ללוים התקדשו אתם ומחכים
 15 ותעלוים את ארון יהוה אלתי אלהיבניתי לו:
 16 כי למקראשניה לא אתם פליז יהוה אלהיו בני ברלא
 17 רדשנו כמשפט: ותקדשו הכהנים ותלוים להעלות
 18 אתדארון יהוה אלתי ישראל: ונשאו בניהלום את
 19 ארון האלוקים כאשר צוה משה כדבר יהוה ככתפם
 20 במשוח עליהם: ויאמר דוד לשרי תלוים להעמיד
 21 אתדארונם המשרים בכלישיר: ובבלים וכנרות

CHAPTER XIV.

1 ¶ And Churam the king of Tyre sent messengers to David, and trees of cedars, and masons and carpenters, to build him a house. And David felt conscious that the Lord had established him as king over Israel; for his kingdom was exalted on high, because of his people Israel. ¶ And David took yet more wives at Jerusalem; and David begat more sons and daughters. And these are the names of the children that he had in Jerusalem: Shammua', and Shobab, Nathan, and Solomon. ¶ And Yibchar, and Elishua', and Elpalet. And Nogaah, and Nepheg, and Yaphia', and Elishama', and Be'elyada', and Eliphalet. ¶ But when the Philistines heard that David had been anointed as king over all Israel, all the Philistines came up to seek David; and David heard of it, and went out against them. And the Philistines came and spread themselves out in the valley of Rephaim. And David asked counsel of God, saying, Shall I go up against the Philistines? and wilt thou deliver them into my hand? And the Lord said unto him, Go up; and I will deliver them into thy hand. And they came up to Ba'al-perazim; and David smote them there. Then David said, God hath broken down my enemies through my hand as a breach (is made) by water: therefore they called the name of that place Ba'al-perazim. And they left behind their gods, and David gave the order, and they were burnt with fire. ¶ And the Philistines (came) once again, and David spread themselves out in the valley. And David asked again counsel of God; and God said unto him, Thou shalt not go up after them: turn about from them, and come upon them opposite the mulberry-trees, and it shall be, when thou hearest the sound of walking on the tops of the mulberry-trees, that then thou shalt go out to battle; for God will be gone forth before thee to smite the camp of the Philistines. And David did as God had commanded him; and they smote the camp of the Philistines from Gib'on as far as Gezer. And the fame of David went out into all the lands; and the Lord laid the dread of him upon all the nations.

CHAPTER XV.

1 And (David) made himself houses in the city of David, and he prepared a place for the ark of God, and pitched for it a tent. ¶ Then said David, None shall carry the ark of God but the Levites; for of them hath the Lord made choice to carry the ark of God, and to minister unto him for ever. ¶ And David assembled all Israel to Jerusalem, to bring up the ark of the Lord unto its place, which he had prepared for it. And David gathered together the children of Aaron, and the 5 Levites. ¶ Of the sons of Kehath: Uriël the chief, and his brethren one hundred and twenty. ¶ Of the sons of Merari: 'Assayah the chief, and his brethren two hundred and twenty. ¶ Of the sons of Gershon: Joël the chief, and his brethren one hundred and thirty. ¶ Of the sons of Elizaphan: Shema'yah the chief, and his brethren two hundred. ¶ Of the sons of Hebron: Eliël the chief, and his brethren eighty. ¶ Of the sons of 'Uzziël: 'Amminadab the chief, and his brethren one hundred and twelve. ¶ And David called for Zadok and Ebyathar the priests, and for the Levites, for Uriël, 'Assyah, and Joël, Shema'yah, and Eliël, and 'Amminadab, and he said unto them, Ye are the chiefs of the family divisions of the Levites: sanctify yourselves, ye and your brethren, and bring up the ark of the Lord the God of Israel unto (the place which) I have prepared for it. ¶ For, because ye (did) it not at the first, the Lord our God made a breach among us; because we had not sought him after the prescribed manner. ¶ So the priests and the Levites sanctified themselves to bring up the ark of the Lord the God of Israel. And the children of the Levites bore the ark of God, as Moses had commanded according to the word of the Lord, on their shoulders, by means of barrows placed upon them. ¶ And David said to the chiefs of the Levites to appoint their brethren the singers with instruments of music, psalteries and harps and cymbals, to sing aloud,

by lifting up the voice for joy. ¶ So the Levites 17 appointed Heman the son of Joël, and of his brethren, Assaph the son of Berechياهو and of the sons of Merari their brethren, Ethan the son of Kushياهو; And with them their brethren of the 18 second degree, Zecharياهو, Ben, and Ja'aziel, and Shemiramoth, and Jechiel, and 'Unni, Eliab, and Benayahu, and Ma'asseياهو, and Matithياهو, and Elipheleh, and Mikneyahu, and 'Obed-edom, and Je'iel, the gatekeepers, Namely, the singers, He- 19 man, Assaph, and Ethan, to play aloud with cymbals of copper; And Zechariah, and 'Azziel, and 20 Shemiramoth, and Jechiel, and 'Unni, and Eliab, and Ma'asseياهو, and Benayahu, with psalteries on 'Alamoth: And Matithياهو, and Elipheleh, 21 and Mikneyahu, and 'Obed-edom and Je'iel, and 'Azazyahu, with harps on the Sheminita to play as leaders. And Kenanyahu was the chief of the 22 Levites in conducting the singing: he was skilful, conducting the singing, because he was skilful. And Berechyah and Elkanah were gatekeepers for 23 the ark. And Shebanياهو, and Josphaphat, and 24 Nethanel, and 'Amassai, and Zecharياهو, and Benayahu, and Eli'ezer, the priests, did blow on the trumpets before the ark of God; and 'Obed-edom and Jechiyah were gatekeepers for the ark. ¶ And it was David, with the elders of Israel, and 25 the officers over the thousands, who went to bring up the ark of the covenant of the Lord out of the house of Obed-edom with joy. ¶ And it came to 26 pass, when God helped the Levites who carried the ark of the covenant of the Lord, that they offered seven bullocks, and seven rams. And David was 27 clothed with a robe of fine linen, and (so were) all the Levites that carried the ark and the singers, and Kenanyah the chief in conducting the singing of the singers: but David had also upon him an ephod of linen. Thus all Israel brought 28 up the ark of the covenant of the Lord with shouting, and with the sound of the cornet, and with trumpets, and with cymbals, playing aloud on psalteries and harps. And it happened, as the 29 ark of the covenant of the Lord came as far as the city of David, that Michal the daughter of Saül looked through the window, and saw king David dancing and playing, and she despised him in her heart.

CHAPTER XVI

¶ And they brought in the ark of God, and set it in the midst of the tent that David had pitched for it; and they offered burnt-offerings and peace-offerings before God. And David had made an end of offering the burnt-offerings and the peace-offerings, he blessed the people in the name of the Lord. And he dealt out to every one 3 of Israel, both man and woman, to every one a loaf of bread, and a piece of flesh, and a flagon of wine. ¶ And he placed before the ark of the 4 Lord several of the Levites as ministers, and to chaunt hymns, and to give praise and thanks unto the Lord the God of Israel: Assaph the chief, and 5 next to him Zechariah; Je'iel, and Shemiramoth, and Jechiel, and Matithyah and Eliab, and Benayahu, and 'Obed-edom; and Je'iel with psalteries and with harps; but Assaph played aloud with the cymbals. And Benayahu and Jachaziel 6 the priests were with the trumpets continually before the ark of the covenant of God. On that 7 day—then did David appoint for the first time to give thanks to the Lord through means of Assaph and his brethren. ¶ O give thanks unto the Lord: 8 call on his name; make known among the people his deeds. Sing unto him, sing praises unto him: 9 speak of all his wonderful works. Glory your- 10 selves in his holy name: let the heart of those who rejoice that seek the Lord. Inquire after the Lord 11 and his strength: seek his presence evermore. Re- 12 member his wonderful works which he hath done, his tokens, and the decrees of his mouth: O ye 13 seed of Israel his servant, ye children of Jacob, his elect. He is the Lord our God: over all the 14 earth are his decrees. Remember ye for ever 15 his covenant, the word which he hath commanded to the thousandth generation. Which he commanded 16 with Abraham, and his oath unto Isaac: And 17 which he established unto Jacob as a statute, unto Israel as an everlasting covenant: Saying, Unto 18 thee will I give the land of Canaan as the portion of your inheritance: When ye were but few 19 men in number: yet, very few, and strangers 20 in it. And when they wandered from one nation 20 to another, and from one kingdom to another people: He suffered no man to oppress them: yea he 21

11 ללכת עִסְבֵּאתְךָ וְתִקְוִיתִי אֶתְרוּעַת אֶתְרוּךָ אֲשֶׁר
 12 הָיָה מִבְּנֵיךָ תִּבְכְּעוּתִי אֶת־מַלְכוּתִי׃ הֲוֹי וּבְהִדְלִי בֵּיתִי
 13 וּבְנֵיתִי אֶת־כִּסְאוֹ עֲדֵעֵלְיָם׃ אֵלֵי אֲהַדְדִּילוּ לֹאֵב הָיָוֹ
 14 וְהִתְהַלְלִי לְבֹן וְחִסְדִּי לְאִסְפָּר מַעֲמֵו כַּאֲשֶׁר הִסְדֹּתִי
 15 מֵאֲשֶׁר הָיָה לְפָנָי׃ וְהַעֲמִידְתֶּםוּ בְּבֵיתִי וּבְמַלְכוּתִי עַד־
 16 הַיְיָלֵם וּכְסֹאֵי יְהוָה נִכְּן עֲדֵעֵלְיָם׃ כִּכֹּל הַדְּבָרִים
 17 הָאֵלֶּה וּכְכֹל הַחֲזֹן הַזֶּה בֶּן דָּבָר נָתַן אֱלֹהֵיךָ׃
 18 וַיְבֹא הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֵּשֶׁב לְפָנָי יְהוָה וַיֹּאמֶר מִי־אֲנִי יְהוָה
 19 אֱלֹהִים וּמִי בֵּיתִי כִי הִבְאִיתִי עֲדֵעֵלְיָם׃ וַתִּקְרָן וְאָתַּ
 20 בַעֲלִידֵי אֱלֹהִים וַתְּדַבֵּר עַל־כִּי־עֲבָדְךָ לְמַרְתֹּק וְרֵאִיתִי
 21 כְּתוּר הַבָּרָם הַמַּעֲלֵה דָוָה אֱלֹהִים׃ מִהֲדוֹסִיף עַד דָּוִד
 22 אֱלֹהֵי לְבָבְךָ וְלִבְבְךָ וְאֵתָה אֶת־עֲבָדְךָ וְהֵמָּה׃ יְהוָה
 23 מַעֲבִיר עֲבָדְךָ וְלִבְבְךָ עֲשִׂיתִי אֶת־כִּי־הִלְחֵלְתָה הַוֹּאֵת
 24 לְדַרְדֵּי אֶת־כִּי־הִלְחֵלְתָה׃ יְהוָה אֵן כִּי־בָרַךְ וְאֵן אֱלֹהִים
 25 וְיִלְחַד כִּכֹּל אֲשֶׁר־שָׁמַעְתָּ בְּאָזְנוֹ׃ וּמִי כַעֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל
 26 עַד אַתָּה בְּצִרְיָן אֲשֶׁר הִלְךְ הָאֱלֹהִים לִפְדוֹת לוֹ יָם
 27 לַיָּם לְךָ שֵׁם יְרֵחוֹת וְעָרֹאת לְרֵשׁ מִפְּנֵי עַמְּךָ אֲשֶׁר־
 28 פָּרַח מִמֶּנְכֶם עַמִּים׃ וְתַחַן אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְךָ לַיָּם
 29 עֲדֵעֵלְיָם וְאֵתָה יְהוָה הַיָּתֵם לְרֵם לְאֱלֹהִים׃ וְעַתָּה יְהוָה
 30 הַדְּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עַל־עֲבָדְךָ וְעַל־בֵּיתִי׃ אָמֵן עֲדֵעֵלְיָם
 31 וַעֲשֵׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ׃ וְאֵמֵן וַיְהִל שִׁמְךָ עֲדֵעֵלְיָם
 32 לֵאמֹר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל
 33 וּבֵית־דָּוִד עֲבָדְךָ נִכְּן לְפָנָי׃ כִּי אֵתָה אֱלֹהֵי יְהוָה
 34 אֶת־אֵן עֲבָדְךָ לְבַעֲוֹת לוֹ בֵּיתִי עַל־כֵּן מַעַן עֲבָדְךָ
 35 לְהַתְּפִיל לְפָנָי׃ וְעַתָּה יְהוָה אֶתְרוּעַת אֱלֹהִים וַתְּדַבֵּר
 36 עַל־עֲבָדְךָ הַטּוֹבָה הַזֹּאת׃ וְעַתָּה הִוְאֵלְתָּ לְבָרְךָ אֶת־
 37 בֵּיתִי עֲבָדְךָ לְהַזְוֹת לְעוֹלָם לְפָנֶיךָ כִּי־אֵתָה יְהוָה בְּרַכְתָּ
 38 וּמִבְּרַךְ לְעוֹלָם׃

CAP. XVIII. יח

1 וַיְהִי אֶתְרוּבֹן בֶּן דָּוִד אֶת־פִּלְשְׁתִּים וַיִּבְנֵעֵם וַיַּחֵךְ אֶת־
 2 גֵּת וּבִנְתָהָ מִדֵּי פִלְשְׁתִּים׃ וַיַּךְ אֶת־מֵאֵב וַיְהִי מֵאֵב
 3 עֲבָדִים לְדָוִד נִשְׂאֵי מִנְחָה׃ בֶּן דָּוִד אֶת־הַבְּרֵעוֹר
 4 מִלְּדָצֻבָּה חֲמֵתָה כִּלְכָתָה לְחַצְבֵי יְהוָה מִנְחָה פָּרַח׃
 5 וַיִּלְכְּדֵי דָוִד מִמֶּנּוּ אֶלֶף רֶכֶב וּשְׁבַעַת אֲלָפִים פָּרָשִׁים
 6 וְעֶשְׂרִים אֶלֶף אִישׁ רַגְלִי וַעֲשָׂר דָּוִד אֶת־כִּי־הִלְחֵלְתָּ
 7 וַיִּתֵּר מִמֶּנּוּ מֵאָה רֶכֶב׃ וַיְבֹא אֲרָם הַרְמִשֵׁק לְעוֹד
 8 לְהַבְרֵעוֹר מֶלֶךְ צִבְיָה בֶּן דָּוִד בָּאָרֶם מִשְׂרֵי־שׁוֹטֵם
 9 אֶלֶף אִישׁ׃ וַחֲשֵׁם דָּוִד בָּאָרֶם הַרְמִשֵׁק וַיְהִי אֲרָם לְדָוִד
 10 עֲבָדִים נִשְׂאֵי מִנְחָה וַיִּשַׁע יְהוָה לְדָוִד כִּכֹּל אֲשֶׁר הִלְךְ׃
 11 וַיַּחֵךְ דָּוִד אֶת־שֵׁלְטֵי הַחֵבֶן אֲשֶׁר הָיוּ עַל־עַבְדֵי הַבְּרֵעוֹר
 12 וַיְבִיאֵם יְרוּשָׁלַם׃ וַיִּטְבַּחְתֶּם וַיִּמְכֹּן עִיר הַבְּרֵעוֹר לְחֵט
 13 דָּוִד וַחֲשֵׁת רֶבֶב מֵאָד קָהוּ עֲשֵׂה שְׁלֵמָה אֶת־הַחֲשֵׁת
 14 וְאֶת־הַעֲמִידִים וְאֵת כָּל־הַנְּחֹשֶׁת׃ וַיִּשְׁמַע הַשׁוֹ
 15 מֶלֶךְ חֲמֵת בִּי יְהוָה דָּוִד אֶת־כִּי־חִלַּל הַבְּרֵעוֹר מֶלֶךְ־
 16 צִבְיָה׃ וַיִּשְׁלַח אֶת־הַחֲרֹסִים־בְּנֵי אֶל־הַמֶּלֶךְ דָּוִד לְשֹׂאֵל־
 17 לוֹ לְשִׁלּוֹם וּלְכַרְכְּוֹ עַל אֲשֶׁר נִלְחַם הַבְּרֵעוֹר וַיְבִיחֵו
 18 אִישׁ מִלְחָמָתוֹ הַשׁוֹ יְהוָה הַבְּרֵעוֹר וְכָל־כְּלֵי יָדָו וְכַסֵּף
 19 וְנַחֲשׁוֹת׃ וַגִּם־אֵתָם הַקְּדִישׁ הַמֶּלֶךְ דָּוִד לְיְהוָה נְסִיחֵסְפָהּ
 20

21 אֶתֶר׃ לֹא־דַעַת אִישׁ לְשִׁשָּׁם נֹכַח עֲלֵיכֶם מִלְּפָנָי׃
 22 אֶל־הַשׁוֹ כַּמִּשְׁחָו וּבִנְבִיאֵי אֶל־הַרְעוּ׃ שִׁירוּ לְיְהוָה
 23 כִּי־הִרְאִיתִי כְּשֶׁרוֹ מִיִּזְמֵר־אֲלֵיכֶם יְשׁוּעָתִי׃ סִפְרוּ בְּנֵי־
 24 כֹה אֶת־כִּבּוּדוֹ כִּכֹּל־הַעֲמִים־נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי־גִדּוֹל הָיָה וּמִקְלָל
 25 מֵאָד וְעוֹרָה הוּא עַל־כִּי־אֱלֹהִים׃ כִּי־כִלְאֵרְתִי הַעֲמִים
 26 אֱלִילִים וַיְהוּה שְׁמִים עֲשֵׂה׃ יְהוָה וְהָרַר לְפָנָיו עוֹ וְהַזְוִה
 27 בְּמַקְמִי׃ הָבֵו לְיְהוָה מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים הָבֵו לְיְהוָה כְּבוֹד
 28 וְעוֹ׃ הָבֵו לְיְהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ שֵׁאֵי מִנְחָה וּכְבֹא לְפָנָיו
 29 לְהִשְׁתַּחֲוֵי לְיְהוָה בְּהַרְתָּ קָדְשׁ׃ חִילוֹ מִלְּפָנָיו כִּי־הִרְאִיתִי
 30 אֶת־תִּכְוֹן מִכֹּל בְּלִיתֻמוֹ׃ וַיִּשְׁמְעוּ הַשְּׁמַיִם וַתִּגַּל הָאָרֶץ
 31 וַיֹּאמְרוּ בְּנֵים יְהוָה מֶלֶךְ׃ יִרְעֵם תִּיָם וּמֵלֹאוּ עֵלְיָן
 32 הַשָּׁדָה וּכְלֵא־שִׁרְבוּ׃ אֵן וַיִּתְּנוּ עֵצֵי הַשָּׁר מִלְּפָנֵי יְהוָה
 33 כִּי־בָּא לְשִׁפּוֹת אֶת־הָאָרֶץ׃ הַיְוִו לְיְהוָה לִי טוֹב כִּי
 34 לַעֲוֹלָם הַסִּדּוֹ׃ וְאִמְרוּ וַיִּשְׁמְעוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ וְקִבְּעֵנוּ
 35 וְהַצִּילֵנוּ מִיַּד־הַיָּגִים לְהַזְוֹת לְשֵׁם קָדְשְׁךָ לְהַשְׁתַּכַּח
 36 בְּתַהַלְתְּךָ׃ בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִיַּד־הַיָּגִים וְעַד־
 37 הַעַלְם וַיֹּאמְרוּ כִּי־הֵעֵם אָמֵן וַתִּגַּל לְיְהוָה׃ וַיִּנְכַּח
 38 שֵׁם לְפָנָי אֶרֶן בְּרִית־יְהוָה לְאַסָּף וְלֹאֲתוֹ לְשִׁרְתָּ לְפָנֵי
 39 הָאָרֶן חֲמִיד לְדַבְרֵי־חַיִּים בְּיוֹמִי׃ וְעַבְדֵי אֲדָם וְאֶחָדִים
 40 שְׂשִׁים וּשְׁמֹנֶה וְעֶבֶד אֲדָם בְּדִרְתוֹן וְחֹסֶה לְשַׁעֲרִים׃
 41 וְאֵת אֲדֹנָיו חֲכָוִן וְאֵתוֹ חֲכָוִים לְפָנֵי מִשְׁכַּן יְהוָה
 42 כַּכְּמָה אֲשֶׁר כִּבְעֵצוֹ׃ לְהַעֲלוֹת עֹלוֹת לְיְהוָה עַל־מִזְבֵּחַ
 43 הַעֲלֵה חֲמִיד לְבָבְךָ וְלַעֲרֹב וּלְכִי־הַחֲתוּב בְּחֹרֶת יְהוָה
 44 אֲשֶׁר צִוָּה עַל־יִשְׂרָאֵל׃ וְעַמְּכֶם הַיָּתֵם וַיְדוּחַן וְשֹׂאֵל
 45 הַבְּרוּרִים אֲשֶׁר נִכְּבוּ בְּשִׁמּוֹת לְהַזְוֹת לְיְהוָה כִּי־לְעוֹלָם
 46 חֲסָדוֹ׃ וְעַמְּכֶם הַיָּתֵם וַיְדוּחַן וְהַצְּעָרוֹת וּמַעֲלָתֵם לְמַשְׁמַעִים
 47 וְכָל־יִשְׂרָאֵל הָאֱלֹהִים וּבְנֵי דוּחַן לְשַׁעֲרֵ׃ וַיִּלְכְּו כִּי־הֵעֵם
 48 אִישׁ לְבֵיתוֹ וְחֵסֶד דָּוִד לְבָרְךָ אֶת־בֵּיתִי׃

CAP. XVII. יז

1 וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יֵשֶׁב דָּוִד בְּבֵיתוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶלְנֵתָה הַנְּבִיא
 2 הַזֶּה אֲנִי וְשֵׁב בְּבֵית הָאֲדָוִם וְאֶרֶן בְּרִית־יְהוָה תַּחַת
 3 רַעֲיֹתָ׃ וַיֹּאמֶר נָתַן אֶל־דָּוִד כֹּל אֲשֶׁר כִּלְכַבְּךָ עֲשֵׂה כִי־
 4 הָאֱלֹהִים עֲמָךְ׃ וַיְהִי כִּלְכָלָה הַהוּא וַיְהִי דָבָר
 5 אֱלֹהִים אֶלְנֵתָה לֵאמֹר׃ לְךָ וְאֶמְרָתִי אֶל־דָּוִד עַבְדִּי כֹה
 6 אָמַר יְהוָה לֹא אֵתָה תִּבְהַדְלִי הַבֵּית לְשִׁבְתִּי׃ כִּי לֹא
 7 יִשְׁבְתִי בְּבֵית מִקְדָּשִׁים אֲשֶׁר תַּעֲלִיתִי אֶת־יִשְׂרָאֵל עַד
 8 הַיּוֹם הַזֶּה וְאֵתָה מֵאֲהָל אֶל־אֲהָל וּמִמִּשְׁכָּנוֹ׃ כִּכֹּל אֲשֶׁר־
 9 תַּהַלְכְתִּי כִּכֹּל־יִשְׂרָאֵל הַדְּבָר הַדְּבָרִי אֶת־אֲדָם שְׁמִי
 10 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר צִוִּיתִי לְרַעוֹת אֶת־עַמִּי לֵאמֹר לְמָה לֹא־
 11 בַּתִּיתֶם לִי בֵּית אֲרָנוֹם׃ וְעַתָּה כֹה תֹאמְרוּ לְעַבְדֵי לְדָוִד
 12 כֹה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְקַחְתֶּם מִקְדָּשָׁה מִדְּאֲדָר
 13 הַצֵּאן לְחַיִּיתִי נָדִיד עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל׃ וְאֶהְיֶה עִמָּךְ כִּכֹּל
 14 אֲשֶׁר תִּלְחַם וְאֶבְרַתִי אֶת־כִּי־אֲבִיבֶךָ מִפְּנֵי וְעִשִׂיתִי לְךָ
 15 שֵׁם כַּעֲשֵׂם הַגִּדּוֹלִים אֲשֶׁר בְּאָרֶץ׃ וְשִׁמְתִי מְלוֹם לְעַמִּי
 16 יִשְׂרָאֵל וְנִמְעַדְתֶּם וְשָׁכַן תַּחַתוֹ וְלֹא יִרְגַן עוֹד וְלֹא־יִוִּסְפוּ
 17 בְּנֵי־עוֹלָה לְכַלְתוֹ כַּאֲשֶׁר בְּרָאשׁוֹנָה׃ וְלִמְנִי־אֲשֶׁר
 18 צִוִּיתִי שְׂפָטִים עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְהַגִּמְתִּי אֶת־כִּי־אֲבִיבֶךָ
 19 וְאָנַד לְךָ וְכֵתִי וְיִגְדִּילְךָ וַיְהוּה׃ וַיְהִי בִרְמִיָּאֵל וַיִּמְדֵּ

22 improved kings for their sake. Saying, "Touch not my anointed, and do my prophets no harm."—
 23 Sing unto the Lord all ye lands: announce from
 24 day to day his salvation. Relate among the
 25 nations his glory: among all the people his
 26 wonderful deeds. For great is the Lord, and
 27 greatly praised; and he is to be feared above all
 28 gods. For all the gods of the people are idols;
 29 but the Lord hath made the heavens. Majesty and
 30 honor are in his presence, strength and gladness
 31 are in his place. Ascribe unto the Lord, O ye
 32 families of people, ascribe unto the Lord glory
 33 and strength. Ascribe unto the Lord the glory
 34 due unto his name; take up an offering, and come
 35 unto his presence; bow down before the Lord in
 36 the beauty of holiness. Tremble before him, all
 37 ye lands! Also the world standeth firmly, that
 38 it be not moved. Let the heavens rejoice, and
 39 let the earth be glad; and let men say among
 40 the nations, The Lord reigneth. Let the sea
 41 roar, with all that filleth it: let the fields re-
 42 joice, and all that is therein. Then shall the
 43 trees of the forest sing joyfully at the presence
 44 of the Lord: because he cometh to judge the earth.
 45 O give thanks unto the Lord; for he is good;
 46 because unto everlasting endureth his kindness.
 47 And say ye, Save us, O God of our salvation,
 48 and gather us together, and deliver us from the
 49 nations, that we may give thanks to thy holy
 50 name, to glorify ourselves in thy praise. Blessed
 51 be the Lord the God of Israel from everlasting
 52 even unto everlasting. And all the people said,
 53 Amen, and praise unto the Lord. ¶ And he
 54 left there in charge before the ark of the covenant
 55 of the Lord Assaph and his brethren, to minister
 56 before the ark continually, at the work of every
 57 day on its day. And ¶Obed-edom with their
 58 brethren, sixty and eight, and ¶Obed-edom the
 59 son of Jeduthun and Chossah to be gatekeepers.
 60 And Zadok the priest, and his brethren the priests,
 61 before the tabernacle of the Lord, in the high-
 62 place that was at Gibeon. To offer burnt-offerings
 63 unto the Lord upon the altar of the burnt-offering
 64 continually, at morning and at evening, and this
 65 in accordance with all that is written in the law
 66 of the Lord, which he had commanded concerning
 67 Israel; And with them Heman and Jeduthun, and
 68 the rest that were selected who were expressed
 69 by name, to give thanks to the Lord, because unto
 70 everlasting endureth his kindness. And with them,
 71 with Heman and Jeduthun, the trumpets and cy-
 72 mals to play aloud, and the musical instruments
 73 of God; and the sons of Jeduthun to be for the
 74 service at the gate. And all the people went
 75 every man to his house; and David turned about
 76 to bless his house.

CHAPTER XVII.

1 "And it came to pass, when David dwelt in his
 house, that David said unto Nathan the prophet,
 2 Lo, I dwell in a house of cedar, while the ark of
 the covenant of the Lord is under curtains.
 3 And Nathan said unto David, All that is in thy
 4 heart do; for God is with thee. ¶ And it came
 5 to pass during that night, that the word of
 6 God came unto Nathan, saying, Go and say unto
 7 David my servant, Thus hath said the Lord, Not
 8 thou shalt build for me the house to dwell in;
 9 for I have not dwelt in a house since the day
 10 that I brought up Israel even until this day; but
 11 have been (moving) from tent to tent, and from
 12 (one) tabernacle (to another). In all the places
 13 where I moved about among all Israel, did I
 14 speak a word to any one of the judges of Israel,
 15 whom I had ordained to feed my people, saying,
 16 Why have ye not built for me a house of cedar?
 17 Now therefore, thus shalt thou say unto my
 18 servant, to David, Thus hath said the Lord of
 19 hosts, I took thee away from the sheepcote, from
 20 behind the flocks, to be a ruler over my people
 21 Israel; And I have been with thee whithersoever
 22 thou didst go, and I have cut off all thy enemies
 23 from thy presence, and I have made thee a name;
 24 like the name of the great men who are on the
 25 earth; And I have procured a place for my
 26 people Israel, and I have planted them, that they
 27 may dwell in a place of their own, and be no more
 28 troubled; and that the children of wickedness
 29 shall not waste them any more, as aforesaid. And
 30 (as it was) since the time that I ordained judges
 31 to be over my people Israel; and I have humbled all
 32 thy enemies; and now I tell thee that the Lord

will build for thee a house. And it shall come
 1 to pass, that, when thy days will be completed
 2 that thou must go (to sleep) with thy fathers, I
 3 will set up thy seed after thee, who shall be
 4 of thy sons, and I will establish his kingdom.
 5 He it is that shall build for me a house, and I
 6 will establish his throne for ever. I too will be to
 7 him as a father, and he shall indeed be unto me
 8 as a son; and my kindness will I not cause to de-
 9 part from him, as I caused it to depart from him
 10 that was before thee; But I will place him
 11 firmly in my house and in my kingdom for ever-
 12 more; and his throne shall be established for
 13 ever. In accordance with all these words, and in
 14 accordance with all this vision, so did Nathan speak
 15 unto David. ¶ Then went king David in and sat
 16 down before the Lord, and he said, Who am I, O
 17 Lord God, and what is my house, that thou hast
 18 brought me as far as hitherward? And this was
 19 (yet) too small a thing in thy eyes, O God; and
 20 thou hast spoken concerning thy servant's house
 21 for a distant time, and hast regarded me as though
 22 I belonged to the rank of a man of high degree,
 23 O Lord God. What can David add yet more
 24 (to speak) unto thee of the honor of the servant?
 25 since thou knowest well thy servant, O Lord, for
 26 the sake of thy servant, and in accordance with
 27 thy own heart, hast thou done all this great thing,
 28 to make known all these great things. O Lord,
 29 there is none like thee, and there is no god beside
 30 thee, in accordance with all that we have heard
 31 with our ears. And who is like thy people Israel,
 32 the only nation on the earth which God went to
 33 redeem for himself as a people, to acquire for thy-
 34 self a name for great and terrible deeds, by driv-
 35 ing out nations from before thy people which
 36 thou hadst redeemed out of Egypt? And thou hast
 37 instituted thy people Israel unto thyself as a peo-
 38 ple for ever; and thou, Lord, art indeed become
 39 their God. And now, O Lord, let the thing that
 40 thou hast spoken concerning thy servant and con-
 41 cerning his house be verified for ever, and do as
 42 thou hast spoken. Yea, let it be verified, and let
 43 thy name be magnified unto everlasting, that men
 44 may say, The Lord of hosts is the God of Israel,
 45 even a God for Israel; and may the house of
 46 David thy servant be established before thee.
 47 For thou, O my God, hast revealed to the ear
 48 of thy servant, that thou wilt build for him a
 49 house; therefore hath thy servant found himself
 50 able to pray before thee. And now, O Lord, thou
 51 art the (true) God, and thou hast spoken con-
 52 cerning thy servant this goodness: And now hast
 53 thou been pleased to bless the house of thy ser-
 54 vant, that it may continue for ever before thee;
 55 for thou, O Lord, hast blessed, and (it will re-
 56 main) blessed for ever.

CHAPTER XVIII.

¶ And it came to pass after this, that David
 1 smote the Philistines, and humbled them; and he
 2 took Gath and its dependent towns out of the
 3 hand of the Philistines. And he smote Moab, and
 4 the Moabites became David's servants, bringing
 5 presents. David also smote Hadar'ez, the king
 6 of Zobah, at Chamath, as he went to establish
 7 his dominion at the river Euphrates. And David
 8 captured from him a thousand chariots, and seven
 9 thousand horsemen, and twenty thousand men on
 10 foot; and David hamstringed all the chariot-teams,
 11 but reserved of them a hundred chariot-teams. And
 12 the Syrians of Damascus came to aid Hadar'ez
 13 the king of Zobah, when David slew of the Syr-
 14 ians two and twenty thousand men. Then did
 15 David put (garrisons) in Syria of Damascus, and
 16 the Syrians became unto David servants, bring-
 17 ing presents. And the Lord helped David with-
 18 soever he went. And David took the quivers of
 19 gold that were on the servants of Hadar'ez, and
 20 brought them to Jerusalem. And from Tibnath,
 21 and from Kun, cities of Hadar'ez, did David
 22 take exceedingly much copper; thereof made Solo-
 23 mon the copper sea, and the pillars, and the ves-
 24 sels of copper. ¶ And when To'u the king of
 25 Chamath heard that David had smitten all the
 26 hosts of Hadar'ez the king of Zobah: Then did
 27 he send Hadoram his son unto king David, to ask
 28 him after his well-being, and to bless him, be-
 29 cause he had fought against Hadar'ez, and had
 30 smitten him; for Hadar'ez had been engaged in wars
 31 with To'u; and he had with him all manner of
 32 vessels of gold and silver and copper. Also these
 33 did king David sanctify unto the Lord, with the

CAP. XX. כ

ויהי לעת תשובת השנה לעת אצת המלכים ויבא
 יואב את־חיל הצבא וישבת א־את־רץ בני־עמון ויבא
 ויצר את־דבה וידור ישב ברושלים ויהי יואב את־דבה
 ויחזקתו ויחזק הוד את־עשרת־מלכום מעל ראשו
 וימצאהו משקל כס־הזהב ובה אבן קרחה ונתת על־ראש
 הוד ושלל העיר הוציא חרבה מאר: ואת־העם אשר־
 בה הוציא וישר במערה ובחרצי הכרול ובמערות וכן
 יעשה הוד לכל ערי בני־עמון וישב הוד וכל־העם
 ורושלים: ויהי אחר־כן ותקצר מלחמה כבוד
 עב־פולשתים או הבה סכני החשתי את־ספי מילתי
 הרפא ויבנינו: ותחרעוד מלחמה את־פולשתים
 ויהי אלהם כדעוד את־לחמי ארו ללית בתי ועין חניתו
 כמטר ארנים: ותחרעוד מלחמה בנת ויהי איש
 מדה ואצבעתיו שש־עשר עשרים וארבע ויסדוא טלד
 להרפא: ויחזק את־ישראל ויבנו ויתקנו כוש־משא
 אתי הוד: אל טלדו להרפא בנת ויפלו בחד־הוד
 ובחד־הבדו:

CAP. XXI. כא

וישמד ששן על־ישראל ויסת את־הוד למעט את־ישראל:
 ויאמר הוד אל־יואב ואל־ישרי העם לכו ספרו אתי
 ישראל מכאר שבע וערדן והבאו אלי ואדעה אתי
 מספרם: ויאמר יואב וספר דעה עליעמו כהם מאה
 פגמים הלא ארני המלך כלם לארני לעבדים למה
 יבקש זאת ארני למה דעה לאשמה לישראל: ויברר
 המלך חונן על־יואב וצא יואב ותחלף בקרי־ישראל
 ויבא ורושלים: ויחזן יואב את־מספר מפקד־העם
 אל־הוד ויהי כל־ישראל אלף אלפים ומאה אלף איש
 שלף רוב וידעה ארבע אלות ושבעים אלף איש
 שלף רוב: וכל ויבגמון לא פקד בתחם כרתעב
 דבר־המלך את־יואב: ויבדע בעין האלהים על־הדבר
 הנה ויהי את־ישראל: ויאמר הוד אל־האלהים
 חטאתי מאד אשר עשיתי את־הדבר הנה ועשה העבד
 נא את־עונ עבדך כי נסכלתי מאד: ויברר דעה
 אל־הוד חונן הוד לאמר: לך ויברר את־הוד לאמר
 בה אמר דעה שלוש אני נפה עלך כחרתך אתה
 מהגה ואנשה־לך: ויבא עד אל־הוד ויאמר לו בה
 אמר דעה קבל־לך: אס־שלוש שנים רלב ואס־שלושה
 חדשים וספה מפר־צדך ותרב איבך: למשנת ואס־
 שלשת ימים מרב דעה: ויברר בארץ ומלאך ויהיה
 משחת כבל־גבול ישראל ועתה ראה מה־אשבי את
 שלך דבר: ויאמר הוד אל־הוד צר־ל מאר
 אפלדנא בוד־דעה כירבים רחמי מאד ויברר־אדם
 אל־אפלו: ויחזן דעה דבר בישראל ויפל משר־אל
 שבעים אלף איש: ומשלח האלהים מלאך וליושלם
 להשחתה ויהשחת ראה דעה ויחם על־הדעה ויאמר
 למלאך המשחת רב עשה רחך יהי ומלאך ויהי עמד
 עס־רץ ארץ הניבסי: וישא הוד את־עינו ורא

והחוב אשר קשא מכל־העם מאדום וממאוב ומבני
 עמון ומפולשתים ומעמלק: ואבשי בוד־דעה הבה אתי
 אדום בנא המדה שמעיה עשר אלף: ושם באדום
 נציבים ויהי כל־אדום עבדים להוד וישע דעה את
 הוד בכל אשר הלך: ומלך הוד על־כל־ישראל
 טוהו עשה משפט וצדקה לכל־עמו: ויואב בוד־דעה
 על־הצבא ויהי־שפט בוד־אחלוד מוקר: וצדוק בך
 אחוטיב ואבי־מלך בוד־אחלוד קהנים ושופט ספר:
 ובגודו בוד־הודע על־החרתי והפלתי ובגוד־הוד הראשנים
 לך המלך:

CAP. XIX. יט

ויהי אחר־כן ויהי נחש מלך בני־עמון וימלך בנו
 חתמיו: ויאמר הוד אנשה־חסד ועשהנו כדנחש בך
 עשה אביו עמו חסד וישלח הוד מלאכים להחמי על
 אביו ויבאו עבד הוד את־רץ בני־עמון אל־העון
 להחמי: ויאמרו שרי בני־עמון לחטן המכבד הוד את
 אבך בעינו וישלח לה מנחמים הלא בעמור לחקר
 ולהפך ולגלל הארץ באו עבדיו אלך: ויחזן חונן
 עבדו הוד ויגלהם ויכרת את־מדותם בחצי עד
 המפשעה וישלחם: ויגלו ויגדו להוד על־האנשים
 וישלח לקראתם כידעו האנשים וכלמים מאד ויאמר
 המלך שבו בירדו עד אשר־צמח וקנסם ושבתם:
 ויראו בני עמון כי רחב־אש עס־הוד וישלח חטן ובני
 עמון אלף כפר־ספה לשבר להם מד־אדם נגרים ומד
 אדם מעבה ומעובה רכב ופרשים: וישקרו להם שנים
 ושלשים אלף רכב ואת־מלך מעבה ואת־עמו ויבאו
 ויחטו לפני מידבא ובני עמון נאספו מעריתם ויבאו
 למלחמה: וישמע הוד וישלח את־יואב ואת
 בל־צבא הגבורים: ויצאו בני עמון ויערבו מלחמה פסח
 העיר והמלכים אשר־באו לבדם בשדה: ורא יואב
 כידותה פני־המלחמה אלו פנים ואחר ויבחר מכל
 כחיר בישראל ויערך לקראת אדם: ואת יתר העם
 נתן בך אבשי אחיו ויערבו לקראת בני עמון: ויאמר
 אסתחוק ממני אדם והיית לי לתשויה ואס־בני עמון
 ויחזקו מן־הוד ויהי־שעוד: חונן ותחוקה בעד־עמו ובעד
 ערי אלהיו ודעה המוב בעינו יעשה: ויש יואב והעם
 אשר־עמו לפני אדם למלחמה ויניסו מפניו: ובני עמון
 ראו כירם אדם ויניסו נסיהם מפני אבשי אחיו ויבאו
 העירה ויבא יואב ורושלים: ויבא אדם כי נפלו
 לפני ישראל וישלחו מלאכים ויצאו את־אדם אשר
 מעבר הנהר ושופך שר־צבא הוד ויערבו לפניו: ויהי
 להוד ויאסף את־כל־ישראל ויעבר הודן ויבא אלהם
 ויערך אליהם ויערך הוד לקראת אדם מלחמה וילחמו
 עמו: וינם אדם מלפני ישראל ויחזק הוד מאדם
 שבעת אלפים רכב וארבעים אלף איש ויגלו ואת שופך
 שר־הצבא המות: ויראו עבד הוד ויהי ואת שופך
 ישראל וישלמו עס־הוד ויעבדו ולא־אבה אדם
 לדעושי את־בני־עמון עוד:

silver and the gold that he had carried away from all the nations, from Edom, and from Moab, and from the children of 'Ammon, and from the Philistines, and from 'Amalek; and Abshai the son of Zeruyah smote of the Edomites in the valley of salt eighteen thousand (men). And he put garrisons in Edom, and all the Edomites became servants unto David. And the Lord helped David withersoever he went. And David reigned over all Israel, and he did what is just and right unto all his people. And Joab the son of Zeruyah was over the army, and Jehoshaphat the son of Achilub, recorder, And Zadok the son of Achitub, and Abimelech the son of Ebyathar were of the priests; and Shavsha was scribe; And Benayahu the son of Jehoyada' was over the Kerethites and the Pelethites; and the sons of David were the first at the side of the king.

CHAPTER XIX.

1 ¶ And it came to pass after this, that Nachash the king of the children of 'Ammon died, and 2 his son became king in his stead. And David said, I will show kindness unto Chanun the son of Nachash, because his father showed kindness unto me. And David sent messengers to comfort him concerning his father. And the servants of David came unto the land of the children of 'Ammon 3 to Chanun, to comfort him. And the princes of the children of 'Ammon said unto Chanun, Doth David honor thy father in thy eyes, that he hath sent comforters unto thee? are not his servants come unto thee in order to search out, and to 4 overthrow, and to spy out the land? Chanun thereupon took David's servants, and saved them, and cut off their garments in the middle as far as 5 the hip-bone, and sent them away. And some people went and told David concerning these men. And he sent (persons) to meet them; because the men were greatly ashamed; and the king said, Tarry at Jericho until your beard be grown, and 6 then return. ¶ And when the children of 'Ammon saw that they were become in bad odor with David, Chanun and the children of 'Ammon sent a thousand talents of silver to hire for themselves 7 from Mesopotamia, and from Syria, and Ma'achah, and from Zobah, chariots and horsemen. And they hired for themselves thirty and two thousand (warriors in) chariots, and the king of Ma'achah and his people; and they came and encamped before Medeba. And the children of 'Ammon gathered themselves together out of their cities, and came 8 to the battle. ¶ And when David heard of it, he sent Joab, and all the army (and) the mighty 9 men. And the children of 'Ammon came out, and put themselves in battle array at the entrance of the city; and the kings that were come were by themselves in the field. When now Joab saw that the front of battle was against him before 10 and behind, he made a selection from all the chosen men of Israel, and arrayed himself against the Syrians. And the rest of the people he delivered into the hand of Abshai his brother, and they arrayed themselves against the children of 11 'Ammon. And he said, If the Syrians be too strong for me, then shalt thou bring me help; but if the Syrians be too strong for thee, then will I help thee. Be strong, and let us strengthen ourselves in behalf of our people, and in behalf of the cities of our God, and may the Lord do that which seemeth good in his 12 eyes. And Joab drew nigh and the people that were with him in front of the Syrians unto the 13 battle, and they fled from before him. And when the children of 'Ammon saw that the Syrians were fled, then did they also fly before Abshai his brother, and entered into the city. And Joab went 14 back to Jerusalem. ¶ And when the Syrians saw that they were smitten before Israel, they sent messengers, and brought out the Syrians that were beyond the river; and Shophach the captain of the army of Hadar'ezar went before them. 15 And when it was told to David, he gathered all Israel together, and passed over the Jordan, and came up with them, and arrayed himself against them. So when David had arrayed himself against the Syrians (for) battle, they fought with him. 16 And the Syrians fled from before Israel: and David slew of the Syrians (the men of) seven thousand chariots, and forty thousand men on foot, and Shophach the captain of the army he put to death. And when the vassals of Hadar'ezar saw that they were smitten before Israel, they made peace with David, and served him; and the Syrians would not help the children of 'Ammon any more.

CHAPTER XX.

¶ And it came to pass, at the time of the return of 1 the same season of the year, at the time when kings go forth, tha' Joab led out the power of the army, and destroyed the country of the children of 'Ammon, and he came and besieged Rabbah. But David remained behind at Jerusalem. And Joab smote Rabbah, and pulled it down. And 2 David took the crown of Malkam from off his head, and found it to weigh a talent of gold, and thereon a precious stone; and it was set on the head of David; and the booty of the city he brought out in great abundance. And the people 3 that were therein he brought forward, and cut them with saws, and with iron threshing-wagons, and with axes; and thus did David until all the cities of the children of 'Ammon; and David returned then with all the people unto Jerusalem. ¶ And it came to pass after this, that there 4 arose a battle at Gezer with the Philistines: then smote Sibbechai the Chushathite Sippai, one of the children of the Rapha; and they were humbled. ¶ And there was again a battle with the 5 Philistine, when Elchanan the son of Jair smote Lachmi the brother of Goliath the Gittite, the staff of whose spear was like a weavers' beam. ¶ And there was again a battle at Gath, where 6 was a man of (great) stature, whose fingers and toes were six on each (hand and foot), four and twenty (in all); and he also was born to the Rapha. And he defied Israel: but Jonathan the 7 son of Shim'a the brother of David smote him. These were born unto the Rapha in Gath, and 8 they fell by the hand of David, and by the hand of his servants.

CHAPTER XXI.

¶ And the Accuser stood up against Israel, and 1 incited David to count Israel. And David said to 2 Joab, and to the princes of the people, Go, number Israel from Be'er-sheba' even to Dan, and bring their number to me, that I may know it. Then said Joab, May the Lord add unto his 3 people, how many soever they be, a hundred-fold more: are they not all, my lord the king, my lord's servants? why then will my lord require this thing? why shall it be a cause of guiltiness for Israel? Nevertheless the king's word remained 4 firm against Joab; and Joab went out, and moved about throughout all Israel, and came (back) to Jerusalem. ¶ And Joab gave up the sum of the 5 number of the people unto David; and there were (in) all Israel a thousand times thousand and one hundred thousand men that drew the sword; and (of) Judah were four hundred and seventy 6 thousand men that drew the sword. But Levi and Benjamin did he not count among them; for the king's word was abominable to Joab. And this 7 thing was displeasing in the eyes of God, and he smote Israel. ¶ And David said unto God, I 8 have sinned greatly, because I have done this thing; but now, I beseech thee, cause the iniquity of thy servant to pass away: for I have acted very foolishly. And the Lord spoke unto God, 9 David's seer, saying, Go and speak unto David, saying, Thus hath said the Lord, Three things do I offer thee: choose for thyself, one of them, and I will do it unto thee. So Gad came to David, 10 and said unto him, Thus hath said the Lord, Select for thyself, Whether there shall be three years 11 famine; or three months, to be destroyed before thy adversaries, so that the sword of thy enemies overtake thee; or that during three days the sword of the Lord, even the pestilence, shall be in the land, and an angel of the Lord destroying throughout all the boundaries of Israel? And now reflect what word I shall bring back to him that hath 12 sent me. ¶ And David said unto Gad, I am in a great strait: let me fall then into the hand of the Lord; for his mercies are very great; but let me not fall into the hand of man. So the 13 Lord sent a pestilence in Israel, and there fell of Israel seventy thousand men. And God sent an angel unto Jerusalem to destroy it; but as he was destroying, the Lord looked on, and he bethought himself of the evil, and said to the angel that 14 destroyed. It is enough: now stay thy hand. And the angel of the Lord was standing by the threshing-floor of Ornan the Jebusite. ¶ And David lifted 15 up his eyes, and saw the angel of the Lord stand-

עָלֶיךָ: אַךְ יִתְקַלֵּךְ יְהוָה שָׂכַל וּבִנְיָה וְנִצְחָה עַל־יִשְׂרָאֵל
 12 וְלִשְׁמוֹר אֶת־חַוְלַת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: אִם תִּפְלֹת אִם־
 13 חֲשׂוֹמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת־הַחֲקִים וְאֶת־הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה עַל־יִשְׂרָאֵל חֹק וְאָמֶן אֶל־יְהוָה וְאֵל־
 תַּחַת: וְהִלָּה בְּעֵינֵי הַכְּנִיעַת לְבוֹתֵיהֶם וְהִבְבְּרִים
 14 מֵאֶדְרָאֵל וּבִסָּף אֵלֶּף אֲלָפִים כְּבָרִים וּלְחֻשָׁת וּלְכַרְוֹל
 אִין מִשְׁקָל כִּי לְרֹב הָיָה וְעַצְמֵם וְאִבְנֵים הַכְּנִיעוּ וְעִלְהֵם
 תּוֹסֵף: וְעַמָּה לְרֹב עָשִׂי מִלֵּאֵה הַחֲבִים וְהַרְשִׁי אֲבָן
 15 וְעִין וּבְלִחְהֵם בְּבִלְמִלְאָהָ: לְחֹבֵב לְכַסֵּף וּלְחֻשָׁת
 16 וּלְכַרְוֹל אִין מִסְפָּר קוֹם וְעִשָׂה וְיָדוּ יְהוָה עִמָּךְ: וְעִין
 17 יוֹד לְכָל־שֵׁנִי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹר לְשִׁלְמָה בְּנוֹ: הֲלֹא יְהוָה
 18 אֱלֹהֵיכֶם עִמָּכֶם וְהִנֵּחַ לָכֶם מִסְבִּיב כִּי אֶתֵּן כִּי־יָד אֶת־
 יִשְׂכֵי הָאָרֶץ וּבִקְבֹשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה וּלְפָנֵי עַמִּי:
 19 עֲתָה תֵּנוּ לְכַבְכֵּם וּנְשַׁכְכֶם לְדַרוֹשׁ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 בְּרִית־יְהוָה וּבְלִי קָדֵשׁ הָאֱלֹהִים לְבֵית הַמִּבְנֶה לְשֵׁם
 יְהוָה: CAP. XXIII. כג

וְדַד וְזָן וְשָׁבַע וְגַם בְּמִלְךְ אֶת־שִׁלְמָה בְּנוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל: א
 וְנֹאסָף אֶת־כִּלְשֵׁי־יִשְׂרָאֵל וְהַבְּהִימִם וְהַלְחָם: וְקִפְרוּ
 2 בְּהַלְחָם מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמִגֵּלָה וְדָו מִסְפָּרָם לְהַלְחָתָם
 לְגִבְרִים שְׁלֹשִׁים וּשְׁמֹנֶה־אֵלֶּף: מֵאֵלָה לְצִנֹּחַ עַל־מִלְאָה 4
 בִּית־יְהוָה שְׁרִים וְאַרְבַּעַה אֵלֶּף וְשִׁמְרִים וּשְׁפָטִים שִׁשָּׁת
 אֲלָפִים: וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים שְׁמֵרִים וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים 5
 מְחַלְלִים לַיהוָה בַּכֹּהֲלִים אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְהַלֵּל:
 6 וְהַחֲלָקִים יוֹדֵי מְחַלְלֹת לְבַעַי לֹו לְגִרְשׁוֹן קָתָה וּמְכָרֵי: 6
 7 בְּנוֹ לַעֲדֹן הָרֹאשׁ 7
 וְחִיָּאל תַחֵם וְיֹאֵל שְׁלֹשָׁה: בְּנוֹ שְׁמֵי שְׁלֹמֹה 9
 וְחִיָּאל וְחָזָן שְׁלֹשָׁה אֵלֶּה רֵאשֵׁי הָאֲבוֹת לְלַעֲזֹן:
 וּבְנוֹ שְׁמֵי יִתָּת וְזָנָה וְעִישׁ וּבְרִיעָה אֵלֶּה בְּנֵי־שְׁמֵי־
 אַרְבָּעֵה: וְהַדְּחָת הָרֹאשׁ וְחִנָּה הַשֵּׁנִי וְעִישׁ וּבְרִיעָה 11
 לְאַדְרָבִי בְּנִים וְחָזִי לְבוֹת אֵב לְפַקְדָה אַחַת:
 12 בְּנוֹ קָתָה עֲמָרָם וְעִזָּר חִבְרוֹן וְיֹאֵל אַרְבָּעֵה: 12
 13 בְּנוֹ עֲמָרָם אֶרְזֵן וּמֹשֶׁה וּבְרָדֵל אֶרְזֵן לְמַקְדִּישׁוֹ קָדֵשׁ
 קָדָשִׁים הַזֵּיזִיבִינִי עַד־עֵילֹם לְהַקְמִיר לְפָנֵי יְהוָה לְשִׁרְתִּי
 וּלְבָרֵךְ בְּשֵׁמִי עַד־עוֹלָם: וּמֹשֶׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים בְּנוֹ 14
 וְבָרָא עַל־שֵׁבֶט הַלֵּוִי: בְּנוֹ מֹשֶׁה גִרְשׁוֹם וְאַלְעִזָּר: 15
 16 בְּנוֹ גִרְשׁוֹם שְׁבוּאֵל הָרֹאשׁ: וְחָזִי בְּרִיאֲלֵעִזָּר רִסְבֵּיָה
 17 הָרֹאשׁ וְאַדְרָהָה לְאַלְעִזָּר בְּנִים אַחֲרָים וּבְנוֹ רִסְבֵּיָה
 18 רִבְנוֹ לְמַעֲלָה: בְּנוֹ עִזָּר שְׁלֵמִת הָרֹאשׁ: 18
 19 בְּנוֹ חִבְרוֹן וְרִיעִי הָרֹאשׁ אֶמְרָה הַשֵּׁנִי וְחִיָּאל הַשְּׁלִישִׁי
 וּנְקָמָם הַרְבִּיעִי: בְּנוֹ עִזָּאל מִיבֵה הָרֹאשׁ וְשֵׁה 20
 הַשֵּׁנִי: בְּנוֹ מְכָרִי מִחֵלֵי וּמוֹשִׁי בְּנוֹ מִחֵלֵי אֲלֵעִזָּר 21
 וְקִישׁ: וְגִמְת אֲלֵעִזָּר וְאַדְרָתִי לֹו בְּנִים כִּי אֲדַבְּרֵת 22
 וְיִשָּׂאִים בְּנֵי־קִישׁ אַחֲתָם: בְּנוֹ מוֹשִׁי מִחֵלֵי וְעִזָּר וְרַמְת 23
 שְׁלֹשָׁה: אֵלֶּה בְּנֵי־לֵוִי לְבוֹת אֲבוֹתֵיהֶם רֵאשֵׁי הָאֲבוֹת 24
 לְפַקְדֵיהֶם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת לְהַלְלֵתָם עִשָׂה הַמִּלְאָה
 לְעִבְדַת בֵּית יְהוָה מִבֶּן שְׁשִׁים שָׁנָה וּמִגֵּלָה: בִּי אֶמְרָה

CAP. XXIII. כג

אֶת־מִלְאָךְ יְהוָה עֲמַד בֶּן הָאָרֶץ וּבֶן הַשָּׁמַיִם וְתִרְבֵּוּ
 שְׁלוֹמָה בְּדוֹ נְטוּיָה עַל־יְרוּשָׁלַם וּפֶלֶל דָּוִד וְהַכְּנִיעִים
 17 מִכְּסִים בְּשָׁמַיִם עַל־בְּנֵיהֶם: וְיֹאמֵר דָּוִד אֶל־הָאֱלֹהִים
 הֲלֹא אִנִּי אִמְרָתִי לְמַעַת בְּעַם וְאִנִּידֹו אֶשְׁרֶחֱמָתִי
 וְהִרְעֵה הַרְעוּתִי וְאֵלֶּה הַפָּאן מִה עָשִׂי יְהוָה אֵלֶּה תִרְוֹ נָא
 18 יוֹד בִּי וּבִכְתִי אֵבִי וּבְעַמָּךְ לֹא לְמַעֲפָה: וּמִלְאָךְ
 יְהוָה אִמֵּר אֲלֵיךְ לֵאמֹר לְדַד עִי וְיָעֵלָה יוֹד לְהַכְּסִים
 19 מוֹכַח לַיהוָה בְּגִן אֶרֶץ נִדְבָסִי: וְעֵלָה יוֹד בְּדִבְרֵיךְ
 כ אֲשֶׁר דִּבַּר בְּשֵׁם יְהוָה: וְנִשְׁב אֶרְזֵן תִּרָא אֶת־הַמִּלְאָךְ
 21 וְאַרְבַּעַת בְּנוֹ עַמִּי מִתְחַבְּאִים וְאַרְזֵן דֵּשׁ חֲסִים: וְנָבֵא
 דָּוִד עַד־אַרְזֵן נִכְסֵי אֶרְזֵן תִּרָא אֶת־דָּוִד וְנָבֵא מִדְּהַרְזֵן
 22 וְשִׁתְּרוּ לְדָוִד אֲפִים אֶרְצָה: וְיֹאמֵר דָּוִד אֶל־אַרְזֵן תִּהְיֶה
 לִי מִקְוֹם הַעֲדֹן וְאִבְרִדְרִיבִי מוֹכַח לַיהוָה בְּכַסֵּף מִלֵּא תִּהְיֶה
 23 לִי וְחֻשָׁרֵה הַמַּעֲפָה מֵעַל הַחֵם: וְיֹאמֵר אֶרְזֵן אֶל־דָּוִד
 קַח־לֶךְ וְעִישׁ אֶרְזֵי הַמִּלְךְ הַטֹּיב בְּעֵינֵי רֹאֵה נְתִי הַבְּרֵךְ
 לְעֵלֹת וְתַמְוִרְתִּים לְעִצְמֵם וְהַחֲסִים לְמַעֲנֵה הַכֵּל נְתִי:
 24 וְיֹאמֵר הַמִּלְךְ דָּוִד לְאַרְזֵן לֹא בִּירְקָה אִתָּךְ בְּכַסֵּף מִלֵּא
 כִּי לֹא־אִשָּׂא אֶשְׁרֶךְ לַיהוָה וְהַעֲלוֹת עוֹלָה חֵם: וְנָתַן
 דָּוִד לְאַרְזֵן בְּמִקְוֹם שְׁקֵלֵי וְהִבְ מִשְׁקָל שֵׁשׁ מֵאוֹת:
 26 וּבֶן־שֵׁם דָּוִד מוֹכַח לַיהוָה וְעֵלָה עֹלֹת וְשִׁלְמִים וּיְקָרָא
 אֶל־יְהוָה וְעַנְוֹ כְּאִשׁ מִדְּהַשָּׁמַיִם עַל מוֹכַח הַעֲלָה:
 27 וְיֹאמֵר יְהוָה לְמִלְאָךְ נִשְׁב חִרְבֵוֹ אֶל־יְהוָה:
 28 בַּעַת הַהִיא בְּרֹאוֹת דָּוִד בִּירְעָרֵי יְהוָה בְּגִן אֶרֶץ
 29 תִּיבֹסִי וְנִבְחֵשׁ שָׁם: וּמִשְׁבֵּן יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה מִשָּׁה
 3 בַּמִּדְבָּר וּמוֹכַח הַעֲלָה בַּעַת הַהִיא בְּקָמָה בְּנִבְזִין: וְלֹא־
 יָכַל דָּוִד לְלַבֵּת לְפָנָיו לְדַרְשׁ אֱלֹהִים כִּי נִבְעַת מִפְּנֵי
 חִרְבֵוֹ מִלְאָךְ יְהוָה:

CAP. XXII. כב

א וְיֹאמֵר דָּוִד וְהָ הִיא בֵּית יְהוָה הָאֱלֹהִים וְהִיא־מוֹכַח
 2 לְעֵלָה לְיִשְׂרָאֵל: וְיֹאמֵר דָּוִד לְבָנָם אֶת־דְּבָרֵים
 אֲשֶׁר בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְעַמֵּד הַחֲבִים לְחַזֵּב אֲבִנֵי גֵזִית
 3 לְבִנוֹת בֵּית הָאֱלֹהִים: וּבְרָזֵל לְרֹב לְמַסְמָרִים לְדַלְחֹת
 הַשְּׁעָרִים וּלְמַחְבְּרוֹת הַכֹּזֵן דָּוִד וְנִחַשַׁת לְרֹב אִין מִשְׁקָל:
 4 וְנִצְנֵי אֲחוּסִים לְאִין מִסְפָּר כִּי־חִבְאוּ הַחֲזִדִּים וְהַצִּרִים
 5 עֵץ אֲרָזִים לְרֹב לְדָוִד: וְיֹאמֵר דָּוִד שְׁלֵמָה בְנוֹ
 יַעֲרֵ יוֹדֵךְ וְתִבֹת לְבִנוֹת לַיהוָה לְהַגִּידֹו לְמַעֲלָה לְשֵׁם
 וּלְתַפְאֵרַת לְכִלְה־אַרְצוֹת אֲבִיָה נָא לֹו וְגִן דָּוִד לְרֹב
 6 לְפָנֵי מוֹתוֹ: וּיְקָרָא לְשִׁלְמָה בְנוֹ נִצְחָו לְבִנוֹת־בֵּית
 7 לַיהוָה אֵלֶּה יִשְׂרָאֵל: וְיֹאמֵר דָּוִד לְשִׁלְמָה בְנוֹ אִנִּי
 8 הָיָה עִסְלִקְכִי לְבִנוֹת בֵּית לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי: וְיָדוּ עַל־
 בְּרִית־יְהוָה לֵאמֹר דָּם לְרֹב שָׁפַכְתָּ וּמִלְחָמוֹת גְּלוֹת
 עָשִׂיתָ לְאַחֲבַנְהָ בֵּית לְשָׁמִי בִי הָיָה רִבִים שָׁפַכְתָּ
 9 אֶרְצָה לְפָנֵי: הַהִרְבֵּן עֵלֵךְ לֶךְ הִיא דְהִים אִישׁ מַעֲתָה
 וְתַנְיֹוֹתִי לֹו מִכְּלֵאוֹיָבֵי מִסְבִּיב כִּי שְׁלֵמָה יְהוָה שְׁמוֹ
 וְשִׁלְוֹם וְשָׁקֵט אֶתֵן עַל־יִשְׂרָאֵל בְּיָמָיו: וְהִיא־יְבִנֶה בֵּית
 לְשָׁמִי הִוא יְחַדְדִילִי לְבֹן וְאִנִּידֹו לְאֵב תְּכַמְעוּתִי אֶת־
 11 כְּסָא מַלְכוּתוֹ עַל־יִשְׂרָאֵל עַד־עוֹלָם: עֲתָה בְנוֹ יְדוּ יְהוָה
 עִמָּךְ וְהַעֲלֵחָה וְיָגִילָת בֵּית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כְּאֲשֶׁר דִּבַּר

ing between the earth and the heavens, with his sword drawn in his hand, stretched out over Jerusalem. Then fell David, with the elders wrapt 17 in sackcloth, upon their faces. And David said unto God, Was it not I that ordered to count the people? and I am the one that have sinned and have done evil indeed; but these sheep, what have they done? O Lord my God, let thy hand, I pray thee, be against me, and against my father's house, but not against thy people, that 18 there should be a plague. ¶ And the angel of the Lord spoke to Gad to say to David, that David should go up, to erect an altar unto the Lord 19 on the threshing-floor of Ornan the Jebusite. And David went up by the word of Gad, which he had 20 spoken in the name of the Lord. And when Ornan turned back, and saw the angel, then did he and his four sons with him hide themselves. 21 Now Ornan was threshing wheat. And as David came up to Ornan, Ornan looked up and saw David; and he went out of the threshing-floor, and b- 22 w-ord himself to David with his face to the ground. Then said David to Ornan, Grant me the site of this threshing-floor, that I may build thereon an altar unto the Lord: for the full price shalt thou give it unto me, so that the plague 23 may be stayed from the people." And Ornan said unto David, Take it for thyself, and let my lord the king do what is good in his eyes: lo, I give the oxen for burnt-offerings, and the threshing- 24 rollers for wood, and the wheat for the meat-offering; the whole do I give (thee). And king David said to Ornan, No; but I will surely buy it at the full value; for I will not take what is thine for the Lord, so as to offer burnt-offerings 25 without paying therefor. So David gave to Ornan for the place six hundred shekels of gold by 26 weight. And David build there an altar unto the Lord, and offered burnt-offerings and peace-offerings, and he called on the Lord: and he answered him from heaven by fire upon the altar 27 of burnt-offering. ¶ And the Lord spoke to the angel, and he put back his sword into its sheath. 28 At that time when David saw that the Lord had answered him on the threshing-floor of Ornan the 29 Jebusite, then did he sacrifice there. But the tabernacle of the Lord, which Moses had made in the wilderness, and the altar of the burnt-offering, were at that time in the high-place at Gib'on. 30 But David was not able to go before it to inquire of God; for he was afraid because of the sword of the angel of the Lord.

CHAPTER XXII.

1 ¶ And David said, This is the house of the Lord the (true) God, and this is the altar for the burnt- 2 offering for Israel. ¶ And David ordered to gather together the strangers that were in the land of Israel, and he appointed (them) to be masons to hew cut 3 stones to build the house of God. And iron in abundance for the nails for the doors of the gates, and for the joinings, did David prepare; and 4 copper in abundance, (which) could not be weighed; Also cedar-trees (which) could not be counted; for 5 the Zidonians and the Tyrians had brought cedar-trees in abundance to David. ¶ And David said, Solomon my son is young and tender, and the house that is to be built (in honor) of the Lord must be exceedingly great, for fame and for glory throughout all the countries: I will therefore make preparation for it. So David made abundant preparation before his death. And he called for 6 Solomon his son, and charged him to build a house for the Lord the God of Israel. ¶ And David said to Solomon, My son, as for me, it was in my mind to build a house unto the name of the Lord my 7 God; But there came concerning me the word of the Lord, saying, Blood in abundance hast thou shed, and great wars hast thou made; thou shalt not build a house unto my name, because much blood hast thou shed upon the earth before me. 8 Behold, a son will be born to thee, he it is who shall be a man of rest; and I will give him rest from his enemies on every side; for Solomon [The Peaceful] shall be his name, and peace and quietness will I bestow on Israel in his days. He it is who shall build a house unto my name; and he shall be unto me as a son, and I will be unto him as a father; and I will establish the throne 9 of his kingdom over Israel for ever. Now, my son may the Lord be with thee, that thou mayest prosper, and build the house of the Lord thy God, as he hath spoken concerning thee. Only

may the Lord give thee intelligence and understanding, and give thee charge over Israel, so that thou mayest observe the law of the Lord thy God. Then wilt thou prosper, if thou observe to 10 practise the statutes and the ordinances which the Lord commanded Moses concerning Israel: be strong, and of good courage; be not afraid, nor be thou dismayed. And, behold, during my affliction 11 have I prepared for the house of the Lord one hundred thousand talents of gold, and a thousand times thousand talents of silver; and of copper and iron (as much as) cannot be weighed; for in (such) abundance was it; and wood and stone have I prepared; and thou must add thereto. Moreover there 12 are with thee in abundance workmen, hewers and workers of stone and timber, and all manner of skilful men for every kind of work. The gold, the 13 silver, and the copper, and the iron cannot be numbered; arise, (therefore,) and be doing, and may the Lord be with thee. And David gave a charge 14 to all the princes of Israel to help Solomon his son, (saying,) Behold the Lord your God is with you; and he hath given you the rest on every side; for he hath given up into my hand the inhabitants of the land, and the land is subdued before the Lord, and before his people. Now direct your heart, your soul to seek the Lord your God; and arise, and build ye the sanctuary of the Lord the (true) God, (in order) to bring the ark of the covenant of the Lord, and the holy vessels of God, into the house that is to be built unto the name of the Lord.

CHAPTER XXIII.

¶ And when David was old and full of days, he 1 made Solomon his son king over Israel. And he 2 gathered together all the princes of Israel, with the priests and the Levites. And then were numbered the Levites from thirty years old and upward; and their number by their polls, of men, was thirty and eight thousand. Of these were 4 twenty and four thousand to superintend the work of the house of the Lord; and six thousand were officers and judges; And four thousand were gate- 5 keepers; and four thousand those who praised the Lord with the instruments which I have made, to praise therewith. ¶ And David divided them into 6 divisions after the sons of Levi, after Gershon, Kehath, and Merari. ¶ Of the Gershunites: La'dan, 7 and Shim'i. ¶ The sons of La'dan: The chief was 8 Jechiel, and Zetham, and Jeli, three. ¶ The sons 9 of Shim'i: Shelomith, and Chaziel, and Haran, three. These were the chiefs of the families of La'dan. ¶ And the sons of Shim'i were, Jachath, 10 Zina, and Je'ush, and Beri'ah. These four were the sons of Shim'i. And Jachath was the chief, 11 and Zizah the second; but Je'ush and Beri'ah had not many sons: therefore were they accounted as one family division in the numbering. ¶ The sons 12 of Kehath: 'Amram, Yizhar, Hebron, and 'Uzziel, four. ¶ The sons of 'Amram, Aaron and Moses; and 13 Aaron was set apart, to sanctify him as most holy, he with his sons for ever, to burn incense before the Lord, to minister unto him, and to bless in his name for ever. But as regardeth Moses the 14 man of God, his sons were named after the tribe of Levi. ¶ The sons of Moses were, Gershon, 15 and Eli'ezer. Of the sons of Gershon, Shebuel was the chief. And the sons of Eli'ezer were, Rechab- 16 yah the chief. And Eli'ezer had no other sons; but the sons of Rechabyah became exceedingly numerous. ¶ Of the sons of Yizhar, was Shelomith 17 the chief. ¶ Of the sons of Hebron: Jeriyahu the 18 chief, Amaryah the second, Jachazi'el the third, and Jekam'am the fourth. ¶ The sons of 'Uzziel: 19 Michah the chief, and Yishiyah the second. ¶ The 20 sons of Merari: Machli, and Mushi. The sons of Machli: Eli'azar, and Kish. And Eli'azar died, and 22 had no sons, but daughters; and the sons of Kish, their brethren, took them (for wives). The sons of 23 Mushi: Machli, and 'Eder, and Jeremoth, three. These were the sons of Levi after their family 24 divisions, even the chiefs of the families, as they were counted by numbering the names after their polls, that did the work for the service of the house of the Lord, from twenty years old and up-

ואחרי־כך וראשי האבות לכהנים וללוים אבות הראש
לעמט אחיו הקטן:

CAP. XXV. כה

וכבר הויד ושרי הנבא לעבדו לבני אסף ויהונן
ויהונן הנבאים כמנחת מנבקים ובמעלותם ויה
מספרם איש מלאכה לעבדתם: לבני אסף ונור ויוסף
ועתנא ואשר אלה בני אסף על דאסף הנבא עליה
המלך: ליהונן בני יהונן גדלדו וצרי ושעיה
חשבונו ומתתדו ששה על ידי אבותם יהונן כמנר
הנבא עליהדות והלל ליהודה: להימן בני הימן כמנר
מתנרדו יצאל שבואל וירמיה הנביא הנני אלאהה
גדלתי ורממתי עור לשפוקשה מלותו דותיר מחוואות:
כל־אלה בנים להימן וזה המלך בדברי האלהים להרים
הן ומה האלהים להימן בנים ארבעה עשר ובעת
שלושה כל־אלה עלי־ידי אבותם כשיר בית יהודה במעלותם
ובקלים ובנרות לעבדת בית האלהים על ידי המלך אסף
ויהונן ויהונן: ויהי מספרם עסאחיהם מלמד־רשד
לידה כל־המבין מאתם שמונים ושמה: ונפילו ונרלות
משמרת לעמט כמנר כנול מין עסאחיהם:
וצא הנזר הראשון לאסף לאסף גדלדו השני וזר
ואחיו ובניו שנים עשר: השלישי נכור בניו ואחיו
שנים עשר: הרביעי לצרי בניו ואחיו שנים עשר:
החמישי נתנרדו בניו ואחיו שנים עשר:
הששי כמנר בניו ואחיו שנים עשר: השביעי
לשראל בניו ואחיו שנים עשר: השמיני ושעיהו
בניו ואחיו שנים עשר: התשיעי מתנרדו בניו
ואחיו שנים עשר: העשירי שמעי בניו ואחיו
שנים עשר: עשתי־עשר עזראל בניו ואחיו שנים
עשר: השנים עשר לחשבה בניו ואחיו שנים
לשלושה עשר שובאל בניו ואחיו שנים
לארבעה עשר מתתדו בניו ואחיו שנים
לחמשה עשר לירמיה בניו ואחיו שנים
לששה עשר לתנרדו בניו ואחיו שנים
לשבעה עשר לשפוקשה בניו ואחיו שנים
לשמונה עשר לחני בניו ואחיו שנים
לחשבה עשר מלותו בניו ואחיו שנים
לעשרים לאלאהה בניו ואחיו שנים
לאחד ועשרים ליהונן בניו ואחיו שנים
לשנים ועשרים לגדלתי בניו ואחיו שנים
לשלושה ועשרים למחואות בניו ואחיו שנים
לארבעה ועשרים לרממתי עור בניו ואחיו
שנים עשר:

CAP. XXVI. כו

למחלקות לשערים לקרחים משלמנר בדברא מדבני
אסף: ולמשלמנר בנים וכרדו הכבוד ויעאל השני
וכרדו השלישי ונחאל הרביעי: עילם החמישי ויהונן
הששי אלהומני השביעי: ולעבר אדם בנים שמעיה
הכבוד והזכר השני וצא השלישי ועבר הרביעי

ויהי העם ויהי אלהי־ישראל לעמו בירושלם
עיר־העולם: גם ללוים אידולשאת את־המסכן ואת
כל־בניו לעבדתו: כי בדרבני הויד והמחזנים הנה
מספר בנרדו מין עשרים שנה ולמנחה: כי מספרם
לד בני־ארון לעבדת בית יהודה עליה־מצות ועל
הלשכות ועל־שירת כל־לירוש ומנחה עבדת בית
האלהים: וללחם המערכת ולסלת למנחה ולרקוקין
ל המצות ולמחבת ולמרבבת ולכל־מישורה ומנחה: ולעמך
כמנר כמנר ליהודה וללל ליהודה וכן לירב: ולכל
העלות עלות ליהודה לשבתות לחדשים ולמנחים במספר
כמשפט עליהם תמיד לפני יהוה: ושמו את־משמרת
אהל־מועד ואת משמרת הקדש ומשמרת בני אהרן
אחיהם לעבדת בית יהודה:

CAP. XXIV. כד

ולבני אהרן מחלקותם בני אהרן נדב ואביהו אלעזר
ואחיהם: ומת נדב ואביהו לפני אבותם ובנים לא
היו להם ונבני אלעזר ואחיהם: והחלקם הויד וצדוק
מדבני אלעזר ואחרי־כך מדבני אהרן לפקודתם
לעבדתם: ויצאו בני־אלעזר רבים לראשי הנגרים
מדבני אהרן וחקלקם לבני אלעזר ראשים לבית
אבות ששה עשר ולבני אהרן לבית אבותם שמונה:
החלקים כמנרלות אלה עסאחיהם כרדו שרי־קדש ושרי
האלהים מבני אלעזר ובבני אהרן: וכתבם
שמעיהו כמנרנאל הסופר מדהלוי לפני המלך והשרים
וצדוק הכהן ואחרי־כך נבא־תור וראשי האבות לכהנים
וללוים כיתאב אחד אחו לאלעזר ואחו וצו לאחיהם:
וצא הנזר הראשון ליהונן ריב לידעה השני:
לחרם השלישי לשערים הרביעי: למלכה החמישי
להימן הששי: לחזק השביעי לאבה השמיני: לשוע
לחשבי לשכנתו העשירי: לאלשיב עשתי עשר לוקים
לשנים עשר: לחפה שלשה עשר לישבאב ארבעה
לעשר: לכלבה חמשה עשר לאמר ששה עשר: לחזר
שבעה עשר לחפצן שמונה עשר: לפתחה חשבה
עשר לחוקאל העשרים: לזבן אתר ועשרים לחמל
לשנים ועשרים: לדלדו שלשה ועשרים למחזני
ארבעה ועשרים: אלה פקודתם לעבדתם ללוי
לבית־יהודה כמשפטם ביד אהרן אבותם כאשר צוה
יהוה אלהי ישראל: ולבני לוי העותרים לבני עמרם
שובאל לבני שובאל חזדו: לרשבהו לבני רחביה
הראש ישיה: לצדרי שלמות לבני שלמות חזו:
ובני יהודה אמרדו השני ונחאל השלישי ויהונן
הרביעי: בני יצאל מכה לבני מכה שמור: אחי
מכה ישיה לבני שיה ונרדו: בני מררי מחלי ומושי
בני יעזר בניו: בני מררי יעזרדו בני ושהם ונר
ועברו: למחלי אלעזר ונא־הנה לו בנים: לקוש בני
ל קוש ונחמאל: ובני מושי מחלי ועבר וירמיה אלה
בני הלוי לבית אבותם: ונפילו גסהם ונרלות
לעמט אחיהם כמנרנאל לפני הויד המלך וצדוק

25 ward. For David said, The Lord the God of Israel hath given rest unto his people, and he dwelleth in Jerusalem for evermore. And also the Levites are no more bound to carry the tabernacle, and all its vessels for the service thereof. Therefore by the last words of David were there numbered of the Levites those who were from twenty years old and above; Because their station was to be at the side of the sons of Aaron for the service of the house of the Lord, in the courts, and in the chambers, and by the purification of all holy things, and the work of the service of the house of God; And for the shew-bread, which was put in rows, and for the fine flour for meat-offering, and for the unleavened cakes, and for that which is baked in the pan, and for that which is sodden, and for all manner of dry and wet measure; And to stand every morning to thank and praise the Lord, and so also at evening, And at all the offering of burnt-offerings unto the Lord on the sabbaths, on the new moons, and on the appointed feasts, according to the number, and after the manner, prescribed for them, continually before the Lord; And that they should keep the charge of the tabernacle of the congregation, and the charge of the sanctuary, and the charge of the sons of Aaron their brethren, in the service of the house of the Lord.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ And the divisions of the sons of Aaron were: The sons of Aaron were Nadab, and Abihu, El'azar, and Ithamar. But Nadab and Abihu died before their father, and they had no children; and El'azar and Ithamar became priests. And David divided them off with Zadok of the sons of El'azar, and Achimelech of the sons of Ithamar, to their office in their service. And the sons of El'azar were found more numerous in the chiefs of males than the sons of Ithamar; and they divided them accordingly. Of the sons of El'azar there were sixteen chiefs of the family divisions, and of the sons of Ithamar, eight for their family divisions. And they divided them off by lot, both the first and the last; for the governors of the sanctuary, and governors (of the house) of God, were from the sons of El'azar, and from the sons of Ithamar. ¶ And Shema'yah the son of Nathaniel the scribe, one of the Levites, wrote them down before the king, and the princes, and Zadok the priest, and Achimelech the son of Ebyathar, and the chiefs of the families of the priests and Levites: one family division being drawn of El'azar, and one of Ithamar, and the first lot for Jehoyarib, for Jeda'yah the second. For Charim the third, for Se'orim the fourth, for Malkiyah the fifth, for Miyamin the sixth, for Hakkoh the seventh, for Abiyah the eighth, For Jeshua' the ninth, for Shechanyahu the tenth, For Elyashib the eleventh, for Jakim the twelfth, For Chuppah the thirteenth, for Jeshebab the fourteenth, For Bilgah the fifteen, for Immer the sixteenth, For Chezir the seventeenth, for Hap-pizez the eighteenth, For Pethachyah the nineteenth, for Ezekiel the twentieth, For Jachin the one and twentieth, for Gamul the two and twentieth, For Delayahu the three and twentieth, for Ma'azayahu the four and twentieth. ¶ This was their office in their service to come into the house of the Lord, according to the manner prescribed to them, under the supervision of Aaron their father, as the Lord the God of Israel had commanded him. And of the rest of the sons of Levi there were, of the sons of 'Amram, Shubael. Of the sons of Shubael: Jechdeyahu. Concerning Rechabyahu, of the sons of Rechabyahu the chief was Jishiyah. Of the Yisharites was Shelomoth; of the sons of Shelomoth was Jachath. And the sons (of Hebron): Jeriyah, Amaryahu the second, Jachazi'el the third, Jekam'am the fourth. (Of the sons of 'Uzzi'el, Michiah; of the sons of Michah, was Shamir. The brother of Michah was Yishiyah; of the sons of Yishiyah, Zecharyahu. The sons of Merari were Machli, and Mushi; the sons of Ja'aziyahu, Beno. The sons of Merari by Ja'aziyahu: Beno, and Shoham, and Zaccur, and 'Ibri. 28-29 Of Machli: El'azar, who had no sons. Of Kish: The son of Kish was Jerachme'el. And the sons of Mushi were Machli, and 'Eder, and Jerimoth. These were the sons of the Levites after their family divisions. These likewise cast lots in the same manner as their brethren the sons of Aaron

in the presence of king David, and Zadok, and Achimelech, and the chiefs of the families of the priests and Levites, even the principal of the families equally with his youngest brother.

CHAPTER XXV.

¶ David also divided off with the chiefs of the 1 host for the service of the sons of Assaph, and of Heman, and of Jeduthun, those who uttered praise (accompanied) with harps, with psalteries, and with cymbals; and their number was of the men (that did) the work in their service. Of the sons of 2 Assaph: Zaccur, and Joseph, and Nethanyah, and Asharelah, the sons of Assaph under the supervision of Assaph, who uttered praise under the supervision of the king. Of Jeduthun, the sons 3 of Jeduthun: Gedalyahu, and Zerl, and Jesh'a'yahu, Chashabyahu, and Matthithyahu, six, under the supervision of their father Jeduthun, who uttered praise with a harp in order to give thanks and to utter praise unto the Lord. Of Heman, the sons 4 of Heman: Bukkiyahu, Matthanyahu, 'Uzzi'el, Shebuel, and Jerimoth, Chananyah, Chanani, Eliathah, Giddalti, and Romamti-'ezer, Joshbekashah, Mallothi, Hothir, and Machaz'oth; All these sons of 5 Heman the king's seer in the words of God, were to lift up the horn. And God gave to Heman fourteen sons and three daughters. All these were 6 under the supervision of their father at the singing in the house of the Lord, with cymbals, psalteries, and harps, for the service of the house of God, under the supervision of the king, Assaph, Jeduthun, and Heman. And their number, with 7 their brethren that were practised in singing unto the Lord, even all that were acquainted (therewith), was two hundred eighty and eight. And 8 they cast lots, division against (division), the small as well as the great, the one acquainted with his business together with the scholar. ¶ And there 9 came forth the first lot for Assaph for Joseph: Gedalyahu was the second, he with his brethren and sons, being twelve; ¶ The third was Zaccur, his 10 sons, and his brethren, being twelve; ¶ The fourth was for Yizri, his sons, and his brethren, being 11 twelve; ¶ The fifth was Nethanyahu, his sons, and 12 his brethren, being twelve; ¶ The sixth was Bukki- 13 yahu, his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The seventh was Jessar'elah, his sons, and his 14 brethren, being twelve; ¶ The eighth was Jesh'a- 15 yahu, his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The ninth was Matthanyahu, his sons, and his 16 brethren, being twelve; ¶ The tenth was Shim'i, 17 his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The 18 eleventh was 'Asar'el, his sons, and his brethren, 19 being twelve; ¶ The twelfth was for Chashabyah, 20 his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The 21 thirteenth was Shubael, his sons, and his brethren, 22 being twelve; ¶ The fourteenth was Matthith- 23 yahu, his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The fifteenth was for Jeremoth, his sons, and 24 his brethren, being twelve; ¶ The sixteenth was 25 for Chananyahu, his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The seventeenth was for Joshbekashah, 26 his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The 27 eighteenth was for Chanani, his sons, and his 28 brethren, being twelve; ¶ The nineteenth was for 29 Mallothi, his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The twentieth was for Eliyathah, his sons, and 30 his brethren, being twelve; ¶ The one and twen- 31 tieth was for Hothir, his sons, and his brethren, 32 being twelve; ¶ The two and twentieth was for 33 Giddalti, his sons, and his brethren, being twelve; ¶ The three and twentieth was for Machaz'oth, his 34 sons, and his brethren, being twelve; ¶ The four 35 and twentieth was for Romamthi-'ezer, his sons and his brethren, being twelve.

CHAPTER XXVI.

¶ Concerning the divisions of the gatekeepers 1 (who were) of the Korchites: Meshelemyahu the son of Koré, of the sons of Assaph. And Meshele- 2 myahu had sons: Zecharyahu the first-born, Jedid'ael the second, Zebadyahu the third, Jathniel the fourth, 'Elam the fifth, Jehochanan the sixth, 3 Elyeho'naï the seventh. And 'Obed-edom had 4 four sons: Shema'yah the first-born, Jehosabad the second, Joach the third, and Sachar the fourth, and

1 פָּרַח הָרֹאשׁ לְכָל־שָׂרֵי הַצְּבָאוֹת לְחַדֵּשׁ הָרֹאשׁוֹת׃
 2 וְעַל מַחְלַקְתּוֹ׃ הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי הַיּוֹם הָאֶחָד׃ וּמַחְלַקְתּוֹ 4
 3 וּמַחְלֹת הַגֵּיזָה וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃
 4 הַצְּבָא הַשְּׁלִישִׁי לְחַדֵּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּיָדוֹ בְּיַהֲזִיעַ 7
 5 הַבְּהֵן רֹאשׁ וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃ הוּא 6
 6 בְּיָדוֹ וְגַם הַשְּׁלִשִׁים וְעַל־הַשְּׁלִשִׁים וּמַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים 7
 7 בְּיָדוֹ לְחַדֵּשׁ הַרְבִּיעִי עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף וְזָבֹב 8
 8 וְחִבְרֹנִי בְּיָדוֹ וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃
 9 הַחֲמִישִׁי לְחַדֵּשׁ הַחֲמִישִׁי הַיּוֹם שְׁמֹנֶת הַיּוֹם 8
 10 וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃ הַשֵּׁשִׁי 9
 11 לְחַדֵּשׁ הַשֵּׁשִׁי עֶרְבָא בְּדַעְזָנֶשׁ הַחֲקִינִי וְעַל מַחְלַקְתּוֹ 10
 12 עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃ הַשְּׁבִיעִי לְחַדֵּשׁ הַשְּׁבִיעִי 11
 13 חֶלֶץ הַפְּלוֹנִי מִדְּבַע אֶפְרַיִם וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים 12
 14 וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃ הַשְּׁמֹנִי לְחַדֵּשׁ הַשְּׁמֹנִי סִבְבֵי 13
 15 הַחֲשִׁטִּי לְחַדֵּשׁ וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃
 16 הַתְּשִׁיעִי לְחַדֵּשׁ הַתְּשִׁיעִי אֲבִיעָזָר הַעֲזֹתָיו 14
 17 לְבַנְיָמִן וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃
 18 הַיְשִׁירִי לְחַדֵּשׁ הַיְשִׁירִי מִחֲבֵי הַנְּטוּפָתִי לְחַדֵּשׁ וְעַל 15
 19 מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃ עֶשְׂתֵּי־עָשָׂר 16
 20 לְעִשְׂתֵּי עָשָׂר הַחֹדֶשׁ בְּיַד הַבְּרַעְזִינִי מִדְּבַע אֶפְרַיִם וְעַל 17
 21 מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃ הַשְּׁלֹשִׁים עָשָׂר 18
 22 לְעִשְׂרֵי עָשָׂר הַחֹדֶשׁ הַלְּבִי הַנְּטוּפָתִי לְחַדֵּשׁ וְעַל 19
 23 מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃ וְעַל שְׁבַע־ 20
 24 בְּדָמָה בְּיָדוֹ וְעַל מַחְלַקְתּוֹ עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֶלֶף׃
 25 שִׁירָאֵל לְרֹאוּבֵן גִּזְדֵי אֲלִיעָזָר בְּדָמָה בְּיָדוֹ לְשִׁמְעִי שְׁפַטְדוֹ 21
 26 בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ לְלִי שְׁבַע־בְּדָמָה בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ אֲחִיזָבֵן 22
 27 לְיִזְבָּדָה אֲלִיעָזָר מִתָּוֶה לְיִשְׁשָׁכָר בְּיָדוֹ לְשִׁמְעִי בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃
 28 לְבִילָה שְׁמַעְדֵי בְּדָמָה בְּיָדוֹ לְנַחֲלִי רִימֹת בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃
 29 לְבָנֵי אֶפְרַיִם הַיּוֹשֵׁעַ בְּדָמָה בְּיָדוֹ לְחִצִּי עֶבֶט מַלְטָה וְיֹאֵל 3
 30 בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ לְחִצִּי הַמַּנְשֶׁה גִלְעָדִי הוּא בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ לְבִנְיָמִן 23
 31 יִצְחָאֵל בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ לְחִי עֲרֹאֵל בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ אֵלֶּה שְׁבַע־ 24
 32 שְׁבַע־יִשְׂרָאֵל׃ וְלֹא־יָצָא חוּד מִסְפָּרָם לְמִקְצֵי עֶשְׂרִים 25
 33 שָׁנָה וּלְמַשָּׁה בִּי אֲמַר הוּא לְחַדֵּשׁ הַחֹדֶשׁ אֲחִיזְרָאֵל בְּכֹכְבֵי 26
 34 הַשָּׁמַיִם׃ וְזָבֹב בְּדָמָה בְּיָדוֹ הַחֵל לְמַעוֹת וְלֹא כֹלָה יְהוָה׃
 35 בְּזֹאת קִצְצָה עַל־יִשְׂרָאֵל וְלֹא עָלָה הַמִּסְפָּר בְּמִסְפָּר 27
 36 דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יְהוָה׃ וְעַל אֲצֻרוֹת הַמֶּלֶךְ 28
 37 עֲזַמֹּת בְּדָמָה בְּיָדוֹ וְעַל־הָאֲצֻרוֹת בְּשָׂדֵה בְּעָרִים וּבְכַפְרִים 29
 38 וּבְמִגְדָּלוֹת וְהַעֲזָן בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ וְעַל עֵשִׂי מִלֹּאמֶת 30
 39 הַשָּׂדֵה לְעֹבְדֵת הָאֲדָמָה עֹרֵי בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ וְעַל־ 31
 40 הַבְּרָמִים שְׁמִי הַרְמָתִי וְעַל שְׁבַע־רָמִים לְאֲצֻרוֹת הַיָּם 32
 41 וּבְרֵי הַשָּׁפָר׃ וְעַל־הַיּוֹתוֹת וְהַשְּׂקָמִים אֲשֶׁר בַּשָּׂפָלָה 33
 42 בְּעַל הַיָּם וְעַל־אֲצֻרוֹת הַשָּׁמַן וְיַעֲשֵׂ׃ וְעַל־ 34
 43 הַבָּקָר הַרְעִים בְּשָׂדֵי הַשְּׂרָוִי וְעַל־הַבָּקָר בְּעִמְקֹת 4
 44 שָׁפָט בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃ וְעַל־הַמִּלִּים אוֹכֵל הַיִּשְׁמַעֲלִי 5
 45 וְעַל־הַתַּנְוֹת וְחִדְרוֹ הַמְרֹתָי׃ וְעַל־הַצֹּאן יְהוָה הַתְּבִי 31
 46 כִּלְאֵלָה שְׁרֵי הַרְבֵּשׁ אֲשֶׁר לְמַלְכֵי יְהוָה׃ וְהַיְזִנְתָּן 32
 47 הַחֲדָדִי לְיָמֵי אִישׁ־מִבְּחִן וְסוֹפֵר הוּא וְיִזְכָּר בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃
 48 עֵסִיבֵי הַמֶּלֶךְ׃ וְאֲחִיזְרָאֵל יַעֲזֵר לְמַלְכֵי יְהוָה הַחֲרִיבֵי 33
 49 הַמֶּלֶךְ׃ וְאֲחִיזְרָאֵל יַחֲזִיקֵי יַחֲזִיקֵי בְּדָמָה בְּיָדוֹ וְאֲחִיזְרָאֵל 34
 50 צָבָא לְמַלְכֵי זָבֹב׃

1 וַתִּנְתָּל הַחֲמִישִׁי׃ עִמְיָאֵל הַשֵּׁשִׁי יִשְׁשָׁכָר הַשְּׁבִיעִי 5
 2 פְּעֻלָּתִי הַשְּׁמֹנִי כִּי בָרַכְוֹ אֱלֹהִים׃ וְלִשְׁמַעְדֵי בְּיָדוֹ 6
 3 בְּנֵים הַמַּמְשָׁלִים לְבֵית אֲבֹתָם בְּרַבְרֹבִי חֵיל הַמָּדָה׃
 4 בְּיָדוֹ שְׁמַעְדֵי עֲזַנִּי וְרַפְאֵל וְעֹבֵד אֲלֹנְדָה אַחִיו בְּנִחְלִיל 7
 5 אֲלִיעָזָר וְסַמְבְּרִי׃ אֶל־חֵיל מִכְנֵי וְעַבְדֵי אֱלֹהִים הַמָּדָה 8
 6 וּבְנֵיהֶם וְאֲחֵיהֶם בְּיָדוֹ לְכַח הַלְּבָבָה שְׁשִׁים וָשָׁנִים 9
 7 לְעַבְדֵי אֱלֹהִים׃ וְלַמְשָׁלְמָדוֹ בְּנֵים וְאֲחֵים בְּנִחְלִיל שְׁמֹנֶת 10
 8 י עָשָׂר׃ וְלַחֲסָה מִדְּבַר־מִרְיָה בְּנֵים שְׁמֹנִי הָרִאשׁוֹן כִּי לֹא־ 11
 9 בְּכֹר וְיִשְׁמָרוּ אֲבִיהוֹ לְרֹאשׁ׃ חֲלַקְתּוֹ הַשֵּׁנִי סִבְבְּתוֹ 12
 10 הַשְּׁלִישִׁי וְכַרְדִּי וְרַבְעִי בְּלִבְעִים וְאֲחֵים לְחֹסֶה שְׁלֹשָׁה 13
 11 עָשָׂר׃ לְאֵלֶּה מַחְלֹקֹת הַשְּׂעָרִים לְרֹאשֵׁי הַבְּרָכִים 14
 12 מִשְׁמֵרוֹת לְעִמָּת אַחֲרֵיהֶם לְשֹׁרֶת בְּבֵית יְהוָה׃ וַיְפִילוּ 15
 13 וְנִרְלוֹת בְּקָטָן בְּנִדּוֹל לְבֵית אֲבוֹתָם לְשַׁעַר וְשַׁעַר׃ וַיִּפֹּל 16
 14 הַנִּזְרָל מִנְרָחָה לְשִׁלְמֹדֵי וְחִבְרֹנִי בְּיָדוֹ יַעֲזֵר בְּשִׁכְלֵי הַפְּלוֹ 17
 15 וְנִרְלוֹת וַיֵּצֵא וְנִרְלוֹ צְפֹתָה׃ לְעַבְדֵי אֱלֹהִים וְעַבְדֵי 18
 16 בֵּית הָאֲסָפִים׃ לְשִׁפִּים וְלַחֲסָה לְמַעְרָב גַּם עָשָׂר שְׁלֹשָׁה 19
 17 בְּמִסְכָּה הַעֲזָלָה מִשְׁפָּר לְעִמָּת מִשְׁפָּר׃ לְמוֹתָח הַתְּלָמִי 20
 18 שָׁשָׁה לְצְפֹתָה לְיוֹם אַרְבָּעָה לְלַבְבָה לְיוֹם אַרְבָּעָה 21
 19 וְלִאֲסָפִים שְׁנַיִם שָׁנִים׃ לְפָרְזָר לְמַעְרָב אַרְבָּעָה לְמִסְכָּה 22
 20 שְׁנַיִם לְפָרְזָר׃ אֵלֶּה מַחְלֹקֹת הַשְּׂעָרִים לְבֵית הַקִּדְשִׁי 23
 21 כ וְלְבָנֵי מִרְיָה׃ וְהַלְוִים אֲחִיהֶם עַל־אֲצֻרוֹת בֵּית הָאֱלֹהִים 24
 22 וְלַאֲצֻרוֹת הַבְּרָשִׁים׃ בְּנֵי לְעָזָן בְּנֵי הַגְּרָשִׁי לְלַעְזָן 25
 23 רֹאשֵׁי הָאֲבוֹת לְלַעְזָן הַגְּרָשִׁי חִזְאִילִי׃ בְּנֵי חִזְאִילִי וְחָם 26
 24 וְיֹאֵל אַחִיו עַל־אֲצֻרוֹת בֵּית יְהוָה׃ לְעַמְרָמִי לְאִתְרִי 27
 25 לְחִבְרֹנִי לְעֹזָאֵל׃ וְשָׁבָאֵל בְּדָמָה בְּיָדוֹ וְשִׁמְעִי בְּדָמָה בְּיָדוֹ 28
 26 כַּהֲעַל־הָאֲצֻרוֹת׃ וְאֲחִיו לְאֲלִיעָזָר חִבְרֹנִי בְּיָדוֹ וְשַׁעְדֵי בְּיָדוֹ 29
 27 וְחָם בְּיָדוֹ וְחִרִי בְּיָדוֹ וְשִׁלְמָת בְּיָדוֹ׃ וְהוּא וְשִׁלְמָת וְאֲחִיו 30
 28 עַל בְּלִיאֲצֻרוֹת הַבְּרָשִׁים אֲשֶׁר הַקִּדְשִׁי יְהוָה הַמֶּלֶךְ 31
 29 וְרֹאשֵׁי הָאֲבוֹת לְשִׁרְתֵי־הָאֲלִפִים וְהַמַּאֲתוֹת וְשִׁרֵי הַצְּבָא׃
 30 מִדְּבַר־מַלְחָמוֹת וּמִדְּבַר־הַשָּׁלָל הַקִּדְשִׁי לְחֵזֶק לְבֵית יְהוָה׃
 31 וְכֹל הַקִּדְשִׁי שְׁמוּאֵל הָרֵאשִׁי וְשָׁאֵל בְּדָמָה בְּיָדוֹ וְזָבֹב 32
 32 נִר וְזָבֹב בְּדָמָה בְּיָדוֹ בְּלִי־הַמַּקְדִּישׁ עַל יַד־שִׁלְמָת וְאֲחִיו׃
 33 לְאִתְרִי בְּנֵי־יְהוָה וְבָנָיו לְמִלְאכָה הַחֲצוּנָה עַל־יִשְׂרָאֵל 33
 34 לְשִׁטְרִים וּלְשִׁפְטִים׃ לְחִבְרֹנִי שְׁבַע־בְּיָדוֹ וְאֲחִיו בְּנִחְלִיל 34
 35 אֶלֶף וּשְׁבַע־מֵאוֹת עַל פְּקֻדַת יִשְׂרָאֵל מִעַבְרֵי לְחֵזֶק 35
 36 מִעַבְרָה לְכֹל מִלְּאכְתֵי יְהוָה וְלַעֲבֹדֵת הַמֶּלֶךְ׃ לְחִבְרֹנִי 36
 37 יְהוָה הָרִאשׁוֹן לְחִבְרֹנִי לְחַדְתָּיו לְאֲבוֹת בְּשֵׁנַת הָאֲרָבִים 37
 38 לְמִלְכּוֹת יְהוָה נִרְדְּשׁוּ וַיִּמְצָא בָהֶם גְּבוּרֵי חֵיל בְּעִנְיֵי 38
 39 גִּלְעָד׃ וְאֲחִיו בְּנִחְלִיל אֲלִפִים וּשְׁבַע־מֵאוֹת רֹאשֵׁי הָאֲבוֹת 39
 40 בְּמִקְדָּם יְהוָה הַמֶּלֶךְ עַל־הָרֹאוּבֵי הַיָּם חִצִּי עֶבֶט 40
 41 הַמַּנְשֶׁה לְכַל־דְּבַר הָאֱלֹהִים וְדָבַר הַמֶּלֶךְ׃

1 וְהַיְזִנְתָּן וְהַחֲדָדִי לְיָמֵי אִישׁ־מִבְּחִן וְסוֹפֵר הוּא וְיִזְכָּר בְּדָמָה בְּיָדוֹ׃
 2 עֵסִיבֵי הַמֶּלֶךְ׃ וְאֲחִיזְרָאֵל יַעֲזֵר לְמַלְכֵי יְהוָה הַחֲרִיבֵי 33
 3 הַמֶּלֶךְ׃ וְאֲחִיזְרָאֵל יַחֲזִיקֵי יַחֲזִיקֵי בְּדָמָה בְּיָדוֹ וְאֲחִיזְרָאֵל 34
 4 צָבָא לְמַלְכֵי זָבֹב׃

5 Nethanel the fifth, 'Anmiël the sixth, Issachar the seventh, Pe'ulthai the eighth; for God had blessed 6 him. Also unto Shema'yah his son there were born sons, that were rulers for the house of their father; for they were mighty men of valor. 7 The sons of Shema'yah were 'Othni, and Rephaël, and 'Obed, (and) Elsbah, his brothers, (were) 8 valiant men, Ellhu, and Semachyahu. All these were of the sons of 'Obed-edom: they and their sons and their brethren were valiant men in strength for the service, being sixty and two (descendants) of 'Obed-edom. And Meshelemiyahu had 10 sons and brethren, valiant men, eighteen. Also Chossah, of the children of Merari, had sons; Shimri the chief, for (though) he was not the first-born, yet his father made him the chief; 11 Chilkiyahu the second, Tebalyahu the third, Zecharyahu the fourth; all the sons and brethren of 12 Chossah were thirteen. These divisions of the gatekeepers, after the chief men, had the watch along with their brethren, to minister in the 13 house of the Lord. And they cast lots, the small as well as the great, according to their family 14 divisions, for each and every gate. And the lot at the east fell for Shelemiyahu. And for Zecharyahu his son, an intelligent counsellor, they cast 15 lots, and his lot came out at the north. For 'Obed-edom at the south; and to his sons (was assigned) the house of Assuppim. For Shuppim and 16 for Chossah at the west, by the gate Shallecheth, on the ascending causeway, watch alongside of 17 watch. At the east were six Levites, at the north four for every day, at the south four for every day, and for (the house of) Assuppim always two. 18 At the Parbar on the west, four at the causeway, and two at the Parbar. These are the divisions 19 of the gatekeepers of the sons of the Korchites, and of the sons of Merari. And of the Levites, 20 Achiyah was over the treasuries of the house of God, and over the treasuries of the holy things. 21 (As concerning) the sons of La'dan, the sons of the Gershunites of La'dan, the chiefs of the families of La'dan the Gershunite, were the Jechielites. The sons of Jechiel, Zetham, and Joël 22 his brother, were over the treasuries of the house of the Lord. Of the 'Amramites, of the Yizharites, 23 of the Hebronites, and of the 'Uzziëlites. (Was) even Shebuel the son of Gershon, the son of 24 Moses, superintendent of the treasuries. And his brethren by Eli'ezer: Rechabyahu his son, and Jesha'yahu his son, and Joram his son, and 25 Zichri his son, and Shelomoth his son. This Shelomoth and his brethren were over all the 26 treasuries of the holy things, which king David had sanctified, together with the chiefs of the family divisions, the captains of the thousands and the hundreds, and the captains of the army. 27 Out of the wars, and out of the booty did they 28 sanctify to maintain the house of the Lord. And all that Samuel the seer, and Saül the son of Kish, and Abner the son of Ner, and Joab the son of Zeruiah, had sanctified, whatsoever (any one) had sanctified, was under the supervision of Shelomoth and of his brethren. Of the Yizharites were 29 Kenanyahu and his sons for the outward business over Israel, for officers and judges. Of the Hebronites were Chashabyahu and his brethren, valiant men, a thousand and seven hundred (in number), appointed over the affairs of Israel on this side of the Jordan to the west for all the business of the Lord, and for the service of the king. 31 Of the Hebronites was Jeriyah the chief, for the Hebronites, according to their generations by families. In the fortieth year of the reign of David were they inquired into, and there were found 32 among them mighty men of valor at Jazer of Gil'ad. And his brethren, valiant men, were two thousand and seven hundred chiefs of the army, and king David appointed them over the Reubenites, the Gadites, and the half tribe of Menasseh, for every matter pertaining to God, and the affairs of the king.

CHAPTER XXVII.

1 ¶ And (these are) the children of Israel after their number, (to wit,) the chiefs of the family divisions and the captains of the thousands and the hundreds, and their officers that served the king in every matter of the divisions, that came in and went out month by month, throughout all the months of the year, every division being 2 twenty and four thousand. ¶ Over the first division for the first month was Jashob'am the son of Zab-

dïël; and in his division were twenty and four thousand. (He) of the children of Perez was the chief of all the captains of the armies for the first month. ¶ And over the division of the second month was Dodai the Achochite; and in his division were Mikloth also the ruler; and of his division were twenty and four thousand. ¶ The third captain of the army for the third month was Benayahu the son of Jehoyada', the priest, the chief; and in his division were twenty and four thousand. This Benayahu was the mightiest among the thirty, and (set) over the thirty; and of his division was 'Ammizabab his son. ¶ The fourth for the fourth month was 'Assabël the brother of Joab, with Zebadyah his son after him; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The fifth for the fifth month was the captain Shambuth the Yizrachite; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The sixth for the sixth month was 'Ira the son of 'Ikkesh the Theko'ite; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The seventh for the seventh month was Chelez the Pelonite, of the children of Ephraim; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The eighth for the eighth month was Sibbechai the Chushathite, of the Zarchites; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The ninth for the ninth month was Abi'ezer the 'Anthothite, of Benjamin; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The tenth for the tenth month was Maharai the Netophathite, of the Zarchites; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The eleventh for the eleventh month was Benayah the Pirathonite, of the children of Ephraim; and in his division were twenty and four thousand. ¶ The twelfth for the twelfth month was Cheldai the Netophathite, of 'Othniel; and in his division were twenty and four thousand. ¶ Moreover over the tribes of Israel: Of the Reubenites was ruler Eli'ezer the son of Zichri: of the Simeonites, Shephatyahu the son of Ma'achah; Of the Levites, Chashabyahu the son of Kamuel; of (the sons of) Aaron, Zadok; Of Judah, Ellhu, one of the brothers of David; of Issachar, 'Omri the son of Michaël; of Zebulun, Yishma'yahu the son of 'Obadyahu; of Naphtali, Jerimoth the son of 'Azriel; Of the children of Ephraim, Hoshea, the son of 'Azazyahu; of the half tribe of Menasseh, Jêl the son of Pedayahu; Of the half tribe of Menasseh in Gil'ad, Yiddo the son of Zecharyahu; of Benjamin, 'Ja'assiël the son of Abner; Of Dan, 'Azarel the son of Jerocham. These were the princes of the tribes of Israel. But David took not their number from twenty years old and under; because the Lord had said he would multiply Israel likethe stars of the heavens. Joab the son of Zeruiah began to number (them); but he finished not, and there came wrath because of it against Israel; and the number was not entered in the account of the chronicles of king David. ¶ And over the king's treasuries was 'Azmaveth the son of 'Adiël; and over the storehouses in the fields, in the cities, and in the villages, and in the castles, was Jehonathan the son of 'Uzziyahu. ¶ And over those that did the work of the field, in the tillage of the ground, was 'Ezri the son of Kelub. ¶ And over the vineyards was Shim'i the Ramathite; and over what was in the vineyards, as regardeth the supplies of wine, was Zabdi the Shiphmite. ¶ And over the olive-trees and the sycamore-trees that were in the lowlands was Ba'alchanan the Gederite; and over the supplies of oil was Jo'ash. ¶ And over the herds that fed in Sharon was Shitrui the Sharonite; and over the herds that were in the valleys was Shaphat the son of 'Adlai. ¶ And over the camels was Obil the Ishma'elite; and over the she-asses was Yechdeyahu the Meronothite. ¶ And over the flocks was Jaziz the Hagerene. All these were the rulers of the property which belonged to king David. ¶ Also Jonathan David's uncle was a counsellor, being a man of understanding and acquainted with law; and Jeshlêl the son of Chachmoni was with the king's sons; And Achthophel was the king's counsellor; and Chushai the Arkite was the king's friend: And after Achthophel (came) Jehoyada' the son of Benayahu and Elyathar; and the captain of the king's army was Joab,

CAP. XXIX. כט

וַיִּקְרָא דָוִד הַמֶּלֶךְ לְכָל־הַקְּהֵל שְׁלֹמֹה בֶן־אָחָד כַּהֲנָן
 בֶּן־אֶלְהִים נָעַר וְנָדָב וְהַמְלֵאכָה גִּדְיָה בֶן־לֹא לְאֹהֲבֵי
 הַכִּיּוֹרָה בֶּן־לִיְהוָה אֱלֹהִים׃ וּבְכָל־כּוֹחַ הַכֹּהֲנִיּוֹת לְבֵית־
 אֱלֹהֵי הַזֶּהָב׃ וְלִזְבֹּחַ וְהַכֹּסֶף לְכֹסֶף וְהַנְּחֹשֶׁת לַנְּחֹשֶׁת
 הַכְּרוֹז לְכְרוֹז וְהַעֲצִים לְעֲצִים אֲבִי־יִשְׁשָׁר׃ וּמִלֹּאִים
 אֲבִי־יִפְדָּה וְרִקְמָה וְכָל אֲבֹן יָקָרָה וְאֲבִי־יִשְׁשָׁר לְרֹב׃
 וְעִיד בְּרִצְוֵיָהּ בְּבֵית אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְהֵב וְכֶסֶף נְחֹשֶׁת
 לְבֵית־אֱלֹהֵי לְעֹלָה מִכָּל־הַכֹּהֲנִיּוֹת לְבֵית הַקֹּדֶשׁ׃
 שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים כֶּכֶרִי וְהֵב מִזֶּבֶח אִפְדָּה וּשְׁבַעֲת אֲלָפִים
 כְּכַרְסָּף מִזָּקֵן לְעִיד קִוְרוֹת הַקְּהָמִים׃ לְזֶהָב לְזֶהָב
 וְלִכֶּסֶף לִכֶּסֶף וּלְכָל־מְלֵאכָה בֶּן־הָרִשִׁים וְזִמְי מִתְנַדָּב
 לְמִלֵּאוֹת יְדֵי הַיָּמִים לִיהוָה׃ וַתִּנְדְּבוּ שָׂרֵי אֲבוֹת וְשָׂרֵי
 שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל וְשָׂרֵי הָאֲלָפִים וְהַמֵּאוֹת וְלִשְׂרֵי מִלְּאֲכַת
 הַמֶּלֶךְ׃ וַתֵּנוּ לַעֲבוֹדַת בֵּית־הָאֱלֹהִים וְהֵב כְּכֶרֶם־
 חֲמִשְׁתָּ־אֲלָפִים וְאַרְבַּעִים רֶבֶז וְכֶסֶף כְּרֹבַע עֶשְׂרֵת
 אֲלָפִים וַחֲשֵׁת רֹבֵז וּשְׁמֹנֶת אֲלָפִים כְּכֶרֶם וְכֶרֶז מֵאֲדָר
 אֶלֶף כְּכֶרֶם׃ וַתִּנְמָצָא אֹתוֹ אֲבָנִים נְתֻנוֹ לְאֹצֵר בֵּית־
 יְהוָה עַל יַד־יְחִיָּאל הַקֹּדֶשׁ׃ וַיִּשְׁמְחוּ הָעָם עַל־הַתְּנָדָב
 כִּי בָלַב שְׁלֹם הַתְּנָדָב לִיהוָה וְגַם דָּוִד הַמֶּלֶךְ שָׂמַח
 שִׂמְחָה גְדוֹלָה׃ וַיִּכְרֹךְ דָּוִד אֶת־יְהוָה לְעֵינֵי כָל־
 הַקְּהֵל וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 אֲבוֹתֵי מִיֻּלְּדָם וְעַד־עוֹלָם׃ לֵךְ יְהוָה תְּהַלְלֵה וְהִנְבִּירָה
 וְתִתְפַּאֲרֵת וְתִנְצַח וְתִהְיֶה כִּי־בָל שְׂמֵימִם וּכְפֹאֲרֵן לֵךְ יְהוָה
 הַמְּלִכָה וְהַמְתַּנְשֵׂא לְכָל וְלֹאֲשׁ׃ וַתִּישָׁר וְתִקְבֹּד
 מִלְּפָנָי וְאַתָּה מִשְׁעַל כָּל־וּבִירָה עִם וּגְבוּרָה וּבִדְבָר
 לַעֲלֹל וְלַחֲזֹק כָּל־׃ וְעַתָּה אֲלֹהֵי מִיֻּלְּדָם וְעַתָּה לֵךְ
 וּמִתְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאֶרְתְּךָ׃ וְזִמְי אִם וְזִמְי עִיֻּרֵי
 נַעֲרֵי כֹחַ לְהַתְּנָדָב כְּאוֹת כְּמִיֻּלְּדָם הַכָּל וּמִיֻּדָה נְתֻנוֹ לֵךְ׃
 כִּרְצִיִּים אֲנִיֻּה לַפְּנֵי וְיִשְׁשָׁרִים כְּכָל־אֲבוֹתֵינוּ כְּכָל־
 עֲלִיָּהֲרָצִין וְאִין מִקְדָּה׃ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לֹל הַרְמִיז הַזֶּה
 אֲשֶׁר הַכִּינֵנו לְבֵנוֹתֶיךָ בֵּית לְשֵׁם קֹדֶשׁ מִעֲדָה הָיָה
 וְלֵךְ הַכָּל׃ וַיְדַמְתִּי אֱלֹהֵי כִי אַתָּה בְּתוֹן לֶבֶב וּמִשְׁרִים
 תִּרְצָה אִנִּי בַיּוֹשֵׁר לִבְבִי הַתְּעַבְבִּית כִּי־אֵלֶּה וְעַתָּה עֲמִד
 הַנְּמַצְאִירָה רֵאִיתִי בְּשִׂמְחָה לְהַתְּנָדָב־לֵךְ׃ יְהוָה אֱלֹהֵי
 אֲבֹרָתִים יִצְחָק יִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵנוּ שְׂמֵרָה־וָאֵה לְעֵלִים
 לְיָצֵר מַחְשָׁבוֹת לֶבֶב עֲמִד וְהֵב לִקְבֵם אֶלֶךְ׃ וְשִׁלְמָה
 בֶּן־תָּן לֶבֶב שְׁלֹם לְשִׁמּוֹר מִצִּיּוֹד עֲדִיתִיךָ וְהַכֹּדֶד
 וְלַעֲשׂוֹת הַכָּל וּלְבִנוֹת הַכִּיּוֹרָה אֲשֶׁר־הִכְנִיַתִּי׃
 וַיֹּאמֶר דָּוִד לְכָל־הַקְּהֵל כְּרִימָא אֲתִיֻּרֵיהֶם אֱלֹהֵיכֶם
 וַיִּכְרְבוּ כָל־הַקְּהֵל לִיהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם וַיִּקְרְבוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּ
 לִיהוָה וּלְמֶלֶךְ׃ וַיִּבְחֹו לִיהוָה וְלִבְחִים וְעִלּוּ עֲלוֹת׃
 לִיהוָה לְמִתְרַת הַיָּמִים הַהוּא כִּרִים אֶלֶף אֵילִים אֶלֶף
 כְּכֶשִׂים אֶלֶף וְנִסְכֵיכֶם וְנִכְתִּים לְרֹב לְכָל־יִשְׂרָאֵל׃
 וַיֵּאבְלוּ וַיִּשְׁתּוּ לִפְנֵי יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה
 וַיְכַלְּבוּ שְׁנַיִת לְשִׁלְמָה כְּדָדִיד וַיִּמְשְׁחוּ לִיהוָה לְעִיד
 וּלְצִדִיק לְכֹהֵן׃ וַיִּשָׁב שְׁלֹמֹה עַל־כֶּסֶף יְהוָה וְלִמְלֶךְ
 הַתֵּיבִירִים אָבֹו בַּעֲלָח וַיִּשְׁמָר אֶלָּו כְּלִי־יִשְׂרָאֵל׃ וְכָל־

CAP. XXVIII. כח

וַיִּקְרָא דָוִד אֶת־כָּל־שְׂרָי יִשְׂרָאֵל שְׂרֵי הַשְּׂבָעִים וְשְׂרֵי
 הַמַּחְלָקִית הַמְּשֻׁרְתִים אֶת־הַמֶּלֶךְ וְשְׂרֵי הָאֲלָפִים וְשְׂרֵי
 הַמֵּאוֹת וְשְׂרֵי כְּלִי־כֹסֶם וְהַמֶּלֶךְ וּלְכָל־עַם־
 הַקְּהָרִים וְהַכְּבוֹדִים וּלְכָל־יְבוּרֵי הַלְּאִי־וְשָׁלִים׃ וְקָם
 דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל־גִּבְעוֹת וַיֹּאמֶר שְׂמִינֵנו אִתּוֹ וְזִמְי אִנִּי עִם־
 לִבְבִי לְבִנוֹת בֵּית מַעֲזָה לְאַרְוֵן בְּרִית־יְהוָה וְלַהֲרֹם
 רִגְלֵי אֱלֹהֵינוּ וְנִבְשִׁיתִי לְבָנוֹת׃ וְהָאֱלֹהִים אָמַר לִי לֹא־
 תִּבְנֶה בֵּית לְשִׁמִּי כִי אִישׁ מִלְּחָמָה אַתָּה וְיָמִים שָׁכַכְתָּ׃
 וְיִבְרַח יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי מִכַּל בֵּית־אָבִי הַיּוֹת
 לְמֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם כִּי בִּדְוָדָה כָּתֹב לְעִיד וּבְכִית
 יְהוָה בֵּית אָבִי וּבְכִנֵּי אָבִי בִּי רִצָּה לְהַמְלִיךְ עַל־כָּל־
 יִשְׂרָאֵל׃ וּמִקְלִיבֵנִי כִּי רַבִּים בָּנִים נָתַן לִי יְהוָה וַיִּבְחַר
 בְּשִׁלְמָה בְּנֵי לִשְׁבַת וְלִכֶּסֶף מַלְכוּת יְהוָה עַל־יִשְׂרָאֵל׃
 וַיֹּאמֶר לִי שְׁלֹמֹה בֶן־דָּוִד הַיְוִאֲבֵנָה בֵּית־וַחֲצִוֵּתִי כִּי־
 כְּתִירָתִי כֹו לִי לִבֹן וְאִין אֲהִי־לִי לְאָבִי׃ וְהִכְנִיַתִּי אֶת־
 מַלְכוּתוֹ עַד־לְעוֹלָם אֲסִי־חֲזֹק לְעִשׂוֹת מִצְוֹתֵי וּמִשְׁפָּטֵי
 בַּיּוֹם הַזֶּה׃ וְעַתָּה לְעִנִּי כְּלִי־יִשְׂרָאֵל קְרִי־יְהוָה וּבְאוֹנֵי
 אֱלֹהֵינוּ שְׁמִחוּ וְרַדְשׁוּ כְּלִמְצוֹת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְמַעַן
 תִּירְשׁוּ אֶת־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְהַנְּחַלְתֶּם לְבָנֵיכֶם אֲרִיכִים
 עַד־עוֹלָם׃ וְאַתָּה שְׁלֹמֹה־בְנֵי דָוִד אֶת־אֱלֹהֵי אֲבֹדִי
 וְעַבְדֵי בָלַב שְׁלֹם וּבְנַפֶּשׁ חֲפָצָה כִּי כָל־לְבָבוֹת רוּחַ־
 יְהוָה וְכִלְיָצֵר מַחְשָׁבוֹת מִבֵּן אֲסִי־תִרְשָׁנוּ וַיִּצָּא לֵךְ
 וְאֲסִי־תִשְׁכַּח וְיִתְחַדֵּךְ לְעַד׃ רָאֵה וְעַתָּה כִּי־יְהוָה כַּהֲנָן
 בֶּן־לְבָנֵי־בֵּית לְמַקְדָּשׁ חֲזֹק וְעִשָׂה׃ וַתֵּן דָּוִד
 לְשִׁלְמָה בְּנוֹ אֶת־חֲבִיתֵי הָאֹלִים וְאֶת־בָּתָּיו וְנוֹכְחוּ וְעִלְיָתָיו
 וְתִרְצִו הַפְּעִימִים בֵּית הַכְּבֹדֹת׃ וְתִבְנוֹת כָּל־אֲשֶׁר הַזֶּה
 בְּרוּחַ עִמוֹ לְחִצְרוֹת בֵּית־יְהוָה וְלַקְּדוֹשִׁימוֹת כְּכִיב
 לְאֲצִוֹת בֵּית הָאֱלֹהִים וְלַאֲצִוֹת הַקְּדוֹשִׁים׃ וּלְמַחְלָלוֹת
 הַקְּהָמִים וְתָלוֹם וּלְכָל־מְלֵאכָה עֲבַדַת בֵּית־יְהוָה וְלְכָל־
 כָּל־עֲבַדַת בֵּית־יְהוָה׃ לְזֶהָב בְּמִשְׁקַל לְזֶהָב לְכָל־כָּל־
 עֲבוֹדָה וְעִבְדָה לְכָל כָּל־הַכֶּסֶף בְּמִשְׁקַל לְכָל־כָּל־
 עֲבוֹדָה וְעִבְדָה׃ וּמִשְׁקַל לְמַנְרוֹת הַזֶּהָב וְנִתְרָה־
 בְּמִשְׁקַל־מְנֵרֶה וּמְנֵרֶה וְנִתְרָה וּלְמַנְרוֹת הַכֶּסֶף בְּמִשְׁקַל
 לְמַנְרָה וְנִתְרָה כְּעִבְדַת מְנֵרֶה וּמְנֵרֶה׃ וְאֶת־יְהוָה
 מִשְׁקַל לְשִׁלְחָנוֹת הַמַּעֲרָכַת לְשִׁלְחָן וְשִׁלְחָן וְכֶסֶף
 לְשִׁלְחָנוֹת הַכֶּסֶף׃ וְהַמְּוִלְחוֹת וְהַמְּוִרְקוֹת וְהַקְּשׁוֹת וְהֵב
 סָדִיר וְכַפּוֹרֵי הַזֶּהָב בְּמִשְׁקַל לְכַפּוֹר וְכַפּוֹר וְכַפּוֹרֵי
 הַכֶּסֶף בְּמִשְׁקַל לְכַפּוֹר וְכַפּוֹר׃ וְלַמּוֹכַח הַקְּהָרֹת וְהֵב
 מִזָּקֵן בְּמִשְׁקַל וְלַחֲבִינַת הַמְּרַבָּה הַכְּרוֹבִים וְהֵב
 לְפָרִשִׁים וְכִסְכִּים עַל־יָרְוֵן בְּרִית־יְהוָה׃ הַכָּל בְּקִיב
 מִדֵּי יְהוָה עַל־הַשְּׂכִיל כָּל־מַלְּאֲכַת הַתְּבִנוֹת׃
 כ וַיֹּאמֶר דָּוִד לְשִׁלְמָה בְּנוֹ חֲזֹק וְאִמִּין וְעִשָׂה אֱלִיתִיכָא
 וְאֱלִיתְתָּ כִּי יְהוָה אֱלֹהֵים אֱלֹהֵי עֲמִד לֹא יִרְפֵּךְ וְלֹא־
 יִעֲזָבֶךָ עַד־לְכָלוֹת כְּלִמְלֵאכָתָה עֲבוֹדַת בֵּית־יְהוָה׃ הַזֶּה
 מַחְלָקוֹת הַקְּהָמִים וְתָלוֹם לְכָל־עֲבוֹדַת בֵּית הָאֱלֹהִים
 וְעִמְדָה כְּכָל־מְלֵאכָה לְכָל־עֲבָדֵיבִי בְּהַכְּמָה לְכָל־עֲבוֹדָה
 וְהַשְּׂרִים וְהַלְּהָטִים לְכָל־הַכְּרָדִי׃

CHAPTER XXVIII.

¶ And David assembled all the princes of Israel, the princes of the tribes, and the captains of the divisions that ministered to the king, and the captains of the thousands, and the captains of the hundreds, and the rulers of all the property and the cattle of the king and of his sons, with the court-servants, and the mighty men, and all the valiant men of the army, unto Jerusalem.

2 Then arose king David upon his feet, and said, Hear me, my brethren, and my people! I had in my heart to build a house of rest for the ark of the covenant of the Lord, and for the footstool of our God, and I had made preparations to build;

3 But God said unto me, Thou shalt not build a house unto my name; because thou art a man of war, and blood hast thou shed. Yet the Lord the God of Israel made choice of me out of all the house of my father to be king over Israel for ever; for of Judah had he made choice as ruler, and among the house of Judah, of the house of my father; and among the sons of my father had he pleasure in me to make (me) king over all Israel: And of all my sons,—for the Lord hath given me many sons,—hath he made choice of Solomon my son, to sit upon the throne of the kingdom of the Lord over Israel. And he hath said unto me, Solomon thy son it is that shall build my house and my courts; for I have made choice of him to be as a son unto me, and I will be indeed to him as a father. Moreover,

7 I will firmly establish his kingdom for everlastings, if he be strong to execute my commandments, and my ordinances as it is this day. And now before the eyes of all Israel, the congregation of the Lord, and in the hearing of our God, (I admonish you) observe and seek for all the commandments of the Lord your God: in order that ye may keep possession of this good land, and leave it for an inheritance unto your children after you for ever. And thou, Solomon my son, know thou the God of thy father, and serve him with an entire heart and with a willing soul, for all hearts doth the Lord search, and every imagination of the thoughts doth he understand; if thou seek him, he will let himself be found by thee; but if thou forsake him, he will cast thee off for ever. See now that the Lord hath made choice of thee to build a house for the sanctuary: ye are strong and do it. ¶ Then gave David to Solomon his son the pattern of the porch, and of its apartments, and of its treasures, and of upper chambers, and of its inner chambers, and of the place of the cover of the ark. And the pattern of all that he had in his spirit, concerning the courts of the house of the Lord, and concerning all the chambers round about, concerning the treasures of the house of God, and concerning the treasures of the holy things; Also concerning the divisions of the priests and the Levites, and concerning all the work of the service of the house of the Lord, and concerning all the vessels of service of the house of the Lord; Concerning the golden vessels, after the weight of the gold, for all the vessels of all manner of service; concerning all the vessels of silver after the weight,

15 for all the vessels of every kind of service; Also the weight for the candlesticks of gold, and for their lamps of gold, after the weight for every candlestick, and for its lamps; and concerning the candlesticks of silver after the weight, for the candlestick, and for its lamps, according to the use of every candlestick; And the gold after the weight for the tables of the rows of shewbread, for every table; and the silver for the tables of silver; Also (concerning) the forks, and the cups; and concerning the silver cups after the bowls, and the supporters of pure gold; and concerning the golden cups after the weight for every cup; and concerning the silver cups after the weight for every cup; And concerning the altar of incense the refined gold after the weight; and concerning the pattern of the chariot of the golden cherubim, which spread out (their wings), and over the ark of the covenant of the Lord. All (this, said David,) was put in writing from the hand of the Lord, who gave me instruction (respecting) all the works of the pattern. ¶ And David said to Solomon his son, Be strong, and of good courage, and do (the work); fear not, and be not dismayed; for the Lord God, (yea,) my God is with thee; he will not fail thee, nor forsake thee, until thou have finished all the work for the service of the house of the Lord. And behold, the divisions of the priests and the Levites are there for all the service of the house of God; and with these are in all manner of workmanship,

all kinds of men distinguished in wisdom, for every manner of service; and the princes and all the people are ready (to obey) all thy words.

CHAPTER XXIX.

¶ And king David said unto all the assembly, I Solomon, the only son of mine whom God hath made choice of, is yet young and tender, and the work is great; because not for man is the palace to be, but for the Lord God. But with all my might have I made ready for the house of my God, the gold for the things of gold, and the silver for the things of silver, and the copper for the things of copper, the iron for the things of iron, and the wood for the things of wood; onyx stones, and stones to be set, bright stones and stones of divers colors, and all manner of precious stones, and marble stones in abundance. Moreover, because I have set my affection on the house of my God, have I acquired as my own property gold and silver; (and this) have I given to the house of my God, over and above all that I have prepared for the holy house: Three thousand talents of gold, of the gold of Ophir, and seven thousand talents of refined silver, to overlay the walls of the houses; All that is needed of gold and of silver, and for every manner of work (to be made) by the hands of artificers. And who (now) is willing to consecrate his hand this day unto the Lord? Thereupon offered voluntarily the chiefs of the family divisions, and the princes of the tribes of Israel, and the captains of the thousands and of the hundreds, with the supervisors of the king's work; And they gave for the service of the house of God of gold five thousand talents and ten thousand drachms, and of silver ten thousand talents, and of copper eighteen thousand talents, and of iron one hundred thousand talents. And those with whom stones were found gave them to the treasury of the house of the Lord, under the supervision of Jehiël the Gershunite. Then did the people rejoice, because they had voluntarily offered; for with an undivided heart they offered to the Lord; and also king David rejoiced with great joy. ¶ And David blessed the Lord before the eyes of all the congregation; and David said, Blessed be thou, O Lord the God of Israel our father, from everlasting even unto everlasting. Thine, O Lord, are the greatness, and the might, and the glory, and the victory, and the majesty, yea, all that is in the heavens and on the earth; thine, O Lord, is the kingdom, and thou art exalted as the head above all. And riches and honor come from thee, and thou rulest over all; and in thy hand are power and might; and it is in thy hand to make great, and to give strength unto all. And now, O our God, we give thanks unto thee, and praise thy glorious name. For who am I, and what is my people, that we should possess the power to offer voluntarily after this sort? for from thee is every thing, and out of thy own have we given unto thee. For strangers are we before thee, and sojourners, as were all our fathers: like a shadow are our days on the earth, and there is no hope (of abiding). O Lord our God! all this abundant store which we have prepared to build for thee a house for thy holy name, is out of thy own hand, and thine is all. And I know, my God, that thou prodest the heart, and uprightly thou receivest in favor. As for me, in the uprightness of my heart have I voluntarily offered all these things; and now thy people, that are present here, do I see with thy offering voluntarily unto thee, O Lord, God of Abraham, Isaac, and of Israel, our father, reserve this for the heart of thy people, and direct their heart firmly unto thee. And unto Solomon my son do thou give an undivided heart, to keep thy commandments, thy testimonies, and thy statutes, and to do all, and to build the palace, for which I have made preparation. ¶ And David said to all the assembly, Bless now the Lord your God. And all the assembly blessed the Lord the God of their fathers, and bent down their heads, and prostrated themselves to the Lord, and to the king. And they sacrificed unto the Lord, and they offered burnt-offerings unto the Lord, on the morrow after that day, one thousand bullocks, a thousand rams, a thousand sheep, with their drink-offerings, and (other) sacrifices in abundance for all Israel; and they ate and drank before the Lord on that day with great joy. And they declared the second time Solomon the son of David to be king, and they anointed him unto the Lord as chief ruler, and Zadok as priest. Then sat Solomon on the throne of the Lord as king instead of David his father, and he was prosperous; and all Israel

אלף פרשים ונחיהם בקרן הרובע ועשרה אלף ברושלים:
 ונתן המלך אתהכסף ואתהזהב ברושלים כאכנים
 ואתהארזים ונתן משקמים אשר בשפלה לרב: ומקוא
 הססים אשר לשלמה ממערים ומקוא סחרי ומקוא
 מקוא יקח במחור: ונעלו ונצאו ממערים מרבה
 בשש מאות כסף וסוס בחמשים ומאה וכן לכל מלכו
 החתים ומלכו ארם בחדם וצפאי: ויאמר שלמה לבנות
 בית לשם יהוה ובית למלכותו:

CAP. II. ב

ויוסף שלמה שבעים אלף איש סבל ושמיים אלף
 איש חצב בקר ומנצחים עליהם שלשת אלפים ושש
 מאות: וישלח שלמה אלחורם מלך-צר לאמר
 כאשר עשית עמדיהו אב ויהשלחלו ארזים לבנות לו
 בית לשבת בו: והא אני במהרפית לשם יהוה אלתי
 להקדיש לו להקטיר לפני קטרתסמים ומזרכת המזב
 ועלות לבקר ולערב לשבתות ולחדשים ולמעשרי יהוה
 אלהיו לשלם את עבדי ישראל: והבית אשר-אני בונה
 גדול כגדול אלהיו מקדשאלהים: ומי יעצרה
 לבנותילו בית כי השמים ושמי השמים לא יכלכלו
 ומי אני אשר אבנהלו בית כי אסלקקטיר לפניו:
 ועתה שלחלי אישחכם לעשות בוקב ובכסף ובחושט
 ובכרזל ובארזון ובכרמל ותכלת ודע לפתח פתוחים
 עסיחכמים אשר עמי ביהודה ובירושלם אשר רבין
 הוד אבי: ושלחלו עצי ארזים כרשים ואלנמים
 מהלבנון כי אני ידעתי אשר עברוך ויעים לכתוב עצי
 לבנון ויהי עבד עסיצדקדק: ולקבון לי עצים לרב
 כי הבית אשר-אני בונה גדול ותפלא: והנה לחטבים
 לכתוב העצים נתתי חטים ומכות לעבדך כרים
 עשרים אלף ושערים כרים עשרים אלף וכן כותם
 עשרים אלף ושמן כותם עשרים אלף: ויאמר
 חורם מלך-צר ככתבם וישלח אלישלמה באהבת יהוה
 אתעמו נתקן עלהם מלך: ויאמר חורם ברוך יהוה
 אלהי ישראל אשר עשה אתהסמים ואתהארז אשר
 נתן ליהוה המלך בן הקים ידע שכל ובעה אשר יבנה
 בית ליהוה ובית למלכותו: ועתה שלחתי אישחכם
 יודע ביה חורם אבי: בראשה מדבנות דן ואבי
 אישצרי ידע לעשות בוקב ובכסף בחושט בכרזל
 כאכנים ובעצים בארזון בתכלת ובכרמל
 ולפתח בלפתיה ולחשב בלמשכת אשר יתחלו
 עסיצדקדק החכמי אתי הוד אבד: ועתה חתים
 והשערים השמן ונתן אשר-אמר אתי שלח לעבדיו:
 ואנחתי נברת עצים מןהלבנון בכלצדקפה ובאם לה
 רפסרות עליהם ופי ואתה תעלה ארם ורושלים:
 ויספר שלמה כלהאקשים הורים אשר בארץ ישראל
 אחרי הספר אשר ספרם הוד אביו ומצאו מאה וחמשים
 אלף ושלשת אלפים ושש מאות: ויש מהם שבעים
 אלף סבל ושמיים אלף חצב בקר ושלשת אלפים
 ושש מאות מנצחים להקטיר אתהקטם:

השמים והנכרים וגם קליבן המלך הוד נתנו יד המת
 בר שלמה המלך: ונגדל יהוה אתשלמה למעלה לעני
 כלי-ישראל ונתן עליו תוד מלכות אשר לא-היה עול
 כלימלך לפני עבדי-ישראל: ויהוד ברושילי מלך
 עלכלבדו ישראל: והמים אשר מלך על ישראל ארבעים
 שנה כחברון מלך שבע שנים ובירושלם מלך שלשים
 ושלש: ונתת בשרבה טובה שבעי ימים עשר וקבד
 ומלך שלמה בנו תחמו: ודברו הוד המלך הקאטנים
 והאחרים הם כחוכים עלידברי שמואל הראה ועל-
 דברו ונתן הקיאו ועלדברו עד החנה: עם כלימלכותו
 ובחורו והעמים אשר עבדו עליו ועל ישראל ועל כלי
 מלכותו הארצות:

דברי הימים ב
 LIBER POSTERIOR
 CHRONICORUM.

CAPUT L N

ויתחנן שלמה ברווד עלמלכותו ויהוה אלהיו
 עמו ונתקדשו למעלה: ויאמר שלמה לכלי-ישראל לשרי
 האלפים והמאות ולשפטים ולכל נשיא לכלי-ישראל
 ראשי האבות: ואלו שלמה וכלהקהל עמו ביה
 אשר נבנעון כירעם יהוה אהל מועד אלהים אשר
 עשה משה עבדויהוה כמדבר: אבל ארון האלהים
 העלה הוד מקדשת ירים בבין לו הוד כי נשדלו
 אהל ברושלים: ומובח הנחשת אשר עשה בצלאל
 בראורי בחרור שם לפני משכן יהוה ודרשו שלמה
 ותקהל: ועל שלמה שם עלימובח הנחשת לפני יהוה
 אשר לאהל מועד ועל עליו עלות אלף: בכללה
 יהוא נראה אלהים לשלמה ויאמר לו שאל מה אתך
 לה: ויאמר שלמה לאלהים אתה עשית עמדיהו אב
 הסד גדול והמלכותי תחמו: עתה יהי אלהים ואני
 דברך עם הוד אבי כי אתה המלכותי עליהם רב
 כעפר הארץ: עתה חכמה ומדע תתן לי ואנחה לפני
 הקיטתו ואבואה כימי שפוט אתעמך יהוה הנודל:
 ויאמר אלהים לשלמה וכן אשר התה ואת עבד
 לבקך ולא שאלת עשר נקסם וקבד ואת נפש שגאך
 ומסימים רבים לא שאלת והשאלתך חכמה ומדע
 אשר חשפוט אתעמי אשר המלכותך עלי: החכמה
 והמדע נתן לך ועשר נקסם וקבד אתחלך אשר
 לאתתה כן למלכים אשר לפניך ואתה רוד לא תודבון:
 וכן שלמה לבקך אשר-מבנעון ורושלים מלפני אהל
 מועד ומלך על ישראל: ויאסף שלמה רכב
 ופרשים ונתחלו אלף וארבעמאות רכב ושנים עשר

24 obeyed him. And all the princes, and the mighty men, and also all the sons of king David, submitted themselves unto king Solomon. And the Lord made Solomon exceedingly great before the eyes of all Israel; and he bestowed upon him a royal majesty such as had not been on any king over Israel before him. ¶ Thus did David the son of Jessé reign over all Israel. And the time that he reigned over Israel was forty years: in Hebron he reigned seven years, and in Jeru-

salem he reigned thirty and three (years). And he died in a good old age, full of days, riches, and honor: and Solomon his son became king in his stead. And the acts of king David, the first and the last, behold, they are written in the history of Samuel the seer, and in the history of Nathan the prophet, and in the history of Gad the seer. Together with all his reign and his mighty deeds, and the times that passed over him, and over Israel, and over all the kingdoms of the (various) countries.

THE SECOND BOOK OF THE CHRONICLES

CHAPTER I.

1 ¶ And Solomon the son of David strengthened himself in his kingdom, and the Lord his God was with him, and caused him to become exceedingly great. Then said Solomon unto all Israel, To the captains of the thousands and of the hundreds, and to the judges, and to every prince in all Israel, the chiefs of the family divisions (that they should go with him). Thereupon went Solomon, and all the assembly with him, to the high-place that was at Gib'on; for there was the tabernacle of the congregation of God, which Moses the servant of the Lord had made in the wilderness. Nevertheless the ark of God had David brought up from Kiryat-ye-ark to (the place which) David had prepared for it; for he had pitched a tent for it at Jerusalem. 5 But the copper altar, which Bezalel the son of Uri, the son of Chur, had made, he placed before the tabernacle of the Lord: and Solomon and the assembly sought for it. And Solomon sacrificed there on the copper altar before the Lord, which was at the tabernacle of the congregation, and offered upon it a thousand burnt-offerings. ¶ In that night did God appear unto Solomon, and said unto him, 8 Ask what I shall give thee. And Solomon said unto God, Thou hast shown unto David my father great kindness, and hast made me king in his stead. Now, O Lord God, let thy word unto David my father be verified; for thou hast made me king over a people as numerous as the dust of the earth. Give me now wisdom and knowledge, that I may go out and come in before this people; for who could (otherwise) judge this thy great people? ¶ And God said unto Solomon, Whereas this hath been in thy heart, and thou hast not asked riches, wealth, or honor, nor the life of thy enemies, and hast not even asked long life; but hast asked for thyself wisdom and knowledge, that thou mayest judge my people, 12 over whom I have made thee king: (Therefore) are the wisdom and the knowledge granted unto thee; and riches, and wealth, and honor, will I give thee, such as no kings that have been before thee have had, and the like of which after 13 thee none shall have. Then came Solomon from the high-place that was at Gib'on to Jerusalem, from before the tabernacle of the congregation, and reigned over Israel. ¶ And Solomon brought together chariots and horsemen; and he had a thousand and four hundred chariots, and twelve thousand horsemen, and he placed them in the chariot-cities, and with the king at Jerusalem. 15 And the king rendered the silver and gold at Jerusalem like stoness, and cedar-trees he rendered as the sycamore-trees that are in the lowlands for abundance. And Solomon had his horses brought out of Egypt; a company of the king's 17 merchants bought a quantity at a price. And they brought up, and fetched out of Egypt a chariot for six hundred shekels of silver, and a horse for a hundred and fifty; and so for all the kings of the Hittites, and for the kings of Syria, did they bring them out by their means. And Solomon ordered to build a house for the name of the Lord, and a house for his royal residence.

CHAPTER II.

1 And Solomon numbered seventy thousand men to bear burdens, and eighty thousand stonecutters

in the mountain, and as superintendents over them three thousand and six hundred. ¶ And Solomon sent to Churam the king of Tyre, saying, As thou hast dealt with David my father, and didst send him cedars to build him a house to dwell therein, (even so deal with me). Behold, I am building a house to the name of the Lord my God, to sanctify it to him, to burn before him incense of spices, and for the continual rows of show-bread, and for the burnt-offerings at morning and evening, on the sabbaths, and on the new-moons, and on the stated festivals of the Lord our God; this being for ever obligatory on Israel. And the house which I am building is great; for greater is our God than all the gods. But who possesseth the power to build him a house? for the heavens and the heavens of heavens cannot contain him: and who am I then, that I should build him a house, save only to burn incense before him? And now send me a skillful man to work in gold, and in silver and in copper, and in iron, and in purple, and crimson, and blue, and that understandeth how to engrave with the skillful men that are with me in Judah and in Jerusalem whom David my father hath provided. Send me also cedar-trees, fir-trees, and sandal-wood, from the Lebanon; for I know well that thy servants have the skill to cut the trees of Lebanon: and, behold, my servants shall be with thy servants. Even to prepare for me timber in abundance; for the house which I am building is to be wonderfully great. And, behold, for the hewers that cut the timber will I give unto thy servants twenty thousand cors of threshed wheat, and twenty thousand cors of barley, and twenty thousand baths of wine, and twenty thousand baths of oil. ¶ Then answered Churam the king of Tyre in writing, and he sent it to Solomon, Out of the love of the Lord for his people hath he set thee a king over them. And Churam said, Blessed be the Lord the God of Israel, that hath made the heavens and the earth, who hath given to king David a wise son, endowed with intelligence and understanding, who is to build a house unto the Lord, and a house for a royal residence. And now have I sent a skillful man, endowed with understanding, namely, Churam-Abl, the son of a woman from the daughters of Dan, while his father was a man of Tyre, skillful to work in gold, and in silver, in copper, in iron, in stone, and in wood, in purple, in blue, and in fine linen, and in crimson; also to execute any manner of engraving, and to devise every kind of work of art which may be given to him, together with thy skillful men, and skillful men of my lord David thy father. And now the wheat, and the barley, the oil, and the wine, of which my lord hath spoken, let him send unto his servants: And we will truly cut down trees out of the Lebanon, as much as thou mayest need; and we will bring them to thee in floats by sea to Joppa; and thou shalt carry them up to Jerusalem. ¶ And Solomon numbered all the strange men that were in the land of Israel, after the numbering wherewith David his father had numbered them: and they were found to be one hundred and fifty thousand and three thousand and six hundred. And he made of them seventy thousand bearers of burdens, and eighty thousand stonecutters in the mountain, and three thousand and six hundred superintendents to set the people to work.

כמשפטם נתן בהיכל המש מנזן ומש משמאל :
 8 נעש שלחנות עשרה ובה בהיכל המשה מנזן
 9 והמשה משמאל נעש מזוזי והב מאה :
 10 חצר הבנים ותעשרה הגדולה ודלתות לעשרה ודלתותיהם
 11 צפה נחשת : ואתיהם נתן מקתף המזנית קדמה ממול
 12 ננבחה : נעש תורים ארבעה עשר ואתיהם ואתי
 13 המזוקות וכל חורם לעשות אתהמלאכה אשר עשה
 14 למלך שלמה בבית האלונים : עמידים שנים והגלות
 15 והבתרות עליראש העמדים שנים והשכבות שנים
 16 לכסות אתישתי גלות הבתרות אשר עליראש העמדים :
 17 ואתהרמונים ארבע מאות לשתי השכבות שנים
 18 רמונים לשכבה האחת לכסות אתישתי גלות הבתרות
 19 אשר עלפי העמדים : ואתהמכות עשה ואתי
 20 הכרות עשה עליהמכות : אתיהם אחר ואתהבקר
 21 שנים עשר חתמו : ואתהסירות ואתהזעים ואתי
 22 המולות ואתידלכליהם עשה תורם אביו למלך שלמה
 23 לבית יונה נחשת מזוק : בכפר חמון יצקם המלך
 24 בעי האדמה בין סכות ובין צרתה : נעש
 25 שלמה כלזהבכלים האלה לרב מאד כי לא נחקר משקל
 26 הן שתי : נעש שלמה את כלזהבכלים אשר בית האלונים
 27 ואת מזבח הזהב ואתהשלחנות ויעליהם להם הפנים :
 28 ואתהמלוחות ונתתיהם לבערם כמשפט לפני הרביר
 29 והב סגור : והפרה והגרות והמלקחים והב הוא מכלות
 30 והב : והמקורות והמזוקות והכפות והמתות והב
 31 סגור ופתח הבית לדלתו הפנימיות לקדש הקדשים
 32 ודלת הבית להיכל והב :

CAP. V. ה

1 ותשלם כלזהמלאכה אשרעשה שלמה לבית הנה
 2 נבא שלמה אתקדשו ויניח אביו ואתהבספס ואתי
 3 הזהב ואתדלכלים נתן באצרות בית האלונים : או
 4 יקהיל שלמה אתיוקני ישראל ואתדלדאשי הפסית
 5 נשיא האבות לבני ישראל אלירושלם להעלות את
 6 ארון בריתיה עיר דוד היא ציון : ויקבלו אבי
 7 המלך כליראש ישראל בתן הוא חחדש השבועי
 8 נבאו כל וקני ישראל נשיא הלוים אתהארון : ועלו
 9 אתהארון ואתאהל מועד ואתדלכלי הקדש אשר
 10 באהל העלו אתם הבנים הלוים : ונתן שלמה
 11 וכליערת ישראל הנועדים עליו לפני הארון מכתום
 12 צא וברך אשר לאישפרו ולא לפני מרב : ונשיא
 13 הנהנים אתהארון בריתיה אליראשו אלדבר הבית
 14 אלקדש הקדשים אלתת כנפי הכרובים : ותי
 15 הכרובים פרשים כנפים עלמקום הארון וכפו הכרובים
 16 עלהארון ועלכנפיו מלמעלה : ונארכי הכדים נרא
 17 ראשי הכדים מדהארון עלפני הרביר ולא ראי התצה
 18 ויהישם עד היום הוה : או בארון רק שני חלחית
 19 אשרנתן משה בחרב אשר כרת ויה עשדני ישראל
 20 בצאתם ממצרים : ויהי בצאת הבנים מן
 21 הקדש כי כלזהבנים הנמצאים התקדשו אין לשמור

CAP. III. ג

1 ויחל שלמה לבנות אתבריתיה בירושלם ביה
 2 המזויה אשר נראה לדוד אביו אשר הכין במקום
 3 דוד בנן ארון הובוס : ויחל לבנות בחדש השני
 4 בשני בשנת ארבע למלכותו : ואלה הוסר שלמה
 5 לבנות אתבית האלונים הארך אמות במדה הראשונה
 6 אמות ששים ורחב אמות עשרים : והאלם אשר על
 7 בני הארך עלפני רחבבית אמות עשרים והגבה
 8 מאה ועשרים ונצפדו מפנימה והב סגור : ואת הבית
 9 הגדול חפה עצי ברזים ונחפרו והב טוב ויעל עליו
 10 המרים ושרשרת : ונצף אתדלתות אבן וקרה לתפארת
 11 והנהב והב פרום : ונתן אתהדלת הקרות הספים
 12 וקורותיו ודלתותיו והב ונתן פרום עלהקרות :
 13 נעש אתביתיקדש הקדשים ארכו עלפני רחבבית
 14 אמות עשרים ורחבו אמות עשרים ונחפרו והב טוב
 15 לכפרים שש מאות : ומשקל למסמרות לשקלים
 16 המשים והב והעליות חפה והב : נעש בבית
 17 קדש הקדשים כרובים שנים מעשה צעצעים ונצפו
 18 אהם והב : וכנפי הכרובים ארבע אמות עשרים כנף
 19 האחד לאמות חמש מנעל לקור הבית והכנף האחרת
 20 לאמות חמש מגיע לכנף הכרוב האחר : וכנף הכרוב
 21 האחר אמות חמש מגיע לקור הבית והכנף האחרת
 22 אמות חמש רבקה לכנף הכרוב האחר : כנפי הכרובים
 23 האלה פרום אמות עשרים והם עמדים עלירגליהם
 24 ופניהם לבת : נעש אתהפרכת תכלת וארזן
 25 וסוכרמיל ובין ויעל עליו כרובים : נעש לפני
 26 הבית עמידים שנים אמות שלשים והמש ארך והנצפת
 27 אשרעלראשו אמות חמש : נעש שרשרות
 28 בדביר ונתן עליראש העמדים נעש רמונים מאה ונתן
 29 בשרשרות : וקם אתהעמדים עלפי ההיכל אחר
 30 מנזן ואתה משמאל ויקרא שםדומינו ימן ושם
 31 השמאל ימנו :

CAP. IV. ד

1 נעש מזבח נחשת עשרים אמה ארכו ועשרים אמה
 2 רחבו ועשר אמות קומתו : נעש אתהנים מוצק
 3 עשר באמה משפתו אלשפתו ועל סביב והמש
 4 באמה קומתו וקו שלשים באמה וקב אתו סביב :
 5 ודמית בקרם תחת לו סביב וסביב סובבים אלו עשר
 6 באמה מקופים אתהים סביב שנים טורים הקקר
 7 וצנזום כמעקתו : עומד עלשנים עשר בקר שלשה
 8 פנים וצפונה ושלושה פנים ומה ושלושה פנים ננכה
 9 ושלושה פנים מזרחה והם עליהם מלמעלה וכל
 10 הארזים בקרה : ויבני טפה ושפתו כמעשה שפתים
 11 פרח שושנה מחוק בתים שלש אלפים וכול :
 12 נעש כוירים עשרה ונתן המש מנזן והמשה משמאל
 13 לרחצה בהם אתהמעשה העולה ויהי גם ויהם
 14 לרחצה לבתים בו : נעש אתמערות הזהב עשר

CHAPTER III.

1 ¶ And Solomon began to build the house of the Lord in Jerusalem on mount Moriah, where He had appeared unto David his father, on the place that David had prepared in the threshing-floor of Ornan the Jebusite. And he began to build on the second day of the second month, 2 in the fourth year of his reign. Now in this manner was the foundation laid of the house of God (at its) building (by) Solomon: The length by cubits after the first measure was sixty cubits, and the breadth twenty cubits. And the porch that was in the front of the length was according to the breadth of the house, twenty cubits, and the height was a hundred and twenty: 3 and he overlaid it within with pure gold. And the great house he ceiled with fir-wood, which he overlaid with pure gold, and he wrought thereon palm-trees and chains. And he overlaid the house with costly stones for ornament: and the gold 4 was gold of Parvayim. And he covered the house, the beams, the sills, and its walls, and its doors, with gold: and he engraved cherubim on the walls. 5 ¶ And he made the most holy house, its length being in front of the breadth of the house, twenty cubits, and its breadth twenty cubits: and he covered it with fine gold, (amounting) to six hundred talents. And the weight of the nails (amounted) to fifty shekels of gold. And the upper chambers he covered with gold. ¶ And he made in the most holy house two cherubim of sculpture work, and they overlaid them with gold. 6 And regarding the wings of the cherubim their length was twenty cubits; the wing of the one amounting to five cubits, reaching to the wall of the house; and the other wing of five cubits, reaching to the wing of the other cherub. And the wing of the other cherub was five cubits, reaching to the wall of the house; and the other wing of five cubits was joined closely to the wing of the 7 other cherub. The wings of these cherubim (as they were) spread out were twenty cubits: and they were standing on their feet, and their faces 8 were inward. ¶ And he made the veil of blue, and purple, and crimson, and fine linen, and wrought thereon cherubim. ¶ And he made before the house two pillars of thirty and five cubits in length, and the capital that was on the top of each 9 of them was five cubits. ¶ And he made claims in the debir; and (others which) he placed on the top of the pillars; and he made a hundred pomegranates, and placed them on the chains. And he set up the pillars in front of the temple, one on the right hand, and the other on the left; and he called the name of that on the right hand Jachin, and the name of that on the left Bo'az.

CHAPTER IV.

1 He made also an altar of copper, twenty cubits being its length, and twenty cubits its breadth, 2 and ten cubits its height. ¶ He made also the molten sea, being ten cubits from the one brim to the other, rounded all about, and it was five cubits in height: and a line of thirty cubits did 3 encompass it round about. And likenesses of oxen were under it, encompassing it all round about, ten in a cubit, encircling the sea round about: the oxen were in two rows (and were) cast 4 (with it), when it was cast. It was standing upon twelve oxen, three looking toward the north, and three looking toward the west, and three looking toward the south, and three looking toward the east; and the sea was resting above upon them, 5 and all their hinder parts were inward. And its thickness was a hand's breadth, and its brim like the brim of a cup, with lily-buds; and it could hold 6 and contain three thousand baths. ¶ He made also ten lavers; and he placed five on the right hand, and five on the left, to wash in them: what belonged to the burnt-offering they rinsed off at them; but the sea was for the priests to wash in. 7 ¶ And he made ten candlesticks of gold accord-

ing to their prescribed manner; and he placed (them) in the temple, five on the right side, and five on the left. ¶ He made also ten tables, and he set them in the temple, five on the right side, and five on the left. And he made a hundred bowls of gold. ¶ And he made the court of the 9 priests, and the great out-court, and doors for the out-court, and their doors he overlaid with copper. And the sea he placed on the right side toward the east, opposite to the south. ¶ And Churam made the pots, and the shovels, and the basins. And Churam made an end of doing the work which he made for king Solomon in the house of God: The two pillars, and the bowls, and the capitals on the top of the two pillars, and the two networks to cover the bowl-shaped capitals which were on the top of the pillars. And the 13 four hundred pomegranates for the two networks, two rows of pomegranates for each network, to cover the two bowl-shaped capitals which were upon the front of the pillars. The bases also did 14 did he make, and the lavers made he upon the bases. The one sea, and the twelve oxen under it, 15 And the pots also, and the shovels, and the forks, and all their instruments, did Churam-Aby make for king Solomon for the house of the Lord, of polished copper. In the plain of the Jordan did 16 the king cast them, in the clay-ground between Succoth and Zeredathah. ¶ And Solomon made 18 all these vessels in very great abundance; for the weight of the copper was not inquired into. And 19 Solomon made all the vessels that pertained to the house of God; and the altar of gold also, and the tables whereon the show-bread (was set), and the candlesticks with their lamps, to light 20 them after the prescribed manner before the debir of pure gold. And the flowers and the lamps, and 21 the tons, were of gold, the purest of gold; and the knives, and the basins, and the spoons, and 22 the censers were of pure gold; and the entrance of the house, its inner doors for the most holy place, and the doors of the house of the temple, were of gold.

CHAPTER V.

¶ And so was ended all the work which Solomon 1 made for the house of the Lord; and Solomon brought in the things sanctified by David his father; and the silver, and the gold, and all the vessels he placed in the treasuries of the house of God. Then did Solomon assemble the elders of 2 Israel, and all the heads of the tribes, the princes of the divisions of the children of Israel, unto Jerusalem, to bring up the ark of the covenant of the Lord out of the city of David, which is Zion. And all the men of Israel assembled themselves 3 unto the king at the feast which is (in) the seventh month. All the elders of Israel came, and 4 the Levites took up the ark. And they brought 5 up the ark, and the tabernacle of the congregation, and all the holy vessels that were in the tabernacle: these did the priests and the Levites bring up. And king Solomon, and all the congregation 6 of Israel that were assembled unto him were before the ark, sacrificing sheep and oxen, which could not be numbered nor told for multitude. And 7 the priests brought in the ark of the covenant of the Lord unto its place, into the debir of the house, into the most holy place, under the wings of the cherubim. And the cherubim spread forth 8 their wings over the place of the ark, and the cherubim covered the ark and its staves from above. And they had made the staves so long that 9 the ends of the staves were seen (standing out) from the ark in the front of the debir; but they were not seen without; and they have remained there until this day. There was nothing in the 10 ark save the two tables which Moses had placed (therein) at Horeb, where the Lord made a covenant with the children of Israel, when they came out of Egypt. ¶ And it came to pass, when the priests 11 were come out of the holy place; for all the priests that were present had sanctified themselves, the divisions not having been observed;— And the 12

12 ישראל אשר והפללו אל־המקום הזה ואתה תשמע
 22 ממקום שבתך מן־השמים ושמיית וסתתה: אמ־הוא
 איש לרעהו ונשאבו אלה להאליהו וכן אלה לפני
 23 מובתה בבית הנה: ואתה תשמע מן־השמים וישית
 ושפטת את־עבדך להשיב לרשע לתת דרכו בראשי
 24 ולהצדיק צדיק לתת לו בצדקתה: ואמ־יְהוָה עמך
 ישראל לפני אייב כי הוֹטֵאֲרֶךְ וישבו והיו את־שמך
 25 והתפללו והתחננו לפניך בבית הנה: ואתה תשמע־מִן־
 השמים וסלחת לחטאת עמך ישראל וביטוֹתֶם אֶל־
 26 האדמה אשר־עֲרַמְתָּה להם וְאֶבְחַתְתֶּם: כַּעֲשֶׂה
 השמים ולא־תהיה עִטָּר כִּי הוֹטֵאֲרֶךְ והתפללו אֶל־
 המקום הזה והיו את־שמך חסֵאתָם וישבו כי העשם:
 27 ואתה תשמע השמים וסלחת לחטאת עבדך ועמך
 ישראל כי תרם אֶל־הַרְדֵּף הטובה אשר לברכה ונתתה
 28 קִיָּר על־אֶרֶץ אֲשֶׁר־עֲרַמְתָּה לפניך לְחַתָּה: רָצִיב
 כִּי־תִהְיֶה בְּאֶרֶץ הַבֵּר כִּי־תִהְיֶה שְׂדֵפוֹ וְרָקוּב אֶרֶץ וחסיל
 29 כי תהיה כי יצילו אִיבוֹ בְּאֶרֶץ שְׂגִיבוֹ כִּי־יִנְעוּ וְכִל־
 מוֹתֵהוּ: כִּל־הַפְלֵה כִּל־תַּחֲתָהּ אֲשֶׁר יִהְיֶה לְכִל־הָאָדָם
 30 וְכִל עֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִדְעוּ אִישׁ נַגְסוֹ וּמִכֻּבּוֹ וּפְרַשׁ
 31 כְּפִיו אֱלֹהֵי־בַת הוּהוּ: ואתה תשמע מן־השמים מִכּוֹן
 32 שְׂבִיבָה וסלחת ונתתה לאיש כִּל־דְּרָכֵי אֲשֶׁר תִּדַע אֶת־
 לִבּוֹ כִּי־אֵתָהּ בִּדְבָרְךָ יִדַע אֶת־לִבּוֹ כִּי הָאָדָם: לִמְעַן
 33 יִירָאוּ לְלַבֵּת בְּדִרְכֵיךָ כִּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר־הֵינִי עֹלֵם
 34 פֶּנִּי הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִתְחַה לֵאבֹתַי: וְגַם אֶל־הַיָּבֵר
 35 אֲשֶׁר לֹא־יִמְנָעוּ יִשְׂרָאֵל הוּא וְכָא וּמִצָּר רְחוּקָה לִמְעַן
 36 שִׁמְךָ בְּהַדּוּל וְהַתְּחַזֵּק רְחוּקָה וְרוּחֵךְ נִשְׁרִיף וְכָא וְהַתְּפַלְלוּ
 37 אֱלֹהֵי־בַת הוּהוּ: ואתה תשמע מן־השמים ממִכּוֹן שְׂבִיבָה
 38 וישית כִּכֵּל אֲשֶׁר־יִקְרָא אֵלֶיךָ תִּבְרָה לִמְעַן יִדְעוּ כִּל־
 39 עַל הָאָרֶץ אֶת־שִׁמְךָ וְיִרְאֶה אֶתְךָ כַּעֲמֵךְ יִשְׂרָאֵל
 40 וְלִדְעַת כִּי־שִׁמְךָ נִקְרָא עַל־הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר בִּנְיָתִי:
 41 כִּי־יֵצֵא עֲמֵךְ לְמַלְחָמָה עַל־אִיבוֹ בְּהַרְבֵּה אֲשֶׁר
 42 תִּשְׁלַחם וְהַתְּפַלְלוּ אֵלֶיךָ בְּהַר הַעֵיר וְהָאֵת אֲשֶׁר בְּתַרְתָּ
 43 בַּה וּבַיִת אֲשֶׁר־בְּנִיתִי לְשִׁמְךָ: וְשָׁמַעְתָּ מן־הַשָּׁמַיִם
 44 אֶת־הַפְּלִיאָה וְאֶת־הַנִּתְחַתֵּם וְשִׁמְתָּ מִשְׁפָּטִים: כִּי יִחֲטֵא
 45 לְךָ כִּי אֵין אָדָם אֲשֶׁר לֹא־יִחֲטֵא וְאֵפֶת כִּסֵּם וְעַתָּה לִפְנֵי
 46 אויב וְשָׂבוּם שׁוֹבֵי־הֵם אֶל־אֶרֶץ רְחוּקָה אוֹ קְרוּבָה:
 47 וְהִשְׁבּוּ אֶל־לִבְכֶם בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּרְשָׁם וְשָׁבוּ וְהַתְּחַנְנוּ
 48 אֵלֶיךָ בְּאֶרֶץ שְׁבוּם לֹאֲמַר חֲטָאנוּ הִשְׁוִינוּ וְרָשָׁעֵנוּ: וְשָׁבוּ
 49 אֵלֶיךָ כִּל־לִבְכֶם וּכְכִל־בְּשָׁם בְּאֶרֶץ שְׁבוּם אֲשֶׁר־שָׁבוּ
 50 אִתְּךָ וְהַתְּפַלְלוּ בְּרַךְ אֶרֶץ אֲשֶׁר־עֲרַמְתָּה לְאֹבְתֶם וְהַעֵיר
 51 אֲשֶׁר בְּתַרְתָּ וּלְבַת אֲשֶׁר־בְּנִיתִי לְשִׁמְךָ: וְשָׁמַעְתָּ מִן־
 52 הַשָּׁמַיִם מִמִּכּוֹן שְׂבִיבָה אֶת־הַתְּפַלְתָּם וְאֶת־הַדְּחַתֵּיהֶם וְשִׁמְתָּ
 53 מִשְׁפָּטִים וּסְלַחַת לְחַטָּאת אֲשֶׁר חֲטָאֲרֶךְ: עֲתָה אֵלֶי
 54 וְהוֹרֵא עֲמֵךְ פְּתוּחַת וְאוֹנֵךְ קָשִׁיבָה לְחַפְלַת הַמְּקוֹם
 55 הַזֶּה: וְשִׁמְךָ קוֹמֵה יִהְיֶה אֵלֶיךָ לַעֲשֶׂה אֶתְךָ וְאֶת־עוֹד
 56 בְּהַרְבֵּה יִהְיֶה אֵלֶיךָ לְבִשְׂתֵי הַשִּׁיחָה חֲסִידֶךָ וְשָׁבוּ
 57 כְּמוֹב: וְהֵי אֱלֹהִים אֶל־חֶטֶב פֶּנִּי מִשִּׁיחָה וְכִרְה לְחַסְדִּי
 58 הַיָּד עֲבָדְךָ:

12 למחלקות: והגוים המשררים לבלם לאסף להקין
 לדתו ולבניהם ולאחיהם מקבשים סין במצלתם
 ובנבלם וכנרות עמרים מנחה למזבח ועמם בלנים
 13 למנחם ועשרים מקצרים בתצרות: והיו כאחד
 למחצרים ולמשררים להשמיע קול־אֶתֶר להלל
 ולהדות ליהוה וקדרים קול בתצרות ובמצלותם ובכל
 השיר ובהלל ליהוה כי טוב כי לשלם חסדו וחסדו
 14 מלא ענין בית הנה: ולא־יִכְלוּ הַקְּבָרִים לַעֲמֹד לְשַׁרְתָּ
 מפני הענין כִּי־מֵלֵא בְּהַרְבֵּה וְהָיָה אֶת־בַּיִת הָאֵלֹהִים:

CAP. VI. 1

א אֲזֶ אֲמַר שְׁלֵמָה יִהְיֶה אִמֵר לִשְׁבוֹן בְּעַרְפֵל: וְאֵין בְּנִיתִי
 3 בִּית־זָבֵל לְךָ וּמִכּוֹן שְׂבִיבָתְךָ שְׁלָמִים: וְיִסַּב הַמֶּלֶךְ אֶת־
 4 פִּנְיִי בְּהַרְבֵּה לְךָ כִּל־קֶהֶל יִשְׂרָאֵל וְכִל־קֶהֶל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ:
 5 וְאִמַר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר רִבְּדוּ כְּפִיו אֶת־
 6 הַיָּד אֲבִי וּבְרִיּוֹ מֵלֵא לְאִמֵר: מִקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר הִצַּאתִי
 7 אֶת־עַמִּי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא־בְתַרְתִּי כִּי־עַר מִכֵּל שְׂבִיבָה
 8 יִשְׂרָאֵל לְבַעַת בֵּית הַלְלוֹת שְׁמִי שָׁם וְלֹא־בְתַרְתִּי כִּי־אִישׁ
 9 הַלְלוֹת נִגִּיד עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל: וְאֶבְחַר בְּיְרוּשָׁלַם לְהוֹת
 10 שְׁמִי שָׁם וְאֶבְחַר בְּהַר הַלְלוֹת עַל־עַמִּי יִשְׂרָאֵל: וְהָיָה
 11 עַם־לִבְבִי וְהָיָה אֲבִי לְבַעַת בֵּית לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
 12 וְאִמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבִי יִשְׁן אֲשֶׁר הָיָה עַם־לִבְבִי
 13 לְבַעַת בֵּית לְשִׁמִּי הַטְּבוּתִים כִּי הָיָה עַם־לִבְבִי: רַק אֵתָהּ
 14 לֹא תִבְנֶה הַבַּיִת כִּי בְּהַר הַצֵּא מִחֲלָצֶיךָ הוֹאִי־בְנֵה הַבַּיִת
 15 לְשִׁמִּי: תִּמַּם יְהוָה אֶת־דְּבָרְךָ אֲשֶׁר דִּבַּר וְאִקְוִים פִּתְחֵי
 16 הַיָּד אֲבִי וְאֶשָׁב: וְלִבְכֵם יִשְׂרָאֵל כֹּאֲשֶׁר דִּבַּר יְהוָה
 17 וְאֵתָהּ הַבַּיִת לְשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: וְאִשִּׁים שָׁם
 18 אֶת־הַיָּדוֹן אֲשֶׁר שָׁם בְּרִית יְהוָה אֲשֶׁר בְּרִית עַם־בְּנֵי
 19 יִשְׂרָאֵל: וְעַמִּי מִזֹּבַח יְהוָה נִגִּיד כִּל־קֶהֶל יִשְׂרָאֵל
 20 וּפְרַשׁ כְּפִיו: כִּי־עָשָׂה שְׁלֵמָה כִּי־עַר נִשְׁחַת וְהַתְּנַדוּ בְּתוֹךְ
 21 הַתְּנַדָּה הַמֵּשׁ אֲמוֹת אֶרֶץ וְהַמֵּשׁ אֲמוֹת רָחֹב וְאִמֵר
 22 שְׁלֵשׁ קוֹמָתוֹ מַעֲמֹד עָלָיו וְכִבְדֵךְ עַל־בְּרִיּוֹ נִגִּיד כִּל־קֶהֶל
 23 יִשְׂרָאֵל וּפְרַשׁ כְּפִיו הַשְּׁמִימָה: וְאִמַר יְהוָה אֱלֹהֵי
 24 יִשְׂרָאֵל אֶת־בְּמֹד אֱלֹהִים בְּשָׁמִים וּבְאֶרֶץ שְׂמֵר הַבְּרִית
 25 וְהַחֲסֵד לְעַבְדֶּיךָ הַהֹלְכִים לִפְנֵיךָ כִּל־לִבְכֶם: אֲשֶׁר
 26 שְׁמַרְתָּ לְעַבְדֶּךָ הַיָּד אֲבִי אֶת אֲשֶׁר־דִּבַּרְתָּ לִּי וְהַרְבֵּה
 27 בְּסֹד וּבְהַרְבֵּה מִלְּאֵת כִּי־עַר הָיָה: וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי
 28 יִשְׂרָאֵל שְׁמַר לְעַבְדֶּךָ הַיָּד אֲבִי אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לִּי
 29 לֹאֲמַר לֹא־יִבְרָתָ לְךָ אִישׁ מִלְּפָנַי וְיִסַּב עַל־בְּכֵם יִשְׂרָאֵל
 30 רַק אֲסִי־שִׁמְרוּ בְּהַר אֶת־דְּרָכֶם לְלַבֵּת בְּתוֹרַתִי כֹאֲשֶׁר
 31 הִלַּכְתָּ לִפְנֵי: וְעַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲמַן דִּבַּרְךָ
 32 אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לְעַבְדֶּךָ לְדוֹר: כִּי הָאֲנִים יִסַּב אֲלֵיהֶם
 33 אֶת־הָאָדָם עַל־הָאָדָם יְהוָה שָׁמִים וְשָׁמִים בְּשָׁמִים לֹא
 34 וְכִל־לִבְבִי אֵף בְּרִיתֵךְ הָיָה אֲשֶׁר בְּנִיתִי: וְפִלְתִּי אֶל־
 35 תְּפַלְתָּ עַבְדְּךָ וְאֶל־תַּחֲתֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְשִׁמְעַ אֶת־הַיָּד
 36 וְאֶל־הַתְּפַלְתָּ אֲשֶׁר עַבְדְּךָ מִתְּפַלְל לִפְנֵיךָ: לְהוֹת עֲבָדְךָ
 37 פְּתוּחַת אֱלֹהֵי־בַת הוּהוּ יוֹסֵם וְלִילֵה אֶל־הַמְּקוֹם אֲשֶׁר
 38 אִמַרְתָּ לְשׁוֹם שִׁמְךָ שָׁם לְשִׁמְעוּ אֶל־הַתְּפַלְתָּ אֲשֶׁר תְּפַלְל
 39 עַבְדֶּךָ אֶל־הַמְּקוֹם הַזֶּה: וְשָׁמַעְתָּ אֶת־חַנְּטֵנוּ עַבְדְּךָ וְעַמִּי

Levites the singers, all together, of Assaph, of Heman, of Jeduthun, with their sons and their brethren, arrayed in white linen, having cymbals and psalteries and harps, stood at the east side of the altar, and with them were one hundred and twenty priests blowing on trumpets;— And it came thus to pass, as the trumpeters and singers were as one, to make one sound to be heard in praising and thanking the Lord; and when they lifted up their voice (accompanied) with trumpets and cymbals and instruments of music, and in praising the Lord, For he is good; because unto everlasting endureth his kindness; that the house, even the house of the Lord, was filled with a cloud: And the priests were not able to stand to minister because of the cloud; for the glory of the Lord had filled the house of God.

CHAPTER VI.

1 ¶ Then said Solomon, "The Lord said that he would dwell in the thick darkness. And I have indeed built a dwelling-house for thee, and have settled a place for thy abode for ever." And the king turned his face, and blessed the whole congregation of Israel, and all the congregation of Israel was standing. And he said, Blessed be the Lord, the God of Israel, who spoke with his mouth unto David my father, and hath with his hands fulfilled it, when he said, Since the day that I brought forth my people out of the land of Egypt, I did not make choice of any city out of all the tribes of Israel to build a house, that my name might be therein; nor did I make choice of any man to be a ruler over my people of Israel; But I have made choice of Jerusalem, that my name might be there; and I have made choice of David to be over my people Israel. And it was in the heart of David my father to build a house for the name of the Lord the God of Israel. But the Lord said unto David my father, Whereas it was in thy heart to build a house unto my name, thou didst well in that it was in thy heart: Nevertheless thou shalt not thyself build the house; but thy son that shall come forth out of thy loins, he shall build the house unto my name. And the Lord hath fulfilled his word that he hath spoken; and I am risen up in the stead of David my father, and I sit on the throne of Israel, as the Lord hath spoken, and I have built the house unto the name of the Lord the God of Israel. And I have placed there the ark, wherein is the covenant of the Lord which he hath made with the children of Israel. And he now placed himself before the altar of the Lord in the presence of all the congregation of Israel, and spread forth his hands; For Solomon had made a laver of copper, and had placed it in the midst of the out-court, five cubits being its length, five cubits its breadth, and three cubits its height; and he placed himself upon it, and knelt down upon his knees in the presence of all the congregation of Israel, and spread forth his hands toward heaven; And he said, O Lord God of Israel, there is no god like thee in the heavens, or on the earth, thou who keepest the covenant, and the kindness for thy servants that walk before thee with all their heart; Who has kept for thy servant David my father that which thou hadst promised him; and thou spakest with thy mouth, and hast fulfilled it with thy hand, as it is this day. And now, O Lord, God of Israel, keep for thy servant David my father that which thou hadst spoken concerning him, saying, There shall never fall thee a man in my sight who sitteth on the throne of Israel; if thy children but take heed to their way to walk in my law, as thou hast walked before me. And now, O Lord, the God of Israel, let thy word be verified, which thou hast spoken unto thy servant, unto David. For, in truth, will God then dwell with men on the earth? behold, the heavens and the heavens of heavens cannot contain thee: how much less then this house that I have built! Yet wilt thou turn thy regard unto the prayer of thy servant, and to his supplication, O Lord my God, to listen

unto the entreaty and the prayer which thy servant prayeth before thee; That thy eyes may be open toward this house day and night, toward the place of which thou hast said that thou wouldst put thy name there; that thou mayest listen unto the prayer which thy servant will pray at this place. And listen thou to the supplications of thy servant, and of thy people Israel, which they will pray at this place; and oh, do thou hear from thy dwelling-place, from heaven; and hear, and forgive. If any man trespass against his neighbor, and an oath be laid upon him to cause him to swear, and the oath come before thy altar in this house; Then do thou hear from heaven, and act, and judge thy servants, by requiring the wicked, to bring his way upon his own head; and by justifying the righteous, to give him according to his righteousness. ¶ And if thy people Israel be struck down before the enemy, because they have sinned against thee, and they return and confess thy name, and pray, and make supplication before thee in this house: Then do thou hear from heaven, and forgive the sin of thy people Israel, and cause them to return unto the land which thou hast given to thy sons and to their fathers. ¶ When the heavens be shut up, and there be no rain, because they have sinned against thee, and they pray toward this place, and confess thy name, and turn from their sin, because thou hast afflicted them: Then do thou hear in heaven, and forgive the sin of thy servants, and of thy people Israel; for thou wilt direct them unto the good way, wherein they should walk; and give them rain upon thy land, which thou hast given unto thy people for an inheritance. ¶ If there be famine in the land, if there be pestilence, blasting, or mildew, if there be locusts, or caterpillars; if their enemies besiege them in their land, in their gates; at whatsoever plague, and at whatsoever sickness: What prayer and what supplication so ever be made by any man, or by all thy people Israel, when they shall be conscious every man of his plague and his pain, and he then spread forth his hands toward this house: Then do thou hear from heaven the place of thy dwelling, and forgive and give to every man in according to his ways, as thou shalt know his heart; for thou, thyself alone, knowest the heart of the children of men: In order that they may fear thee, to walk in thy ways, all the days that they live on the face of the land which thou hast given unto our fathers. ¶ But also to the stranger, who is not of thy people Israel, but cometh out of a far-off country for the sake of thy great name, and of thy mighty hand, and of thy outstretched arm,—if they come and pray in this house,—Mayest thou likewise listen from heaven, from the place of thy dwelling, and do according to all that the stranger will call on thee for: in order that all people of the earth may know thy name, both to fear thee, as do thy people Israel, and to understand that this house, which I have built, is called by thy name. ¶ If thy people go out to battle against their enemies on the way on which thou mayest send them, and they do pray unto thee in the direction of this city which thou hast chosen, and of the house that I have built unto thy name: Then hear thou from heaven their prayer and their supplication, and procure them justice. If they sin against thee,—for there is no man that may not sin,—and thou be angry with them, and give them up before the enemy, so that their captors carry them away captive unto a land far off or near; And if they then take it to their heart in the land whither they have been carried captive, and repent and make supplication unto thee in the land of their captivity, saying, We have sinned, we have committed iniquity, and have acted wickedly: And they return unto thee with all their heart and with all their soul in the land of their captivity, whither they have been carried captive, and they pray in the direction of their land, which thou hast given unto their fathers, and of the city which thou hast chosen, and toward the house which I have built unto thy name: Then hear thou from heaven, from the place of thy dwelling, their prayer and their supplications, and procure them justice, and forgive the people for what they have sinned against thee. Now, my God, let beseech thee, thy eyes be open, and thy ears be attentive unto the prayer on this place. And now arise, O Lord God, unto thy resting-place, thou, and the ark of thy strength: let thy priests, O Lord God, clothe themselves with salvation, and let thy pious servants rejoice in happiness. O Lord God, turn not away the face of thy anointed: remember the pious deeds of David thy servant.

CAP. VIII. ח

א ובכלות שלמה להתפלל והוא יודע מהשמים והאכל
 2 העלה והזכרים וכבוד הנה מלא אתהבות: ולא יכלו
 3 הכהנים לבוא אליהם והנה כדמלא כבודיהוה את
 4 בית הנה: וכל בני ישראל ראים כבודת האש וכבוד
 5 הנה עליהבות ויכרעו אפים ארצה עלההרצה
 6 וישתחוו ויודות לידנה כי טוב כי לעולם חסדו: והמלך
 7 וכלהינים וזכים וכן לפני הנה: וזכה המלך שלמה
 8 אתהזכה הבקך עשרים ושנים אלף וצאן מאה ועשרים
 9 אלף וזכבו אתהבות האלהים המלך וכלהינים: והכהנים
 10 עלמשמרותם עמדים והלויים בכלישיור הנה אשר
 11 עשה הנה המלך להרות ליהוה כירלולם חסדו במלל
 12 הנה כבודם והכהנים מהצצרים נגדם וכלישראל
 13 עמדים: ויקחש שלמה אתהנה החצר אשר לפני
 14 ביתיהוה כייעשה שתי העלות ואת חלבי השלמים
 15 כירמזכה הגחשת אשריעשה שלמה לא יכל להביל
 16 אתהעלה ואתהמנחה ואתההקלבים: ויש שלמה
 17 אתהנה בעת ההיא שבעת ימים וכלישראל עמוקהל
 18 גדול מאד מלבוה חמת ערנהל מצרים: וישו ביום
 19 השמיני עצרת כי ו חנכת המזבה ישו שבעת ימים
 20 והנה שבעת ימים: וביום עשרים ושלשה לחודש
 21 השביעי שלח אתהינים לאהלתם שמהם וטובי לב
 22 עלהמזבה אשר עשה הנה להנה ולשלמה ולישראל
 23 עמו: וכל שלמה אתהבות הנה ואתהבות המלך ואת
 24 כלהבא עלילב שלמה לעשות בביתיהוה ובביתו
 25 הצלה: ונהא הנה אלישלמה בלילה ויאמר לו
 26 שמעתי אתהתפללת וביחרתי במקום הנה לי לבית ובח:
 27 הן הצער השמים וליארתה קטר והקראתה עלהזב
 28 האבול הארץ ואבאשאלוה דבר בעמי: וקננו עמו אשר
 29 נקראשמי עליהם ותפללו ובקשו פני ושבו ומדברתם
 30 הרעים ואני אשמע מדשמים ואסלה להאמתם וארפא
 31 אתהארצם: עשה עני הנה פתחת ואני קטבות להפלת
 32 המקום הנה: ושמח בחרתי והקדשתי אתהבות הנה
 33 להיות שמי שם עדעולם והנה עני ולכי שם בל
 34 תמים: ואתה אסתחף לפני באשר הלך הנה אבך
 35 ולעשות ככל אשר צויתך והנה ומשפט השמי:
 36 ותקומתי את כסא מלכותך כאשר ברת לדיני אבך
 37 לאמר לארבות לך איש משל בישראל: ואבשיתובן
 38 אתם ויזבכם חקות ומצותי אשר נתתי לפניכם תלכתם
 39 ועבדתם אלהים אחרים ותשחתותם להם: ונתשיתם
 40 מעל אדמתי אשרצויתי להם ואתהבות הנה אשר
 41 הקדשתי לשמי אשליך מעל פני ואתנו למשלולענית
 42 כלהשמים: וכתבת הנה אשרדתי עליון לכליעבר
 43 עליו ישם ואמר כמה עשה הנה ככה לארץ ואת
 44 ולבית הנה: ואמרו על אשר עזבו אתהדות אלה
 45 אבותיהם אשר הוציאם מארץ מצרים וחיוכו באלהים
 46 אחרים ושתחוו להם ועבדום עלכן הביא עליהם את
 47 כלהרעה הזאת:

CAP. IX. ט

א ומלכתשבא שמעה אתשמע שלמה ותבוא לסוהר
 2 אתשלמה בחדות בירושלם כחיל כבוד מאד וגמלים
 3 נשאים בשמים וזהב לרב ואבן יקרה ומכוא אלישלמה
 4 ותדבר עמו את בלא אשר הנה עסילכבה: ויגידלה
 5 שלמה אתכלהדבריה ולאענילם דבר משלמה אשר
 6 לא הנה לה: ותרא מלכתשבא את חכמת הנה
 7 והבות אשר בנה: ומאכל שלהי מושב עבדו ומעמד
 8 משותיו ומלבושיהם ומשקו ומלבושיהם ונצלתו אשר
 9 נעלה בית הנה ולארתה עוד בה רחם: ותאמר אלי
 10 המלך אמת הדבר אשר שמעתי בארצי עליהדבר
 11 ועלהמקד: ולאחאמתי לדבריהם עד אשרבאתי

CAP. VII. ז

א ויבאו מןקן ועשרים שנה אשר בנה שלמה אתהבות הנה
 2 ואתהבותיו: ותערים אשר נתן הנה לשלמה בנה
 3 שלמה אותם וישב שם אתהני וישראל: ונה שלמו
 4 חמת זובה חסון עליה: וכן אתהדבר במדבר ואת
 5 כליערי המסכנות אשר בנה בחמת: וכן אתהבות חורון
 6 העליון ואתהבות חורון שהתתן עמי מצור חומות דקתים
 7 וברת: ואתהעלת ואת בליערי המסכנות אשרצו
 8 לשלמה ואת בליערי הרבב ואת ערי הפרשים ואת
 9 כלהשק שלמה אשר השק לבנות בירושלם ובקמנו
 10 ובכל ארץ ממשלתו: כלהינים היתה מדהתה וקאמרו
 11 ותפרו תתנו והוכחו אשר לא מישאל המה: מן
 12 בניהם אשר נותרו אתהים בארץ אשר לאיכלום בני
 13 וישראל נעלים שלמה למס עד תום הנה: ומדיני
 14 ישראל אשר לאיתן שלמה לעבדים למלאכתו כיר
 15 הנה אנשי מלכהה ושירי שלהיו ושירי רבבו וקדשו
 16 ואלה שרי המצבים אשרלמלך שלמה חמשים ומאתים
 17 הרדים בעם: ואתכתפרעה העלה שלמה מעיר דוד
 18 לבית אשר בנההנה כי אמר לאיתשב אשה לי בבית
 19 הנה מלךישראל כירקדש המה אשרבאה אליהם ארן
 20 ויהוה: או העלה שלמה עלות ליהוה על מזבח
 21 ויהוה אשר בנה לפני האילם: ובדבריום ביום להעלות
 22 כמצות משה לשבחות ולקדשים ולמסדות שלוש
 23 פעמים בשנה כנה המצות ובהה השבשות ובהה הסנות:
 24 ומעמד כמשפט הנהאביו אתהמחלקות הכהנים על
 25 עבדהם תלוים עלמשמרותם להלל ולשירתנה הכהנים
 26 לדבריום ביזמו ותשערים כמהלקתם לעשר ושערי
 27 כי כן מצות הנה אישדהאדם: ולא סרו מצות המלך
 28 עליהכהנים ויהיום לבלדבר ולאצותו: והבן כד
 29 מלאכת שלמה עדתיום מסד ביתיהוה ועדכלת
 30 שלם בית הנה: או הלך שלמה לעצוהדבר ואל
 31 אילות עלשפת הים בארץ אדום: משלחלו הרים
 32 מדיעבדו אילות ועבדים ודעי ים נבאו עסעברי
 33 שלמה אופרה וקתו משם ארבעמאות ותמשים כפר
 34 וכן נבאו אליהמלך שלמה:

CHAPTER VII.

1 ¶ And when Solomon had made an end of praying, a fire came down from heaven, and consumed the burnt-offering and the sacrifices; and the glory of the Lord filled the house. And the priests were not able to enter into the house of the Lord; because the glory of the Lord had filled the Lord's house. And all the children of Israel were looking on as the fire came down, and the glory of the Lord (was resting) upon the house; and they kneeled down with their faces to the ground upon the pavement, and prostrated themselves, and gave thanks unto the Lord, for he is good; because unto everlasting

2 endureth his kindness. And the king and all the people offered sacrifices before the Lord. And king Solomon offered a sacrifice of twenty and two thousand oxen, and a hundred and twenty thousand sheep; and so they dedicated the house of God, the king and all the people. And the priests were standing on their stations, and the Levites with the instruments of the music of the Lord, which king David had made to give thanks unto the Lord, because unto everlasting endureth his kindness with the song of praise of David in their hand; and the priests blew the trumpets opposite to them, and all Israel were standing.

3 ¶ And Solomon hallowed the interior of the court that was before the house of the Lord; for he prepared there the burnt-offerings, and the fat of the peace-offerings; because the copper altar which Solomon had made was not able to contain the burnt-offerings, and the meat-offerings, and the fat. And Solomon held the feast at that time seven days, and all Israel with him, a very great assembly, from the entrance of Chamath unto the river of Egypt. And they held on the eighth day a solemn assembly; for the dedication of the altar they held seven days, and the feast seven days. ¶ And on the three-and-twentieth day of the seventh month he dismissed the people unto their tents, joyful and glad of heart because of the good that the Lord had done for David, and for Solomon, and for Israel his people. Thus did Solomon complete the house of the Lord, and the king's house; and (in) all that came into Solomon's heart to make in the house of the Lord, and in his own house, he prospered.

4 ¶ Then appeared the Lord to Solomon during the night, and said unto him, I have heard thy prayer, and I have made choice of this place for myself as a house of sacrifice. If I shut up the heavens that there be no rain, or if I give a charge to the locusts to devour off the land, or if I send a pestilence among my people; and if my people, over whom my name is called, do then humble themselves, and pray, and seek my presence, and turn away from their evil ways: then will I also hear from heaven, and I will forgive their sin, and will heal their land. Now, my eyes shall be open, and my ears attentive unto the prayer on this place. And now I have chosen and hallowed this house, that my name may be there for ever; and my eyes and my heart shall be there at all times. And as for thee, if thou wilt walk before me, as David thy father hath walked, so as to do in accordance with all that I have commanded thee, and will keep my statutes and my ordinances: Then will I establish the throne of thy kingdom, just as I have covenanted with David thy father, saying, There shall never fail thee a man to be ruler in Israel.

5 But if ye will indeed turn away, and forsake my statutes and my commandments, which I have set before you, and will go and serve other gods, and bow down to them: Then will I pluck them up out of my land which I have given unto them; and this house, which I have hallowed for my name, will I cast away from my sight, and I will render it to be for a proverb and for a by-word among all the people. And this house, which hath been so excited, shall become an astonishment to every one that passeth by it: so that he will say, Why hath the Lord done thus unto this land, and unto this house? And men shall then say, For the cause that they forsook the Lord the God of their fathers, who had brought them forth out of the land of Egypt, and they took hold of other gods, and bowed down to them, and served them: therefore hath he brought upon them all this evil.

CHAPTER VIII.

¶ And it came to pass at the end of twenty years, in when Solomon had built the house of the Lord, and his own house, That (as regardeth) the cities which Churam had restored to Solomon, Solomon built them, and caused the children of Israel to dwell there. And Solomon went to Chamath-zobab, and prevailed against it. And he built Thadmor in the wilderness, and all the treasure-cities, which he built in Chamath. And he built the upper Beth-choron, and the lower Beth-choron, fortified cities, with walls, gates, and bars; And Ba'alath, and all the treasure-cities that Solomon had, and all the cities for chariots, and the cities for horsemen, and all the (other) desire of Solomon which he desired to build in Jerusalem, and in the Lebanon, and throughout all the land of his dominion. All the people that were left of the Hittites, and the Amorites, and the Perizzites, and the Hivites, and the Jebusites, who were not of Israel, Out of their children, who were left after them in the land, whom the children of Israel had not destroyed—these did Solomon levy as tributary (laborers) until this day. Yet of the children of Israel did Solomon make no bondmen for his work; but they were men of war, and chiefs of his captains, and officers of his chariots and of his horsemen. And these were the chiefs of the 10 superintendents whom king Solomon had, (even) two hundred and fifty, who ruled over the people. And the daughter of Pharaoh did Solomon bring up out of the city of David unto the house that he had built for her; for he said, No wife of mine shall dwell in a house of David the king of Israel, because they are holy because there came (once) unto them the ark of the Lord. ¶ Then did Solomon offer burnt-offerings unto the Lord on the altar of the Lord, which he had built before the porch. Even according to what was the due (every) day on its day, offering according to the commandment of Moses, on the sabbaths, and on the new-moons, and on the stated festivals, three times in the year, on the feast of unleavened bread, and on the feast of weeks, and on the feast of tabernacles. And he stationed, according to the prescription of David his father, the divisions of the priests at their service, and the Levites at their stations, to praise and minister next to the priests, in the requirement of every day on its day, and the gatekeepers in their divisions at every gate; for so was the charge of David the man of God. And they departed not from the charge of the king concerning the priests and Levites respecting every matter, and respecting the treasures. And (so) was all the work of Solomon successful from the day of founding the house of the Lord, even until it was finished. (So) was perfected the house of the Lord. ¶ Then went Solomon to Ezyon-geber, and to Eloth, at the sea-shore in the land of Edom. And Churam sent him by means of his servant ships, and servants that had knowledge of the sea; and they went with the servants of Solomon to Ophir, and they fetched away thence four hundred and fifty talents of gold, and brought the same to king Solomon.

CHAPTER IX.

¶ And when the queen of Sheba heard of the fame of Solomon, she came to prove Solomon with riddles at Jerusalem, with a very great train, and with camels bearing spices, and gold in abundance, and precious stones; and when she was come to Solomon, she spoke with him of all that was on her heart. And Solomon solved for her all her questions; and there was nothing hidden from Solomon which he did not tell her. And when the queen of Sheba saw the wisdom of Solomon, and the house that he had built, And the food of his table, and the sitting of his servants, and the attendance of his ministers, and their apparel, and his cup-bearers, and their apparel; and his ascent by which he went up into the house of the Lord: there was no more spirit in her. And she said to the king, The truth (only) was the word that I heard in my own land of thy acts, and of thy wisdom. And I believed not in their words, until I came, and my eyes saw (all);

CAP. X.

1 ותראיקה עני והנה לא הגדילו חצי מרובת הבמקד
 2 וספת על־השמימה אשר יצמינת: אשרו אשרו ואשרו
 3 וקברו אלה הענקים לפני המד ושמיים את־המקד:
 4 ויהי הנה אלהק ברוד אשר ופניו בך לתקד על־
 5 מסאו למלך ליהנה אלתו באהבת אלתו את־ישראל
 6 להנמינו לטולם ונתקד על־דם למלך לשפוט משפט
 7 ועדקה: ותתן למלך מאה ושישים וכפר והב ובשמים
 8 לרב מאד ואכן וקרה ולא היה בכשם הדוא אשר
 9 נתנה מלכתי־שכא למלך שלמה: וגם עבדו הורם
 10 ועבדו שלמה אשר־הביאו והב מאופיר הביאו עצי
 11 אלגומים ואבן וקרה: ועש המלך את־עצי האלגומים
 12 מסלות לבית־יהוה ולבית המלך וכנרות ונבלים לשירים
 13 ולא־היאו כהם לפנים בארץ יהודה: ותמלך שלמה
 14 נתן ללכלתי־שכא את־כל־תפעה אשר שקלה מלכד
 15 אשר־הביאו את־המלך ותקד לארצה הוא
 16 ועדקה: והו משקל הזהב אשר־בא לשלמה
 17 בעונה אחת שש מאות ושישים ושיש ככר: והב
 18 מאנשי התרים והפתיים מביאים וכל־מלכד ערב ופחות
 19 הארץ מביאים והב וספת לשלמה: ועש המלך שלמה
 20 מאתים צנה והב שש מאות והב שדוט עלה
 21 על־הענה האחת: וישלש־מאות מגנים והב שדוט שלש
 22 מאות והב יעלה על־המגן האחת ותתנם המלך בבית
 23 עזר הלבנון: ועש המלך כסא־שן גדול וצפדו והב
 24 סדור: ושש מעלות לכסא וכבש כותב לכסא מאחזים
 25 והרות מנה ומנה על־מקום השבת ושנים אריות למדים
 26 אצל הירות: ושנים עשר אריות למדים שם על־שש
 27 המעלות מנה ומנה לא־ינעשה בן כל־ממלכה: וכל־
 28 כלי משקה המלך שלמה והב וכל כלי בית־יהוה הלבנון
 29 והב סגור אין קספ והבש במו שלמה למאמנה: כר
 30 אגוז למלך הלבנת תרשיש עם עבדו הירם אתו
 31 לשלוש שנים תבואתו אגוזת תרשיש ושאות והב וקספ
 32 שנהבים וקופים ותוכים: ויגדל המלך שלמה מפל
 33 מלכי הארץ לעשר תוכמה: וכל מלכי הארץ מבקשים
 34 את־פני שלמה לשמע את־חכמתו אשר־נתן האלוים
 35 בלבבו: וגם מביאים איש מנהו כלי קספ וכלי זהב
 36 ושלמות נשק ובשמים סוסים ופרדים כד־רשנה בשנה:
 37 והו לשלמה ארבעת אלפים אריות סוסים
 38 ומרכבות ושנים־עשר אלף פרשים וניהם בערי הרב
 39 ועסד־המלך בירושלם: והו מושל בכל־המלכים מן
 40 העדה ועד־ארץ פלשתים ועד גבול מצרים: ותתן המלך
 41 את־הקספ בירושלם פאבנים ואת הארזים נתן בשקמים
 42 אשר־בשפלה לרב: ומביאים סוסים ומקצרים לשלמה
 43 ומבדל־הארצות: ושאר הבין שלמה הדאשנים והארזים
 44 הלאים כתובים על־דברו נתן תבוא וכל־בואת ארצה
 45 המדולו ומבנות ועצי חזקה על־הבנים בודקט: ומלך
 46 שלמה בירושלם על־בלי־ישראל ארבעים שנה: משכב
 47 שלמה עסד־אבתו ונקברו בעיר דוד אביו ומלך רחבעם
 48 בן־תחתי:

CAP. XI.

1 ויבא רחבעם בירושלם מקהל איתות יהודה ובנימן
 2 מאה ושמינים אלף בחור עשה מלחמה להחלם עסד
 3 וישראל להשיב את־הממלכה לרחבעם: והו
 4 דבר־יהוה אל־שמעיהו איש־האלהים לאמר: אמר
 5 אל־רחבעם בך־שלמה מלך יהודה ואל בלי־ישראל
 6 בית־יהוה ובנימן לאמר: כה אמר יהוה לא־תעלו ולא
 7 תלחמו עסד־אחכם וישוב איש לביתו כד־מאתי יהוה
 8 הדבר הוה וישמעו את־דבר יהוה וישבו מלכת אל־
 9 רחבעם: משב רחבעם בירושלם ויבן עקים למצור
 10 ביהודה: ויבן איתות־לחם ואיתשעם ואת־התקיש:

1 ותבא רחבעם שקמה כי שכם בא בלי־ישראל להמלך
 2 אותו והו בשמע רחבעם בך־נכט והוא במצרים אשר
 3 ברח מפני שלמה המלך וישב רחבעם מצרים: וישלח
 4 ויקרא־לו ויבא רחבעם וכל־ישראל וידברו אל־רחבעם
 5 לאמר: אבך הקשה את־עמלו ועתה הקל מנכבות
 6 אבך הקשה ויגדלו הכבד אשר־נתן עליו ועבדך:
 7 ויאמר אלהם עור שלשת ימים וישבו אליו ויגדו הקים:
 8 ויניח המלך רחבעם את־התקיש אשר־נתן עמלו לפני
 9 שלמה אביו כהוה תן לאמר אך אתם ויניעם להשיב
 10 לעסיהוה דבר: וידברו אליו לאמר אסדתה לטוב
 11 להקים הוה ורציתם ודברת אלהם בקיום טובים והו
 12 לך עדים בלתי־תקים: וישב איתשעם התקים אשר
 13 ויניחו ויניח את־הילדים אשר גדלו אתו והימים לפניו:
 14 ויאמר אלהם כה אתם ויניעם וישב דבר איתשעם
 15 הוה אשר דברו אליו לאמר הקל מדהעל אשר־נתן אבך
 16 עלי: וידברו אתו הילדים אשר גדלו אתו לאמר כה
 17 האמר לכם אשר־דברו אלה לאמר אבך הכבד את־
 18 עליו ואתה הקל מעליו כה תאמר אלהם הוה וישב
 19 כמתני אביו: ועתה אביו הנמים עליכם על כד ונני
 20 אסוף על־עלכם אבי יר אתכם בשמים ואני בנקבתים:
 21 ויבא רחבעם וכל־הבנים אל־רחבעם ביום השלישי באשר
 22 דבר המלך לאמר שובו אל ביום השלישי: ויגס המלך
 23 קשה וישב המלך רחבעם את צנת חוקים: וידבר
 24 אלהם בעצת הילדים לאמר אב הכבד את־עלכם
 25 ואני אסוף עלי אבי יר אתכם בשמים ואני בנקבתים:
 26 ולא־ישמע המלך אלהים כד־הוה וסבה מעם האלהים
 27 למינן חקים יהוה את־דברו אשר דבר בד איתו
 28 השלח אל־רחבעם בודקט: וכל־ישראל ראו כי לא
 29 שפך המלך להם וישבו הקים את־המלך: לאמר מה
 30 לנו חלק ברוד ולא־תעלה כבד־יש איש לאחלה ישראל
 31 עתה ראה ביתך דוד ויגדו בלי־ישראל לאחליו: ובני
 32 ישראל השבים בערי יהודה ומלך עליהם רחבעם:
 33 וישלח המלך רחבעם את־החרם אשר על־תמים
 34 וירגמרו בני־ישראל אבן גמט ומלך רחבעם התאמן
 35 לעלות במרכבה לים הירושלם: ויפשיעו ישראל
 36 בבית דוד עד היום הוה:

and, behold, the one-half of the greatness of thy wisdom hath not been told me: thou excellest the report which I have heard. Happy are thy men, and happy are these thy servants, who stand before thee continually, and hear thy wisdom.

8 Blessed be the Lord thy God, who hath had delight in thee to place thee on his throne, as a king for the Lord thy God; because thy God loved Israel, to sustain them for ever, therefore hath he placed thee over them as king, to exercise justice and righteousness. And she gave to the king one hundred and twenty talents of gold, and spices in very great abundance, and precious stones: and there never were any such spices as those which the queen of Sheba gave to king Solomon. And also the servants of Churam, and the servants of Solomon, who brought gold from Ophir, brought sandal-trees and precious stones.

11 And the king made of the sandal-trees steps for the house of the Lord, and for the king's palace, and harps and psalteries for singers: and there were never seen the like of them before in the land of Judah. And king Solomon gave unto the queen of Sheba all her pleasure, whatsoever she asked, beside (a return fo.) that which she had brought unto the king. And she turned about and went away to her own country, she and her servants. ¶ Now the weight of gold that came to Solomon in one year was six hundred and sixty

14 and six talents of gold; Besides what the traveling tradesmen and the merchants brought. And all the kings of Arabia and the governors of the country brought gold and silver to Solomon. And king Solomon made two hundred targets of beaten gold: six hundred shekels of beaten gold he used for each one target. And (he made) three hundred shields of beaten gold; three hundred shekels of gold he used to reach one shield. And the king put them in the house of the forest of Lebanon. The king also made a great throne of ivory, and overlaid it with pure gold. And the throne had six steps, with a footstool of gold, fastened into the throne; and there were arms on either side, on the place of the seat; and two lions stood beside the arms; And twelve lions stood there upon the six steps on both sides: there was not the like made in any kingdom. And all king Solomon's drinking vessels were of gold, and all the vessels of the house of the forest of Lebanon were of pure gold: no silver was valued

21 in the days of Solomon at the least. For the king's ships went to Tharshish with the servants of Churam; once in three years did the Tharshish-ships use to come home laden with gold, and silver, ivory, and apes, and peacocks. And king Solomon became greater than all the kings of the earth for riches and wisdom. And all the kings of the earth sought the presence of Solomon, to hear his wisdom, which God had put in his heart.

24 And they brought every man his present, vessels of silver, and vessels of gold, and garments, armour, and spices, horses, and mules; (and) so year by year. ¶ And Solomon had four thousand stalls for horses and chariots, and twelve thousand horsemen, whom he quartered in the cities for chariots, and near the king at Jerusalem. And he was ruling over all the kings from the river even unto the land of the Philistines, and as far

27 as the boundary of Egypt. And the king rendered silver in Jerusalem like stones, and the cedar-trees he rendered like the sycamore-trees that are in the lowlands, for abundance. And men were bringing out horses for Solomon from Egypt, and from all lands. And the remainder of the acts of Solomon, the first and the last, behold, they are written in the history of Nathan the prophet, and in the prophecy of Achiyah the Shilonite, and in the visions of Ye'do the seer concerning Jeroboam the son of Nebat. And Solomon reigned in Jerusalem over all Israel forty years. And Solomon slept with his fathers, and they buried him in the city of David his father: and Rehoboam his son became king in his stead.

CHAPTER X.

¶ And Rehoboam went to Shechem; for to Shechem were all Israel come to make him king. And it came to pass, when Jeroboam the son of Nebat heard of it, for he was in Egypt, whither he had fled from the presence of king Solomon, that Jeroboam returned out of Egypt. And they sent and called him: and so came Jeroboam with all Israel and spoke to Rehoboam, saying, Thy father made our yoke hard; but now do thou make lighter the hard service of thy father, and his heavy yoke which he put upon us, and we will serve thee. And he said unto them, After but three days, then return unto me. And the people went away. Then consulted king Rehoboam with the old men that had stood before Solomon his father while he yet lived, saying, How do you advise that I should return an answer to this people? And they spoke unto him, saying, If thou wilt be kind to this people, and please them, and speak to them good words: then will they be servants unto thee for all times. But he forsook the counsel which the old men had given him, and consulted with the young men that were grown up with him, and who stood before him. And he said unto them, How do you counsel how we should give an answer to this people, who have spoken to me, saying, Make lighter the yoke which thy father did put upon us? Then spoke with him the young men that were grown up with him, saying, Thus must thou say unto the people that have spoken unto thee, saying, Thy father made our yoke heavy, but do thou make it lighter unto us: thus must thou say unto them, My little finger is thicker than my father's loins. And now (if) my father hath burdened you with a heavy yoke, I will add to your yoke: (if) my father hath chastised you with whips, then will I (do it) with scorpion-thorns. When now Jeroboam and all the people came to Rehoboam on the third day, as the king had spoken, saying, Return to me on the third day: The king answered them harshly; and king Rehoboam forsook the counsel of the old men; And he spoke to them after the counsel of the young men, saying, My father made your yoke heavy, and I will add thereto: my father chastised you with whips, but I will (do it) with scorpion-thorns. And the king hearkened not unto the people; for it was so brought about from God, in order that the Lord might fulfil his word, which he had spoken by means of Achiyahu the Shilonite unto Jeroboam the son of Nebat. So when all Israel saw that the king hearkened not unto them, the people answered the king, saying, What portion have we in David? nor have we an inheritance in the son of Jessé: every man to your tents, O Israel: now, see to thy own house, David. So did all Israel go to their tents. But as for the children of Israel who dwelt in the cities of Judah over them did Rehoboam reign. ¶ Then sent king Rehoboam Hadoram who was over the tribute; but the children of Israel stoned him with stones, that he died. Therefore king Rehoboam made speed with his might to get upon his chariot, to flee to Jerusalem. ¶ So did Israel rebel against the house of David unto this day.

CHAPTER XI.

And when Rehoboam was come to Jerusalem, he assembled the house of Judah, and Benjamin a hundred and eighty thousand chosen men, warriors, to fight against Israel, to bring back the kingdom again to Rehoboam. ¶ But the word of the Lord came unto Shema'yahu the man of God, saying, Say unto Rehoboam the son of Solomon, the king of Judah and Benjamin, saying, Thus hath said the Lord, Ye shall not go up, nor fight with your brethren: return every man to his house; for from me hath this thing been brought about. And they hearkened to the words of the Lord, and returned from going against Jeroboam. ¶ And Rehoboam dwelt in Jerusalem and built cities as fortresses in Judah. He built, namely,

13 וחתוך המלך רבכנס וירושלם ומלך כר
 14 בדרךבקים וחת שנה רבכנס במלכו ושבע עשרה
 שנה מלך בירושלם הגדור אשרבית דוד לשום
 15 אתישמי שם מכל שבני ישראל ועם אמי עשרה
 16 העממתו נגשו הרע כי לא חסן לבו להרוש את
 17 יהודה: ודברי רבכנס הראשנים והאחרונים
 18 הלאיהם כתובים בדברי שמועה הנביא ועדו החזה
 19 להתחשש ומלחמות רבכנס ורבכנס כל־הימים:
 20 וישעב רבכנס עסיאבתיו ויקבר בעיר דוד ומלך

CAP. XIII. ג

1 א בשנת שמונה עשרה לפלף רבכנס ומלך אבה על־
 2 יהודה: שלוש שנים מלך בירושלם ועם אמי מיקרו
 3 בתיאוראל מדבגעה ומלחמה היתה בין אבה ובין
 4 רבכנס: ויאמר אבה אתהמלחמה תהיה עבורי מלחמה
 5 ארכבימאות אלף איש בחור ורבכנס עמד עמו מלחמה
 6 בשמונה מאות אלף איש בחור נבחר היל: וקם
 7 אבה מעל להר צמרים אשר בחר אפרים ויאמר
 8 שמוני רבכנס וכל־ישראל: הלא לכם לדעת כי יהיה
 9 אלתי ישראל נתן ממלכה לידך על־ישראל לעולם לו
 10 ולבניו ברית מלח: וקם רבכנס בךבט עבר שלמה
 11 בדרךדוד מפרד על־ארזיו: וקבצו עליו אנשים
 12 רקים בני בלעיל ותאמרו על־רבכנס בךשלמה
 13 ורבכנס היה ער וירדללבב ולא התחנן לפניהם:
 14 ועתה אתם אמרים להתחנן לפני ממלכת יהודה בך
 15 בני דוד ואתם המון רב ועמכם עזי והב אשר עשה
 16 לכם רבכנס לאלהים: הלא הדהתם אתיהני יהיה
 17 אתיבני אהרן תהיהו וקישו לכם ביהני עמי הארצות
 18 בלהבא מלאל דו בפר בדרךדוד ואילם שקיעה יהיה
 19 כהן ללא אלהים: ונאחזו דודו אלהיו ולא עובדו
 20 ובהנים משתתים ליהוה בני אהרן ותהיה במלאת:
 21 ומקטרים ליהוה עלות בבקרבבקר ובערב בערב
 22 וקולתסמים ומערכת לחם עלהשלחן תהיהו ומטרת
 23 והקב ותרתי לבקר בערב בערב בישמים אהנו
 24 אתמשמרת יהוה אלהינו ואתם עובתם אתו: והיה
 25 עמט בראש האלהים ובהניו תמצאות התהיה ליהוה
 26 עליכם בני ישראל אלהתקמו עייהו אלהראבאמכם
 27 כיראל תצליחו: ורבכנס הסב אתהמארב לביא
 28 מאחריהם והיו לפני יהודה והמארב מאחריהם:
 29 ופני יהודה יהיה להם המלחמה פנים ואחר ויצעקו
 30 ליהוה תהבנים מחצורים מחצרות: ורעו איש
 31 ויהיה יהוה ביריעו איש ויהיה וקאלוים נתן אתרבכנס
 32 וכל־ישראל לפני אבה ויהיה: ועטו בגדי־ישראל
 33 מפני יהודה ותתם אלהים בדם: וכו בהם אבה ועמי
 34 מכה רבה ופלו חללים מישראל חמשמאות אלף איש
 35 בחור: ונגעו בגדי־ישראל בעת ההוא ותאמרו בני יהודה
 36 כי נשעט על־יהוה אלתי אבותיהם: ויהיה אבה אתרי
 37 רבכנס מלכר ממש ערים אתבית־אל ואתגולתיה

1 ואתבית־דוד ואתשיכו ואתערסו: ואתנת ואת
 2 מרשה אתחורי: ואתאחוזים ואתכליש ואתעוקה:
 3 ואתציעה ואתאילון ואתחכרון אשר ביהודה ובגמון
 4 ערי מצותה: ויהיו אתהמצרות ונתן בהם נגידים
 5 ונצרות מאכל ועמוןוון: ובכלעיר ועיר צעות וקמחים
 6 וחוקם להרכב מאר ויהיו יהודה ובגמון:
 7 והכהנים תהיו אשר בכל־ישראל התעבו עליו מכל־
 8 גבולם: כיעקבו הלוים אתמגדשיהם ואחוזם וכלו
 9 ליהודה ולירושלם כירוניהם ורבכנס וכוו מכהן ליהוה:
 10 ותעמדלו כהנים לבמות ולשערים ולעגלים אשר עשה:
 11 ואתיריהם מכל שבני ישראל הנתנים אתלבבם לבקש
 12 אחיהוה אלתי ישראל באו וירושלם לזכות ליהוה אלתי
 13 אבותיהם: וחקו אתמלכות יהודה ויאמרו אתרבכנס
 14 בךשלמה לשנים שלוש כי הלכו בדרך דוד ושלמה
 15 לשנים שלוש: וקחילו רבכנס אשה אתמחלת
 16 בדרךימות בדרךדוד אבדול בתאליב בךש: ותלד
 17 לו בנים אתיעוש ואתשמרה ואתחנס: ואתהיה לקח
 18 אתמעקה בתאבשלום ותלד לו אתאבה ואתיעי
 19 ואתחזא ואתשלמית: ויאבד רבכנס אתמעקה בת
 20 אבשלום מבליקישו ופלושו כי נשים שמועהעשרה
 21 נשא ופלושים ששים וילד עשרים ושמונה בנים
 22 וישיש עות: ונמר לראש רבכנס אתאבה בךמעקה
 23 לגיד באחיו כי להמלכו: ונבןפרץ ממלכו ליהוה
 24 ארצות יהודה ובגמון לכל ערי המצרות ונתן להם
 25 המון לרב וישאל המון נשים:

CAP. XII. יב

1 והיו כהן מלכות רבכנס וכתוקו עוב אתיהוה יהוה
 2 וכל־ישראל עמו: והיו בשנה החמישית למלך
 3 רבכנס עלה שישק מלךמצרים על־ירושלם כי מצלו
 4 ביהוה: באלף ומאתים רבב ובששים אלף פרשים
 5 ואין מספר לעם אשרבאי עמו ממצרים לזים סכנים
 6 וכשיר: וילכד אתערי המצרות אשר ליהודה וכל
 7 עיר־ירושלם: ושמועה הנביא בא אלרבכנס
 8 ושרי יהודה אשר־אספו על־ירושלם מפני שישק ויאמר
 9 לכם כהיאמר יהוה אתם עובתם אתי ואףאני עובתי
 10 אתכם בוד־שישק: ונגעו שר־ישראל המלך ויאמרו
 11 צדוק ויהוה: ובראות יהוה כי נגשו היה דבריהוה
 12 אל־שמועה: לאמר נכשו לא אשתיהם ונתתי להם
 13 כמעט לפליטה ולאיתחך חמתי בירושלם בוד־שישק:
 14 כי יהורלו לעבדים ויעדי עבדותי ועבודת ממלכות
 15 הארצות: ונעל שישק מלךמצרים על־ירושלם
 16 וקח אתאצרות ביתיהוה ואתאצרות בית המלך אתי
 17 הבל לקח וקח אתקני הוקב אשר עשה שלמה
 18 ועש המלך רבכנס תחתיהם מני נחשת והפקדו על־
 19 יד שרי הרצים השמרים פתח בית המלך: ויהי מרד
 20 בוא המלך בית יהוה באו הרצים וישאום והטבוחים
 21 אליתא הרצים: ובהקננו שב ממש ארדיהוה ולא
 22 להשחת לקלה וגם ביהוה היה דברים טובים:

7 Beth-lechem, and 'Etam, and Thekoa'. And Beth-
8 zur, and Socho, and 'Adullam, And Gath, and
9 Mareshah, and Ziph, And Adorayim and Lachish,
10 and 'Azekah, And Zor'ah, and Ayalon, and He-
11 bron, which are in Judah and in Benjamin, forti-
12 fied cities. And he strengthened the strong-holds,
13 and put commanders in them and every city
14 (he placed) shields and spears, and made them
15 exceedingly strong; and thus remained with him
16 Judah and Benjamin. ¶ And the priests and the
17 Levites that were in all Israel presented them-
18 selves to him out of all their territory. For the
19 Levites left their open districts and their posses-
20 sion, and went to Judah and Jerusalem; because
21 Jeroboam and his sons cast them off from execut-
22 ing the priest's office unto the Lord. And (be-
23 cause) he ordained for himself priests for the high-
24 places, and for the evil spirits, and for the calves
25 which he had made. And after them (came) out
26 of all the tribes of Israel such as directed their
27 heart to seek the Lord the God of Israel: these
28 came to Jerusalem, to sacrifice unto the Lord, the
29 God of their fathers. And they strengthened the
30 kingdom of Judah, and brought power to Reho-
31 bo'am, the son of Solomon, during three years;
32 for they walked in the way of David and Solo-
33 mon during three years. ¶ And Jeroboam took
34 himself as wife Machalath the daughter of Jeri-
35 moth the son of David, (and) Abichayil the
36 daughter of Eliab the son of Jesse; And she bore
37 to him sons: Je'ush, and Shamaryah, and Zaham.
38 And after her did he take Ma'achah the daugh-
39 ter of Abshalom; and she bore to him Abiyah,
40 and 'Attai, and Ziza, and Shelomith. And Reho-
41 bo'am loved Ma'achah the daughter of Abshalom
42 more than all his wives and his concubines; for
43 he had taken eighteen wives and sixty concubines;
44 and he begat twenty and eight sons, and sixty
45 daughters. And Reho'am appointed Abiyah the
46 son of Ma'achah to be the chief, to be ruler
47 among his brethren; because (he desired) to make
48 him king. And he dealt understandingly, and dis-
49 persed all his children throughout all the coun-
50 tries of Judah and Benjamin, unto all the forti-
51 fied cities; and he gave them food in abundance
52 and he required (for them) a multitude of wives.

CHAPTER XII.

1 ¶ And it came to pass, when Reho'bo'am had estab-
2 lished the kingdom, and when he had become
3 strong, that he forsook the law of the Lord, and
4 all Israel with him. ¶ And it came to pass in
5 the fifth year of king Rehobo'am, that Shishak
6 the king of Egypt came up against Jerusalem,—
7 because they had acted faithlessly against the
8 Lord.—With twelve hundred chariots and sixty
9 thousand horsemen; and innumerable were the
10 people that came with him out of Egypt—the
11 Lubim, the Sukkiyim, and the Ethiopians. And
12 he captured the fortified cities which pertained to
13 Judah, and he came as far as Jerusalem. ¶ And
14 Shem'ayah the prophet came to Reho'bo'am, and
15 the princes of Judah, that were gathered to-
16 gether to Jerusalem because of Shishak, and said
17 unto them, Thus hath said the Lord, Ye have
18 indeed forsaken me, and therefore have I also
19 relinquished you into the hand of Shishak. There-
20 upon the princes of Israel and the king humbled
21 themselves; and they said, The Lord is
22 righteous. And when the Lord saw that they
23 had humbled themselves, then came the word of
24 the Lord to Shem'ayah, saying, 'They have
25 humbled themselves: I will not destroy them; but
26 I will permit some little to escape from them;
27 and my wrath shall not be poured out over
28 Jerusalem by the hand of Shishak.' However
29 they shall be servants unto him, and they shall
30 know my service, and the service of the king-
31 doms of the (various) countries. ¶ And so came
32 up Shishak the king of Egypt against Jerusalem,
33 and he took away the treasures of the house of
34 the Lord, and the treasures of the king's house:
35 every thing did he take away; and he took
36 away the shields of gold which Solomon had
37 made. And king Rehobo'am made in their stead
38 shields of copper, and committed them for keeping
39 into the hand of the chiefs of the runners, who
40 kept guard at the door of the king's house. And
41 it happened whenever the king went into the house
42 of the Lord, that the runners came and bore
43 them, and carried them back into the apartment
44 of the runners. And when he had humbled him-
45 self, the wrath of the Lord turned from him, so
46 that he destroyed him not to make an end (of
47 him); and also in Judah were some good things

(found). ¶ And king Rehobo'am strengthened him-
1 self in Jerusalem, and reigned; for Rehobo'am
2 was one and forty years old when he became king,
3 and seventeen years did he reign in Jerusalem,
4 the city which the Lord had chosen out of all the
5 tribes of Israel, to put his name there. And his
6 mother's name was Na'amah the 'Ammonites.
7 And he did the evil; because he directed not his
8 heart to seek the Lord. ¶ And the acts of Reho-
9 bo'am, the first and the last, behold, they are
10 written in the history of Shem'ayah the prophet,
11 and of Iddo, the seer concerning the genealogies.
12 And the wars of Rehobo'am and Jerobo'am (lasted)
13 all the days. And Rehobo'am slept with his
14 fathers, and was buried in the city of David; and
15 Abiyah his son became king in his stead.

CHAPTER XIII.

¶ In the eighteenth year of king Jerobo'am be-
1 came Abiyah king over Judah. Three years he
2 reigned in Jerusalem; and his mother's name was
3 Michayahu the daughter of Uriel of Gib'ah. And
4 there was war between Abiyah and Jerobo'am.
5 And Abiyah joined the battle with an army of
6 valiant men of war, even of four hundred thou-
7 sand chosen men; Jerobo'am also set the battle
8 in array against him with eight hundred thousand
9 chosen men, being mighty men of valor. ¶ And
10 Abiyah stood up above mount Zemarayim, which
11 is in the mountain of Ephraim, and said, Hear me,
12 O Jerobo'am, and all Israel; Ought ye not to
13 know that the Lord the God of Israel hath given
14 the kingdom over Israel to David for eternity, yea,
15 to him and to his sons by a covenant of salt? But
16 there rose up Jerobo'am the son of Nebat, the
17 servant of Solomon the son of David, and rebel-
18 led against his lord. ¶ And there were gath-
19 ered unto him idle men, worthless persons, and
20 put themselves in violent resistance against Re-
21 ho'bo'am the son of Solomon: while Rehobo'am
22 was young and tender hearted, and could not sus-
23 tain himself before them. And now ye think to
24 sustain yourselves before the kingdom of the Lord
25 in the hand of the sons of David; and ye are a
26 great multitude; and with you are golden calves,
27 which Jerobo'am hath made for you as gods. Have
28 ye not cast out the priests of the Lord, the sons
29 of Aaron, and the Levites, and have made your-
30 selves priests like the people of the (various)
31 lands? so that whosoever cometh to consecrate
32 himself with a young bullock and seven rams can
33 become a priest to things that are no gods? But
34 as for us, the Lord is our God, and we have not
35 forsaken him; and the priests, who minister unto
36 the Lord, are the sons of Aaron; and the Levites
37 are at their (appointed) work: And they burn unto
38 the Lord burnt-offerings every morning and every
39 evening and incense of sweet spices; and the
40 rows of show-bread (do they place) upon the
41 pure table; and there is the candlestick of gold
42 with its lamps, to light the same every evening;
43 for we keep the charge of the Lord our God, while
44 ye have truly forsaken him. And, behold, with
45 us at our head is the (true) God, with his priests
46 with trumpets for blowing the alarm, to sound an
47 alarm against you. O children of Israel, do not
48 fight against the Lord the God of your fathers;
49 for ye will not prosper. But Jerobo'am caused an
50 ambush to come around behind them; so they
51 themselves were before Judah, and the ambush was
52 behind them. And when Judah turned round, be-
53 hold, they had the battle before and behind; and
54 they cried unto the Lord, and the priests blew
55 with the trumpets. And then gave the men of
56 Judah a shout; and it came to pass, as the men of
57 Judah shouted, that God struck down Jerobo'am
58 and all Israel before Abiyah and Judah. And the
59 children of Israel fled from before Judah, and God
60 gave them up into their hand. And Abiyah and
61 his people smote them with a great defeat, and
62 there fell down slain of Israel five hundred thou-
63 sand chosen men. Thus were the children of Is-
64 rael humbled at that time; and the children of
65 Judah became powerful, because they relied upon
66 the Lord the God of their fathers. And Abiyah
67 made pursuit after Jerobo'am, and captured cities

את־כַּל־הַיְהוּדָה וּבְנֵימִן וְהַגִּרִים עִמָּהֶם מֵאַפְרַיִם וּמְנַשֶּׁה
 וּמְשִׁמֹן כִּי־יִפְּצְלוּ עִלְיָ מִשְׂרָאֵל לְדָבַר בְּרֹאשׁ־כִּי־יִהְיֶה
 אֲלֵהֶם עִמּוֹ׃ וַיִּקְבְּצוּ יְהוֹשֻׁעַם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְשַׁעַת
 הַמַּשְׁמַשְׁרֶה לְמַלְכֹת אֶסָא׃ וַיְהִי לַיהוָה כּוֹזֵם הַיּוֹם הַהוּא׃
 11 מִן־הַשִּׁלָּל הַהוּא בְּכָד שֶׁבַע מֵאוֹת וַיֵּצֵא אֶלְפִים׃
 12 וַיָּבֵאוּ בְּכֹדִית לְחֹדֶשׁ אֶת־יְהוָה אֲלֵהֶם אֲבוֹתֵיהֶם בְּכָד׃
 13 לְבָבָם וּבְכָל־נַפְשָׁם׃ וְכָל אֲשֶׁר לֹא־יָדַרְשׁ לַיהוָה אֲלֵהֶם׃
 14 יִשְׂרָאֵל זָמַת לְמִן־קָרְטָן וּמִן־עֵדוּל לְמֵאִישׁ וְיִגְדֹּאֲשֶׁר׃
 15 וַיִּשְׁבְּעוּ לַיהוָה בְּקוֹל־יְהוָה וּבְחֻרְתוֹ וּבְהַצְצוֹתוֹ וּבְשִׁפְרוֹתָיו׃
 16 וַיִּשְׁמְרוּ כְלִי־הַיְהוּדָה עַל־הַשְּׁבִיעַ כִּי כָּבֵל־לְבָבָם וַיִּשְׁבְּעוּ
 17 וּבְכָל־רְעוּתָם בְּקִשְׁרוֹ וַיִּמְצָא לָהֶם יְהוָה וְהָיָה לָהֶם
 18 מִסְּקִיבִים׃ וַיִּסְמְכָה אִם אֶסָא הַמֶּלֶךְ הַסִּינִי מִנְבִירָה
 19 אֲשֶׁר־עָשְׂתָה לְאַשְׁרָה מִפְּלַת־זָכָרָה אֶסָא אֶת־מִלְחָמָהּ
 20 וַיִּקַּח וַיִּשְׂרַף בְּמַחַל קֶדְרוֹן׃ וַתִּקְמֹת לֹאֲסָרוּ מִשְׂרָאֵל
 21 דָּבַר לְבִבְרָאָה זָרָה שְׁלֹם כְּלִימֹי׃ וַיָּבֵא אֶת־קִדְשֵׁי אֲבִיו
 22 וַיִּקְדְּשׁוּ בֵּית הָאֱלֹהִים כַּסֵּף וְזָהָב וְכֹלִים׃ וּמִלְחָמָה לֹא
 23 הָיְתָה עַד שְׁנַת־שְׁלֹשִׁים וַחֲמִשׁ מִלְּכֹת אֶסָא׃

CAP. XVI. טז

בשנת שלשים ושש למלכות אסא עלה בעשא מלך־
 1 ישראל על־יהודה וכן את־הרמה לבלתי חת ויצא וקב
 2 לאסא מלך־יהודה׃ ויצא אסא כסף וזהב מאצרות בית
 3 ה' והיה הבית המלך וישלח אל־בְּדַדְדִּיר מלך ארם היושב
 4 בדרמשק לאמר׃ בדיתי בני ובניך ובני אבי ובני אבך
 5 הנה שלחתי לך כסף וזהב לך הפר בריחך את־ביעשא
 6 מלך־ישראל ויעלה מעלי׃ וישמע בְּדַדְדִּיר אל־המלך
 7 אסא וישלח את־שָׂרֵי הַחַיִּלִּים אֲשֶׁר־לוֹ אֶל־עֲבָדֵי יִשְׂרָאֵל
 8 ויכל את־עֵינָן ואת־דָּן ואת אכל מים ואת כל־מִסְכַּחַת
 9 עֵרִי נִפְתְּלוֹ׃ הִלֵּי כִשְׁמֵעַ בַּעֲשָׂא וַיְחַדֵּל מִבְּנוֹת אֶת־הַרְמָה
 10 וַיִּשְׁבַּח אֶת־מֵלֶכְהוּ׃ וַאֲסָא הַמֶּלֶךְ לָקַח אֶת־בְּלִי
 11 הַיְהוָה וַיִּשְׂאֵל אֶת־אֲבִנֵי הַרְמָה וְאֶת־זַעֲרָה אֲשֶׁר בָּנָה
 12 בַּעֲשָׂא וְכֵן בָּרַח אֶת־בָּנָע וְאֶת־הַמַּצְפָּה׃ וַיִּבְעַת
 13 הַיּוֹם בָּא עֲבָדֵי הָרֶאָה אֶל־אֶסָא מֶלֶךְ יְהוּדָה וְהָיְתָה
 14 אֵלָיו וַיִּשְׁמַעְתָּה עַל־מֶלֶךְ אֶרֶם וְלֹא נִשְׁעִיתָ עַל־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
 15 עֲלִיבִן נִמְלֵט חַיִל לְחַיִל לְדָבַר לְרַכֵּב וּלְפָרֵשִׁים לְהַרְבֵּה מֵאֹד
 16 וְהַלְוִיִּם הָיוּ לְחַיִל לְדָבַר לְרַכֵּב וּלְפָרֵשִׁים לְהַרְבֵּה מֵאֹד
 17 וּבַהֲשִׁיעֲךָ עַל־יְהוָה נִתְּנָם בְּיָדְךָ׃ כִּי יְהוָה עִלְיָ מִשְׁטָמוֹת
 18 בְּכָל־הָאָרֶץ לְהַחֲזֹק עַל־לְבָבָם שְׁלֹם אֲלֵיךָ וּנְכַלְתָּ עַל־
 19 זֹאת כִּי מִתְּחִיל יֵשׁ עִמָּךְ מִלְחָמוֹת׃ וַיִּכְעַס אֶסָא אֶל־
 20 הָרֶאָה וַיַּהַרְוֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ כִּי־בִשְׁפַע עִמּוֹ עַל־זֹאת
 21 וַיִּרְצַץ אֶסָא מִן־הַיָּם בַּעַת הַקּוֹי׃ וְהָיָה דְבַר־י אֶסָא
 22 הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים הַיָּם כְּחוֹבִים וַיִּסְפַּח הַמַּלְכִּים
 23 לַיהוָה וַיִּשְׂרָאֵל׃ וְהָיָה אֶסָא בְּשַׁעַת שְׁלוֹשִׁים׃
 24 וְהָשַׁע לְמַלְכוּתוֹ בְּדַלְיָו עַד־לְשִׁמְעֵאל חֲלוֹו וַיִּסְכְּחֵלְו
 25 לֹא־יָדַרְשׁ אֶת־יְהוָה כִּי בְרַפְּאִים׃ וַיִּשְׁכַּח אֶסָא עַם־אֲבֹתָיו
 26 וַיָּמַת בְּשַׁעַת אַרְבָּעִים וַאֲחַת לְמַלְכוֹ׃ וַיִּקְבְּרוּהוּ בְּקִבְרֹתָיו׃
 27 אֲשֶׁר בְּרַחֲלִילוֹ כַּעֵד דָּוִד וַיִּשְׁכְּבוּהוּ בְּמִשְׁכַּב אֲשֶׁר מֵלֵא
 28 בְּשָׁמַיִם וַיּוֹנִים מִרְקָחִים כְּמִרְקָחַת מַעֲשֵׂה וַיִּשְׁרָפֵלְו
 29 שְׂרָפָה נְיֹוֹלָה עַד־לְבָאִי׃

1 וְאֶת־חֹשֶׁה וְאֶת־כַּנְתֵּיחַ וְאֶת־עֲצָרֹן וְכַתֵּיחַ׃ וְלֹא־עָצַר
 2 כֵּחַ יָדָבָם עַד כִּי־יָבִי אֲבִינֹו וַיַּפְּחוּ יְדָהּ וַיָּמַת׃
 3 וַיַּחֲזֹק אֲבִינֹו וַיִּשְׂאֵלֵו שְׁלֹם אֶרְבַּע עֶשְׂרֵה וְחֹלֶד עֶשְׂרִים
 4 וְשֹׁנִים כּוֹזֵם וְשֹׁשׁ עֶשְׂרֵה כְּמוֹת׃ וְחֵר דְּבַר אֲבִינֹו וַיִּרְבּוּ
 5 וַיִּדְבְּרוּ כְּחוֹבִים בְּמִדְרַשׁ תְּבִיאָ עֵדוֹ׃ וַיִּשְׁכַּח אֲבִינֹו
 6 עַם־אֲבֹתָיו וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ כַּעֵד דָּוִד וַיִּמְלֹךְ אֶסָא כַּעֵד תַּחֲמוֹ
 7 כִּי־יָמֵו שָׁקֵטָה הָאָרֶץ עֶשְׂרֵה שָׁנִים׃

CAP. XIV. ד

1 וַיִּנְשֵׂא אֶסָא הַטּוֹב וְהַיּוֹשֵׁר בַּעֲיַן יְהוָה אֲלֵהֶם׃ וַיִּסַּר אֶת־
 2 מִזְבְּחוֹת הַבָּכָר וְהַמְּנוֹחַ וַיִּשְׁכַּח אֶת־הַמַּצְבֹּחַת וַיִּנְשֵׂא אֶת־
 3 הָאֲשִׁרִים׃ וַיֹּאמֶר לַיהוָה לְחֹדֶשׁ אֶת־יְהוָה אֲלֵהֶם
 4 אֲבוֹתֵיהֶם וְלַעֲשׂוֹת תַּחֲרָה וְהַמַּצְפָּה׃ וַיִּסַּר מִכְּלֵעֵי
 5 יְהוָה אֶת־הַמְּנוֹחַת וְאֶת־הַחֲמִימִים וַיִּשְׁלַט הַמַּמְלָכָה
 6 הַלְּפָנִי׃ וַיָּבֵן עָרֵי מְצוּרָה בְּיְהוּדָה כִּי־שָׁקֵטָה הָאָרֶץ וַאֲךָ
 7 עַמּוֹ מִלְחָמָה בְּשָׁנִים הָאֵלֶּה כִּי־רָעִיתָ וְזָהָ לִי׃ וַיֹּאמֶר
 8 לַיהוָה נִבְנָה וְאֶת־הַעֲרִים הָאֵלֶּה וְנִסַּח חוֹמַת וּמַגְדָּלוֹת
 9 וְלָתֵים וּבְרוּחִים עִדְתֵי הָאָרֶץ לְפָנֵינוּ כִּי רָדַשְׁתָּ אֶת־
 10 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רָדַשְׁתָּ נִנְחַל לֵנוּ מִסְּקִיבִים וּבְנֵי מַצְלִחוֹ׃
 11 וְהָיָה לְאֶסָא חַיִל נִשְׂא צָהָ וְהַחַם מִיְהוּדָה שִׁלְשׁ
 12 מֵאוֹת אֶלֶף וּמִבְּנֵימִן נִשְׂאִי כָּמֹן וַיִּרְבּוּ קָשָׁת מֵאֲחִימִם
 13 וּשְׂמוּנִים אֶלֶף כִּל־אֶלֶה נְבוּרֵי חַיִל׃ וַיָּבֵא אֲלֵיהֶם זָרָה
 14 הַכּוֹזֵם כְּחֹל אֶלֶף אֶלְפִים וּמִרְקָבוֹת שִׁלְשׁ מֵאוֹת וַיָּבֵא
 15 עַד־מְרִשָּׁה׃ וַיָּבֵא אֶסָא לְפָנֵינוּ וַיַּעֲרֵב מִלְחָמָה בְּנִיא
 16 צַפְתָּה לְמַרְשָׁה׃ וַיִּקְרָא אֶסָא אֶל־יְהוָה אֱלֹהָיו וַיֹּאמֶר
 17 יְהוָה אֲדַעֲמֶנּוּ לְעוֹד כִּי־נָ רַב לֵאֲנִי כַּחַ עֲבֹדֵי יְהוָה
 18 אֲלֵהֶנוּ כִּי־שָׁלַחְתָּ נִשְׁעֵנוּ וּבְשִׁמְךָ בָּאנוּ עַל־הַחַיִּל וְהָיָה
 19 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אַתָּה אֶל־עֲצָרֹן עִמָּךְ אֲנִישׁ׃ וַיִּגַּף
 20 יְהוָה אֶת־הַחַיִּוִּשִׁים לְפָנֵי אֶסָא וּלְפָנֵי יְהוּדָה וַיִּנְסוּ
 21 הַיְבוּשִׁים׃ וַיִּרְבֶּם אֶסָא וְהָיָם אֲשֶׁר־עָמְדוּ עַד־לְיָרֵד וַיִּפֹּל
 22 מִכּוֹשִׁים לֹא־יָדְלָהֶם מִחַיָּה כִּי־שִׁבְרוּ לְפָנֵיהֶם וַלְפָנֵי
 23 מַהְרֹו וַיִּשְׂאֵל שָׁלָל הַרְבֵּה מֵאֹד׃ וַיָּבֵן אֶת בְּלַת־הַעֲרִים
 24 סְבִיבוֹת עָרֵי כִּי־רָעִיתָ כְּפִרְיֹתָ עֲלֵיהֶם וַיָּבֵן אֶת־יִתְדֵי־
 25 הָעֲרִים כִּי־בָנָה דָבָה הָיְתָה בָהֶם׃ וַיִּסְדָּאֵל מִקְנֵה הַבָּי
 26 וַיִּשְׁכְּבוּ צֹאן לְדָב וַיִּמְלִים וַיִּשְׁכְּבוּ יְרוּשָׁלַם׃

CAP. XV. טו

1 וַיַּעֲרִילוּ כַּדְעוּד הַיְהוָה עִלְיָ רַחַת אֱלֹהִים׃ וַיָּבֵא לְפָנֵי
 2 אֶסָא וַיֹּאמֶר לִי שְׁמַעֵנוּ אֶסָא וְכַל־יְהוָה וּבְנֵימִן יְהוָה
 3 עֲיַבְבָם כִּי־יִחַבְּבֵם עִמּוֹ וְאִם־תִּדְרָשְׁתֵּנוּ יִמְצָא לָכֶם וְאִם־
 4 אֲלֵהֶם אִמַּת וְלֹאֵל כְּמוֹ מוֹרָה וְלֹאֵל תַּחֲרָה׃ וַיִּשָּׁב בְּצַדִּילוֹ
 5 עַל־יְהוָה אֲלֵהֶם יִשְׂרָאֵל וַיִּבְקָשׁוּ וַיִּמְצָאוּ לָהֶם׃ וַיַּעֲתִים
 6 בָּהֶם אֵין שְׁלֹם לְיִצְחָק וְלֹבָא כִּי מִזְמוֹת רַחוּת עַל כָּל־
 7 יִשְׂבֵי הָאָרֶצוֹת׃ וַיַּחֲתֵנוּ וַיִּרְבְּנוּ וַיַּעֲרֵב בְּעִיר כִּי־אֲלֵהֶם
 8 הַמָּקָם בְּכָל־עָרָה׃ וַאֲתָם חֹזְקוֹ וְאֶל־יָרֵדוּ יָדָם כִּי יֵשׁ
 9 שָׂדֶה לְפָעֻלָתָם׃ וְכִשְׁמֵעַ אֶסָא הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 10 וַיַּהֲבֹוּהָ עַד־תְּבִיאָ הַחֲזֹק וַיַּעֲבֵר הַשְּׂקָחִים מִכְּלֵי־
 11 אֲנָץ יְהוּדָה וּבְנֵימִן וּמִדְּעָרִים אֲשֶׁר לְכַר מִדֵּר אֶפְרַיִם
 12 וַעֲרַדְשׁ אֶת־מִזְבְּחֵי יְהוָה אֲשֶׁר לְפָנֵי אֱלֹהִים יְהוָה׃ וַיִּקְבְּצִין

from him, Bethel with its villages, and Jeshanah with its villages, and Ephrayim with its villages. And Jeroboam did not recover strength again in the days of Abiyahu: and the Lord struck him, and he died. ¶ But Abiyahu became strong, and he took himself fourteen wives, and begat twenty and two sons, and sixteen daughters. And the rest of the acts of Abiyah, and his ways, and his speeches, are written in the writing of the prophet Iddo. And Abiyah slept with his fathers, and they buried h'm in the city of David: and Assa his son became king in his stead. In his days the land had repose ten years.

CHAPTER XIV.

1 ¶ And Assa did what is good and right in the eyes of the Lord his God. And he removed the altars of the strange (gods), and the high-places, and broke up the statues, and cut down the groves; and he ordered Judah to seek the Lord the God of their fathers, and to execute the law and the commandment. Also he removed out of all the cities of Judah the high-places and the sun-images; and the kingdom had repose before him. And he built fortified cities in Judah: for the land had repose, and no one had war with him in those years: because the Lord had given him rest. ¶ Therefore he said unto Judah, Let us build these cities, and surround them with walls, and towers, gates, and bars: the land is yet before us; because we have sought the Lord our God,—we have sought him, and he hath given us rest on every side. So they built and prospered. ¶ And Assa had an army that bore targets and spears, out of Judah three hundred thousand; and out of Benjamin, that bore shields and drew the bow, two hundred and eighty thousand: all these were mighty men of valor. And there came out against them Zerah the Ethiopian with an army of a thousand times thousand, and three hundred chariots; and he came as far as Mareshah. Then went Assa out against him, and they set themselves in battle-array in the valley of Zephathah near Mareshah. And Assa called unto the Lord his God, and said, Lord, nothing can hinder thee to help, whether it be the mighty, or those that have no power: help us, O Lord, our God; for on thee do we rely, and in thy name are we come against this multitude. O Lord, thou art our God! no mortal can place a restraint against thee. ¶ Thereupon did the Lord strike down the Ethiopians before Assa, and before Judah: and the Ethiopians fled. And Assa and the people that were with him pursued them as far as Gerar: and there fell of the Ethiopians (so many), that they could not recover themselves; for they were broken down before the Lord, and before his camp; and they carried away exceedingly much booty; and they smote all the cities round about Gerar; for the dread of the Lord was upon them: and they plundered all the cities; for abundant spoil was in them. And also the tents of (the owners of) cattle did they smite, and they carried away sheep in abundance, and camels, and returned to Jerusalem.

CHAPTER XV.

1 And as for 'Azaryahu the son of 'Oded—on him came the spirit of God: and he went out to meet Assa, and said unto him, Hear me, O Assa, and all Judah and Benjamin, The Lord is with you, while ye remain with him; and if ye seek him, he will let himself be found by you; but if ye forsake him, he will forsake you. ¶ And many days (had elapsed) for Israel, (they being) without the true God, and without a teaching priest, and without law. But they returned when they were in distress unto the Lord, the God of Israel, and they sought him, and he let himself be found by them. And in those times there was no peace to him that went out, and to him that came in; but there were great confusions among all the inhabitants of the countries. And nation was dashed to pieces against nation, and city against city; for God did confound them with all kind of distress. But as for you, be ye strong, and let not your hands be weak; for there is a reward for your doing. ¶ And when Assa heard these words, and the prophecy of 'Oded the prophet, he was strengthened, and he put away the abominable idols out of all the land of Judah and Benjamin, and out of the cities which he had captured from the mountain of Ephraim; and he renewed the altar of the Lord, that was before the porch of the Lord. And he assembled all Judah and Ben-

jamin, and those that sojourned with them out of Ephraim and Manasseh, and out of S'mron; for they had joined him out of Israel in abundance, when they saw that the Lord his God was with him. ¶ And so they assembled themselves at Jerusalem in the third month, in the fifteenth year of the reign of Assa. And they sacrificed unto the Lord on the same day, of the booty which they had brought, seven hundred oxen and seven thousand sheep. And they entered into the covenant to seek the Lord the God of their fathers with all their heart and with all their soul; so that whosoever would not seek the Lord the God of Israel should be put to death, from the small even up to the great, whether it be man or woman. And they swore unto the Lord, with a loud voice, and with (joyful) shouting, and with trumpets, and with cornets. And all Judah rejoiced because of the oath; for with all their heart had they sworn, and with their whole desire did they seek the Lord, and he let himself be found by them; and the Lord gave them rest on every side. And also concerning Ma'achah the mother of king Assa, he removed her from being queen, because she had made a scandalous image for the grove; and Assa cut down her scandalous image, and had it ground up, and burnt it by the brook Kidron. But the high-places were not removed out of Israel: nevertheless the heart of Assa was entire all his days. And he brought the things which his father had sanctified, and his own sanctified things, into the house of God,—silver, and gold, and vessels. And there was no war until the five-and-thirtieth year of the reign of Assa.

CHAPTER XVI.

¶ In the six-and-thirtieth year of the reign of 1 Assa, came up Ba'sha the king of Israel against Judah, and built Ramah, in order not to suffer any one to go out or come in to Assa the king of Judah. Then did Assa bring out silver and 2 gold out of the treasuries of the house of the Lord and of the king's house, and sent (them) to Ben-hadad the king of Syria, who dwelt at Damascus, (saying,) A covenant is between me and thee, 3 as between my father and thy father: behold, I have sent unto thee silver and gold; go, break thy covenant with Ba'sha the king of Israel, that he may withdraw from me. And Ben-hadad hearkened 4 unto king Assa, and sent the captains of the armies that he had against the cities of Israel, and they smote 'Iyon, and Dan, and Abel-mayim, and all the treasure-cities of Naphtali. And it 5 came to pass, when Ba'sha heard this, that he left off the building of Ramah, and stopped his work. ¶ And king Assa took then all Judah; and 6 they carried away the stones of Ramah, and its timber, wherewith Ba'sha had built; and he built therewith Geba' and Mizpah. ¶ And at that time 7 came Chananai the seer to Assa the king of Judah, and said unto him, Because thou hast relied on the king of Syria, and hast not relied on the Lord thy God: therefore is the army of the king of Syria escaped out of thy hands. Were not the 8 Ethiopians and the Lubim a numerous army, with chariots and horsemen in great abundance? yet, because thou didst rely on the Lord, he gave them up into thy hand. For as regardeth the Lord, his 9 eyes roam throughout the whole earth, to hold strongly with those whose heart is entire toward him: thou hast done foolishly for this reason; because from this time forth there will be wars with thee. Then became Assa incensed toward the seer, 10 and put him in a prison-house; for he was in a rage with him because of this. And Assa oppressed some of the people at the same time. And, behold, the acts of Assa, the first and the 11 last, lo, they are written in the book of the kings of Judah and Israel. ¶ And Assa became sick in 12 the thirty-and-ninth year of his reign in his feet, his disease being exceedingly severe: yet even in his disease he sought not to the Lord, but (applied) to the physicians. And Assa slept with 13 his fathers, and died in the one-and-forty year of his reign. And they buried him in his own sepulchres, which he had dug for himself in the city of David, and they laid him in the couch which was filled with sweet odors and divers kinds of spices mixed by the apothecary's art; and they 14 made for him a burning uncommonly great.

CAP. XVII. י

9 מלך יהושפט בני חתחוק ועל־ישראל: וחתך
 10 חיל בקלערי יהודה הבצרות ומן נציבים בארץ יהודה
 11 ובערי אפרים אשר לכד אסא אביו: ויהי דתו עִם־
 12 יהושפט כי הלך בדרכי דוד אביו הראשונים ולא רש
 13 לבעלים: כי לאִתּוֹ אביו רש ובמצייתו הלך ולא
 14 כמעשה ישראל: וכן הנה אִתּוֹ מַלְמֶלֶכָה כִּדּוֹ וחתט
 15 כִּלְי־הַדָּהָה מַחֲהָ ליהושפט ויהיו עִשָׂר וְכַבֵּד לרב:
 16 ויבנה לָבוֹ בְּדַרְכֵי יְהוָה ועוד הסיר אִתּוֹ הַבְּמֹת ואת־
 17 הַשִּׁטִּים מִיְּהוּדָה: ובשנת שלוש לְמַלְכוֹ שָׁלַח
 18 לשריו לְבַדְחַלּוֹל ולעֲבֹדָהּ וּלְזֹכְרָהּ וּלְנִתְנָאֵל ולמִכְיָדוֹ
 19 ללמד בערי יהודה: ועמָהם הָלוֹם שְׂמֵעִיָו וַעֲנִיָו
 20 וּבְדָדוֹ וַיִּשְׂרָאֵל וַיִּמְרִימוֹת ויהוהן וַאֲנִיָו וְטוֹבִיָו
 21 וטוב אֲדוּנָה הָלוֹם ועמָם אֲלִישָׁמֵי יהוּרָם הַהָגִים:
 22 וַיִּלְמְדוּ ביהודה ועמָם סֵפֶר תּוֹרַת יְהוָה וסֵבֶוּ בְּכַלְעֵרֵי
 23 יהודה וְלִמְדוּ בָעֵם: ויהי וַתִּסַּח דָּהָה עַל כְּלִמְמַלְכוֹת
 24 הַאֲרָצוֹת אשר כְּבִיבוֹת יהודה ולא נִלְחַמוּ עִם־יהושפט:
 25 וּמִפְּלִשְׁתִּים מִבְּאִיִם ליהושפט מִנְחָה וְכֶסֶף מִשָּׂא גַם
 26 הַעֲרִיבָאִים מִבְּאִיִם לוֹ צֹאן אִילִים שִׁבְעַת אֲלָפִים וְשִׁבְעַת
 27 מאות וְחִשְׁמִים שִׁבְעַת אֲלָפִים וְשִׁבְעַת מאות: ויהי
 28 יהושפט הֵלֵךְ וְגָדֵל עַד־לְמַעְלָה וְיָבֵן ביהודה בִּדְעִיּוֹת
 29 וְעָרֵי מִסְכְּנוֹת: וּמְלֹאכָה רַבָּה יָהָה לוֹ בְעָרֵי יְהוּדָה
 30 ואִשֵׁי מַלְחָמָה וְכֹדֵד חֵיל בִּירוּשָׁלַם: וְאֵלָה
 31 פְּקֻדָתָם לְבֵית אֲבוֹתָהֶם ליהודה עָרֵי אֲלָפִים עֲדֵנָה הַשָּׂדֶה
 32 ועמו גְּבוּרֵי חֵיל שְׁלֹשׁ מאות אֲלָף: ועֲלִיָדוֹ
 33 וְהַחֲנִן הַשָּׂדֶה ועמו מֵאָתִים וְשִׁמְנֵים אֲלָף: ועֲלִיָדוֹ
 34 עַמְסָה בְּדוֹרְכֵי הַמִּתְנַדֵּב ליהוה ועמו מֵאָתִים אֲלָף גְּבוּרֵי
 35 חֵיל: וְהַמְּדַבְּנֵי גְבוּרֵי חֵיל אֲלֵהֶם ועמו וְשִׁמְרֵקֶשֶׁת
 36 וּמִנֵּי מֵאָתִים אֲלָף: ועֲלִיָדוֹ וְהַזֹּבֵד ועמו מֵאָהֶיֶשׁמֵנִים
 37 אֲלָף חֲלוּצֵי צָבָא: אֵלָה הַמְּשֻׁרְתִים אִתּוֹ מֶלֶךְ
 38 מִלְכָד אֲשֶׁר־נָתַן הַמֶּלֶךְ בְּעֵרֵי הַמְּבַצֵּר בְּכִלְי־הַדָּהָה:
 39 וַיְהִי ליהושפט עֶשֶׂר וְכַבֵּד לרב וַתַּחֲתוּן לֹאחָב: וַיִּרְדֵּי
 40 לְחָץ שָׁנִים אֶל־אֲחָאָב לְשִׁמְרֹן וַיּוֹכְחֵהוּ אֲחָאָב צֹאן
 41 וְכַבֵּר לרב ולָעָם אֲשֶׁר־עִמּוֹ וַיִּסְתְּרוּ לַעֲלֹת אֶל־רַמֹּת
 42 גִּלְעָד: וַיֹּאמֶר אֲחָאָב מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־יהושפט מֶלֶךְ
 43 יהודה הַתְּחַד עִמִּי רַמֹּת גִּלְעָד וַיֹּאמֶר לוֹ כִּמְעַי כַּמֶּדֶי
 44 וּבְעֵמָה עִמִּי וַעֲמָה בַּמִּלְחָמָה: וַיֹּאמֶר יהושפט אֶל־מֶלֶךְ
 45 יִשְׂרָאֵל דַּרְשָׁנָא כִּים אִתְּדַבֵּר יְהוָה: וַיִּקְבֹּץ מֶלֶךְ־
 46 יִשְׂרָאֵל אֶת־הַנְּבִיאִים אֲרִבְעֵי מֵאוֹת אִישׁ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם
 47 גִּלְעָד אֶל־רַמֹּת גִּלְעָד לַמִּלְחָמָה אִם־אֲחַלֵּל וַיֹּאמְרוּ עֲלֵה
 48 וְתֵן הַאֲלֹהִים בְּדֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר יהושפט הֲאֵין פֹּה
 49 גְּבִיא ליהוה עוֹד וַיַּרְשֵׁהָ מֵאֲתוֹ: וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל
 50 אֶל־יהושפט עוֹד אִישֶׁאֲחָד לְדַרוּשׁ אֶת־יהוָה מֵאֲתוֹ
 51 ואֲנִי שְׂנֹאֲתוֹ כִּי אֵינִי מִתְנַבֵּא עַל לְטוֹבָה כִּי כִלְמִי
 52 לְרַעָה הִיא מִכְּדוֹ בְּדִמְלָא וַיֹּאמֶר יהושפט אֶל־אֲמֵר
 53 מֶלֶךְ בְּנִי וַיִּקְרָא מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל אֶל־סֵרָם אֲחֵי וַיֹּאמֶר
 54 לָעַת בוא הַשִּׁמְשִׁי:

CAP. XVIII. יז

1 ויהי ליהושפט עשר וכבוד לרב וחתחוקן לאחאב: וירדי
 2 לחץ שנים אל־אחאב לשמרון ויוכחלו אחאב צאן
 3 ויבקר לרב ולעם אשר־עמו ויסתרו לעלות אל־רמת
 4 גלעד: ויאמר אחאב מלך־ישראל אל־יהושפט מלך
 5 יהודה התחד עמי רמת גלעד ויאמר לו כמעי כמדעי
 6 ובעמה עמי ועמה במלחמה: ויאמר יהושפט אל־מלך
 7 ישראל דרשנא כיום את־דבר יהוה: ויקבץ מלך־
 8 ישראל את־הנביאים ארבע מאות איש ויאמר אלהם
 9 גלעד אל־רמת גלעד למלחמה אם־אחלל ויאמרו עלה
 10 ותן האלהים בדי המלך: ויאמר יהושפט האין פה
 11 גביא ליהוה עוד ויירשהה מאתו: ויאמר מלך־ישראל
 12 אל־יהושפט עוד אישֶׁאֲחָד לדרוש את־יהוה מאתו
 13 ואני שנאתו כי אינני מתנבא על לטובה כי כלימי
 14 לרעה הוא מכדו בדמלא ויאמר יהושפט אל־אמר
 15 מלך בני ויקרא מלך־ישראל אל־סרם אחי ויאמר
 16 לעת בוא השמש:

CHAPTER XVII.

1 ¶ And Jehoshaphat his son became king in his
2 stead, and strengthened himself against Israel. And
he placed forces in all the fortified cities of Judah,
and placed garrisons in the land of Judah, and
in the cities of Ephraim, which Assa his father
3 had captured. And the Lord was with Jehoshaphat:
because he walked in the first ways of
David his father, and sought not after the De'alm;
4 On the contrary, after the God of his father did
he seek, and in his commandments did he walk.
5 but not after the doings of Israel. Therefore did
the Lord establish the kingdom in his hand; and
all Judah gave presents to Jehoshaphat; and he
6 had riches and honor in abundance. And his heart
raised itself up in the ways of the Lord, and he
removed moreover the high-places and groves out
7 of Judah. ¶ And in the third year of his reign
he sent his princes, even Ben-chayil, and 'Oba-
diah, and Zechariah, and Nethanel, and Micha-
8 yahu, to teach in the cities of Judah. And with
them were the Levites, Shema'yahu, and Nethan-
yahu, and Zebadyahu, and 'Assahel, and Shemira-
moth, and Jehonathan, and Adoniyahu, and Tobi-
yahu, and Tobadoniyah, the Levites; and with
9 them Elishama' and Jehoram, the priests. And
they taught in Judah, and with them was the
book of the law of the Lord, and they moved
about through all the cities of Judah, and taught
10 the people. And the dread of the Lord was upon
all the kingdoms of the lands that were round
about Judah, so that they made no war with
11 Jehoshaphat. Also from the Philistines did peo-
ple bring unto Jehoshaphat presents and silver, as
tribute: also the Arabians brought him small cat-
tle, rams seven thousand and seven hundred, and
12 he-goats seven thousand and seven hundred. ¶ And
Jehoshaphat went on becoming exceedingly great,
and he built in Judah castles and treasure-cities.
13 And he had great works in the cities of Judah,
and mer of war, mighty in valor, in Jerusalem.
14 ¶ And these are their numbers according to their
family divisions: Of Judah, of the captains of the
thousands was 'Adnah the chief, and with him
were mighty men of valor, three hundred thou-
15 sand. ¶ And next to him was Jehochanan the
chief, and with him were two hundred and eighty
16 thousand. And next to him was 'Amassyah the
son of Zichri, who voluntarily offered himself
unto the Lord; and with him were two hundred
17 thousand mighty men of valor. And of Benjamin,
the mighty valiant Elyada', and with him were
those armed with bow and shield two hundred
18 thousand. And next him was Jehozabab, and with
him were one hundred and eighty thousand ready
19 armed for the host. ¶ These were those that min-
istered to the king, besides those whom the king
had placed in the fortified cities throughout
all Judah.

CHAPTER XVIII.

1 ¶ And Jehoshaphat had riches and honor in
2 abundance, and he intermarried with Achab. And
he went down after (some) years to Achab to
Samaria. And Achab killed for him sheep and
oxen in abundance, and for the people that were
with him, and persuaded him to go up to Ra-
3 moth-gil'ad. Then said Achab the king of Israel
unto Jehoshaphat the king of Judah. Wilt thou go
with me against Ramoth-gil'ad? And he said to
him, I (will be) like thee, and my people (shall
be) as thy people; and we will be with thee in
4 battle. And Jehoshaphat said unto the king of
Israel, Inquire, I pray thee, to-day (first) of
5 the word of the Lord. Then did the king of Israel
assemble the prophets, four hundred men, and
said unto them, Shall we go to Ramoth-gil'ad
to battle, or shall I forbear? And they said, Go up,
and God will deliver (it) into the hand of the
6 king. And Jehoshaphat said, Is there not here a
prophet of the Eternal besides, that we might
7 inquire of him? And the king of Israel said unto
Jehoshaphat, There is yet one man, by whom
we may inquire of the Lord: but I hate him; for
he never propheseth any good concerning me, but
at all times evil: it is Michayhu the son of
Yimla. And Jehoshaphat said, Let not the king
8 say so. Then called the king of Israel a certain

court-officer, and said, 'Hasten hither Michayhu
the son of Yimla.' And the king of Israel and
9 Jehoshaphat the king of Judah were sitting each
on his throne, dressed in their royal garments,
and they were sitting in a threshing-floor at the
entrance of the gate of Samaria: and all the
prophets prophesed before them. And Zedekiah
10 the son of Kena'anah had made himself horns of
iron; and he said, Thus hath said the Lord, With
these shalt thou push the Syrians until thou
have made an end of them. And all the prophets
11 prophesed so, saying, Go up against Ramoth-
gila'd, and prosper, and the Lord will deliver it
into the king's hand. And the messenger that went
12 to call Michayhu spoke to him, saying, Behold, the
words of the prophets are with one voice good
for the king: so do let thy word, I pray thee,
be like (that of) any one of them, and speak
something good. And Michayhu said, As the
13 Lord liveth, truly what my God may say, that
will I speak. And when he was come to the king,
14 the king said unto him, Michah shall we go to
Ramoth-gil'ad to battl, or forbear? And he
said, Go ye up, and prosper, and may they be
delivered into your hand. And the king said to
15 him, How many times yet must I adjure thee that
thou shalt not speak to me any thing but the
truth in the name of the Lord? Then said he, 16
I saw all Israel scattered over the mountains, as
flocks that have not a shepherd: and the Lord
said, These have no master: let them return every
man to his house in peace. And the king of
17 Israel said to Jehoshaphat, Did I not say unto
thee that he would not prophesy concerning me
any good, but (only) for evil? ¶ And he said, 18
Therefore hear ye the word of the Lord: I saw
the Lord sitting on his throne, and all the host
of heaven standing on his right and his left.
And the Lord said, Who will persuade Achab the
19 king of Israel, that he may go up and fall at
Ramoth-gil'ad? And one said—one saying after
this manner, and another saying after that manner.
Then came there forth a spirit, and I placed my-
20 self before the Lord, and said, I will persuade
him. And the Lord said unto him, Wherewith?
And he said, I will go forth, and I will become
21 a lying spirit in the mouth of all his prophets.
And he said, Thou wilt persuade him, and also
prevail: go forth, and do so. And now, behold,
22 the Lord hath put a lying spirit in the mouth of
these thy prophets; but the Lord hath spoken evil
concerning thee. And Zedekiah the son of Ke-
23 na'anah went near, and struck Michayhu on the
cheek, and said, Which is the way the Spirit
of the Lord passed away from to speak with thee?
And Michayhu said, Behold, thou shalt see it on
24 that day when thou shalt go into the innermost
chamber to hide thyself. And the king of Israel
25 said, Take ye Michayhu, and carry him back unto
Amon the governor of the city, and to Joash the
king's son; And say ye, Thus hath said the king,
26 Put this man in the prison, and feed him with
sparring bread and with sparing water, until I re-
turn in peace. And Michayhu said, If thou return
27 at all in peace, then hath the Lord not spoken
through me. And he said, Hear it, O all ye na-
tions! ¶ And the king of Israel went up with
28 Jehoshaphat the king of Judah to Ramoth-gil'ad.
And the king of Israel said unto Jehoshaphat, I
29 will disguise myself, and enter into the battle; but
do thou put on thy royal garments. And the
king of Israel disguised himself, and they went
into the battle. And the king of Syria had com-
30 manded the captains of the chariots that he had,
saying, Fight ye not with the small or with the
great, save only with the king of Israel alone.
And it came to pass, when the captains of the
31 chariots saw Jehoshaphat, that they said, This
is the king of Israel. And they encompassed him to
fight; and Jehoshaphat cried out, and the Lord
helped him; and God induced them to go away
from him. And it came to pass, when the cap-
32 tains of the chariots perceived that it was not the
king of Israel, that they turned back from fol-
lowing him. But a certain man drew his bow at
33 a venture, and struck the king of Israel between
the joints and the armor: wherefore he said to
the chariot-driver, Turn about, and carry me out
of the camp: for I am wounded. And the battle
34 increased on that day: and the king of Israel
stayed (himself) up in the chariot against the
Syrians until the evening, and he died at the
time of the sun's going down.

CAP. XIX. ט'

1 וישב הושפט מלך־יהודה אל־ביתו בשלום לירושלם:
 2 ויצא אל־פניו דודא בן־חנני ויאמר אל־דמלך־
 3 עֶלְדָּה קֶצֶף הַרְשָׁע עָלָיו וְלִשְׁתִּי הָיָה תֹאֵב וְקֹאֵת
 4 הַהַלְלוּם: וַיִּשֶׁב הוֹשֵׁפֶט בִּירוּשָׁלַם וַיִּשֶׁב וַיֵּצֵא בָעֵם
 5 מִבְּאֵר שֶׁבַע עֲדָתָה אֲפָרַיִם וַיִּשְׁכֵּם אֶל־הָהָרָה אֲלֵהָ
 6 אֲבוֹתֵיהֶם: וַיַּעֲמֵד שְׁפָטִים בְּאֶרֶץ כְּבָל־עָרֵי יוֹדָה
 7 הַבְּצֻרֹת לַעֲדֵי נֵירוֹ: וַיֹּאמֶר אֶל־הוֹשֵׁפֶטִים רְאוּ מִהֲרֵאתֶם
 8 עֲשִׂים כִּי לֹא לֵאדָם תִּשְׁפָטוּ כִּי לַיהוָה וַעֲמַם כְּדָרָךְ
 9 מִשְׁפָּט: וַתֵּהָרֵה הִיא פְּתֻחַ־הַיְדֵה עֲלֵיכֶם שָׁמְרוּ וַעֲשׂוּ כִּי־
 10 אֵין עֲסִידְהָ אֲלֵהוּ עֹלָה וּמִשָּׂא פָנִים וּמִקִּדְשֹׁהָ:
 11 וְגַם בִּירוּשָׁלַם הַגְּמִיד הוֹשֵׁפֶט מִד־הַלְלוּם וְהַכְּהֵנִים
 12 וּמְרָאשֵׁי הָאֲבוֹת לִישְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּט יוֹדָה וְלָרֵיב וַיִּשְׁבֵי
 13 ירוּשָׁלַם: וַיֵּצֵא עֲלֵיהֶם לֵאמֹר כֹּה תַעֲשׂוּן בְּרֵאת יְהוָה
 14 בְּאֵמֶנָה וּבְלִבֶּב שָׁלֵם: וּבְלִרְיֹב אֲשֶׁר־יֹאבֵעַ עֲלֵיכֶם
 15 מֵאֲחֵיכֶם וַיִּשְׁכֵּם בְּעִירָם וַיִּקְרְעוּ אֶת־לֶבָם וַיִּתְהַיְדֶה
 16 לַמַּעֲדָה לְחֻקֹם וּלְמִשְׁפָּטִים הַיְהוּדָתִים אֲתֵם לֹא אֲשִׁמּוּ
 17 לַיהוָה וְהַיְהוּדָקֶצֶף עֲלֵיכֶם וְעַל־אֲחֵיכֶם כֹּה תַעֲשׂוּן וְלֹא
 18 תִאֲשָׁמוּ: וַהֲנֵה אֲמַרְתֶּוּ כֹה־נִרְאָשׁ עֲלֵיכֶם לְכָל־דָּבָר
 19 יוֹדָה חֲבָרְתֶוּ בְּרִשְׁמַעֲלֵל הַגְּמִיד לְבִית־יְהוָה לְכָל־
 20 דְּבַר־מִלְךְ וַשְׁטָרִים הַלְלוּם לְפָנֵיכֶם חֻקֹם וַעֲשׂוּ וַיְהִי
 21 יוֹדָה עֲסִידְתֹּבֹב:

CAP. XX. כ

1 וַיְהִי אֲחֵר־רֵכֶן בָּאוּ בְּקִרְמוֹאֵב וּבְנֵי עַמּוֹן וַעֲמַקֵּם וְ
 2 מִקְעַמֵינִים עַל־הוֹשֵׁפֶט לְמַלְחָמָה: וַיִּבְאוּ וַיַּעֲדוּ לַהוֹשֵׁפֶט
 3 לֵאמֹר כֹּה עֶלְדָּה בְּמֹון רֵב מִעָרָב לֹם פָּאָרֵם וְהַגֵּם
 4 בַּחֲצֻצָת חֲמֹד הָיָה עֵין גְּרִי: וַיֵּרָא וַתֵּן הוֹשֵׁפֶט אֶת־
 5 פָּנָיו לְדָרוֹשׁ לַיהוָה וַיִּקְרָא־צִים עַל־בְּלִי־יְהוָה: וַיִּקְבְּצוּ
 6 יְהוָה לְבַקֵּשׁ מִיְדָה גַם מִכָּל־עָרֵי יוֹדָה כֹּה לְבַקֵּשׁ
 7 הָיָה יְהוָה: וַיַּעֲמֵד הוֹשֵׁפֶט בְּקֶהֱל יוֹדָה וַיְרוּשָׁלַם
 8 בְּבֵית יוֹדָה לְפָנֵי חֲצֵר הַחֲרָשָׁה: וַיֹּאמֶר יוֹדָה אֲלֵהָ
 9 אֲבֹתֵינוּ הֲלֹא אֲתָה־דָוָא אֲלֵהוּם בְּשָׁמִים וַתָּהָה מוֹשֵׁל
 10 בְּכָל־מַמְלֻכֹת הַגּוֹיִם וַיִּבְרָךְ כֹּה וַיִּבְרָךְ וַאֲנִי עַמְךָ
 11 לְחַתֻּמֶּכֶ: הֲלֹא אֲתָה אֲלֵהוּ הַרְשָׁתָה אֲתִישְׁבֵי הָאֶרֶץ
 12 הַזֹּאת מִלְפָּנֵי עַמְךָ יִשְׂרָאֵל וַתִּחַנֶּה לִרְעֵב אֲבָרְתֶם אֲהַבֵּךְ
 13 לְשֹׁלֵם: וַיִּשְׁבַּרְכֶּהָ וַיְבִנוּ לָהּ כֹּה מִקְדָּשׁ לְשִׁמְךָ לֵאמֹר:
 14 אֲסִיחֹבֵיא עֲלֵינוּ רָעָה תִרְבֵּב שְׁפָטֵי וְתִרְבֵּב נַעֲמָדָה
 15 לְפָנֵי הַבַּיִת הַזֶּה וְלִפְנֵיךְ כִּי שִׁמְךָ בְּבֵית הַזֶּה וַיִּזְעַק
 16 אֶלֶיךָ מִצְרַתִּי וַתִּשְׁמַע וַתִּשְׁעֵנִי: וַתֵּהָרֵה הַגֵּה בְּנֵי־עַמּוֹן
 17 וַיִּיאֵב מִדְּרִשְׁשֵׁי־אֵשׁ לֹא־תִתֵּה לִישְׂרָאֵל לְבֹאֵ בָהֶם
 18 כְּבִאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כִּי כִרוּ מַעֲלֵיהֶם וְלֹא הִשְׁמִידוּם:
 19 וְהַגְּדִיהֶם נִגְמִים עֲלֵינוּ לְבֹאֵ לְגִרְשֵׁנוּ מִדְּשִׁתְךָ אֲשֶׁר
 20 הִדְרַשְׁתָּנוּ: אֲלֵהוּ הֲלֹא תִשְׁפָּטֵבְכֶם כִּי אֵין בָּנוּ כֹּה לְפָנֵי
 21 הַחֲמֹון תִּרְבֵּב הַזֶּה הֲבֵא עֲלֵנוּ וַאֲנֹחֵנו לֹא נִדַע מִהֲעֲנִישָׁה
 22 כִּי עֶלְדָּה עֲנִינוּ: וּבְלִי־יְהוָה עֲמַדִים לְפָנֵי יוֹדָה נִסְתַּפֵּם
 23 נִשְׁתַּם וּבְנֵיהֶם: וַיִּתְּוֹאֵל בְּרִבְרֵהוּ בְּדָבָרֶיךָ בְּיָדֵיךָ בְּיָדֵיךָ

1 וַיֵּצֵאֵל בְּרַמְתַּנְהָ הַלְוִי מִדְּבַע אֶפֶר הַתָּהָה עֲלֵיו רֹתֵה יוֹדָה
 2 בַּתְּדָךְ הַקֶּהֱל: וַיֹּאמֶר הַקָּשִׁיבֹו בְּלִי־יְהוָה וַיִּשְׁבֵי ירוּשָׁלַם
 3 וַיִּמְלֹכֵהוּ הוֹשֵׁפֶט בְּהֲרָאֵמֶר יוֹדָה לְכֵם אֲתֵם אֲלִיתְרֵיא
 4 וְאֲלִיתַחֲתֵנוּ מִפְּנֵי הַרְמֹון דְּרֵבֵב הַזֶּה כִּי לֹא לְכֵם לְמַלְחָמָה
 5 כִּי לְאֲלֵהִים: מִתָּר דָּרוּ עֲלֵיהֶם וְגַם עֲלֵים בְּכַעֲלָה הַצִּיּוֹן
 6 וּמִצְאֲתֶם אֲתֵם כְּסוּף הַחֶלֶל פְּנֵי מִדְּבָר יְרוּשָׁלַם: לֹא לְכֵם
 7 לְהִלָּחֵם בְּזֹאת הַתִּצְבֹו עֲמִדוּ וַיִּרְבֵּוּ אֲתִישְׁעֵת יוֹדָה
 8 עֲמַם יוֹדָה וַיְרוּשָׁלַם אֲלִיתְרֵיא וְאֲלִיתַחֲתֵנוּ מִתָּר צֵאוּ
 9 לְפָנֵיהֶם יוֹדָה עֲמַם: וַיִּקֶּד הוֹשֵׁפֶט אִפָּס אֶרְצָה וְכָל־
 10 יוֹדָה וַיִּשְׁבֵי ירוּשָׁלַם נְפִלּוּ לְפָנֵי יוֹדָה לְחַשְׁתַּחֲוֹת
 11 לַיהוָה: וַיִּקְמֵם הַלְוִיִם מִדְּבַע הַקֶּהֱתִים וַיִּדְבְּעוּ הַקֶּהֱרֹיִם
 12 לְהִלָּל לַיהוָה אֲלֵהָ יִשְׂרָאֵל כְּקוֹל דְּרוֹל לְשִׁעֲלָה: וַיִּשְׁכֵּבוּ־
 13 בְּבֶקֶךְ וַיֵּצֵאוּ לְמִדְּבָר חֲקוּעַ וּבְצִאֲתֵם עַמְךָ הוֹשֵׁפֶט
 14 וַיֹּאמֶר שְׁמַעֲנוּ יוֹדָה וַיִּשְׁבֵי ירוּשָׁלַם הַאֲמִיעַ בִּיתְהָ
 15 אֲלֵהֲכֶם וַתֵּאֲמַע הַאֲמִיעַ כְּבִיאָיו וַתְּצַלְדוּ: וַיִּזְעַן
 16 אֲלֵהֶם וַיַּעֲמֵד מִשְׁרָרִים לַיהוָה וַיִּמְחַלֵּם לְהַדְרַת
 17 קֶדֶשׁ בְּצִאת לְפָנֵי הַחֲלוּץ וְאֲמַרִים הַדָּרוּ לַיהוָה כִּי לְעוֹלָם
 18 חֲסִדוֹ: וַבַּעַת הַחֲלוּ בְרָגוֹ וַתִּחַלֵּה נֶתַן יוֹדָה וְלִמְרָאִיִם
 19 עֲלֵיבְנו עַמּוֹן מֵאֵב וְדִרְשֵׁנוּ הַבָּאִים לַיהוָה וַיִּגְּבֹו:
 20 וַיַּעֲמִדוּ בְּגֵי עַמּוֹן וַיִּמְאֵב עַל־יִשְׁבֵי דְרִשְׁנוּ לְחַתְרֵיִם
 21 וְלַחֲשִׁמִּיד וּבְכַלּוֹתֶם בְּיִשְׁבֵי שִׁנִּיר עָרֵי אִישׁ בְּרַעְדוּ
 22 לְמִשְׁחִית: וַיְהוָה כֹּה עַל־הַמַּצֵּפָה לְמִדְּבָר וַיִּפְנוּ אֲלֵי־
 23 הַחֲמֹון וְהַגֵּם פָּרִים נְפִלִים אֶרְצָה וַאֲנִי פִלְשֵׁתָה: וַיִּבֹא־
 24 כֹּה הוֹשֵׁפֶט וַעֲמִוּ לְבֹו אֲחִישְׁלָלֵם וַיִּמְצָאוּ בָהֶם לָרֵב וּרְכִישׁ
 25 וּפְנִיִים וְכָל־הַמְדוֹת וַיִּנְצְלוּ לָהֶם לְאֵין מִשָּׂא וַיְהִי וַיִּמִּים
 26 שְׁלוֹשָׁה בְּיוֹם אֲחִישְׁלָלֵל כִּי רִבְהֵיא: וַיִּבִּים הַרְבִּיעַ
 27 וַיִּקְהֵלוּ לְעַמֵּךְ בְּרִכְהָ כִּי שֵׁם כְּרֹכֹו אֲתִידְעָה עֲלֵיבֹו בְּרֵיא
 28 אֲתִישֵׁם הַמְקוּם הַזֶּה עַמְךָ בְּרִכְהָ עֲרֵהֲיוֹם: וַיִּשְׁבֵי
 29 כְּלִיאִשׁ וַיְהוָה וַיְרוּשָׁלַם וַיִּשְׁפָּטֵם בְּרֵאשִׁים לְשׁוֹב אֲלֵי־
 30 ירוּשָׁלַם בְּטַמְחָה כִּישְׁחָם יוֹדָה מֵאֲבוֹתֵיהֶם: וְכֹא־
 31 ירוּשָׁלַם מְבַלְּמִים וּבְכַנּוּת וּבְחַצְרוֹת אֲלִיבֵית יוֹדָה:
 32 וַיְהִי פֶחַד אֱלֹהִים עַל כָּל־מַמְלֻכֹת הָאֲרָצוֹת בְּשִׁעֵם כִּי
 33 נָלַחֵם יוֹדָה עִם אוֹיְבֵי יִשְׂרָאֵל: וַתִּשְׁקַט מַלְכוּת הוֹשֵׁפֶט
 34 וַיָּנַח לֹו אֲלֵהוּ מִסְבִּיב: וַיִּמְלֹךְ הוֹשֵׁפֶט עַל־יְהוּדָה
 35 בְּשָׁלְשִׁים וַחֲמִשָּׁה שָׁנָה בְּמַלְכוֹ וַעֲשָׂרִים וַחֲמִשָּׁה שָׁנָה
 36 מְלָךְ בִּירוּשָׁלַם וְשֵׁם אִמּוֹ עֹזָבָה בְּתִישְׁלֹו: וַיִּלְךְ בְּרִכְרֵךְ
 37 אֲבִיו אֶסָא וְלֹא־כָר מִמֶּנָּה לַעֲשׂוֹת הַיָּשָׁר בְּעֵיני יוֹדָה:
 38 אֶךְ הַמְּכֹוֹת לֹא־סָרוּ וַיְהִי הַעֵם לֹא־הִכְנִיעַ לְבָבֶם לֹאֲלֵהָ
 39 אֲבֹתֵיהֶם: וַתֵּר דְּבַר־הוֹשֵׁפֶט הַרְאִיִם וַתִּתְּוֹאֵלֵם
 40 הַגֵּם כְּפוֹלִים בְּרִבְרֵי יוֹדָה בְּחֻנֵּי אֲשֶׁר הִעֲלָה עֲלֵי־סָר
 41 מִלְכֵי יִשְׂרָאֵל: וַאֲחֵר־רֵכֶן אֲתַחֲבֵר הוֹשֵׁפֶט מִלְךְ־יְהוּדָה
 42 עִם אֲחֵהוּ מִלְךְ־יִשְׂרָאֵל הוּא הַרְשֵׁעַ לַעֲשׂוֹת: וַיִּחַבְּדוּ־
 43 עִם לַעֲשׂוֹת אִינוֹת לְלֶכֶת תְּרִשֵׁשׁ וַיַּעֲשׂוּ אִינוֹת בַּעֲצוֹן
 44 גָּבַר: וַיִּתְּנַבֵּא אֵלִישָׁר בְּדִדְתוֹלוֹ מִמְרָשָׁה עַל־הוֹשֵׁפֶט
 45 לֵאמֹר בְּתַחֲבֶרְךָ עִסְאֲחֹתוֹ פָּרַץ יוֹדָה אֲתִישְׁעֵךְ
 46 וַיִּשְׁבְּרוּ אִינוֹת וְלֹא עֲצָרוּ לְלֶכֶת אֲלִיתְרִישֵׁת:

CAP. XXI. כא

1 וַיִּשְׁכֵּב הוֹשֵׁפֶט עִסְאֲחֹתוֹ וַיִּקְבֵר עִסְאֲחֹתוֹ בְּעֵדֵי יוֹדָה

CHAPTER XIX.

1 ¶ And Jehoshaphat the king of Judah returned
2 to his house in peace, to Jerusalem. And there
came out to meet him Jehu the son of Chanani
the seer, and said to king Jehoshaphat, Shouldst
thou help the wicked, and love those that hate
the Lord? and because of this there is wrath
3 over thee from before the Lord. Nevertheless
there are good things found on thee; because thou
hast removed the Asheroth out of the land, and
4 hast directed thy heart firmly to seek God. ¶ And
Jehoshaphat remained at Jerusalem; but he went
out again through the people from Beër-sheba' as
far as the mountain of Ephraim, and caused them
to return unto the Lord the God of their fathers.
5 And he appointed judges in the land in all the
6 fortified cities of Judah, in city by city. And he
said to the judges, Look (well) at what ye are
doing; because not for man are ye to judge, but
for the Lord, who is with you in pronouncing
7 judgment. And now let the dread of the Lord be
upon you; take heed and act; for with the Lord
our God there is no injustice, nor respect for
8 persons, nor taking of bribes. But also in Jeru-
salem did Jehoshaphat appoint some of the Le-
vites, and the priests, and of the chiefs of the
family divisions of Israel, for the (giving of) the
judgment of the Lord, and for controversies, when
9 they returned to Jerusalem. And he charged on
they, saying, Thus shall ye do in the fear of the
Lord, in faithfulness, and with an undivided
10 heart. And whatsoever controversy may come to
you from your brethren that dwell in their cities,
between blood and blood, between law and com-
mandment, statutes and ordinances, ye shall truly
warn them that they incur not guilt against the
Lord, and so there come wrath over you, and over
your brethren: so must ye do, and ye will not
11 incur guilt. And, behold, Amaryahu the chief
priest is over you for every matter of the Lord;
and Zebadyahu the son of Yishma'el, the ruler
for the house of Judah, for every matter of the
king; and the Levites are officers before you. Be
strong and act, and may the Lord be with the
good.

CHAPTER XX.

1 ¶ And it came to pass after this, that the chil-
dren of Moab, and the children of 'Ammon, and
2 Jehoshaphat to battle. And there came some and
told unto Jehoshaphat, saying, There is coming
against thee a great multitude from beyond the
sea, from Syria; and behold, they are in Cha-
zazon-thamar, which is 'En-gedi. Then became
Jehoshaphat afraid, and he directed his face to
4 seek the Lord; and he proclaimed a fast over all
Judah. And (the people of) Judah gathered them-
selves together, to ask (help) of the Lord: also
out of all the cities of Judah did they come to
5 seek the Lord. And Jehoshaphat stood forward
in the assembly of Judah and Jerusalem, in the
house of the Lord, before the new court. And
6 he said, O Lord, the God of our fathers, thou art
God in the heavens, and thou rulest over all the
kingdoms of the nations; and in thy hand are
the power and might, and there is none that can
7 withstand thee. Behold, it is thou, O our God,
who hast given out the inhabitants of this land
from among the people Israel; and thou gavest it
to the hand of Abraham thy friend to eternity.
8 And ye have dwelt therein, and have built for
thee a sanctuary for thy name, saying,
9 If we should come over us any evil, the sword,
pestilence, or pestilence, or famine (then) will
we be; and before this house, and in thy presence,
for thy name is in this house, and we will cry
up, thee out of our distress, and thou wilt hear
10 us for help. And now, behold, the children of 'Am-
mon and Moab and mount Se'ir, against whom
thou wouldst not suffer Israel to come, when they
came out of the land of Egypt, but they turned
11 aside from thee, and destroyed them not:—And
behold, they recompense us, by coming to drive
us out of thy inheritance, which thou hast given
us to possess. O our God, wilt thou not execute
justice on them? for there is no power in us
against this great multitude that is coming against
us; and we indeed know not what we are to do;
13 but upon thee are our eyes (directed). And all
Judah were standing before the Lord, also their
14 little ones, their wives, and their sons. ¶ And
upon Jachaziel the son of Zecharyahu, the son of

Benayah, the son of Je'iel, the son of Matthan-
yah, the Levite, of the sons of Assaph, came the
spirit of the Lord in the midst of the assembly;
15 And he said, Listen ye, all Judah, and ye inhabi-
tants of Jerusalem, and thou king Jehoshaphat.
Thus hath said the Lord unto you, Be not afraid
and be not dismayed because of this great multi-
tude; for not unto you belongeth the battle, but
unto God. To-morrow go ye down against them; 16
behold, they come up by the ascent of Ziz; and
ye will find them at the end of the valley, in
front of the wilderness of Jeruël. Ye shall not 17
need to fight in this place; stand firmly, stand
still, and see the salvation of the Lord with you.
O Judah and Jerusalem! fear not, and be not
dismayed; to-morrow go out to meet them, and
the Lord will be with you. And Jehoshaphat howed 18
his head with his face to the ground; and all
Judah and the inhabitants of Jerusalem fell down
before the Lord, to prostrate themselves unto
the Lord. And then arose the Levites, of the 19
children of the Kehathites, and of the children of
the Korchites, to praise the Lord the God of Israel
with a very loud voice. And they rose up early 20
in the morning, and went forth into the wilderness
of Thekoa'; and as they went forth Jehoshaphat
stood forward and said, Hear me, O Judah, and
ye inhabitants of Jerusalem: believe in the Lord
your God, and ye will have permanence; believe
his prophets, and ye will prosper. And he con- 21
sulted with his people, and he appointed singers
unto the Lord, and those that should praise in
the holy ornaments, as they went out before the
armed array, and said, Give thanks unto the Lord;
for unto everlasting endureth his kindness. And 22
at the time when they began with the songs and
praise, the Lord set an ambush against the children
of 'Ammon, Moab, and mount Se'ir, who were
come against Judah, and they were smitten. And 23
the children of 'Ammon and Moab stood up against
the inhabitants of mount Se'ir, utterly to anni-
hilate and to destroy them; and when they had
made an end of the inhabitants of Se'ir, they
helped to destroy one another. And when Judah 24
came toward them, and waited in the wilderness,
they looked toward the multitude, and behold,
they were dead bodies fallen to the earth, and
none had escaped. And then came Jehoshaphat 25
and his people to plunder their booty, and they found
among them in abundance both riches and dead
bodies, and costly vessels, which they strip off
for themselves, more than they could carry away;
and they were three days in plundering the booty,
for it was so much. And on the fourth day they 26
assembled themselves in the valley of Berachah;
for there the blessed the Lord; therefore did they
call the name of this place, The valley of Berachah
[Blessing], until this day. Then returned all the 27
men of Judah and Jerusalem, and Jehoshaphat
at their head, to return to Jerusalem with joy;
for the Lord had caused them to rejoice over their
enemies. And they came to Jerusalem with psal- 28
teries and with harps and with trumpets unto the
house of the Lord. And a dread from God was 29
on all the kingdoms of (those) countries, when
they heard that the Lord had fought with the en-
emies of Israel. So the kingdom of Jehoshaphat
had repose, and his God gave him rest all round
about. ¶ And (so) did Jehoshaphat reign over 31
Judah; thirty and five years old was he when he
became king, and twenty and five years did he
reign in Jerusalem. And his mother's name was
'Azubah the daughter of Shilchi. And he walked 32
in the way of his father Assa, and turned not
aside from it, doing what is right in the eyes of
the Lord. Nevertheless the high-places were not 33
removed; for the people had not yet directed
their heart firmly unto the God of their fathers.
And the rest of the acts of Jehoshaphat, the first 34
and the last, behold, they are written in the his-
tory of Jehu the son of Chanani, which was en-
tered into the book of the kings of Israel. And 35
after this did Jehoshaphat the king of Judah con-
nect himself with Achazyah the king of Israel, the
same who acted very wickedly; and he connected
36 himself with him to make ships to go to Thar-
shish; and they made ships in 'Ezvon-geber. Then 37
propheesied Eli'ezer the son of Dodava'hu of Mare-
shah against Jehoshaphat, saying, Because thou
hast connected thyself with Achazyah the Lord
hath broken down thy works. And the ships
were wrecked so that they were not able to go
to Tharshish.

CHAPTER XXI.

And Jehoshaphat slept with his fathers, and was 1

המכים אשר הכרו ברמה בהלחמו אתהוראל מלך
 ארם ונורדו ונורדו ונורדו מלך דודיה יחד לראות את
 דודם כדאחאב בןרפאל כדחלה הוא ומאלהים
 ויהיה חכמת אחריו לבוא אליו־ים וכבאו יצא ים־
 דודם אליו־יהוא אשר בנמש אשר יהיה להכרית את־
 בית אחאב: ויהי בהשפט הוא עשיבת אחאב ומצא
 אתישרי דודיה ובעי אתו אחריו משקתים לאחריו
 עתהגם: ובקש אתאחריו ולקדו והוא מתחבא
 בשמרון ובאיתו אליהוא ומתו־ו וקברו כי אמרו
 כדיושפט הוא אשר־דרש אתיהוה בכלל־לבו ואין
 לבית אחריו לעצב פה לממלכה: ועתלדו אם
 אחריו ראתה ברמה בנה ומקם ותדבר אתיבל־דוע
 הממלכה לבית דודיה: ומקח דיושפט כדחלה
 אתיו־יש כדאחריו ותגנב אתו מתוך בניהמלך
 המימתייםותמוןאתוואתמינקתו כהכר המימתייםותמורו
 והושבעת כתימלך דודם אשת יהודע הכהן כי היא
 היתה אחות אחריו מפני עתלדו ולא המימתיים:
 ויהי אחם בבית האלהים מתחבא שש שנים ועתלה
 מלכת על־דארץ:

CAP. XXIII. כג

ובשנה השבעת התחנן יהודע ומח אתישרי המלאת
 לעורה כדורחם ולישמעאל כדוהתנן ולעוריו כד
 עובר ואתימשערו כדעוריו ואת־אלישפט כדוכרי עמו
 בכרית: וספו כדודיה וקבצו אתהלוחם מכל־ערי
 דודיהוראשי האבות לישראל ובאו אלירושלם: וזכרת
 כל־המקל בית בבית האלודים עשדמלך ובאמר להם
 הנה כדחלה מלך כדאשר דבר יהוה על־בני דוד: וה
 הדבר אשר תנשו השלשית מכם כאי השבעת לבניהם
 וללוחםלשערי הספוס: והשלשית בביתהמלךותשלשית
 בשער הספוס וכלהיום בחצרות בית דוד: ואל־בוא
 בותיהוה כי אסדכניהם ותמשרתים ללוחם המה: באו
 כדקדש המה ולכלהיום ושמו משמרת דוד: והקפו
 הלוחם אתהמלך סביב איש וכליו כדוהתבא אלחכות
 וימת יהוה אתהמלך בבואו ובצאתו: וישש הלוחם וכל
 דודיה ככל אשר־צוה יהודע הפהן וקחו איש את
 אנשיו כאי השבת עם יוצא השבת כי לאשפר יהודע
 הפהן אתהמתחלקות: ומהן יהודע הפהן לשרי
 המאות אתהתחננים ואתהמגנות ואתהישראלים אשר
 למלך דוד אשר בית האלודים: וישמר אתהמלך הבית
 ואיש שלחו כדוה מכתף בית המגות עדיפתה הבית
 השמאלית למסובות ולבית שלהמלך סביב: ויוציאו את
 כדחלה וישש עליו אתהגור אתהמגדות ומלכי אתי
 ומשערו יהודע וקצו ויאמר יהי המלך: ותשמע
 עתלדו אתימלך העם הרצים המהללים אתהמלךותבוא
 אלהיום בית דוד: ותרא והנה המלך עומד על־עמידו
 במטוא ותשנים ותחצוצרות עלהמלך וכל־יום הארץ
 שמת ותוקע בתחצוצרות המשוורים ככל השיר ומיודים
 לבלל ותקע עתלדו אתהגדות ותאמר גשור גשור:

ומלך דודם בני חתיו: ויל־אחים בני יהושפט
 עורה ויחאל ונורדו ונורדו ומכאל ושפמנדו כל־
 אלה בני יהושפט מלך־ישראל: ומהן להם אביהם
 מתנות רבות לכסף ולזהב ולמגנות עשערי מצרות
 כדוהיה ואתהממלכה נתן לדודם כדוהה בכור:
 ומקם יהודם עלהממלכת אביו ותחוק ותרנ אתכל־
 איתו כהכרב וגם משכיר ישראל: כדשלושים ושתים שנה
 יהודם במלכו ושמונה שנים מלך בירושלם: ומלך
 כהכר ו מלכי ישראל כאשר ישו בית אחאב כי בת
 אחאב היתה לו לאשה ויש הרע בעיני דוד: ולא
 אבה יהוה להשחית אתרביב דוד למען הכרית
 אשר רעה לדוד כאשר אמר לתת לו ער ולבני
 כלהימים: כדיו פשע אדם מתחת דודוהיה ומלכו
 עליהם מלך: ונעבר יהודם עשערו וכלהכרב עמו
 נהו קם לילה נח אתאדום הסובב אליו ואת שרי
 הרכב: ופשע אדם מתחת דודוהיה עד היום הנה
 או תפשע לבנה בעת ההוא מתחת דוד כי עוב ארז
 יהוה אליו אכתיו: ונשרה עשה במות כדרי דודיה
 וכן אתישבי ירושלם ויהא אתיהודה: ויבא
 אליו מכתב מאלדו הנביא לאמר כה ו אמר יהוה
 אלדו דוד אבך מות אשר לאתלכת כדרכי יהושפט
 אבך וכדרכי אפא מלך דודיה: ומלך כהכר מלכי
 ישראל ותונה אתיהודה ואתישבי ירושלם כהגנות
 בית אחאב וגם אתאחזק ביתאבך ויתסבים מן
 הרמת: הנה יהוה נפח מנפה גדולה בעמך ובעקד
 ובנשוד ובכל־דושוד: ואתה כהללים רבים כהחלה
 מעד עדיצאו מעד מדהחל ימים עלימים: ויער
 יהוה עליהודם אתירוח הפלשתים והערבים אשר על־
 יד כושים: ויעלו כדוהיה ובעקיה וישבו את כל־
 הרכוש המצא לביתהמלך ונסבנו וגשו ולא נשאר
 לו כן כי אסדוואתו קטן כדיו: ואתה כדוהת גנפו
 דודו במינו לחלו לאין מרפא: ויהי לימים ומימים
 וכנת זאת הקץ לימים ו שנים יצאו מעיו עסדוהיו
 גמת כהחללים רעים ולאישו לו עמו שרפה כשרפת
 אכתיו: כדשלושים ושתים הנה במלכו ושמונה שנים
 מלך בירושלם ומלך כלא המדה וקברו בעיר דוד
 ולא כהכרות המלכים:

CAP. XXII. כב

ומלכו וישבי ירושלם אתאחריו בני הקטן תחמו כי
 כדחלה שנים רבג הגדוד הקא כערבים למחנה ומלך
 אחריו כדוהיום מלך דודיה: כדארבעים ושתים
 שנה אחריו במלכו ושנה אחת מלך בירושלם ושם
 אמו עתלדו כתימקרי: וסדוהת מלך כהכר בית אחאב
 כי אמו היתה ויעצו להרשע: ויש הרע בעיני דודיה
 כבית אחאב כי המה הורלו ויצעים אתה מות אביו
 להשחית לו: גם כהשחת מלך ומלך אתהימים כדאחאב
 מלך ישראל למלחמה עלהחואל מלך־ארם כדוהת נלעד
 וגבי הרמים אתיוהם: וישב להתרפא כדחלה כי

buried with his fathers in the city of David. And Jehoram his son became king in his stead. And he had brothers the sons of Jehoshaphat: 'Azaryah and Jehiël, and Zecharyahu, and 'Azaryahu, and Michäël, and Shephatyahu, all these being sons of Jehoshaphat the king of Israel. And their father gave them many gifts (consisting) of silver, and of gold, and of precious things, with fortified cities in Judah; but the kingdom gave he to Jehoram; because he was the first-born. ¶ Now when Jehoram was risen up over the kingdom of his father, and had strengthened himself, he slew all his brothers with the sword, and also some of the princes of Israel. Thirty and two years was Jehoram old when he became king, and eight years did he reign in Jerusalem. And he walked in the way of the kings of Israel, as had done the house of Achab; for the daughter of Achab had he for wife; and he did what is evil in the eyes of the Lord. Yet would the Lord not destroy the house of David, on account of the covenant which he had made with David, and as he had said to give to him a government and to his sons at all times. In his days Edom revolted from under the power of Judah, and they appointed a king over themselves. Then did Jehoram go over with his princes, and all the chariots were with him; and he rose up by night, and smote the Edomites who compassed him about, and the captains of the chariots. Yet Edom revolted from under the power of Judah ever until this day; then did Libnah revolt at the same time from under his power; because he had forsaken the Lord the God of his fathers. He also made high-places in the mountains of Judah, and caused the inhabitants of Jerusalem to go astray, and misled Judah. ¶ And there came unto him a writing from Elijah the prophet, saying, 'Thus hath said the Lord the God of David thy father, inasmuch as thou hast not walked in the ways of Jehoshaphat thy father, and in the ways of Assa the king of Judah, but hast walked in the way of the kings of Israel, and hast caused Judah and the inhabitants of Jerusalem to go astray, as the house of Achab hath caused (others) to go astray, and hast also slain thy brothers of thy father's house, who were better than thyself: Behold, the Lord will inflict a great plague on thy people, and on thy children, and on thy wives, and on all thy possessions; And thou shalt be afflicted with great diseases by a disease of thy bowels, until thy bowels pass out (from thee) by reason of the disease days upon days. And the Lord stirred up against Jehoram the spirit of the Philistines, and of the Arabians, that are alongside of the Cushim: And they went up against Judah, and made an incursion into it, and carried away all the substance that was found in the king's house, and also his sons, and his wives; and there was not left unto him any son, save Jehoachaz, the youngest of his sons. And after all this did the Lord afflict him in his bowels with a disease which was incurable. And it came to pass, from days to days, and when the (fixed) time was expired, after two years, that his bowels passed out (from him) by reason of his disease: so he died of evil diseases. And his people made no burning for him, like the burning for his fathers. Thirty and two years old was he when he became king, and eight years did he reign in Jerusalem, and departed without joy; and they buried him in the city of David, but not in the sepulchres of the kings.

CHAPTER XXII.

1 And the inhabitants of Jerusalem made Achazyahu his youngest son king in his stead; for the predatory band that was come with the Arabians to the camp had slain all the eldest. So became Achazyahu, the son of Jehoram the king of Judah, king. ¶ Forty and two years old was Achazyahu when he became king, and one year did he reign in Jerusalem; and his mother's name was 'Athalyah the (grand-)daughter of 'Omri. Also he walked in the ways of the house of Achab; for his mother was his counsellor to act wickedly. 4 And he did what is evil in the eyes of the Lord like the house of Achab; for these were his counsellors after the death of his father to his destruction. He walked also after their counsel, and went with Jehoram the son of Achab the king of Israel to war against Chazaël the king of Syria at Ramoth-gilad; and the Syrians smote Joram. 6 And he returned to be healed in Yizre'el because

of the wounds which had been given him at Ramath, when he fought with Chazaël the king of Syria. And 'Azaryahu the son of Jehoram the king of Judah went down to see Jehoram the son of Achab at Yizre'el, because he was sick. But 7 from God was the confusion of Achazyahu that he should come to Joram: and when he was come, he went out with Jehoram against Jehu the son of Nimshi, whom the Lord had anointed to cut off the house of Achab. And it came to pass, when 8 Jehu was executing judgment on the house of Achab, that he found the princes of Judah, and the sons of the brothers of Achazyahu, that ministered to Achazyahu, and he slew them. And he sought 9 Achazyahu, and they caught him while he was hiding himself in Samaria, and they brought him to Jehu, and they slew him, and buried him; because they said, He is a son of Jehoshaphat, who sought the Lord with all his heart. And there was none of the house of Achazyahu who had sufficient power (to obtain) the kingdom. ¶ And 10 when 'Athalyah the mother of Achazyahu saw that her son was dead, she arose and exterminated all the royal seed of the house of Judah. ¶ But 11 Yehoshab'ath, the daughter of the king, took Joash the son of Achazyahu, and stole him away from the midst of the king's sons that were slain, and put him and his nurse into the bed-chamber. So did Yehoshab'ath, the daughter of king Jehoram, the wife of Yehoyada' the priest,—for she was the sister of Achazyahu,—hide him from 'Athalyah, so that she slew him not. And he was with 12 them in the house of God hidden six years, while 'Athalyah was reigning over the land.

CHAPTER XXIII.

¶ And in the seventh year Yehoyada' strength- 1 ened himself, and took the captains of the hundreds, 'Azaryah the son of Jerocham and Yishma'el the son of Jehochanan, and 'Azaryahu the son of Obed, and Ma'asseyahu the son of 'Adazyahu, and Elishaphat the son of Zichri, with him into a covenant. And they moved about in 2 Judah, and gathered the Levites together out of all the cities of Judah, and the heads of the families of Israel; and they came to Jerusalem. And all 3 the congregation made a covenant in the house of God with the king. And he said unto them, Behold, the king's son shall be king, as the Lord hath spoken concerning the sons of David. This 4 is the thing that ye shall do. A third part of you that enter in on the sabbath, of the priests and of the Levites, shall be gatekeepers at the thresholds; And a third part shall be at the king's 5 house; and a third part at the foundation-gate; and all the people shall be in the courts of the house of the Lord. But let none come into the 6 house of the Lord, save the priests, and they that minister of the Levites: they shall enter, for they are holy; but all the people shall keep the charge of the Lord. And the Levites shall encompass 7 the king round about, every man with his weapons in his hand; and he who cometh into the house shall be put to death; and be ye with the king when he cometh in, and when he goeth out. And 8 te Levites and all Judah did in accordance with all that Yehoyada' the priest had commanded, and they took every man his men that came in on the sabbath, with those that were to be relieved on the sabbath: for Yehoyada' the priest had not dismissed the divisions. ¶ And Yehoyada' 9 the priest gave to the captains of the hundreds the spears, and the shields, and the quivers, that belonged to king David, which were in the house of God. And he placed all the people, every man 10 having his weapon in his hand, from the right side of the house to the left side of the house, along by the altar and the temple, all round about the king. Then did they bring forth the king's 11 son, and put upon him the crown, and (gave him) the testimony, and they made him king. And Yehoyada' and his sons anointed him, and said, Long live the king. ¶ And when 'Athalyah heard 12 the noise of the people running and praising the king, she came to the people into the house of the Lord. And she looked, and behold, the king stood 13 upon his stand at the entrance, and the princes and the trumpets were around the king; and all the people of the land rejoiced, and blew on trumpets; also the singers (were there) praising with instruments of music in the songs of praise; and 'Athalyah rent her clothes, and said, "Treason, treason." ¶ But Yehoyada' the priest ordered the 14

17 כרעשה טובה בישראל ועמד אלהים וביתו: ואתרי
 מות ויהי ענין באו שרי ידוה ושתחו למלך אז שמע
 18 המלך אליהם: וצוהו אתיבית דיה אלתו אבותיהם
 ועבדו אתהאשרים ואתהעצבים והרעאף עלידוה
 19 וירושלם באשמם את: משלח בדם נבאים לחשיכם
 ארדוה ועידו כם ולא האניו: ורוח אלהים לבשה
 20 אתיזכרה כדודוה הבהו מעמד מעל לגם ויאמר
 לגם כה ו אמר האלהים למה אתם עבדים אתמצות
 דוה ולא תעלדו כיעובתם אתדוה ועוב אהם:
 21 ויקשרו עליו ורגמו אכן במצות המלך כחצר בית
 דוה: ולאזכר ויאש המלך ההסר אשר עשה הדוע
 22 אביו עמו ויהג אתיבנו וכמיתו אמר ירא דוה ודדו:
 23 ויהי לחקופת השנה עלה עליו חיל אדם ונבאו
 ארדוה וירושלם ונחיתו אתכלשתי הגם מגם
 24 וכלשלם שלחו למלך דרמשקו: כי במצוד אששים
 25 באו חיל אדם ודוה נהן בדם חיל לרב מאד כי עוב
 אתדוה אלתו אבותיהם ואתיואש עשו שפטים:
 26 ובלכתם ממנו כרעובו אתו במחלים רבים התקשרו
 עליו עבדו בדמי בני הדוע הבהו ויהגדו עלמטת
 27 המת וקבדו בעיר דוד ולא קבדו בקברות המלכים:
 ואלה המתקשרים עליו ובר כרשמעת העמלות והוקר
 28 כדטמית המאבות: והיו רוב המשא עליו וסד
 29 בית האלהים הגם כתובים עלמרש ספר המלכים
 וימלך אמציה בנו חתיו:

CAP. XXV. כה

1 כרעשים וחמס שנה מלך אמציה ועשרים וחשע
 2 שנה מלך ברושלם ושם אמו דועהן מירושלם: ועש
 3 השר בניעו דוה רב לא בלבב שלם: ויהי כאשר חוקר
 4 הממלכה עליו ויהג אתעבדו הפנים אתהמלך
 5 אביו: ואתבניהם לא המית כי כתיוב כתורה בספר
 6 משה אשרצוה דוה לאמר לארמותו אבות עלגנים
 7 ובנים לארמותו עלאבות כי איש כחטאו ומתו:
 8 וקבץ אמציה אתדוהה ועמדם לביתאבות
 9 לשרי האלפים ולשרי המאות לכלדוהה ובגמן
 10 וקבס למבן עשרים שנה ומעלה ומצאם שלשמיאות
 11 אלף חורר וצא צבא אתו רמח וצנה: וישקר משראל
 12 מאה אלף בכור חיל במאה ככרספס: ואיש האלהים
 13 בא אליו לאמר המלך אליבוא עמך צבא ושראל כי
 14 אין דוה עשיראל כל בני אפרים: כי אשכא אתה
 15 גשה חנק מלחמה וכשילך האלהים לפני אויב כי יש
 16 כח באלהים לעזור ולהשיל: ויאמר אמציה לאיש
 17 האלהים ומהלשיתו למאות הכפר אשר נתתי להרוד
 18 ישראל ויאמר איש האלהים יש לדוה לתת לה הרבה
 19 מזה: ויבדילם אמציה להרוד אשרבא אליו מאפרים
 20 ללכת למקומם וחר אפם מאד כדוהה וישבו למקומם
 21 ונאמציה החסוק ונהג אתעמו מלך
 22 גיא המלח נה אתיבירטיער עשרת אלפים: ועשרת
 23 אלפים חים שבו בני דוהה וביאום לראש הפלע

1 וצא ידוע הבהו אתשירי המאות ופקדי החיל
 2 ויאמר אליהם הוציאו אלמכות השדרות והבא אתהיה
 3 ומה כחכם כי אמר הבהו לא חמיתוה בית דוה:
 4 וישמי לה דים וקבאו אליבוא עשרהסוסים כיה
 5 המלך וימיתו עש: ויבחת הדוע ברית בני
 6 יבן קלדיהם ובין המלך להות לגם לדוה: ונבאו כל
 7 הגם ביהמלכעל ונצרו ואתמוכתו ואתצלמו שברו
 8 יאת מתן כהן הבעל הרע לפני המוכות: ועשם הדוע
 9 פקרת בית דוה ביד הבהים הלויים אשר חלק דוד
 10 עלבית דוה להעלות עלות דוה ככתוב כתורת משה
 11 בטמיה ובשיר על יד דוד: ועמד השוערים עלשערי
 12 בית דוה ולאבואו טמא לקלדבר: ונהג אתשירי
 13 המאות ואתהאדרים ואתהמשלים בעם ואתו קלעים
 14 הארץ וירד אתהמלך מבית דוה ונבאו כתודשער
 15 המלך וישבו אתהמלך על כסא הממלכה:
 16 וישמחו כלגיהדארן והעיר שקפה ואתעמליו המיתו
 17 בכרב:

CAP. XXIV. כד

1 כרשבע שנים יאש כמלכו וארבעים שנה מלך בירושלם
 2 ועש אמו צבה מבאר שבע: ועש יואש השר בניעו
 3 ויהי קלמי דוהה הבהו: וישאלו דוהה
 4 ועש שנים ואלד גנים ובנות: ויהי אחרתהן דוה עש
 5 לב יואש להרש אתבית דוה: וקבץ אתהכהנים
 6 והלויים ויאמר להם צאו לעיר דוהה וקבצו מקל
 7 ישראל כסף לחוק ואתבית אלהים מדי שנה בשנה
 8 ואתם תמירו לדבר ולא מירו הלויים: ויקרא
 9 המלך לדוהה הראש ויאמר לו מרוע לאדברשת על
 10 הלויים להביא מיהדה ומירושלם אתמשאת משה עבד
 11 דוה ויהקל לישראל אחל העדות: כי עתלדו
 12 מתישעת כנה פרצו אתבית האלהים וגם סלקדשי
 13 כתידוה עשו לבגלים: ויאמר המלך ונגשו ארון אהר
 14 ונתדו בשער כתידוה הוצו: ונתמקול כיהדה
 15 וירושלם להביא לדוה משאת משה עבדהאלהים
 16 עלישראל כמדבר: וישמחו כלהשרים וכלהעם וביאו
 17 וישלכו לארון ערלבלה: ויהי בעת וביא אתהארון
 18 אלפקת המלך ביד הלויים וכראוהם כירב הכסף ובא
 19 ספר המלך וקוד כהן הראש ועירו אתהארון וישארו
 20 וישבו אלימקמו לה עשו ליום ביום ויאספו כסף
 21 רב: ונתנו המלך ודוהה אלעושה מלאכת עבודת
 22 כתידוה ויהו שחרים הצבים והחשים להחש בית
 23 דוה וגם לשרי כהן ויהשת לחוק אתבית דוה:
 24 ונגשו עש המלכה ותעל אויבה למלאכה בדם
 25 ונצמדו אתבית האלהים עלמתכותו ונאמציה: וככלהם
 26 הביאו לפני המלך ויהדוע אתשאר הכסף ונעשו
 27 כלים לביתדוה כלי שרת והעלות וכפות וכל רוב
 28 וכסף יהיו מעלים עלות כתידוה חמד כל ימי
 29 הדוע:
 30 וימן הדוע ושבע ימים וגמת כדמאה
 31 ושלשים שנה במיתו: וקבדו בעירדוד עסהמלכים

captains of the hundreds, the commanders of the army, to go out, and said unto them, Lead her forth to within the ranges; and he that followeth her shall be put to death with the sword. For the priest had said, Ye shall not put her to death in the house of the Lord. And they made way for her; and she went to the entrance of the horse-gate by the king's house, and they put her to death there. ¶ And Yehoyada' made a covenant between him, and between all the people, and between the king, that they should be a people unto the Lord. And then came all the people into the house of Ba'al, and pulled it down, and his altars and his images did they break in pieces, and Mathan, the priest of Ba'al, they slew before the altars. And Yehoyada' placed the supervision over the house of the Lord into the hand of the priests, the Levites, whom David had divided off over the house of the Lord, to offer the burnt-offerings of the Lord, as it is written in the law of Moses, with rejoicing and with singing, after the manner of David. And he appointed the gatekeepers over the gates of the house of the Lord, that none unclean in any thing should enter therein. And he took the captains of the hundreds, and the nobles, and the governors over the people, and all the people of the land, and he brought down the king from the house of the Lord, and they came through the midst of the upper gate into the king's house; and they caused the king to sit upon the throne of the kingdom. And all the people of the land rejoiced, and the city was quiet; but Athalyahu they had slain with the sword.

CHAPTER XXIV.

1 ¶ Seven years old was Joash when he became king; and forty years did he reign in Jerusalem; and the name of his mother was Zibyah of Be'er-sheba'. And Joash did what is right in the eyes of the Lord, all the days of Yehoyada' the priest. 2 ¶ And Yehoyada' took for himself two wives, and she begat sons and daughters. And it came to pass after this, that Joash had it in his mind to renew the house of the Lord. And he gathered together the priests and the Levites, and said to them, Go out unto the cities of Judah, and gather from all Israel money to repair the house of your God from year to year; and we shall make haste in this matter. But the Levites made no haste. 3 ¶ Then called the king for Yehoyada' the chief, and said unto him, Why hast thou not required from the Levites to bring in out of Judah and out of Jerusalem the contribution (fixed by) Moses the servant of the Lord, and of the congregation of Israel, for the tabernacle of the testimony? For the sons of the wicked Athalyahu have made breaches (in) the house of God; and also the holy things of the house of the Lord have they applied to the Be'alm. And at the king's order they made a chest, and placed it at the gate of the house of the Lord on the outside. And they made a proclamation through Judah and Jerusalem, to bring in to the Lord the contribution (fixed by) Moses the servant of God upon Israel in the wilderness. And all the princes and all the people rejoiced, and they brought it in, and cast it into the chest, until it was full. Now it came to pass, that at what time the chest was brought unto the king's office by the hand of the Levites, and when they saw that there was much money, then came the king's scribe and the high-priest's officer and emptied the chest, and took it up, and brought it back to its place. Thus did they day by day, and gathered money in abundance. And the king and Yehoyada' gave it to those who overlooked the service of the house of the Lord, and these hired masons and carpenters to renew the house of the Lord, and also to the workers in iron and copper to repair the house of the Lord. So the workmen wrought, and the work was restored through their means, and they replaced the house of God in its (former) state, and strengthened it. And when they had completed it, they brought before the king and Yehoyada' the rest of the money, and they made of it vessels for the house of the Lord, the vessels of the service and for the sacrificing, and the spoons, and (other) vessels of gold and silver. And they offered burnt-offerings in the house of the Lord continually all the days of Yehoyada'. 15 ¶ And Yehoyada' became old, and was full of days, and died; he was old one hundred and thirty years when he died. And they buried him

in the city of David among the kings; because he had done a good thing in Israel, and toward God, and his house. ¶ But after the death of Yehoyada' came the princes of Judah, and bowed themselves down to the king. Then did the king hearken unto them. And they forsook the house of the Lord, the God of their fathers, and served the Asherim and the idols; and there came wrath over Judah and Jerusalem for this their guiltiness. And he sent prophets among them, to bring them back again unto the Lord; and they gave them warning; but they did not give ear. And the spirit of God endued Zechariah the son of Yehoyada' the priest, and he stood up above the people, and he said unto them, Thus hath said the (true) God, Why transgress ye the commandments of the Lord? ye cannot prosper so; because (as) ye have forsaken the Lord, he hath also forsaken you. And they conspired against him, and stoned him with stones at the command of the king in the court of the house of the Lord. And king Joash did not remember the kindness which Yehoyada' his father had shown to him, but slew his son. And when he died, he said, The Lord will see (this), and require (my blood). ¶ And it came to pass at the expiration of the year, that the army of Syria came up against him; and they came to Judah and Jerusalem, and destroyed all the princes of the people from among the people, and all their spoil they sent off unto the king of Damascus. Indeed with a small company of men did the army of Syria come; but the Lord delivered into their hand an army exceedingly numerous; because they had forsaken the Lord the God of their fathers. And on Joash they executed punishment. And when these were gone away from him—for they left him (suffering) with great diseases—his own servants conspired against him because of the blood of the sons of Yehoyada' the priest, and slew him on his bed, and he died; and they buried him in the city of David, but they buried him not in the sepulchres of the kings. And these are those that conspired against him: Zabad the son of Shim'ath the Ammonitess, and Yehozabad the son of Shim'rith the Moabitess. Now concerning his sons, and the great prophecy concerning him, and the founding of the house of God, behold, they are written in the story of the book of the kings. And Amaz-yahu his son became king in his stead.

CHAPTER XXV.

¶ When twenty and five years old did Amaz-yahu become king, and twenty and nine years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Yeho'addan of Jerusalem. And he did what is right in the eyes of the Lord, yet not with an entire heart. And it came to pass, when the kingdom was firmly established to him, that he slew his servants that had killed the king his father. But their children he put not to death; but (did) as it is written in the law in the book of Moses, that the Lord had commanded, saying, The fathers shall not die for the children, nor shall the children die for the fathers, but every man shall die for his own sin. ¶ And Amaz-yahu gathered Judah together, and stationed them after the family divisions, after the captains over the thousands, and after the captains over the hundreds, of all Judah and Benjamin; and he numbered them from twenty years old and upward, and found them (to be) three hundred thousand chosen men, able to go forth to the army, that could handle spear and shield. He hired also out of Israel one hundred thousand mighty men of valor for one hundred talents of silver. But a man of God came unto him, saying, O king, let not the army of Israel go with thee; for the Lord is not with Israel, (with) all the children of Ephraim. But if thou wilt go, (and be ever so) active (and) strong for the battle: God will cause thee to stumble before the enemy; for there is power with God to help, and to cause to stumble. Then said Amaz-yahu to the man of God, But what is it to be done for the hundred talents which I have given to the band of Israel? And the man of God said, The Lord hath (enough in his power) to give thee much more than this. Then did Amaz-yahu separate them, (to wit,) the band that was come to him out of Ephraim, that they might go to their place; wherefore their anger was greatly kindled against Judah, and they returned to their home in burning anger. ¶ And Amaz-yahu strengthened himself, and led forth his people, and went to the Valley of Salt, and smote of the children of Se'ir ten thousand (men). And ten thousand did the children of Judah take captive alive, and brought them to

1 שמו עד לבוא מצרים כי החוק עד למעלה: וכן עודו
 2 מגדלים בירושלם על שער הפנה ועל שער הנניא ועל
 3 המקצוע והחוקים: וכן מגדלים במדבר והעצב ברות
 4 רבים כי מקדודב היה לו ובטפלה ובמישור אכרים
 5 וקרמים בדרים ובכרמל כראבב אדמה הנה: והי
 6 לעודו חיל עשה מלחמה יוצא צבא לנדה במספר
 7 פקדנה בוד יעזאל מספר ומשפדו השומר על יד
 8 חנינו משר המלך: כל מספר ראשי האבות לנבוי
 9 חיל אלפים ושש מאות: ועל דם חיל צבא שלש
 10 מאות אלף ושבעת אלפים תמש מאות עשה מלחמה
 11 בכח חיל לעזר למלך על תואב: תכן לדם עודו לקל
 12 הצבא מגנים ורמחים וקובעים ושריטת וקשתות
 13 ולאבני קלעים: ועש בירושלם השבלות מחשבת חושב
 14 לזנות על המגדלים ועל הפנות לירוא בחצים ובקנים
 15 גדלות וצא שמו עד למדחוק כדפלאי להקד עד כר
 16 חוק: ובחוקתו נבה לבו עד להשחית ממעל בידה
 17 אלקיו תבא אלהיך דנה להקסוד על מוכח הקסרת:
 18 תבא אחריו עזרתו הכתן ועמו ברגים: לידה שמונים
 19 בגיטול: בעמלו על עזרתו המלך תאמר לו לאלק
 20 עודו להקסוד לידה כי לכהנים בגראתן המקדשים
 21 להקסוד צא מדתפקודש כי מעלת ולא לק לבד מידה
 22 אלהים: נתח עודו וכתו מקסרת להקסוד ובזפי
 23 עסדכהנים והצרת ודנה במצחו לפני הכהנים בבית
 24 דנה מעל למוכח הקסרת: תכן אליו עזרתו כהן
 25 הראש וכל הכהנים והנהדוא מצרע במצחו ובחולדו
 26 משם ונסדוא נתח לצאת כי נני דנה: והי עודו
 27 המלך מצרע: ועיום מותו השב בית החפשה מצרע
 28 כי עזר מבית דנה ויתם בנו על בית המלך שופט
 29 את דם הארץ: ותל דברי עודו הראשנים והאחרנים
 30 כתב ושערו בדאמח הנביא: ושכב עודו עסדאבתו
 31 וקברו אתו עסדאבתו בשדה הקבורה אשר למלכים
 32 כי אמרו מצרע הוא וימלך ויתם בני החתני:

CAP. XXVII.

1 ברגשנים והמש שנה ויתם במלכו ושש עשרה שנה
 2 מלך בירושלם ושם אמו ודשה בתצדוק: ועש השר
 3 בעני דנה ככל אשר עשה עודו אביו רק לאבא אל
 4 הכול דנה ועד היום משחיתים: הוא בנה את שער
 5 בית דנה העליון ובחומת העפל בנה לרב: וערם בנה
 6 בדר דנה ובתרשים בנה בדינות ומגלים: והוא
 7 גלחם עסמלך בני עמל החוק צלחם ותחילו בני
 8 עמק בשנה ההיא מאה כפרקפת ועשרת אלפים כרם
 9 חטים ושעורים עשרת אלפים זאת השבו לו בני עמק
 10 ובשנה השנית השלשית: ותחוק ויתם כי הכן דרכו
 11 לפני דנה אלהיו: ותל דברי ויתם וכל מלכותו
 12 ודרכו הים כחובים על ספר מלכי ישראל ודנה:
 13 כדערים המש שנה הנה במלכו ושש עשרה
 14 שנה מלך בירושלם: ושכב ויתם עסדאבתו וקברו אתו
 15 בעיר דנה ומלך אתו בני החתני:

13 וישלכום מראש הסלע וכלם וקבני: וכן הגדו
 14 אשר השיב אמצרו מלכת עמו למלחמה ופשוטו בערי
 15 דנה משמרן וערבית חרון וכן מהם שלשת אלפים
 16 וכן בנה רבני: והי אחריו בוא אמצרו מהכות
 17 את האויבים ובה את אלהי בני שער ונימדים לו
 18 לאלהים ולפניהם שתחיה וקדם וקדו: ותר אף דנה
 19 באמצרו וישלח אליו נביא ויאמר אליו למה דלשת
 20 את אלהי הים אשר לא יצילו את דם מדה: והי
 21 כדברו אליו ויאמר לו הלונין למלך נתקד כדלך
 22 למה יקד ויחול הנביא ואמר לדמי כדעין אלהים
 23 להשחיתך כדעשת זאת ולא שמעת לצאת: ונעין
 24 אמצרו מלך דנה וישלח אליו צבא כדודאחו כד
 25 והוא מלך שראל לאמר לה נהרה פנים: וישלח ויאמר
 26 מלך ישראל אל אמצרו מלך דנה לאמר החוח אשר
 27 בלבנת שלח אלהארו אשר בלבנתו לאמר תנה את
 28 בתך לבני לאשה ותעבר הות השדה אשר בלבנת
 29 ותרמם את החוח: אמר הנה הכה את האויבים וישאך
 30 לבך להכבד עתה שכה בביתך למה תתנה ברעה
 31 כ תפלת אתה ויהדה עמך: ולאישמע אמצרו כי
 32 מהאלהים לא למען תתם כד כי דרשו את אלהי
 33 ארם: והעל ויאמר מלך ישראל ויתרא פנים הוא
 34 ואמצרו מלך דנה בבית שמש אשר לידה: ונתח
 35 דנה לפני ישראל ונתם איש אלהיו: ואת אמצרו
 36 מלך דנה בדיאש כדודאחו תפש ויאמר מלך ישראל
 37 בבית שמש וביארו וירושלם ופרץ בחומת וירושלם
 38 משער אפרים עד שער הפנה ארבע מאות אמה: וכל
 39 החרב והספס ואת כלי הכלים המצאים בבית האלהים
 40 עסדעבר אדום ואת אצרות בית המלך ואת בני הערבות
 41 כה ושב שמרון: והי אמצרו בדיאש מלך דנה
 42 אחריו מות ויאמר מלך ישראל המש עשרת
 43 שנה: ותל דברי אמצרו הראשנים והאחרנים הלא
 44 הים כתובים על ספר מלכי דנה וישראל: ומלת אשר
 45 ער אמצרו מאחרי דנה וקשרו עליו קשר בירושלם
 46 ונתם לכישה ושלחו אחריו לכישה וימתו שם:
 47 וישארו על הכוסים ויקברו אתו עסדאבתו בעיר דנה:

CAP. XXVI.

1 וקדו בלעים ויהדה את עזרו והוא בושש עשרה שנה
 2 ומלכו אתו תחת אביו אמצרו: הוא בנה את אילות
 3 ושיכה לידה אחריו שכבדמלך עסדאבתו: כד
 4 שש עשרה שנה עודו במלכו ותמשים ושמים שנה
 5 מלך בירושלם ושם אמו וכלה מדרושלם: ועש
 6 השר בעני דנה ככל אשר עשה אמצרו אביו: והי
 7 לדרש אלהים בימי ושלחו הצלחו המכון בראות האלהים
 8 כימי דרשו את דנה הצלחו האלהים: וצא ויתם
 9 בפלשתים ופוצ את היתומות נת ואת חומת בנה ואת
 10 חומת אשרוד ובה ערים באשרוד ובפלשתים: ונקדו
 11 האלהים על פלשתים ועל הערבים הושבים בטר
 12 על המעונים: ותנו העמונים מנחה לעודו ולך

the top of the rock, and cast them down from the top of the rock, so that they all were crushed. But the men of the band whom Amazyah had sent back, that they should not go with him to battle, spread themselves about in the cities of Judah, from Samaria even unto Beth-choron, and smote of them three thousand (persons), and plundered much spoil. ¶ And it came to pass, after Amazyah was come home from smiting the Edomites, that he brought the gods of the children of Se'ir, and set them up unto himself as gods, and before them he used to prostrate himself, and unto them he used to burn incense. Wherefore the anger of the Lord was kindled against Amazyah, and he sent unto him a prophet, who said unto him, Why hast thou sought after the gods of the people, that have not delivered their own people out of thy hand? And it came to pass, as he was speaking unto him, that he said unto him, Have we ever appointed thee as a counsellor to the king? forbear this: why shouldst thou be smitten? Then did the prophet forbear; and he said, I know that God hath resolved to destroy thee, because thou hast done this, and hast not hearkened unto my counsel. ¶ This shall be a sign unto the king of Judah, a council, and sent to Joash, the son of Jehochaz, the son of Jehu, the king of Israel, saying, Come, let us look one another in the face. And Joash the king of Israel sent to Amazyah the king of Judah, saying, The thorn-bush that was in the Lebanon sent to the cedar that was in the Lebanon, saying, Give thy daughter to my son for wife. And there passed along the wild beasts that were in the Lebanon, and trod down the thorn-bush. Thou hast thought, Lo, thou hast smitten Edom; and thy heart hath lifted thee up to acquire much glory: now stay in thy house; why wilt thou meddle with misfortune, that thou mayest fall, thou, and Judah with thee? But Amazyah would not hear; for it was (ordained) by God, in order to deliver them into the hand (of Joash); because they had sought after the gods of Edom. Thereupon did Joash the king of Israel go up; and they looked one another in the face, he and Amazyah the king of Judah, at Beth-shemesh, which belongeth to Judah. And Judah was defeated before Israel, and they fled every man to his tents. And Joash the king of Israel caught Amazyah the king of Judah, the son of Joash, the son of Jehochaz, at Beth-shemesh; and he brought him to Jerusalem, and made a breach in the wall of Jerusalem, from the gate of Ephraim unto the corner-gate, four hundred cubits. And (taking) all the gold and the silver, and all the vessels that were found in the house of God with 'Obed-edom, and the treasures of the king's house, and the children of the chiefs as hostages, he returned to Samaria. ¶ And Amazyah the son of Joash the king of Judah lived after the death of Joash the son of Jehochaz the king of Israel fifteen years. And the rest of the acts of Amazyah the first and the last, behold, they are fully written in the book of the kings of Judah and Israel. Now from the time that Amazyah departed from following the Lord, they raised a conspiracy against him in Jerusalem; wherefor he fled to Lachish; but they sent after him to Lachish, and slew him there. And they carried him on horses, and buried him with his fathers in the city of Judah.

CHAPTER XXVI.

1 And all the people of Judah took 'Uzziyahu, who was then sixteen years old, and made him king instead of his father Amazyah. He it was that built Eloth, and brought it back to Judah, after the king slept with his fathers. ¶ Sixteen years old was 'Uzziyahu when he became king, and fifty and two years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Yecholyah of Jerusalem. And he did what is right in the eyes of the Lord, in accordance with all that his father Amazyah had done. And he was (inclined) to seek God in the days of Zecharyahu, who had understanding in the visions of God; and during the time that he sought the Lord, God caused him to prosper. 6 And he went forth and made war against the Philistines, and he broke down the wall of Gath, and the wall of Jabneh, and the wall of Ashdod; and he built cities in (the country of) Ashdod, and among the Philistines. And God helped him against the Philistines, and against the Arabians that dwelt in Gur-ba'al, and the Me'unim. And the 'Ammonites gave presents to 'Uzziyahu; and his name

extended even to the entrance of Egypt; for he became exceedingly strong. And 'Uzziyahu built towers in Jerusalem, above the corner-gate, and above the valley-gate, and at the angle, and made them strong. He built also towers in the desert, and hewed out many wells; for he had much cattle, both in the lowlands and in the plain; (also) husbandmen, and vintners in the mountains, and in Carmel; for he loved husbandry. ¶ Moreover 'Uzziyahu had an army of fighting men, that went out to the host by bands, according to the number of those mustered of them through the hand of Jeriel the scribe and Ma'asseyah the overseer, under the supervision of Chenanyahu, one of the king's captains. The whole number of the chiefs of the family divisions of the mighty men of valor was two thousand and six hundred. And under their supervision was an efficient army, (of) three hundred thousand and seven thousand and five hundred, that made war with mighty power, to help the king against the enemy. And 'Uzziyahu prepared for them, for all the host, shields, and spears, and helmets, and coats of mail, and bows, and stones for slinging. And he made in Jerusalem artifices and contrivances, contrived by skillful man, to be (stationed) in the towers and upon the ramparts, to shoot off arrows and great stones. And his name extended ever so far abroad; for he was marvellously assisted, till he became strong. But when he was strong, his heart was lifted up to his destruction; and he became unfaithful against the Lord his God, and went into the temple of the Lord to burn incense upon the altar of incense. And there went in after him 'Azaryahu the priest, and with him were priests of the Lord, valiant unto the number of eighty. And they stood forward against king 'Uzziyahu; and they said unto him, It is not for thee, O 'Uzziyahu, to burn incense unto the Lord, but for the priests the sons of Aaron, who are consecrated to burn incense: go out of the sanctuary; for thou hast trespassed; and it will not be for thy honor from the Lord God. But 'Uzziyahu became wroth, and in his hand was a censer to burn incense; and while he was wroth with the priests, the leprosy even broke out on his forehead before the priests in the house of the Lord, above the altar of the incense. And when 'Azaryahu the chief priest, with all the priests, turned about toward him, behold, he was leprous on his forehead, and they hurried him away from there; yea, he also made haste to go out, because the Lord had afflicted him. And king 'Uzziyahu was a leper until the day of his death, and dwelt in the leper-house, as a leper; for he was excluded from the house of the Lord; and Jotham his son was over the king's house (and) judged the people of the land. And the rest of the acts of 'Uzziyahu, the first and the last, did Isaiah the prophet, the son of Amos, write. And 'Uzziyahu slept with his fathers, and they buried him with his fathers in the burial-field which belonged to the kings; for they said, He is a leper: and Jotham his son became king in his stead.

CHAPTER XXVII.

¶ Twenty and five years old was Jotham when he became king, and sixteen years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Yerusah, the daughter of Zadok. And he did what is right in the eyes of the Lord, in accordance with all that his father 'Uzziyahu had done; only he entered not into the temple of the Lord. But the people acted still corruptly. He it was that built the upper gate of the house of the Lord, and on the wall of the hill-fort he built much. Moreover he built cities in the mountain of Judah, and in the forests he built castles and towers. And he likewise fought with the king of the sons of 'Ammon, and prevailed against them. And the children of 'Ammon gave him in that same year one hundred talents of silver, and ten thousand kors of wheat, and ten thousand of barley. So much did the children of 'Ammon pay unto him again, both in the second year, and in the third. So Jotham became strong; because he directed his ways before the Lord his God. And the rest of the acts of Jotham, and all his wars, and his ways, lo, they are written in the book of the kings of Israel and Judah. ¶ Five and twenty years old was he when he became king, and sixteen years did he reign in Jerusalem. And Jotham slept with his fathers, and they buried him in the city of David; and Achaz his son became king in his stead.

כח CAP. XXVIII.

א ברעשרים שנה אהו כמלכו ושש־עשרה שנה מלך
 בירושלם ולא־עשה הישר בעיני יהוה ככורד אביו:
 2 וַלֶךְ בדרבֵי מלכו ישראל וגם מסכות עשה לבגדיו:
 3 והוא הקטר בניא בדהגם ובער את־קביו כאשר תגעבות
 4 הגוים אשר הריח יהוה מפני בני ישראל: וְזָבַח וַיִּקְרָר
 5 בכפמות ועל־הבצעות וחתת בל־עץ רענן: וַיַּחַדוּ יְהוָה
 אֱלֹהֵיו בַּיָּד מֶלֶךְ אֲרָם וַיִּכְרֹבוּ וַיִּשְׁבוּ מִמֶּנּוּ שְׂבָה נְדָרָה
 וַיָּבִיאוּ דָרְמָשֶׁק וְגַם בִּדְמֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל נָתַן וַיָּרֻבוּ מִכָּה
 6 וְדָלָה: וַיַּרְגֵל פֶּחַח בְּדָרְמָלְהוּ בִּיהוּדָה מֵאֵל וְעִשְׂרִים
 אֶלֶף בָּיוֹם אַחֵר הֶפֶל מִיִּרְחֵל בְּעֹבְכֶם אֲתִידְהָ אֱלֹהֵי
 7 אֲבוֹתְכֶם: מִדְּרָג וְכָר וְגִבּוֹר אִפְרַיִם אֲתִימְשִׁדּוּ
 בְּדִמְלָךְ וַאֲתִעֲזֹרְכֶם עַד הַבַּיִת וַאֲתִזְאֲלֶנָּה מִשְׁנֵה
 8 הַמֶּלֶךְ: וַיִּשְׁבוּ בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲחֵרֵם מֵאֲתֵם אֶלֶף נָשִׁים
 9 בָּנִים וּבָנוֹת וְגַם־שָׁלַל רַב כְּנוֹן מִדָּם וּמְבִיא אֲתִיהַשָּׁלֵל
 וְעֵשֶׂת הָיָה: וַבַּיָּא לִיהוָה עֵדֵר שְׂמוּ וַיֵּצֵא לַפְּנֵי
 הַבָּאָה הַכֹּא לְשִׁמְרוֹן וַיֹּאמֶר לָהֶם הַיָּה כַּחַמַּת יְהוָה
 אֱלֹהֵי־אֲבוֹתֵיכֶם עַל־יְהוּדָה וְתָנֶם בְּדָכְכֶם וְתִמְרַעְרַבְכֶם
 10 בְּזַעַף עַד לְשִׁמְם הַיָּעִי: וְעַתָּה בְּיַהֲדוּדָה וּבְיוֹשָׁלָם
 אַתֶּם אֹמְרִים לִכְבֹּשׁ לַעֲבָדִים וּלְשִׁפּוֹת לָכֶם הֲלֹא רַב־
 11 אַתֶּם עִמָּכֶם אֲשֶׁמֹות לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְעַתָּה שְׂמִיעֵנִי
 וְהִשְׁבִּי הַשְׂבָּה אֲשֶׁר שְׂבִיתֶם מֵאֲחֵיכֶם כִּי חָרוּ אֵדִי
 12 יְהוָה עֲלֵיכֶם: וְתִקְמוּ אֲנִשְׁי מִרְאִשֵׁי בְּיַרְאִפְרַיִם
 עֲזַרְיָהוּ בִּיהוּדָה וְכַחֲמֵי בְּרַמְבֵּי בְּדִמְשִׁלְמוֹת וַיְחַקְדּוּ בַּיָּד
 13 שֹׁלֵם וַיִּמְשָׁא בְּיַחֲדָלְוּ עַל־הַבָּאִים מִדְּהַצָּבָא: וַיֹּאמְרוּ
 לָהֶם לֹא־תָבִיאוּ אִתְּכֶם עֲלֵי־הַשְׂבָּה הַיָּה כִּי לֹא־שָׁמַת יְהוָה עֲלֵינוּ
 אַתֶּם אֹמְרִים לְדָסֶף עַל־חַטָּאתוֹ וְעַל־אֲשַׁמְתּוֹ כִּי־רַבָּה
 14 הַשְׂבָּה לֵנוּ וַיַּחֲרוּ אֶף עַל־יִשְׂרָאֵל: וַעֲזַב הַחַזֹּן אֶת־
 15 הַשְׂבָּה וַאֲתִהַבּוּהָ לַפְּנֵי הַשָּׂרִים וּבְלִי־הַתְּהַלָּה: וְתִקְמוּ
 הַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עָבְדוּ בַשְּׂמֹת וַיַּחֲזִקוּ בַשְּׂבָה וְכָל־
 מִזְרָמֵדֶם הִלְבִּישׁוּ מִדְּהַשָּׁלֵל וְהַבָּשׂוֹם וַיַּעֲלוּם וַיֹּאכְלוּם
 וַיִּשְׁקוּם וַיִּסְבּוּם וַיַּעֲדִלוּם בַּחֲמִירִים לְקַלְכִּיבוֹשׁל וַיָּבִיאוּם
 יְרֵחוֹ עִיר־הַחֲמִירִים אֶצֶל אַחֲרֵם וַיִּשְׁבוּ שְׂמֵרוֹן:
 16 כַּעַת הָיָה שֹׁלֵחַ הַמֶּלֶךְ אֶחָו עַל־מַלְכֵי אֲשׁוּר לַעֲזֹר לוֹ:
 17 וְעַד אֲדוּמִים בָּאוּ וְכֹו בִּיהוּדָה וַיִּשְׁבוּ־יֹשְׁבֵי: וּפְלִשְׁתִּים
 18 קָשְׁטוּ בְּעֵדֵי הַשְּׂפֵלָה וַיַּגִּבּ לַיהוּדָה וַלְכָרוּ אֲתִיבֵית־
 שִׁמְשׁ וַאֲתִיאֲלֹן וַאֲתִהַדְרֹוֹת וַאֲתִישׁוּבוּ וּבְנוֹתָהּ וַאֲתִי
 חִבְיָה וַאֲתִיבְנוֹתָהּ וַאֲתִיגְמוֹ וַאֲתִיבְנוֹתָהּ וַיִּשְׁבוּ שָׁם:
 19 כִּי־הִבְרִיעַ יְהוָה אֲתִידְהָ בַּעֲבֹד אֶחָו מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל
 20 כִּי הַפְּרִיעַ בִּיהוּדָה וּבְעוֹל מַעַל בְּיַהֲדוּהָ: וַיָּבֵא עֲלֵיו חֲלָת
 21 פִּלְנָאֶסֶר מֶלֶךְ אֲשׁוּר וַעֲרַר לוֹ וְלֹא חָזַק: כִּי־הִלָּה אֶחָו
 אֲתִיבֵית יְהוָה וַאֲתִיבֵית הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּחֲוּ לַמֶּלֶךְ אֲשׁוּר
 22 יֵלֵא לַעֲזָרָה לוֹ: וְבַעַת הַעֲרַר לוֹ יוֹסֵף לַמְּעוֹל בִּיהוּדָה הוּא
 23 הַמֶּלֶךְ אֶחָו: וְזָבַח לֵאלֹהֵי דָרְמָשֶׁק הַמִּכִּים כּוֹיֹאמֶר כִּי
 אֱלֹהֵי מַלְכ־אֲרָם הֵם מַעֲזֵרִים אֲתֵם לָדָם אֲבוֹכֶם וְעֲזַרְנוּ
 24 הֵם הַיָּרוּלוֹ לְהַבְשִׁילוֹ וּלְקַלְכִּי־יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאסֵף אֶחָו אֲתִיכְלֵי
 בִּית־הָאֱלֹהִים וַיַּקְצֵן אֲתִיכְלֵי בִּית־הָאֱלֹהִים וַיִּסַּר אֶת־
 דְּלֹתוֹת בִּית־יהוָה וַיַּעַשׂ לוֹ מִזְבְּחוֹת בְּכָל־פְּנֵי בְּרִיּוֹשָׁלָם:

כט CAP. XXIX.

א וַיְחַקְדּוּ מֶלֶךְ בְּרַעֲשֵׁרִים וַיִּמְשׁוּ שְׁנֵה וְעִשְׂרִים וַיַּחֲשֵׁב
 שְׁנֵה מֶלֶךְ בְּיֹוֹשָׁלָם וְעַם אֲמוֹ אֲבִיהֶו בְּתִזְכָּרְהוּ: וַיַּעַשׂ
 2 הַיִּשָּׁר בְּעֵינֵי יְהוָה כְּכָל אֲשֶׁר־עָשָׂה חֵדֵד אָבִיו: הוּא
 3 בַשְּׁנֵה הַרְאִישִׁיָה לְמַלְכֵו בְּחִדְשׁ הַרְאִישׁוֹן פֶּתַח אֲתִידְהָ לְחַתוֹת
 4 בִּית־יהוָה הַחֲנוּקִים: וַיָּבֵא אֲתִי־הַהַגִּים וַאֲתִי־הַלְוִיִּם וַיֹּאסֵפֶם
 5 לְרַחֲב הַמִּזְבֵּחַ: וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׂמִיעֵנִי הַלָּהֶם עַתָּה
 6 אֲתִידְהָ מִדְּהַקְדָּשׁ: כִּי־מִעֲלוּ אֲבַחְתִּי וַעֲשׂוּ חֲרַעַ בְּעֵינֵי
 יְהוָה אֱלֹהֵי נַעֲזָבוּ וַיִּסְבּוּ מִיָּדֶם מִשְׁכַּן יְהוָה וַיַּחֲזִקוּ
 7 עֲרָף: גַּם כָּגִיר דְּלֹתוֹת נַעֲזָבוּ וַיִּסְבּוּ מִיָּדֶם אֲתִידְהָ וַיִּקְרַחַת
 8 לֹא הַקְּמִירוֹ וְעוֹלָה לֹא־הִעֲלוּ בְּקֹדֶשׁ לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי
 9 כַּעַף יְהוָה עַל־יְהוּדָה וַיִּדְרֹשְׁלָם וַיַּחֲסֵם לַעֲזָה לְשִׁמְהָ
 וּלְשִׁרְקָה כַּאֲשֶׁר אַתֶּם רֹאִים בְּעֵינֵיכֶם: וַיַּהֲרֵגוּ נַפְלוֹ אֲבוֹתָיו
 10 בְּחֶרֶב וּבְגֵזֵי וּבְנוֹתָיו וַיַּעַשׂוּ בְּשִׁבְי עֲלוֹזָת: עַתָּה עִם־
 11 לְבָבִי לְקַרְחַת בְּרִית לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשֹׁב מִעַן חֲרוֹן
 אַפִּי: כִּנֵּי עַתָּה אֲלִישְׁלֹו כִּי־רַבְכֶם כְּתָר יְהוָה לַעֲמֹד
 12 לְפָנָיו לְשִׁרְתוֹ וְלַחַיּוֹת לוֹ מִשְׁרָתִים וּמִקְמָרִים: וַיִּקְבְּוּ
 13 הַלָּהֶם מִתַּח בְּרַעֲשֵׁי וַיֹּאֵל בְּרַעֲזָרְהוּ מִדְּבַע הַקְּרָחִי
 וּמִדְּבַעֵי מִדְּרֵי קִישׁ בְּרַעֲבָדִי וְעֲזַרְיָהוּ בְּיַחֲדָלְוֹל וּמִךְ
 14 הַגְּרָשִׁי וַיֹּאֵח בְּרַמְבֵּי וְעֵזֶר בְּרֹזָאֵם: וַיִּמְדְּבוּ אֲלֵי־צֶן
 15 שִׁמְרֵי יִשְׂרָאֵל וּמִדְּבַע אֶסָף וּבְרַחֲמֵי וַיַּמְתַּנְדּוּ:
 16 וּמִדְּבַעֵי הַיָּוֵן וְהוֹאֵל אֲשֶׁמֶי וּמִדְּבַעֵי יְהוּדָה שְׂמַעְיָה
 17 וְיֹדָאֵל: וַיֹּאסֵפוּ אֲתִי־אֲחִידֵי הַתְּקַדְּשׁוּ וַיָּבֵאוּ כְּמַצִּית
 18 הַמֶּלֶךְ בְּדַבְרֵי יְהוָה לְשִׁמְרֵ בֵּית יְהוָה: וַיָּבִיאוּ הַהַגִּים
 19 לַפְּנִימָה בִּית־יהוָה לְטַהַר וַיֹּצִיאוּ אֶת־כִּלְיֵה־מִאֵה אֲשֶׁר
 20 מְצָאוּ בְּהִכַּל יְהוָה לְחֻצַּר בֵּית יְהוָה וַיִּקְבְּלוּ הַלְוִיִּם
 21 לְרֹצֵא לְנַחֲלִיקְדָרוֹן חֻצָּה: וַיַּחֲלוּ בְּאֶחָד לְחֹדֶשׁ הַרְאִישׁוֹן
 22 לְקַדְּשׁ וַיִּכְּסוּ שְׂמוֹנֵה לְחֹדֶשׁ בָּאוּ לְאוֹלָם יְהוָה וַיִּקְרְשׁוּ
 אֲתִי־בִית־יהוָה לְיָמִים שְׂמוֹנֵה וַיִּזְוִם שְׁשֵׁה עֶשֶׂר לְחֹדֶשׁ
 23 הַרְאִישׁוֹן כָּלוּ: וַיָּבִיאוּ פְּלִימָה אֲלִי־חַקְדֵי הַמֶּלֶךְ
 24 וַיֹּאמְרוּ טַהֲרֵנוּ אֲתִי־קְרִבֵית יְהוָה וַאֲתִי־מִזְבְּחֵ הַעֲזָרָה
 25 וַאֲתִי־קְרִבֵילֵי וַאֲתִי־שִׁלְחָן הַמַּעֲרָכָה וַאֲתִי־לְבָבֵינוּ: וַאֲתִי
 26 קְרִיבֵכֶלִים אֲשֶׁר הָיִיתָ הַמֶּלֶךְ אֶחָו כְּמַלְכוּתוֹ בְּמַעֲלוֹ
 27 הַכֵּזֵו וַיִּקְבְּשִׁנוּ וְהֵלֶם לַפְּנֵי מִזְבֵּחַ יְהוָה: וַיִּשְׁכֵּם
 28 חַקְדֵי הַמֶּלֶךְ וַיֹּאסֵפוּ אֶת־שָׂרֵי הַיָּעִר וַיַּעַל בֵּית יְהוָה:
 29 וַיָּבִיאוּ פְרִישֵׁי־שִׁבְעָה וְאוֹלָים שִׁבְעָה וּכְבָשִׁים שִׁבְעָה
 30 וַיִּצְפְּרִי עֵינִים שִׁבְעָה לְחַטָּאת עַל־הַמַּמְלָכָה וְעַל־הַמֶּקְדָּשׁ
 וְעַל־יְהוּדָה וַיֹּאמֶר לְבָנֵי אֲהֲרֹן הַהַגִּים לְעֹזֵלֹת עַל־
 31 מִזְבֵּחַ יְהוָה: וַיִּשְׁחָטוּ הַקְּדָר וַיִּקְבְּלוּ הַהַגִּים אֲתִי־הַרְסֵם
 32 מִזְרָקוֹ הַמִּזְבְּחָה וַיִּשְׁחָטוּ הָאֵלִים וַיַּחֲרֹקוּ הַרְסֵם הַמִּזְבְּחָה
 33 וַיִּשְׁחָטוּ הַהַגִּים מִזְרָקוֹ הַרְסֵם הַמִּזְבְּחָה: וַיִּלְשׁוּ אֶת־

CHAPTER XXVIII.

1 † Twenty years old was Achaz when he became king, and sixteen years did he reign in Jerusalem; and he did not what is right in the eyes of the Lord, like David his father. But he walked in the ways of the kings of Israel, and made 2
3 also molten images for the Be'almim. And he also burnt incense in the valley of the son of Hinnom, and burnt his sons in the fire, after the abominable acts of the nations that the Lord had 4
4 driven out from before the children of Israel. And he sacrificed and burnt incense on the high-places, and on the hills, and under every green tree, 5
5 Wherefore the Lord his God gave him up into the hand of the king of Syria; and they defeated his people, and carried away a great multitude of them captives, and brought them to Damascus. And also into the hand of the king of Israel was he given up, and he defeated his people with a 6
6 great slaughter. And Pekach the son of Remalyahu slew in Judah one hundred and twenty thousand in one day, all being valiant men; because they had forsaken the Lord, the God of their 7
7 fathers. † And Zichri, a mighty man of Ephraim, slew Ma'asseyah the king's son, and Azrikam the governor of the house, and Elkananah the ser- 8
8 eunt in rank to the king. And the children of Israel led away captive from their brethren two hundred thousand, women, sons, and daughters, and also much booty did they plunder from them, and 9
9 they brought the booty to Samaria. But there was a prophet of the Lord, 'Obed was his name; and he went out to meet the host that was coming to Samaria, and said unto them, Behold, because of the fury of the Lord the God of your fathers 10
10 against Judah, hath he given them up into your hand, and ye have slain among them in a rage that reacheth as far as the heavens. And now ye think to force the children of Judah and Jerusalem to become bond-men and bond-women unto you; but surely are there not with you, even with 11
11 you, trespasses against the Lord your God? And now hear me, and restore the captives, whom ye have taken captive from your brethren; for the 12
12 fierce wrath of the Lord is over you. † Then arose certain men of the heads of the children of Ephraim, 'Azaryahu the son of Jehoahanan, Berkechyah the son of Meshillemoth, and Jechizkiyah the son of Shallum, and 'Amassa the son of Chadlai, against those that were come from the 13
13 army. And they said unto them, Ye shall not bring in the captives hither; for in addition to the guiltiness against the Lord (resting) on us, ye think to add unto our sins and unto our guiltiness; for great is the guiltiness (resting) on us, 14
14 and there is fierce wrath over Israel. So the armed men abandoned the captives and the spoil before 15
15 the princes and the assembly. And then arose the men who have been expressed by name, and took hold of the captives, and all that were naked among them they clothed from the booty; and they gave them garments and shoes, and gave them to eat and to drink, and anointed them, and carried all the feeble of them upon asses, and brought them to Jericho, the city of palm-trees, near their brethren; and then did they return to 16
16 Samaria. † At Assur he sent king Achaz unto the king of Assyria to help him. Moreover the Edomites came again and defeated (the men of) 17
17 Judah, and carried away captives. And the Philistines invaded the cities of the lowlands, and of the south of Judah, and captured Beth-shemesh, and Ayalon, and Gederoth, and Socho with its villages, and Thimnah with its villages, and Gimzo 18
18 with its villages; and they dwelt there. For the Lord humbled Judah on account of Achaz the king of Israel; for he made Judah unruly, and 19
19 acted very faithlessly against the Lord. Then came against him Tilgath-pilenesser the king of Assyria, and distressed him, but strengthened him 20
20 not. Although Achaz took away a portion (out) of the house of the Lord, and (out) of the house of the king, and of the princes, and gave it unto the king of Assyria; he yet gave him no assistance. And in the time that he distressed him, 21
21 became he yet more faithless against the Lord, year he, king Achaz. And he sacrificed unto the gods of (the people of) Damascus, who had smitten him; and he said, Because the gods of the kings of Syria do help them, (therefore) will I sacrifice unto them, that they may help me. But they only became to him a stumbling-block, for him and 22
22 for all Israel. And Achaz gathered up the vessels of the house of God, and cut in pieces the vessels of the house of God, and locked up the doors of the house of the Lord, and he made for himself

altars in every corner of Jerusalem. And in each 25
25 and every city of Judah made he high-places to burn incense unto other gods; and he provoked to anger the Lord the God of his fathers. And the 26
26 rest of his acts and of all his ways, the first and the last, behold, they are written in the book of the kings of Judah and Israel. And Achaz slept 27
27 with his fathers, and they buried him in the city, in Jerusalem; for they brought him not into the sepulchres of the kings of Israel; and Hezekiah his son became king in his stead.

CHAPTER XXIX.

† Hezekiah became king when five and twenty 1
1 years old, and twenty and nine years did he reign in Jerusalem. And his mother's name was Abiyah, the daughter of Zecharyahu. And he did what 2
2 is right in the eyes of the Lord, in accordance with all that David his father had done. He it was 3
3 that in the first year of his reign, in the first month, opened the doors of the house of the Lord, and repaired them. And he brought in the priests 4
4 and the Levites, and gathered them together into the open place at the east; and he said unto them, 5
5 Hear me, ye Levites, sanctify yourselves now, and sanctify the house of the Lord the God of your fathers, and carry forth the unclean thing out of the sanctuary. For our fathers have dealt 6
6 faithlessly, and have done what is evil in the eyes of the Lord our God, and have forsaken him; and they have turned away their faces from the habitation of the Lord, and turned their backs. They 7
7 had also locked up the doors of the porch, and put out the lamps, and incense have they not burnt, and the burnt-offerings have they not offered in the sanctuary unto the God of Israel. Wherefore 8
8 the wrath of the Lord is upon Judah and Jerusalem, and he hath rendered them to be a horror, an astonishment, and a hissing, as ye see with your eyes. And lo, our fathers have fallen by the 9
9 sword, and our sons, and our daughters, and our wives are in captivity because of this. Now it is 10
10 in my heart to make a covenant for the Lord the God of Israel, that his fierce wrath may turn away from us. My sons, be not negligent now; for of you hath the Lord made choice to stand before him, to minister unto him, and that ye might be unto him ministers and those that burn incense. 11
11 Then arose the Levites, Machath the son of 'Amassai, and Joel the son of 'Azaryahu, of the sons of the Kehathites; and of the sons of Merari, Kish the son of 'Abdi, and 'Azaryahu the son of Jehalelel; and of the Gershunites, Joach the son of Zimnah and 'Eden the son of Joach; and of the 12
12 sons of Elizaphan, Shimri, and Jehiel; and of the sons of Assaph, Zecharyahu and Matthanayahu; 13
13 † And of the sons of Heman, Jechiel and Shimei; and of the sons of Jeduthun, Shema'yah and 'Uzziel. And they gathered together their brethren 14
14 and they sanctified themselves, and came, according to the command of the king, by the words of the Lord, to cleanse the house of the Lord. And 15
15 the priests went into the inner part of the house of the Lord, to cleanse it; and they brought out every thing unclean which they found in the temple of the Lord into the court of the house of the 16
16 Lord; and the Levites received it, to carry it out abroad unto the brook Kidron. And they commenced on the first day of the first month to sanctify; and on the eighth day of the month they came to the porch of the Lord, and they sanctified the house of the Lord in eight days; and on the sixteenth day of the first month they made an 17
17 end. † Then went they in the inner part (of the palace) to king Hezekiah, and said, We have cleansed all the house of the Lord, and the altar of burnt-offering, and all its vessels, and the table of showbread, and all its vessels. Moreover all 18
18 the vessels, which king Achaz had cast aside during his reign in his faithlessness, have we put in order and sanctified; and behold, they are before the altar of the Lord. † Then arose king 19
19 Hezekiah early, and gathered together the princes of the city, and went up to the house of the Lord. And they brought seven bullocks, and seven rams, 20
20 and seven sheep, and seven he-goats, as a sin-offering for the kingdom, and for the sanctuary, and for Judah. And he ordered the sons of Aaron the priests to offer (them) on the altar of the Lord. So they slaughtered the bullocks, and the priests 21
21 received the blood, and sprinkled it on the altar; and they slaughtered the rams, and they sprinkled the blood upon the altar; they also slaughtered the sheep, and they sprinkled the blood upon the altar. And they brought near the he-goats of the 22
22

12 ומנשה ומזבלון ונגונו ונבואו לירושלם: גם ביהודה
 13 היתה יד האלהים לתת להם לב אחד לעשות מצות
 14 המלך והשירים בדבר יהוה: ויאספו ירושלים עשרים
 15 לעשות אתהיג המצות בחדש השני קהל לרב מאד:
 16 וקמו ויסרו את המזבחות אשר בירושלם ואת כל
 17 המקלטות הסדו ומשלתו לנתח קרנו: וישתחו הפסד
 18 בארבעה עשר לחדש השני והכהנים והלויים נכלמו
 19 ונתקדשו וביאו עלות בית יהוה: ונעמדו על ימדם
 20 כמשפטם כחורת משה איש האלהים הנהנים והקיים
 21 את הברם מיד הלויים: כי ידבדת בקהל אשר לא היה הקדוש
 22 והלויים על ישיבת הפסחים לכל לא טהרו להקדש
 23 ליהוה: כי מצבת העם רבת מאפרים ומנשה ויששכר
 24 וזבולן לא הטהרו כראובן אתהפסח כלא בכתוב כי
 25 התפלל ויחוקדו עליהם לאמר יהוה הטיב וקצר בעד:
 26 כל לבבו הבין לדרוש האלהים ו יהוה אלהי אבותיו
 27 ולא כהדת הקדש: וישמע יהוה אלי ויחוקדו וירפא
 28 אתיהם: וישעו בני ישראל הנמצאים בירושלם
 29 אתהיג המצות שבעת ימים שבחה יהוה ויחלו ומתללים
 30 ליהוה יום ויום הלויים והכהנים בכלי עז ליהוה:
 31 ודבר ויחוקדו על לב כל הלויים המשובלים שכל טוב
 32 ליהוה ויאכלו את המעמד שבעת הימים מנחים וכוני
 33 שלמים ומתירים ליהוה אלהי אבותיהם: וישעו כל
 34 הקהל לעשות שבעת ימים אחרים וישעו שבעת ימים
 35 שמחה: כי ויחוקדו מלך יהודה הרים לקהל אלה
 36 פרים ושבעת אלפים צאן והשירים הרמי לקהל פרים
 37 אלה וצאן עשרת אלפים ויחוקדו בהנים לרב: וישמחו כה

CAP. XXXI. לא

1 וככלות כל זאת וצאו כל ישראל הנמצאים לעיר יהודה
 2 וישברו המצבות ויגרשו האשרים וינתצו את המצבות
 3 ואת המזבחות מקל יהודה ויבנון ובאפרים ומנשה
 4 עד לכלת וישובו כל בני ישראל איש באחתו לעריהם:
 5 ונעמד ויחוקדו את מחלקות הבהנים והלויים על
 6 מחלקותם איש ופני עבדתו להקנים וללויים לעלה
 7 ולשלמים לשרת ולהדות ולהלל בשערי מנוח יהוה:
 8 ומנת המלך מן רכשו לעלות לעלות הכקר והערב
 9 והעלות לשבתו ולחלדשים ולמזבדים ככתוב בתורת
 10 יהוה: ויאמר לעם לישבו ירושלים לתת מעת הנה
 11 והלויים למען חזקו בתורת יהוה: וכפרץ דבר הרבו
 12 בני ישראל ראשית דגן תרדש וצמר דבש וכל תבואת
 13 שדה ומעשר הכל לרב הביאו: ובני ישראל יהודה
 14 תושבים בעיר יהודה נסדה מעשר כקר וצאן ומעשר
 15 קדשים המקדשים ליהוה אלהיהם הביאו וחתו גרמיו

16 ושערי הקצאת לפני המלך והקהל רכסבו ויהם עלתם:
 17 וישקטום הבהנים ויהטאו את דמם המזבחה לכפר
 18 על כל ישראל כי כל ישראל אהב המלך והקהל
 19 בהתקטאת: ויגמד את הלויים בית יהוה במצלותם בנקלים
 20 ובכנרות במצות הדין וקר חזקה המלך וחתו הביאו כי
 21 ביהודה המצות ביד נביאו: ונעמדו הלויים
 22 בכלי דוד והכהנים בהמצרות: ויאמר ויחוקדו להעלות
 23 העלה להמזבחה ובעת הקל העולה החל שיריהוה
 24 ותמצרות ועל ידי כל דוד מלך ישראל: וכל הקהל
 25 משתחים והשיר משורר והמצרות מחצצרים הכל
 26 עד לכלות העלה: וככלות להעלות קרעו המלך וכל
 27 הנמצאים אתו ושתחו: ויאמר ויחוקדו המלך
 28 והשירים הלויים להלל ליהוה בדבר דוד ואסף התחן
 29 ויהללו עד לשמחה וקדם ושתחו: ויש ויחוקדו
 30 ויאמר עתה מלאכם ויבשו לדתו גשו והביאו וקתים
 31 ותודות לבית יהוה וביאו הקהל וקתים ותודות וכל
 32 גיב לב עלות: ויהי מספר העלה אשר הביאו הקהל
 33 כקר שבעים אילים מאה כבשים מאתים לעלה ליהוה
 34 כל יאלה: והקדשים כקר שש מאות וצאן שלשת אלפים:
 35 רק הבהנים היו למעט ולא יכלו להפשיט את כל
 36 העלות ויחוקדו אחיהם הלויים עד כלות המלאכה ועד
 37 תקדשו הבהנים כי הלויים אשר לכב להתקדש מהכהנים:
 38 והעלה לרב בקלבי השלמים ובנסכים לעלה וחתו
 39 עבדת ביהודה: וישמח ויחוקדו וכליהם על הבקן
 40 האלהים לעם כי פתאם היה הדבר:

CAP. XXX. 5

1 וישלח ויחוקדו על כל ישראל יהודה ונסיארות קחב
 2 על אפרים ומנשה לבוא לביית יהוה בירושלם לעשות
 3 פסח ליהוה אלהי ישראל: וינעץ המלך ושערו וכל
 4 הקהל בירושלם לעשות הפסח בחדש השני: כי לא
 5 יכלו לעשותו בעת ההיא כי הבהנים לא היה קדש למנוי
 6 והעם לא יאספו לירושלם: וישר הדבר בעיני המלך
 7 ובעיני כל הקהל: ונעמדו דבר להעביר קול בכל
 8 ישראל מבאר עיבד ועד דין לבוא לעשות פסח ליהוה
 9 אלהי ישראל בירושלם כי לא לרב עשו בכתוב: וכל
 10 הרעים באניות מיד המלך ושערו בכל ישראל יהודה
 11 ובמצות המלך לאמר בני ישראל שובו אליהוה אלהי
 12 אברהם יצחק וישראל ושב אלהי בליטה הנשארת
 13 לכם מקר מלכי אשור: ואלתהו פאבותיכם ופאחכים
 14 אשר מעלו ביהוה אלהי אבותיהם ונתנם לשמה כאשר
 15 אתם ראים: עתה אליהקשו ערפכם כאבותיכם חטונו
 16 ליהוה ובאו למקדשו אשר הקדש שלום ועבדו את
 17 יהוה אלהים וישב מכם חזן אפו: כי ושבכם על
 18 דתו אחיכם וישבכם לתמים לפני שוביכם ולשוב
 19 לארץ הנאת ביהוה ויהוה אלהיכם ולא יסיד
 20 פנים מכם אסתו ושובו אליו: והיו הרעים עבדים
 21 מעיר ו לעיר בארץ אפרים ומנשה ועד וזבלון וזרו
 22 משחזקים עליהם ומלענים גם: אך אנשים כאשר

24 sin-offering before the king and the congregation; and they laid their hands upon them: And the priests slaughtered them, and they made an expiation with their blood upon the altar, to make an atonement for all Israel; because for all the people, said the king, should be the burnt-offering and the sin-offering. And he stationed the Levites in the house of the Lord with cymbals, with psalteries, and with harps, according to the command of David, and of Gad the king's seer, and Nathan the prophet; because from the Lord was this commandment by means of his prophets.

26 ¶ And the Levites stood with the instruments of David, and the priests with the trumpets.

27 And Hezekiah ordered to offer the burnt-offering on the altar. And when the burnt-offering began, the song of the Lord began (also) with the trumpets, and with the instruments of David the king of Israel. And all the assembly prostrated themselves, and the song sounded, and the trumpeters blew: all this (continued) until the burnt-offering was completed. And when they had made an end of offering, the king and all that were present with him kneeled down and prostrated themselves.

30 And king Hezekiah and the princes then said to the Levites to sing praises unto the Lord with the words of David, and of Assaph the seer. And they sang praises with great joy, and they brad and their heads and their feet. ¶ Then commenced Hezekiah, and said, Now have ye consecrated yourselves unto the Lord: come near and bring sacrifices and thanksgiving-offerings unto the house of the Lord. And the assembly brought in sacrifices and thanksgiving-offerings, and every one who was liberal of heart, burnt-offerings. And the number of burnt-offerings, which the assembly brought, was seventy bullocks, one hundred rams, (and) two hundred sheep: as a burnt-offering unto the Lord were all these. And the hallowed sacrifices were six hundred oxen, and three thousand sheep. Only the priests were too few, so that they could not flay all the burnt-offerings: wherefore their brethren the Levites assisted them, till the work was ended, and until the other priests could sanctify themselves, for the Levites were of upright heart to sanctify themselves more than the priests. But there were also burnt-offerings in abundance, with the fat of the peace-offerings, and the drink-offings for the burnt-offerings. And (again) established the service of the house of the Lord. And Hezekiah rejoiced, with all the people, over that which God had prepared for the people; because the thing occurred suddenly.

CHAPTER XXX.

1 ¶ Then sent Hezekiah to all Israel and Judah, and he also wrote letters to Ephraim and Menasseh, that they should come to the house of the Lord at Jerusalem, to prepare the passover-sacrifice unto the Lord the God of Israel. And a king held a consultation, as also his princes, and all the assembly in Jerusalem, to prepare the passover-sacrifice in the second month. For they were not able to prepare it at that time; because the priests had not sanctified themselves sufficiently, nor had the people gathered themselves together to Jerusalem. And the thing seemed right in the eyes of the king and in the eyes of all the assembly. So they established a decree to cause a proclamation to be made throughout all Israel, from Beer-sheba even as far as Dan, that they should come to prepare the passover-sacrifice unto the Lord the God of Israel at Jerusalem; because for a long time past they had not prepared it as it was written. So the runners went with the letters from the hand of the king and his princes throughout all Israel and Judah, and according to the command of the king, saying, O children of Israel, return unto the Lord the God of Abraham, of Isaac, and of Israel, and he will return to the remnant of you, that are escaped out of the power of the kings of Assyria. And be not like your fathers, and like your brethren, who acted faithlessly against the Lord the God of their fathers, wherefore he gave them up to become an (object of) astonishment, as ye see.

8 Now do ye not harden your necks, like your fathers; hold out your hand unto the Lord, and come unto his sanctuary, which he hath sanctified for ever, and serve the Lord your God: and so will he turn away from you the fierceness of his wrath. For if ye return unto the Lord, your brethren and your children will find mercy in the presence of their captors, so that they may return to this land; for the Lord your God is gracious and merciful, and will not turn away his countenance from you, if ye return unto him.

10 ¶ And as the runners were passing from city to city through the country of Ephraim and Menasseh

and as far as Zebulun, they were laughing them to scorn, and mocking at them. Nevertheless some 11 men of Asher and Menasseh and of Zebulun humbled themselves, and came to Jerusalem. Also 12 over Judah came the hand of God to give unto them one heart to do the command of the king and of the princes, by the word of the Lord. And there was gathered together at Jerusalem a 13 numerous people to keep the feast, the unleavened bread in the second month, a very great assembly. And they arose and removed the altars which were 14 in Jerusalem, and all the vessels for burning incense did they take away, and they threw them into the brook Kidron. And they slaughtered the 15 passover-sacrifice on the fourteenth day of the second month; and the priests and the Levites were ashamed, and sanctified themselves, and brought burnt-offerings unto the house of the Lord. ¶ And they stood upon their station after the prescribed manner, according to the law of Moses the man of God, the priest sprinkling the blood, (which they received) out of the hand of the Levites. For there were many in the assembly that had 17 not sanctified themselves: therefore the Levites had the charge of the slaughtering of the passover-sacrifices for every one that was not clean, to sanctify (the same) unto the Lord. For a large 18 portion of the people, even many out of Ephraim, and Issachar, and Zebulun, had not cleansed themselves, but at the passover as it is written. However, Hezekiah prayed for them, saying, The Lord who is good will grant pardon for this. To every one that hath directed his 19 heart to seek God, the Lord the God of his fathers; though he be not (cleansed) according to the purification of the sanctuary. And the Lord hearkened to Hezekiah, and he healed the people. ¶ And the children of Israel that were present in 21 Jerusalem celebrated the feast of unleavened bread seven days with great joy, and the Levites and the priests praised the Lord day by day, with loud instruments before the Lord. And Hezekiah spoke 22 comfortingly unto all the Levites that had good intelligence of the Lord; and they ate the festive-offerings during seven days, offering peace-offerings, and making confession to the Lord the God of their fathers. And the whole assembly took 23 counsel to celebrate other seven days; and they celebrated these seven days with joy. For Hezekiah king of Judah had provided for the assembly one thousand bullocks and seven thousand sheep; and the princes had provided for the assembly one thousand bullocks and ten thousand sheep; and the priests sanctified themselves in great numbers. And thus rejoiced all the assembly of Judah, and 25 the priests and the Levites, and all the assembly that was come out of Israel, and the strangers that were come out of the land of Israel, and those that dwelt in Judah. And there was great joy 26 in Jerusalem, for since the time of Solomon the son of David the king of Israel had the like not been in Jerusalem. ¶ Then arose the priests the 27 Levites and blessed the people; and their voice was listened to, and their prayer came to His holy dwelling-place, even unto heaven.

CHAPTER XXXI.

And when all this was finished, all Israel that 1 were present went out to the cities of Judah, and broke in pieces the statues, and cut down the groves, and pulled down the high-places, and the altar, out of all Judah and Benjamin, and in Ephraim and Menasseh, until they had made an end of them all. Then returned all the children of Israel every man to his possession, to their own cities. And Hezekiah stationed the divisions of 2 the priests and the Levites after their divisions, every man according to his service, of the priests and the Levites, for burnt-offerings and for peace-offerings, to minister, and to give thanks, and to praise in the gates of the camps of the Lord. The king also gave a portion from his own property for the burnt-offerings, (namely,) for the morning and evening burnt-offerings, and the burnt-offerings for the sabbaths, and for the new-moons, and for the appointed feasts, as it is written in the law of the Lord. Moreover he said to the 4 people, to those who dwell in Jerusalem, to give the portion of the priests and the Levites, in order that they might hold firmly in the law of the Lord. And when the matter was spread abroad, 5 the children of Israel brought in abundance the first-fruits of corn, of the new wine, and of oil, and of honey, and of all the products of the field; and the tithe of all things did they bring (likewise) in abundance. And as for the children of 6 Israel and Judah, that dwell in the cities of Judah, they also brought in the tithe of oxen and sheep, and the tithe of holy things which were hallowed unto the Lord their God, and gave (them) by

7 ערמות: כחדש השלישי החלו הערמות ליעוד
 8 ובחדש השביעי כלו: ויבאו חוקקו וישאלם: וראו
 אתהנערמות ויברכו אתיהוה ואת עמו ישראל:
 9 וחדש חוקקו עלהתקנים הלולים עלהנערמות:
 10 ויאמר אליו עורקו: הכהן הראש לבית דרוק צדוק ויאמר
 מהחל התרומה לבאי ביתיהוה אכול ושבוע ותתור
 עד לרוב כי יהיה בךך אתיעמו תעורר אתההמון
 11 החד: ויאמר חוקקו להבין לשכות בבית יהוה
 12 ויבאו אתהתרומה והמעשר והקדשים באמנה
 ויעליהם נגיד קנענדו הלוי ושמי אחיהו משנה:
 13 ויחיל ועורו ונתח ונעשהאל וירימות ויחבר ואלאיל
 ויסמכו וימתו וינגדו בקודים מיד קנענדו ושמי
 אחיו במספר חוקקו המלך ועורו נגיד בית
 14 האלחים: וקורא בדימנה הלוי השוער למורה על
 נרבות האלחים לחת תרומת יהוה וקדשי הקדשים:
 15 ועורו עד וינגמו ושוע ושמיכו אמרו ושמיכו
 בערי הנהגים באמנה לחת לאחיהם במחלקות כחול
 16 סקמו: מלבד התחשם לזכרים מכן שלוש שנים
 ולמעלה לכלהבא וביתיהוה לזכרים וימו
 17 לעבודתם במשמרתם במחלקותיהם: ואת התחש
 הנהגים לבית אבותיהם והלולים מכן עשרים שנה
 18 ולמעלה במשמרותיהם במחלקותיהם: ולהתחש בכל
 טפס נשיתם ויגיתם ויבנותיהם לכלהקהל כי באמנותם
 19 ותקדשוקדשו: ולבני אהרן הנהגים בשיר מנש
 עריהם בכליער ועיר אנשים אשר נקבו בשמות לחת
 20 מלות לכליזכר כנהגים ולכלהתחש בלולים: ועש
 21 קזאת חוקקו בכליהוה ועש הטוב והישר והאמת
 לפני יהוה אליו: ובכלמעשה אשרהתל בעבודת
 ביתהאלהים ובחורה ובמצוה לדרש לאלהו בכל
 לבקו עשה ותצלח:

CAP. XXXII. לב

1 אחרי הדברים והאמת האלה בא סנחריב מלך-אשור
 2 ויבא ביהודה ויהן עליהערים הנצרות ויאמר לבקעם
 3 עלירושלים: וינעז עששרו ויברו לסתום אתיממי
 4 העינת אשר מתוין לעיר ויעורו: ויקבצו עסרוב
 5 וסחמו את-כליהענותו ואתההתל השועף בתוך-הארץ
 6 לאמר למה יבואו מלכי אשור וקבצו מים רבים: ויתחזק
 7 ויבן את-פלתיחמה הפרוצה בעל עלהמגדלות ולהוציה
 8 החומה אחרת ויתחזק אתהמלווא עיר ויהד בעש שלה
 9 לרב ויגנים: ויהן שרי מלחמות עלההים ויבקעם אליו
 10 וירחבו שער העיר וידבר על-לבכם לאמר: חוקו
 11 ואמנו אתהיראו ואלתחתנו מפני מלך אשור ומלפני
 12 כלההמון אשרעמי כיעמנו רב מעמו: עמו רועו כשר
 13 ועמנו יהוה אלהינו לצורנו ולהלחם מלחמתנו ויסמכו
 14 העם עלהדבר: וחוקקו מלך-יהודה: אשר זה
 15 שלח סנחריב מלך-אשור עקרו וירושלימה והוא על-
 16 לבש וגל-משלתו עמו על-חוקקו מלך יהודה ועל-

כליהודה אשר בירושלם לאמר: כה אמר סנחריב
 1 מלך אשור עלימה אתםבטח ויחשבוכם כממור בירושלם:
 2 הלא חוקקו מפת אתכם לתת אתכם למות אשור:
 3 ויבצמא לאמר יהוה אלהינו יצילנו מכף מלך אשור:
 4 הלאהוא חוקקו הסר ותקמותו ואת-מוכותיו
 5 ויאמר ליהוה ולירושלם לאמר לפני מוכח אהר
 6 תשתתו ועליו תקמו: הלא תדעו מה עשיתי אני
 7 ואבותי לכל עמי הנאצות הכול וכלו אלהי עמי הנאצות
 8 להציל אתארצם מיד: מי בכל-אלהי העים האלה
 9 אשר תהרימו אבותי אשר יוכל להציל אתיעמו מיד
 10 כי יוכל אלהיכם להציל אתכם מיד: ועתה אל-ישיא
 11 אתכם חוקקו ואל-ישיח אתכם באות ואל-תאמנו לו
 12 כדלא יוכל כל-אלהי כל-עמי וממלכה להציל עמי מיד
 13 ומיד אבותי אתי כי אלהיכם לא-יצילו אתכם מיד: ועוד
 14 דברו עקרו על-יהוה האלחים ועל חוקקו עקרו:
 15 וספרים כתב לתורף ליהוה אלתי ישראל ולאמר עליו
 16 לאמר כאלהי עמי הנאצות אשר לא-יצילו עמי מיד
 17 כון לא-יציל אלהי חוקקו עמי מיד: ויקראו בקול-יהוה
 18 ויהיה עליהם ירושלם אשר עלהיהוה לראש-ולקבול
 19 לקמן ולקרו אתהעיר: וידברו אל-אלהי ירושלם כעל
 20 אלתי עמי הארץ מעשה יד האדם: ותתפלל
 21 וחוקקו המלך וישעיהו בראמון נביאי עליואת וינעז
 22 השמים: וישלח יהוה מלאכו ויבחר בלזבד חיל
 23 ונגיד ושר במחנה מלך אשור וישב בבשח פנים לארצו
 24 ויבא בית אלהו וימצאו מעיו שם הפלוח בחור:
 25 וישע יהוה את-חוקקו ואת יושבי ירושלם מיד
 26 סנחריב מלך-אשור ומידכל הנקלם מסביב: ויהים
 27 מביאים מנחה ליהוה לירושלם ומגדלות לחוקקו מלך
 28 יהודה וישא לעני כל-העם מאחררב: מימים
 29 היום חלה חוקקו עד-למות ותתפלל אל-יהוה ויאמר
 30 לו וימפת נתן לו: ולא-יבנומל עליו השב חוקקו כי
 31 נבא לבו ויהי עליו קצף ועל-יהודה וירושלם: ויגע
 32 וחוקקו נבכה לבו הוא ויושב ירושלם ולא-בא עליהם
 33 קצף יהוה בימי חוקקו: ויהו לחוקקו עשר ויבד
 34 דרבה מאד ואוצרות עשה-לו לכסף ולזהב ולאבן יקרה
 35 ולבשמים ולמענים ולכל כלי חמה: ומסכנות לחבואת
 36 דהן ותירש וצמר וארות לכל-בהמה ובהמה ודורים
 37 לאצרות: וערים עשה לו וימקנהאזן וקבר לרב כי יחד
 38 לו אלהים רבוי רב מאד: והוא חוקקו סתם את
 39 מצא מימי יהון העליון וישלם למשה-מנבה לעיר
 40 ויהד ויחלח חוקקו בכל-משערו: וכן במלצו ישר
 41 בכל המלחמות עליו לדרש המופת אשר היה בארץ
 42 עזבו האלחים לנסותו לדעת כל-בלבבו: ונתח
 43 דבר חוקקו ויספדו הים כתיבים כחזן ושעיהו כך
 44 אמץ נביאי על-ספר מלך-יהודה וישראל: וישכב
 45 חוקקו עס-אבותיו ויקברו במעלה קברי-בני-יהוה וכבוד
 46 עשורלו במותו כל-יהודה ויושב ירושלם ומלך מעשה
 47 בני מתישו:

7 heaps. ¶ In the third month did they begin to lay the foundation of the heaps, and in the seventh month did they finish them. And when Hezekiah and the princes came and saw the heaps, they blessed the Lord, and his people Israel. ¶ Then made Hezekiah inquiry of the priests and the Levites concerning the heaps. Then spoke to him 'Azaryahu the chief priest of the house of Zadok, and said, Since it was begun to bring the heave-offerings into the house of the Lord, there hath been enough to eat, and to leave in great abundance; for the Lord hath blessed his people; and that which is left is this great mass. ¶ Then ordered Hezekiah to prepare chambers in the house of the Lord; and they prepared them. And they brought in the heave-offerings, and the tithes, and the sanctified things, in faithfulness; and over them were appointed the ruler Conanyahu the Levite, and Shim'i his brother the second in rank. 13 And Jechiël, and 'Azazyah, and Nachath, and 'Assahël, and Jerimoth, and Jozabad, and Eliël, and Yissmachyahu, and Machath, and Benayahu, were overseers under the supervision of Conanyahu and Shim'i his brother, by the appointment of king Hezekiah, and 'Azaryahu the ruler of the house of God. And Koré the son of Yinnah the Levite, the gatekeeper at the east side, was over the freewill-offerings of God, to give (to him) the heave-offerings of the Lord, and the most holy things. And under his supervision were 'Eden, and 'Minyamin, and Jeshua', and Shema'yahu, Amaryahu, and Shechanyahu, in the cities of the priests, in faithfulness, to give to their brethren after the divisions, equally to the great as to the small; 16 Besides (these) to be recorded by their genealogies of males, from three years old and upward, of all that entered into the house of the Lord, the daily portion on its day, for their service in their charges according to their divisions. 17 And likewise to the priests recorded by their genealogies after their family divisions, and the Levites from twenty years old and upward, in their charges by their divisions; And to those recorded by their genealogies of all their little ones, their wives, and their sons, and their daughters, of all the assembly; for in their faithfulness they devoted themselves in the sanctuary. Also of the sons of Aaron the priests, who were in the fields of the open districts of their cities, in each and every city, there were men, expressed by name, who had to give portions to all the males among the priests, and to all that were recorded by their genealogies among the Levites. And the like did Hezekiah in all Judah, and he did what is good and right and true before the Lord his God. And in every work that he began in the service of the house of God, and in the law, and in the commandments, to seek his God, he acted with all his heart, and prospered.

CHAPTER XXXII.

1 ¶ After these things; and veritable events came Sennacherib the king of Assyria, and invaded Judah, and encamped against the fortified cities, 2 and thought to break them open for himself. And when Hezekiah saw that Sennacherib was coming, and that his way (was directed) for war against Jerusalem. He consulted with his princes and his mighty men to stop up the waters of the springs which were without the city; and they helped him. 4 And there were gathered together a very numerous body of people, and they stopped up all the springs, and the brook that flowed through the midst of the land, saying, Why should the kings of Assyria come, and find much water? Also he strengthened himself, and built up all the wall where it was broken down, and heightened the towers, and built without another wall, and fortified the Millo of the city of David, and made weapons in abundance and shields. And he appointed war-officers over the people, and gathered them together unto him in the open place at the gate of the city, and spoke comfortingly to them, saying, Be strong and of good courage, do not fear and be not dismayed because of the king of Assyria, and because of all the multitude that is with him; for with us there is one greater than with him: With him there is an arm of flesh; but with us is the Lord our God to help us, and to fight our battles. And the people relied upon the words of Hezekiah the king of Judah. ¶ After this did Sennacherib the king of Assyria send his servants to Jerusalem, while he was himself lying before Lachish, and all (the chief troops of) his dominion with him, against Hezekiah the king

of Judah, and against all Judah that were at Jerusalem. Thus hath said Sennacherib the king of Assyria, On what do ye trust, that ye remain besieged in Jerusalem? Doth not Hezekiah mislead 11 you to give you up to die by famine and by thirst, when he saith, The Lord our God will deliver us out of the grasp of the king of Assyria? Is it not this Hezekiah that hath removed his high-places and his altars, when he said to Judah and to Jerusalem, saying, Before one altar shall ye prostrate yourselves, and upon it shall ye burn incense? Know ye not what I have done, I and my fathers, unto all the people of (other) lands? were the gods of the nations of those lands at all able to deliver their land out of my hand? Who 14 among all the gods of those nations that my fathers utterly destroyed, was it, that was able to deliver his people out of my hand, that your God should be able to deliver you out of my hand? And now let not Hezekiah deceive you, and let him not mislead you in this manner, nor believe him; for no god of any nation or kingdom whatever was able to deliver his people out of my hand, and out of the hand of my fathers: how much less will your Gods deliver you out of my hand! And ye more than his servants speak 16 against the Lord God, and against his servant Hezekiah. He wrote also letters to blaspheme against the Lord the God of Israel, and to speak against him, saying, As the gods of the nations of (other) lands, who have not delivered their people out of my hand, so will the God of Hezekiah not deliver his people out of my hand. Then did they call out with a loud voice in the Jewish language unto the people of Jerusalem that were on the wall, to frighten them, and to terrify them; in order that they might capture the city. And they spoke of the God of Jerusalem, as concerning the gods of the nations of the earth, the work of the hands of man. ¶ And king Hezekiah 20 and Isaiah the son of Amos the prophet prayed for this cause, and they cried to heaven. ¶ And the Lord sent an angel, who cut off every mighty man of valor and leader and captain in the camp of the king of Assyria; and when he was returned with shame of face to his own land, he went into the house of his god, and (those) that were come forth from his own bowels felled him there with the sword. Thus did the Lord save Hezekiah and the inhabitants of Jerusalem out of the hand of Sennacherib the king of Assyria, and out of the hand of all, and guided them (safely) on every side. And many brought presents unto the Lord 23 to Jerusalem, and precious things to Hezekiah the king of Judah; so that he was exalted before the eyes of all the nations after that time. ¶ In those 24 days fell Hezekiah sick to the death; and he prayed unto the Lord; and he spoke unto him, and he gave him a wonderful token. But not according to the mercy shown unto him did Hezekiah act in return; for his heart was lifted up; wherefore there came wrath over him, and over Judah and Jerusalem. Then became Hezekiah humbled because of the 26 lifting up of his heart, both he and the inhabitants of Jerusalem; and the wrath of the Lord came not upon them in the days of Hezekiah. And Hezekiah had riches and honor in exceeding abundance; and he made himself treasuries for silver, and for gold, and for precious stones, and for spices, and for shields, and for all manner of costly vessels; And storehouses for the produce of 28 corn, and new wine, and oil; and stalls for all kinds of cattle, and sheepfolds for flocks. More-over he erected for himself cities, and (acquired) possessions of flocks and herds in multitude; for God had given him wealth in great abundance. This same Hezekiah also stopped up the upper 30 mouth of the waters of Gichon, and brought them straight down to the west side of the city of David. And Hezekiah prospered in all his works. And in the same manner in the business of the 31 ambassadors of the princes of Babylon, who sent unto him to inquire concerning the wonder that had happened in the land, God left him, to prove him, to know all that was in his heart. ¶ And the rest of the acts of Hezekiah, and his pious deeds, behold, they are written in the vision of Isaiah the son of Amos, the prophet, (and) in the book of the kings of Judah and Israel. And Hezekiah slept with his fathers, and they buried him in the highest place of the sepulchres of the sons of David; and all Judah and the inhabitants of Jerusalem showed him honor at his death. And Menasseh his son became king in his stead.

CAP. XXXIII. ל"ג

א כַּשְׁתִּים עֶשְׂרֵה שָׁנָה מִנְשֵׂה בַמְלָכִי הַחֲמִישִׁים וְחֲמִשָּׁה
 2 שָׁנָה מִלֶּךְ בִּירוּשָׁלַם: וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה כְּתוֹעֲבוֹת
 3 הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּרְשָׁה יְהוָה מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֵּשֶׁב וַיֵּבֶן
 4 אֶת־הַבְּמֹת אֲשֶׁר תַּחַת יְדוֹקָדָו אֲבִיו וַיִּקַּם מִבְּחֹת
 5 לְבַעֲלִים וַיַּעַשׂ אִשֹּׁת וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לְבַלְעָבָא הַשָּׁמַיִם וַיַּעֲבֹד
 6 אֹתָם: וּבְגֹה מִבְּחֹת בְּכֵת יְהוָה אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה בִּירוּשָׁלַם
 7 הַיְהִי־רִשְׁמִי לְעוֹלָם: וַיִּבֶן מִבְּחֹת לְבַלְעָבָא הַשָּׁמַיִם בְּשֵׁתֵי
 8 הַחֲצֹרוֹת בֵּית־יְהוָה: וְהוּא הַעֲבִיר אֶת־בָּנָיו כַּאֲשֶׁר בְּנֵי כַךְ
 9 הָיִים וַיִּזְנוּ וַיַּחֲשׂוּ וַיִּשְׁפְּחוּ וַיַּעֲשֶׂה אֹב וַיִּדְעֹנֶי הַרְבֵּה לְעִשׂוֹת
 10 הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה הַלְכִיסִי: וַיִּשֶׂם אֶת־פַּסְלֵה הַפְּסֵל אֲשֶׁר
 11 עָשָׂה בְּכֵת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֶל־דָּוִד וְאֶל־
 12 שְׁלֹמֹה בְנֵי בְּכֵת הוּא וּבִירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בְּחֶרְתִּי מִכָּל
 13 שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל אֲשִׁים אֶת־רִשְׁמִי לְעוֹלָם: וְלֹא אֹסִיף
 14 לְהִסִּיר אֶת־הַגִּל יִשְׂרָאֵל מֵעַל הָאֲרָצָה אֲשֶׁר הַעֲמַדְתִּי
 15 לְאַבְוֹתֶיכֶם רַק אֲסִדְשָׁמְרוּ לְעִשׂוֹת אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוִּיתִים
 16 לְכַל־הַתּוֹרָה וְהַקְּדוּשָׁה וְהַמִּשְׁפָּטִים בְּיַד־מִשְׁחָה: וַתַּעַשׂ מִנְשֵׂה
 17 אֲחִיזָדָדָה וַיִּשְׁבִּי וַיְרוּשָׁלַם לְעִשׂוֹת רַע מִיַּדְעוּתִים אֲשֶׁר
 18 הַשָּׁמַיִם יִדְעוּ כַּפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַדַּבֵּר יְהוָה אֶל־
 19 מִנְשֵׂה וְאֶל־עַמּוֹ וְלֹא הִקְשִׁיבוּ: וַיָּבֹא יְהוָה עֲלֵיהֶם אֶת־
 20 שִׁבְי הַבָּבָל אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַשּׁוּר וַיִּלְכְּדוּ אֶת־מִנְשֵׂה כַּחֲחִים
 21 וַיִּאֲסְרוּ בַּחֲשֹׁתַיִם וַיִּלְכְּדוּ בְּבֵלְחָה: וּכְהָרַע לוֹ חֵלָה
 22 אֶת־פְּנֵי יְהוָה אֶלְתָּו וַיִּקְנֶנּוּ מֵאֹד מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵי אֲבֹתָיו:
 23 וַחֲפַלְלֵה אֵלָיו וַיַּעֲתֹר לוֹ וַיִּשְׁמַע תַּחֲנוּנָו וַיִּשְׁבְּרוּ וַיְרוּשָׁלַם
 24 לְמַלְכוּתוֹ וַיַּעַשׂ מִנְשֵׂה כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים: וְאַחֲרָיו
 25 כֹּן בָּנָה הַרְבֵּה חֲצוּצָה וְלִעֲרֹדָד מַעֲרָבָה לְעִדְיוֹן
 26 בַּחֹל לְיֹלָבָב בַּשָּׂעַר הַדְּגִים וְסָבַב לְעַלֵּל וַיַּבְיָהָה מֵאֹד
 27 וַיִּשֶׂם שְׂרִי־חֹל בְּכַל־הָעָרִים הַבְּצֻרוֹת בִּירוּדָה: וַיִּסַּר
 28 אֶת־אֶלְתָּו בְּכַר וַאֲחִיזָדָד מִבֵּית יְהוָה וְכָל־הַמִּזְבְּחוֹת
 29 אֲשֶׁר בָּנָה בְּבֵית־יְהוָה וּבִירוּשָׁלַם וַיִּשְׁלַךְ חֲצָה לְעֵד: וַיִּזְנוּ
 30 וַיִּבְנוּ אֶת־מִזְבְּחֵי יְהוָה וַיִּזְבְּחוּ עָלָיו וּבְתֵי שִׁלְשֵׁל חֲצָה לְעֵד:
 31 וַיֹּאמֶר יְהוָה לְעַבְדוֹ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: אֲכַל
 32 עוֹד הָיִים וּבָחִים בְּבִמְוֹת רַק לִידְתֵי אֱלֹהֵיהֶם: וַתֵּר וּדְבַר־
 33 מִנְשֵׂה וַחֲפַלְתוּ אֶל־אֱלֹהָיו וְדַבְּרוּ הַחֲוִים הַמַּדְבָּרִים אֵלָיו
 34 בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֵם עַל־דְּבַר־י מֶלֶכִּי יִשְׂרָאֵל:
 35 וַחֲפַלְתוּ וַחֲתַרְלוּ וְכָל־הַטָּאֲתוֹ וּמַעַל הַמַּקְמוֹת אֲשֶׁר
 36 בָּנָה בָהֶם בְּמֹת וְהַעֲמִיד הָאֲשֵׁרִים וְהַפְּסֵלִים לִפְנֵי
 37 הַקְּנִי הָיִם כְּחוֹבִים עַל דְּבַר־חַוִּי: וַיִּשְׁכַּח מִנְשֵׂה עַבְד־
 38 אֲבֹתָיו וַיִּקְבְּדוּ בֵיתוֹ וַיִּמְלֹךְ אֲמֹן בְּנֵי תַחֲתָיו: כַךְ
 39 עָשָׂה וַיִּשְׁתֵּם שָׁנָה אֲמֹן בַּמְלָכִי וַשְׁתִּים שָׁלֹם מִלֶּךְ
 40 בִּירוּשָׁלַם: וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר עָשָׂה מִנְשֵׂה
 41 אֲבָיו וּלְבַלְעָבָא פְּסִלִים אֲשֶׁר עָשָׂה מִנְשֵׂה אֲבִיו וּבַח אֲמֹן
 42 וַיַּעֲבֹד־ם: וְלֹא נִכְנַע מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּכְּנַעַנְי מִנְשֵׂה אֲבִיו
 43 כִּי הוּא אֲמֹן הַרְבֵּה מִלִּפְנֵי אֲשֵׁמָה: וַיִּקְשְׁרוּ עָלָיו עֲבָדָיו
 44 הַיְהִימְתָּחוּ בְּכִיתוֹ: וַיָּבֹו עַסְדָּה־אֲרָץ אֵת כְּלֵי־הַקְּשָׁרִים עַל־
 45 הַמֶּלֶךְ אֲמֹן וַיִּמְלִיכֵה עַסְדָּה־אֲרָץ אֶת־אִישְׁתּוֹ בְּנֵי תַחֲתָיו:
 46 כַּדְשָׁמֹנָה שָׁנִים יָאֲשִׁיבֻו בַּמְלָכִי וּשְׁלֹשִׁים וְאַחַת שָׁנָה

CAP. XXXIV

מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם: וַיַּעַשׂ הַיָּשָׁר כַּעֲשֵׂי יְהוָה וַיִּלְךְ כְּדַרְכּוֹ
 2 הַיָּשָׁר אֲבָיו וְלֹא־דָבַר יָמִין וּשְׂמֹאל: וּבִשְׁמִינָה שָׁנִים
 3 לְמָלְכוֹ הוּא עוֹדֵט וְעַד הַחֹל לְדִרְשׁוֹ לְאֶלְתָּו דָּוִד אֲבִיו
 4 וּבְשֵׁתִים וַיַּעֲשֶׂה שָׁנָה הַחֹל לְטַהַר אֶת־יְדוֹדָה וַיְרוּשָׁלַם
 5 מִיַּד־בְּמֹת וְהָאֲשֵׁרִים וְהַפְּסֵלִים וְהַמַּסְכּוֹת: וַיַּנְחֵצוּ
 6 לְפָנָיו אֵת מִבְּחֹת הַבְּעֵלִים וְהַתְּמִיעִים אֲשֶׁר־לְמִינְהָ
 7 מְעַלְתֵּיהֶם וַיַּעַשׂ וְהָאֲשֵׁרִים וְהַפְּסֵלִים וְהַמַּעֲצוֹת שִׁבְי
 8 וְהַרְבַּק וְהַרְק עַל־פְּנֵי הַקְּבָרִים הַזְּבָחִים לָהֶם: וַעֲצִמְתָּה
 9 כְּהֵלִים שָׁרָף עַל־מִזְבְּחוֹתֵים וַיִּסְתֵּר אֶת־יְדוֹדָה וְאֶת־
 10 יְרוּשָׁלַם: וּבְעָרֵי מִנְשֵׂה וְאֶפְרַיִם וַשְׁמֹנֶן וַעֲרַעֲפָחֵל בְּחֵר
 11 בְּחֵרִים סָבִיב: וַיַּנְחֵצוּ אֶת־הַמִּזְבְּחוֹת וְאֶת־הָאֲשֵׁרִים
 12 וְהַפְּסֵלִים כַּתֵּת לְהַרְק וְכָל־הַתְּמִיעִים וַיַּעַשׂ כְּכָל־אֲרָץ
 13 יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֶׁב בִּירוּשָׁלַם: וּבְשֵׁנַת שְׁמִינָה עָשָׂה
 14 לְמָלְכוֹ לְטַהַר אֶת־הָאֲרָץ וְהַבָּיֹת שִׁלְחָה אֶת־שָׁפָן כַךְ
 15 אֶצְלָתוֹ וְאֶת־מִשְׁעָבְדוֹ שְׂרִי־עִדִּיר וְאֵת יוֹצֵה בִּירוּדָדָה
 16 הַמְּזִכִּיר לַחֹק אֶת־בֵּית יְהוָה אֱלֹהָיו: וַיָּבֹאוּ אֶל־הַחֲלָקְתּוֹ
 17 הַבְּתוֹן הַגָּדוֹל וַיִּתְּנוּ אֶת־הַכֶּסֶף הַמְּזָבָח בֵּית־אֱלֹהִים אֲשֶׁר
 18 אֶסְפֵּר־הַלּוּיִם שְׁמִירֵי הָרַע מִדָּךְ מִנְשֵׂה אֲלֹהִים וּמְכַל
 19 שְׂאֵרֵת יִשְׂרָאֵל וּמְכַל־יְדוֹדָה וּבְזִמְנֵן מִיָּשִׁבֵי וַיְרוּשָׁלַם
 20 וַיִּתְּנוּ עָלָיו עֹשֶׂה הַמְּלָאכָה הַמַּקְפָּדִים בְּכֵת יְהוָה
 21 וַיִּתְּנוּ אֹתוֹ עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עֹשִׂים בְּכֵת יְהוָה
 22 לְכַרוֹק וְלַחֹק הַבָּיֹת: וַיִּתְּנוּ לְהַרְשִׁים וּלְבָנִים לְקַטֵּה
 23 אֲבָנֵי מַחֲצָב וְעֲצִים לַמַּחְבְּרוֹת וּלְקָרוֹת אֶת־הַבְּתָמִים אֲשֶׁר
 24 הַשְּׁחִיתוּ מֶלֶךְ יְדוֹדָה: וְהָאֲנָשִׁים עֹשִׂים כַּאֲמַתָּה
 25 בַּמְּלָאכָה וְעִלְתִּים וּמַקְפָּדִים יָתֵת וַעֲבָדָיו הַלּוּיִם מִדָּךְ
 26 בְּנֵי מִרְי וְזַבְדָּה וּמִשְׁלֵם מִיַּד־בְּנֵי הַקְּדָתִים לְנֹצַח
 27 וְהַלּוּיִם כְּלִמְזוֹן כְּכַל־שִׁדִּי: וְעַל הַפְּסֵלִים וּמַעֲצוֹם לְכָל
 28 עֹשֶׂה מְלָאכָה לְעַבְדוֹהָ וְעַבְדָּהּ וּמִהַלּוּיִם סוֹפְרִים וְשֹׁטְרִים
 29 וְשׁוֹעֲרִים: וּבְהוֹצֵאִים אֶת־הַכֶּסֶף הַמְּזָבָח בֵּית יְהוָה מִצָּא
 30 הַחֲלָקְתּוֹ הַגָּדוֹל אֶת־סָפֵר תּוֹרַת־יְהוָה בְּיַד־מִשְׁחָה: וַיִּזְנוּ
 31 חֲלָקְתּוֹ וַיֹּאמֶר אֶל־שָׁפָן הַסָּפֵר סָפֵר הַסָּפֵר מִצָּאֵת
 32 בְּכֵת יְהוָה וַתֵּן חֲלָקְתּוֹ אֶת־הַסָּפֵר אֶל־שָׁפָן: וַיָּבֹא
 33 שָׁפָן אֶת־הַסָּפֵר אֶל־הַמֶּלֶךְ וַיֵּשֶׁב עוֹד אֶת־הַמֶּלֶךְ דָּבַר
 34 לְאָמַר כָּל אֲשֶׁר־נָתַן בְּיַד־עַבְדְּךָ הֵם עֹשִׂים: וַיִּחַיֻּו אֶת־
 35 הַסָּפֵר הַמְּצָא בְּכֵת־יְהוָה וַיִּתְּנוּ עָלָיו הַמַּקְפָּדִים
 36 וְעִלְתֵי־יָשִׁי הַמְּלָאכָה: וַיִּזְרֵ שָׁפָן הַסּוֹפֵר לְמֶלֶךְ לְאָמַר
 37 יְהוָה כַּשֹּׁמֵם הַמֶּלֶךְ אֵת דְּבַר־יְהוָה וַיִּקְבַּע אֶת־בִּקְרָתּוֹ:
 38 וַיַּעַז הַמֶּלֶךְ אֶת־חֲלָקְתּוֹ וְאֶת־אֲחִיקָם בְּדָשָׁפָן וְאֶת־עַבְדּוֹ
 39 בְּדַמְיָה וְאֵת שָׁפָן הַסּוֹפֵר וְאֵת עֹשֶׂה עַבְד־הַמֶּלֶךְ לְאָמַר:
 40 לָבוֹ דַּרְשׁוּ אֶת־יְהוָה כְּעַד וּכְעַד הַנְּשָׂרָר בִּישְׂרָאֵל:
 41 וּבִיהַרְהָ עַל־דְּבַר־י הַסָּפֵר אֲשֶׁר נִמְצָא כִּרְצוֹלָה הַמַּת
 42 יְהוָה אֲשֶׁר נִתְּכָה כִּנּוּ עַל אִשֶׁר לֹא־שָׁמְרוּ אֲבֹתֵינוּ אֶת־
 43 דְּבַר יְהוָה לְעִשׂוֹת כְּכָל־הַכְּתוּב עַל־הַסָּפֵר הַזֶּה: וַיִּלְךְ
 44 חֲלָקְתּוֹ וְאֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ אֶל־חֲלָדָה הַגְּבִיָּה אֲשֶׁת־וּשָׁלֹם
 45 בְּיְהוֹקִיָּה כַּחֲסָרָה שׁוֹמֵר הַבְּנָיִם הַזֵּה וַיִּשְׁכַּח
 46 בִּירוּשָׁלַם כַּמִּשְׁחָה וַדַּבְּרוּ אֵלָהָ כָּזָאת: וַתֹּאמֶר לָהֶם
 47 כַּה־אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲמַרְוּ לְאִישׁ אֲשֶׁר־שָׁלַח

CHAPTER XXXIII.

1 ¶ Twelve years old was Menasseh when he became king, and fifty and five years did he reign
 2 in Jerusalem. And he did what is evil in the eyes of the Lord, after the abominable acts of the nations whom the Lord had driven out from
 3 before the children of Israel. And he built again the high-places which Hezekiah his father had broken down, and he erected altars for the Be'alim, and made Asheroth, and bowed himself down to
 4 all the host of heaven, and served them. And he built altars in the house of the Lord, whereof the Lord had said, In Jerusalem shall my name
 5 be for ever. And he built altars for all the host of heaven in the two courts of the house of the
 6 Lord. And he caused his children to pass through the fire in the valley of Ben-hinnon; he also observed times, and employed enchantments, and used witchcraft, and dealt with (those of) a familiar spirit, and with wizards: he did much that is evil in the eyes of the Lord, to provoke him
 7 to anger. And he placed a carved image of the idol which he had made in the house of God, of which God had said to David and to Solomon his son. In this house, and in Jerusalem, which I have made choice of out of all the tribes of Israel, will I place my name for ever. ¶ Nor will I any more remove the foot of Israel from off the land which I have appointed for your fathers; but only if they will take heed to do all that I have commanded them, according to the whole law and the statutes and the ordinances by the hand
 8 of Moses. But Menasseh led Judah and the inhabitants of Jerusalem astray, to do worse than the nations whom the Lord had destroyed from
 9 before the children of Israel. ¶ And the Lord spoke to Menasseh, and to his people; but they listened not. Wherefore the Lord brought over them the captains of the army belonging to the king of Assyria: and they took Menasseh prisoner with chains, and bound him with fetters, and led him off to Babylon. And when he was in distress, he besought the Lord his God, and humbled himself greatly before the God of his fathers. And he prayed unto him, and he permitted himself to be entreated by him, and heard his supplication, and brought him back to Jerusalem, unto his kingdom. Then did Menasseh feel conscious that
 10 the Lord is indeed the (true) God. And after this he built a wall without the city of David, on the west side of Gichon, in the valley, even to the entrance of the fish-gate, and about the hill-fort, and raised it up to a very great height; and he placed captains of the army in all the fortified
 11 cities of Judah. And he removed the strange gods and the idol out of the house of the Lord, and all the altars that he had built on the mount of the house of the Lord, and in Jerusalem, and he cast them forth to without the city. And he rebuilt the altar of the Lord, and sacrificed thereupon peace-offerings and thanksgiving-offerings, and he ordered Judah to serve the Lord the God
 12 of Israel. Nevertheless the people sacrificed on the high-places, but only unto the Lord their God.
 13 And the rest of the acts of Menasseh, and his prayer unto his God, and the words of the seers that spoke to him in the name of the Lord the God of Israel, behold, they are in the history of the kings of Israel. His prayer also, and (how God) was entreated of him, and all his sins and his faithlessness, and the places whereon he built high-places, and set up the Asherim and the graven images, before he was humbled; behold,
 14 they are written in the history of Chozai. And Menasseh slept with his fathers, and they buried him in his own house. And Amon his son became king in his stead. ¶ Two and twenty years old was Amon when he became king, and two
 15 years did he reign in Jerusalem. And he did what is evil in the eyes of the Lord, as Menasseh his father had done; and unto all the carved images which Menasseh his father had made did
 16 Amon sacrifice, and them he served. But he did not humble himself before the Lord, as Menasseh his father had humbled himself; for he, Amon, made his guiltiness great. And his servants conspired against him, and put him to death in his own house. But the people of the land slew all those that had conspired against king Amon; and the people of the land made Josiah his son king in his stead.

CHAPTER XXXIV.

1 ¶ Eight years old was Josiah when he became

king, and thirty and one years did he reign in Jerusalem. And he did what is right in the eyes of the Lord, and walked in the ways of David his father, and turned not aside to the right or to the left. ¶ And in the eighth year of his reign, while he was yet a lad, he began to seek after the God of David his father; and in the twelfth year he began to purify Judah and Jerusalem from the high-places, and the Asherim, and the carved images, and the molten images. And they broken down
 2 in his presence the altars of the Be'alim, and the sun-images, that were set above them, he cut down; and the Asherim, and the carved images, and the molten images, he broke in pieces, and ground down, and strewed (the same) upon the graves of those that had sacrificed unto them.
 3 And the bones of priests did he burn upon their altars; and he purified Judah and Jerusalem. And (so did he) in the cities of Menasseh and Ephraim and Simeon, even as far as Naphtali, with their mattocks, round about. And when he had broken
 4 down the altars and had beaten the Asherim and the graven images into powder, and cut down all the sun-images throughout all the land of Israel, he returned to Jerusalem. ¶ And in the eighteenth
 5 year of his reign, when he had purified the land and the house, he sent Shaphan the son of Azalyahu, and Ma'asseyahu the governor of the city and Joach the son of Joachaz the recorder, to repair the house of the Lord his God. And they
 6 came to Chilkijahu the high-priest, and gave up the money that had been brought into the house of God, which the Levites that watched at the threshold had gathered from the hand of Menasseh and Ephraim, and from all the remnant of Israel, and from all Judah and Benjamin, and were returned
 7 to Jerusalem. And they delivered it into the hand of those who overlooked the workmen that had been appointed as overseers of the house of the Lord: and those who overlooked the workmen, who did the work in the house of the Lord, gave it out, to repair and to restore the house,
 8 And they gave it to the carpenters and to the builders to buy hewn stone and timber for joists, and to lay the beams in the houses which the
 9 kings of Judah had destroyed. And the men acted faithfully in the work; and over them were appointed
 10 Joachaz and Obadyahu the Levites, of the sons of Merari; and Zechariah and Meshullam, of the sons of the Kehathites, to supervise; and every one of these Levites was skilful on instruments of music. They were also over the bearers
 11 of burdens and supervisors over all that did the work in every manner of service; and from the Levites there were also scribes, and officers, and gatekeepers. And when they took out the money
 12 that had been brought into the house of the Lord, Chilkijahu the priest, took the book of the law of the Lord through the hand of Moses. Then commenced Chilkijahu and said to Shaphan the scribe, The book of the law have I found in the house of the Lord. And Chilkijahu gave the book
 13 to Shaphan. And Shaphan carried the book to the king, and brought the king also word back again, saying, All that was put in the hand of thy servants, have they truly done. And they have
 14 taken out the money that was found in the house of the Lord, and have delivered it into the hand of the appointed overseers, and into the hand of those who overlook the workmen. Then told
 15 Shaphan the scribe the king, saying, A book hath Chilkijahu the priest given me. And Shaphan read it before the king. And it came to pass, when
 16 the king heard the words of the law, that he rent his clothes. And the king commanded Chilkijahu, and Achikam the son of Shaphan, and 'Abdon the son of Michah, and Shaphan the scribe, and 'Asa-
 17 sayah a servant of the king's, saying, Go ye inquire of the Lord in my behalf, and in behalf of those that are left in Israel and in Judah, concerning the words of the book that hath been found; for great is the fury of the Lord that is poured out against us, because our fathers did not keep the word of the Lord, to do in accordance with all that is written in this book. ¶ Then went Chil-
 18 kijahu with those whom the king had appointed, to Chuldah the prophetess, the wife of Shallum the son of Thoknath, the son of Chassrah, the keeper of the wardrobe;—now she dwelt in Jerusalem in the suburb;—and she spoke to her
 19 in that wise. And she said unto them, Thus hath said the Lord the God of Israel, Say unto the man
 20 that hath sent you to me, ¶ Thus hath said the

13 ליהוה ככתוב בספר משה וכן לקרר: ויבשלו הפסח
 כאש כמשפט המקדשים בשלבו בסירות וברודים ובצלחות
 14 וירצו כל בני ישראל והזם: ואחר הכניז להם ולקנהים כי
 הבהנים לבני ארץ בהעלות השילה והחלבים על הלילה
 15 והלחם הכניז להם ולקנהים בני ארץ: והמשחרים
 בני ארץ על מעמדם כמנחת דוד ואסף והזמן ורחון
 חזקה המלך והשערים לשער ושער את להם לסור מעל
 16 עבדכם כראחיהם תלחום הכניז להם: ותפן בלבבונה
 יהוה ביום ההוא לעשות הפסח והעלות עלות על
 17 מוכב יהוה כמנחת המלך יאשיהו: ויעשו בני ישראל
 הנמצאים את הפסח בעת ההיא ואת חגי המנוחות שבעה
 18 ימים: ולא יעשה פסח כמנהג ישראל מימי שמואל
 הריבא וכלימלכי ישראל: לא יעשו כפסח אשר יעשה
 19 יאשיהו והקנהים והלחם וכלי יהודה וישראל הנמצא
 ויחבי ירושלים: בשמנה עשרה שנה למלכות
 20 יאשיהו נעשה הפסח הזה: אחרי כלאות אשר הכין
 21 יאשיהו את ידיו עלה נבו מלך מצרים להחלים
 בכרכמש על פרכת וצא לקראתו יאשיהו: וישלח אליו
 22 מלאכים: לאמר: מה ילך ויך מלך יהודה לא יעלה אלה
 היום כי אליבית מלחמתי ואלהים אמר להכלי חרל
 23 לך מאלהים אשר עמי ואל יחזיתך: ולא תסב יאשיהו
 24 פניו ממנו כי להלחמנו התפש ולא שמע אל דברי
 25 נבו מפי אלהים ויבא להלחם בקנעת מגדו: וירד הרים
 26 למלך יאשיהו ואמר המלך לעבדיו עבדוני כי החלתי
 27 מאד: ויעבדו עבדיו מן הפרכה ורכיבה על רכב
 המשנה אשר לו ויילכו ירושלים והת ויקבר בקברות
 אבותיו וכלי יהודה וירושלים מהאבלים עלי יאשיהו:

CAP. XXXVI

1 ויקחו עסד ארץ את יהואתו כראשיהו ומלכו ותת
 2 אביו בירושלים: בך שלש ועשרים שנה ויאתו במלכו
 3 והשלישה חדשים מלך בירושלים: ויסירו מלך מצרים
 4 בירושלים ונעש את הדאין מאה ככר כסף וככר זהב:
 5 ומלך מלך מצרים את אלקים אזיו על יהודה וירושלים
 6 וסב את שמו הדיקים ואת יהואתו אתו לקח נבו
 7 וביאהו מצרימה: בך עשרים חמש שנה והדיקים
 8 במלכו ואת עשרה שנה מלך בירושלים ונעש הרע
 9 בעני יהוה אלהיו: עליו עלה נבוכדנצר מלך בבל
 10 ויאסרהו בכתמים להלכיו בבבל: ומבלי בית יהוה
 11 הריבא נבוכדנצר לבבל ותגם בלבלו כבבל: ותל
 12 דברי יהויקים ותועבותיו אשר יעשה והנמצא עליו יגם
 כתובים על ספר מלכי ישראל ויהוה ומלך והזמן
 בנו תחמו: בך שמנה שנים והזמן במלכו
 13 והשלישה חדשים ועשרת ימים מלך בירושלים ונעש הרע

24 אתכם אלו: כה אמר יהוה הגני מביא רעה על
 המקום הזה ועל יושביו את כל האלות הכתובות על
 25 ה הספר אשר קרא לפני מלך יהודה: תחת אשר עבדתי
 ויקטרו לאלהים אחרים למען הכעסני ככל מעשי
 26 יהוה ותתך חמתי במקום הזה ולא תכבה: ואל מלך
 יהודה השלח אתכם לדרוש ביהוה כה תאמרו אליו
 כה אמר יהוה אלהי ישראל הרברים אשר שמעת:
 27 עזר ללבך ותכנע: מלפני אלהים כשמעך את דבריו
 על המקום הזה ועל יושביו ותכנע לפני ותקרע את
 28 בגדך ותבך לפני ובסאי שמעתי נאם יהוה: הגני
 אספך אל אבותיך ונאספת אל קברותיך בשלום ולא
 29 הראינה עיניך בכל הרעה אשר אני מביא על המקום
 הזה ועל יושביו וישיבו את המלך דבר: וישלח
 30 המלך ואסף את כל יוצגי יהודה וירושלים: ויעל המלך
 בתי יהוה וכלי אש יהוה ויחבי ירושלים והקנהים
 31 תלחום וכלי יגם מגדו ויהוה ויקרא באזנים את
 כל דברי ספר הברית הנמצא בית יהוה: ויעמד המלך
 על עמדו ויברת את הדברות לפני יהוה ללכת אחרי
 32 יהוה ולשמור את מצותיו ויעזו חזקו בכל לבבו ובכל
 נפשו לעשות את דברי הברית הכתובים על הספר הזה:
 33 ויעמד את כל הנמצא בירושלים ובגזן ויעשו ויחבי
 וירושלים כברית אלהים אלה אבותיהם: וסר יאשיהו
 את כל יתעבות מלך הארצות אשר לבני ישראל ועמד
 את כל הנמצא בישראל לעבד את יהוה אלהיהם כל
 ימיו לא סרו מאחרי יהוה אלהי אבותיהם:

CAP. XXXV

1 ונעש יאשיהו בירושלים פסח ליהוה וישחטו הפסח
 2 בארבעה עשר לחדש הראשון: ויעמד הקנהים על
 3 משמרתם ויחום לקעבות בית יהוה: ויאמר ללחום
 המבונים לכל ישראל הקדושים ליהוה חנו את ארד
 4 הקדש בבית אשר בנה שלמה בן דוד מלך ישראל
 אידלכם משא בקתף עתה עבדו את יהוה אלהיכם
 5 ואת עמו ישראל: והכינו לבית אבותיכם במחלקותיכם
 6 ככתב דוד מלך ישראל ובכתב שלמה בנו: ויעמדו
 7 בקדש לפנות בית האבות לאחיהם בני העם ויחלקו בית
 8 אב ללחום: ושחטו הפסח והתקדשו והכינו לאחיהם
 9 לעשות כדבר יהוה ביד משה: ויום יאשיהו לבני
 10 היום צאן כבשים ובגזים הכל לפסחם לכל הנמצא
 11 למספר שלשים אלף וקבר שלש אלפים אלה מרכש
 12 המלך: ושחטו ליהוה לעם לבנים ולחום הרמו
 13 חלקו ויכרדו ויחאל יגדו בית אלהים ללחום
 14 ונחטו לפסחים אלפים ושש מאות וקבר שלש מאות:
 15 ויגנידו ושמעיהו ותנאל אחיו ויחשדו ויחאל
 16 ויוזבר שרי הלחום הרמו ללחום לפסחים חמשת אלפים
 17 וקבר חמש מאות: ותפן העבודה ויעמדו הקנהים
 18 על עמדם ותלחום על מחלקותם כמנחת המלך: וישחטו
 19 הפסח וירקו הקנהים מרדס ותלחום מפשטים: ויסרו
 העלה לחתם למפלות לבית אבות לבני העם להקריב

Lord, behold, I will bring evil upon this place, and upon its inhabitants, all the curses that are written in the book which they have read before the king of Judah; Because they have forsaken me, and have burnt incense unto other gods, in order to provoke me to anger with all the works of their hands; therefore is my fury poured out upon this place, and it shall not be quenched.

26 And with respect to the king of Judah, who sendeth you to inquire of the Lord, thus shall ye say to him, Thus hath said the Lord the God of Israel, Concerning the words which thou hast heard; Because thy heart was tender, and thou didst humble thyself before God, when thou heardest his words against this place, and against its inhabitants, and didst humble thyself before me, and rend thy clothes, and weep before me: I have also truly heard it, saith the Lord. Behold, I will gather thee unto thy fathers, and thou shalt be gathered to thy graves in peace, and thy eyes shall not look on all the evil which I am bringing over this place, and over its inhabitants. And they brought the king word again. ¶ And the king sent and gathered together all the elders of Judah and Jerusalem. And the king went up into the house of the Lord, with all the men of Judah, and the inhabitants of Jerusalem, and the priests, and the Levites, and all the people, from the great to the small; and he read before their ears all the words of the book of the covenant which had been found in the house of the Lord.

31 And the king stood up on his stand, and he made a covenant before the Lord, to walk after the Lord, and to keep his commandments, and his testimonies, and his statutes, with all his heart and with all his soul, to perform the words of the covenant that are written in this book. And he caused to accede to it every one that was present in Jerusalem and Benjamin. And the inhabitants of Jerusalem acted in accordance with the covenant of God, the God of their fathers. And Josiah removed all the abominations out of all the countries that belonged to the children of Israel, and caused all that were present in Israel to serve, even to serve the Lord their God. All his days did they not depart from following the Lord the God of their fathers.

CHAPTER XXXV.

1 ¶ And Josiah kept in Jerusalem the passover unto the Lord; and they slaughtered the passover-sacrifice on the fourteenth day of the first month.

2 And he placed the priests in their charges, and strengthened them for the service of the house of the Lord. And he said unto the Levites that instructed all Israel, who were holy unto the Lord, Set the holy ark in the house which Solomon the son of David the king of Israel did build; you have not to carry it any more upon your shoulders: now serve the Lord your God, and his people Israel. And prepare yourselves by your family divisions, according to your courses, after the written order of David the king of Israel, and after the written order of Solomon his son; And stand in the holy place according to the divisions of the family divisions of your brethren the sons of the people, and after the division of the families of the Levites. And slaughter the passover-sacrifice, and sanctify yourselves, and prepare it for your brethren, to do according to the word of the Lord by the hand of Moses. ¶ And Josiah set apart for the sons of the people, of the flock, lambs and kids, all for the passover-sacrifices, for all that were present, to the number of thirty thousand, and of steers three thousand; these were of the king's property. ¶ And his princes set apart (much) as a freewill gift for the people for the priests, and for the Levites: Chikiyah, and Zecharyah, and Jehiel the rulers of the house of God, gave unto the priests for the passover-sacrifices two thousand and six hundred (lambs and kids), and three hundred steers. And Conanyahu, and Shema'yahu and Nethanel, his brothers, and Chashabyahu and Je'iel and Jozabad, the chiefs of the Levites, set apart unto the Levites for passover-sacrifices five thousand (lambs and kids), and five hundred steers. ¶ So the service was established, and the priests stood on their station, and the Levites in their divisions, according to the king's command. And they slaughtered the passover-sacrifice, and the priests sprinkled (the blood received) from their hands, and the Levites did the flaying. And they removed the burnt-offerings to give them to the divisions of the family divisions of the sons of the people, to offer

(them) unto the Lord, as it is written in the book of Moses. And so did they with the steers. And they roasted the passover by the fire in accordance with the prescribed manner; but the holy offerings they seethed in pots, and in caldrons, and in pans, and divided them speedily among all the sons of the people. And afterward they prepared for themselves, and for the priests; because the priests the sons of Aaron (were busied) in offering the burnt-offerings and the fat until night; therefore the Levites prepared for themselves and for the priests the sons of Aaron. And the singers in the book of the Law stood on their station, according to the command of David, and Assaph, and Heman, and Jeduthun the king's seer; and the gate-keepers were at every gate; they had no need to depart from their service; because their brethren the Levites prepared for them. So was established all the service of the Lord on the same day, to offerings upon the altar of the Lord, according to the command of the Lord by Josiah. And the children of Israel that were present prepared the passover-sacrifice at that time, and (kept) the feast, and leavened bread seven days. And there was not holden any passover like this in Israel from the days of Samuel the prophet; and all the kings of Israel did not keep such a passover as Josiah kept, with the priests, and the Levites, and all Judah and Israel that were present, and the inhabitants of Jerusalem. ¶ In the eighteenth year of the reign of Josiah was this passover holden. After all this, when Josiah had restored the ark against Necho the king of Egypt to fight against Kar-kemish by the Euphrates, and Josiah went out against him. But he sent ambassadors to him, saying, What have I to do with thee, thou king of Judah? I come not against thee this day, but against the house wherewith I have war, and God hath commanded me to make haste: forbear thee from meddling with God who is with me, that he may not destroy thee. Nevertheless did Josiah not turn his face away from him, but disguised himself, to fight with him, and hearkened not unto the words of Necho from the mouth of God; and he came to fight in the valley of Megiddo, and the archers shot at king Josiah; and the king said to his servants, Carry me away; for I am sorely wounded. And his servants carried him away out of that chariot, and conveyed him in the second chariot that he had; and they brought him to Jerusalem, and he died, and was buried in the sepulchres of his fathers. And all Judah and Jerusalem mourned for Josiah. ¶ And Jeremiah lamented for Josiah; and all the singing men and the singing women spoke of Josiah in their lamentations to this day, and they instituted them as a custom in Israel: and, behold, they are written in the lamentations. And the rest of the acts of Josiah and his pious deeds, in accordance with what is written in the law of the Lord, and his acts, the first and the last, behold, they are written in the book of the kings of Israel and Judah.

CHAPTER XXXVI.

¶ And the people of the land took Jehoichaz the son of Josiah, and made him king in his father's stead in Jerusalem. Twenty and three years old was Jöachaz when he became king, and three months did he reign in Jerusalem. And the king of Egypt deposed him, and imposed a fine on the land of a hundred talents of silver and a talent of gold. And the king of Egypt made Elyakim his brother king over Judah and Jerusalem, and changed his name to Jehoyakim. And Jöachaz his brother did Necho take away, and bring him to Egypt. ¶ Twenty and five years old was Jehoyakim when he became king, and he did not do right in the eyes of the Lord his God. Against him came up Nebuchadnezzar the king of Babylon, and he bound him with fetters, to carry him away to Babylon. And some of the vessels of the house of the Lord did Nebuchadnezzar carry to Babylon, and he placed them in his temple at Babylon. And the rest of the acts of Jehoyakim, and his abominable deeds which he did, and that which was found concerning him, behold, they are written in the book of the kings of Israel and Judah. ¶ And Jehoyachin his son became king in his stead. ¶ Eight years old was Jehoyachin when he became king, and three months and ten days did he reign in Jerusalem; and he did what is evil in the eyes of the Lord. And with the expiration of 10

18 ובתולה זקן וישש הכל נתן כדון: וכל כלי בית
 האלהים הגדלים והקטנים ואצרות בית יהוה ואצרות
 19 המלך ושריו הכל הביא בקבל: וישרפו את זבוב האלהים
 ונתעזו את חומת ירושלים וכל ארמנותיה שרפו כאש
 20 וכל כלי המסדה להשחתה: ועל השארית מדהחרב
 אל ככל והורילו ולבנו לעבדים עדי-מלך מלכות פרס:
 21 למלאות דברי-יהוה בפי ידמיו עדי-הצחה הארץ את-
 שבתותיה כלימי השמה שבתה למלאות שבעים שנה:
 22 ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דברי-יהוה
 בפי ידמיו העיר יהוה את-רוח כורש מלך-פרס
 23 ועבר-קול בכל-מלכותיו ונס-במכתב לאמר: כה-אמר
 כורש מלך פרס כל-ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלתי
 השמים והוא-פקד עלי לבטל-לו בית בירושלם אשר
 ביהודה מרבכם מבליעמי יהוה אלתי עמו ועל:

1 ביעי יהוה: ולתשובת השנה שלח המלך נבוכדנאצר
 ובארו כבלה עסקלי המרת בית-יהוה ומלך אתי
 11 צדקתו אחו על-יהודה וירושלם: בודעשרם
 ואת שנה צדקתו במלכו ואת עשרה שנה מלך
 12 בירושלם: ויש הרע בעיני יהוה אלתי לא כנע מלפני
 13 ידמיו הנביא מפי יהוה: וגם במלך נבוכדנאצר מרד
 אשר השביעו באלהים וקש את-ערפי ויאמן את-לבבו
 14 משוב אל-יהוה אלתי ישראל: גם כל-שרי הקהנים והעם
 הרבו למעול-מעל ככל העביות הגוים ונטמאו את-בית
 15 יהוה אשר הקדיש בירושלם: וישלח יהוה אלתי
 אבותיהם עליהם כד-מלאכי השכם ושלח כתי-מל על-
 16 עמי ועל-מעו: ויהיו פלעבים במלאכי האלהים ובונים
 דבריו ומתעתעים בנביאיו עד עלות המתידיה בעמו
 17 עד-לאין מרפא: ועל עליהם את-מלך כשדיים וחרו
 בהוריהם בהרב בבית מקדשם ולא המל על-ביתו

חזק ונתחזק המחוקק לא יוזק

שמות הטעמים.

פִּשְׁטָא מִנַּח זִרְקָא מִנַּח סְנוּל מִנַּח | מִנַּח
 רְבִיעִי מִהֶפֶךְ פִּשְׁטָא זְקַר־קִטְוֹן זְקַר־גְּדוּל מִרְכָּא
 מְפָחָא מִנַּח אֶתְנַחְתָּא פְּזָר תְּלִישָׁא־קִמְנָה תְּלִישָׁא־
 גְּדוּלָה קְדָמָא וְאוּלָּא אוּרְא־גִרְשׁ גִּרְשׁוֹם דְּרָגָא
 תְּבִיר יְתִיב פְּסִיק | סוּר־פְּכוּב שְׁלִישְׁלַת קְרַנֵּי־פְרָה
 מִרְכָּא־כְּפוּלָה יֶרְחִיב־וּמוֹ :

the year did king Nebuchadnezzar send, and had him brought to Babylon, with the costly vessels of the house of the Lord: and he made Zedekiah his brother king over Judah and Jerusalem. ¶ Twenty and one years old was Zedekiah when he became king, and eleven years did he reign in Jerusalem. And he did what is evil in the eyes of the Lord his God: he humbled himself not before Jeremiah the prophet, according to the order of the Lord. And also against king Nebuchadnezzar did he rebel, who had made him swear by God; but he stiffened his neck, and hardened his heart so as not to return unto the Lord, the God of Israel. Also all the chiefs of the priests and the people committed manifold trespasses, like all the abominable acts of the (foreign) nations: and they defiled the house of the Lord which he had hallowed in Jerusalem. And the Lord the God of their fathers sent to them by means of his messengers, making (them) rise early, and sending (them); because he had compassion on his people, and on his dwelling-place: But they mocked at the messengers of God, and despised his words, and scorned his prophets, until the fury of the Lord arose against his people, till there was no remedy. And he brought over them the king of the Chaldeans, who slew their young men with the sword in the house of their sanctuary, and had no compassion upon young man or virgin, the

old man, and the aged: all did he give up into his hand. ¶ And all the vessels of the house of God, the great and the small, and the treasures of the house of the Lord, and the treasures of the king and of his princes,—all these did he carry to Babylon. And they burnt the house of God, and broke down the wall of Jerusalem: and all her palaces they burnt with fire, and all her costly vessels they gave up to destruction. And those that had escaped from the sword did he carry into exile to Babylon; and they were servants to him and to his sons until the kingdom of Persia came to the government: To fulfil the word of the Lord by the mouth of Jeremlah, until the land had satisfied its sabbaths; all the days of its desolation it rested, till seventy years were completed. ¶ And in the first year of Cyrus the king of Persia, at the completion of the word of the Lord by the mouth of Jeremlah, did the Lord stir up the spirit of Cyrus the king of Persia, so that he caused a proclamation to be made throughout all his kingdom, and also by means of writing, saying, Thus hath said Cyrus the king of Persia, 23 All the kingdoms of the earth hath the Lord the God of heaven given me; and he hath charged me to build him a house in Jerusalem, which is in Judah. Whoever there is among you of all his people, may the Lord his God be with him, and let him go up.

ברכות התורה.

Benediction before the Reading of the Law.

בְּרַכּוּ אֶת־יְיָ הַמְּבַרְךְ:
 בְּרוּךְ יְיָ הַמְּבַרְךְ לְעוֹלָם וָעֶד:
 בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּחַרְבָּנוּ
 מִכָּל־הָעַמִּים, וּנְתַן־לָנוּ אֶת־תּוֹרָתוֹ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, נוֹתֵן
 הַתּוֹרָה:

Benediction after the Reading of the Law.

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר נָתַן־לָנוּ
 תּוֹרַת אֱמֶת, וַחַיֵּי עוֹלָם נִטְעַ בְּתוֹכָנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ,
 נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

The following is said by the Father of a Bar-Mitzvah, when the latter has concluded the Blessing, after having been called to the Reading of the Law.

בְּרוּךְ שֶׁפָּטַרְנִי מֵעֲנִשׁוֹ שֶׁל זֶה:

Blessed be he who hath freed me from the responsibility for this child.

ברכות ההפטרות.

Benedictions before the Reading of the Prophets.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ, מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר,
בְּנְבִיאִים מְזֻכָּרִים, וְרָצָה בְּדְבָרֵיהֶם, הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת.
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה, וּבְמִשָּׁה עֲבָדָיו,
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, וּבְנְבִיאֵי הָאֱמֶת, וְצִדֵּק:

Benedictions after the Reading of the Prophets.

בְּרוּךְ אַתָּה יי, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, צוּר פְּלִי-הָעוֹלָמִים, צַדִּיק
בְּכָל-הַדּוֹרוֹת, הָאֵל הַנְּאֻמָּן, הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה, הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם, שְׁפֵל-
דְּבָרָיו אֱמֶת וְצִדֵּק:

נְאֻמָּן אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ, וְנְאֻמָּנִים דְּבָרֶיךָ, וְדָבַר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזֵר לֹא-יֵשׁוּב רִיקָם, כִּי אֵל מֶלֶךְ נְאֻמָּן וְרַחֲמָן אַתָּה:
בְּרוּךְ אַתָּה יי, הָאֵל הַנְּאֻמָּן בְּכָל-דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל-צִיּוֹן, כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ, וְלַעֲלוּבַת נַפְשׁ תּוֹשִׁיעַ
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יי, מְשַׁמֵּחַ צִיּוֹן בְּבִנְיָהּ:

שְׂמַחְנוּ יי אֱלֹהֵינוּ בְּאַלְיָהוּ הַנְּבִיאַ עֲבָדֶיךָ, וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד
מְשִׁיחֶךָ, בְּמַהֲרָה יָבֹא וַיַּגֵּל לַבְּנוֹ, עַל-פְּסָאוֹ לֹא-יֵשׁוּב זָר, וְלֹא יִנְחָלוּ
עוֹד אֲחֵרִים אֶת-כְּבוֹדוֹ, כִּי בְשֵׁם קִדְשֶׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לּוֹ, שְׁלֹא יִכְבֶּה
גֵּרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּרוּךְ אַתָּה יי, מִגֵּן דָּוִד:

עַל-הַתּוֹרָה, וְעַל-הָעֲבוֹדָה, וְעַל-הַנְּבִיאִים, וְעַל-יוֹם הַשְּׁפָתַת הַזֶּה,
שֶׁנִּתְּתָ-לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ לְקִדְשָׁה וְלִמְנוּחָה, לְכָבוֹד וְלִתְפָאֲרָת:

עַל-הַכֹּהֵן, יי אֱלֹהֵינוּ, אֲנַחְנוּ מְזֻכָּרִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ
שְׁמֶךָ בְּכִי פְלִחֵי תְמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: בְּרוּךְ אַתָּה יי, מְקַדֵּשׁ הַשְּׁפָתַת:

א
אביו "אלהך אשר
דוגמתיך מאתן מצרים
מכות עבדים:

ב
לא יהיה לך אלהים
אחרים על פני:

ג
לא תשא אלוהים
דעה אלהך לשוא כי
לא יעקב דעה אלוהים
ישא אלוהים לשוא:

ד
זכור את יום השבת
לקדשו:

ה
כבוד אלהיך ואת
אמך למען ארוכות ימך
כל הארמה אשר ידעה
אלהך נתן לך:

לא תרצה:
ו
לא תנאף:
ז
לא תגנב:
ח
לא תענה ברעך עד
שקר:
ט
לא תחמד בית רעך
לא תחמד אשת רעך
עבדו יאמרו ושורו
ותמורו וכל אשר להעך:

י"פ. יורד משה מן ההר ושני לוחות העדות בידו.

221.52

B47

1912c

